

Chap

Chap

(Chap)

Chap

truyenfull.vn

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Ác Mộng

Thất Thân Làm Thiếp

Thiếu trang chủ của Phượng Vũ Cửu Thiên cưới vợ là con gái của Binh Bộ Thị Lang – Thượng Quan Vân Thanh. Tin tức kia vừa truyền tới, làm đám người nghe được nhao nhao hưởng ứng

Cơ hồ từ đầu đường đến cuối ngõ, ai cũng đang nói đến thiên tác giai duyên này.

Bốn chữ Phượng Vũ Cửu Thiên, tại Vân Quốc, có thể nói là không người nào không biết, không người nào không hiểu, đây là cái tên có thể khiến hắc bạch hai phe cùng hưởng ứng.

Vốn dĩ Phượng Vũ Cửu Thiên chỉ là một môn hộ bình thường trong chốn giang hồ, chính là từ mấy năm nay, sự vụ chuyển cho Thiếu trang chủ Phượng Cô chương quản. Hắn có cái đầu cực kỳ lợi hại trong việc buôn bán, chỉ vón vện 4 năm ngắn ngủi, hắn đã thu về đủ các loại sinh ý, từ tửu lâu, hiệu cầm đồ, ngân hàng tư nhân, lụa, tình báo, đến thuyền vận. Cơ hồ không có hắn, Phượng Vũ Cửu Thiên không có sinh ý. (jin: không thể kiếm tiền í.)

Phượng Vũ Cửu Thiên dưới tay hắn, đã trở thành thương giới đứng đầu Vân Quốc.

Mà địa vị trong chốn giang hồ, càng ngày càng tiến, nếu tại đại hội võ lâm năm nay, có thể giành được chức minh chủ, chắc sẽ càng khiến hắn

ngông cuồng, tự cao tự đại.

Phượng Cô, không chỉ có bản lĩnh, càng là một khuynh quốc nam tử, nghe nói hăn lớn lên có mỹ mạo kinh người, nhưng số người chân chính gặp qua hăn lại quá ít. Khuyết điểm duy nhất của hăn là hành sự tàn nhẫn, lạnh lùng vô tình.

Chính là bởi vì quá nhiều hào quang, khiến cho rất rất nhiều người xem nhẹ điểm này.

Lại nói nữ nhi của Binh Bộ Thị Lang Thượng Quan Văn Thanh, mặc dù không đến mức là một khuynh thành mỹ nữ, nhưng cũng là một tài nữ, cầm kỳ thi họa, thi từ ca phú, không gì không giỏi, tài trí càng hơn người, có khả năng xem qua là hiểu, cơ hồ học cái gì đều là giỏi nhất, tính tình dịu dàng có lẽ, thanh khiết như ngọc.

Mỗi lương duyên trời định như vậy thế nào lại không làm cho người người khen ngợi, là câu chuyện mà mọi người ngày ngày ca tụng.

Đương nhiên, nếu không có phát sinh ngoài ý muốn.

Một đêm nọ.

Thị Lang phủ chìm trong yên lặng. Chỉ có ngẫu nhiên một cơn gió thổi qua cây lê, truyền đến tiếng kêu sà sạt. Trừ ra, không còn âm thanh nào khác.

Ngày mùa hè như vậy, đáng lẽ phải an tĩnh, không hiểu sao Văn Thanh thập phần khó chịu, nàng vô cùng sợ hãi, nhất định là sốt cao, bất luận đã uống nước mơ ướp lạnh, cũng không hạ được nhiệt.

Nóng thế này, làm cho toàn thân khó chịu, cái nóng từ trong tỏa ra. Dù đã mở cửa sổ, vẫn không thể giúp cơ thể giải nhiệt, mồ hôi không ngừng tuôn.

Chiều nay, không biết vì sao, tinh thần nàng một mực bất an, tựa hồ có chuyện gì muốn phát sinh, quyển sách trên tay, căn bản là không vào đầu một chữ nào.

Đặt quyển sách xuống, bước về phía cửa sổ, hít một hơi thật sâu, hương thơm thanh khiết của hoa cỏ tràn ngập khoang mũi.

Đột nhiên, trước mắt lóe lên một bóng đen. Từ cây lê khinh công đến, trong nháy mắt, khi Văn Thanh chưa kịp có phản ứng, đã điểm huyết nói của nàng. Tốc độ cực nhanh, làm cho người ta thán phục.

Văn Thanh nhìn hẩn, ánh mắt hiện lên một tia kinh hoàng, rồi sau đó bình tĩnh trở lại. Nàng biết, lúc này, trong Nguyệt Ánh Hiên không có người nào khác, nàng chỉ có thể dựa vào chính mình.

Điều đầu tiên, không thể để bản thân rối loạn, mới có thể cùng hẩn cân não.

Có thể nàng suy nghĩ quá đơn giản, cho là tặc nhân này chỉ vì tiền tài mà nửa đêm khống chế nàng, nhưng nàng không ngờ, tặc nhân này không phải tặc nhân bình thường. Hẩn đến, là mang đến cho nàng một tai họa ngập đầu.

Nàng căn bản là không có cơ hội cùng hẩn cân não, sự việc tới đột nhiên như vậy, nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn bằng đôi mắt sợ hãi, hắc y nhân chặn ngang ánh mắt của nàng, ôm lấy nàng, ném nàng vào quý phi tháp thượng, rồi sau đó thô bạo cởi áo nàng, lộ ra mảnh yếm màu vàng thêu hoa lan.

Nàng chỉ vừa kịp nghĩ đến 3 chữ hái hoa tặc, hẩn đã đột nhiên dùng sức tiến vào.

Nước mắt, theo khóe mắt tuôn rơi.

Là đau!

Là nỗi đau của thể xác!

Càng là nỗi đau của tâm hồn!

Không nghĩ tới, nàng dĩ nhiên lại gặp phải chuyện như này, ngay khi nàng sắp trở thành vợ người ta.

Đúng vậy, ba ngày sau, nàng sẽ gả vào Phượng Vũ Cửu Thiên, không ngờ xảy ra chuyện như này, ngày tháng sau này, nàng biết sống như nào.

Một đôi mắt nam nhân sáng ngời nhìn đôi phượng nhãn của nàng, rồi nàng từ từ nhắm đôi phượng nhãn lại.

Mười sáu năm qua, nàng chưa bao giờ biết tư vị của hận. Chính vào giờ phút này, hận giống như là nước mưa trong mát tuôn xuống cỏ dại, điên cuồng mà phát triển mạnh mẽ.

Nguyên lai, đây chính là hận a.

Khó trách, Tương Cầm có thể ác độc như vậy độc địa buông lời nguyên rủa nàng.

Cũng như nàng, nguyên không có giá trị để lợi dụng.

Cảm thấy không còn tặc nhân trên người, không khí trong phòng trở về sự an tĩnh, chỉ có con gió từ từ thổi qua, tựa hồ như trấn an một nữ tử bị tổn thương cả thể xác lẫn tinh thần.

Nàng mở đôi mắt trống rỗng, huyết nói chưa được giải, nàng căn bản không cử động được, chỉ có thể phơi bày thân thể tàn hoa bại liễu, cho nàng cảm giác tủi hổ vô tận.

Xa xa truyền đến tiếng hô bắt trộm, càng ngày càng gần, tiếng bước chân lẫn lộn đổ về phía Nguyệt Ánh Hiên.

Thiếp thân nha hoàn Song Nhi dẫn hai tỳ nữ mở cửa mà vào, liền bắt gặp nàng – một thân bạch ngọc lóa lờ, dưới thân còn có lạc hồng.

Kêu lên sợ hãi một tiếng, cửa lớn lập tức đóng lại.

Không khí bên trong phòng lại khôi phục sự an tĩnh, hô hấp bình ổn, không biết làm sao.

Phản ứng đầu tiên của Song Nhi là kéo lại y phục của nàng, chỉnh lại y phục cho nàng, rồi sau đó, liền một giọt nước mắt rơi xuống, càng ngày càng nhiều, càng ngày càng nhiều, nước mắt tuôn xuống như mưa.

Ướt đầm vạt áo thiếu nữ, ướt đầm trái tim thiếu nữ.

“Tiểu thư....”

Vân Thanh không trả lời, bị điểm huyết nói, nàng căn bản vô phương trả lời. Nếu có thể nói, nàng... cũng không biết phải trả lời như thế nào, chỉ có một đôi mắt trống rỗng nhìn đỉnh màn,

Đỉnh màn chạm trổ hoa lan, đúng là rất đẹp mắt!

Môi nàng cong lên một nụ cười lãnh đạm, so với khóc còn khó coi hơn!

Cơ ác mộng này!!

Đã phá hủy nàng.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Ác Mộng (2)

Thất Thân Làm Thiếp

Mặc dù Thượng Quan phủ cật lực giấu giếm chuyện này, không để cho người ngoài biết, nhưng Phượng gia cùng Thượng Quan gia đột nhiên hủy bỏ hôn sự, nhất thời, thiên hạ đều đoán là Thượng Quan Văn Thanh bị cưỡng gian.

Trên dưới Vân Quốc, nhất thời lại sôi nổi bàn luận, hơn nữa càng ngày càng đông đảo.

Có người tiếc nuối nói, thượng thiên cũng không thành toàn cho đôi long phượng trời sinh này.

Cũng có người cười thầm trong bụng, nói nàng không xứng đáng, dù sao, như thế giai duyên, người đổ kị không ít.

Mà Văn Thanh, vẫn cứ như trước kia bình thản mà sống một cách yên lặng.

Ngoài mặt, nàng tựa hồ như thế cái gì cũng không phát sinh qua, chính là, chuyện như vậy, nàng làm sao có thể làm như không có? Có thể làm như chưa từng có gì phát sinh qua?

Ngay tự bản thân nàng cũng không thể gạt bỏ, làm sao có thể chống đỡ được tin đồn bên ngoài?

Hàng đêm, nàng đều giật mình tỉnh giấc sau ác mộng.

Một đôi mắt xé lạnh lùng mang theo tia nhìn tàn nhẫn, vô tình, âm u, một thân hắc y, như ác quỷ, hàng đêm bám riết lấy nàng trong giấc mộng, không chịu buông tha.

“Thanh Nhi!” Liên Hương lên tiếng phá vỡ sự trầm tư của nữ nhi, từ khi xảy ra sự kiện kia, nàng thường xuyên trầm tư như vậy, trong sự trầm tư của nàng, người ta nhận thấy ánh mắt giãy giụa tuyệt vọng, khiến người làm mẹ nhìn mà đau lòng.

“Mẫu thân!” Văn Thanh quay đầu lại, vẽ đau khổ tuyệt vọng trên mặt nàng phút chốc biến mất, như thể chưa từng xuất hiện, môi nàng cong lên một nụ cười lãnh đạm. Nàng không muốn làm cho mẫu thân khổ sở, dù sao, phát sinh chuyện như vậy, mẫu thân, so với nàng khổ sở hơn rất nhiều.

Liên Hương nhìn nữ nhi đang ra vẻ kiên cường, trong lòng càng dâng lên cảm giác chua xót, một tiếng kêu nặng lại trong lòng “Thanh Nhi...”

Thanh âm nặng lại, nàng không biết nên nói gì cũng không biết phải làm như thế nào an ủi đứa con gái đang đau đớn này.

“Thanh Nhi, nếu thấy đau, con hãy khóc đi! Nhìn con chịu đựng như vậy, khiến người làm mẹ như ta rất đau lòng”

Vùi đầu vào lòng mẫu thân, giống như khi còn thơ bé, liền cảm thấy rất an toàn.

Vốn dĩ nàng một mực chịu đựng, nhưng khi nghe thấy câu nói kia, nàng mới biết mình thật ra không kiên cường một chút nào, tất cả kiên cường bên ngoài, chẳng qua chỉ là cố nén nỗi lòng mà thôi. Bất quá nàng chỉ không kiềm chế được, cuối cùng vẽ kiêu ngạo cũng biến mất.

Cảm giác chua xót dâng lên, đôi mắt dần ngấn nước, một giọt lệ lóng lánh như trân châu khẽ rơi xuống.

“Ân, đại nương, tiểu muội, 2 người đang làm cái gì ở đây? Như thế nào lại ôm nhau khóc lóc?” Một dáng quần vải gấm chằm rãi đi tới - là Tương Cầm, vẻ mặt đắc ý trước tai họa của người khác không thềm che dấu dù chỉ là nửa điểm.

Tương Cầm là con gái của nhị nương, không phải chính thất, hơn nữa mẫu thân lại không được sủng ái, Tương Cầm không nhận được chút coi trọng nào từ phụ thân Thượng Quan Hoảng.

Trong lòng Tương Cầm tràn ngập hận ý, nàng hận cả thế nhân, người mà Tương Cầm hận nhất – chính là Thượng Quan Văn Thanh.

Tương Cầm hận Thượng Quan Văn Thanh có một thân thanh cốt ngạo khí, trên mặt luôn chỉ biểu hiện nụ cười lãnh đạm, hơn nữa trời sanh tài hoa tuyệt đại, trên người có khí chất không phải của người thường, chưa cần dùng từ ngữ nào, đã hơn người.

Nàng hận thế nhân chỉ biết Thượng Quan gia có một Thượng Quan Văn Thanh, hoàn toàn không biết đến sự tồn tại của Thượng Quan Tương Cầm là nàng.

Nàng hận!

Nàng đổ kỵ!

Cho nên khi nàng biết được Thượng Quan Văn Thanh nửa đêm bị tặc nhân cưỡng gian, nàng vui mừng đến nỗi cả đêm không ngủ được.

Ông trời ưu ái nàng ấy, cũng không chống đỡ được tai họa lần này.

Văn Thanh nhẹ nhàng lau nước mắt, vẻ lãnh đạm bình tĩnh được khôi phục trở lại: “Đại tỷ có chuyện gì không?”

Với sự kiêu ngạo của mình, nàng không thể để lộ vẻ nhu nhược trước mặt người khác.

“Sao chứ... không có a! Chỉ là nghĩ muội muội gặp chuyện như vậy, nhất định thập phần khó chịu, cho nên lại đây nhìn qua người một cái.”
Tương Cầm hạ giọng bỏ thêm một câu: “ Xem ra muội muội thật rất là thâm a! Một cô gái bị tặc nhân cường gian, đừng nói là Phượng gia không chịu cưới, chỉ sợ là bất cứ gia đình bình thường nào, cũng không muốn cưới người! Thân làm tỷ tỷ như ta thật sự cảm thấy lo lắng cho phần đời còn lại của muội ”

Miệng Tương Cầm thở ra toàn lo lắng, nhưng trên mặt lại hiện ra vẻ mặt hả hê thỏa mãn.

Vân Thanh cũng không hi vọng Tương Cầm có thể nói với nàng nửa câu tốt đẹp, đã nhiều năm như vậy, Tương Cầm đối với nàng vừa hận vừa oán. Nếu không phải là tỷ muội cùng cha khác mẹ, nhất định sẽ một cước đá nàng xuống giếng cho chết mới thôi.

Những năm gần đây, Tương Cầm chỉ dám đơn độc oán hận, vẫn phải dùng thân phận tỷ tỷ đối đãi với nàng. Nếu trước đây Tương Cầm nói với nàng, dù chỉ là nửa câu không hay, nhất định sẽ có chuyện lớn xảy ra.

Thở dài một tiếng.

Sự oán hận của lòng người, dù có đôi khi khó hiểu, nàng cũng không trông cậy sự tốt đẹp nào.

“Không dám phiền đại tỷ phải lo lắng, cùng lắm phần đời còn lại của ta sẽ chỉ ở trong nhà, nữ nhân không nhất định phải lập gia đình.” Đúng vậy, nàng chưa bao giờ cho rằng, không lập gia đình sẽ không có hạnh phúc.

Từ khi gặp chuyện như vậy, nàng càng thấy rõ quyết tâm này.

Ông trời ưu ái thân phận, vẻ đẹp nàng bao nhiêu thì ngược lại không ưu ái cho nàng một số mệnh tốt bấy nhiêu. Nếu vận mệnh đã như thế an bài, nàng phải làm thế nào đây. Nếu cứ mãi suy sụp không chút phấn chấn, nhất định không thể tìm ra biện pháp tốt.

Có thể ngẩng đầu nhìn thấy bầu trời, như vậy cũng không tính là quá tệ.

“Nói bậy!” Liên Hương vừa nghe Văn Thanh nói như thế, sắc mặt liền thay đổi, mang theo sự đau thương, lại có chút giận: “Văn Thanh, người yên tâm, nương nhất định sẽ vì người tìm một hôn sự khác”

“Nương...” Văn Thanh muốn nói điều gì đó lại thôi.

Tương Cầm nhanh như thoắt chen vào vạch trần sự thật: “Tìm một hôn sự khác? Có thể nào lại dễ dàng như vậy a! Chỉ có thể trách Thượng Quan đại tiểu thư người quá nổi tiếng, giờ chuyện xấu đó đã truyền khắp Vân Quốc, chỉ sợ là làm thiệp cho người cũng không thể!”

“Tương Cầm! Người nói bậy bạ gì đó!” Liên Hương giận dữ quát một tiếng. Nàng đương nhiên biết điều đó, nhưng làm sao có thể nhẫn tâm nói ra.

“Chuyện ai ai cũng biết, ta nói bậy chỗ nào!” Tương Cầm nhếch môi cười châm chọc, nói những lời đâm thẳng vào tim.

“Nương, cùng lắm thì không lấy chồng, ta cũng không nhất định phải gả ra ngoài” Văn Thanh nhẹ nhàng quay sang nói với mẫu thân.

“Không lấy chồng?!” Tương Cầm giống như nghe được chuyện cười thông thường, khoa trương cười một cách xinh đẹp: “Người không lấy chồng, Thượng Quan đại nhân cứ như thế để yên cho mẹ con người ở lại Thượng Quan gia sao? Thật sự là nực cười a!!”

Đúng vậy, ai cũng biết, Thượng Quan Hoằng, từ trước đến giờ, coi trọng nhất, chính là danh dự bản thân.

Những năm gần đây, sở dĩ mẹ con nàng có thể sống tốt như vậy, là nhờ sự tài hoa thiên hạ ít người có được của Thượng Quan Văn Thanh nàng, đã cho Thượng Quan Hoằng không ít thể diện.

Lần này xảy ra chuyện như vậy, đã hại hấn không còn chút sĩ diện nào để nhìn người.

Chỉ sợ sau này, mọi chuyện quyết không còn tốt đẹp như vậy, có lẽ còn bị đuổi ra khỏi phủ, dù sao, chuyện nhục nhã như vậy, nhất định đã khiến Thượng Quan Hoằng già đi không ít.

Mi mắt nhẹ buông xuống, Văn Thanh vốn thông tuệ, tại sao lại không nghĩ tới chuyện này, chỉ tại nhất thời căn bản không biết làm thế nào cho phải, mới quên mất chuyện này. Chỉ có thể an ủi bản thân, chuyện gì phải đến sẽ đến, thuyền đến đầu cầu tự nhiên sẽ thẳng.

.....

Có lẽ quả nhiên là thuyền đến đầu cầu tự nhiên sẽ thẳng!!

Nói đến chuyện Lão thái thái Phượng gia chọn Văn Thanh làm cháu dâu, cũng có một đoạn nhân duyên.

Mỗi mùng 1 ngày rằm, Văn Thanh đều đi Vân Lai Tự lễ Phật, thường xuyên qua lại, nàng được Thiên Huệ Thần Ni – chủ trì Vân Lai Tự nhận là đệ tử.

Mà Lão thái thái Phượng gia trùng hợp làm sao, lại là bằng hữu tốt từ xưa của Thiên Huệ Thần Ni

Vì vậy, qua sự giới thiệu của Thần Ni, Văn Thanh biết Lão thái thái Phượng gia. Càng quen, càng nói chuyện, Lão thái thái Phượng gia càng yêu thích sự lạnh nhạt mà dịu dàng thiện lương của Văn Thanh. Vì vậy, liền nảy ra mong muốn cưới Văn Thanh về làm cháu dâu.

Cho nên, liền có một đoạn trần duyên

Chỉ tiếc lại xảy ra chuyện đáng tiếc như vậy, mất bao công suy nghĩ, Lão thái thái Phượng gia liền đề nghị đưa cháu Phượng Cô nạp Văn Thanh làm thiếp.

Thứ nhất là vì Lão thái thái đối vừa Văn Thanh vừa thấy đã yêu, thứ hai là bởi biết được tình cảnh hôm nay của Văn Thanh, muốn Lão thái thái trở mắt nhìn một cô gái tốt như vậy tự hủy hoại bản thân, Lão thái thái quả thực không đành lòng. Dù sao lỗi không phải của nàng, là tại tên tặc nhân không có tính người kia.

Vốn dĩ, Lão thái thái cho là bằng vào với tính cách cao ngạo như mai của Văn Thanh, nàng ấy sẽ không chịu nhận sự ủy khuất này, nhưng bất ngờ là Văn Thanh lập tức đáp ứng.

Đúng vậy, nếu lấy tính tình của Văn Thanh mà nói, nàng xác thực là hoàn toàn không chấp nhận sự ủy khuất làm thiếp, nàng tuy không còn toàn vẹn, nhưng nàng vẫn còn sự thanh ngạo cùng tôn nghiêm, Hơn nữa một chữ thiếp, với nàng mà nói, từ trước cho đến giờ, hoàn toàn không thể chấp nhận. Trong Thượng Quan phủ, nàng đã nhìn đến chán cảnh những người thiếp của phụ thân người tranh ta đấu, đã nhìn đến chán ánh mắt oán hận của Tương Cầm, nàng không hề mong muốn một ngày kia, con của mình lại có cái ánh mắt đấy.

Chính là hôm qua, Tương Cầm đã thức tỉnh nàng, nếu nàng không xuất giá, tiếp tục ở lại trong nhà, chỉ sợ sớm muộn cũng bị đuổi ra khỏi cửa, nếu

chỉ có một mình nàng cũng không sợ, nhưng mẫu thân tuổi tác đã cao, từ trước đến giờ thân thể vốn đơn bạc, làm sao chịu được từng đấy sức ép.

Hơn nữa mẫu thân nàng là nữ tử truyền thống, tư tưởng tam tòng tứ đức đã ăn sâu vào óc, chỉ sợ chưa bị đuổi đến cửa, đã sớm xảy ra chuyện không hay....

Nàng không dám nghĩ tới chuyện đó.

Nếu nàng để bản thân chịu ủy khuất, lại có thể đổi lấy sự bình an của mẫu thân, như vậy chút ngạo khí kia, có tính là cái gì?

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Làm Thiếp

Thất Thân Làm Thiếp

Sáu ngày sau.

Sắc trời trong xanh, không một bóng mây. Thời tiết thật thích hợp cho việc hỏi.

Phượng Vũ Cử Thiên lúc này chìm trong hoan hỉ, khắp nơi giăng đèn kết hoa, quả hồng thái lựu (không biết là cái gì???), nơi nào trong Phượng Vũ Cử Thiên cũng dán chữ song hỉ màu đỏ.

Toàn bộ hoa cỏ trong hoa viên được thay mới, cũng một màu với chữ song hỉ trên tường, đỏ tươi chói mắt.

Bọn người hầu vất vả chạy qua chạy lại, tuy vội vàng nhưng ai nấy đều nở một nụ cười hoan hỉ. Trong không khí vui mừng này, vẫn có người lảng lạng như không chút liên quan.

Hôm nay là ngày đại hôn của Phượng gia Thiếu chủ – Phượng Cô, vừa lấy vợ, lại đồng thời nạp thiếp, có thể nói là tề nhân chi phúc. Nhân vật không tầm thường như vậy, đám cưới đương nhiên cũng không giống người thường.

Mọi người cảm thán cho tề nhân chi phúc của Phượng Thiếu chủ, đương nhiên cũng đồng thời cảm thán cho sự bạc phúc của Thượng Quan Nhị tiểu

thư, vốn dĩ là có thể trở thành chính thất được cưới hỏi đàng hoàng, gặp phải tai họa bất ngờ, chỉ có thể ủy thân làm thiếp.

Phượng Cô vẻ mặt tuấn tà đến bức người đứng ở giữa sảnh lớn, đón nhận lời chúc phúc của mọi người, lần này đến đây, đều là đại nhân vật, nếu không phải quan to quý nhân, cũng là phú hào địa chủ, nếu không phải nữa nhất định là những nhân vật có tiếng tăm trong chốn giang hồ.

Chính là, sự có mặt của những người này, không thể lấy đi của hần dù chỉ là nửa phần hào quang, ngược lại càng tôn lên vẻ trác tuyệt bất phàm của hần. Lòng mây rậm, cho hần vẻ cuồng vọng khoe khoang, đôi mắt phượng dài và hẹp giờ phút này bởi không khí vui mừng bớt đi sự lãnh bạc cùng bạo ngiệp vốn có, lại thêm rất nhiều ôn hòa. Nổi bật lên tất cả là mũi của hần, như trải qua sự điêu khắc của một đôi tay khéo léo nhất thế gian, cao mà thẳng, cho hần sự cao ngạo không ai địch được, làn môi hơi mỏng giờ phút này chính hơi mím chặt lại, nghe nói nam nhân có bạc môi như này đều là kẻ bội tình bạc nghĩa, hết lần này tới lần khác, vị này ...Phượng Thiếu chủ, tuy bên ngoài lên tỏ ra lãnh khốc vô tình, nhưng nếu vào cửa là nữ tử thủy nhu, liền lập tức tỏ ra si tình ôn nhu vô hạn.

Thiên chi kiêu tử này thật là may mắn.

Xinh đẹp (nam nhân mà bị dùng từ xinh đẹp?), trí tuệ, thủ đoạn, thứ gì cũng có, có thể nói là khiến người ta đổ kị đến đỏ hai con mắt.

Lúc này, một bóng hồng y nữ tử rất đẹp có điều lại có chút lạnh lùng đi tới bên cạnh hần, nhỏ giọng bẩm báo một điều.

Chỉ thấy sắc mặt hần khẽ chuyển, đáy mắt lóe lên một tia độc ác, muốn giấu cũng không được, thanh âm phiến toái nói: “Mời nàng từ cửa sau đi vào”

“Dạ” hồng y nữ tử lĩnh mệnh xong liền lui xuống.

.....

Cửa sau của Phượng gia.

Một cỗ kiệu hoa màu đỏ do bốn người khiêng lẳng lẳng tiến vào Phượng Vũ Cửu Thiên, không phải kiệu tám người khiêng, không trống không kèn, cả bà mối cũng không có. Người nhà mẹ đẻ đi theo, một người cũng không có.

Cứ như vậy lạnh lùng.

Phảng phất chỉ có đỉnh kiệu mà thôi.

Trong đó thật sự có một người, là Văn Thanh, giờ phút này an vị trong kiệu, nàng nhẹ nhàng vén khăn che mặt, những lời ai đó vừa nói, nàng cũng nghe được.

Nàng nhẹ nhàng cười.

Như vậy lãnh đạm, như vậy khinh thường, chỉ cảm thấy nỗi đau xót trong lòng.

Bản thân nàng hiểu, nàng chỉ là thiếp, một tiểu thiếp đã thất thân, một tiểu thiếp đã thất thân không ai cần, cửa lớn là dành cho chính thất được cưới hỏi đàng hoàng đi vào.

Đương nhiên, nàng cũng không trông cậy phu quân của nàng sẽ vì nàng tự tay tháo xuống khăn che mặt nàng, chiều nay, hẳn có mỹ kiều thê của hẳn vậy là quá đủ rồi, khăn che mặt nàng tốt nhất là tự bản thân nàng tháo xuống.

Lúc Văn Thanh chậm rãi tháo khăn che mặt xuống, kiệu phu há hốc nhìn nàng, trong cặp mắt trong vắt kia, chỉ có sự bình tĩnh, vô cùng bình tĩnh, ngược lại làm cho người ta phải thở dài một tiếng.

Bọn họ muốn nói, nhưng đến mở miệng cũng không thể, có lẽ bọn họ không nên biết gì thì hơn. Thở dài một tiếng, mang cổ kiệu trở về.

Nhìn kiệu phu dần dần đi xa, Song Nhi dường như không nín nhịn được nữa, nước mắt ào ào tuôn xuống, trong những giọt nước mắt hàm chứa sự tức giận bất bình: “Tiểu thư, bọn họ như thế nào lại có thể đối xử với người như vậy chứ! Tốt xấu gì người cũng là nữ nhi của Binh Bộ Thị Lang, là tài nữ nổi danh khắp Vân Quốc, bọn họ dĩ nhiên đối xử với người như vậy, làm thiệp cũng đã là quá ủy khuất rồi, còn muốn chúng ta vào bằng cửa sau, hẳn đến tột cùng có trái tim hay không, như này, rõ ràng là muốn vũ nhục chúng ta a...”

“Song Nhi bất bình ư, thế này đã là gì chứ! Thị Lang chi nữ gì chứ, tài nữ Vân Quốc gì chứ, ta chỉ là một nữ tử đã thất thân mà thôi, có người chịu nạp làm thiệp, đã là quá may mắn, còn có thể yêu cầu gì chứ, còn nữa, là thiệp, còn có thể trông cậy được đối xử tốt sao!” Văn Thanh cười cười nói.

Chỉ có điều, một nụ cười nhạt, dù như thế nào, cũng thấy rõ sự gượng gạo.

“Làm như vậy rõ ràng khiến tiểu thư quá ủy khuất! Song Nhi làm sao có thể trơ mắt đứng nhìn”

“Không sao a! Ta không cảm thấy ủy khuất, chẳng qua chỉ là vận mệnh trôi nổi chút thôi.” Văn Thanh nhẹ nhàng thản nhiên nói.

Thật sự không cảm thấy ủy khuất sao?

Thật sự không cảm thấy đau thương sao?

Thật sự không cảm thấy oán sao?

Làm sao có thể!!

Nàng chưa bao giờ quan tâm đến cái gì gọi là danh phận do tục lệ quy định. Những thứ danh phận do tục lệ quy định rắc rối này dường như chỉ là một sự nhọc nhã, một thứ đả thương làm cho con người ta trở nên nhọc nhã.

Điều quan trọng nhất là nàng phải bảo vệ người mà nàng thương yêu nhất, chỉ cần có thể, có đôi khi, chịu chút ủy khuất, mới có thể thành toàn. Việt Vương Câu Tiễn cũng đã nhận đủ các loại khuất phục, mới có thể thành tựu.

“Tiểu thư... ông trời thật không có mắt! Tiểu thư nhà ta tốt như vậy, tại sao lại cứ bắt người chịu khổ, nếu Song Nhi có thể thay tiểu thư nhận những bất hạnh này thì hơn.” Song Nhi vừa nói vừa đổ súp cả người trên mặt đất.

Nàng từ nhỏ không cha không mẹ, bán mình cho Thượng Quan phủ, từ nhỏ đi theo tiểu thư, tiểu thư chưa bao giờ xem thường nàng, vẫn đối đãi nàng như muội muội cùng mẹ sinh ra.

Một thiếu nữ thiện lương như vậy, lại muốn gánh chịu chuyện xấu xa nhọc nhã như thế!!

Nàng hận tới chết tặc nhân không có tính người đã cưỡng bạo tiểu thư!!!

Tiểu thư trong lòng nàng là đóa bách hợp thánh khiết mà thanh cao, hân như thế nào có thể đối xử với tiểu thư như vậy!!

Còn có Phượng gia, như thế nào có thể nhẫn tâm dẫm nát tôn nghiêm của tiểu thư!

Cư nhiên yêu cầu tiểu thư từ cửa sau mà vào!

“Song Nhi ngốc!” Văn Thanh cảm động nhẹ nhàng ôm Song Nhi vào ngực, ít nhất, còn có 1 nha hoàn Song Nhi này, là thật tâm đối đãi với nàng,

trong mắt lấp lánh lệ quang: “ Không nên bận tâm tới chuyện này. Ta không nên, Song Nhi cũng không nên”

“Tiểu thư! Song Nhi nhìn người như vậy cảm giác vô cùng khổ sở! Người tốt như tiểu thư, ông trời như nào lại không có mắt đối xử như vậy. Cứ nhiên khiến chuyện như vậy phát sinh!” Song Nhi càng khóc càng thương tâm.

“Nha đầu ngốc, đừng khóc, ta cũng không khóc, người khóc thành cái dạng này, thật khó coi!” Văn Thanh xoay nàng nói nhỏ, ánh mắt yếu ớt nhìn trước mặt, khóe môi cong lên một nụ cười nhạt, mang theo một sự chua xót trong kiên trì, kỳ thật, nàng đương nhiên cũng muốn khóc lớn một lần.

Chính là, biết phải khóc thế nào bây giờ?

Chuyện đã xảy ra, dù thế nào, cũng không thể thay đổi được.

Có lẽ, số mệnh của nàng đã định, nhất thiết phải có những đoạn này.

Nếu đã không thể thay đổi, đành vật tiếc nuối chỉ làm khổ bản thân mình thôi.

Người khác không trân trọng mình, mình chẳng lẽ lại cũng không trân trọng bản thân mình.

Không còn sự trong sạch, ít nhất, nàng không thể đánh mất sự tự tôn, thứ cuối cùng nàng còn giữ được. Cho nên nàng muốn cười mà đối mặt với quãng đời còn lại, người khác không cười với nàng, nàng không thể cũng không cười với chính bản thân mình.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Hồng Thư

Thất Thân Làm Thiếp

Ngày hôm sau.

Hồng y nữ tử ngày hôm qua đã dẫn nàng vào cửa lại tới nữa, vẻ mặt vẫn như cũ trong trẻo lạnh lùng, không biết là do trời sinh đã vậy, hay do nàng để lại ấn tượng không tốt nơi nàng ấy, phía sau hồng y nữ tử là bốn nô tỳ. Vừa vào tới cửa, hồng y nữ tử không cả hành lễ, chỉ lạnh lùng lên tiếng:

“ Nhị phu nhân, bốn nô tỳ này là Đại phu nhân an bài cho người, sau này nếu có việc gì, tùy tiện sai bảo các nàng đi làm.”

“ Ân. Thay ta cảm ơn Đại phu nhân.” Văn Thanh nhẹ nhàng lên tiếng, nàng còn đang suy nghĩ, có phải hay không tại nàng vào nhà từ cửa sau, nên bị người khác bỏ quên, xem ra chuyện không tiêu cực đến mức đấy, ít nhất cũng có người nhớ đến sự tồn tại của nàng. Nàng tự cười nhạt giấu cột bản thân mình. Hồng Thư đưa mắt nhìn Văn Thanh, nàng đối với Thượng Quan Văn Thanh không khỏi có chút ấn tượng, Văn Thanh thật sự hội tụ đầy đủ phẩm chất của một nữ chủ nhân (đương gia chủ mẫu) Vốn dĩ tưởng rằng Văn Thanh phải là loại nữ tử tâm địa độc ác. Nhưng đến khi chính mắt nhìn thấy, mới phát hiện, có lẽ, các nàng đã nghĩ sai rồi, nữ tử này, dù thế nào, cũng nhìn không ra tham vọng trong mắt nàng ấy, ngược lại nàng ấy rõ ràng là một người vô cùng nhã nhặn lịch sử, bình tĩnh, khiến cho người ta không khỏi cảm thấy thương xót. Không đành lòng, Hồng Thư chậm chạp nói:

“ Nhị phu nhân còn chuyện gì muốn phân phó không?”

“Hôm nay là ngày đầu tiên ta vào cửa, ta nghĩ ta cần phải đi thỉnh an Thái phu nhân, Đại phu nhân cùng Phu quân, mong cô nương dẫn đường” Văn Thanh bình tĩnh nói. Dù cho bọn họ không để mắt đến tôn nghiêm của nàng, nàng vẫn muốn tự cấp cho bản thân tôn nghiêm. Sống trên đời này, nàng không muốn làm điều gì để phải hổ thẹn với lương tâm của mình. Việc cần làm, nàng nhất định sẽ làm, những cái khác, nàng không quan tâm.

“Cái... này...” Hồng Thư khó khăn nhìn nàng, kỳ thật Hồng Thư tới đây là sự phân phó của Gia, Gia chỉ bảo nàng mang cho Văn Thanh mấy người hầu để sai vặt, sau đó cung cấp cho nàng đồ ăn thức mặc hàng ngày, ngoài ra không nói thêm cái gì khác. Hồng Thư quả thật không biết phải làm thế nào mới phải, dù sao, ý tứ của Gia rất rõ ràng, không coi Văn Thanh là người bình thường. Nếu đưa Văn Thanh đi thỉnh an Thái phu nhân và Gia, Gia nhất định là không vui. Tính tình của Gia, Hồng Thư hiểu rất rõ, người Gia không muốn lại đến trước mặt Gia, khẳng định là không có hậu quả tốt đẹp.

Nhìn hồng y nữ tử nét mặt lộ vẻ khó khăn, Văn Thanh biết nàng nhất định gặp chuyện khó nói, dù nàng không nói, Văn Thanh cũng có thể đoán ra phần nào, Văn Thanh cười nhạt một tiếng, nếu Phượng gia Thiếu chủ cố ý lạnh nhạt với nàng, không cho nàng đi thỉnh an, nàng chẳng lẽ lại tự mình đâm đầu đi tìm phiền phức, nàng không nhất thiết phải làm vậy. Vì vậy Văn Thanh nói:

“Nếu đã như vậy, phiền cô nương đi xin chỉ thị của Phượng thiếu gia, nếu hắn nói không cần, như vậy ta cũng không đi”

Hồng Thư không nghĩ tới, Văn Thanh nhanh như vậy, biết chuyện nàng đang nghĩ trong đầu, tuy chuyện không liên quan đến Hồng Thư, nhưng Hồng Thư vẫn lộ ra vẻ mặt mất tự nhiên cùng đỏ ửng. Ý định cười nhạt

Văn Thanh, sự căm thù Hồng Thư dành cho Văn Thanh bỗng chốc không còn sót lại chút nào. Hồng Thư ngẩng đầu tỉ mỉ đánh giá nữ tử trước mặt, làn mi mảnh như lá liễu, đôi mắt bình tĩnh, thoạt đầu cho người ta cảm giá thập phần ôn nhu, nhưng nếu quan sát tỉ mỉ, liền không khó nhận ra, bên trong lộ ra sự kiên nghị, mũi nhỏ thanh ngạo, cặp môi không nhuộm son mềm mại cong lên thành một vòng cung tuyệt đẹp, bất cứ lúc nào, đều có một ý cười nhàn nhạt, Hồng Thư phát hiện, Văn Thanh không có chút ý đồ tự vệ thông thường, ngay cả nụ cười, cũng lộ ra sự chua xót, một nụ cười bất đắc dĩ. Hồng Thư đột nhiên cảm giác được, thật ra ... Văn Thanh là một nữ tử vô cùng tốt, mặc dù không phải tuyệt thế giai nhân, nhưng cũng thanh tú, ưa nhìn, nếu không phát sinh chuyện tặc nhân kia, Văn Thanh trở thành nữ chủ nhân của các nàng, không có điểm nào là không hợp lý, ôn nhàn mà tốt đẹp, mềm mại lại có vài phần kiên cường.

“Hồng Thư đi xin chỉ thị của Gia”

“Làm phiền Hồng Thư cô nương” Văn Thanh ôn hòa cười một tiếng, như gió mùa xuân mang hạnh phúc đến nơi này, cho người ra cảm giác thư thái, ấm áp, nhất thời khiến Hồng Thư ngẩn cả người. Song Nhi ở bên nhìn thấy, cười nói:

“Hồng Thư tỷ tỷ! Nhìn gì mà đến ngây ngốc cả người thế!” Song Nhi từ trước đến giờ một mực bảo hộ chủ nhân, vốn dĩ thấy Hồng Thư đối với tiểu thư không đúng lễ phép, thái độ cùng lời nói lạnh lùng, căn bản không muốn nói chuyện cùng Hồng Thư. Nhưng nhìn Hồng Thư lúc này không còn chút địch ý, không còn thái độ lạnh nhạt, hơn nữa đối với tiểu thư cũng tốt, Song Nhi mới trêu đùa Hồng Thư một chút. “A!”

Hồng Thư vừa nghe, nhận ra mặt mình đỏ ửng, bối rối không biết nói gì. Chính Hồng Thư cũng không biết vì sao, nhưng đúng là Hồng Thư bị nụ cười của Văn Thanh thu hút. Song Nhi liền cười một tiếng:

“ Không trách người được, Song Nhi trước cũng bị nụ cười của tiểu thư làm cho rối tinh rối mù, nụ cười của tiểu thư, mị lực không ai sánh được!”

Nói đến nụ cười của Văn Thanh, Song Nhi càng nói càng hăng. Tiểu thư với nàng là thần tiên, là người mà nàng sùng bái nhất. Hồng Thư cũng gật đầu xác nhận, nụ cười của Văn Thanh đích thực là xuất trần, vô cùng mê người. Nụ cười như chuẩn mực của cái đẹp, một loại bất nhiễm thế tục, nụ cười từ đáy lòng, chân thật mà tinh khiết

“Tốt lắm! Song Nhi, người còn nói nữa, ta sẽ bay lên thiên đình làm thần tiên mất”

Nha đầu Song Nhi này! Trước kia chỉ nói một chút rồi thôi, hôm nay trước mặt nhiều người như vậy lại ba hoa như thế! Văn Thanh ngồi nghe đến mức mà xấu hổ đỏ cả mặt.

“Đó vốn là sự thật mà!” Song Nhi nói tiếp. Mấy nô tỳ đi cùng Hồng Thư cũng gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Ma Nhân

Thất Thân Làm Thiếp

Vốn dĩ cứ tưởng có thể như thế hưởng sự an tĩnh, nhưng ai mà ngờ Hồng Thư mới đi bước trước, bước sau lại thấy một nữ tử khác đi đến, trên người mặc một bộ quần áo màu vàng nhạt, xinh đẹp trẻ trung, mười phần linh khí, bên hông lủng lẳng một bài tử (tương tự lệnh bài trong hoàng cung), giống như Hồng Thư – là thiếp thân nha hoàn của Phượng gia Thiếu trang chủ.

Nàng ngay cả liếc mắt nhìn Văn Thanh cũng không làm, chỉ chăm chú nhìn xa xăm, gương mặt cao ngạo lộ không chút che dấu vẻ yếm ác, giống như đúc vẻ mặt lần đầu tiên gặp của Hồng Thư

“Nhị phu nhân, lão thái thái nói người đến tiền đường (chắc là sảnh trước, nhà trên hoặc cái gì tương tự thế) cùng dùng bữa”. Ngự khí của nàng lãnh ngạnh, thanh âm kéo dài, dùng giọng nói biểu lộ thái độ không thiện lương và sự phân biệt đối xử.

Văn Thanh trái lại không biết những người này rốt cuộc là do duyên cớ gì, cứ một mực coi nàng là cái gai trong mắt. Có phải do danh tiếng của nàng thật sự khiến người ra không chịu được? Nghĩ đến điều này, nàng bất giác xiết chặt bàn tay lại, đến nỗi bàn tay trở nên trắng bệch, nàng đã cảm thấy một nỗi đau len lỏi.

Mặc dù cố gắng bỏ qua tất cả, cố gắng sống một cách thản nhiên, nhưng, nàng cuối cùng đã nhận ra mình hoàn toàn không đủ kiên cường.

Nàng cũng chỉ là một kẻ phàm phu tục tử, làm sao có thể sống mà không biết đến thái độ của thế nhân.

Mẫu thân nói nàng nhẫn (nhịn), mọi sự nên nhẫn (nhịn), nhẫn là cái gì, chiết tự chữ nhẫn, không phải là chữ đao chém lên chữ tâm sao. Đây chính là đau!

Nhưng có đau đến đâu, nàng cũng chỉ có thể nhẫn (nhịn)

Thở dài một tiếng “Làm phiền cô nương dẫn đường”

Song Nhi nhìn tiểu thư, ủy khuất đến hốc mắt cũng đỏ lên, mấy ngày qua, mỗi lần tiểu thư lộ vẻ ai oán, là mỗi lần nàng đau xót.

Nàng chỉ hận bản thân không thể thay thế tiểu thư nhận tất cả sự thống khổ này.

Nàng như gà mẹ, che chở cho Văn Thanh, nói: “Vị tỷ tử này, Song Nhi muốn hỏi một câu, đây là thái độ mà mẫu nô tỳ ở Phượng gia đối xử với chủ tử sao?”

“Chủ tử?!” Hoàng y nữ tử làm như nghe được chuyện cười thông thường, lạnh lùng cười một tiếng. Cao giọng nói: “Chẳng qua nể mặt Lão thái thái, cũng không nghĩ đến bản thân mình là cái hạng người nào! Bản thân thì thôi đi, còn làm trò cười cho người khác!!”

“Người!!” Song Nhi vừa nghe thấy, ngón tay chỉ thẳng vào hoàng y nữ tử, tức giận đến không thể nói ra lời, dù sao Song Nhi chưa từng cãi nhau với ai, trong lúc cuống lên, căn bản không tìm ra từ ngữ để nói lại, chỉ có thể ghen đỏ hai má.

“Song Nhi, đừng nói nữa. Phượng Lão thái thái vẫn đang ngồi chờ, Phiền cô nương vất vả dẫn đường” Văn Thanh ngăn lại lửa giận trong lòng Song Nhi, biết Song Nhi là vì chủ tức giận. Mặc dù cô nương kia vô lễ,

nhưng nàng không muốn gây ra chuyện gì, trong lòng của nàng, trải qua bao biến thiên, người khác nghĩ gì nói gì, nàng đều không quan tâm, nàng chỉ cần tìm được sự bình an, yên tĩnh.

Vốn dĩ nàng cũng không trông cậy Phượng gia có thể cấp cho nàng một địa vị tốt, một thái độ tốt, chuyện xảy ra như vậy, hoàn toàn không nằm ngoài dự liệu.

Song Nhi có điểm không cam lòng, nhìn tiểu thư đúng là tiểu thư không nói câu nào nữa.

Hoàng Kỳ nhìn Văn Thanh với vẻ kỳ quái, nàng không thể nào nghĩ được, nữ tử này, lại là người tốt như vậy. Chỉ là dù thế nào, Gia có thái độ như vậy với Văn Thanh, cưới vào nhà không theo lễ nghi, các nàng làm nô tỳ, tránh không khỏi có thái độ vô lễ với Văn Thanh.

Nhưng chẳng qua cũng chỉ liếc mắt thế thôi, liền dẫn Văn Thanh cùng Song Nhi đi.

Phượng Vũ Sơn Trang cũng không hổ là thiên hạ đệ nhất sơn trang.

Bên trong thập phần rộng lớn, chỉ sợ hai mươi Thị Lang phủ cũng chưa bằng một Phượng phủ. Văn Thanh chưa từng thấy Hoàng Cung, nhưng qua những gì sách vở miêu tả, nàng nghĩ Hoàng Cung chắc cũng chỉ đến thế này là cùng.

Nhìn qua Phượng trang, chỉ cảm thấy nhã trí mà rộng lớn, nhưng cần thận đánh giá, mới thấy giật mình vì sự sang quý của nó.

Tứ đại hoa viên là trồng bốn loại hoa quý, để chủ nhân có thể tùy mùa ngắm hoa. Trong vườn còn trồng thêm rất nhiều loại hoa khác.

Nhưng Văn Thanh vẫn cảm thấy có điểm không hay, quá nhiều loại hoa, không phân biệt được chủng loại, không biết loại nào được yêu thích nhất,

chẳng qua chỉ cần quý báu ly kỳ, chẳng qua chỉ là đẹp mắt, căn bản không phải xuất phát từ trái tim yêu hoa.

Nhìn xuống dưới chân, đều là đá đen nguyên khối, đen bóng một màu, tưởng như có thể soi gương được, hơn nữa chủ nhân thông tuệ, trên đá còn khắc những hoa văn nhạt, cảnh trí trên trời dưới đất, trên rừng dưới biển đều thấy cả.

Không khó để nghĩ ra, tốn nhiều nhân lực vật lực cùng tiền bạc thế nào, mới có thể tạo ra hiệu quả như vậy.

Văn Thanh không tự chủ được muốn rùng mình một cái.

Đình đài lầu các, đều là đá hoa cương nguyên khối, thứ đá này, người thường có ai dám dùng để làm nhà, đá không chỉ nguyên khối, còn có vân rất đẹp, Văn Thanh biết, thứ này giá trị đến mức nào. Vốn dĩ chỉ biết Phượng gia vô cùng giàu có, không nghĩ được lại đến mức này, nghe nói chỉ mới tích lũy tài sản trong mấy năm, lại có thể đến mức này. Không thể phủ nhận, Phượng Cô, xác thật là thiên tài số một của thương giới.

Cả Phượng trang, đều lấy trắng đen làm tông màu chủ đạo, cho người ta cảm giác lạnh lẽo, không biết chủ nhân có lạnh lẽo như vật không?

Phong cách như vậy, cùng với hoa viên có chút không thống nhất. Nghĩ thêm 1 chút, chắc hẳn do phủ có 2 người chủ nhân nam nữ, khó tránh khỏi có cương có nhu. Phượng gia Đại phu nhân, không phải mới đến Phượng gia sao?

Cảm giác không đồng nhất trong bài trí nội thất, đến cả Song Nhi cũng nhìn ra, nhỏ giọng nói thầm: “Phượng trang cho người ta cảm giác thật kỳ quái, vừa lạnh lẽo, lại có nơi đầy tục khí!”

Văn Thanh chậm rãi nói: “Một trang nếu có hai chủ nhân, liền sẽ có hai phong cách, cũng không phải truyện gì kỳ quái lắm, hoa cỏ cùng hành lang

không phải muốn đổi là đổi được (đoạn này thật khó hiểu T_T)”

Hoàng y nữ tử vốn đi cách vài bước, không ngờ Văn Thanh nhỏ giọng nói xong nàng ấy lại kinh ngại quay đầu lại, ánh mắt cực phức tạp, nhưng chỉ trong nháy mắt, lại quay đầu.

Lúc này Văn Thanh mới nhớ ra, Phượng gia là nhân sĩ võ lâm, thị tỳ chắc cũng có ít nhiều võ công, mà Văn Thanh biết, người tập võ, tai thính hơn người thường rất nhiều.

Vì vậy không nói cái gì nữa.

Dù sao, nói nhiều dễ thành nói đại.

Một hồi lâu sau mới tới nơi ở của Lão thái thái – An Nguyệt Hiên, chỉ thấy bên trong đã có không ít người, Văn Thanh đầu tiên hướng Phượng Lão thái thái hành lễ: “ Cháu dâu Văn Thanh xin thỉnh an Lão thái thái”

“Tốt lắm, Văn Thanh không cần phải hành đại lễ như vậy.” Vừa nói Lão thái thái đã thân mật đỡ nàng đứng lên. Dù sao, Văn Thanh và Lão thái thái thân thiết đã lâu.

“Tạ ơn người” Nàng ôn nhàn cười một tiếng, gật đầu, rồi sau đó quay sang hạ nhân cầm chén trà. Sau đó xoay người, chuẩn bị quay sang phu quân của nàng cùng Phượng gia Đại phu nhân hành lễ.

Vừa ngẩng đầu lên, nhìn về phía phu quân của nàng.

Một cái liếc mắt

Chén trà trong tay rơi xuống đất tạo ra âm thanh chói tai, mùi hương của trà bách loa xuân lan tỏa trong phòng, mùi hương thanh tịnh đẹp đẽ, làm cho con người ta mê đi, nhân ảnh cũng như mờ mịt. Nước trà nhuộm xanh ống quần mà nàng cũng không biết, bóng đỏ cả tay cũng không hay.

Mặt Văn Thanh trong phút chốc trở nên trắng bệch, đôi mắt lộ rõ vẻ không tin được điều trước mắt mình, là sợ hãi, là không giải thích được, là hận ý....

Không ai có thể giải thích được.

Nam nhân này, đôi mắt phượng đẹp, khép hờ lộ ra sự lạnh lùng vô tình cùng tàn nhẫn, nàng mãi mãi sẽ không quên được.

Là cơn ác mộng bám riết lấy nàng trong nửa tháng nay, là đôi ma nhãn từng đêm khiến nàng đổ mồ hôi lạnh, nàng làm sao có thể không nhận ra.

Nam nhân này!

Nam nhân này!

Là phu quân của nàng!

Cũng là nam nhân đã hủy đi sự trong sạch cùng danh tiếng của nàng, cho nàng tiếng xấu vĩnh viễn không thể gột rửa.

Nàng nhất định sẽ không nhận lầm, đêm hôm đó, đôi mắt lạnh lùng này, đã phá hủy cuộc đời nàng.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Ma Nhãn (2)

Thất Thân Làm Thiếp

Phượng lão thái nãi nhìn thấy tình cảnh này, mặc dù không rõ duyên cớ, cũng biết là có nguyên nhân, lão thái thái biết rõ con người Văn Thanh, luôn cho người khác cảm giác bình tĩnh, bây giờ Văn Thanh có phản ứng như này, nguyên nhân chắc chắn không đơn giản. Nhưng ở đây dù sao cũng có nhiều người, lão thái thái biết, có một số việc, không thích hợp biểu lộ lên mặt, vì vậy vội vàng phân phó hạ nhân: “Còn đứng đấy làm cái gì, còn không mau đi lấy thuốc trị bỏng cho Nhị phu nhân”.

Liền sau đó kéo tay nàng qua ân cần hỏi: “Văn Thanh, người có đau lắm không?”

Văn Thanh chậm chạp quay về phía Phượng lão thái thái, nàng vẫn bàng hoàng không thốt nên lời, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm về phía Phượng Cô.

Nhìn thấy bàn tay bị bỏng sưng đỏ của Văn Thanh, Song nhi đau lòng đỡ nàng, nhẹ nhàng xoa bàn tay, Song nhi không hiểu rốt cục là chuyện gì đã xảy ra khiến tiểu thư như thế. Đây là lần đầu tiên nàng thấy tiểu thư mất bình tĩnh đến thế.

Thủy Nhu cũng tiến lên phía trước hỏi han: “Tỷ tỷ có chuyện gì không ổn sao?”

Ánh mắt Phượng Cô vẫn lạnh lùng quan sát, chợt lóe lên một tia nghi hoặc nhưng rồi nhanh chóng tắt, hắc đương nhiên hiểu rõ vì sao Thượng Quan Văn Thanh có vẻ mặt như thế.

Chỉ có điều hắc không thể ngờ, đêm hôm đó hắc mặc đồ dạ hành (đồ đen toàn thân mà tặc nhân hay mặc), chỉ chừa đôi mắt, nàng lại có thể nhận ra được chỉ bằng một cái nhìn, điều đó làm hắc kinh ngạc không thôi.

Nữ tử này, nên nói như thế nào đây, quả thật là thông minh tài tuệ, thoáng qua đã có thể nhận ra hắc.

Vốn dĩ ban đầu, vì muốn che giấu bí mật, hắc định phái thuộc hạ đi, nghĩ đi nghĩ lại sợ Lão thái thái biết chuyện nên đành tự bản thân đi.

Chuyện này kể ra thì chỉ có trời biết, đất biết, hắc biết và Thượng Quan Văn Thanh biết. Không hề có chứng cứ nào chứng minh là hắc làm, Tuyệt đối sẽ không có người nào biết chuyện này nữa.

Được Song nhi dìu vào ghế, Văn Thanh dần dần bình tâm trở lại. Mi mắt nàng buông xuống mềm nhũn, nàng là hạng người thông minh, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn không rõ uẩn khúc trong chuyện kia.

Chỉ là không ngờ tới – Phượng Cô thật sự là người ác độc như thế, còn nàng, lại trở thành vật hi sinh trong cuộc nhân duyên có vẻ tốt đẹp này.

Phượng Cô!!!

Hai chữ nay, tựa như độc dược dần dần xâm nhập vào trái tim Văn Thanh, nó như một loại độc dược làm cho tâm hồn trở nên đầy hận thù, ngưng kết lại trong tim thành một khối chất độc.

Nàng hận!!!

Hận đến tận xương tận tủy!

Nhưng bản thân nàng lại bất lực. Nàng căn bản là không thể tìm được bất cứ bằng chứng nào khả dĩ chứng minh là hấn làm, thậm chí, ngay cả khi có được chứng cứ thì cũng có thể làm được gì?

Hấn – cường bạo là thế!

Nàng – nhu nhược!

Rõ ràng là châu chấu đá xe, không biết tự lượng sức mình.

Càng nghĩ lại càng đau. Lại càng hận – hận sâu đậm.

Nàng bỗng giật mình, hận cả bản thân mình tại sao lại mất bình tĩnh như thế, tại sao lại phải nghĩ nhiều như vậy?

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu nàng, ý nghĩ liều lĩnh vạch trần hành vi phạm tội của hấn. Có thể một lần nữa làm thiên hạ xôn xao, cho dù có đánh đồng bản thân với loại đàn bà chanh chua, thất lễ nàng cũng cam lòng. Nhưng... nàng không chỉ có một mình, nàng còn có mẫu thân yếu đuối ở nhà kia.

Đây chính là điểm yếu của nàng, thật bi ai. Nàng không chỉ có một mình trên đời, mà còn cả mẫu thân.

Nàng cất một tiếng cười nhẹ. Khóe miệng khẽ nhướng lên một cách cứng nhắc: “Thiếp trong người đột nhiên có phần không ổn, trước mặt mọi người làm chuyện thất lễ, thỉnh lão thái thái cùng phu quân, Đại phu nhân thứ lỗi, bản thân thật sự không được khỏe, liên cử động rất đau, thiếp xin cáo lui, thỉnh ngày khác đến tạ tội với phu quân cùng Đại phu nhân.”

Phượng lão thái thái vội vàng phân phó hạ nhân hầu hạ Văn Thanh: “Các người mau chuẩn bị kiệu đưa Nhị phu nhân trở về nghỉ ngơi, nhanh chóng mời đại phu tới xem bệnh cho Nhị phu nhân”

“Cám ơn thái thái.”

Từ đầu đến cuối, Phượng Cô không hề nói dù chỉ một câu, chỉ lặng lẽ ngồi quan sát tất cả sự việc, ánh mắt hắt vẩn lạnh lùng, không hề có một gợn sóng, tựa hồ tất cả những chuyện này hắt không hề quan tâm.

Nhưng trong tim hắt lại rung lên một chút xúc cảm, hắt vốn nghĩ chắc hắt Thượng Quan Văn Thanh nhất định sẽ làm mọi chuyện trở nên rối rắm, không thể nào lại nghĩ nàng để mọi việc trôi qua lặng lẽ như thế.

Thật không hiểu trong tâm tư nàng đang nghĩ gì.

Hắt phát hiện, lần đầu tiên hắt không đoán được tâm tư của một người. Đây là điều chưa bao giờ có – nhưng cũng không phải là không tốt. Hắt vốn dĩ thích đối đầu với những điều phiền phức.

Nhìn vào đôi mắt nàng, hai mắt sáng long lanh, hàng mi lá liễu mềm mướt, cánh môi hoa nhạt màu hồng phấn, khuôn mặt tròn nhỏ yếu ớt.

Nhìn qua, có thể nói không phải là một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn ấy khi gặp nhiều lại cho người ta một cảm giác đáng yêu đến lạ. Dáng người nàng thon nhỏ trong bộ xiêm y xanh nhạt điểm vô số bông hoa nhỏ tí xíu, một người khiến cho hắt thấy thú vị. Phượng cô phát hiện, đêm đó ở bên cạnh nàng, hắt có một cảm giác rất kì lạ.

Thủy Nhu nhìn thấy ánh mắt của Phượng Cô có điểm căng thẳng vội níu tay hắt hỏi: “Gia, người định đưa tỷ tỷ về a?”. Kỳ thực, Thủy Nhu biết rõ Phượng Cô sẽ không đi. Nàng nguyên là nhận thấy ánh mắt kỳ lạ mà Phượng Cô nhìn Văn Thanh, trong tâm nổi lên một ý nghĩ: Phượng Cô chỉ có thể là của nàng.

Văn Thanh nhìn về phía hắt, trong mắt hiện lên một vẻ bình tĩnh đáng ngạc nhiên. Trước mắt nàng là một tuấn nhan tuyệt thế, mắt phượng mày

ngài, sống mũi cao thẳng, bạc môi mỏng biểu hiện chủ nhân là một người bạc tình bạc nghĩa. Hắn vốn dĩ là một kẻ lạnh lùng vô tình.

Nhưng kẻ lạnh lùng vô tình này – là phu quân nàng.

Cường gian nàng – khiến nàng phải đến cái địa ngục này.

Đối với hắn nàng chỉ có thể nhìn thấy hắn là kẻ: Lạnh khốc, vô tình, tàn nhẫn, giết người không thấy máu. Nguyên lai quả nhiên là như thế a!!!

Bất quá, có lẽ hắn cũng có ngoại lệ. Dù sao từ xưa tới giờ anh hùng khó qua ải mỹ nhân, Văn Thanh nhìn về nữ tử ở bên cạnh hắn.

Thật là một mỹ nhân, da trắng như tuyết, tinh khiết như bạch ngọc không một tì vết, một đôi mi dài nhỏ nhắn, đôi mắt trong sáng lộ ra vẻ phong tình, mũi ngọc nhỏ nhắn, đôi môi đỏ mềm mại.

Nếu không phải là đại mỹ nữ khuynh thành thì cũng là một mỹ nữ khuynh quốc.

Khó trách là Phượng Cô lại ân sủng, Văn Thanh thoáng nghĩ, nếu có thể làm cho nữ tử kia cười một tiếng chắc hẳn Phượng Cô sẽ làm mọi cách.

Chỉ là, thật lâu sau này nàng mới biết được, Thủy Nhu không phải là người được Phượng Cô ân sủng như thế!

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Đau Thương

Thất Thân Làm Thiếp

Phượng lão thái thái ra mệnh lệnh đưa Văn Thanh đến ở trong Nam Nguyệt hiên. Ban đầu nàng phải ở chỗ hẻo lánh nhưng do lão thái thái yêu mến nàng nên đã đưa nàng về ở trong Nam Nguyệt hiên, cùng chung một chỗ với Thủy Nhu và Phượng Cô.

Văn Thanh thầm than nhỏ, nàng thật là không biết phải nói gì cho phải, Phượng lão thái thái thật lòng có hảo tâm đối tốt với nàng, nàng rất cảm kích, nhưng thực sự lại mang đến cho nàng càng nhiều thương tổn.

Lão thái thái hảo tâm muốn cho nàng nên vợ nên chồng với Phượng Cô, nhưng lại hại nàng mất đi danh tiết.

Lão thái thái hảo tâm cho nàng đến ở Nam Nguyệt hiên, khiến cho nàng trở nên không tự nhiên mà lại có thêm cảm giác thống hận với Phượng Cô.

Không nhìn không thấy sẽ không hận, giờ đây ngày nào cũng chạm mặt, nỗi hận này khó có thể đóng đếm được.

Văn Thanh khẽ than thở trong lòng.

May sao, Nam Nguyệt hiên thật lớn, tuy nói là cùng sống trong một khu nhà, nhưng thật sự là rất rộng lớn, không đến mức ngắc đầu lên là chạm mặt nhau. Nam Nguyệt hiên là một khu nhà lớn gồm có bốn nhà là: Tuyết –

Nguyệt – Phong – Hoa, Phượng Cô ở Nguyệt các, Thủy nhu ở Hoa các, về phần Văn Thanh – nàng cả ngày giam mình trong Tuyết các.

Chỉ cần đóng cửa Tuyết Các liền như ngăn cách với bên ngoài, trừ việc thỉnh an lão thái thái còn lại là cửa đóng then cài hầu như cả ngày. Chỗ nàng ở cũng không có gia nhân trông coi, đối với nàng đó lại là việc vui mừng.

Mỗi ngày, nàng luyện thư pháp, ngâm thơ, vẽ tranh.. mọi việc cứ an tĩnh mà trôi qua.

Từ ngày đó trở đi, Hồng Thư thỉnh thoảng lại đến chỗ Văn Thanh, tiểu nha đầu này tuy là đại thị nữ của Phượng Vũ Cửu Thiên, nhưng vẫn chỉ là 1 thiếu nữ, trước mặt người khác, Hồng Thư luôn ra vẻ nghiêm nghị, nhưng cứ đến nơi này, là như tháo bỏ mặt nạ, cười nói luôn mồm.

Đêm hôm đó, cảm xúc dâng trào, ánh trăng vàng óng tuôn xuống soi rọi mặt đất, cảnh vật thật huyền ảo Song nhi bỗng la hét muốn nghe Văn Thanh xướng khúc, Hồng thư vừa nghe qua lời Song nhi nói cũng một mực muốn nghe Văn Thanh xướng khúc.

Nhất thời không thể lay chuyển các nàng, không thể làm gì khác hơn là đáp ứng, lấy đàn, suy nghĩ một chút, cất tiếng hát:

Gần thanh minh. Thúy cầm chi thượng mất hồn.

Đáng tiếc một mảnh thanh ca, đô đưa ra hoàng hôn.

Dục cùng liễu hoa thấp tổ, sợ liễu hoa khinh bạc, không giải thích được thương xuân.

Niệm sở hương lữ túc, nhu tình cảm xúc biệt ly, ai cùng ôn tồn.

Không tôn dạ khóc, Thanh Sơn không nói, trăng tàn đương môn.

Thủy ngọc lâu trước, duy là có, nhất ba tương thủy, đông đưa tương vân.

Thiên trường mộng đoản, vấn thậm lúc, được thấy đào căn.

Lần này đệ, toán nhân gian không cá cùng với đao, tiền đoản trong lòng sâu ngân.

(Cái đoạn này về cơ bản ta... xin các nàng lượng thứ T_T) (jin: hoàn toàn đồng ý với Ms Kún TT_TT)

Ca từ này là trong bài “Tương xuân dạ nguyệt”, trước giờ giọng ca của Văn Thanh thường ở mức trung ca những bài tươi vui, vậy mà giờ đây lại hát 1 khúc ca ai oán nào lòng đến thế, thật đáng buồn.

Khuôn mặt Hồng thư cùng Song nhi trong chốc lát trở nên mơ màng, trên môi là một nụ cười thỏa mãn. Cả hai đang nghe Văn Thanh xướng ca đến độ nhập thần.

Bởi thế nên không ai để ý tới có tiếng bước chân đang tới gần (Jin: trời, hẳn là quỷ, đi không thấy người, bước ko thấy tiếng, ko nhập thần cũng ko phát hiện dc đâu).

Cho đến khi bước chân ấy đến bên và dừng lại, Hồng thư mới giật mình biến sắc, Văn Thanh dừng ca xoay người lại - là Phượng Cô. Hẳn một thân trường bào màu xanh lam, vẻ mặt không có vẻ lạnh lùng mà trái lại rất thanh nhã, ôn hòa.

Đương nhiên, nàng biết, trên thực tế cái vẻ mặt đó chỉ là gạt người.

Người ta vẫn nói đáng vẻ có thể lừa gạt được người khác, Phượng Cô lại được ông trời tặng cho một bề ngoài hoàn hảo đến thế, vô luận là hẳn khoắc lên người loại y phục nào, khuôn mặt nào cũng không ai đoán ra được tâm ý (ồ ồ, thế nếu hem khoắc lên người y phục nào thì seo =)).

Phượng Cô phóng một ánh mắt đầy sự phức tạp rồi chậm chạp phun ra mấy chữ: “Tiếp tục, đừng có ngừng.”

Văn Thanh nhìn hắn rồi nhanh chóng hướng ánh mắt ra nơi khác, thật tâm nàng không hề muốn nghe theo lời của hắn, nhưng trên thực tế lại không có cách nào trái lại mệnh lệnh. Có lẽ do nàng nhu nhược, nhưng bản thân nàng quá thanh ngạo nên thật sự không biết phải xử trí ra sao.

Hắn chờ đợi nàng hát, hắn muốn nàng vì hắn mà đàn hát.

Nàng quyết định sẽ không theo lời hắn.

Không gian xung quanh hai con người bỗng chốc trở nên băng hàn, lạnh lẽo.

Phượng Cô vẫn đứng im tại chỗ, Văn Thanh cũng không hề nhúc nhích, sắc mặt của nàng dần dần trở nên khó coi. Sắc mặt Phượng Cô bỗng chốc trở nên xanh mét, toát ra sự lãnh khốc khiến cho Hồng thư sắc mặt trở nên trắng bệch.

Hồng thư theo hầu Phượng Cô đã nhiều năm, nàng biết rõ đây là điềm báo trước mỗi khi Phượng Cô nổi cơn thịnh nộ, mà hắn đã nổi cơn thịnh nộ thì khó có ai có thể ngăn chặn được, hắn sẽ khiến cho đối phương thấy hối hận vì đã đến nhân gian này mới thôi.

Hồng thư vốn định mở miệng ra nói một vài lời đỡ cho Văn Thanh không ngờ bị ánh mắt sắc nhọn của Phượng Cô phóng qua khiến nàng sợ hãi không thốt nên lời. Lòng chỉ thầm cầu cho Văn Thanh sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Chưa bao giờ có một người nào dám không phục tùng mệnh lệnh của hắn, nữ tử này ngang nhiên dám to gan cãi lại mệnh lệnh của hắn. Nhìn về phía nàng, nàng không hề trang điểm, khuôn mặt để tự nhiên, mái tóc đen dài búi lên gọn gàng, cài trên đó một chiếc trâm đơn giản, vài lọn tóc khẽ

bay mỗi khi có gió qua, trong bóng đêm, đôi mắt nàng rực sáng, không hề né tránh hấn mà nhìn thẳng vào hấn, lộ ra ý chí kiên nghị bất khuất, nhưng.... lại cực kỳ hấp dẫn người khác.

Nàng định khiêu khích hấn?!!!

Phượng Cô chậm rãi nổi cơn thịnh nộ, nếu hấn bùng nổ âm âm còn khiến người ta đỡ sợ hãi hơn là lúc này đây, hấn tàn nhẫn một cách điên cuồng.

Hấn thích nhất là nhìn người khác từ từ hưởng thụ cơn thịnh nộ của hấn. Đặc biệt là những con người thanh cao như nàng càng khiến hấn thú vị. Nhìn người khác giận dữ mà không dám nói gì có thể nói là khoái lạc lớn nhất của hấn. (biến thái a T_T)

Vừa cười thầm trong lòng, Phượng Cô liền nhếch bực môi lên khế cười một tiếng lạnh nhạt.

Hấn ung dung bước tới ngồi xuống bên cạnh nàng, tay trái nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, ánh mắt hướng thẳng về Văn Thanh, tay phải nhàn rỗi gõ lên mặt bàn bằng đá, trong bóng đêm tĩnh lặng, âm thanh quý dị thật sự rất khủng bố khiến cho cảnh vật thêm phần đáng sợ.

Không khí xung quanh như ngưng lại khiến người ta ngạt thở.

Văn Thanh nhìn bộ dáng hấn, không biết hấn sẽ làm sẽ, nhưng nàng không cam lòng yếu thế, cũng hướng thẳng ánh mắt quan sát hấn.

Qua một hồi lâu, Phượng Cô tựa hồ cảm giác cảm giác được thời gian đủ rồi, lúc này mới chậm rãi nói: “Nương gần đây tốt không?”

Văn Thanh nhất thời sửng sốt, hấn vừa mới nhắc đến ai? Nương - là nương....??? Mẫu thân Phượng Cô đã qua đời từ lâu, hấn vừa nhắc tới nương, trừ ... ra nương của nàng, còn có thể là nương của ai?

Thật ác độc!

Hắn căn bản là uy hiếp được nàng, biết rằng trên thế gian này người duy nhất nàng lo lắng đó là mẫu thân. Lần này hắn đã nói thẳng ra, rõ ràng là muốn uy hiếp nàng.

Trong lòng nàng chợt nổi lên một mớ suy nghĩ, cuối cùng không kìm được thốt lên một tiếng lạnh thán!

Hắn nhìn thấy phản ứng của nàng, nữ tử này rốt cục cũng đã biết sợ hắn!

Hắn có thể nhìn thấy mọi việc, dùng tâm kế, dồn người khác vào đường cùng. Khó trách chỉ trong mấy năm ngắn ngủi tiếp nhận Phượng Vũ Cửu Thiên đã có thể khiến cho thiên hạ đều biết đến, không người nào có thể đối địch.

Vân Thanh thầm nghĩ, nhất định không được sợ hãi.

Nàng cười nhạt, chậm rãi nói: “Thiếp thân có lẽ lâu chưa từng về nhà mẹ đẻ, cũng không biết mẫu thân như thế nào, nghe người nhắc đến mẫu thân khiến ta thập phần nhung nhớ. Hảo, vừa rồi phu quân nói muốn nghe ta xướng, không biết người muốn nghe khúc nào?”

Nàng đột nhiên trở nên nhu mì, ánh mắt hiện lên sự cầu xin, cầu xin hắn hãy bỏ qua cho nương của nàng.

Hắn cũng không làm khó nàng nữa, lạnh nhạt nói: “ Tùy ý đàn một khúc cho ta nghe.”

Vân Thanh thở dài một hơi, may mắn là hắn đã hạ hỏa, nhược bằng không, nàng căn bản không dám tưởng tượng hậu quả, dù thân nàng là một tiểu thư khuê các, luôn ở trong khuê phòng nhưng trước đây cũng đã từng

nghe qua những thủ đoạn mà Phượng Cô đã từng làm – đó đều là những thủ đoạn tàn nhẫn, vô tình nhất.

Phượng Cô nhìn nàng thở dài, trong lòng âm thầm buồn cười.

Chưa từng có người nào dám đối đầu với hãn, nữ tử to gan này đúng là không biết tự lượng sức mình. Bất quá, dũng khí này cũng thật đáng khen.

Vân Thanh cầm đàn lên, ca khởi, là một khúc liễu cao thanh:

Mấy tiếng đề. Thương cảm lại là, xuân quy tiết.

Mãn viện đông phong, hải đường phô tú, lê hoa phiêu tuyết.

Đinh hương lộ khóc tàn chi, toán chưa so sánh, khổ tâm tắc kết.

Tất nhiên hữu văn, đa tình đa cảm, không làm gió trăng.

Tất nhiên hữu văn, đa tình đa cảm, không làm gió trăng.

Tất nhiên hữu văn, đa tình đa cảm, không làm gió trăng.

Phượng Cô nghe như nhập thần, ánh mắt xuyên thấu qua Vân Thanh, mặt hãn hiện lên khuôn một nỗi thương đau xen lẫn, rồi rầm khiến người ta không tài hiểu được.

Nhìn vẻ mặt trầm thống của Phượng Cô, lòng Vân Thanh dâng lên một xúc cảm khó hiểu, một sự trùng động, tại sao hãn lại có vẻ mặt đau thương như thế. Muốn hỏi hãn, nhưng chợt nhớ ra người như hãn lại có chuyện gì để đau thương?

Trong lúc nàng đương còn suy nghĩ, hãn lẳng lặng đứng dậy biến mất trong màn đêm.

Ngước mắt lên đã không thấy bóng dáng người nơi nào.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Thế Thân.

Thất Thân Làm Thiếp

Từ đó trở đi, Phượng Cô thỉnh thoảng lại ghé Tuyết các nghe nàng đánh đàn xướng khúc.

Mỗi lần đều lẳng lặng tới, sau khi nghe xong liền lẳng lặng đi, không nói một câu. Hắn không nói lời nào, Văn Thanh cũng không mở miệng, vì vậy, tất cả, tuần hoàn theo một kiểu vô cùng kì quái. Nhưng cũng không cảm giác được có chỗ nào không ổn.

Nàng lơ mờ nhận ra, khi hắn nghe nàng hát, thì nhớ thương một người.

Chỉ là không biết, dạng nữ tử như nào, lại có thể khiến hắn nhớ nhung như thế, đau thương như thế. Người hắn thích không phải Thủy Nhu cô nương sao?

Trong lòng nàng ngổn ngang thắc mắc, nhưng không được giải đáp.

May mà nàng chưa bao giờ là một người tò mò, tuy là nghi hoặc, nhưng cũng không tìm cách điều tra đáp án, dù sao, có đôi lúc, quá mức tò mò, nếu có làm hại chỉ có hại chính mình mà thôi, về điều này bản thân nàng hiểu rất rõ. Nhưng Phượng Cô là con người như thế nào, không lẽ có thể tùy ý để người khác nghiền ngẫm, lý giải, vì vậy nàng chỉ xem hắn là khách nghe đàn.

Hắn đến nàng liền đánh đàn xướng khúc, trong mấy ngày, tất cả đều bình an vô sự, tất cả tựa hồ như không có gì bất thường.

Trái lại, nha đầu Hồng Thư kia lại là người thiếu kiên nhẫn.

Hồng Thư mang vẻ mặt tò mò hỏi: “ Nhị phu nhân, người không hiểu kỳ Gia vì sao luôn tới nghe hát sao?”

“Tò mò a.” Văn Thanh cười một tiếng.

“Người chưa bao giờ lên tiếng hỏi dù chỉ một câu?” Hồng Thư lại hỏi. “Hỏi? Hỏi hắn đến từ phương nào sao? Hỏi hắn ư? Hỏi hắn, hắn cũng sẽ không trả lời?” (jin: đoạn này khó hiểu thì tha lỗi cho ta T_T. Kún: sửa lại rồi mà cũng vẫn không hiểu được. >”

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Duy Tâm Trong Vất

Thất Thân Làm Thiếp

Bước vào thùng nước ấm, nàng chậm rãi thả mình xuống. Dòng nước ấm nhẹ nhàng làm sạch cơ thể nàng, mang lại cho nàng cảm giác thoải mái, thân thể thả lỏng, cảm giác khoan khoái theo dòng máu đi khắp cơ thể..

Không biết mười sáu năm trước đây nàng được hưởng bao nhiêu phúc phận mà giờ đây mọi tai ương lại cứ hướng phía nàng mà đến.

Liên tiếp, dồn dập hướng lên đầu nàng khiến nàng không thể nào ngước đầu lên được.

Trước mắt nàng như hiện lại sự việc vừa qua, ngồi trong bóng đêm nàng thả hồn mình suy nghĩ mông lung.

Mùi hoa lê thơm ngát trên mặt nước phả vào người nàng, hương thơm tràn ngập trong phòng, nhưng mùi thơm nồng quá khiến cho nàng không thể hô hấp được.

Ngâm mình trong nước nóng một hồi khiến cho toàn thân nàng nóng bừng, môi đỏ rực. nàng cảm giác khó thở – và nàng bỗng dưng muốn mình sẽ không còn thở nữa... Nàng muốn trầm mình.(tự tử bằng cách chết đuối trong nước T_T) Đột nhiên, nàng hốt hoảng, cả người bật dậy, tại sao nàng lại có thể có ý nghĩ như kia chứ.

Không thể chết – Nàng còn có mẫu thân.

Nàng phải kiên cường.

Vì mẫu thân, nàng nhất định phải sống, phải kiên cường.

“Ào” một tiếng, nàng đứng dậy khỏi mặt nước, đi ra ngoài, để lại đằng sau cả ngàn bọt nước, mang theo mùi hương lê tản mát ra khắp mặt đất.

Chợt có tiếng bước chân đến gần.

Nàng không quay đầu lại.

Là Hồng Thư.

Hồng Thư vừa tiến đến, thấy trên mặt đất là một đồng hồ đồng, nàng hoảng sợ vội hỏi: “Nhị phu nhân, người làm sao vậy?”

Văn Thanh lắc đầu: “Không có gì”. Giọng nói có phần mệt mỏi, liền sau đó nàng không quay mặt lại mà tiếp tục nói: “Người giúp ta lau người.”

Hồng Thư không nói gì, cầm chiếc khăn lông ở bên nhẹ nhàng lau xoa thân thể nàng.

“Nguyệt Nhi là ai?” - Nàng lại hỏi.

Hồng Thư nghe nàng hỏi, thoáng chút dừng tay nhưng trong phút chốc lại tiếp tục lau khô người nàng mà không hề mở miệng nói.

“Nguyệt Nhi là ai?” Nếu như bình thường Văn Thanh tuyệt nhiên sẽ không hỏi thêm một lần nữa, bởi nàng chưa bao giờ cưỡng ép người khác phải làm bất cứ chuyện gì, nhưng ngày hôm nay không còn như ngày xưa nữa, nàng nhất định phải biết, vì thế mà nàng hỏi đến lần thứ 2, căn bản ép Hồng Thư phải nói ra.

Hồng Thư thấy nàng kiên trì, biết không thể không nói, nếu im lặng chỉ khiến nàng bức tức, vì vậy nàng tránh nói nặng lời mà tìm từ ngữ nhẹ

nhà ông nhất để nói: “Là một nữ tử đã phản bội Gia, Hồng Thư cũng không rõ lắm, bởi lúc Hồng Thư được nhận vào phủ thì nữ tử đó đã không còn ở đây.”

Vân Thanh đương nhiên biết trong lời nói Hồng Thư có điều không thành thật, Hồng Thư dù sao cũng là thị nữ thân cận của Phụng Công, cho dù khi nàng tới Phụng gia hầu hạ, Nguyệt Nhi đã không còn ở đây nhưng rõ ràng là Hồng Thư biết nhiều hơn thế. Nhưng Hồng Thư một mực không nói với nàng, chắc chắn là có điều gì uẩn khúc ở đây chẳng.

“Vừa rồi tại sao người không ra ngăn cản hẳn?” Vân Thanh hốt nhiên đổi chuyện đang hỏi Hồng Thư sang hỏi câu khác, hơn nữa trong lời nói của nàng có vài phần phẫn ỷ, nàng biết, Hồng Thư mặc dù mang danh tỳ nữ nhưng cũng là người có chút tiếng nói trong phủ. Nhưng tại sao lại không hề ra giúp nàng, những người khác không ra tay cứu nàng, nàng không hề trách, nhưng tại sao Hồng Thư – người mà nàng thập phần coi như người thân vì sao cũng không đi ra ngăn cản hẳn?

“Nhị phu nhân có muốn nghe Hồng Thư nói chuyện xưa không?” Hồng Thư nhẹ nhàng nói, nhưng trong lời nói Vân Thanh thấy được một sự kinh hoảng tột độ.

Vân Thanh chưa nói gì, Hồng Thư đã bắt đầu nói:

Đại khái là ba năm trước, khi đó Gia vừa mới tiếp nhận việc chủ quản Phụng gia được một năm, cùng vào ngày này năm đó, tối ngày rằm tháng 3.

Năm đó so với năm nay còn lạnh hơn, cây lê hoa còn chưa nở.

Khi đó nô tỳ vẫn chưa phải là thị nữ thân cận của Gia.

Đêm hôm đó chỉ nhớ là Gia uống rất nhiều rượu, say đến nỗi không nói được nữa.

Khi đó Đại phu nhân cùng Chu tiểu thư đứng lúc tối Phượng phủ, ngày hôm đó, Gia nhất định đến chỗ nàng rồi xảy ra chuyện.

Hồng thư chỉ nhớ mang máng là, khi đó Đại phu nhân vẫn còn là một nha hoàn (của em Nguyệt Nhi ạ), lúc ấy bên cạnh Gia còn có một tên hộ vệ, là một võ lâm cao thủ.

Cùng lúc ấy những âm thanh hỗn loạn nổi lên, mọi người chạy đến thì thấy bọn nô tài nằm rạp cả trên mặt đất. tất cả đều bị một chưởng đánh chết.

Mọi người đương nhiên đều biết chuyện gì xảy ra nhưng không ai dám mở miệng ra nói 1 lời nào.

Từ đó, mỗi khi đến ngày rằm tháng 3, tất cả mọi người đều biết đường tránh mặt Gia, hễ làm cái gì cũng không can, thật ra là không muốn can, cũng không có khả năng can, với võ công của hắn mà nói, trong thiên hạ này, người có thể cùng hắn đấu tay đôi chắc hiếm như sao buổi sớm.

Thanh âm Hồng Thư mang theo phần dồn dập, không còn sự vui tươi như ngày thường, mà tràn ngập sự sợ hãi.

Cả chuyện năm xưa, Hồng Thư chỉ nói một điểm.

Rốt cục là Phượng Cô cùng nữ tử tên Nguyệt Nhi, vào ngày rằm tháng 3 năm đó đã xảy ra chuyện gì?

Hồng Thư không nói không phải là do nàng không biết, mà có lẽ là không dám nói thôi.

Vân Thanh cũng thôi không nài ép nữa.

Hồng Thư nguyện sẽ không nói cho Vân Thanh, Vân Thanh muốn nàng cũng không nói, Vân Thanh bức nàng cũng sẽ không nói.

Nét mặt nàng trở lại bình tình, thầm trách tại sao mình lại để lộ sự thất thố như thế, chỉ là không nghĩ tới, Phượng Cô đúng là một con người tàn nhẫn.

Hắn làm cái gì cũng trong chớp mắt khiến người ta giật mình, quả nhiên là ác ma.

Nhưng, người xưa cũng từng nói, người đáng hận tất cũng đáng thương.

Hắn nhất định là không chiếm được người đó, lại muốn đập hư người khác.

Nhưng chỉ cần nghĩ tới hắn vì bản thân mà đối đãi với nàng như thế, càng nghĩ càng cảm thấy thẹn, càng thấy xấu hổ! Càng nghĩ càng xấu hổ!!!

Nàng lau mạnh cơ thể, như muốn bóc đi một tầng da hồng quên hết sự việc ban nãy.

Hồng Thư vội ngăn cánh tay đang điên cuồng cầm khăn lau cơ thể của Văn Thanh nói: “Nhị phu nhân, người không cần như vậy, Gia, hắn, Gia, hắn...” Nàng vì muốn nói giúp Phượng Cô nhưng hết lần này lần khác không nói nổi nên lời.

Bởi vì Gia cư nhiên lại đi làm chuyện như thế, đối với Văn Thanh mà nói là loại người vũ phu, nàng hiểu rõ tâm tư của Văn Thanh.

Văn Thanh nhìn nàng một cái, hỏi: “Ta không sao, người yên tâm, người hãy về hầu hạ hắn đi.”

“Nhị phu nhân...” Hồng Thư còn muốn nói điều gì, Văn Thanh đã khẽ mỉm cười:

“Đi thôi, đây không phải là lỗi của người, người không việc gì phải áy náy, ta không trách người, hiện tại, hắn đang say như thế, coi bộ dạng thật

thê thảm, người hãy quay về hầu hạ hân.”

Hồng Thư nghe xong lúc này mới yên tâm rời đi.

Song Nhi nhẹ nhàng bước tới, không nói một lời nào lảng lạng cầm khăn lau người cho Văn Thanh.

Văn Thanh biết giờ phút này, trong lòng Song Nhi rất khổ sở, không muốn Song Nhi lo lắng liền xoay người lại nói: “Tiểu nha đầu không cần lau người ta mạnh thế đâu, làm thế cũng đâu có thể sạch lại được.”

Song Nhi vừa nghe, cũng không nhịn được nữa, òa lên một tiếng rồi khóc nức nở, càng khóc càng lớn, ảm ức, ai oán, Văn Thanh nhìn thấy cả người Song Nhi run rẩy, nàng định lên tiếng an ủi Song Nhi.

Nhưng nàng cơ bản không biết phải an ủi thế nào, nàng biết, nếu trong lòng có bi thương, nếu không giãi bày ra thì lại càng khó chịu.

Hơn nữa, nghe Song Nhi khóc lòng nàng dần dần yên tĩnh trở lại. Tự hồ Song Nhi thấy Văn Thanh trầm mặc cũng không khóc lớn nữa mà chỉ còn lại tiếng sụt sịt nhỏ.

Việc đã đến nước này, có thể làm thế nào đây?

Cũng chỉ còn cách hảo hảo mà sống sót.

Có đôi khi, nàng hoài nghi rằng thế gian không có gì có thể rung chuyển được nàng nữa.

Mắt từ từ khép lại, duy chỉ có tâm tồn tại một mảnh trong vắt.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Vẻ Say

Thất Thân Làm Thiếp

Có lẽ thật sự mọi chuyện chưa tới mức hồng hét. (sự thật được che giấu ý)

Hai ngày sau tỉnh lại Phượng Cô hoàn toàn quên sạch chuyện gì đã xảy ra trước đó. Căn bản là do Văn Thanh muốn Hồng Thư giữ bí mật, Hồng Thư hiểu chuyện tuyệt nhiên không nói gì. Ba thị tỳ nhìn thấy cũng bị Hồng Thư ép không được nói gì ra (ặc, rút cuộc có bao nhiêu khán giả???)

Vì vậy sự việc này tất nhiên bị giấu nhem đi.

Buổi tối, Phượng Cô lại tới nữa.

Vẻ mặt hần vẫn ngông cuồng tự cao tự đại, mặt mày khoe khoang mang theo vài phần tà mị, càng nhìn càng thấy lạnh khốc vô cùng.

Hần muốn nghe đàn, Văn Thanh lại bắt đầu khởi lai xướng ca, bởi vì đêm đó trên người nàng bị hần cuồng bạo phát tiết, để lại nhiều dấu vết đỏ nên hôm nay nàng diện bộ xiêm y màu đỏ nhiều hoa văn để che giấu đi những vết cuồng bạo ấy khiến cho người ta có cảm giác rất kì bí.

Nàng không dám hát lại khúc hát đêm trước, sợ hần nhớ ra được chuyện đó. Nàng đành hát một khúc liễu sao thanh, thanh âm Thanh Thanh mềm nhũn, trong bóng đêm tĩnh lặng, tiếng hát của nàng trong vắt, tựa phần còn ngọt ngào hơn 2 đêm trước vài phần.

Xướng xong một khúc, nàng nhìn qua không thấy hẵn đi mà đang chăm chú nhìn mình. Ánh mắt ấy bình thản quan sát nàng, không hề biểu hiện một chút tâm trạng gì, nghĩ mãi vẫn không ra.

Trong đầu Văn Thanh suy nghĩ liên hồi, những ý nghĩ cứ liên tiếp hiện lên trong đầu nàng. Nàng nghĩ mãi không ra, càng nghĩ lại càng không hiểu hẵn nhìn gì mình, tim bỗng đập thành thịch, nàng vội vàng lấy tay che ngực sợ hẵn nghe thấy âm thanh này (Kún: nghe làm sao được a Nhi: người luyện võ tai thính lắm). Nàng vội vàng điều chỉnh lại hô hấp của mình.

Nhưng lúc này, Phượng Cô vẫn hướng mắt chăm chú nhìn Văn Thanh.

Văn Thanh tâm lại một hồi chấn động, ngời thẳng người lên đón nhận ánh nhìn đó.

Phượng Cô trong lòng đang nghĩ tới chuyện 2 ngày trước, tối hôm đó hẵn say tới mức không nhớ rõ điều gì cả, mọi chuyện xảy ra cứ mơ hồ không rõ ràng, nhưng hẵn lảng máng rằng có một nữ tử đã xướng cho hẵn nghe một khúc hát, thanh âm thanh thúy, tựa như ngọc, từ ngữ mềm mại đáng yêu, làm cho lòng người dâng lên nhiều cảm xúc, sau đó, sau đó... sau đó là chuyện gì hẵn không thể nhớ nổi. Nhưng chắc chắn là hẵn đã xé rách y phục của một ai đó, hẵn không thể nghĩ ra nữ tử đó là ai, càng nghĩ càng không ra.

Ngẩng đầu lên thấy Văn Thanh đang trầm mặc ngồi suy nghĩ, bộ dạng như đang định nghiền chiến với hẵn khiến hẵn không kìm được phì cười một tiếng.

Đột nhiên, một suy nghĩ lóe lên trong lòng, hẵn tựa hồ nhớ lên điều gì đó, nhưng nghĩ đi nghĩ lại... bỗng nhìn về phía mắt Văn Thanh, muốn tìm kiếm điều gì đó trong đôi mắt nàng.

Tối hôm trước – người đó là nàng sao?

“Khúc “Lý Hậu Chủ cùng Tiểu Chu Hậu” là người hát?” Hãn có ý vấn hỏi.

Văn Thanh nhìn hãn, mặc dù nét mặt không thay đổi, nhưng lòng bàn tay đột nhiên lạnh toát, có phải là hãn đã nghĩ ra điều gì không, đã nhớ lại phải không, nếu không tại sao lại hỏi nàng có phải đã hát khúc “Lý Hậu Chủ cùng Tiểu Chu Hậu”.

Nhưng nàng ngay lập tức khôi phục lại bình tĩnh, nếu hãn nhớ ra thì tại sao lại còn phải hỏi nàng như thế? Nếu thật sự hãn nhớ ra thì giờ phút này nàng đã sớm quỳ trên mặt đất. Hơn nữa, lúc này hãn hỏi nàng trên mặt hiện rõ vẻ nghi hoặc chứ không có vẻ gì là đã nhớ ra.

Vì vậy nàng chậm rãi nói: “Thiếp trước cũng đã từng nghe qua nhưng bất quá lại không thuộc được, chỉ nhớ mang máng vài câu.” Nói xong nàng không quên cố tình thêm chút e lệ, nàng lại nhẹ giọng nói thêm một câu nữa “ Nếu là Gia muốn nghe, thiếp có thể đi học.”

“Không cần.” Phượng Cô cất tiếng lạnh lùng. Nghĩ cũng lạ, bản thân Văn Thanh là một đại tiểu thư con nhà khuê các, như thế nào lại có thể xướng khúc hát đó, chắc là do bản thân suy nghĩ quá nhiều nên nghĩ ra như thế. Hơn nữa, nếu người tối đó là nàng chắc hãn đã rất sợ hãi, làm sao có thể che giấu hãn được.

“VẬY..” Văn Thanh thấy hãn không còn hoài nghi nữa liền cất tiếng: “VẬY Gia hôm nay muốn nghe khúc gì đây?”

“Không nghe.” Hãn nói, thanh âm có vẻ phiền não, trong ánh mắt lộ ra vẻ âm u làm cho lòng người xao động.

Kỳ thật, Phượng Cô cũng không biết vì sao trong lòng lại phiền muộn như thế.

Nhớ đến Nguyệt Nhi, trong đầu hãn lại hiện lên một nỗi đau đớn.

Nàng khiến hắn vừa yêu vừa hận, nhưng ngày hôm nay hắn cũng không rõ ràng tình cảm hắn dành cho nàng như thế nào. Mấy năm nay hắn cố ý không đi tìm nàng, không nghe bất cứ tin tức gì của nàng, mong sao có thể quên đi nàng, để tình cảm của hắn nhạt phai đi. Những năm gần đây, khi đã giành được cả cơ ngơi lớn như thế này, hắn lại muốn quên đi, muốn quên đi, nhưng càng cố quên, lại càng nhớ đến nàng...

Tại sao?

Tại sao?

Phượng Cô không thể nào nghĩ ra, so với kẻ đó, Phượng Cô kém hắn ở điểm nào mà nàng lại nhẫn tâm bỏ hắn để đến với gã đó.

Phượng Cô không muốn nghĩ nữa, định đứng dậy đi nhưng không ngờ lại nhìn thấy khuôn mặt trầm tư kia.

Văn Thanh nhìn hắn, không biết là phải nói điều gì. Đối với tâm tình của hắn, nàng không rõ lắm, là hận, có phải là hận chăng, hận đến tận xương tận tủy...?

Đêm nay, ánh trăng so với tối hôm trước không còn sáng rõ nữa, chỉ có vài vầng sáng rơi trên người hắn, khiến cho người ta như thấy một vầng hào quang quanh người Phượng Cô, khiến cho hắn thêm phần quyến rũ, không còn cái vẻ lãnh lùng tàn khốc nữa.

Nam tử này, quả nhiên có thể dễ dàng mê hoặc lòng người. Nguyệt Nhi kia là dạng người sắt đá thế nào mới có đủ dũng khí cự tuyệt hắn đây?

Phượng Cô ngẩng lên, thấy Văn Thanh chuyên chú nhìn mặt hắn, cũng không ngại ngần nhìn thẳng về phía nàng, khiến nàng nhất thời luống cuống, cặp mắt kia mang theo vài phần khả ái khiến nàng bị cuốn hút.

“Lại đây theo ta uống một chén.” Hắn chỉ chỉ bình rượu trên bàn.

Không nghĩ tới việc nhìn lên của mình thoáng chốc bị hắt bắt gặp, nàng đỏ bừng mặt xấu hổ, may mắn rằng có màn đêm đồng lõa che giấu đi khuôn mặt đang đỏ bừng ấy của nàng.

Nhất thời nàng ngơ ngẩn trước lời nói của hắt, không biết nên làm thế nào. Bởi vì ngày thường Phượng Cô chỉ tới nghe nàng hát đôi ba khúc rồi sau đó không nói lời nào đứng dậy quay đi.

Hôm nay hốt nhiên mời nàng uống rượu làm nàng quá bất ngờ.

Bất quá, ngay cả cơ hội cho nàng nói hắt cũng không muốn.

Nàng đứng tránh lên, vì không muốn quá gần gũi với hắt, liền sau đó nhẹ nhàng ngồi đối diện với phía hắt.

Hắt nói với nàng nhanh uống rượu, Văn Thanh không dám khước lời hắt, nhận chén rượu từ tay hắt nàng khẽ nhấp môi một ngụm nhỏ.

Rượu này rất thơm và ngon, là loại rượu thượng hảo – trúc điệp thanh, rất ngon miệng, uống vào thì thanh mát nhưng lại ngấm rất lâu. Người bình thường chỉ cần một đôi chén là đã say túy lúy.

May sao tuy rằng Văn Thanh là một tiểu thư khuê các xinh đẹp nhưng nàng cũng là một người biết uống rượu sành sỏi. Bình thường nàng là người dịu dàng đoan trang nhưng không ai ngờ rằng nàng tửu lượng rất khá. Mặc dù đã lâu không động tới rượu nhưng giờ xem ra tửu lượng cũng không hề giảm đi.

Nhớ lại lần đầu tiên uống rượu, là lúc nàng ngưỡng mộ Lý Thái Bạch có lý tưởng hào hùng, nàng cũng muốn học. Nhưng ai biết uống xong một lần liền nghiện, trong thâm tâm lúc nào cũng nghĩ đến rượu, vì vậy mỗi lúc nhàn rỗi lại len lén sai Song Nhi ra ngoài mua rượu về uống.

Những năm qua, một mình nàng uống.

Hiện giờ đến Phượng Vũ Cửu Thiên, trên dưới đều lạ lẫm rồi lại sợ rượu lấy những phiền phức nên nàng đã không uống rượu.

Hôm nay uống một hớp, cảm thấy như cổ họng được thông thoáng, cảm giác rất thoải mái.

Nàng ngửa cổ, uống một hơi cạn sạch chén.

Phượng Cô nhìn về phía nàng, lúc đầu cứ nghĩ nàng không biết uống nhưng khi thấy tửu lượng của nàng tốt đến thế thì không ngờ. Nhưng nghĩ lại lại cho rằng có lẽ trúc điệp thanh chắc là tác dụng chậm nên nàng mới không say.

Nhưng... không ngờ rằng Văn Thanh uống liên tục 5, 6 chén mà vẫn còn tỉnh táo – hẳn bắt đầu ngạc nhiên.

Nghĩ qua nghĩ lại cũng không tài nào nghĩ ra được một nữ tử như nàng sao tửu lượng lại tốt như vậy.

Nhìn khuôn mặt nàng ửng đỏ, dáng điệu thản nhiên, hẳn không nói gì, tiếp tục uống, hẳn muốn xem tửu lượng nàng đến đâu.

Vì vậy 2 người liên tục cạn chén với nhau, một chén lại tiếp một chén, cạn chén này xong lại tiếp chén nữa. Cả 2 như không còn cảm giác biết say là gì nữa.

Mãi đến khi trên bàn chông gọng 15 bầu rượu thì Phượng Cô không thể không thán phục nàng được. Hẳn bây giờ đã có chút say mà nhìn sang Văn Thanh vẫn thấy nàng vô cùng bình thản, tựa hồ vẫn còn rất hăng hái.

Nàng cười, vẻ mặt như hoa đào nở rộ, quyến rũ đa tình, mặt mày phơn phớt như có gió tràn qua, nhưng Phượng Cô lại díp mắt không tài nào mở nổi con ngươi (huynh say rượu thua cả Thanh tỷ sao ... haizzz)

Chỉ là sau một khắc, Phượng Cô chợt nảy ra ý nghĩ, chưa kịp lên tiếng thì Văn Thanh đã ở trước mặt hẵn từ khi nào, nàng chỉ nói một câu:

“Ta muốn ngủ”, Liền sau đó gục đầu trên bàn rồi ngủ ngay lập tức,.

Chỉ còn lại Phượng Cô với vẻ mặt bất đắc dĩ ngồi nhìn.

Văn Thanh dám ngủ trước mặt hẵn. Dám uống với hẵn, không sợ say, tửu lượng của nàng quả thật là tốt.

Hắn khẽ cười, nữ tử này. Uống rượu say, không ồn ào, không nói năng lắm nhảm cũng không gây chuyện mà liền ngủ say. Cho nên, về căn bản, nàng uống rượu cũng không cần quá lo lắng.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Phượng Lão Thái Thái - Nộ

Thất Thân Làm Thiếp

Minh chủ võ lâm tổ chức đại hội. Hai tháng sau bắt đầu tranh đấu.

Từ trước đến nay, Phượng Vũ Cửu Thiên ngoài việc giao thiệp buôn bán còn nổi tiếng với việc võ công thâm hậu, thiên hạ khó có người nào địch được.

Dù sao thì Phượng Vũ Cửu Thiên ban đầu là võ lâm thế gia, được sáng lập bởi phụ thân của Phượng Cô, từng liên tục giữ vững ngôi vị minh chủ võ lâm, chỉ là do vài năm trước thân thể yếu đi không đảm nhiệm nữa. Hiện giờ việc Phượng Cô đi tham gia đoạt vị cũng là lẽ đương nhiên.

Nhưng trong việc Phượng Cô đi tranh đoạt ngôi vị có hay không nguyên nhân khác thì không ai biết.

Tuy nhiên, Phượng lão thái thái một mực phản đối không tán thành việc hãn đi tranh đoạt ngôi vị minh chủ. Lão thái thái nhất quyết một mực phản đối.

Ngày hôm đó.

Phượng lão thái thái, Phượng Cô, Thủy Nhu, Văn Thanh bốn người đang dùng bữa chung một nơi. Đây là quy định của Phượng lão thái thái, một tháng ít nhất một lần cả mấy người đều phải tụ họp ăn cơm.

Phượng lão thái thái cất lời hỏi: “Thất Nhi, nãi nãi nghe nói con muốn đi tranh đoạt ngôi vị minh chủ võ lâm?”

Phượng Cô có chút kinh ngạc, hăn không hề nghĩ rằng nãi nãi đã biết chuyện này.

Bất quá hăn cũng không có ý định giấu diếm: “Dạ, đúng thế.”

“Không được đi.” Phượng lão thái thái nói, thanh âm mang theo vài phần cầu khẩn, đầy đau thương.

Vãn Thanh lấy làm kinh hãi, nàng nhìn tới nhìn lui về phía lão thái thái, trong thâm tâm nàng, Phượng lão thái thái luôn luôn ung dung, điềm tĩnh, ứng xử không chút vội vã, chưa khi nào nàng thấy thái thái có vẻ mặt lo sợ, ánh mắt mệt mỏi. Nhưng giờ phút này nàng thấy trên mặt thái thái có một tia sầu bi, nhàn nhạt lan tỏa trong không khí.

“Con đã quyết định rồi.” Phượng Cô ngắn gọn nói mấy chữ. Kỳ thật hăn đã sớm nghĩ đến việc nãi nãi sẽ ngăn cản hăn, nhưng bản thân hăn đã quyết thì không ai có thể ngăn cản được.

“Không được đi.” Phượng lão thái thái nhắc lại lời vừa nói, giọng nói có vài phần cứng rắn. Thái thái không ngờ rằng Phượng Cô nhất quyết không nghe lời bà, khiến cho người thêm phần tức giận.

Lão thái thái nói xong, Phượng Cô không mở miệng, chỉ đưa tay gấp một miếng thức ăn bỏ vào miệng.

“Ta thật sự là già rồi. Ngay cả người cũng không nghe nãi nãi nói a ».

Phượng lão thái thái thở dài, ánh mắt nhìn chăm chú vào Phượng Cô.

« Nãi nãi! » Nghe lão thái thái nói thế hăn không thể không lên tiếng, liền lộ ra một chút bất đắc dĩ: « Có một số việc, xin người để Thất nhi tự làm chủ. »

« Người nhất định không quên được nàng? » Câu hỏi của lão thái thái chắc chắn như một lời khẳng định.

« Không có, việc này với nàng không hề có liên quan. » Phượng Cô vừa nghe qua, sắc mặt liền thay đổi, tựa như trời đang nắng có mây đen ùn ùn kéo đến, sắc mặt tối lại, rất ít khi thấy hần có vẻ mặt này.

Văn Thanh có chút tò mò, là nữ tử đó sao? Có phải là Nguyệt Nhi? Vì sao Phượng Cô vừa nghe thấy đã như bị người khác vạch trần tâm ý hần ra.

Nhưng nàng không có chứng cứ, chỉ là do tò mò, nàng sẽ không xen lời vào, có một số việc, biết càng ít thì càng có lợi. Vì vậy nàng lẳng lặng gấp cơm trong chén đưa lên miệng. Cố làm ra vẻ không quan tâm đến sự việc đang xảy ra.

« Đã lâu như vậy tại sao người vẫn không thể quên cô ta? Nữ nhân như thế có đáng cho người phải hao tâm tổn sức suy nghĩ không? »

« Ta đã nói việc đi tranh đoạt minh chủ võ lâm và nàng không liên quan gì. » Phượng Cô đột nhiên quát lớn, thanh âm mang theo lửa giận hùng hực, Văn Thanh cảm nhận thấy ở phía đối diện, thân thể Thủy Nhu run lên một cái, nét mặt cũng trở nên khó coi, cả khuôn mặt trắng bệch.

« Nếu là không liên quan, hà cớ gì người cần phải nổi giận như thế? » Phượng lão thái thái thấy hần nổi giận nhưng cũng không hề có ý định dừng lại, ngược lại thái thái cũng phần nộ quát lớn.

« Nãi nãi! Người muốn như thế nào mới phải? » Phượng Cô hét lên chói tai, bàn tay nắm thành một nắm đấm giận dữ đập lên bàn « Ầm ». Sắc mặt hần trở nên xanh mét.

Văn Thanh cảm thấy bất an, nếu giờ này có thể rời khỏi nơi đầy nguy hiểm này thì thật tốt. Không khí ở đây thật đáng sợ, đừng nói ăn cơm, chỉ

cần ngồi ở một góc cũng đã cảm nhận được không khí ngùn ngụt lửa giận này.

« Nãi nãi già rồi, sống cũng chẳng được bao lâu nữa, cái chết lúc nào cũng cận kề. Ta thấy người cứ mang cái bộ dạng như thế này mãi, người nói xem như thế ta có thể yên lòng được sao? Người hết lần này đến lần khác không nghe nãi nãi nói, bản thân người sao lại có thể ngu dốt, mù quáng như thế, nãi nãi không biết phải nói với người như thế nào cho phải. Nữ nhân kia rốt cục có điểm gì đáng giá khiến cho người... » Phượng lão thái thái vừa nói tay vừa vịn vào thị tỳ bên cạnh, tựa hồ như thân thể không còn chút sức lực nào.

Vân Thanh cùng Thủy Nhu đồng thời đứng lên đỡ Lão thái thái: « Lão thái thái, người có sao không ạ? »

Phượng Cô cũng tựa hồ hiểu được bản thân tức giận vô cớ, vì vậy chậm rãi nói: « Nãi nãi, có một số việc ta cần giải quyết gọn gàng. Về sau sẽ không có những việc như này nữa. Hơn nữa, lần này ta không phải vì nàng mà đi. Phượng Vũ Cửu Thiên là do phụ thân lập ra, dùng võ thành danh, ta đương nhiên muốn kế thừa sự nghiệp đó. »

« Người nói thật chứ? » Phượng lão thái thái nghe xong tựa hồ như tâm trạng nhẹ xuống, ánh mắt cũng sáng lên đôi chút.

« Là thật. » Phượng Cô nói. Hẳn nguyên lai không hoàn toàn vì nàng mà đi tranh đoạt võ lâm minh chủ, tuy nhiên cũng không thể phủ nhận rằng trong tâm tư hẳn muốn làm cho nàng hối hận, hối hận vì lựa chọn khi xưa.

« Vậy là tốt rồi. » Phượng lão thái thái nghe xong liền vui vẻ, chậm rãi ngồi xuống.

« Thất Nhi, người đã nói ra như thế, nãi nãi cũng không ngăn trở người nữa, bất quá chỉ có điều mong người phải cẩn thận. » Lão thái thái vừa nói vừa cười, ánh mắt hiện lên một nụ cười hiền hậu.

« Con xin nghe lời nãi nãi. »

« Lần này con đi, mang Văn Thanh theo cùng. » Thái thái nói.

Phượng Cô nhìn về phía nãi nãi, lại nhìn về phía Văn Thanh, thấy nàng đang cúi mặt, có chút khó hiểu, không nghĩ ngợi gì liền lên tiếng phản đối.

« Không được, nàng vốn không biết võ công, chuyến đi này gặp rất nhiều gian nan. »

Dụng ý của Phượng lão thái thái quá rõ ràng, không ai không nhìn ra. Lão thái thái muốn nhân cơ hội hợp tác cho Văn Thanh và Phượng cô, chắc chắn sẽ có cơ hội. Chỉ cần Phượng Cô có trái tim con người, lẽ nào lại không có khả năng đón nhận nàng.

Văn Thanh cũng mất đi sự tự nhiên, yên lặng ngồi ở một phía, gương mặt lạnh nhạt không biểu lộ điều gì. Không vui mà cũng không phẫn nộ, không có bất cứ ý nghĩ gì.. phảng phất một lời nói gì nhưng không ai nghe rõ.

« Người chỉ bảo vệ một nữ tử mà cũng không được thì làm sao có thể đoạt được ngôi vị minh chủ kia? » Phượng lão thái thái thấy hần cự tuyệt liền nói. Phượng lão thái thái thấy Phượng Cô không hề để tâm đến Văn Thanh trong lòng vội vàng muốn tạo cơ hội. Nhân dịp này là muốn cả 2 có thể gần gũi mà nảy sinh tình cảm.

Lão thái thái tin tưởng vào việc Thất Nhi và Văn Thanh lâu ngày ở chung, Thất Nhi nhất định sẽ sinh tình cảm với nàng. (mưa dầm thấm lâu J – gừng càng già càng cay nhờ)

Việc này đúng là một việc tốt lành.

Ánh mắt Phượng Cô nhìn nãi nãi có chút khó hiểu, nhưng vì sợ bà lại giận dữ mà ảnh hưởng đến sức khỏe một lần nữa nên gật đầu đồng ý.

Thủy Nhu thấy sự việc như thế, trong lòng sớm đã oán khí ngút trời.

Nàng so với Thượng Quan Văn Thanh thua kém điểm gì? Nói về diện mạo sao có thể so với nàng. Nàng ôn nhu quyến rũ, còn cô ta thì vẻ mặt lúc nào cũng lãnh đạm, nhìn kiểu gì cũng không có hứng thú.

Tại sao hết lần này qua lần khác Phượng lão thái thái nhất mực yêu thương nàng.

Hơn nữa, nàng mới chỉ đến phủ thời gian ngắn vậy mà sao Phượng Cô luôn đến nghe nàng xướng khúc. Bản thân thấy không thua kém gì nàng nhưng trước sự tình này nàng không khỏi có chút lo lắng, sợ như chuyện cũ... (ai còn nhớ ẻm Thủy nhu này là nha hoàn cũ của Nguyệt nhi chứ)

Nhưng nàng cũng không có khả năng làm được gì. Bởi trong Phượng Vũ Cửu Thiên có rất nhiều tai mắt, nhất cử nhất động đều được bẩm báo tới Phượng Cô, mà Phượng Cô ghét nhất đó là việc nữ tử đố kị nhau. Cho nên nàng cẩn thận chịu đựng, dù có bất mãn thế nào cũng không dám thể hiện ra. Chỉ có thể ôn nhu cười nhạt.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Khởi Trình

Thất Thân Làm Thiếp

Mười ngày sau.

Một đội ngũ chinh tể xếp thành hai hàng uy nghiêm, ở giữa là 2 cỗ xe ngựa rộng rãi cao quý. Trong cỗ xe ngựa màu đen là một thân nam ảnh lạnh lùng vô tình nhưng cũng đầy kiên cường. Còn trong cỗ xe màu xanh không khí lại ấm áp rực sáng như mùa xuân vào tháng 3 làm cho lòng người say mê dạt dào.

Nếu ai không biết rõ con tướng rằng gia tộc nào đó thừa dịp cuối mùa xuân muốn đi ngao du sơn thủy.

Nhưng nhìn kĩ lại mới thấy luồng không khí lộ ra bất thường, lạnh lẽo.

Bởi vì những gia nhân đi theo hộ vệ đều là những người thân hình khỏe mạnh, vạm vỡ, trên mặt hiện rõ vẻ lãnh đạm, tai nghe bốn phương, mắt xem tám hướng, huyết ơ Thái dương đập mạnh, trong mắt luôn phóng ra tia nhìn cẩn thận quan sát, xem ra mỗi người đều là võ công cao thủ, không phải là gia đình hộ vệ thông thường.

Văn Thanh lúc này đương ngồi trong cỗ xe màu xanh lam, bên cạnh có Song Nhi theo hầu.

Thật sự lại không nghĩ tới Phượng Cô lại đồng ý đưa nàng đi theo.

Có thể đi ra ngoài phủ âu cũng là chuyện tốt, nhưng không phải là du sơn ngoạn thủy, cũng không phải là đi giao thương buôn bán, mà là đại hội tranh võ lâm minh chủ. Trong chốn giang hồ từ xưa tới nay vốn ân ân oán oán phức tạp, ai nấy đều võ nghệ cao cường, chỉ sợ rằng việc muốn tranh chức minh chủ của Phượng Cô không dễ.

Lại nói sang Song Nhi, nàng ngày thường tuy cũng được ra ngoài nhưng chỉ là trong ngõ chợ nhỏ hẹp, lần này được đi hành tẩu giang hồ đối với một tiểu cô nương này là một việc hết sức hưng phấn.

Nhìn đến Văn Thanh, thấy nàng dáng điệu thập phần an tĩnh. Một mực ngồi yên, đọc sách giết thời gian.

Không phải là nàng không thích ra ngoài du ngoạn, bất quá, chỉ là theo cách này nàng tuyệt đối không thích.

Song Nhi thấy tiểu thư chăm chú đọc sách vì vậy nàng khẽ nói: “Tiểu thư, người thật lạ a, sách này thì có gì mà làm tiểu thư chú tâm thế, Song Nhi cảm thấy người rất lạ nhé. Bình sinh tiểu thư rất thích ra ngoài mà. Lần này được ra ngoài thật tốt a, người không nên bỏ lỡ cơ hội lần này, phải tranh thủ tận hưởng không khí thoải mái này, nếu không chỉ sợ không biết bao giờ mới có dịp được ra khỏi phủ.”

Văn Thanh nghe nàng nói liền cười một tiếng: “Thư trung tự hữu hoàng kim ốc. Thư trung tự hữu nhan như ngọc.”

(Đó là bài thơ của Tống Chân Tông, trong đó có câu:

Phú đa bất dụng mại lương điền

Thư trung tự hữu thiên chung túc

An cư bất khả giá cao đường

Thư trung tự hữu hoàng kim ốc

Thu thê mạc hận vô lương môi

Thư trung tự hữu nhan như ngọc.

2 câu của Văn Thanh ý khuyến khích người ta chăm đọc sách. Trong sách có nhà vàng, có mỹ nhân đẹp như ngọc. => Kún: Phần chú giải này là của Nhi tỷ đấy. He he. Tỷ tỷ thông minh xinh đẹp, nếu không có người đoạn này chắc ta... ^^)

“Tiểu thư, ngay cả là trong sách có nhà vàng thật hay là có cả mỹ nhân như ngọc đi nữa cũng đều không dùng được, căn bản là không thể so sánh được với bên ngoài.” Song Nhi liền đối đáp lại Văn Thanh. “Song nhi biết tâm tình tiểu thư không tốt nên vì thế càng không được suy nghĩ nhiều, càng khiến cho tâm thêm đau thôi.”

Nàng giống như một bà quản gia liền một hơi nói triết lý khuyên Văn Thanh.

Nghe Song Nhi nói Văn Thanh không khỏi nhin cười liền than: “Cái gì gọi là khiến cho tâm thêm đau? Có thật là như thế không. Người không phải sớm biết rằng ta vốn yêu thích đọc sách hay sao? Chỉ là do trong lòng có chút cảm xúc thôi, không có suy nghĩ gì cả.”

“Cuối cùng tiểu thư cũng cười rồi, tiểu thư có biết từ lúc người lên xe, chưa hề cười lấy một tiếng ” Song Nhi vui vẻ nói.

Văn Thanh sờ mặt mình một cái.

Nàng thật sự từ lúc lên xe ngựa tới giờ không hề cười sao?

Xem ra bản thân suy nghĩ quá nhiều rồi.

Vì vậy nhột nhột cười một tiếng: “Hình như là đã như thế thật.”

“Chính xác.” Song Nhi khẳng định.

Đương nói chuyện râm ran chợt thấy xe ngựa dừng lại. Một gia nhân tới nhắc màn che, cung kính nói: « Nhị phu nhân, trời đã tối, Gia đã hạ lệnh dừng chân qua đêm ở đây. »

Đây chắc là hộ vệ tổng quan của Phượng Cô, một người không đơn giản.

Văn Thanh gật đầu với hắn: « Đa tạ Tổng quản. »

« Nhị phu nhân khách khí, thỉnh người xuống xe nghỉ ngơi. »

Song Nhi khẽ dìu Văn Thanh xuống xe, chưa kịp nắm lấy tay Song Nhi thì trước mặt Văn Thanh đã có hai hộ vệ bắc tay nhau tạo thành bậc thang cho nàng xuống.

Nàng xem chừng không biết phải thế nào cho phải, tuy rằng xe ngựa này so với xe bình thường có phần cao hơn một ít nhưng cũng không đến mức phải giẫm chân lên người gia nhân để bước xuống.

Nhìn qua bên trái rồi bên phải nàng không biết phải làm cách nào, trước tới giờ cơ bản chưa bao giờ gặp phải chuyện này, hốt nhiên cảm giác thập phần không an tâm, chẳng lẽ lại nhắm mắt theo lời của hộ vệ giẫm lên cánh tay 2 người kia mà bước xuống xe. Thoáng thấy ánh mắt cả mọi hộ vệ cùng ánh mắt lơ đãng của Phượng Cô hướng về phía nàng.

Liên sau đó, khóe miệng hắn khẽ cong lên.

Thấy ánh mắt đó, Văn Thanh khẽ rung mình một cái, căn rằng quay người sang bên kia xe lấy sức nhảy xuống. Nàng khẽ nhìn qua phía hắn thăm dò tâm ý, nàng biết được rằng từ lúc nàng lên xe hắn đã cố tình gây cho nàng phiền phức.

Nàng biết, nàng được hắt đưa đi cũng chẳng qua là bị trói buộc mà thôi, kỳ thật hắt không hề muốn như thế. Nếu không có Phượng Lão thái thái tức giận ép buộc thì nàng cũng không hề muốn đi theo hắt.

May là khi nhảy xuống nàng cũng cẩn thận nên bản thân cũng không hề hắt gì, nếu không nàng sẽ rất hối hận vì hành động đó. Chậm rãi nàng hướng về phía khách điểm.

Thị trấn này nhỏ, thoạt nhìn cũng không quá phồn hoa nhưng khách điểm này lại khá sang trọng, có vẻ thanh nhã, tuyệt đối không thua gì Đại thành lý khách điểm.

Hơn nữa, ở đây có vẻ sầm uất, đông người chật chội.

Nhìn tới nhìn lui cũng không tìm ra một chỗ trống để ngồi.

Xem ra, muốn tìm một chỗ nghỉ ở nơi này rất khó khăn.

Tổng quan thăm nghĩ, trước giờ Gia luôn có thói quen nghỉ một mình một chỗ, nay lại có Nhị phu nhân nhưng do khách điểm quá đông không còn chỗ nên hắt rồi trí không biết xử trí thế nào. Đành hướng ánh mắt qua Gia.

Văn Thanh cũng hướng ánh mắt về phía Phượng Cô hi vọng hắt có thể mời nàng ngồi chung một chỗ.

Nhưng Phượng Cô vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng ngạo nghễ, không hề nói một lời nào, cũng không thèm liếc nhìn lại, tiếp tục ăn uống.

Đang lúc này, một nam nhân thân bạch y lên tiếng: « Vị cô nương, nếu không ngại, mời cô nương ngồi cùng bàn với tại hạ? »

Thanh âm ấm áp nhu hòa vang lên, ngược lại với sự lạnh lùng cao ngạo của Phượng Cô.

Văn Thanh hướng mắt nhìn nam nhân này, một thân bạch y, phát a hào quang, khuôn mặt tuấn tú rạng rỡ như anh nắng chiều, ánh mắt mê ly.

« Đa tạ công tử! » Văn Thanh vừa cười nói cảm ơn thì đã bị một tiếng quát vang lên làm cho tâm nhất thời hoảng sợ:

« Không được qua. »

Thanh âm vang lên mang theo sự giận dữ cực độ.

Văn Thanh quay đầu nhìn về phía Phượng Cô, thấy khuôn mặt hắn có vẻ phần nộ nhưng không lý giải được tại sao hắn lại có hành động như thế. (ăn dấm chứ sao nữa =)))

Không có lý nào hăn ghen... Không thể nào, hăn sao có thể là do ghen chứ.

Nhưng nhìn ánh mắt hung hăng của hăn phóng tới nam tử ôn nhu kia sự phần nộ vô cùng khiến nàng cam thấy sợ hãi, hoảng loạn.

Nam tử ôn nhu kia cười một tiếng, đứng dậy tiến về phía Phượng Cô đang lửa giận bùng bùng chẳng những không chút tức giận mà còn nở một nụ cười sáng lán: « Đã lâu không gặp, Phượng trang chủ. »

« Không nghĩ lại gặp được Mộ Dung minh chủ tại nơi này, xem ra thật may mắn. » Phượng Cô vừa lửa giận bùng bùng thoát cái đã bình tĩnh trở lại, khẽ nhếch miệng một nụ cười âm tà, khiến cho người xung quanh sợ hãi.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Mộ Dung Kiềm

Thất Thân Làm Thiếp

Không ai có thể nghĩ tới nam nhân ôn hoà như ngọc kia lại có thể là Minh chủ võ lâm Mộ Dung Kiềm.

Nghĩ đến khiến cho người ta giật mình kinh hãi.

Quả thật bốn chữ: tuổi trẻ tài cao để nói về Phượng Cô không ngoa, hãn còn trẻ mà đã có sự nghiệp như thế. Nhưng Mộ Dung Kiềm càng khiến cho người ta ngạc nhiên hơn. Hãn thập phần đột phá.

Lúc này một thân bạch y, vẻ mặt ôn nhuận làm cho người ta có cảm giác hãn vô cùng nho nhã, lại có phần khí chất của người trong giang hồ, khiến cho người ta bội phần khâm phục.

Quả thật đúng như câu: nhìn người không thể chỉ nhìn mặt.

Tựa hồ cảm nhận được ánh nhìn của Văn Thanh, Mộ Dung Kiềm liền quay đầu lại nhìn nàng, ôn nhu cười một tiếng: “Vị tiểu thư này có phải chẳng là Tài nữ Vân Quốc Thuợng Quan Văn Thanh?”

Mặc dù hãn mặt mũi cũng khôi ngô, tiếng nói ôn nhu nhưng không hiểu sao Văn Thanh lại có cảm giác loại người này rất nham hiểm, không hề đơn giản. Nhưng không biết nói rõ loại người này như thế nào.

“Mộ Dung công tử quá khen rồi.” Nàng khiêm nhường đối lại hãn, liền sau không nói thêm một lời nào nữa.

Nàng dĩ nhiên nhìn ra được ánh mắt căm phẫn của Phượng Cô dành cho Mộ Dung Kiềm, có điều nàng không hiểu được nguyên nhân vì sao?

“Kiềm công tử nói đúng, tiểu thư đây chính là Thượng Quan Văn Thanh nổi danh Vân Quốc, không ai không biết danh tiếng của nàng!”

“Mộ dung minh chủ, chúng ta muốn ăn.” Phượng Cô cũng không cho Văn Thanh cơ hội mở miệng, ngay lập tức ngắt đoạn đối thoại giữa 2 người bọn họ, hơn nữa cũng không khách khí nói lời đuổi Mộ Dung đi.

Văn Thanh có điểm không đồng ý với cách cư xử của Phượng Cô, nàng vốn dĩ đã không định nói gì cùng Mộ Dung, không hiểu sao Phượng Cô lại có thể nói ra lời như thế.

”Tại hạ cũng không quấy rầy 2 người dùng bữa, hi vọng sau này chúng ta có cơ hội hàn huyên.”. Mộ Dung Kiềm nói, sau đó lại không quên tái thêm một câu: ”À, ta nghe nói lần này có phải Phượng trang chủ cũng đi tham gia tranh đấu võ lâm minh chủ phải không?”

Phượng Cô không đáp lời hẳn, chỉ liếc mắt nhìn qua.

Mộ Dung Kiềm tựa hồ cũng không chờ Phượng Cô trả lời, hẳn tiếp tục nói: ”Nếu không ngại, mời hai vị ghé qua Mộ Dung Sơn Trang, Nguyệt Nhi vẫn luôn mong nhớ Phượng trang chủ.”

Nghe thấy hai chữ Nguyệt nhi, Văn Thanh kinh ngạc liền ngẩng đầu lên.

Thoáng nhìn thấy nụ cười thâm hiểm của Mộ Dung Kiềm, hình như hẳn đang cố ý nói thêm gì.

Nguyệt Nhi vẫn luôn nhớ mong Phượng trang chủ, liệu có phải là Nguyệt nhi mà Phượng Cô thương nhớ không?

Chắc hẳn là như thế. Nếu không tại sao Phượng Cô trông thấy Mộ Dung Kiềm lại phần hận đến thế.

Nguyệt nhi vì sao lại quên Phượng Cô đi tìm người khác như thế? Phải chăng vì mấy năm trước thân thể Phượng Cô không sánh bằng Mộ Dung Kiềm?

Dù sao thì hẳn tuổi trẻ mà đã làm được minh chủ võ lâm, đủ thấy hẳn võ công tâm trí thâm hậu thế nào, lại có phong thái thế này, quả nhiên khiến nữ tử mê muội.

Ánh mắt Phượng Cô tà mị nhìn Mộ Dung Kiềm không hề chớp mắt, khuôn mặt lộ vẻ âm thầm bình thản nhưng ngón tay đã xiết chặt thành năm đấm.

Nhìn tình hình trước mắt, Văn Thanh than thầm trong lòng, nàng hận Phượng Cô nhưng khi nhìn thấy hẳn như thế bản thân lại không đành lòng.

”Tướng công hãy mau ngồi xuống ăn cơm đi! Nhanh ăn để tranh thủ ngủ một chút giữ gìn sức khỏe, còn việc có hay không đi tới Mộ Dung sơn trang để sau hãy nói! Hơn nữa Mộ Dung công tử cũng chưa chắc thật tâm muốn mời chúng ta đi, nếu là tướng công, tướng công muốn tới nhà một nam nhân thăm thê tử của người ta sao?” Nàng nở nụ cười ôn thiện, âm thanh đều đều, vạch trần tâm tư hai nam nhân trước mặt.

”Thượng Quan tiểu thư nói những lời này phải chăng có phần coi thường tại hạ?” Mộ Dung Kiềm không ngờ rằng Văn Thanh sẽ nói ra những lời này, hẳn có chút chột dạ.

“Mộ Dung công tử nói đùa hay thật! Nam nhân không phải cùng một dạng sao? Mộ Dung công tử thật lòng muốn nam nhân mà thê tử luôn tưởng nhớ tới nhà làm khách” Văn Thanh nhẹ nhàng cười 1 tiếng, dịu dàng mà lợi hại, ai bảo hẳn nói Nguyệt Nhi nhớ Phượng Cô.

”Thượng Quan tiểu thư miệng lưỡi thật lợi hại!” Mộ Dung Kiềm cười phá lên một tiếng không thèm để ý tới mọi người xung quanh.

Vân Thanh không có ý trả lời. Phượng Cô nhìn qua nàng một cái, sau đó quay sang Mộ Dung Kiềm nói: ”Là nữ nhân của Phượng Cô ta. Có điều gì không vừa ý sao?”

Nói xong liền ôm lấy Vân Thanh vào lòng, thể hiện ôn nhu thân mật với nàng.

Vân Thanh nhìn thấy trên khuôn mặt hắn ánh mắt khiêu khích, không nhận được bất giác bật cười.

Không thể nghĩ tới nam tử luôn lãnh ngạo này lại có lúc diễn một màn hài kịch như thế.

Mộ Dung Kiềm tựa hồ cảm giác được sự việc tiến triển không hay liền vội cáo từ rồi sau đó xoay người bước thẳng.

Hắn vừa quay đi, Vân Thanh vội vã gạt tay Phượng Cô đứng ra, chẳng quá là hắn đang diễn kịch nhưng thân nàng cảm thấy không được tự nhiên.

Nàng thấy thật bi ai, dù sao đi, đây cũng là phu quân nàng, chẳng qua là vì muốn đổi lại với nam nhân kia mới ôm nàng, nhưng... lại thân mật đến thế.

Phượng Cô như đọc được tâm tình của nàng, hắn cũng không hiểu sao lại ôm nàng, trong lòng dâng lên một nỗi phức tạp, đây là thứ cảm xúc gì vậy?..

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Hương Khí

Thất Thân Làm Thiếp

May mắn là khách điểm này lúc ăn cơm đông người, bàn ghế chật nê nhưng khi xong bữa thì mọi người đều ra đi phần đông nên Văn Thanh có thể ngủ một mình một gian phòng mà không cần chia phòng với Phượng Cô, mặc dù trong lòng nàng hiểu rằng nàng dù gì sớm đã là người của hắn. Nhưng cả hai lần kia (... 2 lần ấy ấy...) đều là do hắn ép nàng, nàng vốn không coi ra gì, không muốn nhớ, tuyệt đối không muốn ở chung phòng với hắn, để gây mất tự nhiên.

Nàng vội vã rửa mặt rồi cho Song nhi lui xuống nghỉ ngơi trước. Dù sao Song nhi cả ngày đã lăn lộn vất vả, nếu không nghỉ ngơi tốt thì thức ăn sẽ không tiêu, thân thể mệt mỏi.

Một mình đi về phía cửa sổ, đưa tay đẩy cánh cửa, mùi đào liên ngào ngạt bay vào, hương thơm có chút xa lạ, mềm mại thanh tịnh đẹp dễ mà vô cùng mềm mại, cho người ta cảm giác vô cùng sảng khoái.

Văn Thanh lúc ấy cũng không để ý, tưởng là mùi trên người những khách nghỉ lại khách điểm, bởi sau một lúc không còn người thấy nữa

Kiến trúc của khách điểm rất đẹp, gian phòng nào cũng có cửa sổ nhìn ra hậu viện, hậu viện lại trồng đào...thời gian này, trùng hợp có thể người được mùi đào.

Dựa vào cửa sổ, nhìn một quả đào non xanh, tự nhiên cảm thấy thập phần thân thiết, trước kia lúc còn tại Thượng Quan gia, hậu viện của nàng cũng trồng mấy cây đào, tháng tư hàng năm, đào chín, nàng cùng Song Nhi cùng nhau hái quả, chế biến làm món mứt đào chua.

Đào tự trồng không thể so với đào mua ngoài chợ, đào tự trồng rất chua, cực kỳ chua, có cả nhựa, nhớ năm đầu tiên nàng trồng đào, lúc ăn quả, nàng còn sợ đến giờ, cảm giác chua lúc đấy, khiến cho lưỡi nàng mất cảm giác suốt một ngày..

Sau đó mama phụ trách cây trái nhìn thấy, liền dạy nàng cách làm món mứt đào chua.

Thật ra cũng đơn giản, sau khi rửa quả, dùng vải thô làm rụng hết lông, sau đó đem phơi nắng, sau khi lớp ngoài khô hết nước, đem muối, cùng cam thảo cho vào nén, qua hai tháng có thể lấy ra ăn, mùi vị rất ngon, có tác dụng kích thích tiêu hóa (đoạn này ko ảnh hưởng nội dung, nếu chém ầu tha lỗi cho ta)

Chỉ sợ năm nay chẳng còn ai để ý đến nó nữa.

Đột nhiên, từng cơn gió nhẹ thổi qua vườn đào, mang theo tiếng tiêu thanh thúy, có chút dương dương tự đắc, nghe cũng biết là nam nhân thôi, có sự dũng cảm, khí thế ngất trời, còn cả hùng tâm tráng chí, vào 1 đêm mùa xuân, làm cho người ta nghe xong trong lòng phấn chấn, tựa hồ bản thân cũng có chút hùng tâm tráng trí.

Bỗng nhiên giai điệu chuyển, uyển chuyển mà nhẵn nhụi, nhu tình ngàn vạn, giống như nữ tử đi bộ ven sông, liễu rủ trước mắt, giai nhân đối diện, vô cùng động lòng, cành liễu đu đưa trong gió, lóng ánh trắng lóng lánh như tráng bạc trên mặt nước, đẹp mê người.....

Vân Thanh nghe được như si như túy, đột nhiên muốn hợp tấu, nếu bên cạnh có 1 cây đàn, nhất định đã cầm tiêu hợp tấu.

Nàng thật muốn đi tìm người thổi tiêu, nhưng đứng lên mới thấy không ổn, nửa đêm ra ngoài còn gì là người phụ nữ đoan hạnh, nàng nghĩ tới bản thân mình, thật ra, trong mắt thiên hạ nàng đã không còn được coi là trong sạch, chẳng lẽ lại thêm một lần làm trò cười cho thế nhân? Bất quá lần này cùng Phượng Cô tham gia võ lâm đại hội, sau này tất là còn nhiều sóng gió, không cần tự mình đâm đầu vào phiền phức nhanh thế! Bỏ đi ý đó chính là hay nhất.

Nhưng ánh mắt vẫn không ngừng lưu luyến bóng người ngoài cửa sổ, trong bóng đêm gió thổi xào xạc. thấp thoáng nhân ảnh một ai đó.

Tiếng tiêu lúc này cũng đã dừng.

Văn Thanh chờ đợi, một hồi lâu cũng không thấy người hay tiếng tiêu nữa, trong lòng tiếc nuối, tay liền khép cửa chuẩn bị đi ngủ.

Khi 2 cánh cửa chuẩn bị khép lại thì trong rừng chợt dội lại những tiếng đánh nhau.

Văn Thanh cả kinh, không biết là có chuyện gì xảy ra liền đẩy cửa chạy ra ngoài tìm hiểu, thấy ngoài cửa là bốn thị vệ canh cửa, trong bóng đêm xuất hiện những hắc nhân y này thực sự làm nàng hoảng sợ.

“Các người là ai, tại sao lại ở đây?” Nàng cất lời hỏi, hỏi xong lại thầm trách mình sao lại hỏi điều ngu ngốc như thế, những người này chắc là được cử để bảo vệ cho nàng, không thì còn có việc gì?

“Nhị phu nhân, chúng thuộc hạ bảo vệ người.” Một tên thị vệ lên tiếng, âm thanh cứng nhắc, không mang một chút thân thiện.

Nàng trầm ngâm suy nghĩ, không lên tiếng,

Bản thân thật kém cỏi, bốn thị vệ đứng trước cửa, nàng một chút cũng không hay biết gì.

Nếu nàng biết trên nóc nhà có 4 tên đầu trộm đuôi cướp trứ danh thiên hạ, rình mò lúc nàng đang ngủ, chắc còn kinh ngạc hơn nhiều.

Mặc dù Phượng Cô không thích nàng nhưng cũng không muốn nàng gặp phả phiền phức nên trước hết đưa người đến bảo vệ nàng tránh khỏi phát sinh chuyện.

Chỉ là nàng không từng nghĩ, những người này võ nghệ cao cường há lại không biết vừa rồi có chuyện gì náo động xảy ra sao.

“Trong rừng xảy ra chuyện gì thế?” Nàng hỏi.

Tên thị vệ vừa rồi trả lời nàng liền lắc đầu.

“Ta nghĩ cần phải đi xem có chuyện gì không.”

“Nhị phu nhân, Gia phân phó, chúng thuộc hạ phải đảm bảo an toàn cho người. Đêm hôm khuya khoắt thế này là lúc có nhiều chuyện tai ương xảy ra. Nếu người muốn đi xem có việc gì, xin chờ thuộc hạ lĩnh ý Gia.” Hắn nói rất ngắn gọn nhưng cũng biểu lộ được hàm ý rằng, nếu nàng muốn ra ngoài, trừ khi được Phượng Cô cho phép, bằng không thì không thể.

“Vậy người giúp ta đi xem một chút.” Văn Thanh biết là nếu đi xin chỉ thị của Phượng Cô, chỉ sợ là hắn không chịu. Vì vậy tốt nhất là nên nhờ mấy tên thuộc hạ này, nàng chỉ lo lắng cho người thối tiêu – sợ có việc gì không hay với người đó.

Tựa hồ trong chốc lát nàng có cảm giác đồng cảm với người kia.

Có đôi khi, có những người, có thể vì chung sở thích, mà cảm thấy như quen biết đã lâu. Như lần này, nàng có thể nghe được tâm trạng của người thối trong tiếng tiêu, có chút đồng cảm.

“Thuộc hạ tuân mệnh.” Tên thị vệ nhận lệnh, lắc mình một cái đã phi thân biến mất.

Văn Thanh đứng ở cửa một mực chờ, trước mắt chỉ còn lại mấy thị vệ.

Không lâu sau, tên thị vệ kia trở về, đồng thời tiếng đánh nhau trong rừng cũng ngừng. Hắc thi lễ với nàng rồi thưa: “Bẩm Nhị phu nhân. Khi tại hạ đi vào rừng không thấy bóng bất kỳ người nào.”

Văn Thanh lơ đãng gật đầu không hỏi hắc xem có thấy gì lại không. Bất quá nếu là có người chết cũng phải thấy xác.

Mà, nếu có chuyện gì đi chẳng nữa thì xem ra tên thị vệ này cũng không muốn nói rõ, vì vậy việc nàng hỏi cũng chỉ vô ích.

Liền quay lưng bước vào đóng cửa để nghỉ ngơi.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Xuân Hương Độc

Thất Thân Làm Thiếp

Ngày thứ hai.

Từ sáng sớm, Song Nhi đã vội hầu hạ Văn Thanh rời giường rửa mặt.

Nhưng Song Nhi gọi mãi cũng không thấy có tiếng tiểu thư đáp. Đây là chuyện chưa bao giờ xảy ra. Từ trước đến giờ Văn Thanh nếu đêm có khó ngủ nhưng sáng ra bao giờ cũng dậy sớm, có đôi khi tâm tình phấn khích còn dậy sớm hơn người khác, chưa bao giờ giống như hôm nay nàng gọi mãi cũng không thấy tiếng tiểu thư đáp.

Song Nhi thoát không hiểu tại sao tiểu thư lại như thế nhưng suy nghĩ lại cho rằng mấy ngày nay đi xe ngựa mệt mỏi nên chắc Văn Thanh hao tổn sức lực. Vì vậy liền nói vài câu với nàng, thanh âm có phần cao hơn khi nãy.

Nhưng trong màn che tuyệt không có tiếng gì đáp lại, Song Nhi giật mình vội vàng kéo màn che, chỉ thấy Văn Thanh hai mắt nhắm nghiền không nhúc nhích.

Nhất thời nhớ ra trước lúc ra khỏi nhà Văn Thanh từng dặn dò nếu có hiện tượng này xảy ra sẽ có nguy hiểm tới tính mạng.

Nàng cả kinh, vội đưa tay xem tiểu thư còn hô hấp không.

Mãi đến khi thấy được hơi thở ấm áp của Văn Thanh thì mới thở phào nhẹ nhõm.

Nàng nhẹ nhàng lắc lắc tay Văn Thanh, chỉ thấy Văn Thanh hơi hơi mở mắt ra nhìn nàng, một hồi lâu cũng không thể nói gì, miệng mấp máy, hai mắt lại từ từ khép lại.

Song Nhi hốt hoảng vội chạy đi tìm Phượng Cô tới.

Phượng Cô vẻ mặt trầm ngâm đi tới phòng nghỉ của Văn Thanh, không phải vì hấn quá lo lắng cho thân thể của Văn Thanh, bất quá chỉ là do hấn phải bảo vệ được nàng, nếu không đối với hấn đây là một chuyện vô cùng khiêu khích – hấn thân là một kẻ kiêu ngạo, tuyệt đối không để chuyện gì phát sinh. Vừa đi vào hấn đã cảm giác được trong phòng có mùi hương khí lạ, một loại mùi thơm nồng khiến cho khó thở, dựa vào tài hiểu biết hấn đoán ngay được đó là một loại độc hương, liền vội vàng sai người hầu mở cửa sổ ra.

Song Nhi nhanh trí, thấy hành động của Phượng Cô như vậy biết tất có chuyện, nhưng nàng không có cách nào mở miệng hỏi, trong lòng âm ứ, hai mắt đỏ bừng, đôi mắt ngân ngấn nước chực trào lệ.

”Gia... tiểu thư có việc gì không ạ?” Nàng hỏi, ánh mắt nhìn thẳng về phía Phượng Cô, tựa hồ nuốt từng lời Phượng Cô chuẩn bị nói ra.

”Không có việc gì! Chỉ cần ngủ một ngày một đêm là khỏe.” Phượng Cô lãnh đạm nói.

Chính xác là trong hương này có độc, loại hương này không độc cho người bị trúng hương mà là lại nhằm vào người giao hoan với người trúng độc. Chỉ cần giao hoan ngay lập tức sẽ bị trúng loại độc vô phương cứu chữa, từ từ ngấm dần độc vào tim mà chết. Còn người ban đầu trúng độc bản thân cũng không hoàn toàn vô hại, trúng loại độc này sẽ ngủ mê một ngày một đêm. Trong giấc ngủ sẽ nằm mơ mộng mị, ban đầu là mộng

đẹp rồi chuyển thành ác mộng, dần dần tăng lên, vừa làm cho người ta thấy tốt đẹp không muốn tỉnh lại, nhất thời lại khiến người trúng độc chuyển qua sợ hãi, một mực kinh sợ mà sẽ không tỉnh lại... (thế thì đến mùa quýt mới có lần thứ 3 đây L)

Nhưng cũng có người, trong lòng còn ngổn ngang nhiều điều suy nghĩ cũng có thể vì vương vấn mà tỉnh lại.

Hiển nhiên mục tiêu mà kẻ hạ độc nhắm đến không phải là Văn Thanh mà là Phượng Cô. Chiêu này hết sức cao tay, mượn thân thể nàng để đầu độc hần, về căn bản khiến người ta không bao giờ có thể ngờ tới đề phòng.

Nhưng kẻ đó rõ ràng là đã không điều ra kỹ sự việc, tuy rằng Văn Thanh là thiếp của Phượng Cô nhưng hần không hề có ý cùng nàng giao hoan.

Mặc dù lần này Phượng Cô thân thể không bị thương tổn nhưng hần quyết không dung cho bất kỳ kẻ nào dám trước mặt hần làm chuyện này. Vì vậy quyết định lưu lại khách điểm thêm một ngày, ngoài thì là để Văn Thanh tỉnh lại, nhưng bên trong mới rõ âm mưu để chờ kẻ hạ độc sa lưới.

Cố ý thả tin tức ra ngoài rằng Phượng Cô cùng Văn Thanh ngủ cùng nhau rồi bất tỉnh.

Để không bị nghi ngờ Phượng Cô liền qua phòng Văn Thanh bế nàng về phòng hần.

Màn che hạ, hần cùng nàng trên một chiếc giường nhưng mỗi người nằm một chỗ.

Trong giấc ngủ, Văn Thanh chắc hần là mơ thấy ác mộng, nàng sợ hãi nắm chặt hai tay Phượng Cô, gao gắt nắm lấy cả 2 bàn tay như người chết đuối vớ được thứ gì đó để ngoi lên.

Phượng Cô định hất tay ra, ai ngờ nàng nhanh chóng tóm lại được tay hắn.

Hắn cũng không làm gì, vì vậy để tùy ý nàng cầm tay hắn, tay nàng nhỏ nhắn, ngón tay xinh xắn trắng muốt, cầm lấy bàn tay thon dài ngăm ngăm đen của hắn nhưng lại thập phần đẹp mắt, rất xứng đôi.

Phượng Cô nhìn nàng, tay vẫn giữ nguyên, trong giấc mộng nàng vừa nở một nụ cười.

Khuôn mặt của nàng thập phần tuyệt đẹp. Nàng đang say giấc mộng, thân thể mất đi vẻ lạnh nhạt bình thường, bộ dạng lúc này mềm mại, thanh tú nhưng Phượng Cô lại thấy nàng vô cùng khả ái.

Hơn nữa, hắn còn phát hiện, nữ tử này khi ngủ không hề ngoan ngoãn chút nào, lôi kéo tay hắn tựa hồ còn chưa đủ lại còn gối đầu lên tay của hắn tự bao giờ, thân thể trở qua trở lại, chốc lát lại khẽ mơ ngủ điều gì đó thật đáng yêu.

Nàng khiến hắn dở khóc dở cười.

Bình thường trong hoàn cảnh này hắn sẽ không nể nang gì mà hất tay nàng ra, và thậm chí hắn đang chuẩn bị làm thế.

Quý thần xui khiến... nàng lại một mực bám chặt lấy hắn. (Văn Thanh à, có ai nói tử nữ rất xấu chưa....)

Không biết bản thân suy nghĩ thế nào mà Phượng Cô cũng không hất tay nàng ra nữa, tùy ý nàng muốn làm gì thì làm, trong lòng khẽ thở dài.

Nhìn nữ tử đang ngủ say trước mắt mình, môi đỏ như son lúc này hơi mở ra, lộ a bên trong hàm răng trắng tinh đều tăm tắp khiến người ta thập phần mê muội. Chiếc mũi dọc dừa, làn mi liễu dài tuyệt đẹp.

Tay hắn bỗng đưa lên lướt khẽ qua làn mi nàng, hắn chợt nhớ ra, nữ nhân này chưa bao giờ nhìn hắn với ánh mắt thật lòng, đối diện với hắn, nàng luôn cố ý tránh khiến cho hắn không rõ trong đôi mắt ấy ẩn chứa điều gì.

Văn Thanh tựa hồ cảm giác không thoải mái khi Phượng Cô sờ qua mặt, không hề biết gần hết khuôn mặt đã bị hắn lướt qua.

Tay Phượng Cô lướt qua cặp môi đỏ mọng của nàng, trong khi ngủ vô thức nàng hôn lên mu bàn tay đó... lòng Phượng Cô dâng lên một cảm xúc rạo rực.

Khóe môi mỏng khẽ nhếch lên, Phượng Cô nói trong hơi thở nóng đôn dập: "Chính là người câu dẫn ta, không thể trách ta."

Nói xong, liền cúi xuống hôn nàng, môi hắn gắn môi nàng cuồn cuộn, thêm muốn, hắn không nhịn được liền đưa lưỡi dần vào trong miệng nàng, chạm vào lưỡi của nàng. Mùi hương đàn tỏa ra ngào ngạt, hắn vẫn tham lam hôn nàng tựa hồ không thể dứt.

Văn Thanh cảm thấy khó chịu, mở mắt ra thấy cảnh như thế thì hết hoảng giơ tay lên muốn đẩy ra nhưng không ngờ lại bị một bàn tay lớn hơn giữ lại.

Văn Thanh vẫn còn một mồi không thể nào giẫy giụa được.

Hắn vẫn cuồn cuộn hôn nàng, hung hăng đưa lưỡi khắp miệng nàng, rồi đôi môi chuyển dần xuống chiếc cổ trắng ngần, Văn Thanh vô thức rên lên một tiếng.

Tiếng rên thật kiều diễm.

Nghe thấy nàng rên khẽ Phượng Cô choàng tỉnh, ngẫm bực bản thân tại sao lại làm chuyện đó với nàng, thậm chí suýt thì quên trên người nàng còn

có xuân hương độc khí.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Thích Khách

Thất Thân Làm Thiếp

Cửa sổ bỗng lay động, đột nhiên một tia sáng lóe lên, người chưa tới, kiếm đã tấn công về phía Phượng Cô.

Phượng Cô khóe miệng cong lên một nụ cười tàn nhẫn, tay phải khẽ động, mềm nhẹ như gió, chỉ phát một cái, mũi kiếm liền bị lệch đi.

Thích khách võ công cũng không kém, thân thủ nhanh như cá chép vượt sóng, mượn lực đối phương, kiếm đâm vào tường rồi liền đứng vững, rồi sau đó lập tức hướng mũi kiếm về Phượng Cô, một kiếm lại một kiếm, lần sau nhanh hơn lần trước, lần sau ác ý hơn lần trước.

Khó khăn lắm kiếm mới nhắm được vào chỗ hiểm của Phượng Cô, mà Phượng Cô, không chút vội vã, trên mặt vẫn vương ý cười, khi kiếm chạm đến liền lơ đãng xoay người, kiếm chiêu lại bị hóa giải.

Người không biết võ công đương nhiên chỉ nhìn thấy nguy hiểm, nhưng người biết võ công, chỉ cần nhìn qua là biết, trình độ của Phượng Cô và thích khách cách nhau rất xa, mà Phượng Cô, giống như mèo vờn chuột, như thế đây là trò đùa của hắn, không cả phòng thủ, chỉ chờ đối thủ ra chiêu nào thì hóa giải chiêu đó.

Bên ngoài đồng thời vang lên tiếng giao tranh, xem ra hộ vệ của Phượng Cô cùng thích khách đang giao đấu.

Qua hơn mười chiêu, thích khách dĩ nhiên cảm thấy mệt mỏi, Phượng Cô trái lại vẫn nhàn nhã như cũ, người đến 1 chiêu ta tiếp 1 chiêu, không lâu sau, khi bên ngoài trở nên yên lặng, cánh tay Phượng Cô đưa ra, khiến thích khách ngã cả người ra đất, không thể động đậy.

Đúng lúc này, cửa bị mở ra, Lục Cầm đi đến, nhìn tên thích khách đang nằm trên đất, sắc mặt lạnh như băng, nói: “Nô tỳ thất trách!!”

Sau đó lập tức quì xuống.

Hai thị vệ đi sau tiến lên trói tên thích khách lại.

Lại thêm vài thị vệ nữa áp giải ba, bốn tên thích khách đi vào.

Mà Phượng Cô chỉ liếc qua một cái, rồi sau đó vỗ vỗ tay, dáng vẻ thản nhiên tự đắc, chỉ có đáy mắt là lạnh như hầm băng.

“Chỉ bằng vào mấy tên thích khách kém cỏi như này, các người lại mất nhiều thời gian như vậy mới khống chế được chúng, lại còn để một tên mò vào tận đây, các người đúng thật là vô cùng thất trách! Từ nay đừng nhận là thủ hạ của Phượng Cô nữa, miễn cho thiên hạ cười cả ta lẫn các người!” Cách hăn nói tuy nhẹ như không, nhưng Lục Cầm biết, hăn chắc chắn đang vô cùng tức giận.

Vì vậy Lục Cầm chỉ biết cúi đầu: “Nô tỳ nguyện nhận sự trừng phạt!”

“Thích khách có mấy người, đã tìm hiểu xem ai phái đến chưa?” Hăn hỏi, cũng không đề cập đến việc trừng phạt.

Lục Cầm cùng Hoàng Kỳ biết, nhất định là Phượng Cô tự nhiên nổi lòng từ bi, từ trước đến nay, hăn vốn thưởng phạt phân minh. Nay hăn không nói chuyện phải trừng phạt như nào, đã nói lên, các nàng có cơ hội đoái công chuộc tội.

Xác thật, Phượng Cô cũng không dự định trừng phạt các nàng, chỉ là muốn các nàng nhận thức được sự việc lần này để không còn mắc phải nữa.

Thời điểm này là lúc hắc đang muốn tham gia đại hội võ lâm, là lúc vô cùng rối ren phức tạp, hắc không muốn làm mọi chuyện càng rối rắm hơn nữa, hơn nữa, kẻ phái thích khách đến ám sát hắc chắc hắc cũng không đơn giản

Có điều, nếu không trừng phạt các nàng, có thể khiến các nàng không nhận thức được lỗi lầm của bản thân, chỉ có thể cho các nàng thêm một cơ hội. Nếu còn sơ suất, trừng phạt tất là sẽ gặp bội.

Hoàng Kỳ trả lời: “Lần này tổng cộng có hai mươi bốn sát thủ (tức là đã có chuyện này xảy ra sao???), chỉ còn bốn tên còn sống, võ công vô cùng lai tạp, nhất thời không thể nghĩ ra kẻ nào đã phái đi.”

Phượng Cô nhìn một chút vài tên hắc y thích khách, sau đó nói: “Tra ra người đứng sau chuyện này là ai.”

Lục Cầm vừa nghe, liền cảm thấy yên tâm, bởi vì xưa nay Phượng Cô mỗi lần trừng phạt thuộc hạ, không hề biết cái gì gọi là lưu tình, làm cho người ta sống không bằng chết, hắc nếu đã nói thế, rõ ràng là cho các nàng một cơ hội đoái công chuộc tội, vì vậy liền đáp: “Nô tỳ nhất định tra ra người đứng sau, Gia xin yên tâm!”

Cùng lúc đó, Hồng Thư và Lam Họa đi đến, hai tay dâng lên một gói đồ “Gia, thuốc ngài lệnh cho nô tỳ đi mua đây”

Nói xong hai người vội vàng mở gói đồ ra, chỉnh tề bày ở trên bàn, Phượng Cô chỉ liếc qua, đưa tay bốc mỗi vị thuốc một ít cho vào một cái túi khác: “Mang đi sắc.”

“Vâng!” Hồng Thư vội vàng thu dọn lại, rồi cầm tất cả đi ra.

Người trong giang hồ chỉ biết Phượng Cô võ nghệ bất phàm, hơn nữa khả năng kinh doanh cao, nhưng không biết, hắn còn vô cùng tinh thông y dược. Hơn nữa y thuật mà hắn nghiên cứu chủ yếu là độc dược mà các tà phái trong giang hồ sử dụng. Đương nhiên là để đề phòng kẻ khác hạ độc hắn.

Cho nên những loại độc dược thông thường, không thể làm khó hắn.

Sợ trên đường lại xảy ra chuyện như vậy, nếu không may mắn lại đúng lúc kẹt tại một thị trấn nhỏ, hay rừng núi hoang vu, khẳng định sẽ rất phiền phức, vì vậy liền sai người mua ít thuốc giải độc, tuy chỉ là loại bình thường, nhưng phải lúc gặp chuyện không may, vẫn có thể miễn cưỡng chống đỡ một chút

Hắn không muốn thừa nhận, đây là hắn vì Văn Thanh mà lo lắng. Chỉ cho rằng, bản thân chẳng qua là không muốn kẻ khác ra tay với người của hắn, nếu đồn ra ngoài, hắn sẽ rất mất mặt.

Chán ghét nhìn vào màn, nữ tử này, nhiều nhất chỉ có thể là thị thiếp làm ấm giường cho hắn, so sánh với Nguyệt nhi, nàng thua kém rất nhiều (đương nhiên, ác thể quái nào bằng Nguyệt Nhi).

Lạnh lùng nói: “Mời nàng uống thuốc, chúng ta còn lên đường!”

Nói xong đi xuống lầu.

Hồng Thư ở phía sau, muốn mở miệng nói gì đó, nhưng nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Phượng Cô, không thể mở miệng thốt nên lời.

Hồng Thư không biết Văn Thanh trúng độc, nàng không biết độc này chỉ khiến người bị hạ độc chìm trong giấc ngủ, ngoài ra không có thương tổn nào khác, có điều nếu cứ để nàng ngủ như vậy, bôn ba trên đường, sợ là Văn Thanh không chịu được.

Nhưng Phượng Cô bày ra cái bộ mặt như vậy, nàng không dám nói gì nữa

Trong giấc mộng Văn Thanh cũng không cảm thấy an ổn lắm, bởi vì thuốc này tuy chỉ làm người bị hạ độc ngủ gật, nhưng còn có khả năng khiến người ta chìm trong những cơn ác mộng vô tận, người bình thường nếu yếu ớt, có lẽ không có cách nào tỉnh lại.

Mà lúc mộng, thường là lúc người ta không thể che dấu những chuyện sâu kín trong lòng, ...những chuyện càng không muốn đối mặt càng bày ra trước mắt.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Nhất Tiểu Mạt

Thất Thân Làm Thiếp

Giữa trưa ngày hôm sau Văn Thanh mới trở mình tỉnh dậy.

Suốt hai ngày ngủ mê mết vừa tỉnh dậy không hiểu chuyện đang xảy ra liền hỏi Song nhi: “Chúng ta lên xe ngựa khi nào vậy, sao ta không hề hay biết gì?”

Song nhi vừa thấy nàng tỉnh lại, hai mắt đỏ hoe, từng giọt nước mắt thì nhau lăn xuống. Bởi vì Phượng Cô nói nàng bất quá chỉ ngủ một ngày vậy mà Văn Thanh liền một lúc ngủ gập hai ngày. Song nhi bản thân không biết phải làm thế nào cho phải, muốn tìm Phượng Cô để hỏi nhưng hăn cơ bản là không để ý tới nàng. Nàng sợ tiểu thư không tỉnh lại nữa. Nàng lại tới hỏi Hồng Thư nhưng Hồng Thư cũng không biết gì nhiều hơn.

Nàng không biết nên làm gì, suy nghĩ rối loạn, khóc lóc cả ngày, vừa hay Văn Thanh tỉnh lại nàng cũng như được hồi sinh.

“Tiểu thư, tiểu thư, người rốt cục đã tỉnh lại, nếu người không tỉnh lại thì Song nhi biết phải làm sao đây!!”

“Ta làm sao vậy?” Văn Thanh hỏi.

Song nhi liền kể lại mọi việc xảy ra cho nàng nghe.

Văn Thanh càng nghe càng sợ, nàng cũng là người biết qua chút y thuật, tuy ít dùng đến nhưng cũng đã nghe qua loại chất độc này.

Trong lòng nàng biết được loại chất độc này cực kì hiếm, người bình thường về cơ bản không thể sở hữu được nó. Một năm gần đây loại chất độc này cực ít xuất hiện, nghe nói là trước đây một nữ tử giang hồ vì thống hận người yêu quá phong lưu nghiên cứu chế tạo ra một loại chất độc, bề ngoài có vẻ là vô hại nhưng thực sự là thập phần nguy hiểm.

Nghe xong chuyện nàng đã hiểu vì sao bản thân lại không nhớ gì, ngũ tạng cơ thể mệt mỏi. Đầu óc hỗn loạn, lộn xộn, thật giả lẫn lộn.

Nàng nhẹ nhàng ôm Song nhi: « Ngoan nào, đừng khóc, ta chẳng phải là đã không sao rồi đúng không? »

« Huhu, Song nhi tưởng rằng,... huhu. Tiểu thư sẽ không tỉnh lại nữa.... » Song nhi vừa nói vừa khóc nức nở, âm thanh đứt quãng nghẹn ngào.

Văn Thanh lặng im, chỉ biết ôm Song nhi chặt hơn, nàng hiểu rằng mình đã khiến cho tiểu nha đầu này sợ hãi như thế nào.

Trong lòng nàng dâng lên một niềm xúc động, chỉ có một người là lo lắng cho nàng đến vậy.

Đang lúc này, rèm cửa sổ bị một người vén lên, là Hồng thư đang ngó đầu vào dò xét, ánh mắt ban đầu kinh ngạc, rồi sau đó một tay vỗ vỗ ngực: « Ta còn tưởng rằng có chuyện đại sự gì chứ. Song nhi, người thật kỳ lạ, Nhị phu nhân đã tỉnh, người còn khóc cái gì. Hại ta hết hồn. »

« Tiểu thư ngủ lâu như vậy. ta thật sự lo lắng nên mới khóc, ai giống như người vô tâm thế. » Song nhi ngay lập tức đấu lại với Hồng Thư, coi bộ cũng không kém cạnh.

« Ta mà vô tâm à, người không có được nói ta như vậy nha. » Hồng Thư thấy Văn Thanh đã tỉnh, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, lại ngay lập tức luôn miệng với Song nhi.

« Nào, nào, hai người cứ cãi qua cãi lại như thế làm ta đau đầu đó. »
Văn Thanh cười cười nói: « Ta thật sự là rất đói bụng, 2 người mau tìm giúp ta ít đồ ăn đi. »

Hồng Thư gặp chút khó khăn về việc này, Văn Thanh vừa mới tỉnh lại, cần phải ăn một chút đồ để tiêu hóa mà lại đủ dinh dưỡng, nàng ngập ngừng nói: « Xem ra phía trước không hề thấy thôn hay khách điểm nào cả, mà chỉ còn một ít lương khô... »

« Xuất môn tại ngoại mà còn nghĩ đến điều đó a. Còn thứ gì ăn được hãy mang a, ta thật sự là đói bụng a, coi như là ta hiện tại là một con heo đi (nguyên văn: trư), đồ ăn khó ăn thế nào ta cũng có thể ăn được. « Văn Thanh hài hước nói, nàng không muốn làm khó cho 2 nô tỳ.

Đường đi còn gian nan, nàng không thể làm khó cho 2 nàng được.

Huống hồ nàng cũng chưa thật sự là đói lắm.

« Vâng, để Hồng Thư lấy tạm đồ cho người dùng. » Hồng Thư vừa nghe vội vàng nhảy xuống xe đi lấy đồ ăn.

Trông chốc lát đã bê lên hơn mười túi đồ ăn, to có, nhỏ có, chất đống trong chỗ Văn Thanh ngồi.

« Nhị phu nhân, người mau ăn đi. Nô tỳ giúp người gọt vỏ chút hoa quả này, đều là mới hái trên đường đi, sẽ giải khát rất mau. »

Văn Thanh cười một tiếng rồi bắt đầu ăn, nàng ăn rất ngon miệng, trước khi ở trong phủ nàng từng ăn qua những đồ ăn này rồi, những món lần này là do Phượng Cô cố tình bảo nhà bếp làm theo mang đi, mùi vị thật hấp dẫn, nàng ăn một lúc 2 đĩa thịt xào thập cẩm mới thấy đỡ cơn đói.

Nhìn bên ngoài, thời tiết rất tốt vì vậy nàng liền kéo màn che xe lên, vừa thoáng lại vừa có thể ngắm nhìn khung cảnh tươi đẹp.

Từ tháng 5, rừng cây bắt đầu thay lá xanh biết một màu, bầu trời trong xanh không một gợn mây, từng tia nắng chiếu xuống làm người cũng như trong vắt. Bên tai ríu rít tiếng chim, du dương thánh thót.

Văn Thanh khẽ nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu rồi sáng khoái nói: « Trong rừng không khí thật thanh khiết. »

Trước mắt Hồng thư đang đưa cho nàng một quả sơn tra.

“Trái cây mới hái, người nhất định phải ăn!”

Văn Thanh giơ tay đón lên, vô tư cắn một miếng lớn. ai ngờ được.

Cả khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng nhăn mặt kêu lên: « Chua quá đi.... » (như này nè >_

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Vừa Không Bỏ Được

Thất Thân Làm Thiếp

Song nhi suy nghĩ một chút, nói: “Không bằng chúng ta chơi nối chữ đi?”

Vừa nói vừa nhìn về phía Hồng Thư và Văn Thanh, Song nhi thuở nhỏ đi theo Văn Thanh, đối với chữ nghĩa, mặc dù không học được nhiều lắm, nhưng vẫn biết ít nhiều, hơn nữa ...bình thường cũng hay nói thành ngữ (là những câu 4 chữ kiểu ngọc thụ lâm phong – thiên trường địa cửu), nên mới nảy ra ý nghĩ này.

Phần Hồng Thư, tuy chưa từng chơi qua, nhưng là thiếp thân thị nữ của Phượng Cô tên chính là đặt theo Cầm Kỳ Thư Họa, thơ văn thông thường không thể làm khó nàng. Vì vậy kích động hỏi: “Luật chơi như thế nào?”

“Chữ đầu tiên của câu sau phải là chữ cuối cùng của câu trước, chỉ có thế thôi “

Song Nhi nói còn chưa nói hết, Hồng Thư đã nói: “Ta hiểu rồi ta hiểu rồi, hảo, ta nói trước nhé!”

Dù sao cũng là nữ hài tử, nhận sự huấn luyện nghiêm khắc chưa lâu, gặp lúc đùa vui như này, Hồng Thư tâm trạng rất tốt, chả còn đầu óc đâu giữ hình tượng nghiêm trang mọi khi.

Song nhi cũng không cam lòng yếu thế, nói: “Chỗ liền tiên phát chế nhân!”

Nói xong cười cười nhìn về phía Văn Thanh.

Văn Thanh cười một tiếng, hai nha đầu này, cũng không hỏi xem nàng có hay không muốn chơi, đã tiên hạ thủ vi cường, cười cười nói: “Người đông thế mạnh!”

Câu này rõ ràng ám chỉ Hồng Thư cùng Song Nhi ỷ đông bắt nạt nàng.

Song Nhi cùng Hồng Thư hai người vừa nghe, mặt liền ửng đỏ, lại thấy Văn Thanh chỉ là có chút giễu cợt, không phải muốn trách tội, vì vậy cũng không để ý tới, Hồng Thư nghe được Văn Thanh nói câu này, đã sớm nghĩ tới một câu, không muốn mất cơ hội vào tay Song Nhi liền nói luôn: “Chúng mắt nhìn trừng!”

Song Nhi vừa nghe liền nhú mày, ngẩng đầu nhìn Văn Thanh cầu cứu.

Văn Thanh lắc đầu, ra vẻ nàng cũng không biết tiếp như nào, thật sự nàng cũng đang bí, Hồng Thư này thật lợi hại, chỉ hai ba câu, đã không cho kẻ khác đường lùi.

Không thể không công nhận, người của Phượng gia thật lợi hại, chỉ có trò chơi như này cũng lộ ra bản lĩnh lớn như vậy.

Song Nhi bĩu môi: “Không tính không tính, chơi lại đi chơi lại đi, đừng ép người khác vào chân tường không có chỗ lui nữa!!”

Văn Thanh ha hả cười một tiếng, cái...này Song Nhi: “Thật đến chịu Song Nhi rồi! Tốt lắm, lần này do người nói trước nhé, xem người có làm khó người ta không!”

Nàng cau mày nghĩ, rồi sau đó thư nhàn cười một tiếng: “Ta theo hầu tiểu thư, đương nhiên lợi hại! Hồng Thư, tới phiên ngươi!” Nói xong đặc ý nhìn về phía Hồng Thư, ánh mắt khiêu khích nói.

Vân Thanh cười một tiếng, biết các nàng hai người lại muốn quyết đấu một phen.

Vì vậy dựa người vào cửa xe, xem cây cối vụt qua ko nói gì.

Nàng chưa bao giờ thích cùng người khác đấu khẩu, cũng chán ghét thấy người khác đấu khẩu, nhưng nhìn hai cái tiểu nha đầu này đấu khẩu, lại cảm giác được rất ấm áp, các nàng không tranh quyền đoạt lợi, chỉ vì chút vui vẻ thông thường, giống như người một nhà đùa vui thôi.

Dù nàng không muốn tham dự, người khác chưa chắc đã buông tha, chỉ thấy Hồng Thư lôi tay nàng: “Nhị phu nhân, ngươi nhìn Song Nhi nha đầu kia, tuổi còn trẻ, đã thù dai như vậy, thế là không tốt!”

Vân Thanh cười một tiếng, còn không mở miệng. Cũng đã nghe được Song Nhi trợn mắt nói: “Dám mách tiểu thư! Tiểu thư a... ngươi nhìn người này, ai ngờ lại gian trá như vậy! Chính nàng phá hư cuộc vui này!!”

Vân Thanh cười một tiếng, bất đắc dĩ lắc đầu, thật sự là vô phương, vì vậy nói: “Tốt lắm tốt lắm, coi như ta phá hư.”

Hai người kia vừa nghe liền trầm miệng một lời nói: “Không được! Không phải lỗi của người.”

Vân Thanh chỉ chờ các nàng nói câu đấy, vừa nghe, liền cười giảo hoạt: “Nếu không phải ta tức là hai người phá hư. Vậy thì phạt mỗi người ăn một quả sơn tra!”

Vừa nói liền giơ ra 2 quả sơn tra, lau qua 1 cái, đưa cho 2 nàng.

“Tiểu thư... “

“Nhị phu nhân... “

“Mau ăn a! Nếu không ăn thì đừng theo ta nữa!” Văn Thanh cố ý nói, vẫn còn cố dí vào miệng các nàng.

Song Nhi vừa nhìn, đành cắn 1 miếng, Hồng Thư cũng không cam lòng yếu thế, cũng cắn 1 miếng, kết quả hai người là không hẹn mà cùng nhăn mặt, khiến Văn Thanh ha hả cười to.

Một tiếng cười này, trong khung cảnh này, rất động lòng người, khiến lòng người phấn chấn vui vẻ.

Không khỏi khiến cho thị vệ lão nháo, cũng may bọn hắn được huấn luyện nghiêm khắc, ngay lập tức lấy lại tư thế nghiêm trang, đội ngũ lại thẳng băng như cũ.

Nhưng Văn Thanh phát hiện bị người khác nhìn, mặt tức thì hồng như ánh nắng chiều, cảm thấy mình cười như thế thật quá thất lễ, xem ra nàng nhất thời vui vẻ, quên mất việc giữ hình tượng nghiêm trang cần thiết.

Vì vậy vội vàng thu hồi ánh mắt, vẫn kịp thấy trong màn cửa xe ngựa đi trước, một đôi mắt phượng dài đang híp lại nhìn nàng, không nhìn ra ý tứ như nào.

Cứ như thế, mặt Văn Thanh từ hồng chuyển sang trắng bệch, nhấc màn che lên, lại đặt xuống, Song Nhi nhất thời khó hiểu, nhìn tiểu thư đột nhiên trong thời gian ngắn biến sắc, tưởng thân thể Văn Thanh không khỏe, vội vàng đi vào hỏi thăm.

“Tiểu thư, tiểu thư, người làm sao vậy?”

Hồng Thư, dù sao cũng là người tập võ, tuy nói cười vui vẻ, vẫn không quên thăm dò động tĩnh xung quanh, tự nhiên cũng thấy chuyện vừa rồi

Nàng chỉ là không nghĩ tới, Nhị phu nhân đối với Gia lại giữ khoảng cách như thế.

Vân Thanh đặt tay lên trán, hướng mặt ra cửa sổ, mềm nhũn đáp: “Không có gì, chỉ là đột nhiên có điểm không thoải mái thôi.”

Nàng vốn cho là bản thân có thể nhịn, nhưng xem ra nàng nhầm rồi.

Nàng cho rằng bản thân có thể bỏ qua chuyện đấy. Đối với những chuyện đã phát sinh, nàng chọn cách quên đi, không nghĩ tới nữa

Nhưng chỉ cần nhìn đôi mắt phượng dài hẹp đấy, nàng liền biết nàng không quên được.

Đôi mắt đấy, như bắt nàng quay trở lại cái đêm đấy, vì vậy, trái tim nàng vô phương bình tĩnh trở lại.

“Tiểu thư nếu không thoải mái thì nằm nghỉ đi, Song Nhi sẽ canh cho người.” Song Nhi mặc dù không thấy được những chuyện vừa rồi (chuyện Vân Thanh mặt đối sắc, mắt Phượng Cô chăm chú theo dõi nàng), nhưng đi theo Vân Thanh nhiều năm, thập phần hiểu rõ nàng, thấy nàng có vẻ mặt như này, biết thật sự không phải thân thể không thoải mái, nhưng không hỏi nữa, chỉ là cầm lấy một cái chăn nhỏ, nhẹ nhàng đắp cho Vân Thanh, rồi sau đó tĩnh lặng không nói lời nào nữa.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Kế Để Bụng Bầu

Thất Thân Làm Thiếp

Vẻ mặt nàng có chút không tự nhiên, tất cả những điều ấy lưu lại hết trong mắt Phượng Cô.

Ánh mắt hắn có tia buồn bã, sự giận dữ ngấm trong lòng.

Hắn vốn là người kiêu ngạo, không thể nào có thể tha thứ cho người dám khinh thường hắn như thế. Chưa bao giờ có một nữ tử nào mà hắn đang nhìn lại dám tránh mặt hắn như thế.

Duy chỉ có... Nguyệt nhi.

Chỉ có Nguyệt nhi mới có tính cách đặc biệt như vậy... tại sao... tại sao nữ tử này lại có điểm so ra giống thế...?

Thượng Quan Văn Thanh tại sao đang thấy hắn lại đột nhiên kéo màn chui vào trong xe ngựa, muốn tránh ta ư, có thể dễ dàng như vậy sao? Phượng Cô nhìn về phía cỗ xe ngựa một chút rồi hướng ánh mắt về phía rừng, ánh mắt phát ra những tia nhìn kỳ quái, trong lòng nghĩ ra mưu kế.

Hắn phất tay lên, Hoàng Kỳ vội vã chạy lên phía trước.

“Đi thỉnh Nhị phu nhân lại đây.”

Hoàng Kỳ lĩnh mệnh đi.

Phượng Cô muốn tìm nàng, nói thật không chỉ trong lòng Văn Thanh cảm giác kinh ngạc không hiểu mà tất cả các thị vệ cùng tỳ nữ, ai ai cũng thập phần không hiểu được là Gia nghi gì.

Dù sao xuất môn mấy ngày nay, Phượng Cô đối với nàng càng hồ hững. Hốt nhiên gọi nàng qua, thật là kỳ quái.

Văn Thanh bước xuống xe ngựa, đón nhận ánh nhìn kỳ quái của bọn gia nhân, chậm rãi hướng bước tới xe Phượng Cô ở phía trước.

“Tướng công, thiệp đã tới.” Văn Thanh thi lễ với Phượng Cô, nghe qua thập phần bằng giá, xa cách.

“Ân, vào đi.” Chỉ nghe một giọng hơi nhỏ khàn khàn phát ra, tựa như lúc mới ngủ dậy, vô cùng gợi cảm.

Đi vào???

Văn Thanh những tưởng nàng nghe nhầm, hăn bỗng dừng gọi nàng vào, đương lúc do dự đã thấy Hoàng Kỳ cùng Lục Cầm hai người kéo màn che lên, phần Song nhi đỡ tay nàng bước lên.

Cho dù nàng nghĩ nàng nghe nhầm nhưng những người xung quanh thì không thể nghe nào nhầm được. Trong lòng cười khổ, nàng không hiểu rằng, Phượng Cô, roorsrt cục là hăn muốn làm gì? Đột nhiên lại gọi nàng lên xe ngựa của hăn?

Không thể khước từ, nàng đành bước lên.

Xe ngựa Phượng Cô ngồi thoát nhìn thì đơn giản nhưng gần lại mới thấy được làm từ lụa trắng, loại vải quý của Trung Hoa, là loại thượng hạng, phù hợp dùng đầu mùa xuân, vải lạnh mà thập phần mềm mại, thấm mồ hôi, người bình thường muốn có để làm xiêm y còn khó, thế mà hăn lại lấy làm vải bọc xe, bọc nệm ngồi, hết sức xa xỉ. Phượng Cô hai mắt nhắm

nghiên, mặt nghiêng về góc xe, trên nền vải lụa trắng da tựa hồ như tuyết, ánh mặt trời chiếu xuyên qua cả một góc xe hắt vào.

Ánh nắng chiếu lên khuôn mặt hắc, làm cho người ta chói mắt không tài nào mở mắt ra được.

Văn Thanh thập phần biết hắc là người tuấn mỹ, nhưng vào giờ khắc này mới thấy hắc quả là cực mỹ, nàng không thể rời mắt, hắc như một âm hồn ôm chặt thân thể người khác.

Giờ phút này, chưa nói hắc là âm hồn ôm thân thể nàng, nhưng cũng đã ôm ánh mắt nàng khiến nàng vô phương dời mắt khỏi hắc.

Lúc này mới giật mình nhớ ra Hồng Thư đã có lần từng nói: “Chỉ cần người nhìn kỹ dung nhan Gia một lần, để Gia nguyện ý người tử cũng cam lòng, Gia chính là người mà Trời sanh ra để cầu hồn người khác. Nam tử mỹ lệ nhất trên đời, lãnh khốc âm tà, ngưng tụ lại một chữ duy nhất: Mỹ.

Hồng Thư nói không hề sai, chỉ có một điểm: Mỹ... Thật kinh người.

Đúng lúc này, Phượng Cô khẽ hé đôi mắt phượng ra, hài hước nói: “Tướng công ta liệu đã vừa mắt người chứ?”

Xem ra tâm tình của hắc cũng không tệ lắm.

Mặt Văn Thanh đỏ ửng, ngẩng ra thấy thật vô lý, danh chính ngôn thuận nàng và hắc là phu thê, ngay cả vô tình vô nghĩa thế nào thì hắc cũng là phu quân của nàng. Nghĩ thế liền trấn định lại bản thân.

Phượng Cô nhìn sắc mặt nàng lúc đỏ lúc trắng, ánh mắt thay đổi biến hóa cảm giác rất kỳ lạ. Hết thấy hắc gặp qua nhiều người, một là chăm chú nhìn hắc hoặc là mắt đảo lén lút, người có biểu hiện như nàng lần đầu hắc mới gặp qua.

Vẻ mặt nàng thật phong phú: e thẹn, kinh ngạc, sợ hãi...

Nàng ban đầu thanh ngạo là thế, một hồi lại xấu hổ, quả kỳ lạ.

Hắn hỏi nàng, nàng không đáp mà lại chìm đắm trong tư tưởng.

Không cam lòng bị nàng xem nhẹ, khẽ nhướn mi, Phượng Cô nâng âm điệu: “Có gì không hài lòng sao?”

“Hài lòng.” Văn Thanh chưa lấy lại tinh thần, nghe Phượng Cô hỏi thế, vô thức trả lời.

Đột ngột, mặt nàng lại đỏ bừng, đầu cúi thấp xuống, không dám nhìn hắn. trong lòng rối loạn.

Những lời kia sao nàng lại có thể nói ra a! Không chút suy nghĩ gì lại nói năng như thế, những lời không cao quý chút nào.

Ai ngờ Phượng Cô nghe xong, hốt nhiên vang lên tiếng cười lớn: Hahahahaha...

Những tràng cười vang ra khiến từng đàn chim bay trong rừng hốt hoảng toán loạn.

Mấy người Hồng Thư bên ngoài nghe thấy tiếng cười của Phượng Cô đều nhất loạt kinh hãi, đưa mắt nhìn nhau hoang mang.

Các nàng theo hầu Gia đã nhiều năm, tất nhiên thấy tâm tư Gia tốt không phải ít. Nhưng rất ít khi hắn thoải mái cười lớn như thế, cho nên mấy người đều lộ ra nụ cười vui vẻ.

Bởi vì, Gia vui vẻ, các nàng nhất định cũng sẽ vui vẻ.

Duy chỉ có Văn Thanh là không có cùng suy nghĩ tốt như thế, mặt nàng lãnh đạm trước tràng cười của nam nhân kiêu ngạo mà khinh cuồng này,

trong ngực phập phồng sợ hãi.

Trên mặt nàng hết trắng lại chuyển sang hồng, muốn tránh đi cũng không tránh được, dù sao, nàng đánh cũng không lại hấn, đấu cũng không lại, lại càng không biết nói gì. Nơi này núi non hoang vu, nếu hấn tức giận ném nàng đi thì biết làm thế nào? Bản thân nàng không có gì phải lo lắng, chỉ sợ hại đến Song nhi vô tội và mẫu thân ở nhà.

Vì vậy không thể làm gì khác là nhin xuống, nàng cũng không hiểu tại sao bản thân lại làm vậy, ở trước mặt hấn lúc này lại thể hiện bộ mặt như thế, khác hấn hàng ngày luôn trấn tĩnh.

Càng nghĩ càng giận, giận hấn bao nhiêu lại giận bản thân mình bấy nhiêu.

Yên tĩnh ngẫm lại, cảm giác thấy thái độ hấn biến hóa quá, không hiểu được vấn đề gì xảy ra.

Hướng mắt qua nhìn hấn một cái, không hề để lộ sơ hở, chỉ tựa như là ánh nhìn thông thường, Vẫn không nhìn ra vấn đề gì, vì vậy không thể làm gì khác hơn là cúi xuống, không hề nghĩ đến hấn nữa.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Diễn Trò Cũng Không Tệ

Thất Thân Làm Thiếp

Qua hồi lâu, Phượng Cô tựa hồ cảm giác cười cũng đủ rồi, vì vậy không gian liền yên tĩnh trở lại, Văn Thanh vẫn nhìn chăm chăm ra bên ngoài không hề nói gì.

Ánh mắt Phượng Cô chăm chú nhìn Văn Thanh, ánh nhìn tựa hồ không phải bình thường.

Mà Văn Thanh mặc dù muốn tập trung tinh thần bản thân nhìn ra ngoài chứ không nhìn hấn, nhưng ánh mắt hấn nhìn nàng chăm chăm như thế làm nàng gai người, toàn thân có điểm không thoải mái.

Qua một hồi lâu, không thể bỏ qua được liền quay lại.

Cuối cùng thất bại, nàng quay đầu hướng ánh mắt về Phượng Cô: “Tướng công có chuyện gì sao?” Tiếng nói ôn như, ẩn chứa vài phần lạnh lung cùng vi não.

Phượng Cô chăm chú nhìn nàng, không hề có chút xấu hổ, vẻ mặt sung sướng nói: “Không có việc gì.” (Không có việc gì anh gọi tỷ vào làm gì hở?)

“Nếu... không có việc gì vì sao lại nhìn thiếp chăm chăm như thế, lẽ nào trên mặt thiếp có gì sao?” Văn Thanh cố ý hỏi, biết rõ trên mặt nàng không có gì nhưng cũng dùng khăn tay nhẹ lau qua.

“Không có.” Câu trả lời của hắn vẫn đơn giản, lưu loát, một câu ngắn gọn.

“Vậy vì sao lại nhìn thiếp như thế?” Nàng nói mềm mỏng, muốn xem ý hắn trả lời thế nào.

Không ngờ hắn thản nhiên đáp: “Ta nhìn thê tử của ta cũng cần có nguyên nhân sao?” Nói xong đưa về mặt ám muội nhìn nàng, (Kun:Hào a, huynh mồm mép giỏi thật /Jin: hắn nói đúng rồi còn gì.)

Hoàn toàn không còn chút lạnh lùng như trong dĩ vãng.

Nhưng Văn Thanh lại hi vọng rằng hắn vẫn như trước kia lạnh lùng. Hắn như thế này bộ dáng thật ám muội, khiến nàng thập phần không được tự nhiên.

Bị hắn nói một câu như vậy, Văn Thanh quả nhiên không thể nói lại câu gì. Chỉ đành ngượng ngùng bất đắc dĩ cười 1 tiếng

Người ta thường nói thư sinh sợ gặp đại binh, quan gia sợ đụng phải du côn, nhất định là để miêu tả tình cảnh của nàng lúc này.

Nhìn nàng cười nhạt, Phượng Cô chợt thấy Văn Thanh không hề xấu xí. Mặc dù không đẹp đến mức tuyệt thế mỹ nhân, nhưng cũng là một giai nhân thanh tú, hơn nữa nụ cười của nàng có thể giết người không cần đến mạng.

Nụ cười như gió mùa xuân.

Nếu nàng thật lòng cười thì tốt hơn chùng nào!

Văn Thanh ngồi một chỗ, hắn không cho nàng đi, nàng liền không nói tiếng nói, dù sao, người có quyền quyết định là hắn, hắn đã không mở miệng, nàng có nói gì cũng là phí công vô ích.

Nhìn xung quang, thấy có vài quyển sách, liền cầm một quyển lên xem, hóa ra là bí kíp võ công

Xem nốt những quyển còn lại, hóa ra tất cả đều là bí kíp võ công.

Vì vậy Văn Thanh đành đặt tất cả xuống. Học Phượng Cô dựa vào xe ngựa ngủ, nhắm mắt một hồi, vẫn không ngủ được. Càng nhắm mắt, tâm càng bồn loạn.

Không thể làm gì khác hơn là lại mở mắt, nhìn nam tử đang ngủ bình yên trước mắt, trong tâm có chút phiền muộn không tránh được. Văn Thanh đành cầm quyển bí kíp võ công lên đọc.

Văn Thanh vừa nhìn là biết là sách dạy kinh công, nàng vốn thích đọc sách về y lý, các huyết vị đề cập rõ ràng, nàng âm thầm luyện theo sách, cảm giác thân thể nhẹ hơn rất nhiều.

Cảm giác được sự thú vị, Văn Thanh cố gắng ghi nhớ những bộ pháp này, lúc rỗi rãi sẽ tập luyện, không chừng lúc lâm nguy có thể dùng đến.

Nàng say sưa xem sách, hoàn toàn quên cái người tên là Phượng Cô đang ngồi gần đấy.

Kỳ thật Phượng Cô cũng không ngủ, hắn chỉ giả vờ thế thôi, hắn vẫn để tâm xem nàng làm cái gì, không ngờ nàng xem bí kíp võ công lại có thể nhập thần đến vậy (jin: mang tiếng trai đẹp mà thua quyển sách là sao là sao???. Kún: k chịu đâu.huhu)

Phượng Cô vô cùng ngạc nhiên, tiểu thư nhà quan không phải đều yêu thích văn học sao, đối với võ công sao lại có sự ham thích như thế này?

Hơn nữa nhìn nàng như vậy, tựa hồ như nàng đã đọc bí kíp võ công không ít, vì thuật ngữ võ học có vẻ không làm khó nàng, những thứ này, thi thư thông thường đâu có nhắc đến.

Hắn nghiêng người về phía nàng, đầu chạm vào vai nàng, mà nàng cũng không mấy may phát hiện, dáng vẻ vẫn vô cùng tập trung. Trên người nàng, mùi vị vô cùng thanh đậm, không có chút gì là mùi son phấn, là mùi trời sinh đã có của nữ nhân thông thường, có thể kích khởi nhân – hiểu được. Thấy nàng tập trung như thế, hắn liền liếc xem nàng đang đọc cái gì.

Là nội công tâm pháp, dạy người ta Tiểu chu thiên, hắn cảm thấy rất kì quái, nàng xem không hiểu sao.

Vì vậy hắn bèn hỏi nàng: “Huyệt này ở đâu?”

Nàng cũng không quay đầu lại, đưa tay chỉ về bên trái: “Là chỗ này”

Nói xong lại tiếp tục đọc sách, dĩ nhiên không hề phát hiện (khả năng câu dẫn của Phượng huynh kém quá đề)

Qua một hồi lâu, Văn Thanh cảm giác có chỗ không ổn, nàng thường xuyên nhốt mình trong thư phòng đọc sách, Song Nhi thường hỏi nàng, nhưng nàng tập trung đọc sách không trả lời.

Âm thanh vừa rồi, làm sao có thể là Song Nhi chứ? Lúc này quay đầu lại, thấy Phượng Cô đang cười, nụ cười lộ ra vẻ nguy hiểm khó lường. (mặt biến thái thì có T_T)

Chỉ trong một tích tắc, Văn Thanh khôi phục sự tỉnh táo, khẽ cười và nói: “Tướng công đã tỉnh”. Câu nói này cô cùng tự nhiên, như những đôi vợ chồng bình thường nói chuyện.

Người nào nhìn vào cũng có thể thấy được việc nàng giả bộ này.

“Ân.” Phượng Cô khẽ trả lời, rồi sau đó lại hỏi: “Đọc hiểu sao?”

Biết là hắn hỏi về bí kíp khinh công đang cầm, nàng đáp: “Trước kia thiếp có xem một ít sách về y dược, đối với các huyệt vị trong người, cũng

biết một chút.”

Nghe nàng nói có xem qua sách y dược, hẳn trái lại có chút ngạc nhiên: “Chỉ nghe nói Thượng Quan tiểu thư tài trí hơn người, cầm kỳ thư họa đều tinh thông, không nghĩ tới còn biết cả y dược!”

Phượng Cô nói với vẻ tự nhiên thật lòng, không nghe ra chút ý tứ giấu cợt nào, Văn Thanh có điểm hiểu không rõ ràng, hẳn hôm nay đã xảy ra chuyện gì, chợt thay đổi giống người bình thường, chẳng những mời nàng cùng hẳn ngồi một xe, lại còn thân nhiên cùng nàng nói chuyện, không có vẻ gì là cao ngạo lạnh lùng luôn tự cho mình đúng của trước đây.

Chỉ nghe thiên hạ nói lòng dạ đàn bà không thể hiểu, nàng bỗng cảm giác được, nam tử này cũng vô cùng khó hiểu, hay là, do hẳn quá đẹp, gần như nữ tử, cho nên mới có sự khó hiểu này.

Nghĩ đến đó nàng không kiềm chế được bật cười.

Phượng Cô thấy nàng đột nhiên bật cười, liền hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không có gì.” Văn Thanh bị hẳn hỏi, có cảm giác bị bắt quả tang, may mà hẳn không có khả năng đọc ý nghĩ người khác, Văn Thanh thầm đoán, nếu hẳn biết nàng đang so sánh hẳn với nữ tử, hẳn không phá tan cái xe ngựa này mới là lạ.

Thấy ánh mắt hoài nghi của hẳn, Văn Thanh vội đổi đề tài: “Nếu chỉ đọc Kinh thi sẽ rất dễ chán, cho nên thiếp có đọc qua các sách khác một chút.”

Phượng Cô tất nhiên biết nàng cố ý đổi chủ đề, bất quá hẳn cũng thập phần không còn hứng thú với đề tài cũ, không tra hỏi nàng nữa, lại hỏi tiếp: “Sao? Bình thường người còn đọc sách gì nữa?”

” Thư phòng của phụ thân sách không ít chút nào, mà thời gian trước, bình thường đều không có việc gì làm, nên gần như sách gì thiếp cũng đã xem qua.” Lời của nàng thật không có phóng đại, nàng đúng là đã xem rất nhiều sách, kinh Phật, kỳ môn thuật giáp, dã sử – thư, nàng đều đã xem -. Bởi vì ở trong nhà thật sự rất nhàn rỗi, mà nàng lại không thích giống như tiểu thư khuê các la cà đường phố, cũng không thích nữ công, nàng chỉ thích cả ngày làm bạn với sách.

Vân Thanh nói xong nhìn về phía Phượng Cô, lại thấy hắc căn bản là không thèm để ý nàng, lại giả vờ ngủ say, trong lòng có điểm hoang mang.

Hắc hỏi, nàng trả lời hắc không thèm để ý còn bỏ qua. Rốt cuộc hắc muốn thế nào mới vừa lòng.

Nàng bình thường vô cùng tốt tính, nhưng gặp chuyện bức bối này, không còn tâm trạng đọc sách, vì vậy học hắc nhắm mắt đi ngủ.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Mơ Hồ

Thất Thân Làm Thiếp

Mọi việc thật khó hiểu, nghĩ vậy nàng ngã xuống một bên liền ngủ thiếp đi.

Kỳ thật, Phượng Cô cũng không có ý muốn tranh cãi với nàng,

Hắn chỉ là trong lòng ảo não, bản thân không hiểu tại sao đột nhiên lại có thể cùng một nữ nhân như nàng đàm luận được chứ.

Nữ tử như nàng, hắn tuyệt đối không thích.

Người hắn thích chỉ có Nguyệt Nhi, trừ ra Nguyệt Nhi hắn đã từng nghĩ sẽ không bao giờ có tình cảm với nữ tử nào khác. Chỉ có Nguyệt Nhi mới có thể hiểu được tâm tư hắn, mới có thể được hắn đối xử tử tế, mới có thể cùng hắn đàm luận chuyện đời.

Thượng Quan Văn Thanh này, mặc dù là dung mạo tài hoa, cầm kỳ thi họa hơn người nhưng cũng không thể so sánh được với Nguyệt Nhi. (gớm, nghe mà ghét PC dần dần)

Đáng hận thay, nữ nhân đó đã sớm không thuộc về hắn.

Mà hắn lại không bao giờ ngộ ra được rằng tình yêu không bao được bị ai ép buộc.

Cứ cố chấp mãi, cũng chưa hắn là chuyện tốt.

Chỉ có cùng nhau tâm sự, cùng cảm nhận với nhau mới có thể thoát khỏi cảm xúc này.

Nguyên bốn, hấn gọi Văn Thanh lên cùng xe là muốn trừng phạt nàng khi này nhìn hấn mà lại dám quay đi, đồng thời hấn phát hiện bên ngoài có người đang theo dõi nhất cử nhất động của bọn họ. Những người đó nhìn qua không hề đơn giản, khinh công cùng thuật theo dõi rất khá, theo dõi lâu như thế mà bất luận không kẻ nào phát giác được.

Phượng Cô vừa lúc nhìn hướng theo ánh mắt Văn Thanh lúc nàng nhìn về phía rừng mới phát hiện trong rừng có gió thổi bất thường, vì vậy kéo màn xe lên xem, đúng là cảm nhận được luồng khí theo dõi.

Có thể thấy được bọn chúng vẫn không biết đã bị phát hiện.

Phượng Cô thầm nghĩ, những kẻ theo dõi này nhất định cùng với thích khách hôm trước có liên quan.

Vì vậy hấn cố ý cho gọi Văn Thanh lên ngồi cùng một xe, để cho bọn chúng thấy rằng hấn sủng ái nàng, tìm cơ hội để hạ thủ nàng, tạo điều kiện cho hấn theo dõi lại bọn chúng, tìm được kẻ cầm đầu đứng sau bọn người này.

Nhưng bắt gặp khuôn mặt thanh tú điềm tĩnh của nàng, hấn hốt nhiên quên cả việc trừng phạt nàng lẫn kế hoạch kia mà chỉ nhất mực muốn ngồi chung với nàng.

Hiện tại hấn thập phần an tâm, trong lòng đột nhiên có cảm giác ấm áp. Có lẽ là bởi vì nàng không hề cao ngạo, âm thanh ôn hòa với hấn.

Mở mắt ra thấy nàng đã ngủ thiếp đi, khuôn mặt thơ ngây thuần khiết như trẻ con, đột nhiên phát hiện da tay nàng vô cùng mềm mại, trắng trẻo, da thịt trắng nõn, không có một tì vết, bất quá có vẻ hơi xanh xao, không đủ hồng nhuận.

Lần đầu tiên hắn nhìn thấy một làn da mềm mại, trắng trẻo đến thế, mà nàng lại chưa bao giờ dùng son phấn, thật đúng là trời sinh mỹ lệ.

Tay của hắn vô thức hướng về phía da thịt trắng ngần, tinh tế vuốt ve làn da ấy.

Trong lòng thầm nghĩ, thứ lụa hảo hạng nhất mới có thể so sánh với làn da này.

Văn Thanh ngủ không sâu, thấy hắn đưa tay trên người mình, giật mình tỉnh dậy.

Mở mắt ra, nhìn về phía hắn vẫn thấy hắn giả vờ ngủ say, hai mắt nhắm chặt, nàng hoài nghi không hiểu mình có nằm mơ không.

Thật kỳ quái, nàng rõ ràng cảm thấy có người mới vuốt qua mặt mình, cảm giác thật đến như thế, trong xe này, ngoài nàng và Phượng Cô ra không còn ai. Văn Thanh hồ nghi nhìn về phía hắn, hắn vẫn nhắm mắt giả vờ ngủ, xem ra có lẽ không phải hắn.

Ngẫm nghĩ một chút, chắc cũng không phải là hắn, ánh mắt hắn nhìn nàng như vậy chắc không coi trọng nàng, bởi nếu hắn coi trọng nàng, không việc gì phải lén lút như thế.

Thời tiết Văn xuân có chút lạnh, vừa tỉnh dậy, Văn Thanh cảm giác có điểm lạnh, liền kéo chặt xiêm áo lại.

Nhìn hết sang trái rồi phải thấy có giường chăn bong ẩm áp, nhưng lại bị Phượng Cô dựa hết lưng lên.

Hắn... vẫn ngủ không hề mở miệng, cho dù là ai cũng không dám đánh thức. Hắn cũng không quá xem trọng vật chất, ngồi trong xe ngựa cũng có thể ngủ say sưa được, thật ra cả ngày đã đi trên đường, dù thân thể cường tráng thế nào cũng đã thấm mệt.

Nàng lạnh quá nhin không được rùng mình một cái, nhìn về phía hấn, hấn vẫn không hề có một chút dấu hiệu nào của việc tỉnh giấc. Vì vậy nàng miễn cưỡng đưa tay lôi một góc chăn bông. A, lôi được một góc rồi, tâm tình nàng vui vẻ liền vội vàng lôi lôi kéo kéo tiếp, muốn lấy cả tấm chăn ra khỏi lưng hấn.

Ai ngờ vừa lôi được một góc đó, thấy Phượng Cô xoay người, tưởng là hấn tỉnh, nàng bỗng hoảng sợ, nhưng may là hấn chỉ xoay người, hai mắt vẫn nhắm như cũ không hề có dấu hiệu tỉnh lại.

Nhưng mà, nàng thật sự là rất lạnh a, không thể chịu nổi, vì vậy lại một lần nữa nghiêng người để kéo nốt góc chăn.

Ai ngờ lần này Phượng Cô xoay cả người một cái, thân thể đang nghiêng nghiêng kéo chăn của nàng bị một phen hoảng sợ liền ngã nhào xuống.

Không kịp suy nghĩ, hấn thân thể vừa chuyển động, tay tự nhiên đưa ra đỡ lấy nàng, ôm trọn lấy nàng. Văn Thanh sợ đến ngây người, mắt nhìn chăm chăm vào người vừa đỡ lấy mình.

Thân thể nàng cứng nhắc, dù chỉ là một cử động nhẹ cũng không dám, gần như bất động, hấn cũng hướng ánh mắt gắt gao về phía nàng, Văn Thanh tựa hồ cảm giác không thở nổi.

Nàng trong bụng nghĩ chờ cho hấn quay đi, ai ngờ rằng hấn càng giữ chặt hơn, nhất quyết nhìn chăm chăm vào hướng nàng, dần dần mặt hấn tiến gần tựa vai nàng, sát gần mặt. Hơi thở phả ra đều đều ấm áp về phía nàng, cả người nàng rung động.

Toàn thân nàng nổi lên da gà, trên mặt một màu đỏ bừng hơn mặt trời.

Bản thân lại không dám cử quây, sợ gây ra tiếng động hấn sẽ thức dậy, miễn cưỡng tạo ra một tư thế miễn cưỡng, thiếu tự nhiên, có phần mập

mờ ám muội. (hé hé.haha)

Nhưng nàng hoàn toàn không biết, trên vai nàng, nam nhân kia đang mở tròn đôi mắt đầy nét kỳ lạ, miệng thì cười gian hàm chứa đầy quỷ kế, trong đôi mắt phượng thập phần tà khí, khóe miệng khẽ nhếch lên, toàn thân tràn mùi vị của tà mị, hết sức dụ dỗ.

Phượng Cô cứ giữ nguyên tư thế tựa trên vai nàng, ngửi thấy từ tóc nàng truyền đến một mùi thơm ngát xao xuyến, quyến rũ lòng người. Do nàng hơi cựa quậy nên những sợi tóc nhỏ khẽ bay cọ vào vành tai hắn.

Rõ ràng là vừa rồi hắn dựa trên người nàng, giờ đã đảo một cái ôm nàng.

Ánh mắt hắn mềm nhũn, trong lồng ngực tiếng tim đập liên hồi.

Nghĩ qua nghĩ lại, nàng an tâm, khép mắt nhẹ nhàng tìm đến giấc ngủ, dù gì chuyện này cũng không phải chưa từng xảy qua.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Âm Nhẫn

Thất Thân Làm Thiếp

Phượng Cô ngủ được, Văn Thanh không tài nào ngủ được.

Tự nhiên bị đè lên người (có đè ko ý nhi?), không hề có dấu hiệu sẽ được buông ra.

Đến Phật cũng phải nổi nóng.

Ban đầu nàng còn có phần xấu hổ, không dám cự quậy, dần dần tư tưởng bình tĩnh khẽ xoay người, càng cố thoát ra không được càng tức giận.

Nàng cho tới bây giờ không phải đều là nhẫn nhục chịu đựng sao, luôn thể hiện bản thân là một người không có chủ kiến, từ ngày bước vào Phượng Vũ Cửu Thiên, Văn Thanh vì không muốn gây chuyện luôn nhẫn nhịn chịu đựng. Còn che dấu sự oán hận mà nàng dành cho hắn.

Chỉ mong muốn một cuộc sống thanh tĩnh.

Ai ngờ mong ước nhỏ nhoi đấy cũng không thể thực hiện, cây muốn lặng mà gió chẳng chịu dừng, luôn bị người ta chèn ép, gây khó dễ.

Càng nghĩ càng buồn!!

Cố xoay đầu, ngửi khí hơi giận nói: “Gia, ngài đè lên người thiếp!” (phi lễ chớ nhìn:”>)

“Gia, ngài đề lên người thiếp!”

Nói liền 3 lần, mà người nào đó căn bản là không có dấu hiệu nghe thấy.

Căn răng một cái, quát to một tiếng: “Gia! Người đề lên ta!!”

Một tiếng quát này, không phải chỉ có Phượng Cô nghe thấy, mà toàn bộ đoàn người đi cùng cũng nghe rõ ràng không sót một tiếng nào.

Với Phượng Cô mà nói, đây là giấc ngủ an ổn nhất mà hần từng có, hần mở mắt ra, nhìn nàng một chút, thân thể co duỗi ra, tay cũng tiện thể duỗi ra, cả thân Văn Thanh rơi xuống, tách rời thân hần ra, hần lơ đễnh hướng ra bên ngoài nói: “Dừng chân tại đây thôi, trời sắp tối rồi”

Rồi sau đó như thế bên cạnh không có ai tồn tại, xe ngựa vừa dừng liền phi thân xuống đất.

Văn Thanh ngồi đó, trong mắt hần tựa như là không khí.

Phần về Văn Thanh, thân thể bị hần đè nặng, lại giằng co hồi lâu, vô cùng khó chịu, lại bị Phượng Cô đẩy ra một cái toàn thân xương cốt ê ẩm.

Nàng vừa giận vừa tủi.

Tên Phượng Cô, thật không phải là người nữa.

Thiên hạ nói hần: nửa lang sói nửa hồ ly, giáo hoạt tàn nhẫn! Quả không sai.

Vừa rồi nàng còn sợ hãi là nếu đánh thức hần dậy cả hai sẽ mất tự nhiên. (chưa từng nghe qua nam chính nào da mặt lại mỏng:-j)

Ai đè hần căn bản là lãnh huyết, không hề biết gì là xấu hổ.

Tâm trạng nhàm chán thì đem người khác ra tán gẫu, lúc này đủ rồi. liền vứt người khác qua một bên.

Nàng đành chịu đau đớn nằm yên trên xe chờ cho cơn đau âm ỉ trôi đi.

Màn xe đột nhiên vén lên, ánh mắt Song nhi lo lắng nhìn nàng: “Tiểu thư, người không sao chứ?”

Vân Thanh khẽ cười một tiếng: “Không có việc gì, nhưng đúng là có chỗ không ổn, vừa rồi ngồi quá lâu, toàn thân tê cứng, ta muốn ngồi chờ cho hết tê.”

“Người không có việc gì là tốt rồi, Song nhi ở bên ngoài lo lắng gần chết mà không dám tiến lên để hỏi.” Song nhi vừa nói vừa thuận tay xoa bóp 2 chân cho Vân Thanh, trợ giúp máu tuần hoàn.

Vân Thanh được Song nhi xoa bóp, tuy hơi đau nhưng cũng cố cười: “Người điểm nhẹ thôi.”

“Tiểu thư vẫn còn cười được? Chân của người thành ra thế này mà vẫn cười được! Trông người cười thật khó coi, còn muốn cười cho ai coi nữa đây.” Song nhi nhìn nàng nói một hơi, không để ý thấy nàng cười mà như muốn khóc.

Bị nàng nói như thế, nụ cười vừa cố nặn ra của Vân Thanh biến mất.

Kỳ thật, lúc này sao nàng còn có thể cười được đây! Chẳng qua là cố làm bộ vui vẻ, không muốn cho Song nhi lo lắng quá, không nghĩ tới lại bị Song nhi nhìn ra.

“Thật sự không có việc gì”. Nàng nhẹ nhàng nói. Mà thật sự vừa rồi hẳn đối xử với nàng so với trước kia có vẻ khá hơn, hoàn toàn không có gì bất ổn. Dù sao, nàng không bị tổn hại dù chỉ một sợi tóc nào cả.

“Tiểu thư, người không cần an ủi Song nhi, là Song nhi vô dụng, Song nhi không bản lĩnh, ngay cả lúc tiểu thư gặp chuyện, Song nhi căn bản cũng chịu bó tay, chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn! Song nhi chỉ là nghĩ nếu tiểu thư có gì tủi thân muốn tìm người một người tâm sự thì Song nhi sẽ cùng tâm sự với người.” giọng của Song nhi mang theo vài phần ảo não, vừa nói vừa nghẹn ngào, đôi mắt cũng đỏ.

“Song nhi!” Văn Thanh nhất thời xúc động, hướng qua ôm lấy nàng, đúng vậy, lúc này chỉ có Song nhi mới có thể làm nàng an lòng trở lại.

Đợi cho Song nhi thôi khóc, cả liền nhìn ra ngoài xem xét tình hình, nơi này tuy là rừng núi hoang vu nhưng chính bản thân Phượng Cô đã đi thăm dò bên ngoài, đoàn người ngựa đều nghiêm chỉnh theo lệnh hẩn cấm lều trại, xem ra là để cho 2 người bọn họ ngủ an toàn.

Hai cái lều 1 lớn 1 nhỏ, không cần phải nói, nàng cũng biết, lều lớn là của Phượng Cô, Văn Thanh bước vào lều nhỏ.

Nàng vén rèm lên, bên trong lều thập phần sạch sẽ, nhưng lại sợ bẩn, liền ngồi lên một tấm đệm, cảm giác thật thoải mái. Tinh thần buông lỏng, cả thân thể cũng vô cùng thoải mái.

Xe ngựa tuy là loại tốt, đường tuy rằng bằng phẳng nhưng vẫn không tránh được sự xóc nảy, ngồi lâu vô cùng mệt mỏi

Nàng buông lỏng gân cốt, chỉ nói: “Nếu có thể tắm nước nóng thì thật tốt!” Nàng đã qua 2 ngày không tắm, tuy thời tiết này không ra mồ hôi, nhưng cơ thể vẫn không có được sự nhẹ nhàng sảng khoái.

“Nước tắm hiện giờ không có, bất quá là có một món ngon nóng hổi mang cho người đây – một con thỏ rừng.” (dã man quá. Ăn thỏ à...)

Người chưa thấy mà tiếng đã tới, thân người nhỏ kia mang bộ hồng y như hỏa – là Hồng Thư, trong tay cầm một con thỏ đã quay vàng ươm nóng

hồi. (mô phật... Kún không dám edit nữa mất)

Vừa rồi không hề cảm giác đói, bị mùi thơm từ tay Hồng Thư quyến rũ, bụng Văn Thanh tức thì đói.

Văn Thanh cười một tiếng: “Hồng thư, cô nương quả đúng là mang mưa đến đúng lúc trời hạn. Biết chúng ta đang đói bụng a!”

“Cái gì là mưa đúng lúc, Song nhi không hề đói.” Song nhi không thèm nhìn về phía Hồng Thư, ngữ khí không vừa lòng nói.

Văn Thanh nhìn về phía nàng, trêu ghẹo nói: “Sao lại phản ứng thế, ai chọc Song nhi nãi nãi của chúng ta a?”

“Không ai chọc ta.” Song nhi thở hển hển nói.

“Sao có thể trách ta a, ta bất quá cũng chỉ là thân phận nô tỳ, chuyện của Gia, làm sao có thể đến tay nô tỳ chúng ta nhúng vào được. Hồng thư sắc mặt vừa hăng hái chợt mất liền trở nên xám xịt.

Văn Thanh vừa nghe, liền biết chuyện gì xảy ra! Xem ra, là bởi vì nàng khiến Hồng Thư bị liên lụy, Song Nhi cũng có phần quá đáng.

Hồng thư có thể giúp đỡ nàng như thế, đã là không tệ.

Vì vậy nàng liền nghiêm mặt nói: “Song Nhi, người nếu là đùa vui thì ta bỏ qua, nếu cho là thật, uống công ta dạy dỗ người!”

Song nhi thấy Văn Thanh tựa hồ có điểm tức giận, cũng biết hành vi của mình quá đáng, vì vậy hạ thấp thanh âm: “Tiểu thư, người đừng giận, là Song nhi không tốt.”

Nói xong lại chuyển hướng qua Hồng Thư: “Hồng thư, Song nhi thật có lỗi.”

Hồng thư nhất thời bất ngờ, cúi đầu nói: “Không trách người, kỳ thật Gia làm như vậy ta cũng có điểm không đồng ý.”

“Tốt lắm, chúng ta nhanh ăn một chút gì đi. Ta thật sự đói bụng quá rồi.” Văn Thanh vội giảng hòa cho 2 nàng, vì vậy cả 3 vui vẻ cùng ăn

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Tà Phong

Thất Thân Làm Thiếp

Nửa đêm lúc đang mơ hồ ngủ, Văn Thanh chợt thấy trên vai bị một người điểm huyết, rồi sau đó bị con người tàn bạo đó vắt ngang người nàng trên vai khởi chạy.

Văn Thanh trong đầu giật mình, định bụng hô hoán lên, miệng nhấp nháy mới phát hiện ra căn bản nàng kêu không nên lời, toàn thân không thể nhúc nhích dù là một điểm.

Trong bóng tối mù mịt, đột ngột trí nhớ trong đêm hôm đó lùa về hiện lên trong đầu nàng, nàng hoảng sợ, toàn thân không ngừng cố giãy dụa, ánh mắt mở thật lớn, cố gắng nhìn rõ bộ dạng của người kia. Nàng biết giờ phút này không thể sợ hãi, càng sợ hãi càng sẽ chỉ càng khiến cơ hội tự cứu lấy mình bị bỏ mất. Cố gắng hít thở thật sâu, bắt buộc bản thân phải từ từ bình tĩnh, tỉnh táo.

Nàng phát hiện người này không phải Phượng Cô, bởi trên người hắc không có mùi đàn hương mà Phượng Cô vẫn có, mà người này mang theo mùi thanh tùng. Nàng vốn trong tâm cứ nghĩ là do Phượng Cô, có thể mặc kệ hắc muốn làm gì cũng không sợ.

Nhưng họa vô đơn chí, đây không phải là hắc a...

Tên hắc y nhân khiêng người đi, rồi sau đó biến mất trong rừng rậm mà Phượng Cô cùng cả đoàn thị vệ không một người phát hiện ra chuyện này,

thật đáng buồn cười.

Bất quá không thể trách được, bởi tên Hắc y nhân này tựa hồ có chuẩn bị kỹ càng rồi mới hành sự, đoán chắc thời điểm bọn thị vệ thay ca mới hành động, hơn nữa khinh công siêu phàm, trong thời gian thị vệ thay ca ngắn ngủi mà đã có thể tẩu thoát, cũng không kinh động dù là một mảng lá cây.

Một tia cơ hội dành cho nàng cũng không hề có. Liên sau đó đã bị hắc mang đi.

Chờ cho đến lúc hắc dừng lại, không biết là đã bao xa.

Văn Thanh không muốn cũng biết rằng Phượng Cô cùng đoàn người đã ở rất xa nàng.

Vì Hắc y nhân khinh công thập phần siêu phàm, chạy trốn so với kẻ nào cũng nhanh hơn, lại trong thời gian dài đến vậy, nàng đoán qua chắc cũng đã cách xa hơn 10 dặm.

Hắc y nhân kia đưa nàng hướng tới một đồng rơm rồi sau đó tự nhiên tháo miếng khăn đen che mặt xuống.

Lộ ra một khuôn mặt trẻ tuổi, mày rậm mắt to, sống mũi cao thẳng, xem ra tuấn tú như mặt trời, thập phần tuấn khí. Giờ phút này vẻ mặt đặc ý nụ cười của hắc không làm cho người ta có cảm giác chán ghét.

Văn Thanh nghĩ, người này bắt mình nhưng tại sao nàng không nhìn thấy trên mặt hắc có chút ác ý gì? Quả nhiên là kỳ quái.

Thấy hắc hướng tới phía nàng, điểm nhẹ hai huyệt thượng giải huyệt nói cho nàng.

Nàng chưa kịp hỏi hắn điều gì, hắn đã lên tiếng: “Yên tâm, ta sẽ không đối xử tệ với người.”

Văn Thanh buồn cười, thế nào là sẽ đối tốt với nàng, đã bắt nàng đưa tới đây, còn nói là sẽ không xử tệ ư?

Hành động và lời nói không có chút ăn khớp gì cả.

Vì vậy nàng hỏi: “Tại sao lại bắt ta?”

Hắn cười: “Có người dùng tiền, thuê ta bắt cóc người.”

Bắt cóc?

Văn Thanh nhớ ra từng nghe nói qua một người vậy, hình như rất giống hắn.

Giang hồ hiệp trộm danh xưng Tà Phong, đến ko bóng, đi ko tiếng.

Kinh công thiên hạ ít người sánh kịp, chưa từng thất bại, muốn vật gì là lấy được vật ấy Nhưng từ trước đến giờ hắn có một điểm là chỉ trộm của nhà giàu, không lấy của nhà nghèo, chỉ lấy vàng bạc, không lấy lương thực.

Cho nên những kẻ nhà giàu khi nghe tên hắn đều cực kì thống hận, thậm chí Thượng Quan gia cũng đã từng bị hắn trộm một vài bảo vật.

Bất quá Thượng Quan Hoảng sợ bị thiên hạ nói hắn làm quan bất nhân, thu vén nhiều của đút, sợ bị truy cứu nên đành đau lòng giấu chuyện bị trộm kia xuống.

Trong lúc này phải không được lộ ra sợ hãi, nàng liền thử dò xét: “Người là Tà Phong?”

Hắn nam nhân giật mình quay đầu lại, cất tiếng hỏi kinh ngạc: “Người biết ta?”

Văn Thanh ban đầu còn mơ hồ, nhìn thấy vẻ mặt này của hắc thì khẳng định chắc chắn đây là tên trộm Tà Phong, biết rõ được hắc rồi, nàng cũng có phần nào yên tâm hơn/

“Ta không nhận ra, chẳng qua là đoán thôi. Nhìn vẻ mặt người như thế thì chính là Tà Phong rồi. Chỉ là không hề nghĩ tới, thiên hạ đều nói Tà Phong người là một người có sĩ khí, ta hoàn toàn không nghĩ người lại là một tên bắt cóc phụ nữ. » Nàng nói một mạch, sau đó cố ý thở dài một hơi, liếc mắt nhìn trộm hắc xem phản ứng của hắc ra sao.

Chỉ thấy hắc cười một tiếng, còn tưởng rằng hiệp nghĩa chi sĩ(kẻ tự coi mình là hiệp sĩ giúp đời) coi trọng nhất tên tuổi, ai ngờ tên Tà Phong này căn bản không thèm để ý, vẫn cười hì hì nói: « Ta từ trước tới giờ chưa bao giờ nhận mình là hiệp khách nghĩa chi sĩ, bất quá danh hiệu đó chỉ là do người đời gọi thế thôi, ta chỉ là một tên trộm nho nhỏ, còn có thể xưng tên tuổi với ai! Đúng là bắt cóc một nữ tử như người là ko hay, nhưng ai bảo người là nữ nhân của Phượng Vũ Cửu Thiên thiếu trang chủ! Mà ân nhân của ta, lại muốn bắt cóc người. »

Hắc vừa nói vừa rung đùi đắc ý, vẻ mặt khi thì kinh hoàng, khi thì tiếc hận, trái lại với vẻ mặt là lời lẽ nói năng hùng hồn, quả nhiên là rất sinh động.

Chỉ tiếc, lời hắc nói Văn Thanh tuyệt đối không muốn nghe.

Hắc dứt lời lại bổ thêm một câu: “Bất quá người yên tâm, ân nhân ta là người tốt, sẽ không hại người đâu.”

“Ân nhân của người? Ai là ân nhân của người?” Văn Thanh có điểm tò mò, người muốn bắt nàng là người phương nào? Không thể nào nghĩ được ân nhân của Tà Phong là người tốt được, bởi nếu hắc là người tốt thì không đời nào bắt cóc nàng để đối phó với Phượng Cô.

“Có điều này ta sẽ nói cho người, cùng lắm ba ngày sau người sẽ được gặp ân nhân.” Tà Phong mặc dù thoát nhìn thì tếu táo nhưng cũng có phần nghiêm túc.

Hắn không nói, Văn Thanh cũng không cố hỏi nữa, nàng lẳng lặng ngồi ở một góc nhìn ra bầu trời ngoài cửa sổ, trời vẫn còn tối đen như mực.

Trái lại Tà Phong lại không nhin được, hắn là người nếu không thích sự yên tĩnh, bình thường ngồi một lúc là không chịu được, giờ phút này bên cạnh có một người mà lẳng lặng nửa câu cũng không nói khiến hắn thập phần khó chịu.

Vì vậy... liền mở miệng lên trước: “Ta kể cho người nghe chuyện cười nhé?”

Tuy là hắn hỏi nhưng không chờ Văn Thanh trả lời hắn đã thao thao bất tuyệt bắt đầu, hiển nhiên là không muốn Văn Thanh ngừng lời hắn.

“Trước đây có ba người đi đến tạp hóa mua đồ, chủ hàng hỏi người đầu tiên: “Người muốn mua cái gì?”

Người đầu tiên trả lời: “Ta muốn mua một bao lạc.” (là đậu phộng ạ)

Chủ hàng liền đi vào kho hàng cầm một bao lạc ra cho hắn.

Chủ hàng lại hỏi người thứ hai: « Người muốn mua cái gì? »

Người thứ hai trả lời: « Ta muốn mua một bao lạc. »

Chủ hàng khó chịu: « Tại sao người không nói sớm? »

Chủ tạp hóa đã có điểm bực mình nhưng vẫn phải đi lấy, bèn gọi thê tử cùng đi xuống kho.

Trước lúc đi xuống kho, lão hỏi người thứ ba: « Người cũng muốn mua một bao lạc hả? »

Người thứ ba nói: « Không phải. »

Lão chủ tạp hoa liền xuống lấy một bao lạc cho người thứ hai sau đó cũng thê tử quay lên.

Sau đó lão liền hỏi người thứ ba: « Vậy người muốn mua gì? »

Tà Phong nói đến đoạn này quay đầu về phía Văn Thanh hỏi: « Người đoán người nọ muốn mua cái gì? »

Văn Thanh vốn không muốn để ý đến hắc, vì vậy từ đầu đến cuối không nói năng gì, thấy hắc hỏi nàng cũng không đáp, ai ngờ hắc không tức mà cũng không giận, hướng tới mặt nàng tự nói câu trả lời: « Người thứ ba nói: « Ta muốn mua hai bao lạc. » (hay hay, ha ha ha.)

Hắc vừa nói xong, Văn Thanh rốt cục không nhịn được cười, quay ra nhìn hắc một cái, vẻ mặt cố tình làm giận dữ không còn giữ nổi nữa.

Tà Phong thấy nàng cười một tiếng, trong lòng cũng khẽ mỉm cười, sau đó vui vẻ nói: « Ta kể chuyện cười thì không ai có thể không cười. »

Văn Thanh thấy tâm trạng hắc đặc ý, vì vậy vội thu lại nụ cười, giả bộ lãnh đạm, cố ý đáp: « Ta chính là sợ nếu như không cười, chuyện cười của người lại thành câu chuyện phiếm nhạt nhẽo. Ta chỉ là không muốn thế nên mới cười. »

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Gọi Lên Lòng Hiếu Kỳ

Thất Thân Làm Thiếp

“Ta đã nói sẽ không làm hại người, người có thể yên tâm!!”. Hắc nói xong liếc mắt nhìn Văn Thanh, ai thanh oán khí (ai oán) nói: “ Người xem ta ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng, tiêu sái bất phàm chừng này, rõ ràng là một công tử văn nhã, làm sao có thể làm ra chuyện xấu xa hại người với người!! Người yên tâm chưa!!”

Hắc cứ thế tự biên tự diễn, không quên hoa chân múa tay minh họa cho vẻ mặt vô cùng biểu cảm, chỉ thiếu một cái quạt phe phẩy cho thêm phần thuyết phục. Đương nhiên, trừ...ra việc thỉnh thoảng hắc có đảo mắt liếc trộm Văn Thanh, còn thì thật sự giống như một tên phong lưu công tử!

Văn Thanh đã lâu lắm không gặp qua người lớn vậy còn thích đùa kiểu trẻ con! Cuối cùng không nhịn được nữa, bật cười thành tiếng. Dưới ánh trăng, khuôn mặt trắng trẻo sáng ngời, so với mặt trăng còn tỏa sáng hơn mấy phần, nụ cười tươi rói thu hút, làm cho Tà Phong ngây ngẩn cả người

Thật lâu, mãi đến khi Văn Thanh ho nhẹ một tiếng hắc mới giật mình khôi phục lại biểu hiện bình thường.

Nhưng hắc không phải người có da mặt mỏng, một chút xấu hổ cũng không có, lại còn nói: “Nhất định phải như vậy! Nữ tử phải cười mới mỹ lệ động nhân -! Người nhìn, người nhìn, người chỉ cười một tiếng, mặt trăng cũng thẹn thùng, ta cũng mê mẩn!!”

Người này quả là kẻ thích ba hoa, nói mãi không ngừng, nhưng lại vô cùng có lý. Làm cho người ta muốn phản bác cũng không thể. Hơn nữa giọng lưỡi ngọt ngào, ba hoa bốc phét còn không quên tăng bốc, làm cho lòng người cũng thấy dễ chịu

“Sao ta không gặp người sớm để người còn bị ta mê mẩn nhỉ?” Văn Thanh cố ý hỏi, khóe miệng mỉm cười hỏi hân.

Hắn trượt chân 1 cái, bùm một tiếng, ngã thẳng vào đồng rơm bên cạnh Văn Thanh, khiến Văn Thanh cười to một hồi.

Tiếng cười giòn giã, quả nhiên là cực vui vẻ. Cuộc đời bao chuyện đến rồi đi, ai có thể nghĩ đến, buổi tối này, chỉ sợ là buổi tối vui vẻ nhất của nàng trong 16 năm qua

Từ trước đến giờ, mặc dù có cuộc sống cầm y ngọc thực, nhưng không có chuyện này sẽ có chuyện khác phát sinh, nàng chưa bao giờ có cảm giác thoải mái như này. Cũng chưa từng có người nào, có khiếu hài hước giống như Tà Phong,

Người này, thật đúng là có khiếu pha trò!

Sau khi hắn ngã xuống, ngẩng mặt nhìn Văn Thanh, chớp chớp cặp mắt to, rồi nói một cách khả ái: “Như này hắn người mê mẩn ta rồi!!”

“Ba hoa!” Văn Thanh cười một tiếng, trợn mắt liếc nhìn hắn. Rồi sau đó tựa vào đồng rơm, nhìn lên trên cao. Cho tới giờ khắc này, nàng mới giật mình nhận ra, từ trước đến nay, nguyên lai không phải từ đêm bị Phượng Cô giở trò đồi bại, thực tế là cuộc sống của nàng chưa từng dễ chịu

Tại Thượng Quan gia, nàng cố gắng làm một đứa con ngoan, luôn cao nhẽ mà rụt rè, khi những anh chị em khác đã đi ngủ, nàng vẫn còn đọc sách, khi những anh chị em khác đang chơi đùa, nàng lại học đánh đàn, khi những anh chị em khác đang dùng cơm, nàng đang học họa.

Kỳ thật đúng như Tương Cầm nói, nàng không phải thiên tài, trên đời này, làm gì có thiên tài chân chính, nếu không đổ mồ hôi sôi nước mắt, làm sao đạt được thành công

Đơn giản là nàng không phải con chính thất, muốn người khác coi trọng, muốn phụ thân để tâm đến nữ nhi như nàng, nàng chỉ có liều mình mang về cho phụ thân sự vẻ vang cùng danh tiếng

Có lẽ nàng ít nhiều đã hi vọng có được sự yêu thương từ phụ thân, nhưng rất nhanh sau đó nàng nhận ra, sự yêu thương của phụ thân được thành lập trên cơ sở những lợi ích mà ông có được, cho nên nàng càng không thể buông tay, không thể khiến mẫu thân thiện lương của nàng không được phu quân của bà chiều cố quan tâm

Mà điều duy nhất nàng có thể làm được, là làm một đứa con có giá trị.

May mà nàng vốn là một người thích đọc sách, tuy có lúc cảm giác buồn chán, nhưng lâu dần thành quen.

“Người làm sao vậy?” Tà Phong thấy Văn Thanh đột nhiên có vẻ mặt lo lắng.

Nhẹ nhàng sâu, im lặng làm hắn cũng thấy buồn lây.

“Không có gì.” Văn Thanh giấu suy nghĩ, cũng không biết tại sao, bỗng nhiên cảm thấy xót xa chuyện cũ.

“Mặt người như thế còn nói không có chuyện gì?!!” Tà Phong quay sang nhìn nàng, rồi bắt chước vẻ mặt nhăn nhó sâu bi của nàng.

” Mặt ta thật sự khó coi như vậy sao?” Văn Thanh cười cười nhìn hắn.

“Đương nhiên.” Hắn tự nhiên nằm cạnh nàng, nhỏ giọng hỏi han: “Người tới cùng nghĩ đến cái gì, nói ta nghe một chút, nói không chừng ta

còn có thể giúp người giải quyết.”

Văn Thanh nhìn về phía hần, cặp mắt to trong suốt đấy, trừ...ra sự tò mò, có thật muốn giúp nàng giải quyết sự ưu phiền!

“Người khẳng định có thể giải quyết.” Nàng cố ý thần bí vạ phần mà lại vô cùng khẳng định nói, phảng phất đây thật là chuyện vô cùng khó làm, hần cũng vô phương giải quyết

“Trên đời này, làm gì có vấn đề nào mà Tà Phong ta không giải quyết được?! Thật không biết là người gặp chuyện lớn lao cỡ nào, gặp ta cũng đều xong hết!” Tà phong vẻ mặt tự tin tràn đầy khoe khoang một phen.

Sắc mặt vừa chuyển, vẻ mặt càng là tò mò dò hỏi: “Nói mau ta nghe một chút a! Là chuyện gì?”

“Không nói.” Văn Thanh cố ý không để ý tới hần, khẽ nhíu mày, tựa vào trên đồng rơm, giả vờ ngủ say. Chính là trong lòng biết Tà Phong nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy. Mục đích của nàng, chính là muốn hần không chịu bỏ qua, nhất định hỏi đến cùng.

Có vậy kế hoạch của nàng mới thành công!!

“Uy, người nói trước đi rồi ngủ cũng chưa muộn a! Làm người khác quan tâm, lại ko chịu nói rõ, thật là vô nhân đạo -.” Tà phong vẻ mặt tò mò, Văn Thanh một mực từ chối, biết là càng khiến hần tò mò hơn.

Văn Thanh không trả lời hần, như trước híp mắt ngủ.

Đương nhiên, đây không phải ngủ thật, mà là giả vờ.

“Người thật sự không nói a?” Tà phong thấy thế, lại hỏi một câu, thanh âm có nửa phần làm nũng. Văn Thanh mặc dù nhắm mắt lại, vẫn có thể rõ ràng tưởng tượng ra bộ dáng hần hiện có.

“Không nói.” Nàng lại rõ ràng lưu loát trả lời, còn không quên trở mình, quay lưng về phía hắn.

“Văn Thanh..”hắn hốt nhiên gọi thẳng tên của nàng, còn cố ý gọi một cách thân mật.

Văn Thanh chưa bao giờ cho nam tử gọi tục danh của nàng, lại thân mật như vậy, nhất thời toàn thân nổi da gà

Cái...này Tà phong, thật đúng người vô sỉ. Hắn gọi nàng như vậy, cũng không cảm thấy nửa phần xấu hổ, đừng quên, mặc dù hôm nay vẫn thái bình, nhưng bọn họ vẫn là hai bờ chiến tuyến.

Còn cố tình gọi thân mật như thế!!

Mở mắt ra, hung hăng trừng mắt nhìn nam tử bên cạnh.

Cố tình hung tợn nói: “Không được gọi tục danh của ta!”

” Thế gọi như nào?” Hắn chớp chớp mắt hỏi, như thể một chuyện kinh thiên địa nghĩa.

Văn Thanh có điểm bất đắc dĩ, cười khở một phen mới nói: “Người có thể gọi Thượng Quan Văn Thanh, hoặc là Phượng Nhị phu nhân!”

“Thượng Quan Văn Thanh?! Tên dài như vậy, mỗi mồm lắm? Ta gọi là Tà phong, chỉ có 2 chữ, sao bắt ta gọi người tận 4 chữ? Còn như gọi Phượng Nhị phu nhân, nghe càng không được tự nhiên, ta không muốn gọi!” Không biết vì sao, hắn nhất định không muốn gọi nàng Phượng Nhị phu nhân, liền chính hắn cũng không biết vì sao lại không muốn thế, nhưng lại không giải thích được

Có lẽ như câu tú tài ngộ đại binh, không thể dùng lý lẽ thông thường để giải thích, đại khái như thế đi?

Nhìn hẳn nguy biến, còn lồi được từng đấy lí do, thật khiến nàng bội phục.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Thân Mật Một Tiếng Hóan

Thất Thân Làm Thiếp

“Được rồi, nhược bằng thế thì hãy gọi ta là Thượng Quan! Như vậy, người sẽ không thiệt thòi a!” Thượng Quan cũng là hai chữ, hơn nữa nếu gọi như thế sẽ không thể hiện sự thân mật.

“Thượng Quan?” Tà Phong có vẻ ngạc nhiên.

“Đúng vậy.” Văn Thanh xác nhận gật đầu.

Tà Phong liền nhất mực lắc đầu, vẻ dương dương tự đắc, chậm rãi nói: “Chỉ e là cách gọi này cũng không được, tuy họ kép Thượng Quan tại Vân Quốc không nhiều, nhưng cũng không ít, nếu ta gọi người là Thượng Quan, chẳng may quanh đó cũng có người mang họ Thượng Quan, khi đó sẽ gặp phiền phức ko cần thiết”

Nói như vậy cũng có lý a!!!

Lần này đổi qua thành Văn Thanh thập phần ngạc nhiên.

Bất quá Văn Thanh sẽ không đôi co qua lại với hần nữa, bởi nàng biết, vô luận nàng nói thế nào thì hần cũng sẽ ngụy biện được.

“Tùy nhà người, người muốn gọi là gì cũng được.” Tóm lại cũng chỉ là cách xưng hô, gọi như thế nào thì cũng thế thôi.

Hần thích gọi như vậy, cứ để cho hần gọi.

Thật sự là vô phương tranh cãi với hăn về vấn đề này.

Tà Phong vừa nghe nàng nói thế, trên khuôn mặt gian tà nhất thời hiện lên một nụ cười giảo hoạt.

Rồi sau đó thần sắc biến đổi, làm bộ nũng nịu hướng về phía Văn Thanh: “Văn Thanh... Văn Thanh... Văn Thanh... nghe thế này thật hay, kêu thế này thật hay a!”

Văn Thanh nhìn bộ dạng xấu xa của hăn gọi thẳng tên nàng, trong lòng không kìm được bất giác buồn cười, khẽ gật đầu: “Hay thì người hãy tiếp tục gọi đi.”

“Cũng không tồi, Văn Thanh... Văn Thanh... nghe có cảm giác rất hay.” Thấy Văn Thanh dễ dàng chấp nhận vậy, Tà Phong lại nổi lên cảm giác hăng hái.

Hăn được voi đòi tiên nói: “Không bằng.” vừa mở miệng ra, nhưng lại không nói thêm gì nữa, nhìn về Văn Thanh, tựa hồ chờ đợi nàng mở lời trước.

Ai ngờ Văn Thanh cũng không nói trúng mưu hăn, chỉ nhẹ nhàng nói: “Không có công bằng!” Một câu nói khiến khí thế của hăn hạ đi vài phần.

Tà Phong vẻ mặt bất mãn nói: “Như thế nào là không có công bằng đây? Người chưa hỏi như thế nào lại biết cái này là không công bằng chứ?”

Văn Thanh nhìn về phía hăn, vừa rồi còn vẻ mặt gia thoạt như thế, làm sao mà có thể nói ra những điều tốt mới lạ.

“Ta không muốn biết! Mặc kệ là tốt hay không tốt, ta cũng không muốn biết!” Nàng nói rành rọt lưu loát từng từ một chặn lời hăn.

“Tại vì lời nói bị chặn lại ở trong yết hầu thật sự là không thoải mái a, ta rất muốn nói ra.” Miệng hăn mấp máy, như miệng hài tử.

Văn Thanh không để ý tới hăn, ánh mắt dần khép lại.

Ai ngờ hăn nhanh chóng tiến đến bên nàng, khẽ thì thầm vào tai nàng: “Thanh nhi...” (aaaa. Tên này. K được. Phượng Cô huynh còn chưa có gọi mà... người dám..)

Văn Thanh hoảng sợ đến thẳng thẳng đứng cả người.

Cái tên Tà Phong này, đúng là lời nói dọa chết người a!

Thanh nhi!

Kiểu gọi này mà hăn cũng nghĩ ra ư.

Thật đúng là phục hăn.

Kiểu xưng hô này, trừ cha mẹ nàng gọi ra, chưa từng có người nào gọi qua, mà hăn, mới qua hai canh giờ biết nàng mà cứ như thế gọi nàng.

“Người nào người gặp người cũng thân thiết tể sao?” Nàng khẽ cười hỏi.

Thoáng thấy Tà Phong nhướng mày, trên mặt hốt nhiên trở nên thập phần đứng đắn, bất quá, vẻ đứng đắn ấy khiến Văn Thanh vô cùng buồn cười.

Một người không đứng đắn như hăn bỗng nhiên trở nên đứng đắn luôn làm cho người ta có cảm giác là một đứa bé mặc xiêm áo của một vị đại nhân, nhìn kiểu gì cũng buồn cười.

Nàng không khỏi phát ra một tiếng cười khẽ.

Tà Phong cố duy trì vẻ mặt đứng đắn, chậm rãi nói: “Kẻ hèn cũng không tùy ý đối tốt với người khác, chỉ có những...người đối tốt với kẻ hèn. Nếu là người khác, muốn kẻ hèn cười một tiếng cũng khó.”

Hắn phát biểu rằng bản thân là một kẻ hèn, còn không quên nhắc chuyện ban đầu, quay ra nở một nụ cười đặc biệt với Văn Thanh.

Dưới ánh trăng, hài hàm răng trắng chói mắt, môi dày đỏ mọng, Văn Thanh đột nhiên nhớ ra bốn chữ: môi hồng răng trắng. Bốn chữ này đối với hắn tuyệt đối không sai.

Đối diện với kẻ giao hoạt nàng thành ra lại nói nhiều ư?

Nàng tự nhiên muốn cảm tạ hắn có con mắt nhìn người.

Bất quá nàng không có mở miệng, trầm tĩnh lại như trước.

Tà Phong coi bộ không chịu nổi, hướng về phía nàng hỏi: “Ta nói thẳng ra như vậy, người nghe không hiểu ý của ta sao?”

Văn Thanh cười một tiếng, tâm tình vô cùng tốt, thanh âm trong trẻo, đoan trang cười nói: “Kẻ hèn không thông minh. Không nhìn được công tử tài cao, không thể hội ngộ cùng công tử, thật sự trong lòng hồ then không thôi.”

“A” hiển nhiên hắn không ngờ Văn Thanh lại nói ra những lời này, đúng là có điểm phản ứng, vốn hắn cho là, phàm là nữ tử nghe xong những lời này nếu không đỏ mặt xấu hổ thì là cảm tức không thôi, không ngờ nghĩ đến nàng lại thông minh như thế.

Mới ra nàng là tài nữ có tiếng, bản thân đứng trước mặt nàng huênh hoan những lời ấy, thật là múa búa trước mắt Lỗ Ban. (múa rìu qua mắt thợ. Kún để nguyên bản câu thành ngữ của bản cv.)

Vì vậy cười một tiếng: “Thanh nhi tâm tính thông minh, lại không hiểu rõ ý ta sao. Cũng phải, Thanh nhi là nữ tử, cũng khó tránh khỏi xấu hổ, ta đây có thể hiểu được.”

Hắn điềm tĩnh nói tự nhiên. Văn Thanh nhẹ nhàng cười một tiếng, nhìn trăng bên ngoài cửa sổ: “Người luôn tự nói tự trả lời thế sao?”

“Ta đây không tự nói tự trả lời, ta chẳng qua là người thiện am hiểu ý thôi.” Tà Phong vừa nói cũng hướng ánh mắt của hắn ra ngoài cửa sổ ngắm trăng.

Ánh trăng mờ ảo mà sáng tỏ.

Luôn trầm tĩnh, u nhã, thần bí mà mê người. Xem ra ánh trăng kia có điểm giống nữ tử kề bên.

Tà Phong thấy nàng không nói, cũng im lặng theo nàng, chợt nhớ ra nàng có điều gì định giải thích mà sao không nói!

Vì vậy lại tiếp tục hỏi: “Người vừa mới nghĩ tới chuyện gì, không muốn nói cho ta sao?”

Văn Thanh vẫn đưa mắt ngắm trăng, hỏi ngược lại: “Ta có nói muốn cùng người nói chuyện sao?”

Nàng nói xong, lại cố ý tục một câu: “Nói nữa thì nói người cũng là không có tài cán, chi bằng không nói.”

Nàng cứ nhàn nhạt như vậy nói ra, đảo chân giống như thông thường.

Tà Phong nhìn nàng lơ đãng như vậy, hướng về nàng nói như đinh đóng cột một câu: “Ta Tà Phong không tin trên đời này có chuyện nào mà ta không làm được, người cứ nói ra, mặc kệ là điều gì, ta đều có thể làm cho người.”

Bộ dạng hăn thề son sắt khiến Văn Thanh trong lòng bật cười.

Bất quá, trên mặt nàng vẫn cứ duy trì bộ mặt lãnh đạm, nhìn hăn một cái, lại lắc đầu, bộ dạng muốn nói gì đó xong lại thôi, cuối cùng lên tiếng: “Thật ra, việc này e chừng sẽ làm khó người.”

Hăn khẽ rùng mình: “Nói mau, Tà Phong ta không phải là người sợ việc gian khó!”

“Điều gì cũng làm được?” Nàng nhìn hăn hồi lâu, rồi sau đó lưỡng lự hỏi.

“Điều gì cũng làm được!” Hăn khẳng định.

“Ta bất quá chỉ là muốn người thả cho ta trở về thôi!” Nàng nhẹ nhàng mà nói, trên mặt thể hiện sự khó khăn. Mặc dù lời nói rõ ràng, nhưng mà do giai nhân thanh tú nói ra, làm người ta thấy có vài phần khác lạ.

“Người...” Tà phong lập đi lập lại “người”, giật mình vì bị trúng mưu của nàng, vòng vo một hồi cuối cùng là muốn hăn thả nàng.

Vừa tức vừa buồn cười.

Tà Phong hăn bao lâu rồi chưa từng bị người ta trêu như thế? Đột nhiên hết lần này qua lần khác được tận hưởng cảm giác này, mà lại từ một mỹ nữ.

Mặc dù bị lừa nhưng hăn rất vui vẻ, còn muốn khen nàng một câu thông minh!

“Hảo, ta đưa người về.” Hăn sáng khoái đáp.

Hăn đáp ứng dễ dàng thế, Văn Thanh không thể nào đoán a, hăn không phải nói hăn chỉ là người được sai đi bắt nàng sao? Như thế nào lại dễ dàng thả nàng đi như thế?

Tà Phong nhìn vẻ mặt nghi hoặc của nàng, cố ý không giải thích.
Bởi... trong lòng hắn cũng đang có những tính toán của bản thân.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Văn Thanh Hơi Giận

Thất Thân Làm Thiếp

Tà Phong mang theo Văn Thanh, trở lại khu lều trại. Nàng bị bắt đi, đúng là không có người nào hay biết.

Mọi người đều nói thị vệ Phượng gia đều là cao thủ, có ai ngờ rốt cuộc chỉ đến thế mà thôi! Một người còn đang sống sờ sờ bị bắt đi rồi lại mang trở về, chuyện khủng khiếp nhường ấy, vậy mà thị vệ đi theo không một ai nhận biết.

Nghĩ kĩ thì có điểm không đúng.

Nhìn thôi cũng thấy, những thị vệ của Phượng gia, hoàn toàn không phải loại công phu mèo ba chân, còn có tứ đại tỳ nữ võ công không phải loại tầm thường. Nghĩ đi nghĩ lại, thật sự khiến người ta cảm thấy khó hiểu.

Có lẽ, chỉ là bởi vì nàng là loại tiểu nhân vật không có địa vị, nên căn bản không có ai để ý tới nàng.

Trong lòng nói không ra lời, là thất vọng, là khổ sở, còn thêm chút chua xót.

Lúc đi vào, Song Nhi đang ngủ say. Chăn nệm đã bị nàng xô ra một nửa, Văn Thanh khẽ thở dài, nhẹ nhàng đắp lại chăn cho Song Nhi, buổi đêm trong rừng, lạnh hơn bình thường rất nhiều, nếu không chú ý, sẽ bị cảm lạnh.

Văn Thanh ngồi xuống cạnh Song Nhi, làm thế nào cũng không ngủ được.

Trong lòng có chút tâm sự.

Ban đêm trong rừng, vô cùng an tĩnh, gió thổi qua lá cây, tạo ra âm thanh “sàn sạt”, thật ra cũng có một ít giai điệu.

Bỗng nhiên, có người cầm đèn dầu tiến vào, mặc một thân hoàng y – là Hoàng Kỳ, khuôn mặt lạnh lùng mà mỹ lệ dưới ánh đèn càng lộ vẻ trong trẻo lạnh lùng.

Trong tay cầm một cái đèn lồng, đi sau còn có một người nữa.

Người đi sau mặt mũi lạnh lùng, mang theo vẻ tao nhã mà tuấn tã, dưới bóng đèn tăng thêm vài phần quý dị, vẫn như trước mỹ hoặc chúng sinh. Phượng nhãn hí lại nhìn nàng chăm chú, giống như nhìn thấu vật gì vậy.

Đôi môi mỏng gợi cảm, khoe miệng khẽ nhếch lên, vừa có vẻ bạc tình bạc nghĩa, vừa có tà khí bức người, lãnh khốc vô cùng, tóc dài buông hồ hững trên vai, một bộ trường bào bằng tơ lụa màu đen tôn lên dáng người cao to đẹp đẽ.

Văn Thanh than nhỏ, hẳn thật mỹ nam tử trời sinh.

Bất cứ lúc nào, đều vô cùng hoàn mỹ.

Tự nhiên hẳn đến tìm, không biết có chuyện gì?

Nàng bị bắt đi rồi thả lại, thật là không có ai hay biết chút gì?

Nhìn ánh mắt của hắn, nàng không tin.

“Khuya như vậy, tại sao chưa ngủ?” Hắn hỏi, thanh âm hơi nặng, có vẻ như vừa tỉnh ngủ.

Động tĩnh này, đã đánh thức Song Nhi, Song Nhi khẽ dụi mắt, còn chút ngái ngủ: “Tiểu thư, làm sao vậy?”

Mở mắt ra, thấy người trước mắt, bị dọa cho hoảng sợ, nhìn trái nhìn phải, nhìn một chút Phượng Cô, lại nhìn một chút Văn Thanh, Song Nhi sợ đến nhảy dựng lên.

Song Nhi không biết Phượng Cô vì sao đêm khuya tới đây, nhưng cũng biết cái gì gọi là tôn ti trật tự, không dám hỏi đến, chỉ hành lễ: “Nô tỳ tham kiến thiếu gia.”

Phượng Cô gật đầu, cũng không chú ý đến Song Nhi, ánh mắt nhìn chăm chú Văn Thanh.

Văn Thanh biết hần đang chờ nàng trả lời, vì vậy nhẹ nhàng mà đáp: “Hai ngày này ngủ nhiều lắm, cảm giác không buồn ngủ, cho nên còn chưa ngủ, phu quân cũng chưa ngủ sao?”

Thật là rất nhẹ nhàng, không nóng không lạnh, ôn ôn nhu nhu, như thế sợ phá vỡ bầu không khí yên lặng của màn đêm.

“Thật là không buồn ngủ sao?” Hần lại hỏi, lông mi nhấc lên, đã thấy vài phần tức giận.

“Phu quân nghĩ sao?” Nàng hỏi ngược lại. Nghe kiểu nói chuyện này, nàng khẳng định là hần biết chuyện nàng bị bắt cóc, nhưng nàng lại bình yên trở về mà một động tĩnh cũng không có, khiến cho hần rất thắc mắc.

Nếu hần thật lòng không mảy may chú ý tới nàng, tùy ý nàng tự sinh tự diệt, thì đã chẳng phí công nửa đêm nửa hôm tới chỗ nàng.

Nhưng hần tới, lại mang theo thái độ không thiện chí chút nào, chỉ sợ chuyện không đơn giản như nàng tưởng tượng.

Phượng Cô khẽ nhếch khóe miệng, chậm rãi đi tới trước mặt nàng, dùng đôi mắt phượng chăm chú nhìn vào Văn Thanh.

Thấy vậy trong lòng nàng sợ hãi.

Đột nhiên hắt vờn ngón tay thon dài, nhẹ nhàng hướng về phía mặt của nàng, nàng cả kinh, không biết hắt định làm cái gì, chỉ là bản năng, toàn thân như con thỏ nhỏ ... nghiêng mặt đi, tránh né tay của hắt.

Nhưng tay hắt chỉ chậm rãi phất qua tóc mai của nàng, rồi sau đó thu lại, lúc đưa về, hai ngón tay thon dài còn mang theo rơm rạ.

Hắt cầm sợi rơm rạ ở trong tay khẽ vẩy vẩy, giống như đang chơi đùa, rồi nhẹ nhàng ném sợi rơm rạ về phía Văn Thanh, khóe miệng khẽ cười nhạt mĩa mai, đôi mắt vẫn lên những tia máu.

Thanh âm nhẹ nhàng từ miệng hắt đi ra, giống như lơ đãng, nhưng lại giống như một lưỡi kiếm sắc nhọn, đâm thẳng vào trái tim người được hỏi, tạo ra hiệu quả kinh tâm động phách: “Đây là cái gì?”

Văn Thanh nhìn về phía hắt, vốn dĩ cần phải sợ hãi, nhưng không biết bỗng dưng ăn phải gan báo hay thế nào, nàng dĩ nhiên không lộ ra dù chỉ là nửa điểm sợ hãi, mà lại lộ rõ dáng vẻ tỉnh táo.

Nàng cười đến thanh nhã, tay khẽ đưa lên, vuốt ve tóc mai, rồi mới chậm rãi nói: “Đây là rơm rạ, phu quân sẽ không đến nỗi nhìn không ra chứ?” (ngồi edit đoạn này mà lạnh cả người =.=)

Có lẽ Phượng Cô cũng không ngờ Văn Thanh lại lớn mật như thế dám dùng thái độ đó nói chuyện với hắt.

Dù sao đi nữa, cũng chưa từng có người dám ở trước mặt hắt nói chuyện với thái độ đấy, nếu đổi lại là người khác, lúc này chỉ sợ sớm đã sợ

đến vỡ gan, làm sao có thể bình tĩnh nói rành mạch từng chữ rõ ràng như thế.

Hơn nữa hẳn thấy nàng ngày thường cũng là cái bộ dáng này, không khỏi cảm thấy cần phải quan sát chăm chú hơn.

Vì vậy khẽ nheo đôi phượng nhãn (nghe hay hơn mắt phượng), ngôn ngữ càng sắc bén: “Ta đương nhiên biết đây là rơm rạ, nhưng trong vòng bán kính năm trăm dặm không có cây rơm nào, tại sao trên người người lại có sợi rơm.”

Hắn dù bận vẫn ung dung nhìn nàng.

“Đúng là trong vòng bán kính năm trăm dặm không có cây rơm nào.” Văn Thanh cũng dùng thái độ dứt khoát, nhìn hắn, rồi sau đó nhàn nhạt phun ra câu trả lời: “Sợi rơm này, là từ một cái miếu đồ rất xa đây.”

Hắn cho là nàng sẽ một mực che dấu chuyện đã xảy ra, không thể ngờ, nàng chẳng thềm dấu giếm chút nào.

Giờ này khắc này, thông minh nhất là ăn ngay nói thật, có gì nói nấy.

Mà nàng, vừa may lại là một người thông minh.

“Gia nhất định đoán không ra thiếp thân như thế nào lại đến một cái miếu đồ cách đây rất xa?” Nàng cố ý hỏi hắn, cũng không đợi hắn trả lời, lại tự động nói tiếp: “Đó là bởi vì, thị vệ của người ngủ say quá, dĩ nhiên không biết, thiếp thân bị người ta bắt cóc.”

Nàng nói xong khinh miêu đạm họa, như thể thật sự tin mình bị bắt cóc vì thị vệ ngủ quá say.

Nhưng ai cũng hiểu được rõ ràng ý tứ nàng ám chỉ, đó là đang nói, thủ vệ của Phượng gia, quá kém cỏi!

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Tàn Nhẫn Người

Thất Thân Làm Thiếp

“Bị bắt cóc đi?” Nghe Văn Thanh nói Phượng Cô giật mình hỏi, thoáng chút ngạc nhiên đúng là kiểu không biết chuyện gì xảy ra.

“Phu quân nói không sai, ta đúng là bị người khác bắt đi?. Văn Thanh nhẹ nhàng nói, ánh mắt nhìn thẳng vào hắn.

“Là ta nghe nhầm, người chắc là đang nằm mơ rồi, nếu như người bị người bắt đi thì sao giờ phút này còn bình yên ở chỗ này?” Hắn rất lạnh lùng nói ra câu nói kia.

Văn Thanh không hề nghĩ tới hắn bỗng nhiên lật giọng như thế, dù sao nàng cũng không xảo trá, không thông minh như hắn. Khó tránh khỏi việc trúng mưu kế của Phượng Cô.

“Đó là bởi vì kẻ bắt cóc nọ lại thả ta trở về.” Nàng nói, nhưng cũng tự biết được rằng câu nói kia chắc chắn sẽ không ai tin nàng.

Có kẻ nào bắt cóc người rồi lại thả trở lại thế này không?

Phượng Cô cười lạnh một tiếng, vẻ mặt lộ vẻ trào phúng: “Cũng có thể như thế, nhưng kẻ bắt cóc kia là vì mục đích gì? Vì lẽ gì bắt người xong lại thả người về? Thật đúng là làm khó cho suy nghĩ của người ta rồi, cũng có thể nói kẻ bắt cóc kia là người vô công nhàn rồi, chơi trò bắt cóc người khác chẳng?”

Văn Thanh bình tĩnh nhìn hẳn, nàng biết, dù nàng có giải thích thế nào hẳn cũng sẽ không tin nàng, chỉ bằng chẳng phí lời nữa.

Phượng Cô vốn dự định truy hỏi nàng cho bằng được, nàng cần phải nói thế nào để cho hẳn tin nàng.

“Kẻ bắt cóc có mục đích gì thì thiếp cũng không biết rõ lắm, thiếp chỉ có thể nói với Người rằng thiếp thật sự là đã bị người ta bắt đi, nếu như Gia không tin, thì đành coi rằng thiếp nằm mơ ác mộng vậy, dù sao, thiếp cũng đã bình yên trở về, những chuyện khác cũng không còn quan trọng nữa.”. Nói liền một mạch, trong lòng nàng không biết liệu hẳn nghĩ sao, Phượng Cô nếu cho qua dễ thế hẳn sẽ không một mực truy hỏi.

Nàng xem tình hình, việc nàng bị bắt lần này tựa hồ như đã được xếp đặt rất tốt. Chỉ sợ rằng, việc nàng trở lại là điều mà hẳn hoàn toàn không muốn.

Việc nàng quay trở lại được là chuyện ngoài ý muốn, làm vỡ cả kế hoạch của hẳn.

Phượng Cô mặt liền biến sắc, lôi Văn Thanh lại trước mặt mình, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Người miệng lưỡi thật sắc bén đấy, chỉ bất quá, chuyện người nói như là trong tiểu thuyết vậy, tiểu thiếp của ta đêm hôm khuya khoắt bị bắt cóc đi rồi lại bị kẻ bắt cóc vứt bỏ trở về, nếu việc này truyền ra ngoài, ta biết để mặt mũi đi đâu?”

Tuấn nhan của hẳn khẽ nhăn, nhìn Văn Thanh thống hận tới cực điểm!

Văn Thanh cất lời, thanh âm càng lúc càng lạnh lùng: “Những lời của người có ý tứ gì?”

Lời của hẳn là có ý tứ gì chứ?

Hắn rõ ràng nói rằng nàng là hồng hạnh vượt tường, đi gian díu với người khác. (Mẹ ời. PC huynh ngày càng quá thế?)

Những lời này nói ra không khỏi gọi lên trong nàng tràn đầy hận ý.

Hắn muốn dồn nàng đến đường cùng mới hài lòng hay sao? Nhiều lần khiến nàng gặp tai họa như thế mới khiến hắn cảm thấy vui vẻ hay sao?

Nàng không có phong hoa tuyết đại (ám chỉ sự lãng nhãng, gian dâm), hắn ép nàng phải nhận tội lỗi mà bản thân nàng không làm sao, hắn muốn lãng nhục nàng, tại sao lại như thế?

“Chẳng lẽ không đúng sao? Tiện nhân thì vẫn là tiện nhân thôi, có chuyện gì mà không làm được chứ! Xem ra ta không làm người hài lòng nên người nửa đêm chạy đi hẹn hò phải không!” Hắn tàn nhẫn nói. (a. tẩy chay PC huynh. Quá lắm rồi.)

“Nói cho người biết, ta không có cùng nam tử đi ra ngoài hẹn hò. Thượng Quan Văn Thanh ta trong sạch có thiên hạ làm chứng, ta nói thế nào người cũng không tin, thế ta cũng không cần phí lời!” Nàng không thể ngờ tới hắn lại tàn nhẫn đến mức độ như thế này.

Lời lẽ như dao thế mà hắn cũng có thể nói ra sao.

“Trong sạch.” Hắn hừ lạnh một tiếng, dùng sức nắm mạnh cánh tay của nàng.

Nàng hoán lên một tiếng lớn vì đau đớn.

Tay Văn Thanh bị hắn nắm đau đến nỗi nước mắt muốn trào ra, nàng cố gắng cắn chặt răng để không cho nước mắt rơi. Nàng tuyệt đối không bao giờ rơi nước mắt trước mặt hắn, không bao giờ để lộ vẻ nhu nhược trước hắn được.

“Lời người nói thật hay, người có còn trong sạch hay không, ai chẳng biết những chuyện thiên hạ gièm pha về người.”

Văn Thanh nhìn về phía hắn, trong mắt một tia lạnh nhạt, sau đó lạnh lùng mở miệng: “gièm pha về ta, chỉ sợ Gia là người rõ nhất, cần gì phải đả thương người khác như thế. Nói thẳng ra, chẳng lẽ không phải tất cả mọi người đều bất hảo sao!”

“Người muốn chết ư!” Hắn cuồn bạo lôi tay nàng đi, làm nàng lão đảo ngã nhào trên mặt đất.

Vẫn không chịu buông tha cho nàng, hắn tiếp tục kéo nàng đi.

Song nhi đứng bên không thể nhìn được nữa, chạy tới trước mặt Văn Thanh ngăn cản Phượng Cô: “Không được làm hại tiểu thư!”

Phượng Cô không ngờ tới rằng một nô tỳ hèn mọn như Song nhi lại dám đến trước mặt hắn ngăn cản hắn.

“Đồ tiện tỳ!” Phượng Cô đảo người một cái, đưa tay đẩy cả người Song nhi bay ra ngoài trường.

Văn Thanh chỉ nghe được một tiếng ầm lớn bên ngoài, lòng nàng đau nhói lên, kinh hãi hét: “Song Nhi!”

Nàng muốn đi ra ngoài cũng không được, Phượng Cô đưa tay bóp chặt cằm nàng khiến nàng phải ngẩng đầu nhìn hắn.

Trong mắt nàng hiện lên một nỗi căm hận, sự hận thù sâu sắc chưa bao giờ có.

Hắn có thể làm tổn thương nàng nhưng không được làm tổn thương Song nhi! Song nhi... trên đời này trừ mẫu thân ra thì người thân thiết nhất với nàng chính là Song nhi!

Nam nhân này... nàng sẽ hận hắn cả đời! Nàng sẽ nguyên rửa hắn cả đời!

“Đau lòng sao!” Nhìn ánh mắt oán hận của nàng, hắn khẽ khàng hỏi.

Kỳ thật, hắn vừa rồi hạ thủ lưu tình, không dùng nhiều công lực, nha đầu kia nhiều nhất cũng chỉ đau nhẹ mình mà thôi, tuyệt đối không xảy ra chuyện gì lớn.

“Phượng Cô! Ta hận ngươi!” Hơi thở mùi đàn hương bay ra từ trong miệng Văn Thanh, nàng oán hận nói. (vậy là đã có cao trào. Ha ha. Chờ mãi.)

“Sao? Hận ta ư? Ngươi... không nhịn được nữa rồi sao, muốn hận ta sao, nói cho ngươi hay, ta chính là phu quân của ngươi, là phu quân cả đời của ngươi! Oán hận ta ư, chẳng phải là rất buồn cười sao?” giọng điệu của hắn không có chút nghiêm túc nào, trong mắt cũng hiện lên sự khiêu khích.

Nam nhân này, tàn nhẫn đến mức này ư!

“Ta cho ngươi biết, ngươi tốt nhất là an phận với vị trí của mình đi, nếu ta biết được ngươi phản bội ta, ta sẽ cho ngươi nếm mùi thế nào là sống không bằng chết!”. Hắn thả nàng ra, ngón tay thon dài không chút ôn nhu nào lướt qua đôi môi hoa đã trắng bệch của nàng.

Phượng Cô cũng không hiểu tại sao bản thân lại nói ra những lời như thế.

Đột nhiên biết nàng bị bắt đi, cũng đã biết người bắt nàng đi là Tà Phong, chỉ có một điểm hắn không hiểu là tại sao Tà Phong lại mang nàng trở về.

Hắn tự nhiên nghĩ, nhất định là nàng dùng sắc đẹp để mê hoặc Tà Phong.

Nghĩ đến đó, hãn cảm thấy lửa giận không kìm được.

Hãn không hiểu tại sao lại có chuyện như thế, có phải là nàng cùng người khác cấu kết không.

Hãn không muốn thừa nhận trong lòng hãn có một chút động thân, có lẽ do nàng là tiểu thiếp của hãn, hãn chỉ vì danh dự mà thôi.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Gây Sợ Hãi Cho Song Nhi

Thất Thân Làm Thiếp

Lời vừa nói xong, Phượng Cô liền dẫn Hoàng Kỳ đi ra ngoài.

Văn Thanh gục trên mặt đất, hai mắt nhìn ngoài cửa, toàn thân chỉ là một mảnh lãnh thanh.

Nàng không nghĩ tới, nam nhân này, lại là người tàn nhẫn đến vậy.

Trong đôi mắt đẹp, không có lệ, chỉ có sự quật cường nhằm đè nén sự sợ hãi vào trong đáy lòng.

Đứng lên, dùng sức phúi sạch bụi bặm trên quần áo, phảng phất như muốn phúi đi những khuất nhục đã phải chịu đựng

Đang muốn đi ra ngoài tìm Song Nhi về, thì đã thấy Song Nhi lão đảo trở về, tóc mai một mảnh lảng loạn, đầm đìa nước mắt, bởi vì té ngã trên mặt đất, ống tay áo rách toạc ra. Toàn thân nhìn vô cùng thê thảm.

Trong mắt Song Nhi, tất cả đều là sợ hãi, đó là sự sợ hãi từ rất sâu trong lòng, nỗi sợ hãi không gì giải thoát được.

Văn Thanh vội đứng dậy, gắt gao ôm lấy Song Nhi.

Song Nhi thật sự bị dọa phát sợ, Song Nhi trước kia chưa từng gặp qua người như vậy, Song Nhi từ nhỏ đi theo Văn Thanh, Thượng Quan Hoảng tuy là nghiêm nghị, thật ra cũng không đối xử tệ với hạ nhân.

Mà Phượng Cô này, không nói không rằng một tay ném bay người Song Nhi.

Hai tay Văn Thanh run nhè nhẹ, không biết vì xúc động do muốn bảo vệ Song Nhi, hay là bởi vì toàn thân Song Nhi đang run rẩy.

Song Nhi đột nhiên hướng nàng mà khóc, giọng đứt quãng: “Tiểu thư... tiểu thư, ta rất sợ a! Ta rất sợ a...”

Văn Thanh nhẹ nhàng vỗ vai nàng: “Chớ sợ chớ sợ, tiểu thư sẽ ở bên cạnh người.”

Khóc một hồi, cuối cùng Song Nhi cũng ngủ.

Mãi cho đến hừng đông, Văn Thanh vẫn ngồi ôm nàng, bởi vì chỉ cần Văn Thanh hơi lỏng tay, Song Nhi liền giật mình khóc, nhất định Song Nhi trong giấc mộng cũng không an ổn, vì vậy Văn Thanh chỉ còn cách ôm Song Nhi cả đêm.

Mặt trời đã lên cao, lúc này Hồng Thư đi đến, sắc mặt không tốt, nhẹ nhàng mà nói: “Nhị phu nhân, khởi trình.”

“Àn.” Văn Thanh nhỏ giọng trả lời, lắc lắc Song Nhi đang ôm trong lòng, chỉ thấy Song Nhi mở choàng mắt, trong mắt vẫn còn vẻ sợ hãi không che dấu được.

Song Nhi sợ hãi hỏi: “Làm sao vậy?!!”

Thanh âm mang theo sự hoảng loạn tột độ.

Văn Thanh chỉ cười nhạt: “Chúng ta khởi trình.”

Nghe Văn Thanh nói thế Song Nhi mới yên tâm ngồi xuống, chăm chú nhìn phía sau Hồng Thư. Văn Thanh biết, Song Nhi vô cùng sợ Phượng Cô.

Văn Thanh suy nghĩ một chút, rồi quyết định, vỗ vỗ lên tay Song Nhi: “Song nhi, đừng sợ.”

“Ân.” Song Nhi đáp lời, nhưng đôi mắt vẫn run rẩy như nai con lạc mẹ ngó nghiêng xung quanh.

Văn Thanh quay sang hỏi Hồng thư: “Hôm nay chúng ta đi đâu vậy?”

“Nếu đi nhanh thì trời vừa tối có thể tới được trấn nhỏ phía trước.” Hồng thư không giải thích được, nhìn về phía Văn Thanh

“Nơi đó có sản nghiệp của Phượng gia sao?” Văn Thanh hỏi, nàng đương nhiên biết, khắp cả Vân Quốc, sản nghiệp của Phượng Vũ Cửu Thiên là nhiều nhất, cơ hồ ba trấn thì ít nhất một trấn có sản nghiệp của Phượng Vũ Cửu Thiên.

“Chúng ta ở nơi đó có một ngân hàng tư nhân, còn có một gian ti phường (hình như liên quan đến vải vóc), tiểu thư hỏi để làm gì?” Hồng Thư rất cục cựa cũng nhin không được phải hỏi. (đoạn này thực sự hầu như toàn là nàng, ta phải suy luận để thay tên riêng vào cho dễ hiểu, chỗ này cũng thấy mâu thuẫn, nếu là Hồng Thư sẽ gọi Văn Thanh là phu nhân, nhưng Song Nhi thì không thể biết rõ ràng chuyện sản nghiệp của Phượng gia như thế)

Văn Thanh nhẹ nhàng nắm bàn tay tê rần, cười nhẹ: “Ta định tạm thời để Song Nhi ở lại đây, khi nào quay lại sẽ mang theo nàng trở về.”

Dù sao nhìn Song Nhi bộ dạng thế này, nàng hoàn toàn không đành lòng, hơn nữa sau này nói không chừng còn xảy ra những chuyện khủng khiếp hơn, Phượng Cô là loại người tàn nhẫn như thế nào, không ai không biết, khó đảm bảo sẽ không làm ra chuyện kinh khủng hơn thế, nàng không thể để cho Song nhi bởi vì nàng mà liên lụy.

“Ta không muốn rời tiểu thư!!” Song Nhi nghe được Văn Thanh nói muốn để nàng lại đây, sợ hãi kêu lên.

“Song Nhi ngốc, chỉ là tạm thời để người ở đây, lúc ta trở về sẽ lại đưa người đi theo, hơn nữa còn tránh cho người bị thương tổn.” Văn Thanh khuyên nhủ.

“Tiểu thư, Song nhi biết người là muốn tốt cho Song Nhi, nhưng Phượng thiếu gia hẳn là con người tàn bạo như thế, để lại tiểu thư một thân một mình, Song Nhi không yên tâm...” Song nhi vừa nói vừa khóc, cả người cũng run rẩy tiều tụy.

“Song Nhi ngốc!” Văn Thanh cảm động vỗ nhẹ lên trán Song Nhi: “Người nghĩ đi, ở đây đã có nhiều người hầu hạ ta người không cần lo lắng, hơn nữa hẳn chắc không đến nỗi không nể mặt Phượng lão thái thái, chắc không làm gì quá đáng với ta được, cho nên, người phải an tâm sống ở nơi này, ít nhất sẽ không khiến ta phải lo lắng.”

Văn Thanh nói xong cười an ủi Song Nhi, kỳ thật, lý do như thế, chính Văn Thanh cũng cảm thấy gượng gạo, Phượng Cô là con người như thế nào, làm sao có thể vì một câu nói của Phượng lão thái thái mà đối xử tốt với nàng? Nhưng nếu không nói như vậy, làm sao có thể khiến Song Nhi yên tâm ở lại nơi này.

Ai ngờ Song nhi cũng không phải người ngu ngốc để mà dễ dàng tin cái lý do gạt người mà Văn Thanh bịa ra: “Phượng thiếu gia tàn nhẫn như vậy, làm sao có thể vì nể mặt Phượng lão thái thái mà đối xử tốt với tiểu thư! Tiểu thư, Song nhi đi theo bên cạnh người, mặc dù không thể bảo vệ người, nhưng ít nhất cũng có thể chăm sóc người.” Song nhi khẩn thiết cầu xin.

“Song nhi. Nghe ta một lần, ở lại đây.” Qua một lúc, cuối cùng thân thể của Văn Thanh đã hết tê, liền chậm rãi đứng lên. Thanh âm của Văn Thanh trong trẻo lạnh lùng mà kiên định, ngữ khí mang theo mệnh lệnh.

Văn Thanh biết, nàng nếu như không tỏ thái độ kiên quyết, Song Nhi sẽ không nghe lời.

“Tiểu thư...” nghe được ngữ khí của tiểu thư, Song Nhi biết tiểu thư đã hạ quyết tâm, nhưng Song Nhi thật sự không dám để Văn Thanh một thân một mình ở cùng một chỗ với Phượng Cô

“Song Nhi, người phải tin tưởng ta, tiểu thư nhà người là người có thể để người khác dễ dàng bắt nạt sao!” Văn Thanh đặt tay lên vai Song Nhi, thuyết phục Song Nhi.

Thật sự không thể để cho Song Nhi đi theo, lần này chỉ là đánh bay ra khỏi cửa, lần tiếp theo sẽ như thế nào? Sẽ vắng đến đâu? Khó đảm bảo sẽ không nguy hại đến tính mạng, khi đó bảo Văn Thanh đối mặt như thế nào.

Hơn nữa giang hồ nguy hiểm, mang theo Song Nhi, chỉ sợ cũng khó giữ được an toàn, chẳng bằng ... để Song Nhi ở lại nơi này. Như vậy, ít ra nàng cũng có thể yên tâm một chút.

“Nhưng tiểu thư, Phượng thiếu gia như thế...” Song Nhi còn muốn nói cái gì, chỉ thấy Hồng thư đột nhiên che miệng, nháy mắt ra hiệu với các nàng.

Văn Thanh không rõ, liền thò đầu ra ngoài xem.

Hóa ra là có người đến. Cũng may có Hồng Thư cảnh cáo cho nàng, nếu không phải Hồng Thư là người luyện võ thính giác hơn người, chỉ sợ Song Nhi phen này nói vô tâm lại để người hữu tâm nghe được, thật là muốn chọc giận kẻ nào đấy.

Văn Thanh đành mặt lại, vì đang ngồi trên xe ngựa nên sẽ không nhiều lời, chỉ nói ngắn gọn: “Song Nhi, nếu còn coi ta là tiểu thư của người, việc này đừng nói nữa, mau làm theo quyết định của ta. Ta cam đoan, ta nhất định sẽ bình an trở về gặp người.”

Song nhi suy nghĩ, nhìn Văn Thanh hồi lâu, cuối cùng cũng gật đầu.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 29: My Nhan Kho Ga

Thất Thân Làm Thiếp

Đi suốt cả một ngày, cuối cùng cũng đến trị trấn, tuy là một trấn nhỏ nhưng lại tập trung rất nhiều nhà giàu có.

Lúc đoàn người đến nơi trời cũng đã vừa tối, trong ánh đèn, cả thị trấn mờ ảo nhìn vô cùng thơ mộng.

Mọi người trong trấn ăn mặc thập phần chỉnh tề, khéo léo, không ít người mặc cẩm bào. Hành tẩu rất vội vàng, tựa hồ rất bận rộn.

Văn Thanh cảm thấy rất kỳ quái, thôn này cách Đại Thành khá xa, hơn nữa cũng không thuộc tuyến đường chính, không liên với trấn nào cả, lẽ nào chỉ có một số nhóm người mà có thể giàu có thế này?

Đúng lúc có một chiếc xe ngựa đi ngược chiều, nàng thuận miệng hỏi: “Xem chừng ở trấn này đều là người giàu có, chỉ không biết ở đây họ làm nghề gì?”

Nàng vừa hỏi nha hoàn xong, chỉ thấy cách đó không xa phía trước, Phượng Cô hốt nhiên quay đầu nhìn lại phía nàng, trong mắt hiện lên một chút tán thưởng, nhưng rồi lại nhanh chóng biến mất, như lưu tinh xẹt qua đôi mắt phượng, ngay sau đó hẩn quay đầu trở lại tiếp tục đi về phía trước.

Hồng Thư vừa nghe Văn Thanh hỏi, cũng rất ngạc nhiên, ánh mắt mở thật lớn: “Nhị phu nhân quả có mắt nhìn mọi thứ, vừa nhìn đã biết thị trấn

này có điểm gì khác biệt.”

Vân Thanh cười một tiếng, kỳ thật chỗ này cũng đâu có gì là khó nhìn ra chứ! Nàng nói như thế có gì là lạ đâu.

“Nhị phu nhân, nhìn chỗ này đây.” Hồng Thư nói xong chỉ tay về mảnh đất rừng không xa, một mảnh đất rộng lớn, không giống như rừng cây bởi cây trồng theo hàng lối, hơn nữa, cũng không có nhiều cây cổ thụ, hnhh như là một nông trại.

Bất quá, điều này thì có gì là kì lạ a?

Thị trấn nhỏ, giao trồng lâm canh là điều cực kỳ phổ biến.

Mà nếu như nói chỉ gieo trồng lâm anh mà khiến cho thị trấn giàu có cũng không đúng, bởi nếu nói nơi này dù có trồng trọt được nhưng việc vận chuyển đi nhất định gặp nhiều khó khăn.

Trong lòng nàng thầm đoán, hoàn toàn không phải là cây cổ thụ nhưng cũng không phải nông sản bình thường, có điều tuyệt nhiên không thể đoán ra là gì.

“Đây không phải là cây trồng thu quả bình thường?” Nàng thử dò xét hỏi.

“Nhị phu nhân thực thông minh, mảnh đất này đích xác không phải trồng cây lấy quả, đây là vật nổi danh ở trấn này – cây bông, toàn bộ người dân ở đây trồng bông mà sống. Ở đây mười tháng trong năm có thể trồng bông, nơi này khí hậu thập phần khô ráo, quanh năm nhiệt độ thích hợp cho cây bông phát triển nên sản lượng rất cao, sợi dài, phẩm chất vô cùng tốt, nơi này xuất phát là một phường vải nhỏ của Phượng Vũ Cửu Thiên, hôm nay đã là nơi cung cấp bông vải tốt nhất Vân Quốc.” Hồng Thư chậm rãi giải thích, trong lời nói tràn đầy sự sùng kính.

Không cần phải nói, Văn Thanh cũng biết rõ sự sùng kính ấy của nàng là dành cho Phượng Cô.

Nhưng nàng một mực không rõ, Phượng Cô là một người lãnh khốc, không thể hiểu vì sao có thể làm cho những hạ nhân này luôn sùng kính hẳn, tôn thờ hẳn, trung thành nhất mực với hẳn.

Nhìn cặp mắt sùng kính kia của Hồng Thư, tựa hồ như nàng đang sùng kính thần thánh.

Trong lòng Văn Thanh quả thật có điểm không rõ.

“Thì ra là thế, khó trách ta đang thắc mắc trang phục của người nơi này rất sang trọng, còn đang suy nghĩ tại sao chỗ này cách xa kinh thành như vậy lại có thể giàu có đến thế, nguyên nhân là thế này a!” Văn Thanh nhẹ nhàng gật đầu nói.

Hướng ra nhìn lại mảnh đất vừa rồi, tuy rằng đất đai rộng lớn, thiên thời địa lợi nhưng quá hẻo lánh, không thể phát triển được, như thế nào lại trở nên sầm uất thế này.

“Kỳ thật ba năm trước đây, trấn này không thể sầm uất như thế này, tuy rằng trước đây cũng gieo trồng cây bông nhưng không có phường chế tác, nên cây bông bán ra giá rất rẻ mạt, cơ hồ chỉ đủ cho cuộc sống hàng ngày. Tất cả đều là nhờ Gia, mở phường vải chỗ này, thu mua toàn bộ chỗ cây bông ở trấn này, chế tác thành vải bông hảo hạng, vì thế mà trấn này mới có ngày hôm nay.” Hồng Thư nói qua cho Văn Thanh biết về việc buôn bán của Phượng Cô.

Thủ đoạn buôn bán của Phượng Cô thật là cao minh, cái này Văn Thanh hồi còn ở khuê trung thường xuyên nghe nói, nghe nói chỉ cần hẳn có ý định thì nhất định sẽ làm được.

Cho nên chỉ trong một thời gian ngắn ngủi mà có thể đứng lên bậc nhất nhì Vân Quốc, trở thành thủ phủ không ai có thể địch được.

Chỉ có điều, hẳn không những thủ đoạn khôn lường không ai ngờ được mà lòng dạ cũng độc ác khiến người khác sợ hãi. Tỉ mỉ ngấm lại, không biết bao nhiêu người qua tay hắn mà trắng tay, khuynh gia bại sản.

Đúng lúc này, bọn họ chạy tới một cửa hàng trên phố, ngẩng đầu nhìn, trên biển hiệu của Phượng phường là hai chữ Phượng Vĩ, nét chữ rồng bay phượng múa.

Lạc khoản (chỗ đề tên người viết) là hai chữ Phượng Cô.

Thật không thể ngờ, ở cái trấn nhỏ xa xôi này, lại có thể nhìn thấy chữ viết của hắn. cũng là tự nếu như nhân, quả là chữ hết như người, khoe khoang vô cùng. Nét chữ sắc bén, làm cho người ta vừa nhìn liền có thể liên tưởng đến bộ dáng vô cùng tàn bạo của hắn.

Nàng cùng Phượng Cô cách khá xa, chỉ thấy được một vị lão ông đang tiến lên chào hắn, hơn nữa xem ra tâm tình tựa hồ thập phần kích động và hưng phấn.

Càng khó tin hơn là, người đẩy thân mật nắm lấy hai tay của Phượng Cô.

Nhìn cảnh như thế khiến Văn Thanh cảm thấy vô cùng kỳ lạ, đáng tiếc là nàng ở cách xa không thể nghe rõ bọn họ đang nói chuyện gì, cũng không biết rốt cục 2 người có quan hệ gì mà ông lão lại có thể nắm lấy 2 tay Phượng Cô thân mật như thế.

Không biết giờ phút này vẻ mặt Phượng Cô như thế nào?

Phải chăng là vẻ mặt lãnh khốc ư?

Đáng tiếc rằng chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng cao lớn mà hiu quạnh của hân thôi.

Hồng Thư là người vốn am hiểu, nhìn thấy ánh mắt đó của Văn Thanh liền chủ động giải thích: “Lão ông đây là người quản lý trấn này, nguyên là một nông hộ, hiện tại làm việc ở Phường phường để mưu sinh. Năm đó lão ông gặp gia lúc đi vào thành để đổi vải lấy một vài thứ, qua nói chuyện sinh ra ý nên chế biến bông vải ở trấn này. Nói về quan hệ giữa 2 người cũng có một đoạn sâu xa!”

Đang tỉ mỉ kể cho Văn Thanh thì phía trước thanh âm của Hoàng Kỳ lạnh lùng truyền đến: “Hong Thư, người đang làm cái gì vậy, Gia đang đợi người.”

Hồng Thư vừa nghe, quay về phía Văn Thanh, vẻ mặt có chút áy náy: “Nhị phu nhân, Gia cho gọi nô tỳ, nô tỳ xin phép đi trước.”

“Ân, người đi đi.” Văn Thanh cười gật đầu.

Văn Thanh đưa mắt nhìn về phía Phường Cô, bắt gặp ánh mắt hân, nàng liền coi như không có, lãnh đạm đưa mắt sang chỗ khác, giống như lơ đãng. Khóe miệng vốn đang khẽ cười lúc này lại khôi phục trạng thái cũ, không còn ý cười khi nãy.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Cường Tự Diễn Tró

Thất Thân Làm Thiếp

Hồng thư bị Phượng Cô kêu đi một lúc, đến khi trở về, vẻ mặt vô cùng vui vẻ, hưng phấn nói: “Nhị phu nhân, Gia nói, từ lúc này trở đi, nô tỳ sẽ chiếu cố ngài thay cho Song Nhi.”

Văn Thanh cảm thấy thập phần kinh ngạc, hẳn cũng có lúc đối tốt với nàng sao, tại hẳn cảm thấy cần rút lương tâm sau khi ngược đãi nàng? Hay là hẳn có dụng ý khác?

Ngẩng đầu nhìn về phía hẳn, lại thấy hẳn cùng ông lão vui vẻ nói chuyện, cũng không thèm liếc mắt nhìn nàng lấy một cái.

Bất quá mặc kệ như thế nào, cuối cùng, có Hồng Thư hỗ trợ nàng, nàng cũng không đến mức quá mức bất lực: “Tốt.”

Nhớ ra người đi sau từ nãy đến giờ không vui vẻ được một giây một phút là Song Nhi, vì vậy Văn Thanh quay đầu lại nhìn về phía Song Nhi: “Tốt lắm, Song Nhi nãi nãi của ta, người cũng đừng một mực bày ra bộ mặt như ăn phải mướp đắng đấy, khó coi chết đi được! Nhìn nơi này, sơn thanh thủy tú, dân phong chất phác, thật là một địa phương tốt! Tiểu thư nhà người muốn ở lại nơi này còn không được, người thì ngược lại, vẻ mặt không chút vui vẻ, thật đúng là làm cho người khác mất hứng!”

Văn Thanh vừa cười vừa nói.

“Tiểu thư biết nguyên nhân của Song nhi mà.” Song nhi nghe xong than thở há miệng, không tình nguyện nói. Song Nhi là thật sự không yên lòng về tiểu thư, thấy người đứng đằng kia, nàng đã sợ đến nổi da gà, tiểu thư một thân một mình đi cùng hẳn, Song Nhi làm sao yên tâm được.

Nhưng tiểu thư nói không sai, có nàng bên người, cũng vô dụng như không có, nàng chỉ là một nha hoàn bình thường, căn bản không có khả năng bảo vệ tiểu thư.

Nàng từng hi vọng có thể xuất hiện một người, giống như thiên thần hộ mệnh, có thể bảo vệ tiểu thư, giúp tiểu thư không còn phải chịu những tháng ngày đau khổ nữa.

“Song nhi, người đừng lo lắng, Nhị phu nhân có ta chiếu cố, chỉ cần Hồng Thư ta còn, ta nhất định sẽ bảo vệ Nhị phu nhân bình an.” Hồng Thư đứng bên cạnh xúc động nói.

Song nhi nhìn về phía nàng, một hồi lâu vẫn không nói được tiếng nào. Làm cho người ta không đoán được Song Nhi đang nghĩ cái gì.

Bất quá Văn Thanh cũng hiểu, điều khiến Song Nhi lo lắng, là sợ nàng bị Phượng Cô khi dễ, mà Hồng thư, lại là nha hoàn Phượng Cô, cho nên Song nhi đối với lời cam đoan của Hồng Thư, căn bản không chút tin tưởng.

Trầm mặc một hồi, Song Nhi mới cất tiếng, vừa nhìn chăm chú Hồng Thư vừa hỏi: ” Nếu như tiểu thư bị Gia khi dễ? Người có thể giữ được sao? Người nguyện ý vì tiểu thư mà đối kháng với Gia?”

Nghe câu này, Văn Thanh cũng thấy run sợ, Song nhi như thế nào liền lại dám hỏi trực tiếp cơ chứ. Nhìn ánh mắt chăm chú mà đánh thép của Song Nhi, Văn Thanh thật không biết nói gì bây giờ. (chỗ này chỉ đề là nàng, cũng không biết là Văn Thanh hay Hồng Thư)

Nhưng trong lòng lại có trăm ngàn cảm động, giống như thủy triều dâng lên.

Kỳ thật cái vấn đề này, không cần hỏi, nàng cũng có thể đoán được, Hồng Thư, không trả lời được, bởi vì, trong lòng Hồng Thư, cho đến giờ phút này, Gia là người quan trọng nhất. Cái... này, chỉ cần là người có mắt, đều dễ dàng nhận ra.

Mà Hồng Thư trung thành với chủ không có gì là sai trái, huống hồ, ngay cả nàng nếu muốn đối kháng với Phượng Cô, thật đúng là châu chấu đá xe.

Vân Thanh kéo tay Song nhi, nhẹ nhàng mà nói: “Song nhi, ta biết người là lo lắng cho ta, nhưng người hỏi vậy đúng là làm khó Hồng Thư, người muốn Hồng Thư phải trả lời thế nào bây giờ? Phượng Cô là chủ nhân của nàng, nàng trung thành với chủ nhân không có gì sai cả, thử nghĩ mà xem, nếu là người, có người muốn người đối kháng với ta, người nguyện ý sao?”

Vân Thanh nói như vậy, chỉ hy vọng Song nhi có thể hiểu.

“Tiểu thư, không giống nhau, người thiện lương như vậy! Còn hần...”
Song nhi vừa nghe, vội vàng nói.

Vân Thanh vươn bàn tay trắng nõn, bịt miệng Song Nhi: “Tốt lắm, không biết giữ mồm giữ miệng, tránh nặng nường nhẹ gì cả, càng nói càng quá, chuyện gì có thể nói mới được phép nói, cái gì không được nói thì đừng nói nữa!”

Vân Thanh cầm tay Song Nhi, nhìn gương mặt lo lắng của Song Nhi, từ từ nói: “Nhớ kỹ ta đã từng nói với người, ở trên đời này, mỗi người đều có vận mệnh của mình, không ai có khả năng trợ giúp ai, chỉ có thể tự mình cố gắng, mới có thể đi tìm vận mệnh của chính mình. Hồng Thư cũng tốt, người cũng tốt, nhưng không có người nào trong hai người có thể thay ta đi

hết cuộc đời này, nếu có chỉ có bản thân ta tự mình cố gắng, mặc kệ quá trình như thế nào, mặc kệ kết cục như thế nào, cũng chỉ là vận mệnh của một con người mà thôi, chỉ có bản thân tự mình trải qua, mới có thể hiểu được tư vị của nó. Các người cũng có vận mệnh của chính mình, cũng chỉ có các người mới có thể cảm nhận được vận mệnh của riêng mình.” (đoạn này rồi quá, bà con thông cảm T_T)

Thanh âm của Văn Thanh rất nhẹ nhàng, mang theo một chút mê người, là muốn nói cho Song Nhi nghe, cũng là muốn tự thuyết phục bản thân, thật chẳng khác gì lừa phỉnh bản thân.

Không chỉ Song Nhi nghe thấy ngạc nhiên, Hồng Thư cũng thấy ngạc nhiên y hệt, chưa có ai nói với hai người những câu tương tự.

Trong tư tưởng của hai người, các nàng thân là nô tỳ, chỉ là vì chủ tử mà sinh tồn, làm sao có thể nghĩ bản thân cũng có một vận mệnh riêng? Còn có thể tự tìm con đường đi khác? Còn có thể có số phận khác?

“Nhị phu nhân giải thích thật đặc biệt, khó trách Phượng thiếu chủ đưa người đi cùng.” Lúc này, ông lão nói chuyện với Phượng Cô đột nhiên đi tới.

Văn Thanh nhập tâm nói chuyện, không để ý xung quanh, không nghĩ tới lão ông đến đây, còn có Phượng Cô, dĩ nhiên đứng đây từ lúc nào.

Mặt của nàng, nhất thời trắng bệch, rồi sau đó chuyển sang xanh lét, kỳ thật cả ngày hôm nay, nàng và Phượng Cô mỗi người một xe, Văn Thanh cố ý tránh xa hần như vậy, hoàn toàn là vì sợ hãi

Nam nhân tàn bạo này!!

Nàng đối với hần, là vừa sợ vừa hận.

Chỉ sợ rằng thế gian này, người mà nàng hận nhất, chính là hần!!

Nàng thậm chí cảm giác được hẵn không phải người, mà là ma quỷ của địa ngục. Bởi vì người bình thường luôn có cái gọi là thất tình nhục dục, không như hẵn, một chút cũng không có, chỉ có lạnh lùng tàn nhẫn!

Không! Thượng Quan Văn Thanh, người tuyệt đối không thể ở trước mặt của hẵn tỏ ra yếu thế!

Vĩnh viễn phải tỏ ra dũng cảm sinh tồn đấu tranh!

Mặt nàng cứ hết trắng bệch rồi lại xanh lét, cuối cùng cố nén mọi cảm xúc, trở lại vẻ mặt trong trẻo lạnh lùng trước kia, không nhìn hẵn nữa, hướng về phía ông lão, ôn nhuận cười một tiếng, thanh nhã như hoa cúc: “Thuận miệng nói bừa, khiến lão bá chê cười!”

Nàng vốn định giải thích kỳ thật Phượng Cô mang nàng đi theo không phải vì hẵn thích nàng, mà là bởi vì Phượng lão thái nãi yêu cầu, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nên giữ mồm giữ miệng, im lặng là vàng.

Dù sao, nói như vậy, tức là tự vạch trần quan hệ vô tình vô nghĩa của bọn họ.

“Sao lại nói là nói bừa! Lão phúc ta sống nhiều năm như vậy, lần đầu tiên nghe thấy, sướng hay khổ, đều là thưởng thức vận mệnh của chính mình!” Lão phúc này là quản gia của Phượng Phường tại Song Phúc trấn, một ông lão hàm hậu, tóc bạc trắng, râu dài, bề ngoài giống như lão sơn dương bình thường, có vẻ hòa ái dễ gần.

Ông lão nói xong, lại quay đầu nhìn về phía Phượng Cô: “Phượng gia a! Con dâu này của ta, ta thấy tốt lắm! Cần phải thật tốt quý trọng a!!” Kỳ thật lão phúc chỉ cần nhìn thấy sắc mặt Văn Thanh khi thấy Phượng Cô là biết ngay quan hệ của hai người bọn họ không tốt chút nào.

Nhưng lão lại thấy nữ tử này nói những điều người khác không nghĩ được, không tầm thường như nữ nhân khác, không dễ kiếm chút nào.

“Lão phúc, chỉ cần người nói tốt, ta nhất định hảo hảo “quý trọng” “-!”
Phượng Cô khoe miệng khê cười, quay sang lão phúc vừa cười vừa nói.
Sắc mặt vui vẻ, ôn nhuận như ngọc

Nam nhân này đẹp trai như vậy, chỉ cần hăn cười, người ta nhất định bị hăn bắt mất ba phần hồn, nhưng có ai ngờ hăn lại là một người tàn bạo vô lương, lại dùng nụ cười của mình che dấu tâm địa độc ác, khiến người khác nhìn không ra dù chỉ là nửa phần ác ý.

Lúc hăn nói đến hai chữ “quý trọng”, còn hướng về phía Văn Thanh, mang theo sự trào phúng trong thái độ.

Văn Thanh chẳng lẽ lại không nhận ra. Nhưng không tỏ thái độ gì bất mạn, chỉ khê cười một chút. Giống như thiếu nữ then thùng, ra vẻ đồng ý với hăn!

Thật không biết lão phúc này rốt cuộc là người phương nào, chắc chắn không thể đơn giản như lời Hồng Thư kể, chỉ là một lão nông, có thể làm cho Phượng Cô đối đãi đặc biệt như vậy, làm sao có thể là người đơn giản chứ?

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Thanh Lịch Lầu Các

Thất Thân Làm Thiếp

Văn Thanh được mời ở trong một gian phòng của lý lầu các, là nơi thanh nhã, chỗ vào cửa có một cây lê cảnh, trên bàn là một chậu kiểng lan, duy một đóa hoa đang âm thầm nở.

Trên bức bình phong vẽ một mỹ nhân thanh lịch, cầm quạt ngấm hoa, trăm hoa khoe sắc diễm lệ. Nữ tử cầm quạt khẽ lay động, khóe miệng nở một nụ cười yếu ớt lãnh đạm, muốn nói mà vẫn ngăn lại được.

Trên bức vẽ đề từ: mỹ nhân như vậy làm cho người sinh tình ý.

Trái lại tức cảnh sinh tình.

Nàng nhẹ nhàng tiến ra lan can lầu gác, đưa mắt nhìn, thật là thỏa mắt, bức bình phong thật đẹp, được đặt thẳng hàng, thật nhỏ bé nhưng cũng rất chỉnh tề.

Văn Thanh thích nhất cảnh đẹp như vậy.

Nhìn mặt trời lúc hoàng hôn, thật thoải mái, gần như có thể phóng thích tâm tình.

Lão bá đi đến, thấy dáng vẻ hài lòng của Văn Thanh liền hỏi: “Nhị phu nhân có được vừa ý chứ?”

Văn Thanh liền gật đầu: “Nơi này vô cùng thanh tân, thanh lịch, hơn nữa nhiều đồ vật tinh xảo như vậy nhưng không khiến người ta có cảm giác quá xa hoa, trọng yếu ở đây là vừa nhìn vào đã có cỏ cây xanh biếc, hương thơm thanh tân tản mát lên mũi khiến người ta cảm giác sảng khoái, nơi này thật là tuyệt!”

Văn Thanh liên tục khen gian phòng, trong lòng thật sự cũng rất vừa ý.

Lão bá nghe được Văn Thanh nói trong lòng cũng bỗng dưng có cảm giác thập phần thoải mái, vì vậy quên hết tất cả liền nói: “Gian nhà các này vốn là để Phượng thiếu gia nghỉ ngơi, trừ Phượng thiếu gia ra, những người khác không thể vào ở.”

Văn Thanh nghe đến đây, trên mặt như một cứng lại, như người bị bát nước lạnh hắt vào, lão bá là ý tứ gì đây, không lẽ là để nàng và Phượng Cô ở cùng một chỗ đấy chứ?

Nghĩ đến điều này, trong lòng đang thoải mái hưởng thụ cảnh vật đột nhiên phai nhạt vài phần.

Dù là cảnh vật, nơi ở tốt đến đâu, nếu phải ở cùng với một người tận trong tâm không muốn gặp mặt thì cũng chẳng còn gì thú vị.

Hơn nữa, tuy nói bọn họ là vợ chồng nhưng chính là chưa có một lần nào chính thức có quan hệ đúng nghĩa vợ chồng.

Lão phúc nhìn sắc mặt Văn Thanh thay đổi, không hiểu vì lý do gì, vì vậy đành nói tiếp: “Bất quá Phượng Gia không muốn làm Nhị phu nhân mất tự nhiên, không muốn ở chung phòng với Nhị phu nhân, vì vậy lão phúc không thể làm gì hơn là đưa Người tới Tây Sương, còn nơi này, sẽ để lại cho Nhị phu nhân ở.”

Văn Thanh nghe xong, trong lòng vốn đang nặng như có tảng đá lớn đè tức thì rơi xuống, nàng khẽ thở phào an tâm!

Chỉ cần không phải ở cùng một phòng với Phượng Cô, bất kỳ là phòng nào cũng đều tốt cả.

Chỉ là nàng không nghĩ tới, lão phúc lại làm như thế.

Mà Phượng Cô, hẳn cũng đồng ý với điều này sao.

Lão bá nhược là một người trông coi ở Phượng Vũ Cửu thiên lại có quyền hạn như thế sao?

Chỉ quan sát cuộc đối thoại giữa 2 người đã khiến nàng cảm giác thập phần kỳ quái rồi. Lúc này nghe nói như thế lại càng cảm giác ngạc nhiên không thôi.

“Phúc bá, ta ngủ ở đâu cũng giống nhau thôi, không cần phải ở tại Nhã các thế này, kỳ thật, Tây Sương phòng cũng tốt mà.” Mặc kệ là nguyên nhân gì, nàng cũng không muốn cho phú bá vì nàng mà khó xử.

“Nhị phu nhân không cần lo lắng! Chỉ có Nhị phu nhân mới có thể nghỉ tại Nhã các này, nhược bằng những người khác muốn nghỉ tại đâu, lão bá ta cũng không đồng ý.” Lão phúc nói một hồi, vẻ mặt hiền hậu, trong lời nói mang vài phần cười đùa làm cho người ta có cảm giác thoải mái.

Vãn Thanh hướng về phía lão bá cười một tiếng, nàng thực sự quý mến ông lão này, không phải vì vị trí của lão mà là vì tính cách này của lão.

“Cảm ơn phúc bá.”

“Cám ơn cái gì chứ! Phòng tử này vốn là của Phượng gia, Nhị phu nhân ở tại dinh thự của Phượng gia, điều đó có gì cần phải cảm ơn chứ! Chỉ cần không cảm giác khó chịu là tốt rồi!” Mới đầu lão bá nói có vẻ khách khí, thanh âm bình thản nhưng càng nói càng kích động lên, tiếng nói có vẻ lớn hơn.

Càng nói càng lớn giọng.

Chỉ là những lời này, nghe thế nào cũng không hiểu hết được ý tứ. Nếu lão nói đây là dinh thự của Phượng giam như thế nào lại không để Phượng Cô nghỉ tại phòng này chứ?

Bất quá, nàng cũng không tiện hỏi ra.

Người này tốt với nàng vậy, nàng không hề muốn làm xấu đi mối quan hệ này.

Lão phúc này, đối với nàng rất tốt.

“Chính là nếu không có phúc bá sắp xếp cho Văn Thanh ở nơi này, Văn Thanh không thể được ở nơi lâu các thanh lịch thế này a.” Văn Thanh khẽ nói mang theo sự dịu dàng.

Khó trách được, ở trước mặt trưởng bối, nàng lộ ra tâm tình thiếu nữ.

“Nhất định rồi, nếu không phải là do phúc bá an bài, tiểu thư sợ rằng sẽ phải ở Tây Sương phòng mất.” Song nhi tiếp lời nói.

Trong miệng tràn đầy oán khí, có vẻ không phục.

“Nhi phu nhân, cho lão phúc hỏi một câu lỗ mãng, Nhị phu nhân cùng thiếu gia, rốt cục là đã có chuyện gì xảy ra?” Lão phúc nói xong vuốt chòm râu, hai mắt tràn ngập sự tò mò.

Đối với cái vấn đề này thập phần ham thích.

Nhìn ánh mắt, sao lại y hệt ánh mắt của phụ nhân giờ ngo bát phong cơ chứ. (Kún: ta cũng k biết là cái gì a,:(()

Văn Thanh nghĩ vậy không khỏi bật cười, nhưng là tức thời nén được.

“Chuyện này thực ra rất dài dòng, mặc dù phúc bá ở trấn xa xôi kinh thành nhưng chắc đã từng nghe chuyện xảy ra với Văn Thanh trước kia chứ?” Dù sao cũng là lão quản gia của một phường thuộc Phường Vũ Cửu Thiên, có thể không biết rõ quốc gia đại sự, nhưng là chuyện của Phường gia thì chắc chắn phải biết sơ qua một chút.

Hơn nữa, chuyện này xôn xao khắp làng trên xóm dưới, chắc chắn rằng cũng có người ở trấn này nghe qua.

Nghĩ đến đây, nàng vài phần ảm đạm, khẽ buông mi mắt xuống.

Mặc dù nàng biết nàng không sai, cũng đã tự nhủ bản thân không cần để ý đến những tin đồn nhưng vừa nghĩ đến thì không tránh khỏi trong lòng một niềm chua xót.

Văn Thanh nghĩ quả không sai, Lão phúc đương nhiên đã nghe qua chuyện này, nhưng lão không hề phản ứng gì, chỉ chăm chú nhìn Văn Thanh rồi sau đó nói: “Nhị phu nhân kỳ thực không cần quá thương tâm chuyện này, việc này không phải do người làm, người chỉ là do bị người khác hại mà thôi!”

Văn Thanh không nghĩ tới lão phúc sẽ nói những lời như vậy, từ sau khi nàng xảy ra chuyện, đây là lần đầu tiên nàng được nghe những lời an ủi như vậy, tuy rằng mẫu thân đau xót nàng, thương tâm nàng nhưng cùng chưa từng một lần nói qua những lời như vậy.

Lão bá không hề trách nàng sai, nàng chỉ là một người bị hại mà thôi.... Nhưng cũng rõ ràng một sự thực rằng.... nàng là một người không trong trắng.

Điều này là nỗi bi ai lớn nhất của nữ tử.

Mắt nàng đỏ hoe lên, lệ, suýt nữa sẽ chảy ra.

“Cảm ơn, cảm ơn phúc bá, người làm cho Văn Thanh thực sự được an ủi, vô cùng cảm động.” Nàng mỉm cười, ánh mắt chan chứa, vất vả lắm mới không rơi nước mắt.

“Nha đầu ngốc!” Lão phúc thở dài, mới nói: “Kỳ thật chuyện này, trong mắt của ta, quyết không đơn giản, có lẽ, chuyện này, không đơn giản như những gì ta trông thấy-. Nói không chừng, chỉ qua vài chuyện sẽ tìm được một sự tình gì thì sao, đương nhiên, quá trình có lẽ sẽ vô cùng gian khổ, nhưng nếu có thể đi đến cuối con đường, sẽ có được hạnh phúc đích thực-.”

Lão bá cảm thấy chuyện này không hề đơn giản, rõ ràng là có nguyên nhân gì sâu xa, vừa vặn trước ngày cưới 3 ngày nàng vì sao gặp cường bạo.”

Kẻ đó chắc chắn phải vô cùng to gan lớn mật chẳng. Đến cả con dâu của Phượng gia cũng dám động tới sao? Lão bá trong lòng thầm nghĩ, người dám làm như thế không nhiều, chắc là kẻ phải có thống hận với Phượng gia.

Nhưng là vì sao xảy ra chuyện này mà Phượng Cô không có chút thương cảm sao?

Cho dù hẳn không thích Thượng Quan Văn Thanh nhưng chuyện đó vốn dĩ không phải do Văn Thanh, hơn nữa sẽ làm tổn hại đến uy danh của Phượng Vũ Cửu Thiên. Với tính cách ngạo mạn của Phượng Cô ắt phải tìm ra kẻ đó chứ.

Nhưng là, hẳn không hề làm một điều gì.

Tất cả điều này, thoát nhìn qua đã thấy có điểm không ổn, phảng phất trong nội tình còn ẩn dấu rất nhiều điều.

Văn Thanh nghe những lời lão bá nói có điểm giật mình, chuyện nàng bị Phượng Cô cường bạo trừ Phượng Cô và nàng ra, không người nào biết

được.

Nhưng trong lời nói của lão phúc, khước mớ hồ như biết được chuyện gì đó/

Lão phúc lầm tưởng Văn Thanh không giải thích được, bản thân trong lúc này cũng không biết giải thích như thế nào cho hảo hảo, vì vậy chỉ có thể tận lực giải thích cho nàng: “Nhị phu nhận. mặc dù thiếu gia bên ngoài lạnh lùng nhưng trên trên thực tế thiếu gia cũng là người...”

Nửa chừng câu nói của lão phúc bị ngắt ngang, chợt một thanh âm vang lên mang theo vài phần tà khí: “Lão phúc, xem ra nhiều tháng không gặp, ngươi lại ăn nói hàm hồ rồi, không nên nhiều lời.”

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Nhưng Lại Muốn Cùng Ở Nhất Các

Thất Thân Làm Thiếp

Vân Thanh nhìn ra cửa, thấy Phượng Cô mang vẻ mặt lãnh đạm đứng đó, quay lưng về phía ánh sáng, mặt của hần, vì bị khuất sáng, chỉ nhìn thấy một mảnh âm u, không thể nhìn rõ cái gì.

Vân Thanh thấy, lúc nhìn lão phúc, miệng hần phảng phất sự vui vẻ, nhưng nàng còn thấy, cặp mắt phượng hẹp dài của hần, cũng có ẩn giấu sự tức giận.

Lúc nàng nhìn hần, hần ném cho nàng ánh mắt cảnh cáo.

Cảnh cáo thật sao? Cảnh cáo cái gì cơ chứ?

Cảnh cáo nàng đừng có nói ra chân tướng sự việc với lão phúc sao?

Trừ...cái này, nàng không thể nghĩ ra hần muốn cảnh cáo nàng về chuyện gì.

Hần cũng sợ sao?

Hần sợ người khác biết chuyện đấy sao?

Thật là buồn cười, nàng còn tưởng rằng hần là người bách độc bất xâm (ám chỉ là người không sợ cái gì)? Nguyên lai, hần cũng chỉ đến thế mà thôi?

Nàng lạnh lùng nghĩ, còn đáp trả hắt một nụ cười lạnh lùng như băng giá. Rồi sau đó không thèm nhìn hắt nữa, như khiêu khích!

Nàng muốn khiêu khích hắt!!

Nàng đã nhin quá nhiều, nếu còn tiếp tục, hắt sẽ càng được nước lấn tới, nàng không thể để hắt khi dễ nữa.

Nàng cũng có sự kiêu ngạo của bản thân, nàng cũng có sự tôn nghiêm của bản thân. Chẳng nhẽ cứ để hắt đạp lên mãi! Hơn nữa, hắt muốn thương tổn nàng thế nào nàng cũng kệ, nhưng nàng không thể chịu được việc hắt hành hạ người của nàng.

Xảy ra chuyện ngày hôm qua, lòng của nàng đã đóng băng. May là Song nhi không có việc gì, nếu không, nàng phải ăn nói sao đây?

Trước đây nàng vẫn nghĩ, dù sao nàng sẽ phải chung sống với hắt cả đời, cho nên nàng sẽ cố gắng ẩn nhẫn, đối với truyện hắt đã cưỡng gian nàng, nàng sẽ không vạch trần, sẽ dùng vẻ mặt ôn hòa nhìn hắt, như thế chưa từng xảy ra chuyện gì, nhưng hắt cứ hết lần này đến lần khác tìm cơ gây sự với nàng, chỉ có kẻ tàn bạo như hắt mới có cái ý nghĩ bệnh hoạn đấy.

Nàng một mực cố gắng để mối quan hệ giữa nàng và hắt không quá cứng nhắc.

Dù sao, chuyện hắt và nàng quan hệ như nào, cũng trực tiếp ảnh hưởng đến mẫu thân, nàng nghĩ tới, gia cùng mọi sự hưng, lời này luôn không sai.

Nhưng có ai ngờ, ẩn nhẫn như thế, chỉ khiến hắt được nước lấn tới gây sự với nàng.

Hôm nay, nàng không cần phải cố gắng trưng ra bộ mặt dịu dàng nhỏ nhẹ với hắt, cùng lắm thì chết là cùng.

“Phượng gia đến từ lúc nào vậy?” Lão phúc cũng không thèm để ý lời của hắn, tựa hồ là thói quen thông thường, cũng tựa hồ biết mặc kệ ông lão nói như thế nào, Phượng Cô sẽ không trách phạt ông lão

“Người cứ ở đây nói chuyện, ta nếu không đến, chỉ sợ qua ngày mai người cũng chưa chắc nhớ ra việc phải bẩm báo cho ta trưởng vụ.” Phượng Cô nói với lão phúc, mặc dù từ ngữ có chút giận, nhưng giọng nói vẫn ấm áp, không có cảm giác lạnh lùng tàn bạo mọi khi.

“Ha hả... ” lão phúc cười, vuốt vuốt chòm râu trắng, cười cười nói: “Phượng gia cũng biết, lão phúc đã có tuổi, người cao tuổi, thích lải nhải cả ngày, Gia không thích nghe, ta phải tìm Nhị phu nhân để nói một hai câu, chuyện dễ hiểu mà!”

“Phải không?” Phượng Cô nhìn về phía hắn, mặc dù ngữ khí không có quá bén nhọn, nhưng đáy mắt lóe lên sự không tin.

Lão phúc hoàn toàn không để ý, vẫn cười nói: “Đương nhiên là phải!”

Lão phúc giờ đôi mắt vẫn còn híp lại vì cười hỏi Phượng Cô: “Nếu không phải, Phượng gia cho rằng chúng ta mưu đồ chuyện gì?”

Câu nói này, khiến Phượng Cô không biết phải đáp lại như nào.

Chuyện hắn không muốn người khác nói ra, đương nhiên bản thân hắn cũng sẽ không thừa nhận.

Lúc này nếu đổi thành người khác, chỉ sợ đã bị hắn cho một chương, nhưng là lão phúc, thì hắn chỉ có thể cười không chút so đo.

“Ta không nghĩ hai người mưu đồ chuyện gì, chỉ là vừa vặn lại đây nghe được, thuận miệng hỏi thôi.” Phượng Cô cũng dùng thái độ đùa đùa cợt cợt, một câu nói, chuyện nhỏ hóa không có, gạt chủ đề này qua một bên.

Ánh mắt nhìn chăm chú Văn Thanh, khóe miệng khẽ nhếch cười, như thể đang mưu tính chuyện gì, mặc một bộ trường bào bằng gấm màu trắng, bạch sắc gấm vóc, chấp tay đứng nhìn.

Văn Thanh cũng không thềm đi xem hắn, mà an tĩnh ngồi trên ghế.

Nàng nhìn ra hắn đang tính toán chuyện gì đó, mặc dù không biết hắn cuối cùng muốn làm gì, nhưng nàng biết, đấy chắc chắn không thể là chuyện tốt đẹp. Nếu hắn không nói, nàng không cần phải để tâm.

Vì vậy liền nhắc chén trà trên bàn, khẽ nhấp một ngụm, nhắm nháp hương vị, vốn chỉ định che dấu sự sợ hãi trong lòng, không thể ngờ, nước ở đây, ngọt lành khinh nhuận, chỉ một ngụm nhỏ, cũng thơm ngát lên rồi

Ánh mắt của nàng sáng ngời, nhìn về phía phúc bá: “Trà này.... “

Nàng còn chưa nói ra, lão phúc đã lộ vẻ mặt hưng phấn mà hỏi: “Trà rất ngon đúng không?”

Văn Thanh liền nói: “Trà thơm mà không chát, khí hương mà không khuếch tán, lướt qua lưỡi liền có mùi hương nhẹ nhàng thoang thoảng, chạm đến yết hầu sẽ cho cảm giác khoan khoái, rồi cho vị ngọt lành, đáng tiếc Văn Thanh chỉ biết là trà Khương quân mao tiêu, không đoán được đã pha chế thế nào.”

Nàng nghĩ đến tuyết trên hoa mai hoặc sương sớm để pha chế, nhưng những phương pháp đó nàng đều đã dùng qua, vẫn không có được vị ngọt lành như tách trà này.

Mùi hương đó, không lẫn hương hoa, mà chỉ là mùi trà hòa tan với nước cho cảm giác ngọt lành.

“Người tất nhiên đoán không ra, trà này, dùng thứ chỉ trấn Song Phúc mới có, là nước suối lọc qua bông, bông sẽ lọc ra thứ nước trong vắt, không

tạp chất!” (đoạn trà bánh này không ảnh hưởng nội dung cho phép mình edit bừa một tý) Lão phúc nói với vẻ mặt vui vẻ, rồi như nhớ ra kể từ này giờ không nói câu nào là Phượng Cô, quay sang hẳn, chậm rãi thần bí nói tiếp: “Con suối này, cũng có lai lịch! Con suối này vốn ở sau núi, bình thường ít người lui tới, là Phượng thiếu gia của chúng ra phát hiện ra nó!”

Lão nói xong cố ý liếc mắt về phía Phượng Cô, mà Phượng Cô, vẫn bày ra cái vẻ mặt đấy, cười mà như không cười, như thể đang suy nghĩ điều gì đấy.

Vân Thanh nghe xong, sắc mặt trở nên bình thản, mặc dù khóe miệng mỉm cười, nhưng ánh mắt ham thích không còn, chỉ còn lại thái độ lạnh lùng.

Nhàn nhạt trả lời: “Không ngờ Song Phúc Trấn lại là địa phương thần kỳ như thế! Có thể có con suối như thế!”

Nói xong đưa tách trà lên miệng, không mở miệng nói gì nữa.

Ông lão đương nhiên nhận ra cái không khí bất bình thường này, nhưng là người không chịu được sự tịch mịch, liền nhớ ra có điều chưa hỏi Phượng Cô, quay sang nói: “Phượng gia tới đây có chuyện gì sao?”

“Tây sương phòng bé quá, ta muốn ngủ ở đây.” Hắc nói.

Một câu nói ngắn gọn, chẳng khác nào sét đánh giữa trời quang

Nàng giờ lên đôi mắt thắc mắc nhìn hắc.

Hắc muốn tới Lầu Các ngủ, vậy bảo nàng phải đi đâu?

Nghĩ đến chuyện phải ngủ chung với hắc, nàng thấy không tự nhiên chút nào.

Nhưng nghĩ kĩ, với thái độ yếm ác của hắn đối với nàng mà nói, hẳn chắc không muốn cùng nàng ở cùng một chỗ.

Nghĩ đến này, Văn Thanh yên tâm rất nhiều.

Lão phúc vừa nghe đang hăng hái, nhìn hai người, như thể không trông thấy thái độ không thiện ý của cả hai, vội vàng lên tiếng: “Ta nói, Nhị phu nhân tới, chỗ này nên để cho Nhị phu nhân ở!”

Lão phúc quả quyết nói với thái độ như chém đinh chặt sắt

Phượng Cô hướng về phía lão phúc cười tà tiếu: “Ta chưa từng nói không cho nàng ở đây.”

Ngụ ý, là muốn cùng nàng ở chung một chỗ.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Lạnh Lùng Đối Ứng

Thất Thân Làm Thiếp

“Ta không muốn ở chung một chỗ với Phượng Cô.”. Văn Thanh nghe xong lời của hắn, vội vàng khước từ, ngữ khí không chút khách khí, thẳng thừng mà kiên quyết.

Lời nói này quá mức đột ngột, khi nàng vừa nói xong, mọi người đều quay ngoắt về phía nàng.

Nàng tại bản thân quá mức kích động nên nhất thời nói ra những lời thẳng thừng như thế.

Vì vậy liền chậm rãi thông thả nói tiếp: “Ta biết là Gia muốn ở một mình, vì như thế thì Gia mới có thể ngủ an ổn được, còn về phần ta sẽ qua Tây Sương phòng ngủ.”

“Sao? Không nghĩ tới ái thiếp lại muốn quản chuyện của ta?” Phượng Cô nhướn mày hỏi, giọng nói không có chút thiện ý nào, mang theo vài phần tức giận.

Hắn nguyên lai không dự định cùng nàng ngủ chung một phòng, chẳng qua là muốn đuổi khéo lão phúc đi rồi mới yêu cầu nàng tự qua tây sương phòng mà ngủ.

Cũng không nghĩ nàng lại nhanh chóng từ chối hắn như thế, đây là lần đầu tiên hắn mất mặt như thế, nữ tử kia như thế nào lại dám từ chối yêu

cầu, gạt hăn qua một bên như thế.

Thượng Quan Văn Thanh, xem ra càng ngày người càng không biết thân phận của mình!

Nàng cùng lắm cũng chỉ là tiểu thiếp của hăn thôi, trước mắt người khác lại dám cự tuyệt hăn ở cùng một phòng sao.

Chính là việc nàng cự tuyệt hăn, hăn càng phải để tâm.

Phượng Cô đảo mắt nhìn nàng, rốt cục nàng muốn đùa thế nào đây?

“Gia đường xá bốn ba, mệt nhọc, khó có thể tìm được nơi thanh tĩnh để nghỉ ngơi, thân là thiếp của người, thiếp đương nhiên phải hiểu được những điều như thế.” Nàng cố gắng đem những điều thông thường nhất ra nói sao cho hợp lý.

Chỉ là ai biết được, nàng nói những điểm này chỉ có một mong muốn là không phải chung một phòng với hăn mà thôi.

Còn những thứ lễ giáo, hiểu biết.... chẳng qua chỉ là cái cớ để không phải ở cùng một phòng với hăn.

“Văn Thanh thật biết suy nghĩ, nhưng ta lại không muốn người đi nghỉ ngơi ở Tây Sương phòng thiếu tiện nghi.” Phượng Cô vừa nói vừa nhìn nàng, khuôn miệng nở một nụ cười tàn nhẫn.

Nam nhân kia, giống như ma quỷ cứ bám lấy người ta không tha. Lần đầu tiên từ miệng hăn nói ra 2 chữ tên nàng, âm thanh mang theo vài phần lạ lùng.

Nàng nhìn hăn, không rõ ý đồ của hăn, hăn không phải là luôn muốn đuổi nàng đi sao? Cũng không muốn cùng nàng một phòng sao? Nàng đã tự

nguyện xin hẵn cho nàng sang Tây Sương phòng nghỉ mà hẵn lại từ chối muốn nàng cùng nghỉ tại Nhĩ Các sao

Nhưng, nhìn bộ dạng thì thật sự là hẵn không hề muốn như thế.

Rốt cục là phải như thế nào đây.

Phải chăng là do nàng vừa làm hẵn mất mặt nên hẵn có ý định gì với nàng sao? (vô cùng mất mặt ý chứ) Đúng là sau khi nàng nhất thời kích động nói ra những lời đó, chứng kiến thấy vẻ mặt hẵn xanh mét. Ngẫm lại, chắc hẵn là vì nguyên nhân đó dù sao thì hẵn cũng là người lấy sự thống khổ của người khác làm niềm vui.

Nhưng mặc kệ hẵn muốn như thế nào, nàng nhất định không thể ở chung một nơi với hẵn.

Nàng lạnh lùng cười một tiếng, thanh âm mềm nhẹ, lời nói phả ra cùng mùi đàn hương: “Gia đã có lòng như thế, thiếp thân sẽ không phụ tấm lòng của người.”

Lão phúc ở một bên, nghe hai người bọn họ kẻ nói tới, người nói lui, không hiểu hai người này đang diễn màn gì.

Hai người này, bộ dạng không giống 2 vợ chồng thật sự chút nào, ban đầu lão tưởng là đùa vui với nhau, nhưng chứng kiến một màn xong, cảm bản là không giống như hai vợ chồng son giận dỗi.

Chỉ là nếu Phượng Cô không thích nàng, vì sao còn dẫn nàng đi cùng để tham gia đại hội võ lâm minh chủ.

Thật kỳ quái.

Bất quá, lão lại thấy trong lòng không thoải mái khi nhìn cảnh này, bởi vì lão vừa nhìn thấy Thượng Quan Văn Thanh đã rất yêu mến nàng. So với

đại phu nhân Thủy nhu thì Văn Thanh cũng nhiều phẩm chất tốt, cả hai đều là những người con dâu tốt.

Lão rất ưa cô con dâu này.

Nhưng xem tình hình này thì có chuyện không đơn giản rồi.

Hai người bọn họ, căn bản là có chuyện gì không rõ ràng đây.

Lúc này để hai người ở cùng một chỗ chỉ sợ chỉ càng làm cho mối quan hệ trở nên tồi tệ hơn, xem chừng bộ dạng này của Phượng Cô, nếu Văn Thanh ở lại nơi này, chắc hẳn sẽ hành hạ nàng một phen.

Vì vậy, lão bá chậm rãi lên tiếng: “Chi bằng mời Nhị phu nhân qua Tây Sương phòng nghỉ tạm vậy! Lão bá ta sẽ sai người ngay lập tức bố trí lại tiện nghi ở đó!”

Phượng Cô lạnh lùng trừng mắt: “Không cần! Chúng ta hai người ngủ cùng mới có thể ngủ ngon được, cần gì phải nhiều chuyện như thế! Quyết định như thế đi, ta với nàng sẽ ngủ tại Nhĩ các này.”

Lão phúc thấy Phượng Cô nói thế cũng không biết làm thế nào cho phải.

“Nhưng mà Nhị phu nhân...” Lão phúc nhìn ánh mắt kháng cự của Văn Thanh, biết bản thân đã đi quá giới hạn, nhưng thật lòng cố gắng nói để cứu vãn tình hình.

Phượng Cô mới chính là kẻ quyết định.

Hắn cười một tiếng: “Lão phúc, người không phải nói vợ chồng ta có chỗ kì cục sao? Ta chỉ làm như người nói thôi! Bây giờ ta muốn cùng nàng ngủ một chỗ, người phải như thế nào mới an bài đây?”

Lão phúc nghe vừa xong lời này thiếu điều muốn cắn đầu lưỡi, những lời kia đúng là vừa từ miệng lão ra, giờ lại nói những điều ngược lại.

Không còn cách nào khác là nhìn hết trái phải, không dám mở miệng tùy tiện, sợ mắc phải sai lầm nữa.

Văn Thanh cũng lạnh lùng đứng một chỗ, trong lòng thầm hồi hận.

Nhìn thấy ánh mắt tàn nhẫn của hắn, nàng biết, những điều khổ sở lại sắp tới.

Có điều, mặc kệ thế nào, nàng cũng không thể để lộ ra nửa phần sợ hãi cho người ta xem thường, dù thế nào cũng không nhượng bản thân yếu mềm, nàng phải có tôn nghiêm của nàng.

“Phú bá, nếu như Gia muốn Văn Thanh hầu hạ, Văn Thanh nghỉ ở trong Nhã các thế này cũng tốt. Gia đã có thâm tình hậu ý, nếu Văn Thanh còn từ chối, thật là không hay chút nào.” Nàng vừa nói, vừa cố ý nhấn mạnh 4 chữ “thâm tình hậu ý”, phảng phất sự sang trọng, đi kèm với việc bản thân nghiêng răng nghiêng lợi.

Nói xong, nàng ngẩng đầu lên, khuôn mặt tựa hồ không có chút biểu cảm gì, không để ý sự tình xung quanh, thuận miệng nói tiếp: “Phúc ba, bữa tối đã chuẩn bị xong chưa, ta đói bụng,”

“Bữa tối đã sẵn sàng, mời Nhị phu nhân dùng.” Lão phúc vừa nghe Văn Thanh nói, mắt lộ ra ý tán thưởng.

Phượng Cô tàn nhẫn lãnh khốc là thế, thiên hạ được mấy người không sợ hắn.

Văn Thanh này lại có thể quật cường đối mặt với hắn như thế, trên mặt không hề lộ nửa vẻ sợ hãi, nam nhân có thể làm được như thế chỉ sợ là không có.

Bất quá, càng tán thưởng nàng bao nhiêu, lão lại càng lo lắng khi thấy thần sắc tàn nhẫn của Phượng Cô bất nhiều, lão biết, tối nay, chắc chắn Văn

Thanh sẽ phải chịu những sự trừng phạt.

Ngẩng đầu nhìn về phía Vân Thanh, thấy khuôn mặt nàng cương nghị, ánh mắt kiên định nhìn Phượng Cô.

Phượng Cô nhếch mép cười nhạt, trong mắt hiện rõ sự tàn nhẫn, lãnh khốc, làm cho người ta trông thấy mà hoảng sợ.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Đối Mặt

Thất Thân Làm Thiếp

Bữa cơm thật vô vị, nghĩ tới việc ăn xong sẽ phải trở về Phượng Các đối mặt với nam nhân kia, nàng không ăn nổi.

Cầm đôi đũa trong tay, không thể nào tập trung ăn cho được, cuối cùng nàng đành để đôi đũa xuống. Bình sinh nàng ăn uống đã ít, hôm nay lại càng khó ăn, trong lòng chất đầy suy nghĩ.

Hồng Thư đứng một bên trong lòng lo lắng, khuyên nhủ: “Nhị phu nhân, nên ăn nhiều một chút. Mặc kệ chuyện gì, cũng nên ăn thêm đi.” Gia cùng Nhị phu nhân vừa xảy ra chuyện, bản thân nàng chứng kiến nhưng thật sự là nàng bó tay không làm gì được.

Nàng có thể chiếu cố Nhị phu nhân, chăm sóc Nhị phu nhân bình an trên đường đi, nhưng nàng không được làm bất cứ điều gì chống lại Gia, cho nên những lời Song nhi hôm nay hỏi nàng, nàng không biết trả lời thế nào.

Bốn người bọn nàng Hồng Thư – Hoàng Kỳ – Lục Cầm – Lam Họa – đều là người của Gia, các nàng đã từng thề sẽ chỉ trung thành với mình Gia, ngay cả khi Gia chết, cũng sẽ nguyện chết theo Gia.

Kỳ thật, bản tính Gia không phải là kẻ lãnh khốc như thế, là do chuyện năm đó khiến cho hắn trở thành như vậy, có đôi khi, chỉ vì một chuyện gì đó mà khiến cho người ta trở nên cực kỳ tàn nhẫn.

“Không ăn, ta thực sự không ăn nổi, các người ăn đi, sau đó thu dọn đi.”
Văn Thanh đứng lên, thật sự là ăn uống không vào.

Kỳ thật có một số việc bắt buộc phải đối mặt -, hẳn là ma cũng được, là quỷ cũng được, đều không sao cả.

Nàng đã nhận được rất lâu, thật lòng vẫn muốn nhẫn nhịn trốn tránh, nhưng thực sự là không có tác dụng.

Rốt cục, cũng phải đối mặt.

Nàng vừa kéo váy đứng lên, đã nghe thấy thanh âm nức nở của Văn Thanh: “Tiểu thư...”

Âm thanh nghe vô cùng thống khổ, khiến nàng phải quay đầu lại.

Văn Thanh quay đầu lại, đưa tay lên đầu, cười an ủi Song nhi “Có chuyện gì mà bộ dạng như thế, khiến ta nổi hết da gà.”

Song nhi vẫn đứng im đàng xa, không nhúc nhích, nước mắt tuôn mỗi lúc một nhiều, từng giọt từng giọt rơi trên mặt đất, thanh âm càng lúc càng lớn.

Tách... tách... chảy tràn trong tâm mỗi người,

Văn Thanh thật sự không dám nhìn Song nhi, nhìn thấy nha đầu kia bộ dạng khổ sở như thế, lòng nàng dâng lên một nỗi đau.

Không muốn làm Song nhi lo lắng, cũng là muốn động viên mình, Văn Thanh khẽ cười: “Đừng khóc, binh tới thì tướng đỡ, nước đến thì đắp đê, chưa từng có chuyện gì ta không kiểm soát được, phải tin tưởng ta.”

Nàng nói xong nhìn Song nhi.

Chỉ thấy Song nhi lau nước mắt, nhất thời có vẻ kiên cường, trưởng thành hơn: “Tiểu thư, người không được nhẫn nhịn như thế nữa, người cũng phải nghĩ đến bản thân mình chứ. Mặc kệ người quyết định như thế nào, Song nhi sẽ vĩnh viễn đi theo người.” Song nhi nói như thề.

Không cần nhẫn nhịn nữa?

Đúng là Song nhi luôn hiểu rõ nàng, nàng trước giờ một mực nhẫn nhịn, từ nhỏ cho tới giờ, vẫn luôn nhẫn nhịn người khác.

Tựa hồ, thói quen nhường nhịn, không cùng người khác so đo, đã ăn sâu trong tiềm thức nàng, trở thành một thói quen.

“Yên tâm đi, ta sẽ có cách giải quyết.” Văn Thanh đẩy cửa ra, hướng về phía Phượng Các mà bước. Có lẽ có một ngày, nàng sẽ thay đổi, nhưng hiện tại, nàng thật là chưa dứt bỏ được.

Phượng Các. Phượng Cô đang ngồi uống rượu, ngón tay thon dài cầm cái chén bạch ngọc rót đầy rượu, trong đôi bàn tay của hân, tựa hồ chiếc chén lại càng thêm phần đẹp mắt, hân khẽ ngửa cô, uống từng chén từng chén.

Văn Thanh đi vào, hân cũng không có để ý, chỉ thoáng qua một chút rồi tiếp tục uống rượu, tư thế tao nhã dưới ánh trăng.

Văn Thanh cũng không nói chuyện, liền tìm một cái ghế ngồi xuống, sau đó một mực trầm tĩnh chờ hân nổi thịnh nộ.

“Uống một chén?” Hân hốt nhiên quay đầu lại, rót rượu, nâng một chén lên cho nàng.

“Không được, Văn Thanh không uống được”. Văn Thanh nói nhỏ, nhìn hần, biết rõ là hần căn bản không mời nàng mà là đang quát.

“Không uống sẽ tiếc đấy, rượu này chính là loại thượng hạng a!” Hần vừa nói, vừa để chén rượu sát mũi, ngửi một hơi, sau đó khẽ buông một tiếng thở dài.

Mi gian buông xuống, ánh mắt khép hờ, bộ dáng hần say mê tự đắc, phảng phất rượu này đích thực là loại rượu ngon.

Chỉ là Văn Thanh rõ ràng thấy ánh mắt hần không giống như lời hần nói. Nàng cũng không mở miệng, lẳng lặng nhìn hần, đến tận cùng là hần muốn làm cái gì.

Một hồi lâu sau, hần mở mắt, vẻ mặt thô bạo, thần sắc thay đổi, tiếng nói hướng về Văn Thanh: “Người trái lại rất can đảm!”

Nàng trong lòng hơi loạn, hai tay khẽ nắm chặt, song trên mặt lại càng lạnh hơn, yên lặng theo dõi hần: “Văn Thanh không rõ ý tứ của Gia?”

Biết rõ còn cố giả vờ!

Phượng Cô trên mặt cười nhạt, lạnh giá: “Người thông minh như vậy lẽ nào không biết ý của ta? Không cần phải khiêm nhường đến mức ấy đâu! Người còn là Tài nữ của Vân Quốc mà! Tài nghệ vô song!”

“Gia quá khen! Trước mặt người, Văn Thanh sao dám xưng danh tài nữ, thật quá hổ thẹn.” Nàng lẳng lặng nói, trên mặt bình tĩnh.

Nhưng kì thực trong lòng nàng sớm đã rồi một mớ tơ vò.

Danh hiệu tài nữ kia, bản thân nàng không hề muốn.

“Miệng lưỡi thật sắc bén, mau lại đây hầu hạ ta.” Hần hốt nhiên trong lúc nhất thời lại hòa hoãn, khóe miệng khẽ cười, tựa hồ nụ cười lạnh căm

kia cùng hành động thô bạo của hắn đều là nàng hoa mắt nhìn nhầm.

Vân Thanh không hiểu rõ hắn rốt cục muốn hành hạ nàng như thế nào, nhưng nàng cảm giác là nguy hiểm đang đến gần, nàng thật sự không muốn phải đối diện với nó.

Vẫn giữ khoảng cách với hắn, mặc dù khoảng cách này kỳ thật không có bất cứ tác dụng gì, nhưng nàng cùng cảm giác được một chút an toàn. Chợt nàng cảm nhận được chút ít cảm giác an toàn cũng hoàn toàn biến mất.

Nhưng chỉ là bất đắc dĩ, bản thân sống qua ngày, hắn cấp cho cuộc sống sung túc thật là tốt, lấy loại người lãnh khốc vô tình cá tính như hắn, nàng không cảm thấy hắn có thể tùy ý với nàng, nhưng chỉ sợ nàng không đi so với đi càng thảm nhiều lắm.

Thức thời mới là anh hùng tuấn kiệt, cái... này nàng hiểu được, vì vậy bước tới một bước, ưỡn thẳng lưng một cách chính trực, tựa hồ là chứng minh nàng cũng không sợ hãi thông thường.

Bước tới trước bàn, nàng nhẹ nhàng cầm bình rượu, cũng can đảm chiến đấu tâm lý vì hắn rót rượu.

Là rượu thượng hạng, trúc điệp thanh, nhìn rượu trong bình mà lục vàng mà rót ra chén ngọc lại trắng tuyết, sắc thái mê người, thanh lệ kiều diễm.

Tay nàng khẽ run, có vài giọt rượu suýt rơi ra bàn.

May mà ko rơi ra, không thì hắn không biết phải bắt đầu câu chuyện như thế nào

Phượng Cô cầm lấy chén rượu, tinh tế đưa lên miệng, nhưng không hề mở miệng nói lời gì.

Hắn có một thú vui, đó là người khác trước mặt hắn thất kinh, không hiểu được hắn nghĩ gì, càng sợ hãi hắn càng thích thú.

Người ta sống trên đời có thể phải đối diện với tất cả mọi chuyện, vô luận thống khổ đến mức nào, nhưng chính là sợ hãi mà không thể tỏ ra mình không sợ hãi.

Rất nhiều người quay mặt về phía nguy hiểm nhưng mặt không đổi sắc, nhưng trong lòng thì dậy sóng sụp đổ.

Đây mới là phương pháp hành hạ nhân tâm thượng hảo nhất. (sống không bằng chết a... T_T)

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Trúc Diệp Thanh

Thất Thân Làm Thiếp

“Trúc diệp thanh là tên loại rượu thượng hạng nhưng cũng là tên xà độc.” Hắc di chuyển chén rượu, hướng về phía Văn Thanh hỏi: “Người cũng biết Trúc diệp thanh này là một loại độc xà chứ?” (rắn độc)

Văn Thanh suy tư, đại khái cũng biết, mặc dù chưa từng gặp qua xà độc trúc diệp thanh nhưng cũng có thấy qua sách.

Là một loại độc xà cực độc (rắn), toàn thân xanh thẫm, từ mắt đến dọc thân bụng hai bên và đuôi đều có sắc điều văn hoàng bạch, đuôi màu hồng nâu, vô cùng đằm mặt, nó thích tính nhiệt, thông thường hay thấy ở nơi nóng bức.

“Xem ra người cũng biết rõ.” Hắc không đợi Văn Thanh trả lời lại nói tiếp. Hắc là người thông minh, chỉ nhìn phản ứng trên mặt Văn Thanh hắc hiểu nàng tất nhiên là biết.

“Từng xem trong sách ở thư phong, cũng chưa từng gặp qua.” Văn Thanh gật đầu nói. Trong lòng có điểm không rõ hắc vì sao đột nhiên nhắc tới loại độc xà trúc diệp thanh này.

Chắc do chuyện trùng tên nên hắc mới nhiều lời như thế.

Nhưng nàng tin một điều, hắc không phải là loại người nói bừa, hắc là loại người mà mặt luôn lạnh lùng, một lời nói đáng giá ngàn vàng (nhất tự

thiên kim *), tại sao lại đối với nàng đột nhiên nhiều lời đến vậy.

Lúc này trong lòng nàng mơ hồ đã có điểm bất an.

Mơ hồ, phỏng phất đoán xem hẳn định làm gì, thần sắc trên mặt hẳn không bộc lộ điều gì, trên mặt nhất nhất tà khí, phượng nhãn chăm chú nhìn chén rượu trúc điệp thanh.

Văn Thanh vịn tay lên bàn, có điểm không an tâm, nắm chặt tay lại.

“Văn Thanh có muốn nhìn thấy tận mắt trúc điệp thanh không? Vẻ đẹp thật sự là mỹ lệ a?”. Hẳn đột nhiên mãnh liệt ngẩng đầu lên nhìn Văn Thanh, bạc môi khinh động, ôn nhu nhẹ nhàng phun ra lời nói.

Khước lần này đến lần khác là đòn chí mạng.

Văn Thanh trong tâm không khỏi run sợ, hẳn đúng là lãnh khốc.

Nàng cố gắng cho bản thân không được sợ hãi, bởi nàng biết chỉ cần thấy biểu hiện sợ hãi của nàng, hẳn sẽ thực sự lấy xà độc ra dọa nàng.

Vì vậy chỉ nhẹ nhàng nói: “Văn Thanh không muốn nhìn Trúc điệp thanh.” Chỉ là hi vọng hẳn không quá mức tàn nhẫn.

Nhưng do nàng cực lực khắc chế bản thân nên môi trắng bệch, ánh mắt không né tránh lại càng tiết lộ nàng đang sợ hãi. Nàng rất sợ, nàng rất sợ hãi, không hiểu vì sao hẳn lại biết điều này.

“Nhưng mà ta lại muốn nhìn một chút, uống rượu Trúc điệp thanh, nhìn hẳn Trúc điệp thanh, nhất định là một chuyện thú vị.” Hẳn vừa nói vừa cười khê, ung dung hưởng thụ bộ dạng hoảng sợ của Văn Thanh. (thích thì anh đi mà ngắm 1 mình í. Đồ dã man.)

Ánh mắt Văn Thanh chấn động, trên mặt tái đi, bàn tay bám chặt cạnh bàn đã trắng bệch, đôi mắt hiện rõ sự sợ hãi, hết lần này đến lần khác ánh

mắt quật cường ấy nhìn vào mắt hắc không hề chớp mắt.

Phượng Cô cười một tiếng, thủ một chưởng sau đó duỗi tay ra, trong tay là một con rắn nhỏ toàn thân xanh thẫm, khoảng hai ngón tay, thân hình đó trong tay hắc khẽ nhúc nhích động đậy.

Con mắt thao láo của nó nhìn chăm chú vào Văn Thanh, đưa cái lưỡi dài ra hướng về phía trước.

Nàng cắn chặt răng là bờ môi đã trắng bệch, khẽ run lên trong cổ họng. Nhưng ánh mắt vẫn yên lặng chăm chú nhìn vào mắt xà, cứ giằng co, nhìn không chớp mắt, thoáng một cái, con rắn liền nhắm phía nàng mà bổ tới.

Trên mặt hiện rõ lên một thân rắn, chân cũng nhũn ra, nếu không có một tay đỡ bàn, chỉ sợ nàng sớm đã ngã khụy.

Nàng rất sợ rắn, từ nhỏ đã sợ, tuy chưa gặp bao giờ nhưng nghe người ta nói, một khi bị rắn cắn sẽ bất tỉnh mười năm. Bản thân nàng chưa từng bị rắn cắn, nàng từ nhỏ đến lớn chỉ gặp qua rắn có một lần, là một con rắn nước, sau đó sợ đến hết hồn, mẫu thân liền ra lệnh cho hạ nhân treo ở nơi nàng ở lưu hoàng để rắn sợ mùi không dám đến.

Có lẽ đây là nỗi sợ trời sinh.

Một tay nàng lục lọi bên hông, rốt cục mò ra một cái bao nhỏ, nàng luống cuống mở bao ra, trong đựng lưu hoàng dùng để phòng trừ rắn.

Nàng dùng sức hất chỗ bột ra, hướng về phía con rắn.

Nàng thấy rõ tay Phượng Cô không hề động đậy, không hiểu tại sao bao lưu hoàng lại rơi trọn vào tay hắc.

“Đưa ta!” Món đồ hộ thân duy nhất bị cướp đi, nàng tức thì cả thân kinh hoảng, tay duỗi ra, hướng theo tay hắc để tìm bao lưu hoàng.

Chi thấy hần cười khẽ một cái, trong tay khẽ di chuyển, Văn Thanh không thể lấy được bao lưu hoàng: “Bao này thật là hữu dụng. Được rồi, hãy đưa cho ta!”

Hần vừa nói vừa thu bao vải vào trong ống tay áo.

Kỳ thật nàng biết, Phượng Cô sở dĩ biết nàng sợ rắn nên nhất định chuẩn bị bao này, Phượng Cô là hạng thông minh, hôm đó lại xa ngựa, trong lúc vô tình phát hiện nàng có mang theo bao lưu hoàng, hần liền đoán nàng nhất định là người cực sợ rắn, bởi vì lưu hoàng này là loại dưng mà có đặc tính để phòng rắn, chỉ cần rắn ngửi thấy mùi này lập tức sẽ tránh xa.

Văn Thanh sắc mặt xanh mét, toàn thân run rất, vừa rồi muốn lấy lại bao lưu hoàng trong tay hần nhưng vừa chạm vào là một thứ mềm mềm dính dính.

Không hiểu sao, Phượng Cô trong nháy mắt đã hướng tay phải đưa lên cho nàng.

Nhìn con vật xanh thẫm kia, mặt Văn Thanh mất đi toàn bộ huyết sắc, trắng bệch.

“A” nàng hét lên một tiếng, đem con vật trong tay hần quăng đi, cả người té ngã trên mặt đất.

Đột nhiên, cửa bị một người dùng lực phá ra, phúc bá cùng mấy người theo vào.

Phượng Cô trên mặt lạnh lùng: “Các người làm gì ở đây?”

“Làm gì? Nhìn là biết chuyện gì?” Phúc bá nhìn thấy Văn Thanh té ngã trên mặt đất, vẻ mặt tái nhợt, bộ dáng thất thần liền hướng về phía Phượng Cô lớn tiếng quát.

Hồng thư từ phía sau theo tới, vội vàng đỡ Văn Thanh dậy: « Nhị phu nhân, người làm sao vậy? »

Hồng thư nhìn qua liền hiểu rõ sự việc, tối hôm nay nàng có nghe Gia sai người đi bắt một con rắn Trúc điệp thanh. Nàng lúc ấy nghe được đoán là Gia muốn đổi phò với Nhị phu nhân, chính là nàng thường ngày thấy Nhị phu nhân luôn giữ vẻ mặt tỉnh táo kiên kịnh, không giống như loại người sợ rắn.

Không nghĩ tới Nhị phu nhân sợ rắn như vậy, tình trạng thảm thê tới mức này.

Nàng nhẹ nhàng giúp Văn Thanh: « Nhị phu nhân đừng sợ. »

Phúc bá nhìn Phượng Cô, ánh mắt lạnh nhạt: « Người có thể làm như thế với nữ tử sao? Ta xem người rồi sẽ đến một ngày phải hối hận. »

Lão bá nói xong, quay sang Hồng Thư nói: « Đỡ Nhị phu nhân, đưa người nghỉ ở hậu viện, xem ai dám khi dễ nữa,. » Lời nói phảng phất khiêu khích, cùng nổi giận.

Hồng Thư nhìn về phía Phượng Cô, người vừa ra lệnh, trừ lão phúc ra... không ai dám ngược lại mệnh lệnh của hân.

Lại thấy Phượng Cô không nói gì, lão phúc cũng không có ý nói thêm gì, nàng theo hầu Gia lâu tất nhiên rõ ý của hân, lúc này mới dám giúp Văn Thanh theo lão phúc đi.

Đương nhiên, Phượng Cô không dự định cho Văn Thanh ngủ tại nơi này, hân biết rõ lão phúc đang đứng chờ sẵn ngoài cửa, chẳng qua cố tình dọa nàng một phen, hôm nay dọa thế cũng đủ rồi, tất nhiên thả nàng đi. (Đồ khốn Phượng Cô, Kún giết chết anh.)

* nhất tự thiên kim: thừa tướng Lã Bất Vi nước Tần thời Chiến Quốc tập hợp môn khách viết cuốn Lã Thị Xuân Thu, viết xong treo ngoài cửa thành Hàm Dương, nếu ai có thể sửa hoặc thêm bớt dù chỉ một chữ (nhất tự) cũng thưởng nghìn vàng (thiên kim

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Một Đêm Không Ngủ

Thất Thân Làm Thiếp

Một đêm không ngủ, suốt buổi tối, Văn Thanh đều mở mắt thao thức, chỉ cần liếc mắt lên, liền phảng phất thấy con rắn trúc điệp thanh màu xanh từ từ tiến đến phía mình..

Đó là cảm giác sợ hãi đến từ đáy lòng.

Song nhi cũng một đêm không ngủ đứng ở đầu giường canh giữ cho nàng, trong lòng tràn ngập sự áy náy, nhìn về phía nàng, nhưng lại không biết nói gì.

Song nhi tựa hồ biết lòng của Văn Thanh đang sợ, chỉ biết nắm tay Văn Thanh thật chặt, như là muốn liều thân bảo vệ Văn Thanh.

Văn Thanh âm thầm cảm thấy an ủi, nàng không đến mức cô đơn, vẫn còn có người nhớ đến nàng, quan tâm đến nàng.

Ngẩng đầu nhìn lên, khẽ nhắm mắt lại, một giọt nước mắt trào, rơi xuống trải giường, tạo thành một đóa hoa màu xanh đậm tuyệt đẹp

Văn Thanh thật sự cảm động bởi tình cảm của Song Nhi

“Tiểu thư, chúng ta chạy trốn đi!” Song nhi đột nhiên thốt ra một câu dọa người, dọa Văn Thanh giật cả mình, giường đôi mắt nhìn về phía Song Nhi, có điểm không thể tin được, Song nhi có thể nói ra những lời như vậy.

Sau khi nhìn trái nhìn phải, liền che miệng Song Nhi lại: “Song nhi, không được nói lung tung!” Tuy nói nơi này là chỗ của lão bá, nhưng lão bá dù sao vẫn là người của Phượng Cô.... Nếu chẳng may tai vách mạch rừng, để đến tai hăn, không biết sẽ hành hạ chủ tớ hai người bọn họ thế nào, chỉ sợ đến lúc đó, sống không được mà muốn chết cũng chẳng xong!

Phượng Cô từ trước đến nay nổi tiếng nhẫn tâm, nếu Song nhi bị hăn hạ thủ, Văn Thanh thực sự không dám tưởng tượng chuyện gì sẽ xảy ra.

Song nhi kéo tay Văn Thanh ra, vội vàng nói: “Tiểu thư, ta không nói lung tung, người nọ tàn bạo vô lương tâm như thế, lần này dùng rắn dọa người, lần sau sẽ như thế nào? Rồi lần sau nữa? Song nhi thật sự không thể trơ mắt nhìn tiểu thư cứ đi bên cạnh hăn để chịu tổn thương-!”

Thanh âm của Song Nhi nhỏ đi rất nhiều, nhưng vẫn vô cùng kích động.

“Song nhi đừng lo lắng, ta không sao -. Lo lắng cũng không giải quyết được vấn đề gì, vào lúc này, chúng ta chỉ có thể đi đâu hay đến đấy. Nhưng ta đáp ứng người, thật sự đến lúc chống đỡ không được, ta nhất định sẽ trốn đi, quyết không để tính mạng mình bị nguy hiểm -.”

Kỳ thật những điều Song nhi nói - nàng làm sao có thể chưa từng nghĩ qua, nhưng sợ hãi có bao giờ giải quyết được vấn đề, nếu nàng chạy trốn, chỉ sợ sẽ chọc giận Phượng Cô, khiến hăn đối phó với song thân phụ mẫu của nàng.

Nàng làm sao có thể vì bản thân mà bất chấp an nguy của phụ mẫu?

Hơn nữa, nếu muốn chạy trốn, lại dễ dàng như thế nói đi là đi được ngay sao? Phượng gia sản nghiệp trải khắp thiên hạ, chắc chắn công tác tình báo cũng tốt theo.

Chỉ sợ là mặc kệ như thế nào, nàng cũng không thể chạy trốn khỏi sự giam cầm của hăn.

Đến lúc đó, chỉ khiến bản thân bị đầy ọa nhiều hơn thôi!

Hôm nay, cũng chỉ có thể bình tới tướng đỡ, nước đến đắp đê, đi từng bước từng bước một, nếu có một cơ hội bất ngờ xuất hiện, nàng may ra mới có thể chạy trốn.

Còn cơ hội là cái gì, nàng hôm nay cũng không nghĩ ra, nhưng nàng tin tưởng, nhất định có biện pháp.

“Tiểu thư...” Song nhi vẫn thập phần lo lắng, đôi mắt đỏ hoe nhìn Văn Thanh chăm chú.

Văn Thanh khẽ cười, vỗ nhẹ tay Song Nhi, kiên định nói: “Yên tâm, tiểu thư nhà người chẳng lẽ lại là người dễ dàng bị kẻ khác khi dễ-!”

Vừa nói vừa kéo chần, thanh âm khinh lãng mà thanh thoát,: “Nhanh lên một chút nhanh lên một chút, chỉ sợ bọn họ muốn khởi trình, nếu chậm trễ làm bọn họ đợi, không phải là muốn chọc giận người khác sao!”

Vội vàng phân tán sự chú ý của Song nhi, không muốn Song Nhi tiếp tục làm rối tinh mọi việc lên.

Dù sao Song nhi cũng là một tiểu cô nương đơn thuần, vừa nghe thấy khẩn cấp, vội vàng nói: “Song Nhi giúp tiểu thư rửa mặt.” Vừa nói chạy vội đi ra ngoài.

Không ngờ câu nói để phân tán sự chú ý của Song Nhi lại quá thiêng, thật sự đoàn người đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ còn chờ Văn Thanh.

Phượng Cô đứng ở trước đoàn người, chưa lên xe, Văn Thanh không thèm liếc mắt qua hẳn dù chỉ một cái, vội vàng đi về phía xe ngựa của mình.

Nhưng lại bị Phượng Cô cầm tay giật lại.

Cơ đau truyền đến từ cổ tay, Văn Thanh nhìn hăn, chịu đựng cơn đau, nhẹ nhàng hỏi: “Gia có chuyện gì sao?”

Phượng Cô dùng ánh mắt lãnh liệt nhìn Văn Thanh: “Làm cho cả đoàn xe ở chỗ này chờ người đến bây giờ, người còn dám hỏi có chuyện gì sao?!!”

“Gia cũng chưa từng nói mấy giờ sẽ khởi trình, cho nên Văn Thanh thức dậy chậm một chút.” Nàng lả lướt nói, dùng lí lẽ đáp lại. Nhưng nói xong lại cảm giác được không nên, hăn không nói thời gian khởi trình, rồi lại khởi trình sớm như vậy, nhất định là có mục đích -. Nhất định muốn làm khó nàng -.

Nàng lại không nhận ra mà sa vào bẫy của hăn, hết lần này tới lần khác biết hăn đào hố vẫn nhảy vào chờ chết.

Hơn nữa hăn vốn là người cao ngạo, nhất định không chịu được kẻ khác đối đầu như thế. Nàng vẫn còn như thế đối mặt với hăn, chỉ sợ hăn sẽ không dễ dàng buông tha nàng -.

Không ngoài dự đoán, mặt hăn biến sắc, ánh mắt ngay lập tức tối sầm lại, tay duỗi ra, vịn người nàng: “Tối trễ còn dám nhiều lời, lá gan quả nhiên là càng lúc càng lớn, xem ra, tối hôm qua cảnh cáo người còn chưa đủ? Trừng phạt như vậy có phải còn quá nhẹ không?!!”

Nghe đến tối hôm qua, mặt Văn Thanh trở nên trắng bệch, một nỗi sợ hãi dâng lên.

Nhưng không muốn ở trước mặt hăn yếu thế nhận thua, cắn chặt hàm răng, Văn Thanh kiên trì nhìn hăn, không nháy mắt một lần, sau đó từ từ nói rành mạch: “Gia, thiếp thân nói tất cả đều là lời nói thật, hoàn toàn không phải nói dối!” Nói đến hai chữ nói dối, nàng nhấn mạnh.

Phượng Cô nghe xong lời của nàng, giận phát điên, chưa có ai dám dùng thái độ này nói với hã, lại còn dùng lời lẽ kiêu đấy. Nữ nhân này, xem ra là càng lúc càng lớn mật!!

Đúng là xem thường nàng, cứ tưởng nàng chỉ là một nữ tử nhát gan, đột nhiên phát hiện, nàng lại là kẻ to gan lớn mật, ngay cả quyền uy của hã cũng dám khiêu khích!!

Thêm lực vặn cổ tay Văn Thanh, Phượng Cô kéo nàng lại gần.

Rồi sau đó đột nhiên cười một nụ cười tuyệt mỹ, cũng tà ác vạn phần: “Không nghĩ tới, ta vẫn ta lại cười được một thê tử giỏi như vậy!!”

Nói xong tay lại thêm lực lên cổ tay Văn Thanh. (chẳng mấy chốc mà gãy thôi)

Văn Thanh chỉ cảm thấy cổ tay muốn gãy nát, vẫn cố nén không kêu dù chỉ một tiếng, chỉ dùng ánh mắt quật cường nhìn lại hã.

Lão phúc không chịu được, chạy đến giải vây.

Phượng Cô đột nhiên đổi nét mặt, tay buông lỏng ra, rồi sau đó cười ha ha, xoay người lên xe ngựa.

Trước khi lên xe, không quên ném lại một câu: “Ta ít khi nắm tay nữ nhân, chỉ muốn nắm thêm một chút thôi!! Thật muốn nắm thêm chút nữa.”

Rồi sau đó nhảy lên xe ngựa, thanh âm nghênh ngang: “Khởi trình!”

Văn Thanh chỉ cảm thấy toàn thân trở lạnh.

Hã tuy đã đi, nhưng khí tức thô bạo của hã dường như vẫn lẫn quất quanh đây, khiến nàng không thở được.

Song nhi chạy vội tới, mắt rưng rưng, lôi kéo tay nàng: “Tiểu thư...” một tiếng vừa thốt ra, đành bỏ dở câu nói

Văn Thanh cười nhạt một tiếng, nhẹ nhàng lau nước mắt của Song Nhi: “Đừng khóc, chỉ có ba tháng thôi, đến lúc đó chúng ta có thể gặp mặt rồi.”

“Nhưng” Song nhi hai mắt sợ hãi, vừa nói, vừa sợ hãi nhìn về phía Phượng Cô.

Văn Thanh biết nàng lo lắng Phượng Cô, vì vậy khẽ nắm tay Song Nhi nói thầm bên tai,: “Ta nhất định sẽ không để bản thân gặp nguy hiểm.”

Nói xong buông tay Song nhi, quay sang chào tạm biệt phúc bá, rồi bước lên xe ngựa.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Nhìn Với Cặp Mắt Khác Xưa Chi Phá Trận (Nhất)

Thất Thân Làm Thiếp

Đang đi, xe ngựa đột nhiên dừng lại.

“Hong Thư, tại sao lại dừng lại?” Văn Thanh cảm thấy vô cùng kỳ quái, vì vậy nhìn về phía Hồng Thư, thấy vẻ mặt Hồng Thư cực kỳ nghiêm trọng, nhưng lại như kiểu chuyện này thường xuyên xảy ra.

“Nhị phu nhân, hình như chúng ta gặp phiền phức.” Hồng Thư nói. Rồi sau đó nhắc màn che, nhìn ra ngoài.

Văn Thanh nhìn theo phía màn che nhắc lên, thấy trước đoàn xe, một đám hắc y nhân bịt mặt vây quanh, đếm qua có khoảng hai mươi ba mươi người, hơn nữa mỗi người đều không đơn giản, ánh mắt tinh táo mà tràn ngập sát ý, làm cả không khí xung quang cũng đầy sát khí theo.

Văn Thanh chưa bao giờ gặp qua cảnh tượng giăng co như vậy, đương nhiên có chút sợ hãi.

Hồng Thư vén màn xuống xe, quay đầu nói với Văn Thanh: “Nhị phu nhân, những kẻ này chắc chắn có ý đồ không tốt, hơn nữa xem ra võ công cũng không tệ, nhiều khả năng một lát nữa sẽ hỗn loạn, nhưng Hồng Thư sẽ ở trên xe bảo vệ người, nếu một lát nữa thật sự không khống chế được bọn chúng, người nhất định không được đi ra ngoài, chỉ được ở trong xe.”

“Ân.” Văn Thanh ôm một thanh kiếm. Nàng đi ra ngoài cũng không có khả năng cứu được ai, hơn nữa còn làm vướng chân vướng tay người khác, điểm này, nàng hiểu rõ -.

Nhưng nhìn ánh mắt của Hồng Thư, chỉ sợ những kẻ này không phải là loại dễ đối phó.

“Người phải hết sức cẩn thận.” Nàng dặn dò nói.

“Ta nhớ rồi, Nhị phu nhân!” Hồng Thư quay đầu lại, cảm thấy vô cùng an ủi, nàng vốn xuất thân nghèo túng, mãi đến gặp gỡ Gia, mới thoát khỏi kiếp sống ăn nhờ ở đậu.

Nhưng cho tới bây giờ, vẫn chưa có ai đối đãi với nàng như một con người đích thực (tức là luôn xem như nô tỳ, kẻ dưới), cũng không có người nào quan tâm nàng, chân chính quan tâm đến an nguy của nàng. Mặc dù hiện tại nàng là thiếp thân tỳ nữ của Gia, cũng coi là có chút thân phận.

Nhưng, có mấy người thật tâm đối đãi với nàng chứ?

Cho đến hôm nay, nàng cũng chỉ thấy có Nhị phu nhân dùng thái độ đầy để đối đãi với một nô tỳ. Có đôi khi, nàng rất hâm mộ Song nhi -, bởi vì, đều là nô tỳ, nhưng nàng không thể giống như Song nhi, có chủ nhân yêu thương như vậy.

“Làm sao vậy?” Văn Thanh thấy Hồng Thư sắc mặt đột nhiên có chút đau thương, liền hỏi.

Hồng Thư lắc đầu: “Không có việc gì.”

Rồi sau đó đi ra cửa xe, xem xét tình huống bên ngoài.

Lúc này, thị vệ đã giao chiến cùng bọn thích khách, tình hình tuy có chút hỗn loạn, nhưng xem ra vẫn khống chế được, bởi vì, tứ tỳ nữ cùng

Sâm tổng quản chưa có tham chiến, vẫn đang đứng một bên nhìn.

Đại khái là diễn viên chính vẫn chưa lên sân khấu.

Chính vì nghĩ như vậy, đội hình thích khách liền biến đổi, bày ra một thế trận rất quen thuộc, tất cả thích khách vây thành hình tròn quay lưng vào trong, hơn nữa là hai vòng tròn.

Rồi sau đó hai mươi mấy người thích khách chuyển động, càng chuyển càng nhanh, càng chuyển càng nhanh, rồi sau đó hình thành một mảnh màu đen, giống như vòi rồng.

Văn Thanh biết, đây là một loại thế trận, yêu cầu chính là mọi người phải phối hợp ăn ý, nếu thật sự phối hợp tốt, hai mươi mấy người này ít nhất cũng có thể phát ra uy lực của trăm người.

Nhất thời có thể tăng sức mạnh tấn công.

Kỳ thật đối với trận pháp, Văn Thanh trước kia từng có chút nghiên cứu -. Bởi vì khi đó trong thư phòng trùng hợp lại có sách về binh pháp. Lúc ấy chỉ cảm thấy vô cùng thần kì, chỉ là một thế trận, nếu làm tốt, lại có thể phát huy uy lực gấp mười.

Vì vậy có một thời gian ngắn Văn Thanh vô cùng say mê nghiên cứu binh pháp thế trận, cho nên dễ dàng nhìn ra đây là Toàn Phong Trận, một loại thế trận lợi dụng tốc độ xoay tròn mà đả thương đối phương đồng thời bảo vệ bản thân.

Lúc này chân chính nhìn thấy Toàn Phong Trận, Văn Thanh thấy xúc động vô cùng, uy lực của nó, so với tưởng tượng của nàng thì lớn hơn rất nhiều.

Có một thị vệ tiến về phía trước, còn chưa đến gần Toàn Phong Trận, trong trận đột nhiên lóe lên ánh đao, tay của thị vệ đã đứt lìa, máu tươi chảy

ròng rỗng, Văn Thanh thấy vậy liền lấy tay bịt miệng cho khỏi nôn.

Cánh tay đưa lìa chảy máu ròng ròng, làm cho ai nhìn thấy cũng phải sững sờ.

Hồng Thư nghĩ Văn Thanh không khỏe, định hạ màn xe, lại bị Văn Thanh ngăn cản: “Không có việc gì, ta chịu đựng được. Không đến mức sợ hãi không phán đoán được gì.”

“Nhiệm vụ nhân không cần lo lắng, tặc nhân dù lợi hại đến đâu, còn có Gia ở đây, chỉ cần Gia tham chiến, những kẻ này nhất định không thể sống sót!” Hồng Thư vô cùng tự tin nói.

Nếu không phải Phượng Cô thật là vô cùng lợi hại, nhất định Hồng Thư cùng ba nha hoàn kia không trung thành như thế, tôn sùng hãn như một thiên thần.

Đúng lúc này, Sâm tổng quản đứng dậy, gương mặt vẫn luôn trong trẻo lạnh lùng mà nghiêm túc, đứng ở đằng kia, giống như cá hắc bánh mì công (không biết cái gì luôn).

“Lui ra!” Hãn quát. Dẫn hai người Hoàng Kỳ, Lục Cầm hương về phía Toàn Phong Trận.

Rồi sau đó rút từ sau lưng ra một cái roi, hung hăng vung về phía trước, văng ra mùi vị của thuốc phiện sống, rồi sau đó hướng tới Toàn Phong Trận mà vung roi, roi như con rắn mềm mại uyển chuyển, nhưng vừa đến trước Toàn Phong Trận liền trở nên thẳng tắp.

Vung roi một hồi, đến lúc thu về, trên roi đọng từng giọt máu như chuỗi hạt trân châu màu đỏ.

Sâm tổng quản này thật là lợi hại, ngày thường không hề lộ ra chút công phu, nhưng thế mới là loại người chân chính lợi hại, bất động thanh sắc, lúc

thật cần thiết mới bộc lộ bản lĩnh.

Ra tay nhần tâm vô tình, tuyệt!!!

Một chiêu này xuất ra vô cùng nhanh, khiến địch nhân hoàn toàn không ngờ được.

Hơn nữa hãn cũng không cho địch nhân cơ hội nghỉ ngơi, từng roi một vùng tới, vô cùng nhanh nhẹn sắc bén, tốc độ quả là kinh người.

Chỉ chốc lát, hãn đã lướt qua Toàn Phong Trận được một vòng.

Nhưng đối phương tỏ ra là những kẻ được huấn luyện tốt, hơn nữa trận pháp này chỉ sợ đã thực hành trăm ngàn lần, động tác vẫn vô cùng ăn ý thuần thục.

Một chiêu bị đắc thủ, liền phòng thủ vô cùng nghiêm ngặt.

Về phía Sâm tổng quản, trở nên thận trọng, chỉ thủ chứ không công nữa.

Hồng Thư càng xem càng lo lắng, các nàng vẫn chưa bao giờ gặp qua chuyện như vậy, từ trước đến giờ, chỉ cần Sâm tổng quản ra tay, địch nhân lập tức thua trắng.

Nhưng với cục diện này, nhìn thế nào cũng không ra Sâm tổng quản đang chiếm được bất cứ ưu thế gì.

Văn Thanh thấy vậy tỉ mỉ quan sát, để đối phó với Toàn Phong Trận, không thể chỉ với võ công lợi hại là có thể nắm chắc phần thắng, Sâm tổng quản này, mặc dù thoát nhìn ra chiêu vô cùng tàn nhẫn, nhưng chỉ cần đối phương phối hợp ăn ý trăm người như một, phòng thủ thích đáng, hãn căn bản là không thể chiếm được dù chỉ là nửa phần ưu thế.

Nếu cứ đánh như vậy, chỉ sợ không phân thắng bại.

Kỳ thật, đối với Toàn Phong Trận, nói dễ phá thì không phải, nói khó phá cũng không hẳn, bởi vì trận pháp nào cũng vậy, trăm chỗ chặt chẽ tất có một chỗ sơ hở.

Toàn Phong Trận, chú trọng cả thủ lẫn công, sơ hở duy nhất, là ở đỉnh đầu, hai người bọn họ đứng quay lưng vào nhau, một trước một sau, một chặn xa một chặn gần, chính là để không cho đối thủ có cơ hội nghỉ ngơi

Nhưng bọn họ chỉ có thể phòng thủ phía trước, hoàn toàn bỏ quên đỉnh đầu.

Vì vậy Văn Thanh nhẹ nhàng lôi Hồng thư: “Trong lúc người nhảy, có thể chống ngược người (trồng cây chuối) không?”

Hồng Thư nhìn về phía Văn Thanh, đáp: “Đương nhiên là có thể -.”

Văn Thanh nghe xong cười một tiếng: “Muốn phá trận này rất đơn giản, chỉ cần phi thân chống ngược người (trồng cây chuối), tự nhiên có thể phá trận.”

Hồng Thư nghe xong Văn nói, hướng về hắc y nhân, lập tức nhìn ra chỗ sơ hở đỉnh đầu.

Hồng Thư liền cười một tiếng, đáp: “Nhị phu nhân thật là lợi hại.”

Rồi sau đó phi thân một cái, như một con phượng hoàng lửa, nhảy thẳng về phía đám hắc y nhân. Hồng Thư chống ngược người (trồng cây chuối), hắc y nhân như tổ ong bị gió thổi tung.

Vừa mở mắt ra, liền có không ít kẻ bị thương.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Tàn Nhẫn Không Nhìn Nhân Mạng

Thất Thân Làm Thiếp

Hồng Thư chĩa thẳng kiếm vào tử huyết của hắc y nhân ở giữa Toàn Phong Trận.

Sau khi Toàn Phong Trận bị phá, Sâm tổng quản lập tức vung roi, như xà xuất động, ra chiêu vô cùng độc ác, một roi đưa ra thì một hắc y nhân bị thương, một roi thu về thì một hắc y nhân bị tung lên rồi đập người xuống đất. Thấy vậy Văn Thanh không khỏi muốn vỗ tay trầm trồ khen ngợi, nàng từng thấy người ta dùng dao dùng kiếm, nhưng chưa từng gặp qua kẻ dùng roi, trình độ lại đến mức xuất thần nhập hóa. Ngọn roi trong tay hắc y nhân như vật thể sống có sinh mệnh, hơn nữa còn có bách biến công phu, lúc cứng rắn như thương, khi sắc bén như kiếm, đôi khi thì mềm mại như lụa.

Sâm tổng quản võ công đã đột phá như thế này, Phượng Cô võ công ắt hẳn phải phi thường hơn người? Văn Thanh hốt nhiên có điểm không dám tưởng tượng, khó trách Hồng Thư vừa mới nói có hắc y nhân ở đây mọi sự không cần sợ hãi, có thể thấy được sự an tâm đấy.

Sâm tổng quản một thân xông pha, tứ đại thị tỳ phía sau cũng không cam lòng đứng nhìn, tứ kiếm tề phát, trong phút chốc, như bốn đóa hoa vây quanh hắc y nhân mà nở rộ ra.

Đao kiếm đụng nhau, ánh sáng chói lòa, âm thanh chói tai.

Tứ đại tỳ nữ kiếm pháp mặc dù không theo kịp Sâm tổng quản nhưng cũng không thua kém nhiều phần, chiêu thức lợi hại nhẹ nhàng, kiếm nhẹ như lụa, phi thân một cái khiến Hắc y nhân vô lực phản kích. Trong lúc nhất thời, toàn lực đánh tới, Hắc y nhân rơi hạ, trong nháy mắt, cả hai mươi mấy người Hắc y nhân chỉ còn có vài người, tất cả đều bị thị vệ chế ngự.

Văn Thanh chưa khi nào gặp qua trận chiến như vậy, trong tâm nhất thời sợ hãi, tâm trí rung động.

Mãi đến khi trận chiến đình chỉ, Văn Thanh mới nhớ ra, một thị vệ vừa mới mất một cánh tay, vì thế ánh mắt hướng tới, thấy hấn đứng đó, mặc dù đã mất máu, sắc mặt tái nhợt, nhưng lưng vẫn đứng thẳng, không hề rên nửa tiếng, chỉ lấy tay trái một mực nắm chặt tay phải bị đứt không ngừng tuôn máu tươi.

Bộ dạng kinh hoàng như vậy không khỏi khiến nàng muốn bước tới.

Không nghĩ tới, Phượng Cô huấn luyện thủ hạ, phạm đã là thuộc hạ thì chuyện như vậy là thông thường.

Cầm lấy được cầm máu mà phúc bá chuẩn bị cho, nàng nhảy xuống xe đi tới.

Thị vệ kia, nếu không được cầm máu thì không ổn.

Nàng đi tới trước mặt người thị vệ. nhìn cánh tay đầy huyết đỏ, màu đỏ tươi kinh người, mùi máu tươi xộc thẳng vào mũi khiến cho người ta buồn nôn.

Nàng cắn chặt môi, cứu người quan trọng hơn.

Nàng đưa tay ra, kéo lấy cánh tay bị đứt của tên thị vệ, kiên định nói: “Tay của người phải nhanh cầm máu.”

Cũng may nhờ phúc bá, sợ nàng dọc đường gặp bất trắc đã chuẩn bị cho nàng không ít dược thảo, mà trùng hợp sao lại có một lọ dùng để cầm máu, lúc này có thể hữu dụng rồi.

Thị vệ kia không ngờ được rằng nàng trực tiếp cầm tay của hãn xử lý vết thương, bị nàng lôi kéo lại dùng hết sức kéo lại.

Văn Thanh sắc mặt nhất lãnh, đối hãn quát: “Không được kéo, nếu còn làm nữa sẽ khiến cho vết thương càng nghiêm trọng, phải nhanh chóng cầm máu.”

Vừa nói vừa đẩy cánh tay hãn lên, xé ống áo, miệng vết thương lộ ra, hiện ra cả xương, khiến nàng không tự chủ được tay đã bắt đầu run rẩy.

Mặt đã trắng bệch một mảng.

Nhưng nàng nhanh bình tĩnh lại, mở nắp bình thuốc, vì thị vệ kia bôi thuốc.

Chợt phía sau truyền đến một âm thanh trầm, lại mang theo một phần hách dịch nghe tức giận: “Từ khi nào, tiểu thiếp của ta lại vì một thị vệ mà tự tay cầm máu cho hãn?”

Lời nói mang theo vài phần cười nhạo khiến cho thị vệ mặt vốn do mất máu mà trắng bệch lại càng tái nhợt, mồ hôi ròng ròng, tay hãn mãnh liệt lôi kéo, không hề để ý vết thương, từ trong tay Văn Thanh kéo lại.

Hãn quỳ gối hô một tiếng lớn: “Cầu Gia xử phạt!”

Văn Thanh nhìn thấy như thế, tâm càng lạnh, nàng không rõ, Phượng Cô sao lại làm thế.

Hãn không thấy thị vệ này tay bị chặt đứt, máu không ngừng chảy xuống sao?

Hắn lãnh huyết đến vậy sao?

Nàng càng không hiểu, một kẻ như hắn, vì sao những thị vệ này vẫn tận trung đến thế với hắn.

Văn Thanh quay người lại, ánh mắt chăm chú nhìn vào người trong cỗ xe ngựa, phần nộ hướng thẳng xe nói: “Người không thấy tay của hắn không ngừng chảy máu sao? Chẳng lẽ, đối với người, tính mạng của thuộc hạ không quan trọng sao?”

Hốt nhiên gió mạnh thổi qua bất thường, không nghĩ lạnh lẽo.

Chỉ thấy trong xe ngựa màn xe đột ngột kéo lên, một thân ảnh bay vút tới trước mặt Văn Thanh.

Tay hắn bóp lấy cổ nàng, trong mắt, nhất loạt lửa giận phun ra.

Văn Thanh trong lòng phần nộ đã sớm không để ý chuyện gì khác, hai mắt chăm chăm theo dõi hắn mặc dù bị hắn áp sát.

Nàng cũng giận dữ nói: “Đừng nói người là chủ tử của họ mà lại không coi trọng sinh mạng của người khác như thế. Ông trời có mắt.”

“Ta còn cần người tới dạy ta cách đối đãi với thuộc hạ sao?” Phượng Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói, không nghĩ tới, nữ nhân này ngang nhiên không sợ chết, dám trước mặt đám thuộc hạ giằng co với hắn! Trong mắt u quang chợt lóe, càng dùng sức bóp chặt cổ nàng.

Gương mặt Văn Thanh vừa sợ hãi tái nhợt nhất thời đỏ bừng, giống như từng giọt huyết muốn vỡ ra, hô hấp dồn dập, dần dần không thể hô hấp nổi, cảm giác như các khớp xương sắp vỡ vụn. Nhưng nàng tuyệt đối không mở miệng cầu xin tha thứ, tay hắn càng xiết chặt thì nàng càng cắn chặt răng, đôi mắt quật cường theo dõi hắn.

Một hồi lâu, toàn thân Văn Thanh bỗng bễnh, cảm giác cái chết cận kề thì Phượng Cô hốt nhiên buông lỏng tay ra.

Những người xung quanh hít một ngụm khí lạnh nhất loạt, mọi người vừa rồi không dám hô hấp, nhất là Hồng Thư.

Ánh mắt chăm chú nhìn vào cánh tay Phượng Cô như sắp vọt ra ngoài.

Nếu không trải qua những lần huấn luyện nghiêm khắc, đã ghi sâu hai từ trung thành trong lòng, chỉ sợ là đã xông tới ngăn cản.

Cũng may là kiềm chế được, bằng không chỉ sợ tính tình đó của Gia, sợ rằng nàng cùng Nhị phu nhân đã không giữ được mạng.

Văn Thanh vội vàng hô hấp, tay xoa xoa chỗ cổ, ho sặc sụa.

Phượng Cô không chút thương tiếc nắm lấy người nàng, bực môi lãnh khốc vô tình thốt ra từng từ: “Ta mặc kệ ông trời có mắt không, ở chỗ này, ta là trời, ta muốn ai chết, người ấy chết, kể cả người.” (Anh chết đi, PC biến thái, Kún ghét anh. >”

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Buồn Cười – Phần Thưởng

Thất Thân Làm Thiếp

Thấy bóng Phượng Cô khuất vào xe ngựa, Hồng Thư vội chạy tới trước mặt Văn Thanh, giữ tay nàng lại: “Nhị phu nhân, người không sao chứ?”

Văn Thanh lắc đầu, trong mắt là một mảng lạnh lùng.

Chỉ cần không chết, dù là hành hạ thế nào cũng không thành vấn đề, nàng không muốn thừa nhận.

Nàng xoay người muốn tiếp tục cầm máu cho tên thị vệ kia, Hồng Thư giữ nàng lại: “Nhị phu nhân, xin dừng bước. Vừa mới như thế, Nhị phu nhân như thế nào còn muốn mạo hiểm sao?”

Nếu Gia phát hiện ra, không biết sẽ còn chuyện gì xảy ra nữa đây?

Văn Thanh bộ dạng lạnh lùng, trong mắt kiên trì thốt ra: “Nếu hãn không cầm máu thì cũng sẽ mất mạng.”

Thị vệ kia nghe thấy thế cũng hiểu được tâm ý của nàng, hãn nguyện ý không để nàng vì hãn mà gặp bất cứ chuyện gì.

Hãn quỳ gối tại chỗ, quay về Văn Thanh nói: “Đa tạ Nhị phu nhân quan tâm, Nhị phu nhân mau lên xe, ta không sao, vết thương này không thành vấn đề, tự nô tài biết cách xử lý.”

“Nhị phu nhân, người yên tâm đi! Nơi này ta sẽ xử lý!” Lúc này, Sâm tổng quản tiến lên nói, hẳn là người cho tới giờ còn giữ được tỉnh táo, nói ra được lời đúng đắn thấy Văn Thanh như thế trong lòng hẳn không hiểu sao có điểm vui mừng.

Nữ tử có hữu tình như vậy, ở bên cạnh Gia là một việc thật tốt.

Hắn ở tại Phượng Gia nhiều năm như vậy, đối với chuyện năm đó cũng biết rất rõ ràng.

Chu Nguyệt Nhi mặc dù mỹ lệ xuất trần, tính tình ôn nhu, nhưng đã sớm cùng kẻ khác thành đôi, hơn nữa, bản thân hẳn xem, căn bản Chu Nguyệt Nhi không thích hợp với Phượng Cô.

Chỉ có nữ tử trước mặt hắn đây, trong nhu mang cương, thâm tình hậu nghĩa mới là người thích hợp với Gia.

Nhìn cảnh tượng như vậy, không khiến hắn lại nghĩ thế.

Văn Thanh nhìn thị vệ bị thương nhưng không biết phải thuyết phục thế nào, lại thấy hắn kiên trì từ chối như thế, biết hẳn sẽ không để nàng bôi thuốc, hơn nữa, trên xe, người kia căn bản là không chịu.

Không kiên trì nữa, vì vậy cầm bình dược trong tay đưa cho Sâm tổng quản: “Vậy làm phiền Sâm tổng quản.” Nói xong bước chân hướng xe ngựa đi.

Trong lòng mang theo sự đau thương.

Đang lúc này, từ phía xe ngựa trung tuyến một thanh âm lãnh khốc: “Khởi trình!”

Tất cả mọi người có điểm không rõ, bởi còn mấy kẻ hắc y nhân bịt mặt chưa có xử lý.

Mà Văn Thanh quan tâm hơn là lúc này hẳn cho khởi trình thì tên thị vệ bị thương kia như thế nào trị thương được?

Hắn muốn thị vệ kia phải chết mới hả sao?

Tài không nghĩ ra.

Hoàng Kỳ tiến lên trước hướng Phượng Cô bẩm báo: “Gia, mấy kẻ hắc y nhân kia xử lý ra sao?”

“Giết!” giọng nói vô tình, quả quyết vang lên không lưu nửa phần tình người,

Hoàng Kỳ có chút ngạc nhiên không rõ vì vậy lại hỏi: “Giết bọn họ, Gia không tra hỏi xem kẻ nào đứng sau làm chủ sao?”

“Người cho là có thể tìm được thông tin về kẻ đứng sau bọn người này sao? Đơn giản thế ư? Kẻ đó nếu có thể làm cho bọn người này đến giết ta liệu không dự đoán thất bại sao? Còn có thể để bọn chúng lúc thất bại khai ra kẻ đó sao? Hẳn nhất định là đã có chuẩn bị rồi” Phượng Cô nói giọng lạnh nhạt.

Hoàng Kỳ vừa nghe, có chút lạnh lùng, mang theo vài phần không cho là đúng: “Haha, nô tỳ không nghĩ ra. Không ngờ như thế!”

Lời của nàng, mang theo vài phần lạnh lùng, giống xà độc.

Không biết vì sao, nghe giọng nói này Văn Thanh rung mình một cái, giọng của Phượng Cô đã đủ tàn nhẫn mà nghe của Hoàng Kỳ lại càng thấy âm độc.

Văn Thanh đoán được, nhiều người sẽ phải chết thảm.

Chỉ sợ sống không bằng chết.

Phượng Cô nhẹ nhàng mà nói: “Như vậy người liền đi xem có chuyện gì với chúng đi.”

Không chỉ Hoàng Kỳ, mọi người xung quanh cả Văn Thanh nghe xong đều quay đầu nhìn về phía đám Hắc y nhân. Bon chúng khoe miệng mỗi người đều chảy máu đen, đã đi đời nhà ma.

Xem ra, nhóm này tất cả đều là tử sĩ.

“Gia thật lợi hại, nô tỳ ngu dốt, đúng là không nghĩ tới điểm này.” Hoàng Kỳ lập tức quỳ xuống, trình trọng nói những lời kia. Một mặt thật sự khâm phục Phượng Cô, đồng thời cũng sợ Phượng Cô nhất thời tâm tình không tốt giáng tội.

“Dọc đường liên tục bị đánh lén, kẻ phía sau kia ta đã 7, 8 phần đoán ra, đợi tên dò la về là có thể biết rõ.” Phượng Cô trái lại không hề trách tội nàng.

Nhưng lời nói rồi lại càng khiến mồ hôi trên người Hoàng Kỳ chảy ròng ròng.

Đột nhiên Phượng Cô làm như nhớ ra cái gì bất thường liền kêu: “Hong Thư!”

Hong Thư vội vàng tiến lên: “Gia có gì phân phó?”

“Gần đây người rất tiến bộ, chỉ một chiêu mà tuyệt diệu vô cùng. Chiêu thức như vậy có thể phá được trận của đối phương cũng không tệ. Nói đi, người muốn ban thưởng gì?” Phượng Cô luôn luôn là một người thưởng phạt phân minh.

Lúc này mới nhớ ra Hong Thư lập công vì vậy nghĩ đến chuyện ban thưởng.

Hồng Thư vừa nghe, quỳ xuống: “Nô tỳ không dám lĩnh thưởng!”

“Sao?” Phượng Cô nghe xong có chút kỳ quái, những thuộc hạ này sớm đã quen với tác phong hành sự của hã, là tứ thị tỳ nhất mực trung thành với hã, sống chết với hã, thưởng cùng phạt các nàng đều lĩnh nhận, căn bản sẽ không nói nhiều lời.

Đó cũng là nguyên nhân mà hã rất vừa lòng với các nàng.

Hôm nay, Hồng Thư khước có điểm khác thường.

Không phải chỉ Phượng Cô cảm giác được kỳ quái, một bên mọi người cũng biểu lộ ánh mắt ngạc nhiên.

Vãn Thanh thấy thế, biết là Hồng Thư muốn nói là nàng dạy nàng ấy, nhưng nàng cũng không nghĩ ra, trước giờ, đội ngũ binh pháp chỉ có nam tử mới biết, nàng chỉ là nhàn hạ vô sự học một ít, cũng không muốn mọi người biết tới. Đang muốn để Hồng Thư nhận thì nàng lại nói ra.

“Gia, kỳ thật một chiêu phá trận kia, không phải do nô tỳ nghĩ ra mà là do Nhị phu nhân dạy nô tỳ, Gia muốn thưởng thì hãy thưởng cho Nhị phu nhân.”

Hồng Thư nói như vậy, đối với Phượng Cô không một lời nói dối, về phương diện khác cũng là hi vọng Gia nhìn nhận tốt hơn về Nhị phu nhân.

Nàng rất tôn sùng Nhị phu nhân.

“Sao?” Từ trong xe ngựa Phượng Cô nói ra, cảm giác kỳ quái, tứ thị tỳ, trừ Hoàng Kỳ ra, ba người còn lại đều học theo võ công của hã.

Năng lực các nàng ra sao, hã là người rõ nhất.

Mà trận pháp vừa rồi vô cùng hiểm, đến Tụ Liên Sâm (Sâm tổng quản) cũng khó có thể phá giải, Hồng Thư một chiêu có thể phá, là điểm rất khó

hiếu.

Hắn những tưởng là do nàng gặp may mà thành, không ngờ rằng là do Thượng Quan Văn Thanh chỉ cho nàng.

Trong nhất lời, hắn có cái nhìn khác về nàng.

Không nghĩ tới, Tài nữ Vân Quốc chẳng những cầm kỳ thi họa, thi từ ca phú thông thạo, lại còn phá giải được trận pháp?

Không biết là người như thế nào?

Hắn có vài phần tò mò.

Hồng Thư nghe qua thấy sự nghi hoặc của Phượng Cô lại bỏ thêm câu: “Những điều nô tỳ nói đều là sự thật.”

“Người học ở đâu ra?” Phượng Cô đột nhiên hỏi một câu.

Hồng Thư nhất thời sửng sốt, không hiểu ý tứ của hắn, nhưng dù sao cũng là người hầu hạ bên Gia đã lâu, chốc lát đã hiểu ra, liền chuyển hướng sang Nhị phu nhân.

Ánh mắt nháy nhỏ, khẽ giọng: “Nhị phu nhân, Gia đang hỏi người.”

Văn Thanh bất đắc dĩ, nghĩ đến việc nói chuyện với nam nhân lãnh khốc này nàng cảm giác không thoải mái, nhưng nghĩ lại, đôi khi quật cường chỉ hại bản thân.

Suy nghĩ một chút rồi nói.

Cúi mặt xuống, thanh âm truyền ra mềm nhũn mà tình cảm: “Hồi Gia, không học ở đâu, chỉ là trước kia xem trận pháp trong sách mà ngộ ra.”

“Tự học mà thành mấy ai làm được.” Phượng Cô nói nhỏ trong giọng nói đã bớt đi lãnh khốc.

Nghe hắt khích lệ, Văn Thanh cũng không có chút cao hứng, đứng nguyên một chỗ không có nói thêm gì.

Chợt thấy Phượng Cô lại nói: “Nghĩ xem muốn thưởng cái gì?”

Văn Thanh ngẩng đầu, vốn định nói không cần, vì căn bản nàng không muốn nhận thị tình của hắn, chỉ là ánh mắt lại lướt qua tên thị vệ kia.

Trong lòng không đành lòng, vì vậy nói: “Thiếp thân hi vọng Gia có thể an trí tốt cho tên thị vệ bị thương kia.”

Trong xe Phượng Cô nghe đến những lời này, mặt biến sắc lạnh lùng, mắt lóe lên giận dữ, hắt khó khăn lắm mới có hảo tâm tình thưởng cho nàng, ai ngờ nàng lại đem chuyện xin cứu tên thị vệ ra để xin với hắn.

Thanh âm khinh lãnh truyền ra: “Lãnh Sâm, an bài tên thị vệ kia về Song phúc trấn. Những người khác khởi trình.”

Mặc dù Phượng Cô ngữ khí bất hảo, nhưng tên thị vệ kia được trị thương, Văn Thanh vô cùng vui mừng.

Nàng vốn tâm địa Bồ tát, thấy một người máu chảy đầm đìa như thế trước mắt, muốn nàng ngồi yên là không thể được.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Mỹ Nhân Khó Gả

Thất Thân Làm Thiếp

Qua một hồi biến động, tất cả tựa hồ quay trở lại sự yên bình như ban đầu.

Hơn 10 ngày qua, tất cả song êm gió lặng, không phát sinh thêm bất cứ chuyện gì.

Nàng cùng Văn Cô từ hôm đó dường như có chung một suy nghĩ nào đó, không hề phát sinh một vấn đề gì thêm, hẳn cũng không hề làm khó dễ thêm cho nàng, nàng cũng một mực tận lực tránh né mọi việc phải tiếp xúc với hẳn.

Không có Song Nhi bên cạnh nhất thời chưa quen được, mặc dù Hồng thư hết sức tỉ mỉ chăm sóc nhưng thật sự vẫn có cảm giác thiếu một phần thân thiết. Dù sao Song Nhi theo hầu bên nàng cũng đã mười mấy năm, hằng ngày luôn vui cười bên nhau, là điều thật hạnh phúc.

Kéo màn xe lên nàng nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ.

Rất đẹp, vạn vật tỏa sắc, núi non xanh biếc, yên bình thanh tĩnh, không có bất cứ điều gì tư nhiễu, không buồn không lo, trái lại rất hợp cho việc du sơn ngoạn thủy.

Đáng tiếc, ngày vui ngắn chẳng tày gang.

Đang lúc nàng ngắm cảnh núi non, vườn hót thì có tiếng cười vọng qua, nàng sợ rằng lại có phiền phức.

Những ngày qua nàng không dám suy nghĩ chuyện này, đã hơn mười ngày, hẳn không nên tới, ai biết hẳn nghĩ thế nào lại ngang nhiên xuất hiện trước mặt nàng.

Bất quá hẳn thật kiêu ngạo, dám thể hiện là mình đang ở phía sườn núi, hoàn toàn không sợ chết.

Nhìn qua hai phía tả hữu, 2 người thị vệ đi bên tựa hồ không hề phát hiện ra điểm gì bất thường.

Nàng tự cười mình, bản thân chắc là nhìn thấy ảo giác.

Nhưng nàng nghĩ lại, rõ ràng không phải là ảo giác.

Nhưng lần này Hồng Thư đang bên nàng, nếu hẳn muốn bắt nàng đi thì sẽ không dễ dàng vậy.

Nghĩ đến đây chợt thấy tiếng hô hoán của thị vệ phía trước, có lẽ có chuyện gì xảy ra, xe ngựa cũng chợt ngừng lại.

Lòng nàng, cùng với cú xóc nảy xe nàng một phen chấn động, mí mắt giật liên hồi.

Biết lại có chuyện, nàng hé rèm che, không hiểu giữa đường tại sao lại có một tảng đá lớn ngăn trở lối đi.

Không quá lớn nhưng cũng đủ gây khó dễ cho xe ngựa đi qua.

Nhưng xử lý được cũng không phải là chuyện đơn giản, bởi vì hai bên sườn dốc, về căn bản không biết dời tảng đá đi bằng cách nào.

Chỉ thấy Lãnh Sâm là lẳng lặng đứng ở phía xa, sau đó nói: “Đá vụn.”

Vài tên thị vệ phi thân từ trên ngựa xuống, vận lực trong tay, trong tay bọn họ ngưng tụ lại một vòng diệu quang.

“Hống” lớn một tiếng, bốn người nhất tể hướng tay về phía tảng đá lớn dùng sức đẩy, tảng đá lớn dần di chuyển rồi bay là là đất.

Vân Thanh vô cùng ngạc nhiên, nàng rất cảm thán trước loại nội công ảo diệu thần kỳ này. Nhìn tảng đá bay lên thập phần quý dị.

Tinh thần bừng tỉnh, trong nháy mắt, tảng đá đã vỡ vụn ra.

Giờ cũng đã quá trưa, chỗ này rừng núi sương mù, mà chói mắt phi thường, giống như có độc khiến người ta không thể chịu nổi phải nhắm mắt lại.

Không rõ thế nào, tay nàng bất giác hướng về phía Hồng Thư nắm lấy.

Ngón tay thon dài, hơn nữa lại thập phần cường hữu, thủ chương, có một cái bao dày đủ bao trọn bàn tay nhỏ bé của nàng.

Không đúng, nàng kinh hãi hất tay ra.

Đột nhiên bị kéo lại, cả người nàng suy chuyển.

Sương mù dày đặc, nàng vừa cảm thấy thân thể động dậy đã bị người mang xa khỏi đoàn xe.

Nàng cảm thấy mùi hương xa lạ mà quen thuộc - tùng thảo vị.

Nàng bất giác khẽ thở dài, không nghĩ tới một vòng lại bị hấn bắt đi.

Thật không biết nên nói cái gì mới phải?

Nên khen hấn thâm thuật lợi hại hay nên nói rằng Phượng Cô khả năng cảnh giác quá kém đây?

Không biết vì sao, nàng hội suy nghĩ được, hai lần bị Tà Phong bắt đi, đều thập phần kỳ quái. Đội thị vệ không hề hay biết, trong khi thường ngày, họ canh giữ vô cùng nghiêm ngặt.

Nàng có cảm giác như bọn họ để cho nàng bị người ta bắt đi.

Bởi vì vừa xong, cả đội thị vệ không có một người nào đuổi theo.

Cho là họ không hề phát hiện ra đi, nhưng không thể có khả năng như thế, nhưng bản thân nàng nhất thời không đoán ra được nguyên nhân đó.

Nàng mở đôi mắt xinh đẹp mang theo vài phần tức giận, trừng mắt hướng qua Tà Phong: “Người là âm hồn phải không...”

Lời nói nửa chừng bị ngắt bởi nàng bị Tà Phong đột ngột ôm trọn trong ngực hân.

Tư thế mập mờ... không rõ.

Trên mặt nàng nóng rần, đỏ bừng.

“Sao lại là Âm hồn bất tán đây? Khó nghe quá! Chúng ta đây nên gọi là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ!” Khuôn mặt Tà Phong tươi cười nói, ánh mắt tinh quái nhìn về phía Văn Thanh.

Trên mặt nàng là một màu hồng phấn, càng lúc càng nóng, thân thể cứng ngắt, trong mắt tỏa ra vẻ kỳ lạ.

Hắn cho rằng thân thể nàng không khỏe liền hỏi: “Người làm sao vậy?”

Lời vừa mới dứt, Văn Thanh liền thét lên: “Buông!” mặt nàng lộ rõ vẻ then thùng. Cả người kiều diễm như xuân hoa, trông cực kỳ mỹ lệ.

Tà phong bất giác nhìn tư thế của hai người bọn họ.

Hắn cũng “Hống” lên một tiếng, mặt đỏ bừng.

Hắn không phải cố ý a!!!

Hắn chưa từng có ôm qua nữ tử, chỉ là mới rồi thuận tay lôi nàng liền kéo vào trong lòng, chưa kịp ngẫm lại liền ôm nàng phi nước đại.

Lúc này đây hắn mới thấy bộ dạng lúc này của hai người thật ám muội.

Trong lòng nghĩ sao phản ứng vậy, nghe nàng thét buông hắn liền buông tay ra, quên mất bản thân lúc này đang khinh công bay giữa không trung.

Văn Thanh cả thân rơi thẳng tắp xuống đất.

Tà Phong hoảng mình vội hướng theo kéo Văn Thanh lại nhưng không kịp khinh công, vô phương cứu.

Cả hai người cứ thế rơi thẳng xuống đất.

Vì tránh cho Văn Thanh ngã bị thương, hắn ôm lấy Văn Thanh rồi quay người xuống dưới, cuối cùng Văn Thanh ngã trên thân người của hắn.
(haha. Ám muội chết đi nhá nhá. Công nhận anh nè ga lãng.)

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Da Mặt Dày - Hãn.

Thất Thân Làm Thiếp

Văn Thanh tức giận dùng sức đẩy hãn, ánh mắt trừng trừng phóng ra.

Kỳ thật nàng không muốn như thế nhưng do thẹn quá. Hãn vừa mới vì nàng mà bị thương, tình nguyện ngã trên mặt đất để nàng an toàn.

Người làm được như vậy chắc chắn không nhiều.

Cho dù là người có nghĩa hiệp thế nào nhưng nguyện ý cứu người khác như thế thật không nhiều người làm được.

Hơn nữa, xét cho cùng thật buồn cười, là kẻ bắt cóc và người bị bắt cóc.

Huống hồ hãn đối với nàng cũng không cố ý khinh bạc, xem hành vi vừa xong thì nàng không thể nào nhỏ nhen so đo với hãn.

Nhưng nếu cứ để yên như vậy thì hai người không tự nhiên chút nào.

“Ta không phải cố ý.” Tà Phong nhất thời luống cuống, mặt ửng hồng, nói năng lung tung, bộ dạng thập phần ủy khuất.

Hãn cho là Văn Thanh tưởng nhầm hãn khinh bạc người, là do hãn vô tình mạo phạm nàng, hãn chỉ là vừa mới ... ôm nàng, tự nhiên ..., theo bản năng trời sanh, hốt nhiên quên mất nam nữ thụ thụ bất thân.

Nhưng... thật sự là hắn không có cố ý!!! (nam nhân này dễ thương quá. Mún bẹo má cho chit J))

Ánh mắt vô tội nhìn nàng.

Văn Thanh thấy bộ dạng của hắn như vậy trong lòng muốn cười nhưng không lộ ra, chỉ nhìn hắn, vẫn duy trì vẻ lạnh lùng: “Làm chuyện như thế lại còn nói là không cố ý sao?”

“Ta chỉ là... vô tình!!” Hắn vội vàng biện minh.

“Được rồi! Ta coi như là người vô tình vậy.”

Còn tưởng rằng phải một hồi thanh minh mới có thể khiến Văn Thanh tha thứ, ai ngờ hắn chỉ vừa nói một câu, Văn Thanh liền tha thứ cho hắn.

Nhất thời, hắn có chút kinh ngạc, ánh mắt mở lớn nhìn nàng.

Văn Thanh nhìn về phía hắn, cố ý nói tiếp: “Làm sao vậy? Chẳng lẽ không đúng là vô tình?”

“Không phải, không phải! Ta thật sự vô tình!” Hắn vừa nghe vội vàng tả hữu khoát tay, đưa tay loạn xạ chỉ sợ chậm một chút sẽ khiến hắn thành kẻ cố ý vậy.

Văn Thanh cười một tiếng, đứng lên: “Người là do vô tình thì ra cũng không trách.”

Nói xong tay đưa lên vuốt một vài sợi tóc bị xổ ra, bởi vì không có gương nên nàng không thể coi rõ được, chỉ có thể vuốt mấy sợi tóc rối ra phía sau rồi búi lên.

Khuôn mặt trắng hồng, khóe miệng cười yếu ớt, liễu mi thật dài, đôi mắt trong suốt ngời sáng, cái mũi nhỏ xinh đẹp, lại đôi môi chúm chím.

Nhìn vẻ đẹp này của nàng, Tà Phong hốt nhiên phát hiện nhìn nàng lúc này hẳn có vài phần ý tình mê loạn.

Kỳ thật nàng không phải mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, chỉ có thể coi là thanh tú giai nhân, nhưng là không biết vì sao, đi theo chung một chỗ với nàng luôn cho hắn cảm giác vô cùng thoải mái.

Nhìn miệng nàng cười, chút tâm tình buồn bực cũng tan biến hết.

Vuốt tóc xong, Văn Thanh nhìn về phía Tà Phong, thấy hắn hai mắt đắm đắm thẳng nhìn chăm chú nàng, lại suy nghĩ gì sao, vì vậy nàng hỏi: “Làm sao vậy?”

Tà Phong thất thần nghe nàng hỏi, tay không bất giác gãi tai, có điểm không tự nhiên, là hắn vừa mới có ý tà mị.

Không dám ngẫm nghĩ, hắn cười ha hả một tiếng: “Không có gì a!”

Văn Thanh nhìn vẻ mặt đang cười của hắn thật khả nghi, không thể tin tưởng được, nhưng tả hữu không có chuyện gì xảy ra, vẻ mặt hắn che giấu không có ý gì là nói ra, chính vì vậy không hỏi nữa.

Nhìn quanh một chút, căn bản là không thấy bất cứ ai đuổi theo tung tích nàng, nàng biến mất như thế mà bọn họ không hề hay biết, giống như xe ngựa thiếu một ngọn cờ, là chuyện bình thường.

Rõ ràng nghĩ đến thế trong lòng không khỏi sầu não.

Tà Phong nhìn vẻ mặt nàng liền nói: “Người của bọn họ không có theo tới, hơn nữa nếu có tới kịp, phải đánh nhau ta tất chiếm được thượng phong, nói về khinh công, không phải khoe khoang, trên đời số người có thể vượt qua không nhiều.”

Tà Phong nói xong có điểm kiêu ngạo, bất quá hãn cũng có cơ sở để kiêu ngạo, đệ nhất thiên hạ thần trộm không phải là hư danh. (lần nào gặp anh này cũng tự kiêu ác, đúng là tinh thần xì tin.)

“Người đúng là đồ mặt dày, nói không hề đỏ mặt!” Văn Thanh cười trừ nói.

“Không phải vậy, ta không phải kẻ mặt dày, mà là ta chưa bao giờ nói láo, ta chỉ nói sự thực thôi.” Hãn trịnh trọng tuyên bố.

Văn Thanh cười một tiếng.

Tựa hồ chỉ cần cùng hãn chung một chỗ, đều có thể thoải mái cười. Chỉ tiếc, hãn không cùng kiếp với hãn, nếu không, có thể cùng hãn xông xáo giang hồ thì tốt a.

Trong lòng nàng hốt nhiên sinh ra một ý nghĩ điên cuồng như thế.

Nghĩ đến điều đó, nàng sẽ chờ, chờ một ngày nào đó, một cô hội nào đó có thể bước ra bên ngoài thiên hạ.

“Thật sao?” Nàng nhú mày, cổ tình cười nhạt hãn.

“Tất nhiên! Trong chốn giang hồ chẳng ai không biết tới khinh công Tà Phong ta? Ai không nghe tới ta: Tà Phong khinh công đột phá?” Nghe được Văn Thanh nói như vậy, hãn càng ngửa cao đầu, vẻ mặt kiêu ngạo. (sắp thủng trời rồi.:-j)

“Ta vừa biết nhưng sẽ có người không biết!” Văn Thanh cười một tiếng, cố ý nói tiếp.

“Người phương nào?” Tà Phong nghe thấy nhảy dựng lên. Nhưng nhìn thấy đôi mắt hàm chứa ánh cười của Văn Thanh mới biết trúng mưu nàng.

Chợt thấy nàng nói nhỏ: “Ta không biết người ta nói khinh công của người đột phá như thế nào nhưng chưa nhìn qua sao ta có thể khẳng định được.”

Nói xong cười một tiếng nhìn về phía hắc.

Tà Phong nhìn về phía nàng rồi sau đó nói: “Người thông minh như thế, qua ba lần rồi lẽ nào còn nói không biết sao? Chẳng lẽ vừa rồi không phải là....” Hắc nói xong, khoé miệng đắc ý nhìn Văn Thanh.

Nói đến ba lần, Văn Thanh đã mơ hồ nghĩ qua, liền lãnh thanh nói: “Cái gì mà trải qua ba lần, ta chưa thấy được khinh công của người khá ở điểm nào!!”

“Chưa rõ sao?” Tà Phong vừa nghe, trên mặt tức thì bất mãn, đưa tay kéo tay trái nàng rồi sau đó nói: “Nắm chặt, để cho người hội rõ khinh công ta.”

Thân thể Văn Thanh đột nhiên cảm thấy nhẹ bỗng, cả người được hắc mang lên giữa không trung, hắc vận nhẹ công, nhún chân lên thân cây, thật là dọa người khác chết ngất.

Văn Thanh không khỏi muốn kêu lên, nhưng là bị hắc ôm trong ngực. không sợ hãi, lúc này nương hắc lôi kéo một tay, giống như bản thân đang đi trên một ngọn cây, dù biết sẽ không té xuống nhưng nhìn độ cao thế này, lại gió vù vù bên tai không thể không sợ hãi.

May mắn là hắc chỉ chứng minh thoáng cái, sau đó tốc độ chậm lại, chuyển đầu hỏi: “Thế nào?”

Văn Thanh trừng mắt, sắc mặt sợ tới tái nhợt: “Tà Phong đại hiệp khinh công lợi hại!” Người này thật cố chấp quá đi, thật không muốn đấu tới cùng.

Không có biện pháp nào đấu với hủn a!!!

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Thế Thiếp Âm Áp.

Thất Thân Làm Thiếp

Khí trời vốn vô cùng tốt, bỗng nhiên lại đổ mưa.

Mặc dù chỉ là mưa phùn, nhưng một lúc cũng đủ khiến toàn thân ướt đầm.

Gió lạnh thổi tấp vào người, toàn thân lạnh run, Văn Thanh hắt xì liên tục hai cái.

Tà Phong nhướng mày, kéo nàng, dặm chân một cái, tức giận mắng ông trời: “Trời thật là không chiều lòng người, trời đang đẹp, nói 1 câu đã đổ mưa!!”

Văn Thanh cười khẽ, muốn nói gì đó, nhưng vừa mở miệng gió đã lùa vào lạnh buốt cả răng, Văn Thanh liền ngậm miệng lại, không nói nữa.

Mưa cứ rơi, không có dấu hiệu sẽ ngừng.

Cái sơn động này xem ra không lớn, tuy chỉ là một sơn động nhỏ, nhưng hai người trú mưa thì không thành vấn đề.

Đáng tiếc toàn thân ướt mưa, không mang theo quần áo để thay, y phục dính sát vào người, không thoải mái không nói làm gì, cái chính là lạnh vô cùng.

Tóc cũng ẩm ướt nặng trĩu.

Tà Phong nhìn Văn Thanh, lại nhìn khí trời, rồi sau đó trực tiếp đi vào bên trong động.

“Người vào trong động làm gì vậy?” Bên trong đèn thui một màu, nói không chừng có thể có dã thú như ác điều độc xà! Muốn tránh không được, hắn còn đâm đầu vào làm gì không biết?!

“Toàn thân người ướt đầm, rất dễ nhiễm phong hàn -, ta xem xem trong động có củi không, đốt lên sưởi ấm cho người, ít nhất cũng nên hong khô quần áo.” Tà Phong vừa nói vừa đi. (ôi. iu quá:X)

Hành động lơ đãng đấy, cũng đủ để lay động trái tim Văn Thanh-.

Văn Thanh không nghĩ tới hắn lại chu đáo như vậy, trong lòng cảm thấy ấm áp.

Từ trước tới nay, trừ... mẫu thân cùng Song nhi, chưa từng có người cho nàng cảm giác ấm áp như vậy

Nhìn bóng lưng hắn đi xa, nàng nhẹ nhàng mà nói: “Cám ơn người, Tà Phong.”

Nàng mặc dù nói nhỏ, nhưng Tà phong vẫn nghe thấy, cước bộ dừng lại, đi càng nhẹ nhàng, trên mặt, hiện lên sự vui vẻ.

Nàng gọi hắn Tà Phong!!

Đây là lần đầu tiên nàng gọi hắn như vậy!!

Trong lòng, trào lên cảm giác ngọt ngào.

Lát sau ôm ra củi to củi nhỏ.

Đi tới trước mặt Văn Thanh, xếp củi thành một đống, rồi sau đó lấy ra một viên đá lửa, đánh vài cái rồi châm lửa.

Ngọn lửa đột nhiên xuất hiện, khiến Văn Thanh cảm thấy vô cùng ấm áp, thân thể không tự chủ vươn về phía trước, hai tay cũng hơ về phía đồng lửa lấy sự ấm áp.

Đang lạnh lại tiếp xúc với lửa, Văn Thanh liên tục hắt xì mấy cái, tóc tai cũng dựng đứng lên

Tà Phong vừa nhìn, nhú mày nói: “Mặc quần áo ướt sẽ cảm lạnh đó.” (cười ra a:”>)

“Ta lấy đâu ra quần áo để thay bây giờ.” Nàng tự nhiên biết mặc quần áo ướt sẽ rất lạnh, nhưng không mang theo y phục, nhất thời cũng không có biện pháp a!

Đột nhiên Tà Phong như nhớ ra cái gì, nhãn tình sáng lên, xếp bằng ngồi xuống, Văn Thanh nhìn mặt của hắn đỏ bừng lên, rồi sau đó đỉnh đầu bốc khói.

Khói bốc lên càng lúc càng nhiều, một lúc sau cả người như mất hút trong khói trắng.

Một lúc sau nữa, khói từ từ tan đi, quần áo ướt của hắn lại khô cong như chưa từng dính mưa.

Thật là thần kì, nàng đã nghe nói chân khí có thể đả thương người, có thể thôi công cứu người, chưa từng nghe qua có khả năng hong khô quần áo, thật là kì lạ!!

Miệng nàng bất giác cong lên một nụ cười, nhìn hắn thích thú nói: “Không ngờ Tà Phong đại hiệp – võ công lợi hại như thế, quần áo cũng có thể hong khô, thật có thể nói là thể gian ít có!!” (vì trên đời này làm gì có ai hao phí chân khí cho việc tầm thường đó)

Tà Phong đương nhiên nghe được sự chế nhạo trong lời nói của nàng, biết nàng là nói móc hằn, cũng cười đến sáng lạn cả mặt, không thèm để ý nói: “Tuy Tà Phong ta không phải vạn năng, nhưng có 9999 khả năng –!! Chuyện nhỏ này không đáng để nói đến!!”

Con người này!!

Không biết là hằn giả vờ không biết hay không biết thật!!

Bị nói vậy mà vẫn thản nhiên trả lời, nàng thật sự là cam bái hạ phong!!

“Tà Phong đại hiệp thật lợi hại, tiểu nữ tử cam bái hạ phong!!”

“Hắc hắc, biết là tốt rồi!!” Tà Phong nhướn mày cười một tiếng, còn không quên xoa cằm, ra vẻ lợi hại.

Nói giỡn xong, nhớ ra chánh sự, Tà Phong đứng lên, kéo rút đai lưng, cởi bỏ y phục.

Văn Thanh nhìn hằn đột nhiên cởi áo tháo thắt lưng, trong mắt lộ vẻ nghi hoặc: “Người làm gì vậy!”

Văn Thanh tin tưởng hằn không phải loại người có thể làm trò bỉ ổi đó, đó là loại tín nhiệm từ nội tâm. Nhưng câu hằn trả lời khiến nàng lo sợ thật!

“Người cũng cởi quần áo a, đừng lo lắng!!” Tà Phong đáp.

“Người muốn làm gì!!” Bởi vì lo lắng, thanh âm nàng có chút thất thanh, hơn nữa còn rất mất bình tĩnh. Hai mắt, nhìn chăm chú lưng Tà Phong.

Tà Phong thấy nàng quát lên, quay đầu lại, vẫn chưa nhớ ra là hằn chưa nói rõ chuyện muốn đổi quần áo cho nàng.

Nhìn nàng hiểu lầm một lúc.

Hắn đột nhiên cảm thấy máu dồn lên mặt, mặt đỏ bừng, rõ ràng là Văn Thanh hiểu sai, không biết nói gì, hắn vẫn cảm thấy e lệ không thôi, xèo xèo ngô ngô nói: “Cái...kia,, cái...kia người đừng hiểu lầm ta chỉ ta chỉ.... muốn đổi y phục với người thôi!”

Thì ra là thế! Văn Thanh nghe xong lời của hắn gật đầu: “Tại sao không nói sớm chút!” Nói xong, trên mặt của nàng, cũng đỏ lên.

Đều do hắn, không nói rõ ràng, hại nàng hiểu lầm!

“Ta làm sao biết người lại nghĩ đến chuyện đó!” Hắn nói, thanh âm lúc này mới trở về bình thường.

“Người nói mập mờ như vậy, oan chỗ nào chứ!” Văn Thanh cười một tiếng.

Vừa nói gian Tà Phong vừa cởi áo khoác ngoài, đưa cho Văn Thanh.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Vừa Thấy Lư Sơn Chân Diện Mục.

Thất Thân Làm Thiếp

Trước mắt Văn Thanh là một thân cấm y, một nam tử phong tư xước xước, nàng cảm thấy cả kinh không ít.

Người trước mắt, không phải ai khác, đúng là đương nhiệm – minh chủ võ lâm, Mộ Dung Kiềm!!

Hóa ra hãn chính là ân nhân của Tà phong a! Nhưng không nghĩ ra, hãn lại sai Tà Phong bắt nàng. Hãn làm vậy với mục đích gì chứ?

Nhưng nàng biết, nếu có thể nói, không cần hỏi hãn cũng tự động nói, đã không chịu nói, có hỏi cũng không ra, cho nên nàng một mực duy trì trạng thái trầm mặc, tỉnh táo nhìn hãn.

Mộ Dung Kiềm cười một tiếng, chấp tay thi lễ: “Khiến Phượng Thiếu phu nhân phải chịu ủy khuất, đã mạo phạm thiếu phu nhân nhiều, hi vọng được tha thứ, Phượng Thiếu phu nhân mời ngồi.” Nói xong quay ra nha hoàn đằng sau nói: “Không nhìn thấy khách quý tới sao?! Còn không mau dâng trà ngon!!”

Văn Thanh mặc dù trời sanh tính tình lạnh nhạt, nhưng cũng không phải loại người dễ bị khi dễ, vốn đã không thích Mộ Dung Kiềm, cảm giác hãn vô cùng giả dối, hết lần này tới lần khác hãn còn tìm cách bắt cóc nàng, còn nói những lời thừa thãi đấy, nàng nghe càng không thoải mái, kết quả là cười nhạt.

Cười ôn nhu một cái, lạnh lùng phun ra một câu nói: “Mộ Dung mình chủ lời này nói không đúng lắm, một người bị bắt cóc, chỉ có thể coi là tù nhân, sao lại nói là khách quý chứ? Trà ngon Văn Thanh cũng không dám nhận, còn Mộ Dung mình chủ nói tha thứ, Văn Thanh càng là không dám tha thứ, đã như thế này, tha thứ với không tha thứ có gì khác biệt chứ? Huống hồ ngài còn là mình chủ võ lâm!”

Ngụ ý: nàng tuyệt đối không tha thứ cho hắn, chỉ sợ rằng hắn – mình chủ võ lâm, võ công cao cường, một chương có thể lấy mạng nàng dễ dàng.

Trong lúc nói, nàng một mực duy trì nụ cười lãnh đạm lười biếng, không thể hiện chút cảm xúc nào, giống như đang nói chuyện không liên quan tới mình.

Mộ Dung Kiềm lộ ra nụ cười tán thưởng, người thông minh luôn khiến người khác thích thú, huống chi đây lại là một nữ tử vừa thông minh vừa xinh đẹp?!

Hắn cười một tiếng: “Ha ha, xem ra, phượng Thiếu phu nhân không tha thứ tội lỗi của ta! Bất quá, phượng Thiếu phu nhân yên tâm, Mộ Dung quyết không có ý tứ gì khác, chỉ muốn mời phu nhân tới chơi mấy ngày, tất cả đãi ngộ, sẽ như thượng khách! Nhất định khiến Phượng Thiếu phu nhân cảm giác thoải mái như ở nhà!”

“Thoải mái như ở nhà?” Văn Thanh nghe xong cười khê: “Một người bị bắt cóc, dù có được đối đãi tốt đến đâu, cũng cảm thấy thấp thỏm bất an, trong lòng đã bất an, làm sao có thể cảm thấy thoải mái đây?”

Văn Thanh nói đến vậy, Mộ Dung Kiềm vẫn không có chút hổ thẹn nào, trái lại Tà Phong lại không mặt dày thế, hắn đứng ở một bên, sắc mặt thập vô cùng xấu, nhưng không biết làm như thế nào cho phải.

Nghe Văn Thanh nói, hắn biết nàng nhất định là hận chết hắn.

Vì vậy vội vàng nói: “Người đừng lo về vấn đề an nguy, ta sẽ một mực ở bên người, sẽ không để cho người có việc.”

Lời này vừa nói ra, khiến Mộ Dung Kiềm giật mình, hẳn là hạng thông minh người, chỉ cần lời này, liền nghe ra sự ám muội.

Tà Phong chưa bao giờ là người ăn nói tùy tiện, cũng chưa bao giờ để nữ tử trong mắt, trước kia Mộ Dung Kiềm đã giới thiệu cho Tà Phong rất nhiều nữ tử, mỹ lệ, ôn nhu, nhân tuệ, thông minh, Tà Phong không thèm liếc mắt một cái. Không ngờ, chỉ ở chung với Văn Thanh mấy ngày, lại nảy sinh tình cảm với nàng.

Nhưng Mộ Dung Kiềm không hề lộ ra chút ý tứ nào, chỉ cười thật nhã nhặn: “Tà Phong, người nói lời này là có ý gì, vì huynh là người như nào chẳng lẽ người còn không hay.”

“Mộ Dung đại ca, ta không có ý tứ này.” Tà Phong nghe được Mộ Dung Kiềm nói thế, vì vậy trịnh trọng trả lời.

Mộ Dung Kiềm nghe xong, vỗ vỗ vai Tà Phong: “Tốt lắm tốt lắm! Đại ca chỉ đùa một chút mà thôi, đại ca biết người không có ý tứ này.”

Dễ dàng nhận ra, Tà Phong rất kính trọng Mộ Dung Kiềm.

Nhưng Văn Thanh lại nghĩ là Mộ Dung Kiềm đang lừa Tà Phong!!

Nhưng Tà Phong “trúng độc” rất sâu, đối với Mộ Dung Kiềm vô cùng sùng bái, hơn nữa nghe nói, Mộ Dung Kiềm từng cứu Tà Phong một mạng, nhân cách Tà Phong, thẳng thắn mà lỗi lạc, đối với ân nhân cứu mạng, hẳn tin tưởng vô điều kiện không có gì lạ.

Lúc này nha hoàn đã mang trà tới, Văn Thanh ngồi xuống, tiếp nhận chén trà, mở ra chén lục thúy hoa lan, chỉ cảm thấy một mùi thơm xông vào

mũi, là bích loa xuân, nước xanh biếc, chén trà men trắng nõn, vô cùng đẹp mắt, làm cho lòng người thích thú.

Vừa nhấp một ngụm, vị ngọt thấm đến yết hầu, đúng là trà ngon, xem ra Mộ Dung Kiềm làm người không được tốt lắm, nhưng đồ dùng trong nhà không tệ chút nào.

“Trà tốt, người pha trà cũng tốt!” Không muốn lại nghe hăn ở một bên giả tình giả nghĩa, vì vậy nàng ngắt lời nói.

Nghe nàng khen ngợi, Mộ Dung Kiềm cũng cầm lấy chén – trà, uống một hớp, nhắm mắt lại, trở về chỗ cũ hồi lâu sau mới mở mắt: “Nguyệt nhi, người ra đây đi!”

Vân Thanh giật mình.

Nguyệt nhi?!!

Là Nguyệt Nhi mà Phượng Cô từng nhắc đến sao?!!

Chợt thấy ngoài cửa một phẫn y nữ tử thướt tha đi vào, hào quang tỏa ra, đúng là vẻ đẹp khiến người ta cảm thấy hổ thẹn.

Làn da trắng nõn nà như bạch ngọc, làn mi dài cùng đôi mắt long lanh như hồ thu, nhìn ai có thể khiến kẻ đẫy mềm nhũn nửa người, mũi đẹp như điêu, môi đỏ tươi, giờ phút này đang cười mỉm, vô cùng mỹ hoặc.

Một thân hồng nhạt trường sa bay nhẹ nhàng, tôn lên vóc người cao ráo cân đối, thướt tha mềm mại như tiên giáng trần.

Vân Thanh thật sự muốn cảm thán ông trời bất công, trên đời lại có nữ tử đẹp đến vậy, thêm một chút là béo, bớt một chút thành gầy, ba phần nhu mì, ba phần linh khí, ba phần mỹ hoặc, làm cho người ta ngắm mãi không chán.

“Tướng công vị giác thật tốt a! Như vậy cũng biết là Nguyệt nhi!”
Thanh âm của nàng nhẹ nhàng mà giòn như ngọc rơi trên mâm vàng, vô cùng dễ nghe.

Nói xong quay sang Văn Thanh đang sợ đến ngây người, cười một tiếng: “Vị...này nói vậy nhất định là tài nữ Vân Quốc – Thượng Quan cô nương?”

Văn Thanh đã gả cho Phượng Cô làm thiếp, mà Nguyệt Nhi, không gọi nàng là Phượng Thiếu phu nhân, lại trực tiếp gọi tài nữ Thượng Quan cô nương, lời này có lẽ người khác nghe không ra, nhưng Văn Thanh nghe ra, Mộ Dung phu nhân không muốn công nhận nàng là Phượng phu nhân.

Có hay không cơ chứ?

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Nguy Quân Tử.

Thất Thân Làm Thiếp

“Vị cô nương này là?...” Văn Thanh cố tình không biết hỏi. Ánh mắt một mảng lạnh nhạt, nhìn không ra hi vọng, bình tĩnh đứng ở một bên.

Tuy Chu Nguyệt nhi sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành nhưng nàng đứng lạnh lùng như thế từ phía xa nhìn qua hết lần này đến lần khác khiến người ta có cảm giác xem nhẹ đi.

Không biết ai là người có mặt hơn a!

Mộ Dung Kiềm đang muốn giới thiệu, thì Tà Phong nhanh miệng, mặt mũi tươi cười nói: “Thật đẹp phải không! Đây là Mộ Dung phu nhân – Chị dâu ta Chu Nguyệt Nhi!”

Nhìn bộ dạng vui vẻ của Tà Phong, Văn Thanh có chút không bằng lòng, không thể lạnh lùng quá mức liền nhẹ nhàng nói: “Nhìn dáng người đi uyển chuyển đủ biết là sắc đẹp khuynh thành thế nào rồi. Mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành với anh hùng, thật đẹp đôi.”

“Thượng Quan cô nương quá khen!” Chu Nguyệt Nhi ôn nhu nói.

Những lời này vừa thốt ra, sắc mặt Mộ Dung Kiềm có điểm không tốt, mắt Văn Thanh chú ý tới hần, tay của hần hốt nhiên cầm lấy tay Chu Nguyệt Nhi.

Nói năm lấy xem chừng còn nhẹ nhàng, có lẽ phải là bóp chặt lấy tay mới thích hợp a!

Bởi vì nàng vừa nhìn thấy mặt Chu Nguyệt Nhi khẽ nhăn lên, dù chỉ là chột lóe qua nhưng cũng đủ khiến nàng chú ý.

“Tại sao lại vô lễ như thế, người ta đã lấy chồng, phải ứng tôn xưng vi Phượng Thiếu phu nhân, nhúc bằng không, Phượng Thiếu gia nghe được sẽ không bằng lòng đâu.” Mộ Dung Kiềm mỉm cười ôn hòa nói, chính là trời mới biết, hửn nghĩ gì.

Văn Thanh trong lòng không khỏi buồn cười, nhưng nàng cũng không có nói chen vào, chuyện của vợ chồng nhà người ta, nàng không để ý.

“Phượng Thiếu phu nhân, là Nguyệt Nhi thất lễ, mong rằng không trách.” Chu Nguyệt Nhi lên tiếng nói, vẻ mặt tỏ ra vui vẻ, nhu mì nói nhưng rất giả tạo. Nhìn qua, cũng có vài phần e lệ.

Không thể nghi ngờ, mỹ nhân, mặc kệ là thế nào cũng vẫn xinh đẹp.

Khó trách Phượng Cô đối với nàng ta si niệm không quên, người như vậy, cười một tiếng khiến cho tâm hồn mọi người đều si mê, một câu nói thôi cũng đủ khiến người khác mê mẩn.

Nàng là nam nhi, sợ rằng cũng khó qua được ái mỹ nhân này.

“Văn Thanh mặc dù không phải người trong giang hồ, nhưng cũng biết người trong giang hồ không có câu nệ tiểu tiết, Mộ Dung minh chủ không cần quá mức câu nệ tiểu tiết, kỳ thật, gọi là Thượng Quan cô nương cũng tốt, Phượng Thiếu phu nhân cũng được, chẳng qua là một cái hư danh thôi, không nên so đo, nếu so đo thì xem ra là nhiều chuyện rồi.” Nàng không phải vì Chu nguyệt Nhi mà nói những lời này, bất quá, nàng thật sự nghĩ như vậy.

Kỳ thật, người khác gọi nàng là Thượng Quan cô nương, nàng nghe lại cảm thấy thoải mái, còn nếu kêu nàng là Phượng Thiếu phu nhân, nàng nghe có cảm giác không đúng thực mà như thấy ý thập phần châm chọc.

Hơn nữa, nàng không quen nhìn bộ dạng cứ giả tạo của Mộ Dung Kiềm!

“Không nghĩ rằng Phượng Thiếu phu nhân lại suy nghĩ sâu sắc đến thế!” Mộ Dung Kiềm nở nụ cười, vẫn vui vẻ như trước.

Tà Phong không hiểu được tâm tư Văn Thanh, vừa nghe Mộ Dung ca ngợi Văn Thanh liền hưng phấn nói: “Thanh nhi vốn là người tính tình độ lượng ạ! Kỳ thật chỉ là một chút tiểu tiết, cần gì phải câu nệ, ta... không quen nhìn những lễ tiết do con người đặt ra này, thật phiền phức quá đi, cứ như ta, muốn nói gì liền nói cái đó, muốn làm gì thì làm cái đó! Không việc gì phải quan tâm kẻ khác, bản thân thoải mái là được!”

“Tà Phong! Sao người dám vô lễ, không câu nệ tiểu tiết ư, sao dám gọi thẳng khuê danh của nữ tử!” Mộ Dung Kiềm quát Tà Phong, sắc mặt nghiêm lại.

Thoạt nhìn mấy người cả kinh, Tà Phong tựa hồ không ngờ tới Mộ Dung Kiềm sẽ có phản ứng này, nhất thời kinh ngạc nhìn về phía hắn, kỳ thật trong lòng hắn biết gọi như thế là bất hảo, chỉ là nhất thời đặc ý nói, không để tâm, hơn nữa những người ở đây hắn đều cho rằng thân cận, cho nên không có ngần ngại sâu xa.

Bị Mộ Dung Kiềm nói thế, hắn cảm giác là không tốt lắm, vì vậy cúi đầu nhận lầm: “Đại ca! Ta sẽ ghi nhớ.”

Văn Thanh mắt lạnh nhìn hết thấy sự việc này. Nàng biết, Tà Phong mặc dù đệ nhất thần trộm nhưng dù sao cũng là người chính trực, vô tâm vô tính.

Chu Nguyệt Nhi ôn nhu cười hòa hoãn: “Hảo a, hảo a! Phu quân không cần phải nghiêm cẩn như thế, Tà Phong cùng Phượng Thiếu phu nhân lẫn lộn, vất vả khổ cực cùng nhau, chúng ta... chi bằng mời họ nghỉ ngơi, tắm gội rồi nói sau.”

“Ân” Mộ Dung Kiềm đáp. Trên mặt lửa giận vẫn chưa dứt.

Chu Nguyệt Nhi mềm mại đưa tay ôm lấy tay hắn: “Phu Quân, chớ tức giận! đại gia đoàn tụ, phải vui vẻ chứ, sao mặt lại lãnh nghiêm như thế!”

Mộ Dung Kiềm nghe xong, sắc mặt có phần biến chuyển, quay sang Tà Phong tận tình khuyên bảo nói: “Không phải đại ca muốn trách gì người, chỉ là do người xưng hô như thế, đây là trước mặt huynh, nhược bằng người khác nghe thấy sợ rằng ảnh hưởng tới danh tiếng của Phượng Thiếu phu nhân. Việc gì cũng phải có trước có sau.”

Hắn vừa đi vừa nói.

Nếu không biết rõ sự giả tạo của hắn, Văn Thanh nhất định đã tin người này nhất định là chính nhân quân tử. Những điều hắn nói dễ làm người khác nhầm lẫn.

Khó trách Tà Phong lại sùng bái tin hắn, chỉ sợ trước mặt Tà Phong, hắn lúc nào cũng mang bộ mặt giả tạo như thế.

“Đại ca nói phải, sau này ta sẽ chú ý hơn!” Tà Phong cũng cảm kích nói.

Nói ra như vậy, Văn Thanh cũng không tiện nói thêm, cũng chẳng gây thêm khó dễ, dù sao, danh phận kia của nàng cũng chỉ là ngụy trang thôi.

Vì vậy, nàng lãnh đạm cười nói: “Đa tạ Mộ Dung minh chủ chu đáo an bài, Văn Thanh ở chỗ này cũng không tệ.” Nàng nói không lộ ra nửa phần bất ổn.

“Phượng thiếu phu nhân không cần đa lễ.” Mộ Dung Kiềm khách khi nói, tay hướng về phía nàng.

Không biết vì sao, rõ ràng biết hẳn sẽ không đụng tới nàng, nhưng nàng có cảm giác bất an trong người, cố gắng né tránh. Đây là một loại ác cảm không rõ nguyên nhân.

Chỉ thấy bàn tay trắng nõn của Chu Nguyệt Nhi kéo tay nàng: “Phượng Thiếu phu nhân, ta đưa người tới Tây viện nghỉ ngơi, sẽ tắm gội trước rồi trở lại dùng cơm a!”

Mặc dù không thích nơi này cùng với cả người nơi này nhưng vừa nghe qua được tắm gội, Văn Thanh trong lòng cảm thấy thích thú, bởi vì mấy ngày qua nàng căn bản chưa có tắm gội.

Vừa nghĩ tới dòng nước ấm lướt qua trên người nàng vô cùng hưng phấn. Chỉ ước gì có thể lập tức nhảy ào xuống nước, thoải mái tẩy đi bụi bặm mệt mỏi.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Tắm Trung Bị Khuy.

Thất Thân Làm Thiếp

Tuy không thích người nơi này nhưng đối với vật nơi này, Văn Thanh vô cùng thích.

Nàng đắm chìm trong nước ấm và hương thơm của hoa, thể xác và tinh thần vô cùng thỏa mãn.

Nàng mặc dù không phải là người đòi hỏi, nhưng mấy người qua không có tắm qua, toàn thân dính đầy bụi bặm, vô cùng khó chịu.

Buổi tối khi ngủ càng cảm giác không được khỏe.

Mộ Dung Kiềm làm đúng như lời hăn nói, thết đãi khách quý, mời nàng nghỉ tại phòng lớn nhất Tây sương phòng, bên trong phòng vô cùng sang trọng.

Vật phẩm bày biện mặc dù không quý được bằng Phượng Vũ Cửu Thiên nhưng tất cả cũng là vật quý.

Nếu không có khách quý, chỗ này chẳng phải để không ư?

Tay nàng lướt qua mặt nước, kích động vỗ nước.

Nàng nhắm mắt lại, buông lỏng thể xác và tinh thần, bản thân tận hưởng cảm giác thoải mái do nước mang lại.

Nếu lúc này Song Nhi ở bên nàng thì tốt, giúp nàng xoa bóp sẽ đỡ mệt mỏi biết bao.

Hốt nhiên nhớ quá....

Mắt bỗng dừng đó, cuối cùng không chịu được cảm giác ứa khuất, nàng có thể kiên cường bao nhiêu, nhưng cũng không kìm nổi nước mắt trong những lúc thế này.

Nàng từng nói không phải chuyện gì cũng tốt cả, nhưng nàng bị người ta chế hăm, lại còn vì một nguyên nhân khó hiểu nào đó mà bị bắt cóc.

Một khuê nữ. không được che chở, trong lòng có một cảm giác bối rối không lời giải đáp.

Nàng mãi suy nghĩ, mắt khép hờ, đột nhiên trước mắt hiện lên một vầng sáng ngời, nàng bị dọa cho hoảng sợ, vội mở mắt.

Trông thấy ngời cửa một nam nhân một thân áo xám. Vẻ mặt rõ ràng là xấu hổ, là kinh hãi, đủ loại cảm xúc, Văn Thanh nhìn không rõ lắm. bởi vì ánh sáng mặt trời phản chiếu lên hắn. Mà hắn rớt cục cũng “A” một tiếng, sau đó đóng chặt cửa lại.

Tất cả chuyện này phát sinh trong nháy mắt làm cho lòng người rối bời.

Ngoài cửa truyền đến một giọng nữ thanh thúy dễ nghe: “Ây da, Tà Phong, người... người như thế nào lại vội vã vậy! Ta chưa nói hết a, Văn Thanh cô nương còn đang tắm a! Người... người... không phải phá tan danh dự người ta sao?”

Thanh âm kia mang theo vài phần lả lướt, giả bộ thất kinh cứ oang oang nói.

Liền đó nghe được Tà Phong xèo xèo ngô ngô nói không ra lời: “Ta... ta... ta...”

Văn Thanh trong lòng cười lạnh!

Thì ra thế!

Nàng trong lòng còn có điểm không hiểu, sao Tà Phong biết nàng ở tại gian này ở Tây Sương phòng, trùng hợp lại còn xông vào thế sao?

Nguyên đều do Chu Nguyệt Nhi tác quái! Rốt cục là muốn gì chứ?

Nàng cùng nàng ta không oán không thù, há tại sao muốn hại nàng như thế?

Xem ra, mọi chuyện càng ngày càng thú vị.

Chỉ là không biết, Phượng Cô đến bao giờ thì xuất hiện đây?

Hôm nay? Ngày mai? Hay ngày kia?

Nhất định là sẽ không lâu, bởi hẳn chắc sẽ nghĩ tới Chu Nguyệt Nhi ư?

Khó trách tại sao nàng hai lần bị bắt mà thị vệ không phát hiện ra. Phượng Cô chẳng lẽ cũng không phát hiện ra ư, hẳn chẳng phải loại người tầm thường như thế.

Khó trách tại sao hẳn lại không cho thẩm tra tên bịt mặt.

Bất quá hẳn đang chờ lấy cơ này để tới gặp Chu Nguyệt Nhi mà thôi, mà nàng, không may trở thành bàn đạp cho bọn họ gặp mặt!

Nàng thật sự muốn trông thấy lúc bọn họ gặp mặt sẽ như thế nào.

Xem ra, chu Nguyệt nhi đối với Phượng Cô, không phải là không có tình cảm như người ta vẫn đồn, nếu không có cảm tình nói, nhất định sẽ

không làm chuyện thất đức đó!!

Đưa tay với quần áo mà bọn họ chuẩn bị cho mình nàng nhanh chóng mặc vào, vẻ mặt đăm tiếu tự nhiên mở cửa ra.

Thấy Tà Phong vẻ mặt hối hận khổ sở nhìn nàng.

Chu Nguyệt Nhi vẻ mặt có vẻ lo lắng: « Phượng Thiếu phu nhân... Tà Phong hẳn... Hẳn không có cố ý, trách là ta đã chưa nói rõ ràng hại hẳn vội chạy tới, người... chớ nên trách Tà Phong, muốn trách hãy trách ta. »

Nói xong bộ dạng vẫn đáng yêu như thường.

Chỉ là Văn Thanh rõ ràng đã thấy trong mắt Nguyệt Nhi hiện lên một lóe đặc ý.

Nàng cũng không hoảng hốt, không giận dữ mà tự nhiên cười ôn nhàn, lãnh đạm nói: « Mô Dung nói những lời này thật lạ a! Vừa rồi cũng không có phát sinh chuyện gì a! »

« Không có chuyện gì sao? » Chu Nguyệt Nhi nghi ngờ lời vừa nói của Văn Thanh, nhất thời ngây người, nhãn mị chăm chú nhìn nàng.

« Đúng vậy, Tà Phong đi vào lúc ta đã thay đồ xong xuôi... » nàng cố ý nói ngập ngừng rồi như nhớ ra chuyện gì đó kinh ngạc nói: « A! Không lẽ Mô Dung phu nhân cho là... là Tà Phong mở cửa lúc ta đang tắm ư? »

« A... Chẳng lẽ không đúng? » Chu Nguyệt Nhi nghe nàng nói có vẻ nghi hoặc chỉ bàn tay trắng nõn vào cửa. Tà Phong cũng mở to mắt đầy khó hiểu nhìn nàng.

Văn Thanh trấn tĩnh cười một tiếng: “Nếu thật sự là Tà Phong nhìn thấy, ta giờ này chỉ sợ sớm đã xáu hổ mà chết, sao có thể đứng ở đây nữa.”

Nói xong thản nhiên nhìn qua bọn họ.

Nàng nhìn Tà Phong như ra hiệu, Tà Phong cười ngây thơ nói: “Đúng vậy. (đáng yêu quá đi)

“Chẳng phải lúc đó người xấu hổ lắm sao?” Chu Nguyệt Nhi nhất thời giật mình không kịp ngẫm nghĩ, nghĩ ra lời Văn Thanh nói không đơn giản thế liền nhu cười hỏi.

“Lúc ta vào, nàng mặc dù đã mặc y phục rồi nhưng mái tóc chưa chải xong, sợi tóc vẫn rối, ta chưa gặp qua nữ tử nào thế nhất thời cảm giác xấu hổ vô cùng!” Tà Phong suy nghĩ một chút liền nói ra. Mặc dù hơi kỳ lạ nhưng cũng coi như hợp tình lý.

“Nguyên là như thế a!” Chu Nguyệt Nhi có điểm tình táo lại, lại cười mỹ lệ nói: « Như thế thì tốt, hại ta lo lắng. Thế này thì yên tâm rồi. »

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Hào Một Hồi Bữa Tiệc.

Thất Thân Làm Thiếp

Đột nhiên Văn Thanh cảm thấy rất hoài nghi, nữ tử như vậy, có gì tốt khiến Phượng Cô phải ngày nhớ đêm thương dù cho đã làm vợ kẻ khác? Chẳng lẽ chỉ bởi vì vẻ đẹp của nàng? Không lẽ Phượng Cô lại là loại người trần mắt thịt đến mức chỉ biết vẻ ngoài thôi sao!!

Qua truyện này đã chứng minh cảm giác của Văn Thanh đúng, đàn bà mặt càng đẹp tâm địa càng xấu xa (giống lời mẹ anh Trương Vô Kỵ nói trước khi lâm chung ghê), bề ngoài ôn nhu như nước, mỹ lệ xuất trần như không thấy khói lửa nhân gian (yên hỏa nhân gian) – cảm giác như tiên tử trên trời, có ai ngờ tâm địa lại độc ác như vậy!!

Văn Thanh thầm cảm thấy may mắn vì đã phản ứng kịp thời, bằng không, một khi chuyện này xảy ra như ý Nguyệt Nhi, chỉ sợ nàng chết cũng không đền hết tội -.

Con người Phượng Cô, nếu như tiểu thiếp của hã bị hủy đi trong sạch, chỉ sợ nàng cùng Tà Phong không thể nhìn thấy mặt trời lặn ngày mai -.

Hoàn toàn không phải bởi vì hã thích nàng, mà là do hã là kẻ rất coi trọng danh dự bản thân, làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho tiểu thiếp làm hã bị mất danh dự.

Nhưng thật ra nàng cũng không nói dối, kỳ thật, mặc dù – lúc Tà Phong mở cửa, nàng đúng thật là đang tắm, nhưng toàn thân nàng đang ngâm

trong nước, mà mặt nước lại thả đầy cánh hoa, căn bản là không thể nhìn thấy thân thể nàng -.

Nhưng mà nàng biết, càng giải thích thì càng mang tiếng, không bằng trực tiếp gạt qua như không có gì, chuyện này cũng chỉ có nàng cùng Tà Phong biết, nếu cả hai không nói, có ai biết nữa?!

Lúc nàng đi vào, người khác đã đến đông đủ, thấy nàng đi vào, đều tươi cười chào đón.

Nhưng có mấy nụ cười là chân tâm thật ý, thật là không thể biết được.

Mặc dù chán ghét những khuôn mặt này, nhưng tục ngữ nói không đánh người đang cười (chắc ý không được đối xử thô lỗ với người đang thân thiện với mình). người khác tươi cười, nàng nếu là không cười lại, sẽ khiến bản thân mang tiếng không phóng khoáng.

Vì vậy khéo miệng khẽ nhếch, như một vầng trăng non: “Khiến các vị đợi lâu! Vừa mới gội đầu, tóc rối không tiện gặp mọi người, vì vậy phải chờ tóc khô mới dám ra, bắt mọi người chờ lâu như vậy, mong được thứ lỗi.”

Bởi vì vội chạy ra, nàng phát hiện chưa kịp lau khô tóc, nhưng vô phương vãn thành kế, nàng chỉ lấy khăn lau sơ sơ rồi từ từ đi ra.

“Phượng Thiếu phu nhân không cần phải khách khí, chắc ai cũng đói bụng, mau mau ngồi xuống ăn đi!” Mộ Dung Kiềm ôn nhu cười với nàng.

Tà Phong cũng cười phụ họa: “Đúng vậy, nhanh lai ăn đi! Người không phải nói muốn ăn vịt nấu rượu sao? Ta vừa mới cố ý yêu cầu đầu bếp làm món đó, mùi vị rất ngon.

Chu Nguyệt nhi lên tiếng: “Phượng Thiếu phu nhân mau tới đây tới chỗ này ngồi đi.” Ngón tay chỉ sang chỗ bên cạnh.

Mặc dù không thích chu Nguyệt nhi, nhưng Văn Thanh vẫn phải ngồi cạnh Nguyệt Nhi, bởi vì nếu như không ngồi cạnh Nguyệt Nhi, thì phải ngồi cạnh Mộ Dung Kiềm. Nàng thà ngồi cạnh Chu Nguyệt nhi chứ quyết không ngồi cạnh Mộ Dung Kiềm.

Mộ Dung Kiềm, trừ...ra dối trá, dễ dàng nhìn ra hẳn là kẻ vô cùng âm hiểm.

Ngồi xuống, liền thấy Chu Nguyệt nhi ôn nhu địa gấp một miếng vịt nấu rượu cho nàng, rất ra vẻ hiếu khách.

“Phượng Thiếu phu nhân nhanh ăn đi!” Thanh âm mềm mại mà thanh thúy muốn say lòng người.

Văn Thanh nhìn về phía Nguyệt Nhi, cũng cười một tiếng, nhẹ nhàng cắn một cái, nước thịt ứa ra, chảy vào yết hầu, trong veo mà ngọt, mùi vị đúng là vô cùng ngon, mũi trần ngập mùi rượu, túy nhập tâm phi.

“Món say rượu áp này thật đúng là quá ngon!” Nàng ngẩng đầu cười, mùi vị kia, quả nhiên là rất ngon -. Thịt mềm nước ngọt mùi rượu, chế biến rất tốt.

Tà Phong vừa nghe, cũng đưa một miếng lên cắn, sau đó liền gật đầu khen: “Đúng là quá ngon a!”

“Nếu ngon thì ăn nhiều một chút đi!” Chu Nguyệt nhi mềm mại đáng yêu nói, thanh âm tà mị.

Mộ Dung Kiềm nhìn – Thượng Quan Văn Thanh, hẳn phát hiện, nữ tử này, trời sanh có một loại mị lực khiến người ta cảm thấy thân thiết, mặc dù không quá đẹp, nhưng lại giống như một bức tranh thủy mặc, ý nhị vô song. Nàng ngồi cạnh Nguyệt nhi tuyệt thế giai nhân, nhưng không hề mờ nhạt, mà lại có một hào quang riêng.

Hơn nữa, trí thông minh của nàng, khiến hân vô cùng thích thú -.

Thật ra chuyện xảy ra ở Tây Sương Phòng, hân rất rõ ràng -, bởi vì lúc Tà Phong mở cửa, hân đang đứng ở gần đó, trong Bắc viện lâu, mặc dù cách một đoạn, nhưng hân vẫn thấy trong phòng Văn Thanh tràn ngập hơi nước

Mà nàng, lại có thể thay đổi Càn Khôn, biến đen thành trắng, không thể không bội phục nàng.

Nếu lúc ấy là một nữ tử khác, chỉ sợ là cô ta chỉ biết hoảng sợ, lo lắng bối rối, không thể bình tĩnh xoay chuyển cục diện?!!

Chu Nguyệt nhi vừa ngẩng đầu, thấy đến Mộ Dung Kiềm chần chừ chú Thượng Quan Văn Thanh, trên mặt chợt lóe lên một tia tức giận, rồi sau đó hồi phục vẻ mặt nhàn tuệ, gấp một miếng thịt vào bát Mộ Dung Kiềm, ôn nhu nói: “Phu quân nếm thử.”

“Ăn.” Mộ Dung Kiềm ôn nhu cười 1 tiếng, tiếp tục ăn.

Như muốn chứng tỏ vợ chồng bọn rất nùng tình mật ý.

Văn Thanh cũng cười một tiếng, tự ăn, nàng cũng nhận ra ánh mắt của Mộ Dung Kiềm, nhưng nàng quyết không để ý đến hân.

Nàng biết nữ nhân ghen tuông rất đáng sợ -, Chu Nguyệt nhi đối với nàng có nhiều bất mãn, nếu khiến Nguyệt Nhi hiểu lầm nàng cùng Mộ Dung Kiềm có chuyện khuất tất, chắc chắn phiền phức đáng sợ.

Dù sao đây cũng là địa bàn của người ta?!

Đã không có người giải cứu, chỉ có tự bảo vệ mình, để giành đường lui.

Hơn nữa, nàng đối với Mộ Dung Kiềm, hoàn toàn không có chút hảo cảm

“Phu quân, người tại sao lại mời phượng Thiếu phu nhân đến đây?” Chu Nguyệt nhi ôn nhu nhìn Mộ Dung Kiềm hỏi.

Mộ Dung Kiềm chỉ cười một tiếng, không đáp hỏi ngược lại: “Nguyệt nhi đoán xem?”

Văn Thanh cười nhạt, hóa ra Nguyệt Nhi cũng không biết nàng bị Mộ Dung Kiềm bắt cóc, không, có lẽ Nguyệt Nhi biết chuyện bắt cóc, nhưng lại không biết mục đích của Mộ Dung Kiềm khi làm thế!

“Chuyện của phu quân, Nguyệt nhi không dám đoán bừa!” Chu Nguyệt nhi then thùng nói, có vẻ rất nhu tình đáng yêu. Một câu nói, cùng lúc ám chỉ Mộ Dung Kiềm là người làm chuyện đại sự, cùng lúc lại ám chỉ bản thân sẽ không can thiệp chuyện của hắn.

Đúng là một nữ tử thông minh khôn khéo.

“Ta chỉ là muốn thỉnh phượng thiếu gia đến đây thôi!” Mộ Dung Kiềm dứt khoát trả lời

Chu Nguyệt nhi nghe xong, chỉ cười một tiếng, như thể Phượng Cô và mình chưa từng có quan hệ đặc biệt, nếu không biết chuyện, chắc Văn Thanh cũng tưởng Nguyệt Nhi và Phượng Cô không quen biết.

Văn Thanh thấy thương cảm – Phượng Cô, si tình như thế, ai ngờ đối phương lại là một kẻ bạc tình bạc nghĩa.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Phượng Cô Đến.

Thất Thân Làm Thiếp

Tác giả: Nguyệt Sinh

Cuốn Phản Kháng

Chương 47: Phượng Cô đến.

Dịch: Kún ♥ Nhi

Nguồn: kunnhi.wordpress.com

Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã đến.

Chưa ăn được nửa bữa cơm, đã thấy ngoài cửa truyền đến tiếng ồn, nháy mắt thêm một cái, liền thấy Phượng Cô mặc một bộ trường bào màu đen, phong độ nhanh nhẹn đứng ở cửa.

Trên gương mặt tuấn mỹ tuyệt trần là một nụ cười lười biếng đùa cợt, môi mỏng khẽ nhếch, nụ cười cao ngạo, dáng người to cao đẹp đẽ trong tấm trường bào bằng lụa dưới ánh trăng càng rực rỡ mê người, đẹp như một vị thần.

Hắn khẽ mở miệng, thanh âm nhẹ nhàng phun ra: “Không ngờ ta thì lo lắng vô cùng, người thì ở chỗ này ăn ăn uống uống, ta thật là phí công lo nghĩ!”

Từ câu nói có vẻ bình thường đó, Văn Thanh nghe ra lửa giận.

Nhưng hắn thật sự phải nổi giận sao?

Lúc này nàng ngồi ở đây, không phải hắn cũng có phần đóng góp sao -?

Nếu không nhờ phúc của hắn, nàng cần gì phải ngồi đây!!

Văn Thanh cũng không giận, dù hắn có giận, giờ phút này cũng không có sức chú ý đến nàng, mặc dù hắn làm như thể đang nhìn nàng chăm chú -.

Nàng biết, hắn nhìn nàng chỉ là cái có, cái hắn muốn nhìn, là người ngồi bên cạnh nàng -.

Ngồi cạnh nàng, là người hắn thiên tư vạn nghĩ, ngày nhớ đêm thương. Chẳng qua là cá tính trời sinh kiêu ngạo không cho phép hắn nhìn thẳng vào người đấy mà thôi. (lườm rau gắp thịt nhiều lát đó Phượng huynh)

Nếu có thể, chỉ sợ ánh mắt của hắn, đã sớm dán chặt vào Nguyệt Nhi!

Nhìn hắn nôn nóng như thế, còn chẳng chờ được đến ngày mai, nàng bị người ta bắt cóc chân trước, chân sau hắn đã đuổi sát sau lưng, thật sự là quá nhanh!!

Nàng lạnh lùng cười một tiếng: “Gia có thể quan tâm thiếp thân như thế, là vinh hạnh của thiếp thân –!”

“Nhưng mà xem ra sự quan tâm này là thừa thãi –?” Hắn nhếch đôi lông mày, nhàn tản nói, ánh mắt cũng sắc lém như kiếm, nhìn chăm chú Văn Thanh.

“Sự quan tâm của Gia làm sao có thể trở thành thừa thãi được? Thiếp thân cảm động đến mức không có từ ngữ để diễn tả! Nếu không phải nơi này đông người, thiếp thân chỉ sợ sớm đã òa khóc vì cảm động!” Văn

Thanh chỉ nhàn nhạt mà tỉnh táo nói, trong mắt, trên mặt, nửa phần cảm động cũng không có?

Bất đắc dĩ thế này, đành phải nói mấy câu khách sao thôi.

“Sao? Thật đến mức thế sao?” Phượng Cô nghe xong liền hỏi, trên mặt rõ ràng là không tin, nhưng cũng không làm khó dễ nàng thêm nữa.

“Đúng là như thế.” Văn Thanh quẹo rũ cười một tiếng, khéo léo mà ôn hòa, không nói thêm gì, nàng cũng hẳn có lẽ ở điểm này thì vô cùng giống nhau, vô cùng cao ngạo, trước mặt Mộ Dung Kiềm, cả nàng và hẳn đều không muốn mất mặt nhau.

Ánh mắt phiêu hốt, giống như nhìn hẵn, lại không phải nhìn hẵn. Chỉ là hơi hơi có một tia đau thương xẹt qua khóe mắt.

Phượng Cô sau khi nghe xong chỉ hừ lạnh một tiếng, rồi sau đó nhìn về phía Mộ Dung Kiềm: “Mộ Dung minh chủ, người bắt cóc tiểu thiếp của ta đến Mộ Dung sơn trang, là dụng ý gì?”

Mộ Dung Kiềm cũng cười một tiếng, như thể không nhìn ra Phượng Cô đang tức giận, chỉ vỗ vỗ tay: “Người đâu, mang thêm một cái ghế cho Phượng thiếu gia.”

Nói xong mới quay sang nói với Phượng Cô: “Phượng thiếu chủ không ngại ngồi xuống vừa ăn vừa nói chuyện chứ?”

Phượng Cô cũng ngồi xuống, híp đôi mắt lại chăm chú nhìn Mộ Dung Kiềm, vẻ mặt không nhìn ra là đang giận hay không.

“Nói là bắt cóc thì khó nghe quá, chẳng qua là thỉnh quý phu nhân tới đây nghỉ lại thôi, phượng thiếu gia khó mời như vậy, nếu không phải ...mời thiếu phu nhân tới trước, làm sao phượng thiếu chủ lại chịu hạ cố đến đây?”

Mộ Dung Kiềm khéo léo nói, hơn nữa cố ý làm như vô tính nâng cao thân phận của Phượng Cô.

Điều này làm cho Văn Thanh có điểm không giải thích được, tên Mộ Dung Kiềm thật sự đang toan tính mưu hèn kế bẩn gì!! Mục đích của hắn, chẳng lẽ chỉ đơn giản là muốn mời Phượng Cô tới nhà, chỉ sợ là chỉ cần dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết là không phải.

Phượng Cô lạnh lùng cười một tiếng: “Không biết tại sao Mộ Dung minh chủ lại nhiệt tình mời ta đến nhà, không biết Phượng mỗ đã gây nên chuyện gì?”

“Nhiều năm không thấy, tánh khí của người càng lúc càng bất hảo! Càng lúc càng hung ác nham hiểm!” Mộ Dung Kiềm thở dài, tiếc hận nói.

Phượng Cô cũng lạnh lùng cười một tiếng: “Mộ Dung minh chủ mời ta đến, chắc không phải vì muốn bình luận tính cách của ta chứ? Nếu thật là vậy, Mộ Dung minh chủ thật nhàn rồi quá!!”

Nghe giọng điệu này, nói vậy ban đầu Phượng Cô cùng Mộ Dung Kiềm là hảo bằng hữu, vì Chu Nguyệt Nhi mà trở mặt thành thù.

Nhưng mà cho dù không có Chu Nguyệt Nhi, con người Mộ Dung Kiềm dối trá như thế, tiếp xúc càng ít càng tốt!

“Ai, chuyện năm đó....” Mộ Dung Kiềm trầm tư một hồi, chậm rãi nói ra.

Phượng Cô bưng lửa giận, đưa tay đập bàn, quát to một tiếng: “Chuyện năm đó, không cần nhắc lại!!”

Một tiếng quát thật như đất bằng dậy sóng, dọa người ta giật nảy cả mình, Văn Thanh giật mình nhìn hắn, bao lâu chưa thấy hắn phần nộ như vậy, xem ra, chuyện năm đó với hắn là nỗi nhục nhã không thể quên.

Văn Thanh nhìn về phía người khởi xướng – Chu Nguyệt nhi, thấy trên mặt Nguyệt Nhi có chút khổ sở, xem ra cũng không phải là không chút cảm động -, cũng nói lên, nàng đối với Phượng Cô, cũng không phải là hoàn toàn vô tình -.

Chỉ là không biết lúc ấy thật sự đã xảy ra chuyện gì?

Cá tính tàn bạo của Phượng Cô, hoàn toàn là do Mộ Dung Kiềm! Mà nghe nói Phượng Cô lúc trước không tàn bạo như vậy, không rõ vì sao lúc trước Nguyệt Nhi lại xá Cô cầu Kiềm (bỏ Phượng Cô chọn Mộ Dung Kiềm)

Bất quá, chuyện tình cảm của 3 người bọn họ, nàng không muốn biết, nàng duy trì trạng thái lạnh nhạt, né tránh tên bay đạn lạc.

“Nhiều năm như vậy, người vẫn không chịu tha thứ?” Mộ Dung Kiềm vừa nói cúi đầu.

Xem ra bộ dạng vô cùng khổ sở.

Chu Nguyệt nhi dùng một đôi mắt to long lanh phủ một màn sương nhìn Phượng Cô, cũng không nói một lời, có vẻ rất nhiều tâm sự cùng nỗi khổ chưa nói.

Văn Thanh nhìn ra, Phượng Cô đối với Chu Nguyệt Nhi, lộ vẻ thống khổ, còn có.... hận.

Nàng đột nhiên cực lực muốn chạy trốn khỏi nơi đây, nàng không muốn dính líu vào ân oán tình thù của ba con người này.

Đúng lúc đó, nàng nhận ra ánh mắt ẩn giấu nhiều suy nghĩ sâu xa của Tà Phong.

Nhưng nàng không muốn suy nghĩ nữa, cái không khí này quá sức nặng nề, nàng là người ngoài cuộc, tại sao phải chịu áp lực của nó chứ.

Nhưng hết lần này tới lần khác lại phải chịu đựng nó.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Nhận (1).

Thất Thân Làm Thiếp

“Đi.” Phượng Cô đột nhiên quát một tiếng.

Vân Thanh ngẩng đầu nhìn về phía hăn, mới biết được là hăn gọi nàng.

Đang muốn đứng lên, thanh âm kiều giòn mềm nhẹ của nữ tử xinh đẹp như tiên nữ vang lên: “Phượng..... phượng ca, ở lại đây mấy ngày được không?”

Phượng Cô nghe được thanh âm của Nguyệt Nhi, như sét đánh bên tai, thân thể như bị điểm huyết, cứng đờ đứng đấy, không chút nhúc nhích.

Bởi vì hăn quay lưng về phía Vân Thanh,, Vân Thanh không thấy được mặt hăn, nhưng dễ dàng đoán được, vẻ mặt của hăn bây giờ nhất định là pha trộn của đau khổ, nhớ thương cùng lưu luyến.

Chu Nguyệt nhi thấy hăn không trả lời, vì vậy lại bồi thêm một câu: “Nhiều năm không gặp, lần này nếu thuận đường, huynh ở lại đây mấy ngày đi?”

Nhất thời bầu không khí như ngừng lại, tất cả mọi người lẳng lặng chờ câu trả lời của Phượng Cô.

Không biết vì sao, Vân Thanh nhất định biết, Phượng Cô chắc chắn sẽ ở lại -.

Quả nhiên nàng đoán không sai, Phượng Cô nhanh chóng đáp: “Được.”

Nàng cúi đầu, không dây dưa lâu với hắn.

Không cần ngẩng đầu nhìn, Văn Thanh cũng có thể tưởng tượng ra, Chu Nguyệt nhi giờ phút này trong mắt đang lóe lên một tia đắc ý -.

Nàng vẫn như trước cười nhạt lơ đãng, cầm đũa gắp miếng thịt vịt, chăm chú thưởng thức mùi vị. Như thể những chuyện vừa xảy ra không chút liên quan đến nàng.

Vốn dĩ chuyện nàng đi hay ở, tất cả đều là dựa vào một câu nói của người khác, nếu nhân gia quyết định để lại, nàng sẽ hảo hảo mà lấp đầy bụng của mình.

Tà Phong ngồi cạnh nhìn nàng bằng ánh mắt nghi hoặc, nhất định là nghĩ không ra, vì sao vào lúc này, nàng có thể như thế lạnh nhạt bình tĩnh đối diện mọi chuyện.

Đúng vậy, Tà Phong nhất định không rõ vì sao lòng dạ Văn Thanh lại rộng lượng vậy, có thể trơ mắt nhìn Phượng Cô liếc mắt đưa tình với người cũ (có tý chém). Bất quá, hắn lại thấy vui vẻ, bởi vì, lòng dạ Văn Thanh rộng rãi phóng khoáng như vậy, hắn mới thích nàng, còn nữa, nàng không cần Phượng Cô, hắn càng cao hứng không thôi.

Kỳ thật, trời mới biết, lòng dạ Văn Thanh không liên quan ở đây, chỉ là nàng biết, có bức tức cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì, chỉ khiến bản thân ầm ứ không vui, đã như vậy, chi bằng coi như chẳng có gì là xong.

Nhân sinh khổ đoản (cuộc đời ngắn ngủi), không biết vui vẻ mà sống cũng thôi đi, tội gì phải đâm đầu vào phiền não!

Phượng Cô xoay người ngồi xuống, thấy Văn Thanh hoàn toàn không thèm để ý, trong lòng mơ hồ tức giận, mặc dù hắn không thích nàng, nhưng

hắn là phu quân của nàng, nàng cần phải coi hắn là trời, lấy hắn làm trung tâm, vậy mà nàng dĩ nhiên coi như không có việc gì, dừng dừng ngồi đó!!

“Đi lấy cơm.” Hắn lạnh lùng nói.

“Ta lấy cơm cho huynh!” Chu Nguyệt nhi ôn nhu nói.

Phượng Cô lạnh lùng đáp: “Không cần người đi, chuyện thấp hèn như vậy, chỉ có nàng mới xứng đáng làm!” Nói xong chỉ vào Văn Thanh.

Biết là hắn cố ý làm khó dễ, dù không nói đi cùng hắn có nhiều thị nữ như vậy, nhất định Mộ Dung sơn trang, cũng không thiếu người lấy cơm. Nhưng lại dùng tới hai chữ thấp hèn, rõ ràng muốn làm nhục nàng. Nàng dìm lửa giận trong lòng, vì nàng biết, giờ phút này không thể bực tức, không thể phát hỏa, con người Phượng Cô, nếu chọc hắn nổi giận, chỉ sợ sau nàng sẽ khó sống. Hít một hơi thật sâu, đè cơn giận xuống, từ từ nén đến cội lòng sâu nhất.

Rồi Văn Thanh ngẩng đầu cười trong suốt, bình thản đứng lên, xoay người cầm bát trong tay nô tỳ, đi lấy cơm.

Văn Thanh bên này tuy không phát hỏa, nhưng Tà Phong ngồi bên kia thì tức muốn đẩy cả bụng, hắn nhìn thấy Văn Thanh bị Phượng Cô khó dễ làm nhục như vậy, chỉ hận không thể đánh Phượng Cô một chưởng, vì Văn Thanh giải nạn.

Nhưng hắn chưa mất đi lý trí, vẫn còn khả năng phân tích tình huống, biết lúc này không thể hành động theo cảm tính. Dù sao cũng là việc nhà người ta, hắn nhúng tay, sẽ chỉ làm Văn Thanh càng khó xử -.

Nhưng hắn không đè được cơn giận, nhìn Văn Thanh chịu sự hành hạ của tên độc ác này, hắn liền cảm giác được trong lòng khó chịu không thôi.

Đặt bát cơm trước mặt hẳn, Văn Thanh nhẹ nhàng cười một tiếng: “Gia nhanh ăn đi! Đồ ăn của Mộ Dung sơn trang rất ngon! Sau này còn phải bôn ba vất vả nhiều, nên ăn nhiều một chút!”

Nói xong ngồi xuống cầm lấy đôi đũa, bắt đầu ăn, như thể đó là chuyện rất bình thường, ngược lại những người chứng kiến thì cảm thấy không bình thường chút nào.

Nàng khẽ cúi đầu nhìn một lượt, nhưng trong lòng cười tà ác: các người muốn nhìn chuyện cười của ta, ta cho các người nhìn đến chán thì thôi.

Ngẩng đầu cười một tiếng: “Mọi người ăn đi! Tại sao lại không ăn vậy! Khiến cho ta cũng thấy hổ thẹn!!”

“Người nói như vậy rất không nên! Tuy trước khi thành hôn Phượng thiếu phu nhân gặp chuyện không may, nhưng không phải là nàng nguyện ý! Có cô gái nào muốn trước ngày thành thân bị **?! Tốt xấu gì phượng Thiếu phu nhân cũng xuất thân nhà quan, cũng là danh môn nữ tử, tại sao người lại dùng hai chữ thấp hèn!” Chu Nguyệt nhi hơi giận nói với Phượng Cô, ra vẻ chủ trì công đạo giúp Văn Thanh.

Xem ra, Nguyệt Nhi là một thiên lương nữ tử cơ đấy.

Nhưng Văn Thanh không phải người ngu, nàng đã làm cho mọi chuyện bình ổn, Nguyệt Nhi còn cố tình khơi lên, tựa hồ như sợ người khác không biết chuyện nàng bị cưỡng gian trước ngày xuất giá. (thế là bắn súng vào mặt hồ đang yên ả ah??)

Vừa mới khó khăn đè xuống sự tức giận, Chu Nguyệt nhi lại muốn xới lên, còn nói khó nghe như vậy, ra vẻ là muốn giúp nàng, thật ra là muốn nàng không thể toàn thân bước ra khỏi Mộ Dung sơn trang. Cuối cùng đoạn thời gian khuất nhục trong lòng nàng trào ra.

Trong nháy mắt, vẻ trong trẻo trong mắt nàng biến mất, đôi mắt biến lạnh, ngẩng đầu lên nói: “Không nhọc Mộ Dung phu nhân nói nhiều! Cái... này không có người dối chất, trắng hay đen không ai nói được, người khác đối đãi với Thượng Quan Văn Thanh ta như thế nào, ta không quan tâm, chỉ cần chính mình biết bản thân không thấp hèn là được!!”

Nàng nói xong, giống như chưa nguôi cơn giận, nói tiếp: “Không giống một số người, miệng nam mô bụng một bồ dao găm, người như vậy, dù cho người xung quanh nói tốt thế nào, vĩnh viễn là đen như mực -!!”

Chợt Phượng Cô quát lớn: “Nói bừa, còn không hướng Nguyệt nhi xin lỗi! Người ta có lòng nói tốt cho người, người lại tỏ thái độ như vậy!!”

Văn Thanh không để ý tới, chỉ lạnh lùng nhìn qua gương mặt đang trưng ra vẻ mặt tốt đẹp của Nguyệt Nhi, lạnh lùng cười một tiếng.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Nhận (2)

Thất Thân Làm Thiếp

Tác giả: Nguyệt Sinh

Cuốn Phản Kháng

Chương 49: Nhận (2).

Dịch: Kún ♥ Nhi

Nguồn: kunnhi.wordpress.com

“Còn không mau nhận!” Thấy Văn Thanh tựa hồ không có chút cảm động, trên mặt tựa hồ một khối băng lạnh, Phượng Cô lớn tiếng rống giận.

Văn Thanh xem chừng càng lãnh đạm hơn, khóe miệng khẽ hướng trào phúng: “Nhận? Tại sao ta lại phải nhận?” Nàng ẩn nhẫn xử sự như thế, cúi đầu chịu nhục nhưng tại sao lại còn đối xử như thế với nàng.

Đầu ngẩng cao, ánh mắt sắc bén.

“Còn không mau nhận!” Văn Thanh ngang nhiên trước mặt mọi người không nghe lời của hắn, đối với Nguyệt Nhi bất kính trọng (Kính cái đầu anh í. Điên cả tiết.), khiến Phượng Cô nổi trận lôi đình, giơ tay lên bắt lấy cổ tay của nàng, dùng lực vặn chặt bắt nàng phải nhận.

“Ta không!” Văn Thanh kiên quyết nói, tay bị hắc vện chặt vô cùng đau đớn nhưng nàng cố cắn chặt môi lại, nén cơn đau tràn đến. Nàng – Thượng Quan Văn Thanh, không có chuyện gì là nàng không thể nhẫn được.

Trừ phi nàng không muốn nhẫn, bị người ta cưỡng bạo nàng đều cố nén xuống, cắn răng nuốt xuống bụng, nhưng việc lần này...

Nàng hận, hận nam tử có tên Phượng Cô này, quá tàn nhẫn vô tình!!

Kinh Phật dạy rằng, nhân quả đều có báo ứng, gặp nhau là do duyên phận.

Nàng kiếp trước rốt cục là đã làm chuyện gì không phải với hắc, có nghiệp chướng vì sao mà kiếp này phải chịu sự lăng nhục như thế của hắc.

“Không sợ chết!” Hàm răng nghiến chặt của Phượng Cô nhả ra từng tiếng dữ dằn, trong tay dùng lực, giây lát mọi người đã nghe được tiếng “rắc” – tiếng xương tay bị gãy.

Trong đêm lạnh lùng, tiếng gãy khô khốc vang dội lên.

“Phượng Cô... tên tiểu nhân này, nàng là nữ tử, người tại sao lại tàn bạo như thế!” Tà Phong nguyên lai không muốn nhúng tay vào nhưng mắt thấy một màn như thế, hắc bật dậy, gân xanh trên trán nổi lên, ánh mắt phần nộ đỏ ngầu.

Mắt trừng trừng đỏ ngầu nhìn Phượng Cô

Trong tay cầm một con dao nhỏ hướng phía Phượng Cô.

“Dừng tay!” Văn Thanh hét lên một tiếng, mồ hôi lạnh ứa ra trên trán, đoạn xương tay bị gãy rời ra vô cùng đau đớn nhưng trên mặt nàng một vẻ lạnh lùng trấn định, không có lộ ra nửa phần thần sắc thống khổ.

Chu Nguyệt Nhi ngồi ở đằng bên, nhìn thấy Tà Phong động tay lo sợ đến mức cắn chặt môi đến trắng bệch.

Tà Phong giật mình khi nàng quát, đau lòng nhìn về phía nàng: “Hắn đối với ngươi như thế, ngươi còn muốn nói chuyện với hắn sao?”

“Ta không có hứa hẹn nói chuyện với hắn, chuyện này là của ta và hắn, ngươi không cần nhúng tay vào.” Nàng nhàn nhạt nói, nàng biết, Tà Phong không phải đối thủ của Phượng Cô, Phượng Cô võ công bí hiểm, tâm địa lại độc ác, nàng không muốn Tà Phong gặp bất cứ chuyện gì thương tổn.

Hơn nữa, chuyện này chỉ bốn người thôi đã rắc rối rồi, nếu thêm Tà Phong cũng bị lôi vào trong cuộc nữa hội mọi chuyện sẽ càng thêm loạn.

Hướng qua Tà Phong nói xong, nàng nhìn về phía Phượng Cô, trên gương mặt thanh tú hiện lên một nụ cười nở rộ như hoa, tái nhợt, vô lực, rồi lại mang một giọng đùa cợt cùng khiêu khích: “Hắn bất quá cũng chỉ có thể như vậy thôi, nhiều nhất, hắn cũng chỉ có thể bẻ gãy thân ta mấy đầu khớp xương thôi, còn còn có thể thế nào nữa? Bằng không, muốn mạng của ta có lẽ cũng có thể. Bất quá thứ hắn muốn không phải là những điều này, điều hắn muốn chỉ sợ là không chiếm được. Chẳng qua là một tiểu hài tử bình thường không được ăn kẹo thì cáu kỉnh thôi. Thương cân động cốt (gãy xương đứt gân), bất quá một trăm ngày là khỏi, có người hầu phục vụ, ăn uống không lo, điểm việc nhỏ ấy không sao cả.”

Nàng nói xong bình thản, phảng phất chỉ như bị người ta vỗ nhẹ thoáng qua thôi.

Chính là ai cũng biết, một đòn như thế đối với nữ tử không biết võ công là vô cùng đau đớn.

Nghe xong những lời của nàng, ban đầu trong lòng Phượng Cô có chút áy náy rồi bỗng nhiên bạo nộ lại. Chuyện Nguyệt Nhi vốn là điều khiến hắn

cả ngày lẫn đêm tâm hồn đau đớn, Thượng Quan Văn Thanh lại dám nói những lời này, xem ra không thể nhịn được rồi!

Tay hấn đảo qua, định động thủ một lần nữa (anh dám à.) ngay lập tức Tà Phong đuổi tay ra, chặn tay hấn lại, mặt phẫn nộ nói: “Người không phải nam nhân!”

Phượng Cô phượng nhãn híp lại, chăm chú nhìn thẳng về Tà Phong, định đấu võ, Mộ Dung Kiềm rốt cục mở miệng: “2 người không nên làm tổn thương hòa khí! Phượng thiếu gia, Phượng thiếu phu nhân đã bị thương không nhẹ, tuy nói rằng việc này là chuyện của nhà các người, chúng ta là người ngoài không nên can thiệp vào nhưng nếu còn đánh nữa nàng sẽ không chịu nổi”

Mộ Dung Kiềm kỳ thật trong lòng cũng cực kỳ phức tạp, không biết vì sao nhìn bộ dạng kiên định, tỉnh táo mà dũng cảm của Thượng Quan Văn Thanh khiến hấn xúc động sâu đậm.

Nữ tử hấn gặp qua không ít, chính là hấn chưa bao giờ gặp qua một nữ tử như vậy, đến nước này mà vẫn quật cường, rõ ràng đau đớn tột cùng, nhưng cắn chặt răng nhất định không hô một tiếng bi ai.

Hấn không khỏi nhìn nàng thêm một lần, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt tuôn đầy mồ hôi lạnh, môi cắn đến mức đã trắng bệch, nhưng ánh mắt vô cùng kiên định tỉnh táo, kiên cường nhìn Phượng Cô, không hề lộ ra nửa phần thống khổ hay là cầu xin tha thứ.

Trước hấn cùng đã từng ngộ nhận rằng nàng là một nữ tử cư xử cực kỳ lạnh nhạt, không có thể nghĩ tới lại có một sự quật cường đến thế.

Lửa giận trong lòng Phượng Cô đang phừng phừng, nghe những lời đó của Mộ Dung Kiềm lại như lửa đổ thêm dầu, càng thêm phần tức giận.

Bạc môi lạnh lùng phun ra mấy chữ: “Biết là việc nhà của ta, không cần phải nhiều lời.”

Hắn vừa mới nói xong, liền nghe được một thanh âm nhỏ nhẹ, mảnh mai: “Phượng Cô, đừng như vậy nữa, việc này có trách thì trách ta, là do ta nhiều chuyện, nói những việc không nên, không nên trách Văn Thanh, nàng chịu không có được...”

Thanh âm nhu nhược đó vang lên khiến mọi người chấn động.

Giọng nói xem chừng thiện lương ôn nhu nhượng khiến Văn Thanh lại càng cảm thấy đáng cười hơn.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Nàng Nhưng Lại Thành Ác Phụ.

Thất Thân Làm Thiếp

Nghe Nguyệt Nhi nói, Phượng Cô ngưng ngay động tác, thâm tình nhìn phía nàng: “Nguyệt Nhi, nàng ta tính tình ác phụ, không có lễ tiết, người cần gì phải vì nàng nói giúp, là nàng vô lễ với người trước, người cần gì phải tự trách mình, người tâm địa thiện lương, không thể để người chịu ủy khuất được.”

Nguyệt Nhi luôn dịu dàng thiện lương như vậy khiến tình yêu trong tim hẳn không ngừng dâng lên.

Văn Thanh nhìn bọn họ, trong lòng muốn cười nhưng không cười nổi.

Đúng là “Tình nhân nhân lý xuất Tây Thi” (dịch thơ: Mắt tình nhìn thấy Tây Thi, dịch nghĩa là trong mắt kẻ đang yêu thì người yêu của mình lúc nào cũng đẹp nhất), tâm tính thiện lương, còn nàng - Thượng Quan Văn Thanh, ngược lại không có lễ tiết, tính cách của ác phụ....??

Thật đúng là chuyện cười cho thiên hạ.

Nàng ha hả cười lớn tiếng, cười đến đau ruột, cười đến mức nước mắt chảy tràn. Nàng – Thượng Quan Văn Thanh, cứ nhiên bị người khác hạ nhục đến vậy.

“Văn Thanh!” Tà Phong thấy Văn Thanh như thế, lòng hẳn giống như bị dao đâm từng nhát sâu hoắm, toàn thân đau đớn vô lực.

Nhưng hắn chỉ có thể nhìn mà không làm gì được, nhìn tên vương bát đản Phượng Cô bẻ gãy tay nàng mà đành bó tay.

Đơn giản vì nàng là thê thiếp của hắn nên hắn không có cách gì giúp đỡ được cho nàng.

Nghĩ đến đây, lòng hắn lại dâng lên sự yêu thương nàng, hắn chỉ hận, vì sao đã được gặp nàng nhưng lại không phải là người bên cạnh nàng mãi mãi.

Nếu được như thế, hắn nguyện sẽ cả đời làm cho nàng thành người hạnh phúc nhất thế gian. (hảo a, hảo a, anh này được chị em nhỉ.)

Tại sao nàng lại cố gắng kiên cường đến vậy, nhìn nàng cắn chặt môi không lộ ra nửa phần thống khổ hắn vô lực cúi đầu xuống.

“Ta không sao.” Nàng đột nhiên ngừng cười, quay sang Tà Phong cảm kích nói. Tâm, vào giờ khắc này, bắt đầu ngừng tụ thành băng.

“Mau mau truyền Lục thần y đến, Phượng Thiếu phu nhân bị gãy tay, e chừng sẽ bị phế.” Mộ Dung Kiềm vội vàng nói, thật sự là khó hiểu quá đi, nếu là người khác, hắn có thể ngồi yên không để ý được. Nhưng nữ tử này, khiến hắn bội phục, nhưng hắn không tự chủ được muốn cứu nàng.

Từ khi hắn chào đời tới nay, duy có một lần này thiện tâm, không có thờ ơ lạnh nhạt.

“Phượng thiếu gia, tuy nói rằng đây là chuyện nhà các người, Mộ Dung không có tư cách hỏi đến, nhưng thân là người tập võ, chuyện như vậy, Mộ Dung không có thể không để ý tới được, quý phu nhân chỉ là một thiếu nữ tử mảnh mai, Phượng thiếu gia đối đãi như thế, thật mất đi sự hiệp nghĩa chi phong!” Hắn chính nghĩa đối đáp.

Hắn hành xử như thế khiến Tà Phong vô cùng cảm kích, cảm kích hắn giải vây Văn Thanh.

“Hiệp nghĩa?” Phượng Cô nghe được lời Mộ Dung Kiềm nói, lạnh lùng cười một tiếng: “Cái gì gọi là hiệp nghĩa? Bảo vi nghĩa? Mộ Dung Kiềm, người dám nói những chữ này sao? Ta thật sự bội phục dũng khí của người đấy.”

Mộ Dung Kiềm vừa nghe, trên mặt mềm nhũn đi, nói nhỏ: “Năm đó chuyện ta với Nguyệt Nhi, thực sự xin lỗi người, nhưng tình cảm, không thể do người không chế được, Nguyệt Nhi xinh đẹp ngây thơ, chỉ cần là nam nhi, chắc chắn sẽ bị động tâm...”

“Đừng nhắc đến chuyện tình cảm năm xưa đó!” Phượng Cô hốt nhiên quát lên một tiếng, trên mặt nổi đầy gân xanh.

“Phượng Cô... ai... ta không biết phải nói thế nào cho đúng, chính là chuyện tình năm xưa, ta cùng Nguyệt Nhi không có nghĩ ra được tình cảm của người sâu đậm đến vậy.” Hắn tha thiết nói.

“Mộ Dung Kiềm, người cho rằng ta vẫn là Phượng Cô của 4 năm trước sao? Người tưởng rằng ta tin những lời dối trá này của người sao?” Phượng Cô lạnh lùng cười một tiếng: “Người không cần trước mặt ta lại đóng kịch. Chuyện năm đó, không cần người phải nhắc lại.”

“Phượng Cô...” Mộ Dung Kiềm tỏ vẻ bất đắc dĩ nói, thoát nhìn, rõ ràng sự việc có sự ủy khuất lớn. Phảng phất chuyện năm xưa, hai người có quan hệ không bình thường.

Bất quá, đến tận cùng 4 năm trước đã xảy ra chuyện gì không ai biết được.

Văn Thanh cũng không muốn biết nữa.

Phượng Cô nói xong kích động, quay đầu lại nhìn thấy bộ dạng rừng rừng nước mắt nhu nhược của Nguyệt Nhi, trong lòng lửa giận như bị dập đi vài phần.

Bối rối nói: “Nguyệt Nhi...”

“Phượng Cô... đừng nói nữa, việc này, coi như là Nguyệt Nhi xin lỗi người, cầu người không cần tái oán, không cần tức giận...” Chu Nguyệt Nhi ôn nhu nói, nước mắt rừng rừng mang theo vài phần mộng lung gợn cảm, nhưng băng tuyết cũng phải tan ra.

Bạc môi Phượng Cô khẽ nhếch lên, phượng nhãn chăm chăm một mực nhìn nàng, trong mắt là thống khổ bất đắc dĩ cùng thương tiếc nồng đậm.

Trong đôi mắt đó dường như có ngàn vạn lời muốn nói nhưng không thốt lên nổi, chỉ có thể lưu thành một khối, ngưng lại trong mắt.

“Phượng Cô, mặc kệ trước như thế nào, Nguyệt Nhi xin lỗi người, nhưng Văn Thanh tay đã bị gãy như thế, cần lập tức trị liệu, nếu không tương lai sẽ khó lòng chữa được., thành phế.” Thanh âm nàng nhu nhược, thập phần thanh uyển. (đúng là mèo khóc chuột)

Kỳ thật nàng không muốn cứu Thượng Quan Văn Thanh, bất quá, trước giờ trong mắt Phượng Cô nàng luôn là một nữ nhân ôn nhu thiện lương, Phượng Cô thích nhất điểm này ở nàng, cho nên, dù hận Văn Thanh nàng vẫn phải khuyên hãn.

Hơn nữa, chỉ có vậy mới có thể giữ hãn lưu lại.

“Ta đã nói rồi, chỉ cần là người nói, ta sẽ nghe.” Chỉ thấy thanh âm đau thương của Phượng Cô vang lên.

Văn Thanh hướng Chu Nguyệt Nhi nhìn, thấy mặt nàng ta như hoa nở, đầy đắc ý, cười khẩy.

Đúng vậy, vì Phượng Cô nên nàng ta đặc ý!

Nhưng, đặc ý vì gì?

Nàng không quan tâm..

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Vì Nàng Lưu Lại.

Thất Thân Làm Thiếp

Lúc này, tên nô tài bị Mộ Dung Kiềm sai đi thỉnh thần y mới vội vã chạy đi vào bẩm báo: “Trang chủ, Lục thần y đi hái thuốc trên núi, nghe nói nhanh nhất cũng phải mấy ngày nữa mới về.”

“Như thế nào lại trùng hợp như vậy.” Mộ Dung Kiềm thở dài nói, nhìn quanh tả hữu rồi sau đó lại nói: “Nhanh vào thành thỉnh Đại phu.”

“Không cần!” Đang lúc này, Phượng Cô lạnh lùng lên tiếng.

Tất cả mọi người giật dử nhìn hăn, hăn không muốn để Văn Thanh được trị liệu.

Chu Nguyệt Nhi mở miệng: “Phượng Cô... có chuyện gì thì trước hết tìm đại phu trị thương cho nàng đã, bị gãy tay không phải là đơn giản đâu.”

Văn Thanh mắt lạnh nhìn, một mực không mở miệng nói chuyện, không muốn nói chuyện cũng là bởi vì đau đến mức không nói nên lời.

Chỉ sợ mở miệng ra sẽ phát lên tiếng rên rĩ.

Tà Phong thật sự không nhịn nổi nữa, hăn một mực để ý Văn Thanh này giờ. Hăn biết, nàng sắp không chịu đựng được nữa, hơn thế thương thể kia nếu không kịp chữa trị e rằng việc trị liệu sẽ càng thêm gian nan.”

Nhưng Văn Thanh không có hỏi đến hấn, nhượng hấn chỉ có thể ở một bên mà nóng ruột, không thể giúp nàng.

Sau cùng không thể nhịn thêm được nữa liền nói: “Người thật tàn nhẫn.”

Phượng Cô nghe được Tà Phong nói, phượng nhãn lạnh lùng, cao ngạo nói: “Ta tàn nhẫn hay không không đến phiên người phải nói. Ta là chồng nàng, người là cái gì của nàng? Người cái gì cũng không phải!” Phượng Cô vừa mới nhìn liền hiểu ra, tiểu tử này đối với Thượng Quan Văn Thanh ắt hấn có nội tình, này giờ không có rời mắt khỏi Văn Thanh. Chỉ tiếc, hấn có thích đến bao nhiêu đi nữa thì Thượng Quan Văn Thanh cũng chỉ có thể là người của Phượng Cô này.

“Người...!” Tà Phong rít lên, nếu không có Văn Thanh một bên nhất mực can ngăn hấn, hấn nhất định sẽ cùng Phượng Cô đánh tới 300 hiệp.

Mộ Dung Kiềm cảm nhận được tà khí vây quanh vì vậy kéo tay Tà Phong lại: “ Phong đệ, không nên hành động theo cảm tính, điều cốt yếu giờ là để Phượng Thiếu phu nhân trị thương.”

Thượng Quan Văn Thanh nhìn cục diện hỗn loạn, hốt nhiên đứng lên, không muốn nhìn nữa, vẻ mặt cuae những người này, không đối trá thì tàn khốc, nàng đột nhiên có cảm giác không thở nổi.

Tay trái đỡ lấy tay phải bị thương một mình nàng hướng đi ra bên ngoài.

Tay bị thương kia của nàng nếu không chữa trị kịp thời, để lâu sợ rằng nàng sẽ phải phế đi một cánh tay.

Mà nàng, không thể trông cậy vào ai có thể hỗ trợ, mặc dù Tà Phong có hảo ý, nhưng hấn càng có hảo ý nàng lại không thể kéo hấn vào sâu chuyện phức tạp này được.

Nàng đã một thân lây lụy, không thể để cho người đối tốt với nàng cùng lây lụy vì nàng.

Tay chỉ bị gãy thôi, cũng không phải bệnh gì nặng cho lắm,.chỉ cần tìm được y quán là có thể chữa trị được, mà nàng biết, dưới chân Mộ Dung sơn trang nhất định là chiến thành, chiến thành là giang hồ chi địa, nơi này chắc chắn là nhiều người bị thương, há không tìm được đại phu sao!

“Người đi đâu?” Tà Phong vội vàng hỏi han, hẳn không muốn Văn Thanh đi đâu.

Văn Thanh quay đầu lại, ánh mắt nhìn vào cánh tay bị gãy, thanh âm suy yếu nói: “Tay bị thương không cử động được, ta muốn đi tìm đại phu.”

“Ai chuẩn người đi.” Tà Phong chưa trả lời, Phượng Cô đã quát lớn. Nàng dám bỏ qua lời hăn, thật to gan.

“Bị thương thì phải trị liệu, ta thấy gia bận công việc, không còn cách nào khác là tự mình giải quyết.” Nàng chậm rãi nói, trong giọng nói hoàn toàn bình tĩnh không tìm ra một tia hỗn loạn.

Nói xong ngẩng lên: “Nếu gia hỏi vậy, vậy thiếp thân hỏi Gia, thiếp có thể đi không?”

“Người dám dùng thái độ này nói với ta sao!” Phượng Cô giận dữ quát lớn, ánh mắt hung hăn nhìn chăm chú Văn Thanh.

Văn Thanh giờ phút này không thèm nhìn hăn một cái, nhàn nhạt nói: “Ta có lẽ có tiết, chẳng lẽ Gia vẫn cảm giác không vừa lòng sao?” Đúng vậy, lời nàng dịu dàng nhu thuận. Chính là, Phượng Cô nghe thế nào cũng không có thoải mái.

Nói như vậy vẫn không hề lộ ra sự hỗn loạn, ngữ khí nàng đầy oán hận.

Hắn lãnh phúng nói: “Người trái lại học được nhu thuận a.”

“Dưới sự uy nghiêm của Gia, làm sao thiếp thân không học được sự nhu thuận, mặc dù trong mắt Gia, mạng của thiếp thân chẳng qua chỉ là thứ vớ vẩn (nguyên văn là tiện mệnh), nhưng trong mắt thiếp thân, mạng của thiếp thân là thứ quý giá nhất trên đời, thiếp thân phải nghĩ nếu bởi vậy mà mất mạng, thật là không đáng.” Lời của nàng, mềm nhẹ mà bình tĩnh.

Một lời tựa như viên đá liệng xuống mặt hồ đang phẳng lặng. (bản đại bác thì có =)))

“Thậm chí cả thói cứng đầu học cũng nhanh!” Phượng Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói..

“Tất cả đều là công lao của Gia!” Nàng đáp. Trong mắt hiện lên vẻ nhàn nhạt.

“Phượng thiếu phu nhân, lúc này trời đã tối, chiến sự dưới chân thành hỗn tạp, nếu người đi xuống núi giờ chỉ sợ sẽ vô cùng nguy hiểm cho một thân nữ nhi, hơn nữa người bị thương cần phải nghỉ ngơi nhiều, đợi chút, hạ nhân đã đi thỉnh đại phu.” Chu Nguyệt Nhi ôn nhu nói.

Tà Phong nghe xong Chu Nguyệt Nhi nói cũng thể hiện ý định muốn giữ người lại của mình.

Thanh âm trong trẻo lạnh lùng đầy kiên quyết của Văn Thanh vang lên: “Không cần!” Nàng giờ phút này, một khắc cũng không muốn sống ở cái chỗ này nữa.

“Phượng Cô...” Chu Nguyệt Nhi nhìn phía Phượng Cô, lấy ánh mắt giữ hẳn

Phượng Cô trong lòng cũng đang nhiều ngổn ngang, dung nhan biến sắc, lúc này trước mắt hắn mọi sự hỗn loạn, hắn đành cắn răng nói: “Hào, ở

lại đây 2 ngày! Để cho vết thương người đỡ rồi mới đi!”

Văn Thanh nghi hoặc nhìn Phượng Cô, không nghĩ tới hẳn chỉ vì một câu nói của Chu Nguyệt Nhi quyết định lưu lại thật. Nàng không thể không thán, tình cảm, như là độc dược vậy.

Định mở miệng nói vài lời nhưng cũng không nghĩ được phải nói gì, nàng biết, tranh cãi nữa cũng vô ích, chuyện nàng bị Tà Phong dễ dàng bắt đi cũng đều bởi là do hẳn muốn thấy Nguyệt Nhi mà làm.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Tà Phong Dạ Phóng (1).

Thất Thân Làm Thiếp

Nửa đêm, tay đột nhiên đau dữ dội khiến nàng không ngủ được, thầm thở dài, xem ra lúc này chỉ có thể nhìn ngắm bên ngoài mà thôi.

Tối hôm qua lúc giữ bọn họ lại, Mộ Dung kiềm vì nàng thỉnh đại phu, cánh tay bị thương đã được đắp dước rồi băng bó, nẹp lại để cố định.

Có lẽ bởi khí nộ quá sâu nên lúc đó không cảm giác đau cho lắm, chính là nửa đêm khi ngủ hốt nhiên cánh tay đau đớn như bị lửa đốt, len lỏi lên toàn thân.

Khiến cho nàng không thể nào an giấc.

Ngoài cửa sổ trời đầy sao, màn đêm vô cùng tuyệt mỹ. Mùi thơm của hoa đêm từng đợt tràn ngập mũi người ta.

Đáng tiếc cảnh đẹp như thế nhưng lại khiến nàng càng cô đơn. (người buồn cảnh có vui đâu bao giờ – Truyện Kiều – Nguyễn Du.)

Lại thầm thở dài một hơi.

Hốt nhiên, cửa sổ mở tung rồi đột nhiên từ trên ló ra một thân người, mang theo gương mặt tươi cười: “Như thế nào nửa đêm không ngủ lại ngồi thở dài thế? Chẳng phải nữ tử thở dài một cái sẽ tăng thêm 1 nếp nhăn sao...”

Khóe miệng Văn Thanh khẽ cong lên, nàng cười nhạt: “Người tại sao nửa đêm không ngủ lại tới đây?”

Nói xong trên mặt giả vờ bưng tỉnh thêm lời: “A... Đúng rồi, quên mất là đại hiệp thần thông Tà Phong sao? Đêm hôm lén lút là sở trường của người! Gia đình nào lại không may mắn gặp phải người đây?”

Nói xong nàng nhoẻn miệng cười sáng khoái.

Tà Phong đảo người một cái, chạy vào trong phòng Văn Thanh, thả người xuống không một tiếng động nói: “Hôm nay chính người không may, mục đích trộm của ta là người.”

“Sao?” Văn Thanh cười một tiếng, vui vẻ không ngừng: “Khiến đại hiệp Tà Phong thất vọng rồi, đồ trong phòng này đều không phải của ta, tất cả là của Mộ Dung minh chủ, ta chỉ có một thân, người cô đơn, thân không có đồ gì quý giá, không có gì cho đại hiệp trộm rồi.”

“Ai nói không có gì trộm được?” Tà Phong trong mắt hiện lên giáo hoạt, sau đó cố tình thần bí nói: “Muốn trộm đồ, ta sớm trộm được rồi! Chỉ là người không phát giác ra thôi!”

“Trộm được?” Văn Thanh một hồi kinh ngạc, tả hữu nhìn hăn, từ lúc hăn đi vào, nàng một mực tỉnh táo, hăn không có đi lại, có thể trộm được gì đây?

Nghĩ tới nghĩ lui, khẳng định hăn thật ngốc, vì vậy cười một tiếng: “Định gạt ta sao?”

Tà Phong cũng cười lớn một tiếng: “Ai nói ta gạt người?”

“Còn không phải tên lường gạt a! Người vừa mới đi vào, người làm gì ta cũng đều coi! Người cứ nói suông, người trộm được cái gì?” Nàng cười nhạt, chăm chú theo dõi hăn.

Hắn nhún nhó rồi sau đó lại cười thần bí: “Ta muốn trộm đồ ở trên người của người.”

“Ta chỉ bị thương ở tay thôi, không có bị thương ở mắt nha, người vừa đến không bước đến gần ta nửa bước, như thế nào trộm được đồ trên người ta, người là thần tiên a!” Văn Thanh cười trêu chọc hắn.

“Ha ha, ta không phải thần thánh, nhưng sự thật là ta trộm được mà, đồ mà ta muốn trộm chính là nụ cười của người.” Tà Phong ha ha hai tiếng, lúc này mới giải thích.

“Linh tinh!” Vừa nghe hắn giải thích Văn Thanh không khỏi tròn mắt nhìn hắn.

“Ta nói là sự thật a!” Tà Phong vừa nói vừa ngồi xuống ghế. Trên mặt thần sắc vừa vui cười có chút biến đổi.

Bộ dạng này của hắn không quen cho lắm.

Thanh âm buồn bã của hắn truyền đến: “Ta biết vết thương chiều nay sẽ rất đau, biết người nhất định không ngủ được nên cố ý đến đây, nếu người không ngủ được sẽ cùng tâm sự với người để giải sầu, như vậy có lẽ giảm đi đau đớn phần nào.”

Nghe một phen như thế, trong tâm Văn Thanh hết sức cảm động.

Cười một tiếng: “Cám ơn.”

“Cám ơn cái gì!” Việc này kỳ thật ta cũng có trách nhiệm lớn, nếu như không phải ta nắm tay người cũng sẽ không gây ra tình cảnh này, tay người cũng sẽ không bị Phượng Cô bẻ gãy. Hắn áy náy nói.

Văn Thanh nhìn vẻ mặt áy náy của hắn, lẳng lặng nói: “Việc này không có ai can hệ hết, mặc dù nguyên do là ta bị bắt đến đây nên mới xảy ra

chuyện này nhưng chính là do Phượng Cô tàn bạo, mọi người ở đây đều biết, không có lần này, ắt hẳn sẽ có lần sau. Huống hồ tất cả đều do một mình hấn gây nên, chẳng thể trách kẻ nào được. Người không cần áy náy.”

Xảy ra chuyện này nàng lại càng lạnh lùng, một điểm khó chịu cũng không Có một số kẻ, có thể nhận ra bản chất của kẻ đó, sớm chừng nào tốt chừng ấy.

Cũng phải cảm tạ hấn tàn bạo, nếu hấn không tàn bạo thì sao trong thời gian ngắn ngủi thế nàng có thể nhận rõ được tình thế, nhận rõ được bộ mặt từng người.

Hấn không phải phu quân nàng, vĩnh viễn cũng sẽ không phải.

Trong lòng nàng đã sớm ra tối hậu cho chính bản thân, chút ấn nhẫn cũng đã hoàn toàn biến mất.

“Hôm nay nếu không có người ngăn ta, ta nhất định sẽ giáo huấn tử tế cái tên Vương bát đản kia một phen!” Tà Phong vẻ mặt tức giận nói. Hôm nay nếu không có Văn Thanh ngăn cản hấn thật sự sẽ giáo huấn cho cái tên Phượng Cô chết tiệt kia một bài học.

“Ta không muốn người phải nhúng tay vào, chuyện này vốn đã phức tạp, nếu người vì ta ra mặt chỉ sợ càng loạn, hấn có khi lại càng lấy thêm lý do gây phức tạp cho ta.” Nàng ôn nhu nói.

“Cái tên Vương bát đản, ta Tà Phong, chưa từng gặp qua một tên nam nhân nào như thế, dám khi dễ nữ tử. Hấn quả thực không bằng cầm thú. Chết nhất định phải xuống mười tám tầng địa ngục.” Tà Phong hung hăng mắng, càng mắng càng tức giận.

Văn Thanh nhìn bộ dạng hấn, thập phần cảm động, rồi lại không muốn hấn phải chịu liên lụy khẽ cười nói: “Tốt lắm! Đừng mắng nữa, Phượng Cô

không nghe được người mắng mà toàn bộ gian phòng này đang phải hứng chịu đó, đến lúc đó, chỉ khổ ta là người đang bị thương thôi.”

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Tà Phong Dạ Phóng (2).

Thất Thân Làm Thiếp

Tác giả: Nguyệt Sinh

Cuốn Phản Kháng

Tà Phong cũng hiểu được bản thân quá kích động, nhưng vừa nghĩ tới cái tên Phượng Cô đối đãi với Văn Thanh như thế hắn không có nhận được!

Hít một hơi sâu, hồi lâu lửa giận trong hắn mới từ từ dịu xuống.

“Văn Thanh, người rời hắn đi! Hắn là một kẻ tàn nhẫn vô tình, người là một nữ tử nhu nhược đi bên hắn, ta không yên lòng!” Tà Phong vẻ mặt đau lòng nói.

“Vấn đề này, ta sẽ nghĩ lại!” Văn Thanh gật đầu đáp. Nàng sẽ suy nghĩ chuyện rời đi này, chỉ là rời đi như thế nào mới có thể tránh sự truy đuổi của hắn, muốn cho vẹn toàn cho cả mẫu thân ở nhà.

Mấy vấn đề này, nàng đều phải chuẩn bị thật tốt-, bởi vì con người Phượng Cô -, ngay cả khi hắn không thích nàng, cũng sẽ không cho nàng chạy trốn-, bởi vì...chuyện này đối với hắn mà nói, khiến hắn mất mặt vô cùng.

“Còn nghĩ ngợi gì nữa! Nhớ nhung gì chứ, nam nhân như vậy người còn lưu luyến hắn sao?” Tà Phong cho là Văn Thanh trong lòng còn do dự nên sinh nghi nói thế.

“Ta không phải lưu luyến hần, chỉ bất quá, rời khỏi hần ta còn nhiều chuyện phải chuẩn bị, hần địa vị cao, quyền lực lớn, ta phải đề phong hần tróc nã về.”

Nàng còn chưa nói xong, Tà Phong liền cướp lời: “Nguyên lai người vì điều này mà lo lắng a! Người không cần phải lo lắng, chỉ cần người rời khỏi hần, ta sẽ vì người mà an bài tốt đường chạy. Hần tuyệt đối không tìm được người.”

Người này... tính hết rồi sao. Văn Thanh trợn mắt liếc hần: “Ta còn chưa nói hết a!”

“Sao... người cứ nói.” Tà Phong hiểu được bản thân có điểm vội vàng, vì vậy ý tứ nói.

“Ta không phải chỉ có một thân một mình, ta còn cha mẹ, nếu như chọc giận Phượng Cô, khó bảo toàn rằng hần sẽ không hạ thủ, cho nên, ta muốn chính là Phượng Cô không đến tìm ta nữa, như vậy mới là phương pháp tốt nhất.” Văn Thanh trầm tư nói, trên tay khẽ giật nhẹ, cơn đau tràn đến.

Thân thể bị kéo theo cơn đau, cả người khẽ di động.

Tà Phong mặc dù vui đùa âm ỉ nhưng cũng quan sát nàng kỹ lưỡng, thấy mặt nàng biến sắc biết là tay đau nên nhíu mày hỏi: “Rất đau sao?”

“Ừm” Văn Thanh không giấu diếm.

“Có muốn ăn cái gì không? Thông thường ăn đồ ngon vào sẽ đỡ đau một chút.” Hần đề nghị, chủ yếu muốn phân tán tư tưởng này, không nghĩ tới vết thương nữa.

“Ăn cái gì?” Văn Thanh nghe xong lắc đầu, nàng không phải người hay ăn, thường ngày ăn rất ít, cũng ít đồ ăn mà nàng thích. Hơn nữa nửa đêm phải nhớ món mình thích, cũng không rõ là thích gì.

“Không thích ăn gì sao?” Tà Phong kinh ngạc hỏi, hắn rất hay ăn, luôn đi tìm đồ ăn ngon.

Trong lòng hắn quan niệm rằng ăn uống là một chuyện rất quan trọng.

Bỗng nhiên có một người lại không nghĩ ra cái mình thích ăn là gì sao.

“Không có.” Văn Thanh thành thật nói.

Tà Phong thở dài nói: “Khó trách người nhìn gầy yếu như thế, đồ ăn thích nhất mà cũng không có a!” Nói xong tựa hồ nghĩ đến điều gì liền vỗ gáy nói: “Ai nha, ta nghĩ nên tìm đồ ngọt, người sẽ thích, chờ chút ta đi chuẩn bị.”

Vừa nói xong không để Văn Thanh đáp lại, nhanh như chớp biến mất.

Còn lại Văn Thanh đang vô cùng kinh ngạc, trong lòng thoáng cảm động, nàng khẽ mỉm cười.

Nửa canh giờ sau, tuần nhan vui cười của hắn lại xuất hiện trước mặt nàng. Trong tay hắn dè dặt cầm một chén nhỏ, khước miệng nở nụ cười thỏa mãn.

Văn Thanh rất tò mò, rút cục là cái gì chứ? Hắn ca ngạo như thế. giương mắt nhìn lên, chỉ thấy chiếc chén trắng như tuyết, trong chén một mảnh đỏ tươi lóng lánh mê hoặc đầu lưỡi người.

Không thể đoán được ra món gì, trước đến giờ nàng chưa có gặp qua món ăn như thế này.

Tà Phong cố tình thần bí đưa chén trước mặt nàng: “Đẹp mắt sao?”

Văn Thanh gật đầu: “Đẹp mắt.”

Tà Phong đặc ý nói: “Cái này không chỉ đẹp mắt mà ăn còn rất ngon nữa kia!” Vừa nói vừa cầm thìa hướng ra phía nàng.

Văn Thanh hơi đỏ mặt, tay trái giơ ra: “Để tự ta làm tốt hơn.” Nói như thế nào thì nàng cũng là một nữ tử, để một nam nhân dứt ăn, không hay cho lắm.

“Sao...” Tà Phong cũng không nói gì, đưa thìa cho nàng.

Văn Thanh trên mặt lộ vẻ vui cười: “Là quả sơn tra ướp đường phải không, ngọt, ngon miệng lắm.”

Nàng không nghĩ tới, quả sơn tra có thể làm được như vậy, chẳng những rất ngon mà màu sắc lại còn diễm lệ, làm cho người ta thích thú.

“Đúng vậy, cái này là quả sơn tra, cách làm đơn giản, dùng sơn tra chế với mật hoa mà thành, mùi vị ngon miệng, có thể nâng cao tinh thần, dung để khai vị, không tệ chứ?” Tà Phong tranh công nói.

Nàng lại ăn thêm một miếng, bộ dạng thích thú, vẻ mặt ngây thơ liên tục gật đầu: “Mặc dù cách làm đơn giản nhưng món ăn này thật sự ngon miệng, mùi vị hảo hạng, màu sắc cũng rất đẹp, có thể gọi là món ngon nhất a.!”

“Ngon là tốt rồi, tự ta xuống bếp làm đó.” Tà Phong đặc ý nói.

“Đại hiệp Tà Phong của chúng ta không chỉ giỏi trộm đồ mà còn tài nấu nướng cũng tốt nữa.” Nàng thích thú nói.

“Đó là...” nói được nửa, mặt hắn bỗng trở nên nghiêm túc, thanh âm thấp xuống: “Có người đến, ta đi trước.” Vừa nói vừa đưa bát cho nàng, sau đó vù một cái cả người đã biến mất sau cửa sổ.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Chu Nguyệt Nhi Hội Võ Công.

Thất Thân Làm Thiếp

Rõ ràng vừa thấy hăn đi được một quãng xa, đột nhiên tuần nhan kia lại xuất hiện ngoài cửa sổ.

Văn Thanh quýnh lên, cố gắng nháy mắt cho hăn bởi vì nàng nghe từ ngoài cửa truyền thấy tiếng bước chân mỗi lúc một rõ hơn.

Tà Phong cười một tiếng, duỗi tay ra làm một động tác, Văn Thanh vừa nhìn vừa lãnh ngộ, tài nhớ ra hăn vừa đưa bát cho nàng, nàng cũng không có suy nghĩ sâu xa.

Nếu có người đi vào, nhìn thấy bát trên tay nàng sẽ có chuyện không rõ ràng đây.

Vì vậy nàng cảm kích cười một tiếng, gật đầu.

Lúc này hăn mới biến mất hăn trong bóng đêm.

Ngoài cửa truyền đến âm thanh gõ cửa mềm mại thông thả, có thanh âm vang lên: “Nhị phu nhân, người đã ngủ chưa?”

Là tiếng Hồng Thư, Văn Thanh vừa nghe vội vàng dấu ngay bát xuống dưới bàn, thanh thanh nói: “Ta chưa, Hồng Thư phải không?”

“Dạ.” Hồng Thư đáp.

“Vào đi.” Văn Thanh nói.

Hồng Thư đẩy cửa vào, trên tay cầm một chén sớ sánh nước, dù cách xa cũng ngửi thấy mùi thịt rất thơm.

Văn Thanh không khỏi cười thầm, tối nay làm sao vậy, người nào đến cũng mang đồ ăn tới. Nhưng dù sao thì cũng thật sự cảm động.

Hồng Thư không biết tâm tư Văn Thanh, đóng cửa xong liền nói: “Nhị phu nhân, nô tỳ biết vết thương của người buổi tối nhất định sẽ đau thêm, cố ý đi làm một chén thuốc trị đau, cho thêm cả thuốc an thần, ăn xong sẽ ngủ tốt thôi.”

Vừa nói vừa đi tới đầu giường Văn Thanh ngồi.

Văn Thanh nhẹ nhàng uống một chút, có chút nồng, không biết là nhiệt bốc, chỉ cảm giác thấy hốc mắt đau nhức, có nước mắt nhẹ nhàng rơi xuống, rơi xuống từng giọt.

Hồng Thư nhìn, trong lòng cũng khó chịu, chuyện hôm nay, nàng chỉ biết đứng một bên nhìn, không thể nhúng tay vào, không dám trái mệnh lệnh, nếu như nàng nhúng tay, với tính cách của Gia, chỉ sợ lại càng thêm tàn nhẫn.

“Nhị phu nhân, Hồng Thư hứa với Song Nhi chăm sóc người, nhưng không làm tròn lời hứa, để người bị trọng thương.” Nàng áy náy nói.

Văn Thanh lắc đầu: “Không cần nói như vậy, những việc này người cũng không thể ngăn lại được, ta biết người không cố tình mà.”

“Nhị phu nhân... Hồng Thư một hành động ngăn lại cũng không có, chỉ ở một bên lạnh nhạt thờ ơ nhìn, người không trách Hồng Thư sao?” Nàng hỏi, trong lòng sợ nhất định Văn Thanh không tha thứ.

“Nếu như biết rõ vô phương ngăn lại mà vẫn cố ra mặt sẽ chỉ làm cho mọi chuyện càng hỏng bét thôi.” Văn Thanh nói nhỏ, vừa nói một cái cả 2 cùng hiểu được.

“Nhị phu nhân!” Hồng Thư có chút kích động, đối với sự rộng lượng của Văn Thanh lại cảm thấy thập phần uất ức cho nàng.

“Tốt lắm... đừng thế, nhìn tay ta bị thương thế này, sau này còn cần người chiếu cố nhiều.” Văn Thanh nói.

Trong lòng Hồng Thư vừa thu lại tâm tình bộc phát trình trọng nói: “Hồng Thư cam đoan, sẽ không nhường ai – ngoài Gia xúc phạm tới Nhị phu nhân.”

“Ân” Văn Thanh cười một tiếng, chậm rãi uống bát thuốc sau đó đưa bát không cho Hồng Thư.

Nàng thấy Hồng Thư có điều gì muốn nói lại thôi, tựa hồ có gì đó không bình thường. Văn Thanh hỏi: “Làm sao vậy, còn có việc sao?”

“Nhị phu nhân, lúc người chỉ có một mình, không nên ở cùng một chỗ với Chu Nguyệt Nhi”. Hồng Thư đột nhiên nói.

Lời này, Văn Thanh nghe có điểm khó hiểu, vì vậy nàng thắc mắc: “Làm sao vậy?”

“Nô tỳ hôm nay cố ý quan sát nàng ta, phát hiện nàng ta cũng có luyện võ, hơn nữa xem ra võ công không hề kém.” Hồng Thư rùng mình nói. Không biết vì sao nàng đối với Chu Nguyệt Nhi kia không hề có hảo cảm, không biết nói thế nào, cho dù Nguyệt Nhi kia nhỏ bé, yếu ớt, đẹp tựa hoa, ngôn ngữ cũng phải loại người cực xấu. Nhưng nàng nhất định không có chút cảm tình gì.

“Luyện võ công?” Văn Thanh có điểm kinh ngạc, nữ tử mảnh mai kia lại luyện võ công sao, hơn nữa võ công lại không hề kém.

Quả nhiên là nhân bất khả tướng mạo (người không thể nhìn qua tướng mạo), nhìn nàng ta thướt tha uyển chuyển mềm mại, cử chỉ ôn nhu, như thế nào cũng không tưởng tượng ra được nàng là người luyện võ.

Nhưng cũng khó nói, nếu có khả năng thế, có thể cùng sánh đôi với một trong hai người Mộ Dung Kiềm hay Phượng Cô, người bình thường thì sao có thể chứ.

“Nàng đích thực có võ công.” Hồng Thư cho là Văn Thanh không tin liền nói tiếp. “Nói ra thì không đủ bằng chứng chứng minh vì nàng ta không có thể hiện ra, rất khó nói, bất qua ta vừa cố ý đi hỏi dò Hoàng Ký, nàng rất thông thạo tin tức giang hồ, ta vừa nói. Nàng liền cười lạnh một câu: “Không chỉ biết, thật sự lợi hại.”

“Không nghĩ tới là một nữ tử như thế lại là người học võ.” Văn Thanh đột nhiên cảm giác được, ở chỗ này, đúng là có nhiều người giỏi giang quá. Không phải vì Nguyệt Nhi có võ công mà nàng sợ hãi, dù sao người có võ công cao cường thế nào thì chỗ nào cũng có, khó lòng phòng bị, chủ yếu là nàng có võ công mà còn có thể có một vẻ nhu mì như thế sao, đây mới là điều làm người ta sợ hãi nhất.

Đâm sau lưng khó phòng, xem ra, Chu Nguyệt Nhi đối với nàng chắc chắn sẽ dùng đủ mọi cách. Hôm nay nàng vu oan giá họa nàng, nàng đã nhìn rõ.

Nhìn không được ngáp một cái, hốt nhiên cảm giác thập phần mệt mỏi. xem ra được mà Hồng Thư mang tới có hiệu quả, tay nàng cũng bớt đau đi không ít.

“Ta muốn ngủ. Người cũng đi ngủ sớm đi.” Nàng hướng về Hồng Thư nói, mí mắt cũng đã díp lại, nói xong nặng nề chìm vào giấc ngủ....

Nhưng Hồng Thư vẫn một mực canh giữ ở đầu giường nàng, không rời đi nửa bước.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Chu Nguyệt Nhi - Khiêu Khích.

Thất Thân Làm Thiếp

Sáng sớm Văn Thanh đã bị hồi tiếng đàn đánh thức. Nhân tài đánh đàn đột phá, chỉ bất quá thiếu một ít tình cảm, lại làm cho người nghe cảm giác linh hoạt kỳ ảo quá nhiều, dù sao thì cũng dễ nghe.

Hồng Thư ngủ gục bên đầu giường, nàng cử động khiến Hồng Thư cũng tỉnh.

Văn Thanh trách nàng: “Như thế nào lại không trở về phòng ngủ vậy?”

“Được uống xong khiến người ta thập phần hôn mê, nô tỳ canh giữ nơi này mới yên tâm được. Hồng Thư vượt vuốt mắt trả lời.

Văn Thanh cười một tiếng, trong lòng hết sức cảm động.

Chỉnh chu xong, nàng đi tìm nơi phát ra tiếng đàn kia.

Đi ra Tây Sương, hướng về hoa viên, băng qua ngàn hoa, lại tới một cây cầu nhỏ liền thấy trước mặt một toà tiểu đình

Tiếng đàn từ bên trong truyền ra, người đánh đàn đúng là Chu Nguyệt Nhi, không nghĩ tới nàng chẳng những xinh đẹp, có võ công mà đàn cũng tốt như vậy.

Nàng ta một thân xiêm y tím, phía dưới váy tầng tầng lớp lớp, trên đầu cài một nhánh trầm, miệng cười ôn nhu mật ngọt, khúc mà nàng ta đang

đàn là một khúc tủy hoa âm, nụ cười trên mặt kia không khiến Văn Thanh cảm thấy ngạc nhiên cho lắm.

Đi đến gần mới thấy người đứng một bên nghe khúc đàn là Phượng Cô, hẳn đứng tựa vào một cột trụ trong tiểu đình, vừa rồi nàng đi khá xa nên không hề chú ý thấy.

Bước tới gần nhìn thấy thế, Văn Thanh khẽ xoay người rời đi.

Ngay lập tức tiếng đàn kia dừng lại, Chu Nguyệt Nhi mở lời giọng ôn nhu như mật: “Phượng Thiếu phu nhân, đi vào ngồi một chút a! Sáng nay phong cảnh thật là đẹp, không khí thanh tân, trăm hoa khoe hương sắc.”

Tục ngữ nói đưa tay không thác khuôn mặt tươi cười nhân, cứ là cực không thích (ý là: Tục ngữ nói không tát người đang tươi cười – không được đối xử thô lỗ với người đang tươi cười với mình, nhưng không thích vẫn là không thích). Nàng đành cười nhạt lên tiếng: “Không dám làm phiền, ta nghĩ nên đi tản bộ một chút.”

“Phượng thiếu phu nhân chê Nguyệt Nhi đánh đàn không tốt hay sao, Nguyệt Nhi nghe nói Phượng thiếu phu nhân được nhận danh hiệu tài nữ, cầm kỳ thi họa, không có gì là không thông tinh. Chắc tiếng đàn Nguyệt Nhi khó nghe lắm phải không.” Chu Nguyệt Nhi uỷ khuất nói, thanh âm vẻ khổ sở.

“Mộ Dung phu nhân nói quá lời, tiếng đàn của Mộ Dung phu nhân tuyệt diệu, Văn Thanh cảm thấy không bằng... Văn Thanh vì nghe thấy có người đàn mà nhất định chạy tới đây.” Nàng nhẹ cười nói. Bản thân khẽ cắn chặt răng, không hiểu Chu Nguyệt Nhi này muốn làm trò gì đây, nàng đã muốn tránh né, nàng ta còn cố ý chọn tam chỉ tứ.

“Tiếng đàn của Nguyệt Nhi không người nào trên thế gian này sánh bằng, tiếng đàn của nàng sao có thể đánh đồng cùng Nguyệt Nhi được.”

Phượng Cô lạnh lùng nói. Mắt phượng liếc qua Văn Thanh, khuôn mặt lộ rõ vẻ chán ghét vứt bỏ.

“Nói vậy, ta mặc dù trước kia không biết mặt Phượng thiếu phu nhân nhưng cũng đã nghe nhiều truyền kỳ về nàng, tiếng đàn của nàng, nghe nói linh khí mười phân, tiếng đàn của nàng có thể làm cho người khác cùng nàng phiêu động.” Chu Nguyệt Nhi nghe xong vờ thẹn thùng nói.

Khoé miệng Văn Thanh cười lạnh, trước mặt Phượng Cô, biểu hiện của nàng ta đúng là hồn nhiên, chẳng lẽ Phượng Cô vì luyện nàng mà đến tận đây.

“Tiếng đàn của nàng ta về cơ bản không có điểm nào sánh được bằng nàng.” Phượng Cô lại tăng thêm một câu.

“Ta không tin!” Chu Nguyệt Nhi mỉm cười duyên dáng một tiếng, lại nói: “Nếu có thể nghe được tiếng đàn của Phượng Thiếu phu nhân thì thật tốt, ai... chỉ tiếc là...”

Chu Nguyệt Nhi nói xong cố ý đưa mắt nhìn thương cảm về cánh tay bị thương của Văn Thanh.

Văn Thanh trong tâm cười nhạt một tiếng, mặt ngoài khéo ôn nhu giả dối đáp: “Gia thuyết quả không sai, tiếng đàn của Văn Thanh quả thật không thể nào sánh được cùng tiếng đàn của Mộ Dung phu nhân, Văn Thanh tự nhận tài đánh đàn không có thuần thực như của Mộ Dung phu nhân.” Lời nói không có chút xúc cảm, như lời của người bình thường đối trả.

Đương nhiên, nàng sẽ không nói thêm một lời nào nữa, chỉ lạnh lẽo nhìn ánh mắt của Chu Nguyệt Nhi.

“Đều do Phượng Cô, như thế nào lại tàn nhẫn vậy chứ, để tay người ta thành bộ dạng thế kia! Nếu không thì ta đã có thể nghe được tiếng đàn của

thiếu phu nhân rồi.”

Nàng không ngờ rằng, chỉ có việc này, mà Chu Nguyệt Nhi lại có nhã hứng nhắc đi nhắc lại nhiều lần đến thế.

Là khoe khoang sao?

Phải dẫm lên vết thương của người khác mới cảm giác vừa lòng sao?

Văn Thanh trong lòng nhất thời phát hỏa, sắc mặt trở nên khó coi. Hồng Thư ở một bên trong lòng cũng nổi giận, chỉ hận là thân nô tỳ, lại có gia ở đây, chỉ có thể ở một bên đứng nhìn, không dám có hành vi gì.

Bất quá, trong đầu Văn Thanh lóe lên một ý, đột nhiên nhớ rằng trong một quyển dã sử trung đã từng ghi lại chuyện một tay đánh đàn, nàng đúng lúc ấy cầm đọc được, sau đó liền tấu lên, may mắn là giờ vẫn còn nhớ, người phổ nhạc thật lợi hại, thủ khúc uyển chuyển rồi lại bằng phẳng, biến hóa, thay đổi liên hồi nhưng không có mạnh mẽ mà lại đơn giản, trong suốt, thấm vào lòng người. Chỉ dùng có đúng một tay tấu.

Tuy đã nhìn qua mấy năm nhưng việc nhớ không có gặp phiền phức, trùng hợp thay nàng lại đã từng tấu cho nên còn nhớ một ít, vì vậy hồi tưởng một phen, cố gắng với trí nhớ của mình.

Khuôn mặt thanh tú hướng về phía Chu Nguyệt Nhi lộ ra một nụ cười ấm áp tự tin: “Kỳ thật Gia cũng thật là không có lý, thiếp sao có thể đàm luận với Mộ Dung phu nhân. Nhưng nếu Mộ Dung phu nhân thật sự muốn nghe tiếng đàn của Văn Thanh, Văn Thanh có thể vì người một tay đàn được.”

“Một tay đánh đàn?” Chu Nguyệt Nhi có chút kinh ngạc, khi nào lại có chuyện người có thể chỉ dùng một tay đánh đàn chứ.

Phượng Cô nghe Văn Thanh nói cũng đưa ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía nàng.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Nhất Kỹ Kinh Người.

Thất Thân Làm Thiếp

Vân Thanh cũng không để ý tới ánh mắt nghi hoặc của bọn họ nữa, nàng thong dong bước tới cầm, chậm rãi ngồi xuống, tay trái thử tiếng đàn, lục âm bắn ra thật trong.

Trước sự nghi hoặc của bọn họ, tay trái nàng chậm rãi đàn, nghe như có nước chảy qua, lộ sự yên lặng của thâm cốc, rồi lại nghe như có tiếng nước suối chảy ra – âm thanh thanh thúy.

Nàng khẽ nhắm mắt lại, ảo tưởng thấy cảnh vật núi rừng, đàn chim hợp xướng, lá cây nhẹ lay động, suối róc rách, tất cả đều đơn giản nhưng thật tươi đẹp.

Từ từ khẽ mở mắt, năm ngón tay trắng nõn thon dài nhẹ nhàng gảy trên dây cầm, từng ngón tay như phát ra những âm thanh tuyệt vời.

Khúc đàn hoàn, nàng mở mắt, nhìn về bọn họ đang kinh ngạc không thôi, khóe miệng lộ ra nụ cười nhàn nhạt, đúng vậy, nàng Thượng Quan Vân Thanh, mặc dù không phải loại người tranh giành áp lợi nhưng cũng không phải người mà kẻ khác có thể xem nhẹ được.

Chỉ cần nàng toàn ý, không có chuyện gì mà nàng không làm được, một tay đánh đàn thôi, kỳ thật tiếng đàn ở đây không có kỹ xảo thuần thực gì cả, bởi là người đánh đàn rót tình cảm vào khúc đàn, chỉ có khúc nhạc mang theo tình cảm mới có thể cảm động bản thân, cảm động người khác.

Chỉ là không nghĩ tới, nàng vừa nhìn ra thì thấy bên người không chỉ có Phượng Cô, Chu Nguyệt Nhi cùng Hồng Thư mà cả Mộ Dung Kiềm và Tà Phong không biết đã tới từ khi nào.

Trên mặt mấy người đủ loại cảm xúc, từ sợ hãi lẫn vui mừng.

Trên mặt Tà Phong không chút che giấu cảm xúc, phấn khích bước tới: “Vân Thanh, không nghĩ tài đánh đàn của người lại xuất thần như thế, một tay cũng có thể đánh đàn, ta lớn như vậy còn chưa bao giờ được thấy qua! Khúc đàn thật tuyệt vời khiến ta say mê!”

Vân Thanh nghe được lời của hắn, khóe miệng khẽ cười.

Mộ Dung Kiềm cũng tiếp lời: “Phượng Thiếu phu nhân tài đánh đàn có thể nói là thần phục hậu thế nhân, một tay đánh đàn này chỉ có thể là độc nhất, trở thành nhạc gia nhất phái.”

“Đúng là, tài nữ nhất định tài nữ, xuất thủ bất phạm, làm cho người ta thần phục không thôi a!” Chu Nguyệt Nhi cũng cười giảo hoạt ôn nhu nói.

Trong nụ cười cứng ngắc này, nàng ta vẫn không nghĩ ra, Thượng Quan Vân Thanh còn có chiêu này, nàng trước giờ mới nghe qua lần đầu, trước giờ chưa từng thấy ai một tay đánh đàn! Thế mà Vân Thanh lại có thể đàn hay đến thế.

Vốn định châm chọc nàng một phen, không ngờ lại càng làm cho danh tiếng nàng rực rỡ hơn! Chu Nguyệt Nhi nổi giận, nhưng không thể phát tiết trước mặt người khác, chỉ có thể nuốt giận xuống bụng, còn giả vờ tán thưởng.

Còn Phượng Cô, chỉ nhìn nàng bí hiểm, không nói được lời nào.

Vân Thanh nghĩ bụng không muốn lưu lại lâu, vì vậy đứng lên: “Vân Thanh tài mọn, mọi người chê cười rồi.”

Đang muốn bước đi chợt thấy Chu Nguyệt Nhi cố ý nói: “Phượng Thiếu phu nhân rất kỳ quái, chẳng nghĩ người trước kia từng đánh đàn một tay rồi sao? Nếu không thế nào có thể làm được thế? Hơn nữa khúc đàn kia không phải là tạm thời cao hứng a?”

Vân Thanh cười một tiếng, lợi hại đối đáp: “Trước giờ ta chưa từng có đàn qua, không phải có câu này rất hay sao: Thư trung tự có hoàng kim ốc, thư trung tự có nhan như ngọc (câu này đã một lần nói qua, là trong sách có ngọc...), nhưng theo ta thì thư trung tự có hộp nữ trang, khúc đàn kia là ta học từ thư trung mà ra!” (học từ sách mà ra)

“Thư trung?” Chu Nguyệt Nhi lại hỏi: “Thư trung có điều này sao, ta chưa bao giờ nghe qua.”

Vân Thanh đã bắt đầu khó chịu, vì sao Chu Nguyệt Nhi này... nhất định không chịu bỏ qua? Lặp đi lặp lại gây khó dễ cho nàng.

“Chia tay tình thánh” Nàng nói.

“Chia tay tình thánh.” Chu Nguyệt Nhi nghe xong kinh ngạc mở to đôi mắt diễm lệ, có điểm muốn hỏi, thanh âm đột nhiên cao lên.

“Đúng”. Vân Thanh lạnh lùng thản nhiên trả lời. Không cần phải nói cũng biết Nguyệt Nhi chơi kiểu đàn gì. Sách chia tay tình thánh là quyển nói về tình yêu sâu đậm của quý tộc danh môn, tình cảm ngang trái, trong sách có chuyện có một số người tự coi mình hơn người khác, là loại người không đủ tư cách nói người khác.

Nàng ta rõ ràng hiểu nhưng không dám làm to chuyện. Nhưng Thượng Quan Vân Thanh không sợ, nàng dám nói ra, không sợ chúng nhân cười nhạo.

Dã sử nào lại thế?

Dã sử viết lại những chuyện thực trong nhân gian.

“Không phải...” nàng ta giả vờ ngây thơ, tỏ vẻ ê lệ, muốn nói lại thôi.

Văn Thanh trên đà lại cười tiếp lời. “Đích thực là dã sử.”

“Người, người... như thế nào?” Chu Nguyệt Nhi hỏi.

“Không có gì, chỉ cần là sách, ta liền xem.” Văn Thanh nhẹ nhàng cười một tiếng, trên mặt một vẻ thản nhiên không hề chút xấu hổ nào.

“Nhưng sách này bên trong...”

“Sách này bên trong có chân tình chân ái, chí tình chí nghĩa, tình trên thế gian.” Văn Thanh tiếp lời nói, nghĩ một chút lại nói thêm: “Trong mắt ta, đọc những sách này, so với việc phải tiếp xúc với những lời dối trá của một số kẻ vẫn còn tốt hơn nhiều.”

Nói xong ánh mắt vẫn như còn điều gì suy nghĩ vẫn nhìn Chu Nguyệt Nhi. Trên mặt nàng là nụ cười lạnh nhạt.

“Là... phải?” Chu Nguyệt Nhi có chút ngượng ngùng, nhưng nàng ta vẫn duy trì được vẻ hoàn mỹ, hai má giả vờ ửng hồng sau đó khẽ cúi đầu xuống.

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Văn Thanh hỏi ngược lại. Cho tới bây giờ nàng nhất định không để cho kẻ miệng lưỡi giáo hoạt này lấn át, bàn về võ công nàng không bằng người, nói về diện mạo nàng cũng không bằng người, nhưng về võ văn thì nàng cũng là cao thủ. Trước đến giờ nàng không cùng người khác tranh luận bao giờ, không phải vì nàng không có thiện tài ăn nói chẳng qua do không muốn tranh cãi.

Mà Chu Nguyệt Nhi, muốn bức nàng, nếu nàng càng nhượng càng khiến nàng ta gia tăng ngạo khí mà thôi.

Nói xong liền thi lễ, nhân lúc bọn họ còn chưa nghĩ ra cách đối ứng, khẽ cười nói: “Ta còn chưa dùng điểm tâm, lúc này bụng thập phần khó chịu, xin phép đi dùng bữa trước, thứ lỗi không tiếp các vị được.”

Dứt lời thân thể di chuyển, làn váy xòe rộng như đóa hoa, bước đi nhẹ nhàng, sợ rằng Phượng Cô phen này lại khiến nàng gặp khó khăn.

Nàng có cảm giác kỳ lạ, vì sao từ khi mới bắt đầu, Phượng Cô không có vì Chu Nguyệt Nhi nói một câu? Không thể giải thích được điều này.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Tại Sao Buông Tay.

Thất Thân Làm Thiếp

Nàng còn tưởng rằng Phượng Cô mới thay tâm đổi tính?!

Mới ăn được nửa bữa sáng, thấy Phượng Cô đi đến, vẻ mặt vô cùng giận dữ. Ánh mắt như rắn ...nhìn nàng chăm chú, làm miếng bánh bao nàng đang ăn nghẹn lại ở cổ.

Cầm cốc nước lên uống, mới miễn cưỡng đưa được miếng bánh bao xuống.

Ngẩng đầu nhìn phía hăn, nàng dùng thần sắc lãnh thanh nói chuyện bằng giọng uyển chuyển có lẽ: “Gia tìm thiếp thân có chuyện gì sao?”

Hăn không nói lời nào, vươn tay ra, để lại trên mặt nàng một cái tát.

Nhanh đến mức muốn tránh cũng không được, chỉ nghe ‘ba’ một tiếng, ngay sau đó má Văn Thanh bỏng rát. Trong miệng nóng ran, có vị giòn ngọt, nàng đưa tay lau khóe miệng.

Trên tay áo là vệt hồng chói mắt, Phượng Cô thật ác độc, một chưởng này, dùng không ít sức!!

Nàng vẫn cố nén, nhẹ nhàng nâng đầu nhìn về phía hăn, trong mắt có một tia kiên trì bất khuất, khóe miệng cong thành 1 nụ cười nhàn nhạt, rồi sau đó trào phúng nói, thanh âm trong trẻo lạnh lùng như ngưng sương kết băng: “Gia đột nhiên tát một cái, khiến thiếp thân rất là khó hiểu? Thiếp

thân nếu như có chỗ nào không đúng, gia ngay cả muốn thiếp thân chết, thiếp thân cũng sẽ không nói hai lời, nhưng lại vô duyên vô cớ tát một cái, khiến thiếp thân quá mức oan uổng!!”

“Người không biết người không đúng chỗ nào?!!” Phượng Cô âm ngoan nói, phượng nhãn híp lại, những tia tức giận bắn thẳng về phía nàng.

Trái tim Văn Thanh hiểu rõ, hấn đánh nàng, đơn giản là vì Chu Nguyệt nhi thôi, nhưng tại sao lúc này không tức giận, bây giờ lại tức được như thế?

Cố ý dùng thái độ cứng rắn, ngữ khí trong trẻo lạnh lùng nói: “Thiếp thân tự nhận mình không có chỗ nào không đúng.”

“Không có chỗ nào không đúng! Xem ra người quả nhiên là chưa thấy quan tài chưa rơi lệ! Mình làm cái gì cũng không biết!!” Hấn cả giận nói.

Hồng Thư đứng 1 bên thấy chuyện căng thẳng, vì vậy nhỏ giọng khuyên: “Gia.... “

Phượng Cô trừng con mắt lãnh khốc nhìn Hồng Thư: ”Không phải chuyện người trông coi thì tốt nhất đừng nhúng tay vào!!”

“Vâng” Hồng Thư thấy sắc mặt hấn xanh mét, không thể làm gì khác hơn là lui xuống, không dám mở miệng nữa.

“Văn Thanh chứng thật là không biết đã không đúng chỗ nào!” Nàng tiếp tục nói, trong mắt của hấn có lẽ là trách nhiệm, nhưng trong mắt của nàng, căn bản không có trách nhiệm. (có lẽ ý là Phượng Cô tự hấn muốn có trách nhiệm với Nguyệt Nhi, chứ Văn Thanh cảm thấy mình không cần phải có trách nhiệm với Nguyệt Nhi)

“Vừa nãy người nói chuyện với Nguyệt Nhi bằng cái thái độ gì-?!!” Hấn quát.

Văn Thanh cũng cười một tiếng, tuyệt mỹ mà trào phúng nhìn hần: “VẬY theo Gia ta cần phải nói chuyện với nàng bằng thái độ gì? Nhân tiện, nếu cảm thấy không đúng, tại sao Gia không nói ra ngay lúc đây?”

Phượng Cô vừa nghe, liền tức giận nói: “Nếu không có Nguyệt nhi yêu cầu ta không được làm khó dễ người thêm lần nữa, người cho là cánh tay của người còn đến lúc này sao? Ta cho người biết, không cho phép vô lễ thêm một lần nữa với Nguyệt nhi!! Nguyệt Nhi lại một lần vì người cầu tình, một nữ tử thiện lương như thế, người lại còn làm khó dễ nàng, không cho nàng một sắc mặt tốt! Còn nói cái gì tài nữ, người đọc sách mà vẫn không biết chút lễ tiết nào sao?!!”

Hần cảm phẫn nói, nói những câu có vẻ rất đạo lý thông thường.

Đột nhiên, nàng phảng phất như trở thành một người đàn bà chanh chua, chanh chua đến mức người khác nhìn thấy là sắc mặt không tốt.

Có lẽ trước đây, nàng cảm giác ủy khuất, cảm giác có sự không công bằng, nhưng trải qua một số chuyện, nàng không còn hy vọng xa vời Phượng Cô sẽ trở nên lý trí.

Vào lúc này nàng chỉ cảm thấy Phượng Cô thật đáng cười, một nữ tử như Chu Nguyệt Nhi, hần lại không thể nhìn ra bản chất, còn dùng những từ như thiện lương, hồn nhiên để hình dung nàng ấy.

Khó trách người ta nói: nếu nói không lại, chi bằng không nói nữa.

Xem ra, hần đã bị đáng vẻ kia đánh lừa, vẫn coi Nguyệt Nhi như nữ thần. Nhưng hần cũng không dám nghĩ, Chu Nguyệt nhi, có từng quý trọng hần như vậy.

“Gia cảm giác được thiếp thân không biết chút lễ tiết nào, không tán thưởng sao?” Nàng chậm rãi hỏi. Trên mặt vẫn bình tĩnh không chút xao động.

Phượng Cô hung hăng trợn mắt nhìn nàng.

Văn Thanh lại nói tiếp: “Gia cảm thấy thiếp thân không biết lễ tiết, không tán thưởng, thiếp thân lại cảm thấy gia có mắt như không, đen trắng chẳng nhìn ra, thiện ác không phân biệt.”

“Người nói cái gì?!” Phượng Cô không ngờ Văn Thanh dám phản bác hẳn, tức giận đưa tay bóp cổ nàng, hung tợn hỏi han.

“Bất quá chỉ là một nữ tử mà thôi! Dù cho nàng đẹp nghiêng nước nghiêng thành, nhưng đã là vợ kẻ khác, hưởng hồ, không có kỳ biểu (mình không biết cái này), bên trong thối rửa thôi!!” Hắc không cho nàng nói, nàng ngược lại càng phải nói.

“Người muốn chết sao!!” Tay Phượng Cô càng thêm lực lên cổ nàng.

“Gia... gia... bất quá... bất quá là không... không muốn đổi mặt bản thân... bản thân... thôi.... gia sinh ý kỳ tài, mắt nhìn người... nhìn... người... làm...sao...có thể không ra... đen trắng thiện ác....!” Tay của hắc thêm lực, khiến Văn Thanh cảm thấy đầu óc quay cuồng, vô phương hô hấp, máu như ngừng lưu thông, mặt cũng đỏ bừng. Nhưng vẫn giơ đôi mắt sáng ngời nhìn hắc, gian nan nói từng chữ.

Ngay cả phải chết, nàng cũng muốn nói rõ mọi chuyện.

Hồng Thư nhìn mà không thể làm gì, vội vàng nói: “Gia, ngài không thể giết Nhị phu nhân, giết nàng rồi trở về phải ăn nói làm sao với lão thái thái đây!”

Nói lời này, Hồng Thư cũng biết sẽ không có tác dụng gì-, nhưng nàng không nghĩ ra có gì khác, nếu muốn nàng dùng sức, võ công của nàng không bằng một nửa gia, căn bản vô phương cứu Nhị phu nhân từ tay Gia.

Nhưng không ngờ Phượng Cô nghe xong lời này, thật sự buông tay, xoay người đi ra ngoài. Lưu lại Văn Thanh ngồi đó thở dồn dập từng hồi.

Hồng Thư vội vàng tiến lên đỡ nàng: “Nhị phu nhân, ngài có việc gì không?”

Văn Thanh lắc đầu, nhìn về bóng lưng vừa rời đi của hân, vào lúc đó, nàng cho là nàng thật sự sẽ phải chết, không rõ vì sao hân đột nhiên buông lỏng tay ra.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Song Ngự Đối Thoại.

Thất Thân Làm Thiếp

Lục Thủy Đình, mọi người đã đi khỏi, chỉ còn lại có Mộ Dung Kiềm cùng Chu Nguyệt Nhi ở đó.

Hai người nhìn cùng một hướng, Chu Nguyệt Nhi ngồi bên cây đàn, nhưng không đánh đàn, ánh mắt mông lung không thể nắm bắt, Mộ Dung Kiềm ngồi cạnh nàng, ánh mắt nhìn về ao sen.

Đang là đầu tháng tư, sau một mùa đông giá lạnh, hoa sen bắt đầu nhô lên khỏi bùn, lá xanh mơn mớn vô cùng vui mắt. (ba cái đoạn tả cảnh này bạn Nhi rất dốt, nếu đọc thấy ngang mong mọi người bỏ qua hộ)

Nước ao rất trong, thêm màu xanh của lá sen, như ngọc phi thúy, đẹp mê người.

Hắn có thể tưởng tượng ra, sau ba tháng nữa, ngồi trong Lục Thủy Đình, sẽ có hương sen thanh khiết, mang theo khí tức thanh tân của nước ao tràn vào mũi.

Nhắm mắt lại, như thể mình đang ngồi giữa một đóa sen, hoa sen tiên tử, giẫm lên một đóa sen khác, lắng ba vi bộ, tiểu vũ hồng trần.

Tiên tử đấy, tiên tử đang hiện lên trong đầu óc hắn.

Không ngờ được, lại có vẻ ngoài giống hệt Thượng Quan Văn Thanh, ánh mắt nhàn tuệ mang theo vài phần quật cường.

Không kìm được cười một tiếng, thật buồn cười, tại sao hẳn lại nhớ đến nàng.

Nhưng nghĩ kĩ thì thấy rất hợp lý, cô gái kia, thật sự là giống như hoa sen, trong trẻo lạnh lùng kiêu ngạo, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, luôn thanh thanh nhàn nhật như bản thân vốn vậy

Tuy là lạnh nhạt xử sự, nhưng hết lần này tới lần khác, thể hiện được sự bất khuất của bản thân.

Nhìn thì nhu nhược, hết lần này tới lần khác, lại quật cường ương ngạnh, dù cho là kẻ xuống tay nhẫn tâm như Phượng Cô, cũng phải bất động mấy lần. Nhớ đến lúc bị bẻ gãy tay, nàng cố nén đau không kêu một tiếng, ánh mắt cứng rắn, môi cắn chặt, gương mặt quật cường.

Khiến cho người ta không thể nào quên được.

Một lúc sau, định thần lại, nhìn sang Nguyệt Nhi, thanh âm không có một chút ôn hòa, lạnh lạnh phun ra -: “Tình cũ không rủ cũng tới?”

Chu Nguyệt Nhi đưa tay về phía cây đàn, lơ đãng gảy một dây đàn, âm thanh ‘ đing ‘ vang lên, thanh âm của nàng nhu nhược mềm mại: “Cái gì là tình cũ không rủ cũng tới? Người đang nói cái gì, ta không hiểu?”

“Có phải hôm nay nhìn thấy Phượng Cô quyền lực như vậy, trong lòng thầm cảm thấy hối hận?” Hẳn hỏi, trong lúc vô tình nhìn về phía ao sen.

“Phu quân nói những lời này ta nghe không hiểu, ta đã là người của người, còn có thể như thế nào chứ? Phu quân đã quá đa nghi rồi? Không phải là đang ghen chứ?” Nàng nhẹ nhàng cười một tiếng, thanh âm trong veo. Hồn nhiên như thể thật sự không biết gì.

Mộ Dung Kiềm tựa vào cây cột, cười một tiếng, rồi sau đó nhìn nàng: “Người nhìn ta giống như đang phát ghen sao?”

“Ta nhìn thấy người đang ghen tị!” Chu Nguyệt Nhi khẽ cười nói.

“Sao... ” Mộ Dung Kiềm nhẹ nhàng ‘ sao ’ một tiếng, rồi cười còn to hơn trước, đột nhiên đứng lên, tay phụ vu bối, kết luận nói: “Người biết ta không ghen -.”

Chu Nguyệt Nhi trơ mắt nhìn hắn, hận đến nghiến răng nghiến lợi: “Người nhất định phải nói như vậy thì mới vừa lòng sao?!!”

“Ta chỉ không muốn người cứ một mực lừa mình dối người thôi, chúng ta là cùng một loại người, không phải là loại người dễ dàng bộc lộ tình cảm với kẻ khác, hơn nữa, chúng ta cũng không có thời gian biểu lộ tình cảm. Ta có mục đích của ta, người có mục đích của người, lợi dụng lẫn nhau thôi. Ban đầu người lựa chọn ta, cũng không phải vì vậy, kỳ thật người cũng biết, nếu lúc đấy người chọn ở lại bên Phượng Cô, thời gian lâu dần, sự nguy trang của người sẽ bộc lộ sơ hở, đến lúc đó, hắn nhất định sẽ hận người thấu xương.” Hắn nặng nề nói.

“Mộ Dung Kiềm!!!” Chu Nguyệt Nhi oán hận nói, ánh mắt phảng phất muốn phun ra lửa, thanh âm cũng trở nên bén nhọn, hoàn toàn không còn nữa thanh âm mềm mại ngày thường -.

“Chú ý hình tượng của người, tai vách mạch rừng -.” Trước lửa giận của Nguyệt Nhi, Mộ Dung Kiềm chỉ bình tĩnh nhìn nàng, rồi sau đó nhắc nhở.

“Không chọc giận ta thì người nhất định không thấy vui sao?!!” Nguyệt Nhi nhỏ giọng quát, mắt chăm chú nhìn Mộ Dung Kiềm.

“Có phải người đang hối hận với sự lựa chọn lúc ấy?” Hắn bình tĩnh hỏi.

“Ta rất hối hận, lúc đấy nhất định là ta có mắt như mù mới tin chuyện ma quỷ của người, mới có thể bỏ Phượng Cô mà gả cho người!!” Chu Nguyệt Nhi gầm lên, cặp... mắt to trong veo như nước lúc này lộ vẻ hận ý.

“Ta cũng biết là người hối hận!” Mộ Dung Kiềm khẽ cười nói, trong mắt lộ ra chút ngoan ý: “Nhưng người hối hận thì cũng đã quá muộn, ván đã đóng thuyền, cả đời này, người đừng mong còn có thể ở cùng một chỗ với hắn. Thê tử của mình chủ võ lâm này, đừng hi vọng có thể tái giá với kẻ khác-!!”

“Mộ Dung Kiềm!!” Chu Nguyệt Nhi quát: “Ta hận người!!”

Mộ Dung Kiềm chỉ giơ ngón trỏ, lắc lắc trước mặt nàng: “Không không không! Người người cần phải hận chính là bản thân người, bởi vì người – dối trá, bởi vì người – tham mộ hư vinh, cho nên người bỏ Phượng Cô mà chọn ta, cho nên mới có hôm nay. Tất cả mọi chuyện, không liên quan đến bất kì kẻ nào khác.”

Chu Nguyệt Nhi hận đến nghiến răng nghiến lợi, mặt đỏ bừng vì tức, nhưng không thể phản bác một lời nào, Mộ Dung Kiềm này quá nham hiểm, luôn có thể dễ dàng nắm được chỗ yếu của người khác!!

Là ban đầu nàng nhìn trúng địa vị võ lâm mình chủ của hắn -, cũng sợ thời gian dài sẽ khiến sự nguy trang của bản thân bị lộ ra sơ hở trước mặt Phượng Cô, bởi vì thứ Phượng Cô thích chính là sự thiện lương hồn nhiên của nàng -, nhưng nàng tuyệt không thiện lương, tuyệt không hồn nhiên!

Nàng đóng kịch mãi mệt mỏi quá. Nhưng nàng thực sự thích Phượng Cô -.

Nếu không phải lúc đấy Mộ Dung Kiềm khuấy rầy cuộc sống của nàng, nàng làm sao có thể bỏ Phượng Cô mà chọn hắn!!

Mộ Dung Kiềm nhìn nàng tức giận đến bốc khói đỉnh đầu, ngón tay nhẹ nhàng phất qua, phiêu hốt – nói nhỏ bên tai nàng: “Ta mặc kệ người làm cách nào câu dẫn hắn, chỉ cần không làm mất mặt ta, chỉ cần không làm hỏng kế hoạch của ta, những chuyện khác ta đều có thể mắt nhắm mắt mở coi như không nhìn thấy gì.”

Nói xong cười một tiếng bước dài ra khỏi Lục Thủy Đình.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Câu Dẫn.

Thất Thân Làm Thiếp

Sau khi Phượng Cô đi ra khỏi Tây Sương Phòng.

Sắc mặt hần tối đen như than, làm mấy người thị vệ đi sau không dám mở miệng nói chuyện, chỉ sợ chọc vào cơn giận của hần.

Hần đột nhiên cảm giác được thập phần tâm phiền ý loạn, không rõ bản thân đến tột cùng là ra làm sao, thời gian gần đây, hần hành xử càng ngày càng mất quy tắc.

Lúc tay hần bóp cổ Thượng Quan Văn, hần buông ra không phải vì Hồng Thư nhắc đến lão thái thái, chỉ cần là chuyện hần quyết tâm làm, phía lão thái thái hần đương nhiên là có cách giải quyết.

Nguyên nhân chủ yếu là bởi vì hần đột nhiên sinh ra chút tâm tính, dĩ nhiên không đành lòng giết nàng! Cánh tay, dĩ nhiên không đành lòng dùng sức. Nhất là khi nàng dùng đôi mắt trong trẻo mà quật cường nhìn hần chăm chú, hần càng có cảm giác bối rối mà vô lực.

Đây chính xác là chuyện bốn năm qua chưa từng phát sinh ra.

Bốn năm này, hần đã học được lòng dạ sắt đá, tâm ngoan như hổ, độc ác như xà, đối với kẻ khác cũng không nhân từ nương tay, quyết không dây dưa cùng Phượng Cô có trái tim lương thiện nữa.

Nhưng khi đối mặt với Thượng Quan Văn Thanh, những điều hãn đã học lại mất hiệu quả.

Hãn ngậm bực tức.

Đây đã là lần thứ mấy hãn đối với nàng xuống tay lưu tình, kỳ thật rất nhiều lần nàng chọc giận hãn, hãn thật sự muốn giết nàng, nhưng lại luôn không thể hạ quyết tâm.

Hãn càng quyết tâm xuống tay, tâm trạng lại càng mất kiểm soát.

Liên bản thân hãn cũng hồ đồ, đến tột cùng, hãn đối với Thượng Quan Văn Thanh, là như thế nào?

Chẳng lẽ là yêu?

Trong lòng đột nhiên nảy lên ý nghĩ này, hãn ngay lập tức tìm cách quên. Không có khả năng -, người hãn thích, là Nguyệt Nhi, là nữ tử mỹ lệ mà lại hồn nhiên thiện lương, cho dù nàng đã làm vợ kẻ khác, hãn cũng không buông tay

Có lẽ là thưởng thức!

Hãn hưởng thức nàng – trong nhu có cương, nàng – kiên trì quật cường, nàng – đa tài đa nghệ cũng không khoe khoang, khiến hãn phải trầm trồ.

“Phượng Cô...” – thanh âm mềm mại hồn nhiên của Chu Nguyệt Nhi phá tan suy nghĩ của hãn.

Phượng Cô tìm nhìn theo hướng có tiếng gọi, thấy Nguyệt Nhi một thân diễm lệ đứng dán tán cây tùng, tay cầm một bông đồ quỳên màu đỏ mới hái, hoa tuy đẹp nhưng người còn đẹp hơn hoa. Hãn cười một tiếng, đẹp nghi vấn trong lòng sang một bên, đi về phía Nguyệt Nhi.

“Tại sao lại đứng ở đây?”

“Ta thấy đồ quỳên nở rất đẹp, vì vậy muốn hái một bông.” Vừa nói vừa giơ bông đồ quỳên đỏ trong tay lên, phản chiếu trong con mắt của Phượng Cô, là nụ cười mềm mại đáng yêu hồn nhiên mà Nguyệt Nhi đã trình diễn đến hàng trăm hàng nghìn lần: “Người thấy bông hoa này có đẹp không?”

Bàn tay ngọc ngà trắng như tuyết cầm một đóa đồ quỳên đỏ tươi, trên mặt là nụ cười hồn nhiên mà mềm mại đáng yêu, dưới ánh mặt trời rực rỡ nàng như mộng như ảo, Phượng Cô ngây cả người, phảng phất nhớ lại khoảng thời gian tốt đẹp nàng còn ở bên hắc bốn năm về trước.

“Đẹp.” Hắc nói.

“Cài giúp ta!” Chu Nguyệt Nhi xinh đẹp nói, vừa nói vừa đưa bông hoa cho hắc.

Phượng Cô đưa tay cầm, cũng không biết là cố ý hay vô tình, bàn tay trắng nõn mềm mại của Chu Nguyệt Nhi, nhẹ nhàng lướt qua hắc. Chu Nguyệt Nhi khẽ nghiêng đầu để Phượng Cô cài bông hoa lên tóc.

Trên nửa bên nghiêng của gương mặt đẹp khuynh thành, là một nụ cười đắc ý khẽ nhếch, đối với mị lực của bản thân -, nàng cho tới bây giờ vẫn vô cùng tự tin -, một cái nhíu mày, một nụ cười, tất cả đều nằm trong kế hoạch của nàng –

.

Nàng tự tin có nắm bắt và giam cầm trái tim của Phượng Cô.

Mộ Dung Kiềm là một con người vô tâm vô phế (không tim không phổi), thứ mà hắc quan tâm – chỉ có danh cùng lợi, nàng không muốn tiếp tục ở bên hắc, nàng hối hận, hối hận đến đứt cả ruột gan.

Phương pháp duy nhất vào lúc này, chỉ có bắt lấy trái tim của Phượng Cô, nàng cảm giác được Thượng Quan Văn Thanh quá nguy hiểm, cho dù

nàng ấy không có dung mạo mỹ lệ như nàng, nhưng nàng ấy đa tài đa nghệ, hơn nữa trên người còn có loại khí chất trong nhu có cương cùng lạnh nhạt trong trẻo lạnh lùng, khiến nam nhân bất tri bất giác mà yêu thích nàng ấy -.

Mà nàng, nhất định phải nhân lúc trái tim Phượng Cô chưa trao cho Văn Thanh mà nắm bắt lấy, mặc dù Mộ Dung Kiềm sẽ không dễ dàng để cho nàng về bên Phượng Cô, nhưng lấy thế lực hiện nay của Phượng Cô, muốn đối kháng với Mộ Dung Kiềm cũng vẫn thừa thãi.

Nàng chỉ cần thời cơ thích hợp, thể hiện tâm ý của mình với Phượng Cô, để Phượng Cô biết nàng không thích Mộ Dung Kiềm mà thích hẳn là được.

Chu Nguyệt Nhi xinh đẹp, vẻ đẹp khuynh thành là điều không thể phủ nhận, bông hoa đỏ quỳên cài trên đầu nàng, khiến nàng giống như tiên nữ, đẹp không bút nào tả xiết. (giờ ơi, sao tôi ghét văn tả cảnh tả người thế hả giờ T_T)

Nàng nhìn Phượng Cô, gương mặt đang mừng rỡ đột nhiên chuyển vài phần sâu tư, ngôn ngữ yếu ớt: “Phượng Cô... ban đầu... ban đầu..... “

“Ban đầu làm sao vậy? ” nghe Nguyệt Nhi đột nhiên đề cập đến chuyện ban đầu, Phượng Cô vội hỏi.

“Ban đầu... ban đầu là Nguyệt Nhi phụ người, nhưng... nhưng... không phải là trái tim Nguyệt Nhi thực sự nghĩ thế-..... ” Chu Nguyệt Nhi trong lời nói ẩn chứa sự tình bi thương, vừa nói nước mắt rơi như mưa.

Phượng Cô vừa nghe, nhướng mày, hỏi: “Ban đầu không phải là trái tim người muốn làm vậy?!”

“Đúng thế, nhưng việc đã đến nước này, có nói những lời này liệu còn có tác dụng gì chứ? Bất quá cũng chỉ làm người thêm đau lòng thôi, chẳng

phải người vẫn nghĩ là ta đối với người chưa từng động tâm -.” Chu Nguyệt Nhi mềm nhũn nói, thanh âm càng thống thiết khổ sở, vừa nhu vừa khắt, quả nhiên là diễn xuất nhiều nên thành thạo.

Nói đến chỗ này, nàng đột nhiên xoay người: “Phu quân của ta đang đợi ta... ta đi trước...” nói xong liền đi thật, không ở lại dây dưa lằng nhằng với Phượng Cô nữa.

Có lẽ đây nhưng chỗ cao minh của nàng -, muốn nói lại thôi, không trực tiếp cho thấy ban đầu trái tim của nàng nghĩ cái gì, lại lưu lại cảm giác mơ hồ rằng lúc đấy nàng bị ép buộc.

Về phía Phượng Cô, nhất định hẳn sẽ cho rằng nàng bị ép buộc -, hơn nữa là bị ép buộc một cách rất không minh bạch.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Gặp Nạn.

Thất Thân Làm Thiếp

Sau giờ ngộ, Phượng Cô mang theo một đoàn người đi thị sát sản nghiệp.

Tuy nói là đi thị sát sản nghiệp, kỳ thật chủ yếu là đi thám thính một ít về võ lâm đại hội lần này! Bởi vì nghe Hồng Thư nói, ở đây, sản nghiệp của Phượng gia – chỉ có hai khách sạn mà thôi. Con người Phượng Cô, làm sao có thể chỉ vì hai khách sạn mà đích thân thị sát, huống hồ nghe nói hai khách sạn này là nơi làm ăn phát đạt nhất của Chiến Thành!

Nhưng, Văn Thanh đã đoán sai một chỗ, Phượng Cô vốn dĩ đúng thật là dự định tìm hiểu tin tức về võ lâm đại hội, nhưng hắn còn muốn làm thêm một chuyện, đó là điều tra sau khi kết hôn, quan hệ của Mộ Dung Kiềm cùng Chu Nguyệt Nhi như thế nào.

Hắn đi cũng tốt, nàng không cần sợ bị hấn – giết hại, Văn Thanh khê thở dài, không khỏi khen ngợi bản thân, sức chịu đựng của bản thân thật đúng là càng ngày càng tốt, với những lời nói độc ác của hắn, những hành động vũ phu của hắn, nàng vẫn có thể tiếp nhận từng việc từng việc một, nhưng lại vẫn thể hiện được ý chí quật cường của bản thân.

Đối mặt với thương tổn, nàng càng ngày càng thản nhiên.

Trước kia, trong lòng nàng vẫn luôn cảm thấy thập phần ủy khuất, nhưng, nàng dần dần kiên trì hơn, không hề...vì loại người như hắn mà gục

ngã.

Nàng vô phương ngăn cản hấn – đánh chửi nàng, nhưng ít nhất, nàng phải bảo vệ được trái tim của nàng, không thể để sự tự trọng này vì hấn mà thương tổn.

Nàng chỉ cần nghĩ là bị chó đại cắn, trong lòng liền thoải mái rất nhiều.

Hồng Thư nghe được Văn Thanh thở dài, đứng ở phía sau, cắn môi dưới, trầm mặc hồi lâu, cuối cùng nói: “Nhị phu nhân... nô tỳ thay gia xin lỗi người!” Trừ...ra một câu này, nàng đúng là không nghĩ ra được câu gì khác để nói.

Trong mắt của Hồng Thư, Gia tôn quý như thánh thần -, nhưng nhìn gia thương tổn Nhị phu nhân như thế, lòng của nàng, bắt đầu dao động.

Nàng không rõ, tại vì sao Gia lại có thể tàn bạo như thế? Trước kia, hấn đánh người bị thương hay thậm chí là giết người, trong mắt nàng, những kẻ đó đương nhiên đáng chết -, nhưng Nhị phu nhân là con người thanh khiết thiện lương như vậy, hấn vì sao cũng muốn thương tổn Nhị phu nhân?!

“Chuyện này không liên quan đến người, người cần gì phải nói xin lỗi!” Văn Thanh quay đầu, cười nhạt, nàng biết, Hồng Thư trong lòng nhất định là rất khó chịu -, muốn nàng phải chọn giữa bản thân (chỉ Văn Thanh) với Phượng Cô, đúng thật là đã làm khó nàng.

“Nô tỳ... nô tỳ...” Hồng Thư nhìn Văn Thanh, nghe được câu này của Văn Thanh, trong lòng càng áy náy, nhưng Hồng Thư hết lần này đến lần khác ngoài áy náy thì không thể làm được gì khác.

Không được, nàng nhất định phải nghĩ biện pháp, khiến gia cảm nhận được rằng Nhị phu nhân thật là tốt!

“Hong Thư cô nương!” Lúc này, một tiểu tỳ nữ đứng ở cửa khẽ gọi Hong Thư.

Hong Thư quay đầu lại, có điểm không rõ, vẻ mặt áy náy bỗng trở nên lãnh liệt vô cùng, con người nàng từ trước đến giờ, vẫn sắc bén như vật -, hơn nữa đối với người của Mộ Dung gia, nàng một điểm hảo cảm cũng không có, đương nhiên là không lộ ra vẻ mặt tốt với họ: “Chuyện gì?!”

“Phu nhân nhà ta có lời mời.” tiểu tỳ nói.

“Phu nhân nhà người tìm ta?!” Hong Thư có điểm không giải thích được, không rõ Chu Nguyệt Nhi tìm nàng có chuyện gì, nàng cùng Chu Nguyệt Nhi, chưa bao giờ có quan hệ với nhau-.

“Nô tỳ không rõ ràng lắm, phu nhân chỉ sai nô tỳ đến đây thỉnh Hong Thư cô nương, ngoài ra không nói bất cứ cái gì nữa.” tiểu tỳ nói.

Hong Thư có chút không rõ tình huống, lại sợ Văn Thanh hiểu lầm nàng cùng Chu Nguyệt Nhi có liên hệ -, vì vậy đang muốn chối từ, lại nghe Văn Thanh nói: “Nếu nàng mời đi, người cứ đi một chuyến đi! Ta ở đây không sao.”

Văn Thanh thừa biết tính tình Phượng Cô, nếu để cho hẳn biết Chu Nguyệt Nhi thỉnh Hong Thư đi mà Hong Thư không đi, chỉ sợ là hẳn muốn trừng phạt Hong Thư -.

“Cái... này.. ” Hong Thư có chút khó khăn, nhưng suy nghĩ một chút cũng đáp: “Được rồi! nô tỳ đi một chút sẽ trở lại!”

Hong Thư vừa đi không lâu, Văn Thanh liền tựa vào cửa sổ đọc sách cho đỡ buồn, lại đột nhiên nghe được có tiếng bước chân, hơn nữa thanh âm thương xúc, trong Tây Sương Phòng chỉ có một người khách là nàng, như thế nào còn có những người khác, hơn nữa lại là từ phía hậu viện đi tới -.

Nàng nhìn về phía có tiếng động, chỉ thấy một nam tử thanh tú đang đi thẳng về phía nàng, trong ánh mắt mang theo tính toán cùng tà ác, nàng cảm giác được tình huống thập phần không ổn, muốn gọi người đến giúp.

Nam tử kia động tác còn nhanh hơn, tiến lên một cái, liền điểm trúng huyệt nói của nàng -, khiến nàng vô phương mở miệng. Rồi sau đó khiêng nàng lên vai, hướng về hậu viện chạy đi, phi thân lên xuống, nhìn ra được hẳn vô cùng quen thuộc với địa hình của Mộ Dung sơn trang, hẳn dễ dàng tránh né những chỗ có người, không lâu sau đã đem nàng mang ra khỏi Mộ Dung sơn trang.

Lần trước khi Tà Phong bắt cóc nàng, nàng không cảm thấy sợ hãi. Bởi vì bộ dáng của hắn – vừa nhìn thì biết không phải là ác nhân, nhưng nam tử trước mắt này, mặc dù vẻ ngoài thanh tú, nhưng sự tà ác trong mắt – làm cho người khác cảm thấy sợ hãi vô cùng.

Nàng không thể cử động cũng không thể mở miệng, chỉ có thể để mặc hắn khiêng nàng, rốt cục đi tới phía một căn miếu hoang sau núi thì ngừng lại.

Bước vào trong miếu, hắn liền vứt Văn Thanh lên đồng cỏ, rồi sau đó cười một nụ cười thâm đặng, – hoàn toàn không có chút hảo ý nào.

Văn Thanh không thể nói cũng không thể cử động, chỉ có thể trừng mắt nhìn hắn, nhưng người nọ không thèm để ý tới, chỉ cười một cách vô cùng thoải mái!

Bàn tay dê tiện nâng cằm Văn Thanh lên, rồi sau đó thở dài nói: “Lớn lên cũng không tệ! Còn là tài nữ, gia ta còn chưa từng đề lên tài nữ! Không biết đề lên tài nữ này sẽ có tư vị thế nào?”

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Thần Bí Nhân Xuất Hiện.

Thất Thân Làm Thiếp

Nghe những lời thô tục bị ối thoát ra từ miệng hắn, Văn Thanh tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, trên mặt, dần hiện lên vẻ tuyệt vọng.

Nơi này là nơi hoang vu dã ngoại, không hề có người ở, muốn dựa vào người khác tới cứu, Khả năng đó tuyệt đối không thể xảy ra -. Mà nếu muốn tự cứu, lại càng không có khả năng.

Nàng mặc dù biết huyết vị, cũng biết một vài cách giải huyết, nhưng khi bản thân bị điểm huyết, – phương pháp duy nhất là di cung hoán huyết.

Nhưng, nàng không biết võ công, căn bản là không di cung hoán huyết được!

Hơn nữa ngay cả trong trường hợp nàng có thể giải huyết, cũng chưa chắc có thể chạy thoát được! Xem ra võ công người này không tệ, nàng chỉ là một thiếu nữ tử, làm sao có thể chạy thoát được cơ chứ!!

Ánh mắt nàng dần dần lạnh xuống, là thất vọng là tuyệt vọng là phản nộ!

Nàng chưa bao giờ là con người oán trời hận người, ngay cả khi lâm vào hoàn cảnh như thế nào, nàng vẫn có thể tìm cách sinh tồn, nàng chỉ cần có thể sống mà thôi. Mặc kệ khổ đến đâu, mặc kệ khó khăn đến đâu, mặc kệ bị

Phượng Cô thương tổn thế nào, nàng vẫn không mất đi hi vọng, vẫn kiên trì sinh tồn, cố gắng sống, cố gắng vượt qua mọi khó khăn.

Nhưng giờ phút này, nàng đột nhiên rất hận ông trời, ông trời đối đãi với nàng, thật sự là quá bất công! Sự thương tổn như thế này, đã một lần suýt nữa là phá hủy nàng, vì sao còn muốn xuất hiện lần thứ hai?!

Chẳng lẽ thật sự là không muốn cho Thượng Quan Văn Thanh được sống sao?!!

Nhìn thấy vẻ mặt Văn Thanh đột nhiên lạnh mà tuyệt vọng, ánh mắt nam tử kia đột nhiên lóe lên một cái, nhưng chỉ trong một khoảng khắc, rồi sau đó lại bắt đầu thực hiện những hành vi ác độc.

“Dáng vẻ lạnh như băng, muốn gây sự chú ý sao! ...” nam tử kia đưa tay giải huyệt nói cho Văn Thanh.

Văn Thanh trừng mắt nhìn hắn, lạnh lùng nói: “Người đến tột cùng là người phương nào?!!”

“Ta... ta đương nhiên là tiểu tình lang của ngươi!” Nam tử kia cả lơ phất phơ nói, mười phần du côn, vẻ mặt thanh tú của hắn thì càng giống.

“Ngươi...” trong đầu Văn Thanh đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, khiến nàng muốn khóc mà không khóc được. Vốn là có Hồng Thư ở bên nàng -, người bình thường khó có thể đến gần, dù sao võ công của Hồng Thư cũng tính là cao -, muốn bắt cóc nàng trước mặt Hồng Thư, đúng là không dễ chút nào!

Nhưng nam tử này, vì sao hết lần này tới lần khác trùng hợp đến bắt cóc nàng lúc Hồng Thư không ở đây? Là trùng hợp, hay là hắn đã chờ thời cơ này lâu rồi, hay là việc Hồng Thư rời đi, căn bản là nằm trong kế hoạch của bọn họ?!!

Nghĩ đến này, lòng của nàng lương vại phần, Hồng Thư từng nói qua, nàng cùng Chu Nguyệt Nhi từ trước là không quen biết -, Chu Nguyệt Nhi vì sao đột nhiên gọi nàng gặp mặt?!!

Nàng cố ý lạnh lùng ngẩng đầu: “Là Chu Nguyệt Nhi phái người tới -!” Ngôn ngữ khẳng định, như thể kết luận nhất định là Chu Nguyệt Nhi, thật ra, nàng chỉ đang dò xét mà thôi

Không ngờ, nam tử kia vừa nghe đến lời của nàng, đột nhiên sửng sốt, ánh mắt ngoài ý muốn nhìn nàng: “Làm sao người biết?”

Đúng là nàng ấy! Văn Thanh thầm cười trong lòng, không ngờ được Chu Nguyệt Nhi có thể ác độc như thế, nhất định phải phá nàng đến cùng!! Nghĩ kỹ một chút, kế hoạch của nàng ấy chắc không đơn giản như thế này chứ? Còn chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo nhỉ?!

Nàng nhàn nhạt nói: “Ta đương nhiên biết là Nguyệt Nhi, ta còn biết mục đích của cô ta khi làm thế này?”

“Làm sao người biết?!” Nam tử kia dù sao cũng không phải trọng tâm cơ nhân (người có nhiều tâm cơ ư), bị Văn Thanh vạch trần, liền trở nên tia bối rối. Nhưng chỉ một thoáng sau, hắn liền cười lớn.

“Người có biết cũng chẳng có tác dụng gì, bởi vì cho dù người biết, chuyện này, cũng vô phương thay đổi!” Nam tử vừa nói vừa đi về phía Văn Thanh.

Kỳ thật Văn Thanh cũng biết đã biết không còn tác dụng gì, mục đích của nàng -, chẳng qua chỉ là mong trì hoãn thời gian, hy vọng Hồng Thư phát hiện ra sự biến mất của nàng rồi nhanh chóng đi tìm, như vậy nàng còn có chút cơ hội sống.

Nhưng nam tử kia không ngu đến vậy, hắn nhận ra mục đích của Văn Thanh, đưa bàn tay về phía Văn Thanh, lôi kéo, đai lưng rơi xuống, vạt áo

cũng nói rộng thùng thình. Môi của hắn, đưa thẳng lên mặt Văn Thanh.

Văn Thanh vô phương né tránh, nước mắt rùng rùng chảy xuống, mặc dù nghĩ là phải giả vờ kiên cường, nhưng nàng vô phương làm thế, bất lực kêu: “Cứu mạng!! Không cần!!”

Biết rõ là không dùng được, nhưng đây là hy vọng cuối cùng của nàng, nàng chỉ có thể hô to hy vọng có người đi qua nghe thấy cứu nàng.

Nam tử kia nghe được Văn Thanh khóc lớn, càng hưng phấn hơn, thanh âm cũng trở nên ám ách vài phần: “Ha ha... hô đi! Hô to thêm nữa đi, như vậy càng hưng phấn! ... “

“Không cần... cứu mạng..... “

“Cứu mạng?! Người điên cuồng gào thét gì chứ! Nơi này hoang vu vắng vẻ, người có hô đến vỡ cổ họng, cũng không có người nào đến cứu người -!! Ngoan để ta yêu thương người!” Nam tử kia vừa nói đột nhiên đứng lên, động tác nhanh chóng cởi bỏ y phục trên người.

“Thật sự không có ai sao?” Đột nhiên một thanh âm trong trẻo lạnh lùng dễ nghe vang lên, mang theo bạc lạnh, đâm thẳng vào tai nam tử kia.

Nhưng trong tai Văn Thanh, đó là âm thanh của hi vọng. Vừa rồi, nàng thật sự đã chuẩn bị tự vận -! Chính thanh âm đấy, đã mang đến ánh sáng của hy vọng cho nàng!!

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Bạch Y Nam Tử.

Thất Thân Làm Thiếp

Nam tử kia cao to, một thân bạch y, dáng vẻ phong thần tuấn lãng, mặt trời ở sau lưng hắn, làm cho toàn thân hắn như có hào quang, khiến hắn giống như một thiên thần bước ra từ hào quang rực rỡ.

Trên mặt của hắn mang mặt nạ, chỉ lộ ra đôi mắt, cặp mắt đen mà ôn hòa, rõ ràng là đen như mực, lại trong sáng như nước hồ thu, vô cùng trong suốt, vô cùng sáng ngời.

Trong tay của hắn cầm một thanh trường kiếm, kẻ sát hòng kẻ muốn cường bạo Văn Thanh.

Nam tử kia nghe tiếng, cảm thấy cổ bị lạnh, trong lòng biết gặp chuyện không may, tay ngừng động tác, hỏi: “Người là người phương nào?”

“Người muốn giết người!!” Thanh âm ôn nhuận – chậm rãi phun ra, không giống giọng nói của kẻ chuẩn bị giết người, như thể chỉ đang tâm sự một chuyện rất bình thường thôi. Văn Thanh đối diện với hắn, thấy mắt hắn vô cùng lạnh lùng.

“Ta.. ta có thù oán gì với người chứ?” Nam tử kia vừa nghe nói thế thì muốn đánh nhau, không buông tha hỏi thêm một câu.

“Không oán không thù.” Nam tử kia trái lại vô cùng dứt khoát, bất kể hắn nói cái gì, hắn đáp cái gì, cũng cực kì lưu loát rõ ràng.

“Không oán không thù?! Vậy người vì sao phải giết ta? Chẳng lẽ là có người phái người tới giết ta?!”

“Không có.” trả lời vô cùng đơn giản -, bạch y nam tử tựa hồ như chẳng muốn nói nhiều lời, nhưng không phải là do hắn không có lòng kiên nhẫn, vì hắn vẫy dây đưa đến tận lúc này cơ mà.

“Không có!! Vậy người vì sao phải giết ta??” Nghe xong, tên... nam tử kia có chút bối rối, bởi vì không hiểu, bởi vì khẩn trương, bởi vì thanh kiếm kia, vẫn đang kề cổ hắn, chỉ cần dùng một chút lực, hắn mất mạng ngay lập tức.

“Bởi vì ta muốn giết người!” Bạch y nam tử lãnh đạm nói.

Mắt nam tử kia đột nhiên lóe lên hận ý, ý muốn phản kháng.

“Cẩn.....” Văn Thanh vừa thấy hắn như thế, vội vàng hô.

Cho dù tên xấu xa kia có nhanh hơn nữa, cũng không nhanh được bằng kiếm của bạch y nam tử, kiếm vung lên một đường cong hoàn hảo tuyệt đẹp, Văn Thanh còn chưa nhìn thấy cái gì, kiếm đã vào vỏ.

Nàng sợ ngây người, chữ “thận” vừa ra khỏi miệng, ở cổ tên ác nhân kia đã có máu phun thành vòi.

Tất cả, đều nhanh đến mức khiến người ta giật mình, chỉ trong một tích tắc, đã kết liễu một mạng người

Văn Thanh chỉ có thể há hốc miệng, một hồi lâu, vẫn không thể nói được thêm tiếng nào.

Nam tử kia tra kiếm vào vỏ, lập tức giải huyệt nói của Văn Thanh. (thể là đoạn trên kia không nói thành tiếng ah, mình cũng chịu, convert nó vậy đây)

Văn Thanh cử động thân thể, cảm kích nói: “Cám ơn hiệp sĩ đã cứu mạng.”

“Không cần!” bạch y nam tử nói.

“Hiệp sĩ...” Văn Thanh muốn nói mà không biết nói gì, bởi vì...người này là ân nhân của nàng, cứu nàng một mạng. Nàng không phải loại người có ân không báo, nhưng nhìn người trước mắt, nhớ ra tình cảnh cùng năng lực của bản thân, nhận ra rằng căn bản không thể giúp hắn cái gì. Nhưng mà mặc kệ như thế nào, chỉ cần có cơ hội, ân, nàng vẫn phải báo ân cứu mạng này-.

Có điều nàng mới nói một nửa, người nọ đã biết nàng muốn nói cái gì, trực tiếp sáng khoái nói: “Không cần.”

Đột nhiên nàng nhìn thấy trên cánh tay nam tử có một vết thương, vết thương rất sâu, máu đã chuyển thành màu đen, có vẻ như vết thương không khép được miệng.

Hắn bị thương, hơn nữa còn trúng độc??

“Người bị thương?” Văn Thanh kinh ngạc hỏi han.

Vừa nói không đợi hắn trả lời, liền hướng về phía trước, nam tử kia căng thẳng, kiếm trong tay đã hơi hơi ra khỏi vỏ.

Văn Thanh vừa nhìn thấy thế thì ngừng bước, nàng biết giang hồ hiểm ác, hắn với nàng chưa từng gặp mặt, lúc này hắn lại bị thương, tất nhiên phải đề phòng -, vì vậy nhẹ nhàng nói: “Ta biết chút y thuật, có thể nhìn qua vết thương của hiệp sĩ.”

Bạch y nam tử nhìn nàng hồi lâu, tựa hồ như cân nhắc độ chân thật trong lời nói của nàng, một hồi lâu mới nói: “Ân.”

Văn Thanh vừa nghe xong thì cười đến sáng lạn, đi tới bên cạnh hắn, nhẹ nhàng vén tay áo hắn lên, thấy máu có vẻ đã ngừng chảy, nhưng y phục đã lẫn lộn vào chỗ máu thịt ở vết thương, căn bản là không thể kéo ra được, nếu dùng sức kéo ra sẽ rất đau. Hơn nữa một tay nàng bị thương, cũng không đủ sức.

Nàng nhú mày, không biết phải làm như thế nào cho phải.

Nam tử kia dường như đọc được ý nghĩ của nàng, duỗi tay ra, xé rời ống tay áo đi.

Văn Thanh sợ đến lạnh cả sống lưng, hắn dùng sức như thế, mà không thèm chớp mắt lấy một cái, không khỏi tâm sinh bội phục.

Nhìn vết thương của hắn -, bên trong có một phi tiêu rất nhỏ, đã cắm sâu vào thịt, ...đầu tiên phải rút phi tiêu ra mới được. Nhẹ nhàng xem mạch cho hắn, mạch của hắn đập loạn không thôi, đến tột cùng là trúng độc gì, nàng cũng vô phương nhận biết, nhưng mà nàng biết, lúc này, tâm mạch của hắn chưa bị hao tổn, hơn nữa nội lực khí tức hùng hậu.

Lấy trước mắt mà nói, ...phải nghĩ cách lấy phi tiêu ra đã, nàng mới nghĩ tới vậy, nam tử kia đã vươn tay kia định lôi phi tiêu ra, Văn Thanh kinh hô: "...trước tiên không cần!"

Bạch y nam tử dừng tay, nhìn nàng, nàng mới chậm rãi giải thích: "Phi tiêu này mặc dù không dài, nhưng đã cắm sâu vào thịt, rút...ra sẽ mất rất nhiều máu, người chờ một chút, ta đi tìm một ít thảo dược có chức năng cầm máu đã!"

Nam tử nghe xong gật đầu: "Ân."

Văn Thanh cười nhẹ, vội vàng đi ra ngoài tìm dược.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Ngân Diện.

Thất Thân Làm Thiếp

Nơi này tuy hẻo lánh nhưng lại không có rừng cây, vô phương tìm được chút thảo dược hữu hiệu, sợ rằng kéo dài lâu sẽ không hay, Văn Thanh liền tìm một chút thảo dược bình thường. Có thể cầm máu và giải độc.

Lúc nàng quay trở về đã không thấy bạch y nam tử đâu, trên mặt thoáng vẻ thất vọng, nghĩ đến hắn không đành lòng, sau đó nàng quay gót đi.

Trong lòng khẽ thì thầm: “Xem ra đã đi.”

Nàng trong lòng thập phần ảo não, nàng thậm chí còn quên chưa hỏi tên của hắn, nhìn hắn mang mặt nạ, nhất định là không muốn cho kẻ khác biết thân thế, nhưng ít ra cũng nên hỏi tên tuổi người ta chứ.

“Đã trở về?” Hốt nhiên sau lưng nàng vang lên thanh âm trong suốt, khuôn mặt ảo não của Văn Thanh hiện lên nụ cười: “Đúng vậy, người đi đâu vậy?”

Hỏi xong nàng mới cảm giác không ổn, bọn họ vừa gặp, vốn dĩ không quen biết, lại hỏi như thế, quá sức lộ liễu, mặt ửng đỏ vội vàng giải thích: “Ý ta là trên người người có thương tích, không nên đi lại như thế.”

“Vừa mới có người đến qua.” Hắn mở miệng nói ra một câu khiến Văn Thanh suýt chút phản ứng thái quá.

Có người đến? Mục đích của Chu Nguyệt Nhi xem ra không chỉ là muốn để người khác cường bạo nàng đơn giản như vậy, đã sắp đặt kế hoạch rõ ràng, tiếc rằng không ngờ lại thất bại.

“Bọn họ tới là để tìm người.” Hãn lại nói tiếp.

“Không có việc gì, ta sẽ bôi thuốc cho người sau đó sẽ trở về.” Văn Thanh điềm đạm nói. Tìm nàng! Đúng thật là tìm nàng! Bất quá tìm thấy điểm tử của nàng, nhưng nghĩ mãi không ra, Chu Nguyệt Nhi mưu kế như thế là để đạt mục đích gì đây?

“Ân” Nghe nàng nói những lời lãnh đạm kia, bạch y nam tử không nói gì thêm, chỉ duỗi tay ra, máu từ vết thương lại bắn ra.

Nhìn máu tươi vọt ra, màu đen chuyển qua đỏ, Văn Thanh vội vàng cầm được đặt ở miệng vết thương rồi sau đó khẽ lau và băng lại.

“Thảo dược này không có công hiệu lâu dài, nhưng ít nhất cũng có thể giải độc và cầm máu tạm thời.” Nàng vừa xử lý vết thương vừa nói.

“Ân.” Nam tử mặt vẫn tỉnh táo nói, có lẽ hãn rất ưa thích câu nói này.

Nhìn qua trái phải đều không có gì có thể băng bó được, nàng liền xé một mảnh váy lót, không chút do dự vì hãn băng bó.

Xử lý xong tất cả, lúc này nàng mới ngồi xuống một bên, nhàn nhạt nói: “Ta gọi là Thượng Quan Văn Thanh.”

“Ta gọi là Ngân Diện, hôm nay người giúp ta một lần, ngày khác nếu có việc, hãy cầm khối ngọc bội này đến Tuyết Linh Các gặp ta.” Văn Thanh vốn không muốn lấy công gì của nam tử này nên mới nói tên cho hãn, chẳng qua muốn cho biết danh tính rồi muốn việc ngày hôm nay nhanh kết thúc.

Cũng không nghĩ bạch y nam tử lại nói tên cho nàng biết, Ngân Điện, xem ra là một biệt hiệu, có lẽ vì mang mặt nạ màu bạc nên gọi Ngân Điện, bất quá, nghe cũng rất thoải mái.

Nàng tựa hồ nhớ, trong chốn giang hồ có một người có tên Ngân Điện, là một sát thủ, đệ nhất thiên hạ sát thủ, chỉ cần hã muốn giết người, không ai có thể sống, nhưng không phải tất cả mọi người đều có thể thuê hã làm điều này.

Muốn thuê hã giết người, phải có tiền, nhưng hã còn có nguyên tắc, hã giết người vì tiền nhưng người đẩy hã phải cho là đáng chết thì mới giết.

Một quái nhân.

Sát thủ này, lẽ nào là ân nhân của nàng?

Cho nên nói, trên đời này, không có người lương thiện chân chính, cũng không có ác nhân chân chính.

Nàng nhìn ngọc bội một hồi: “Không cần, ta chỉ là do biết chút y thuật thôi, coi như ta không phải vì người mà tìm thảo dược đi, một mình người cũng tự cứu được mình. Một sát thủ, tối thiểu cần phải học được cách tùy thời cơ mà cứu bản thân, mà người cũng đã cứu ta một mạng, cũng có thể coi rằng, ta đáp lại ân tình của người.”

“Ta cũng không muốn phải nợ ân tình ai.” Ngân Điện ôn nhu nói, kỳ thật hã cũng không biết vì sao hã lại chờ đợi nàng chữa trị, bởi những thảo dược này hã đều biết cả, thậm chí còn có thể nói rằng hã biết rõ hơn nữ tử thanh tú này nhiều.

Chính là lúc nàng chữa thương cho hã, hã thật lòng mong muốn nên còn lưu lại nơi này chờ đợi.

Đưa ra ngọc bội chỉ nghĩ rằng là bọn họ có chút ân tình, nhưng có một tâm tình mà hắn không hiểu nổi tồn tại trong tim hắn. (yêu zồi yêu zồi. =)))

“Cầm, ta cũng không nghĩ là nên nợ nần ân tình.” Hắn cố ý nói.

Nhìn ánh mắt kiên trì của hắn, không đành lòng làm phật ý hắn, Văn Thanh không đòi co nữa, cầm lấy ngọc bội.

Mặc kệ tương lai có đi tìm hắn hay không, ít nhất nàng sẽ coi đây là tín vật của hắn, coi như là kỉ niệm.

“Ta đưa người về.” Hắn nói, sau đó nhẹ nhàng nhắc nàng, bay vọt đi.

Văn Thanh không thể tránh được việc tựa lên người hắn, chính là, nàng không cảm giác được nửa phần khó chịu, bởi trong lòng hắn ấm áp, ôn hòa, mang lại cho nàng một cảm giác thân thiết yên tĩnh.

Trên người hắn có mùi Dạ Lai Hương, nhàn nhạt, yếu ớt như Dạ Lai Hương nở về đêm (Kún đoán là hoa quỳnh.) giống như mang theo một loại cảm giác thần bí. Nam tử sử dụng mùi hoa, luôn làm cho người ra cảm thấy quái dị, thậm chí là phản cảm. Nhưng trên người hắn, cảm giác không hề khó chịu, ngược lại hương Dạ Lai này lại cho hắn hương khí đặc biệt.

Nhìn Mộ Dung sơn trang trước mắt, lúc này nàng mới nhớ ra, nàng chưa có nói cho hắn nàng ở đâu, hắn làm thế nào biết?

Muốn hỏi hắn nhưng hắn đã nhanh đặt nàng xuống đất, không nói nửa câu, xoay người một cái đã bay rất xa. Chỉ để lại một bóng trắng dài, còn có hương thơm nhàn nhạt của Dạ Lai, chờn vờn xung quanh rồi sau đó cùng với gió dần dần tán đi.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Đạm Tiếu Đối Ứng.

Thất Thân Làm Thiếp

Nàng chỉnh chu lại vạt áo, búi lại tóc rồi chậm rãi bước vào trong sơn trang.

Bên trong chỉ có Chu Nguyệt Nhi ngồi, nàng khẽ mỉm cười đi tới.

Chu Nguyệt Nhi vừa gặp nàng sắc mặt đột nhiên biến, tựa hồ trong phút chốc mới định thần, tài đứng lên, giữ nàng lại: “Phượng thiếu phu nhân, người đi đâu khiến chúng ta vô cùng lo lắng, tất cả mọi người đã ra ngoài tìm người! May là người đã trở về! Lòng ta không còn lo lắng nữa.”

Nàng ta nói một mạch liền, dung nhan khuynh thành thập phần lo lắng, nếu không biết được tất cả âm mưu quỷ kế này đều là do một tay nàng ta bày ra, Văn Thanh chắc hẳn đã tin rằng nàng ta thật sự thiện lượng. Có điều, thuật ngụy trang quả đúng lợi hại. Diễn rất thật, không khỏi khiến người ta muốn vỗ tay khen ngợi.

“Thật sự là đã làm mọi người hoảng hốt, vừa rồi thấy cảnh vật rất đẹp nên liền đi ra ngoài hóng mát một chút thôi, không ngờ lại khiến mọi người lo lắng đến vậy.” Văn Thanh nhẹ cười nói, cặp mắt trong trẻo chăm chú nhìn thẳng vào Chu Nguyệt Nhi.

“Người đi ra ngoài sao lại không nói cho chúng ta biết. Sơn trang này rộng lớn, không chừng sẽ lạc, khiến chúng ta lo lắng quá.” Chu Nguyệt Nhi

lo lắng nói, Văn Thanh thấy thoáng trong mắt nàng ta hiện lên tia nghi hoặc.

“Lúc người cho gọi Hồng Thư ta liền đi, không nghĩ là phải nói cho mọi người, chỉ nghĩ là đi ra ngoài một chút nên không cần làm phiền, ta thật có lỗi đã làm các người phải lo lắng.” Văn Thanh theo lời mà nói, trên mặt vẫn đậm tiêu.

Mặc dù trong lòng nàng cực thống hận hành vi của Chu Nguyệt Nhi nhưng nàng hoàn toàn không có chứng cứ, nói ra e chừng sẽ tự hại bản thân mà thôi, nói không chừng còn bị người ta hoài nghi, ngay cả không nghi ngờ, nàng chính là bị nam tử bắt đi, chính là vì “sắc”. Mặc dù bản thân tự biết trong sạch nhưng là làm dâu trăm họ, nếu có người biết, nàng đã không còn trong sạch, giờ lại càng khó chứng minh bản thân trong sạch. Xem ra, không nói ra thì tốt hơn.

Cuộc sống sau này vẫn còn dài, muốn vạch trần nàng, trừ phi nếu nàng ta ác tâm, hoặc có cơ hội, còn lúc này, nàng ta hư ngôn giả ngữ, nàng cũng hư ngôn giả ngữ đối ứng, để xem... ai không chịu nổi ai trước.

“Không có việc gì, người trở về là tốt rồi, ta sẽ thông báo cho mọi người không cần tìm kiếm nữa.” Chu Nguyệt Nhi cười nói, khóe mắt đảo thấy váy lót của Văn Thanh có vết xé.

Thanh âm nũng nịu kinh hô: “Phượng thiếu phu nhân, váy của người sao vậy?”

Đối với câu hỏi của nàng ta, Văn Thanh sớm đã ngờ tới, dù sao váy rách cũng khiến người ta chú ý, nàng không chút hoang mang, lôi váy ra, cười cười nói: “Vừa rồi không cẩn thận vướng vào nhánh cây bị kéo rách.”

“Sao...” Chu Nguyệt Nhi mặc dù tiểu xảo, trong mắt hiện rõ oán nộ bất mãn nhưng không có hiển lộ ra.

Văn Thanh vẫn đậm tiểu: “Làm phiền Mộ Dung phu nhân cho người về, ta sẽ đi thay váy, miễn cho ta thất lễ.” Nói xong xoay người rồi bước đi.

Lại thấy Chu Nguyệt Nhi hốt nhiên lớn tiếng hô: “A!... Phượng thiếu phu nhân, người bị thương?”

Văn Thanh trong mắt hiện lên một tia tức giận, cố nén xuống, lúc này không phải là lúc phát hỏa, thông dong đối ứng là thượng sách, cảnh giới là chiến thuật tối cao, nhất định bình tâm, trầm tĩnh, không cho đối phương nhìn ra tâm tư mình, đó mới là cao minh.

Chu Nguyệt Nhi vội vàng xao động, chẳng qua là tự bản thân lộ điểm yếu thôi!

Nàng hít một hơi thật sâu, chậm rãi quay đầu hướng về phía Chu Nguyệt Nhi nhàn nhạt nói: “Phu nhân nói gì cơ, ta bị thương ư?”

Chu Nguyệt Nhi nghe được lời của nàng, cho là bắt được sơ hở, trong mắt hiện lên đắc ý, dương dương chỉ vào chỗ ống tay áo nàng nói: “Trên tay người, không phải là có vết máu sao?”

“Vết máu?” Văn Thanh cố tình không giải thích được, dọc theo ánh mắt của Chu Nguyệt Nhi nhìn về phía ống tay áo rồi sau đó như bưng tỉnh cười một tiếng: “Người nói là vết này a?”

Vừa nói xong, nàng hốt nhiên nổi lên một ý trêu chọc, muốn đùa qua với Chu Nguyệt Nhi, liền cúi đầu giả hoạt cười một tiếng, sau đó chuyển ánh mắt nhìn Chu Nguyệt Nhi hồi lâu không nói một câu.

Chu Nguyệt Nhi không chịu nổi cất tiếng hỏi: “Phượng thiếu phu nhân, phát sinh chuyện gì người hãy nói ra, chúng ta nhất định sẽ đòi lại công bằng cho người. Quyết không để người xấu hơn ngoài vòng công lý.”

Vân Thanh nghe xong lời nàng ta, khước lại càng cúi xuống, lắc đầu cũng không mở miệng nói một câu.

Chu Nguyệt Nhi lại càng xem là kế hoạch thành công, khéo léo tới gần Vân Thanh: “Chuyện gì? Nếu không tiện, ta sẽ cho hạ nhân lui xuống hết.”

Vân Thanh trong tâm cười lạnh, người như thế này thật không chịu đựng nổi, nàng thật sự muốn hỏi Chu Nguyệt Nhi: Chuyện gì? Người rốt cục là nghĩ chuyện gì?

Người này đúng là mưu mô đa dạng!

Vân Thanh ngẩng đầu, thở dài, sắc mặt lãnh đạm, thật sự đoán không ra tâm tư người này, vì sao có thể như thế chứ: “Kỳ thật cũng không có gì, vết máu này là máu của thỏ, ta thấy nó bị thương nên đuổi theo ra ngoài, ai ngờ nó bị thương rất nặng nhưng còn rất khỏe, ta ôm nó, nó giãy giụa rồi chạy thoát để lại vết máu này.”

“Máu... máu thỏ?” Chu Nguyệt Nhi hiện rõ sự kinh ngạc cùng nghi hoặc.

Vân Thanh cười một tiếng đáp: “Đúng vậy, nếu không phu nhân tưởng máu ta?”

Nàng – Thượng Quan Vân Thanh không phải kẻ vô tâm kế, nàng cho tới giờ luôn lãnh đạm, khoan dung, không muốn cùng người khác tranh cãi dài, chưa bao giờ đối với người sử dụng mưu kế.

Nhưng nếu muốn đấu tâm kế, nàng cũng không nể!

“Không ... không có, ta chỉ lo lắng người bị thương thôi, không có việc gì người đi thay quần áo ngay đi.” Chu Nguyệt Nhi bị Vân Thanh hỏi ngược một hồi, tức thì lời nói phát hỏa, không còn làm gì được nữa ngoài việc vô tri đối đáp.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Tình Vừa Lộ Ra.

Thất Thân Làm Thiếp

Vừa thay xong xiêm y đã thấy Tà Phong từ đâu trở về.

Tà Phong phóng vọt tới trước mặt nàng, uống một hơi trà, cả người kích động run rẩy: “Người không sao chứ? Ta tìm người muốn chết, đi khắp cả đỉnh núi cũng không tìm thấy người, một điểm dấu vết cũng không ra, người không biết ta lo lắng đến mức nào đâu, chỉ sợ người bị thương tổn! Sắp tới ngày đại hội võ lâm, giang hồ nhân sĩ toàn bộ tập trung lại ở Chiến Thành này, nhiều thể loại người, tốt có xấu có, thiện ác hỗn tạp! Ta chỉ sợ người gặp bất trắc.”

“Tốt lắm!” Văn Thanh nhẹ nhàng cười. “Ta không sao, chỉ là đi quanh sơn trang một chút thôi, những kẻ có lòng dạ độc ác sao dám làm càn ở quanh địa phận sơn trang của mình chủ võ lâm chứ? Khiến người phải vất vả rồi.”

Không nói thật với hãn chỉ là không muốn hãn phải lo lắng, hơn nữa hãn cùng Mộ Dung Kiềm là huynh đệ, Mộ Dung Kiềm đối với hãn có ân, nàng không muốn làm cho hãn gặp khó xử, trừ phi có chứng cứ xác thực, nếu không nàng sẽ không nói ra điều gì.

“Người không biết được giang hồ hiểm ác thế nào đâu! Những người kia có gì mà không thể làm được chứ! Người cho rằng người nào cũng giống ta bản tính thiện lương dễ thân sao?” Tà Phong vừa nói vừa huấn nàng, giọng nhỏ dần, không quên phỉnh chính bản thân mình.

“Người a! Thật là lúc nào cũng không quên tự khen mình!” Văn Thanh không khỏi khẽ nở nụ cười, khuôn mặt tươi tắn lên rất nhiều, không hề ỉn dột nữa.

“Những lời ta nói cho tới giờ đều là thật mà, chỉ có chút tự khen thôi!” Tà Phong cũng làm bộ nghiêm nghị uy khí thập phần nói.

“Tốt lắm, tốt lắm! Ta thật phục người, hiếm khi gặp được người lương thiện như người!” Tuy là cố ý nói giỡn, nhưng những lời này cũng là thật sự, lòng người hiếm ác, trên đời này, có được mắt người chính trực, thành thật như Tà Phong?

Hắn là một người có tấm lòng trong sáng như trẻ thơ.

“Người đã biết trừ ta ra... ở chỗ này không có mấy người tốt, vậy sau này người phải chiếu cố tốt cho bản thân mình, không được tùy tiện ra ngoài nữa, nhất là không có tùy tùng theo hầu, người nghĩ lại coi bản thân là một nữ tử không biết võ công, hơn nữa lớn lên lại mỹ lệ tài hoa, người khác vừa thấy đã động tâm, nếu gặp phải kẻ lòng lang dạ sói, sẽ nguy hiểm thế nào! Sẽ khiến mọi người vô cùng lo lắng a! Hắn đối tới đối lui, vẫn là một chuyện nhắc Văn Thanh phải cẩn trọng hơn.

Trong lòng nàng dâng lên một niềm cảm động, trải dài miên man, may là có thể gặp gỡ một người lương thiện thẳng thắn như vậy, nếu không cả đời này thật khổ sở.

“Ta sau này sẽ nhớ chú ý hơn, tuyệt đối không một mình đi ra ngoài nữa.” Nàng trịnh trọng đối đáp.

“Đây không phải là chuyện an toàn hay không an toàn, đàn bà đã xuất giá! Một mình ra khỏi nhà, chẳng lẽ thế còn không đủ dọa người!!” Tiếng nói ác độc ở ngoài cửa vang lên.

Xoay người liền thấy Phượng Cô một thân cầm hắc trường bào, trên khuôn mặt tuyệt mỹ là sự tàn nhẫn lạnh tà.

Nụ cười trên mặt nàng dần dần phai nhạt đi, khôi phục lại vẻ điềm đạm, bình tĩnh nhìn về phía hắc: “Gia đã trở về.”

Trong lòng nói không ra cái cảm xúc này là gì đây? Mấy thứ cảm xúc xen lẫn, đại khái như thế đi! Chỉ có thể cảm nhận được sự đùa cợt lẫn nhau.

Trong lòng suy nghĩ nhưng cũng đã sớm liệu định hắc có sắc mặt không tốt nhưng cũng không tới mức quá khó chịu.

“Không trở lại thành sao?” Hắc lạnh lùng thốt, phượng nhãn bức thẳng Văn Thanh.

“Văn Thanh vừa mới trở về, người liền đối với nàng ngôn ác ngữ tài như thế sao! Đây là lời mà một phu quân nói với thê thiếp mình sao!” Tà Phong thật sự chướng mắt, hướng thẳng về phía Phượng Cô lớn tiếng quát. Phượng Cô này bộ dạng vô tình, đối đãi tệ bạc với Văn Thanh, hắc thật muốn cho tên Phượng Cô này một trận. Như vậy mới có thể giải được ác khí trong lòng.

“Ta như thế nào không cần người phải dạy, người nhớ rõ, đây là chuyện của chúng ta, người là người ngoài.” Phượng Cô cố ý nhấn mạnh hai chữ chúng ta, gạt Tà Phong ra.

Hắc đương nhiên nhìn ra được là Tà Phong thích Văn Thanh, điều này, hắc cực không thích!

“Người!” Tà Phong nghiến răng, hắc hận tên Phượng Cô này, tên này, hết lần này tới lần khác nói toàn lời ác khẩu, tâm độc!

“Chỉ cần thấy việc bất bình, người trong giang hồ đều sẽ muốn nhúng tay can thiệp, dù người có là phu quân của Văn Thanh thì sao chứ, người

căn bản không xứng với 2 chữ phu quân! Không thể bảo vệ sự an toàn cho nữ nhân của mình, ngược lại còn trách người phụ nữ đấy! Hóa ra đây là cách xử sự của người sao Phượng Cô!!” Tà Phong không nén được phần hận, cười trào phúng.

“Ta cứ trách mắng nàng thì sao nào? Nàng mãi mãi là nữ nhân của ta!” Phượng Cô lạnh lùng cười, phượng nhãn tà ác sát khí, một tay kéo lấy Văn Thanh vào trong lòng, môi đặt lên môi nàng một nụ hôn. (Kún: khổ, nam phụ thường là bị thế, các bạn đừng cắn xé nhá. =)))

Hắn hung hăng ngẫu nhiên đôi môi nàng rồi buông ra, phóng ánh nhìn khiêu khích về phía Tà Phong, hắn hiểu rõ rằng, điều này khiến người ta đau đớn nhất.

Văn Thanh thấy Tà Phong như thế, sợ bọn họ đánh nhau thật sự, vội vàng khuyên nhủ: “Tà Phong, ta không sao, người về trước đi nha!” Cảnh chương mắt này, nàng không muốn, không muốn Tà Phong nhìn thấy.

Tà Phong nghe xong lời của nàng, biết bản thân lúc này căn bản không giúp được Văn Thanh, vì vậy buồn bã xoay người chạy, trước khi đi không quên buông một câu: “Ta nể mặt Văn Thanh không so đo với người.”

Hắn nói thật! Vì Văn Thanh, điểm này, hắn nhường Phượng Cô, nhưng đừng nghĩ rằng hắn sợ Phượng Cô.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Cố Ý.

Thất Thân Làm Thiếp

Tà Phong mới đi, Văn Thanh cố giãy dựa rời khỏi lồng ngực của Phượng Cô, nhưng hăn nhanh hơn, không để cho nàng tránh ra.

Văn Thanh lạnh lùng nói: “Diễn cũng đã diễn xong, thỉnh buông tay ra.” Ở trong ngực hăn, nàng chỉ cảm thấy vô cùng nhục nhã, trong con mắt của hăn, sợ là nàng còn không bằng một tỷ nữ, đánh chửi nhục nhã, muốn như nào liền làm vậy.

Vừa mới trước mặt Tà Phong hăn tự nhiên làm thế, nàng vô cùng xấu hổ và giận dữ, trong lòng nàng vô cùng đau đớn.

“Người đau lòng sao?” Phượng Cô nhẹ nhàng hỏi, môi sát bên tai Văn Thanh, lời nói nhẹ như gió, nhưng Văn Thanh nghe ra trong giọng hăn đầy phần nộ, bất quá nàng cũng không giải thích được tại sao hăn có ý như vậy. Phượng Cô nói chuyện ánh mắt âm khí vô cùng, hăn cho là nàng có phản ứng như vậy bởi hăn cố ý trước mặt Tà Phong cùng nàng thân thiết như vậy, trong lòng hăn đột nhiên có luồng khó chịu thoáng qua.

Nhưng đến tột cùng hăn cũng không hiểu là vì sao, hăn không từng suy nghĩ sâu xa, mà đúng là hăn chưa bao giờ suy nghĩ sâu xa (óc ngẩn à anh =)), vì thế mà bỏ lỡ rất nhiều điều tốt đẹp.

“Ta không có.” Nàng nhàn nhạt nói.

“Không có? Không có tại sao lại kháng cự khi ta ôm trong ngực?”
Phượng Cô nhẹ nhàng hỏi, khí tức phun ra cổ ý phảng phất bên tai Văn Thanh, khiến nàng toàn thân không được tự nhiên.

“Ta không có.” Nàng lại nói một câu.

“Không có? Là không có kháng cự ta ôm trong ngực hay là không có cố tình yêu thương hắn đây?”

“Cũng không có.” Ngữ khí Văn Thanh lạnh lùng đậm bạc.

“Không có?” Phượng Cô hốt nhiên hung hăng hỏi, trong mắt hiện lên tia quang, tay mãnh liệt xiết mạnh nàng.

“Nói dối không chớp mắt!” Hắn hung hăng nói, hàm răng tà ác cắn nhẹ lên tai nàng: “Nữ nhân, muốn học thì thành thực một chút đi.”

Văn Thanh cắn môi dưới, không nói một lời, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chú phía trước.

“Là nữ nhân của ta, phải thành thực, hơn nữa, không được đi nơi khác lang chạ! Dám làm chuyện gì khiến ta mất mặt, ta sẽ khiến cho người không yên ổn!” Lời của hắn từ từ phun ra, càng lúc càng dồn dập, hắn khế cắn tai này. Phảng phất muốn nàng phải ghi nhớ từng lời này.

Nói xong tất cả, hắn đột nhiên thả nàng, khóe miệng tàn nhẫn cười lạnh, phượng nhãn chăm chú nhìn nàng, bàn tay đưa lên nắm lấy cằm nàng xoay về mặt hắn, sau đó nói: “Người là một nữ tử thông minh, cần hiểu cái gì nên làm, cái gì không nên làm, không cần ta phải nhắc lại nữa.”

Văn Thanh nhìn hắn, khóe miệng chậm rãi nhấc lên, trên mặt bình thản, sau đó buông ra những lời nhu thuận: “Gia dạy, Văn Thanh ghi tạc trong lòng. Văn Thanh hội sẽ nhớ bốn phận, sẽ không làm bất cứ chuyện gì vượt qua chuyện Gia nói.”

Không biết vì sao, nghe được những lời nàng nói, Phượng Cô trong lòng tuyệt không có cao hứng.

Chính bản thân hần cũng không biết rõ!

Hần muốn, không phải là bộ dạng thuận theo của nàng sao?

Vì sao nàng thuận theo, hần lại cực kỳ không vừa mắt, không thoải mái, trong lòng ngược lại càng dữ dội hơn!

Hần gần đây càng lúc càng không rõ về bản thân mình! Vừa rồi lúc ôm, trên mặt hần một mảng lạnh lùng, chính là trời mới biết, thoáng thấy trên người nàng hương khí nhàn nhạt, tấm lưng nàng mềm mại, hần suýt chút nữa không khống chế được bản thân!

Vung tay áo, hần giận dữ xoay người bước đi.

Nhìn Phượng Cô đi rồi, Hồng Thư vội vàng chạy tới đỡ Văn Thanh: “Nhị phu nhân, ngồi xuống nghỉ đi.”

“Ân” Văn Thanh chậm rãi ngồi xuống.

“Nhị phu nhân, vừa mới xảy ra chuyện gì thế?” Hồng Thư lại hỏi.

Văn Thanh nhìn về phía nàng, xem ra, Hồng Thư cũng nhìn ra vấn đề.

Vì vậy nàng cũng không có giấu diếm, kể rõ từng việc cho Hồng Thư nghe, chỉ là đoạn gặp Ngân Diện, nàng chỉ lược đi nói là hần cứu nàng, còn về tên hần và đoạn nàng đi kiếm được cứu hần, nàng bỏ đi, không có nói cho Hồng Thư nghe.

“Hừ! Ta biết chuyện không có đơn giản như vậy, vừa mới đi theo người gọi kia, tự nhiên tặng ta một trâm cài tóc.” Hồng Thư vừa nói vừa hung hăng vút mạnh chiếc trâm trên bàn, giận dữ nói: “Ta biết rõ nàng ta không

có tâm, không duyên cớ gì lại tặng ta trâm cài tóc, nguyên lai vì nàng ta định mưu kế với chúng ta. Nàng ta thật độc ác!”

“Đừng tức giận, chẳng phải ta không có bị sao a!”

“Không có việc gì, nếu là có việc... nếu là có việc gì...” Hồng Thư vừa nói lệ liền thi nhau tuôn chảy, từ khi theo Gia đến giờ, nàng chưa bao giờ khóc, vĩnh viễn kiên cường.

Nhưng vừa nghĩ tới chuyện Văn Thanh phải đối mặt, nàng không nhận được, lòng đau xót, lệ liền chảy xuống. Nàng không dám tưởng tượng, nếu không có người bịt mặt kia cứu giúp, Nhị phu nhân có hay không có thể sống sót.”

“Nhị phu nhân ngài yên tâm, sau này Hồng Thư sẽ không rời người nửa bước.” Hồng Thư kiên định nói: “Còn về ... Chu Nguyệt Nhi kia, ta mong nàng ta sớm gặp chuyện không tốt đẹp.”

Văn Thanh cười một tiếng: “Tốt lắm, đừng giận, nói như thế nào nàng cũng là người Phượng Cô thích, người đừng khiến nàng gặp khó khăn, nếu không thì sẽ phiền cho người.” Nàng chỉ sợ Hồng Thư đối phó Chu Nguyệt Nhi, nếu Phượng Cô phát hiện sẽ có chuyện nghiêm trọng.

“Nhị phu nhân yên tâm! Ta sẽ không ngang ngạnh, nàng ta là người như vậy, gia thích nàng chắc là mắt bị mù, mặc kệ như thế nào, ta cũng muốn giúp Gia nhận rõ bộ mặt thực của nàng ta!” Hồng Thư hung hăng nói.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Phượng Vũ Lâu.

Thất Thân Làm Thiếp

Ngày thứ hai, Phượng Cô an bài cho mọi người rời khỏi Mộ Dung sơn trang, tiến vào sản nghiệp của Phượng gia -, Phượng vũ lâu.

Văn Thanh có chút không hiểu, nhưng cũng rời khỏi Mộ Dung sơn trang cùng hân, nàng chỉ không rõ, không phải ước muốn của Phượng Cô là mỗi ngày đều được nhìn thấy Chu Nguyệt Nhi sao? Vì sao đột nhiên rời đi chứ?

Cho dù Mộ Dung Kiềm cùng Chu Nguyệt Nhi hết lòng muốn giữ lại, hân vẫn kiên quyết muốn đi.

Chiến Thành là một nơi vô cùng xa hoa, là nơi tụ hợp của võ lâm nhân sĩ, hỗn tạp nhiều loại người, nhưng mà các cửa hàng lầu các nơi đây, tất cả đều cao nhã, một không nhìn ra dù chỉ là một phần thô tục.

Giống như thế đây là nơi tụ hợp của các văn nhân học sĩ, nhưng mà vẫn có rất nhiều người hành tẩu giang hồ, tay cầm vũ khí, mắt thì hung tợn dò xét.

Phượng vũ lâu là nơi thịnh vượng nhất, là chỗ tập trung nhiều người nhất, vị trí vô cùng đặc địa.

Đi tới cửa, nếu không nhìn thấy sân trước, nàng nhất định sẽ cho rằng là Phượng Vũ Lâu là một khách sạn, không ngờ lại là một đồ quán. (quán trà)

Kinh ngạc cười một tiếng: “Hóa ra là đồ quán. Ta còn tưởng rằng chỉ là một quán ăn!”

Hồng Thư nghe xong cười một tiếng: “Nhị phu nhân không biết điều này, trong thành này chúng ta có hai sản nghiệp lớn, một là đồ quán, hai là quán ăn, chúng ta sẽ ở trong đồ quán!”

Nói xong ngón tay chỉ vào một nơi cách đó không xa: “Nhìn xem, cách quán ăn không xa là nó, khách nhân ăn uống xong có thể đến đó xem biểu diễn.”

“Phượng Vũ Lâu của chúng ta tại Chiến Thành khá là nổi danh -, muốn vào ở phải đáp ứng được một số điều kiện nhất định, người có thể tiến vào, nếu không phải có quyền có thế, sẽ là kẻ có võ công cao cường, không phải nữa sẽ là kẻ có tên tuổi! “

Hồng Thư nói rất nhiều, nhưng mà Văn Thanh không để tâm nghe bất cứ điều gì, nàng chỉ nhìn chăm chú một nơi không xa đấy lắm.

Thì thảo hỏi han: “Kia là Tuyết Linh Các sao?”

Văn Thanh đột nhiên chuyển đề tài, Hồng Thư có điểm ngạc nhiên, nhìn ánh mắt của nàng, gật đầu nói: “Đúng vậy, đó là Tuyết Linh Các! Nhị phu nhân biết sao?”

Nói đến Tuyết Linh Các, Phượng Cô đang đi trước cũng kinh ngạc quay đầu lại nhìn nàng, trong mắt hàm chứa ý tứ không rõ, nhưng chỉ liếc mắt một cái, sau đó đi tiếp.

Văn Thanh cũng hiểu được phản ứng của bản thân – có chút kích thích quá mức, nàng kích động vì không ngờ lại nhìn thấy Tuyết Linh Các của Ngân Diện ở đây.

Thu lại tâm tình đang kích động, nàng nhẹ nhàng nhấc váy, chạy theo bước chân của Phượng Cô.

Đi vào hậu viện, lại thấy một cảnh trí khác, khắp nơi đình đài lầu các, đều mang phong cách của sông nước Giang Nam, chắc đây là nơi ở của Phượng Cô!

Hậu viện có tam các, nàng được an bài ở trong Trà Vũ Các, Phượng Cô, ở trong Trà Nguyệt Các nơi ở của chủ nhà, xem ra hai chữ Trà Nguyệt, cũng là dựa theo tên của Chu Nguyệt Nhi? Nàng thầm đoán.

Vừa đi vào trong, đã có người đưa nước: “Nhị phu nhân, thỉnh dùng trà!”

“Hong Thư cô nương, thỉnh dùng trà!”

“Ân.” Văn Thanh tiếp nhận trà.

Bốn người tỳ nữ cùng đồng thanh nói: “Một chén trà thơm giải vạ trần!”

Chuyện này, làm Văn Thanh ngạc nhiên không hiểu, khó hiểu nhìn phía Hồng Thư.

Chỉ thấy Hồng Thư nhấp một ngụm trà, rồi sau đó nói: “Nô tỳ quên nói với Nhị phu nhân, đây là quy củ của trà quán -, chỉ cần là khách đường xa tới, đều được mời một chén trà, coi như là tiệc tẩy trần.”

“Hóa ra là như vậy a!” Văn Thanh cười một tiếng, nói nhỏ: “Làm phiền các cô nương rồi.”

Lời tạ từ của nàng, khiến cho các tỳ nữ kinh ngạc không hiểu được, bởi vì từ trước đến nay, chưa từng có chuyện chủ tử nói cảm ơn nô tỳ -, vì vậy ngây ngốc nhìn nhau.

Một người thông minh nhất, vội vàng đáp: “Phu nhân đa lễ, đây là chuyện nô tỳ phải làm.”

Đợi cho tất cả các nàng đều lui ra, lúc này Văn Thanh mới hỏi thăm Hồng Thư về chuyện tình của Tuyết Linh Các: “Hồng Thư, Tuyết Linh Các là cái gì vậy?”

“Nhị phu nhân tại sao đột nhiên lại hỏi chuyện này?” Hồng Thư đang sắp xếp quần áo của Văn Thanh, nghe được câu hỏi của Văn Thanh, quay đầu lại hỏi. Từ lúc mới bắt đầu nhìn thấy Tuyết Linh Các, Nhị phu nhân liền biểu hiện vô cùng chú ý, cứ tưởng là nàng đã biết rõ Tuyết Linh Các lắm rồi, hóa ra vẫn chưa biết Tuyết Linh Các là cái gì sao?

“Trước đây ta có nghe nói qua, cho nên hỏi một chút.” Văn Thanh đáp.

Hồng Thư nghe được sự chống chế, nhưng cũng không hỏi...nữa, nàng thân là nô tỳ, chuyện của chủ nhân không tiện hỏi han, cho dù không biết Văn Thanh là con người lương thiện lại quan tâm nàng, nàng cũng sẽ không hỏi thêm nữa -.

“Tuyết Linh Các có thể nói là thanh lâu! Hơn nữa còn là thanh lâu ... nổi tiếng nhất Chiến Thành, những người biểu diễn trong Tuyết Linh Các đều là bán nghệ không bán thân. Trên thực tế nó còn một thân phận khác, là cơ sở tình báo số một của Vân Quốc.”

Hồng Thư suy nghĩ một chút lại thêm câu: “Nó có thể nổi danh như thế, chủ yếu cũng là nhờ Phi Tuyết cô nương.”

“Phi Tuyết cô nương?” Văn Thanh không giải thích được phải hỏi.

“Đúng vậy, Phi Tuyết cô nương không chỉ tuyệt lệ chi tư, bất nhiễm thế trần, hơn nữa còn có khả năng đánh đàn tuyệt vời, khiến người nghe say mê vô cùng! Tháng nào nàng cũng biểu diễn, chỉ cần hai ngày thôi, sẽ khiến cả Chiến Thành xảy ra bạo động -.” Hồng Thư nói.

“Hồng Thư, ta muốn đi xem một chút.” Văn Thanh nói.

Nghe được Văn Thanh nói, Hồng Thư vội vàng ngẩng đầu lên: “Nhị phu nhân muốn đi đến đây?”

“Ân.” Văn Thanh gật đầu khẳng định, tay không tự chủ được đặt lên khối ngọc bội trên ngực.

“Không được.” Hồng Thư kiên quyết nói.

“Vì sao?” Văn Thanh không giải thích được vì sao ngữ khí của Hồng Thư lại kiên quyết như vậy, liền hỏi.

“Nhị phu nhân, đó là thanh lâu!! Nếu để gia biết thì chỉ có một chữ THÂM mà thôi!!” Hồng Thư cắn răng nói từng chữ từng chữ một, nàng không rõ vì sao Nhị phu nhân cảm thấy hứng thú với Tuyết Linh Các như thế, nhưng mà, mặc kệ như thế nào, nàng cũng sẽ không cho Nhị phu nhân đi -!!

“Không có biện pháp nào sao?” Văn Thanh có chút thất vọng, nhưng cũng biết Hồng Thư hoàn toàn là muốn tốt cho nàng, nhưng mà, nàng thật sự rất muốn đi đến đó, không biết có thể gặp được Ngân Diện hay không.

Hồng Thư suy nghĩ một chút, sau đó nói: “Ba ngày nữa là ngày Phi Tuyết cô nương biểu diễn, thông thường gia đều đi nghe -, Nhị phu nhân nếu có thể xin được sự đồng ý của gia, có thể đi cùng với gia, nhưng mà ta nghĩ khó có khả năng đó, gia chưa bao giờ là người đồng ý mấy chuyện đó!”

Chú thích của Lily: đồ quán là quán trà

chữ đồ nghĩa là Rau đồ, một loài rau đắng hoặc là một loài cỏ có hoa trắng như bông lau, tua xúm xít nhau mà bay phấp phới.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Cầu Người.

Thất Thân Làm Thiếp

Những lời Hồng Thư nói, Văn Thanh ghi tạc trong lòng, nhưng mà nàng nghĩ tới nghĩ lui vẫn không nghĩ ra phương pháp nào có thể khiến Phượng Cô đồng ý mang nàng cùng đi Tuyết Linh Các.

Đúng như Hồng Thư nói -, thật sự rất khó.

Phượng Cô đối với nàng, vốn không có dù chỉ là nửa phần hảo cảm, lúc này không bị hấn đả thương đã là tốt lắm rồi, làm sao hấn có thể đưa nàng đến Tuyết Linh Các chứ?!

Dù cho chỉ là một hi vọng xa vời, nàng cũng phải đi cầu hấn.

Vì vậy, hai ngày nay, ngày nào nàng cũng bị chuyện này dày vò, sống không an ổn. Ngày mai đã là ngày Phi Tuyết lên đài hiến khúc, Phượng Cô sớm đã đặt một chỗ tốt ngồi nghe.

Nhưng mà nàng vẫn không biết phải mở miệng như thế nào.

Đứng trước Trà Nguyệt Các, nàng cúi đầu hít một hơi thật sâu, xem ra, chỉ có trực tiếp đi hỏi, được là được, không được là không được, ít nhất cũng không bị lo lắng dày vò nữa.

Phượng Cô đang muốn đi ra ngoài làm việc, mới đi đến ngoài cửa, đã thấy Văn Thanh đứng một mình ở đó, đầu cúi xuống, không biết nghĩ cái gì.

Váy màu lam, trên hông là một thắt lưng màu xanh đậm, thêu một đóa hoa Tuyết Lan, lưng cong eo thon, đẹp như tiên nữ.

Đầu tóc của nàng vẫn đơn giản mộc mạc như vậy.

Như thế Phượng Cô không nuôi được nàng, một cái trâm cài tóc cũng không có. Trong lòng hăn đột nhiên không vui, tuy là nàng như thế càng thanh lệ thanh tú, nhưng mà hăn vẫn muốn nổi giận, mà chính hăn cũng chẳng hiểu vì sao lại nổi giận.

Tại sao nàng lại đứng ở đây? Không phải nàng luôn muốn không phải nhìn thấy mặt hăn sao?

Nhìn dáng vẻ này, hình như là có việc.

Hăn cố ý đi thật nhẹ nhàng, làm như thể không để ý đến nàng, đi qua nàng làm như không trông thấy.

Mới đi được một nửa, thanh âm thanh thúy của nàng vang lên:”Gia”

“Ân.” Phượng Cô ngừng lại, trên mặt hiện lên một mảnh úc sắc.

Vãn Thanh ngẩng đầu, thấy hăn chỉ ‘ ân ’ một tiếng ngoài ra không nói thêm cái gì nữa, vì vậy không thể làm gì khác hơn là kiên trì nói tiếp: “Gia, thiếp thân có một chuyện muốn nhờ.”

“Sao? Chuyện gì?” Phượng Cô nhướng mắt hỏi, có điểm kì quái, nhìn bộ dạng của nàng, chắc là rất cần chuyện này, nếu không thì nàng đã không uồn lượn như thế để van cầu hăn.

Hăn chợt có chút tò mò, đến tột cùng là chuyện gì, mới có thể khiến nàng ủy khuất bản thân mà van cầu hăn.

“Nghe nói gia ngày mai muốn đi Tuyết Linh Các nghe đàn?” Vãn Thanh không quanh co lòng vòng nữa, trực tiếp hỏi.

“Ân” Mặt Phượng Cô dần dần lộ vẻ không vui, từ ngày hôm trước, hân đã có cảm giác nàng đối với Tuyết Linh Các vô cùng miễn cảm, như thể có chuyện gì liên quan vậy.

Lúc đấy hân không để ý lắm, không ngờ là lúc này nàng lại nói đến.

“Thiếp thân muốn cầu gia mang thiếp thân đi cùng” Nàng hỏi xong ngẩng đầu, đôi mắt trong suốt đông lạnh nhìn hân chăm chú, chờ đợi câu trả lời của hân.

“Vì sao?” Hân hỏi, mắt tràn ngập sự thăm dò.

Vân Thanh cố gắng bình tĩnh, nhàn nhạt nói: “Thiếp thân nghe nói Phi Tuyết cô nương của Tuyết Linh Các đánh đàn rất giỏi, cùng là người yêu cầm, nhưng mà vẫn chưa bao giờ được gặp mặt. Lần này nghe nói Phi Tuyết cô nương hiển nghệ, mà thiếp thân lại cũng ở đây, nên thế muốn đi nghe.”

Những điều nàng nói hoàn toàn hợp tình lý, cái... lý do này, vừa đơn giản, vừa phù hợp với nàng.

Phượng Cô nghe xong cũng không hoài nghi nữa, nhưng vẫn không đáp ứng, nói một câu: “Ngày mai tính sau.”

Nghe được lời của hân, nhìn bộ dáng cao ngạo của hân -, Vân Thanh nhìn ra được, hân đang đợi nàng cầu xin hân, bởi vì hân không trực tiếp từ chối nàng, cần gì phải chờ đến ngày mai chứ, ý tứ vô cùng rõ ràng.

“Gia... thiếp thân van cầu người...” nàng nói.

“Cầu? Cầu kiểu gì vậy? Tại sao ta không thấy chút thành ý nào của người?” Phượng Cô cười lạnh một tiếng nói, nhìn bộ dạng Vân Thanh, không nhìn ra là nàng đang cầu xin chút nào.

Nói là cầu hắt, tại sao hắt lại cảm thấy giống như hắt đang cầu nàng hơn, ngữ khí lạnh như vậy thật khó ưa!

Hắt không thể chịu được cái bộ dạng lạnh như băng không quan tâm đến thứ gì của nàng, hắt cũng không thích nhìn dáng điệu nhẵn nhụi của nàng.

Hắt muốn nhìn nàng phải tỏ thái độ rõ ràng, có cảm xúc như người bình thường.

“Gia, thiệp thân cầu người ...” nghĩ kỹ thì dù gì cũng đang cầu xin hắt, ngữ khí của Văn Thanh không khỏi mềm nhũn vài phần. Nàng chưa từng cầu xin ai, trước đây nàng chỉ biết nhẵn nhụi chịu đau, chứ không biết cầu xin là như thế nào.

Lần này nếu không phải Hồng Thư không chịu mang nàng đi, nàng quyết là không đến tìm Phượng Cô -.

Kỳ thật nàng tình nguyện bị Phượng Cô đánh đập hành hạ, cũng không muốn ăn nói khép nép cầu xin hắt, nhưng mà Hồng Thư nói thế nào cũng không chịu đưa nàng đi.

Nếu như nàng đi một mình, thanh lâu là nơi ngư long hỗn tạp, nàng lại không có khả năng bảo vệ bản thân, nếu gặp phải kẻ ác, chỉ sợ càng thêm nguy hiểm, hơn nữa nàng cũng không muốn đi không có Hồng Thư -.

“Nếu như ta mang người đi cùng, thì có lợi ích gì?” trong lòng Phượng Cô đột nhiên nảy ra một ý nghĩ ghê tởm -, môi mỏng khẽ cong lên, một nụ cười tà ác không chút hảo ý xuất hiện trên gương mặt hắt.

“Gia muốn cái gì?” Nàng không rõ ý tứ của hắt? Bởi vì hắt cái gì cũng có, mà nàng cái gì cũng không có!

Phượng Cô phun ra một câu: “Lại đây một chút.”

Văn Thanh chậm rãi tiến lên một bước, Phượng Cô đột nhiên hung hăng kéo người nàng lại, rồi sau đó, đầu hơi hơi hạ xuống: “Ta thích nữ tử phóng đãng -, buổi tối hôm nay ngươi lại đây, phải làm như thế nào ngươi tự biết rồi, nếu khiến ta vui vẻ, ngày mai sẽ mang ngươi đi cùng.”

Hắn nói xong cười ha ha, rồi sau đó buông... Văn Thanh ra, xoay người bỏ đi.

Văn Thanh ngẩng đầu nhìn bóng lưng hắn vẫn đang cười say mê, hận đến nghiến răng nghiến lợi. Tên Phượng Cô này, vĩnh viễn biết cách đả thương người khác đến mức không chịu được!!

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Lãnh Dạ Khổ Đẳng.

Thất Thân Làm Thiếp

Ban đêm, lúc muộn, Phượng Cô xử lý xong chuyện đều muốn đi tới quán trà. Nhưng chiều nay, hẵn một điểm hăng hái cũng không có.

Bản thân hẵn cũng không có cách nào giải thích được, tại sao hôm nay lại vội vã trở về.

Hoàng Kỳ cũng nhìn ra Gia chiều nay có chút khác thường, chuyện hôm nay nàng cũng biết, nàng vốn nghĩ rằng Gia cố ý làm khó dễ Thượng Quan Văn Thanh, nhưng xem ra hôm nay, lại không phải, trong lòng nàng, mơ hồ có chút không vui, liền hỏi: “Gia chiều nay làm sao vậy?”

Nghe được Hoàng Kỳ nói, sắc mặt Phượng Cô khẽ đổi, vẻ mặt không vui, hẵn ... vô cùng không thích nô tỳ quên đi bốn phận bản thân, vượt quá giới hạn thân phận!

Hoàng Kỳ ngày thường bên cạnh hẵn, được coi như nô tỳ tâm phúc nhất, cho nên hẵn an tâm bài nàng chuyên môn hầu hạ hẵn từ đồ ăn thức uống trong cuộc sống hằng ngày.

Ai ngờ nàng hôm nay lại nói ra những lời như thế.

Hoàng Kỳ thấy Phượng Cô không vui, mặt liền biến sắc, sợ đến quỳ xuống: “Nô tỳ sai, xin Gia bớt giận.”

“Hừ, đứng lên đi! Bố trí người mang nước tắm, ta muốn tắm rửa.” May mắn là Phượng Cô chiều nay còn có tâm tình không trách tội nàng, xem như nàng gặp vận may.

Nhưng Hoàng Kỳ vẫn không có chút vui vẻ, nàng biết Gia, đột nhiên nôn nóng như thế, tất trong lòng để ý... Thượng Quan Văn Thanh kia.

Những..., nàng không thích, trong mắt tia mâu quang chột lóe lên, sau đó y lệnh: “Nô tỳ lập tức đi làm.”

Chốc lát sau, mấy người nô tỳ khiêng một thùng gỗ đến, Hoàng Kỳ thử nước ấm, thả dầu vừng vào, đi thỉnh Phượng Cô tắm.

Đang lúc Hoàng Kỳ thay quần áo cho hăn, thanh âm nặng nề truyền đến: “Người lui xuống trước đi! Ta tự mình lo liệu.”

Ngữ khí bất dung cự tuyệt.

Gia ngày thường tắm rửa đều là nàng một bên hầu hạ, bằng không cũng sẽ là nô tỳ khác, cự ít khi nào một mình tự tắm rửa. Mặc dù cảm giác chiều này Gia có chút khác thường nhưng nàng cũng phải tuân mệnh nói: “Dạ.”

Vừa rồi không bị Gia trách phạt, nàng xem ra may mắn, nàng không dám nhiều chuyện nữa. Nếu khiến Gia tức giận, chỉ sợ lần sau nàng không có cơ hội bên Gia nữa.

“Nô tỳ canh giữ ngoài cửa, có việc xin Gia gọi.” Nàng từ từ nói, sau đó lui ra ngoài, đóng cửa lại.

Phượng Cô chậm rãi tiến vào thùng nước, sau đó cả người chìm dưới làn nước, bản thân khẽ tư lự.

Phượng nhân nhắm lại, bóng dáng Nguyệt Nhi mơ hồ thoáng qua, không giống như trước kia... bởi vì gần đây gặp lại nhau, phai nhạt nhiều

năm, không thấy tương tư nữa sao?

Nhưng là... càng phải thêm tư niệm mới đúng chứ?

Bản thân hần, cũng không còn đêm nào cũng mộng thấy nàng, tuy nhắm mắt lại đôi khi thấy bóng dáng xinh đẹp đó.

Lúc này, trong đầu hần hiện lên một khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú quật cường, khi thì lãnh đạm, khi thì kiên định, khi thì đăm đăm, lúc lại ôn nhu như nước, muôn hình muôn vẻ... ẩn nhẫn, kiên trì.

Những lời khi sáng hần nói, hần giờ đây, chờ mong bóng hình xinh đẹp đến. Trong lòng hần, nhiều năm rồi chưa hề có bối rối đến thế.

Hần, là làm sao vậy?

Đột nhiên, phượng nhãn mở trường trường hướng về phía trước, mặt giận dữ, tay nắm chặt khăn lông trắng quấn quanh mình, nhưng không che hết được thân mình.

Hần, không thể nào thích nàng được!

Người hần thích, là Nguyệt nhi, là tiên tử...

Nhanh nhanh, bố trí tốt mọi điều, chỉ chờ đại hội võ lâm bắt đầu. Qua nửa tháng nữa, hần có thể lấy được Nguyệt Nhi trở lại.

Trong tim hần, chỉ có Nguyệt Nhi, không có những người khác!

Chuyện với Thượng Quan Văn Thanh, nhất định là do hần thời gian quá dài không có nữ nhân! Mới có thể quyến luyện thân hình nàng, đúng vậy, nhiều nhất hần chỉ thích thân thể nàng, thể thôi! (đồ lợn giống.:!::@:@:@)

Hần hung hần đứng lên, mặc y phục đầu đấy.

Hắc bào khoác lên người hắc, tôn thêm dáng người cao lớn.

Hắc ngồi ở trước bàn, hô Hoàng Kỳ vào dọn dẹp.

Sắc mặt tối sầm của hắc làm người ta kinh sợ. Những nô tài vào thu dọn đều sợ hãi, động tác tỉ mỉ cẩn thận, chỉ sợ tai ương ập đến nếu sơ sẩy.

Kể cả Hoàng Kỳ cũng lo sợ, trước, Gia không nói lời nào đã khiến người khác e sợ, hôm nay bộ dạng lại thập phần tối tăm, càng khiến người ta sợ hãi.

Nàng đứng yên lặng một bên chú ý nô tài thu dọn rồi chờ Gia khiến phái.

« Nàng... có tới hay không? » Phượng Cô hốt nhiên mở miệng hỏi.

Hoàng Kỳ thoáng sửng sốt, lập tức đáp: « Nhị phu nhân chiều nay chưa có tới. »

Không có tới?

Phượng Cô giận dữ, ánh mắt quét ra phía cửa.

Nữ nhân này! Dám không đến sao!

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Khinh Khóa Mây Âm Họa Trang

Thất Thân Làm Thiếp

Đúng là Văn Thanh không có đi, hơn cả, nàng cũng không hề có dự định muốn đi.

Mặc dù lòng nàng thập phần muốn đi tới Tuyết Linh Các, nhưng nàng không muốn vì chuyện này mà phải chịu nhục nhã với Phượng Cô.

Phóng đăng?

Trong lòng nàng cười lạnh, cười đến thống khổ.

Nàng từng là Thượng Quan Văn Thanh – nữ tử tài cao khí ngạo, trong vòng 2 tháng ngắn ngủi đã phát sinh nhiều chuyện dường như thay đổi cuộc đời.

Trong gương hiện lên khuôn mặt tái nhợt của nàng.

Mấy tháng trước trong gương là hình ảnh của một thiếu nữ vui tươi, hồn nhiên thơ ngây, bản thân đầy kỳ vọng. Vẫn cùng Song Nhi ngâm thơ, nguyện tìm được người trong mộng, mãi mãi không lìa! Vẫn còn xướng chẳng phân biệt giàu nghèo dung mạo, nguyện đồng tâm bên nhau.

Nhưng vật chuyển sao dời, thời gian hai tháng, thay đổi nhanh chóng đến nỗi nàng cũng không biết được bản thân sẽ ra sao.

Chính là lúc này, nàng phát hiện, thời gian 2 tháng vậy là đủ rồi! Nhìn lại trong gương, liễu mi nhàn nhạt không tung bay nữa, đôi môi mềm mướt nhợt nhạt. Trên mặt nàng, một mảnh tái nhợt.

Nàng từ khi nào lại kiên trì ẩn nhẫn đến vậy.

Hồng Thư đi tới đứng phía sau Văn Thanh, nhìn nàng u sầu, trong lòng thầm thở dài thoáng cái, rồi bất lực, cầm lấy cây lược gỗ trên bàn, chải tóc cho nàng.

Văn Thanh nhìn Hồng Thư trong gương nhàn nhạt cười: « Đã từng, có lúc hy vọng, một ngày nào đó, phu quân của ta có thể kẻ mi cho ta, để ta xinh đẹp. Nhưng là, đến lúc được gả đi, mới biết, chuyện này chỉ trong sách mới có. Trong hiện thực làm sao có chuyện này được. Nữ tử, vĩnh viễn chỉ có thể là vật trang trí bên nam tử thôi. Có là trăm ngàn vạn người mới được một nam tử si tình. Bất quá, lại không thuộc về ta.

Nàng cùng Phượng Cô.... Không có khả năng nào.

Người đó là Chu Nguyệt Nhi... Dù sao, đối với hần, Nguyệt Nhi là tất cả.

Lần này hần tới tham dự đại hội võ lâm, mục đích cuối cùng là đánh bại Mộ Dung Kiềm, đoạt lại Nguyệt Nhi.

« Nhị phu nhân, mặc dù Hồng Thư chỉ là thân phận nô tỳ, không phải phu quân người, nhưng là, Hồng Thư thấy người mỹ lệ như hoa. »

“Hồng thư, đừng...nữa tự xưng nô tỳ, kỳ thật, ta sớm coi ngươi như người thân của ta.” Văn Thanh trong lòng cảm động, nhẹ đặt tay lên tay Hồng thư cầm lược, nói: “Vừa mới chỉ là có cảm mà phát thôi, Hồng thư, người tương lai nhất định phải tìm một người chân tâm để thương yêu! »

« Hồng Thư không nghĩ qua lập gia đình, Hồng Thư chỉ nghĩ cả đời sống ở Phượng Vũ Cửu Thiên, cả đời sống bên Nhị phu nhân là đủ! » Hồng Thư nói, hai hốc mắt đã đỏ lên.

« Ngốc quá, nữ tử phải lập gia đình chứ, tương lai già đi, sẽ có người gả bó, không phải cô đơn kham khổ một mình. » Văn Thanh không nghĩ Hồng Thư lại suy nghĩ thế.

Thật tâm nàng muốn nói với Hồng Thư những lời đó.

« Nhị phu nhân không phải nói, trăm vạn người, mới được một nam tử cuồng si sao? Nhiều người như vậy, Hồng Thư không may mắn đâu, chi bằng, sống bên cạnh Nhị phu nhân, chẳng lẽ không hạnh phúc sao? » Hồng Thư chậm rãi nói.

Nàng là thật tâm, canh giữ cho nữ tử yếu ớt này, hy vọng có thể phân đi nàng một chút ưu thương, thủ hộ bên nàng, không cho nàng bị thương tổn.

Hồng thư nói cũng là không sai, tốt nhất, không lấy chồng.

Một mình tiêu dao cũng tốt.

Phượng Cô đi tới Trà Hương Các đúng lúc nghe được Văn Thanh nói những lời này.

Thân thể như bất động lại, một thân hắc y trong đêm, gió thổi qua, thổi bay cả một góc vạt áo, dương dương tự đắc phiêu trong không trung.

Trên mặt hằn một vệt tối lắm.

Sau đó dần dần phiêu tán trong gió.

Hắn ban đầu vì nàng không tới nên đích thân tới trừng trị nàng một phen.

Nhưng nghe xong những lời nàng nói, tâm hãn mềm nhũn xuống.

Rốt cục, lặng lẽ tới, lại lặng lẽ đi.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Kinh Thế Tuyệt Linh Các.

Thất Thân Làm Thiếp

Tối ngày thứ 2, lúc ăn cơm chiều.

Trên bàn bày biện đơn giản.

Đột nhiên Hoàng Kỳ đi tới, Văn Thanh nhẹ nói: «Hoàng Kỳ cô nương cùng nhau dùng bữa với nhau a. »

Mặt Hoàng Kỳ lạnh như băng, ánh mắt liếc qua trên bàn, lộ ra chút kinh ngạc rồi sau đó ngay lập tức khôi phục lại vẻ mặt. Nàng thấy kỳ quái vì sao đồ ăn của Thượng Quan Văn Thanh lại đơn giản quá, tuy Gia đối với nàng tàn bạo nhưng chưa bao giờ cắt chi phí chi tiêu của nàng.

Nhưng mặc kệ là như thế nào, chuyện này không phải chuyện của nàng. Từng lời lạnh như băng vô tình phun ra: « Nhị phu nhân, gia để cho người nghỉ ngơi bây giờ, giờ đậu, Gia đồng ý cho người cùng tới Tuyệt Linh Các. »

« Cô nương nói là... gia đồng ý cho ta cùng đi Tuyệt Linh Các ư! » Văn Thanh nghe xong thập phần vui vẻ, khóe miệng tươi tắn, chuyện này tuy vốn không phải chuyện đại sự gì nhưng khiến nàng hoan hỉ mãi không thôi.

« Cô nương thay ta cảm ơn gia.»

“Ân.” Hoàng Kỳ đáp xong quay đầu đi, đối với Văn Thanh vô cùng khách khí, nàng lộ thập phần lãnh ngạnh.

Nàng không rõ, vì sao Gia đột nhiên thay đổi chủ ý muốn dẫn Thượng Quan Văn Thanh cùng nhau đi tới Tuyết Linh Các.

Rõ ràng Gia tối ngày tâm tình không yên. Vừa mới rồi lại đột nhiên truyền nàng mang lời tới đây.

Đột nhiên tâm huyết dâng trào ư?

Nàng không thể nào hiểu thấu ý Gia.

Giờ Dậu chưa tới, Văn Thanh đã tới Trà Nguyệt Các chờ trước.

Vốn không thích câu kỳ nàng cố ý trang điểm rất trang nhã, bất quá Hồng Thư không đồng ý bắt nàng phải ăn vận y phục rất đắt tiền.

Lúc Phượng Cô đi tới, trước mắt sáng ngời, trong ngày thường chỉ cảm thấy nàng là người con gái bình thường, không chút mỹ lệ.

Không ngờ nàng lại trang nhã, khí chất cao nhã thế này.

Làn môi tô son nhẹ, da trắng ngần, không hề tái nhợt nhu nhược mà khí sắc hợp lòng người.

Trên đầu là cây trâm cài đầu mã não, mấy cây dài ngắn hoa lệ mà trang nhã.

Nàng khoác trên mình xiêm y màu xanh biếc tỉ mỉ, ống quần châm đất thêu hoa, áo choàng thêu hình lá trúc, thoát nhìn lộ ra khí chất thanh nhã thoát tục vô cùng.

Không thể không thốt lên, quần áo ấy dường như là dành riêng nàng.

Văn Thanh hơi khom khom người vén áo thi lễ: “Gia”

“Ân” Phượng Cô ừ, rồi sau đó đi trước, không để ý tới nàng, xem chừng một chút để ý cũng không.

Hắn cho rằng, cho nàng đi theo đã là ân điển lớn lắm rồi! Huống hồ nàng tối hôm qua còn không tới hầu hạ hắn!

Đối với sự lạnh lùng của hắn, Văn Thanh cũng không thèm để ý, nhanh đi bộ phía sau, cũng không ngoài dự đoán, hắn chưa bao giờ là người nhân thiện, có thể cho nàng đi cùng đã là tử tế lắm rồi, nàng cũng không nghĩ là hắn đối đãi với nàng tốt hơn.

Đối đãi như vậy, với nàng một lần là đã tốt rồi.

Thập phần bình tĩnh đi một mạch tới Tuyết Linh Các.

Phượng Cô không có cho mang theo nhiều người, chỉ dẫn theo tứ danh thị vệ, còn có Hoàng Kỳ bên người, cùng Văn Thanh và Hồng Thư, tất cả là tám người.

Từ trước khi tới Chiến Thành, Văn Thanh chưa từng gặp qua 2 người là Lam Họa và Lục Cầm, các nàng ấy tựa hồ là người chuyên cung cấp thông tin, dọc đường đi theo, thường xuyên 2, 3 ngày không xuất hiện. Lần này tới Chiến Thành, càng không gặp được hai nàng ấy.

Bất quá hai nàng ấy đều rất kiệm lời, hơn nữa đối với nàng cũng không thân cận, cho nên cũng không có nói chuyện gì với nhau, chưa có gì tốt hay không tốt. Mà chỉ có Hoàng Kỳ, nàng cảm giác được, Hoàng Kỳ đối với nàng tựa hồ có một cái gì đó địch ý, gần đây cảm giác này càng lúc càng thâm sâu.

Nhưng không hiểu được tại sao, Hoàng Kỳ lại có tâm ý như vậy.

Trước giờ nàng luôn cho rằng, thanh lâu là một tòa lâu, không ngờ Tuyết Linh Các lại khác đến vậy.

Thanh lâu oanh yến yếu ớt, son phấn thô tục, đầy ngập những âm thanh hèn mọn.

Nơi này vô cùng thanh nhã, không có những cảnh ám gian, chỉ có một tòa lầu tọa trên mặt nước, một tòa khác ở trên, các nhân khách tọa ở tòa thứ 2, trong đình chỉ có nữ tử ca hoặc vũ, cầm hoặc thi, thậm chí là đối thơ.

Đương nhiên, Chiến Thành giang hồ không thể thiếu được các cảnh đánh nhau tranh giành, ở chính giữa đình đài được dựng một cái bàn lớn đặc biệt, trụ trên 18 cọc, mặt bàn cao cỡ nửa người, bày biện trà nước.

Chung quanh mặt nước là hoa sen, mặc dù không phải mùa hoa nở nhưng cảnh vật đã mỹ lệ lắm rồi, nếu là mùa hoa nở thì thật là tuyệt mỹ.

Đặc biệt, bàn này cách xa trung tâm của Tuyết Linh Các, xem ra chuyên được sử dụng để đàm đạo, bàn luận về võ thuật.

Đúng vậy, bàn này nhất định là của các cao thủ giang hồ luận võ sử dụng.

Lúc này trên đài đang có 2 người bàn luận võ nghệ, nhìn ra một màn kinh điển. Nhưng cho dù 2 người này có thô tục đến đâu thì cũng kìm lại bởi đang trong Tuyết Linh Các.

Nàng trong lòng vô cùng bội phục chủ nhân Tuyết Linh Các, như thế nào có thể bày trí một khu nghệ quán kinh doanh xuất sắc như vậy đây?

Chỗ này vốn là thanh lâu, cơ bản là nơi mua vui!

Nhưng có điều Văn Thanh không biết, cái bàn này, tuy nói ngày thường sử dụng để đàm đạo võ công, nhưng mỗi khi đến này Phi tuyết cô nương hát, nó là nơi Phi tuyết cô nương sử dụng.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Phong Hoa Tuyệt Đại.

Thất Thân Làm Thiếp

Chỗ Phượng Cô đặt là một cái bàn chính giữa hàng đầu, là chỗ gần nhất, địa điểm tốt nhất, hơn nữa là nơi nhộn nhịp đông người nhất trong ba đình.

Vừa ngồi xuống, chỉ liền thấy hai hầu gái mặt mũi linh lợi dâng trà phụng điểm tâm bắt đầu.

Tất cả đã sẵn sàng, thanh âm thanh thúy của hầu gái vang lên –hỏi: “Phượng gia, còn cần gì không?” Xem ra Phượng Cô chắc hẳn là khách quen, hầu gái của Tuyệt Linh Các có vẻ rất quen mặt hẳn.

Phượng Cô không thèm quay ra liếc các nàng lấy một cái, ánh mắt chỉ chăm chú nhìn hai người đang đánh nhau trên đài, Hoàng Kỳ đứng một bên lạnh nhạt nói: “Các người đứng một bên là được rồi! Gia nếu muốn cái gì sẽ gọi sau.”

Hai hầu gái gật đầu nói vâng, rồi sau đó lui sang đứng một bên, vô cùng lễ phép.

Vân Thanh chỉ lẳng lặng ngồi một bên, mắt không ngừng tìm kiếm người mặc bạch sắc trường y.

Đáng tiếc là nhìn đi nhìn lại mấy lần, vẫn không thấy, trong lòng có một ít thất vọng.

Rất nhanh sau đó, đình đài liền bị lấp đầy bởi người và người, có những người thậm chí phải đứng trên cầu, chỗ nào cũng có người chen chúc, mọi người đều trông ngóng sự xuất hiện của Phi Tuyết cô nương. Ngược lại đình bên trái lại trống không.

Đúng lúc đấy, ngoài cửa vang lên tiếng hoan hô.

Thập phần cuồng nhiệt!

Vân Thanh nhìn theo ánh mắt mọi người, thấy đầy trời hoa vũ (mưa cánh hoa chãng), tám hầu gái của Tuyết Linh Các phi thân từ trên trời xuống, mặc quần áo màu hồng đào, kết hợp với hoa vũ đầy trời, quần áo tung bay, nhìn như tiên nữ tung hoa, sân trước thập phần duy mỹ mà long trọng.

Trong hoa vũ, có một nữ tử, thân hình thướt tha, mặc một bộ quần áo màu trắng như tuyết, thân áo may ôm, bên dưới là tầng tầng lớp lớp, trong lúc hạ xuống từng tầng áo tung bay, cùng với hoa vũ trở thành một cảnh tượng vô cùng lung linh đẹp mắt.

Tóc nàng đen nhánh –, chỉ lấy một dải lụa trắng buộc một nửa, phần còn lại để xõa, vài lọn tóc rủ xuống phía trước, tóc dài chấm đất, cùng với quần áo màu trắng như tuyết, trắng đen tương xứng, đúng là vô cùng nổi bật.

Chỉ tiếc, nữ tử tuyệt thế như thế không phải dễ dàng chiêm ngưỡng.

Trên mặt của nàng, là một cái khăn mỏng, che đi nét mặt tuyệt mỹ của nàng, chỉ còn lại một đôi mắt đẹp, mắt hạnh như nước, nhìn là sinh tình, nếu nhìn kĩ hơn, gương mặt đó, chỉ có sự bình tĩnh, trong trẻo lạnh lùng bình thản.

Cùng sự hỗn loạn nơi này, không chút liên quan.

Không biết vì sao, ánh mắt như vậy –, nàng cảm giác được giống như đã từng nhìn thấy rồi, phảng phất đã từng thấy qua.

Nhưng mà có nghĩ nát cả óc, cũng nghĩ không ra,– nữ tử mà bản thân biết, làm gì có ai có đôi mắt đẹp thế, xuất trần như thế.

Không biết là cố ý hay vô tình, Văn Thanh phát hiện, Phi Tuyết đi qua nàng, ánh mắt mang theo một ý tứ không nói ra được nhìn nàng.

Hiện trường lại náo động lần nữa, mọi người không tự chủ được đứng hết lên, ai cũng la hét: Phi Tuyết! Phi Tuyết! Tình huống vô cùng cuồng nhiệt.

Hóa ra cái bàn lúc nãy hai người nọ đánh nhau cũng là cái bàn Phi Tuyết hiển nghệ –.

Nàng nhẹ nhàng nhảy, đặt chân lên bàn, ngồi trước cầm án không biết xuất hiện từ lúc nào.

Đôi tay thon dài trắng nõn – nhẹ đưa lên, động tác vô cùng tao nhã, sự láo nháo dưới đài biến mất một cách thần kỳ.

Đây chắc hẳn là mị lực của nàng ấy?

Cư nhiên có thể thu hút chúng nhân như vậy! Không khỏi thắc mắc, nữ tử xuất sắc như vậy, người như thế nào mới xứng đáng?!

Tay nàng chạm vào dây đàn, tiếng đàn mạn diệu chậm rãi vang lên.

Tiếng đàn róc rách.

Bản nàng đang đàn là nhất thủ thâm sơn lục thủy lưu.

Tiếng đàn như hạt ngọc rơi xuống mâm vàng, trong trẻo lại có mấy phần miên nhu – tiếng đàn dẫn người ta tiến vào một cảnh tượng khác.

Nơi đó có rừng cây xanh biếc –, có ngọn núi cao ngất lẩn trong mây –, có những đám mây trắng theo gió phiêu di biến ảo. Nơi đó có chim hoàng anh dưới sáng mùa xuân hát một khúc ca mỹ lệ, nơi đó có nước suối trong xanh thấy đáy, có đá cuội rục rờ muôn màu, một người khéo đưa đẩy mỹ lệ.....

Đột nhiên, cảm phong vừa chuyển, liền cảm thấy cuồng phong trước mặt, cảnh trí trước mắt bỗng chốc thay đổi, trước mắt xuất hiện một dòng sông nước xiết, hồng thủy chảy xiết nhanh như loài thỏ chạy trốn, như chim ưng – mãnh liệt bay trên trời, như tuần mã chạy trên hẻm núi cao ngàn trượng; như thác đổ nước, như tên rời cung, như nước chảy trên lá sen.

Nước chảy lên đá, có thể đánh chìm thuyền!

Có thể nói là cực kỳ nguy hiểm, một cơn sóng tiếp một cơn sóng, nhất thời đúng là hung hiểm vạn phần, làm cho trái tim người nghe nhảy lên vì sợ, tiếng đàn đột nhiên ngừng lại.

Chúng nhân chậm rãi mở mắt, trong khoảng thời gian ngắn tất cả dường như vô phương thoát khỏi sự sợ hãi!! Hoàn toàn chìm đắm trong cảnh cũ.

Thật là cảnh giới tối cao của người đánh đàn!!

Khó trách có thể hấp dẫn thế nhân như thế!!

Tài đánh đàn cao siêu như thế –, sớm đã siêu thoát thế tục rồi -!! Tiếng đàn của nàng –, không thể dùng hai chữ siêu thoát để miêu tả nữa, chỉ có thể dùng từ nhập hóa để hình dung.

Tiếng đàn như thế, tuyệt đại phong hoa, khó trách có thể làm cho người ta điên cuồng như thế, nịnh bợ như thế!

Đây, là tiếng đàn rung động lòng người nhất Văn Thanh từng nghe!!

Nàng nghĩ, tiếng đàn này, chỉ sợ rằng cả đời nàng cũng không có cách nào quên được-!!

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Sát Khí Chu Nguyệt Nhi.

Thất Thân Làm Thiếp

Đình bên trái, không biết người đã đến từ lúc nào.

Mà người ngồi đó lại là Mộ Dung Kiềm, Chu Nguyệt Nhi, Tà Phong.

Nói không sợ hãi quái lạ thì thành nói dối mất rồi -!!

Thật không biết là hữu duyên hay không, bọn họ lại tới đây nghe đàn!

Tà Phong thấy Văn Thanh nhìn về phía mình, cười một nụ cười thật sáng lạn, bộ dáng thập phần vui vẻ -, Văn Thanh cũng cười lại một cái, nhàn nhạt như gió, cũng thật tâm - vui vẻ.

Ở chỗ này, chỉ sợ chỉ có Tà Phong mới có thể khiến nàng cười một cách chân tâm thật ý.

Đúng lúc này, nàng cảm giác được tay trái căng thẳng, hóa ra là bị Phượng Cô cầm, không, nói là cầm nắm thì dễ nghe quá, căn bản là dùng lực mà kẹp, thiếu chút nữa thì thành dùng tay bóp nát cái gì đó.

Nàng nhìn hắn, thấy hắn vẫn nhìn chăm chăm lên đài, như thế hành động đó là vô tình thôi, nhưng mà Văn Thanh biết, hắn cố ý -, chỉ bởi vì nàng vừa cười với Tà Phong một cái.

Phượng Cô, hắn thật đúng là quá ngang ngược vô lý!!

Nàng cười với người khác, cũng không được sao?

Nhưng mà nàng đương nhiên sẽ không chỉ trích hoặc hỏi hăn lí do, con người hăn tàn nhẫn vô tình như thế, nàng vốn là ứng phó không được, nói một câu thôi, có lẽ sẽ mời hăn bẻ nốt cánh tay kia của nàng -.

Nhìn cánh tay phải mới bị bẻ gãy không lâu, nếu không phải vì Hồng Thư dùng thuốc trị thương đặc chế –cho nàng ăn, lại thêm nhiều ngày liên tục điều dưỡng chăm sóc tốt, làm sao có thể bình phục nhanh thế chứ!

Không hề...nhìn sang bên trái nữa, chỉ chăm chú nhìn lên đài, tay đang muốn kéo trở về, lại phát hiện Phượng Cô căn bản là không buông tay, nhìn gương mặt hăn, gương mặt hăn không chút cảm xúc, vẫn nhìn chăm chú lên đài.

Vì vậy không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ mặc hăn nắm tay, may là hăn không ...dùng sức nữa, nhưng mà, nắm tay ôn nhu như vậy, nàng ngược lại cảm giác toàn thân vô cùng mất tự nhiên, cảm giác không thoải mái chút nào.

Nhưng mà biết làm gì bây giờ chứ, đành ngồi yên thôi.

Thanh âm Phi Tuyết –trung tính-, có khàn khàn, rồi lại vô cùng dễ nghe: “Cám ơn các vị Quan nhân hôm nay đến cổ động, Phi Tuyết cảm kích khôn cùng.”

“Phi Tuyết cô nương, thêm một khúc nữa!”

“Phi Tuyết cô nương, thêm một khúc nữa!”

“Phi Tuyết cô nương, thêm một khúc nữa!”

...

Chúng nhân nghe được thanh âm Phi Tuyết –, lại điên cuồng lên, người nào cũng hét to yêu cầu Phi Tuyết đánh thêm một khúc, trong mắt Văn Thanh cũng hiện lên sự chờ mong.

Lòng bàn tay không tự giác nắm chặt, tiếng đàn như vậy –, lần này nghe được, không biết sau này còn cơ hội nghe thêm lần nữa không, khát vọng trong lòng nàng so với những người khác không kém hơn chút nào.

Thanh âm Phượng Cô –lạnh lùng truyền đến: “Nàng sẽ đánh thêm khúc nữa -.”

Có chút không hiểu, hắn nói chuyện với nàng sao? Quay đầu nhìn phía hắn, lại thấy hắn cũng chần chừ chú lên đài.

Thật đúng là khó hiểu, không hiểu sao nàng lại có cảm giác,– Phượng Cô hôm nay, có chút bất đồng so với lúc xưa? Bộ dáng của hắn rất kỳ quái –.

Nhưng mà biết được Phi Tuyết sẽ đàn nữa, nàng thấy vô cùng vui vẻ.

Lúc này, bàn tay trắng nõn của Phi Tuyết nhẹ nhàng ra dấu cho mọi người yên lặng, đợi cho dưới đài yên tĩnh, nàng mới nói tiếp: “Hôm nay Phi Tuyết đột nhiên muốn mời một người nữa cùng lên đài hiến nghệ, không biết có vinh hạnh đó không?”

Nàng nói xong nhẹ nhàng dừng lại, cũng không nói ra là thỉnh người phương nào.

Nhất thời dưới đài trái phải nhìn nhau, đoán không ra là thỉnh ai.

Bởi vì Phi Tuyết cô nương trước kia đi ra đánh đàn đều là một mình một người -, chưa bao giờ thỉnh qua người khác, thậm chí cả người múa mình họa của Tuyết Linh Các cũng chưa từng thỉnh qua.

Luôn một mình một người.

Đã muốn khuynh đảo chúng sanh.

Lúc này muốn thỉnh người khác lên đài.

Người được nàng thỉnh lên đài, tất không thể là người bình thường -.

Không có tài đánh đàn cao siêu, làm sao có thể cùng Phi Tuyết song tấu?

Không biết người may mắn được thỉnh là cao nhân phương nào?

Lúc này không biết là ai nói một câu: “Mộ Dung phu nhân cũng là giai nhân khuynh thành, nghe nói tài đánh đàn cũng là xuất chúng! Phi Tuyết cô nương tất là mời Mộ Dung phu nhân-.”

Văn Thanh nhìn lại, trong lòng có một ít tiếc nuối.

Bởi vì, tài đánh đàn Chu Nguyệt nhi -, nàng rất rõ ràng -, trừ...ra kỹ thuật thuần thực, còn thì hoàn toàn trống rỗng không tình cảm, nếu cùng Phi Tuyết hiến nghệ, chỉ sợ là khiến tiếng đàn của Phi Tuyết giảm giá trị -.

Nhưng mà ít ra còn có người muốn nghe nàng ta đàn -, không tự giác, ánh mắt nhìn phía Phượng Cô, ánh mắt của hân cũng xuyên thẳng qua hồ, dừng lại trên người Chu Nguyệt Nhi -.

Hôm nay – Chu Nguyệt Nhi mặc một bộ quần áo màu đỏ thêu một đóa mẫu đơn rất lớn, tóc búi cao, trên đầu cài vài cây trâm, hễ quay đầu, liền có tiếng ngọc va vào vàng.

Nàng ta bẩm sinh đã đẹp, ăn mặc đẹp đẽ quý giá, cũng không lộ chút tục khí, ngược lại có cảm giác châu quang ngọc khí chói mắt.

Lúc này nghe được tiếng nói của kẻ kia, trên mặt lộ ra nụ cười ôn nhu mà xấu hổ –, thoát nhìn như đóa hoa, thanh thuần mà tốt đẹp, càng có vẻ trù mẫn.

Vân Thanh không khỏi cười lạnh, cười kiêu đấy, không biết trong lòng nàng ta đang mưu tính cái gì? Đẳng nào cũng không hiểu, Vân Thanh không nhìn nữa, trực tiếp nhìn lên đài.

Phi Tuyết lại dùng thanh âm có chút khàn khàn nhẹ nhàng nói: “Vẫn luôn nghe nói tài nữ Vân Quốc là Thượng Quan Vân Thanh, cầm kỳ thư họa thi từ ca phú không chỗ nào không tinh, phượng Thiếu phu nhân, không biết Phi Tuyết có...hay không ... vinh hạnh có thể thỉnh được người lên đài đồng diễn?”

Ngôn ngữ của nàng –mềm mại, khách khí có lẽ.

Vân Thanh kinh ngạc nhìn Phi Tuyết, có chút bất ngờ.

Không, không chỉ là nàng, những người khác còn bất ngờ hơn, có vài người thốt nhiên nói thì thầm, có vài người chỉ dùng ánh mắt để bày tỏ sự hâm mộ đối với nàng.

Bởi vì, nàng dù sao cũng là cái tên gần như ai ai cũng biết, có tiếng tốt, lại có chuyện xấu, đã tạo thành sự kiện gây chấn động cả Vân Quốc -.

Đương nhiên có một người, dùng ánh mắt oán hận –nhìn nàng chăm chú -, không cần nhìn lại, Vân Thanh cũng có thể biết, vẻ mặt của Chu Nguyệt Nhi lúc này cứng ngắc đến cái độ nào.

Nàng ấy nhất định là muốn bức không dám bức, chỉ dám cười nụ cười đoan trang ôn nhu xinh đẹp đấy, nhưng trong lòng nguyên rủa cho nàng biến mất trăm ngàn lần -.

Đúng vậy, Văn Thanh đoán không sai, Chu Nguyệt Nhi lúc này, chứng thật là hận không thể chém nàng thành trăm nghìn mảnh ngay lập tức!! Loại chuyện này, đã làm mất hết thể diện của Chu Nguyệt Nhi –, nếu không có ai nhắc đến tên Nguyệt Nhi thì thôi đi, đằng này hết lần này tới lần khác có người nhắc tên nàng ấy, vậy mà người Phi Tuyết thỉnh lại không phải nàng ấy, bảo một người cao ngạo như nàng ấy làm sao có thể không tức giận chứ!!

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Phi Tuyết Tướng Yêu.

Thất Thân Làm Thiếp

Vân Thanh thoáng do dự, không biết có nên tới hay không.

Bởi vì lúc này Phượng Cô đang ở đây, hơn nữa là chuyện vừa xong khiến Chu Nguyệt Nhi mất thể diện, Phượng Cô nhất định là cũng phát sinh phần nộ trong người.

Phi Tuyết nhìn về phía nàng, trong mắt lộ ra ánh thanh nhã vui vẻ, rồi lại chậm rãi hỏi lại một câu: “Phượng phu nhân, hân hạnh mời ngài?”

“Vân Thanh tài mọn, không đủ để cùng cô người đồng diễn.” Suy nghĩ một chút, Vân Thanh vẫn còn không muốn có mặt ở quán này chút nào, thứ nhất, nàng không muốn khoe cái danh tiếng này, hơn nữa tài năng nàng liệu sánh được với Phi Tuyết cô nương không, thứ hai, Phượng Cô không cho phép, nếu tự đi, chỉ sợ hấn bất mãn, lại sử dụng thủ đoạn, nàng không phải sợ hấn mà chỉ sợ gây chuyện lớn nơi này. Nhất thời nên bình tĩnh. Huống hồ hôm nay hấn khó khăn mới mang nàng tới đây cùng, ờn này nàng cũng nên ghi, nàng lẽ nào lại có thể làm chuyện khiến hấn không hài lòng! Vì vậy uyển chuyển từ chối.

Phi Tuyết không hề tức giận, chỉ chậm rãi nói, thanh âm vài phần tự giễu đau thương: “Phượng phu nhân cho rằng tiểu nữ xuất thân phong trần, cùng tiểu nữ diễn sẽ mất đi thanh danh nên mới không muốn cùng tiểu nữ diễn tấu ư! Phi Tuyết tự mình hiểu, muốn được cùng người diễn là hy vọng

xa vời, nhưng Phi Tuyết vẫn mong được thỉnh phu nhân diễn tấu cùng một bài.”

Nàng nói xong, cúi đầu xuống, thập phần đau buồn khiến người nào cũng thương tiếc, tiểu nữ trời sinh này, một cử động thôi cũng khiến người khác khuynh đảo.

“Phi Tuyết cô nương, Văn Thanh không có ý như cô nương nghĩ, cô nương tiếng đàn giống như tiên ba kỳ âm, làm người khác say mê, Văn Thanh thật sự là không thể nào có tài nghệ đến mức đó, chỉ sợ là tục âm, khiến cô nương ghét bỏ.” Nhìn bộ dạng Phi Tuyết đáng thương kia, không biết vì sao Văn Thanh lại sinh ra sự thương tiếc như vậy, nhưng nàng cũng không thay đổi ý định.

Nữ tử kia, khó trách vạn người khuynh đảo, nàng ta cúi đầu ôn nhu, nhất thời làm người ta mê đắm.

“Phu nhân thực sự không có ghét bỏ Phi Tuyết?” Thanh âm khàn khàn ôn nhuận hỏi, mắt trong như mùa thu nhìn về phía Văn Thanh, khuôn mặt đầy kỳ vọng.

Văn Thanh còn chưa kịp lên tiếng, tiếng nói từ những người xung quanh đã ầm ĩ nổi lên: “Phượng phu nhân, mời lên, mời lên!”

Nàng thật sự nghĩ là cùng với Phi Tuyết diễn một khúc là một dụ dỗ mê người, nhưng, bên cạnh nàng là Phượng Cô, tuần nhan lãnh trứ, không nói một lời nào.

Nàng nhìn hẩn, chỉ thấy ngón tay thon dài hẩn mên mê chén ngọc đựng rượu, không hề thốt bất cứ lời nào, không khí bốn bề náo nhiệt, ngược lại bên cạnh hẩn dường như lặng im như tờ.

Văn Thanh suy đi nghĩ lại, cuối cùng hạ quyết tâm.

Đầu nàng ngẩng cao, dung mạo trong sáng, vang lên một tiếng: “Hảo”

Chỉ cần không làm điều gì phụ bản thân mình là được, không có cách nào suy nghĩ nhiều hơn nữa, có lẽ lần này là cơ hội, nếu bỏ lỡ chẳng phải sẽ rất đáng tiếc sao. Dù hãn thế nào thì nàng cũng không muốn nghĩ thêm nữa, sợ hãi chỉ là làm cho chính mình thêm nhuyễn nhược, mềm yếu hơn thôi.

Nàng vừa mới nói xong, cảm thấy một hồi Dạ Lai Hương xông vào mũi, trong nháy mắt, Phi Tuyết đã phi thân đến trước mặt nàng.

Dung mạo cười tươi nhìn nàng.

Không biết tại sao, trong lúc hoảng hốt, nàng thấy phảng phất trong Phi Tuyết có bóng dáng của Ngân Diện trong đó.

Cảm giác vô cùng kỳ quái khiến Văn Thanh không khỏi bật cười trong lòng.

Nàng là Tuyết đại phong hoa nữ, nàng như thế nào lại nghĩ thành Ngân Diện chứ?

Nhưng, bọn họ thật sự là rất giống nhau!

Một ánh mắt trong suốt, hương Dạ Lai rất giống nhau.

Chẳng lẽ, Phi Tuyết cùng Ngân Diện là huynh đệ?

“Thỉnh phu nhân!” Phi Tuyết uyển chuyển mời nàng.

Văn Thanh khó khăn nhìn thân thể kia, nàng không biết võ công, đi làm sao tới được nơi biểu diễn được đây!

Ngay lập tức Phi Tuyết nhẹ lời nàng đi, Văn Thanh chỉ vừa nhận thức được đang bị lừa đi đã thấy cả thân mình trên đài diễn.

Nàng định thần lại, nhìn Phi Tuyết, trong mắt một mảng nghi ngờ, càng lúc càng thấy cảm giác này vô cùng quen thuộc, ngày mà Ngân Điện phi thân mang nàng quay về Mộ Dung Sơn trang, cảm giác đúng là rất giống thế này.

Nàng nhìn chăm chú Phi Tuyết, một hồi lâu không định thần nổi.

Phi Tuyết đưa ra bàn tay trắng nõn trước mắt nàng lắc lư: “Phượng phu nhân, làm sao vậy?”

Vân Thanh bị nàng gọi, vội vã định thần lại, Nhìn Phi Tuyết mặt hài hước. Trên mặt nàng không khỏi ửng hồng, nàng vừa rồi sao lại nhìn chăm chú người ta thế chứ.

“Phu nhân muốn dùng loại nhạc khí nào?” May là Phi Tuyết kia cũng không phải là loại ưu thích việc chọc ghẹo người khác.

Vân Thanh suy nghĩ một chút, cười đáp: “Cô nương tiếng đàn xuất trần, Vân Thanh dùng cái gì đều là không xứng, chi bằng xin dùng đàn tỳ bà có vị thanh điểm cho cô nương!”

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Hoa Mai.

Thất Thân Làm Thiếp

“Phu nhân muốn dạo khúc gì đây?” Phi Tuyết nhẹ nhàng hỏi.

“Là cô nương mời, xin cô nương cứ chọn.” Văn Thanh nói nhỏ.

Phi Tuyết cười một tiếng, không khách khí, gật đầu, ngồi xuống, trong tay khê đưa một đường, tiếng đàn vang lên.

Lúc này tỳ bà cũng đã được đưa ra, Văn Thanh ngồi xuống một bên, vừa nghe nhạc khúc biết là Hoa mai, khoe miệng cười nhạt.

Nàng khê khép hờ con người, hơi thở mùi đàn hương từ miệng hé mở, thanh âm thanh thúy dễ nghe như họa anh hót:

Bản dịch thơ của anh Đông, cảm ơn anh @};-

Ánh trăng ngày đó, mấy lần soi ta, bên gốc mai thối địch (sáo,tiêu).

Gợi nhớ người ngọc, không kể đến nghèo nàn và vay mượn.

Vì đâu tự bỏ trốn mà nay dần già lão, đã quên rồi bài thơ vui sướng.

Nhưng thực đặc ý, bên hàng trúc xen màu lửa thừa, trong giấc ngủ yên lặng dự tiệc Dao Trì.

Giang quốc. Lúc vắng vẻ. Thở than gửi gắm theo đường xa, tuyết đêm dần tụ.

Chim phỉ thúy (chim trả) cao sang nhẹ khóc thầm. Đài hoa đỏ chẳng nói, nhớ khúc hát khi giã gạo.

Lâu rồi vẫn nhớ chỗ từng cầm tay, dưới bóng ngàn cây, Tây hồ xanh biếc lạnh lẽo.

Còn đó những bóng hình, tan vỡ hết rồi sao, bao giờ gặp mặt.

Còn đó những bóng hình, tan vỡ hết rồi sao, bao giờ gặp mặt.

Thanh âm của nàng trong trẻo, mềm mại, từng lời từng lời uyển chuyển từ miệng nàng bay ra, khéo mắt như có lệ, nhất lời khuynh đảo mọi người.

Một tay phủ tỳ bà, một tay khẽ che nửa mặt, kìa khuôn mặt thanh tú ôn nhu, tinh tế đến từng hơi thở.

Tiếng đàn Phi Tuyết lá lướt cùng, hòa theo tiếng đàn, tiếng tỳ bà, lời cao thanh tịnh đẹp đẽ, toàn bộ người dưới khán đài mê say.

Khúc nhạc đã kết, dưới đài những con mắt si ngốc còn như thất thần, người nào cũng vẻ ngây ngốc, một người như tùng cúc, một người như trúc mai, thật là sự kết hợp tuyệt hảo!

Một người tiếng đàn xuất trần, một người tiếng ca đi vào giấc mộng!

Mọi người, dường như say với tiếng đàn tiếng hát ấy!

Vãn Thanh nhẹ nhàng cười một tiếng, thỏa mãn, nàng tối nay được một dịp vui vẻ. Tuy nói rằng nàng cùng Phi Tuyết lần đầu tiên hợp tấu, nhưng bọn họ dường như đã tấu hợp từ trăm ngàn năm nay, âm điệu hòa lẫn vào nhau, tan chảy.

Hai người lại đàn, lại hát.

Một sự thỏa mãn, không gọi tên được là gì, nó mong manh, như một loại hạnh phúc.

Nàng quay đầu nhìn về phía Phi Tuyết, hẳn cũng nhìn nàng cười vui vẻ.

Nhưng thật kỳ quái, nữ tử tuyệt mỹ vậy, nhưng Văn Thanh sao vẫn thấy điểm kỳ quái, nữ tử Vân Quốc từ nhỏ ai ai cũng được xuyên lỗ tai, nhưng nàng ta không có, bông tai rủ trên vành tai kia là kẹp vào, không phải xuyên qua lỗ.

Văn Thanh trong lòng nổi lên nghi ngờ.

Lúc này nàng nghĩ rất nhiều, nhìn ra phía xa thì đã sớm thấy khuất bóng một người rồi.

Ngay cả Hồng Thư cũng đã không còn ở đó.

Trong lòng vừa mới thỏa mãn hạnh phúc liền biến mất, băng giá từ đầu tiến đến, Phượng Cô nhất định là tức giận, hơn nữa, chắc là vô cùng thịnh nộ.

Kỳ thật trong lòng nàng sớm đã nghĩ đến điều này nhưng là thân thể không ngừng run rẩy.

Thủ đoạn của Phượng Cô nàng quá rõ, bản thân nàng từng chịu qua, lần này không biết hẳn sẽ trừng trị nàng như thế nào đây?

Tay nàng vô giác ôm tay phải bị thương, tiếng đàn khẽ lạc đi.

Thật không biết, lần này, thân thể nàng sẽ chịu hình phạt thế nào đây, tứ chi ngũ quan này, Thượng Quan Văn Thanh, mi phải chịu khổ rồi đây! Trong lòng không khỏi có chút buồn cười.

Phi Tuyết cũng nhìn thấy Phượng Cô không còn đó, trên mặt cũng có vẻ khác lạ, lạnh lùng đứng dậy, thanh âm khàn khàn không còn mềm mại nữa

mà là lửa giận chói tai: “Phượng Gia của Phượng Vũ Cửu Thiên đúng là người vô lễ! Phu nhân ở nơi này gây đàn, hấn lại một mình rời đi! Đây là ý gì? Xem thường Phi Tuyết ta sao? Nếu xem thường, sao không nói ra, sao lại hành động như thế? Đây là hành động mà nam nhân nên làm ư?”

Văn Thanh không nghĩ rằng Phi Tuyết phản ứng kịch liệt như thế, nhất lời không biết khuyên ngăn thế nào, nhìn mọi người dưới đài cũng phần nộ bất bình, chỉ cười khổ một phen, mị lực của Phi Tuyết cô nương thật lớn, một câu nói, cũng có thể khiến Phượng Cô trở thành người đáng ghét trong mắt công chúng như vậy!

Nàng cúi đầu nói: “Cô nương Phi Tuyết đừng trách móc, Phượng Gia chắc có chuyện gì, nhất định không phải xem nhẹ cô nương đâu.”

Phi Tuyết cả giận nói: “Phu nhân, hấn tự nhiên rời đi, người sao còn vì hấn mà nói hộ?” Tựa hồ như không hiểu vì sao mà Văn Thanh nói vậy.

Văn Thanh bị những lời nàng nói làm cho á khẩu, không trả lời được, nàng không phải nói hộ hấn, chỉ sợ là chuyện càng lớn, sẽ khiến Phượng Cô không vui, mà nàng, sẽ là người cuối cùng chịu khổ a!

Có khả năng nào đây, nàng biết nói gì đây?

“Cô nương Phi Tuyết...” Văn Thanh vô lực, Phi Tuyết này, mặc dù xuất thân phong lưu nhưng, vì chân chính lên tiếng, khiến người khác cũng không chịu nổi! Nàng ta nhìn nàng mãnh liệt, ngữ khí thẳng thắn:

“Phu nhân, Phi tuyết sớm đã nghe người bị hấn khi dễ, sao người không cách xa hấn đi! Rời hấn đi, Tuyết Linh Các luôn hoan nghênh người tới, tài nghệ của người, chắc chắn chiếm đầu bảng Tuyết Linh Các!”

Rời đi!!!

Nghe Phi Tuyết nói 2 chữ này, trong lòng Văn Thanh tích tắc ngây ngẩn cả người!

Rời đi, đối với nàng, hai chữ này có sức dụ dỗ quá lớn, nhưng nàng muốn rời đi một cách toàn vẹn, bởi nàng rời đi, còn thân nhân nàng thì sao?

“Cô nương Phi Tuyết, hảo ý của người, Văn Thanh xin nhận, bất quá, xin để Văn Thanh quay về Phượng Vũ lâu, Văn Thanh không dám làm liên lụy cô nương!” Không biết trả lời vấn đề này như thế nào, đành quay gót!

Phi Tuyết nhìn nàng một lúc lâu, rốt cục thở dài một tiếng, vung tay lên, sai người trả nàng về.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Phạt Quỳ.

Thất Thân Làm Thiếp

Trở lại Phượng vũ lâu, nàng không về Trà Hương Các, mà đi thẳng đến Trà Nguyệt Các.

Thấy Hoàng Kỳ cùng Hồng Thư đang canh giữ ở ngoài cửa.

Nàng hít sâu một hơi, bước tới, cái gì phải đến sẽ đến, đã sớm biết bản thân đắc tội với hắn, đã sớm biết sẽ bị hắn trừng phạt, chỉ bằng chuẩn bị trước tâm lý để chịu phạt.

“Hồng Thư, ta muốn thấy gia.”

Hồng Thư nhìn nàng chậm rãi đi tới, đúng là vô cùng ngạc nhiên, gia cũng liệu sự như thần, đã biết trước Nhị phu nhân sẽ đi thẳng đến Trà Nguyệt Các, còn yêu cầu Hồng Thư và Hoàng Kỳ hai người canh giữ ở ngoài cửa đón nàng.

Nhưng mà muốn Hồng Thư phải nói ra miệng thì đúng là làm khó Hồng Thư.

Khóe miệng Hoàng Kỳ lạnh lùng cười một tiếng, cặp... mắt lạnh lợi nhìn chăm chú Văn Thanh, nói từng chữ từng chữ một: “Nhị phu nhân, gia nói, nếu người tìm đến hắn, thì quỳ trên mặt đất chờ hắn, đến khi nào hắn đồng ý gặp người mới được thôi.”

Quỳ trên mặt đất chờ hắn?

Vân Thanh không ngờ mọi hành động của nàng đều nằm trong sự tính toán của Phượng Cô. Nếu đã như thế, nàng càng không thể hạ mình xin xỏ, hẳn muốn nàng quỳ, nàng sẽ quỳ!

Không phải là nàng không có dũng khí phản kháng -, đang đứng dưới mái nhà của người ta, có đôi lúc phải cúi đầu, nếu không làm, chẳng qua chỉ làm khổ bản thân mà thôi, vì vậy đường hoàng quỳ xuống.

Sàn nhà làm bằng hắc cẩm thạch lạnh buốt đến tim, trong buổi tối đầu hè, cái lạnh từ từ tiến vào tim phổi.

Lòng của nàng lẳng lặng chìm xuống.

Lúc này trời không có gió, xung quanh tĩnh lặng ấm áp, tuy là đầu hè, nhưng đã có tiếng ve kêu huyên náo.

Một ngôi sao trơ trọi phát ánh sáng yếu ớt như đom đóm lập lờ trên bầu trời đen trống trải, tối nay không có trăng, nếu có chắc không đến nỗi tịch mịch thế này.

Vân Thanh vẫn nhớ lần đầu tiên nàng quỳ, đã rất lâu rồi, khi đó nàng mới sáu tuổi, không hiểu được cái gì gọi là khéo léo đẩy đưa trong đối nhân xử thế, còn nhỏ mà đã cao ngạo kiêu kì, chỉ vì Tương Cầm nói một câu khó nghe, nàng liền đánh nhau với Tương Cầm.

Phụ thân biết được, Tương Cầm tìm đủ lời lẽ để ngụy biện, nàng thì cho là sách vẫn nói, đúng là đúng mà sai là sai, không thanh minh nhiều lời, chỉ nói đúng một câu bản thân trong sạch.

Nhưng trên thế gian này, đâu phải ai cũng là Bao Công, thiết diện vô tư, hiểu rõ nội tình, công bằng mà phán xử!

Nàng thật đáng thương, liền bị phụ thân phạt quỳ ba canh giờ (sắc, quỳ 6 tiếng cơ ah), càng về sau, có lúc nàng thiếu chút nữa là bật khóc, bởi vì

lúc đó là lúc vừa qua chính Ngọ (giữa trưa – 12h), khí trời nóng bức, tuy là quỳ gối trong nhà, nhưng đối với một đứa trẻ sáu tuổi, là chuyện thống khổ bậc nhất.

Nếu không phải dựa vào nội tâm quật cường, chỉ sợ đã nàng đã sớm khóc nức nở.

Sau này, nàng dần dần hiểu ra, trên đời này, chưa bao giờ có cái gì gọi là công bằng -.

Có rất nhiều phương pháp để bảo vệ bản thân, nhưng phương pháp đơn giản hữu dụng nhất, chính là không để phát sinh bất cứ chuyện gì, sau khi hiểu rõ chân lý đó, nàng bắt đầu lạnh nhạt trong cách xử sự với tất cả.

Đáng tiếc vẫn không thể thoát được sự trêu chọc của số phận!

Mười năm sau, nàng lại một lần nữa phải quỳ trên sàn nhà.

Có chút buồn cười, có chút bất đắc dĩ, bất quá trái tim nàng vẫn kiên trì cứng cỏi như đá, không còn dễ dàng bị thương tổn như trước.

... ..

Bên trong phòng, Phượng Cô đang đứng cạnh cửa sổ, liếc mắt nhìn người đang quỳ trên sàn, thân hình nhỏ xinh đơn bạc, nàng quỳ ở đó có lẽ đã được hai canh giờ, bởi vì thân thể đã bắt đầu không chịu được nữa, sống lưng hơi hơi cong xuống.

Không biết là có phải là do trời quá tối hay không, làm rối loạn lòng người, trái tim của hân, đã bắt đầu không nở nữa.

Nhưng chỉ rất nhanh sau đó, ý nghĩ đó bị hân mạnh mẽ gạt đi.

Đã làm sai, đương nhiên phải bị trừng phạt, đây là nguyên tắc của hân. Hơn nữa Thượng Quan Văn Thanh này, đối với hân mà nói, chẳng qua chỉ

là một tiểu thiếp bình thường mà thôi, chỉ cần hần muốn, bao nhiêu cũng có.

Nhưng thật sự muốn bao nhiêu cũng có ư?

Ánh sáng nhập nhoạng trên gương mặt hần, lộ ra gương mặt tuyệt sắc đang âm thầm hồi hận, môi của hần, gắt gao mím lại, mang theo sự lạnh lùng.

Phượng nhãn híp lại, lộ ra một mảnh nghi vấn, lộ ra một mảnh âm độc, lóe lên tia sáng xuyên qua đôi mi cong dài rất đẹp, lấp lánh màu xanh đen.

Toàn thân hần, hắc ám như dạ thần, tuyệt điểm mà âm trầm.

Hần trở lại bàn, cầm bình Thiêu Dao Tử, rót đầy một chén, rồi sau đó ngửa cổ, một hơi đưa vào! Yết hầu truyền đến cảm giác nóng bỏng, từ yết hầu bắt đầu lan đi toàn thân.

Thiêu Dao Tử, nóng bỏng mà thuần, là loại rượu cho cảm giác nóng cháy, nó không tính là rượu ngon, bởi vì thiếu hương khí, nhưng lại có thể kích động tinh thần -.

Bởi vì nó – mãnh liệt, nóng bỏng!!

Vì thế tại Chiến Thành, phần lớn mọi người thích uống nó, một phần vì nó rẻ tiền.

Một chén đưa vào, muốn ngừng mà không được, lại tiếp tục uống thêm mấy chén, rồi sau đó vung tay, ném cái chén xuống sàn đập bể.

Những mảnh vỡ trắng như tuyết bắn ra xung quanh, vẫn không thể giải thoát sự nôn nóng trong lòng hần.

Hần đến tột cùng là làm sao vậy, chỉ nửa tháng nữa thôi, hần sẽ có được Nguyệt nhi, hần cần phải vui vẻ mới đúng, tại vì sao vào lúc này, trong lòng

hắn không chút vui vẻ, ngược lại có chút rối loạn!!

“Gia!” Nghe được tiếng đồ vỡ, Hoàng Kỳ cùng Hồng Thư tưởng có chuyện gì xảy ra, đi thẳng vào.

“Đi ra ngoài!!” Phượng Cô không thèm nhìn đến hai nàng một cái, trực tiếp quát.

Hai nàng vô cùng kinh ngạc! Nhận ra điều đó, Phượng Cô – lạnh lùng nói: “Mời nàng trở về!!”

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Văn Thanh Có Thai.

Thất Thân Làm Thiếp

Hoàng Kỳ hiển nhiên thập phần không vui, nghe xong những lời Phượng Cô nói -, trên mặt liền xuất hiện sự lạnh lùng cùng phần nộ.

Hồng Thư thì vô cùng vui vẻ -. Nhìn mặt Nhị phu nhân càng ngày càng tái nhợt, nàng đã lo lắng lắm rồi, nghe được gia – đại xá cho Nhị phu nhân, quả thực là so với hãn đại xá chính mình nàng còn thấy vui hơn.

Liền chạy vội đến Văn Thanh, giúp Văn Thanh đứng dậy: “Nhị phu nhân, gia tha thứ cho ngài!”

Vì đã quì quá lâu, thân thể này như không phải của Văn Thanh nữa, hoàn toàn mất tri giác

Lúc được Hồng Thư đỡ lên, không chỉ có hai chân mất cảm giác.

Văn Thanh cảm giác như mình đang hôn mê, chỉ lập lờ trước mắt vô số đốm sáng, rồi sau đó dần dần tan vào bóng tối hắc ám.

Cuối cùng chỉ còn bóng tối đen đặc mông lung.

Bên tai nàng vang lên tiếng hét chói tai của Hồng Thư -: “Nhị phu nhân ngất rồi. Mau mời đại phu.”

Nàng ngất xỉu sao? Tại sao nàng lại trở nên yếu ớt như vậy? Chỉ mới quì có hai canh giờ đã ngất xỉu rồi?

... ..

Tối khi...tỉnh lại, nàng đã nằm trong Trà Hương Các, mi mắt nặng như bị đeo thêm tảng đá nặng ngàn cân, hơi hơi hé mắt ra, thấy tấm màn màu xanh, yên tâm hơn rất nhiều.

“Nhị phu nhân, ngài tỉnh rồi?” Hồng Thư – ử dột thấp giọng nói với Văn Thanh, nói rất dè dặt như thể muốn nói gì đấy mà lại thôi.

“Ta đột nhiên ngất xỉu?” Nàng khẽ nói, muốn cười một cái, mới phát hiện lưỡi khô khốc, cổ họng cũng khàn khàn.

Không ngờ chỉ quý có hai canh giờ, nàng đã suy yếu đến thế này, thật kỳ quái!

Hồng Thư bưng một chén nước đến, giúp Văn Thanh ngồi dậy: “Phu nhân uống miếng nước đi!”

Uống xong, Hồng Thư vẫn đứng ở đầu giường, một chữ cũng không nói, dáng vẻ như đang có tâm sự rất nặng nề, lông mày nhíu chặt lại, ai muốn gỡ ra cũng khó.

Chỉ cần liếc mắt cũng nhận ra trong lòng Hồng Thư đang có chuyện, hơn nữa còn là chuyện Hồng Thư không thể giải quyết được, vì vậy Văn Thanh mở miệng hỏi: “Hồng Thư, làm sao vậy? Có tâm sự nặng nề gì sao?”

Hồng Thư nhìn nàng, cắn môi dưới, vẻ mặt muốn nói lại thôi: “Phu nhân... ai...”

“Làm sao vậy? Có chuyện gì cứ việc nói, ta không có gì đáng ngại!” Văn Thanh bình tĩnh nói, trong lòng chỉ sợ bản thân đã mắc quái bệnh nào rồi, nếu không, thân thể sẽ không suy yếu đến cái độ này.

“Phu nhân, vừa rồi có đại phu xem mạch cho ngài, đại phu nói ... đại phu nói ...” Hồng Thư nhìn nàng, một lúc lâu sau vẫn không nói ra được.

“Nói ta bị bệnh nan y không thể chữa được?” Nàng hỏi. Trong lòng vẫn bình tĩnh, sinh tử do mệnh, chuyện đã như vậy, có muốn thay đổi cũng không được.

Hồng Thư lắc đầu, vẫn không mở miệng.

Văn Thanh càng kỳ quái không giải thích được, không phải bị bệnh, vì sao sắc mặt Hồng Thư lại tối tăm vậy?

Chẳng lẽ là... lòng của nàng, tức thì chìm xuống đáy biển.

Chuyện này, nàng một mực cố gắng tránh né, không phỏng đoán, cũng không nghĩ đến, nhưng nó vẫn xảy ra.

Nàng bình tĩnh hỏi: “Ta mang thai?”

Hồng Thư đột nhiên trợn to mắt nhìn nàng, trong mắt hiện lên vẻ vô phương ngờ tới.

Vừa nhìn vẻ mặt Hồng Thư -, Văn Thanh biết, bản thân đã đoán trúng, tay không tự giác đặt lên bụng, không ngờ, nơi đó bây giờ lại có một sinh mệnh nhỏ đang từ từ lớn lên.

Trong lòng nói không ra lời sự tâm hỉ và chua xót.

Nàng sẽ làm mẹ, mặc kệ phụ thân của đứa bé là ai, mặc kệ phụ thân của đứa bé như thế nào, đứa bé vẫn là máu thịt của nàng, nàng không giấu được sự vui mừng của người làm mẹ.

Nhưng nghĩ đến tình cảnh của bản thân, nếu sinh hài tử này, đứa bé sẽ không nhận được sự đãi ngộ tốt.

Cho nên, trước khi Phượng Cô nhìn ra chuyện nàng mang thai, nàng nhất định phải rời đi, nếu không, đến lúc sinh hài tử ra, chỉ sợ muốn đi sẽ càng khó khăn hơn.

“Phu nhân, phá thai đi! Đứa nhỏ này, tới không phải lúc, gia sẽ không lưu lại -.” Hồng Thư kiên định nói, Hồng Thư đã suy nghĩ lâu lắm rồi, đứa bé này, vô luận như thế nào cũng không thể lưu lại, bởi vì phu nhân đã thất thân trước khi xuất giá, mặc dù sau khi cưới về nhị phu nhân có cùng với gia lộ thủy chi ân, nhưng mà thời gian quá sát nhau, căn bản là vô phương kết luận đứa bé này là con của ai!! Lưu lại đích thực là tai họa!

“Không được, hài tử của ta nhất định phải lưu lại.” Văn Thanh cũng kiên định nói, dù hài tử vẫn còn trong bụng nàng, nhưng vẫn là một mạng sống, nàng không có quyền, quyết định sống chết của đứa bé!!

Nàng biết bản khoản của Hồng Thư -, bởi vì nàng bị ** trước khi xuất giá (tác giả để ** nên để nguyên), trừ...bản thân nàng, không có ai biết được kẻ đã ** nàng chính là Phượng Cô. Mà nàng, cũng không dự định nói chuyện này cho bất kì ai.

Hồng Thư, nhất định là bởi vì như thế, mới kiên quyết muốn nàng phá thai.

Cũng may là nàng hoàn toàn không có ý tưởng phá cái thai này.

“Nhị phu nhân, gia sẽ không chấp nhận -.” Hồng Thư kích động khuyên nhủ.

“Chỉ cần người không nói, hẳn sẽ không biết -.” Văn Thanh trấn định nói.

“Loại chuyện này, chẳng lẽ muốn giấu là giấu được sao -, sớm muộn gì cũng bại lộ, đợi đến khi bụng người to lên, lúc đó sẽ càng nguy hiểm!” Hồng Thư vô phương lý giải ý tứ của Văn Thanh, chỉ vội vàng khuyên nhủ.

“Dấu điểm được lúc nào hay lúc đó! Ta nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp giải quyết chuyện này.” Văn Thanh trầm tĩnh nói.

Hài tử – xuất hiện, càng làm cho ý định rời đi của nàng thêm mạnh mẽ, vì hài tử, vì bản thân, nàng phải rời đi.

“Hong Thư, người nhất định phải thay ta giữ bí mật!!” Văn Thanh kéo tay Hồng Thư -, khẩn cầu: “Ta nhất định phải lưu lại đứa bé này.”

“Phu nhân...” Hồng Thư bị làm khó không biết làm thế nào cho phải, nàng không rõ, vì sao phu nhân lại cố chấp như vậy! Hài tử bây giờ không có sau này có thể có lại, nhưng nếu vì đứa bé mà đến mạng sống cũng chẳng giữ được, lúc đấy không phải còn thảm hại hơn ư!!

Nhưng mà nhìn phu nhân cầu khẩn, Hồng Thư rốt cuộc không đành lòng, mặc dù nàng đi theo gia, giết người không ít, nhưng...những kẻ bị nàng giết đều đáng chết, nàng giết những kẻ đáng chết chưa bao giờ run tay, nhưng nếu thật sự phải hạ thủ với một sinh mạng vô tội nhỏ bé đáng thương, nàng không cách nào xuống tay, thế nên mới không thể nhân lúc phu nhân đang ngủ mà cho phu nhân uống đọa thai dược.

Cuối cùng, Hồng Thư gật đầu: “Hong Thư đáp ứng phu nhân, nhất định sẽ không nói chuyện này với người khác, nhưng mà Hồng Thư cũng khẩn cầu phu nhân, hãy suy nghĩ thật kỹ, chuyện này không phải chuyện nhỏ đâu.”

“Ta sẽ suy nghĩ -.” Nghe được những lời Hồng Thư – nói, Văn Thanh cười thư thái

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Ngân Diện Thật Là Tốt.

Thất Thân Làm Thiếp

Hồng Thư đi rồi, Văn Thanh không có tâm trí nào để ngủ.

Là phiền muộn là buồn bực!

Có thêm hài tử, trong nhất thời, thêm rất nhiều băn khoăn suy nghĩ, nàng nhất định phải vì đứa bé này mà vạch ra một kế hoạch thật chu toàn.

Đột nhiên, một cơn gió lớn thổi đến, cửa sổ bị gió thổi tung, ánh nến vụt tắt. Nhất thời bên trong phòng chìm vào bóng tối.

Có mùi Dạ Lai Hương bay đến.

Văn Thanh không mở miệng, mùi Dạ Lai Hương, cho nàng biết, người tới, là Ngân Diện.

Nhưng mà vì sao phải tắt nến?

“Lúc nào người cũng bình tĩnh như vậy sao? Có người xông vào phòng cũng không lên tiếng?” Thanh âm âm trầm mát lạnh chui vào tai. |

“Ta biết là người mà.” Văn Thanh khẽ đáp, trong lòng rất vui vẻ -.

“Sao?” Thanh âm trầm thấp nhẹ giọng của nam tử vang lên, ôn hòa như ngọc, nhưng hết lần này tới lần khác lại mang theo cảm giác lạnh lẽo. Như thể hẳn không ngờ Văn Thanh có thể đoán được là hẳn.

“Rất ít người có mùi Dạ Lai Hương.” Nàng giải thích nghi hoặc của hắn –.

“Thì ra là thế. Người rất thông minh.” Hắn đáp, giọng nói mang theo sự tán thưởng âm thầm. Không ngờ nàng lại có thể thông minh hẳn cảm như thế, chỉ một lần, đã ghi nhớ tỉ mỉ hết các đặc trưng của hắn.

“Rất ít người có mùi Dạ Lai Hương –, chính vì thế mà mùi đấy trở nên đặc biệt. Nên thế chỉ cần một lần, ta cũng có ấn tượng.” Nàng nói nhỏ.

“Người hôm nay đã đến Tuyết Linh Các?” Hắn hỏi.

“Ân, đáng tiếc là không nhìn thấy người.”

“Ta có nghe người hát, rất động lòng người.” Hắn khen, trong đêm tối, cặp mắt sáng quắc nhìn Văn Thanh chăm chú.

“Cám ơn.” Nàng cười, khẽ đáp: “Người đứng ở đâu nhìn ta vậy?” |

...

Qua hồi lâu, vẫn không thấy Ngân Diện trả lời, Văn Thanh biết, là bản thân đã hỏi quá nhiều, hắn luôn thần bí như vậy, tất nhiên không muốn để cho người khác nắm bắt được, vì vậy vội vàng cười: “Ta chỉ hỏi bừa thôi mà, người không cần trả lời.”

“Ân.” Thật sự thì hắn không định trả lời.

Nhất thời không khí lại yên tĩnh trở lại, nặng nề như bóng đêm, Văn Thanh đột nhiên nhớ ra cái gì, liền hỏi: “Phi Tuyết cô nương là muội muội của người?”

“Muội muội?!! ” Ngân Diện nghe xong có chút kinh ngạc, hỏi: “Vì sao lại hỏi vậy?”

“Trên người nàng cũng mùi Dạ Lai Hương sâu kín, thấu nhập nhân tâm, hơn nữa, cặp mắt của nàng, giống cặp mắt của người, hạnh mục như thu thủy, trong suốt tĩnh lặng, mang theo sự xuất trần – cao nhã.” Văn Thanh hồi tưởng dáng vẻ của Phi Tuyết, chậm rãi nói.

“Xem ra người rất tán thưởng nàng?” Hắc không trả lời câu hỏi của nàng, mà còn chuyển đề tài. |

“Phi Tuyết cô nương phong tư cái thế, ngoại hình cũng vậy, phiêu nhược mềm mại, uyển nhược du long, vinh diệu thu cúc, hoa mậu xuân tùng (mấy cụm từ này nói chung là khen Phi Tuyết thôi, đừng bắt mình giải nghĩa). Như đám mây nhẹ bay che khuất vầng trăng, phiêu diêu như tuyết bay trong gió. Nhìn từ xa, như ánh nắng lúc bình minh; như đóa phù dung trên mặt nước. Tiếng đàn của nàng –, giống như xuyên qua chín tầng mây, bay đến Linh Tiêu Điện (một cung điện của Ngọc Hoàng Thượng Đế), xuyên qua da thịt, tiến thẳng vào trái tim. Sự tuyệt đại tao nhã của nàng, không lời nào nói được -.” Văn Thanh khen ngợi không dứt (muốn đi truyền nước sau khi xong cái đoạn này T_T).

Phong thái của Phi Tuyết, đã siêu thoát còn thêm vẻ đẹp không chút tục khí của trần gian!!

Ngân Diện lẳng lặng nghe, đợi nàng nói xong, hắc vẫn lên tiếng, không biết trong lòng nghĩ cái gì.

Văn Thanh híp mắt theo dõi hắc, đáng tiếc đêm nay không trăng, hơn nữa hắc còn đưa lưng ra cửa, toàn bộ khuôn mặt hắc chìm trong bóng tối, không thể nhìn thấy ánh mắt hắc.

“Ngân Diện?” Văn Thanh nhẹ nhàng gọi

“Cái gì?” Ngân Diện hỏi.

Văn Thanh uyển chuyển cười một tiếng: “Ta muốn hỏi người đang nghĩ cái gì! Một lúc lâu vẫn không thấy mở miệng.”

“Ta nghĩ đến tiếng hát của người.” Ngân Diện nói chậm rãi lạnh lẽo, trong câu nói kia, mơ hồ mang theo sự mong đợi. Hẳn đúng thật là đang nghĩ đến tiếng hát của nàng, thanh âm của nàng, như vượt qua cửu thiên, mang theo một chút sâu não, có thể khơi gợi đến những tổn thương đau đớn sâu kín nhất trong lòng mỗi người. |

Lời này có lẽ để nam tử khác nói sẽ mang theo vài phần mập mờ, vài phần khinh bạc, nhưng mà để Ngân Diện nói ra, người nghe không cảm thấy chút khinh bạc nào, chỉ cảm giác được hẳn thật sự thích tiếng hát của nàng.

“Đáng tiếc thật, đêm đã khuya, chỉ sợ tiếng hát quấy rầy người khác nghỉ ngơi, nếu không, Văn Thanh sẽ hát cho người nghe.” Văn Thanh khẽ cười nói, có thể hát cho hẳn nghe, nàng cũng thấy trong lòng thỏa mãn -.

Người nói Vô Tâm, người nghe cố ý. |

Ngân Diện vừa nghe, lập tức hỏi: “Người nguyện ý hát cho ta nghe?” Thanh âm mang theo vài phần hồi hộp, trong bóng đêm, dường như đôi mắt đẹp kia đang phát sáng.

“Chỉ cần có cơ hội, Văn Thanh tất nhiên nguyện ý hát cho người nghe -.” Nàng nói, không hiểu được, vì sao Ngân Diện lại cao hứng như vậy, lúc này, dù muốn thế nào cũng không hát được.

“Cơ hội là do con người tạo ra -, hát ở đây sẽ kinh động đến người khác, chúng ta đi chỗ khác.” Hẳn nói, trong tiếng nói có chút cấp bách.

“Ách... ” Văn Thanh có chút ngạc nhiên, không ngờ hẳn lại nghĩ ra cái phương pháp này, giữa đêm hôm khuya khoắt, hẳn muốn nàng ra ngoài hát cho hẳn nghe. |

“Người không muốn?” Thanh âm trong trẻo lạnh lùng không che dấu nỗi sợ thấy vọng: “Muốn, nhưng một nữ tử lại giữa đêm giữa hôm ra khỏi nhà, nếu để người khác biết, nhất định sẽ trở thành đề tài đàm tiếu. Coi như hết!”

“Ta không nghĩ thế.” Thấy nàng nói vậy, hắc sẽ không để nàng gặp chuyện không hay, chính nàng đã nói, chỉ cần có cơ hội, sẽ hát cho hắc nghe!

“Chúng ta đi thôi!”

...

Gió thổi rất mạnh, dù đã khoác thêm áo choàng, Văn Thanh vẫn thấy rét run, toàn thân run cầm cập.

Một tay vội vàng kéo vạt áo lại.

Ngân Diện tựa hồ cảm giác được nàng đang lạnh, vốn dĩ là hắc nắm tay nàng, bây giờ liền ôm nàng vào lòng.

Văn Thanh không nói gì thêm, mặc dù như vậy là không tốt, nhưng mà ấm áp hơn rất nhiều, sự ấm áp như dòng nước, xuyên qua quần áo, làm ấm cơ thể. Hơn nữa, nàng cũng biết Ngân Diện không có ý đồ khác, chỉ vì muốn nàng ấm áp, nếu nàng đẩy ra, chẳng những phụ tâm ý của hắc, càng khiến hai người mất tự nhiên. |

Người trong giang hồ vốn là không so đo phàm văn tục tiết, nàng mặc dù không phải người trong giang hồ, nhưng mà lúc này đang ở giữa chốn giang hồ, tất nhiên phải học ít qui củ của giang hồ.

Bọn họ xuyên qua phố lớn ngõ nhỏ, xuyên qua đình đài lầu các, Văn Thanh cho là hắc muốn dẫn nàng đi Tuyết Linh Các, không ngờ càng đi

càng xa, ra khỏi Chiến Thành phồn hoa, đi tới một đỉnh núi, hăn mới ngừng lại.

Văn Thanh đưa mắt nhìn, chỉ cảm thấy mọi nơi rất yên lặng, trong bóng tối chỉ có bầu trời – đầy sao lấp lóe tinh quang.

Ban đêm trong rừng trên núi, hàn ý lạnh thấu cả tim, trong bóng đêm thảnh thỏa truyền đến tiếng ếch kêu, cùng với tiếng thở của hai người.

“Ở chỗ này, sẽ không làm phiền người khác nghỉ ngơi.” Ngân Diện cười nói. |

Văn Thanh cười một tiếng, nói: “Chỉ sợ người sống dưới chân núi nếu chưa ngủ, mơ hồ nghe được tiếng hát, sẽ tưởng là quỷ hiện lên giữa đêm!! “

“Ngay cả quỷ âm, cũng là– nữ quỷ mỹ lệ với tuyệt đẹp – thanh âm!” Hiếm hoi mới thấy Ngân Diện hài hước nói, xem ra tâm tình không tệ.

Hăn đứng lên từ mặt cỏ: “Kỳ thật ta thích ngồi một mình trong đêm, cả tâm linh, sẽ bình tĩnh trở lại trong tích tắc, những chuyện không giải quyết được, cũng nhờ sự yên tĩnh này mà trở nên rõ ràng. |

“Người có rất nhiều chuyện không thể giải quyết sao?” Văn Thanh hỏi, có điểm không rõ, nghe lời nói của hăn, hình như hăn đang có một áp lực thật lớn.

“Người sống trên đời, luôn có những chuyện không giải quyết được, mà ta, chỉ sợ là người nhiều nhất!! ” hăn nói, trong lúc nhất thời, khí tức bị tích tụ không thể giải thoát như ép người ta không thở được.

Ngay Văn Thanh, cũng cảm nhận được hăn có sự bất đắc dĩ.

Không biết vì sao hăn lại bất đắc dĩ?

Nàng cứ nghĩ, sát thủ là ...kẻ không lo lắng nhất, không nghĩ ra, hẳn lại có nhiều tâm sự tích tụ như vậy. Có lẽ, thân phận của hẳn, không chỉ đơn giản là một sát thủ?

Văn Thanh đoán, nhưng không hỏi nữa, chuyện hẳn không muốn nói, nàng sẽ không muốn hỏi -.

Mỗi người đều có bí mật của riêng mình, mà đã là bí mật, tất nhiên không muốn để cho người khác biết. |

“Văn Thanh không thể vì người giải quyết ưu phiền sắp xếp khí khăn, chỉ có thể hát một bài để người hết buồn bực. Ngân Điện muốn nghe bài gì?” Nàng hỏi.

“Tùy người chọn.”

Văn Thanh nghe xong, không từ chối, cất tiếng hát

Nguyệt ba nghi giọt. Vọng ngọc hồ thiên gần, Vô Trần cách.

Thúy đôi mắt hoa, băng ti chức luyện, hoàng nói bảo quang tướng thẳng.

Bạch liên thi rượu sầu, nan ứng tiếp, rất nhiều xuân sắc.

...nhất vô lại, là tùy hương thừa dịp chúc, từng bạn cuồng khách.

Tung tích. Mạn trí nhớ. Già rồi đổ lang, hẳn nghe đông phong địch.

Liễu viên đăng sơ, mai thính tuyết tại, ai cùng nhỏ khuynh xuân bách.

Cũ tình câu chưa định, nhiều tự học, năm đó du lịch.

Sợ vạn nhất, lỡ người ngọc, dạ hàn rèm khách.

Bóng đêm đẹp như họa, tĩnh như họa, trong đêm yên lặng, vạn vật không có tiếng động, tiếng hát tuyệt đẹp, như là âm thanh duy nhất của đất trời, xuyên qua ngọn cây, xuyên qua nụ hoa, xuyên qua không khí, trên đỉnh núi xa xa, vọng lại tiếng vang, cùng với tiếng hát trong vắt, như phối hợp, như mộng như ảo..... |

Hát được nửa, đột nhiên có tiếng tiêu truyền đến, tiếng tiêu xa xôi, kết hợp với tiếng hát thanh tịnh đẹp đẽ, làm cho người ta mê say, bay lượn trong không gian, như nhảy múa với hoa cùng gió.....

Hát xong một bài, Văn Thanh kinh ngạc quay đầu lại: “Người là người thổi tiêu trong rừng đào đêm đó?” Đúng vậy, tiếng tiêu đấy, nàng không thể nào quên, bởi vì, cùng một khúc nhạc, mỗi người sẽ khác, khúc nhạc đấy, chắc chắn là của Ngân Diện

Đêm hôm đó, nàng đã coi tiếng tiêu là tri âm, thật sự là rất sinh động, nàng phảng phất thấy con người hẩn trong khúc nhạc đấy.

Ngân Diện một mực nhìn nàng, xem như chấp nhận.

Thượng Quan Văn Thanh, bất luận lúc nào, cũng thông minh như vậy, làm cho người ta phải tán thưởng. |

Hơn nữa nàng – không phô bày sự thông minh của nàng, không cố gắng phô diễn nó, nàng – nhã nhặn lịch sự, luôn lơ đãng với đời, khiến người khác rung động.

“Người không nên làm thiếp của Phượng Cô –.” Hẩn nói, lộ ra sự tiếc hận: “Hẩn không phải phu quân của người, hẩn không nhìn thấy cái đẹp của người, đặc biệt của người, hẩn không hiểu được người, không quý trọng người! Người đáng được đối đãi tốt hơn thế.”

Văn Thanh cười một tiếng, lạnh nhạt bình thản, ngồi xuống bên cạnh hẩn, nhìn lên trời sao, nói nhỏ: “Người sống trên đời chín chuyện thì tám

không như ý, mong thế này nhưng lại thành thế khác, quan trọng là có niềm tin, tự nhiên sẽ có kết quả.”

Nàng mịt mờ nói, không nói ra chuyện sẽ rời Phượng Cô mà đi.

Hiện tại còn chưa đến lúc, không được nói ra, hơn nữa, nàng tin tưởng vào sự thông minh của Ngân Diện -, nhất định hẳn có thể đoán được đại khác nàng muốn nói gì.

Hắn sáng tỏ nói: “Người nghĩ được thế là tốt rồi, chỉ cần người yêu cầu trợ giúp, người mang ngọc bội đến Tuyết Linh Các tìm Phi Tuyết, nếu Phi Tuyết không ở đó, người hãy tìm chủ sự Tuyết Linh Các– Hạ Thanh, các nàng nhất định sẽ đem toàn lực trợ giúp cho người.” |

“Cám ơn.” Chỉ là người dừng bất ngờ gặp gỡ còn có thể nói với nàng như vậy! Vợ chồng với nhau lại toàn hành hạ làm khó nhau, tại sao lại oái oăm thế chứ?

Nàng không rõ, nàng đã đọc cả vạn cuốn sách, nhưng càng đọc càng không thể nhìn thấy lòng người.

“Đối với ta, người không cần phải nói cám ơn -.” Ngân Diện nói, trong đêm tối – ánh mắt hắn nhìn nữ tử bên cạnh, hắn gặp qua – vô số nữ tử, thanh lệ -, tuyệt điểm -, kiêu my -, cả khuynh thành cũng gặp qua, khả hết lần này tới lần khác, nhưng lại có hảo cảm với nữ nhân thanh tú này.

Hắn không thích vui vẻ náo nhiệt, bình thường luôn độc lai độc vãng, nhưng hết lần này tới lần khác, luôn tìm cơ hội để gặp gỡ nàng.

Đây là cái tình cảm gì, hắn cũng không thể nghĩ ra!

Hôm nay chứng kiến chuyện đó, lo lắng nàng sẽ bị Phượng Cô –làm thương tổn, chiều nay hắn không có quyết tâm đến, cuối cùng cũng đến gặp

nàng nàng, từ lúc hăn chào đời đến giờ, đây là lần đầu tiên xảy ra chuyện như thế này. |

“Hăn hôm nay có...làm gì người không?” Hăn hỏi.

“Ai?” Không rõ hăn đột nhiên hỏi cái gì...: “Phượng Cô sao?”

“Trừ... hăn ra thì còn ai vào đây?! ” ngữ khí của hăn hơi giận, lộ ra lạnh dạ, chen vào lòng nàng.

“Hôm nay thế cũng là tốt rồi!” Đúng thật thế là tốt lắm rồi, bởi vì, hăn chỉ bắt nàng quỳ hai canh giờ, đây là hình phạt nhẹ nhất của hăn từ trước tới giờ, chỉ là nàng đang có bầu, không chịu nổi mệt nhọc, mới có thể té xỉu, nghỉ ngơi qua đi, đã không còn đáng ngại gì.

“Cái gì mà tốt lắm rồi? Hăn hỏi, ngữ khí đã khôi phục bình tĩnh ôn lạnh trong dĩ vãng –. |

“Không nói tới hăn nữa, nói tới hăn làm gì!! ” Văn Thanh khẽ cười cười, vừa nói tới Phượng Cô, tâm tình khó khăn lắm mới vui vẻ lại thấy buồn bực. Không đề cập tới hăn nữa.

“Ta giúp người xem mạch.” Hăn vừa nói vừa vươn tay muốn cầm cổ tay nàng.

Văn Thanh giật mình, thu tay lại, mặt biến sắc, lắc đầu một cách mãnh liệt.

Nghĩ lại mình có chút kích động, từ từ nói: “Ta không sao, chiều nay đại phu đã xem qua, nói không đáng ngại nữa, chỉ có điều thân thể tương đối suy yếu, yêu cầu tĩnh dưỡng thật tốt.”

Chuyện có thai, nàng không muốn lộ ra. |

Ngân Diệm nhìn nàng, biết nàng cũng không nói dối, chắc là có chút ần tình không muốn hăn biết. Hăn cũng không truy cứu, bởi vì, thật ra có rất nhiều phương pháp, không nhất thiết là phải trực tiếp bắt mạch.

Lấy từ trong người một lộ dưỡng nhan hộ thể đan, đưa cho nàng: “Đây là dưỡng nhan hộ thể đan, nữ tử ăn vào, có thể dưỡng nhan bổ máu, tẩm bổ thể chất -, người cầm bên người, mỗi ngày ăn một viên, rất tốt cho thân thể.”

Văn Thanh tiếp nhận, ngón tay tinh tế vuốt ve cái bình lóng lánh như tuyết, vừa nhìn đã biết là thứ vô cùng quý giá, thân bình trắng bóng, lóe sáng chói mắt trong bóng tối nhập nhoạng, trên thân bình vẽ cây trúc thanh tân xanh nhạt, xanh trắng giao nhau, càng nổi bật đẹp mắt. |

“Tại sao đối xử với ta tốt vậy?” Nàng hỏi, không nén được sự cảm động trong lòng.

Bọn họ chỉ mới gặp qua có một lần, hơn nữa hăn cũng có ơn với nàng. Tại sao hăn đối với nàng, lại tốt như vậy?

“Đối tốt hay xử tệ với một người, hoàn toàn là do ta tự mình quyết định, ta cảm giác được người xứng đáng để ta đối tốt, có lúc người cũng sẽ đối tốt với ta. Người có thể coi đó là một loại duyên phận.” Hăn nói. |

Đúng vậy, đúng là do duyên, tuy chỉ là liếc mắt, cũng hơn trăm ngàn lần tiếp xúc. Nàng... là người đầu tiên hăn nguyện ý đối tốt, có lẽ, cũng là người duy nhất trên cõi đời này.

Nàng không nói gì, hai tay cầm bình ngọc, khóe mắt, có nước mắt, như đốm sáng trên trời. Gặp gỡ Phượng Cô, có lẽ là bất hạnh của nàng -, nhưng may mắn còn rất nhiều người yêu thương che chở cho nàng, nghĩ đến đó, nàng cảm thấy thật hạnh phúc -. |

Ngân Diệm không nói gì, ngón tay thon dài đưa lên, khẽ lau đi những giọt nước mắt trên mặt nàng.

“Đêm rồi, ta đưa người trở về! Thân thể của người không tốt, cần ngủ sớm.” Hãn nói.

Một câu nói chất phác tự nhiên không hoa mỹ, mang theo rất rất nhiều quan tâm, sưởi ấm trái tim lạnh lẽo của nàng.

“Ân.” Nàng gật đầu. |

Ngân Diệm nhìn như lơ đãng kéo tay nàng bay vọt lên.

Chỉ trong tích tắc đấy, đã đủ để hãn xem mạch của nàng.

Hãn thật sự không ngờ, hóa ra nàng mang thai?!! |

Vì sao, nàng mang thai mà không muốn để cho người khác biết? Hình như, ngay cả Phượng Cô cũng không biết là nàng đang mang thai?

Rốt cuộc, nàng giấu chuyện này với mục đích gì?

Chẳng lẽ là???

Đứa con trong bụng nàng, có từ lúc nàng bị cưỡng đoạt trước khi cưới?!!

Trong tim của hãn, trừ...ra khiếp sợ, có rất nhiều sự thương hại.

Một nữ nhân, gặp chuyện như vậy, đã là bất hạnh lắm rồi, lúc này còn châu thai ám kết, đến lúc đó, chỉ sợ không chỉ Phượng Cô không thể dung nàng, thế gian cũng không có ai dung nàng -, nàng phải sinh tồn như thế nào đây?!! |

Tay hãn không tự giác trở nên căng thẳng.

“Đau!! ” Cánh tay bên hông bóp chặt, khiến Văn Thanh đau đến nín thở.

Ngân Diện cả kinh, vội vàng buông lỏng cánh tay: “Xin lỗi.”

“Người nghĩ cái gì vậy?” Nàng thấy, hắn dường như đang nghĩ chuyện gì, ánh mắt biến đổi, tay cũng nắm lại.

Hắn quay đầu nhìn nàng, cuối cùng vẫn không nói, chỉ lắc đầu: “Không có việc gì.”

Nàng không muốn nói, hắn sẽ không hỏi -, nhưng mà mặc kệ như thế nào, hắn đều sẽ bảo vệ nàng -.

“Ngày người quyết tâm rời khỏi Phượng Cô, chỉ cần tới tìm ta, ta nhất định sẽ giúp người rời khỏi hắn -.” Không rõ vì sao hắn lại biết, nàng nhất định sẽ không bỏ rơi hài tử vô tội này.

Mà nếu muốn giữ lại hài tử, nhất định phải rời khỏi Phượng Cô -. |

Nàng chỉ là một thiếu nữ tử, muốn thoát khỏi Phượng Cô, là chuyện khó bậc nhất.

“Ân.” Không biết vì sao hắn lại nhắc đến chuyện này, có chút kỳ quái, rồi lại nhận ra không thể hỏi,

Vì vậy đành đáp như thế.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Phượng Cô Phát Hiện.

Thất Thân Làm Thiếp

Mới đến lớp tường ngoài, Ngân Diện đột nhiên ngừng lại, thần sắc trở nên nghiêm túc. Đứng tại chỗ đưa mắt quét từ trái sang phải.

Nhất thời, Văn Thanh cũng cảm nhận được không khí khẩn trương, nhỏ giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

“Tình huống không đúng.” Ngân Diện nói nhỏ. Rồi sau đó buông nàng ra: “Bên trong yên tĩnh quá mức bình thường, hơn nữa ta cảm giác được bên trong có rất nhiều sát khí, xem ra tình huống không đúng, người từ cửa chính đi vào, để tránh làm người ta phát hiện người ở cùng một chỗ với ta, đến lúc đó khó có thể giải thích sự trong sạch của người.”

“Ân.” Văn Thanh gật đầu, cũng cảm giác được việc này rất nghiêm trọng, sắc mặt thay đổi lần nữa, nếu để Phượng Cô biết, không biết sẽ xảy ra những chuyện gì. Tay không tự giác đặt lên bụng, hiện tại có thai nhi, không thể so với dĩ vãng nữa, nếu bị thương tổn thêm lần nữa, chỉ sợ thai nhi khó bảo toàn.

Ngân Diện nhìn Văn Thanh không biết là lúc này nhìn vào hai người thật sự rất mờ ám, nói: “Nếu như Phượng Cô phát hiện người ra khỏi nhà, người hãy nói là Phi Tuyết tìm người, ta sẽ nói với Phi Tuyết để cùng phối hợp với người, như vậy sẽ không xuất hiện kẻ hở nào.”

Hắn nói xong liền phi thân, thân ảnh trắng như tuyết biến mất trong bóng đêm tăm tối.

Lôi kéo vạt áo, hít một hơi thật sâu, đè xuống trái tim đang không ngừng phập phồng, lúc này Văn Thanh mới chậm rãi đi vào cửa lớn.

Việc kinh doanh của Phượng vũ trà lâu không phân biệt ngày đêm, thời tiết, lúc nào cũng có người đến uống trà nghe khúc, từ sáng đến tối, không có lúc nào ngừng kinh doanh -, lúc nào cũng có người đến uống trà, nếu ở nơi khác, việc này chắc hẳn rất kỳ quái, nhưng tại Chiến Thành, việc này lại hết sức bình thường. Bởi vì người ở nơi này, đều là người trong giang hồ, có rất nhiều công tác, chẳng phân biệt ngày đêm. |

Cho nên lúc Văn Thanh đi vào từ cửa chính -, vẫn thấy không ít khách đang uống trà.

Vì tránh cho người hôm nay có mặt ở Tuyết Linh Các nhận ra nàng, nàng đi rất nhanh. May là không ai nhận ra, nàng liền vội vàng xuyên qua chính đường.

Đúng lúc này,- một gã sai vặt của trà lâu nhận ra nàng, kinh ngạc hỏi: “Nhị phu nhân, khuya như vậy ngài còn đi ra ngoài sao?”

Văn Thanh gật đầu: “Đúng vậy, vừa rồi không ngủ được, đi ra ngoài một chút.”

“Vậy sao, phu nhân nếu sau này ngài đi ra ngoài nhớ đem theo người bảo vệ, Chiến Thành này giống như kinh đô, ngư long hỗn tạp, người xấu người tốt lẫn lộn -. Ngài đi ra ngoài một mình, quá nguy hiểm!” Hắn là một người nhiệt tình, dặn dò Văn Thanh rất nhiều.

Văn Thanh gật đầu nhẹ nhàng, không ngờ gã sai vặt nhìn bề ngoài mới mười ba mười bốn tuổi, cũng biết quan tâm tới người khác như vậy: “Cám ơn tiểu ca đã nhắc nhở, lần sau ta nhất định nhớ kỹ -.”

Gã sai vặt được Văn Thanh cảm ơn, tai đỏ rục lên, không có ý tứ gì đầu, ngượng ngùng nói: “Nhị phu nhân cáo biệt... Đừng nói những lời này, nô tài... Nô tài chỉ là tùy tiện nhắc nhở vài câu mà thôi, phu nhân... Phu nhân mau đi ngủ đi!! Nô tài làm việc đây!”

Hắn vội vã nói xong, bỏ chạy nhanh như chớp.

Văn Thanh không khỏi cười một tiếng, hài tử mới lớn, đùa hắn thật là vui. Tay lại lơ đãng đặt lên bụng, dường như, từ khi có hài tử, chỉ cần nhìn thấy trẻ con, liền cảm thấy thập phần thân thiết.

Mang theo vài phần vui vẻ, chậm rãi đi vào Trà Hương Các, thấy bên trong vô cùng yên lặng, tối tăm, đích xác cảm thấy yên tĩnh đến mức không bình thường, như là có bàn tay sắp đặt.

Tuy biết có nguy hiểm đang ẩn náu, nhưng nàng không biết được là gì, chỉ có thể bình tĩnh chờ đợi, nước đến đấp đề. Vì hài tử, vì bản thân, tất cả nàng đều có thể nhẫn nhịn.

“Chi nha” một tiếng, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, đi vào, liền ngửi thấy mùi – đàn hương yếu ớt, đó là mùi chỉ Phượng Cô mới có, nói là đàn hương cũng không hoàn toàn chính xác, là hỗn hợp đàn hương và khí chất lạnh lẽo, khiến người ta ngưng thần.

Hắn ở trong phòng!! |

Trong lòng cảnh giác, nhưng vẫn phải dè dặt, giả vờ không biết nhẹ nhàng đi thắp nến.

Nến được thắp lên, bên trong phòng bừng sáng.

Con người lãnh khốc mà vô tình đó, đang yên vị ngồi ở đầu giường, vẻ mặt – tối tăm, môi mỏng hơi nhếch.

Quanh thân hắt tảo ra một loại– lãnh khí dày đặc, Văn Thanh không chịu nổi hàn ý rừng mình một cái.

Làm bộ như mới phát hiện ra sự hiện hữu của hắt, thở nhẹ nói: “Gia tại sao lại ở đây?!!”

“Tại sao ta không thể ở chỗ này?” Hắt hỏi, sắc mặt vốn đã tối tăm, thanh âm thì càng giống hàn băng vạn năm, phun ra những câu đó như thể muốn tất cả Phụng Vũ Lâu phải đóng đá.

“Thiếp thân không có ý đấy, thiếp thân chỉ muốn nói, gia tới đến tại sao lại không tắt đèn! Hại thiếp thân giết cả mình.” Nàng dùng lời lẽ dịu dàng mà nói, khẽ cười –lơ đãng đánh giá hắt, từ khi nào, nàng cũng học được cách dùng lời lẽ để giết người.

Nhưng nếu không học, làm sao có thể sinh tồn?!!

“Bị dọa cho hoảng sợ?!” Hắt nghe xong nhướng mày hỏi.

“Đúng vậy, thiếp thân vừa tắt đèn lên nhìn thấy Gia, quả thực là rất sợ.” Nàng nói một cách mềm mại. Nhưng trong lòng đã sớm biết câu sau của Phụng Cô, nàng tự tiện đi ra ngoài, mặc kệ là giải thích như thế nào, đều là trốn nhà giữa đêm, hắt làm sao có thể dễ dàng buông tha cho nàng cơ chứ

Cuối cùng, hắt lạnh lùng hỏi: “Không làm cái gì trái với lương tâm thì sợ cái gì chứ?”

“Nửa đêm thấy một người ở trong phòng, tất nhiên là phải sợ hãi.” Nàng lả lướt nói, nhưng nói xong lại hận không thể tự cắn đứt lưỡi ngay lập tức, tại sao không chịu nhẫn nhịn chứ, hắt nói cái gì thì mặc kệ hắt đi, làm cho hắt vừa lòng là được.

Nhưng hết lần này tới lần khác, lại nói trước khi kịp suy nghĩ!!

Ai!!

Hậu quả có xấu đến đâu cũng phải tự làm tự chịu thôi, nhìn hăn về mặt lạnh lùng cứng đờ của hăn, trong lòng nàng thầm than khóc.

Cứ tưởng hăn sẽ sử dụng bạo lực, ai ngờ hăn chỉ là dựa đầu giường, thần sắc dày lên, đôi mắt lóe lên: “Người có đọc sách thánh hiền -, nói cho ta nghe, một người đàn bà đã có chồng, nửa đêm còn ra khỏi nhà, có thích hợp không?”

“Thiếp thân không mang người hầu theo, nửa đêm một mình ra khỏi nhà, thật là không ổn, mong gia thứ tội.” Văn Thanh cúi thấp đầu xuống, hai mắt nhìn chăm chú đá xanh lát sàn nhà, lẳng lặng nói.

“Sao?... Người cũng biết là không ổn ư -?” Hăn nghe xong lời của nàng, chậm rãi nói: “Ta còn tưởng rằng đây là chuyện không tốt vào loại bậc nhất rồi ý chứ!!”

Nói xong đôi mắt sắc bén bắn thẳng về phía nàng. |

“Là thiếp thân hồ đồ, cầu gia tha thứ!!” Thanh âm của Văn Thanh mềm mại –vừa cúi đầu vừa nói, trong đêm lạnh lẽo, làm cho người ta cảm thấy thống khổ.

“Nữ nhân của Phượng Cô ta nửa đêm một mình đi ra ngoài, nếu để người ngoài biết được, muốn ta đội nón xanh sao (bị cấm sùng)!!” Thanh âm của hăn, dần dần lãnh khốc khởi lai, mang theo cuồng phong thổi quét.

“Cầu gia thứ tội!!” Văn Thanh nghe xong, mặc dù trong lòng có lửa, nhưng chỉ có thể ầm nhẫn, chậm rãi quỳ xuống, hi vọng được hăn tha thứ.

Nàng một mình đi ra ngoài không phải muốn hăn mang danh có vợ ngoại tình mà?!!

Nàng là Thượng Quan Văn Thanh, chứ không phải phường tiện nhân! Có lẽ trong mắt thiên hạ, nàng không phải trong sạch, nhưng mà lòng của nàng vĩnh viễn trong sạch -.

Phượng Cô, con người vô tình này, không hủy hoại sự kiêu ngạo của nàng, lòng tự ái của nàng, thì hẳn vẫn chưa hài lòng sao?!!

“Nói!! Người đi ra ngoài làm cái gì?!!” Hắc đột nhiên quát nàng.

Ánh nến chập chờn trong gió, ngọn lửa lay lay, mặt của hắc, nửa tối nửa sáng, càng lộ ra sự tàn khốc ngoan độc!!

May là Ngân Diện chu đáo, đã sớm tìm đường lui cho nàng, vì vậy nàng theo đúng lời Ngân Diện, chậm rãi trả lời Phượng Cô: “Cầu gia tha thứ, thiếp thân hôm nay gặp Phi Tuyết cô nương như gặp được tri kỷ, vì vậy hẹn buổi chiều cùng trò chuyện về nhạc phổ.”

“Phi Tuyết?” Phượng Cô dường như không ngờ Văn Thanh đi gặp Phi Tuyết, vì vậy thanh âm cũng có chút ngạc nhiên.

“Đúng là Phi Tuyết cô nương.” Văn Thanh thấy hắc bình ổn một chút, cảm thấy hiệu quả, vì vậy lại vội vàng nói: “Phi Tuyết cô nương tài nghệ kinh thế, không người nào có thể so sánh, Văn Thanh tự nhận mặc dù đã tập đàn nhiều năm, nhưng vẫn chưa đạt tới cảnh giới, vì vậy liền mạo muội mời Phi Tuyết cô nương để thỉnh giáo tài đánh đàn, khó có thể gặp được Phi Tuyết cô nương cũng là người yêu âm nhạc, vì vậy không chờ được hẹn chiều nay cùng nói chuyện. Nhưng Phi Tuyết cô nương không thích có mặt người ngoài, vì thế Văn Thanh đi một mình.”

Nàng nói xong hoàn toàn hợp tình hợp lý, toàn những lời rất có lẽ phải.

Còn về việc Phi Tuyết không thích gặp người ngoài, tuy là nàng phỏng đoán, nhưng cũng đúng được đến tám chín phần, với biểu hiện thần bí của nàng ấy, đủ biết ngày thường nàng ấy không thân thiện với người khác lắm.

Cho nên nàng mới cả gan nói vậy.

May mắn là những điều nàng phỏng đoán đích thực là hoàn toàn đúng, Phi Tuyết, đích xác không phải người thân thiện dễ gần, một tháng trừ hai ngày lên đài hiến nghệ, còn những ngày khác, không ai có khả năng thăm dò được hành tung của nàng ấy, đừng nói đến chuyện gặp mặt.

Ngay cả Phượng Cô, cũng đã phá không ít thám tử, nhưng cũng không cách nào biết được hành tung và lai lịch của Phi Tuyết.

Như thế nàng ấy không phải người bình thường, sau khi lên đài hiến nghệ xong thì trở thành không khí, biến mất như chưa từng xuất hiện, đến lúc biểu diễn lại ngưng tụ thành người.

Nghe được Văn Thanh nói, hần đột nhiên nổi lên một ý nghĩ, nhưng mà hần vẫn phải kiểm chứng lại lần nữa xem những điều Văn Thanh nói là thật hay không, vì vậy lại hỏi: “Trong Chiến Thành ai cũng biết, Phi Tuyết trừ...hai ngày hiến nghệ mỗi tháng, bình thường không gặp người khác, vì sao lại đồng ý lời mời của người?”

Hỏi cái này thật sự khiến Văn Thanh ngẩn cả người, nàng không biết, Phi Tuyết bình thường không gặp người khác, nàng thân là nghệ linh, tuy là phong thái bất phàm, nhưng chắc cũng phải có trường hợp cá biệt nào đó chứ.

Có ai ngờ nàng ấy không gặp người khác bao giờ!! |

Nhất thời nàng không thể nào giải thích, vì vậy không thể làm gì khác hơn là nói: “Cái...này thiếp thân cũng không rõ lắm.” Đây là ...câu trả lời ngu nhất, nhưng vào giờ phút này, sợ rằng đây chính là câu trả lời hữu hiệu nhất.

Bởi vì nàng căn bản là không có mời Phi Tuyết, cũng tự nhiên không có vì sao khăng đải thấy vừa nói.

Nói dối thế này, thật đúng là mệt!!

Nhưng mà nàng vẫn phải xốc lại tinh thần để đối phó Phượng Cô, tránh tạo thêm sai lầm.

Nhìn ánh mắt Phượng Cô –, hình như không nổi giận nữa.

Mặc dù không rõ ràng lắm vì sao hấn lại đột nhiên khoan dung, nhưng trong lòng nàng thoải mái hơn rất nhiều.

Trong lòng Phượng Cô tự có quyết định của riêng hấn, tình báo của Tuyết Linh Các, là sở hữu quốc gia, chỉ cần là tin tức, từ chuyện to như đại thần trong triều, cho đến chuyện nhỏ như mấy tên trộm vớ vẩn, Tuyết Linh Các đều nắm rõ như lòng bàn tay, hơn nữa phía sau còn có triều đình làm chỗ dựa.

Tuy nhìn qua chỉ là một nơi ăn chơi danh tiếng, nhưng cũng không có ai dám động vào.

Trước đây có một bang chủ muốn cầu kiến Phi Tuyết mà không được, vì vậy phái người đập phá Tuyết Linh Các, kết quả là đến ngày thứ hai, toàn bang hai trăm ba mươi sáu nhân mạng, trong một đêm đi tây thiên luôn, không có ai may mắn sống sót. Sau khi tra xét cũng không tra xét được cái gì, quan phủ dù nghiêm minh cũng không xử lý được.

Từ đó về sau, không người nào còn dám vuốt râu cọp. Chỉ sợ sớm gặp tai họa bất ngờ.

Tổ chức tình báo như vậy, hấn cực kỳ cảm thấy hứng thú, nếu có thể nắm bắt thì thật tốt, chỉ tiếc trong hai năm trở lại đây hấn đã phái không ít người đi điều tra, vẫn không thể tra ra bất cứ dấu vết nào, Tuyết Linh Các không khác những thanh lâu thông thường khác, thứ duy nhất khác biệt, chính là Phi Tuyết, xuất quỷ nhập thần, vĩnh viễn khiến người ta không thể nắm bắt hành tung của nàng.

“Những lời người nói, vô luận thế nào, cũng khó mà tin được!” Phượng Cô chậm rãi nói, ánh mắt nhìn Văn Thanh chăm chú.

“Nếu Gia không tin có thể đi hỏi Phi Tuyết cô nương.” Văn Thanh nói.

Phượng Cô cũng lạnh lùng cười một tiếng, ánh mắt tà mị: “Ta không phải đã nói rồi sao? Phi Tuyết không gặp người khác. Muốn thấy mặt nàng, khó như lên trời!”

” Phải như thế nào mới có thể khiến Gia tin tưởng?” Văn Thanh nghe ra Phượng Cô nói có vấn đề, như thế có mục đích gì đó.

Không biết rốt cuộc là hãn muốn cái gì?!!

“Theo như người nói, Phi Tuyết với người nói chuyện rất hợp, chỉ bằng như thế này, người đi mời Phi Tuyết, nếu Phi Tuyết đồng ý, có thể chứng minh lời người nói là thật, nếu Phi Tuyết nhận lời mời của người, ta sẽ tin lời người.” Phượng Cô hướng về phía nàng cười lạnh.

Nói xong, lại bỏ thêm một câu: “Đương nhiên, nàng có lẽ không muốn gặp những người khác, vậy người chỉ đem Hồng Thư đi, chỉ cần Hồng Thư nhìn thấy các người ở chung một chỗ, trở về bẩm ta, ta liền tin người, hơn nữa sau này người có thể tùy thời đi tìm nàng nói chuyện, ta không ngăn cản hạch hỏi gì.”

Hóa ra đây là phương pháp của hãn, Văn Thanh mơ hồ cảm giác được, mục đích của hãn, không chỉ đơn giản thế này, không đơn thuần là muốn xác minh nàng có phải đi gặp Phi Tuyết thật hay không, mà là có mục đích khác nữa.

Nhưng mà rốt cuộc là mục đích gì, nàng không hiểu hãn, không thể đoán được, nhưng vẫn đáp ứng.

“Vậy ngày mai ta sẽ đi bái phỏng Phi Tuyết cô nương.” Ngân Diện có nói qua với Phi Tuyết, muốn gặp Phi Tuyết chắc cũng không khó khăn lắm?

Sau khi đáp ứng Phượng Cô, Văn Thanh một mực chờ Phượng Cô rời đi, chiều nay quả thực quá mệt mỏi! Nhưng mà hắn vẫn ngồi ở đầu giường, không thèm nhúc nhích, thậm chí còn nhắm mắt như thể dưỡng thần, trong lòng Văn Thanh rất buồn bực, nhưng không dám phát, vì vậy chỉ dùng giọng mềm nhũn hỏi han: “Gia còn cái gì phân phó sao?”

“Ta ở chỗ này làm phiền người sao?” Hắn chậm rãi phun ra từng chữ lạnh lẽo, mang theo vài phần áp chế, như thể nếu như Văn Thanh dám nói có, sẽ ăn đủ trường phạt từ hắn.

“Gia suy nghĩ nhiều rồi, thiếp thân không có ý tứ này. Chỉ là đêm đã khuya, gia mỗi ngày bận rộn sự vụ, nên nghỉ ngơi sớm!” Văn Thanh trả lời mềm nhũn, đang lâm vào sự đe dọa của hắn, đành phải ra dáng vẻ tiểu tước phụ quan tâm tướng công.

“Tối nay ta muốn ngủ ở đây!” Phượng Cô đột nhiên nói một câu như sét đánh, làm Văn Thanh sợ đến mức đứng không vững, nhìn hắn mãnh liệt, ngay cả chớp mắt cũng quên luôn.

Từ sau khi bọn họ lập gia đình, chưa bao giờ ở chung phòng một cách chính thức, hơn nữa hắn ghét nàng như thế, tại sao đột nhiên lại muốn ngủ với nàng!!

Chuyện này, nàng chưa chuẩn bị tinh thần một chút nào!!

Lòng bàn chân cũng toát mồ hôi lạnh!!

Phượng Cô nhìn bộ dạng của nàng, phượng nhãn trừng lên: “Người bày ra cái vẻ mặt gì vậy?!! Vừa nhìn đã thấy mất hứng!” Nói xong đi thẳng ra ngoài.

Kỳ thật Phượng Cô cũng bị cái ý nghĩ vừa rồi dọa cho hoảng sợ, không biết vì sao, lại đột nhiên muốn ngủ ở đây, có một mùi hương nhàn nhạt cho hân— cảm giác thoải mái.

Nhưng mà vừa nhìn bộ dạng của Văn Thanh, không hiểu sao hân thấy rất là buồn bực cái kình!! Hân càng ngày càng không hiểu được chính bản thân mình!!

Nhìn bóng lưng hân rời đi —, Văn Thanh cuối cùng cũng thở phào.

Một hồi phong ba đã trở thành quá khứ.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Vượt Qua Tâm Ma.

Thất Thân Làm Thiếp

Nếu đã nói dối Phượng Cô như vậy, ngày hôm sau, Văn Thanh bắt buộc phải đến Tuyết Linh Các.

Không biết Ngân Diện với Phi Tuyết có quan hệ thế nào, Phi Tuyết bình thường không dễ dàng gặp mặt, không biết có phá lệ gặp nàng không?!

Thật sự Văn Thanh có chút lo lắng, cũng biết mình làm thế là không hay, ai có nguyên tắc sống của người này, phá nguyên tắc sống của một người, là điều không tốt chút nào -. Nếu trước kia Phi Tuyết có nguyên tắc không gặp người, dù cho bây giờ nàng ấy đồng ý, khó tránh gặp nhau có điều mất tự nhiên.

Tuyết Linh Các vừa mở cửa, đã có vô số khách nhân tiến vào.

Văn Thanh mang theo Hồng Thư đi tới cửa, đứng ngoài cửa đón khách là hai người hầu, bộ dạng thanh lệ, mỉm cười chào khách, vì vậy Văn Thanh cười mỉm hỏi: “Cô nương, ta muốn cầu kiến Phi Tuyết cô nương.”

“Phu nhân, Phi Tuyết cô nương nhà ta ngày thường không gặp khách, nếu phu nhân muốn nghe đàn, có thể yêu cầu người khác, cô nương ở đây ai cũng có tài năng vượt trội, mặc dù không thể so sánh với Phi Tuyết cô nương, nhưng cũng là tuyệt sắc giai nhân, cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú có thể nói là tuyệt vời.” Một người hầu nhanh nhẹn nói, lời lẽ vô cùng khéo léo, trên môi vẫn thường trực nụ cười ngọt như mật, đẹp như một đóa hoa.

Người hầu còn lại nhận ra nàng là người hợp tấu cùng Phi Tuyết hôm qua, hỏi dồn dập: “Phu nhân có phải là người hợp tấu cùng Phi Tuyết cô nương hôm qua – Vân quốc tài nữ, phu nhân của Phượng gia Phượng Vũ Cửu Thiên –Thượng Quan Văn Thanh?!”

“Ân.” Văn Thanh nhẹ cười một tiếng, gật đầu đáp.

“Hôm qua người hát hay lắm! Ta nghe đến gần cả người, ta chưa từng nghe ai hát hay như vậy!! Cảm giác như si như túy, khiến ta đến lúc ngủ mà còn nghe tiếng người hát trong giấc mơ!!” Nàng hưng phấn nói, vô phương khống chế, nói một lúc lâu vẫn không ngừng.

“Được rồi, Thái Ngọc, người không hưng phấn đến mức quên cả nhiệm vụ của mình đấy chứ!” Người hầu đứng cạnh nhẹ giọng trách mắng.

Thái Ngọc lè lưỡi, quay sang Văn Thanh cười cầu tài. |

Văn Thanh mỉm cười đáp lại nàng.

Người hầu nói tiếp: “Phu nhân là người đầu tiên mà Phi Tuyết cô nương phá lệ mời lên đài hợp tấu, có thể thấy Phi Tuyết cô nương đối với phu nhân không giống như với người khác, chi bằng để nô tỳ đưa phu nhân đi gặp chủ sự.”

“Vậy làm phiền cô nương.” Văn Thanh nói cảm ơn, rồi sau đó đi theo nàng vào Tuyết Linh Các.

Trong các là một nữ tử mặc váy xanh nhạt thêu hoa đang đón tiếp khách nhân, nụ cười tươi tắn, là người lão luyện trong việc ứng xử.

Nhìn thấy nàng đi tới, đầu tiên là sững sờ, rồi sau đó lại hồi phục vẻ mặt thông dong, đi tới trước mặt nàng: “Phượng Thiếu phu nhân?”

“Hạ cô nương.” Tối hôm qua nghe Ngân Điện nói qua, chủ sự Tuyết Linh Các tên gọi Hạ Thanh, nhưng nàng không ngờ, Hạ Thanh lại trẻ như vậy, hoàn toàn không giống như tưởng tượng của nàng.

Nàng một mực cho là chủ sự thanh lâu –phải là những phụ nữ 30-40 tuổi, mới có đủ sự lão luyện, để có thể ứng phó với các loại khách hàng, không ngờ có người trẻ như này, lại có thể điều hành Tuyết Linh Các vững vàng như thế.

Không khỏi cảm thấy khâm phục.

“Hôm qua Phi Tuyết đã đặc biệt thông báo với ta, phu nhân tạm thời đi theo ta.” Hạ Thanh cười với Văn Thanh, sau đó đi trước dẫn đường.

Qua bao lần rẽ ngang rẽ dọc, đi qua vài đình đài lâu các, đi hết một rừng trúc, mới tới trước một tòa nhà trang nhã.

Văn Thanh ngẩng đầu, thấy trên cửa hai chữ TUYẾT VIÊN rất đẹp, nét bút cứng cáp hữu lực, sắc bén mà phóng khoáng, nhìn ra được người viết rất cương nghị và kiêu ngạo.

Chỉ tiếc không đề tên người viết.

Nàng quay đầu lại hỏi: “Chữ này là do ai viết?”

Hạ Thanh dường như không ngờ nàng sẽ hỏi như thế, vì vậy nói: “Đây là Phi Tuyết cô nương viết.”

“Sao!” Văn Thanh thở dài: “Không ngờ Phi Tuyết cô nương thanh cao ngạo khí, phong thái tuyệt sắc, chữ viết lại có khí khái và sự cương nghị của nam nhân, thật sự khiến Văn Thanh thán phục không thôi!”

Nghe Văn Thanh nói, Hạ Thanh quay đầu, dùng khó hiểu nhìn nàng, nhưng vẫn không nói cái gì, đẩy cửa ra, dẫn nàng đi vào.

Trong sân là những cây tùng xanh ngắt, không ngờ có một cây hoa ngon cỏ, cho người ta cảm giác trong trẻo lạnh lùng cứng cáp.

Chỗ này, nhìn ngược nhìn xuôi thế nào, cũng giống chỗ ở của đàn ông, không tìm được nửa điểm ôn nhu của nữ nhân.

Đi tới trước cửa phòng, Hạ Thanh nhẹ nhàng nói: “Phi Tuyết cô nương, có Phượng phu nhân cầu kiến.” |

“Mang nàng đi vào.” Từ trong phòng vang lên âm thanh hơi khàn khàn.

Hạ Thanh sau khi nghe xong xoay người, khoát tay nói: “Mời phu nhân!”

Vãn Thanh khẽ cười một tiếng: “Làm phiền Hạ cô nương.”

“Nói gì vậy, Phượng Thiếu phu nhân là khách quý mà!” Hạ Thanh lễ phép nói, trên mặt thủy trung duy trì nụ cười khách khí.

Không biết vì sao, Vãn Thanh luôn có cảm giác, Hạ Thanh đối nàng có chút địch ý, nhưng mà không biết địch ý từ đâu mà đến.

Cười thầm một tiếng, xem ra, mấy ngày nay nàng bị Phượng Cô chèn ép quá nên trở nên đa nghi.

Nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào.

Vừa mở cửa, liền mùi Dạ Lai Hương yếu ớt xông vào mũi, nhạt nhưng vẫn rõ ràng, lại mơ hồ như không thật.

Phi Tuyết đang ngồi trên ghế, dựa cả người vào thành ghế, mặc một bộ quần áo màu trắng, bên hông là một con bướm tết bằng chỉ, dây lưng bằng tơ sống buông trên mặt đất, tạo nên một cảnh vô cùng đẹp mắt.

Mái tóc đen dài buông trước ngực, mắt hạnh tĩnh lặng, dường như mới ngủ dậy, mang theo vẻ tuyệt lệ chi tử, nhìn nàng lúc này trong trẻo lạnh lùng, – trong mắt có một ít vui vẻ.

Tiếc là vẫn không thể nhìn thấy gương mặt thật của nàng, trên mặt nàng vẫn có mảnh lụa che mặt.

Nhưng mà thế này cũng đủ để người ta phun huyết rồi!!

Không biết vì sao, Văn Thanh không đành lòng mở miệng, sợ nếu mở miệng, sẽ đánh vỡ cảnh này.

“Phu nhân mời ngồi.” Cuối cùng Phi Tuyết mở miệng, – thanh âm khàn khàn ôn hòa như gió xuân.

“Cám ơn Phi Tuyết cô nương.” Văn Thanh cảm tạ nói, ngồi xuống một bên.

Hạ Thanh thấy tình cảnh này, lúc này mới mở miệng: “Hai người từ từ nói chuyện, ta còn có công việc, ta đi trước, lát nữa sẽ có người mang trà lên.” Nàng nói xong liền đi, vô cùng lưu loát -.

Không lâu sau, có tỳ nữ mang trà lên. |

Văn Thanh cảm thấy có chút kỳ quái, trong Tuyết Viện dường như chỉ có một mình Phi Tuyết, rất im ắng -, ngay cả một thị nữ cũng không có, muốn uống trà cũng phải ra ngoài gọi, Phi Tuyết ở chỗ này không lẽ không thấy bất tiện?

Phi Tuyết thấy Văn Thanh nhíu mày suy tư, biết nàng đang suy nghĩ cái gì, thân nhiên cầm lấy chén trà, nhẹ nhàng cầm nắp chén trà phất qua nước trà, hỏi: “Phu nhân đang thắc mắc tại sao trong Tuyết Viên không có lấy một thị nữ?”

Bị Phi Tuyết nói trúng tim đen, Văn Thanh có chút ngượng ngùng, dù sao thì thắc mắc chuyện riêng tư của người khác rất là không hay, cả mặt đỏ bừng vì xấu hổ.

Nhưng mà Văn Thanh cũng không có giấu diếm, thành thực gật đầu: “Văn Thanh đúng thật là đang nghĩ điều này, khiến cô nương chê cười!”

Phi Tuyết nhìn dáng vẻ khả ái rất ít thấy của nàng, trong khoảnh khắc nhìn nàng ngây dại, nhưng rất nhanh sau đó khôi phục lại trạng thái bình thường, rồi sau đó chậm rãi ngồi thẳng lên, nhẹ nhàng hất mái tóc dài với một dáng vẻ vô cùng uyển chuyển quyến rũ.

Xoay người một cái, miếng lụa mỏng phất lên, chén trà chạm vào môi người đẹp.

Văn Thanh đang thắc mắc với miếng lụa che mặt nàng sẽ uống trà như thế nào, ai ngờ chỉ trong thời gian đủ nháy mắt một cái, nàng đã uống xong rồi, Văn Thanh lộ ra chút tiếc nuối, vậy là mất một cơ hội đánh giá gương mặt mỹ nhân.

Hồng Thư đứng phía sau Văn Thanh, vừa rồi cũng một mực quan sát hành động của Phi Tuyết –, vốn định là chờ nàng uống trà để nhìn thấy gương mặt thật của nàng, trở về còn bấm báo với Gia, không ngờ Phi Tuyết cũng là người tập võ, chỉ cần quay đầu một cái, lụa mỏng khẽ bay lên, đã uống xong ngụm nước trà, nhanh đến nỗi Hồng Thư còn chưa kịp nhìn.

Phi Tuyết nhìn hai nàng, trong lòng đương nhiên là hiểu rõ suy nghĩ đó, nhưng không nói mà chỉ cười, giơ chén trà lên, nói: “Mời phu nhân nếm thử, hôm nay trà được pha rất ngon, nhạt mà vẫn ngọt, lúc mới uống thì hơi đắng, nhưng sau đó rất ngọt, cả răng môi như được tắm hương.”

“Tốt.” Văn Thanh gật đầu, cầm lấy chén trà lướt qua một lần. Trên mặt lộ ra vẻ tán thưởng.

“Trà này quả nhiên là không tầm thường, có đắng có ngọt, không có nửa phần sấp vị, như hâm nóng cổ họng mà vẫn có chút mát lạnh, chỉ sợ không chỉ trà là loại nổi tiếng, mà nước pha trà cũng là loại đặc biệt.”

Lúc còn chưa lấy chồng, phụ thân là quan thị lang, cũng coi như giàu có, hơn nữa phụ thân làm người có chút tham lam, vì vậy thỉnh thoảng lại có người tặng lễ vật.

Số người tặng trà không ít, hơn nữa tất cả đều là trà ngon cực phẩm, cho nên đã nuôi dưỡng cho nàng một cái lưỡi vô cùng kén chọn, lại thêm việc hàng ngày nhàn rỗi, nên nàng dành không ít thời gian nghiên cứu nghệ thuật pha trà.

Trà ngon, đương nhiên là do pha, cái quan trọng hơn là chất lượng nước dùng để pha.

Phi Tuyết sau khi nghe xong lộ ra vẻ vô cùng tán thưởng, liền hỏi: ” Theo ý phu nhân, nước để pha trà là loại nước gì?”

Văn Thanh liền nể thêm một ngụm, rồi sau đó từ từ nói: “Mùi trà thơm ngát, có hương thơm mát lạnh của hoa mai, nước trà không có nửa điểm tạp chất, Văn Thanh phỏng đoán, nước này là tuyết lấy vào sáng sớm mùa đông tan ra.”

Nói xong quay sang Phi Tuyết: “Phi Tuyết cô nương, không biết ta đoán có đúng không?”

Phi Tuyết tỏ vẻ tán thưởng, cười nói: “Không hổ là tài nữ đương thời, thưởng trà cũng tinh thông hơn người, khiến Phi Tuyết bội phục!!”

“Phi Tuyết cô nương quá khen, Văn Thanh chẳng qua là múa rìu qua mắt thợ thôi!!” Văn Thanh cười nhẹ, không biết vì sao, nói chuyện cùng Phi Tuyết, nàng cảm giác rất tự nhiên, không chút xa lạ khách khí.

“Tài văn chương của phu nhân là báu vật của quốc gia!” Phi Tuyết cười một tiếng, phong thái vô cùng thu hút, tóc dài buông xuống, ngón tay ngọc khẽ nhấc lên.

Dứt lời dường như nàng đột nhiên nhớ ra cái gì, bất ngờ đứng dậy.

Vân Thanh lúc này mới nhận ra Phi Tuyết vô cùng cao, hơn nàng non nửa cái đầu, với nữ nhân mà nói, thế là cao lắm lắm.

Xem ra những thị nữ tung hoa đều là đặc biệt tuyển lựa, bởi vì lúc ấy mặc dù biết nàng cao, nhưng không cao hơn mấy thị nữ đó nhiều lắm.

Khi Phi Tuyết đứng trước mặt Vân Thanh, Vân Thanh mới thực sự cảm nhận được sự cao gầy của Phi Tuyết.

Tuy là Phi Tuyết cao to như vậy, nhưng nhìn qua không hề thô, vẫn rất ôn nhu mềm mại. Ngược lại cho người ta cảm giác cao to mà tao nhã!!

“Phu nhân có bằng lòng đi đến nơi này với Phi Tuyết một lúc không?” Nàng dùng thanh âm hơi khàn nhẹ nhàng hỏi, mang theo vài phần hưng phấn, thiếu đi sự trong trẻo lạnh lùng, thêm chút trẻ con.

Vân Thanh cười một tiếng: “Được!” |

” Chúng ta đi!” Vừa nói liền cầm tay Vân Thanh.

Tay Phi Tuyết cũng rất lớn, giống như tay nam nhân, lòng bàn tay thô ráp, có lẽ là do quanh năm luyện võ, xem ra nàng không chỉ biết kinh công, kiếm pháp nhất định không tệ -, bởi vì lòng bàn tay này rất thô!!

Hồng Thư theo ở phía sau, thấy Phi Tuyết kéo tay phu nhân -, không biết vì sao, nàng cảm thấy khó chịu, nhưng tại sao lại thấy khó chịu thì không hiểu được.

Dù sao, đều là nữ tử với nhau, nắm tay là chuyện rất bình thường, không có gì đáng để suy nghĩ!!

Nhưng mà Hồng Thư vẫn cảm thấy không thoải mái, phải trơ mắt nhìn con người cao to kia, còn có đôi tay to hơn tay của phu nhân rất nhiều, nàng thật sự muốn kéo phu nhân ra.

Ai ngờ nàng thấy Phi Tuyết không vừa mắt, Phi Tuyết cũng thấy nàng không vừa mắt, Phi Tuyết trừng mắt nhìn nàng: “Vị cô nương này, phu nhân nhà người có ta chiếu cố là được rồi, người ở đây đi! Đừng làm mất nhã hứng của chúng ta!!”

Phi Tuyết không chút khách khí nói!!

Sắc mặt Hồng Thư trở nên tối đen, liền tức giận, Văn Thanh đành lên tiếng, Hồng Thư có chút xấu hổ, không tự nhiên, dù sao lời của Phi Tuyết cũng có lí, nhưng mà Hồng Thư vẫn không có cảm tình với Phi Tuyết, có điều vì biết là Phi Tuyết không có ác ý nên không chỉ trích lại được.

Văn Thanh đành dùng bộ mặt vô cùng ủy khuất nhìn Hồng Thư: “Ta đi với Phi Tuyết cô nương một lát thôi rồi sẽ trở về, Hồng Thư tỷ tỷ, người có thể ở lại đây, coi như uống mấy chén trà ngon được không?”

“Nhị phu nhân!!” Hồng Thư có chút bất đắc dĩ, nhưng Nhị phu nhân nói còn dùng giọng điệu làm nũng, làm nàng muốn cự tuyệt cũng không cự tuyệt được, hơn nữa, Nhị phu nhân xưa nay có nỗi buồn mà chẳng biết tâm sự với ai, khó khăn lắm mới gặp được Phi Tuyết, tuy có chút kỳ quái, nhưng Phi Tuyết đối xử với Nhị phu nhân rất tốt, hơn nữa phu nhân với Phi Tuyết cũng như gặp tri kỉ, lúc trò chuyện với Phi Tuyết vô cùng vui vẻ, Hồng Thư không đành lòng nói cái gì nữa.

Vì vậy không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng gật đầu: “Nếu Nhị phu nhân đã mở miệng, nô tỳ chờ người ở đây!” Nói xong còn không quên

trừng mắt nhìn Phi Tuyết, tức giận nói: “Phải chiều cổ Nhị phu nhân thật tốt!!”

Phi Tuyết không để ý tới nàng, lôi kéo Văn Thanh rồi chạy.

Chỉ phi thân một cái, đã tới hậu viện, vẫn như trước trồng đầy cây tùng cứng rắn, cảm giác rất hiu quạnh, Văn Thanh quay đầu nhìn nàng: “Người ta nói thanh tùng kiên cường, dù gãy cũng không cong (giống người quân tử, thà chết chứ không chịu nhục hay luồn cúi), Phi Tuyết cô nương thích thanh tùng như thế, chắc hẳn là một người tốt!”

“Phi Tuyết trời sanh tính tình lãnh đạm, đối với thế tục không hứng thú, vốn không định trồng cái gì, nhưng Hạ Thanh nhìn thấy không hay, nhất quyết phải trồng cái gì đó, cuối cùng thỏa hiệp, nên vì vậy mới trồng cây tùng.” Phi Tuyết nhẹ nhàng nói, thuận tay hát những sợi tóc dài lòa xòa trước trán, tuy không nhìn thấy mặt mũi của Phi Tuyết, nhưng có thể cảm giác được sự cuồng ngạo của nàng qua những đường nét đang hiện ra trước mắt.

Qua rừng tùng, liền thấy một cảnh tượng khác.

Khắp nơi là mùi Dạ Lai Hương, càng vào sâu, mùi Dạ Lai Hương càng đậm.

Khó trách trên người Ngân Diện và Phi Tuyết luôn có mùi Dạ Lai Hương thoang thoảng, xem ra, tất cả đều là nhờ mảnh đất này!!

Nhưng mà ngửi thấy mùi này, Văn Thanh cũng không dám đến gần.

Dạ Lai Hương, hoa nở ban đêm hương khí bay xa ngàn dặm, là mùi mà loài rắn yêu thích nhất, chỉ cần có mùi Dạ Lai Hương, thì có bóng dáng loài rắn.

Chỗ này nhiều – Dạ Lai Hương như vậy, chỉ sợ là có không ít rắn -.

Văn Thanh không tránh khỏi sợ hãi.

Phi Tuyết phát hiện Văn Thanh tái mặt, liền hỏi: “Làm sao vậy?”

“Ta sợ rắn.” Văn Thanh nói nhỏ, đảo mắt nhìn quanh, quả nhiên có con rắn đi đến.

“Thì ra là thế!” Phi Tuyết dường như không ngờ nàng sẽ trả lời như thế, gương mặt rất vui vẻ, ôn hòa như gió xuân.

“Người không cần sợ, mấy con rắn này, kỳ thật không có gì đáng sợ -!! Không, nói chính xác thì trên đời này không có gì đáng sợ, chẳng qua là tâm lý cả thôi!!” Phi Tuyết nói xong, kéo tay Văn Thanh.

Thanh âm khàn khàn nói: “Đi theo ta!!” |

Nói xong liền đem Văn Thanh đang bám vào người phi thân thẳng vào giữa Dạ Lai Hương.

Mặt Văn Thanh trắng bệch, cho dù nàng biết sợ rắn là do tâm lý ám thị, nhưng mà nàng không có cách nào vượt qua nỗi sợ tâm lý đấy, nàng sợ nhìn thấy rắn.

Trườn dưới đất, mềm nhũn, còn không ngừng khè khè!!

Mỗi lần thấy con mắt bé như sợi chỉ độc ác nhìn nàng chăm chú, còn liên tục phun khí, nàng liền không giấu được sự sợ hãi đến từ đáy lòng.

Phi Tuyết ôm cả người nàng vào lòng, rồi sau đó phi thân vào trong rừng Dạ Lai Hương— đến bên một cái ao nhỏ, bên cạnh còn có một hòn đá to.

Phi Tuyết khẽ kéo váy, thuận thế ngồi trên tảng đá, xem ra vô cùng quen thuộc, chắc là thường xuyên ngồi ở đây.

Văn Thanh dù thế nào cũng không dám ngồi xuống, đảo mắt nhìn trái nhìn phải, toàn thân đã toát mồ hôi lạnh. Nhìn– Dạ Lai Hương ở khắp nơi, cảm giác giống như là đang nhìn thấy chỗ nào cũng có rắn, đầu óc bắt đầu lảo đảo muốn ngất xỉu.

“Ngồi ở bên cạnh ta.” Phi Tuyết nói.

Mặt Văn Thanh đã tái dại quá nửa, tâm tình bắt đầu nôn nóng nói: “Phi Tuyết cô nương, mang ta trở về!” Thanh âm cô cùng lãnh liệt.

Nàng không thích đùa thế này, Phi Tuyết hơi quá đáng!

Biết rõ nàng sợ, còn cố ý mang nàng vào giữa rừng Dạ Lai Hương!!

Phi Tuyết không ngờ phản ứng của Văn Thanh kịch liệt như thế, có chút kinh ngạc, nhưng chỉ liếc một cái, rồi không thèm nhìn Văn Thanh nữa.

Trong lòng Phi Tuyết tự có suy nghĩ của riêng mình, một người, nếu không thể vượt qua bóng ma tâm lý của mình, thì cái bóng ma tâm lý này, vĩnh viễn sẽ là nhược điểm của người ấy, rất dễ trở thành điểm trí mạng cho kẻ thù tấn công. Huống chi là sợ rắn, càng dễ để kẻ địch tấn công. Chỉ cần đối phương giơ ra một con rắn, nàng đã bó tay chịu trói, không có sức phản kháng rồi!!

Cho nên, Phi Tuyết nhất định phải vì Văn Thanh mà loại bỏ cái bóng ma tâm lý này.

Chỉ thấy tay Phi Tuyết giơ lên, lấy ra một cây đàn từ chỗ gần đấy.

Đây là cái đàn Phi Tuyết cất ở đây, khi nào rảnh rỗi, liền đến nơi này đánh đàn mua vui, là bạn với Phi Tuyết có Dạ Lai Hương, còn có những con rắn uốn éo, rất là thú vị!! (thú vui tao nhã thật, :-ss)

Tiếng đàn nhẹ nhàng cất lên, không giống những khúc nhạc uyển chuyển hàm xúc nhu tình hoặc kịch liệt mà huyền ảo, khúc nhạc này thật ra không thích hợp để gọi là khúc nhạc, bởi vì nó vô cùng chói tai, hơn nữa mang theo— tiếng vang lợi lợi, làm cho người ta nghe xong thập phần không thoải mái.

Thanh âm tác tác –từ bốn phương tám hướng truyền đến, hơn nữa càng ngày càng gần.

Thanh âm này, khiến Văn Thanh không tự chủ được toàn thân bắt đầu run rẩy lấy bầy, rất giống tiếng răn trườn qua bụi cỏ.

Nhưng nhiều răn thế này, muốn dọa ngất người khác sao!! |

Nàng mang theo hoảng sợ, nhìn bốn phía, thấy một bầy răn đang trường đến.

Dài, ngắn, to, nhỏ, đỏ vàng lam lục có thể nói là kiểu gì cũng có.

Những ... con răn này, không biết tại sao lại điên cuồng kéo về phía này đến vậy!!

Là âm nhạc!!

Văn Thanh tỉnh ngộ, nhìn chăm chăm Phi Tuyết, giơ tay lên, thật sự muốn ngăn Phi Tuyết tiếp tục gảy đàn, thấy Phi Tuyết nghiêng người một cái, nàng không ngăn cản được, còn lão đạo ngã xuống đất.

“A!...” Văn Thanh hét một tiếng vang trời.

Phi Tuyết tung ra một dải lụa trắng, cuốn lấy thân thể Văn Thanh rồi mang về chỗ Phi Tuyết.

Tiếng đàn không ngừng, những...con răn này, đã tới trước mặt hai người, không biết vì sao lại cách xa các nàng ba nước.

Tuy là như thế, cũng đã đủ khiến Văn Thanh kinh hách—.

Mặt Văn Thanh trắng bệch không còn giọt máu, đồng tử mở lớn, nhìn chăm chú vào bày răn, ngay cả nháy mắt một cái cũng không dám.

Phi Tuyết đột nhiên đưa một tay ra, ôm cả người Văn Thanh lại, bàn tay to thon dài nhẹ nhàng vỗ lên lưng Văn Thanh: “Không cần sợ! Kỳ thật vạn vật trên thế giới đều có vẻ đẹp của riêng nó, người thử nhìn cách con người đối xử với con người xem, răn thì có gì là đáng sợ chứ? Răn căn bản là không xấu! Nếu người không quấy nhiễu nó, nó cũng sẽ không chủ động công kích người. Trên đời này, loại người xấu xa ác động hơn răn một trăm lần chỗ nào cũng có, theo ta thấy, Phượng Cô, so với răn còn đáng sợ hơn trăm ngàn lần, người vẫn bình yên đối mặt với hắn, không sợ hãi chút nào, hà cớ gì lại sợ những con vật nhỏ bé vô tri này?”

Thanh âm trầm khàn chậm rãi vang lên, như một dòng suối mát, có thể khiến tâm lý trở nên bình tĩnh. Văn Thanh cảm thấy trái tim – nôn nóng của mình quả nhiên là bình ổn hơn rất nhiều, cảm giác sợ hãi cũng phai nhạt rất nhiều, không hề... kinh hãi nữa.

Văn Thanh nhìn Phi Tuyết, cắn chặt môi đến trắng bệch, không nói gì, lại nhìn về bày răn.

Đích xác là những lời Phi Tuyết – nói hoàn toàn đúng, những ... con răn này, so với thể nhân tốt hơn trăm lần, nhưng Văn Thanh trời sinh đã sợ cái thân thể mềm oặt đấy, còn có đôi mắt nhỏ, và răng nanh khè độc.

“Nhìn này!!” Phi Tuyết thấy Văn Thanh đã không kinh hoàng quá độ nữa, vì vậy cười một tiếng, trong tay cầm phong vừa chuyển, một tiếng động khẽ vang lên.

Thần kỳ chính là, những...con răn này, lại hưởng ứng tiếng đàn, nhóm nửa thân trên lên, rồi sau đó cáo đầu nhỏ khẽ lắc lư theo nhạc.

Tình cảnh này cực kỳ thú vị, hơn nữa hình rất rung động lòng người. |

Nhìn một hồi lâu, Văn Thanh dần dần buông lỏng tâm lý, nhìn chăm chú những con vật trước kia luôn khiến nàng sợ hãi, chậm rãi nở nụ cười.

Ánh mắt an thuận nhìn chúng nó – như đang múa.

Phi Tuyết thấy nàng không sợ hãi nữa, vì vậy đánh một tiếng dài, bầy rắn liền tản ra trở về chỗ cũ.

Đợi cho tất cả rắn đều đi hết, Văn Thanh mới phục hồi tinh thần lại.

Khí lực toàn thân – dường như vừa tan hết, vừa rồi, nàng có cảm giác như xem người thật múa vậy, vô cùng sợ hãi, mà vô cùng rung động!!

Ánh mắt mềm mại nhìn phía Phi Tuyết, là ánh mắt cảm kích!!

“Cám ơn!!” Thanh âm nhẹ nhàng nói.

“Cám ơn ta làm gì, có thể thoát khỏi ám ảnh tâm lý, hoàn toàn là dựa vào bản thân người, không phải người khác!” Phi Tuyết nói, rồi sau đó bắt đầu đánh một khúc nhạc, một khúc Thanh Phong túy chậm rãi vang lên.

Văn Thanh khẽ cười một tiếng, dù cho rất nhiều năm sau, nhớ ra chuyện ngày hôm nay, có lẽ nàng vẫn cảm động.

Đúng vậy, từ hôm nay trở đi, nàng dần dần không sợ rắn nữa. Phi Tuyết nói không sai, rắn căn bản là không đáng sợ, thứ đáng sợ nhất là con người, là trái tim con người.

“Người biết dùng âm nhạc điều khiển rắn?” Văn Thanh thăm bệ phục Phi Tuyết.

“Ta từng gặp một người Miêu, bởi vì lúc ấy chơi thân, vì vậy liền đem tuyệt kĩ này dạy cho ta, trong lúc rảnh rỗi, một người tịch mịch lúc, ta

thường đánh đàn cho rắn nhảy múa.” Thanh âm của nàng trong trẻo lạnh lùng, nhưng lại có chút tịch mịch cách xa trần thế, xuyên thấu qua không khí, chậm rãi bốc lên.

Nàng nói xong quay đầu hỏi Văn Thanh: “Người muốn học sao?”

“Có thể học chứ?” Văn Thanh hỏi, nếu như có thể, nàng thật sự muốn học -, bởi vì, có thể dùng âm nhạc điều khiển rắn, rất là thần kỳ.

“Tất nhiên có thể.” Phi Tuyết nói. Rồi sau đó đứng lên: “Ta hôm nay còn có việc, nếu người muốn học, ngày khác lại đây, ta sẽ dạy cho người.”

“Tốt quá.” Văn Thanh gật đầu.

Gió của đầu giờ chiều rất ấm, xuyên thấu qua mùi hương thoang thoảng, đúng là thập phần thư thái.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Chu Nhu Nhi Đến.

Thất Thân Làm Thiếp

”Sao rồi, có tra ra dấu vết gì không?” Một giọng nam nhẹ nhàng vang lên trong thư phòng mang theo vài phần mệt mỏi càng nghe lại càng lôi cuốn lòng người. (đấy, mỹ nam là phải như này)

“Xin Gia thứ tội, nô tỳ vô dụng nên tra không ra nửa điểm dấu vết!!” Hồng Thư yên lặng quỳ gối sợ hãi mà nói.

“A ... xem ra nàng ta đi lại thật là thần bí, không ngờ lại làm cho người của ta tra không ra chút xíu manh mối nào!!” Phượng Cô đang ngắm nghía một cái ly Tuyết Ngọc trong tay, dường như có điều suy nghĩ mà thốt ra.

”Đúng vậy, khi nô tỳ cùng Nhị phu nhân đi gặp nàng, nàng che mặt bằng lụa mỏng căn bản là không thấy gương mặt thật. Lúc sau nô tỳ cũng lục lọi trong phòng, nhưng bên trong phòng nàng ta trừ những thứ bày biện thông thường, thì ngay cả một chút vật thường dùng cũng không có, quả thực không giống như chỗ người ở. Hơn nữa ngay cả một người nô tỳ hầu hạ cũng không có!” Hồng Thư bẩm báo mọi thứ đã chứng kiến, kỳ thật trong lòng cũng nghi ngờ rất nhiều.

Bởi vì Tuyết Linh Các cũng mới hưng thịnh khoảng vài năm trở lại đây, hơn nữa khí thế rất mãnh liệt nên càng vô cùng thần bí. Ngoài ra về Phi Tuyết, căn bản không người nào biết lai lịch nàng ta. Ngay cả hành tung cũng không người nào có thể biết. Hai năm nay Gia cũng đã phái thám tử thăm dò mà không tra ra bất cứ đầu mối gì.

Người này dường như cho tới bây giờ là từ hư vô mà hiện ra, rồi lại tan biến vào không khí.

Phượng Cô đột nhiên phát hiện một vấn đề: “Người vừa mới nói người đã lục lọi phòng nàng ta à?! Người làm sao có thể lục lọi phòng Phi Tuyết trước mặt nàng ta?!!”

”Đúng vậy, nô tỳ xem xét kỹ lưỡng cũng không phát hiện ra dấu vết nào!” Hồng Thư lặp lại một lần, sau khi nói xong mới giật mình cảm giác bản thân đã quên một việc.

Gia căn dặn phải luôn luôn đi theo Phi Tuyết cùng Nhị phu nhân, nhưng khi đó Nhị phu nhân bảo nàng đừng đi theo, vì vậy nàng không thể đi cùng được.

Nghĩ vậy nên vội vàng dập đầu: “Gia thứ tội, lúc ấy nàng ta mời Nhị phu nhân cùng đi tới hậu viện, lại không cho nô tỳ đi theo, vì vậy nô tỳ liền ở lại bên trong phòng.”

”Hậu viện?!” Phượng Cô nheo phượng nhãn lại, trong ánh mắt lộ ra một vẻ cân nhắc khác thường “Chỗ hậu viện nở đầy Dạ Lai Hương?”

”Hẳn là như vậy, lúc sau Nhị phu nhân trở về trên người đều là mùi vị Dạ Lai Hương” Hồng Thư nói mà vẫn không cách nào xác định.

”Ân.” Phượng Cô gật đầu, đôi tay dường như không có việc gì làm vuốt ve chiếc ly Tuyết Ngọc, phượng nhãn nheo lại nhìn chăm chú Hồng Thư một lúc lâu mà không nói một lời nào. Hai mắt lộ ra vẻ tàn độc khiến cho sống lưng Hồng Thư đang quỳ trên mặt đất cũng ớn lạnh.

Hồng Thư gục đầu xuống “Hồng Thư hành sự bất lực, cầu Gia xử phạt!!”

“Thôi, người lui xuống đi! Chuyện này tạm thời không xử trí người, người để ý theo dõi thật tốt Thượng Quan Văn Thanh cho ta. Ta tin tưởng, nếu nàng ta bằng lòng gặp Nhị phu nhân, như vậy nói lên bọn họ rất ăn ý với nhau, như vậy sau này tất còn có thể gặp mặt. Chỉ cần gặp nhiều hơn là tự nhiên sẽ lộ ra chân tướng, người cứ mở to mắt ra một chút. Chỉ cần có thể tra ra cho ta bí mật của Phi Tuyết thì không truy cứu sơ suất hôm nay của người!”

”Tạ ơn gia rộng lượng, nô tỳ nhất định sẽ dốc toàn lực truy xét chuyện này!!” Hồng Thư vội vàng nói, lúc này trời cũng không nóng, nhưng đã có một giọt mồ hôi từ trên trán của nàng rơi trên mặt đất.

“Lui ra đi!” Phượng Cô nói.

Vào lúc đó trong thư phòng lại trở nên yên lặng.

Phượng Cô tựa đầu trên lưng ghế, vẻ mặt cũng sa sầm. Nhắm mắt lại thì bóng dáng khuynh thành, dung mạo tuyệt vời kia trong đầu đã mơ hồ rất nhiều.

Mà ngẫu nhiên, lại hiện ra một gương mặt thanh tú nhỏ nhắn luôn mang theo vẻ buồn bã.

Lúc này, Hoàng Kỳ đi đến, tựa hồ có việc muốn bẩm báo nên rón rén đến trước mặt hắn, lại thấy hắn nhắm mắt, vì vậy không dám mở miệng, chỉ là đứng ở một bên.

Qua một lúc lâu, mới thấy Phượng Cô mở mắt rồi hỏi: “Có chuyện gì?”

”Đại phu nhân đã tới.” Hoàng Kỳ nhỏ giọng bẩm.

Phượng Cô trong mắt hiện vẻ hung ác quát: “Nàng ta tại sao đến!!”

Hoàng Kỳ giống như sớm đoán được hẳn sẽ nổi giận, nhưng tâm lí đã có chuẩn bị nên cũng không sợ hãi, chỉ là bình tĩnh nói “Bẩm Gia, nô tỳ vừa mới hỏi nhưng Đại phu nhân bảo gặp Gia mới nói”

”A ” Âm thanh Phượng Cô kéo ra thật dài, trong mắt hiện lên một vẻ không kiên nhẫn “Từ khi nào nàng ta trở nên lớn mật như thế, dám nghịch ý ta, một mình tới đây!”

”Nô tỳ mời nàng trở về?” Hoàng Kỳ nghe xong Phượng Cô nói nên thử dò xét.

Phượng Cô lại nói: “Mời nàng ta vào, ta cũng muốn nghe nàng ấy giải thích như thế nào!!”

“Vâng, vậy nô tỳ đi mời Đại phu nhân vào.” Hoàng Kỳ sau khi nghe xong lệnh đáp lại, có điều trên gương mặt cúi gằm thoáng qua một vẻ không hài lòng, nhưng khi ngẩng đầu thì không thấy nữa (lại cảm ông chủ ôi, đoàn tàu móc thêm 1 toa, lộn xộn wá nhưng hợp tiêu chí mê trai đẹp).

Chỉ chốc lát sau đã thấy Chu Nhu Nhi dắt nha hoàn thướt tha đi đến, nhan sắc mặc dù không thể nghiêng nước nghiêng thành khi so với Phi Tuyết, Chu Nguyệt Nhi, nhưng cũng duyên dáng yêu kiều nhu mì xinh đẹp, thập phần mê người.

Hơn nữa dáng dấp nàng luôn hết sức mềm mại, thoạt nhìn có cảm giác yếu đuối (lại hồ li nữa).

Đi đến trước mặt Phượng Cô, nàng hơi vái chào “Phu quân, Nhu Nhi thỉnh an ngài!”

“Ân.” Phượng Cô miễn cưỡng thốt ra một lời, nhưng vẫn dựa trên ghế, chỉ lấy tà nhãn nhìn nàng mà cũng không nói gì. Nhưng Chu Nhu Nhi dù sao đã cùng ở bên cạnh hẳn vài năm, mọi suy nghĩ đều dồn vào hẳn, tất nhiên đối với nhất cử nhất động của hẳn đều hiểu rất rõ.

Thấy hăn không mở miệng nên Nhu Nhi cảm thấy trong lòng vô cùng sợ sệt, nhưng cũng may là nàng có một lá chắn tốt nhất, cho nên trong lòng Nhu Nhi biết, ngay cả khi Phượng Cô không vui thì cũng sẽ không gây khó dễ cho nàng.

“Nhu Nhi tự tiện lại đây, phu quân chắc không được hài lòng?” Nàng nhẹ nhàng nói, dùng đôi mắt ngập nước thống khổ thập phần nhìn Phượng Cô.

Dù sao nàng coi như là một nữ nhân duy nhất cùng ở bên cạnh hăn nhiều năm, hơn nữa bởi vì có liên quan đến Nguyệt Nhi nên Phượng Cô đối với nàng cũng nể mặt nhiều.

Nhưng, hăn cũng không dung thứ cho người bên cạnh hăn ngang ngược, tự tiện chủ trương!!

Đây là một chuyện cực kỳ không thể dung túng!! Cho nên hăn cũng không tính toán dễ dàng tha thứ nàng để răn đe một chút.

“Nhu Nhi nói ta có nên tức giận hay không?” Hăn không đáp mà hỏi ngược lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào Chu Nhu Nhi.

Chu Nhu Nhi suýt nữa đứng không vững vội vàng nói “Phu quân chớ tức giận, kỳ thật thiếp thân lần này đến cũng không phải tự mình chủ ý, mà là Nguyệt Nhi biểu tỹ gửi một phong thư nói nhiều năm không gặp, thập phần tưởng nhớ tới Nhu Nhi. Nghe nói phu quân lần này đến đây còn ở thêm một thời gian ngắn, vì vậy mời Nhu Nhi cùng nhau lại đây tụ họp. Nếu như làm phu quân không hài lòng, như vậy Nhu Nhi lập tức trở về”

Vừa nói liền làm bộ muốn đi.

Chu Nhu Nhi chẳng thể so nổi Chu Nguyệt Nhi, nói như vậy làm sao có thể được Phượng Cô thương yêu đây!!

Tuy nói đây là ý của Chu Nguyệt Nhi, nhưng mà Phượng Cô liếc mắt liền nhìn thấu thủ đoạn nho nhỏ của nàng, biết nàng chẳng qua là làm bộ làm tịch, vì vậy cố ý không giữ nàng lại mà thuận tay cầm ly trà Hoàng Kỳ trình lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, nhẩn nha nhìn nàng xem kết thúc như thế nào.

Chu Nhu Nhi thấy Phượng Cô cũng không giữ mình lại, tạm thời có chút không biết nên làm thế nào cho phải, vì vậy đành quay đầu lại, khoe mắt cũng đỏ lên, buồn bã mà nói: “Phu quân, để thiếp ở lại đi! Thiếp đã nhiều năm không thấy biểu tỷ, thập phần tưởng nhớ, hơn nữa thiếp cũng muốn sống ở bên phu quân. Phu quân yên tâm, thiếp sẽ chỉ ở trong nhà, không gây cho phu quân thêm bất cứ phiền toái gì”

”Nếu là Nguyệt Nhi muốn thì cứ lưu lại đi! Chỉ là sau này không nên trước mặt ta vẽ vờ thêm chuyện, khỏi phiền lòng!!” Phượng Cô không chút lưu tình mà nói.

“Tạ phu quân!!” Chu Nhu Nhi vừa nghe hừng phấn đáp lại.

Phượng Cô xòe tay chặn lại: “Tốt lắm, nếu như không có những chuyện khác thì người lui xuống trước đi! Đi đường mệt nhọc, nên nghỉ ngơi cho tốt”

Dù sao hân đối với nàng, coi như là có thêm một chút cảm tình nên trong lời nói cũng không còn lạnh nhạt nữa.

Trên mặt Chu Nhu Nhi cũng lộ vẻ vui mừng, đáng diệu có điều vui muốn nói mà lại thôi, nên đứng tại chỗ cũng không rời đi, cũng không nói gì, cứ như vậy mà ngại ngùng mân mê tay.

”Vẫn còn chuyện gì?” Phượng Cô có chút phiền lòng hỏi.

Nghe được Phượng Cô hỏi, Chu Nhu Nhi cười: “Phu quân, Nhu Nhi có có bầu! Đại phu nói đã hơn hai tháng!!” Nàng nói xong làm bộ thẹn thùng

cúi thấp đầu xuống.

Phượng Cô lại không hề mở miệng xem là trong lòng vui hoặc không thích. Có con cái, thì hẳn phải cao hứng, nhưng hẳn nghĩ đến mẫu thân của con.

Nhưng ...

Không biết vì sao, trong đầu lại hiện lên đúng là khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường kia.

Gần đây không biết sao!! Luôn nhớ tới nàng, xem ra gần đây là bị sự phiền nhiễu không chịu nổi của nàng quấy rối nên mới có thể liên tục nhớ tới nàng. (hô hô hô, yêu rồi đấy, chẳng mấy chốc huynh sẽ bị ngược tới bờ, khừ khừ)

Không, hẳn muốn mẫu thân của con hẳn trừ ... Nguyệt Nhi ra thì những người khác đều không đủ tư cách.

Nhưng nếu đã có thì hẳn cũng không nhẫn tâm bắt nàng bỏ đi, vì vậy nói “Vậy là tốt rồi, để nuôi đi! Cần hỏi cái gì thì đi tìm Sâm Tổng quản mà lĩnh” (không để nuôi không lẽ bỏ T_T)

Nhìn Phượng Cô có vẻ lạnh nhạt Chu Nhu Nhi có chút thất vọng, đôi mắt đẹp nhìn hẳn, hy vọng rốt cuộc hẳn có thể nói vài câu thân thiết.

Ngược lại hẳn không thèm liếc mắt nhìn nàng lấy một cái!!

Trên mặt Nhu Nhi hiện lên sự thất vọng, nàng hy vọng hẳn có thể liếc nhìn nàng nhiều hơn một cái thôi! Đáng tiếc hẳn vĩnh viễn sẽ không liếc nhìn nàng nhiều hơn một lần. Ban đầu, hẳn đã cho nàng đi theo bên cạnh hẳn, chẳng qua là bởi vì nàng có một gương mặt gần giống biểu tỷ.

Nàng luôn biết mình không cách nào chiếm được địa vị của biểu tỹ ở trong lòng hần, nhưng nàng lại không từ bỏ cố gắng, luôn luôn làm cho mình trở nên mềm mại và nhu thuận, ra sức khéo léo làm bộ hiền lành tốt bụng.

Nhưng, hần vĩnh viễn không liếc mắt nhìn nàng nhiều hơn!!

Lần này, nếu không phải biểu tỹ mời nàng tới, chỉ sợ nàng sẽ phải chịu trừng phạt không nhỏ. Trừ biểu tỹ ra, đối với bất luận kẻ nào hần cũng không từng nường tay.

Có điều coi như trời cao đối với nàng cũng không tệ, ban cho nàng một đứa con. Mặc dù hần không hề vui mừng, nhưng nàng lại không lo lắng. Chỉ cần có con cái là địa vị của nàng tại Phượng gia liền được củng cố!!

Chỉ cần có được địa vị vững chắc, nàng tin tưởng một ngày nào đó, nàng sẽ nhận được chân tình của Phượng Cô!! (mơ đi em)

Cúi đầu nhõng nhẽo một câu: “Phu quân, thiếp thân liền lui xuống trước”

Nói xong làn váy xoay tròn, nhẹ nhàng ra khỏi thư phòng Phượng Cô.

Trong khoảnh khắc nàng xoay người, trên mặt Hoàng Kỳ lộ ra một vẻ hung tàn độc ác!!

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Thật Là Hồi Sự.

Thất Thân Làm Thiếp

Giữa trưa lúc nghe thấy nói Chu Nhu Nhi tới, Văn Thanh đang luyện viết chữ. Trầm mặc viết, tà một khúc đào nguyên:

Thuyền đánh cá trực thủy ái sơn xuân, hai bờ sông hoa đào cặp đi tân.

Ngồi xem cây đước không biết viễn, đi khắp thanh khô không gặp người.

... ..

Xuân lai biến là hoa đào thủy, không biện tiên nguyên nơi nào tầm.

Đào nguyên cảnh đẹp, không biết khi nào nàng mới được trở lại gặp mặt. Đào nguyên cảnh đẹp, nhưng khi nàng đến, do tâm mà cảnh mất đi vẻ đẹp vốn có, đúng là tâm người quấy phá.

Nàng chỉ mong nơi đào nguyên ấy có một cuộc sống bình yên hạnh phúc mỗi ngày. Kỳ thật, nàng vô cùng hâm mộ những nữ tử bình thường, mỗi ngày làm việc nhà, giặt giũ quần áo, chơi đùa, cho dù có bận rộn đến đâu cũng luôn vui cười hạnh phúc.

Nàng chăm chú luyện viết bởi nó khiến nàng quên đi cơn nóng trong người.

Thân thể nàng giờ này không ổn, đại phu cũng đã nói, muốn giữ cho thân thể khỏe mạnh thì trước hết cần ổn định tâm tình, nếu để tâm tình bất ổn sẽ gây ra hậu quả cho thai nhi.

Hồng Thư vẻ mặt tức giận: “Nữ nhân kia, đúng là không biết thân phận, Gia đã có lệnh không cho nàng ta đi theo, nàng ta lại dám tự tiện tới đây!”

“Gia không phải là không có phạt nàng hay sao?” Văn Thanh mềm nhẹ nói, không giống như nộ khí của Hồng Thư, Nhu Nhi – nàng ta với nàng vốn dĩ không có quan hệ, không cần đến phiên nàng hỏi: “Cái này nói lên gia không phản đối việc nàng đến, Gia đối với việc nàng đến cũng vô cùng cao hứng, với tính cách của hã, nếu không thích, thì không thiếu cách để trừng phạt nàng.”

“Nàng!” Hồng Thư hừ lạnh một tiếng, mặt mày giận dữ: “Nếu không phải là ỷ vào Chu Nguyệt Nhi gọi tới, bằng không Gia đã phát hỏa!... Thật tức chết đi, nữ nhân kia, Gia sao không trừng phạt nàng ta một phen đi!”

“Người tức giận cũng để làm gì? Gia trừng phạt nàng hay không là chuyện của hã, đó không phải là việc chúng ta can dự, chúng ta chỉ nên để ý việc của bản thân thôi, việc người khác mặc họ tính.” Văn Thanh vừa nói vừa đưa tay vẽ một nét trên giấy.

Đối với tất cả, nàng sớm đã thấy nhạt nhẽo.

Phượng Cô thích Chu Nguyệt Nhi, đây là chuyện mà mọi người đều biết rõ, cho nên Phượng Cô sẽ không vì nàng mà trừng phạt Chu Nguyệt Nhi, đây là điều nàng đã dự liệu, cũng không có gì ngạc nhiên.

“Nhưng! Nàng ta còn mang thai!” Hồng Thư nghiêng răng nghiêng lợi nói. Ngày hôm nay nàng toàn tâm toàn ý đi theo Văn Thanh, nàng nguyện vì Văn Thanh làm mọi chuyện, nghe được những chuyện tình liên quan bất lợi cho nàng, Hồng Thư đều không thể nhẫn nhịn được.

”Mang thai?” Văn Thanh có điểm kinh ngạc, nhưng cũng nhanh nghĩ đó là điều tự nhiên, nàng không phải là cũng mang thai sao?

Tay nàng không tự chủ xoa nhẹ trên bụng, nơi đó mặc dù còn bằng phẳng nhưng nàng vẫn cảm nhận được một sinh mệnh đang lớn dần lên trong mình.

Một cảm giác lạ lẫm tràn ngập cơ thể nàng. Trước đây có bao nhiêu oán hận đều đã lắng đọng xuống. Nàng phát hiện ra rằng có con, mọi chuyện đổi khác rất nhiều, có một mối liên hệ gì đó mơ hồ mới.

Hồng Thư lại không hiểu tâm tư Văn Thanh, hơn nữa nàng lại đang rất lo lắng cho thai nhi trong bụng Văn Thanh giờ này, nàng vô cùng bối rối không biết phải làm như thế nào cho đúng.

”Nàng ta đúng là đang mang thai! Nhị phu nhân, nô tỳ không biết người còn suy nghĩ gì nhưng nô tỳ khẩn cầu phu nhân nhanh chóng quyết định đi! Kéo sớm muộn gặp chuyện không hay!” Bởi vì sợ tai vách vạch rừng nên nàng mịt mờ khuyên nhủ Văn Thanh.

Đúng vậy, không thể kéo dài được!

Bụng nàng mỗi ngày một nổi lên, nàng phải nhanh chóng nghĩ ra cách rời xa Phượng Cô.

Quay đầu cười với Hồng Thư một tiếng: ”Ta sẽ nhanh chóng quyết định, người yên tâm!” Không dám nói ra sự thật cùng Hồng Thư, chỉ có riêng nàng mới biết được, nếu như để Hồng Thư biết thai nhi trong bụng nàng chính xác là của Phượng Cô thì việc nàng muốn rời khỏi Phượng Cô sẽ bị ngăn cản, bởi nàng biết rõ trong lòng Hồng Thư vị trí tôn quý của Phượng Cô nhường nào, cả 2 đều là chủ nhân của nàng ấy, nàng ấy rất muốn tác hợp cho 2 người.

Nhưng, có rất nhiều chuyện phát sinh, sẽ rất khó đền bù, hơn nữa, nàng với Phượng Cô căn bản là không hợp, ngay cả chưa từng có đi nhưng trong tim hẳn sớm đã có bóng hình người khác.

”Phu nhân hãy mau quyết định.” Hồng Thư gật đầu nói, đưa một chén Tuyết Liên mời nàng: ”Phu nhân uống đi.”

”Ân” Văn Thanh gật đầu cầm chén thuốc đứng dậy, mặc dù nàng không hứng thú với nhiều loại đồ ăn cho lắm nhưng từ khi có thai, nàng cố gắng ăn nhiều hơn, đơn giản là không muốn thai nhi trong bụng nàng thiếu chất, đứa bé nhất định phải bình an lớn lên.

Thật là, nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới!

Mới nói tới Chu Nguyệt Nhi đã thấy nàng ta lướt tới.

Một thân xiêm áo lộng lẫy, trên đầu cài đầy châu báu, trâm ngọc, nhìn qua đúng là bất đồng quá nhiều so với trước kia.

Bước đi lộ ra vẻ khí quý, vẻ mặt rạng rỡ đặc ý. Bất quá trong mắt Văn Thanh lại thấy chỉ toàn tục khí.

Văn Thanh cười một tiếng, đặt chén trong tay xuống: ”Tỷ tỷ đến, mời vào ngồi.”

”Đã lâu không gặp muội muội, muội muội gần đây tốt không?” Chu Nhu Nhi phe phẩy khăn tay, rêu rao.

Văn Thanh gật đầu: ”Vẫn khỏe mạnh.”

Nàng ta đi vào không cần chờ đợi Văn Thanh mở lời tự ý ngồi uống, bộ dạng như kẻ bề trên.

Văn Thanh hoàn toàn không để ý, ngược lại Hồng Thư một bên đã sớm phát hỏa.

Hồng Thư vẻ mặt khó chịu: "Đại phu nhân thật đúng là khách khí." Nói xong, liền cầm lấy chén hạt sen mà Văn Thanh đang ăn dở sang một bên dùng sức ném.

" Xoảng" một tiếng, Chu Nhu Nhi giả vờ thất kinh bưng mặt: "Hong Thư cô nương, người làm trò gì vậy?"

Tuy nói Hồng Thư thân phận nô tỳ nhưng tứ tỳ của Phượng Cô trước giờ tại Phượng gia có địa vị vô cùng cao, ngay cả Chu Nhu Nhi cũng không dám đắc tội bọn họ.

Dù sao bọn họ đều là người bên cạnh Gia, không chỉ có địa vị mà còn võ công cao cường, vô cùng tàn nhẫn, nếu chọc giận họ e rằng không giữ nổi mình.

"Đại phu nhân không biết nô tỳ làm gì ư?" Hồng Thư lạnh nhạt nói, đối với Chu Nhu Nhi, nàng trước đến giờ chưa bao giờ có hảo cảm, bình thường nàng bộ dạng cung kính không ngờ chọc giận nàng khiến nàng có vẻ giận dữ đến vậy.

Nàng liếc mắt nhìn qua.

Chu Nhu Nhi cắn răng nuốt hận không dám hé mở nửa lời.

Hận Hồng Thư, lại càng hận Văn Thanh nhiều hơn. Phượng Cô vì sao lại cho Hồng Thư đến chăm sóc Văn Thanh chứ!

Tứ tỳ cho tới giờ đều bên cạnh Phượng Cô hầu hạ hần, nàng ta ở bên cạnh hần bấy lâu cũng không được một người nào tới chăm sóc, tại sao lại là Văn Thanh.

Nếu nói hần thích Văn Thanh thì không phải, tin tức của họ suốt chuyến đi Chu Nhu Nhi cũng biết ít nhiều, Thượng Quan Văn Thanh dọc đường

nằm không ít đau khổ, nếu thật sự Phượng Cô thích nàng như vậy, không có lí nào lại đối đãi nhẫn tâm như thế.

Không hiểu!

Nhưng tâm Phượng Cô cho tới giờ bản thân nàng cũng không hiểu rõ.

Văn Thanh thấy Hồng Thư vẻ mặt tức giận, trong lòng vừa buồn cười vừa cảm động, đây là, nàng ấy không phải người trong cuộc nhưng lại bất bình thay nàng.

Nàng đành giảng hòa, ngồi xuống một bên: “Tỷ tỷ có muốn ăn chè hạt sen không, ta sẽ sai người bưng đến.”

Chu Nhu Nhi mềm mại đáp: “Ta hôm nay thân thể không khỏe, đại phu nói, ăn uống phải chú ý mới được.”

Nói xong còn không quên khoa trương cười khê: “Muội muội còn không biết đi! Tỷ tỷ ta đã mang thai, có hai tháng rồi!”

Sau khi nói cười thoải mái còn không quên nói với Văn Thanh một câu: “Muội muội cũng không nên chậm trễ, mau mang thai, mau cho Phượng Gia một đứa con trai!”

“Chúc mừng tỷ tỷ! Tỷ tỷ có bầu phải giữ mình, mọi sự phải chú ý hơn mới được.” Văn Thanh thật tâm nói, bất quá Chu Nguyệt Nhi không biết có nghĩ thế không.

“Phu quân cũng dặn dò ta thế, phu quân cực kỳ coi trọng đứa bé này! Có phu quân bảo vệ chắc chắn hài nhi sẽ bình an!” Nàng ta cười ngọt ngào, dù gì Phượng Cô cũng để tâm đến hài nhi.

“Thật tốt a!” Văn Thanh đáp.

“Muội muội, tỷ tỷ muốn nhắc người một việc.” Chu Nguyệt Nhi đột nhiên nhỏ nhẹ nói.

Nhìn vẻ mặt Chu Nhu Nhi, Văn Thanh cũng đoán được vài phần nàng ta muốn nói.

Chu Nhu Nhi lén lút, mặt mày đặc ý: “Tỷ tỷ nghe nói phu quân chưa bao giờ gọi người thị tẩm, không tốt rồi, không có cùng phòng sao có thể có con nối dõi được.”

“Muội muội không xinh đẹp như tỷ tỷ, phu quân tất nhiên không có nhìn tới, muội muội cũng không dám cầu ước chỉ mong ngày thường bình an.” Nàng đáp mà như chế nhạo.

Văn Thanh không nghĩ có lúc cùng Nhu Nhi tranh luận, tất nhiên giọng điệu nhạt nhẽo.

“Hảo muội muội đừng nói vậy! Phu quân cưới người là muốn thêm người, tỷ tỷ thêm bạn.” Chu Nhu Nhi làm bộ hào phóng nói.

Nhưng ai nấy đều hiểu, nàng ta không có tư cách gì nói.

“Làm phiền tỷ tỷ lo lắng! Kỳ thật Văn Thanh không cầu nhiều, chỉ cầu cuộc sống bình an là đủ, phu quân thiên tư anh hùng, chỉ có tỷ tỷ mỹ nhân mới xứng đôi, Văn Thanh không dám.!” Nàng cười lạnh nhạt, nói thật nói dối, là trong lòng bộc bạch ra.

Nàng không xem nhẹ bản thân, nhưng là Phượng Cô không có xứng với nàng.

Bản thân nàng vô cùng kiêu ngạo.

Bất quá trước mặt Chu Nhu Nhi lúc này nàng đành yếu thế. Không cần cùng nàng ta tranh ngạnh dài, dù sao bảo vệ mình là chuyện cần thiết.

“Muội muội đừng nghĩ thế, người ngày thường không cực mĩ nhưng cũng thanh lệ mà!” Không nghĩ Văn Thanh nói như vậy, Chu Nhu Nhi dương dương tự đắc.

Văn Thanh không nói nhưng Hồng Thư bên cạnh đã sớm phát hỏa!

Chu Nhu Nhi như thế nào dám dương dương như thế! Tự cho mình được sủng thế sao!

Hồng Thư cũng không hiểu tại sao hôm nay Nhị Phu nhân lại nói những lời như thế!

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Yến Hội Động Cơ.

Thất Thân Làm Thiếp

Ngày hôm sau Chu Nhu Nhi liền cho người đi mời Chu Nguyệt Nhi tới Phụng Vũ lâu, nói là đã nhiều năm không gặp, khó khăn lắm mới có dịp để biểu tởm muội ở với nhau vài ngày.

Nghe vậy Văn Thanh chỉ cười trừ, dường như việc này hoàn toàn không liên quan tới nàng.

Sau giờ Ngọ thì có nô tỳ đưa thiếp tới chỗ nàng, nói là chiều nay Chu Nhu Nhi mở tiệc đãi khách.

Văn Thanh vốn định từ chối không đi vì khó ở, nhưng sau cùng suy nghĩ một chút rồi đành nhận lời.

Mặc dù nàng rất chán những bữa tiệc này, hơn nữa ở đó còn có mấy người rất không ưa thích, đến lúc đó không tránh khỏi lại phải giả vờ giả vịt.

Nhưng nếu như không đi thì ngại Chu Nhu Nhi lại có cơ hội gây chuyện. Vì vậy nàng gọi Hồng Thư vào trang điểm một hồi rồi mới chậm rãi đi.

Trong Trà Vũ Các vào lúc này đàn sáo dập dìu thập phần náo nhiệt, ngoài sân vũ nữ nhẹ nhàng múa lượn. Hai người Chu Nguyệt Nhi và Chu Nhu Nhi đang châu đầu ghé tai thì thầm nói chuyện.

Không ngờ ngay cả Mộ Dung Kiềm cũng được mời tới, hẳn ngồi ở một bên kín đáo nở nụ cười thận trọng đang thưởng thức vũ điệu trong sân.

Phượng Cô ngồi ghế chủ tọa, trên mặt vẫn là vẻ lạnh lùng thường trực, dường như không khí náo nhiệt này không cách nào lây lan đến hẳn dù chỉ chút xíu.

Vân Thanh hôm nay mặc chiếc váy thanh nhã màu xanh biếc, không có kẻ mây trang điểm nhiều, chỉ đeo mấy món đồ trang sức nhã nhặn. Ở trong chốn huyên náo này trông nàng như một mặt hồ nước tĩnh lặng.

Vẫn là Chu Nguyệt Nhi thấy nàng trước tiên bèn đưa tay ngọc khẽ vẫy “Phượng Nhị phu nhân, ngài đã tới, mau tới ngồi bên này!”

Vân Thanh nở nụ cười rạng rỡ trên gương mặt xinh đẹp khuynh thành mà cười gật đầu: “Thiếp thân đến chậm, khiến các vị đợi lâu!!”

Nói xong liền chọn một chiếc ghế xa nhất ngồi xuống.

Vốn là không muốn đến dự yến hội này cho nên nàng chỉ cố gắng chọn chỗ thật xa ngồi xuống.

Chu Nguyệt Nhi đối với chuyện hôm đó ở Tuyết Linh Các vẫn luôn luôn canh cánh trong lòng, ả ta cũng là có danh tiếng lớn với dung nhan khuynh thành, âm thanh tuyệt mỹ. Nhưng không ngờ Phi Tuyết lại bỏ qua ả mà chọn Thượng Quan Vân Thanh. Cục tức này hỏi ả làm sao nuốt trôi cho được.

Nhưng Phi Tuyết đáng giận kia căn bản là không thể nào trách móc cho được, bởi vì vốn không tìm được cơ hội cùng nàng ấy tiếp xúc, nàng ta rất thần bí cho nên ả chỉ có đem tất cả oán giận đều trút lên đầu Vân Thanh.

“Phượng Nhị phu nhân, chỗ đó quá xa, đến bên này ngồi có thể nói chuyện phiếm!” Chu Nguyệt Nhi dịu dàng nói, lông mày hơi nhướn lên

thoạt nhìn quả nhiên là thập phần thiện ý.

Nhưng trời mới biết liệu ả rốt cuộc là còn ẩn dấu những dụng ý gì!!

Văn Thanh trong lòng hiểu rõ Chu Nguyệt Nhi không phải là người đơn giản, ả vừa xinh đẹp lại kín đáo. Hơn nữa rất có cơ mưu, ả có nhiều thủ đoạn, nhưng tất cả đều sử dụng với vẻ yêu kiều đầy thiện ý làm cho người ta dù có phát giác nhưng cũng không cách nào vạch trần ả được.

Nàng khẽ cười “Không được, Mộ Dung phu nhân cùng tỷ tỷ nhiều năm không gặp tất là có rất nhiều điều muốn trò chuyện, Văn Thanh ngồi ở đây là hài lòng rồi”

Lúc này, Mộ Dung Kiềm liếc mắt nhìn về phía nàng như có điều đang suy nghĩ. Văn Thanh chỉ vừa chạm vào ánh mắt của hắn, thì cũng liền chuyển đi mà không hề dừng lại.

Chu Nguyệt Nhi là người đầy rẫy cơ mưu, nàng không muốn làm cho ả hiểu lầm nhiều hơn mà sinh sự.

Lại thấy Mộ Dung Kiềm có phần không thấy dấu hiệu ủng hộ nên liền trực tiếp cầm chén rượu đi tới trước mặt nàng: “Phượng Nhị phu nhân, lần trước tại Mộ Dung sơn trang ta không làm hết bốn phận của chủ nhân, tiếp đãi không được chu toàn, Mộ Dung xin lấy rượu bồi tội!”

Hắn nói xong liền hào sảng uống một hơi cạn sạch.

Văn Thanh nhìn hắn, không hiểu hắn đến tột cùng là có ý đồ gì, nhưng cũng không cầm lấy chén rượu, mà lấy vẻ mặt lạnh lùng nhìn hắn: “Mộ Dung minh chủ khách khí, minh chủ khoản đãi như vậy làm sao lại nói là không chu toàn! Chỉ có điều Văn Thanh tửu lượng kém cỏi, hơn nữa hai ngày này thân thể bất an, Văn Thanh xin lấy trà thay rượu, cảm tạ minh chủ hôm đó khoản đãi thịnh soạn!”

Nói xong cầm lấy một chén trà lại trên bàn tiệc, đơn giản nhấp một ngụm liền phát hiện mùi vị vô cùng ngon, dư vị hương hoa quế nhàn nhạt đọng lại ở đầu lưỡi.

Trà ở Phượng Vũ lâu cũng đều là cực phẩm, ngay cả trà lại, cũng tiết ra được mùi vị như thế, hương thơm tươi mát như hương quế trong lành buổi sớm. Nếu không phải lúc này đang ứng phó với Mộ Dung Kiềm thì nàng thật muốn tìm tòi học hỏi kỹ sự ảo diệu của trà lại!

“Phượng Nhị phu nhân đây là không nể mặt cho Mộ Dung, ngay cả một chén rượu con con này cũng không chịu uống?!” Quả thật không rõ chiều nay Mộ Dung Kiềm làm sao mà luôn giằng co muốn nàng uống xong chén rượu kia.

Nhưng mà bây giờ Văn Thanh đang mang bầu, mấy ngày gần đây lại động thai khí nên rượu là tối kỵ, cũng không dám tùy ý mà uống.

Vì vậy không thể làm gì khác hơn là uyển chuyển thêm lần nữa: “Mộ Dung minh chủ sao coi trọng quá vậy. Văn Thanh đã nói, Văn Thanh hai ngày nay thân thể không khỏe, không nên uống rượu.”

Trên mặt tràn đầy vui vẻ, trong mắt lại lạnh lùng, nàng không biết Mộ Dung Kiềm vì ý đồ gì, nhưng, hẳn lại không phải tùy ý mà là vì

Lúc này đám người Phượng Cô cũng chú ý tới bên này.

Chu Nguyệt Nhi nhón bước nhẹ nhàng, một tay nâng làn váy cười đến yêu kiều: “Phu quân, nếu Phượng Nhị phu nhân nói tửu lượng kém, lại đúng lúc thân thể không khỏe thì người cũng cho qua, còn cố chấp yêu cầu như vậy chỉ sợ làm cho người ta phiền lòng! Hơn nữa cũng làm Phượng Nhị phu nhân gặp khó khăn a!!”

Mặc dù Văn Thanh một từ trước đến giờ không thể nào thích Chu Nguyệt Nhi, bất quá lần này chiều nay nói vậy thì lại khiến nàng cảm kích

trong lòng. Mặc dù biết ả không phải vì nàng, nhưng mà ả vẫn giải vây cho nàng, nàng hẳn là cảm kích ả.

“Cũng chỉ một chén rượu mà thôi! Cái gì mà thân thể không khỏe nên không thể uống rượu!!” Âm thanh lạnh nhạt bất mãn của Phượng Cô truyền đến, ánh mắt càng là lạnh lùng chăm chú nhìn Văn Thanh.

Nghe lời của hắn, trong lòng Văn Thanh bốc lên ngọn lửa giận không rõ từ đâu tới, nhưng lại chỉ có thể cố nén. Nàng thầm biết lúc này không phải là lúc có thể bướng bỉnh nổi giận được, vì vậy đành phải dùng lời dịu dàng mà nói: “Thiếp thân đích thật là thân thể không được khỏe, nếu không phải như vậy thì đâu dám ngay cả một chén rượu nhạt cũng không cho Mộ Dung minh chủ mặt mũi.”

“Đành coi như vậy đi, nếu phu nhân thật sự là thân thể không được khỏe thì Mộ Dung mà cưỡng cầu nữa lại thành ra ép buộc!” vì vậy Mộ Dung Kiềm nói.

Văn Thanh cũng chả cảm kích đối với thiện chí giả dối của hắn, tất cả mọi chuyện đều là hắn gây ra. Lần này hắn lại làm ra vẻ tử tế là để cho ai nhìn đây!

Văn Thanh không nhìn sang mấy người bên kia nữa mà chỉ chăm chú với các vũ nữ trên đài. Kỳ thật mấy điệu múa kia cũng không quá hấp dẫn, chỉ có điều nếu không xem múa thì cũng không biết nhìn đi đâu nữa.

Các điệu ca múa lần lượt thay phiên, rượu và thức ăn dâng lên hết món này tới món khác, yến tiệc đón tiếp này lại dường như không có vẻ muốn kết thúc.

Từ lúc có màn ép rượu kia thì trên bữa tiệc liền chỉ có hai người Chu Nguyệt Nhi cùng Chu Nhu Nhi trò chuyện vui vẻ với nhau suốt, cứ châu đầu ghé tai nói với nhau không ngừng.

Còn Mộ Dung Kiềm, Phượng Cô cùng nàng chỉ có ngồi yên không nói. Nhưng Mộ Dung Kiềm chẳng qua là làm bộ nồng nhiệt thường thức ca múa, thoạt nhìn thì cảm giác cũng có vài phần tao nhã đứng đắn.

Mà Phượng Cô, cũng không tập trung như vậy.

Rõ ràng hai mắt nhìn chăm chú ca múa, nhưng Văn Thanh lại cảm giác được tâm tư của hắn căn bản là không để vào điệu múa. Chỉ là không hiểu, chiều nay vì sao mà hắn có thể nhẫn nại như thế, từ đầu đến cuối cứ ngồi ở đó.

Tình cảnh liên lộ vẻ có chút kỳ quái.

Nhưng dường như không có người nào để ý.

Theo tính cách Phượng Cô mà nói, nếu là lúc bình thường, hắn nhất định không bỏ qua cho nàng như vậy, nhưng mà chiều nay hắn rất kỳ quái, chỉ ngồi ở đằng kia không nói câu nào, chén rượu trên tay đưa qua đưa lại ngửi chán ngửi chê mới uống, cho nên ngồi lâu như vậy, hắn cũng không uống được mấy chén, rất là kiên nhẫn ngồi đó.

Trong hoàn cảnh đó, Văn Thanh cũng chỉ có cách ngồi đó cùng mọi người.

Đột nhiên, có một người mặc quần áo võ sĩ vội vã chạy vào, sắc mặt lo lắng và bất an, nhìn trái nhìn phải, rồi sau đó đi về phía Mộ Dung Kiềm.

Tới trước mặt hắn, thi lễ một cái, rồi sau ghé vào tai Mộ Dung Kiềm nói cái gì không biết.

Chỉ thấy Mộ Dung Kiềm càng nghe sắc mặt càng đổi, càng đổi càng khó khăn, rồi sau đó đột ngột đứng lên, hai tay ôm quyền nói: “Phượng Thiếu chủ, Mộ Dung còn có việc, muốn cáo lui trước.”

“Phu quân, phát sinh chuyện gì?” Chu Nguyệt Nhi cũng nhìn thấy sắc mặt Mộ Dung Kiềm đại biến –, vì vậy vội vàng hỏi han.

Mộ Dung Kiềm chỉ lạnh nhạt nói: “Trở về rồi nói sau!!”

Nghe lời này, Chu Nhu Nhi mới mở miệng: “Biểu tỳ phu, Nhu Nhi cùng biểu tỳ nhiều năm không thấy, vất vả lắm mới gặp được nhau hôm nay, người để biểu tỳ ở chỗ này mấy ngày đi! Cho chúng ta trò chuyện được thoải mái, hơn nữa biểu tỳ có trở về cũng không giải quyết được vấn đề gì phải không!”

Chu Nguyệt Nhi nghe xong Chu Nhu Nhi – nói, quay đầu dùng đôi mắt đẹp thêm vài phần khẩn cầu nhìn phía Mộ Dung Kiềm.

Xem ra tình huống thập phần khẩn cấp, Mộ Dung Kiềm cũng không cường cầu, nói: “Nếu đã như thế, người ở lại đây một thời gian ngắn đi!”

“Đa tạ phu quân!” Chu Nguyệt Nhi vừa nghe liền vui vẻ nói, rồi chỉ nháy mắt sau liền ra vẻ đau khổ nhăn nhó gương mặt trái xoan xinh đẹp: “Nhưng mà nhìn thần sắc phu quân, dường như đã xảy ra chuyện lớn, Nguyệt Nhi không quay về lại... lại...”

“Thật ra không phải đại sự gì, Nguyệt Nhi nếu muốn ở lại nơi này, cứ an tâm mà ở lại, chuyện của sơn trang, vì phu tự mình giải quyết được, người cứ yên tâm đi!” bộ dáng Mộ Dung Kiềm vô cùng khẩn cấp, vội vàng đáp ứng, như là ước gì có thể lập tức bay trở về Mộ Dung sơn trang.

” Vậy phu quân lên đường bình an, nếu thật là có đại sự gì, cho người thông tri Nguyệt Nhi, Nguyệt Nhi lập tức trở về -.” Chu Nguyệt Nhi mềm mại nói.

Mộ Dung Kiềm cũng gật đầu rồi sau đó vội vã đi ra ngoài, ngay cả việc chào từ biệt cũng quên luôn, theo tác phong bình thường của hắn, khẳng

định là chuyện này rất trọng đại, mới có thể khiến hân bất bình thường đến vậy.

Văn Thanh vẫn đứng ở một bên, không mở miệng nói cái gì, nhìn màn kịch vừa rồi, nàng có cảm giác, biến cố này, chỉ sợ là có dính dáng quan hệ với Phượng Cô.

Trong khoảnh khắc Mộ Dung Kiềm xoay người rời đi, trên gương mặt tuần tà của Phượng Cô –lộ ra một nụ cười tà mị mà lãnhkhốc, rồi sau đó ngửa đầu một cái, một hơi cạn sạch rượu trong chén.

Lúc đó Chu Nguyệt Nhi quay đầu nhìn về phía Phượng Cô, vẻ mặt vô cùng cổ quái, hình như có một ít vô tội, đơn thuần mà thêm cả sự bất ngờ, còn có một tia khủng hoảng không biết như thế nào cho phải –, nhưng mà, vô duyên vô cớ, tại sao lại bất ngờ với khủng hoảng chứ!

Văn Thanh có chút kỳ quái, nhưng chỉ lẳng lặng đứng ở một bên, không nói gì. Những điều không nên nói, nàng không muốn lảm lời, chuyện mà nàng không nên trông nom nàng cũng chưa bao giờ trông nom.

“Trời tối rồi, các người trở về nghỉ ngơi đi!” Phượng Cô dùng âm thanh lạnh lùng nói.

Văn Thanh cười một tiếng, cuối cùng cũng đến lúc Phượng Cô nói kết thúc. Nàng thật sự là rất mệt mỏi, bữa tiệc này, nàng thật là không nên tới -, những bữa tiệc như này, cứ mười thì có tám chín cái không hay ho tốt đẹp, nàng phải chịu đựng bữa tiệc chiều nay, thật đúng là bị dày vò.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Tà Phong Đêm Khuya Xông Vào.

Thất Thân Làm Thiếp

Văn Thanh đi rồi, tiếng Chu Nguyệt Nhi nhu nhược mà ngọt ngào trong thư phòng vang lên: “Ta làm như vậy thật sự không có việc gì sao?” Cặp mắt trong suốt lộ vẻ lo lắng.

Phượng Cô vẻ mặt thương tiếc: “Không có việc gì, Nguyệt Nhi, nàng không việc gì phải lo lắng những chuyện này! Hẳn như thế đối với nàng, hoàn toàn không hiểu được thứ gì là quý báu đáng trân trọng, nam tử như hẳn nàng không phải mềm lòng!”

“Nhưng đã là vợ chồng với nhau, mặc dù hẳn đối với ta không tốt, nhưng ta làm điều bất nghĩa với hẳn, ta cũng không phải là nữ nhân tốt đẹp gì!” Chu Nguyệt Nhi thấp giọng nói, vừa nói vừa ồ lên khóc.

“Hẳn đối xử như thế với nàng thì làm sao có thể nói nàng bất nghĩa được!” Phượng Cô lạnh lùng quát, trong mắt hiện lên một tia chán ghét: “Nàng luôn thiện lương cho nên mới bị người ta khi dễ như vậy.” (ọe, thiện lương nhà chị í á....)

Trong mắt Chu Nguyệt Nhi hiện lên một tia đắc ý nhưng ngay lập tức khoát lại bộ mặt thiện lương vô cùng khổ sở, vô tội: “Dù sao cũng là phu thê, từng ấy năm bên nhau, mặc dù hẳn đối xử với ta như thế không đúng, nhưng chúng ta là vợ chồng, ta làm như vậy...”

Chu Nguyệt Nhi lớn tiếng khóc nức nở. Thoạt nhìn, nàng đúng là một người thiện lương vô tội đáng thương.

“Nàng không nên tự trách bản thân, ta không muốn làm cho nàng có cảm giác day dứt này, chuyện này coi như kết thúc đi!” Phượng Cô nói, nhìn bộ dạng của Nguyệt Nhi nhu nhược khiến lòng hãn chùng xuống.

Không muốn nghĩ nàng sẽ làm chuyện này, bởi vì hãn sẽ tự tay làm. Hãn có thể tự đánh đổ được Mộ Dung Kiềm không cần mượn tay người khác, chẳng qua là thời gian ngắn hay dài thôi.

“Nếu sự việc đã tới nước này, cũng chẳng còn biết hi vọng thế nào, ta trong lòng cảm giác rất khổ sở, dù sao cũng có một đoạn trường vợ chồng với nhau, tại sao lại khiến cho lòng người sầu não đến vậy.” Chu Nguyệt Nhi khẽ kéo tay áo lên chấm nước mắt.

Sau đó khẽ quay người lại: “Đêm cũng đã khuya, người hãy đi ngủ đi!” Nói xong không chút do dự liền đi ra phòng bên.

“Nguyệt Nhi...” Phượng Cô hô lên 1 tiếng.

Chu Nguyệt Nhi lúc này đã đi đến cửa liền xoay người một cái, mỉm cười xinh đẹp như đóa hoa trong ánh nến: “Làm sao vậy? Còn có chuyện gì sao?”

Nàng ta những tưởng hãn muốn gọi nàng lưu lại, ngờ đâu chỉ thấy hãn lắc đầu: “Không có việc gì, người đi đi!” Trong tim hãn, cũng không hiểu lại rốt cục tại sao hãn lại làm thế.

Hãn không phải một mực hi vọng Nguyệt Nhi tới sao? Nhưng tại sao, hôm nay sắp chiếm được hãn lại không có chút cảm giác phấn khích nào chứ?

Trong lòng hắc có điểm không hài lòng, khó chịu đứng lên. Hắc phát hiện, hắc đã lâu không còn nằm mộng thấy Nguyệt Nhi, trong đầu, hình bóng khuynh thành kia cũng đang dần dần phai mờ đi.

Mặc dù Phượng Cô không có lưu nàng lại nhưng khi đi ra ngoài cửa, Chu Nguyệt nhi khước miệng nhếch lên một nụ cười man trá.

Phượng Cô chính là thích người có hiền lương, mềm mại như nàng vừa thể hiện. Chính vì thế nàng phải thể hiện một Chu Nguyệt Nhi thiện lương, dịu dàng. Mặc dù ngụy trang như thế trong lòng vô cùng khổ cực, nhưng là so với sự khống chế định đoạt của Mộ Dung Kiềm, còn tốt hơn gấp trăm lần.

Không nghĩ ra rằng Phượng Cô lại có tình như thế, lần này gặp lại hắc khiến nàng hạ quyết tâm. Ban đầu tự trách rằng bản thân mình không có mắt, mới có thể rời Phượng Cô mà giả cho Mộ Dung Kiềm.

Phượng Cô chẳng những càng lúc càng tuần tú, rất xứng đôi với nàng, mà hắc còn cuồng si vì nàng, cho dù nàng đã giả cho Mộ Dung Kiềm, tình cảm vẫn như cũ. Hơn nữa, ngày hôm nay, tài lực của hắc vang danh giang hồ, còn bao trùm cả Mộ Dung Kiềm. Nam tử như vậy, trên đời này đâu nhiều!

Nhìn lại Mộ Dung Kiềm kia, bản chất cáo già狡 hoạt, hắc căn bản không phải là người! Hắc hoàn toàn không phải là người nàng thích.

Nàng sống cạnh hắc cuối cùng cũng hối hận, nàng không thể nào dự đoán được, ban đầu, hắc tận tâm tiếp cận nàng, trêu chọc nàng, lấy nàng chẳng qua chỉ là một âm mưu mà thôi, chẳng qua là hắc dùng nàng để mời chào những nhân sĩ giang hồ mà thôi, nàng chỉ là một công cụ của hắc!

Mỗi lần hắc chiêu mộ nhân sĩ đều là mang sắc đẹp của nàng đi dụ dỗ họ, nàng phải giả vờ nói cười, nhưng cái cảm giác này thật đáng kinh tởm! Nàng dù thế nào cũng là một mỹ nữ khuynh thành, dù gì cũng là thê của

hắn, vậy mà chỉ là nước cờ để cho hắn kéo bè kéo cánh, thật là một chuyện hạ nhục bản thân.

Chỉ hận hắn trong giang hồ có một địa vị quá vững chắc, nàng mặc dù biết rõ bộ mặt thật của hắn nhưng lại không thể phản kháng. Lần này, Phượng Cô đến, cho nàng một cơ hội. Nàng vô luận thế nào cũng phải nhân cơ hội này rời hắn đi, rồi sau đó diệt trừ hắn, tuyệt đối không để hắn có cơ hội thoát.

Nàng ngoan độc nghĩ, một nắm lá cây trong tay bị nàng hung hăng miết thành vụn phấn, nước xanh thẩm chảy ra khiến cánh tay thanh tú trắng nõn cũng bị đổi màu.

Lúc này, Phượng Cô đứng trong đêm gió lạnh cũng đầy nghi hoặc.

Nhìn Chu Nguyệt Nhi đi ra, hắn chậm rãi bước theo, chậm rãi hướng về phía hậu viện.

Một thân hắc y, thân thể cao lớn thông dong trong bóng đêm. Hậu viện đủ các loài hoa, dù cho đã đêm khuya nhưng vẫn còn nghe được mùi hương nhàn nhạt thơm lành.

Hắn không biết vì đâu, đột nhiên lại nghị tới khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú quật cường kia, đôi mắt trong veo kiên định, có lúc lại lạnh lùng vô cùng...

Hắn khẽ nhăn mày cười một tiếng, trong đầu hắn không hiểu sao hình ảnh ấy mỗi ngày lại lớn lên, luôn thường trực trong đầu.

Lòng Phượng Cô tràn đầy nghi hoặc.

Nguyệt Nhi đúng là thiện lương, nhưng cũng là một nước cờ, tuy nhiên những tình cảm thâm thiết xưa kia, không hiểu sao lần này gặp lại đã dần dần phai nhạt.

Hắn thậm chí phải rất cố gắng mới có thể giữ được cái vẻ si tình ấy.

Có lẽ là năm tháng đã làm nhạt nhòa mọi thứ. Cuối cùng tình cảm mãnh liệt cũng đến lúc phai mờ. Lúc này hắn nghĩ, đó chính là đáp án.

Nhưng Phượng Cô vẫn cứ cố làm bản thân tin rằng vẫn còn yêu Nguyệt Nhi. Dù sao, đã từng yêu, sẽ không dễ dàng biến mất được. (tâm trạng anh này cứ bà lăng nhăng T_T)

Qua hai ngày yến hội, Văn Thanh mới cảm giác được hai ngày bình thản qua, Phượng Cô mỗi ngày đều ra ngoài có việc, hơn nữa đêm mới về, Chu Nguyệt Nhi, Chu Nhu Nhi hai người này hằng ngày tụ chung một chỗ mà nói chuyện phiếm với nhau.

Bản thân Văn Thanh cũng ở yên trong Trà Hương Các, yên tĩnh luyện chữ, tu tâm tĩnh khí.

Chiều nay, Văn Thanh cảm giác vô cùng buồn ngủ vì vậy mới sập tối liền đi ngủ.

Đang mơ hồ ngủ đột nhiên nghe bên ngoài có tiếng người huyên náo.

Tựa hồ là có kẻ trộm tới, lòng nàng lập tức nổi lên cảm giác lo sợ, mấy ngày nay, Phượng Vũ tăng cường canh gác, nàng nghĩ rằng có việc gì đó.

Mà thời gian rồi vừa vặn lại có Mộ Dung Kiềm đến tham gia dự tiệc.

Nàng không còn lo lắng nữa, có Mộ Dung Kiềm đến, có khả năng là Tà Phong cũng đến rồi.

Nghĩ đến đây, nàng không ngủ được nữa, đứng lên cầm áo choàng khoác lên sau đó đi tới mở cửa.

Văn Thanh thấy xa xa có ánh nến sáng rực, tiếng người hô hoán kẻ trộm. Ngắm lại ngay cả là Tà Phong cũng khó chạy khỏi đám người đó, bất

đắc dĩ khép cửa lại.

Đang lúc này, xa xa một bóng đen ủa tới, hướng về phía nàng, một thân hắc ý linh hoạt.

Lại gần chút nữa, nhìn kĩ thì đúng là Tà Phong!

Văn Thanh trong lòng quýnh lên, mở cửa lớn một tiếng “Rầm!”

Tà Phong nghe được âm thanh, xoay người lại, nhìn thấy nàng, liền nhảy vào trong phòng, Văn Thanh vội vàng đóng cửa lại.

Nàng khê trách: “Người thật là hồ nháo!”

“Cái gì hồ nháo! Lần này là bởi vì Phượng Cô phái người canh gác dữ quá, nếu không làm sao có thể tróc ta tới đây được!” Mặt Tà Phong cơ hồ lửa giận: “Đều do hắc...”

Văn Thanh thấy hắc giận dữ, liền trừng mắt: “Lúc này người còn có thời gian giải sầu sao, không mau trốn đi!”

Văn Thanh trong lòng vừa bức vừa buồn cười, hắc như thế nào không biết tình cảnh hắc lúc này! Đến lúc này còn có thể nhốn nháo như thế.

“Ta đây không sợ bọn chúng. Cùng lắm thì làm một hồi, cũng đúng lúc ta đang tức giận, cần chỗ phát hỏa!” Tà Phong tràn đầy ngạo khí, làm bộ ngang tàn.

Văn Thanh trừng mắt: “Tốt lắm! Biết người lợi hại rồi, bất quá làm phiền người trốn đi được không, coi như là giúp ta, biết chưa?”

“Ân” Tà Phong than thở một tiếng, nhanh chóng trốn vào dưới giường.

Trước khi trốn, tuần nhan kia còn không quên trêu chọc nàng một phen: “Oa, đồ của mỹ nhân cũng thật giống mỹ nhân, cả dưới giường cũng thơm

như mỹ nhân vậy.”

“Ba hoa!” Văn Thanh bị hắt chọc, không nhịn được nở nụ cười.

Sau đó cởi áo choàng, chậm rãi mở cửa.

Thời gian vừa vặn, lúc này những thị vệ vừa đuổi kịp tới. Văn Thanh cố tình làm bộ không biết chuyện, bàn tay trắng nõn che miệng giả vờ ngáp ngủ, bộ dạng như vừa tỉnh ngủ, hỏi: “Có chuyện gì mà nửa đêm ồn ào vậy?”

Thị vệ nhìn tả hữu đôi bên, không dám nói thẳng, chỉ dám thưa: “Vừa mới có kẻ trộm xông vào trong phủ, chúng nô tài đang đuổi theo!”

Văn Thanh đối với bọn hắc không thêm để ý, bọn họ cũng không dám làm gì, nàng yên tâm hơn, ít nhất nàng cũng có thể đưa bọn họ rời khỏi đây.

“Cái gì? Có kẻ trộm? » Văn Thanh cố tình kinh ngạc mở to 2 mắt, nhìn thẳng bọn thị vệ chăm chú hỏi: « Kẻ trộm này thật càn rỡ, dám đến cả nơi này làm càn sao, các người mau đuổi theo, giết ngay hắc để răn trăm kẻ khác! Ta ghét nhất là những kẻ trộm như vậy. »

« Phu nhân yên tâm, chúng nô tài sẽ bắt tên trộm kia về! » Thị vệ ôm kiếm trả lời, vẻ mặt trịnh trọng.

Văn Thanh đạm tiếu, giả giả không biết, nói: « Làm phiền các người bắt hắc! Nhất định phải bắt được tặc nhân! Tặc nhân kia có mục đích gì chứ? »

« Thuộc hạ hiện thời chưa biết được mục đích của hắc, đợi sau khi bắt được sẽ thẩm vấn! » Một thị vệ trịnh trọng đáp.

« Ân, vậy các người mau chóng đuổi theo đi! Có các người canh chừng, ta cũng an tâm hơn nhiều! » Văn Thanh nói cười tiễn họ, cho đến khi đám thị vệ chạy hết đi nàng mới chậm rãi đóng cửa lại.

Quay người lại, Tà Phong đã đứng trước mặt nàng, trên mặt miếng vải đen đã kéo ra, lộ ra nụ cười đắc ý của hắn.

Văn Thanh một thân đồ mồ hôi lạnh, thỉnh thoảng nhìn thấy hắn như thế, bị dọa cho hoảng sợ, mặt thất sắc: « Người muốn hù chết ta a! »

« Ta có hù dọa người nào, thì cũng sẽ không dọa người đâu. » Tà Phong xoay người ngồi xuống phía đầu giường, cười cười nói. Kỳ thật, hắn muốn trốn chạy dễ như trở bàn tay, nhưng khi gặp nàng, hắn đã đổi ý, không trốn nữa.

Không biết là vì sao, chỉ đơn giản hắn muốn nói vài câu với nàng, như thế cũng đã đủ thỏa mãn.

Mấy ngày qua, hắn một mực muốn tìm tới nàng, nhưng chỉ sợ bị người trong Phượng Vũ lâu phát hiện.

Hắn thì không sao cả, chỉ sợ nàng lại bị cái tên Vương bát đản – Phượng Cô kia hãm hại.

« Người không phải dọa ta 2 lần liên tục rồi đấy sao! » Văn Thanh tức giận quát, rồi sau đó lại hỏi: « Người chạy tới chỗ này làm gì? Muốn trộm, người đi Phượng Vũ Cửu Thiên chẳng phải lắm thứ đáng giá hơn sao? »

Văn Thanh cố ý nói, kỳ thực nàng sớm nghĩ hắn không phải vì ăn trộm mà đến, mà là Mộ Dung Kiềm mời hắn đến có chuyện.

« Cái tên Vương bát đản Phượng Cô kia, hắn trộm của Mộ Dung đại cả một quyển bí kíp võ công, ta đến đây lấy lại. » Tà Phong lửa giận ngút trời nói, miệng đầy mùi thuốc súng.

Văn Thanh rót chén trà cho hắn, hắn không thèm nhìn tới một cái, uống hết sạch, sau đó tức giận gào thét: « Qua nhiên ta sợ ý, để cho bọn họ

không coi ta ra gì, dám trộm đồ của Mộ Dung đại ca, nếu ta không kịp lấ về, phen này e rằng không chịu nổi ác khẩu! »

May là hấn tức giận nhưng vẫn biết khống chế âm lượng, không đến mức để cho toàn bộ lâu các nghe thấy được.

Văn Thanh vẻ mặt bình tĩnh nói: « Bí kíp là thứ gì? »

« Một chiều kia, Mộ Dung đại ca vừa rời trang, trong trang liền có chuyện, ta tức muốn chết! Cho nên mới muốn ta đến đây lấy lại! » nhìn bộ dáng hấn không phải vì bí kíp của Mộ Dung Kiềm, mà sợ rằng bản thân mình là thần trộm, chuyên đi trộm đồ mà giờ đồ mình coi lại bị trộm đi, cảm giác thật là mất mặt quá đi!

Văn Thanh trong lòng không khỏi bật cười, nhưng cũng không dám thành tiếng, sợ làm cho hấn tức giận không thôi.

« Người như vậy thật mù quáng quá đi, Phượng Cô đã có chủ đích muốn trộm, thì sẽ cất giữ cẩn mật ở một nơi, không dễ dàng tìm được, hơn nữa hôm nay Phượng Vũ lâu canh gác vô cùng nghiêm mật, không hề có chút khả năng nào là người sẽ thuận lợi trộm. » Văn Thanh khuyên nhủ.

Tà Phong vẫn không nghe: « Cho dù khó khăn cũng không thể làm khó thần trộm Tà Phong ta, ta không tin, ta lại không lấy lại được bí kíp kia. »

Nhìn vẻ mặt hấn đầy tự tin, Văn Thanh trong lòng cũng ngầm đánh giá.

Chỉ sợ là Mộ Dung Kiềm bịa chuyện, làm gì có chuyện để mất bí kíp võ công như vậy.

Mặc dù người trong võ lâm phần lớn đều nghĩ bí kíp võ công sánh ngang với vàng bạc, châu báu. Quyền lợi, địa vị, nhưng tính mạng vẫn là trọng yếu, nàng nghĩ, Phượng Cô là người không phải như thế.

Mặc dù nàng chưa bao giờ thấy hắc cùng người khác quyết đấu nhưng nàng biết, võ công của hắc sâu không lường được, không cần đến một quyển bí kíp đi trộm như vậy.

Hơn nữa, nếu chỉ là một quyển bí kíp, Mộ Dung Kiềm cũng không đến mức nghe sắc thay đổi sắc mặt như thế.

Bất quá chuyện này, có lẽ Tà Phong cũng không tin, nhưng hắc chịu ân tình của Mộ Dung Kiềm, sớm đã cam tâm vì Mộ Dung Kiềm.

« Trộm đồ chắc chắn là rất nóng lòng rồi, nhưng không được rồi. Hôm nay, Phượng Cô cảnh giới rất cao, chỉ sợ việc ngươi muốn làm không dễ! » Văn Thanh trấn tĩnh, chăm chú nhìn Tà Phong.

Tà Phong biết rõ đạo lý này, nhưng chính là hắc nuốt không trôi lửa giận kia.

« Tốt lắm! » Văn Thanh đương nhiên nhìn ra tâm tư hắc, vì vậy tiếp tục khuyên nhủ: « Ngươi chỉ là thần trộm, không phải thần thủ, chỉ am hiểu chuyện đi trộm, việc kia còn chưa rõ ràng a.! »

« Ta... Cái tên Phượng Cô này, ta càng lúc càng hận hắc, thật sự căm hận không thể giết hắc thành 8 mảnh. » Hắc nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Liền sau đó nét mặt liền đổi, vẻ mặt vui đùa: « Không nói hắc nữa, nói tới cái tên Vương bát đản ta lại tức giận, hắc đối với ngươi như vậy, giết hắc ngàn lần cũng không giải được hận. »

« Tốt lắm! Ngươi đừng nói tới hắc nữa là được... » Văn Thanh nhìn bộ dạng hắc như vậy, trong lòng một hồi ấm áp, vui vẻ.

Một người quan tâm như vậy thì sao không cảm động chứ.

« Không nói, không nói! » Tà Phong bĩu môi rồi cười: « Thanh nhi, người bộ dạng lúc này lừa gạt thật sự rất tốt a, ta không nghĩ người có thể làm được như vậy đâu! »

« Cái gì là giỏi ư? » Văn Thanh tức giận hỏi, tên Tà Phong này, sao lại nói những lời khiến nàng khó chịu đến thế: « Còn không phải là vì người sao, nếu không vì người ta sao phải mắc tội nói dối! »

« Ta biết Thanh nhi rất tốt với ta mà. » Tà Phong làm nũng.

« Người a! Đồ ba hoa!” Văn Thanh cười một tiếng, mỉm cười với hắn, không hiểu được bộ dạng lúc này của hắn nữa.

Nói những lời buồn nôn như thế mà hắn không chút xấu hổ a!

Nàng thì đã xấu hổ muốn chết rồi!

“Chẳng nhẽ Thanh nhi không thật tâm tốt với ta sao?” Hắn nháy mắt, cố tình tạo vẻ đáng thương.

Bộ dạng kia trông đáng buồn cười hơn đáng thương!

Văn Thanh không khỏi bật cười một tiếng.

“Xem đi! Người nên cười nhiều hơn nữa, mỗi lần ta thấy người cười, vẻ mặt ngào ngạt niềm vui, khoe miệng hé mở, thoát nhìn làm người ta thật động lòng. Nữ tử nên cười nhiều một chút, như vậy mới có thể giữ gìn vẻ thanh xuân lâu dài được!” Hắn nói, chăm chú quan sát nàng, có vẻ đau lòng.

Bất quá, vài giây sau đã lại hồi phục vẻ cười đùa.

Hắn không muốn lộ ra tình cảm, sợ làm Văn Thanh sợ hãi, cũng sợ nàng gặp khó khăn, sau này sợ khó gặp mặt vì xấu hổ.

“Ta sẽ cười nhiều hơn, ít nhất, thấy hiệp sĩ Tà Phong cũng đã buồn cười rồi!” Văn Thanh cười sáng rực, mặt vui vẻ. Đối với vẻ mặt vừa rồi của hắn, chỉ có thể làm như không thấy mới có thể khiến sự xấu hổ biến mất.

“Lúc này thật đáng nhớ. Một tiếng cười này cũng khiến trăng thua nàng trốn đi!” Tà Phong vừa nói vừa khua tay chỉ.

“Đến lúc nào học được ngôn ngữ giao hoạt như thế hả!” Văn Thanh tức giận.

Tà Phong tự khua chân múa tay về phía mình: “Đều là Tà Phong đệ nhất thần trộm nói.”

Văn Thanh không thể nhịn được nữa, ôm bụng nở nụ cười.

Tà Phong này, vĩnh viễn không ai bên cạnh hắn có thể bi thương, chỉ có thể cười mà thôi!

Đột nhiên mặt hắn biến sắc, xoay người nói: “Có người đến! Ta đi trước!”

Vội vã nói những lời này rồi nhanh chóng rời đi.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Nghiệm Chứng.

Thất Thân Làm Thiếp

Tà Phong chân trước chân sau nhảy qua cửa sổ, nàng liền đóng cửa sổ lại, vừa ngồi đến bên bàn, cửa phòng bị một người dùng lực lớn đẩy vào.

Chỉ thấy vẻ mặt tăm tối của Phượng Cô nhìn nàng, sau đó Hoàng Kỳ cùng vài tên thị vệ chạy ào vào trong phòng tả hữu lục soát.

Từ đáy giường, ngăn tủ, bình phong, đều bị lục soát hết cả. Sau cùng hết mọi chỗ mới dừng lại.

Văn Thanh lạnh nhạt nhìn, không nói một lời, lúc này đây cần phải trầm tĩnh mới có thể qua được cửa ải này.

“Người đâu?” Phượng Cô lạnh lùng nói, mắt chăm chú nhìn thẳng Văn Thanh tựa hồ như muốn nuốt nàng vào bụng.

“Thiếp không hiểu Gia đang nói cái gì? Người nào cơ?” Văn Thanh nhẹ nhàng trả lời, sau đó nhìn 2 bên tả hữu, nhìn một chút rồi tiếp tục lên tiếng: “Gia nửa đêm cho người xông vào phòng thiếp, lại còn lục soát hết mọi chỗ, lại còn hỏi thiếp những điều lạ lùng, thiếp thật sự là không hiểu.”

Sắc mặt Phượng Cô khẽ rùng chuyển một cái, một tay bóp vào cổ Văn Thanh, hung dữ nói: “Thượng Quan Văn Thanh, đừng có chọc giận ta! Chọc giận ta không có dễ ăn đâu! Nói mau, người đang đâu?”

“Gia,... ta thật sự không hiểu. Văn Thanh ngữ khí mềm nhũn vài phần, sợ rằng bị động thai, chỉ có thể mềm dẻo nói chuyện mới có thể bằng an được.

“Xem ra, người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.” Phượng nhãn của hắn híp lại, lửa giận nổi lên, tay càng dùng sức hơn.

“Gia, thiếp... thật sự là không biết a.” Nàng mềm nhũn thân mình. Khóe mắt một giọt lệ chảy xuống.

Giọt nước mắt mang theo hơi ấm thẳng tắp rơi xuống tay Phượng Cô đang bóp cổ Văn Thanh, hắn cảm giác như bị điện giật, giật mình buông lỏng tay ra... Trong lòng không ngừng kinh hoàng, hắn lại vì một giọt lệ kia mà trong lòng không nở ra tay, đây là lần thứ mấy, lần thứ mấy thấy nàng hắn mềm lòng...!!!

Sắc mặt hắn càng lúc càng tối tăm: “Thật sự không biết sao?”

Văn Thanh nắm ngay tình hình, vội vã lắc đầu: “Thiếp thật sự là không có biết gì.”

“Tạm thời tin người một lần, nếu người dám nói dối, ta sẽ không buông tha người!” Phượng Cô hung hãn nói.

“Tạ ơn Gia.” Văn Thanh cúi đầu, trong mắt một tia trong vắt khó hiểu.

Một bên là Hoàng Kỳ, mắt lạnh lùng, trong mắt hiện lên sự ác độc, không biết lần thứ mấy Gia nương tay cho Thượng Quan Văn Thanh rồi. Nếu là trước kia, chưa bao giờ Gia tha thứ cho kẻ nào nói dối.

“A.....” Đột nhiên từ xa truyền đến tiếng hét của nữ tử chói tai kinh người, nghe kĩ thì đúng là tiếng của Chu Nhu Nhi, trên mặt Văn Thanh hiện lên rõ nỗi nghi ngờ.

Nhưng Hoàng Kỳ cùng đám tay chân đã nhanh chân hơn, trong nháy mắt đã rời khỏi chỗ.

Nhưng, Phượng Cô vẫn đứng yên ở đằng kia, không hề nhúc nhích chứ chưa nói gì là rời đi.

Chu Nhu Nhi có việc, hẳn thật sự là không có quan tâm hay sao?

Nàng biết rõ rằng hẳn lấy Chu Nhu Nhi chỉ vì nàng ta có khuôn mặt hao hao giống Chu Nguyệt Nhi. Nhưng không ngờ được rằng hẳn là kẻ vô tình bạc bẽo, nhẫn tâm, không thương tiếc người như thế.

Bất luận thế nào, Chu Nhu Nhi cũng đang mang thai con của hẳn, ngay cả bạc tình bạc nghĩa mặc kệ Chu Nhu Nhi sống chết như nào, nhưng trong bụng nàng ta còn có con của hẳn a! Hẳn lại có thể lạnh lòng đến thế ư!

Chẳng nhẽ thế gian này chỉ có Chu Nguyệt nhi là người được hẳn quan tâm thôi sao, người khác đều phải chịu sự lạnh nhạt của hẳn...

Nàng rất muốn hỏi hẳn, nhưng lại không cần phải hỏi nữa, bởi trong lòng nàng đã sớm có đáp án. Càng cúi đầu xuống thấp hơn, lẳng lặng chờ đợi hẳn rời đi, nhưng kìa, hẳn vẫn còn đứng đấy, không hề nhúc nhích, tựa hồ như muốn hóa đá.

Thật là vất vả quá đi, Văn Thanh vì muốn hẳn rời đi, vẫn cúi đầu tiễn hẳn, khó chịu quá nàng ngẩng lên, lại thấy hẳn không phải đi ra ngoài mà đang hướng thẳng hướng nàng bước tới.

Hẳn trước mặt nàng, không hiểu hẳn muốn làm gì, nhưng nhìn sắc mặt rõ ràng là không hài lòng, trong ánh nhìn lại càng lộ rõ vẻ lạnh lùng, nàng không dám hỏi, không biết làm gì hơn là đứng im một chỗ, để xem hẳn rút cuộc là muốn làm điều gì.

Lại thấy hắn đi tới trước giường, duỗi tay ra: “Cởi áo cho ta, ta muốn ngủ.”...

“Ngủ... muốn ngủ ư? Ở chỗ này sao?...” Văn Thanh có chút không hiểu ý tứ của hắn, rút cuộc là hắn tại sao lại làm vậy, tự nhiên thế nào lại muốn ngủ ở chỗ nàng đây?

Thật là dọa người sợ chết a!

Nàng ngạc nhiên quá tới mức há hốc miệng, mắt hắn cả phản ứng bình thường.

« Không hiểu tiếng người sao? » Tiếng nói Phượng Cô lạnh lùng truyền đến: « Còn không mau cởi cho ta! »

Chưa từng qua tình cảnh như lúc này, Văn Thanh thật sự không biết phải thế nào cho đúng, mau cởi áo cho hắn hay là cự tuyệt nữa.

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, cự tuyệt hắn là điều không thể, hắn là người như nào, có thể cự tuyệt hắn được sao

Hồi lâu, nàng ôn nhu nói: « Gia, tử tử vừa mới... »

« Việc của nàng ta không có gì đáng quan tâm! » Nàng mới nói được nửa lời, Phượng Cô liền lạnh lùng cắt đứt lời của nàng, hắn trong lòng đang vô cùng phiền muộn, bản thân không hiểu sao lại mềm lòng trước nàng như vậy, vừa rồi kia, giọt nước mắt ấm áp làm hắn xao động, giờ này lại phảng phất hơi ấm nóng bỏng của giọt nước mắt kia nơi mu bàn tay hắn.

Thieu đốt không phải là mu bàn tay của hắn, mà là tâm của hắn, tâm hắn – vì một giọt nước mắt mà dịch chuyển.

Hắn không hiểu, hắn muốn làm rõ chuyện này, vì thế nên hắn mới quyết định lưu lại.

Rút cuộc, Văn Thanh hiểu rằng Phượng Cô không phải nói giỡn, hẳn thật sự muốn ngủ lại ở Trà Hương Các, nhưng nàng không cam tâm, không muốn cùng một giường với hắn.

Hai lần, hai lần trước... nàng không chịu nổi, như vậy là quá đủ rồi, không tưởng tượng được là... không cần có lần thứ ba a! Hơn nữa lúc này nàng đang có thai, lại vừa bị động thai, không thể cùng nam tử một phòng được. (=)). Đúng đúng, Anh Vi Phong trong Một đêm ân sủng cũng bảo là: 3 tháng đầu vs 3 tháng cuối không được... đoạn thời gian giữa thì thoải mái ...)

Nhưng là, làm thế nào mới có thể cự tuyệt hắn được đây.

Lúc này, nàng lại hi vọng Chu Nguyệt Nhi tới đây, bởi chỉ có Chu Nguyệt Nhi đến, mới có thể ngăn cản Phượng Cô lại.

« Còn không mau cởi áo cho ta! Lẽ nào không biết sao? » Tiếng Phượng Cô giận dữ, tưởng chừng sắp phát hỏa.

Văn Thanh cắn răng, chậm rãi đi tới trước mặt hắn, bàn tay run rẩy cởi cái đai lưng của hắn, nhưng phát hiện ra đai lưng kia nhìn đơn giản nhưng muốn cởi nó thì khó khăn vô cùng.

Nàng... chưa từng bao giờ cởi áo cho một nam tử!

Sắc mặt nàng tái nhợt không có chút huyết nào dần dần ửng đỏ, trong lòng chộn rộn lên nhưng không giải thích được, tay không dám chạm đến thân thể hắn, giữ khoảng cách nhẹ nhàng tháo đai lưng cho hắn.

Nhưng càng tháo càng loạn, không hiểu là ai kết đai lưng này đây... thật là phiền phức quá đi. Nhưng bản thân vẫn không dám đứng sát vào xem xét cẩn thận, vẫn giữ cự ly với hắn.

Phượng Cô vẫn đứng im, không nhúc nhích nhìn nàng vụng về cúi đai lưng cho hẵn, hẵn thật không nghĩ tới, nàng ngày thường thông minh như thế, sao giờ lại bối rối thế kia.

Chỉ thấy đầu của nàng càng lúc càng cúi thấp, những sợi tóc trượt ra ngoài bay về phía trước, những sợi tóc tơ trong ánh nến lóe lên, tỏa ra hương khí hoa sơn trà nhàn nhạt.

Chắc là nàng dùng hoa sơn trà để tắm. Tay không tự giác với lấy một lọn tóc khẽ hít hà: « Là dùng hoa sơn trà tắm? »

Bị hẵn chạm vào tóc, Văn Thanh cả người như bị điện giật, cả đầu không dám ngẩng lên. Thần kinh căng thẳng tới độ, hết như một con rối, không dám động đậy chút nào.

« Sợ hãi đến mức đóng băng rồi sao! » Tiếng Phượng Cô tức giận xen lẫn buồn bã truyền đến.

Văn Thanh giật mình một cái, mất hết bình tĩnh thường ngày, vội vàng ngẩng đầu lên, đầu cộp mạnh vào cằm Phượng Cô phía trên.

« Cộp » một tiếng, Phượng Cô quát: « Người muốn chết a! »

Văn Thanh bị dọa hết hồn, mau chóng trấn tĩnh: « Gia, xin Gia thứ tội. »

Phượng Cô thở dài, lửa giận vừa hạ được tí chút đã sớm bị nàng thổi bùng lên, lạnh nhạt thốt: « Còn không mau cởi áo cho ta! » (đồ biến thái sao cứ đòi người khác cởi áo thế hở.)

Văn Thanh bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục cúi đầu vì hẵn mà cởi đai lưng, nhưng cái đai này kết kì quái quá, nàng không thể nào mà mở được.

Mồ hôi nhỏ giọt trên mặt nàng, càng lúc càng khó mở, nàng cảm tưởng càng mở lại càng rối hơn, chắc phải có phù phép mới mở được mất. Trong mắt Phượng Cô hiện lên một tia vui vẻ.

Đai nà là do Hoàng Kỳ sáng tạo độc đáo, người mở mà gặp sai lầm ngay từ đầu thì sẽ càng sai, càng mở càng gặp bế tắc.

Đai này gọi là liên hoàn khóa trái kết, người bình thường căn bản không giải được, Văn Thanh thông minh, nếu như từ đầu không gấp gáp, cẩn thận nhìn thì cũng có thể mở được, ai ngờ nàng đứng cách xa như vậy, bộ dạng phòng bị, khẩn trương mở mà không nhìn cẩn thận, bước đầu tiên đã sai, càng mở càng bế tắc. (Anh là xử nữ đấy đâu mà cần dùng cái thể loại phòng bị ác thế.T_T)

Nhìn nàng bộ dạng thế này, hắc thần nhiên nhăm nháp như một món điểm tâm.

Qua một hồi lâu, hắc cảm giác trừng phạt như thế này đủ rồi, lúc này mới chậm rãi kéo tay nàng thô lỗ: « Tốt lắm, tốt lắm! Chờ người cởi được áo cho ta thì chắc là hết buồn ngủ mất! Trời sáng mất thôi! »

Mặt Văn Thanh lạnh lẽo, không mở được đai áo khiến nàng mạnh mẽ đáp: « Muốn cởi cũng nhanh thôi! » Vừa rồi nàng đã thăm dò, không phải không thể mở mà nàng sợ phải ngủ cùng hắc thôi.

Vừa nói tay đã bắt đầu mở lại đai áo, từ từ mở từng nút, chậm rãi lục tìm, rốt cuộc cũng đã mở xong.

Trên mặt nàng nở nụ cười thoải mái, cất cao đầu: « Đã mở xong rồi! »

Nhìn lên một cái, mặt nàng đang tươi cười thì trầm xuống, nhất thời hưng phấn quên mất mình đang đứng trước ai, tự nhiên cười nói thể trước mặt hắc.

Sắc mặt nhất thời lạnh xuống, cung kính nghiêng người cởi bỏ áo ngoài cho hần.

Phượng Cô nhìn nàng cười thoải mái mà nhìn thấy hần thì nghiêm lại, nhất thời trong lòng bực mình ghê gớm, hần ghê tởm lắm sao? Nàng nhìn thấy hần liền không cười là sao?

Càng nghĩ càng giận, nhưng bản thân hần cũng không hiểu rốt cuộc là thế nào. Chỉ cảm thấy một xúc cảm không tên đang thiêu đốt trong lòng.

Đột nhiên hần dùng sức giật lại trang phục từ tay nàng, mặc lên người, thanh âm phẫn nộ: “Bị người gây sức ép như vậy, hứng thú gì cũng bay biến hết trơn!”

Nói xong lạnh lùng xoay người biến mất trong màn đêm. (T_T. Xin lỗi các bạn yêu quý.... Hần đi rồi. huhu)

Nhìn Phượng Cô rời đi, trong lòng Văn Thanh thở phào một cái.

Nàng không hề hay biết, đêm nay Phượng Cô vẫn trở lại phòng nàng, cùng nàng ngủ chung một giường

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Đêm Khuya Trầm.

Thất Thân Làm Thiếp

Không biết tại sao, khí trời đột nhiên nóng bức lên, khó có thể ngủ, ở trong các, Phượng Cô lật qua lật lại mãi cũng không tài nào ngủ được, trong đầu chỉ hiện lên hình ảnh Văn Thanh ngẩng đầu lên, khuôn mặt nở nụ cười như hoa, nụ cười sáng lạn, không âu lo, rạng ngời như ánh mặt trời, nụ cười thế này, hẳn chưa từng gặp qua.

Hắn không hề biết, chỉ mở được một đai lưng thôi mà có thể thoải mái đến vậy. Hạnh phúc của nàng giản đơn đến thế ư, hay là do hắn tự cảm giác thấy một niềm hạnh phúc.

Cẩn thận suy nghĩ từng chút một, nàng ở trước mặt hắn, chưa bao giờ có cười thực lòng, mỗi một lần cười, chỉ là nụ cười lạnh lùng, tựa như đeo lên một lớp mặt nạ.

Gió thổi nhẹ nhàng từ cửa sổ truyền vào, hương hoa sơn trà nhàn nhạt theo gió vào, đột nhiên nhớ ra mái tóc mềm mượt, đen dài kia cũng mang theo mùi hương này.

.....

Đứng lên, mặc áo ngoài vào, đeo lên chiếc đai lưng hồi nãy, chiếc đai tháo được một nửa, không hiểu sao nghĩ tới khuôn mặt kia, vẻ mặt không chịu thua, vì hắn cười hết nút thắt.

Vội vàng bước đi, không có thị vệ nào đuổi kịp, trừ Hoàng Kỳ, hần nhanh chóng đi tới Trà Hương Các.

Cửa lớn phòng Văn Thanh lại bị đẩy ra, muốn mở mắt ra nhìn sự việc nhưng sớm hít phải hương khí, liền ngủ say.

Phượng Cô chậm rãi đi tới trước mặt nàng, mượn ánh trăng, cẩn thận ung dung ngắm nhìn khuôn mặt thanh tú của nàng.

Không đẹp!

Không đẹp chút nào, trong mắt hần, bất quá, chỉ có thể tạm được.

Nhưng tại sao, lại có thể vương vấn trong trí óc hần như vậy?

Bàn tay không tự chủ được xoa lên mặt nàng. Da mặt trắng nõn, không hề dùng chút phấn trang điểm, sạch sẽ, tinh khiết.

Ngón tay thon dài lướt qua đôi môi đỏ mọng của nàng, mặt nàng khẽ nhăn lên vì khó chịu. Vốn dĩ đã không đẹp rồi, lại còn nhăn nhó nữa chứ! (Là anh í nghĩ ạ.)

Trong mắt Phượng Cô lóe lên một tia ghét bỏ, nhưng không hiểu sao lại càng lúc càng toát lên sự trù ẻo.

Tay hần phóng túng lướt trên mặt nàng, qua lông mi, rồi khéo léo qua mũi, hành động của hần càng lúc càng khiến Văn Thanh khó chịu, khuôn mặt nàng càng nhú lại.

Phượng Cô thì ngược lại, nghịch ngợm trên khuôn mặt nàng không biết chán, càng lúc lại càng hoan hỉ. Nhìn khuôn mặt nhăn nhó của nàng, không khỏi nhớ ra 2 chữ “Khả ái”. (Anh bị biến thái à:@)

Hần bỗng nhiên lại nghĩ rằng nàng – Thượng Quan Văn Thanh khả ái ư!

Thật đúng là buồn cười.

Tay lại bắt đầu không tự chủ được đi xuống phần thân thể ấm áp của nàng, lặng theo từng nhịp thở nóng bức của nàng, từng làn hương bay tới, toàn thân mê đi.

Hắn chậm rãi ngồi xuống, đột nhiên cảm giác thập phần mệt mỏi, liền tựa xuống đầu giường, cùng nàng nằm chung một chỗ.

Tay xuyên qua lưng nàng, gắt gao ôm chặt lấy thân thể mềm mại kia.

Cảnh vật ban đêm tĩnh lặng, hơi thở của nàng đều đặn hòa cùng với hơi thở của hắn thành một thể.

Hắn tựa đầu lại gần chỗ nàng, gối đầu sát bên nàng, nhẹ nhàng theo từng hơi thở của nàng.

Hắn đột nhiên phát hiện, trong khoảng khắc này, mọi thứ thật tuyệt diệu, tất cả an bình, tĩnh tâm, bình yên.

Loại cảm giác này, hắn nhiều năm qua chưa từng được cảm nhận. Từ 4 năm trước, Nguyệt nhi giả cho Mộ Dung Kiềm, hắn không còn như trước nữa, trở nên thô bạo vô tình, lãnh khốc, tàn nhẫn.

Cũng vì Phượng Vũ Cửu Thiên càng lúc càng lớn mạnh, không dừng.

Nhưng, đổi lại tất cả, hắn không hề cảm nhận được một niềm vui.

Hắn... thích Thượng Quan Vân Thanh ư?

Trong lòng mặc dù không thể xác minh, nhưng... cũng không hề kháng cự ý nghĩ này, trong lòng cảm thấy mơ hồ vui thích....

.....

Đây là lần đầu tiên, hân cùng một nữ tử cùng hưởng thụ hơi giường mà ngủ nhưng lại không có bất kì ý nghĩ gì khác, chỉ là đơn thuần muốn ôm lấy nàng, ấm từ nàng.

Đó là thứ hạnh phúc thật giản đơn, nhưng bản thân hân chưa từng được hưởng qua.

Phượng Cô khẽ mở miệng, nhẹ nhàng cắn lên gáy nàng, rất nhẹ, không để lại bất cứ dấu vết gì. Nhưng mà, trong lòng hân sớm đã có ấn ký về nàng, mặc kệ thật xấu, nàng chỉ có thể là của hân. (Nhi: ở ở biến thái dã man)

Trong giấc ngủ say, nàng tựa hồ cảm giác được điều gì đó, trên mặt có chút khó chịu.

Phượng Cô thấy nàng nhắm mắt, lại càng không vui, mặt lạnh lùng, cả đầu càng hướng về phía trong lòng nàng, dụi vào mạnh hơn nữa, nhưng nàng vẫn ngủ say, không hề có bất kì phản ứng gì, vô thức ôm hân, chính là, lúc này, hân dùng sức, trở người ra, ôm chặt nàng vào lồng ngực hân. (anh cho chị ấy hít phải hơi mê thì sao mà phản ứng được. Ngu thía. =)))

.....

Đêm dài cứ an bình, chậm rãi trôi qua. Ngoài cửa sổ ánh những ánh nắng vàng rực rỡ đầu tiên đã nhảy nhót trên mặt đất, rót đầy trên sân, trải trên những vườn hoa, cảnh càng thêm kiều diễm.

Vân Thanh chậm rãi mở mắt, đuổi người trong chăn nệm, đột nhiên mặt có chút biến sắc.

Tối hôm qua rõ ràng là có tiếng cửa động đánh thức nàng dậy, rốt cục là có chuyện gì xảy ra?

Cho là bị người đến bắt nhưng nàng nhìn quanh một hồi, không hề mất một vật gì, bản thân mình vẫn trên giường ngủ.

Trong lòng một khối nghi hoặc dâng lên.

Chẳng lẽ, những điều tối qua là do nàng nằm mơ?

Nhưng những cảm giác đọng lại cho nàng biết những điều đó rất chân thật.

Nàng thấy rõ ràng cửa bị đẩy ra, còn có một bóng đen thoáng đến, chỉ nghĩ được đến đó, tất cả mọi chuyện sau đó nàng đều nghĩ không ra.

Thật là kỳ quái a!

Nàng chậm rãi ngồi dậy. Đang lúc này, Hồng Thư cùng mấy thị nữ bưng đồ rửa mặt tới.

Vân Thanh liền ngẩng đầu hỏi: “Hồng Thư, tối qua có kẻ trộm tới, rồi sau đó, đêm hôm, còn có chuyện gì phát sinh không?”

“Không có ạ. Nhị phu nhân, làm sao vậy?” Hồng Thư không hiểu sao bỗng dưng Vân Thanh lại hỏi chuyện vừa rồi.

“Không có gì, ta chỉ hỏi thế thôi.” Vân Thanh trả lời. Không có sao? Vì sao nàng cứ có cảm giác là có chuyện gì đó đã xảy ra nhỉ? Nhưng bản thân không nhớ rõ, tối qua có một bóng đen tới, là thật, nhưng cũng giống mộng, không phân biệt được, thực hư lẫn lộn.

Khẽ nâng vạt áo, nhận khăn mặt từ tay Hồng Thư lên lau mặt, hốt nhiên nàng cảm thấy vai trái đau nhức, chỉ cử động nhẹ cũng cảm giác rất đau. Cảm giác này, giống như bị côn trùng bò trong xương cốt.

Trong phút chốc khẽ nhú mày: “Cánh tay ta đau quá.”

Hồng Thư vừa nghe, vội vàng tiến lên xoa bóp cho nàng, một lúc mới đỡ: “Nhị phu nhân hôm qua ngủ không ngon a! Trước kia bị thương thế nào cũng không kêu, hôm nay thế nào lại kêu như thế ạ!”

Lời nàng lơ đãng nói ra, lại làm cho đầu óc Văn Thanh một hồi suy nghĩ những mớ hỗn độn, nhưng vẫn không có đáp án.

Nàng khi ngủ rất yên, ít khi nào quấy đạp, hơn nữa nếu đề lên tay thì nàng sẽ tỉnh ngay, tại sao lại không phát hiện ra nhỉ? Tối hôm qua nàng không hề có tỉnh một lần nào, mà sao tay nàng lại đau nhức thế này

Quả nhiên là khó hiểu? Nàng vừa mới tỉnh dậy, tư thế ngủ cũng không phải là nằm chính giữa mà nằm một bên giường. A?

Bất quá không có gì tổn thất, lại không muốn nói ra khiến mọi chuyện rối lên, vì vậy tạm thời gác chuyện này qua một bên, không hề suy nghĩ nữa.

“Vậy, tối hôm qua có bắt được kẻ trộm không?” Văn Thanh thuận miệng hỏi, kỳ thật đã biết là không bắt được, bởi lẽ khinh công Tà Phong, nếu là Phượng Cô thì chưa nói được gì bởi võ công hần sâu không lường, nhưng nếu là người bình thường thì khó mà đuổi theo được. Mà lúc đó, Phượng Cô không có đuổi theo, không có khả năng bị bắt được.

“Không có.” Hồng Thư ngắn gọn đáp, sau đó không hề nói nữa, tựa hồ đang có chuyện.

Văn Thanh cảm giác được sự kỳ quái, nhìn về hướng nàng: “Làm sao vậy? Có chuyện gì không?”

Hồng Thư chỉ lắc đầu, không hề có ý nói ra khiến Văn Thanh càng khó hiểu.

“Chuyện gì thế, người hãy nói đi! Mới sang sớm ra, một ngày đẹp trời sẽ bị tâm tình của người phá hỏng mất thôi!” Văn Thanh hài hước nói.

Hồng Thư lúc này mới tức giận nói: “Chuyện tối qua, ta chỉ nghe qua về tên trộm, còn Chu Nhu Nhi, nửa đêm muốn gây chú ý, hô thiên hô địa, tưởng rằng mang hài tử của Gia là ghê gớm lắm sao! Thật là đáng ghét, khiến cho mọi người không yên giấc.”

“Nguyên lai là nàng ta khiến Hồng Thư cô nương không vui a! Đừng so đo với nàng ta làm gì, người ta vẫn nói người đang mang thai tâm tình không tốt, chuyện kia khó tránh khỏi.” Văn Thanh vẫn nhẹ nhàng nói cho Hồng Thư.

Hồng Thư vẫn rất khó chịu, không ưa bộ dạng dối trá kia.

“Nhi phu nhân người không ra nhìn bộ dạng tối qua của nàng ta nên không biết! Thật là làm người khác khó chịu vô cùng! Tối hôm qua không chỉ ta, cả Sâm tổng quản, người kiên nhẫn nhất cũng không chịu nổi, một hồi kêu khó chịu trong bụng, mời đại phu tới xem xét, vẫn không yên, nhất mực muốn gặp Gia! Hắc hắc (cười kiêu rất điệu a) đáng tiếc Gia không hề nhìn nàng ấy, người không biết lúc ấy bộ dạng nàng ta nhìn thế nào đâu! Xứng đáng! Ta nghe nói buổi sáng nàng ta đã làm ầm ĩ nhưng đáng tiếc Gia không có để ý đến nàng ấy! Khiến nàng ta tức chết!” Hồng Thư tình nghịch nói, nhưng đôi mắt thì tràn đầy giận dữ!

“Nàng ta không có phiến người mà! Người hôm qua không phải là đi bắt kẻ trộm a?” Nàng nhớ kỹ, Hồng Thư đuổi theo trộm xong không có quay lại.

“Ta là Gia phân phó hầu hạ người, nếu có chuyện ta sẽ đi! Không bắt được kẻ trộm, ta sẽ quay lại đây thôi! Nếu không phải là vì khi đó Sâm tổng quản nhờ ta thì ta cũng sẽ không thèm đi nhìn cái khuôn mặt giả tạo của

nàng ta đâu! Nhưng chỉ đảo qua một chút ta cũng đã khó chịu lắm rồi!”
Hồng Thư nhanh nọc nói.

“Tốt rồi, tốt rồi! Nhìn người như thế, chẳng phải đã dọa nàng ta sợ chết rồi không?” Văn Thanh cười một tiếng, đưa khăn ướt cho nàng.

Hồng Thư hừ lạnh một tiếng, sau đó chuyển sang cười nói: “Ta không nhắc nữa, không đề cập nữa, Nhị phu nhân, người muốn ăn sáng thứ gì đây? Hồng Thư đi chuẩn bị.”

“Ta muốn ăn tôm bóc vỏ nấu cháo, thêm 2 cái bánh bao nữa nhé.” Văn Thanh cười duyên nói, gần đây, có mang, nàng ăn uống nhiều lên. May đứa nhỏ này hiểu chuyện, biết vì mẫu hoài thai khổ cực, cũng không có làm ầm ĩ, không có khiến nàng nôn ọe khó chịu, ngược lại, so với trước kia ăn uống tốt hơn nhiều.

“Để nô tỳ đi chuẩn bị cho người.” Hồng Thư gật đầu, phân phó thị nữ rồi vội vàng đi.

Nhìn theo bóng nàng, Văn Thanh cảm thấy vui mừng, cũng may là tại Phượng Gia này, nàng có Hồng Thư...

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 87: Phi Tuyết Đau.

Thất Thân Làm Thiếp

Nàng ngồi nhìn ra trước sân coi hoa nở. Ăn xong đồ ăn sáng, ngồi nhàn rồi, Văn Thanh liền sai người mang cầm tới.

Lâu chưa có đánh đàn qua, trước kia còn ở nhà lúc rảnh rồi thường đánh đàn, vào lúc buổi sớm thanh mát này, dưới ánh mặt trời dịu nhẹ đang lướt qua.

Chậm rãi lướt đầu ngón tay khởi một khúc ngày xuân, trong lòng vui thích, hào hứng, sung sướng giống như vừa được hít thở một luồng không khí trong mát, ấm áp, chui thẳng vào trái tim.

Hồng Thư ở một bên đợi, đột nhiên nở nụ cười. Văn Thanh liền hỏi: “Người cười chuyện gì thế?”

Hồng Thư vui vẻ nói: “Nô tỳ nhớ ra Lục Cầm đến!”

“Lục Cầm cô nương đến? Vì thế mà vui thế ư!” Văn Thanh tò mò hỏi, nhìn ra được, Hồng Thư đang rất hào hứng.

“Nhị phu nhân người không biết rồi, Lục Cầm am hiểu nhất chính là đánh đàn, trước kia Lục Cầm vẫn bội phục tiếng đàn của Phi Tuyết cô nương! Sau khi Gia cưới người, không phải người có đánh đàn lúc rảnh rồi sao?” Hồng Thư vừa nói vừa cười: “Lục Cầm vừa nghe, đã biến thành tượng gỗ, thích vô cùng, nhưng vì không thân với Nhị phu nhân, nên thế

không dám trực tiếp thỉnh giáo, lúc đó, nàng thường núp trong bóng rỗi nghe người đàn! Có một lần bị Lam Họa thấy, giễu cợt nàng suốt một thời gian dài

“Nguyên lai là như vậy a!” Nhìn bộ dạng cười ngật nghèo của Hồng Thư, chắc nếu bắt được Lục Cầm lúc ấy nàng còn cười dữ dội hơn.

“Nhị phu nhân, người không thấy được lúc nàng trốn ở trong tối nghe đàn bộ dạng nhập thần, nhưng lại vỗ tay khen ngợi lớn như thế nào đâu.” Hồng Thư đắc ý nói.

Văn Thanh làm bộ trợn mắt cười với nàng: “Người chính ra là kẻ hay chọc phá người khác lắm nha!”

“Hắc hắc! Ai kêu nha đầu Lục Cầm kia ngày thường luôn vẻ mặt lạnh lùng, không cười mở với ai, lúc nào cũng xa cách.” Hồng Thư cười nói.

“Nói mới nhớ, lúc đầu gặp người cũng lạnh lùng lắm a?” Văn Thanh cười nhìn nàng.

Hồng Thư trên mặt một hồi ngại ngùng, khẽ nói: “Khi đó là bởi vì không biết phu nhân là người tốt như thế này! Hiện tại thì biết rồi! Phu nhân đừng nhớ chuyện xưa thế chứ!”

“Nói giỡn thôi. Ta cũng không nhớ kỹ mọi chuyện hồi đó nữa đâu, sẽ không có nói nữa a!” Văn Thanh cười một tiếng, đầu ngón tay nhẹ nhàng lại lướt về phía dây cầm.

Cuộc đời còn nhiều khổ đau, sao có thể ghi nhớ nhiều chuyện ân oán được chứ!

“Mà, hình như chưa có thấy Lục Cầm và Lam Họa bao giờ a!” Nàng thuận miệng hỏi.

“Hai người bọn họ ngày thường rất khó gặp được, tứ tỳ chúng ta, trừ Hoàng Kỳ lúc nào cũng theo hầu bên Gia, ba người còn lại đều chấp hành nhiệm vụ đi khắp nơi, nếu không phải ta được chiếu cố tới hầu hạ phu nhân thì cũng sớm đã đi làm nhiệm vụ.” Hồng Thư giải thích cho nàng.

“A”, Văn Thanh nói nhỏ, nàng hiểu, có một số việc, không nên biết quá nhiều, biết nhiều, sẽ không tốt.

Đột nhiên nhớ ra xà nhạc, trong nàng nghĩ ngay một khúc nhạc, gảy thử, nhưng lại phát ra âm thanh khó nghe.

Thứ nhạc hỗn loạn này khiến Hồng Thư bất mãn: “Phu nhân làm sao vậy, sao lại đàn chói tai như thế!”

“Cố gắng nghe coi. Xem ra ngự thuật này khó quá.” Văn Thanh cười một tiếng.

Hồng Thư ngẩng đầu hỏi: “Cái gì ngự thuật?”

“Ngự xà nhạc a! Thủ pháp chơi đàn này cũng không phải có thể tự thông suốt, mặc dù đã nghe qua nhưng không cách nào gảy ra loại âm thanh đó” Văn Thanh ngừng lại, cười một tiếng nhẹ nhàng tự giễu.

Đó là Ngự thuật pháp, chốn giang hồ cũng là có nghe qua, Hồng Thư cũng không thấy kỳ lạ, có kì lạ là ở điều phu nhân nghe được tiếng đàn này ở đâu chứ?

“Cầm ngự thuật không phải chỉ dựa vào cầm phở, trọng yếu là tâm pháp nội công, phu nhân chỉ nghe qua, không phải là học.” Hồng thư nói, sau lại hỏi: “Phu nhân nghe được từ chỗ nào vậy?”

Văn Thanh cười một tiếng: “Lần trước đi tới chỗ Phi Tuyết cô nương, nàng ấy có đàn một khúc.”

Nói xong như nhớ ra cái gì, liền quay đầu lại dặn Hồng Thư: “Hồng Thư, người giúp ta gặp Phi Tuyết cô nương, lúc nàng ấy có thời gian, ta nghĩ sẽ đi học Ngự xạ thuật.”

“Đi học?” Hồng Thư có điểm không rõ ý này, ngự thuật này được coi là nhất môn tuyệt thuật, không phải như cầm phổ thông thường, không thể tùy tiện dạy người: “Phu nhân, đây không phải là một loại cầm phổ, chỉ sợ Phi Tuyết cô nương sẽ không dạy a!”

“Là lần trước cô nương Phi Tuyết nói muốn dạy ta, chứ ta da mặt có dày cũng không dám mở miệng cùng người ngoài học tuyệt môn nghệ a!” Văn Thanh cười, nói với Hồng Thư nhỏ nhẹ.

“Cô nương Phi Tuyết chủ động muốn dạy người!” Hồng Thư nghe được vô cùng kinh ngạc, bởi vì hôm đó Phi Tuyết chịu gặp mặt phu nhân nàng đã cảm thấy rất kỳ lạ rồi, Phi Tuyết cô nương chưa bao giờ chờ đợi kẻ nào, tất cả mọi người, chỉ có thể chờ mỗi tháng 2 ngày để được thấy nàng xuất hiện, để được nhìn ngắm dung nhan tuyệt mỹ, dáng điệu, nụ cười của nàng. Vậy mà với nhị phu nhân, không chỉ chờ đợi mà ngay cả tuyệt kỹ cũng vô tư dạy lại.

Thực sự không biết nên nói là phu nhân cùng Phi tuyết hữu duyên hay là mị lực của phu nhân quá lớn đây.

“Ân”, Văn Thanh biết, lời này nói ra, tất làm cho người ta kinh ngạc, kỳ thực ngay chính bản thân nàng cũng không hiểu, vì sao Phi Tuyết đối với nàng có vài phần kính trọng như thế.

Có lẽ là do nàng cùng Ngân Diện có quan hệ chẳng!

.....

Không nghĩ ra, nàng đành chờ đến sau giờ Ngọ tới gặp Phi Tuyết cô nương.

Trong lòng vô cùng cao hứng. Mang theo một niềm ham mê học hỏi, cùng đi với nàng có cả Hồng Thư, cả hai người cùng tới Tuyết Linh Các một lần nữa.

Lần này, vị cô nương Thái Ngọc vừa trông thấy nàng, biết là nàng đến gặp Phi Tuyết, liền vội vàng sai Hạ Thanh đi tìm, tiểu cô nương nhỏ bé rất xinh đẹp và lanh lợi.

Vừa đi vừa hưng phấn nói: “Phu nhân thật là kì diệu, chúng ta chưa bao giờ thấy Phi Tuyết cô nương chờ đợi gặp khách bao giờ, chỉ thấy người khác đợi Phi Tuyết cô nương, phu nhân thật không giống người thường a!”

“Cô nương nói đùa, tất cả đều là nhờ cô nương Phi Tuyết để mắt mà thôi!”. Văn Thanh cười khẽ, đúng là, nữ tử xinh đẹp này rất có thiện ý.

“Không phải như thế đâu! Cô nương Phi Tuyết thiên tư xuất trần, có con mắt nhìn người, người bình thường sao lọt được vào mắt nàng!”

Hạ Thanh vui vẻ chạy tới: “Phượng phu nhân đã tới?”

“Xin phiền cho ta được cầu kiến cô nương Phi Tuyết.”. Không hiểu vì sao, nhưng nàng cảm thấy vị Hạ Thanh cô nương này mặc dù trên mặt tỏ ra vui vẻ, nhưng đối với nàng không hề thấy chút hảo cảm nào, trên mặt nàng ta có vẻ khách khí, xa lánh, như thể là địch ý.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Vô Tình Gặp Tà Phong.

Thất Thân Làm Thiếp

Tuyệt Linh Các cùng Phượng Vũ Lâu cách nhau không xa, đều tọa lạc trên cùng một con đường. Đây là khu phố phồn hoa nhất trong Chiến Thành, lúc này bóng đêm đã buông rèm, mọi người từ kẻ đi đường cho đến các hiệp khách đều nhao nhao tìm khách sạn để ăn cơm, vì vậy khách sạn hai bên đường đều đã chật kín chỗ.

“Không bằng tối nay chúng ta ăn ở đây đi?” Văn Thanh chỉ vào cửa hàng há cảo đối diện, người bên trong đang hoạt động, thập phần náo nhiệt, nhìn qua đã thấy ngon rồi.

“Ăn ở chỗ này?” Hồng Thư có điểm nghi hoặc, phu nhân hôm nay làm sao vậy, tại sao lại bất ngờ nghĩ đến chuyện ăn ở ngoài?

Nhìn về phía khách sạn, bên trong kẻ đến người đi, rất náo nhiệt, hơn nữa còn có đủ loại người, nếu như có người có ý đồ xấu, chỉ có một mình nàng muốn bảo hộ phu nhân không chút thương tích nào mới là lạ.

Ừ. Nhà hàng sủi cảo này trông cũng không tệ.” Văn Thanh nói. Kẻ đến người đi, là nơi dễ dàng để nghe ngóng tin tức nhất, nàng muốn biết, trong Chiến Thành gần đây xảy ra việc gì, Mộ Dung Kiềm rốt cuộc là đã đánh mất vật gì.

Đó không phải là sự quan tâm đối với Mộ Dung Kiềm, nhưng mà hẳn là ân nhân của Tà Phong, Tà Phong lại rất trọng ân tình, nếu hẳn một mình

xông pha nguy hiểm nàng sẽ không yên lòng

Nhìn bộ dạng phu nhân rất muốn đi tới, Hồng Thư không đành lòng cự tuyệt, nghĩ kĩ thì nơi này cách Phượng Vũ Lâu không xa, nếu có chuyện xảy ra, cũng có thể kịp thời gọi người đến tiếp ứng, vì vậy lập tức đồng ý.

Đi tới đi lui một lúc, vẫn không tìm được chỗ ngồi, bàn nào cũng đầy người, Văn Thanh nhìn lướt qua hai bên trái phải, chọn một vị trí gần cửa sổ cách đó không xa, phía trước là một khách nhân, có thể nói là ngồi ghép bàn..

Vì vậy chậm rãi đi tới, người kia cũng chạc 30 tuổi, gương mặt hình vuông mang vẻ tang thương, người mặc một bộ áo vải thô, nhìn thoáng qua cũng có cảm giác đây là bậc nhân sĩ giang hồ trượng nghĩa.

Nhẹ nhàng thi lễ:”Đại hiệp, chỗ ngồi quanh đây đã bị ngồi hết,khó có thể tìm được chỗ ngồi, không biết có thể dùng bữa cùng với đại hiệp không?”

Hồng Thư liếc mắt đến người kia thì sắc mặt thay đổi, kéo vạt áo Văn Thanh, nàng thì thầm bên tai Văn Thanh:”Phu nhân, chúng ta tìm nơi khác đi!”

“Hồng Thư, người nhìn nơi này vẫn còn chỗ mà! Không có sao cả, ta xem vị đại hiệp này cũng là người thấu tình đạt lý, chắc là sẽ không gây khó dễ cho chúng ta.”Văn Thanh nhẹ nhàng nói.

Không ngờ người kia lại mở miệng, một âm thanh trầm thấp vang lên, như thanh âm ma thạch:”Ta không phải là loại người thấu tình đạt lý!”

Không ngờ người này lại thẳng thắn như thế, Văn Thanh có điểm thất thố, bất qua nghĩ lại cũng có phần đúng, nhân sĩ giang hồ phần lớn có tính tình lạnh lùng hà khắc, thói quen cũng có phần quái dị, có thể nói là mỗi

người mỗi dạng, bất quá người càng quái dị lại càng không phải là người rất xấu.

Vừa nghĩ như vậy, nên lại khom lưng thi lễ:”Văn Thanh thấy đại hiệp chính là người thấu tình đạt lý, Văn Thanh chỉ là một nữ tử, cũng không nói được lời nào lọt tai, chỉ xin được ngồi cùng một bàn, nhất định sẽ không làm phiền đến đại hiệp, nghĩ đến, đại hiệp cũng sẽ quá mức để ý?”

“Ta không phải đại hiệp!” – thanh âm ma thạch lại vang lên: “Đừng gọi ta là đại hiệp!”

Văn Thanh cũng cảm giác được sự thú vị, mấy khi gặp được người thẳng thắn như này.

Không phải nói là cứ khen lấy khen để thì dễ thuyết phục sao? Tại sao người này lại không mắc chiêu này? Thật đúng là thú vị.

Hồng Thu ở phía sau lại phải lôi kéo vạt áo của Văn Thanh lần nữa, Văn Thanh lúc này mới quay đầu nhìn nàng, lại thấy vẻ mặt nàng sợ hãi, dường như nam tử trước mắt có chỗ đáng sợ.

“Như vị đại ca này, ta có thể ngồi xuống đây không?” Văn Thanh thỉnh cầu một lần cuối cùng, nghĩ thầm nếu như hẳn lại không đáp ứng, còn chưa kể sắc mặt của Hồng Thu, nàng cũng không nghĩ đến việc tự gây chuyện.

“Muốn ngồi thì ngồi, cần gì nói nhiều như vậy!” Nam tử rống lên thanh âm trầm thấp, một chén rượu lớn thẳng tắp đổ vào cổ họng.

Văn Thanh nghe được câu này thì nở nụ cười, ngồi xuống đối diện hẳn, rồi gọi 2 chén sủi cảo.

Thoạt nhìn bánh không được tinh xảo, Văn Thanh cắn nhẹ một cái, không ngờ bánh ít thịt dày, bắt đầu ăn, so với đầu bếp của Phượng Vũ Cửu

Thiên còn lợi hại hơn nhiều, liền ăn liên tục mấy cái, đem sủi cỏ trong chén một hơi ăn hơn phân nửa, rồi sau đó thỏa mãn ngẩng đầu lên.

“Thật sự là quá ngon!”

Hồng Thư mặc dù đã đi theo Gia đến nơi này, nhưng mà chưa bao giờ được ăn. Lúc này ăn một lần, cũng thấy được thật là ngon miệng. Thấy phu nhân cũng ăn thoải mái, vì vậy cũng không cố kỵ ăn nhiều hẳn lên.

“Đúng vậy, ta cũng không biết sủi cỏ ở đây ngon vậy!”

“Cho nên mới nói bất kể vật gì cũng không nhìn bề ngoài, nghề nào cũng có trạng nguyên, nấu ăn đương nhiên càng là vậy!” Văn Thanh cười một tiếng, cầm khăn tay lau đi khóe miệng, tai bắt đầu nghe chuyện xung quanh.

“Người có biết không, Mộ Dung Kiềm nguyên lai cũng không phải dạng tốt lành gì a!”

“Đúng a, nghe nói năm đó vụ thảm án Lâm gia là do một tay hăn thực hiện, chứng cứ đều bị lộ ra ngoài.”

“Người đều biết những việc này sao! Ta nghe nói rất có khả năng, sự tình không chỉ dừng lại ở đây, còn có sự tình Triệu môn năm đó, cũng có hăn tham gia, xem ra khi võ lâm đại hội kết thúc, có người đã tôn hăn lên làm minh chủ, chỉ sợ lần này, những vụ án diệt môn trước đây sẽ dần dần mà chìm xuống, mà hăn lại lên ngôi minh chủ, cái tên chính phái còn muốn bị ném đi, chỉ sợ còn muốn chìm nhanh hơn a!”

“Đúng vậy, ta mỗi ngày đều tới đây nghe ngóng! Một ngày thì lại có thêm một sự việc, mỗi ngày một sự việc, thật sự làm cho người ta khó có thể tưởng tượng, từng xem vẻ chính trực của một người, không ngờ sau lưng lại nhiều giả dối đến vậy a!”

“Cho nên mới nói nhìn người không thể chỉ nhìn tướng mạo!” ||

“Các người bớt tranh cãi đi, hấn như thế nào thì cũng là mình chủ, nếu như để người khác nghe được thì không tốt!”

“Sợ quái gì! Việc này mấy ngày nay đều đồn lên âm âm, có nghe nói không, phái Thiên Sơn bên kia cũng đã phái người tới báo thù, sự tình Lâm gia, cũng không có dễ giải quyết như vậy đâu!”

....

Thì ra là thế!

Khó trách Mộ Dung Kiềm đêm đó nghe xong thì biến sắc như thế, hóa ra là chứng cứ phạm tội bị trộm mất!

Xem ra Phượng Cô lần này làm rất tốt! Nhưng mà Mộ Dung Kiềm này cũng quá bất cần, vật như vậy, tại sao lại để mất được cơ chứ?

Cười cười, nhưng nàng lại biết chính Tiểu Hồ Ly kia giờ trò.

Xem đi, đánh từ trong ra mới là lợi hại, bị Chu Nguyệt Nhi phản bội khẳng định sẽ đau đớn vô cùng? Khó trách chiều hôm đó Chu Nguyệt Nhi không quay về, khó trách hiện giờ Phượng Vũ Lâu lại đề phòng sâm nghiêm như thế, chỉ sợ do Phượng Cô vì bảo vệ nàng mà làm vậy!

Vừa vung tay, liền thấy anh mắt tang thương của nam tử kia chăm chăm nhìn nàng.

Văn Thanh quay lại cười một tiếng, nhẹ như gió xuân.

Nam tử nhìn nàng cười, vẻ âm u trên khuôn mặt vẫn kiên cường bất động, phảng phất như không có chút cảm động, chỉ là uống thêm một hớp rượu lớn.

Thật đúng là ngàn chén không say, từ lúc ngồi xuống tới giờ, không tính trước đó, cũng đã thấy hần uống liền 10 bát rượu, mà mặt không đổi sắc, năng khê tiếp cận hần để xem xét, liền bị mùi thiên đao tử thiêu đốt!

Tửu lượng như vậy, thật rất là dọa người a!

Đột nhiên, trước mắt hiện lên một gương mặt với nụ cười sáng lạng, đúng là Tà Phong.

““Tại sao Thanh nhi cũng ở chỗ này a?”Người chưa tới, tiếng đã tới trước.

“Sủi cảo ở đây ngon lắm, vì vậy mới tới ăn. Còn người, sao lại đến?”Văn Thanh cười một tiếng.

“Hắc hắc, thật đúng là hữu duyên, Mộc Tượng, người lại cùng Thanh nhi của ta ngồi cùng một chỗ a!” Vừa nói vừa ngồi xuống xuống ở một bên.

Mộc Tượng (nghĩa là thợ mộc)?

Vừa nghe cái tên này, Văn Thanh khê cười trong lòng, chắc chỉ có Tà Phong mới đặt cho người khác mỹ danh như này?

Quả nhiên sắc mặt nam tử kia đen lại hơn phân nửa:”Đừng gọi ta là Mộc Tượng!”

“Ta thích gọi người là Mộc Tượng!” Tà Phong cũng nở nụ cười, không nghe hần mà buông tha việc đùa giỡn.

Văn Thanh không nhịn được khê cười, Tà Phong này thật là!

“Đúng rồi, Thanh nhi, tại sao người lại ở đây? Tà Phong lại lờ nam tử kia, chỉ hỏi han Văn Thanh.

Hồng Thư ở bên cạnh cũng xanh mét nửa khuôn mặt, xiết chặt kiếm trong tay:”Nói chuyện với phu nhân nhà ta phải giữ ý tứ! Thanh nhi không phải là cái tên mà mi muốn gọi thì gọi!”Không biết tại sao, khi nghe hắc gọi tục danh của phu nhân, trong lòng nàng cực kì không thoải mái, hận không thể một kiếm đâm chết hắc!

“Cái tiểu nha đầu nhà người, ta cùng với Thanh nhi nói chuyện, làm gì đến phiên người quản! Tà Phong không thèm liếc mắt đến nàng, xem như nàng không có ở đây vậy.

Nhìn bộ dạng của hắc, Hồng thư càng muốn rút kiếm, thật đúng là muốn làm khó Văn Thanh, vì vậy khẽ cười giải vây;’Hồng Thư, người đừng tức giận, Tà Phong tính tình có chút trẻ con!”

“Cái gì tính trẻ con?!”Lời vừa nói ra Tà Phong đã bất mãn, chỉ thiếu phần đứng dậy thôi.

“Bộ dạng người như vậy mà không phải là trẻ con à!” Văn Thanh cười một tiếng.

Hồng Thư bên cạnh, cả gương mặt đã lạnh đi, nếu phu nhân lên tiếng, nàng tất nhiên sẽ cẩn thận bốn phận, sẽ không nói nhiều lời, nhưng, cái tên ăn trộm này mà muốn vọng tưởng đến phu nhân, nàng cũng sẽ không cùng hắc khách khí! Trừng đôi mắt đẹp, lộ ra sự giận dữ.

“Ta chẳng qua là bởi vì đối với nàng thì mới như thế, nếu là người khác, ta liền ngay cả một nụ cười cũng sẽ không cho!” Tà Phong hừ lạnh, đối với việc Văn Thanh nói về tính trẻ con thì thật là bất mãn.

“Tốt lắm, ta biết người rất tốt với ta.”Văn Thanh cười một tiếng, thật sự, Tà Phong đối với nàng vô cùng tốt, luôn dùng

“Biết là tốt rồi! Tà Phong được dịp ra oai, rất không khách khí nói, rồi sau đó lại là một nụ cười rạng rỡ:”Thanh nhi, câu hỏi của ta người vẫn chưa

trả lời a! Người sao lại ở đây, lại còn ngồi cùng một chỗ với Mộc Tượng?”

Xem ra hẳn đối với việc này hết sức tò mò, nếu vẫn không nói, chỉ sợ hẳn sẽ không buông tha, chỉ là...việc này rất kỳ lạ sao? Bất quá là ngẫu nhiên gặp nhau thôi.

“Vì nhìn thấy nhà hàng này rất náo nhiệt, nghĩ thức ăn cũng sẽ rất ngon, cho nên mới tới đây. Đáng tiếc nhà hàng này đông khách quá, không còn chỗ ngồi, rất may là vị đại ca này chỉ có một mình ăn sủi cảo, cho nên mới tới đây ngồi cùng, vậy có gì kỳ lạ sao? Đáng để người hỏi lại lần nữa!” Văn Thanh tự thuật nói.

“Có thể là người không cảm thấy kỳ lạ, nhưng tại đây, đại đa số (phần đông) người đều có cảm giác kì lạ, bởi vì.....”Tà Phong giả vờ thần bí, ánh mắt lướt đến chỗ Mộc Tượng, liếc mắt, rồi sau đó mới chậm rãi nói:”Trước mặt người là Mộc Tượng đại ca, nhưng người trong gian hồ đều gọi hắn là Hắc Diện Sát Thần-Mộc Thiên đại hiệp a! Hắn a, ai cũng biết là người sống chớ đến gần! Hắn để cho người ngồi cùng bàn, việc này chỉ có thể nói, là hắn rất coi trọng người!

“A? Nguyên lai đại ca lại là Mộc Thiên đại hiệp nổi danh đỉnh đỉnh a! Văn Thanh thật là có mắt như mù a!” Văn Thanh không thể ngờ, người trước mắt lại là Hắc Diện Sát Thần Mộc Thiên, khó trách vừa rồi Hồng Thư liên tục lôi kéo nàng, thì ra là thế.

Nghe nói Hắc Diện Sát Thần Mộc Thiên không phân biệt chính tà, tóm lại là một nửa nhân sĩ, làm việc cảm tính, chỉ cần hắn cảm thấy đúng, thì hắn làm ngay, bất kể ánh mắt của người khác, từ trước tới nay độc lại độc vãng(đi một mình và đến 1 mình), hắn năm mười bốn tuổi thì đã tiến nhập giang hồ, trải qua các trận chiến lớn nhỏ liền có khoản một ngàn kếp, là một người thực sự trưởng thành trong sinh tử, cho đến bây giờ, thanh đao của hắn giết người trong chốn giang hồ là không ai bằng.

“Ta không phải đại hiệp!” Thanh âm ma thạch của hắn chậm rãi vang lên, rượu trong tay cũng không phút nào dừng lại.

“Mộc đại ca.” Văn Thanh cũng không khó chịu, trực tiếp gọi hắn, khó trách hắn cùng Tà Phong quen biết, vừa nhìn đã biết bọn họ là cùng một loại người, có lẽ trong chốn giang hồ bọn họ không thể gọi là chính phái, nhưng lại có tâm huyết nam nhi, chính trực vô cùng.

“Thanh nhi a, ta không nghĩ tới người vẫn còn cố gắng xây dựng mối quan hệ, thoát một cái, đã gọi Mộc Tượng là Mộc đại ca!” Tà Phong cười khê nói, vẻ mặt vui sướng.

“Đừng gọi ta là Mộc Tượng!” Mộc Thiên hể nói là găm lên giận dữ, làm người nghe phát sợ.

“Ngược lại, ta thích kêu đấy!” Tà Phong cũng là vô cùng mừng rỡ, chẳng những có thể nhìn thấy Mộc Thiên, còn có thể vô ý mà gặp Văn Thanh, đây chính là lúc hắn vui vẻ nhất từ trước đến giờ!

Văn Thanh vẫn giữ nụ cười điềm tĩnh trên mặt, chắc đây là thái độ bọn họ khi ở chung. Mặc dù ăn uống, la hét, nhưng lại chính là điều chân thực nhất.

“Tiếp đao!” Mộc Thiên hét hai tiếng xong, thanh đại đao đột nhiên hiện lên trước mắt, một đường quét về phía Tà Phong, Tà Phong lướt về một bên, chỉ thấy lóe cái hắn đã xuất hiện đến bên phải, vẫn giữ bộ mặt vui cười mà gọi to: “Đánh không được!”

“Võ công không cao thì đừng có bắt trước người khác hỗn xược! Chỉ biết chạy trốn!” Hồng Thư đứng một bên hừ lạnh.

“Người nói cái gì! Thủ hạ của Phương Cô, cũng không có một người nào giống người!” Tà Phong sau khi nghe xong lời nói của nàng, trên mặt cũng

lạnh đi, vẻ anh tuấn trong đôi mắt bỗng biến mất và thay thế là ánh mắt lẳng lẹ nhìn về phía Hồng Thư.

“Người nói cái gì! Không cho phép người gọi tên chủ nhân!” Hồng Thư vừa nghe Tà Phong nhắc tới Phượng Cô, sự tức giận trên mặt cũng đã lên mức cực hạn, tay giường kiếm lên, liền phóng kiếm đến.

“Hồng Thư, đừng như vậy.” Văn Thanh vội vàng ngăn cản, mới không để cuộc chém giết kịch liệt xảy ra ở chỗ này.

Có điểm bất đắc dĩ, hai người này! Nhìn bộ dạng vô tình của Hồng Thư với vẻ mặt lạnh lùng, xem ra, nàng cực chán ghét Tà Phong.

Nàng cũng biết là Hồng Thư mặc dù tâm địa thiện lương, nhưng đối với Phượng Cô, là hoàn toàn thuần phục, đã gặp nàng với Tà Phong, chắc là trong lòng Hồng Thư cảm giác được không tốt với Gia, cho nên tức giận như vậy.

Mà Tà Phong, rồi lại bởi vì liên quan tới Phượng Cô, đối với người của Phượng Vũ Cửu Thiên không có thiện cảm, quả nhiên là làm nàng có chút đau đầu.

Gạt đi sự phẫn nộ của Hồng Thư “Hồng Thư, người tới cửa chờ ta, ta cùng với Mộc Thiên đại ca bọn họ nói chuyện rồi mới đi được” Thật sự là sợ bọn họ liên ở cùng chỗ lại nảy sinh ý niệm, rồi đánh lẫn nhau cũng không tốt.

Hồng Thư nhìn qua Văn Thanh, lại trợn mắt nhìn Tà Phong, rốt cục vẫn nhẫn nhịn kìm cơn giận mà nói “Vâng, phu nhân, người phải bảo vệ mình cho tốt!”

“Yên tâm, ta nói vài câu rồi đi.” Văn Thanh lại cười nói.

Hồng Thư nghe xong gật đầu rồi đi, Văn Thanh quay đầu nhìn phía Tà Phong, thở dài “Hong Thư không phải là người xấu, chẳng qua là đối với Phượng Cô thập phần trung thành, người sau này đừng gây khó khăn cho nàng.”

“Nàng có thể tốt ở chỗ nào! Đi theo tên tàn bạo gia hỏa Phượng Cô kia thì còn có thể tốt chỗ nào!” Tà Phong liên tục nói, thật vất vả mới gặp Văn Thanh mà tâm tình tốt hoàn toàn không có!

“Còn mưu đồ gì khác người cứ nói!” Văn Thanh tức giận trợn mắt nhìn hằm hiếp mắt, rồi sau đó chuyển hướng Mộc Thiên: “Mộc đại ca, Văn Thanh cáo từ trước!”

Mộc Thiên nhìn nàng một cái, đối với nữ tử này lại là có chút hảo cảm, không kiêu cách, khiêm nhường hòa nhã mà lại không khuất phục, bị làm phiền mà vẫn còn là bằng hữu của Tà Phong, cho nên hằm gật đầu.

Tà Phong vừa nghe Văn Thanh muốn đi, trên mặt lộ vẻ không cam lòng “Thanh nhi, nàng muốn đi? Ta vẫn còn chưa nói chuyện với nàng mà!”

“Trời cũng không còn sớm, hơn nữa Hồng Thư ở bên ngoài chờ, ta cần phải trở về.” Văn Thanh nói nhỏ.

“A.... Chúng ta đây đến lúc nào gặp lại?” Tà Phong không chịu lại hỏi.

Văn Thanh nhìn hằm, rồi sau đó nói “Nhà hàng sủi cảo này không tệ, ta tối mai sẽ đến ăn!” Nói xong cười cười rồi đi.

Tà Phong đứng tại chỗ cười với vẻ mặt hài lòng.

Đáng tiếc, Văn Thanh chưa từng dự liệu, phía sau, có một tai nạn lớn đang chờ nàng, muốn tới chỗ hẹn, chẳng lẽ lại dễ dàng như vậy sao?

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Một Hòn Đá Trúng Hai Con Chim.

Thất Thân Làm Thiếp

Bởi vì tâm sự nặng nề không làm sao ngủ ngon giấc được, vì vậy khi tỉnh dậy lúc sáng sớm thấy mọi nơi sự vật lặng yên, tiếng chim hót lẫn hương hoa cũng không mang lại sự dễ chịu bèn ra khỏi lầu các đi tản bộ trong vườn.

Nhưng nàng không tiên liệu được việc sẽ chứng kiến hai người Chu Nguyệt Nhi cùng Chu Nhu Nhi đang đứng đó, thực giống như một hồng một trắng hai đoá kiêu hoa. Hai người bọn họ đang ở bên ao hoa sen nuôi cá vàng. Vốn định tránh các nàng, nhưng mà không ngờ Chu Nguyệt Nhi đã thấy nàng trước, vẫy chào một cái, miệng cười khẽ mở: “Nhị phu nhân, chúng ta cùng nhau cho cá ăn!”

Người ta thân thiện, mình mà không đáp lại thật chả ra cái gì, người ta nhiệt tình như vậy, nếu nàng không đến để chào hỏi thì cũng thực khó nói, nên thế nàng đành miễn cưỡng mà đi tới.

Chu Nhu Nhi cũng quay đầu lại, vẻ mặt vạn phần điềm đạm khẽ cười nói: “Muội muội, tới thật sớm a?”

“Tỷ tỷ cũng đến thật sớm a. Lũ cá này vậy mà thực có phúc, mới sáng sớm liền có hai vị mỹ nhân khuynh nước khuynh thành tới thăm!” Văn Thanh khẽ cười nói.

Chu Nhu Nhi vừa nghe vậy liền cười vô cùng kiêu diễm: “Ta mang hài tử nên không giống như trước, ngày ăn không ngon, đêm đến lại ngủ không yên, mỗi ngày trời vừa mới sáng liền ngủ không nổi nữa, không thể làm gì hơn là sớm tới đây với lũ cá này, muối muối liệu có hiểu được?”

Nàng nói tuy có vẻ uỷ khuất, nhưng xem vẻ mặt lại thập phần vui vẻ đắc ý, xem ra, có hài tử, dù thế nào cũng rất hạnh phúc a.

“Muội không nên ở đây! Có hai người là tốt rồi!” Văn Thanh khéo léo từ chối họ. Nàng không có cách nào có thể thích ứng với hai người bọn họ, chung một chỗ, ứng xử đối đối trá trá, thực đúng là việc khiến nàng mệt mỏi nhất, nàng chỉ nên kiếm một nơi yên tĩnh để nghỉ ngơi, vậy mới tốt

“Dù sao mới sáng sớm cũng không có việc gì mà, chúng ta cùng nhau cho cá ăn được không! Nhị phu nhân!” Chu Nguyệt Nhi vội cầm lấy tay Văn Thanh, sau đó đem thức ăn cá đặt vào tay nàng.

Văn Thanh không cách nào cự tuyệt, vì vậy không thể làm khác hơn là miễn cưỡng đáp ứng nàng.

“Ta quay lại mang thêm chút thức ăn cho cá đến đây, các người cứ ở lại đây a!” Chu Nguyệt Nhi cười nói. Vừa xoay người, trên mặt liền hiện lên một hồi ngoan ý, âm ngoan cay độc.

Văn Thanh vì vậy cùng với Chu Nhu Nhi hai người bắt đầu cùng cho cá ăn. Chu Nhu Nhi mở miệng dương dương tự đắc: “Muội muội a! Không phải ta muốn nói, mấy ngày này ta không thể hầu hạ được phu quân, người trái lại phải thực cố gắng, cố gắng a! Đừng lúc nào cũng không có nổi nửa phần sức lực như vậy!”

“Tỷ tỷ cũng biết muối muối không có chí hướng, không sánh bằng tỷ tỷ, phu quân làm sao có thể để muối muối trong mắt.” Văn Thanh uyển chuyển nói, quả nhiên khiến Chu Nhu Nhi đắc ý.

Kỳ thực nếu như đánh giá cá người Chu Nhu Nhi, nàng tuy rằng vô cùng xấu tính, nhưng dù sao tâm cơ cũng không nặng, bất quá chỉ là miệng lưỡi không được tử tế thôi

Nếu nàng thích đặc ý, cứ cho nàng đặc ý thoải mái, Văn Thanh cũng không muốn cùng nàng tranh giành tốt xấu, những chuyện như thế này... thật rất vô vị a.

“Ai nha (aizzz J), thiếu thức ăn cho cá rồi, hay là như này, Hồng Thư cô nương, khinh công của người khá, có thể làm phiền người đi lấy một ít không?” Cách đó không xa Chu Nguyệt Nhi dịu dàng nói.

Hồng Thư không thèm nhìn tới nàng, liếc mắt một cái: “Ta phải bảo vệ Nhị phu nhân!”. Tuy rằng Gia thích nàng, nhưng Hồng Thư căn bản không coi Nguyệt Nhi ra cái gì, nàng ta, ngoài mặt thì giả bộ hoà nhã tâm địa lại vô cùng độc ác, không biết đang mưu tính chuyện xấu xa gì. Ngay cả trượng phu của mình cũng có thể bán đứng, nói chi là những thứ khác. Cũng chỉ có Gia, rất si tình với nàng nên mới nhắm mắt cho qua như vậy!

Tuy Hồng Thư nàng không có khả năng nhìn người, nhưng nàng có thể thấy được vô cùng rõ ràng, nữ nhân này, từ đầu chí cuối, thực đã muốn hòng hết rồi!

“Cái này....” Khuôn mặt xinh đẹp của Chu Nguyệt Nhi lúc hồng lúc trắng, mang chút xấu hổ, liền như vậy ngây thơ đứng đằng xa, thoạt nhìn thực giống như Thần Lộ không chịu được gió mưa cùng hoa nhài một loại. (đại ý là giống như hoa không chịu nổi gió mưa =.=”)

“Hồng Thư cô nương, người cũng không nên không thức thời như vậy. Nguyệt Nhi biểu thị tâm ý đối với phu quân như thế nào ta nghĩ người đi theo Gia hẳn là rõ ràng a! Bất quá nên làm thế nào, trong lòng người thực nên hiểu rõ!” Chu Nguyệt Nhi cố tình lộ vẻ đáng thương, Chu Nhu Nhi trái lại tỏ vẻ bất mãn nhẹ nhàng nói. Nàng là người hiểu ánh mắt người khác,

biết Chu Nguyệt Nhi đã lâu, dù sao chính mình cũng còn phải dựa vào nàng.

“Ta chỉ nghe theo lời Gia căn dặn, Gia mời ta làm cái gì thì ta làm cái đó. Hiện tại ta hầu hạ Nhị phu nhân, Nhị phu nhân mời ta làm cái gì thì ta làm cái đó! Người khác, đừng mơ tưởng có thể sai khiến được ta!”. Hồng Thư từ trước đến giờ vốn cũng không phải người dễ chọc vào, nghe được lời của Chu Nhu Nhi nói, trực tiếp phản ứng lại, nửa phần tình cảm cũng không lưu.

“Người! Người thật đúng là kiêu ngạo quá mức rồi đó!” Chu Nhu Nhi tức giận thở dốc, nàng vốn mang bầu, than phận hiện tại so với ngày xưa không giống nhau, không ngờ, thứ nô tỳ này vẫn dám không coi nàng ra cái gì, như vậy trách sao không làm nàng nổi giận!

Nhưng Nhu Nhi hiện tại cũng không dám quá phận, bởi vì võ công của Hồng Thư rất cao.

“Nhu Nhi biểu muội, ta tự mình đi lấy cũng được!” Chu Nguyệt Nhi mềm mại nói, thoát nhìn thực động lòng người. (aizzz, sao ghét 2 chị em nhà này thế, uốn éo ngứa cả mắt, xấu tính không tưởng)

Vì vậy Văn Thanh đành phải ra mặt: “Hồng Thư, hay người đi lấy vậy!”

Hồng Thư nghe thấy Văn Thanh nói, bèn đáp: “Phu nhân mời nô tỳ đi lấy, nô tỳ sẽ đi lấy.” Dứt lời một cái, Hồng Thư nhẹ nhàng, chạy thẳng về hướng Trà Vũ Các.

“Tỷ tỷ, chúng ta tiếp tục xem cá đi!” Văn Thanh nói đến đây mới lại ngồi xuống cho cá ăn.

Chu Nhu Nhi cũng ngồi xuống, nhưng mà trong lòng có chút không hài lòng. Nàng không ngờ bản thân là đại phu nhân đang mang con nối dòng của Gia, lại không có cách nào khiến cho Hồng Thư kia nghe lời, mà

Thượng Quan Văn Thanh chỉ là một tiểu thiếp thất sủng, lại có thể dễ dàng sai bảo nàng, thực khiến trong lòng càng muốn tức giận a!

Nàng càng không hiểu được, Phượng Cô đã không sủng ái Thượng Quan Văn Thanh như vậy, tại sao lại phái Hồng Thư đi hầu hạ nàng? Nếu nói trên đường đi không có nô tỳ có khả năng hầu hạ, vậy thì từ lúc tới Chiến Thành, nô tỳ nô tài xếp một hàng dài, lại vì sao mà không có thay đổi người? Hồng Thư thiếp thân thị nữ của hãn mà!

Trong lòng càng bức, nắm một nắm thức ăn của cá, liền ném mạnh xuống nước.

Văn Thanh biết Chu Nhu Nhi rất bất mãn, không nói cái gì, chỉ lẳng lẳng tiếp tục, trong lòng biết chuyện nàng có bầu là chuyện vui vẻ nhất, liền lấy chuyện này ra nói: “Tỷ tỷ có thai con nối dòng của Gia, nếu sinh ra, ắt là trưởng tử của Phượng gia a: Thân phận địa vị thật tốt! Văn Thanh thật đúng là vô cùng ngưỡng mộ!”

“Ân, đương nhiên là vậy!” Cũng may Chu Nhu Nhi tâm cơ không nặng, vừa nghe mấy lời Văn Thanh nói, trong lòng cũng thoải mái lên rất nhiều, trên mặt âm chuyển nhiều mây, nở nụ cười.

“Muội muội cũng không cần quá hâm mộ như vậy, sớm muộn gì, cũng đến lượt người có hài tử thôi”. Chu Nhu Nhi cười nói, nhưng trong lòng lạnh lung cười thầm, kẻ chưa từng được thị tẩm như người, có thể có hài tử kiểu gì chứ?!

Thật sự là hâm mộ nàng sao?

Văn Thanh nhìn bộ dáng Chu Nhu Nhi, lại cảm khái. Nàng nếu là hâm mộ thật sự, đã sớm mang hài tử trong bụng đi tìm Phượng Cô, nếu hãn không chịu nhân thì lấy máu nhận thân, hỏi hãn còn cách nào chối cãi.

Nhưng nàng cũng sợ nhất điều này, Chu Nhu Nhi được sủng ái hết sức, nàng không muốn được sủng ái kiểu đó. Cái nàng muốn, là toàn tâm toàn ý, tình đầu ý hợp, vợ chồng hoà hợp, mà không phải là dùng dung mạo xinh đẹp hay tiểu hài tử mà bồi đắp sủng ái.

“Hy vọng là như vậy!” Nàng nhàn nhạt đáp lại. Nhìn nước ao trong xanh, lá sen đã muốn mở được cả khoảng lớn, giống như một cái bàn, nổi trên mặt nước.

Chẳng đến hai tháng, là có thể thấy được một hồ đầy hoa sen, còn có đài sen thơm ngát, cảnh đẹp nhân gian, đáng tiếc là khi đó, chỉ sợ nàng không thể chứng kiến ...

Chu Nhu Nhi thấy Văn Thanh đột nhiên trầm tư, vì vậy lại ào ào nói: “Ôi, có thai như vậy quả thực không được thoải mái a, vừa ngồi một chút mà xương sống tựa như vô lực a!” Vừa nói, nàng nhẹ nhàng đỡ lưng chậm rãi đứng dậy.

Văn Thanh thuận tay đỡ lấy nàng: “Tỷ tỷ trái nên cẩn thận một chút a, có thai mọi việc đều nên cẩn thận!”

“Ân, mọi người nói ...” Một chữ còn chưa nói ra, Chu Nhu Nhi đột nhiên như con diều đứt dây, lao đao một đoạn, rơi thẳng xuống ao sen.

Văn Thanh bị dọa hoảng sợ, đang định dung sức kéo nàng lên, nàng đã rơi luôn xuống hồ.

Chỉ nghe thấy tiếng nước bùm một cái, rồi bọt nước bắn lên tung tóe đầy mặt Văn Thanh. Nàng thực hoảng sợ, đáng tiếc là nàng không biết bơi, có muốn nhảy xuống cứu người cũng không cách nào, đành phải hô lớn “Người đâu! Mau tới đây! Đại phu nhân rơi xuống ao sen rồi!”

Chu Nhu Nhi ra sức vẫy vùng hai tay dưới nước, lúc chìm lúc nổi hô “Cứu mạng Cứu mạng...”

Văn Thanh đưa tay định kéo nàng lên, nhưng lại phát hiện Chu Nhu Nhi càng lúc chìm càng xa, tay nàng căn bản là với không tới. Cả người nàng đều nằm ở trên mặt đất mà vẫn với không tới.

“Tỷ tỷ! Tỷ tỷ mau nắm lấy tay của ta!” Văn Thanh vất vả nói, nhìn thấy Chu Nhu Nhi giãy dụa trong nước thì sớm đã mất tinh thần, hốc mắt cũng đỏ.

“Cứu... Cứu ta...” Chu Nhu Nhi với một tay lên, lại với không tới mà cả người lại chìm xuống.

“Tỷ tỷ!” Văn Thanh đột nhiên hô lớn, suy nghĩ của nàng dồn vào Chu Nhu Nhi đang chìm trong nháy mắt, giống như thể lặn xuống vậy.

Cảm giác khi thấy một sinh mệnh biến mất, quá mức đáng sợ!

May là lúc này thị vệ đi tuần nghe tiếng mà đến, nhảy bùm xuống cuối cùng cũng cứu được Chu Nhu Nhi.

Lúc này Chu Nhu Nhi đã ngất đi, mọi người vội vàng mời đại phu, ngay cả Phượng Cô cũng kịp thời chạy đến.

Hắn đi tới ngoài cửa, thấy vẻ mặt thất thần lạc phách của Văn Thanh thì cũng lạnh lùng bỏ đi, quay sang phía Chu Nguyệt Nhi đang giàn dụa nước mắt nhẹ giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

“Cô... muội muội Nhu Nhi nàng... nàng... nàng rơi xuống ao!” Chu Nguyệt Nhi nói xong một câu lại nghẹn ngào, khóc không thành tiếng, nước mắt lại càng trào ra mãnh liệt. Thoạt nhìn, thương tâm vô cùng.

“Sẽ không có việc gì đâu.” Phượng Cô nhẹ nhàng ôm lấy Chu Nguyệt Nhi, đưa tay vỗ về lưng nàng an ủi: “Đừng lo lắng, đại phu không phải cũng đã đến xem nàng rồi sao?”

“Ân... Nhưng mà ta sợ...” Giọng Chu Nguyệt Nhi vốn mềm mại nhẹ nhàng, lúc này nước mắt nước mũi như vậy mà nói, thật là nghe làm kẻ khác đau lòng.

“Không cần phải sợ, để ta vào xem.” Phượng Cô nói, trên mặt cũng mang theo tia lo lắng, hóa ra, hãn cũng không đến mức hồ hững lạnh lùng không chút cảm động.

Gió nhẹ nhẹ thổi, mây chậm rãi tản đi, mặt trời chói lọi ngay giữa không trung. Giờ đã vào hạ nên ánh mặt trời mang theo một luồng hơi nóng rùng rợn. Nếu như đứng lâu chỉ cảm thấy da tay xuất hiện sự đau đớn bỏng rát.

Mồ hôi từng giọt từng giọt theo sống lưng chậm rãi chảy giọt xuống, áo lót dính bết vào người cả mảng lớn.

Trời lúc này thực càng ngày càng nóng hơn làm cho người ta trong lòng có chút khó mà chịu được.

Có lẽ vì đang mang bầu nên đứng chưa tới một canh giờ như vậy mà đã có cảm giác không chịu nổi.

Nhìn đám nô tì vừa vào lại ra, một lúc mang nước lát sau bưng thuốc, có điều chưa được một canh giờ mà đã liên tục mang thuốc lên hai lần.

Chỉ là rơi xuống ao mà thôi, vì sao lại khám bệnh đến một canh giờ cũng không có kết quả? Hơn nữa, không ngờ lại còn mời hai bà đỡ đi vào, lại còn lệnh cho người chuẩn bị một thùng nước nóng...

Chẳng lẽ là... Văn Thanh không dám nghĩ nữa, chỉ cảm thấy toàn thân lạnh ngắt. Có cảm giác sầu não tràn ra toàn thân, Chu Nhu Nhi vẫn coi trọng sinh mệnh đứa con trong bụng, nếu như lại không giữ được, chỉ sợ sẽ rất đau lòng...

Hồng Thư đứng ở một bên, thấy phu nhân đã đổ mồ hôi đầm đìa, vì vậy khuyên nhủ: “Phu nhân, ngài tìm một chỗ nghỉ ngơi một chút đi! Đứng ngoài trời lâu không tốt đâu, đợi lát nữa khi đại phu ra thì nô tỳ sẽ gọi người.”

Văn Thanh lắc đầu: “Không có việc gì, ta chờ ở chỗ này”.

Phượng Cô cũng đã vào hồi lâu, như thế nào cũng không thấy ra? Đã xảy ra chuyện gì?

Trong lòng lo lắng không thôi. Mặc dù nàng cùng Chu Nhu Nhi không quen biết, thậm chí quan hệ căn bản là không tốt, nhưng mà, dù sao đó cũng là một sinh mạng, một sinh mạng còn nhỏ, nàng không cách nào ngồi yên không quan tâm đến.

Chu Nguyệt Nhi đã khóc đến hai mắt đỏ bừng, gương mặt xinh xắn mà quẩn rũ giờ lộ vẻ tiều tụy.

Nàng thì thảo tự trách “Nhu Nhi muội muội đừng có việc! Đều tại ta, không có chuyện gì lại rủ nàng đi câu!”

Văn Thanh kỳ thật bây giờ mới cảm thấy thập phần kỳ quái, bởi vì việc ngã xuống ao vừa rồi quá mức khó hiểu..

Nàng lúc ấy tuy chỉ là dìu nhẹ Chu Nhu Nhi, nhưng, rõ ràng sau khi nàng đứng dậy mặc dù thấy lưng mỏi không có sức, nhưng vẫn đứng rất vững không có cảm giác loạng choạng, vì sao sau khi đứng lên đột nhiên cả người ngã thẳng xuống nước?

Giống như bị người ta đẩy từ sau lưng.

Nhưng, lại cảm giác là không thể, bởi vì lúc ấy, chỉ có nàng cùng thị tỳ khác ở bên người Nhu Nhi. Nếu như nói là thị tỳ kia thì cũng rất khó, bởi vì nàng ấy cũng chỉ là đỡ một tay chủ nhân. Nếu muốn đẩy Chu Nhu Nhi

xuống, tất là phải có động tác rõ rệt. Nhưng nàng lúc ấy mặc dù rất nhanh vẫn có khả năng nhớ lại coi như rõ ràng. Thị tỳ đó lúc ấy căn bản không có hành động gì, lúc ấy Chu Nhu Nhi lão đảo, nàng cũng chỉ là kéo đầu ngón tay chủ nhân cho nên mới không giữ được.

Cho nên nói, thị tỳ kia cũng là không thể.

Như vậy đến tột cùng là chuyện gì xảy ra đây?

Có lẽ chỉ có Chu Nhu Nhi mới biết.

Văn Thanh kỳ thật trong lòng đã lo lắng đến một vấn đề, chỉ sợ có người muốn một hòn đá hạ hai con chim, mượn đao giết người.

Lúc ấy nàng đứng ở bên người Chu Nhu Nhi, Chu Nhu Nhi nếu là có gặp chuyện không may thì nàng là kẻ hiềm nghi lớn nhất. Hơn nữa tiểu thiếp không được sủng ái mưu hại chính thất đang mang bầu, chuyện rất dễ hiểu. Một chiêu này, nếu như thật sự là có người cố tình làm thì thật là thủ đoạn rất cao minh.

Rốt cục, cánh cửa cũng chậm rãi mở ra, bốn năm đại phu nối đuôi nhau đi ra, nhưng bộ dáng ai nấy đều ủ rũ.

Chu Nguyệt Nhi là người đầu tiên đi tới kéo tay một người trong số các đại phu, vội vàng hỏi han: “Đại phu, thế nào? Thế nào rồi?”

Đại phu kia lắc đầu, vẻ mặt tiếc nuối: “Ai...” Giọng điệu đầy thất vọng, lại còn nói không nên lời.

Một đại phu khác bên cạnh nhẹ nhàng nói: “Chúng ta đã cố gắng hết sức, nhưng thân thể Phượng phu nhân vốn đã vô cùng yếu ớt, thai vị lại không ổn định, vốn là cái thai nhi này đã khó giữ. Lúc này rơi xuống nước, sặc nước, lại ngất lâu, mặc dù người thì không việc gì, đáng tiếc cái thai trong bụng không cách nào giữ được”.

“Phu nhân hiện tại thế nào? Thế nào rồi?!” Chu Nguyệt Nhi khẩn trương kéo áo đại phu hỏi.

Đại phu lại nói tiếp: “Đã cho uống thuốc kích thích đẻ non, trước hết không thể giữ đứa bé lại, không còn khả năng giữ được nữa rồi. Chủ yếu phải bồi bổ thân thể, thân thể khỏe mạnh thì cái gì cũng tốt. Vừa rồi không chỉ cho uống thuốc chữa bệnh mà cho uống cả thuốc bổ, trợ giúp thân thể khỏe mạnh để sau này lại có thể mang thai. Sau khi Phượng phu nhân tỉnh lại có thể ăn, bởi vì nàng vừa mới gặp chuyện thập phần kích động nên đã cho dung thuốc ngủ, hiện tại đã ngủ rồi, chỉ sợ tới nửa đêm mới có thể tỉnh lại.”

“Cái gì!! Hài tử đã không còn? Nhu Nhi muội muội làm sao chịu đựng được, đứa nhỏ này là sinh mạng của nàng!” Chu Nguyệt Nhi rũ xuống tại chỗ, lệ rơi đầy mặt, xem ra đau khổ vạn phần.

Phượng Cô lúc này đi ra, sắc mặt cũng thực khó coi, thấy Chu Nguyệt Nhi nằm gục ở trên mặt đất, vì vậy đi tới đỡ nàng lên “Nguyệt Nhi, nàng cũng đừng quá thương tâm, người không có làm sao là tốt rồi!”

“Ta làm sao có thể không thương tâm đây! Đều tại ta! Nếu không phải ta đề nghị muốn câu cá, thì nàng cũng sẽ không đi câu. Nếu không đi câu thì cũng sẽ không đứng ở bên cạnh ao, không đứng ở bên cạnh ao thì làm sao có thể rơi xuống nước đây! Đều tại ta! Đều tại ta...” Chu Nguyệt Nhi vừa nói vừa xé quần áo mình, tự giận đối trách móc mà khóc lóc. (bực quá a, càng đọc càng ức chế...)

Phượng Cô trên mặt lộ vẻ đau xót kéo tay nàng: “Nguyệt Nhi, nghe nào! Việc này cùng nàng không quan hệ! Chuyện này, nếu như là ngoài ý muốn thì tốt, nếu như là có người có ý định mà làm, thì ta sẽ vì muội muội của nàng bắt kẻ đó trả giá thích đáng!”

Phượng Cô vừa nói vừa đưa mắt nhìn Văn Thanh chăm chú.

Ánh mắt này của hắn là có ý tứ gì? Hoài nghi là nàng đẩy Chu Nhu Nhi xuống nước?

Thật nực cười!

Ánh mắt Văn Thanh trong trẻo lạnh lùng, nếu đã biết kết quả thì nàng cũng không cần ở đây thêm, vì vậy mang theo Hồng Thư liền muốn rời đi.

Giọng nói độc ác của Phượng Cô vang lên “Rốt cuộc là chuyện này xảy ra thế nào, lúc ấy người ở bên cạnh, hắn là người rõ ràng nhất!” (người có đầu óc không ai hạ thủ khơi khơi như vậy ah, phải dàn dựng chứng cứ ngoại phạm chứ)

“Gia muốn hỏi cái gì có thể trực tiếp hỏi, Văn Thanh biết gì thì nói ấy” Văn Thanh quay đầu lại, ánh mắt lạnh nhạt, như hàm chứa băng giá mùa đông mà nhìn Phượng Cô nói dứt khoát.

“Cô! Nhu Nhi muội muội còn chưa tỉnh lại, đợi sau khi tỉnh lại thì hỏi rõ đi! Nguyệt Nhi cảm giác được Nhị phu nhân quyết không phải là loại người lòng dạ độc ác!” Chu Nguyệt Nhi nhẹ nhàng nói.

Vai chính diện lòng dạ tốt nàng ý diễn hết phần mọi người. (Đến đây hết kiên nhẫn vs chị em nhà này)

“Được rồi! Tạm thời nghe lời nàng, chờ chút nữa khi Nhu Nhi tỉnh lại sẽ hỏi mọi thứ rõ ràng. Nếu không có gì thì tốt, nếu có gì ra sẽ giúp nàng toại nguyện!” Phượng Cô lạnh lùng quát.

Văn Thanh quay người đi mà cảm thấy khắp người chua xót đắng cay, nhưng trong lòng cũng coi như được giải thoát. Hắn càng hận thì nàng mới càng có thể kiên định với quyết tâm rời đi.

Như vậy cũng tốt!

Như vậy cũng tốt!

Nhẹ nhàng quay người lại, ngữ khí lướt nhẹ mà lạnh lẽo: “Công bằng đúng sai tại lòng người, trắng đen tự có kết luận, ai là người sai, đợi tỷ tỷ sau khi tỉnh lại tự nhiên sẽ rõ ràng.”

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Nói Ngược Ấn Định.

Thất Thân Làm Thiếp

Ánh mắt Phượng Cô phức tạp nhìn bóng lưng Văn Thanh gầy yếu, hiu quạnh xa dần rồi mới quay mắt bước tới giúp Nguyệt Nhi đứng lên: “Đứng lên đi! Đừng khóc nữa... khóc nhiều sẽ hại tới sức khỏe!”

“Ân...” Chu Nguyệt Nhi gật đầu, nhưng lệ vẫn chảy ròng ròng không ngừng. Đầu trĩu xuống, nhưng trong lòng nghĩ trăm chuyện, ánh mắt vừa rồi Phượng Cô nhìn Văn Thanh thật bất thường.

Ánh mắt này, đan xen một loại cảm xúc, vừa yêu, vừa hận.

“Ta đưa người về phòng nghỉ ngơi, ngủ một giấc, tỉnh ngủ sẽ cảm giác tốt hơn.” Phượng Cô ôn nhu nói.

“Không! Ta muốn ở lại đây chờ Nhu Nhi tỉnh lại, nàng mất đi hài nhi, trong lòng chắc chắn rất đau khổ, nếu tỉnh dậy không có ai bên cạnh, ta sợ nàng sẽ khó chịu nổi.” Chu Nguyệt Nhi lả lướt nói, trong mắt ngập những nước, ôn nhu lương thiện vô cùng. (Kún thề, muốn ới quá rồi.)

“Người cũng mệt mỏi rồi, đi nghỉ ngơi một lúc đi, đã có nô tỳ canh chừng rồi, tỉnh lại sẽ có người đến báo.” Phượng Cô lại nói, khẽ than nhỏ một phen, tay nhẹ nhàng giúp nàng ta lau nước mắt: “Đừng... khóc nữa, khóc không tốt cho mắt.”

Kỳ thật trong tim hắn cũng đang thập phần loạn nhịp, sự việc hôm nay, thoát nhìn không hề đơn giản, một người đang yên ổn, sao lại rơi xuống liền chứ?

Hắn vừa hỏi tiểu nha hoàn hầu hạ bên Chu Nhu Nhi, nói lúc ấy chỉ có Thượng Quan Văn Thanh ở bên cạnh nàng ta, nếu như vậy, chỉ có Thượng Quan Văn Thanh là điểm nghi ngờ lớn nhất.

Nhưng trong lòng hắn, lại mơ hồ rằng không phải, hắn cảm giác được nàng không phải là loại người làm những chuyện như vậy, nhưng phải có điều gì mới có thể khiến hắn tin nàng được đây?

Kỳ thực, đối với nàng, đầu óc hắn rất phức tạp, ngay từ đầu, hắn rất chán ghét một nữ tử lớn lên không đẹp, lại lợi dụng quan hệ để lấy hắn.

Lấy là vì nàng là người có tâm kế, một nữ tử kiêu ngạo, nhưng dần dần mới phát hiện, nàng không phải dạng nữ tử như thế. Hắn càng lúc càng mâu thuẫn!

Vừa rồi, lúc nàng xoay người hướng ánh mắt về hắn, trong lòng hắn thập phần bất an, như có một cái gì đó rời hắn đi, đưa tay ra níu lại, mà níu hoài không nổi.

“Cô, người làm sao vậy?” Chu Nguyệt Nhi thấy Phượng Cô đột nhiên ngẩn người, cảm thấy thập phần kỳ quái, mơ hồ sợ hãi, nhẹ nhàng lôi kéo.

Phượng Cô bị nàng lôi kéo, hoàn hồn, nhẹ nhàng lay động, gạt những ý nghĩ kỳ quái trong đầu sang một bên: “Không có gì!” Không muốn nhiều lời, Phượng Cô chỉ lạnh lùng thốt một câu.

Chu Nguyệt Nhi không hiểu, nhưng cũng không dám hỏi, chỉ dám nhỏ nhẹ: “Cô, người đi nghỉ trước đi! Ta ngồi trông Nhu Nhi, chờ nàng tỉnh lại.”

“Nếu không có việc gì thì ta đi trước, nàng cũng nghỉ đi.” Phượng Cô lạnh nhạt nói, Chu Nguyệt Nhi không phải là kẻ có gan tự sát. Nhiều lắm là đau đớn một chút thôi.

“Ân” Chu Nguyệt Nhi ngoan ngoãn đáp.

Phượng Cô thấy nàng kiên trì, cũng không còn nói thêm nữa, đại hội võ lâm tới gần, rất nhiều chuyện chờ hẩn chuẩn bị, lần này đây, hẩn nhất định phải đi lên vị trí minh chủ.

....

Tối đêm, mặt trời chiều đã về phía tây, ánh dương đỏ ảm áp chiếu khắp nhà, Chu Nhi Nhi lúc này mới từ từ tỉnh lại, hai mắt vô thần nhìn về trước, mắt ngập nước.

Trong miệng thì thảo: “Hài tử của ta... hài tử của ta... hài tử của ta.”

Chu Nguyệt Nhi vội vàng bước đến, mặt đầy yêu thương khuyên nhủ: “Nhu Nhi muội muội, người không sao chứ?”

Chu Nguyệt Nhi nói như khẳng định, Chu Nhu Nhi như không tin vào tai, lẳng lặng nhìn ra phía trước, sau đó, nước mắt, theo khóe mắt chậm rãi chảy xuống, hài nhi của nàng, đã không còn nữa, chẳng những đó là cốt nhục của nàng mà còn là hạnh phúc tương lai, là tất cả hy vọng, không thể ngờ, không thể nghĩ đã không còn gì...

“Nhu Nhi, người còn trẻ tuổi, hài tử còn có thể có lại được, người không nên quá đau lòng, như vậy sẽ làm bị thương thân thể.” Chu Nguyệt Nhi mềm mại khuyên nhủ, vẻ mặt lương thiện, thiết tha.

“Tỷ! Là có người hại ta, ta không phải tự dưng ngã xuống nước!” Chu Nhu Nhi đột nhiên hung hăng nói, trong mắt ngập hận ý, làm cho người khác sợ toát mồ hôi sống lưng.

“Có người làm hại? Nhu Nhi, người nói cái gì?” Chu Nguyệt Nhi kinh hô: “Là ai mà lòng dạ độc ác như thế! Tại sao lại đả thương người?”

Đột nhiên nàng ta hạ thấp giọng xuống: “Chẳng lẽ là... chẳng lẽ là... Thượng Quan Văn Thanh? Là nàng ta đẩy người xuống nước?”

“Ta không phải là bị đẩy xuống nước, mà là bị người đánh sau lưng mới có thể rơi xuống nước, bất quá cũng có thể là nàng.” Chu Nhu Nhi hận ý đầy mình nói: “Nàng nguyên bản có thể được gả tới Phượng gia là chính thất, vì chuyện kia mà chỉ có thể là thiếp, chắc chắn rất hận ta, bởi vì ta là chính thất, mà nàng chỉ là tiểu thiếp, hơn nữa từ khi được gả về Phượng gia không hề được phu quân sủng ái, phu quân ngay cả liếc mắt nhìn nàng cũng không hề, chắc chắn rất hận, nên mới có ý giết hại ta thế! Đúng! Nhất định là nàng! Nàng ta chính là người ra tay!”

Chu Nguyệt Nhi khẽ dẩu đi khoe miệng thoáng cong lên, man trá, giả hoạt rồi lại như thế vô tội: “Không lẽ lại như thế! Thượng Quan Văn Thanh là tiểu thư con nhà danh giá, xuất thân dòng dõi thư hương, hơn nữa thoát nhìn là người lạnh lùng nhưng không phải là loại người ấy chứ?”

“Tiểu thư danh giá? Dòng dõi thư hương? Người như thế mới giỏi ngụy trang, mặt ngoài lương thiện, nội tâm ác độc! Hải tử của ta... Hải tử của ta đã bị nàng giết...” Chỉ nói được vài câu, Chu Nhu Nhi liền nhận định trong lòng Văn Thanh chính là hung thủ, nàng vô cùng oán hận, nước mắt lại bắt đầu chảy ra.

“Ta vẫn không tin nàng lại là loại người đó?” Chu Nguyệt Nhi vẫn mở miệng nói như cũ. (Mèo giả khóc chuột ạ)

Chu Nhu Nhi cười lạnh: “Tỷ, trừ nàng ta ra, còn ai vào đây? Chỉ có nàng ta, nàng chỉ là tiểu thiếp, không được sủng ái, sợ ta độc chiếm sủng ái của phu quân cho nên nhẫn tâm hãm hại. Ngay cả hải tử của ta cũng không chịu buông tha. Nữ tử hồ ly, rắn rết này! Nhìn người không thể chỉ nhìn

tướng mạo. Thượng Quan Văn Thanh, mặt ngoài xem ra ôn lương vô hại, kỳ thật độc ác hơn người, độc sách, chỉ để hại người.”

“Nhưng... Ngay cả khi biết là nàng, nhưng người không có chứng cứ, không có cách nào chỉ nàng a?” Chu Nguyệt Nhi nhìn Chu Nhu Nhi nhẹ nhàng nói.

“Không có chứng cứ! Ta lấy hài nhi ra làm chứng cứ! Chỉ có nàng mới có động cơ giết người, trừ nàng ra, còn có thể ai nữa chứ!” Chu Nhu Nhi lại tức giận, trong mắt ác ý như rắn.

“Ngay cả khi tất cả mọi người nghĩ rằng nàng ta có động cơ giết người, nhưng không có bằng chứng, lại không thể nào nói nàng động tay, bởi vì lúc ấy sau lưng người là kẻ khác, không phải là nàng! Nàng căn bản là không có động thủ a!” Chu Nguyệt Nhi mềm nhũn nói, trên khuôn mặt xinh đẹp là một ánh đắc ý.

“Không có động thủ?” Chu Nhu Nhi hừ lạnh một tiếng: “Không có động thủ, ta sẽ biến nàng thành có động thủ.”

“Là sao?” Chu Nguyệt Nhi cố tình không rõ hỏi nhưng trong lòng cười thầm liên tục, điều nàng muốn là như vậy, chỉ cần Chu Nhu Nhi nhận định chính Thượng Quan Văn Thanh, chỉ cần nàng vững hòng nói là Thượng Quan Văn Thanh làm, chuyện này, hoàn mỹ không sót mẻ thật rồi.

Thượng Quan Văn Thanh, nữ tử này, chẳng những ở Tuyệt Linh Các khiến nàng bẽ mặt, nếu như không sớm diệt trừ sẽ trở thành tai họa.

Mặc dù nàng ta lớn lên không đẹp, nhưng lại có trên người một thứ khí chất có thể hấp dẫn nam tử.

Không cần phải nói, nhìn Tà Phong mê muội là đủ biết. Tà Phong mặc dù thoát nhìn tiểu tảo đơn thuần, nhưng hiểu rõ thế sự, chẳng qua lấy nụ cười rộng lượng dung hậu thể thôi, hắn lại coi trọng nữ tử ư, lạ thường

Hơn nữa Phượng Cô mặc dù trong miệng không nói, dùng mọi cách gây tổn thương Thượng Quan Văn Thanh, nhưng là hẳn không nhận ra, còn người khác đều đoán ra, Phượng Cô, đang nhìn Thượng Quan Văn Thanh với ánh mắt không giống người khác!

Nàng hiểu ánh mắt ấy của Phượng Cô, nàng nhất định phải đoạt Phượng Cô trước đây thích nàng đi, triệt hậu họa.

Chu Nhu Nhi sớm mất đi hài tử, đã trở nên điên cuồng, bị người khác hãm hại vẫn không biết, còn tự lấy làm đắc ý cười lạnh: “Thượng Quan Văn Thanh để kẻ khác động thủ ta biết chứ, sẽ tìm được chứng cứ. Ha ha. Nàng sao không ngấm lại, lúc ta bị hại, chỉ có nàng bên cạnh ta, chỉ cần ta nói là nàng thôi, tất cả mọi người sẽ tin tưởng, còn nàng, sẽ không có cách nào biện giải.”

“Người như vậy không phải là nói láo sao?” Chu Nguyệt Nhi cố tình giật mình hỏi.

“Nói dối là thế nào, sự thật chính là thế, mặc dù không phải nàng làm, nhưng cũng là do nàng phái người khác làm, có khác gì nhau! Tóm lại, ta sẽ khiến nàng ra trò!” Chu Nhu Nhi độc ác nói, cười ghê rợn.

Sau khi nói xong, đột nhiên bắt lấy hai tay Chu Nguyệt Nhi, đôi mắt thập phần ác độc chăm chú nhìn nàng.

Chu Nguyệt Nhi bị nàng nắm tay, trong lòng bị hăm dọa sợ mất mật, thành linh run lên một phen, nhưng nàng ngay lập tức bình tĩnh lại nghe tiếp Chu Nhu Nhi hung hăng lớn giọng: “Nguyệt Nhi tỷ tỷ, người nhất định phải giúp ta, hiện giờ, chỉ có người mới có thể giúp ta.”

Chu Nguyệt Nhi cả tâm cười lớn, xấu hổ cười cười, giả vờ tự nhiên, sau đó hỏi: “Nhu Nhi, chúng ta từ trước giờ là tỷ muội thân thiết, có thể giúp được người điều gì, ta nhất định sẽ giúp người. Cần gì phải nói những lời khách sáo này.”

“Tỷ tỷ, Thượng Quan Văn Thanh hại ta mất hài nhi, ta muốn nàng nợ máu phải trả bằng máu! Tỷ Tỷ nhất định phải giúp ta!” Chu Nhu Nhi lớn tiếng nói, trong lòng nàng oán hận nồng nặc, không còn biết phân biệt tốt xấu.

“Nhu Nhi... chuyện này vội vàng quá. Không thể nào, người muốn giết nàng ta ư? Chuyện như thế ta không thể làm được, tốt xấu gì cũng là một mạng người, ta không dám giết người đâu.” Chu Nguyệt Nhi trong lòng đã hiểu rõ Chu Nhu Nhi muốn gì, nhưng lại cố tỏ vẻ không biết, trong mắt ánh lên tia đắc ý.

“Tỷ tỷ người đừng hiểu lầm, không cần người động thủ, Nhu Nhi chỉ là hi vọng, sau này khi phu quân trừng trị Thượng Quan Văn Thanh, người lúc này một bên nói thêm lời, như thế, Thượng Quan Văn Thanh kia nhất định sẽ bị Gia trừng trị, trước giờ Gia chưa nặng tay với ả ta, nếu có tỷ tỷ nói mấy câu chắc chắn sẽ khác. Phu quân si tình tỷ tỷ không phải là ngày một ngày hai, nếu tỷ tỷ chịu nói một lời, phu quân nhất định sẽ chiếu cố.” Chu Nhu Nhi cong môi, hiện rõ một nụ cười độc ác.

“Nhu Nhi, ta đã là vợ người khác, những gì đã xảy ra đều là chuyện trong quá khứ, Cô có lẽ vẫn còn thích ta, nhưng sẽ không vì ta mà đi giết người được, hơn nữa, đó là thiếp của hã.” Chu Nguyệt Nhi nhẹ nhàng trả lời.

Chu Nhu Nhi lại tựa đầu lay động: “Tỷ tỷ không hiểu rồi, tỷ tỷ, kỳ thật phu quân có thể nói là một nam tử quá tốt, Mộ Dung Kiềm kia trước giờ đối xử với tỷ tỷ không tốt đẹp gì, chuyện tỷ tỷ đến Phượng Gia là chuyện không sớm thì muộn. Phu quân những năm gần đây hầu như không đêm nào nghỉ ngơi, đêm nào cũng gọi tên người, sự si tình của hã với người ta đều thấy rõ, hã một mực đang chờ người, vì người, cái gì hã cũng sẽ làm, chỉ cần người nói một câu, chàng nhất định sẽ chiếu cố.”

“Nhưng, người muốn ta làm thế nào đây? Chu Nguyệt Nhi khó khăn nói.

Chu Nhu Nhi cười một tiếng: “Tỷ tỷ chỉ cần chọn lúc thích hợp, nói vài câu, Nhu Nhi sẽ lập tức ứng chiến cùng tỷ tỷ.”

Chu Nguyệt Nhi làm bộ khó khăn cúi đầu: “Chuyện này ta.... Dù sao việc này cũng chưa xác định rõ là Thượng Quan Văn Thanh làm hay không, nếu là đồ oan, chẳng phải là điều tệ hại lắm sao?”

Nàng ta cố ý nói như thế, để cho Nhu Nhi càng nhận định là Văn Thanh làm.

Chu Nhu Nhi lạnh lùng nói: “Trừ nàng ta ra còn có thể là ai! Tỷ tỷ thật lương thiện! Nữ nhân kia, sao có thể là kẻ thiện lương được chứ.”

“Được chưa! Ta sẽ làm hết sức!” Chu Nguyệt Nhi hít một hơi thật sâu rồi nói.

Mặt Chu Nhu Nhi thoáng chút tái không còn giọt máu, rốt cục cười một tiếng, nói với Chu Nguyệt Nhi: “Tỷ tỷ, làm phiền người cho người đi thỉnh phu quân cùng Thượng Quan Văn Thanh lại đây.”

....

Chỉ chốc lát sau, căn phòng được thắp sáng trưng. Chu Nhu Nhi ngồi về một mối trên giường, Phượng Cô ngồi trước bàn, Chu Nguyệt Nhi ngồi ở đầu giường, Hoàng Kỳ cùng Sâm tổng quản hai người đứng sau Phượng Cô, thế trận này đúng là khiến người ta rợn gáy.

Văn Thanh đi vào, chắc chắn là có cảm giác này.

Ba hội cùng xét xử, chắc cũng không kém những người này.

Chu Nguyệt Nhi ngẩng đầu nhìn lên rồi lại khẽ cúi đầu, không rõ ý tứ, Phượng Cô vẽ mặt âm ngoan, mắt phượng híp lại, lóe lên một tia sắc bén.

Chu Nhu Nhi trên giường vẽ mặt oán độc, ánh mắt nồng nặc thù hận.

Vân Thanh biết rõ chỉ có nàng ấy mới có thể chứng minh cho nàng trong sạch, nhưng nhìn ánh mắt của nàng ta, lại toàn là oán hận.

Trong lòng nổi lên cảm giác không tốt.

Chuyện này, nàng vốn nghĩ rất đơn giản, có người ngấm lại vậy, chắc chắn là sẽ không thể tra ra ai làm.

Mà không tra ra kẻ làm, Thượng Quan Vân Thanh nàng sẽ trở thành người bị hiềm nghi lớn nhất. Chẳng lẽ, bởi vì có động cơ là sẽ giết người sao? Thật đúng là buồn cười.

Hương trầm trong phòng đốt len, không có gió thổi, các vòng khói biến thành đủ hình dạng, hít một hơi, có mùi mãn hương khí. Phòng này nhỏ mà đông người, có thêm hương khí lại càng khó chịu.

Nàng chậm rãi thi lễ: “Thiếp bái kiến Gia, tỷ tỷ.”

“Thượng Quan Vân Thanh, người thật là làm chuyện lỗ bịch.”. Vừa nói xong liền nghe tiếng Phượng Cô lạnh lùng quát.

Vân Thanh ngẩng đầu lên, đôi mắt đen láy trong veo chăm chú nhìn Phượng Cô: “Thiếp không hiểu ý tứ của Gia.”

Ngồi trên giường, Chu Nhu Nhi vừa nghe, mặt đổi sắc, cả người găm lên, hướng khỏi giường.

Giọng nói ti tê, đau xót, đầy ý hận, thương tâm, thêm cả nước mắt, khóc vô cùng thê lương, nức nở, dọa những người đứng bên cạnh: “Thượng

Quan Văn Thanh, trả lại con cho ta! Đồ nữ nhân độc ác, người trả lại con cho ta!”

“Tỷ tỷ, Văn Thanh không hiểu người nói gì?” Văn Thanh lãnh đạm chăm chú nhìn Nhu Nhi, chậm rãi nói, trên mặt một mảnh trong veo mà lạnh lùng trấn tĩnh, nhưng trong lòng, cảm giác xấu đã dâng lên.

“Người không hiểu ư... đồ quái tử, người giết con ta, ta muốn giết người... Ta muốn giết người để báo thù cho hài tử, người... đồ nữ nhân độc ác, tại sao lại làm vậy... Có phải vì người không được làm chính thất, mà thân phận làm thiếp, không được phu quân sủng ái ư? Nhưng như thế, người cũng không thể giết hại một sinh linh nhỏ bé như thế chứ! Đó chỉ là một bào thai!” Chu Nhu Nhi kích động gào thét, như muốn nuốt chửng Văn Thanh.

Chu Nguyệt Nhi nhìn thấy Chu Nhu Nhi kích động như thế, vội vàng đỡ nàng: “Nhu Nhi, người đừng kích động như thế, có Cô ở đây, sẽ làm chủ cho người, người đừng quá thương tâm phần nộ như thế, sẽ hại thân thể, đại phu nói, thân thể người hiện tại rất yếu, phải dưỡng thân, không được kích động quá mức.”

“Nguyệt Nhi tỷ tỷ, ta không nhẫn nhịn được, ta vừa nhìn thấy Thượng Quan Văn Thanh,.. đồ nữ nhân ác độc này, là oán hận dâng lên, không bình tĩnh được.” Chu Nhu Nhi khóc như đứt từng khúc ruột.

Văn Thanh chưa từng gặp qua người điên cuồng như thế, nhìn Chu Nhu Nhi vẻ mặt tái nhợt không có một chút máu, tóc tai rũ rượi, hai mắt sừng đỏ ngập oán khí, cả người như muốn phát điên.

Nàng khẽ nhìn qua ống tay áo đang chấp cung kính.

Những người đứng quanh, ai cũng nhìn nàng khinh thường, khiến nàng đột nhiên có chút luống cuống.

Cắn chặt hàm răng, lúc này nàng không có một tia khiếp đảm, tay nắm chặt lấy xống áo, nàng không thể lộ ra sự sợ hãi lúc này, nếu lộ ra, chỉ sợ người khác hiểu nhầm là nàng chột dạ.

Ngẩng cao đầu lên, hai mắt trong veo vô cùng cứng cỏi.

Ngữ khí lãnh đạm mà kiên định như gió lạnh bay qua: “Ta không có đẩy tỷ tỷ xuống nước, điểm này tỷ tỷ là người hiểu rõ hơn ai hết, rốt cục chuyện gì xảy ra, Văn Thanh cũng không rõ lắm, nhưng cũng hi vọng tỷ tỷ chớ để rơi vào mưu kế của người khác! Chỉ sợ đây là quỷ kế của kẻ khác.”

Ánh mắt nàng chính đại, sáng trưng, không chút sợ hãi.

Nhìn vẻ mặt chính đại của Thượng Quan Văn Thanh, trong nháy mắt Chu Nhu Nhi có chút nghi hoặc, nhưng điều này nhanh chóng bị lòng tổn thương, nổi đau đốn che mất.

Vẫn mang giọng oán hận mà nói: “Thượng Quan Văn Thanh, người thật là giáo hoạt, nơi này, ngoại trừ người hại ta ra, còn ai muốn hại ta chứ! Đạo lý này, ngay cả kẻ ngu ngốc nhất cũng nhìn ra được!”

“Ta không biết trả lời vấn đề này như thế nào cho tỷ tỷ, bởi vì ta cũng không biết được ai lại làm chuyện tàn nhẫn đến vậy! Nhưng, người đó, nhất định không phải là Thượng Quan Văn Thanh ta!” Văn Thanh không hiểu ai lại làm chuyện này. Nàng không nghĩ ra nổi là ai, nhưng nàng trong sạch, không phải nàng, lại càng không phải người của nàng!

“Thượng Quan Văn Thanh, ai là tỷ tỷ của người, chuyện này, chính là người làm!” Chu Nhu Nhi tàn nhẫn nói, ánh mắt chăm chú nhìn thẳng Văn Thanh.

“Đủ rồi!” Phượng Cô ở một bên lạnh lùng quát: “Chuyện này đầu đuôi thế nào, Nhu Nhi, người hãy nói từ đầu đến cuối cho rõ! Chuyện rõ ràng, ta sẽ định đoạt.”

Bị Phượng Cô quát, Chu Nhu Nhi cảm giác thập phần ủy khuất, trong lòng càng oán, trừng mắt, sau đó chậm rãi kể lại: “Bởi vì ta có thai, sáng sớm luôn dậy sớm vì không có ngủ được, Nguyệt Nhi tỷ tỷ liền đỡ ta đi dạo quanh hồ nước, đi tới bên cạnh hồ, thấy có cá, đột nhiên cao hứng, liền cho người đi lấy thức ăn để rắc cho cá, liền lúc này thấy Thượng Quan Văn Thanh đi tới, liền mời chúng ta cùng nhau ngắm cảnh, Nguyệt Nhi tỷ tỷ định đi đến đình lấy thức ăn cho cá vì không có sẵn, lại nghĩ Hồng Thư có võ công, thân thủ nhanh, liền nhờ Hồng Thư đi lấy, mới đầu Hồng Thư không muốn, nha đầu kia nói là không có theo hầu Nguyệt Nhi tỷ tỷ, sau Thượng Quan Văn Thanh mở miệng, nô tỳ kia mới chịu đi lấy, lúc này bên cạnh ta chỉ có nha hoàn Thúy nhi, Thượng Quan Văn Thanh liền nhân cơ hội này đẩy ta xuống ao.”

Chu Nhu Nhi nói dứt lời, lệ liền chảy như mưa.

Văn Thanh nghe đầu đuôi, không thể nào tin được, kinh hãi mở to mắt, nàng thế nào cũng không nghĩ ra được, Chu Nhu Nhi đôi trắng thay đen, lật ngược phải trái, nói sai toàn bộ sự thật.

Nàng đẩy nàng ta xuống nước khi nào chứ?

“Ta không có đấy!” Văn Thanh vội vàng nói.

Ánh mắt Phượng Cô nhìn lại, hàn ý làm người khác lạnh người.

Văn Thanh đột nhiên cảm giác hàn ý lạnh toát trong đầu, Chu Nhu Nhi nói thế, không nghi ngờ gì nữa, chắc chắn đã nghĩ nàng là hung thủ.

Vốn dĩ nàng đã bị cho là nhiều động cơ, nay Chu Nhu Nhi lại một mực chặn chặn bị nàng đẩy ngã.

Nàng có trăm miệng cũng chẳng thể bào chữa, nhưng nàng không hiểu, Chu Nhu Nhi vì sao phỉ báng nàng, nàng với nàng ta vốn dĩ không có khúc mắc.

Nàng ta vì sao làm như vậy? Nàng ta phải biết không phải nàng đây chứ, sao lại đổ oan cho nàng? Như vậy, chẳng phải là muốn cho hung thủ nhờn nhờn ngoài vòng pháp lý sao?

“Chính là người thôi, Thượng Quan Văn Thanh, người không nên lại nói xạo!” Chu Nhu Nhi một mực chắc chắn.

Văn Thanh đột nhiên có chút cảm giác vô lực, Chu Nhu Nhi vừa nói như thế, nàng thật sự trăm miệng cũng không thể bào chữa. Nhìn Chu Nhu Nhi, Văn Thanh lạnh lùng nói: “Tỷ tỷ, người không phải thay đổi trắng đen điên đảo ư? Ta lúc ấy không hề đẩy người! Người là người rõ nhất, bất quá, sao lại cứ muốn vu hãm ta? Người làm như vậy, chẳng qua khiến bản thân thêm oán hận thôi! Hung thủ thật sự, chỉ sợ lúc này đang nhờn nhờn xem trò cười này.”

Thật là nàng làm sao? Phượng Cô một mực nhìn Văn Thanh, thấy mắt nàng một mảnh trong veo, sáng ngời, không hề có một tia chột dạ, thấy thế nào cũng không giống kẻ gây tội.

Hắn nhìn kẻ khác, lúc này không rõ nàng là người thế nào đây. Trong lòng nghĩ ngợi nhưng không nói được... nàng, không phải loại người này! Hắn dĩ nhiên tin tưởng nàng sẽ không làm ra chuyện đó. Là bởi vì ánh mắt chính trực trong trẻo kia của nàng, hay là lòng hắn đã tin tưởng nàng?

Chính hắn cũng bắt đầu đoán không ra chính mình.

Nhưng hắn rõ ràng một điểm, chỉ bằng lời nói của Nhu Nhi cũng chưa thể tin, nàng ta mất hài tử, đầu óc điên cuồng, rất có thể bị khống chế. Khó tránh chuyện này không thể tìm sự thể, muốn tìm bừa một người nào đó đền mạng, rất có thể.

Hắn hướng về phía Văn Thanh, lạnh lùng mở miệng: “Chuyện này thật sự là không phải người làm?”

Văn Thanh nhìn hẩn, trong ánh mắt có một tia thương cảm, giờ khắc này, nàng đột nhiên cảm giác thập phần cô đơn: “Thật sự không phải ta.”

Trừ những lời này ra, nàng không biết phải nói gì nữa.

“Chính là người thôi!” Chu Nhu Nhi một lần nữa hét lên, hạ quyết tâm muốn đẩy nàng vào chỗ chết! Nàng nhìn phía Phượng Cô, thương tâm nói: “Phu quân, người nên vì thiếp mà chủ trì công bằng a!”

“Chuyện này, đợi có chứng cứ rõ ràng. Lúc này đại hội võ lâm sắp tới, ta không muốn có chuyện thị phi, tạm thời đem Thượng Quan Văn Thanh giam giữ tại sai phòng, đợi sau đại hội sẽ định đoạt.” Phượng Cô nói.

Lúc này hẩn, mặc dù trong lòng tin tưởng Văn Thanh không phải người như thế, nhưng, nhưng cũng tìm không ra bất cứ...gì sơ hở có thể chứng minh nàng trong sạch. Dù sao, Nhu Nhi cũng đã định tội Văn Thanh như thế.

“Chuyện này! Chứng cứ đã bày ra trước mắt, sao lại còn giam giữ nàng ta ở sai phòng? Phu quân, đó là hài tử của người!” Chu Nhu Nhi không nghĩ Gia lại ra quyết định như thế, không tin ở tai mình, nàng vốn tưởng Phượng Cô sẽ cho Thượng Quan Văn Thanh vào chỗ chết, hoặc ít nhất là dùng đại hình, nhưng tại sao lại chỉ là sai phòng?

Không chỉ Chu Nhu Nhi ngạc nhiên, mà tất cả mọi người ở đây cũng ngạc nhiên.

Hoàng Kỳ đứng sau Phượng Cô, mặc dù lạnh lùng nghe, nhưng nghe những lời Phượng Cô nói cũng kinh ngạc. Mặc dù chuyện này chưa xác minh rõ ràng, bởi ánh mắt kia của Thượng Quan Văn Thanh thật sự chính trực, không hề có nửa phần giả dối. Nhưng với tác phong thường ngày của Gia, nhất định không chỉ là sai phòng, chắc chắn sẽ bị trừng phạt nặng một phen, nhưng ngược lại, tại sao lại chỉ nhẹ nhàng như thế?

Minh chủ đại hội, căn bản là không thể từ chối.

Giật mình nhất là Văn Thanh, cứ nghĩ hôm nay sẽ bị Phượng Cô dùng hình phạt một phen, nàng thậm chí còn suy đoán, Phượng Cô có thể giết nàng, trước kia, một điểm nhỏ hăn cũng có thể làm thế, với lòng dạ độc ác đó, chuyện này nghiêm trọng thế, lẽ nào tha.

Không dự liệu rằng, hăn lại chỉ đem giam giữ nàng.

Chu Nguyệt Nhi không ngờ tính thế này, không nghĩ Phượng Cô lại quyết định ngoài ý muốn người khác thế, khế thở dài, hơi đàn hương bay ra, định nói thêm điều gì.

Phượng Cô nhanh chóng đứng lên, ánh mắt trong veo lạnh lùng: “Chuyện này hiện thời như thế, hiện tại, thời buổi rối ren, bất cứ... một điểm gì ngoài ý muốn cũng có thể phát sinh. Chuyện này ta sẽ cho người tra rõ ràng, ai là hung thủ, ta tất sẽ không tha.”

Sau khi nói xong hướng thẳng ra ngoài. Hăn cũng rõ ràng, đại hội võ lâm chỉ là cái cớ, chẳng qua là để ngăn trở thời gian thôi.

Bởi vì trừng trị một người, căn bản không hề ảnh hưởng gì, hơn nữa, lần võ lâm tuyển minh chủ mới này, hăn đã sớm trù liệu tất cả, tất cả đều bố trí thỏa đáng, chỉ còn chờ ngày đó.

Chủ yếu là hăn chưa muốn hạ tay với Văn Thanh, nếu lúc này xác định Văn Thanh là hung thủ, mà không dùng cực hình thì khó để kẻ dưới phục mình, nhưng nghĩ tới dùng hình, hăn lại mềm nhũn xuống.

Trong thời khắc này, lòng hăn mềm nhũn... Nữ tử này thật quật cường, trước nàng lòng hăn mềm xuống. Trong tim, vô cùng rối loạn.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 91: Quan Nhập Sài Phòng.

Thất Thân Làm Thiếp

Chậm rãi nàng đi vào bóng tối của sài phòng, không có chút tia sáng nào ở đây.

Văn Thanh khẽ ho khan, trong phòng nồng mùi mốc meo, xộc thẳng vào mũi.

Xem ra sài phòng này lâu không được sử dụng tới, mạng nhện kết lớn hơn cả người, rơm rạ trong phòng đã mục nát cả.

Hồng Thư theo phía sau, thấy căn phòng, mũi nhú lại, mắt lạnh lùng trừng lên: “Phòng này sao có thể để người ở ư! Chỗ này để cho nhện ở chứ!”

Gã sai vặt lĩnh nhiệm vụ dẫn đường sắc mặt tái nhợt, cung kính đáp: “Hong Thư cô nương, đây... đây đều là ý của Sâm tổng quan, chúng ta có 2 gian sài phòng, gian phía trước đã được dùng, mỗi ngày đều có người ra ra vào vào, cho nên Nhị phu nhân xin chịu thiệt ở lại gian trong hậu viện ...”

“Chịu thiệt!” Hồng Thư vẻ mặt lãnh nộ: “Thế nào là chịu thiệt, muốn làm người khác tức chết a! Phòng gì mà mùi mốc meo, rơm rạ tràn lan, sâu bọ đầy ngập, lại còn nhện nữa, người sao ở nổi.”

Hồng Thư vừa nói vừa rút kiếm đâm vài nhát vào những đồng rơm, “phang phang”, một đám sâu, giun dế từ trong đó chạy ào ào thoát thân.

Gã sai vặt kia cũng chỉ là y lệnh bề trên, không có chút quyền gì.

Văn Thanh thấy Hồng Thư tức giận, ôn nhu cười một tiếng, khinh kéo Hồng Thư lại: “Bà cô của ta ơi, người đừng làm khó cho hấn, hấn cũng chỉ là kẻ nghe lệnh người khác thôi, còn sau cả thân phận của người, cũng có thoải mái gì đâu? Nhưng có gì tệ đâu! Nửa đêm có những thứ trùng này làm bạn với ta, sẽ không phải là vui lắm sao!”

Văn Thanh cười hài hước.

Không ngoài dự đoán, Hồng Thư hốc mắt đã đỏ hoe: “Nhị phu nhân...”

“Thôi nào, không được khóc nha, Hồng Thư cô nương trên giang hồ là một nhân vật lợi hại thế nào, sao có thể dễ khóc như thế!” Văn Thanh lôi tay nàng.

“Người đi về ngủ trước đi! Ta không sao, không cần phải lo lắng! Chỉ cần người không sao, những thứ còn lại không có gì đáng lo.” Văn Thanh nhàn nhạt nói, đi tới trước cửa sổ, mở cửa ra, cho không khí ulla vào.

“Ta muốn ở chỗ này trông chừng Nhị phu nhân.” Hồng Thư lại nói.

“Nói vậy, chỗ này ngủ yên mà, có người chỉ thêm náo nhiệt thôi!” Văn Thanh vờ trợn mắt nhìn nàng, khiển trách: “Mau đi ngủ đi! Ta không sao!”

“Không được!” Hồng Thư lạnh lùng thốt: “Hậu viện cách viện khá xa, không hề có thị vệ canh chừng, nếu có người có ý định làm hại Nhị phu nhân, lúc ấy thì nước xa không cứu được lửa gần, Hồng Thư muốn canh giữ cho phu nhân, bảo vệ phu nhân, một khắc cũng không cách xa.”

Hồng Thư cố chấp nói, nàng lo lắng, sao Văn Thanh không hiểu được điều này chứ?

Lần này đây, có người muốn hại nàng, địch ta chẳng phân biệt được, nếu như người có độc tâm, nàng không có võ công, chắc chắn không trốn được.

Nhưng nếu để Hồng Thư phải chịu khổ cùng nàng, trong lòng nàng vô cùng khó chịu.

Hồng Thư biết tâm tư Văn Thanh, một tay phẩy nhẹ, hướng về phía tên sai vặt: “Người ra ngoài trước đi.”

Gã sai vặt nghe được lời của nàng, như được đại xá, thở phào nhẹ nhõm, vội vàng cáo lui, rồi sau đó suy nghĩ một chút, lại vòng vo: “Hồng Thư cô nương, Nhị phu nhân, nô tài không làm được gì hơn, nhưng có thể sửa soạn giường chiếu sạch sẽ lại ạ.”

Văn Thanh sau khi nghe xong mỉm cười: “Đa tạ vị ca ca.”

Gã sai vặt kia vừa nghe liền lắc đầu: “Nhị phu nhân xin đừng nói chữ tạ ơn, thân phận nô tài không dám ạ”

Hắn dứt lời vội vàng chạy biến đi.

Văn Thanh bắt đầu động tay chỉnh sửa lại sài phòng, tuy nói ô uế nhưng cũng có thể tránh được gió vũ.

Hồng Thư khó chịu nghiêm mặt một hồi, không nhịn được kéo Văn Thanh: “Nhị phu nhân, Hồng Thư làm là được, người ngồi nghỉ ngơi đi.”

“Không có sao, việc này có gì nặng đâu!” Văn Thanh quay về phía nàng, vui vẻ cười, tay vẫn không ngừng lại.

Hồng Thư liền lôi Văn Thanh lại, bởi vì có dùng sức nên Văn Thanh có chút lảo đảo, không nhìn rõ mặt àng, nhưng thoáng thấy hốc mắt đỏ ửng, trong lòng không đành lòng, chậm rãi nói: “Hồng Thư. Ta thật sự không có

việc gì.” Mặc dù nói những lời này xong, nàng cũng hiểu được, bản thân mình ra sao, nhưng không biết phải an ủi Hồng Thư như thế nào.

“Nhị phu nhân, rõ ràng là người với nhau mà họ cư xử thế, ta tức chết mất!” Hồng Thư nghiến răng nói: “May là Gia không tin họ hết, nếu không, đã nguy rồi.”

“Có người tin tưởng ta, ta rất vui. Ít nhất cũng chứng minh, ta không phải một thân tác chiến, không phải sao?” Văn Thanh cười nhạt một tiếng, là an ủi Hồng Thư, đồng thời an ủi chính tâm hồn mình.

“Đến đây đi, chúng ta mau chóng thu dọn để kiếm chỗ ngủ đã!” Hai người vừa nói liền bắt tay vào thu dọn.

Lúc dọn dẹp xong sài phòng, cả thân hình đã đầy mồ hôi, Văn Thanh ngẩng đầu, lau những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán, khẽ nở một nụ cười, nhìn về phía Hồng Thư, trên đầu dính đầy rơm rạ, thoạt nhìn tựa như một bù nhìn, Văn Thanh không khỏi cười một tiếng, chỉ chỉ tay vào Hồng Thư: “Trên đầu kia, cắm đầy kim chi, ha ha...”

Hồng Thư cũng chỉ về phía Văn Thanh vui vẻ: “Phu nhân cũng không kém đâu, cũng so sánh được với Hồng Thư đó.”

Hai người thoải mái cười một tiếng, sau đó ngồi lên rơm rạ, nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, người mệt, tâm cũng mệt mỏi.

“Nhị phu nhân! Hồng Thư cô nương! Đây là chiếu nằm!” Mới nằm xuống, liền thấy gã sai vặt ôm chiếu đến, xem ra gã sai vặt kia rất e ngại Hồng Thư, đặt chiếu xuống, liền chạy mất.

Nhìn bộ dáng vội vàng hoảng hốt của hắn, Văn Thanh không khỏi cười trêu: “Hồng Thư nãi nãi, nhìn bộ dạng người thật dọa người muốn chết.”

“Nhị phu nhân, người cũng muốn trêu chọc ta sao, Hồng Thư bị chọc tức muốn phát hỏa lên rồi.” Hồng Thư nộ nói.

Văn Thanh vừa mới nghĩ lời đáp lại, đã thấy phía cửa sổ một khuôn mặt tươi cười, mang theo vài phần lo lắng, dĩ nhiên là Tà Phong: “Sao người lại tới đây?”

Hồng Thư nghe xong Văn Thanh nói, ánh mắt nàng nhìn qua Tà Phong nơi cửa sổ, sắc mặt phút chốc vài phần lạnh lùng, hung tợn nói: “Người thế nào lại ở đây, không sợ chết sao!”

Trong lòng nàng thập phần kinh ngạc, không nghĩ Tà Phong ngang nhiên thử lợi hại khinh công ở nơi đây, đi tới đây trong lúc phủ canh gác chặt chẽ thế không hề bị phát hiện, khó trách trộm đồ chưa hề thất bại.

“Ta Tà Phong muốn đi nơi nào cũng được, không ai có thể ngăn cản.” Tà Phong nghe được lời Hồng Thư biết nàng cũng không có cảm tình gì với mình, đáp lại cũng nhạt nhẽo.

Hôm nay, hắc đơi nàng ở quán bánh sủi cải, hồi lâu không thấy nàng đến, hắc cảm giác được vô cùng kỳ quái, bởi Văn Thanh hắc rất rõ, trừ phi có chuyện gì phát sinh, nếu không sẽ không thất hẹn.

Trong lòng vô cùng bất an, vì vậy liền thừa dịp bóng đêm đến dò xét, ai ngờ nghe được tin Văn Thanh bị giam.

Tên Phượng Cô này thật quá ghê tởm! Hoài nghi Văn Thanh ư, Văn Thanh không phải là người làm điều đó, tại sao lại đối xử thương tâm thế này đối với nàng.

Nhìn sai phòng rách nát, bẩn thỉu này, Tà Phong trong lòng vô cùng thương tâm, cả người dựng thẳng, định tiến vào phòng.

Hồng Thư thấy hắc nháy vào, trường kiếm trong tay giờ lên, thẳng tắp đâm tới Tà Phong, Tà Phong lắc mình một cái, không đỡ kiếm, thẳng về phía Hồng Thư.

Hồng Thư nhảy lên, phía kiếm như hoa đâm tới Tà Phong, đâm liên tục hơn mười tám kiếm, chiêu nào cũng tàn nhẫn không lưu tình, Tà Phong nhảy qua đỡ kiếm, nhưng không rút kiếm ra, chỉ thủ.

Đột nhiên hắc khom người tránh kiếm, trừng mắt hướng về phía Hồng Thư nói: “Muốn đánh, đi ra ngoài đánh! Đừng ở chỗ này gây thương tổn đến Thanh nhi.”

Vân Thanh ở một bên thấy lửa giận như vậy trong lòng vô cùng lo lắng, nhưng không biết võ công, không dám can ngăn, lại không dám hô lên, sợ mời đám thị vệ tới. Trong tình hình rối ren, hai người bọn họ đối với nàng rất tốt, ai bị thương nàng cũng đau lòng.

Thấy bọn họ rốt cục dừng lại, nàng lạnh lùng nói: “Các người không nhìn được sao? Ta trong tình cảnh này, còn muốn gây thêm phiền phức ư?”

Nàng không hay giận người khác, nhưng nổi giận lên, cũng là dọa người.

Hồng Thư cùng Tà Phong bị nàng quát như thế, trên mặt đều ngượng ngùng.

Hồng Thư buồn bã cầm kiếm trong tay đi tới một góc ngồi xuống, không nói thêm gì. Kỳ thật chiều nay trong lòng phát hỏa nên mới bị kích động vậy, nếu là ngày thường, nàng như thế nào cũng sẽ nhẫn, sẽ không xằng bậy. Mặc dù nàng không thích tên Tà Phong này, nhưng nhìn ra được hắc đối với Nhị phu nhân lòng mang thiện ý, cho nên dù không thích cũng sẽ không gây khó khăn.

Văn Thanh thở dài, đây là lần đầu tiên nàng phát hỏa, nàng cũng là nhất thời thất thố, nhưng hai người bọn họ đánh nhau như thế, nàng hoàn toàn không muốn, nhất thời khẩu khí như thế.

‘Ta vừa lớn tiếng! Thật xin lỗi.’ Văn Thanh nhìn bọn họ, nhẹ nhàng nói.

Hồng Thư ngẩng đầu: “Phu nhân, người nói gì thế! Là Hồng Thư xúc động, làm phu nhân phiền lòng theo! Hồng Thư đi ra ngoài hóng mát chút rồi trở về.”

Nói xong liền đi ra ngoài, Tà Phong đến tìm phu nhân là có chuyện, kỳ thật, nếu hần có thể mang phu nhân, có lẽ là chuyện tốt. Dù sao việc này hôm nay, không tra cứu mà chờ đến khi Gia xong đại hội võ lâm rồi mới có quyết định, nhưng, có kẻ mưu đồ bất chính, chỉ sợ không chỉ là lần này, nếu liên tiếp xảy đến, e chừng khó chống đỡ được.

Bộ dạng mệt mỏi rời đi.

Nàng cũng nhìn ra, Gia cùng phu nhân đúng là không có duyên! Nàng mặc dù thích Nhị phu nhân, nhưng Gia thích lại là Chu Nguyệt Nhi kia, mà Mộ Dung Kiềm đang dần dần mất đi quyền lực, Chu Nguyệt Nhi lại muốn trở về bên Gia, đến lúc đó, số phận của Nhị phu nhân lành ít dữ nhiều, nên hơn cả là rời đi, chỉ cần không bị thương tổn là tốt rồi.

....

Nhìn Hồng Thư đi rồi, Văn Thanh mới chuyển hướng Tà Phong: “Người cũng quá xúc động.”

“Là nàng ta động tay trước!” Tà Phong bất mãn nói, vừa rồi Hồng Thư ra chiêu hần chỉ toàn thủ.

“Ta không có nói là động thủ!” Văn Thanh hơi giận: “Ta nói là người vì chuyện Phượng Cô mà xúc động! Lần trước đã bị phát hiện một lần, lần

này còn dám trở lại sao!”

“Ta lo lắng người bị làm sao” Tà Phong nói.

“Ta biết người lo lắng cho ta, nhưng người một thân xông tới như thế, quá nguy hiểm.” Văn Thanh tiếng nói mềm nhũn, chậm rãi.

“Người lo lắng cho ta sao?” Tà Phong nghe Văn Thanh nói, ánh mắt chợt lóe, nhìn nàng chăm chú hài lòng.

Văn Thanh nhìn bộ dạng hần, nhẹ nhàng cười một tiếng, không mở miệng trả lời, khiến Tà Phong lại hỏi: “Thanh nhi.... Người nói xem... người vì lo lắng cho ta mà giận dữ phải không?”

Nhìn bộ dạng cố tình làm nũng của hần, Văn Thanh không khỏi bật cười, một lúc mới ngừng được: “Vậy thì sao? Không vậy thì sao? Muốn biết lắm ư? Chuyện này quan trọng lắm sao?”

“Đương nhiên là trọng yếu rồi! Chuyện này có thể chứng minh là Thanh nhi quan tâm tới ta, như vậy ta sẽ hài lòng, nếu không không ngủ yên được!” Tà Phong nhìn nàng cười, trong mắt sáng ngời, hần thích nhất là thấy Văn Thanh thản nhiên cười dịu dàng, vô cùng duyên dáng.

“Như vậy không cho người ngủ yên, ta sẽ nói ta không lo lắng cho người a!”

Văn Thanh cố ý nói, mặt cười tươi, vô cùng rạng rỡ.

“Thanh nhi thật xấu!” Tà Phong mặt nhú lại, nhưng hạnh phúc mà cười: “Bất quá, nói như vậy, cũng là vì Thanh nhi lo cho ta?”

Văn Thanh không đáp, lẳng lặng ngồi bên.

Nhìn mặt nàng sầu lo, Tà Phong cũng ngồi theo xuống: “Nếu không ổn, liền rời đi?”

“Cái gì?” Văn Thanh nhất thời trầm tư, không có nghe rõ lời của hắn nên hỏi lại.

Tà Phong lại nói: “Phượng Cô lòng dạ độc ác, người đi theo bên cạnh hắn luôn bị thương tổn, lần này xảy ra chuyện như vậy, người nên rời hắn đi! Nếu không, ta sợ người...” Tà Phong nói nửa chừng không dám nói tiếp, hắn sợ nhất, một ngày nào đó, Văn Thanh sẽ bị Phượng Cô hại chết.

Cái chữ ... tử này, hắn dù thế nào cũng không dám mở miệng nói ra, hắn sợ, hắn rất sợ Văn Thanh chết.

“Sợ cái gì?” Văn Thanh khẽ cười hỏi, xong lại tự mình đáp Tà Phong: “Là sợ ta bị Phượng Cô giết sao?”

Tà Phong nhìn bộ dạng lạnh nhạt của Văn Thanh, lặng gật đầu: “Hắn là loại người ác độc, vì muốn đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn nào, chuyện tàn nhẫn nhất cũng làm được.”

Tà Phong càng nói càng tức giận, hai mắt mở trừng, nghiến răng nghiến lợi: “Nếu không phải Mộ Dung đại ca một mực khuyên ta, ta thật sự là hận không thể giết hắn thỏa hận! Tên tiểu nhân hèn hạ này, dám tung tin, phỉ báng Mộ Dung đại ca.”

“Rốt cục là xảy ra chuyện gì vậy?” Kỳ thật nàng cũng đoán được một chút nhưng mà không xác định được chính xác là chuyện gì.

“Hiện tại trong giang hồ có tin đồn, nói Mộ Dung đại ca là người vô tình vô nghĩa, muốn hãm hại Mộ Dung đại ca, làm cho nhà Mộ Dung đổ vỡ! Thậm chí một số danh sĩ giang hồ còn lên án không muốn cho đại ca tham dự tuyển minh chủ lần này!” Tà Phong nộ lớn nói.

“Những chuyện này thật không?” Văn Thanh nghĩ là sự thật, bởi, không có lửa sao có khói, ngày Mộ Dung Kiềm mất trộm, nhất định không phải là quyền bí kíp, chắc chắn là chứng cứ phạm tội, nên mới vội vàng truy lại.

Tính toán thời gian thì chuyện này xảy ra sau khi có chuyện hấn bị mất trộm.

Nhưng, nếu như nói vậy, Tà Phong sẽ không tin, bởi Mộ Dung Kiềm đối với hấn quá tốt, hấn nhất mực tin thế, lại có ân với hấn, khó trách Tà Phong mất phương hướng mà tin theo.

Nhưng có thể tin tưởng, đại hội võ lâm tới, Phượng Cô sẽ đem toàn bộ chứng cứ trình lên, hấn muốn cho Mộ Dung Kiềm một đả kích trí mạng, khiến hấn không gượng dậy nổi. Khi đó, Tà Phong tự nhiên sẽ rõ, chỉ sợ là Tà Phong sẽ vô cùng thất vọng.

“Không có khả năng, Mộ Dung đại ca không phải loại người như vậy.” Tà Phong khẳng định.

Văn Thanh không có trả lời, trong tay nhặt một bông hoa mà nhẹ nhàng đùa bỡn, thanh thân ngăm trắng, sau đó để hấn lửa giận nguôi đi mới nói: “Kỳ thật, mỗi người đều có lúc phạm sai lầm, muốn thành đại sự, nhiều ít khó tránh khỏi phương diện phải hi sinh. Không có lửa làm sao có khói, có lẽ cũng không hoàn toàn là chuyện bịa đặt đâu.”

Nghe Văn Thanh nói, Tà Phong không có mở miệng, kỳ thật, rất nhiều chuyện, hấn nhìn rõ nhưng lại không có cách nào mà tin nổi, như Văn Thanh nói, không có lửa làm sao có khói, hơn nữa, chuyện này tới đột ngột, có mưu kế sẵn.

Hơn nữa, cũng không có chứng cứ gì. Vậy mà Mộ Dung đại ca luống cuống hết lên, chuyện này rất kỳ lạ.

Nhưng mặc kệ như thế nào, Mộ Dung đại ca là anh em từ trước đến nay của hấn, có ân với hấn, hấn dù có mang tội cũng không thể ngồi yên.

“Không muốn nghĩ nhiều như thế, hấn đúng là bị phi báng, mặc kệ là như thế nào, người chỉ cần giữ tâm luôn bình tĩnh, sẽ có cách, mỗi người có

một suy nghĩ khác nhau, có thể tốt, có thể không tốt, nhưng ít nhất, đối với người Mộ Dung Kiềm là ân nhân, không nên lo nghĩ nhiều vậy.” Văn Thanh thấy Tà Phong nghe xong nặng nề liền nói vài lời an ủi.

“Thanh nhi, người nói xem, trên đời này sao người ta cứ tranh giành danh lợi vậy? Danh lợi rốt cục có gì tốt? Như ta đây, không danh không lợi, vẫn rất vui sướng!” Tà Phong có chút thương cảm nói.

Văn Thanh cũng cười: “Trên đời này, người nào cũng như người mới lạ! Tất cả đều bị trộm, có lẽ Hoàng đế là thảm nhất đó.”

Lời nói nhẹ nhàng như cổ xưa đi về mặt ủ dột của Tà Phong, quen được nhìn vẻ tươi vui sáng lạn của hắn, giờ lại như thế này thật không quen.

Tà Phong cũng cố cười, nhưng cười không nổi, hồi lâu thở dài: “Có lẽ là do tạo hóa! Thành ra như Thanh nhi nói, mặc dù hắn không tốt nhưng đối với ta là tốt, như vậy ta không cần so đo nhiều nữa.”

Văn Thanh gật đầu.

Tà Phong đem tay đặt sau gáy, sau đó nằm xuống: “Không nói hắn nữa, Thanh nhi, người rốt cục có rời Phượng Cô đi không?”

“Ta nghĩ rời đi, nhưng phải đợi thời cơ.” Văn Thanh nhẹ đáp, nhìn ánh trăng nơi cửa sổ, trăng sáng là thế mà không cách nào soi sáng nội tâm.

“Đi là đi, sao còn cần thời cơ? Nếu người muốn rời đi, ta lập tức mang người đi.” Tà Phong vừa nghe Văn Thanh muốn rời đi, ngồi bật dậy. Hưng phấn nói.

“Nếu ta đào tẩu, sao Phượng Cô bỏ qua cho được.” Văn Thanh thở dài nói: “Tính cách Phượng Cô ta rất rõ, mặc dù hắn không thích ta, nhưng nếu ta chạy thoát, hắn nhất định không bỏ qua cho nhà ta, trong nhà có cha mẹ, không thể vì ta mà liên lụy họ.”

Nghĩ tới mẫu thân, nàng đột nhiên thấy thương cảm, trong lòng sâu nã, khổ sở, đột nhiên rất muốn ở trong lòng mẫu thân mà hưởng sự ấm áp để nghỉ một lát.

Nhưng không có được như mong muốn, trong lòng vạn phần chua xót, ủy khuất. Một nữ tử vốn được chiều chuộng, giờ như thế này thật không sao chịu nổi.

Ôm đầu gối, tựa hồ chỉ có vậy mới không thấy khó chịu nữa.

Nhìn bộ dạng bỗng dưng ủ dột của nàng, Tà Phong rất muốn ôm nàng vào ngực, nữ tử kiên cường này sao lại bỗng như thế. Nhưng, bàn tay đưa ra một nửa lại thu về.

Đầu khẽ cúi, tiếng nặng nề: “Phượng Cô... cái tên vương bát đản! Thật không có biện pháp ư!”

Đột nhiên hắn nói: “Không bằng, người giả chết, người chết, hắn còn có thể làm gì?”

Vân Thanh nghe xong lời hắn lắc đầu: “Phương pháp này ta cũng muốn, nhưng Phượng Cô là người thế nào, sao có thể lừa được mắt hắn.”

“Muốn giả thì được chứ, có thi thể đem tới là xong!” Tà Phong gật đầu.

Đột nhiên, cả người hắn phi thân, chạy ra ngoài biến mất.

Vân Thanh cả kinh, sợ chuyện bị người ngoài nghe, nếu Phượng Cô biết, e chừng khó thực hiện được. Vội vàng đứng lên, chạy theo Tà Phong ra ngoài.

Dưới ánh trăng sáng tỏ, một nam tử thân trường bào trắng muốt, đứng một chỗ, mang mặt nạ bạc, chỉ lộ ra đôi mắt.

Tà Phong tiến đến, tức giận quát: “Sát thủ Ngân Điện, người tới đây làm chi?” nơi nào có Ngân Điện, ắt có người chết.

Tà Phong đột nhiên thập phần lo lắng, Ngân Điện, là ai phải tới giết Văn Thanh ư? Nếu vậy, chuyện lần này rõ ràng nghiêm trọng rồi, bởi vì Ngân Điện giết người cũng giống như hăn ăn trộm, chưa bao giờ thất bại.

“Ngân Điện, sao người lại tới đây.”

Ai ngờ thấy Văn Thanh vẫn bình tĩnh, Tà Phong có chút khó hiểu, quay đầu nhìn nàng: “Người cũng biết sát thủ Ngân Điện?”

Văn Thanh khẽ cười gật đầu.

Tà Phong lúc này mới thở dài một hơi, trong lòng không lo lắng nữa, người này nếu là bằng hữu Văn Thanh thì an toàn rồi.

“Điều người vừa nói là sự thật ư?” Tiếng Ngân Điện trong trẻo lạnh lùng cất lên, dưới ánh trăng, chăm chú nhìn Văn Thanh, hỏi từng chữ một.

Hăn mặc dù hỏi đột ngột, nhưng Văn Thanh hiểu hăn hỏi gì nên gật đầu: “Đúng vậy.”

“Chuyện này, ta sẽ giúp cho người.” Hăn nói.

Văn Thanh nhìn hăn, cảm kích đáp: “Cám ơn!” Không dám nghĩ tới nhờ ai, nay lại được xin giúp đỡ, không biết sao, nàng có cảm giác, chuyện này nếu như Ngân Điện muốn làm, nhất định làm được.

Bởi vì hăn rất giỏi, cho dù mang thân phận sát thủ, nhưng cũng là còn thân phận ở Tuyệt Linh Các.

“Ta và người, không nên nói cám ơn!” Hăn nói, ánh mắt hướng về Văn Thanh, trong mắt có một thứ tình cảm như dần thăng hoa, sau đó bay vọt đi, chỉ nói: “Chờ tin của ta.”

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Phong Ba Lại Khởi.

Thất Thân Làm Thiếp

Khi nổi oán hận của một nữ nhân đạt đến thời điểm cùng cực, sẽ trở nên cực kì điên cuồng, sẽ không chừa bất kì thủ đoạn nào, lòng dạ độc ác. Mà Chu Chu Nhi, có lẽ cũng giống như vậy.

Bị giam ở phòng chứa củi hết hai ngày, mỗi ngày đều nhìn ngắm bình minh cùng hoàng hôn, mặt trăng mọc rồi lặn ở ngoài cửa sổ, từng ngày dần trôi qua. Không biết có phải vì đại hội võ lâm đã gần kề, người người khẩn trương, hay bởi vì đoán chắc nàng sẽ không dám chạy trốn, mặc dù bị giam ở phòng chứa củi nhưng chẳng ai canh gác.

Dùng trâm bạc thử qua bát cháo, và bánh bao, xác thực không có độc lúc đó mới yên tâm dùng bữa gấp.

Liên tục bị người ta hãm hại, nên mọi việc đều phải cẩn thận như thế, nghĩ lại, sống như thế này, cũng thật là mệt mỏi.

Hồng Thư lúc này đang trò chuyện cùng tỳ nữ đưa thức ăn, bình thường đến trong hai ngày này, mỗi ngày đều là cơm thừa canh cặn, căn bản là không có dinh dưỡng, Hồng Thư càng cảm thấy không thể không đi tìm tỳ nữ kia.

Văn Thanh đã khuyên nàng, nhưng nàng lại một mực không nghe theo nên cứ đi tìm. Kỳ thật ăn cái gì cũng đều vậy, nàng đưa tay vuốt ve bụng mình, trong lòng ôn nhu đối với đứa con trong bụng. Cứ nhắm nhin qua đợt

này đi, dù sao tháng này thì nàng cũng rời khỏi nơi này. Khi đó nàng có thể chăm sóc nuôi nấng nó cho tốt.

Chỉ thấy qua một lúc sau, Hồng Thư quay trở về với nụ cười khàn khách, hài lòng nói:”Đã xong!”

“Đừng gây khó dễ cho người ta, nàng cũng chỉ là một tiểu tỳ nữ đưa cơm, người ta bảo gì thì nàng làm nấy, cũng không có biện pháp khác mà!”Văn Thanh cười yếu ớt nói.

“Nhị phu nhân cho rằng ta đi gây khó dễ khiến ta khó gặp nàng sao?” Hồng Thư nhăn tình sáng lên, cười rất sảng khoái:”Ta không có gốc như vậy! Ta đương nhiên biết nàng không có quyền, không có thế, tìm nàng cũng vô dụng a! Nhưng nàng ta có thể đi ra ngoài a! Nàng có thể mua cho chúng ta thịt để ăn a!”

“Nha đầu người vẫn nên cẩn trọng trong suy nghĩ nhiều hơn! Thực sự làm cho ta không nghĩ tới!”Văn Thanh cười một tiếng.”Bất quá ta chấp nhận ăn là được, không cần phải ăn thịt cá, người đó, tóm lại là không nên gây khó dễ cho tiểu tỳ kia, nếu để cho người khác biết, thì nàng tránh không khỏi đòn.”

“Nhị phu nhân ăn thức ăn nhạt chút thì không sao cả, nhưng con của người thì không thể được.” Hồng Thư nhìn Văn Thanh nhẹ nhàng nói “Người có thai, nếu ăn uống không tốt, thì thân thể con cái trong tương lai có thể bị dị tật. Còn nữa, nếu Nhị phu nhân muốn bỏ bào thai này, chính là phải chuẩn bị thân thể khỏe mạnh vì khi sẩy thai, thì đối với nữ nhân mà nói, là tổn hại thân thể cực độ”

“Ăn nhanh đi!”Văn Thanh đưa qua cho Hồng Thư một phần, kỳ thật trong lòng nàng sao lại không hiểu đạo lý này cơ chứ? Nhưng trong hoàn cảnh này, làm như thế có quá đáng lắm không?

Hồng Thư gạt đầu, cầm lấy bánh bao để lên miệng mà cắn mạnh.

Đột nhiên, sắc mặt Văn Thanh đại biến, bàn tay hướng cái bánh bao trên tay Hồng Thư vồ bay đi:”Đừng ăn!”

Nói xong câu đó, cả người cũng chịu không nổi nữa mà co rút lại thành một đoạn, nước mắt không ngừng trào ra.

Đau bụng, đau như muốn rút đi sinh mạng, giống như tất cả ruột đều co rút lại cùng một chỗ.

“Đau!....”Nàng cắn răng mà nói, bất quá chỉ trong chớp mắt, cả người cắt không còn giọt máu, trên mặt mơ hồ lộ ra khí đen.

Hồng Thư cực kì hoảng sợ, đem toàn bộ bánh bao trong miệng phun ra ngoài, rồi sau đó xoay người ôm lấy Văn Thanh:”Phu nhân ...Người làm sao vậy?”

“Độc...Có độc...”Văn Thanh cắn đội môi anh đào, từng chữ từng chữ một nhổ ra, cũng đã là dùng hết tất cả sức lực còn lại.

Trong bụng có cảm giác như bài sơn đảo hải, hòng lộn máu, huyết trào ra.

“Phu nhân! Phu nhân! Người nhất định phải kiên trì chịu đựng, Hồng Thư lập tức mang người đi tìm người!”Nhìn Văn Thanh như thế, Hồng Thư sợ đến trào nước mắt, một tay ôm lấy Văn Thanh, thẳng hướng Nguyệt Trà Các.

Còn cách xa nhưng đã vang lên một tiếng la:”Gia...Gia, ngài mau cứu...cứu Nhị phu nhân a!”

Lãnh Sâm đang từ trong phòng Phượng Cô bước ra, mới ló đầu ra, đã thấy Hồng Thư ôm Thượng Quan Văn Thanh chạy như bay mà đến, mới được nửa đường, đã bị thị vệ cản lại.

Vừa thấy tình hình có biến, hần nhanh chóng tiến đến hỏi: “Có chuyện gì vậy?” Khi vừa tiến tới đã thấy khuôn mặt của Thượng Quan Văn Thanh tím đen sắp ngất đến nơi, vừa nhìn đã biết trúng độc.

Vì vậy vội bước nhanh tới trước, tay bấm mạch của Văn Thanh, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Hồng Thư nhìn Sâm Tổng quản biến sắc, hoảng sợ hỏi:”Tổng quản, Nhị phu nhân sao rồi”...Nàng không dám hỏi, có phải hay không hết cứu, nàng bất chợt có cảm giác rất sợ rất đáng sợ...Nhị phu nhân, là người nàng quý nhất, người đầu tiên mang đến cho nàng cảm giác thân thiết của con người, có lẽ cũng là duy nhất trong cuộc đời này, nàng từng nói, muốn bảo vệ thật tốt cho nàng ấy, nhưng...Nhưng....Vẫn không bảo vệ cho nàng được tốt!!

Nàng thật đáng chết!

Hần đáng chết!

Chỉ cầu mong lão thiên không quá tàn nhẫn, không được làm tổn hại Nhị phu nhân thiện lương a!

“Mau đưa vào cho chủ nhân xem!” Lãnh Sâm nghiêm túc nói. Nhị phu nhân trong người có độc, chỉ sợ không dưới một loại, mạch đập loạn cả lên, lúc nóng lúc lạnh, hơn nữa hiện tại nàng đang có thai! Như thế càng tăng thêm độ nguy hiểm!

“Vâng!” Hồng thư gật đầu, vội vàng chạy tới thư phòng của Phượng Cô.

Phượng Cô lúc này đang phê duyệt sổ sách do các hiệu buôn đưa tới, đột nhiên nghe thấy âm thanh kêu gào thất thố của Hồng Thư, trên mặt giận dữ, hần ghét nhất người khác đi đứng lề mề với hô to gọi nhỏ! Hơn nữa lúc này hần đang xử lý chính vụ, ồn ào như vậy chính là tối kỵ.

Hồng Thư cũng là thủ hạ đắc lực nhất bên cạnh hắn, cũng là thủ hạ làm việc cực kì cẩn thận và thỏa đáng, sáng nay xảy ra chuyện gì, lại la hét lớn như vậy.

Tiếng vừa mới đến thì chỉ thấy cửa lớn “Phanh” một tiếng bị đẩy ra, Hồng Thư khóc lóc trang điểm trên mặt rồi bời, trong tay ôm thân thể mềm nhũn kia, vừa tiến đến, Hồng Thư liền dứt khoát quỳ xuống khóc “Gia! Ngài mau cứu Nhị phu nhân đi! Mau cứu nàng đi!... Nhị phu nhân sẽ chết a!”

Phượng Cô mặc dù sắc mặt không thay đổi, lãnh khốc như cũ, nhưng trong lòng, đột nhiên dâng lên một nỗi bất an mãnh liệt, còn có cảm giác khác là khủng hoảng.

Bước nhanh tới trước, tay bấm lên mạch của Văn Thanh, chỉ trong tích tắc, trên mặt đã hiện lên thần sắc vừa rồi của Lãnh Sâm.

Ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống nhìn Hồng Thư:”Chuyện gì đã xảy ra?!”

“Trong đồ ăn sáng có độc.” Chu Nguyệt Nhi sợ hãi nói giản lược.

“Hạ độc! Phượng Vũ Lâu ta lại có người dám ngang nhiên hạ độc, xem ra là tránh không khỏi phiền phức!” Phượng Cô nghiêng rằng nghiêng lợi nói, ánh mắt cứng rắn lạnh lẽo như băng. Không nghĩ tới trong Phượng Vũ Lâu cũng có kẻ hạ độc, xem ra kẻ này không đơn giản, thậm chí hạ loại Tây Vực kỳ độc.

Nói xong, tự mình ôm lấy Văn Thanh trong tay Hồng Thư, rồi sau đó nhìn Hồng Thư cùng Lãnh Sâm nói:”Hiện tại nếu muốn tìm thuốc giải thì cũng muộn rồi, bây giờ ta sẽ vì nàng mà vận công bức hơi độc trong cơ thể, các người thay ta hộ pháp!”

“Vâng”

“Vâng”

Lãnh Sâm cùng Hồng Thư hai người cùng lên tiếng, sau đó Phượng Cô liền ôm Văn Thanh đi vào trong góc tối tại thư phòng.

Độc trong người nàng là loại trí mệnh Hỏa Hàn phẫn, đến từ Tây Vực, không mùi không sắc, có khả năng đi vào trong cơ thể mà người đó không thể ngờ tới, trúng độc thì bụng đau như cắt, hơn nữa người lúc nóng lúc lạnh, khi lạnh thì như đặt mình vào hầm băng vĩnh cửu, muốn thành người băng, còn khi nóng thì như đang ở trong biển lửa, toàn thân bị thiêu cháy, nóng lạnh tranh đấu, có thể nói là làm cho người ta sống không bằng chết.

Loại chất độc này trong nhất thời hẳn cũng không có cách cứu chữa, phương pháp bây giờ, chỉ có thể bức chất độc trong cơ thể nàng, còn muốn phương pháp loại trừ dư vĩ độc tố.

Đóng cửa hầm ngầm, hẳn vội đem quần áo Văn Thanh cởi ra.

Đóng cửa hầm ngầm, hẳn vội đem quần áo Văn Thanh cởi ra. Thân thể trắng ngần hiện lên trước mắt hẳn, nhìn trên người nàng màu da từ từ đổi, trong mắt hẳn rung mình, vội vàng rút hết quần áo trên chính bản thân mình đi.

Dem nàng ôm trong ngực mình, rồi sau đó vận công trên tay, song chưởng ấn lên lưng của Văn Thanh, nội công cuộn cuộn không ngừng hướng về Văn Thanh.

Thời gian từng phút trôi qua, không chỉ những người ở ngoài vô cùng lo lắng, người bên trong cũng lo lắng không kém.

Như loại chất độc này, mặc dù Phượng Cô có nghe qua, nhưng chưa bao giờ chính thức tiếp xúc, đến tột cùng bả hơi độc bức ra đến cuối cùng hội như thế nào, hẳn cũng không hiểu rõ tất cả, hơn nữa, hẳn thấy qua mạch của nàng, Văn Thanh đã có thai hai tháng.

Chỉ là đứa bé này, sợ là không giữ được...

Trong lòng không khỏi toan khổ bất kham, đứa bé này, hẳn rõ ràng vô cùng, là cốt nhục của hẳn và Văn Thanh. Hẳn thậm chí, so sánh với khi Chu Nhu Nhi lạc thai thì càng thêm khó chịu gấp trăm lần.

Nhưng lúc này cũng không thể nghĩ ngợi nhiều được, ít nhất, người có thể giữ lại, chính là vận hạnh.

Khi sương mờ lượn lờ quanh thân hai người tan đi, trên trán Phượng Cô từng giọt mồ hôi chảy ròng ròng, tủa vào mắt, rồi lại từ đuôi mắt chậm rãi lăn xuống. Cũng chẳng phân biệt được là thứ nước gì chảy ra nữa.

Hẳn không dám phân tâm nữa phút, cuối cùng tại phút tối hậu, phát lực ần mạnh, chỉ thấy Văn Thanh nôn liên ba lần, trong miệng phun ra vài khẩu máu đen nhánh, rồi sau đó cả người, mềm nhũn ngã xuống, rơi vào trong lòng Phượng Cô.

Phượng Cô nhẹ nhàng đem nàng ôm lấy, kéo quần áo sang một bên, đem lau đi máu độc trong miệng nàng, rồi sau đó tự thân lấy ra một khóa Tuyết Ngọc hoàn trắng nõn như tuyết, cho nàng ăn.

Sau khi Văn Thanh yếu ớt phun ra máu độc thì lặng lẽ tỉnh lại, ánh mắt mông lung nhìn không rõ lắm, chỉ mơ hồ thấy mái tóc đen nhánh dài xõa vai của nam nhân. Da thịt toàn thân màu đồng, gương mặt thanh tú, phượng nhãn hẹp dài, mũi cao thẳng, đôi môi mỏng hếch lên, cằm nhọn như bị đao đẽo. Từ thái dương mồ hôi không ngừng chảy xuống mang theo vẻ mê hoặc đủ làm say lòng người.

Người này, trông thế nào lại giống như Phượng Cô vậy nhỉ?

Nhưng, chỉ liếc nhìn, Văn Thanh vội bỏ đi ý nghĩ này...

Ánh mắt Phượng Cô nhìn nàng, như thế nào lại mang theo tiếc thương, mang theo đau lòng, mang theo tình thâm?

Hắn trừ vẻ lãnh khốc vô tình với nàng, quyết không xuất hiện cái vẻ mặt đó.

Người nay, chỉ sợ là sau này cũng giống vậy thôi.

Không, có lẽ là nàng gặp ảo ảnh trước khi chết thôi, không nghĩ tới, ảo ảnh đến lại là hắn, quả là khổ hủ vạn phần.

Chẳng lẽ hắn đối với nàng vẫn có một mong ước gì sao?

Thật khó minh bạch.

Chỉ thấy cảm giác đau trong bụng vẫn chưa biến mất, lại còn bắt đầu đau lại. Giống như có vật gì đó đang xé rách da thịt nàng, từng trận từng trận một.

Chỉ cảm thấy hạ thể trở nên ấm áp, có thứ gì đó, từ từ chảy ra.

Từ khước mắt những giọt lệ trong suốt rồi cục không bị khống chế trào ra, rồi sau đó thành từng dòng từng dòng nhỏ xuống, như chuỗi Trân Châu bị đứt dây nổi thánh thót tuôn xuống.

Trong lòng rõ ràng, đứa con, cuối cùng cũng giữ không được...

Không nghĩ tới, bất kể nàng cẩn thận như thế nào, nhưng vẫn không thể giữ được đứa con này.

Đứa con nàng, chỉ mới có hai tháng thôi, còn chưa thành hình... Cũng theo gió ra đi...

Nhắm mắt thật chặt, nhưng nước mắt lại không ngừng chảy ra, loại đau đớn này, cho dù nỗi đau do chất độc mang lại tập trung một chỗ cũng khó

so sánh được, đây là nỗi đau linh hồn, khắc sâu vào tâm, ngừng tụ trong huyết mạch.

Phượng Cô nhìn cái yếm váy dán sát thân hình trắng như tuyết, ánh mắt đỏ kè như bị trúng thương nhìn vết đỏ như một đóa hoa hồng đang ở chậm rãi nở rộ, dọc theo cái váy màu trắng đang dần dần lan ra...

Đó...là một sinh mệnh vĩnh viễn tiêu biến...

Là kết tinh của hãn cùng Văn Thanh.

Trong lòng Phượng Cô, rốt cuộc cũng đã trỗi dậy một thứ gọi là đau đớn.

Đem nàng ôm lấy, đầu đặt cùng một chỗ, im lặng không nói một lời, nhưng nếu như Văn Thanh nhìn thấy đôi mắt Phượng Cô, liền thấy, trong đôi mắt phượng, hàm chứa nước mắt.

“Đừng khóc, con cái không còn, chúng ta có thể làm lại đứa khác, hiện tại chính là nên điều trị cho thân thể người khỏe lại.” Cúi đầu trầm thấp nói nhưng mang theo nỗi thương tiếc.

Văn Thanh lại không có nghe, âm thanh kia suy yếu nhưng sắc bén vô cùng:” Nhưng Văn Thanh lại nói với âm thanh suy yếu nghe không rõ mà sắc bén vô cùng: “Đây chỉ là một chuyện gì khác sao? Đây là con của ta! Còn chưa ra đời, nó còn chưa nhìn thấy mặt trời mọc ở phương đông, còn chưa được ngắm ánh trăng, còn chưa ngửi được mùi hoa, còn chưa nghịch mưa với tuyết, còn chưa...”

Nàng nói rất kích động, một lần khắp nơi trưng bày được. Đem Phượng Cô tâm, càng là đâm vào bị thương, hãn ám ách địa đạo: “Đừng như vậy mà! Cầu người!”

Cầu xin nàng?

Đây là lần đầu tiên hắn nói với người khác một chữ này.

Nhưng, lời cầu xin này, Văn Thanh lại nghe được, cảm thấy rất buồn cười a! Bất quá, nàng vẫn chọn im lặng, nhắm lại hai mắt, rồi sau đó chậm rãi nói:”Ta mệt rồi, là muốn nghỉ ngơi một lúc,

Phượng Cô vòng tay ôm lấy nàng, đột nhiên trở nên cứng ngắc, quá mức xa lạ, quá mức xa cách, giống như, hắn, chỉ là một người không quen không biết.

Loại cảm giác này, khiêu khích hắn điên cuồng.

Đột nhiên tăng lực, đem cả người nàng nhét vào trong lòng:”Không được như vậy, mất con cái, ta cũng đã trải qua,

Trong lòng Văn Thanh cười thầm, khó quá?

Hắn lại khổ thế sao?

Chắc là vui vẻ a? Hắn một mực không thích nàng, tìm mọi cách tra tấn, bất quá cũng chính là vì không cho nàng gả vào Phượng gia, hôm nay có thể làm thỏa mãn hắn nguyện, coi như là gả vào, cũng nhận hết tra tấn.

Không nói gì, chỉ là lẳng lặng nhắm đôi mắt lại để tìm vào bóng tối, nơi đó không rộng nhưng chỉ có mình ta, có thể rũ bỏ được ưu thương.

Phượng Cô ôm nàng, chỉ thấy trên người nàng có một loại...ủ dột ưu thương, như một tấm lưới trời buộc nàng, nhưng không chỉ ở nàng, mà hắn cũng bị một tấm lưới như thế trời, hắn đột nhiên có cảm giác không thở nổi, hắn rất sợ, sợ nàng cứ ủ dột như vậy mà chết,

Mà nếu muốn cho một người, thoát ra khỏi ủ dột ưu thương, trừ khi dùng tình thương cảm hóa nàng, bằng không chính mình kích thích, giúp nàng trở nên phần hận mà quên đi phần nào ưu thương.

Nàng phải tỉnh dậy mà đứng lên!

Vì vậy sắc mặt liền thay đổi, mạnh mẽ đứng lên, cầm lấy trang phục trên mặt đất, rồi tự mặc vào, chờ cho quần áo chỉnh tề, mới nhặt y phục của nàng lên:”Mặc vào! Chỉ bị tổn thương nhẹ thôi! Cũng chỉ là một đứa con thôi mà, vậy mà khóc lóc thảm thiết như vậy, thật là muốn cho người ta phiền chết đi được!”

Vân Thanh ngẩng đầu liếc hẳn, cái liếc này, ngập tràn hận ý.

Mặc dù thân thể suy yếu không còn sức, nhưng nàng lại vẫn ngoan cường chậm rãi kéo quần áo lại rồi mặc dần từng cái từng cái. Lúc này bởi vì đau khổ nên không phát hiện, lúc này nàng mới biết là vừa mới rồi thì ngoài một bộ nội khố ra thì ngay cả cái yếm cũng không có mặc. Nhưng lúc này nàng cố không nghĩ đến sự e lệ nữ tính nữa

Đợi hoàn thành tất cả, Phượng Cô mở cửa ra, thẳng hướng đi ra ngoài.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Một Đêm Nay.

Thất Thân Làm Thiếp

Hồng Thư nhìn Phượng Cô đi ra đến cửa, sắc mặt không đổi, nhìn không ra là bị tổn thương hay tức giận, liếc nhìn Lãnh Sâm rồi sau đó nói: “Lãnh Sâm, lại đây cầm phương thuốc, chi phí mua người tự lo liệu cho thỏa đáng, đưa thứ tốt nhất đến Trà Hương Các! Hồng Thư, người đi vào gọi nàng quay về Trà Hương Các!”

Thấy Gia đi tới thư phòng, sắc mặt rất khó nhìn, Hồng Thư muốn đứng lên hỏi nhưng vẫn không dám hỏi, bởi vì Gia đã nói thế, chắc thương thế của Nhị phu nhân không đáng ngại, ít nhất thì tính mạng vẫn còn giữ được.

Bởi vì, mặc dù không biết Gia tại sao lại như vậy, nhưng Hồng Thư nhìn ra được lúc này tâm tình của Gia không được tốt.

Hồng Thư không hỏi nữa, đi thẳng vào trong trong, nhìn thấy Văn Thanh vẻ mặt suy yếu tựa vào tường đá, dưới hạ thể đỏ sẫm một mảnh, chói mắt không thôi.

Hồng Thư đứng ở ngoài cửa, không biết phải làm như thế nào bây giờ. Mắt hết nhìn chỗ máu đỏ, lại nhìn lên Văn Thanh rồi sau đó nước mắt chảy ra.

Hồng Thư biết cái kia mang ý nghĩa gì, có nghĩa là hài tử đã không còn.

Hồng Thư vẫn luôn nhìn ra được là Nhị phu nhân muốn giữ lại hài tử này, khi đó nàng còn ngày ngày vắt óc suy nghĩ nên khuyên bảo thế nào để Nhị phu nhân đồng ý uống thuốc bỏ đi hài tử không nên xuất hiện này.

Nhưng thật không ngờ kết quả lại như vậy, khiến nàng cảm thấy vô cùng vô cùng đau đớn.

Nàng bèn chậm rãi đi tới “Nhị phu nhân, Hồng Thư ôm người trở về phòng nghỉ ngơi.” Sau khi nói xong liền nhẹ nhàng ôm Nhị phu nhân lặng lẽ đi về phía Trà Hương Các.

Dọc theo đường đi, nhiều loại hoa không tàn nhưng lại mất đi vẻ đẹp của nó.

Dọc theo đường đi, ánh mặt trời vẫn chói lọi nhưng không soi sáng được sự bi thương trong lòng..

Trong mắt Văn Thanh không thấy sự mệt mỏi nữa, nàng vẫn nhìn chăm chú cảnh sắc tươi đẹp trên đỉnh đầu, nhìn chăm chăm đến đỏ cả mắt, ánh mắt nóng rực nhưng lại không thể tuôn rơi dù chỉ là một giọt lệ.

Bất luận kẻ nào, cũng có thể làm thương tổn nàng, nhưng không thể làm thương tổn người thân của nàng!

Lúc này, Chu Nguyệt Nhi và Chu Nhu Nhi đi tới trước mặt, trên mặt Chu Nhu Nhi toát lên một nụ cười đắc ý độc ác mang theo oán hận thấy rõ, còn Chu Nguyệt Nhi lại vẫn giữ vẻ mặt hồn nhiên quyến rũ, như thể vĩnh viễn vô tội..

Thấy Hồng Thư ôm Văn Thanh, thậm chí còn dùng vẻ mặt ân cần hỏi “Nhị phu nhân, ngài làm sao vậy? Ngài bị thương sao? Tại sao lại dính đầy máu vậy? Có cần ... mời đại phu hay không?”

Liên tục hỏi một hơi liền mấy câu.

Văn Thanh nhìn Chu Nguyệt Nhi, lần đầu tiên đôi mắt vẫn luôn lạnh nhạt hững hờ với tất cả của Văn Thanh xuất hiện hận ý.

Chu Nhu Nhi kỳ thật cũng cảm thấy vô cùng kỳ quái, thuốc độc ả hại Văn Thanh nghe nói là kì độc của Tây Vực chỉ làm người ta rơi vào trong nước sôi lửa bỏng, chịu dày vò đến chết mà cũng không chảy máu ra?

Trừ phi...

Trừ phi Thượng Quan Văn Thanh có mang, nghĩ tới đây trong lòng Chu Nhu Nhi đau xót nhớ ra đứa con của mình, chỉ trong tích tắc, oán hận trong lòng đã giảm đi.

Nhu Nhi lạnh lùng cười một tiếng: “Thượng Quan Văn Thanh, cảm giác không tệ chứ?” Chỉ tiếc là vừa mới nhận được tin thì không ngờ Hồng Thư đã mang nàng đi tìm Gia, mà Gia càng không ngờ lại tự mình phát công bức độc cho nàng.

Thượng Quan Văn Thanh lại không chết!

Văn Thanh nhìn Nhu Nhi, giọng nói vô cùng suy yếu mang theo sự sầu não, chậm rãi nói với Chu Nhu Nhi “Tỷ tỷ, ta nói rồi, chuyện không phải ta làm, chỉ hy vọng người chớ dễ dàng tin lời kẻ ác độc dèm pha, như vậy chỉ khiến cho kẻ thù thêm sáng khoái.”

Văn Thanh biết là Chu Nhu Nhi ra tay, nhưng nàng không hận Nhu Nhi, kỳ thật Chu Nhu Nhi cũng là một người đáng thương, Nhu Nhi phải làm thế thân cho người khác trong cuộc hôn nhân với Phượng Cô, sau này chắc chắn không có được kết cục tốt đẹp, bây giờ lại mất đi hài tử, hôm nay còn bị chính kẻ hại mình lừa gạt, thật ra Nhu Nhi mới là người đáng thương nhất.

“Người đừng có ngụy biện nữa, sự việc này chính là người làm.” Sau khi nói ra lời này thì trong lòng Chu Nhu Nhi lại đột nhiên dấy lên rất nhiều

lo lắng.

Trong lòng cũng bắt đầu hoài nghi, bởi vì nếu là Thượng Quan Văn Thanh làm thì hà cớ gì sau đó nàng còn muốn giải thích? Lẽ ra nàng phải cực kì hận Văn Thanh chứ?

Nhu Nhi vẫn còn muốn nhìn tiếp, nếu nàng không chết được, Nhu Nhi muốn nhìn thấy bộ dạng thống khổ của nàng, không ngờ trong tội cùng bi thương, nàng càng lộ vẻ bình tĩnh

Sự vui sướng trong lòng Nhu Nhi đột nhiên không biết đi đâu mất.

Kỳ thật, ngẫm lại từ đầu chí cuối, dường như là không có biện pháp xác định do Thượng Quan Văn Thanh làm. Nhưng việc đã đến nước này, hạ độc cũng đã hạ rồi, Nhu Nhi muốn hối hận cũng không còn đường rút lui, chỉ có thể mạnh mẽ nhận định là Thượng Quan Văn Thanh.

Văn Thanh nhìn vẻ mặt Chu Nhu Nhi biến đổi thì biết Nhu Nhi thấy lời của nàng nghe lọt tai, như vậy đã là tốt lắm.

Rồi sau đó lại chuyển hướng sang Chu Nguyệt Nhi “Người rất lợi hại, giỏi về nguy trang, giả heo ăn cỏ, mượn đao giết người, lại còn nhẫn tâm độc ác, là ta xem thường người. Không, ta xem thường lương tâm người nên mới có thể rơi vào hoàn cảnh như vậy, ta tự nhận thua người!”

Văn Thanh chậm rãi nói, đột nhiên ánh mắt trở nên sắc bén, đột nhiên càng dữ tợn “Nhưng mà, Chu Nguyệt Nhi, người hãy nghe cho kỹ, món nợ còn đó, luôn luôn còn đó, người mắc nợ ta, ta nhất định sẽ bắt người trả lại hết!!”

Thượng Quan Văn Thanh nàng cái gì cũng có thể nhẫn nhịn, nhưng bất luận kẻ nào cũng không được động vào người nàng yêu quý nhất, nếu như đã làm vậy thì nàng sẽ không bỏ qua.

Chu Nguyệt Nhi đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo, không ngờ là Thượng Quan Văn Thanh đã biết tất cả là do ả gây nên, còn phản ứng kịch liệt như thế, cứ nhiên vạch trần sự thật.

Thấy Nhu Nhi nhìn mình với ánh mắt có chút nghi hoặc, gương mặt tuyệt mỹ của Chu Nguyệt Nhi đột nhiên làm ra vẻ kinh hoàng, run rẩy nói “Nhi phu nhân, ta không biết ngài đang nói cái gì?”

“Người biết, Chu Nguyệt Nhi!” Văn Thanh quyết không lùi bước, lòng tràn đầy hận ý, giọng nói lạnh lùng.

“Phu nhân, xem ra ngài đối với ta có chút hiểu lầm...” Chu Nguyệt Nhi còn muốn ngụy biện thì Hồng Thư dùng ánh mắt như đao trợn mắt nhìn tới “Còn nói gì nữa! Giải thích cái gì, là ai thì vừa xem hiểu ngay, bộ mặt thật sớm muộn cũng bị vạch trần!”

Hồng Thư nói xong, ôm Văn Thanh vội vàng đi, thân thể Văn Thanh lúc này vô cùng suy yếu, cần phải tĩnh dưỡng.

“Ta thật không biết các người đang nói cái gì? Có phải hay không bởi vì ta là một người ngoài ở cái nhà này, cản trở các người cho nên các người làm như vậy... Như vậy...” Chu Nguyệt Nhi vừa nói xong khuôn mặt đã đầm lệ, giống hệt như người bị oan.

Hồng Thư nhìn bộ dạng nhu nhược kia của ả thì càng giận dữ, rít lên “Người không cần giả bộ đáng thương, giả vờ cái gì mà giả vờ! Sớm muộn, người sẽ đối diện với sự xét xử công bằng của hậu thế, người là nữ nhân tâm địa độc ác!” (Hồng Thư mắng hay quá)

“Hồng Thư cô nương, người không nên ngấm máu phun người, bất cứ chuyện gì đều phải có bằng chứng, vu hãm cho người khác là không tốt” Chu Nguyệt Nhi ôn nhu nói.

Ánh mắt Văn Thanh nghiêm nghị nhìn Hồng Thư nói “Chúng ta đi thôi, không cần tranh chấp cùng cô ta ở chỗ này.” Mặc dù lúc này đau bụng không thôi, nhưng nàng lại không để lộ ra nửa phần đau đớn, vẫn cắn răng giữ vẻ mặt trấn tĩnh.

Bởi vì nàng là người quật cường.

Chu Nguyệt Nhi mắc nợ nàng, nàng sẽ bắt cô ta phải trả đủ, lúc này không cần vội vã.

...

Đêm lạnh như nước, Văn Thanh không ngủ được. Nàng đã đuổi Hồng Thư đi ngủ. Nàng muốn một mình yên tĩnh nhớ đến đứa con chưa kịp chào đời của nàng.

Cứ tưởng rằng, cuộc đời sẽ thành toàn cho nàng, nàng sẽ có thêm một người thân trên cõi đời này, nàng không thể tiên liệu lại xảy ra chuyện như vậy.

Chỉ có thể trách nàng vẫn luôn mềm lòng, vẫn luôn ăn ở bao dung, chung sống chẳng buồn so đo rốt cuộc đã làm hại đến hài tử của chính mình.

Trong bóng tối, đôi mắt to của nàng đắm lệ. Nước mắt thấm ướt cả gối, khóc không thành tiếng, chỉ có ánh trăng ngoài cửa kia mới có thể rõ ràng.

Đột nhiên, trước mắt chợt lóe lên, một bóng đen thoáng qua bên cửa sổ, đang muốn nhìn lại thì đã rơi trong màn đêm.

Trong bóng tối, một nam nhân phi thân đi vào, thân hình thon dài, bộ quần áo đen hòa tan trong bóng đêm. Xoay người một cái, gương mặt khuyếch thành kia không phải Phượng Cô thì còn là ai.

Hắn chậm rãi đi tới đầu giường, nhẹ nhàng xoa lên khuôn mặt bị thương đang nhăn nhó trong cơn hôn mê của nàng..

Hắn chưa bao giờ thấy nàng đau đớn như thế, trước kia nàng cho dù thế nào cũng luôn duy trì vẻ mặt lãnh đạm trấn tĩnh. Ngay cả khi hắn tổn thương nàng đến thế nào thì nàng cũng không lộ ra vẻ mặt thống khổ, ngược lại càng vô cùng quật cường.

Nhưng hôm nay, hắn đã thấy nàng đau đớn, trong mắt có bao nhiêu yếu ớt và đau đớn, lại thêm nỗi oán hận trước kia hắn chưa từng thấy.

Nhìn nàng như vậy, hắn không biết phải đối mặt như thế nào, bởi vì tất cả điều này đều vì hắn mà phát sinh. Nàng không hề phát hiện ra hắn đã đứng ngoài cửa sổ thật lâu, hắn vốn định chờ nàng ngủ rồi đi vào, nhưng nhìn nàng cứ mở mắt nhìn trắng mà lệ tuôn không ngớt thì hắn lại nhịn không được, đành phải cách không điểm vào huyệt ngủ của nàng..

Tay mơn trớn vầng trán của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve những sợi tóc rối bời cho thẳng ra, làn da nàng vốn là màu trắng, vô cùng trắng, hôm nay càng lộ vẻ tái nhợt không còn chút máu, màu trắng bệch so với mặt trắng kia còn sáng hơn.

Nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Nhẹ nhàng kéo áo ngủ bằng gấm, sửa lại cho nàng.

Hắn lại phát hiện, trong lúc nàng ngủ nước mắt vẫn không ngừng tuôn ra..

Nhìn đôi mắt khép chặt kia, nước mắt chậm rãi chảy xuống làm ướt đầm gối, hắn đột nhiên cảm thấy trong lòng khó chịu, thống khổ vô cùng.

Nữ nhân này, đã chiếm cứ một phần trong trái tim của hắn..

Ngón trở thon dài nhẹ nhàng xẹt qua, muốn lau đi ngọc lệ trong suốt kia, nhưng lại phát hiện, lệ kia giống như chuỗi Trân Châu, vô luận người lau như thế nào cũng lau không xong.

Chậm rãi cúi đầu, đôi môi lạnh lẽo, hôn lên khóe mắt lạnh lẽo của nàng, hóa ra lệ dĩ nhiên hàm chứa...

Hắn đột nhiên mạnh mẽ ngẩng đầu lên, thấy bộ dạng hao tổn tinh thần của Văn Thanh, hắn chỉ cảm thấy sầu não tràn ra toàn thân, một mực lan tỏa.

Rốt cục, lại cũng không thể chịu đựng được, hắn giải huyết ngữ của nàng rồi quay đi.

...

Văn Thanh chỉ cảm thấy đột nhiên rơi vào giấc mộng, rõ ràng nàng vừa mới thấy một bóng đen, nhưng lại trong nháy mắt hôn mê bất tỉnh.

Chẳng lẽ là bởi vì thân thể suy yếu mà làm cho tinh thần không phấn chấn mới có thể nhìn lầm, nhưng, loại cảm giác này, không phải lần đầu tiên xảy ra, trước đây, từng cũng phát sinh quá một lần.

Nếu như một lần là ngẫu nhiên, vậy thì lần thứ hai, lần thứ ba không thể là ngẫu nhiên nữa.

Nhưng trên người nàng, không có bất cứ đau đớn tổn thất gì, hơn nữa, đệm chăn lại được kéo lại chỉnh tề, hiển nhiên, thật sự có người đến, chỉ có điều, người này đối với nàng mà nói, là thiện không phải ác.

Nhưng mà người này đến tốt cùng là ai, vì sao không chịu đối diện với nàng mà cứ lén lút? Tại sao nàng nghĩ không ra, từng có người như thế đến gặp nàng.

Đột nhiên, phía trước cửa sổ lại lóe lên một bóng người, Văn Thanh vội vàng mở to mắt nhìn, thấy một dáng người trắng toát lưng đeo Nguyệt trạch chậm rãi nhảy vào.

Là Ngân Điện.

Văn Thanh nở nụ cười suy yếu “Sao người lại tới đây?”

“Người nhìn mình đi, bản thân biến thành cái dạng này? Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?” Giọng nói của Ngân Điện lạnh lùng, đôi mắt tràn đầy phần nộ và sát khí.

Bộ dạng này, thật sự rất giống một sát thủ, mặt nạ màu bạc như thẫm dẫm hàn ý lạnh thấu xương, một thân bạch y, hơn nữa còn ánh mắt đặng đặng sát khí, một thân lạnh lẽo, làm cho người ta thấy muốn đóng băng con tim.

“Trúng độc” nàng lạnh lùng cười nói, mang theo sâu não.

“Ai hạ độc?!” Mặt mày hấn căng thẳng, dường như chỉ cần Văn Thanh nói ra là ai, thì người kia liền mất mạng ngay tức khắc.

Bất quá, Ngân Điện, xác thật là có năng lực làm vậy, trong chốn giang hồ hẳn là đệ nhất sát thủ chưa bao giờ thất bại, nhất kiếm đoạt mệnh, căn bản không người có thể chống đỡ được.

“Tất cả mọi việc, đều là Chu Nguyệt Nhi đứng sau màn điều khiển.” Văn Thanh chậm rãi nói.

Ngân Điện lạnh nhạt nói: “Chu Nguyệt Nhi? Thê tử của Mộ Dung Kiềm?”

Văn Thanh gật đầu, sau đó nói tiếp: “Chính cô ta, cô ta dùng kế để Chu Nhu Nhi sẩy thai, lại lợi dụng Chu Nhu Nhi giết ta, đáng tiếc giết ta không

được, lại... Lại... Lại làm cho hài tử của ta mất đi!... Nhưng, ta sẽ không bỏ qua như vậy, Chu Nguyệt Nhi, trăm nghìn lần không nên hại đến hài tử của ta, bất luận kẻ nào, cũng không thể thương tổn hài tử của ta! Ta nhất định sẽ khiến cô ta nợ máu trả bằng máu.”

Ngân Diệm chưa bao giờ thấy Văn Thanh tàn nhẫn như thế, nhưng loại thù hận này thật là làm cho người ta khó có thể bình phục.

“Ta đi giúp người giết ả?” Hắc hỏi.

“Không nên!” Văn Thanh nhẹ nhàng nói: “Chuyện này, ta sẽ chính mình tìm cô ta báo thù, không muốn bất luận kẻ nào ra tay, ta muốn cho cô ta biết, tính mạng một con người không phải trò đùa, không phải cô ta muốn giết là giết.”

“Ân.” Ngân Diệm gật đầu, hẳn có thể hiểu rõ tâm tình Văn Thanh, người thân bị thương tổn, khiến cho người khó quên “Ta sẽ làm hậu viện cho người”

“Ngân Diệm, ta muốn rời khỏi Phượng Vũ Cửu Thiên.” Văn Thanh thản nhiên nói, chỉ có rời khỏi đây thì nàng mới có thể mạnh mẽ chân chính, mới có thể không bị hạn chế, mới có thể báo thù.

“Đêm nay ta tìm đến là vì chuyện này, ta đã thu xếp tốt, theo ý muốn của người thì chỉ có trá tử (giả chết) mới có thể thoát khỏi Phượng Cô. Mà trá tử có thể khiến người khôn khéo như Phượng Cô không phát hiện, chỉ có duy nhất một phương pháp chính là chết mà không thấy xác, võ lâm đại hội, vừa vặn cho người một cơ hội.”

“Cơ hội gì?” Văn Thanh bức thiết hỏi.

.

“Võ lâm đại hội sẽ tổ chức cạnh Lạc Nhật Nhai (vực). Lạc Nhật Nhai cũng là một cái tử nhai, hàng năm nhân sĩ võ lâm rơi rụng chết ở phía dưới không ít, không người nào biết cách đi xuống thăm dò. Có thể nói, chỉ cần ngã xuống thì không có một người nào sống sót, chết là việc không cần nghi ngờ”

“Mà trùng hợp, ở giữa Lạc Nhật Nhai có một cái hang đá, đến lúc đó, người chỉ cần mượn cơ hội hội nhảy xuống vực, ta sẽ lệnh cho Hạ Thanh chờ người ở cửa hang, chỉ cần người rơi xuống thì Hạ Thanh sẽ kịp thời tiếp được người, hai người ở trong động đợi ta, sau khi đại hội kết thúc ta sẽ đến đón hai người, mang hai người đi. Như vậy, từ đó trở đi sẽ không có Thượng Quan Văn Thanh nữa, người có thể chân chính sống một lần nữa!” Ngân Diện tinh tế nói.

“Cám ơn.” Nàng liền nói, Ngân Diện nếu như đã xuất thủ, nhất định có thể nghĩ ra biện pháp tốt.

Mà phương pháp này tuyệt không thể tả.

“Ta nói rồi, với ta, người không cần phải nói cám ơn!” Ngân Diện lại nói.

“Ngân Diện, ta nghĩ ta sẽ học võ!” Nàng nói, trong mắt kiên định. Chỉ có tập võ, mới có thể bảo vệ chính mình một cách chân chính, bảo vệ tốt người thân của nàng, chân chính đặt chân vào giang hồ.

“Học võ? Tại sao?” Ngân Diện hỏi, không hiểu Văn Thanh vì cái gì lại đột nhiên nói vậy.

“Chỉ có học võ, mới có thể bảo vệ chính mình, bảo vệ tốt người bên cạnh mình không bị thương tổn. Ta không muốn phải nhìn một người thân khác bị thương tổn!” Văn Thanh mang theo một loại sầu não nói kiên quyết.

Sự đả kích của hài tử, đối với nàng là quá mức chịu đựng. Trong cuộc đời nàng, người thân thật sự không có mấy người, cho nên, mỗi một người với nàng đều như báu vật, nàng chỉ muốn toàn lực bảo vệ che chở, không cho bọn họ bị thương tổn.

Đáng tiếc lực lượng của nàng quá mỏng, cho nên, nàng muốn mình trở nên mạnh mẽ hơn, mới có thể bảo vệ tốt mỗi người bên cạnh nàng.

Nàng không thể để người thân của nàng lại bị tổn thương..

“Ta nói rồi, ta sẽ hỗ trợ phía sau, chỉ cần là người muốn, ta đều sẽ trợ giúp người” Ngân Diện bình tĩnh nói.

“Ngân Diện, cảm ơn người!” Trừ những lời này, Văn Thanh không biết mình còn nói lời nào được nữa.

Ngân Diện đối với nàng rất tốt, nàng lại không thể báo đáp.

“Ta nói rất nhiều lần rồi, người không cần cảm ơn ta, khi ta nguyện ý đối với người thì người chỉ cần đón nhận, cho dù người như thế nào, ta cũng sẽ đối tốt với người” Ngân Diện nói, hắn cho tới bây giờ, vẫn tách biệt với thiên hạ, trước kia, trừ Hạ Thanh ra thì người ở bên ngoài, hắn tiếp xúc cực ít.

Văn Thanh, là người đầu tiên hắn muốn chủ động tiếp cận với ý tốt. Ngay cả hắn cũng không biết vì sao, nhưng ngay từ lần gặp đầu tiên hắn đã không có cách nào để không để ý đến nàng.

Có lẽ theo lời Phật nói là tùy duyên đi!

“Nhưng trừ câu nói kia, ta không biết có thể nói cái gì.” Văn Thanh cúi đầu nói, trong lòng cảm thán, cho tới nay, nàng đều là lạnh nhạt xử sự, cũng không muốn cùng người tranh hơn thua nửa phần, mà chỉ là tận lực không gây tổn thương đến bất luận kẻ nào với bất cứ tình huống nào, chỉ cố gắng

gìn giữ chính mình. Ngược lại, có người, cứ hết lần này đến lần khác mưu hại nàng nàng.

May mà bên người nàng lúc nào cũng có người có thể vì nàng. Bằng không thì trong thế gian hỗn độn này, thật không biết như thế nào mới có thể đứng vững mà không ngã.

Có điều để trưởng thành thì con người luôn phải trả giá lớn hay sao?

Chẳng lẽ lột xác, thật sự khó khăn như vậy sao?

“Tốt lắm, không nên nghĩ ngợi nhiều, bảo trọng thân thể, ta còn chờ ngày dạy người thuật ngữ xà! Hơn nữa võ công muốn học thành tài phải có một thân thể khỏe mạnh!” Ngân Diện rất ít khi nói nhiều như vậy, hẳn là người thích cô độc, rất ít khi tiếp xúc với người khác, nói chuyện cũng luôn nói càng ngắn càng tốt, an ủi người khác là lần đầu tiên hẳn làm.

“Ta sẽ giữ gìn tốt thân thể, người yên tâm.” Văn Thanh kiên định nói.

“Thế thì tốt!” Ngân Diện gật đầu nói, kỳ thật hẳn biết, trong lòng Văn Thanh đau đớn quá sâu, những người quật cường như nàng nếu không bị tổn thương thật sâu thì làm sao có thể lộ ra vẻ mặt thống khổ đến vậy.

Hắn vươn tay nói với nàng “Ta bắt mạch cho nàng” Mặc dù biết Phượng Cô đã vì nàng vận công khử độc, hẳn vẫn không yên lòng, cảm giác được chính mình bắt mạch một phen mới yên tâm được.

Văn Thanh vươn tay, Ngân Diện xem mạch một lúc rồi lạnh mặt mà nói “Không ngờ giang hồ lại có thứ độc được trí mạng thể này. Xem ra, Chu Nguyệt Nhi này không đơn giản! Loại độc chất này, đừng nói là giang hồ, dù ở Tây Vực cũng rất hiếm gặp, loại độc này kịch liệt vô cùng, cũng may là Phượng Cô kịp thời vận công khử độc, nếu không độc khí công tâm thì chết là chắc chắn!”

“Chu Nguyệt Nhi làm sao có thể đơn giản!” Lạnh lùng cười một tiếng, Văn Thanh suy yếu nói.

“Nữ nhân kia, thật đúng là lòng dạ độc ác! Đáng tiếc còn có dư độc không thể khử hết, xem ra, sau này phải từ từ an dưỡng. Có điều thân thể người như thế này, chỉ sợ về sau thường xuyên phải chịu cơn nóng lạnh bất thường.” Ngân Diện trầm trọng nói.

“Chỉ cần bảo toàn mạng của ta là được.” Văn Thanh thống khổ không thôi nói.

Nhất thời, hai người yên lặng trở lại, dường như vì không khí đau thương nặng nề đó mà ánh trăng cũng trở nên tối tăm.

Đột nhiên, Văn Thanh nhớ ra một chuyện trọng yếu, ngẩng đầu hỏi: “Năm ngày sau là võ lâm đại hội, trong tình huống bình thường Phượng Cô sẽ không mang ta đi. Dù sao ta không có võ công, cũng không phải chính thất, đi cũng chỉ thêm phiền. Hơn nữa hôm nay thân thể ta như vậy thì hẳn càng không mang ta đi.”

Ngân Diện trầm tư trong chốc lát, rồi sau đó nói “Vấn đề này rất dễ xử lý, ta sẽ lấy danh nghĩa Phi Tuyết ép buộc Phượng Cô mang người đi, dù sao hẳn đối với vị trí minh chủ võ lâm rất mong muốn, mà địa vị Phi Tuyết trong lòng nhân sĩ giang hồ không nhỏ chút nào, cho nên hẳn nhất định sẽ đáp ứng.”

Ngân Diện suy nghĩ một phen lại nói: “Nhưng mà thể trạng của người thật sự quá yếu, chỉ sợ đến lúc đó không chống đỡ được.” Dù sao, bị trúng độc đến sẩy thai rất hại thân thể, mà Văn Thanh từ trước đến nay đã mảnh mai yếu đuối, lần này, chỉ sợ càng cận kề nguy hiểm.

“Sẽ không, ta nhất định sẽ kiên trì được, người ta làm việc là dựa vào tinh thần, chỉ cần ta muốn làm, ta nhất định sẽ kiên trì làm được” Văn Thanh nói.

Gương mặt nhỏ gầy mà tái nhợt lộ vẻ kiên định, rõ ràng nhìn qua như búp bê mảnh mai yếu ớt, dường như chạm vào là vỡ, nhưng trong đôi mắt kia lại mang theo cảm giác kiên định không thể thay đổi.

Nhìn nữ tử ôn nhu mảnh mai, xong ngược lại rất kiên cường, mang theo một vẻ quật cường, tỏa ra sắc thái đặc biệt.

“Ta phải đi.” Ngân Điện mặc dù không nỡ bỏ, nhưng cũng biết nơi đây không nên ở lâu, đối với Phượng Vũ lâu có thị vệ đông đảo, nếu không có được võ công như của hã, người bình thường không cách nào vào.

“Ngân Điện, người đến đã bao lâu?” Nghe được Ngân Điện muốn đi, Văn Thanh mới nhớ ra có vấn đề còn chưa hỏi, liền hỏi.

“Làm sao vậy?” Ngân Điện hỏi, có chút kỳ quái, Văn Thanh tại sao đột nhiên lại hỏi vấn đề này?

“Tại trước khi người tới đây, ta hình như thấy ngoài cửa sổ có một bóng người, nhưng lại nhìn không rõ lắm. Liếc mắt nhìn lại, thì đã ngủ mất, một điểm ấn tượng cũng không có, cũng không biết là hoa mắt hay là thân thể suy yếu nhìn nhầm, cho nên hỏi thăm.” Văn Thanh đáp.

Ngân Điện lắc đầu, rồi sau đó khẩn trương hỏi: “Ta tới đây liền tiến vào, cũng không thấy kẻ nào ở đây. Người không bị thương tổn gì đấy chứ?” Chuyện này xem ra không đơn giản.

“Không bị sao, khi tỉnh lại vẫn như thế. Chỉ giống như một giấc mộng, nhưng ta lại cảm thấy đó không phải là mộng, mà có người vào trong phòng, hơn nữa đệm chăn của ta còn được sửa sang chỉnh tề.” Văn Thanh nói, trong lòng nghi hoặc vẫn rấy nhiều, rốt cuộc là người phương nào?

“Tóm lại mọi sự phải cẩn thận, địch ta chẳng phân biệt được, không nên tin người khác.” Ngân Điện nói.

Văn Thanh gật đầu: “Ân, ta đã biết.”

“Tốt lắm, ta đi!” Ngân Diện nói, rồi sau đó phi thân ra.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 94: Lạc Nhật Nhai.

Thất Thân Làm Thiếp

Đẩy cửa sổ ra, nắng sớm ấm áp đi vào, còn có hương thơm nhàn nhạt của cỏ hoa, của đất trời, thấm vào tâm người, đáng tiếc, ngày xưa sao trong lòng không cảm nhận được những thứ này, không sao hiểu nổi.

Cũng là con hăn, mà hăn không có vì nàng lấy lại công bằng. Nhìn lại tất cả, giống như chưa hề phát sinh gì, tất cả phẳng lặng trôi đi. Phẳng phất chỉ là một chuyện bình thường. Chu Nguyệt Nhi, Chu Nhu Nhi, vẫn vui vẻ như cũ, chỉ có nàng, một mình tọa trong phòng, tự mình an ủi lấy vết thương, từng chút từng chút một, rồi sau đó, hận thù cứ tăng lên ngàn ngạt! Hăn là cha mà...

Người khác không rõ nhưng hăn thì rõ nhất, nhưng ngay một chút cảm động cũng không, thậm chí tra tìm hung thủ cũng không có. Như vậy liền trở thành một sự việc gì đây. Nếu như thương tổn chỉ mình nàng phải chịu, nàng chưa bao giờ trông cậy vào hăn, nàng sẽ kính trọng hăn, sẽ vì hăn làm mọi chuyện, những kia là cốt nhục của hăn! Hăn lại có thể tàn nhẫn lãnh khốc như thế, nàng thật bội phục hăn.

Bất quá, hăn không tìm lại công lý cho hài nhi, thì chính nàng sẽ tìm, không thể để hài nhi chết như thế được! Trong lòng nàng, lập nhiều lời thề... Tính toán, đã là ngày thứ bảy, hôm nay, chính thức diễn ra đại hội võ lâm! Chiến Thành đông nghịt người. Vô cùng hoành tráng.

Trong lòng mong chờ, âu lo, chờ mong được rời đi, lo âu bởi không biết hôm nay có thể thành công hay không. Bởi vì biết hôm qua, không có nghe thấy Phượng Cô mời nàng cùng đi dự đại hội. Không biết là có thể hay không mời đi đây?

Nếu như hần không đồng ý, nàng chỉ có thể len lén đi, nhưng nếu như vậy, lại sợ hại đến Hồng Thư, dù sao nàng gặp chuyện không may, mà Hồng Thư lại là người do Phượng Cô phái đến bảo vệ nàng, lo rằng hần sẽ trách tội nàng, Nhìn về phía Hồng Thư, nàng cầm một bó hoa tươi để cầm, tựa hồ mấy ngày nay nàng suy sút làm Hồng Thư thập phần lo lắng, cho nên, mấy ngày nay, Hồng Thư ngày ngày sáng sớm đi hái hoa tươi, để cho sức sống tràn ngập căn phòng, như muốn xua đi mọi thứ gây ức chế cho nàng.

Nhưng, thương tổn trong lòng, há có thể dùng ngoại vật xua đi được sao? Nàng rất ít khi đau khổ, nhưng những nỗi đau mà khi bùng phát lên, không kẻ nào có thể sánh nổi. “Năm nay đại hội võ lâm xem ra náo nhiệt lắm.” Nàng nhàn nhạt nói, dù sao, năm nay, trong đại hội này, mọi người đều biết là quyết chiến giữa Mộ Dung Kiềm và Phượng Cô. Hai đại nhân vật của Vân Quốc quyết đấu, chắc chắn vô cùng đặc sắc.

Hơn nữa, thêm chuyện gần đây có những lời đồn ác ý về Mộ Dung Kiềm, đã có người nói ở võ lâm đại hội sẽ có chứng cứ phanh phui việc xấu hần làm. Người thì muốn hủy thanh danh người khác, người thì háo kì, người muốn báo thù, cho nên, càng náo nhiệt.

“Ân”. Hồng Thư nói. Hôm nay Lạc Nhật lai, không khí náo nhiệt vô cùng, đại môn phái đều đến, hiệp sĩ cũng vô cùng.” Hồng Thư nói thêm.

“Thật muốn đi xem a!” Văn Thanh nhẹ nhàng nói, nói xong, mắt nàng hiện lên tia khó hiểu.

“Ta cũng muốn đi xem, tiếc là...” Hồng Thư trong lòng cũng thập phần muốn đi xem, nhưng lúc này thân thể Nhị phu nhân suy yếu như thế, khắp nơi có kẻ hãm hại, nàng không thể nào đi được, nàng nhất định phải canh giữ bên Nhị phu nhân, bảo vệ người.

Đúng lúc chủ tớ hai người tâm sự nặng nề, ngoài cửa một người đến, vẻ mặt nghiêm cẩn, khách khí, xa cách. Dĩ nhiên là Sâm quản gia. Văn Thanh trong lòng thở phào nhẹ nhõm, nàng vẫn lo lắng, may mà thành. Cười nhạt, thi lễ: “Sâm quản gia đại giá, có chuyện gì sao?”

“Nhị phu nhân đừng gọi nô tài như thế!” Lãnh Sâm liếc mắt nhìn Văn Thanh, sau đó nói: “Gia căn dặn, mời Nhị phu nhân chuẩn bị một hồi, cùng nhau đi dự đại hội võ lâm.” Văn Thanh trong lòng đã rõ, nhưng cố ý không hiểu hỏi: “Võ lâm đại hội? Ta không biết võ công, đi chỉ thêm phiền Gia thôi.”

“Nhị phu nhân không cần lo lắng, người đi, sẽ có người bảo vệ tốt cho người. Lần này có cô nương Phi Tuyết ra mặt đánh đàn nữa.” Lãnh Sâm âm trầm đáp. Kỳ thật trong lòng cũng không hiểu rõ lắm, tại sao Phi Tuyết lại yêu thích Nhị Phu nhân như thế, liên tục phá lệ, thỉnh phu nhân lên đài hiến nghệ, lại thỉnh phu nhân đi luận bàn tài đánh đàn.

Hôm nay lại mời Nhị phu nhân cùng nhau đi đại hội võ lâm, quả nhiên làm người ta suy nghĩ trăm lần cũng không giải đáp được, nhưng bất quá đại hội võ lâm lần này, mặc dù nắm chắc nhưng, Phi Tuyết này, tuy nói là nữ tử phong trần, có khả năng ngược lại, trong Chiến Thành, trong lòng những nhân sĩ nàng ta là một thiên nữ, nàng ấy nói một câu chắc cũng có giá trị, nên Gia căn nhắc mãi mới đồng ý thỉnh nàng đi, mời Nhị phu nhân cùng đi. Dù sao, nàng như thế cũng có điểm tốt.

“Nguyên lai là cô nương Phi Tuyết.” Văn Thanh cười nhạt, nói gần như không ra lời. Lãnh Sâm nhìn thoáng qua, đột nhiên có chút rõ ràng, Nhị phu nhân đúng là có thể làm người khá lay chuyển, vẻ mặt lạnh nhạt cười

khẽ này, mặc kệ là đậm nhạt, đầy ưu thương, vẫn làm cho nội tâm người ta xúc động.

“Nhu vậy chúng ta đi thôi!” Văn Thanh nói. Lãnh Sâm nhìn thoáng qua quần áo trên người nàng rồi lên tiếng: “Phu nhân nên về phòng thay đồ cho trắng lợt hơn đi! Dù sao đại hội võ lâm cũng toàn người có danh tiếng trong giang hồ, nếu mang bộ dạng này đi người ta nhìn e không hay lắm.”

Văn Thanh cúi đầu nhìn y phục trên người, khẽ gật đầu đồng ý. Đích thị là rất thuần khiết, một thân lụa trắng, tóc dài cũng chỉ có một trâm cài nhẹ. Thoạt nhìn thì lộ quá mức thanh tố, nhưng vừa mới mất đi hài tử, cũng không cần ăn mặc quá đẹp. Nhưng biết Sâm tổng quản thực sự có ý tốt, dù sao, để cho Phượng Cô lên tiếng thì không hay chút nào. Hơn nữa, sợ Phượng Cô lại lấy cớ này không mang nàng đi. Cho nên nghĩ phải nhanh thay xiêm áo thật tốt. “Ta sẽ chuẩn bị ngay đây, thỉnh Sâm tổng quản chờ.” Văn Thanh lễ phép.

“Phu nhân, Gia có lệnh nửa canh giờ sau lên đường.” Lãnh Sâm nói nhỏ.

“Ta hiểu rồi.” Văn Thanh gật đầu rồi sau đó mang Hồng Thư vội vàng trở về trong phòng thay quần áo trang phục... Tóc dài bèn được chải gọn lên, chỉ cài một cây trâm nhẹ, không trang điểm thêm nữa, trên người một bộ váy xanh lục, áo choàng màu vàng nhạt, thoạt nhìn vô cùng hùng khí và đẹp đẽ. Không quá mộc mạc nhưng cũng không lòe loẹt, rất thanh nhã.

Thoa chút son môi, kẻ lại đường lông mày, nhẹ nhàng ngắm qua dung nhan, một nữ tử xinh đẹp dần hiện ra. Nàng không phải người đẹp nhất, nhưng lại khiến người khác phải vĩnh viễn khắc ghi trong lòng, Hồng Thư trong lòng nghĩ suy nhiều. Tay cầm mái tóc đen dài sơ lược tỉ mỉ, trong lòng không biết vì sao sinh ra nhiều thương cảm, mà mí mắt cứ giật liên hồi, phảng phất như có chuyện gì sắp phát sinh.

Lúc nghe Sâm tổng quản nói thỉnh nhị phu nhân đi dự đại hội võ lâm, trong lòng lại càng thêm bất an. Nhưng rồi ngược lại cảm giác cũng không sao, dù sao cũng là đi cùng Gia, sẽ không có việc gì a.

Nhưng trong lòng vẫn chất chứa đầy bất an, suy nghĩ một chút, cảm giác có điểm không ổn, nên né tránh mọi thứ mới là thượng sách. Vì vậy lên tiếng nặng nề khuyên nhủ: “Nhị phu nhân, chỉ bằng không nên đi, tuy nói rằng quần hùng hào kiệt, nhưng dù sao cũng là đại hội võ lâm giang hồ, có nhiều người, tự nhiên sẽ không thiếu những kẻ thô tục vũ phu, chỉ sợ ... có loạn, sẽ làm người bị thương.”

“Không có việc gì, Hồng Thư.” Văn Thanh trấn an nói, kỳ thật nàng biết Hồng Thư vì nghĩ cho nàng, nếu là ngày thường, nàng tất không đi, nguy hiểm không phải là vấn đề, quan trọng là nàng không thích náo nhiệt, đông người.

Nhưng, lần này, nàng có kế hoạch, lẽ nào không đi! Kế hoạch này chỉ sai một bước cũng sẽ hỏng cả. Nhẹ nhàng chậm chạp nói: “Người không phải cũng muốn được đi sao? Cơ hội như vậy vài năm mới có một lần, bỏ lỡ rất đáng tiếc a.”

“Hồng Thư mặc dù rất muốn đi, nhưng sự an toàn của Nhị phu nhân quan trọng hơn, nơi đó người loạn, đừng nói là không nhìn ra kẻ xấu, nếu có loạn, chắc hẳn sẽ không toàn mạng.” Hồng Thư lo lắng nói, đại hội võ lâm vô cùng náo loạn, một vị trí, nhiều người muốn ngồi, trong giang hồ, bao kẻ sẽ sử dụng ám kế.

Nhất động khởi võ, sẽ loạn. Võ lâm nhân sĩ không thể so với văn nhân, võ văn lộng bút, có thể nói lắm lời, động lên một cái, chỉ có nắm lấy kiếm đao mà lên, thường sẽ hỗn loạn vô cùng. Nếu như hội võ công, nàng cũng chỉ là một nữ tử, sợ không bảo vệ được Nhị phu nhân, lúc hỗn chiến vô cùng khó bảo vệ. Văn Thanh nhìn bộ dạng Hồng Thư, trong lòng có chút đau đớn, có một người, toàn tâm toàn ý vì mình, tựa như từ kiếp trước.

Bàn tay trắng như tuyết nhẹ nhàng cầm lấy tay nàng mà rằng: “Hong Thu, nếu như thật sự có loạn, người trước hết phải bảo vệ bản thân mình. Người không muốn ta gặp chuyện không may, ta lại càng không muốn người như thế. Nhớ kỹ, bất luận thế nào, đều phải bảo vệ tốt thân mình, hảo hảo sống.” Rất muốn nói cho nàng chuyện mình sẽ rời đi, nhưng cuối cùng, nhin xuống, chuyện này, thêm một người biết lại càng không tốt.

“Nhị phu nhân tại sao lại nói thế, nô tỳ là kẻ chỉ biết lo cho bản thân thôi sao?” Nghe xong lời Văn Thanh, Hồng Thu vội nói: “Nô tỳ mạng mỏng, chỉ mong Nhị phu nhân bảo toàn.”

“Ta...” Văn Thanh mở miệng, nhưng không biết nói gì, thật sự không biết nói gì cho đúng, không còn cách nào khác là cúi đầu. Hồng Thu thấy rất lạ, Văn Thanh chưa bao giờ nói chuyện như thế, bèn hỏi: “Phu nhân, làm sao vậy?”

“Không có gì, thời gian cũng không còn nhiều, mau nhanh đi.” Văn Thanh đáp. “Ân, mau đi thôi.” Hồng Thu đáp, nhưng trong lòng cảm giác thập phần kỳ quái, Nhị phu nhân phảng phất có chuyện gì tâm sự, định nói gì đó. Nhưng nhìn thời gian, không còn sớm, sợ chậm trễ Gia lại tức giận, vì vậy không có hỏi nữa, đành chờ khi trở về sẽ hỏi.

Nhưng nàng không thể nào ngờ tới, ngày đó sẽ không có... Phượng Cô ngồi trong xe ngựa, lặng lẽ suy nghĩ, nhìn chăm chú qua ô cửa sổ, mang theo chút lạ lùng, phức tạp nhìn một bóng người.

Đến chỗ rẽ, thân hình mềm mại kia đến gần, ánh mắt hân như trong trời đêm bị điểm sang huỳnh hỏa lên. Nàng trong bộ đồ thanh lịch trang nhã, lạnh nhạt mỉm cười, gương mặt thanh lệ như hoa cúc, một thân vàng nhạt, ống quần lại xanh nhã, giống như mùa xuân ấm áp soi lòng người. Văn Thanh... Văn Thanh bước nhanh hơn. Đến trước mặt Sâm tổng quản nói: “Đã khiến mọi người chờ lâu.”

“Không có gì, phu nhân tới rồi, chúng ta chuẩn bị xuất phát.” Lãnh Sâm cũng thi lễ trả lời, trong lòng thập phần tán dương tính tình Văn Thanh, nhưng mãi mãi chỉ có thể lạnh nhạt đối lại với nàng, hẳn thấy rõ, nàng, dù cho là với nô tài, hay bất cứ ai, cũng không xem nhẹ.

Cho nên, Hồng Thư mới khẳng khái nhất mực theo nàng như thế. Văn Thanh chú ý tới đội xe, chỉ có một chiếc, là Phượng Cô ngự trên đó, vô cùng tráng lệ. Có chút không biết làm thế nào cho phải. Lãnh Sâm giương tay lên, chỉ hướng xe đó: “Nhị phu nhân, mời lên xe.”

“Được.” Văn Thanh gật đầu, sắc mặt lập tức khác nhiều, nghĩ đến việc cùng một xe với Phượng Cô, trong lòng vài phần phức tạp. Nhớ lại trước cũng một lần cùng xe với hắn, khi đó mới làm vợ hắn, tâm tình vẫn mang theo vài phần ngây thơ ảo tưởng, lúc này, lại phảng phất nhiều tang thương, nghĩ lại, chuyện này xem như một giấc mộng vậy, không phải thực.

Nhờ Hồng Thư đỡ, nàng lên xe ngựa, vén rèm mà vào, chọn chỗ cách xa hắn nhất mà ngồi, mắt không có nhìn về phía hắn, lẳng lặng ngồi xuống. Nghe xe ngựa chậm rãi đi, rốt cục, cuộc đời nàng sắp sang một lộ trình mới. Phượng Cô nhìn bộ dạng xa lánh kia của nàng, trong lòng có chút khó chịu. Nhưng rồi không biết nói gì cho phải, nhưng nghĩ đi nghĩ lại lên tiếng: “Đi thì hãy yên lặng, đừng gây cho ta thêm phiền phức.”

Lời nói lạnh lùng khỏi miệng. Nói xong, hắn liền hối hận. Tại sao lại không có cách nào ôn nhu hơn chứ. Rõ ràng hắn không có ý này, hắn chỉ muốn nói cho nàng, đi đường xa phải chú ý an toàn cho mình. Nhưng lời nói như bát nước hắt đi, sao có thể lấy lại được?

Chỉ nghe nàng lạnh lùng đáp lại: “Gia yên tâm, thiệp nhất định cẩn trọng.” “Ân” hắn lên tiếng. Rồi sau đó chìm vào im lặng, chỉ còn nghe tiếng vó ngựa cuồn cuộn bên tai không dứt, còn có nhiều tiếng chào hỏi náo nhiệt quanh đường, đều là người ở. Tâm Văn Thanh đột nhiên dừng lên.

Xe chạy thì tiếng động huyên náo vô cùng, nhưng trong xe lại có một sự yên lặng đến quỷ dị. Hai người trầm mặc không lên tiếng, Văn Thanh về mặt trong trẻo lạnh nhạt, mà Phượng Cô lại âm lạnh. Lúc này, xe ngựa liền dừng, tựa hồ có người chặn ngang, Phượng Cô trong mắt lạnh lẽo, tức giận, Lãnh Sâm biết rõ hẳn ghét nhất kiểu này, sao còn để xe ngựa dừng lại. Lúc này... liền nghe bên ngoài có người cao giọng: “thật có duyên a! Trên đường đi cũng có thể gặp Phượng thiếu gia!” Là tiếng Mộ Dung Kiềm, không ngờ tới lại gặp trên đường, thật không biết là có duyên phận gì? Hay chuyện tình gì đây?

Nghe được giọng hẳn, mặt Phượng Cô càng lạnh lùng, miệng cười buốt lạnh, sau đó vén màn lên đối với Mộ Dung Kiềm: “Thật là trùng hợp. Không nghĩ còn có thể gặp Mộ Dung minh chủ ở đây.”

“Đúng vậy! Không nghĩ tới a! Hôm nay sẽ náo nhiệt đây!” Mộ Dung Kiềm nói tiếp, sau đó nhìn Văn Thanh: “Phượng phu nhân, người cũng muốn tham dự ư?”

Văn Thanh vừa lúc tựa gần cánh cửa, cho nên, bọn họ nói gì nàng cũng rõ, chỉ là gương mặt một mảnh thanh tĩnh, làm bộ dạng lạnh lùng không quan tâm, không nghĩ Mộ Dung Kiềm hỏi đến nàng. Ngẩng đầu lên, nói nhỏ nhẹ: “Đúng vậy.”

Mộ Dung Kiềm nghe ngữ khí nàng thế cũng không nói thêm nữa, chuyển hướng qua Phượng Cô: “Xem ra, Phượng Gia đối với Nhị phu nhân vô cùng yêu thích a! Người đẹp đi cùng, thật là tăng nhiều phần thú vị.”

Phượng Cô lạnh lùng cười một tiếng. Nói lại Mộ Dung Kiềm: “Bên người người cũng có một nữ tử thật tốt đó thôi, Nguyệt Nhi sao lại không đi cùng người, xem ra thiếu tri kỷ.” Văn Thanh lúc nghe Mộ Dung Kiềm nói đã thấy kỳ quái, lời hẳn nói vốn dĩ không phù hợp với Tác Phong củ hẳn, hẳn nói chuyện bao giờ cũng có mục đích. Rõ ràng là có chuyện, không thấy Chu Nguyệt Nhi đi cùng hẳn a.

Nhưng, thấy Mộ Dung Kiềm đi sau một xe ngựa, trong lòng cười lạnh một tiếng, không phải. Xem ra, Phượng Cô đã tính cả. Người trong xe, nhất định là Chu Nguyệt Nhi. Nghĩ đến Phượng Cô chắc cũng nghĩ ra. Mộ Dung Kiềm cười một tiếng, thập phần tự đắc: “Vừa mới, ta qua Phượng Vũ lâu đón người đi, nên qua nói với Phượng Gia để tránh hiểu lầm. Mong rằng không trách tội.”

Hắn nói xong cười ha hả một tiếng. Phượng Cô trong lòng kinh ngạc, hắn để lại người ở nhà đều là tinh binh cường tướng, lại cố ý đem Nguyệt Nhi an trí trong mật thất, không ngờ còn bị Mộ Dung Kiềm tìm được. Hóa ra. Phượng Vũ lâu có nội gián. Trên mặt nhanh chóng phục hồi, cười nhạt: “Thật là vô dụng. Khi trở về ta sẽ giáo huấn họ một phen.”

“Chúng ta mau đi! Nếu lỡ giờ sẽ không tốt.” Mộ Dung Kiềm cười to nói, sau đó giục ngựa đi trước. Phượng Cô hạ màn xe xuống, sắc mặt xanh mét, Văn Thanh trong lòng lại muốn cười, nhưng không lộ ra, chỉ trầm tĩnh ngồi ở một chỗ, không xuất nửa lời. Nhưng nàng băn khoăn, Phượng Cô là người thông minh sao lại không nghĩ tới điểm này.

Sao không đem giấu Chu Nguyệt Nhi đi, để Mộ Dung Kiềm tìm được, phiền lớn rồi không? Nhìn vẻ mặt âm trầm của Phượng Cô, Văn Thanh lẳng lặng ngồi. Phượng Cô nhìn Văn Thanh từ đầu đến cuối ngay cả một cái liếc mắt với hắn cũng không, trong lòng sinh khí. Lạc thai là một chuyện, trong lòng hắn cũng tức giận, gây tổn thương cho hài nhi của hắn, hắn như thế nào không báo thù đây?

Chỉ là trước mắt thời cơ chưa đến. Hơn nữa, Văn Thanh cũng không nói nửa câu, từ ngày đó, không hề chủ động tìm hắn, nếu như nàng mở miệng, hắn sẽ giải thích ngay. “Người không có gì hỏi ư?” Hắn lạnh lùng hỏi, nhưng khó khăn mới mở miệng được. Văn Thanh ngẩng đầu nhìn hắn lạnh nhạt, khiến tâm Phượng Cô rét lạnh.

Chỉ nghe thấy tiếng nàng lãnh như băng trả lời: “Không có.” Rồi sau đó, lạnh lùng hướng mắt ra ngoài không nhìn lại. Mắt Phượng Cô lạnh lẽo, u ám, hết như băng kết từ ngàn năm, tay giật mạnh tay Văn Thanh, quát: “Người như thế nào mới vừa lòng!”

Văn Thanh lạnh lùng, nhìn hẩn nắm tay nàng, rồi lại nhìn chăm chú vào sâu mắt hẩn, mắt lại càng lạnh lùng, tiếng nói mềm mại khiêm cung, nhưng không có nửa phần tình cảm: “Gia, là thiếp không đúng, thiếp khiến người giận dữ!” Trong giây lát, Phượng Cô không nói nên lời, dùng sức buông tay nàng ra, rồi sau đó... không hề nhìn nữa. Cả xe ngựa, nhất thời lạnh như băng... Rất nhanh. Lạc Nhật lai hiện ra (Nơi thi đấu). Xuống xe ngựa. Văn Thanh nhất thời bị dọa cho hoảng sợ.

Nàng cũng đoán trước đại hội nhất định sẽ lớn, nhưng không nghĩ long trọng như thế, cơ hồ cả Chiến Thành đều tập trung về nơi đây. Người tấp nập, đen một mảng, không chỉ có nhân sĩ, mà cả thiếp thê, thật đồ sộ. May mà trật tự tốt, xem ra thành chủ Chiến Thành không ít khổ tâm, không thì rối loạn mất, bởi mỗi bang đều đòi chiếm cứ một nơi.

Phượng Vũ Cửu Thiên vị trí chính đài, cách xa vị trí Tuyết Linh Các, ở hàng một có Mộ Dung sơn trang và thành chủ Chiến Thành. Nhìn qua, mọi thứ đã có xếp đặt, từ cường đến non yếu, từ lớn đến tiều. Chỉ không nghĩ, Tuyết Linh Các cùng Phượng Vũ Cửu Thiên, chuyện giang hồ thật không đơn giản. Đi theo sau Phượng Cô, Văn Thanh trầm tĩnh bước, đi tới vị trí tìm chỗ ngồi, sau đó trầm mặc không nói, chờ đại hội bắt đầu. Ngẩng mặt nhìn lên, thấy Ngân Diện ngồi đằng kia, một thân tuyết sa lụa mờ ảo, mặt phủ lụa mỏng, thanh ngạo thần bí. Không biết vì sao, biết rõ hẩn là nam nhân, mà nhìn hẩn mặc trang phục nữ tử, lại vô cùng cảm thán. Con người tuyệt mỹ, chắc là như thế! Lúc này, đại hội chưa bắt đầu, đám người lo lắng chờ đợi, một số thì không quên ngắm mỹ nhân, Ngân Diện nhìn quanh, nàng ấy ngồi yên, mắt nhìn thẳng, trông thật tuyệt vọng.

Văn Thanh hướng về một chỗ xem, có một hố sâu, mọi người không đến gần, rất sợ, qua lớp sương mờ kia, vô cùng sâu, làm cho người ta nhìn thấy mà sinh hàn ý. Giương mắt lên, thấy Phượng Cô nhifnnanfg, ánh mắt lạnh lẽo của nàng nhìn hăn rồi sau đó rời đi. Trong chỗ náo nhiệt như thế, hăn cùng nàng, mãi mãi xa lạ. Nhìn mặt trời mọc ở phía Đông kia, đại hội võ lâm rốt cục bắt đầu rồi.

Thành chủ Chiến Thành đứng trên đài, đọc diễn văn, đọc những gì, Văn Thanh nghe không có vài, cùng lắm thì lại một số điều hàn huyên linh tinh khách sáo, nhưng có một câu lọt vào tai nàng. Nàng vốn hôm nay dành mọi tâm ý để đi tới Lạc Nhật lai. Nguyên là tưởng mọi người hôm nay tụ tập chỗ đó, ai ngờ không ai tới gần, Nếu nàng đi tới, ắt có kẻ ngăn cản, trừ khi có gì hấp dẫn khác, sẽ không bị chú ý nàng mới có cơ hội mà đi.

Nhưng trước mắt không có khả năng, chỉ có chờ thời cơ... đại hội trận đấu phân ngũ luân, rút thăm mà định, ngẫu nhiên. Hôm nay là thủ luân, đối với những người võ công cao cường, Mộ Dung Kiềm cùng Tà Phong hai người dễ dàng 3 chiêu thắng đối phương. Tất cả tiến hành như dự liệu khiến lòng Văn Thanh lo âu, bởi vì Lãnh Sâm cùng tứ đại tỷ nữ đều canh giữ bốn phía, đừng nói còn các thị vệ khác phía ngoài, nàng muốn chạy đi Lạc Nhật lai không phải dễ. Rốt cục, chỉ có lúc Phượng Cô vào sân, trong lòng suy nghĩ chỉ có lúc này là thích hợp hành động, bởi vì Phượng Cô vào sân, mọi người chú ý rất nhiều, bởi nhiều người mới nghe qua, chưa được gặp. Hơn nữa, Phượng Cô vào sân, nàng dễ bề hành động, bởi nàng là Nhị phu nhân, người khác không dám làm khó nàng.

Vì vậy nàng chậm rãi đứng lên, hướng chỗ Phi Tuyết đi, chỉ như thế, đã gây chú ý. Hồng Thư đi theo, Văn Thanh lắc đầu: “Ta chỉ qua một chút, không có việc gì.” Hồng Thư trong lòng lo Gia đang thi đấu, lại không yên lòng Nhị phu nhân, trong lòng một phen do dự, không thể đi mà cũng không thể không đi. Văn Thanh lại lạnh nhạt nói: “Không cần lo lắng, ta chỉ qua Tuyết Linh Các thôi, nhiều người như vật, không vớ việc gì, ta đi

một chút sẽ trở lại.” Hồng Thư nghe nhị phu nhân nói đi qua Tuyết Linh Các, ngẫm lại Tuyết Linh Các tuy là nghệ các nhưng cao thủ nhiều như mây, mà Phi Tuyết lại đợi Nhị phu nhân, xem ra không tệ, mà hôm nay nhiều nhân tài, cũng sẽ không có kẻ nào dám làm chuyện xấu, nghĩ thế không định theo nữa. Hơn nữa, trên đài đang kịch liệt.

Quả nhiên là khéo, Phượng Cô rút thăm đối thủ là Hắc Long bang – Hắc Lâm, Hắc Lâm trong chốn giang hồ cũng có chút danh tiếng, một cây đại đao khiến kẻ khác khiếp sợ. Cho nên Phượng Cô không vội giải quyết, nhưng chỉ cần hai ba chiêu đã xong, bên dưới không có một điểm hứng thú. Lúc này, Hắc Lâm rối loạn, đánh loạn xạ. Dưới đài, người người đứng lên, thừa dịp, Văn Thanh hướng về Ngân Diện nháy mắt, thừa lúc đám người loạn liền hướng Lạc Nhật mà đi. Lúc Hồng Thư phát hiện nàng đã đứng ở cửa. Hồng Thư vừa lo cho Gia, mà Nhị phu nhân lại bên Phi Tuyết cô nương nên nàng nhất thời yên tâm, không bắt bẻ, chỉ lo Gia, hẳn tìm nhị phu nhân, nhưng trong đám người thấy một điểm vàng đứng ở Lạc Nhai khẩu, nhìn Hồng Thư mỉm cười, mang theo sự sợ hãi giải thoát, sau đó nhẹ nhàng, nhẹ nhàng nhảy. Hồng Thư sợ đứng tim, hô lớn: “Nhị phu nhân, không nên a...” tiếng hô như đứt ruột đứt gan, mang theo vạn phần sợ hãi.

Hoàng Kỳ không nghĩ Hồng Thư phản ứng kịch liệt như vậy, nàng mới chú ý đến Thượng Quan Văn Thanh đi về phía cửa Lạc Nhai nhưng không rõ nàng có ý gì, vốn định nhắc nhở nhưng trong lòng có âm thanh ngăn cản nàng lại, cuối cùng không có mở miệng ra, tùy ý để Văn Thanh đi thẳng một mạch. Tiếng la của Hồng Thư làm tâm Phượng Cô rối loạn, định ra chiêu với Hắc Lâm nhưng không thành, khiến cuộc đấu nhạt nhẽo. Hẳn không nghĩ ra Văn Thanh nhảy xuống Lạc Nhai, nhưng nghe Hồng Thư la lên, trong lòng hẳn quá sợ hãi. Quay người lại, chỉ thấy một màu vàng nhảy xuống, trong lòng kinh hãi, tay giương lên, đuổi theo, lại thấy Hắc Lâm xiết chặt đại đao, giận dữ đuổi, không bỏ trận, xoay người một cái, đạp hẳn bay xuống võ đài. Nhưng quá muộn, Phượng Cô nhìn lại, đã không còn gì... điểm vàng nhạt cuối cùng biến mất hẳn. Hẳn trong giây lát cảm thấy trái

tim ngừng đập, rơi vào khoảng trống, trong miệng một tiếng “Vân Thanh” ứ lại nơi yết hầu, không nhìn ra, sững sờ... hăn không thể nào nghĩ ra, Thượng Quan Vân Thanh phải dùng phương thức này rời hăn đi. Nhưng tại sao nàng lại rời bỏ hăn mà đi chứ? Không chỉ hăn mà Tà Phong cũng cuống cuồng chạy qua. Lạc Nhai không đáy, như thế nào sống sót nổi. Tà Phong bản tính hay xúc động, không giống Phượng Cô, ngay cả trong lòng đau đớn cũng không khóc. Hăn không chịu được, quỳ trước miệng vực, nước mắt thẳng tắp rơi. Nam nhi không có lệ ư? Nam nhi khóc là hèn ư? Hăn không cần, cái hăn muốn, là Thanh nhi... Thanh nhi.... hăn rống lên đau đớn... Thanh nhi...

Nhưng... ngoài sương mù dày đặc., không có ai đáp lại lời hăn... Tĩnh lặng ghê người.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 95: Vật Đối Người Thay.

Thất Thân Làm Thiếp

Nói tiếp chuyện Văn Thanh rơi xuống vực, khi rơi đến giữa chừng, liền bị một dải lụa dài màu xanh quấn chặt, lôi vào một thạch động.

Nhìn Hạ Thanh, định nói lời cảm ơn, Hạ Thanh liền lấy một tay che miệng nàng, tay còn lại chỉ lên trên.

Văn Thanh hiểu ý gật đầu, trên kia toàn là cao thủ võ lâm, tai nghe tám hướng, thạch động này không xa Lạc Nhật Nhai lắm, hơn nữa không gian trống trải, chỉ sợ chỉ cần lên tiếng, sẽ bị người khác phát hiện ngay lập tức.

Vì vậy lẳng lặng ngồi ở một bên, thanh âm thê lương của Hồng Thư –, vang vọng trong vách núi, quanh quẩn bên tai, rất lâu sau vẫn không biến mất, Hồng Thư đã coi nàng là người thân, lại tận mắt nhìn thấy nàng gieo mình xuống vực, chắc chắn là rất khổ sở -.

Nàng lại tàn nhẫn, quyết tâm không đi nói cho Hồng Thư biết chân tướng, để Hồng Thư tưởng rằng nàng đã chết.

Còn có Tà Phong, hẳn nhất định không dễ dàng chấp nhận sự ra đi của nàng

Vừa nghĩ tới, liền thấy vách núi vọng đến thanh âm của hắn, xa xăm, nước nở: “Thanh nhi,, Thanh nhi...” vang vọng nặng nề, ngân dài như một bản trường ca buồn.

Nàng cúi đầu, một giọt nước mắt lặng lẽ tuôn ra, là nàng có lỗi với bọn họ -.

Là nàng khiến bọn họ thương tâm, nhưng mà nếu không làm thế, nàng làm sao có thể làm lại cuộc đời.

Hạ Thanh nhìn Văn Thanh chăm chú, cuối cùng không nhìn được, cũng bị lây sự bi thương từ Văn Thanh.

Bình sinh Hạ Thanh ghét nhất là nhìn nữ nhân khóc lóc sụt sùi, nữ nhân phải cố gắng tự lập, bất cứ... lúc nào, lấy nhu nhược tranh thủ sự đồng tình là ...là không nên, ...làm thế quá vô dụng, quá đối trá-. Nhưng khi nhìn thấy Thượng Quan Văn Thanh rơi lệ, Hạ Thanh không cảm thấy nửa phần ác cảm, chỉ cảm thấy sự thân thiết sâu sắc.

Kỳ thật vừa rồi, khoảnh khắc Thượng Quan Văn Thanh gieo mình xuống vực, nàng có thể khoanh tay đứng nhìn, không nói gì nhìn trời, nàng ở bên Ngân Điện đã nhiều năm, nhưng mà, Ngân Điện vẫn chỉ coi nàng như một cộng sự tiến cùng tiến, lùi cùng lùi, chưa từng coi nàng là nữ nhân, nàng vẫn nghĩ rằng, tính cách Ngân Điện lạnh lùng, đối với người nào cũng như thế, dù sao cho tới nay, trừ nàng ra, hẳn căn bản là không tiếp xúc với nữ nhân khác.

Hơn nữa hẳn mang trong lòng một mối huyết thù, trước nay không màng tình cảm, chỉ đến lúc Ngân Điện nhìn Thượng Quan Văn Thanh, nàng mới biết được, nàng sai lầm rồi, đã quá sai lầm, hẳn không nảy sinh tình cảm, chẳng qua là chưa gặp đúng đối tượng. Người hẳn thích, là Thượng Quan Văn Thanh. Hẳn vì Thượng Quan Văn Thanh, phá lệ biết bao lần, hẳn chẳng qua mới biết Văn Thanh chưa tròn một tháng, nàng không hiểu tại sao, hẳn lại yêu thương Văn Thanh như vậy.

Nàng đã từng nghĩ, nếu như Thượng Quan Văn Thanh thực sự chết đi, như vậy, sẽ không có ai tranh giành Ngân Điện.

Nhưng vào giây phút cuối cùng, khi thân ảnh màu vàng vọt qua trước mắt nàng, nàng chợt quên tất cả. Đơn giản là nàng kiêu ngạo -, nàng không muốn làm một kẻ tiểu nhân. Tình cảm của nàng, nàng sẽ cạnh tranh công bằng, quang minh chính đại, nếu như Thượng Quan Văn Thanh thực sự là người thích hợp với Ngân Điện, nàng cũng sẽ buông tay chúc phúc cho bọn họ -.

Thanh âm phía trên vô cùng hỗn loạn.

Từng tiếng la gọi tên Văn Thanh, là Tà Phong, còn có Hồng Thư.

Nhưng mà, ngay cả khi trong lòng không nở, vẫn phải hạ quyết tâm -. Nếu đã hạ quyết tâm, không còn có thể quay đầu lại nữa.....

... ..

Một tháng sau, vật đổi người thay.

Trong Tuyết Linh Các, xuất hiện một cầm linh, chẳng những tài đánh đàn khiến người khác giật mình kinh ngạc, còn có giọng hát trong veo ngọt ngào như Hoàng Oanh, mặc dù tiếng đàn của nàng ấy không bằng Phi Tuyết, nhưng phối với giọng hát mê người đó thì không kém hơn chút nào.

Nàng này không chỉ có tài nghệ vô song, còn có dung mạo đẹp như tiên giáng trần, lông mày đẹp như trăng tròn một, mắt trong veo long lanh như nước, mũi cao nhỏ nhắn, môi đỏ như cánh hoa đào khiến người ta mất hồn. Khí chất cao nhã như lan, dáng đi thướt tha uyển chuyển, đứng nhìn từ xa, giống như mặt trời mọc lúc bình minh; đứng gần mà ngắm, như xuất thủy phù dung (phù dung nhô lên từ mặt nước). Lông mi rất dày, dài ngắn vừa đủ, vai như một đờn đẽo gọt, eo thắt một dải lụa trắng mềm mại. Cổ nhỏ dài, làn da trắng như ẩn như hiện, không cần nước hoa, không cần son phấn.

Hơn nữa nàng này tính tình ôn hòa khiêm tốn, cười như hoa cúc, chỉ một nụ cười, có thể làm người ta quên hết tất cả, cho người đấy cảm thấy nhìn thấy nụ cười đấy, có chết cũng cam lòng.

Nàng mặc dù dùng gương mặt thật gặp người, hơn nữa còn thường xuyên lên đài biểu diễn, nhưng vẫn không có chút tục khí tầm thường, như hoa sen gần bùn mà không tanh mùi bùn, người khác đối với nàng, tôn trọng như đối với tiên nữ.

Đó gọi là dùng khí chất lấn át mọi vẻ đẹp.

Người này không phải ai xa lạ, chính là Văn Thanh.

Một ngày sau đại hội võ lâm, nàng được Phi Tuyết dẫn tới chỗ tối, môn công phu đầu tiên Phi Tuyết dạy nàng, là thuật dịch dung, nhờ thông minh và chăm chỉ, chỉ nửa tháng sau, nàng đã đạt đến mức xuất thần nhập hóa, đến lúc trở ra, đã trở thành nghệ nhân của Tuyết Linh Các, nghệ danh là Tình Thiên (nghĩa là Trời Nắng, sau này có lẽ sẽ có lúc tác giả viết là Thiên Tình, nếu có đổi ngược lại cũng là do tác giả, không phải mình).

Nhìn nàng hôm nay, không một ai có khả năng nhận ra là Thượng Quan Văn Thanh ngày trước.

Chỉ tiếc, thân thể của nàng vốn đã yếu ớt, lại bị hạ độc, tuy độc tính đã giảm đi hơn phân nửa, nhưng trong cơ thể vẫn còn độc chất không thể giải hết, mỗi tháng đều có mấy ngày bị hỏa hàn độc hành hạ, hơn nữa bởi vì độc, cũng khiến cho cơ thể nàng càng suy yếu hơn trước.

Nàng vốn là muốn tập võ, để bảo vệ bản thân, bảo vệ cả người bên cạnh, nhưng vì cơ thể không chịu nổi, chỉ có thể tập một môn công pháp khác.

Nàng thật lòng muốn trở nên mạnh mẽ hơn, cho nên, có vất vả thế nào cũng cố gắng, trong lúc học thuật dịch dung, còn tập môn khinh công gọi là

mê huyền bộ, còn không ngừng nghiên cứu về độc dược.

Ngân Diện đã nói -.

Thật ra võ công không phải vạn năng, chỉ cần người biết khinh công, biết dùng độc, là có thể khiến kẻ khác sống không bằng chết, có khả năng bảo vệ bản thân, đương nhiên, dùng độc khác với luyện độc, bởi vì luyện độc đối với nàng còn dễ học hơn, bởi vì lúc chưa xuất giá nàng đọc rất nhiều sách về dược lý, độc dược giải dược, chung quy chỉ là một mối, cho nên nàng cũng biết ít nhiều, dùng độc, quan trọng là phải học được cách mang độc dược ra dùng trước mặt cao thủ. Cho nên nàng phải học thêm vài phương pháp bí mật.

“Có mệt không?” Ngân Diện đột nhiên phi thân xuống, cười với Văn Thanh đang tập khinh công, sau đó đưa cho nàng một cái khăn lông để lau mồ hôi.

Lúc này đã là tháng bảy, mặt trời ngày ngày thiêu đốt, da Văn Thanh đen hơn, khí trời nóng bức -, nếu không phải trong lòng có quyết tâm, chỉ sợ nàng không kiên trì được nữa -.

“Ân, có mệt -.” Văn Thanh cười một tiếng, dừng chân, nhận khăn Ngân Diện đưa, nhẹ nhàng lau khuôn mặt, trời rất nóng, chỉ mới luyện một canh giờ, đã mồ hôi đầm đìa, xiêm y cũng ướt đẫm, không dừng lại thì không biết, dừng lại rồi, cảm giác dính dính rất khó chịu.

May là nơi này là trong sơn cốc, chưa phải chỗ nóng nhất, nếu không, nàng thật sự là muốn hét lên vì nóng.

“Mệt thì nghỉ chút đi, thể chất của nàng vốn kém, mặc dù đã trải qua chăm sóc tốt, nhưng cũng không chịu nổi việc nàng vất vả cả ngày đâu!” Ngân Diện nói nhỏ, cặp mắt trong trẻo lạnh lùng, nhìn nàng, tràn ngập đau lòng.

Hắn. Rất đau lòng với sự kiên trì cố gắng của nàng.

Nhưng mà mặc kệ hắn khuyên bảo như thế nào, nàng vẫn kiên trì như thế, quyết không đầu hàng. Rõ ràng là chỉ là một nữ tử nhu nhược, nhưng lại có tính tình kiên trì bất khuất đến vậy. Làm cho người ta phải kính nể rất nhiều, đau lòng còn nhiều hơn.

“Ta rất rõ ràng thân thể của ta như thế nào, còn có thể kiên trì ta sẽ cố, nếu không thể tiếp tục, ta sẽ dừng lại -.” Kỳ thật ngay cả nàng cũng phải giật mình, vì sao có thể kiên trì như thế, với lượng luyện tập lớn như vậy.

Nhưng mà, nàng nhất định phải kiên trì.

Nhưng mà tình hình hiện tại tốt hơn nhiều lắm rồi, lúc ban đầu, bởi vì muốn gia tăng thể lực, vững vàng khí tức, để luyện tập khinh công, mỗi ngày đều phải chạy bộ vài canh giờ, xương bàn chân như muốn nát tan, ban đêm cởi tất, tất cả đều là bọt nước, hơn nữa càng lúc càng sưng to, càng lúc càng đỏ.

Vì không muốn ảnh hưởng việc luyện tập ngày thứ hai —, nàng ngâm chân với thuốc tan huyết, sau đó lại bôi thuốc, ngày thứ hai tiếp tục luyện tập. Trước kia,— nàng chưa từng vất vả như thế, thời gian đầu, bởi vì mệt, bởi vì khổ, bởi vì đau, dường như nàng mất hết ý chí, có thể kiên trì đến bây giờ, hoàn toàn nhờ nghị lực, mới có thể kiên trì đến ngày hôm nay. Cho tới bây giờ, những vết máu tụ đã không xuất hiện nữa, tất cả bị thay thế bằng những nốt chai thật dày.

Những nốt chai này, là minh chứng cho sự cố gắng của nàng.

Nghe lời của nàng, Ngân Diện không nói cái gì nữa, bởi vì hắn hiểu Văn Thanh, nàng là một nữ tử kiên trì, ngoại nhu nội cương, lúc này còn thêm quyết tâm, có thể nói là không có khổ cực nào mà nàng không thể vượt qua. Vì vậy không khuyên nhủ nàng nữa.

Đưa chén nước cho nàng, rồi sau đó chậm rãi nói: “Tiến bộ nhanh lắm, với khinh công của nàng, chỉ cần thêm thời gian luyện tập, trong chốn giang hồ sẽ không có mấy kẻ truy được nàng “

Vân Thanh cười một tiếng, như mặt trời vén mây: “Người nói vậy chỉ là muốn lấy lòng ta thôi! Không có mấy kẻ truy được, khoa trương quá! Khinh công không phải một môn võ công bình thường, ta biết nếu chậm thì phải ba năm mới có chút thành tựu. Còn nữa, ngay cả trong trường hợp ta tập luyện tốt, đến mức xuất thần nhập hóa, chỉ sợ vẫn có người bắt được, không phải sao?” Nói xong cười một tiếng, ý tứ không cần nói cũng biết.

Không nói xa xôi làm gì, ngay người trước mắt đây, khinh công cũng đặc biệt lợi hại, chỉ cần dùng chút sức lực nhỏ, liền dư sức đuổi theo nàng.

“Đây không phải là muốn lấy lòng nàng! Ta cũng không muốn lấy lòng ai, ta chỉ nói thật thôi. Nàng vất vả chuyên tâm như thế, thêm thời gian, chỉ sợ trong chốn giang hồ không ai bằng -, đến lúc đó ngay cả danh hiệu Nhất Trận Phong (nghĩa là một cơn gió- ám chỉ khinh công của Tà Phong rất giỏi) của Tà Phong, cũng phải nhường lại cho nàng!” Ngân Diện cười trêu nói.

Nhưng mà, lời này cũng không phải giả -, sự vất vả của Vân Thanh, là hữu mục cộng đồ -, từ một tiểu thư khuê các không làm việc nặng nhọc, không biết võ công, làm sao có thể chịu khó nhọc như thế.

Nàng khó nhọc, khiến hần đau lòng, khiến hần kính nể, hơn nữa mặc dù nàng tập chưa lâu, nhưng tập võ cốt ở chuyện thật giỏi một môn, không thể luyện võ, cho nên nàng chỉ luyện khinh công, cộng thêm trời sinh thông tuệ, khả năng lĩnh ngộ cực cao, không lâu nữa, nhất định sẽ có thành tựu.

Nghe hai chữ Tà Phong, Vân Thanh khẽ thở dài một cái.

Tà Phong, nam tử luôn tươi cười sáng lạn, như mặt trời chính ngọ, chỉ cần người đến gần hần, sẽ ngay lập tức bị lây nụ cười sáng lạn đấy.

Đột nhiên nàng nhớ nụ cười của hắn, còn nhớ bộ dạng tươi cười trên đầu của hắn, còn có lúc hắn làm nũng,

Khóe miệng không kìm được khẽ cong lên, dường như nhớ ra hắn, tâm tình cũng sẽ khá hơn.

Ngân Diện nhìn khóe miệng nàng khẽ cong, không nói gì.

Đối với chuyện nàng cùng Tà Phong, hắn chỉ biết là quan hệ vô cùng tốt, còn tốt đến mức độ nào, hắn không nghĩ, cũng không muốn nghĩ, đương nhiên là sẽ không đi hỏi, bởi vì, hắn sợ kết quả hắn tìm ra sẽ không như hắn mong muốn.

Văn Thanh uống một ngụm nước trà,, ngẩng đầu hỏi: “Ngày mai người lại đi sao?”

Nàng biết Ngân Diện mỗi tháng đi vào hoàng cung một lần, nhưng đi làm chuyện gì, nàng chưa từng hỏi qua.

Nếu nàng hỏi, Ngân Diện sẽ nói -, nhưng mà nàng không muốn hỏi, ai có bí mật của người nấy, nếu Ngân Diện muốn nói với nàng, nhất định sẽ chủ động nói ra -.

“Ân.” Ngân Diện đáp, trong thanh âm có một tia âm u lãnh ngạnh, trong ánh mắt, bắn ra một tia hung ác.

“Nhất thiết phải thật cẩn thận.” Nàng dặn dò, mặc dù mỗi lần hắn ra đi đều bình an trở về, chưa từng thấy hắn bị tổn thương gì, nhưng mỗi lần hắn chuẩn bị đi, trong lòng của nàng vẫn luôn cảm thấy bất an, hoàng cung thật ra không phải chỗ tốt đẹp nào, nàng không muốn thấy Ngân Diện có việc gì.

“Yên tâm đi! Ta không sao -.” Ngân Diện đáp.

“Hợp tấu một khúc thì thế nào?” Ngân Diện hỏi. Văn Thanh gật đầu: “Tốt!” Kỳ thật tới chỗ này đã một tháng, ngoại trừ lần đầu tiên cùng Ngân Diện hợp tấu, hẳn chưa bao giờ nhắc tới, nàng cũng chưa bao giờ nghĩ tới.

Trong khoảng thời gian này, bị thương quá nhiều! ... Cho nên, nàng đã bỏ quên rất nhiều thói quen.

“Ta đi vào lấy đàn.” Văn Thanh nói xong xoay người vào phòng.

Không lâu sau, liền mang đàn ra.

Ngân Diện lấy ra một cây ngọc tiêu màu trắng từ bên hông, xoay người một cái, nhìn Văn Thanh, rồi sau đó bắt đầu thổi một khúc nhạc tao nhã. Dường như là bất kể lúc nào, hẳn luôn xuất trần cao nhã như vậy, giống như tiên trên thiên giới, khúc nhạc hẳn thổi, luôn người nghe cảm giác đến một bông lai tiên cảnh nào đó.

Một bộ bạch y, một cây ngọc tiêu, gương mặt tuần tú mang theo sự trong trẻo lạnh lùng, làm cho người ta sinh ra cảm giác đang nhìn thấy thần tiên đến từ Thiên Sơn Tuyết.

Tiếng tiêu vang lên, tiếng đàn kết hợp. Lâu rồi không đánh đàn, bây giờ chạm vào đàn lại có cảm giác hoan hỉ, Văn Thanh khẽ cười, không kiềm chế được cất tiếng hát:

Tẩy trang chân thái, bất tác duyên hoa nguyệt.

Trúc ngoại nhất chi tà, tường giai nhân, thiên hàn nhật mộ.

Hoàng hôn tiểu viện, vô xử trú thanh hương, phong tế tế, tuyết thù thù, hà hưởng giang đầu lộ.

Nguyệt biên sơ ảnh, mộng đào tiêu hồn xử.

Kết tử dục hoàng thì, hựu tu trú, liên tiêm tế vũ.

Cô phương nhất thế, cung đoạn hữu tình sâu, tiêu sấu khước, đông dương dã, thí vấn hoa tri phủ.

Nàng hát theo bản cầm tiêu hợp tấu, vĩnh viễn phù hợp, tri âm tri kỉ bất quá chỉ là như thế. Khẽ nhắm mắt, dần dần quên đi phiền não, chỉ phiêu du cùng tiếng đàn.

Đánh đàn lộng nhạc, quan trọng nhất là tâm linh, nếu không tập trung, chẳng những không thể đàn ra khúc nhạc hay, quan trọng hơn là không tôn trọng âm nhạc.

... ..

Thâm sơn cùng cốc, đột nhiên vang lên âm thanh, muôn chim vỗ cánh bay lên, trăm hoa đua nở, nhất thời, cả sơn cốc tĩnh lặng –, khúc nhạc làm lòng người say mê, từ từ cất lên.

Lúc Hạ Thanh đến gần, thấy một cảnh vô cùng đẹp mắt.

Nam tử khuynh thành, mặc một bộ quần áo trắng như tuyết, dáng vẻ cao lớn, mặt mũi trong trẻo lạnh lùng nhưng vô cùng an tĩnh, cầm trong tay một cây ngọc tiêu trắng như tuyết, chậm rãi thổi.

Nữ tử mặt mũi thanh lệ toàn tĩnh uyển chuyển nhàn nhã, lạnh nhạt như băng, tóc đen khẽ bay, mặc một bộ quần áo vải mộc mạc, lại có vẻ thanh nhã tốt đẹp, nàng khẽ hé môi, tay đang đánh đàn, tiếng hát như chim Hoàng Anh vang lên ngân nga.

Bọn họ – hợp tấu, luôn luôn phù hợp.

Nhớ lại lần đầu tiên bọn họ hợp tấu tại Tuyết Linh Các, hai người chưa bao giờ hợp tấu, lại có thể ăn ý với nhau như vậy, ngay lúc đó Hạ Thanh đã ngây cả người.

Thượng Quan Văn Thanh này, làm Hạ Thanh muốn hận mà không hận được.

Trên người nàng, có một loại khí chất khiến người ta không thể không phục.

Rõ ràng là một nữ tử nhu nhược, nhưng lại có thể kiên trì mạnh mẽ như cỏ dại.

Thượng Quan Văn Thanh, giống như một bức tranh thủy mặc, rõ ràng nhẹ nhàng, nhưng lại lộ ra một loại linh khí lạnh nhạt. Một tháng qua, mặc dù thời gian ở chung – không nhiều lắm, nhưng lại khiến Hạ Thanh không thể ác cảm với Văn Thanh.

Hơn nữa, nàng cũng không muốn hận Văn Thanh, bởi vì, mặc kệ như thế nào, ít nhất, ở trên đời này, chỉ có Văn Thanh, mới có thể khiến Ngân Diện tươi cười, đúng vậy, Ngân Diện, chỉ cười với một mình Văn Thanh.

Nhìn hẳn giờ phút này thật vui vẻ, an tường như thế, bình tĩnh như thế, không bị bao phủ bởi sự tang thương như một màn sương lạnh, phảng phất, giống như mỗi huyết thì của hẳn đã được dẹp sang một bên, cả trái tim hẳn đều được giải thoát.

Khúc nhạc kết thúc, Hạ Thanh nhẹ nhàng vỗ tay, cười cười đi đến: “Thật là một khúc nhạc hay, trăm hoa phải say, muôn chim phải loạn!”

Văn Thanh cười một tiếng, gương mặt hơi hơi ửng đỏ: “Hạ Thanh cô nương, người đừng trêu ta như vậy!” “Những lời ta nói – tất cả đều là sự thật, tại sao lại nói là trêu!” Hạ Thanh nói, ánh mắt giống như lơ đãng ..., đưa về phía Ngân Diện.

Văn Thanh cũng hiểu rõ tình cảm Hạ Thanh dành cho Ngân Diện, nàng nhìn thấy rất rõ ràng, chỉ tiếc, Ngân Diện tính tình lạnh nhạt, hơn nữa đối với Hạ Thanh chẳng có nhiều cảm xúc lắm, Ngân Diện nhìn Hạ Thanh,

chưa từng cười một cái. Hình như chỉ có nàng mới nhìn thấy nụ cười của hắn, Hạ Thanh từng nói qua, hắn từ trước tới nay chưa từng cười.

Nhưng mà tất cả chuyện này, nàng nhìn thấy, lại cảm nhận rất rõ, nhưng để nói ra thì không dễ chút nào.

“Hạ Thanh cô nương, lại đây ngồi đi!” Văn Thanh lôi kéo Hạ Thanh ngồi xuống.

Hạ Thanh nhìn gương mặt bình thản của Ngân Diện, trong lòng lạnh lẽo đi rất nhiều, những năm gần đây, hắn chưa từng chân chính nhìn nàng lấy một cái, nếu không nói chuyện về Tuyết Linh Các thì dường như nàng và hắn chẳng có chuyện gì khác để nói. Trong lòng Hạ Thanh vô cùng thống khổ, buồn bã cúi đầu.

Vừa ngẩng đầu lên, đã hồi phục vẻ mặt bình tĩnh: “Trong các còn có việc, ta không nên ngồi đây lâu, lần này tới, là muốn nói cho người một việc -.”

Rốt cuộc là chuyện gì, khiến Hạ Thanh phải đích thân đến đây?

“Xế chiều người chuẩn bị một chút, buổi tối có khách quý muốn tới.” Hạ Thanh thần bí nói,

Văn Thanh không hiểu lắm, bởi vì nàng không giống Ngân Diện một tháng chỉ lên đài một hai lần, chưa từng có ai gọi đích danh nàng biểu diễn -.

Điều... này Hạ Thanh cũng biết, sao hôm nay? ...,

Chẳng lẽ là?? Trong lòng mơ hồ đoán được là ai, ngẩng đầu đưa mắt hỏi Hạ Thanh

“Người nợ, người nhất định sẽ muốn thấy -!” Hạ Thanh nhìn về mặt tình ngộ của Văn Thanh—, gật đầu, cười cười nói.

“Không ngờ ta chưa tới cửa hăn, hăn đã tự đến cửa của ta-.” Văn Thanh cười khẽ, nàng vẫn còn một mực cho là, chỉ đến ngày Ngân Diện lên đài, mới có cơ hội tiếp xúc với hăn, không ngờ, chỉ mới lên đài hát được mấy ngày, hăn đã tìm tới.

“Người chuẩn bị ứng phó như thế nào?” Hạ Thanh hỏi: “Có cần vật gì hay người nào trợ giúp, chỉ cần nói với ta, ta nhất định sẽ chuẩn bị cho người.”

“Tất cả đều nhờ Hạ Thanh cô nương, chỉ là lần đầu gặp mặt, không nên lộ liễu quá, chỉ cần lần đầu tiên tốt đẹp, có lần đầu tiên, thì sau này còn nhiều thời gian! Món nợ của ta, ta đương nhiên sẽ đòi đầy đủ, hơn nữa, mục đích của ta cũng không phải hăn, mà là Chu Nguyệt Nhi! (rõ rồi nhé, không có ý định trả thù Phượng Cô) Nhưng mà, để đối phó với Chu Nguyệt Nhi, chỉ có thể xuống tay với Phượng Cô trước!” Văn Thanh khẽ nói, trong mắt hiện lên một nỗi đau thật sâu sắc.

Tay, theo thói quen lại bắt đầu đặt lên bụng, nhưng ngừng lại và đông cứng giữa chừng.

Hài tử của nàng, nàng đã nghĩ rằng, sẽ có thêm một người thân, nhưng đứa bé còn chưa kịp ra đời đã bị hại chết, đứa bé còn chưa kịp nhìn thấy vạn vật sinh đẹp trên đời!

Tất cả, nàng sẽ tính toán đầy đủ.

“Nhất thiết phải thật bình tĩnh, không được một mình hành sự!” Ngân Diện Đột nhiên nói, thanh âm trong trẻo lạnh lùng nhưng kiên định, hăn sợ Văn Thanh không kiềm chế được, dù sao Chu Nguyệt Nhi, cũng không phải một nhân vật đơn giản —, cô ta là một nữ tử có võ công, lòng dạ rắn rết và tâm cơ thâm trầm.

Hắn chuẩn bị vào hoàng cung, không thể che chở cho nàng, lúc này, nhất định phải bố trí thật an toàn, không thể đùa giỡn lung tung.

Phượng Cô, cũng không phải một người dễ đối phó.

“Yên tâm -, ta sẽ phái người bảo vệ tốt Văn Thanh. Người cứ an tâm đi.” Hạ Thanh đáp.

Ngân Diện gật đầu, tỏ vẻ vừa lòng, rồi sau đó lại nhìn phía Văn Thanh, chờ Văn Thanh đáp ứng hắn.

Văn Thanh không thể làm gì khác hơn là cười rồi gật đầu: “Về phía ta người cứ yên tâm đi -, ta tự biết chừng mực, sẽ không hành sự lỗ mãng, ta biết phải làm như thế nào, càng biết phải làm như thế nào mới đạt được mục đích và bảo vệ bản thân.”

“Lần này ta đi, mười ngày sau mới trở lại, người phải xử lý mọi chuyện cho thật tốt.” Ngân Diện quay sang nói với Hạ Thanh.

Hạ Thanh gật đầu: “Người cứ an tâm mà đi! Ta nhất định sẽ xử lý chuyện của Tuyết Linh Các thật tốt, chiếu cố Văn Thanh thật tốt.” Chỉ có đề tài này, hắn mới chủ động nói chuyện với nàng.

Trong lòng buồn bã.

Nàng đối với hắn, chẳng lẽ không hơn một quản gia sao? Tại sao hắn không thể, nhìn nàng nhiều thêm dù chỉ một cái? Nàng chưa bao giờ dám yêu cầu xa vời điều gì, chỉ hi vọng hắn sẽ nhìn nàng thêm một lần. Nàng chỉ hy vọng, hắn có thể cười với nàng một cái, nhưng mà, đó là điều không bao giờ xảy ra.

Văn Thanh nhìn ánh mắt Hạ Thanh có chút buồn bã, trong lòng vô cùng áy náy, nếu không có nàng, có lẽ, Ngân Diện và Hạ Thanh sẽ thành đôi!

Vì vậy cười nói: “Hạ Thanh cô nương xử sự luôn gọn gàng nhanh nhẹn, làm cho người khác bội phục! Ban đầu ta nghe nói quản sự của Tuyết Linh Các -, còn tưởng là phụ nhân ba mươi tuổi, không thể ngờ lại là một thiếu nữ xinh đẹp mới mười tám tuổi! Lần đầu gặp, ta còn cảm thấy rất kinh ngạc -.”

Vừa nói vừa quay sang Ngân Diện: “Ngân Diện, người có thể có Hạ Thanh cô nương tài ba như thế làm tri kỷ, là phúc phận của người! Nếu không phải có Hạ Thanh cô nương, chỉ sợ là nhiều chuyện của người không được thuận lợi như vậy đâu-.”

Ngân Diện nhìn ra Văn Thanh cố ý tác hợp cho hãn với Hạ Thanh, trở nên lạnh lùng. Như băng sương ngưng đọng ngàn năm.

Người hãn thích là nàng, chẳng lẽ nàng không hiểu được?!

Lại còn đẩy hãn cho người khác!!

Hãn tất nhiên biết nếu không có Hạ Thanh, rất nhiều chuyện của hãn không thể thuận lợi như thế, nhưng mà, hãn đối với Hạ Thanh chỉ có quan hệ hợp tác chứ không có bất cứ cái gì khác

Hãn đối với Hạ Thanh, căn bản là không có cảm giác. Đúng là bởi vì như thế, hãn mới đối xử với Hạ Thanh lạnh lùng -, bởi vì không thích nàng, cho nên không thể cho nàng bất cứ hy vọng mong manh nào.

Nếu để nàng nuôi hy vọng, tương lai không thành, đó mới là sự đả thương sâu sắc nhất đối với nàng.

Nhìn mặt mũi Ngân Diện trở nên lạnh lẽo, Hạ Thanh vội vàng với nói Văn Thanh: “Hạ Thanh đâu dám là tri kỷ của công tử! Hạ Thanh chẳng qua chỉ là một thuộc hạ thôi, được công tử để ý, Hạ Thanh tất nhiên phải dốc hết sức lực cho công tử -. Tuyết Linh Các lúc này vẫn còn công việc, Hạ

Thanh không thể ở lâu, Hạ Thanh cáo lui.” Nói đến đây, trong lòng có một ít ân lương, kỳ thật nàng hiểu, chẳng qua chỉ là không chịu thừa nhận.

Hắn không muốn cho nàng một chút hy vọng, nàng không được hy vọng không đâu. Sau khi nói xong lập tức quay đầu, chạy theo đường ra, nước mắt chậm chậm tuôn.

Nhìn Hạ Thanh chạy xa dần, Văn Thanh đột nhiên thương cảm không nói lên lời. Ai, nữ tử này khéo léo, đối nhân xử thế cũng tốt -, lại gặp phải con người lạnh lùng như Ngân Diện.

“Người thật là tuyệt tình đối với nàng!” Văn Thanh nói nhỏ.

“Nàng biết cái gì chứ!” Ngân Diện lạnh lùng quát, sắc mặt xanh mét: “Cái gì cũng không biết, đừng tự tiện làm mai làm mối. Nếu yêu Hạ Thanh, ta sẽ nói với cô ấy, ta không yêu cô ấy, nói ra, chẳng lẽ không phải là hại cô ấy!”

“Ta...” vừa nói, đã thấy Ngân Diện phi thân đi rồi.

Nhớ lại lời hắn nói, đúng là rất có lý, Văn Thanh chậm rãi nhắm mắt, có lẽ, nàng đã sai lầm! Một chữ tình này, nàng không thể giải, cũng không được giải.

Nhưng mà, cũng chỉ là bởi vì thấy Hạ Thanh si tình như thế, trong lòng không đành lòng thôi.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 96: Tươi Cười Trả Lời.

Thất Thân Làm Thiếp

Sau ngày đó, không chỉ có nàng biến hóa, chốn giang hồ biến hóa còn nhiều hơn cả nàng.

Phượng Cô thuận lợi ngồi lên chiếc ghế mình chủ võ lâm, hơn nữa, còn thuận lợi ép Mộ Dung Kiềm xuống đài, khiến hắn thất bại thảm hại, không còn khả năng đông sơn tái khởi.

Vốn là Mộ Dung Kiềm tìm Chu Nguyệt Nhi về, muốn lấy Nguyệt Nhi ra uy hiếp Phượng Cô, không ngờ Phượng Cô dùng chiêu đường lang bộ thiên, hoàng tước ở phía sau. (bọ ngựa rình ve, hoàng tước đứng sau)

Chu Nguyệt Nhi kia, thật ra là Phượng Cô cố ý buông lỏng sự bảo vệ để thả đi, mục đích để lúc cần đứng ra làm chứng.

Vòng cuối cùng của đại hội, chỉ còn lại có Phượng Cô cùng Mộ Dung Kiềm hai người phân cao thấp, Phượng Cô trực tiếp lấy ra một quyển chứng cớ lên đánh cắp từ nhà Mộ Dung Kiềm, đánh Mộ Dung Kiềm rơi xuống đáy hồ, một hồi ác chiến, kết thúc như vậy.

Nghe nói lúc Phượng Cô mang chứng cớ ra, Chu Nguyệt Nhi ngồi ở một bên, hai mắt ầng ậc nước, nhu nhược mà vẫn hết sức chính trực.

Nghe xong tất cả, Nguyệt Nhi chậm rãi đứng lên tố cáo Mộ Dung Kiềm, giang hồ đồn rất nhiều nhân sĩ võ lâm nghe mà xúc động.

Nghe xong mọi chuyện, Văn Thanh chỉ cười một tiếng, mang theo châm chọc, sở trường của Chu Nguyệt Nhi không phải diễn kịch thì còn là cái gì chứ?

Nói vậy vở kịch vì đại nghĩa diệt thân này, nhất định rất xuất sắc? Chỉ tiếc là không thể xem tận mắt, thật là tiếc nuối.

Mộ Dung Kiềm nhất định không thể ngờ, lại có thể thất bại thảm hại như thế -. Hơn nữa lại thua trong tay nữ nhân của mình -.

Lúc ấy Mộ Dung Kiềm lọt vào sự vây đánh của nhân sĩ giang hồ, căn bản không thể chống lại, sau đó, rơi xuống vực. Vậy đấy, một kẻ lắm mưu nhiều kế, chỉ tính sai một bước, cuối cùng chỉ có thể ôm hận mà chết.

Phượng Cô trở thành minh chủ võ lâm, trong vòng nửa tháng, chinh đồn toàn bộ đội hình của Phượng Vũ Cửu Thiên -, công tác trọng điểm là, chuyển vào trong Chiến Thành, trong Chiến Thành, xây dựng một tòa sơn trang Phượng Vũ Cửu Thiên thật lớn, trên sườn núi không xa Lạc Nhật Nhai là bao, khí thế hùng tráng, quan sát được mọi ngọn núi nhỏ hơn xung quang. Nghe nói rất hao tài tốn của, nhưng mà đối với Phượng Vũ Cửu Thiên mà nói, chẳng có gì đáng kể.

Thứ mà Phượng Vũ Cửu Thiên không thiếu nhất, ... Chính là tiền.

Có một điều kỳ quái là, Mộ Dung Kiềm đã bỏ mình, nhưng Phượng Cô lại không cưới Chu Nguyệt Nhi vào cửa, đây là chuyện duy nhất mà nàng không lường được.

Nàng một mực cho là, một khi Mộ Dung Kiềm đã chết, Phượng Cô sẽ ngay lập tức rước Nguyệt Nhi vào nhà, hay là Chu Nguyệt Nhi cố tình rụt rè, tính bày trò?

Chỉ có khả năng này nghe còn có lý một chút -.

.....

Nhưng mà Văn Thanh đã đoán sai hoàn toàn.

Không phải Chu Nguyệt Nhi cố tình rụt rè, mà là Phượng Cô từ đầu đến cuối, không chịu đề cập đến chuyện sẽ cưới Chu Nguyệt Nhi dù là nửa chữ.

Chu Nguyệt Nhi, cứ như vậy không danh không phận sống ở Phượng Vũ Cửu Thiên, thành một quả phụ.

Cũng không có ai biết, trong lòng Phượng Cô đến tột cùng là nghĩ cái gì, vì sao có được mỹ nhân rồi, lại gạt sang một bên, chẳng quan tâm chút nào.

Mà người thống khổ nhất –, còn ai ngoài Chu Nguyệt Nhi, cả ngày lẫn đêm mong chờ Phượng Cô mở miệng, Phượng Cô hết lần này tới lần khác không mở mồm, hơn nữa còn giống như là đang trí, quên rồi.

Bản thân Nguyệt Nhi lại không dám mở miệng đi hỏi, chỉ sợ phá hư hình tượng của mình trong lòng Phượng Cô.

Nhưng cứ không hỏi không đề cập không phải biện pháp.

Nguyệt Nhi ba lần bốn lượt mình ngôn ám dụ, Phượng Cô thì giống như kẻ ngốc, luôn nghe không hiểu lời của Nguyệt Nhi, khiến Nguyệt Nhi hận hằn bầm gan tím ruột, nhưng vẫn muốn duy trì hình tượng ôn nhu đơn thuần, cho nên cũng chỉ có thể nói bóng nói gió, không dám nói quá lộ liễu.

Chu Nguyệt Nhi nhìn vẻ mặt biểu tử lo lắng, liền hỏi: “Biểu tử, gần đây tử làm sao vậy, giống như đang có tâm sự với ai?”

“Không có gì, chỉ có điều cứ ăn nhờ ở đậu ở đây, trong lòng khó tránh khỏi có chút không nở.” Chu Nguyệt Nhi nhắm mắt, nũng nịu nói, rồi lại giơ lên cặp mắt mờ sương, mảnh mai yếu đuối không chịu nổi.

Chu Nhu Nhi làm sao mà không hiểu Nguyệt Nhi nghĩ cái gì, nhưng mà Nhu Nhi cũng không chịu nói.

Một tháng sau đó, Phượng Cô không một lần đề cập đến chuyện cưới Chu Nguyệt Nhi, hơn nữa đối với Chu Nguyệt Nhi dần dần lãnh đạm, rất ít khi chủ động gặp Nguyệt Nhi, ngay cả khi thấy Nguyệt Nhi, cũng lạnh lùng như băng, không hề nùng tình mật ý như trước?

Nhìn thấy vậy, trong lòng Chu Nhu Nhi mừng thầm còn không kịp, hơi đâu nói hộ Nguyệt Nhi?

Hơn nữa đối với chuyện sẩy thai, nghi vấn trong lòng Nhu Nhi càng ngày càng đậm, nếu như Thượng Quan Văn Thanh không rơi xuống vực, Nhu Nhi sẽ không đào xới chuyện đó, nhưng nghe thấy chuyện Thượng Quan Văn Thanh rơi xuống vực. Nhu Nhi cảm thấy phải suy nghĩ cho kĩ lại từ đầu đến cuối.

Nếu như mọi chuyện thật như Thượng Quan Văn Thanh đã nói, vậy phải giải thích chuyện sau khi Văn Thanh trúng độc như thế nào, nếu Văn Thanh không rơi xuống vực, có thể nói là Văn Thanh dùng kế nghi binh, nhưng mà Văn Thanh lại nhảy xuống vực, khiến những lời đó trở nên vô cùng đáng tin.

Hơn nữa, hôm trước đại phu chẩn bệnh cho Nhu Nhi có nói một câu, khiến Nhu Nhi phải lưu tâm, đại phu lúc ấy chỉ thở dài và vô tình – nói một câu “Chỉ là rơi xuống nước, cũng kịp thời cứu lên, theo lý thuyết sẽ không bị sẩy thai-.” Một câu nói kia, Nhu Nhi vẫn đặt ở trong lòng, Nhu Nhi vẫn có ý định sẽ đi hỏi chuyện vị đại phu đã an thai cho mình, có phải vì thân thể của chính mình quá yếu ớt nên mới thế. Đại phu lại nói, lúc hãn an thai cho Nhu Nhi, thai khí của Nhu Nhi rất ổn định, không giống như những trường hợp dễ dàng sẩy thai, hơn nữa còn nói cảm thấy không giải thích được bệnh trạng của Nhu Nhi sau khi sẩy thai.

Liên tục những nghi vấn đó, khiến Nhu Nhi buộc phải suy đoán, còn hoài nghi thật nhiều. Chỉ tiếc lúc ấy không kịp thời thăm dò tình trạng bản thân, để đến hôm nay thật khó để điều tra ra sự thật.

“Biểu tỷ sao lại nói lời đó, hai ta là chị em họ, sao lại phân biệt như vậy! Tỷ cứ an tâm ở đây đi!” Chu Nhu Nhi chậm rãi nói.

Trong tay cầm một khung thêu nhỏ, không ngừng thêu một bông mẫu đơn đỏ thắm.

Trong mắt Chu Nguyệt Nhi loang loáng một giọt lệ, nhưng rồi lại biến mất.

Trong lòng Nguyệt Nhi vô cùng oán hận, Nguyệt Nhi làm sao có thể nhìn không ra Chu Nhu Nhi cố ý không đề cập chuyện của Nguyệt Nhi với Phượng Cô.

Nhưng mà việc này không thể đề cập trắng trợn, đã không thể hạ thủ với Phượng Cô, thì chỉ có thể hạ thủ từ Nhu Nhi.

Chu Nguyệt Nhi khẽ rơi lệ, ưu thương nói: “Tỷ biết muội muội tốt, nhưng miệng lưỡi người đời rất đáng sợ, cứ như thế này không hay.”

“Tỷ tỷ, người khác muốn nói thế nào thì để kệ hănn, tỷ quan tâm đến làm gì.” Chu Nhu Nhi chậm rãi nói, bày ra bộ dáng không để ý, mắt nhìn chăm chú bức thêu, nhưng trong lòng rất rõ ràng tâm tư của Chu Nguyệt Nhi –, Nguyệt Nhi chẳng qua chỉ muốn mình đi tìm Phượng Cô nói chuyện, nhưng mà, Nhu Nhi này không phải kẻ ngu, phu quân không đề cập tới chuyện đó Nhu Nhi này vui vẻ còn không kịp, hơi đâu đi nói chuyện? Giúp tình địch mạnh nhất, Nhu Nhi này tuyệt đối không làm -.

Chu Nguyệt Nhi thấy Chu Nhu Nhi nhìn chăm chăm vào bức thêu, không liếc mắt tới mình đến một cái, trong lòng càng nhiều oán hận, vốn cho là Chu Nhu Nhi ngại ngùng vì quan hệ của hai người bọn họ, ít nhất

cũng phải nói sẽ đi hỏi Phượng Cô, kỳ thật Nguyệt Nhi cũng biết chẳng nên trông cậy vào Chu Nhu Nhi, chẳng qua là muốn Nhu Nhi đi thăm dò tình hình thôi, không thể ngờ được Nhu Nhi lại tuyệt tình đến vậy.

Ánh mắt chậm rãi tối lại, thở dài: ” Làm sao có thể mặc lời đồn của thế nhân! Mọi hình như đang bận, ta về phòng trước.” Vừa nói vừa nhẹ nhàng đi ra.

Chu Nhu Nhi chậm rãi ngẩng đầu, khóe miệng cong lên một nụ cười âm lãnh. Đàn bà mà nóng vội, vĩnh viễn không thể làm chuyện lớn -.

... ..

Tâm tư Phượng Cô lúc này, không người nào có thể biết, chỉ sợ ngay cả bản thân hẳn, cũng không biết được rõ ràng -.

Hoàng Kỳ một mực đi theo bên cạnh hẳn, nhưng cũng bắt đầu không rõ tâm tư gia – rốt cuộc là sao.

Nhưng mà có một điều Hoàng Kỳ dám khẳng định, Gia thích Thượng Quan Văn Thanh.

Bởi vì từ sau khi Thượng Quan Văn Thanh rơi xuống vực, gia mặc dù duy trì bộ dạng không sao. Nhưng mà Hoàng Kỳ cảm nhận được, gia thay đổi, trước đây – gia tàn bạo mà lãnh khốc vô tình, gia hiện tại –, không chỉ tàn bạo và lãnh khốc vô tình, còn thâm trầm đáng sợ, giống như không khí ngưng đọng, làm thế nào cũng không bay hơi.

Gia không còn thất tình lục dục, mỗi ngày xử lý chuyện của sơn trang, chuyện của mình chủ, công việc cứ không ngừng, giống như con quay, chuyển động không ngừng, hình như không cho hẳn lấy một khắc để nghỉ ngơi.

Mà Hoàng Kỳ, nhìn hẩn như vậy, trừ...ra đau lòng, còn đau lòng hơn hẩn, Hoàng Kỳ bắt đầu hối hận tại sao lúc đó không cứu Thượng Quan Văn Thanh, thật ra lúc đó, nếu Hoàng Kỳ muốn cứu Văn Thanh, hoàn toàn trong khả năng-. Chỉ vì chút tư tâm, hại bản thân, hại cả gia.

Kỳ thật Hoàng Kỳ chưa bao giờ nghĩ sẽ trở thành cái gì của gia, – thân phận gia cao quý như thế, với Hoàng Kỳ hẩn vừa là chủ nhân vừa là ân nhân, Hoàng Kỳ chỉ hy vọng có thể luôn ở bên hẩn, thế là đủ rồi.

Hoàng Kỳ không nên tâm sinh tư nghĩ -, là bởi vì nàng – tư tâm, mới khiến Gia như thế này.

Giờ phút này, Hoàng Kỳ chỉ hi vọng Thượng Quan Văn Thanh có thể sống lại, như vậy, gia sẽ không âm trầm xuống tinh thần thế này.

“Làm sao vậy? Có tâm sự sao?” Phượng Cô đang xử lý công vụ, lại nghe thấy Hoàng Kỳ ở phía sau sắc mặt biến ảo không ngừng, giống như đau giống như khổ, vì vậy thuận miệng hỏi.

Hoàng Kỳ bị Phượng Cô hỏi, bị dọa cho hoảng sợ, rồi sau đó nhẹ nhàng nói: “Không có, nô tỳ chỉ muốn nói gia bận rộn từ sáng, đã đến lúc nên nghỉ ngơi -.”

“Không cần!” Hẩn dứt khoát nói, rồi sau đó lại tiếp tục cúi đầu đọc trướng mục.

“Đã tra ra cái gì của Tuyết Linh Các chưa?” Đối với Tuyết Linh Các, hẩn một mực chưa từng yên lòng, bởi vì, cả Chiến Thành, cơ hẩn đều khống chế được, duy chỉ có Tuyết Linh Các, vẫn bí ẩn như vậy.

Hơn nửa ngày đó, Văn Thanh rơi xuống vực, hẩn một mực hoài nghi là có dự mưu -, hẩn hoài nghi, có phải hay không ... Phi Tuyết kia đã hại chết Văn Thanh. Bởi vì Văn Thanh mặc dù nhìn như mảnh mai gió thổi cũng

bay, thật ra rất kiên cường và quật cường, hoàn toàn không phải loại đàn bà nông cạn.

Đột nhiên nhảy xuống vực, điểm đáng ngờ nhất, chính là hết lần này tới lần khác, tuy là Phi Tuyết mời nàng đi nhưng hắc cũng đồng ý-, hơn nữa lúc Văn Thanh nhảy xuống vực -, tất cả các giang hồ nhân sĩ đều thấy rất rõ ràng, là chính nàng ấy tự mình nhảy xuống -. Cho nên hắc căn bản là không thể làm gì, hơn nữa lúc đấy là lúc tiếp nhận chức minh chủ võ lâm, cũng không nên gây chiến, huống chi còn là kẻ rất có tiếng tăm như Phi Tuyết.

Nhưng mà, không có nghĩa là chuyện này hắc sẽ bỏ qua như vậy, nếu như cái chết của Văn Thanh có kẻ dùng mưu, hắc sẽ mời người nợ nợ máu trả bằng máu!!

Nhìn bộ dáng Phượng Cô lộ sát ý -, Hoàng Kỳ cảm thấy đau lòng và khổ sở, nhưng dựa vào kinh nghiệm lão luyện nói: “Bẩm gia, cho đến bây giờ, vẫn không thể tra ra chuyện gì, nhưng mà, Tuyết Linh Các mới xuất hiện một nghệ nhân, nghệ danh Tình Thiên, chẳng những đẹp như thiên tiên, cầm kỳ thư họa thi từ ca phú không gì không giỏi, còn có giọng hát như dạ oanh! So với Phi Tuyết không kém chút nào.”

“Lai lịch thế nào?” Phượng Cô lạnh lùng hỏi. Ánh mắt chỉ nhìn chăm chú bên ngoài, ý nghĩ bắt đầu bay bổng, “Cầm kỳ thư họa thi từ ca phú không gì không giỏi, còn có giọng hát như dạ oanh “, những lời này, khiến trong đầu Phượng Cô hiện lên một bóng hình xinh đẹp, nàng, cũng từng được khen ngợi như vậy, tài nữ duy nhất của Vân Quốc, văn chương lai láng.

Trong lòng co rút đau đớn, chỉ vì hắc, khiến cho nàng tan biến như mây!

Tay Phượng Cô đập mạnh xuống bàn, ‘phanh’ một tiếng, sách vở trên bàn nảy lên quá nửa. Hoàng Kỳ chưa kịp đề phòng, bị dọa cho hoảng sợ,

nhìn thẳng vào Phượng Cô, một hồi lâu sau mới phản ứng lại được, gia xưa nay mặc dù thô bạo, nhưng chưa từng cuồng bạo, nàng, chưa bao giờ thấy hẳn có phản ứng quá kích như thế –.

Sửng sốt trong một thoáng, rồi sau đó quỳ xuống: “Gia!”

Phượng Cô cũng hiểu được bản thân quá mức kích động, từ từ giãn thần, rồi mới hỏi: “Có thể tra ra lai lịch của nàng ấy không?”

“Nô tỳ vô năng, Tình Thiên xuất đạo đã năm ngày, lên đài biểu diễn hai lần, nhưng mà vẫn không thể tra ra lai lịch của nàng ấy, giống như hiện ra từ không khí -, sau khi biểu diễn đều biến mất không tăm tích, lúc biểu diễn lại xuất hiện, thần bí giống như Phi Tuyết. Hơn nữa, khả năng gây náo động cũng y như Phi Tuyết!” Hoàng Kỳ nói, kỳ thật Hoàng Kỳ cũng vô cùng kỳ quái, nhưng không thể tìm ra, bởi vì, nơi mà Phi Tuyết và Tình Thiên biến mất, là trong rừng Dạ Lai Hương, mà rừng Dạ Lai Hương, trước kia có thể đi vào cũng đã không tra ra cái gì, hôm nay thêm độc trưởng, muốn đi vào là quá khó khăn.

Hoàng Kỳ làm sao hay biết một điều rằng, trong rừng Dạ Lai Hương, Ngân Diện đã dùng thuật mê cung bát quái, trước đây có vào cũng không tìm ra cái gì, chẳng qua là bởi vì, đối tượng bị theo dõi không hề rời khỏi đó.

“Cũng biến mất trong rừng Dạ Lai Hương?” Phượng Cô hỏi.

Hoàng Kỳ gật đầu: “Đúng vậy.”

“Tuyết Linh Các, thật sự không thể coi thường!” Phượng Cô híp hai mắt, ngăn lại vài tia tàn nhẫn, rồi sau đó nói: “Tốt, có lẽ phải đi gặp Tình Thiên thôi! Chỉ cần có người đi ra, sợ gì không tìm ra tung tích!”

Chuyện này, không nên kéo dài.

“Vâng, nô tỳ lập tức sai người đi an bài!” Hoàng Kỳ nói, rồi sau đó xoay người ra ngoài.

.....

Tuyệt Linh Các.

Noãn Hương Gian, bức rèm bằng ngọc buông xuống che màn lụa xanh bay bay.

Trong phòng một nữ tử có nụ cười như hoa, cổ dài nhỏ, rất mỹ lệ, da trắng hồng như da em bé, mái tóc dày và dài búi cao, cắm vào đó một cây trâm phượng bằng ngọc, làn mi cong dài, môi hồng răng trắng, đôi mắt long lanh như hồ thu, đa tình như nước, ngồi trước cây đàn, dung nhan an tĩnh, thân thể nhàn thục, nàng mặc một bộ váy màu hoa đào, sáng ngời mà cao quý, khoác lên người một mảnh sa màu tím nhạt, trong lúc đi lại, vô cùng đẹp mắt.

Nhìn nàng ấy giống như tiên nữ giáng trần.

Phượng Cô chỉ ngồi yên trên ghế, trong tay cầm một chén trúc điệp thanh, chậm rãi đưa lên, đổ rượu vào yết hầu.

Mỹ nhân như vậy, tất cả nam nhân nhìn thấy đều không còn khả năng kiềm chế, nhưng thật trái với dự đoán, hãn căn bản là không chút cảm động.

Vãn Thanh thật sự không ngờ, Phượng Cô lại không động lòng trước sắc đẹp, với gương mặt này của nàng hôm nay, hoàn toàn xứng đáng với bốn chữ tuyệt đại vô song -, thậm chí so với Chu Nguyệt Nhi, còn đẹp hơn một chút!

Bàn tay trắng nõn như tuyết nhẹ nhàng vén tấm rèm lóng lánh, thướt tha đi ra, môi cười yếu ớt, hơi hơi nhún mình thi lễ: “Phượng gia, Tình Thiên

có lẽ!”

“Tình Thiên cô nương quả nhiên danh bất hư truyền, tuyệt mỹ chi tư không ai bằng!” Phượng Cô khẽ cong đôi môi mỏng, cười mỉm, nhìn Văn Thanh chăm chú và nói.

“Tuyệt mỹ chi tư không ai bằng, nhưng lại không thể mê hoặc Phượng gia dù chỉ nửa phần!” Văn Thanh nhẹ nhàng cười một tiếng, cho người nhìn cảm giác vắng trắng lộ ra sau đám mây.

Không biết vì sao, nụ cười của nàng, dĩ nhiên khiến hắc ngấn ngơ như đã từng chứng kiến, nhưng mà rõ ràng không thể là nàng! Cái chết của nàng, hắc tận mắt nhìn thấy, hơn nữa, nàng cũng không có khả năng trở thành mỹ nhân khynh thành như này.

Hắc khẽ cười phủ nhận cảm giác trong lòng.

“Ai nói ta không bị mê hoặc?” Phượng Cô không nghiêm túc nhướn mày hỏi.

Văn Thanh cũng cười một tiếng, thanh âm uyển chuyển hàm xúc mang theo sự quyến rũ: “Phượng gia nói lời này thật đúng là chê cười, chỉ cần là người có mắt, đều nhìn ra được, Phượng gia không có nửa phần bị mê hoặc!”

Văn Thanh nói xong cũng không đợi Phượng Cô mở miệng, lại nói tiếp: “Nhưng mà cũng khó trách, trong nhà Phượng gia có hai đại mỹ nữ của Chiến Thành, một trong hai là Chu Nguyệt Nhi cô nương! Cũng khó trách Phượng gia đối với tư sắc của Tình Thiên –bất vi sở động!”

Giọng nói nhỏ nhẹ, một đôi mắt đẹp chẳng hề nhìn Phượng Cô.

“Ha ha, trái lại xem ra Tình Thiên cô nương đối với Cô hết sức hiểu rõ! Không biết có thể coi là tri kỉ không?” Phượng Cô hỏi, đôi mắt hắc, vẫn

nhìn Tình Thiên chăm chú, ít có nữ tử thấy hấn mà không bị vẻ đẹp trai của hấn làm cho bối rối, chỉ có Tình Thiên là đối với hấn không chút cảm động, con mắt còn chưa từng liếc hấn một cái. Thật là một nữ tử cá tính! Xem ra Tuyết Linh Các rất giỏi chọn nghệ nhân! Ai nấy đều là cực phẩm.

“Lời Phượng gia nói khiến Tình Thiên thụ sủng nhược kinh! Có thể trở thành tri kỷ của Phượng gia —, là phúc phận nhiều đời tu luyện của Tình Thiên! Chỉ sợ là Tình Thiên chỉ là một con hát, không thể với cao!” Văn Thanh cười yếu ớt nói, miệng tuy nói thụ sủng nhược kinh, trên mặt chả có nổi nửa phần thụ sủng nhược kinh.

Nàng nghe được, trong giọng nói Phượng Cô —, cũng không có nổi vài phần cảm giác, trái lại cảm thấy như đang âm mưu chuyện gì đó.

Bất quá cũng có thể đoán ra, tất là muốn thông qua nàng tìm ra bí mật của Tuyết Linh Các —, dù sao hấn cũng chưa từng buông tay trong việc tìm bí mật của Tuyết Linh Các —.

Nhưng mà, hấn muốn hạ thủ với nàng để tìm ra bí mật của Tuyết Linh Các —, nhất định phải tiếp xúc với nàng, mà điều này hoàn toàn phù hợp với nguyện vọng của nàng -.

“Có thể được Tình Thiên cô nương trở thành tri kỷ, phải nói là may mắn của Phượng Cô chứ!” Phượng Cô cong đôi môi mỏng cười khế, cũng không mang bất cứ... tình cảm gì, chỉ có dáng điệu phủ nhận. Ánh mắt hấn, vẫn liên tục dò xét nàng

Văn Thanh nhìn thấy hết, nhưng không nói nhiều, chỉ đến trước bàn, cầm lấy một chén rượu, nhẹ nhàng đưa cho Phượng Cô: “Khó có cơ hội Phượng gia để mắt đến Tình Thiên, Tình Thiên kính Phượng gia một chén!”

Phượng Cô gật đầu, tiếp nhận chén rượu, không chút do dự uống cạn, rồi sau đó cười rất thoải mái.

Lót dĩa vài chén rượu, hai người ngồi xuống.

Phượng Cô giống như lơ đãng hỏi han: “Tình Thiên cô nương là người ở đâu! Trong Vân quốc, chưa bao giờ nghe nói có mỹ nhân như cô nương!” Hắc cũng không trông cậy Tình Thiên sẽ trả lời thật, hắc hỏi như thế, chẳng qua là muốn ra vẻ bình thường, hơn nữa, cũng nhân tiện xem phản ứng của Tình Thiên –.

“Phượng gia chưa từng nghe nói cũng là bình thường, Tình Thiên không phải người Vân Quốc, mà là người Phong Quốc, phụ thân là thầy thuốc, định cư nơi thâm sơn, cực ít đi ra ngoài, thuở nhỏ trừ...thôn trang nhỏ gần nhà, Tình Thiên cũng cũng rất ít ra ngoài -, lần này đây chỉ vì phụ thân mắc bệnh qua đời, Tình Thiên lại bị kẻ ác hãm hại, suýt nữa mất đi sự trong sạch, may mà gặp được Phi Tuyết cô nương, được nàng cứu giúp, mới có thể tìm được đường sống trong chỗ chết, bởi vì đưa mắt không quen, vì vậy liền theo Phi Tuyết cô nương đi tới Tuyết Linh Các.” Văn Thanh nhẹ nhàng mà nói, câu chuyện này, chưa bao giờ nghĩ tới, nhưng cũng có thể trả lời lưu loát, xem ra, nàng cũng càng ngày càng giao hoạt.

Nhưng mà, không thay đổi cũng không được, vì báo thù, nàng phải trở nên mạnh mẽ. Nếu không, làm sao có thể đối phó với Phượng Cô, làm sao có thể đối phó với Chu Nguyệt Nhi?!

“Sao? Không ngờ Tình Thiên cô nương là người Phong Quốc? Lại còn là hành y thế gia? Thật là không ngờ! Xem ra Tình Thiên cô nương không chỉ tài nghệ vô song, còn am hiểu y thuật?” Phượng Cô cười nói, nhưng trong lòng hắc, đối với câu trả lời của nàng, nửa điểm cũng không tin, con gái của một thầy thuốc tầm thường, lại có thể cầm kỳ thư họa thi từ ca phú không gì không giỏi sao, thật quá miễn cưỡng gượng gạo!

Nhưng mà hắc không vội vạch trần nàng, sau này còn nhiều thời gian, hôm nay, cứ để nàng giữ lớp vỏ bọc này, tra ra Tuyết Linh Các mới là trọng yếu.

“Khiến Phượng gia chê cười!” Văn Thanh nhẹ nhàng mà đáp: “Tình Thiên mặc dù là xuất thân trong gia đình thầy thuốc, nhưng từ nhỏ đã không thấy thích được lý, trái lại cảm thấy hứng thú đối với thư họa, đối với lý chỉ biết sơ sơ bên ngoài.” Nghe ra Phượng Cô đang dẫn đo, nàng đáp thật trơn tru.

“Nữ tử có thể có tài văn xuất chúng, đã là ít có –!” Phượng Cô cười nói, ánh mắt như đang suy nghĩ.

“Được Phượng gia để mắt, không biết Tình Thiên có thể đàn một khúc cho Phượng gia hay không, để bày tỏ lòng biết ơn!” Văn Thanh cười hỏi, ánh mắt nhìn về phía Phượng Cô.

“Tốt!” Phượng Cô đáp.

Văn Thanh chậm rãi xoay người, đi về phía cây đàn, ngồi xuống, ngón tay khẽ đặt lên phím đàn, cổ họng ngân nga, một khúc Vạn Lý Lưu Thanh liền vang lên.

Thanh âm của nàng trong trẻo lại cộng thêm tiếng đàn, làm cho lòng người phải thổn thức.

Phượng Cô cũng không tự giác buông chén rượu trong tay xuống—, ngừng thần lắng nghe, đột nhiên có cảm giác mê say, tiếng đàn này, thanh âm này, dĩ nhiên mang theo vận vị của Văn Thanh, thanh nhiên như vậy đậm mặc như vậy

Nếu không phải dung mạo hai người khác nhau, hẳn thật sự cho rằng Tình Thiên là nàng.

Chỉ tiếc!

Khẽ thở dài! Trong lòng cảm thán càng sâu.

Nghe được tiếng thở dài của Phượng Cô cùng bộ dáng trầm trọng –, Văn Thanh có chút không hiểu, không hiểu sao hăn đột nhiên trở nên như thế, thật sự là kỳ quái.

Đàn xong một khúc, nàng chậm rãi đi ra, quan tâm hỏi han: “Xem ra Phượng gia tâm sự nặng nề, có phải nhớ đến chuyện buồn?”

“Ân!” Phượng Cô gật đầu, không nói tỉ mỉ, chỉ uống một hơi cạn sạch rượu trong chén.

Nhìn hăn mặc dù gật đầu đáp có, nhưng lại không nói rõ, Văn Thanh cũng không hỏi nhiều, nàng vốn không phải vì quan tâm Phượng Cô mà đến, chẳng qua là vì tiếp xúc hăn cho nên mới hỏi như thế -.

Vì vậy hăn không nói, nàng cũng không hỏi, chỉ cầm bình rượu, rót thêm một chén cho hăn: “Nhất túy giải thiên sầu, Tình Thiên chưa từng say, cũng không biết có thật không, nhưng mà, ít nhất, trong cơn say ngán ngủi có thể quên đi chuyện buồn!”

“Nhất túy, chỉ có thể giải nhất thời sầu thôi! Nếu có thể giải thiên sầu, trên đời còn có bi thương ly hợp sao!” Phượng Cô nói nhỏ, thanh âm mang theo vài phần trong trẻo lạnh lùng, nhất thời chạm đến vết thương trong lòng, có chút không chịu nổi, ai nói say có thể giải thiên sầu, chẳng qua là rượu vào càng sầu thêm!

Nhưng mà, hăn cũng chỉ có thể say một cơn say ngán ngủi trong buổi sáng này!

“Hát xong người phải đi, Cô không ở lại làm phiền nữa.” Phượng Cô nói xong trực tiếp đứng lên, chắp tay cáo từ, nỗi mất mát của hăn, không hy vọng sẽ để người ngoài chứng kiến. Hơn nữa, lần đầu gặp mặt, cũng không cần tấn công mạnh mẽ quá, từ từ tiến công, mới thú vị!

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 97: Nam Tử Là Ai?

Thất Thân Làm Thiếp

Nhìn hẩn lạnh lùng đi ra, Hạ Thanh cũng chậm rãi bước ra từ một góc tối: “Không ngờ hẩn đi nhanh như vậy, tên gia hỏa này thật là biết chừng mực! Đường gia của Phượng Vũ Cửu Thiên, đúng là không thể khinh thường -!”

“Lợi hại nhưng không phải cũng bị Hạ Thanh cô nương nhìn ra sao, chiêu dục cầm cổ tủng này (lạt mềm buộc chặt), dùng rất khéo léo, đủ để cầm tù trái tim-!” Văn Thanh khẽ cười một tiếng, trong mắt lóe lên tia sáng.

“Ha ha, ta chẳng qua là tiếp xúc với đám đàn ông xấu đã lâu, cho nên nhìn là hiểu, có một nghệ nhân từng nói: đối phó với nam nhân— cảnh giới tối cao không phải truy, mà là trốn, phản câu hồn kẻ, ha ha, ta xem hai người các người nói chuyện hay lắm, không thể không nhớ đến hai loài vật!” Hạ Thanh cười sáng sủa, trong mắt còn hiện sự trêu chọc.

Văn Thanh vừa nhìn bộ dạng Hạ Thanh –liền biết Hạ Thanh đang nghĩ gì, vì vậy nhẹ nhàng hỏi: “Không phải là hồ ly và lang sói chứ?” Không nghiêm túc nhường mày hỏi ngược lại, hỏi xong còn tự cười, kỳ thật đầu chỉ có Hạ Thanh có cảm giác này, chính bản thân Văn Thanh cũng có cảm giác này -.

“Người cũng tự nhận rồi đấy! Cũng biết bản thân mình nhìn đã thấy giao hoạt thế nào!” Hạ Thanh cười nói, nhưng cũng cảm thấy Văn Thanh

diu dàng trong sáng, nữ tử như vậy, mang theo ôn nhu, mang theo chân thành, chính là thứ khiến người ta động tâm nhất.

“Dưới tuế nhãn của Hạ Thanh cô nương..., ta làm sao dám không nói thẳng, chẳng lẽ lại chờ chút nữa bị ngửi ra mùi!” Văn Thanh cười một tiếng, đối với Hạ Thanh thích mùi thơm, cũng vô cùng để ý.

Hạ Thanh, quả nhiên là một người có cá tính.

Đi đến cửa sổ, đẩy ra, cười nói: “Người cũng đừng gọi ta là cô nương nữa, ta cũng sẽ không gọi người là cô nương, nếu không ngại, thì gọi thẳng tên đi! Nếu không, khách sáo như vậy, chỉ có xưng hô cũng phát mệt!”

Văn Thanh sau khi nghe xong gật đầu: “Được, Hạ Thanh!”

“Ân! Tình Thiên!” Hai người bèn nhìn nhau cười, tình nghĩa đâu chỉ trong lời nói.

“Người đoán, mấy ngày nữa hắc sẽ trở lại?” Hạ Thanh hỏi.

“Theo ta nghĩ, không đủ năm ngày, hắc sẽ không trở lại -!” Văn Thanh cười nói, mặc dù nàng không rõ trái tim đàn ông, nhưng vẫn biết được một ít mưu mẹo của họ, nhìn hắc mà nói, Phượng Cô, nhất định là bắt đầu “xài kẻ” với nàng rồi.

Nếu đã như vậy, nàng thật sự muốn xem, nàng cùng hắc, ai là người cao tay hơn?

Còn có Chu Nguyệt nhi, người đàn bà kia, nàng sẽ cho cô ta phải nếm trải cái gì gọi là thống khổ-! Cảm giác đau thấu tim gan!

“Sao? Tại sao người biết?” Hạ Thanh có chút ngoài ý muốn, không ngờ Văn Thanh nghĩ y như nàng, thật sự làm cho người ta ngoài ý muốn, không biết là Văn Thanh gặp may hay thế nào? Tuy biết Văn Thanh xưa nay

thông minh nhưng mà, vì sao có thể hiểu rõ tâm lý đàn ông thế? Bản thân Hạ Thanh là do quanh năm sống nơi yên hoa, sớm nhìn thấu tâm tư đàn ông, mới có thể đưa ra suy đoán chính xác thế!

“Năm ngày, thời gian vừa đủ— không dài không ngắn, nếu để quá lâu, sẽ mất thành ý, làm cho người ta cảm giác không có lòng, hơn nữa thời gian dài, cảm giác cũng sẽ phai nhạt; mà cách quá ngắn, lại cho người ta cảm giác chiếm được quá dễ dàng, chẳng qua là một kẻ phàm phu tục tử, không thể hiện được chỗ độc đáo của bản thân hẳn, thứ khó có được là thứ tốt nhất mà!” Văn Thanh chậm rãi phân tích nói, còn rất hợp tình hợp lý, giống như đi guốc trong bụng người ta, đọc thấu mọi ý nghĩ của Phượng Cô.

Hạ Thanh vừa nghe vừa gật đầu, trong mắt hiện lên sự tán thưởng vẻ, đợi cho Văn Thanh nói xong, nàng không khỏi khen ngợi cười một tiếng, mặt mày như nở ra: “Văn Thanh, thật không biết nên nói người như thế nào mới phải, tại sao người lại thông minh như vậy! Có thể dễ dàng đọc thấu tim gan kẻ khác, ai, ta nghĩ, Phượng Cô đến một ngày nào đó, sẽ hối hận, đã để mất một hiền thê như người! Người thông minh như vậy, làm bằng hữu của người là may mắn của ta, nếu là địch nhân của người, chỉ sợ ta sẽ không có ngày bình yên-!”

“Thanh, người ca ngợi ta quá lời rồi! Kỳ thật ta là bị ép buộc mà thôi, ta chưa bao giờ muốn làm khó ai cả -, nhân sinh trên đời, ngăn ngại ba thu, tội gì phải làm khổ bản thân, làm khó người khác! Nhưng mà ta cũng không ngu ngơ để mặc người ta khi dễ, chỉ là những kẻ đó cứ muốn gây thù chuốc oán!” Văn Thanh có chút buồn bã, nàng, chưa bao giờ là người hiếu thắng thích hơn thua, chỉ cần có thể thỏa hiệp -, nàng vĩnh viễn chọn lựa thỏa hiệp. Nàng sợ nhất là tranh đấu, nhưng mà hết lần này tới lần khác không như mong muốn.

Lần tổn thương này, nàng biết bản thân sẽ không có cách nào quên được
-.

“Nhân tâm hiểm ác, mặc dù người có thể bao dung với người khác, cũng không có nghĩa người khác sẽ buông tha cho người! Người có thể làm được như thế, đã rất giỏi rồi!” Hạ Thanh đau lòng nói: “Kỳ thật ai cũng có giới hạn của chính mình, giống như một chén nước, Nhược Thủy quá vụn toàn, cần phải tràn ra -, giới hạn của người, so với người khác là hơn nhiều rồi.”

Văn Thanh uốn chuyển cười một tiếng, nụ cười hàm chứa mấy phần bất đắc dĩ.

“Có đôi khi, có một số việc, khiến cho người ta không thể độ lượng nữa -, người cũng không cần vì chuyện đó mà khổ sở, ta còn phải đón khách, người cũng trở về đi!” Hạ Thanh nói.

Hạ Thanh đi rồi, Văn Thanh cũng nhẹ nhàng đi ra hậu viện.

Tuyết Linh Các, mặc dù là thanh lâu, nhưng lại vô cùng cao nhã, ngẫu nhiên có kẻ vô biên đến làm loạn, đều bị những người bảo vệ khống chế nhanh chóng.

Cho nên tuy là nơi buôn bán, lại không chút huyền ảo.

Trong đình trên đài, oanh ca yến hát, đẹp không sao tả xiết!

Nàng đi theo đường nhỏ về Tuyết Viên, con đường này chỉ cho nghệ nhân của Tuyết Linh Các đi, nên thế trên đường không gặp ai quấy rầy, Văn Thanh đưa mắt nhìn kĩ từng đình các.

Rất tinh xảo, rất đẹp đẽ.

Đột nhiên, Lan Anh –theo ở phía sau đột ngột ngừng lại, quát to: “Ai!” Thanh âm sắc bén, ánh mắt lợi hại.

Văn Thanh không chút sợ hãi, dường như đã sớm biết, vẻ mặt vẫn bình thản như trước.

Không người nào đi ra, Lan Anh phi thân một cái, vào trong rừng cây, rất nhanh sau đó, nghe thấy tiếng đánh nhau kịch liệt, Văn Thanh cũng đi vào rừng cây.

Chỉ nhìn thấy một nam tử mặc vải gấm cầm trong tay quạt nan ngọc, đang đánh nhau với Lan Anh, người này da trắng, dung mạo ôn nhuận, nhìn qua cũng nhã nhặn, cầm y ngọc quan, áo mũ chỉnh tề. Đôi mắt hoa đào, có vẻ yêu nghiệt hồ ly. Võ công của hắn cũng không kém chút nào, ở Tuyệt Linh Các, võ công của Lan Anh chỉ thua Hạ Thanh và Ngân Điện, trong giang hồ được tính là cao thủ hạng nhất-, nhưng chỉ có thể đánh tay đôi với hắn.

“Dừng tay!” Văn Thanh quát nhẹ.

Cả hai người ngừng lại.

Cầm y nam tử nhìn Văn Thanh chăm chú, nhưng lại không ngây dại như thông thường.

Văn Thanh hơi nhăn mặt, ánh mắt tên này, vô lễ phóng tứ, làm cho người ta cảm giác rất không thoải mái!

“Đỡ kiếm!” Lan Anh thấy hắn nhìn Văn Thanh chăm chú, càng giận dữ, trường kiếm trong tay lại rung lên, đâm thẳng về phía hắn.

Nam tử nhìn Văn Thanh chăm chú đến thất thần, suýt nữa tránh không được kiếm của Lan Anh —, lưỡi kiếm xẹt qua mặt hắn.

Thật may, nếu không, gương mặt yêu nghiệt đó mà bị thương thì thật đáng tiếc.

Vân Thanh giơ bàn tay trắng nõn lên: “Lan Anh, người tới là khách, hỏi xem vị công tử này có chuyện gì đã!”

“Người tới là khách?!” Lan Anh thở phì phì: “Ta thấy người tới là tặc thì có! Lén lút theo dõi cô nương, vừa nhìn đã biết bụng dạ khó lường!”

Cầm y nam tử không thèm để ý đến lời của Lan Anh, cố tình ra vẻ tao nhã, lại nhẹ nhàng phúi phúi quần áo, rồi sau đó bầy ra dáng vẻ nhã nhặn có lẽ nói: “Tại hạ là Bạch Vân Yên, nghe nói Tình Thiên cô nương phong tư thiên thành, thanh nhược hoàng oanh, trong lòng vẫn ngưỡng mộ không thôi, châu trực ở Tuyết Linh Các đã hai ngày, nhưng vẫn không thể nhìn thấy cô nương, vừa rồi nhìn thấy từ xa, vì vậy liền đi theo đến đây, không ngờ đã quấy rầy cô nương!”

Vân Thanh cười một tiếng: “Công tử muốn thấy thì gặp Hạ Thanh cô nương hẹn trước thời gian, cần gì phải chờ đợi khổ sở như thế?”

“Ha hả....” Vân Thanh nói xong, nam tử kia cười ngượng ngùng, nhưng vẫn nhìn Vân Thanh chẳng chút dấu giếm: “Giá trị con người cô nương xa xỉ, không phải người thường nào cũng có thể tiếp kiến!”

“Sao.... Tình Thiên không hề biết giá trị của bản thân lại cao đến vậy.” Vân Thanh thật sự không rõ giá cả của mình, chẳng lẽ thật sự rất cao sao? Đưa mắt nhìn Lan Anh hỏi, chỉ thấy Lan Anh gật đầu.

Dù là như thế, nàng xem Bạch Vân Yên này không phải người nghèo rớt mùng tơi, dù nàng không am hiểu về giá trị ngọc ngà châu báu, nhưng cũng nhìn ra được cây quạt nan ngọc của hân là thứ rất rất giá trị.

Nhưng nàng cũng không nói ra, chỉ là khẽ cười: “Sao, Tình Thiên thật sự không biết, nhưng Hạ Thanh cô nương vẫn là người làm chủ, nàng thu công tử nhiều ít thế nào, Tình Thiên cũng bó tay thôi, nhìn công tử là người văn nhã, không coi trọng hoàng kim, không nên tới nơi phong trần này.”

Vân Thanh nói đến đây, còn thêm một nụ cười nhạt: “Nếu Tình Thiên có chút quá lời, đều là vì muốn tốt cho công tử, hy vọng công tử sẽ không để ý.”

“Lời của Tình Thiên cô nương, khiến Vân Yên cảm kích sâu sắc, làm sao có thể để ý! Kỳ thật Vân Yên cũng không thường tới những nơi như này, chỉ là do nghe nói đến mỹ danh của cô nương, ngưỡng mộ không thôi, thật sự là không kiềm chế được, cho nên mới đi đến đây!” Bạch Vân Yên cười nói, đôi mắt hoa đào, mang ý cười, vẫn nhìn Vân Thanh chăm chú.

Mang theo si mê, quyến rũ như hoa đào.

Bạch Vân Yên này, cốt nhả khiến người ta phát phì, nụ cười nhạt trên môi Vân Thanh dần dần biến mất, có chút buồn bực.

Lan Anh thẳng thắn, trừng mắt nhìn Bạch Vân Yên: “Người nhìn đủ chưa! Chưa từng thấy ai lưu manh như người, áo mũ chỉnh tề nhưng đầy một bụng tà tâm!”

“Lan Anh cô nương, người nói sai rồi! Tình Thiên cô nương là giai nhân khuynh thành như thế, nếu có nam nhân nào không cảm động, chỉ có hai khả năng khả năng, một là hẳn không thích nữ nhân mà thích nam nhân, hai là hẳn cố tình giả vờ, giả đứng đắn, là loại ngụy quân tử. Nếu không nữa thì, hẳn đối với Tình Thiên có mục đích xấu xa mờ ám, mà ta, Bạch Vân Yên, không phải hai loại đó, ta thích Tình Thiên cô nương, ta không cần che dấu— lòng ái mộ của bản thân!” Bạch Vân Yên nói rất hợp tình hợp lý, mặc dù hẳn có vẻ hơi hợm hợm, nhưng mà lời của hẳn, mặc dù có chút ngụy biện, nhưng nghe cũng thấy rất thỏa mãn-.

Bởi vì, mặc dù lời hẳn nói, tuy là không chính đạo, nhưng cũng có lý -.

Vân Thanh cười một tiếng: “Xem ra, Bạch công tử rất chân thành!”

“Đương nhiên!” Bạch Vân Yên nghe được Văn Thanh tán dương, tay rung lên, cây quạt cán ngọc lay lay, rồi sau đó đặc ý nói.

“Ha hả.... ” Văn Thanh bị – hành động của hã khiến cho cười một tiếng.

“Tình Thiên cô nương, tại hạ có một thỉnh cầu, không biết cô nương có thể đáp ứng tại hạ không?” Bạch Vân Yên đột nhiên nói.

“Sao? Công tử có thỉnh cầu gì, cứ nói, Tình Thiên nếu có thể giúp, thì sẽ đáp ứng!” Văn Thanh đối với ... nam tử này, trái lại vô cùng hứng thú, trên đời này, có mấy ai mặt dày như hã.

Nàng thật sự không biết hã sẽ thỉnh cầu điều gì?

“Kỳ thật điều thỉnh cầu này cũng không tính là quá đáng, hơn nữa cô nương chỉ cần gạt đầu là được-.” Bạch Vân Yên cười nói, đôi mắt hoa đào dính chặt lấy Văn Thanh như nhựa đường, chăm chú nhìn Văn Thanh từ trên xuống dưới, một khắc cũng không ly khai.

” Công tử nói đi?” Văn Thanh hỏi, nàng không rõ, ... Bạch Vân Yên này, đến tột cùng muốn thỉnh cầu nàng cái gì, mà chỉ cần nàng gạt đầu?

“Cô nương không đáp ứng, Yên làm sao có dũng khí dám mở miệng thỉnh cầu!”

Bạch Vân Yên vẫn không nói, hóa ra là muốn Văn Thanh đáp ứng mới nói. Nhưng mà Văn Thanh thấy hã chẳng giống loại người không có dũng khí nói ra lời chút nào.

Hơn nữa còn xưng hô thân thiết, chẳng qua mới nói mấy câu, từ “Tại hạ” đã đổi thành “Yên”.

“Không dám hứa bừa, Tình Thiên không dám làm, cũng không thể làm, nếu công tử không có dũng khí nói ra, Tình Thiên cũng không miễn cưỡng, nếu không còn chuyện gì khác, Tình Thiên cáo từ trước!” Văn Thanh không phải loại dễ bị lừa gạt, hẳn không nói, nàng cũng không hỏi nhiều.

Nàng, chờ hẳn tự động nói ra.

Vừa nhẹ nhàng quay đầu, Bạch Vân Yên đã hô một tiếng: “Tình Thiên cô nương nàng đợi một chút, ta nói ta nói!” Bạch Vân Yên cũng không ngờ Tình Thiên lại thông minh như thế, chỉ vài ba câu, đã khiến hẳn phải đầu hàng!

Nếu nàng đi thật, chẳng phải phí công hẳn rình mò sao? Vì vậy vội vàng cản Tình Thiên lại.

“Kỳ thật Yên cũng không dám thỉnh cầu điều gì to tát, chỉ muốn cô nương lên hát một bài. Ta nghĩ rộng lượng cô nương, chắc sẽ không cự tuyệt?” Hẳn vội vàng nói, vẻ mặt cực kì hi vọng.

Văn Thanh thật muốn phì cười, hẳn thỉnh cầu điều này, thật đúng là làm cho người ta dở khóc dở cười, nàng còn tưởng là thỉnh cầu gì đặc biệt, điều thỉnh cầu này, cũng chỉ như đa số người khác thôi?

Vừa định mở miệng cự tuyệt, đã thấy hẳn nói tiếp: “Tình Thiên cô nương, Yên đã dùng hết dũng khí để nói ra-, hy vọng cô nương không làm cho Yên thương tâm a!” bộ dạng của hẳn, rõ ràng chẳng nhìn ra được thương cảm nào, nhưng lúc nào cũng kể lễ thương tâm lắm.

Văn Thanh không bị lời của hẳn ảnh hưởng, chỉ nói: “Cái... này chỉ sợ Tình Thiên phải bó tay, bởi vì... Tình Thiên không làm chủ được chuyện này, Tình Thiên vào đã vào Tuyết Linh Các, phải nghe theo sự an bài của Tuyết Linh Các —, nếu Tình Thiên tự ý làm chủ, lên đàn hát cho công tử nghe, chỉ sợ sẽ làm hỏng quy củ của Tuyết Linh Các —, thỉnh công tử thứ lỗi!”

Hắn nói – uyển chuyển, nàng nói lại càng uyển chuyển. Trong tích tắc Bạch Vân Yên có chút ngạc nhiên, đôi mắt hoa đào lộ vẻ đau thương: “Tình Thiên cô nương, chỉ là lén thôi mà -, chỉ cần nàng không nói, ta không nói, sẽ không có ai biết được. Yên thật là rất ngưỡng mộ phong tư của Tình Thiên cô nương -, đã tới mức ngày quên ăn đêm quên ngủ! Chỉ cầu cô nương thành toàn Yên một lần này!”

“Người có biết buồn nôn không vậy! Ta ở... Tuyết Linh Các đã lâu như vậy, vẫn chưa từng thấy ai mặt đầy mà còn nói chuyện buồn nôn như người! Tình Thiên cô nương đã nói không được, người vẫn còn quấy rầy!” Lan Anh không chịu được nữa, quát lên, ánh mắt bắn ra lửa!

“Tình Thiên cô nương, nàng cũng nghĩ vậy sao?” Bạch Vân Yên chớp mắt, ra vẻ đáng thương muốn khóc nhìn Văn Thanh hỏi.

Văn Thanh thật sự không chán ghét như vậy, hắn thật sự là rất giỏi chiêu quần quýt si mê, làm cho người ta có chút chống đỡ không được.

Bất quá nàng vẫn chưa trả lời, Lan Anh đã quay sang Bạch Vân Yên quát: “Nét mặt cô nương đầy vẻ chán ghét như vậy mà người còn không nhìn ra sao? Vẫn còn ở đây quần quýt si mê, không có tiền còn bắt chước người ta đến Tuyết Linh Các, thật sự là bái phục người! Người thật là.....”

Văn Thanh nghĩ tính tình Bạch Vân Yên đảo thật ra cũng không xấu, lại bị chửi mắng như thế, liền thấy mắt hắn lóe tia tức giận.

Cây quạt nan ngọc vung lên, Lan Anh nổi giận dùng dùng đã nói hết những lời muốn nói, Văn Thanh giật mình quay đầu nhìn lại, liền thấy Lan Anh đứng yên như tượng không nhúc nhích, mắt mở trừng trừng, mồm liên tục mở ra đóng vào mà không thốt được tiếng nào.

Mặt nàng chuyển lạnh, quay sang nhìn Bạch Vân Yên, ngược lại còn thêm kính trọng hắn. Vừa rồi còn xem thường hắn, xem ra, hắn không phải

loại người bỏ đi, chỉ sợ là lúc này đánh nhau với Lan Anh đã cố ý nhường, nếu không phải võ công cao hơn Lan Anh rất nhiều, làm sao có thể chỉ một chiêu đã điểm á huyết và tĩnh huyết của Lan Anh!

“Công tử xem ra là thâm tàng bất lộ nha!” Văn Thanh cười trong treo lạnh lùng, chậm rãi nói.

“Nha hoàn này nói nhiều quá, làm cho người ta không thể yên tĩnh! Cô nương sẽ không tức giận chứ?” Hắc nói, căn bản là không trả lời câu của Văn Thanh.

Văn Thanh cũng không cho hắc cơ hội giả vờ, thẳng thắn đề cập vào vấn đề chính: “Ta có tức giận, nhưng không phải vì công tử điểm á huyết của Lan Anh, dù sao Lan Anh cũng hơi quá lời. Ta giận, là vì công tử rõ ràng võ công cao cường, là tại sao phải giấu giếm? Vừa rồi còn giả vờ ngang cơ với Lan Anh, ta có thể lý giải là công tử đang đùa cợt không?”

Bạch Vân Yên giả ngu không muốn trả lời vấn đề này, vì trả lời thế nào cũng không hay, hắc đúng thật có ý giấu giếm võ công, nhưng mà nha hoàn kia quá đáng, hắc mà không trừng phạt nha hoàn đó, thì thật là làm nhục thân phận của hắc, cho nên mới ra tay.

Nhưng mà nhìn ánh mắt Tình Thiên kiên quyết như thế -, biết là không đáp không được, vì vậy suy nghĩ, chậm rãi nói: “Tình Thiên cô nương cần phải biết người trong giang hồ ai cũng biết đánh nhau -, nếu để lộ thân thủ với kẻ khác, chỉ sợ sẽ bị khiêu chiến liên miên, vì tránh ... phiền phức, Yên đều giấu thân thủ -, đối với cô nương không liên quan gì-.”

Giải thích của hắc, vừa nghe cũng biết là giả -, nhưng mà Văn Thanh nhìn bộ dáng của hắc, cũng biết hỏi cũng chẳng ra, vì vậy không hỏi nữa.

Chỉ thân nhiên nói: “Lần này coi như là Lan Anh thất lễ, thua trong tay cao nhân! Xem như đã bị giáo huấn, công tử giải huyết cho Lan Anh đi!”

Người như vậy, nàng chọc không nổi, nàng cũng không muốn chọc vào hắn, một cái kẻ võ công cao cường, lại có bộ dạng đẹp như vậy, chẳng lẽ lại là người bình thường!

“Cô nương đừng giận mà! Xem như Yên – không đúng, ra tay không thỏa đáng! Mong cô nương thứ lỗi!” Bạch Vân Yên ngược lại còn lui một bước, cười cầu hòa.

“Bạch công tử nói quá lời, là Lan Anh vô lễ trước, không phải lỗi của công tử, nhưng mà Tình Thiên muốn cáo lui rồi.” Văn Thanh nói, chỉ cười nhạt, lộ vẻ vô tình.

Nhìn ra Tình Thiên thật sự tức giận, Bạch Vân Yên không nói nhiều nữa, giơ cây quạt lên, giải á huyết của Lan Anh.

Lan Anh vốn là người nóng nảy, bị hắn điểm huyết thì tức vô cùng, mới được giải huyết, trường kiếm trong tay đã ra khỏi vỏ, kiếm thế như hồng, tấn công mãnh liệt, có chút liều mình.

Dù kiếm thế Lan Anh hung mãnh, Bạch Vân Yên chỉ dùng cây quạt nan ngọc tứ lạng bạt thiên cân, nhẹ nhàng đảo qua, hóa giải hết kiếm thế.

Lan Anh càng giận dữ, kiếm trong tay liên tục đâm tới, vô cùng hung mãnh, nhắm thẳng vào mặt Bạch Vân Yên. Bạch Vân Yên chỉ đứng đó, thản nhiên đưa quạt, liền đỡ được kiếm tới.

Lan Anh thật sự là rất kích động, không nhận ra mình không thể làm địch thủ của hắn, có dũng cũng vô mưu, Văn Thanh vội vàng hô: “Lan Anh! Dừng tay! Người thua thế còn chưa đủ sao!”

Văn Thanh rất ít khi nói chuyện, vì vậy tiếng nói rất uy nghiêm, làm Lan Anh sợ hãi, cả thân lui xuống, đứng bên cạnh Văn Thanh.

Vân Thanh hơi hơi đi thi lễ, rồi sau đó quay sang Bạch Vân Yên nói: “Bạch công tử, thật sự thất lễ, Tình Thiên còn có việc, không giữ nữa, yêu cầu của công tử, Tình Thiên vô luận như thế nào cũng không thể đáp ứng, nếu như công tử thật sự thích nghe Tình Thiên hát, Tình Thiên tin tưởng năng lực của công tử, luôn có biện pháp nghe được -.

Vân Thanh nói xong lôi tay Lan Anh, đi ra hậu viện.

Nhưng trong lòng rất là khó hiểu, ... Bạch Vân Yên này, có lẽ phải điều tra hẳn. Thân thủ như thế, trong chốn giang hồ, tại sao lại vô danh?

Bạch Vân Yên không đuổi theo nữa, chỉ đứng tại chỗ, nở một nụ cười nghiền ngẫm, quạt nan ngọc trong tay nhẹ nhàng lay động, ngược lại vô cùng tao nhã cao quý.

Đột nhiên phía sau hẳn nhảy ra một tên thư đồng 13-14 tuổi, trên mặt mang theo ý cười, nhìn theo ánh mắt của Bạch Vân Yên: ” Tại sao công tử không đuổi theo? Ai nha! Nhưng mà phải công nhận Tình Thiên cô nương lớn lên thật đẹp, nụ cười khuynh đảo chúng sinh, thật sự là hồi đầu nhất tiểu bách vị sinh! Thật sự là làm cho không người nào có thể không thương!”

Bạch Vân Yên dùng quạt gõ lên đầu hẳn: ” Con nít ranh biết cái gì! Hồ ngôn loạn ngữ, sách không chịu đọc, cái gì gọi là hồi đầu nhất tiểu bách vị sinh, đó là hồi mâu nhất tiểu bách mị sinh! Cô gái như thế, không từ ngữ nào diễn tả được -!”

“Không từ ngữ nào diễn tả được, thế cái gì diễn tả được?” tiểu thư đồng không giải thích được ngắc đầu hỏi.

Bạch Vân Yên nhớ đến ánh mắt Tình Thiên lạnh nhạt bình tĩnh thông minh, chậm rãi nói: “Đây là một loại hàm súc, một loại khí chất, đã sớm siêu thoát khỏi vẻ đẹp hời hợt-! Không ngờ Vân Quốc lại có cô gái như thế, chuyến này không tính là phí công, hơn nữa còn thu hoạch được rất nhiều!”

Tiểu thư đồng nghe Bạch Vân Yên – nói cũng không hiểu, nhưng vẫn ghi nhớ. Trong lòng thầm nghĩ, có thể vấn đề là ở chỗ hẵn chưa đủ tuổi, phải nhớ cho kỹ, tương lai lớn lên chắc sẽ hiểu.

“Công tử tại sao không mời nàng? Lại thỉnh cầu uất ức thế này? Chúng ta đâu có thiếu tiền?” Tiểu thư đồng đối với hành động vừa rồi của Bạch Vân Yên không hiểu được, liền hỏi.

“Người biết cái gì?! Làm sao có thể nói là uất ức, nếu không phải như thế, nàng làm sao có ấn tượng với ta!” Nói xong lại dùng quạt gõ lên đầu tiểu thư đồng, rồi sau đó xoay người đi.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 98: Được Thấy Tà Phong.

Thất Thân Làm Thiếp

Bên trong tuyết viên, tiếng đàn róc rách, một khúc nhạc đón sớm mai, nhẹ nhàng sáng rõ như gió xuân, cảnh vật có đẹp, là đẹp từ trong tâm của người ngắm mà ra.

Văn Thanh nhàn nhã dạo chơi trong tuyết viên đánh đàn, mấy ngày nay, tuyết viên có không ít ánh mắt nhìn qua lại, không hiểu là có ý gì?

Khóe miệng khẽ nhàn nhạt một nụ cười, bộ dạng ngang ngược.

Nhẹ nhàng dừng ngón tay trên dây đàn, dừng khúc nhạc.

Lúc này, một gã thị vệ chạy đến: “Tình Thiên cô nương, đã tra ra được người mà cô nương muốn tìm.”

“A?” Mặt Văn Thanh sáng ngời, mừng rỡ, vội vàng hỏi: “Người đó ở đâu?”

“Theo thông tin tra hỏi được, hắc song ở trong Mộ Dung sơn trang.”
Tên thị vệ nói nhẹ gần tai Văn Thanh.

Mộ Dung sơn trang? Trong lòng Văn Thanh vô cùng kinh ngạc, Mộ Dung Kiềm không còn tại, hắc vẫn còn ở Mộ Dung sơn trang làm cái gì? Chẳng lẽ là...?

Thấy tên thị vệ còn định nói thêm gì, Văn Thanh nhẹ tay ngăn lại: “Không cần nói gì nữa, mau thu xếp, ta muốn gặp hần.”

“Nô tài ngay lập tức thu xếp.” Thị vệ kia sau khi nói liền lui đi.

Văn Thanh không thể không bội phục Ngân Điện, trong Tuyết Linh Các này, người nào làm việc cũng rất tốt, khó trách chỉ là một nghệ quán lại có vị trí vững chắc trong giang hồ, không hề thua kém các môn phái khác, quả là có lý do của nó.

Lúc xế chiều đã thấy tên thị vệ chạy lại báo, đã thu xếp xong xuôi cuộc gặp mặt.

Buổi tối.

Trong lòng có chút mong đợi, khuôn mặt tươi cười của Tà Phong kia, không biết khi nhìn thấy nàng sẽ có cảm giác gì đây?

Màn đêm buông xuống, trong tuyết viên an tĩnh, mùa hè, không có gió vô cùng nóng bức, ngay cả buổi chiều cũng không có chút gió nào. Văn Thanh đóng cửa phòng, thay bộ đồ màu đen, lẳng lặng chờ đợi tin tức.

Nơi này nhìn quanh đều là thích khách, để chu toàn, nàng âm thầm theo mệnh lệnh Lan Anh tạo ra hỗn loạn, sau đó âm thầm lặng lẽ rời đi, rồi đi tìm Tà Phong.

Phỏng đoán lúc này Tà Phong đang chuẩn bị cho việc báo thù, thập phần kín đáo, mà lại có người tìm ra, sợ rằng sẽ có khả năng phá hỏng chuyện của hần.

Mà lại có người đi theo, thật không thuận lợi.

Đột nhiên, giữa màn đêm yên tĩnh mà hắc ám tuyết viên lại phát sáng, tiếng chém giết dần vang lên, Văn Thanh nhẹ nhàng trốn sau cửa sổ, nhìn

qua cửa sổ khê quan sát tình hình bên ngoài.

Ngay lập tức nghe tiếng người hô, bảo vệ tốt Tình Thiên cô nương. Tiếng nói mang sự nghiêm trọng, rồi sau đó một nữ tử mặc đồ tím từ cửa chính phi thân ra, chạy thẳng vào Dạ Lai Hương viên.

Văn Thanh nhìn ra phía chỗ cây tùng bách, mấy người như điểm đen trên bầu trời đêm, chợt lóe lên rồi đi.

Văn Thanh khé miệng cười một tiếng, thập phần đắc ý, những người này cùng với nàng đi một hướng tới Dạ Lai Hương viên, ngoài cửa, cả đám người chạy theo.

Nàng lúc này mới nhảy xuyên cửa sổ, nhảy hướng cửa hông đi.

Ngoài cửa có 4 kẻ võ vệ cùng gật đầu hành lễ, Văn Thanh nhìn bọn họ, ý không cần đa lễ, rồi sau đó cùng nhau nhắm hướng Mộ Dung sơn trang chạy đi.

Nàng tuy rằng nhẹ người nhưng việc chạy thế này rất khổ cực, chưa tinh thông, vì vậy 2 bên tả hữu thị vệ liền mang nàng phi thân. Đi được một lúc, vì không tiện lộ mặt, nàng liền cầm một mảnh khăn đen che mặt đi.

Không nghĩ tới Mộ Dung Kiềm làm không ít chuyện xấu, nhưng cũng có không ít điều tốt, chuyện hãm làm trái lại lại có lợi. Những kẻ mà hãm trợ giúp không phải là không có người chân chính. Theo tin tức dò la được thì sau khi hãm chết, trong chốn giang hồ có mười mấy hiệp sĩ, ngay cả Tà Phong, một mực ở lại Mộ Dung sơn trang, tựa hồ mưu đồ bí mật gì đó, đang chờ thời cơ mà đi.

Lần này dễ dàng hẹn được Tà Phong cũng là bởi vì hãm trước mắt cần tin tình báo từ Tuyết Linh Các, cho nên việc lợi dụng trao đổi này, hai bên đều tâm ý.

Cùng với người dẫn đường vào chánh đường, đã thấy Tà Phong ngồi đó, trên mặt không có biểu lộ gì, nhưng là cả người tiều tụy vô cùng.

Trong mắt... không hề có một tia minh quang sáng lạn, mà đầy đau thương hận ý. Xem ra, nàng cùng Mộ Dung Kiềm gặp chuyện không may, đối với hắn, thật sự là đả kích quá lớn.

Trong lòng nàng vô cùng khổ sở, Tà Phong....! Khiến nàng không biết như thế nào cho phải, thật sự muốn mở miệng cho hắn nói, nàng còn sống.

“Nói đi! Muốn ta trộm vật gì?” Tà Phong hỏi, âm thanh mang theo sự lạnh băng vô tình Văn Thanh chưa bao giờ nghe qua, rất chói tai.

Nàng mang theo kinh ngạc nhìn hắn, nhìn trong mắt hắn, thật sâu, có sự chán ghét cùng khinh thường, không biết là hắn hiện tại như thế nào?

Sau đó chậm rãi nói: “Ta muốn trộm đồ, đối với hiệp sĩ “Nhất Trận Phong” mà nói, là việc dễ dàng.” Lời nói trong trẻo, chậm rãi.

Tà Phong nguyên đối với Tuyết Linh Các có ấn tượng không tốt, hôm nay bọn họ tìm tới cửa, muốn mời hắn đi trộm đồ, hắn đã khinh thường, tuy nói Tuyết Linh Các không có danh tiếng gì tốt, nhưng tình báo chuẩn mật, người trên giang hồ đều biết.

Mặc dù cùng bọn họ nói chuyện, nhưng suy nghĩ của hắn đang phiêu rất xa, trong một thời gian ngắn, hắn không có chút yên ổn, Văn Thanh chết, đối với hắn, là chuyện không thể nào chấp nhận được.

Hắn không thể nào tin nổi, con người ấy, thông tuệ vô song, thiện lương ôn nhu, một nữ tử kiên cường như thế, lại rời hắn đi, hắn có cảm giác, nàng vẫn quanh đây, không có rời hắn đi.

Trời cao sẽ không thể tàn nhẫn như thế, khiến nàng chịu nhiều thống khổ như thế, rồi lại bắt nàng rời khỏi nhân thế.

Đột nhiên, trong đầu nghe được âm thanh trong trẻo mềm nhũn kia, hấn lấy làm kinh hãi, mãnh liệt ngẩng đầu lên, nhìn nữ tử trước mắt kia.

Âm thanh này, nhớ thương, là bạn với hấn từng đêm, hấn không lầm, là Văn Thanh! Là Văn Thanh.

Cả người hấn đột nhiên như được thắp sáng, vô cùng hào hứng, hướng về hắc y nữ tử hài lòng gọi: “Văn Thanh!”

Văn Thanh không hề nghĩ tới, chỉ nghe tiếng nàng, Tà Phong đã nhận ra. Đây đây đúng là bạn tương trí, khiến cả thân nàng chấn động.

Trong lòng đầy suy nghĩ, chưa kịp thốt nên lời thì một thị vệ bên cạnh đã cất tiếng thức tỉnh nàng: “Tà Phong đại hiệp có lẽ nhận lầm, đây là Tình Thiên cô nương của chúng ta! Không phải Thượng Quan Văn Thanh.”

Tên thị vệ nói đúng, cái tên Thượng Quan Văn Thanh ở tại Chiến Thành này, người biết không ít, huống hồ Tuyết Linh Các là một tổ chức tình báo lớn, rõ ràng là biết rõ.

“Không thể nào... nàng... tiếng nói này, là của Văn Thanh, dù có hóa thành tro ta cũng nghe được!” Tà Phong chăm chú nhìn vào mắt Văn Thanh, mang theo tia hi vọng: “Thanh nhi, Thanh nhi.... Người là tất cả của ta.”

Văn Thanh trong lòng kích động không cách gì bình ổn được, như một mãnh hổ, hận không thể mang những khao khát kia vọt ra. Ngực phập phồng không chừng, nhìn ánh mắt kia của Tà Phong, càng cảm thấy bản thân mình quá nhẫn tâm.

Đối với tấm chân tình của hấn, nàng chỉ có thể lén gạt đi.

Nhưng không thể ngờ gặp mặt lần này, chỉ nghe giọng của nàng Tà Phong cũng nhận ra, hấn khẳng định như thế.

Nhìn hắc y nữ tử trước mặt trầm mặc không nói, Tà Phong vẫn không từ bỏ ý định, lại hỏi: “Thanh nhi, người đúng không? Người có gì không thể nói với ta sao?”

Vân Thanh không thể nhìn hắc, đành nhìn chỗ khác, giọng mang vài phần trầm: “Tà Phong công tử sợ là nhận nhầm người, ta không phải là Thượng Quan cô nương, là là Tình Thiên của Tuyết Linh Các.”

“Không! Không thể nào! Ta không thể lầm, tiếng nói này, ánh mắt này, ta tuyệt đối không nhận lầm!” Tà Phong đứng lên, ánh mắt thành khẩn nhìn Vân Thanh, như sợ nàng sẽ biến mất.

Vân Thanh có chút bất đắc dĩ, nhưng lúc này, chưa phải lúc thích hợp để nói cho hắc,

Không thể làm gì khác hơn là tiếp tục lừa dối, vì vậy quay đầu, nhẹ nhàng cười một tiếng, cời dải lụa mỏng trên mặt xuống, lộ ra một khuôn mặt nghiêng thành nghiêng nước, tuyệt đẹp.

Khuôn mặt kia, nhỏ xinh, làn mi như liễu, môi như hoa hồng, nhưng dù mỹ, vẫn không phải giai nhân trong lòng hắc.

Mặt của hắc, chậm rãi trầm xuống, đôi mắt vừa có sức sống đột nhiên trỗi xuống.

“Quả nhiên không phải.” Hắc nặng nề nói. Sau đó cả người đổ trên ghế.

“Rầm.” Tiếng động vang lên. Tiếng động ấy dội thẳng vào lòng Vân Thanh.

Nhưng nàng không thể lộ ra thương tâm, đành tự an ủi lương tâm, nhẹ nhàng nói: “Đúng vậy, ta không phải người mà công tử tìm! Khiến công tử thất vọng rồi.”

Tà Phong tựa như không có nghe lời nàng nói, tự nhủ: “Là ta ngây thơ, rơi xuống Lạc Nhật nhai, sao còn có thể sống! Làm sao mà có thể còn sống được.”

Hắn vừa nói, tay dùng sức đấm mạnh trên bàn.

Vân Thanh thật sự không đành lòng nhìn bộ dáng hắn, vì vậy nhẹ nhàng nói: “Tà Phong công tử là bởi vì nghe giọng nói của ta giống của cô nương Thượng Quan, vậy hãy xem Tình Thiên là Thượng Quan cô nương, cùng nhau nói chuyện phiếm đi.”

“Người sao có thể cùng Thanh nhi so sánh.” Tà Phong giận dữ, bốc hỏa, mang theo lửa giận tới trước Vân Thanh.

Vân Thanh trong lòng thực sự không biết muốn khóc hay cười, Tà Phong này... nàng phải thế nào mới tốt đây.

Ai!

Trong lòng nàng không khỏi thở dài, thật sự không biết nên nói gì, tương lai nếu hắn biết Tình Thiên lúc này chính là Vân Thanh, hắn sẽ thế nào?

Lại nói, nàng không thể so sánh cùng với chính bản thân mình.

Sự thật, nàng hôm nay, so với trước đây đẹp hơn vài phần.

Người này, đôi mắt thật quái lạ!

Đại mỹ nữ lại bị hắn khinh thường như thế!

Nhưng trong lòng vốn đã mềm như mật...

Nàng khẽ thở dài.

Tà Phong! Luôn khiến nàng vui mừng như thế sao.

Tà Phong nhìn nữ tử trước mắt, bị hấn nói thế không những không nổi giận mà còn cười, hơn nữa nàng cười, lại càng giống Văn Thanh.

Nhàn nhạt, ngọt ngào, như gió thổi qua ao sen trong đêm hè, mang đến một mùi thơm ngát, u mát, một cảm giác tĩnh an.

Không khỏi, nghĩ rằng Văn Thanh đang tồn tại trong nữ tử kia.

Nhìn nàng cười nhạt như vậy, khiến hấn nghĩ rằng đối với nàng, hấn như một trò cười.

Tà Phong trong lòng lại xấu hổ, mắt mở trừng hướng về Tình Thiên: “Người cười gì chứ? Đối trá, ta bị người làm cho khó chịu, người còn muốn gì! Không giận mà còn cười, ngu ngốc ư!”

Văn Thanh lại cười càng sáng lạn, như vậy mới đúng là tính cách của Tà Phong, mang theo ti ti giao hoạt, liên thập phần thành thực: “Ta không có giận, kỳ thật công tử có bề ngoài mê hoặc, làm Tình Thiên vô cùng mừng rỡ, trên đời khó có người như vậy.”

Tà Phong nhìn kỹ nữ tử này, xinh đẹp khuynh thành khỏi bàn, nhưng quan trọng là, nụ cười của nàng, quá lạnh nhạt, mà ôn nhu, làm người khác thấy dễ chịu.

Trên người nàng, có khí chất của Văn Thanh.

Cho nên, hấn quyết định, không bài xích nàng nữa.

“Người tính tình không tệ a!” Hấn tán thưởng nói.

Văn Thanh trong mắt lóe lên một tia giao hoạt, cười nói: “Lời công tử tán dương, Tình Thiên không dám nhận.”

“Bất quá, so với Thanh nhi của ta, vẫn còn kém một chút.” Hắc nói tiếp một câu, lại khiến Văn Thanh dờ khóc dờ cười, nói hồi lâu, vẫn cố làm nàng thành trò cười.

Lại nhìn hắc, trên khuôn mặt bị tổn thương ấy, một đôi mắt đau đớn.

Thấy bộ dạng này của hắc, Văn Thanh thập phần thấy khổ sở, nhưng lại không biết an ủi hắc cách nào, vì thế đành yên lặng, chờ đợi hắc.

Tà Phong thở dài một tiếng, cuối cùng trở về vẻ ban đầu.

Văn Thanh, đúng là không có cách nào trở lại. Trong lòng đau đớn, nhưng không thể biểu lộ trước người ngoài được.

Vì vậy, lạnh lùng nói: “Nói đi! Người muốn ta giúp người trộm cái gì?”

Văn Thanh nhìn hắc, cuối cùng dừng cười, nhẹ nói: “Ta muốn là đàn cổ Hồng Ngọc của Phượng Vũ Cửu Thiên!” Kỳ thật nàng hôm nay chỉ là muốn gặp hắc, không hề cần biết hắc có đồng ý không.

Nhưng, hắc là thần trộm, với thân phận người xa lạ, muốn hắc trộm, cũng khó, vì thế nàng không thể chọn chuyện quá đơn giản, nhưng cũng không thể quá khó.

Quá khó khăn sợ hắc gặp chuyện không may, mà đơn giản thì lại sợ hắc sinh nghi.

Nghĩ tới nghĩ lui, nàng nhớ kỹ trước kia ở Phượng gia đã từng thấy qua đàn cổ Hồng Ngọc, thật sự thích, hơn nữa, chắc cũng là trân bảo.

Nhưng, trân bảo, chỉ là một thanh kiếm, hắc nhất định không ngờ tới sẽ có người đi trộm, nhất định không phòng bị.

“Đàn cổ Hồng Ngọc?” Tuy nói như thế, Tà Phong vẫn có chút hoài nghi, dù sao, là người Tuyết Linh Các, đều không đơn giản, chỉ là trộm một

cây đàn, cần gì phải tìm đến hần?

“Đúng thế.” Văn Thanh khôn khéo nhìn Tà Phong, trong lòng cười thầm, Tà Phong này, bình thường rất thẳng thắn, nhưng tâm tư không hề nhỏ.

Vì vậy liền giải thích: “Không trách công tử cảm thấy kì quái, ở Tuyết Linh Các cao thủ nhiều như mây mưa, nhưng vì sao không tự bản thân đi trộm đồ, là do có nguyên nhân, nhưng nguyên nhân gì, tha thứ cho Tình Thiên không thể nói thẳng.”

Không phải nàng không muốn nói, mà tạm thời nàng không nghĩ ra được một lí do gì hết, nếu nói dối quá nhiều, sợ lộ ra sơ hở, tốt nhất không nên nhiều lời, tránh bị lộ.

Nói như vậy, mang theo vài phần bí mật, làm người khác khó đoán.

Nàng không quên tiếp lời: “Tà Phong công tử sợ sao? Không dám nhận ư?”

Phép khích tướng, quả là không tệ.

Tà Phong rất kiêu ngạo, nàng quá rõ.

Quả nhiên, mặt hần khẽ chuyển, giọng đầy ảm ức: “Thiên hạ có gì mà Tà Phong ta không dám trộm! Vật gì chỉ cần ta muốn trộm ắt trộm được.”

Văn Thanh vừa nghe, cười: “Một lời đã định.”

“Đương nhiên!” Tà Phong gật đầu nói, trộm đồ đối với hần rất thú vị, hôm nay chưa thể báo thù, ít nhất hần cũng cố để vui vẻ.

“Công tử muốn thù lao thế nào đây?” Văn Thanh hỏi? Nàng muốn biết, hần rốt cục muốn làm gì? Chỉ sợ hần xúc động, hại chính mình.

Người can đảm nhất, cũng có lúc gặp chuyện không may.

“Ta muốn thù lao, người cũng phải có chút liên quan.” Tà Phong nói xong liếc mắt nhìn bốn tỳ nữ bên nàg.

Văn Thanh biết hẳn không muốn cho nhiều người biết, vì vậy nói với mấy người bên cạnh: “Các người ra canh cửa chờ ta.”

Những thị vệ này ngày thường được huấn luyện nghiêm chỉnh, nghe Văn Thanh nói, không nói được gì, nhanh chóng thối lui khỏi phòng.

Nhìn đám người đi ra, Văn Thanh ngẩng đầu nhìn Tà Phong: “Nói đi.”

“Ta muốn có được chứng cứ phạm tội.” Tà Phong tàn nhẫn nói. Hẳn lúc này, cùng mười mấy vị hiệp sĩ khác đang sưu tầm lại chứng cứ phạm tội ở Phượng gia, nhưng những việc này, không có chút dấu vết, manh mối nào cả.

Đúng lúc Tuyết Linh Các tìm đến cửa, mà Tuyết Linh Các nổi danh tình báo, cho nên hẳn mới đáp ứng nhu cầu của bọn họ.

“Có thể.” Văn Thanh sáng khoái đáp. Nhưng trong lòng yên tâm rất nhiều, may là hẳn không có xúc động gì, chỉ muốn thế.

Tìm những chứng cứ phạm tội.

Nhưng phương pháp này, chỉ sợ không hữu dụng, bởi vì nàg biết, Phượng gia, hẳn lòng dạ độc ác, nhất định sẽ không để lại dấu vết gì.

Hẳn là loại người, thù giết lẫn hơn bỏ sót, không buông tha một ai.

Nhưng dù như thế, nàg vẫn đáp ứng Tà Phong tìm chứng cứ.

Nhưng những chứng cứ, không biết có đúng không, mặc dù hẳn ác danh, nhưng rõ ràng chính trực, làm chuyện xấu không hề che giấu, giết

người là giết người, đoạt tài là đoạt tài, chưa bao giờ nửa phần xấu hổ.

“Hảo! Ba ngày sau ta sẽ đưa đàn cổ Hồng Ngọc đến Tuyết Linh Các.”
Tà Phong nói, vẻ mặt hứng thú.

Văn Thanh yên tâm, hăn phần chấn thể là tốt.

Thấy không còn sớm, vì vậy từ biệt rồi trở về Tuyết Linh Các.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 99: Chương Quặc.

Thất Thân Làm Thiếp

Hồ Thanh Ngọc, địa danh nổi tiếng ở Chiến Thành.

Hồ nước sáng như ngọc, mùa hè năm nào cũng nở đầy hoa, thài liên nữ hát hay múa giỏi, cảnh kia, đẹp không sao tả xiết.

Thời điểm này, có một số đông người đến du ngoạn.

Trong đó, có một thuyền, toàn thân đen như mực, nhìn kĩ mới biết được giá trị xa xỉ, thuyền được làm bằng gỗ quý vô cùng.

Đầu thuyền đang ngồi một nam một nữ.

Đều là xinh đẹp như tiên nhân.

Nữ tử khóe miệng khẽ cười, ánh mắt trong suốt nhìn hồ, yên lặng mà an tường.

Nam tử lại nhìn chăm chăm nữ tử, trong mắt phượng kia, có một tia đánh giá, một tia nghi ngờ, hắc cười mà như không cười.

“Phượng Gia sao lại một mực nhìn ta vậy?” Cảm thấy ánh mắt kỳ quái của hắn, Văn Thanh quay đầu lại hỏi, giọng nói thanh thúy. Nàng đoán không sai, Phượng Cô giáo hoạt, cứ ngày thứ tư lại đến tìm nàng.

Hơn nữa một mực muốn cùng nàng một thuyền thưởng ngoạn.

Nàng vừa gia nhập nơi này, cũng đã nói với mọi người, chỉ cần có tiền có thể mời nàng đi cùng, đương nhiên, cũng có khi nàng sẽ đồng ý mà không cần phải có tiền. Nàng có thể đáp ứng, nhưng phải tôn trọng nàng.

Kỳ thật lúc này chính là bởi vì Phượng gia mời nàng.

Nhưng cũng thuận lợi, chỉ bất quá, dạo này hăn đến liên tục, thực sự là phiền nàng quá nhiều.

“Cảnh đẹp mỹ nhân, muốn đến để thưởng ngoạn.” Phượng Cô chăm chăm nhìn nàng, không có chút xao động trong mắt, ẩn chứa suy nghĩ. Trong ngón tay thon dài chén rượu như chuyển động, trông thật đẹp.

Văn Thanh đột nhiên phát hiện, hăn rất thích hành động này, ngón tay nhẹ nhàng di chuyển, mắt phượng híp lại, mang theo nhiều phần nguy hiểm.

“Đa tạ Phượng Gia khách lệ.” Nàng không chút nhả nhó, cầm lấy bầu rượu rót cho hăn thêm một chén.

Rượu ngon tinh khiết rót ra.

Văn Thanh cũng thuận miệng cầm một chén lên mà uống, cũng không dám uống nhiều hơn, mặc dù trữ lượng của nàng không tồi. Để chén rượu xuống, cười nói: “Phượng Gia muốn nghe khúc gì?”

“Tùy cô nương.” Phượng Cô lãnh đạm nói, nhưng mắt chăm chú nhìn Văn Thanh, tựa hồ như muốn kiểm tìm điều gì đó trên khuôn mặt của nàng.

Văn Thanh tự nhiên cười một tiếng, sau đó nói: “Tức cảnh, tiểu nữ xin đàn một khúc!”

Nói xong điều chỉnh đàn, một khúc nhạc thanh thoát từ đầu ngón tay vang lên, chậm rãi.

Mặt hồ trống trải, âm thanh lại càng thêm phần trong trẻo.

Âm thanh tuyệt diệu như vang trên mặt hồ, khiến người nghe không khỏi si mê.

Tâm đường như cũng đã bắt đầu bay lên.

Nhưng Phượng Cô chỉ lẳng lặng ngồi một chỗ, một tay nâng cằm, dáng vẻ nhàn nhã, có đôi chút híp mắt, tuy nhiên vẫn không ngừng quan sát Tình Thiên.

Càng xem, càng nghe, trong lòng hẩn nghi hoặc càng sâu, đôi mày gần như dựng đứng lên.

Nữ nhân trước mắt này, lại khiến cho hẩn thấy ý chí quật cường đâu đây, hội chung một chỗ.

Hẩn không phải là kẻ ngu ngốc, thanh âm này, hẩn không phải không hiểu, nếu hôm đó là hoài nghi, thì đêm nay là khẳng định.

Trên đời, không thể có người nào có thể tạo ra âm thanh như thế.

Mặc dù dung nhan nàng hoàn toàn cải biến, nhưng, ánh mắt của nàng, không thể thay đổi được, trên người còn có vài phần như cũ.

Đêm hôm đó sau khi trở về, hẩn một mực hoài nghi nàng chính là Văn Thanh, bởi vì nụ cười kia, liền cho người đi điều tra, Phong Quốc vốn dĩ không có! Nữ tử này rõ ràng nói láo.

Văn Thanh nhảy xuống Lạc Nhật nhai, là chuyện quá mức ly kỳ, mặc dù nàng ác độc, mất đi hài nhi là đả kích quá lớn, nhưng nàng không phải loại người dễ dàng tự tử như thế, nàng rất kiên cường, điều này hẩn biết rõ.

Lại thêm một điểm, hôm trước. Hẩn cho người đi thám thính Lạc Nhật nhai, không nghĩ tới, ở giữa nơi này, có một thạch động, là một thế giới

khác.

Phát hiện này, khiến hấn lại càng hoài nghi.

Hôm nay, mời nàng đến hồ Thanh Ngọc này, cũng là để thử thăm dò nàng.

Một khúc đàn xong, Văn Thanh ngẩng đầu nhìn hấn: “Phượng gia?”

“Không tệ, không tệ.” Phượng Cô đem chén rượu nhẹ đặt xuống, rồi sau đó vỗ tay tán thưởng, trong mắt không chỉ tán thưởng mà còn có hàm ý sâu xa, mang theo chút thăm dò.

Văn Thanh hiểu rõ ý tứ trong đôi mắt kia, nhưng lại tự tin ngay nàng biết, mặc dù dung nhan mình đã thay đổi nhưng tiếng nói nhất thời khó đổi, Phượng Cô đúng là nghi ngờ, nhưng, nàng đã sớm dự liệu, phòng bị trước. Không hề sợ hấn thăm dò, thoải mái đón nhận sự dò xét của hấn.

“Tình Thiên cô nương ngay cả tiếng hát cũng tuyệt vời, khiến bao người bị hấp dẫn, chi bằng, Tình Thiên cô nương cho chúng ta nghe một khúc “Liễu sao thanh” được không?” Phượng Cô cười nhẹ, thoát nhìn thực như người muốn nghe đàn.

Văn Thanh âm thầm mắng hấn một tiếng hồ ly!

Liễu sao thanh, không phải là trước nàng từng đàn cho hấn nghe chứ! Xem ra, hấn thực sự muốn thăm dò đến cùng.

Nhưng, nàng sẽ không chần, một khúc hát đàn hai lần, hấn sẽ có cảm giác gì đây

Lướt trên mặt đàn, khẽ hát.

Một khúc Liễu sao thanh chậm rãi vang lên, Văn Thanh không nhìn hấn, nhưng cảm nhận được ánh mắt hấn đang thăm dò nàng.

Nàng không ngại cất lên tiếng hát.

Để xem, hân có thể thăm dò được gì?

“... Tất nhiên nghỉ ngơi văn, đa tình nhiều hơn cảm, không làm gió trăng!” thanh âm thanh thúy, từng từ như châu ngọc.

Trong khi hát, nàng khẽ ngẩng đầu lên nhìn, hân, đúng là đang chăm chú theo dõi nàng.

Bắt gặp ánh mắt hân, nàng thấy khẽ cười một tiếng, tựa hồ như đã tính trước.

Văn Thanh cũng cười một tiếng tự nhiên.

Phượng Cô sau đó chỉ vào nàng nói: “Thượng Quan Văn Thanh!”

“Xem ra Phượng gia nhận nhầm người, ta nói rồi, ta là Tình Thiên, không phải Thượng Quan Văn Thanh!” Văn Thanh cũng cười nói lại.

Phượng Cô đột nhiên giận dữ, hung tợn nhảy lên, nắm lấy cổ tay nàng, tàn nhẫn nói: “Không cần dối trá! Ta nhận ra người rồi! Chỉ cần thay đổi dung nhan, người cho rằng ta không nhận ra người sao?”

Mặt hân chậm rãi gần sát nàng, nhất tự nói, trong mắt hiện lên ý uy hiếp.

Một bên Lan Anh thấy như thế, quát to một tiếng, sẵn kiếm đã rút ra, phía sau cùng 8 võ vệ đồng thời giơ kiếm.

Phía sau Phượng Cô, Hoàng Kỳ cùng Lãnh Sâm đã sớm cảnh giới.

Văn Thanh nhẹ hướng mắt về Lan Anh nói: “Không cần thế, Phượng Gia không phải loại người hàm hồ, đừng manh động. Có chuyện gì sẽ làm ảnh hưởng tới quan hệ Tuyệt Linh Các và Phượng Vũ Cửu Thiên.”

Lời này nói với Lan Anh cũng là đối với Phượng Cô.

Ngụ ý rằng, Tuyết Linh Các không phải dễ động tới.

Phượng Cô lạnh lùng cười một tiếng: “Không cần nói nhiều, nữ nhân của ta, ta còn không nhận ra sao!” Hắc nói xong, đôi môi hung hãn lao về phía Văn Thanh hôn ngẫu nghiêng.

Nụ hôn này, mang đầy oán hận, mang đầy sự phát tiết, đầy tình ý, hôn cuồng liệt, hôn cuồng si, phảng phất khiến cả người bị thiêu đốt.

Phượng Cô giống như người khát lâu ngày gặp nước, hung hăng hôn Văn Thanh, mang theo phát tiết, trừng phạt việc nàng rời đi.

Nàng là người của hắc, nàng không được phép rời hắc đi!

Không cho! Hắc tuyệt đối không cho phép!

Văn Thanh tránh không kịp, hoàn toàn không ngờ hắc lại làm hành động này, sững sờ hồi lâu mới hoàn hồn.

Cánh tay bị hắc khống chế chống cự.

Ba!!!

Chỉ nghe một âm thanh dữ dội vang lên, tất cả tĩnh lặng.

Phượng Cô chậm rãi rời đôi môi ướt át kia, ánh mắt tàn khốc nhìn Văn Thanh, hung hăng nói: “Người dám đánh ra!”

Kỳ thật chính bản thân Văn Thanh cũng kinh hãi, nàng chưa bao giờ hung ác đánh một ai, vừa rồi, nàng đã đem toàn bộ khí lực ra mà đánh hắc.

Ai kêu hắc đột nhiên làm trò phóng tứ vô lễ như thế!

Nàng không còn nghĩ được gì hết, đột nhiên vươn tay đánh hắc.

Nhìn trên mặt hắn 5 ngón tay đỏ tươi, nàng có chút hối hận, bản thân tự trách mình quá xúc động.

Nhưng nghe hắn nói những lời hung ác thì lại bình tĩnh lại.

Là do hắn vô lễ trước, lúc này, nàng đã không còn là thê thiếp của hắn, hắn dám vô lễ ư? Dám quát mắng nàng.

Nghĩ đến đây, trong lòng đã kiên định, ánh mắt trong trẻo nhìn hắn, giận dữ đáp: “Phượng gia, người rất vô lễ! Tình Thiên tuy sớm lưu lạc phong trần, nhưng đã nói trước, bán nghệ không bán thân, Phượng gia sao lại khinh bạc! Tình Thiên không chịu nổi.”

“Người rõ ràng là Thượng Quan Văn Thanh, còn muốn làm bộ sao! Tiếng nói này, ánh mắt này, không thể nào dối trá được! Ánh mắt Phượng Cô tàn nhẫn như đao, nhìn vào mắt Văn Thanh: “Nhất là, ánh mắt lúc này, giống hệt như xưa, kiên định bất khuất!”

Phượng Cô đột nhiên dùng sức, cả người Văn Thanh nhanh chóng dựa vào lòng hắn.

Chỉ kém nửa phần, cả 2 liền dính vào nhau.

Văn Thanh trên mặt càng tức giận, trong lòng lo lắng, không nghĩ tới Phượng Cô dám khẳng định như thế! Nhưng, nàng sẽ không thừa nhận!

“Phượng gia, người hãy tôn trọng ta một chút!” Văn Thanh lạnh lùng cắt lời. Trùng mắt nhìn hắn.

Kiểm trong tay Lan Anh đã thẳng tắp hướng đến sau lưng Phượng Cô, hắn không hề nhúc nhích, nhanh chóng, Hoàng Kỳ phía sau đã chặn đi.

Các võ vệ khác thấy vậy, nhao nhao cầm kiếm tới.

Kiểm đao nổi lên.

Thuyền vì 2 bên đánh nhau mà rung chuyển, khó đứng yên chân.

Văn Thanh lo lắng, nếu như đánh nhau, kiểu gì cũng không lại Phượng Cô, không muốn để bọn Lan Anh bị thương, vội vàng hô: “Lan Anh, dừng tay! Lan Anh!”

Lan Anh nghe lời của nàng, không quay đầu, vẫn nắm chắc kiếm: “Chúng ta được lệnh bảo vệ chu toàn cho cô nương, há có thể đứng nhìn cô nương bị người khác khi dễ, không coi Tuyết Linh Các ra gì ư! Cô nương yên tâm, chúng tôi sẽ bảo vệ người!”

“Im! Còn không mau dừng lại!” Văn Thanh vừa nghe liền quát, Lan Anh, rất dễ bị xúc động! Không ngấm, lúc này, địch nhiều hơn ta, mà, võ công không hề bình thường.

Liều mạng, chẳng qua lại khiến bản thân mình bị thương thôi.

Mặc dù đã được qua huấn luyện, nhưng bản tính hay bị xúc động, tuy nhiên Lan Anh rất trung thành, rốt cục ngừng tay, nhưng kiếm vẫn chưa thu vào bao, tựa hồ vẫn muốn ứng chiến.

Văn Thanh nhìn bọn họ ngừng lại, lúc này mới quay đầu, nhìn xung quanh, thuyền đã chậm rãi tiến.

Thuyền chạy cực nhanh, đầu thuyền là một nam tử, một thân cẩm y, cầm trong tay quạt khê phe phẩy, quần áo lụa là.

Kẻ này... là Bạch Vân Yên.

Trong lòng nắm chắc, Bạch Vân Yên này không phải là người bình thường, hẳn tới, ắt có chuyện.

Trong lòng khẽ mỉm cười.

Mặt đậm tiêu nói với Phượng Gia: “Phượng gia, Tình Thiên không phải quý phu nhân, nói mấy lần nữa người mới tin?”

“Trên đời này, không có chuyện hai người có cùng một giọng nói, khí chất như thế!” Phượng Cô hoàn toàn không tin. Ánh mắt hằn, chưa nhìn sai bao giờ.

“Tình Thiên chưa bao giờ gặp qua quý phu nhân, không biết rốt cục mình giống phu nhân như thế nào, nhưng, trên đời không phải là không có người nào giống nhau.” Văn Thanh trấn tĩnh nói. Trong mắt không có nửa phần hoảng thần.

Phong thái tự nhiên, khiến trong lòng Phượng Cô có chút hoang mang.

Chẳng lẽ chỉ là giống nhau thôi?

“Vì sao người nói dối?” Phượng Cô hỏi.

Văn Thanh vờ không biết hỏi lại: “Cái gì nói dối? Tình Thiên không hiểu ý tứ Phượng gia?” Ánh mắt trong trẻo lạnh lùng mang theo vài tia nghi hoặc.

Nàng đương nhiên biết hắc hởi gì, đêm hôm đó, nếu hắc hởi nàng một lời... nàng biết lúc này hắc không tin nàng, nhưng nàng không nghĩ ra điều gì thỏa đáng để nói, dù sao, nói dối, với công lực của hắc, cũng sẽ tra ra.

Những lời nàng nói, không trợn tru cho lắm.

“Người nói người là người Phong Thanh, gặp chuyện suýt mất mạng may gặp Phi Tuyết cứu?” Phượng Cô đưa mắt nhìn nàng, cố tìm một tia khủng hoảng trên mặt nàng.

Nhưng hắc thất vọng, trên mặt Tình Thiên, từ đầu đến cuối đều là một sự bình tĩnh, trong trẻo, lạnh lùng, thực sự, nàng không phải Thượng Quan

Văn Thanh...

Vẻ mặt nàng có chút buồn bã, thanh âm chậm rãi, mang theo vài phần đau thương: “Phượng Gia, ta không có nói sai, ta là người Phong Quốc, gặp chuyện, may có Phi Tuyết cô nương cứu giúp, chuyện đã qua, Tình Thiên không muốn hồi tưởng.”

Khi nàng nói, sóng mắt lưu chuyển, hình như có lệ.

Thanh âm của nàng, nặng nề, ưu thương, làm cho người xung quanh ưu phiền.

Âm thanh này, theo thuật, là giả thanh.

Nàng học được.

Nhìn nàng không chút suy chuyển, Phượng Cô trong lòng càng lạnh, hắc còn tưởng, Văn Thanh chưa có chết, hắc... đã sai lầm rồi!

Nàng.... đã chết!

Tâm! Lại bắt đầu đau đớn không dừng.

Mấy ngày nay, trong lòng suy nghĩ chuyện này, trong lòng mới đỡ đau chút ít, nhưng giờ phút này, nỗi đau lại dấy lên.

Lạc nhai kia, xuất hiện trong mắt hắc....

Hắc hận chính bản thân mình, vì sao lại làm thương tổn một nữ tử như thế.

Hình ảnh cuối cùng của nàng ở Lạc nhai, khiến hắc biết thế nào là đau đớn. Trước kia, hắc yêu Nguyệt Nhi, nhưng nàng lại theo Mộ Dung Kiềm, hắc hận, hắc nộ.

Thiện lương của hắn bị thiêu đốt, thân hóa thành ác ma, điên cuồng kiếm tiền, muốn trở thành người giàu nhất thiên hạ, trong giang hồ là kẻ có quyền uy nhất.

Chỉ để chứng minh, hắn không thua Mộ Dung Kiềm.

Nhưng đến lúc có được tất cả, hắn lại mơ hoặc, rốt tốt cùng, hắn là muốn cái gì?

Đến khi Văn Thanh rơi xuống Lạc nhai, hắn mới rõ, hắn muốn một người, người luôn bên hắn.

Hắn không biết là yêu, không tưởng yêu, chỉ là ý thích nông nổi, sau khi làm tổn thương nàng, hắn mới hiểu.

Kỳ thật, cho tới nay hắn không quên Nguyệt Nhi là bởi vì hắn không chịu thua, không thể nào chịu nổi mình lại thua kém Mộ Dung Kiềm.

Nhưng, đến khi hắn biết thì đã quá muộn.

Người con gái kia, quật cường, như vậy, tự dưng rời đi khỏi tầm mắt hắn.

Trong một thời gian ngắn, hắn như đã chết, mỗi ngày trôi qua với hắn là cực hình, tâm hắn, tựa như tan vỡ.

Nếu không có niềm tin, nàng chưa chết, có lẽ hắn đã sụp đổ.

Cảm giác kia, như xiết chặt hắn, khiến hắn thiếu chút là tắt thở.

Cho đến khi nhìn thấy Tình Thiên, hy vọng trong hắn được thắp lên, nhưng giờ lại vụt tắt.

Nhưng, hắn vẫn không hoàn toàn tin tưởng lời nàng.

“A? Thật là như thế sao?” giọng Phượng Cô có vài phần không tín nhiệm hỏi.

Văn Thanh nặng nề gật đầu.

Đang lúc này, Bạch Vân Yên đã đến một bên, chỉ thấy hẩn nhẹ nhàng một bên, đến trước mặt Phượng Cô, mặt tươi như hoa: “Phượng gia, như thế nào vẫn thô lỗ thế!”

Phượng Cô sắc mặt càng lãnh khốc, không thèm liếc mắt nhìn Bạch Vân Yên, lạnh lùng hỏi: “Bạch công tử, Phượng mỗ có mời người lên thuyền ư?”

Lời thốt ra, thập phần khách khí.

“A... ha ha... Phượng gia chớ trách móc, chỉ là tại hạ thấy Tình Thiên cô nương...”

Hẩn còn chưa nói xong, đã thấy Phượng Cô chậm rãi xoay người, ánh mắt ngạo nghễ nói: “Thấy nàng chịu thương tổn, định làm anh hùng cứu mỹ nhân?”

Lời nói quá vô tình.

Bị nói những lời như thế, da mặt Bạch Vân Yên có dày thế nào cũng không chịu nổi, nhưng cũng nhanh hồi phục lại: “Không có a! Phượng Gia không phải kẻ làm chuyện như thế, lẽ nào làm khó một nữ tử! Tại hạ quả thật không có ý gì khác.”

“Phượng Cô ta trước tới giờ không bao giờ làm chuyện xằng bậy! Làm khó một nữ tử, là chuyện không hề có!” Phượng Cô thập phần không thích tên Bạch Vân Yên này, ngay cả lời nói cũng không có nửa phần tình cảm.

“Nếu Bạch công tử không phải là anh hùng muốn cứu mỹ nhân, xin mời rời đi.” Lời nói lạnh lùng tiếp tục vang lên.

Mặt Bạch Vân Yên biến sắc, khẽ cười, không biết suy tính điều gì.

Nhưng da mặt thì xem ra vẫn rất dày: “Phượng gia hà tất gì phải khó chịu như thế! Có một số việc, Phượng gia nên nghĩ khác đi! Ngoài chuyện này, việc ta muốn nói là việc làm ăn, người không chịu thiệt đâu.”

Không hiểu đến tột cùng, Bạch Vân Yên này muốn làm gì Phượng Cô?

Chuyện này xem ra không đơn giản.

Nhưng nàng lúc này không nhàn rồi xem kịch.

“Ta nói rồi, người muốn hợp tác, ta sẽ suy nghĩ, nếu tin tưởng, ta sẽ tìm người, còn nếu không, người có tìm ta ngàn lần cũng vô dụng.” Phượng Cô lạnh lùng nói, mặt không chút xúc cảm.

“Hảo, Vân Yên chờ tin tốt từ người!” Bạch Vân Yên cười nói, sau đó liếc mắt nhìn Văn Thanh: “Tình Thiên cô nương, Vân Yên đi.”

Nguyên tưởng có thể cùng hân nói chuyện, không ngờ lại tỏ ra nể trọng Phượng Cô như thế. Bị Phượng Cô đối đãi như thế cũng không hề có thái độ.

Xem ra, vẫn phải dựa vào chính mình.

Thừa dịp hân đi, Văn Thanh cũng lên tiếng: “Phượng gia, hôm nay không vui, thứ lỗi cho Tình Thiên không ở lâu.” Nói xong lạnh lùng xoay người, một thân váy tung lên, cả người mang đến hương khí.

Phượng Cô đột nhiên lạnh nhạt nói: “Chậm đã.”

Văn Thanh không có xoay người, lạnh lùng nói: “Không biết Phượng gia còn có gì cản dận?”

“Thật sự, người không phải Thượng Quan Văn Thanh?” Hãn lại hỏi, nhìn nàng rời đi, đột nhiên tâm suy đoán, người này, chính là Văn Thanh.

Mặc dù lời nàng nói thập phần có lý, nhưng, Phượng Cô không muốn tin nàng không phải Văn Thanh, vừa nghĩ đến đó, nhìn thấy dáng người nàng quay đi, lại càng khiến hãn khẳng định.

Trên người nàng, không có mùi son phấn nồng nặc, chỉ có mùi thơm nhàn nhạt, tựa hồ giống như mùi hương mang trên người Văn Thanh.

Miệng hãn khẽ cười, trong lòng khẳng định.

Nhưng, đến thế nào mới có thể khiến nàng thừa nhận nàng chính là Văn Thanh?

Thuật đối dung!

Trong lòng hãn đột nhiên lóe lên một ý nghĩ, nếu nàng dùng thuật này, chỉ cần gặp nước, trên mặt ắt lộ sơ hở! Nhìn lại, Tình Thiên đang đứng ở biên thuyền.

Trong lòng hãn sinh kế, ngón tay thon dài duỗi ra, âm thầm vận lực, khí bắn thẳng đến huyết vị sau lưng Tình Thiên.

Cả người nàng đột nhiên mềm nhũn, cả người không khống chế được, liền ngã về phía trước.

Trong tích tắc sự việc quá nhanh, Lan Anh đứng gần cũng không phản ứng kịp.

Chỉ nghe bùm một tiếng, Văn Thanh cả người ngã xuống hồ.

Nàng vốn dĩ không biết bơi, vừa rơi xuống nước, nước mắt đã chảy tràn, giấy dựa thất thanh hô: “Cứu mạng!”

Lan Anh cả kinh, cũng nhảy bùm xuống.

Phượng Cô đứng tại trên thuyền nhìn, ngay lúc Lan Anh sắp tiếp cận Văn Thanh, liền đến sau thân Lãnh Sâm, nhẹ nhàng đưa nàng lên thuyền. (cái nè, em cũng hok hiểu bác ý dùng trò gì mang nàng lên T_T)

Văn Thanh không thở nổi, gắt gao cầm lấy ống tay áo Phượng Cô, như tìm được một nơi an toàn, hỗn hển đứng lên.

Nước... thật đáng sợ.

Một chiêu kia, mặc dù không biết ai xuất chiêu, nhưng Văn Thanh hiểu, là do Phượng Cô, nhất định do hấn gây ra.

May là nàng sớm nghĩ đến chiêu này, dung nhan mới này của nàng, phải có nước chuyện tẩy rửa mới tẩy trôi được phấn, những thứ khác, không có hiệu quả.

Nhưng, loại phấn này không nên dùng thường xuyên, sẽ hại tới da, vì hôm nay phải tiếp xúc với hấn, nàng mới dùng tới, không ngờ công dụng a!

Cái tên... Phượng Cô này cũng quá khôn ngoan, đẩy nàng xuống nước.

Trong lòng thầm mắng vài câu, sau đó ngẩng đầu lên cảm kích: “Đa tạ Phượng gia cứu giúp.”

“Tình Thiên cô nương cần phải khách khí!” Phượng Cô vừa nói, ánh mắt chăm chú nhìn nàng, tựa hồ muốn tìm một điểm sơ hở, nhưng tiếc là, hồi lâu vẫn không kiếm ra một điểm gì, khuôn mặt kia vẫn hoàn hảo như ban đầu.

Có chút giận dữ!

Có chút thất vọng!

Đột nhiên hắt nhẹ nhàng buông nàng ra: “Tình Thiên cô nương mau thay đồ.”

Nói xong, quay đầu, trên mặt một mảnh đau thương kéo đến.

Không phải nàng, không phải nàng! Vậy thì, nàng ở nơi đâu?

Trong lòng hắt, không thể nào tin, nàng đã chết.

Nhìn Phượng Cô như thế, trong lòng Văn Thanh có chút chùng xuống, không biết tại sao khi biết được nàng không phải Văn Thanh ánh mắt hắt lại đau thương như thế?

Là hắt quan tâm nàng sao?

Không thể!

Trong lòng đã quyết.

Ngay cả khi hắt quan tâm nàng, cũng không thể. Mọi thứ đã trở thành thương tổn, không thể quên đi! Hắt hại nàng, không thể một hai câu là xong.

Nhẹ nhàng lắc đi những giọt nước. Nàng chậm rãi xoay người, mượn tay người võ vệ bên cạnh, đi lên bờ.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 100: Lễ Trên Văng Lai.

Thất Thân Làm Thiếp

Ban đêm, đèn rực rỡ.

Tuyệt Linh Các phồn vinh.

Vũ nữ xinh đẹp nhảy múa, mỗi người một vẻ đẹp như họa, cầm nữ ý nhị như trà, thanh lan tĩnh hùng, làm say mê tử tâm nam nhân. Lúc này, một nữ tử khuynh thành như họa chậm rãi đi vào.

Một thân xiêm y phấn đào trường sam, làn váy bay nhẹ nhàng múa, trên đầu một cây thoa trâm cài tóc, vòng ngọc trên tay, khẽ chạm theo bước nàng đi, thanh âm thanh thúy dễ nghe.

Nữ tử mặt mũi bình tĩnh, lại làm cho người ta cảm thấy được sự vi não ẩn trong người, đôi mắt lạnh lùng trong trẻo, chậm rãi cất tiếng: “Lãnh tổng quản, đồ này ta không nhận, phiền người đem cả về.” Âm thanh trong suốt, như băng lạnh, mặc dù chậm rãi nhưng kiên quyết.

Trước mặt nàng, bày đầy rương lớn nhỏ hơn mười cái, toàn bộ rương mở ra, dưới ánh đèn rực rỡ, hiện rõ đồ trong rương. Nơi đó, có trứng gà lớn từ Nam Hải Trân Châu, màu sắc rực rỡ trong suốt, có Ngọc Môn San Hô, có lục thúy thượng hảo Phỉ Thúy, có tơ lụa thượng hảo hạng, tuyết sa trong suốt như Thiên Dực, mọi thứ cực phẩm, thế gian hiếm thấy, có thể nói mọi thứ đều vô cùng giá trị.

Nữ tử này.... đối với những trân bảo này, không hề liếc mắt, trong mắt lộ vẻ khinh thường.

“Tình Thiên cô nương, những lễ vật này... là ... hôm rồi, khi trên thuyền Gia thất thổ với cô nương, mong cô nương nhận lấy!” Lãnh Sâm đối với nàng cự tuyệt, không ôn không hòa, mà từ từ nói.

“Khi dễ Tình Thiên ta ư?” Nữ tử giọng nói càng lạnh lùng: “Dùng những kim tiền châu báu này liền có thể mua chuộc được ta sao?”

“Cô nương hiểu lầm, Phượng gia không có ý đó, đó cũng không phải là muốn mua chuộc cô nương, chẳng qua là muốn bồi thường một chút cho cô nương! Cô nương Tình Thiên là người cao quý, chỗ tục vật ấy sao có thể mua nổi! Những thứ này, chỉ với hy vọng cô nương tha thứ thôi.” (Hé hé, bạn Kún thấy Lãnh Sâm vô cùng khéo mồm a.) Lãnh Sâm từ từ nói, vô cùng trấn tĩnh tự nhiên, tựa hồ như đã tính toán trước.

Văn Thanh nhìn hẩn, trong lòng càng không thoải mái. Phượng Cô này, thật sự xa hoa, khẩu khí xem chừng lớn quá, rồi đây sẽ đưa hai mươi rương châu báu nữa đến ư, chỉ vì một câu tha thứ?

Nhưng, hẩn xa hoa, hẩn giàu có, có gì là không mua được chứ!

“Lãnh tổng quản, những thứ này... người mang về đi! Không có công không nhận lộc, những thứ này, ta không muốn nhận, thứ ta muốn, ta sẽ dùng năng lực để lấy nó, những tặng vật này, ta sẽ không nhận, mặc cho được đưa tới với danh nghĩa tốt đẹp gì đi nữa.” Văn Thanh lẳng lẳng nói với hẩn.

“Cô nương, chuyện này ta không dám đưa ra quyết định.” Lãnh Sâm cười một tiếng, mang theo vài phần khó khăn.

“Lãnh tổng quản, việc này không phải là không thể làm, người chỉ cần trở về nói cho Phượng gia, là ta Tình Thiên kiên quyết không nhận đồ là

được ư?” Nhìn Lãnh Sâm trên mặt gấp khó khăn, lại có chút xảo trá, Văn Thanh có dự cảm không tốt, Lãnh Sâm này đúng là hồ ly, nhưng Phượng Cô còn là cao kế hơn! Hãn bình sinh nổi tiếng là xảo trá, nhìn bộ dạng có thể biết là hãn mưu mô chờ nàng nói một lời gì đó.

“Ta không dám chắc là sẽ ổn đâu, chỉ sợ là sẽ có chuyện.” Hãn vừa nói vừa chỉ vào hơn mười tên nô tài mang rương đến.

Hơn mười người nhất tề quỳ xuống, lớn tiếng khóc lên.

Nếu như thấy mười mấy người cao lớn lực lưỡng quỳ gối trước mặt mình... cảnh tượng này, thật đúng là dọa người, đương nhiên, Văn Thanh cũng bị hãm dọa cho mất mật, bản thân thất kinh lùi một bước ra sau.

Nam nhi... mà khóc lớn như thế, sắc mặt vô cùng xấu.

Tâm tư đột ngột chuyển, Phượng Cô này... rõ ràng rất khôn ngoan! Nhưng nàng vẫn còn mở miệng cố ý hỏi: “Lãnh tổng quản, đây là ý gì? Mọi người sao lại khóc trước mặt Tình Thiên thế này? Chuyện này khiến cho ta cảm giác kỳ lạ quá.”

“Tình Thiên cô nương hiểu nhầm, đây không phải là Lãnh Sâm sai bảo gì, mà là bọn chúng thực tâm.” Lãnh Sâm trong mắt hiện lên một lên tán thưởng, vừa mới nhìn Tình Thiên có phản ứng, hãn đoán Tình Thiên đã biết mục đích của hãn.

Nhưng còn có thể giữ được vẻ tự nhiên như thế, cũng là hiếm thấy.

“Tình Thiên cô nương, cầu cho cô nương sức khỏe tốt lành, xin hãy nhận lễ vật đi.”

“Đúng vậy! Tình Thiên cô nương, cầu cho người vạn sự tốt lành, xin hãy nhận lễ vật này.”

“Cầu người....”

Lãnh Sâm vừa dứt lời kia, chợt mười mấy kẻ kia nhất tề khóc lóc cầu xin.

Nàng nương mảy, trong lòng vài phần mềm nhũn, bọn họ vô tội, họ không hề giả bộ, là do Phượng Cô đã dùng gì đó uy hiếp.

Thấy Tình Thiên không nói, những kẻ này lại khóc càng lớn!

“Tình Thiên cô nương, xin ngài hãy nhận đi! Già trẻ lớn bé trong nhà chúng tôi đều trông cậy vào người, nếu người không nhận những thứ này, Phượng Gia sẽ đuổi hết chúng tôi, đến lúc đó tất cả chúng tôi cùng toàn bộ gia đình sao có thể sống được.”

“Đúng vậy... Đúng vậy... Gia nói, nếu Tình Thiên cô nương từ chối lễ vật, liền sẽ xử tội chúng tôi.”

....

Lời này khiến lòng người ta vô cùng mềm nhũn đi. Trước kia, vốn nghĩ, một đám nữ nhân khóc lóc đã vô cùng thâm cảm rồi, không nghĩ tới, nam tử khóc lóc, lại càng thâm cảm vô cùng.

May là nàng đã có chút tinh tâm, bằng không, trước tình hình này, không khỏi kinh hoàng.

Phượng Cô.... đồ ngoan độc.

Sự tức giận trên mặt nàng dần dần ẩn đi, hiện một nụ cười thâm trường ẩn ý, đối với Lãnh Sâm, nàng khẽ nói nhẹ như gió: “Phượng Gia vì gì mà ép bọn họ nói Tình Thiên nhận những lễ vật này chứ? Tại sao lại làm như thế?”

“Thật sự, Gia không có ý gì, gia chỉ nói nếu bọn họ không đưa được lễ vật tới người cần nhận, như vậy coi là nhiệm vụ không thành, có giữ lại những kẻ như vậy cũng vô dụng, không bằng đuổi tất cả về quê đi!” Lãnh Sâm như đang nhận mệnh nói một hơi, đáp lại lời Văn Thanh, sắc mặt như thường, không nửa phần biến hóa.

Văn Thanh thầm cắn răng mắng hăng một cái, Lãnh Sâm, đúng là giáo hoạt!

“Nếu ta kiên quyết không nhận?” Nàng hỏi lại Lãnh Sâm.

Không thấy Lãnh Sâm nói gì, chỉ thấy mười mấy tên nô tài kia khóc rống lên, bộ dạng thê lương khiến người ta lại càng bức tức, nhưng lại không tránh được, bởi nàng biết, cuộc sống nô tài của họ là phụ thuộc vào chủ nhân.

“Tình Thiên cô nương, người đã thấy rồi chứ.” Lãnh Sâm vẫn lạnh đạm lên tiếng.

Văn Thanh nhìn bộ dạng hăn, nở một nụ cười, nụ cười khiến Lãnh Sâm có chút khó hiểu.

Hăn tất nhiên không biết, trong lòng nàng đã có một kế, lần tặng lễ vật này, ngược lại có thể khiến nàng tiến thêm vài bước! Thuyền đến đầu cầu ắt tự thẳng, lại có một tia hi vọng lóe lên.

“Xem ra, việc này, Tình Thiên chỉ có thể tự mình đi một chuyến, bởi vì những người này ta không đành lòng! Để đồ lại đi! Để ta đi gặp Phượng Gia nói đôi lời.” Nói xong khẽ đưa bàn tay trắng nõn lên vén chút tóc mai, quyến rũ cười một tiếng, khiến Lãnh Sâm càng thêm khó hiểu.

Văn Thanh cũng âm thầm cười trong lòng, trong lòng đã sẵn kế, để xem ai quy thuận ai?

...

Phượng Cô không nghĩ tới, Tình Thiên lại tự mình đến Phượng Vũ lâu, trong lòng giật mình, tuy trong lòng chột dạ như thế nhưng trên mặt thì trái lại, không bộc lộ ra nửa phần, vẫn lạnh nhạt như thế, thấy Tình Thiên đến, cười một tiếng: “Không nghĩ đến Tình Thiên cô nương lại đến tận đây! Thật thất lễ không tiếp đón từ xa.”

Vân Thanh cười một tiếng, phong lưu cất lời: “Phượng Gia ưu ái như thế, đưa nhiều lễ vật quý đến, Tình Thiên không đến cảm tạ, chẳng phải quá thất lễ sao.”

Nghe được lời của nàng, Phượng Cô trong lòng có chút thất vọng, rốt cục, là loại nữ tử này, hẳn nhìn nàng trong trẻo, lạnh lùng cao nhã, nữ tử như nàng, lẽ nào lại thân nhiên nhận đồ, rồi tới nói lời cảm ơn thế này, nỗi thất vọng nhất thời chợt ủa đến.

Hắn còn tưởng rằng, nàng sẽ không đòi nào nhận, cho nên, còn cố ý nói cho Lãnh Sâm mang những tên nô tài kia ra uy hiếp, xem là công phu uống phí cả rồi!

Rốt cục, chỉ có Thượng Quan Vân Thanh mới có được cái ngạo khí thanh cao!

“Những thứ đó có đáng gì, chỉ cần Tình Thiên cô nương thích là tốt!” Không hề có chút hứng thú gì, Phượng Cô khẽ nói.

Vân Thanh nhìn sự thất vọng của hắn, trong lòng cười thầm, xem ra, Phượng Cô lại dễ bị dụ như thế, quyến rũ cười một tiếng: “Chỉ bất quá, những lễ vật này quý giá quá, vô công không nhận lộc, Tình Thiên như thế nào có thể nhận được! Nhưng hoàn toàn nhận nhã ý của Phượng Gia, cho nên, Tình Thiên suy nghĩ, cảm giác thích trân ngọc Phỉ Thúy, sẽ nhận, còn những thứ khác, xin Gia cho thu hồi. Kỳ thật, Gia làm thế sẽ khiến cho phu nhân trong lòng nóng ruột, Tình Thiên thật sự không dám.”

Phượng Cô nghe xong lời của nàng, trong lòng thầm khen, xử lý thập phần khéo léo, sắc sảo, không khiến cả 2 bên bị mất thể diện.

Hắn sáng khoái nói: “Hảo! Cô nương đã có lời, Phượng Cô cũng không ép nữa, nhưng, nếu cô nương thích, xin cứ đến lấy.”

“Đa tạ Phượng Gia!” Văn Thanh nhẹ nhàng thi lễ.

“Cô nương miễn lễ! Là do Phượng Cô hôm nay thất lễ quá.” Trong mắt Phượng Cô lóe lên một tia dị sắc, chợt lóe qua, khiến cho người đối diện tưởng bản thân mình nhìn nhầm lẫn.

“Phượng Gia khách khí!” Nhẹ nhàng nàng đáp.

Phượng Cô giương mi lên, nữ tỳ bên ngoài hiểu ý, vội vàng đi mang trà tới, vô cùng nhanh, liền dâng lên trà thượng hảo Bích Loa Xuân. (Trà này rất nổi tiếng, các bạn có thể google nhé.)

Chén trà trắng trong như tuyết, có chạm một cây hoa lan, vô cùng cao quý, Văn Thanh nhẹ nhàng cầm lấy, tinh tế thưởng thức, không khỏi khen: “Chén trà này thật đẹp mắt! Trong suốt như ngọc, nhẹ nhàng, mà không hề làm mất độ ấm của trà, thật là thượng hảo!”

Phượng Cô nghe xong không đáp, chỉ cười một cái, ung dung nhấp một ngụm, chờ nàng uống xong mới mở miệng.

Văn Thanh khẽ mở miệng nhấp một ngụm, sau đó chậm rãi nhắm hai mắt lại, trên mặt hiện rõ vẻ say mê, hồi lâu mới mở mắt, trong đầu lẫn cả sự vui mừng, sợ hãi.

“Tiên phẩm cam lộ, hương trà nhẹ, dư vị lưu mãi, mang theo ngọt lành, lưu lại trong miệng, trà này, cực phẩm, nước pha trà này, lại càng là cực phẩm!”

Lời nói vừa xong khiến Phượng Cô tán thưởng: “Tình Thiên cô nương quả thật tinh tế, trà này thực sự cực phẩm.”

“Phượng Gia, trà này, ai uống cũng sẽ tán thưởng không dứt!” Văn Thanh cười nói, lại uống thêm một hớp. Kỳ thật trà này, trước kia nàng uống qua, cũng biết là cực phẩm. Nhưng hôm nay dưới thân phận là Tình Thiên thưởng thức trà, cần phải khen ngợi như thế, tránh bị lộ ra.

Kỳ thật trong lòng ngòi thưởng trà nhưng thực sự chờ một tiếng vang ngoài cửa.

Nàng đến, cố ý ngêng ngang, chính là có ý cho chủ nhân của Phượng Vũ lâu biết nàng đến.

Nhất định muốn gặp. Lẽ nào nàng đến, Chu Nguyệt Nhi, Chu Nhu Nhi không có phản ứng gì sao.

Quả nhiên, ngoài cửa, tiếng bước chân đã chậm rãi truyền đến, nàng trong lòng khẽ cười một tiếng, trên mặt vẫn vô cùng tự nhiên, nhưng lộ ra chút ít, liền nhẹ nhàng nhấp thêm một ngụm trà.

Ngồi chính vị, Phượng Cô nhìn hai thân ảnh ngoài cửa đang đi đến, sắc mặt vô cùng khó coi, phượng mắt có chút nheo lại.

Chỉ thấy Chu Nhu Nhi chậm rãi đi đến, bộ dạng lễ phép, nhẹ nhàng thỉnh: “Gia, Nhu Nhi thỉnh an người!”

“Ân!” Phượng Cô lạnh lùng đáp, sắc mặt đông cứng, đem theo một tia phiến chán.

“Cô, vị cô nương này là?” Chu Nguyệt Nhi nhẹ nhàng mở miệng, hướng đôi mắt như nước nhìn Văn Thanh, khẽ hỏi Phượng Cô.

Không đợi Phượng Cô mở miệng, Tình Thiên đã mở lời trước: “Ta Tình Thiên, ra mắt Mộ Dung phu nhân! Ra mắt Phượng phu nhân!”

Trong lòng cười lạnh, một tiếng “Cô” này, thật thân thiết, chỉ là, sắc mặt kia của Phượng Cô, không có chút hài lòng.

Nàng âm thầm nhờ người trong Tuyết Linh Các dò xét, sau khi Mộ Dung Kiềm chết, Phượng Cô cũng không có chút ý tứ nào muốn kết hôn cùng Chu Nguyệt Nhi, đối với Chu Nguyệt Nhi vô cùng lạnh nhạt, không giống như tình thâm trước đây.

Không hiểu là nguyên nhân gì, nhưng trong lòng có chút hận. Như vậy, đối với Chu Nguyệt Nhi sẽ dễ đối phó hơn! Nàng sẽ làm cho ả ta hiểu, sự thống khổ là gì!

Nàng càng muốn kêu thêm một tiếng Mộ Dung phu nhân, nghe chừng rất tức giận! Nhưng có thể làm được gì chứ.

“Hóa ra là hoa khôi gần đây nổi danh ở Tuyết Linh Các, Tình Thiên cô nương! Quả nhiên nghe danh không bằng gặp mặt a! Tình Thiên cô nương, so với lời đồn còn đẹp hơn vài phần! Thật là làm cho người ta muốn nhìn mãi không thôi!” Chu Nguyệt Nhi cười nói. Nhưng trong lòng, lửa giận sớm đã ngùn ngụt.

Một câu Mộ Dung phu nhân, như đâm đạp giày xéo lên nỗi đau của nàng.

Nàng hận, nàng nộ, nhưng nàng không có biểu hiện ra ngoài, hồn nhiên nở nụ cười.

Nàng không muốn thừa nhận, Phượng Cô đang lợi dụng nàng.

Mặc kệ thế nào đi nữa, nàng tin tưởng, sớm muộn, nàng nhất định lấy lại được tâm hần.

Tình Thiên này, là một kinh địch lớn, Phượng Cô chưa bao giờ chủ động theo đuổi một nữ tử, nhưng lại hai lần liên tục tìm Tình Thiên, hơn nữa, nghe nói hôm đi thuyền, còn chủ động cưỡng hôn Tình Thiên, việc này thật bất ổn.

Nàng sẽ không để cho nàng ta ngăn cản cơ hội của mình.

“Mộ Dung phu nhân quá khen, Mộ Dung phu nhân quốc sắc thiên hương, mới là làm người ta hâm mộ mãi không thôi!” Văn Thanh linh động cười một tiếng, uyển chuyển nói. Nhìn trong đáy mắt Chu Nguyệt Nhi nổi lên, nhưng làm như không thấy, trong lòng nở một nụ cười lạnh.

Này đây, mới chỉ là bắt đầu thôi.

“Tình Thiên là người không chỉ mỹ mà còn là lễ, thật là, làm cho người ta khó đoán được, Tuyết Linh Các là nơi phong trần, lại có một nữ tử thế này!” Chu Nhu Nhi, luôn luôn không thể dấu được tâm tình mình.

Xem đi!

Thật đúng là buồn cười, lời này, ai nghe cũng hiểu là châm chọc, nói ra, không phải hại tới uy danh Tình Thiên, mà chính hại đến vị trí chủ phu nhân kia.

Không có chút độ lượng!

Văn Thanh trong mắt vờ có chút buồn bã! Chờ người khác vì nàng xuất đầu.

Quả nhiên, tiếng Phượng Cô lạnh lùng cất lên: “Người tới, là vì muốn nói những lời này?” Lửa giận xuất ra âm âm.

“Phu quân! Nhu Nhi...” Chu Nhu Nhi ừy khuất nói, khuôn mặt xinh đẹp nhất thời kinh hoảng. Tựa hồ không ngờ Phượng Cô sẽ vì một nữ tử phong

trần mà mắng nàng. Trong lòng vừa tức vừa hận nhưng không dám biểu hiện ra, bởi nàng biết, Phượng Cô hận nhất là những kẻ ghen tị.

Nàng mặc dù ghen ghét, nhưng chỉ có thể nén lại.

“Tốt lắm, đừng nói nữa!” Phượng Cô hung hăng nói, không lưu nửa phần tình cảm. Nhìn thấy hai người kia, trong lòng hấn vô cùng phiền chán. Tự bản thân cũng không thể hiểu là tại sao trước đây lại có thể thích bọn họ như thế. (chắc xưa anh chưa “dậy thì” về mặt tâm lý. =)))

Nếu không có Văn Thanh khiến hấn tỉnh táo lại, hấn chắc vẫn còn thích bọn họ, một mực mù quáng đi xuống.

Hai nữ nhân này, tâm địa độc ác!

Nhưng hấn vẫn dung túng bỏ qua tất cả!

“.. Phu quân!” Chu Nhu Nhi trong lòng oán hận, nhưng không biết nên nói gì, không nên nói gì! Vì vậy yên lặng, không dám mở miệng!

Trái lại, Chu Nguyệt Nhi cố tình làm bộ người thiện lương.

“Tình Thiên cô nương, người đừng để ý, Nhu Nhi không có ý gì đâu, nàng ấy chỉ muốn nói là Tình Thiên cô nương ở nơi bùn dơ mà vẫn cô cùng thanh khiết.”

Văn Thanh trong lòng liên tục cười lạnh, nàng cảm thấy Chu Nhu Nhi mặc dù đáng hận, nhưng không khiến người ta buồn nôn như Chu Nguyệt Nhi, tâm kế thâm trầm, độc ác hại người mà lại còn cố làm vẻ thiện lương.

“Tình Thiên vốn là nữ tử phong trần, nhượng, phu nhân nói cũng không sai, nhưng Tình Thiên dù thân tại nơi phong trần, nhưng trong sạch, không hổ thẹn!” Văn Thanh lạnh lùng nói, ngẩng cao đầu, bất khuất.

“Đương nhiên, cô nương vừa nhìn đã biết rất ngạo khí.” Chu Nguyệt Nhi được thể càng cười.

Vân Thanh chỉ nhẹ nhàng cười đáp lại.

Tình Thiên nói chuyện một lúc, Phượng Cô một mực chú ý nàng, hẳn càng nhìn, càng thấy, Tình Thiên nàng, rất giống Vân Thanh, giọng nói của nàng, cùng thần khí kia, cực kỳ giống Vân Thanh, ánh mắt kiên định, âm thanh trong trẻo lạnh lùng, cùng một dáng vẻ bất khuất.

Hắn không tin, có người, có thể giống như thế, trong lòng hắn khẳng định, lại càng nhìn nàng nhiều hơn.

Bất quá, Thượng Quan Vân Thanh, mặc dù thông minh tuyệt đại, mặc dù trong trẻo lạnh lùng, cao ngạo bất khuất, nhưng nàng có một nhược điểm trí mạng, đó là người thân.

Nàng vĩnh viễn, không có cách nào dứt bỏ được người thân của mình.

Cho nên. Nghĩ muốn nàng thừa nhận thân phận của mình, nói khó, cũng không phải khó.

Nhìn bọn họ lời qua tiếng lại, hắn trầm mặc không nói, âm thầm chăm chú quan sát.

“Tạ phu nhân!” Vân Thanh cười nói.

“Nói thế làm gì! Tình Thiên cô nương, Nguyệt Nhi thập phần muốn kết giao bằng hữu... Chẳng biết có được không...” Chu Nguyệt Nhi đột nhiên ngoài dự tính nói.

Nhưng Vân Thanh cũng không cảm thấy kỳ quái.

Tâm tư Chu Nguyệt Nhi, nàng mặc dù không đoán được hết nhưng cũng nhìn ra phần nào đó.

Nàng ta muốn kết giao cùng nàng, chỉ để tiện trừ nàng đi.

Dù sao, nàng đã cẩn thận trong việc nguy trang nhưng nếu không cẩn thận sẽ rơi vào mưu kế ngay.

Nhưng là, nàng tung kế ra, rồi sau đó, mời Chu Nguyệt Nhi nhảy vào.

Cho nên, nghe những lời đó, nàng nhẹ nhàng nói một câu: “Được phu nhân yêu quý như thế, nữ tử phong trần như Tình Thiên như thế nào có thể dám so bì được.”

“Nói bậy!” Chu Nguyệt Nhi cười một tiếng, rồi sau đó nói: “Bằng hữu lại có thể phân cao thấp ư! Nếu thế thì còn gì gọi là chân thành!”

“Tình Thiên muội muội!” Chu Nguyệt Nhi dứt lời liền thêm một tiếng thân thiết.

Văn Thanh trong lòng cười lạnh, nhưng vẫn duy trì vẻ vui cười, không chút giận dữ.

Phượng Cô nhìn chuyện này nhưng cũng không ngăn cản, chỉ cười nói: “Xem ra, 2 người rất hợp nhau!”

“Tình Thiên cô nương chẳng những xinh đẹp đa tài, tính tình lại ôn nhu, thật làm cho người ta thích ngay!” Chu Nguyệt Nhi lại nói, dung nhan tuyệt mỹ cười mê hoặc như một đóa phù dung.

“Ân!” Phượng Cô ừ, trên mặt cười mà như không cười, không nhìn ra suy nghĩ hắc. Khẽ để chén trà trong tay xuống, ngón tay thon dài khẽ nâng cầm, hắc không ngờ Chu Nguyệt Nhi lại muốn kết giao với Tình Thiên.

Hắn biết nàng ta hận, nhưng lại dám rắp tâm như thế.

Nhưng hắn không ngại, bởi vì nếu hắn thường xuyên mời Tình Thiên lại đây, Nguyệt Nhi sẽ không dám làm gì, bởi Tình Thiên hôm nay, không còn

là Văn Thanh trước kia.

“Đều là mỹ nữ khuynh thành! Nếu như đứng cạnh nhau, sẽ là một cảnh tuyệt mỹ ở Chiến Thành.” Nói lời này dứt, trên mặt có chút ma mị, khó hiểu.

Mặc dù Văn Thanh không biết ý hân là gì, nhưng nàng biết, đó không phải là chuyện tốt.

Nhưng mặc kệ như thế nào, trong lòng ai cũng có kế, nhưng ai mới là kẻ cuối cùng được!

Vì vậy nàng cũng nở một nụ cười, cũng rất tuyệt mỹ, đồng dạng khuynh thành.

Chu Nguyệt Nhi nghe xong cũng xấu hổ cười một tiếng, mềm nhũn nói: “Cô lại giễu người ta! Cảnh trời tuyệt đẹp, tự nhiên Nguyệt Nhi muốn lên núi bái Phật, không biết Tình Thiên cô nương có muốn đi cùng không?”

Nàng ta nói xong cười hỏi Văn Thanh, Văn Thanh nhìn bộ mặt giả vờ thiện lương kia, trong lòng sợ rằng chuyển đi bái Phật kia sẽ không an lành chút nào!

Nhưng, nàng cũng không ngại phải đi cùng!

“Hảo! Tình Thiên được nghe nói bái Phật tổ rất linh, một mực muốn đi nhưng không ai đi cùng, phu nhân đã mời, Tình Thiên nhất định đi.”

“Hảo! Đến khi xuất phát ta sẽ mời người!” Chu Nguyệt Nhi cười nói.

Văn Thanh không có nói gì, chỉ khẽ cười gật đầu.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 101: Bởi Vì Nguyên Nhân Gì?

Thất Thân Làm Thiếp

Văn Thanh đứng trước cửa, nhìn thấy cỗ xe ngựa hoa lệ này mà lặng người một chút.

Không thể tưởng được Phượng cô đối với Chu Nguyệt Nhi tốt một cách không bình thường thế này, không ngờ ngay cả xe ngựa chuyên dụng của mình mà cũng đưa cho Chu Nguyệt Nhi dùng.

Màn xe từ từ vén lên, khuôn mặt xinh đẹp của Chu Nguyệt Nhi hiện ra, nàng cười thật tươi mà gọi: “Tình Thiên cô nương, mau lên xe nào!”

Văn Thanh gật gật đầu, nắm lấy tay Lan Anh nhẹ nhàng bước lên xe ngựa.

Nhưng khi nàng thấy người bên trong xe thì lộ ra vẻ kinh hãi, sắc mặt thoáng đổi, sau đó mới hồi phục lại nét bình tĩnh.

Nàng cười nhợt nhạt, hơi nghiêng người hành lễ: “Không ngờ Phượng gia cũng có mặt trên xe, Phượng gia cũng muốn cùng đi sao?”

Văn Thanh hỏi nhẹ nhàng, nhưng trong tâm thầm nghĩ nếu Phượng Cô đi cùng thế này, sự tình sẽ khó khăn hơn nhiều lắm!

Tuy nhiên ngẫm lại thì thấy không có khả năng, hẳn không phải là loại người tin thần tin phật, tại sao lại đi lễ phật? Hi vọng hẳn tiện đường đi chung thôi.

Đáng tiếc trời không chiều lòng người, Văn Thanh mới nghĩ đến đây, đã thấy Phượng Cô cười một cách tà khí mà nói: “Hôm nay ta không có chuyện gì làm, nên cùng mọi người đi cùng, cũng muốn ngắm phong cảnh của Viên Sơn Tự! Kỳ thật văn học Phật gia bát đại tinh thâm, đôi khi có thể tinh tâm tìm hiểu Phật pháp cũng là một chuyện tốt!”

Nhìn thấy biểu tình có phần hơi khó xử của Văn Thanh, Phượng Cô âm thầm cười khế.

Hắn luôn thích làm chuyện làm cho người khác bất ngờ, nếu chuyện gì mình làm người ta cũng đoán được thì thật không có ý nghĩa!

” Không ngờ Phượng gia cũng là một người yêu thích Phật pháp!” Văn Thanh cười nhẹ nhàng, nhưng nàng nhìn ra được hắn ‘túy ông chi ý bất tại tửu’ (Ý của túy ông không phải ở rượu: Có dụng ý khác), thật không biết đến cuối cùng hắn muốn làm gì?

Xe ngựa chậm rãi tiến về hướng Viên Sơn Tự.

Phố xá phồn hoa dần dần lùi xa, xe ngựa bắt đầu tiến vào một con đường tĩnh lặng thanh tao lịch sự, tuy nhiên, xưa nay Viên Sơn Tự hương khói thịnh vượng, hôm nay lại là mùa một nên có không ít người đi chùa dâng hương.

Dọc theo đường đi, Chu Nguyệt Nhi luôn tán gẫu cùng nàng nên cũng không buồn chán.

Dù sao Chu Nguyệt Nhi cũng không không phải là một mỹ nhân ngu ngốc, học thức có thể xem như uyên bác, hơn nữa luôn thể hiện mình là một người vô cùng thuần khiết và ôn nhu.

Tuy nhiên, hôm nay nàng ta tựa hồ có bộ dáng không yên lòng, mấy lần nhìn ra khung cửa sổ, tựa như có chuyện gì sắp xảy ra, và chuyện này lại vô cùng bất lợi đối với nàng.

Đúng lúc này, xe ngựa đột nhiên ngừng lại.

Chuyện này có chút kỳ quái, nhìn xuyên qua màn xe, rõ ràng là đang ở giữa sườn núi, chưa thấy bóng dáng của Viễn Sơn Tự đâu cả, tại sao xe ngựa lại đột nhiên ngừng lại?

Đột nhiên, bên ngoài chột vang lên âm thanh chém giết.

Văn Thanh tuy hiểu, nhưng lại giả bộ không biết gì, mặt lộ vẻ kỳ quái hỏi: “Chẳng lẽ có thích khách sao?”

Sau đó liếc nhìn Chu Nguyệt Nhi bên cạnh, chỉ thấy mặt nàng ta chột trắng chột xanh, sắc mặt không tốt chút nào.

Tuy nhiên, chẳng lẽ nàng ta ngu xuẩn đến thế, Có Phượng Cô đi theo, sao nàng ta còn vẫn để người ám sát ta.

Đột nhiên Văn Thanh hiểu ra: Chẳng lẽ... Phượng Cô nhất thời nảy ra ý đi chung? Nên nàng ta không kịp thông báo cho bọn sát thủ này?

Chuyện này rất có khả năng, tuy nhiên, nàng ta cũng quá xui xẻo đi, Phượng Cô bất ngờ đi theo thế này, vô tình làm cho kế hoạch của nàng ta hoàn toàn rối loạn.

Trên mặt nàng nở một nụ cười yếu ớt, nói một câu: “Bọn thích khách này thật to gan, ngay cả xe ngựa của mình chủ võ lâm mà cũng dám tới gây chuyện, đúng là không biết chết là gì mà!”

Nàng nói xong liền nhắc màn xe nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy hai mươi mấy người thích khách mặc hắc y bên ngoài, võ công cũng không có gì cao cường, chỉ có ba người là có thể nói lợi hại, còn ngoài đều là người bình thường.

Bên ngoài, Hoàng Kỳ và bọn thị vệ đang chiến đấu cùng bọn chúng, thắng bại sắp phân, nàng chậm rãi buông màn xe, nhẹ nhàng nói: “Đừng giết hết bọn chúng, lưu lại một vài người để điều tra xem ai to gan như thế là tốt nhất!”

Nàng nói xong liền hướng Chu Nguyệt Nhi mà hỏi: “Phu nhân nói ta làm vậy có đúng không?”

“Đương... đương nhiên!” Chu Nguyệt Nhi trả lời, trên mặt có chút cứng nhắc, khuôn mặt khuynh thành trắng như tuyết. Xem ra bọn người này cũng không phải loại thuộc hạ trung dung gì, chỉ cần không giết hết, tất có thể hỏi ra chân tướng.

“Phu nhân không cần phải lo lắng, ta xem ra bọn người này võ công không cao, thị vệ nhất định sẽ chế phục được bọn họ”. Văn Thanh từ tốn nói, giống như cực kỳ quan tâm, nhưng thật ra trong lòng nàng cảm thấy rất buồn cười, hại người cuối cùng thành hại mình, đúng là đạo lý này mà, người, nếu trong lòng đã có ác ý, cuối cùng sẽ có một ngày sẽ gánh lấy quả báo.

“Ta... ta không hề lo lắng!” Trong lòng Chu Nguyệt Nhi lúc này đang hận Tình Thiên đến tận xương tủy nhưng không thể nào thể hiện ra, chỉ biết hận muốn học máu.

Nàng ta thật không ngờ hôm nay Phượng Cô lại đòi đi lễ Phật cùng nàng, nàng nhớ rõ lúc trước hần cực kỳ ghét lễ Phật, lúc trước nàng cũng từng gọi hần đi lễ Phật cùng, nhưng hần cự tuyệt ngay, không ngờ hôm nay hần lại chủ động muốn cùng đi.

Chỉ sợ hần có chủ ý gì khác! Có lẽ hần đi vì chính con tiện nhân trước mắt này.

Hần làm vậy làm nàng trở tay không kịp, căn bản không cho nàng thời gian thông tri cho bọn thích khách không nên động thủ, uống phí khí lực

cũng không sao, đám người này chết thì cứ chết, nàng không thềm để ý, nàng chỉ lo lắng bọn này không phải là loại trung thành gì, chỉ sợ loại người thủ đoạn như Phượng Cô bức bách thì cái gì cũng phun ra hết.

Lúc đó nàng phải làm sao đây!

“Phu nhân còn nói không có lo lắng, phu nhân nhìn xem, sắc mặt tái nhợt, cả mồ hôi lạnh cũng toát ra này!” Văn Thanh nói xong còn lấy khăn tay mà nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán nàng ta, sau đó mới cười nói: “Phu nhân xem, ngay cả khăn tay cũng ướt đầm vì mồ hôi của phu nhân này!”

Chu Nguyệt Nhi tức giận đến toàn thân run rẩy, muốn phát cũng không phát được, chỉ có thể ghi hận trong lòng, Tình Thiên này rõ ràng không phải người bình thường mà! Tuy nhiên, muốn đấu với ta thì còn non và xanh lắm, nếu không vì Phượng Cô bỗng nhiên đi cùng làm loạn kế hoạch của nàng, nếu không, người sẽ biết tư vị của cái chết như thế nào ngay!”

“Có chút khẩn lo lắng mà thôi!” Nàng ta ngại ngừng cười.

Văn Thanh cũng không tiếp tục trêu đùa nàng ta, chỉ ngồi chờ bọn thích khách bị bắt.

Mà Phượng Cô chỉ ngồi dựa lưng ở phía đối diện, bộ quần áo lụa hồ hững trên cơ thể rắn chắc kia, cả người thoát nhìn rất tà mị. Bộ tóc dài đen nhánh chỉ cột nhẹ bằng một mảnh lụa đen, vì do dựa đầu vào tường nên mảnh lụa này đã hơi lỏng ra nên có vài sợi tóc đã lòa xòa trước trán, đôi phượng nhãn nhắm hờ, hướng về phía Tình Thiên.

Đúng là một nữ tử thông minh, càng nhìn càng thích mà.

Hắn nhẹ vương tay ra, vén màn nhìn ra của sổ nói một cách lạnh lẽo: “Lưu lại người sống, tra ra chủ mưu sau lưng, xem ra những người này không phải đến đây vì Nguyệt Nhi, mà chính là vì Thiên cô nương mà đến, chuyện này không thể bỏ qua.”

Thật ra làm sao hắn không biết chủ mưu sau lưng bọn thích khách này cho được, nhưng hiện tại hắn vẫn còn cần Chu Nguyệt Nhi nên tạm thời cần phải lưu lại nàng.

“Dạ.” Thanh âm của Lãnh Sâm lạnh lẽo vang lên

Văn Thanh không ngờ Phượng Cô lại phát ra mệnh lệnh thế này, thật là làm cho người khác phải khen ngợi mà.

Nàng nhìn thấy Chu Nguyệt Nhi ngồi bên cạnh đang khẩn trương đến đổ mồ hôi, trong lòng nàng khoái cảm vô cùng, thì ra nàng cũng không phải là người thiện lương!

Phượng Cô nhìn thấy mặt nàng cười vui vẻ, bỗng dưng cảm thấy ấm áp trong lòng, vì thế liền mặc cho nàng muốn làm gì thì làm.

Không lâu sau, hai mươi mấy thích khách thì hai mươi tên bị giết, chỉ còn lại mấy người thì đang bị chế phục.

Lãnh Sâm bước đến xe ngựa báo: “Thưa ngài, thích khách đã bị bắt, ngài muốn đích thân thẩm vấn hay áp giải theo cùng sau này xử trí sau?”

Chu Nguyệt Nhi vừa nghe đến đây liền nói ngay: “Tốt nhất là áp giải rồi xử trí sau đi! Không cần vì mấy thích khách này mà làm chậm trễ thánh sự báỉ phật!” Trong lòng Chu Nguyệt Nhi nghĩ thầm, nếu xử trí sau thì nàng sẽ có biện pháp bịt miệng những người này, để bọn này vĩnh viễn không thể khai ra nàng.

Phượng Cô cũng nhìn về phía Văn Thanh: “Tình Thiên cô nương nghĩ sao?”

“Ta thì cảm thấy nên thẩm vấn ngay thì thỏa đáng hơn, tránh cho đêm dài lắm mộng, đây là chuyện nguy hiểm đến tính mạng a! Nếu biết sớm

một chút có thể dễ dàng phòng bị hơn, nếu để lâu ta e lại hỏng việc, chuyện lễ phật quan trọng là ở tấm lòng thành, chỉ cần chúng ta có tâm, đi sớm hay đi muộn cũng như nhau, phật vốn từ tâm, người cũng hi vọng chúng ta nên yêu quý sinh mạng của mình.” Tình Thiên lả lướt nói.

“Không nên nóng nảy như thế, sau này chúng ta xử trí cũng được mà.” Chu Nguyệt Nhi phản đối ngay.

Mà Phượng Cô cũng miễn cưỡng nói: “Vây làm theo ý của Tình Thiên cô nương đi, thăm vấn lập tức.” Phượng Cô không thềm để ý tới lời của Chu Nguyệt Nhi.

“Dạ.” Lãnh Sâm đáp rồi xoay người làm ngay.

Vân Thanh nghĩ nghĩ rồi cười khê nói: “Ta cũng muốn xem một chút! Ta chưa bao giờ gặp chuyện như vậy, thật là có chút tò mò!” Nàng nói rất lưu loát, nhưng thật ra trong lòng lo lắng vì Phượng Cô dễ dàng quá, lát nữa Chu Nguyệt Nhi nhân tiện giở trò quỷ để che lấp sự việc.

Mà nàng không thể để chuyện đó xảy ra được.

Nàng nói xong liền chậm rãi đi ra, trước khi bước xuống xe, bỗng nhiên nàng quay đầu hướng về phía Phượng Cô và Chu Nguyệt Nhi rồi nở một nụ cười ngọt ngào: “Phượng gia, Mộ Dung phu nhân, hay chúng ta cùng xem được không?”

Chu Nguyệt Nhi lắc đầu thật mạnh, sắc mặt thập phần nhục nhã: “Không cần, cô cứ đi một mình là được.”

“Tốt lắm, Tình Thiên đi một chút sẽ trở lại ngay!” Nàng nói xong liền bước xuống.

Lãnh Sâm đang thăm vấn một người mà thoạt nhìn có phần hơi ngông nghênh, Lãnh Sâm quát hỏi hần thế nào hần cũng không mở miệng.

Vân Thanh đi tới, cười nói: “Mục đích của các người là gì?”

Tên kia ngẩng mặt lên, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc, sau đó lại im lặng.

Hoàng Kỳ đứng một bên trùng mắt, kiếm trong tay nhẹ nhàng vung lên, chém nhẹ một kiếm, liền đâm trúng cổ tên kia, từ miệng vết thương nhỏ xíu, máu bắt đầu chảy ra.

Vết đâm không sâu, chưa chạm chỗ yếu hại, nhưng đã làm tên kia sợ đến vỡ mật, la lớn: “Không cần, không cần.... ta nói hết!”

Khóe miệng Vân Thanh hiện lên tiểu ý, có vậy thôi mà đã không chịu nổi, chẳng qua chỉ là một vết thương rất nhỏ, chưa gì đã bị hù thành bộ dáng thế này rồi! Tuy nhiên Hoàng Kỳ quả nhiên cũng ngoan độc, chọn vị trí ngay cổ, nếu vết thương chỉ cần sâu thêm nửa tấc thôi thì tên kia đi đầu Diêm Vương rồi!

” Còn không mau nói! Là ai sai người đến? Mục tiêu của các người là ai? Nếu dối trá nửa câu ta giết người ngay!” Hoàng Kỳ lạnh lùng quát, trong mắt tràn ngập sát khí làm cho ai cũng không dám hoài nghi nàng ấy sẽ không hạ thủ.

“Ta nói... ta nói...” Hắn chỉ hơi do dự thì kiếm trong tay của Hoàng Kỳ nhanh chóng nâng lên, hắn sợ hãi la lớn: “... là tiền minh chủ phu nhân Chu Nguyệt Nhi!”

“Nói bậy!”

“Nói bậy!”

Không thể tưởng được, nàng và Hoàng Kỳ đồng thời hét lên một câu giống nhau.

Người nọ cũng sợ hãi nói: “Tiểu nhân không có nói bậy, thật sự là nàng cho bọn tiểu nhân mỗi người một trăm lượng bạc để chúng ta giết chết Tình Thiên cô nương!”

Nghe hẳn nói đến đây, mấy tên còn sống bên cạnh cũng gật đầu phụ đạo: “Đúng vậy, đúng vậy!”

“Không có khả năng đó! Mộ Dung phu nhân tinh khiết thiện lương, làm sao có thể làm ra chuyện như vậy!” Văn Thanh cố ý nói nhưng trong lòng cười thầm, Chu Nguyệt Nhi phái một đám binh tôm tướng cá hèn nhát, chỉ cần dọa một chút thôi mà cái gì cũng nói hết!

“Tình Thiên cô nương, cô cho là nàng ta tốt, nhưng thật ra cô đã bị lừa! Nàng ta vô cùng lợi hại! Mỹ mạo của cô uy hiếp nàng ta, nên nàng ta sẽ tìm mọi cách để trừ khử cô!” Người nọ nhanh chóng giải thích, có lẽ đã bị Hoàng Kỳ dọa sợ tới vỡ mật!

Chu Nguyệt Nhi chậm rãi xuống xe ngựa, bước nhanh đi tới trước mặt người kia, khuôn mặt ôn nhu lộ vẻ ủy khuất: “Là ai sai khiến người hãm hại ta thế này! Làm sao ta lại cho các người tới giết hại Tình Thiên cô nương! Ta và Tình Thiên cô nương chỉ mới gặp nhau một lần, tại sao ta phải sát hại nàng! Các người... Các người...!”

Nàng ta nói xong lại ghen lời, nhìn chăm chăm những người đó, nước mắt chảy ra như suối! Quay đầu nhìn Văn Thanh, sau đó hai mắt đầm lệ vội vàng giải thích: “Tình Thiên cô nương, thật sự ta không làm chuyện này, ta có lý do để giết cô hay sao? Vì cô xinh đẹp hơn ta? Lý do này có quá gượng ép không? Tình Thiên cô nương, cô nhất định phải tin tưởng ta!”

Nàng nói xong liền nắm lấy tay của Văn Thanh, bộ dáng kia thật là đầm ấm đáng yêu, động lòng người vô cùng.

Văn Thanh tỏ vẻ lãnh đạm, sau đó nhìn nàng ta, rồi lại nhìn bọn thích khách, tựa hồ có chút không tin, nhưng không nói tiếng nào.

Chu Nguyệt Nhi thấy thế thì hai mắt lại dâng tràn lệ nóng, nắm lấy tay của Văn Thanh rồi khóc to: “Tình Thiên cô nương, ta thật sự không hại cô mà!”

Văn Thanh lúc này mới bình tĩnh nói nhẹ nhàng: “Phu nhân, Tình Thiên tin người, Tình Thiên cũng hiểu được việc này có chút kỳ quái, phu nhân hẳn không phải là nữ tử như thế.”

Khi nàng nói lời này, Phượng Cô vừa bước xuống xe ngựa, đứng bên cạnh hai nàng một cách thờ ơ lạnh nhạt, nhìn thấy hành động của Văn Thanh lại trầm mặc không nói, đôi mày giãn ra, khóe miệng mang một nụ cười tà, trong mắt thoán lên vẻ đang tính toán gì đó.

“Tạ ơn cô nương tin tưởng ta!” Chu Nguyệt Nhi sau khi nghe xong mới chậm rãi lau nước mắt, khuôn mặt sau khi khóc cũng đã đỏ bừng lên.

Thích khách trên mặt đất nghe Văn Thanh nói xong đều lớn tiếng nói: “Tình Thiên cô nương, lời chúng tôi nói đều là sự thật, chính là cô ta phải chúng tôi ám sát người mà!”

“Đúng vậy a, cô đừng để vẻ bề ngoài của nàng ta lừa gạt a!”

“Các người nói là Mộ Dung phu nhân làm ra chuyện này, vậy có chứng cứ không?” Văn Thanh liền hỏi, bất quá nàng biết có hỏi cũng như không, loại hành vi ám sát này, chỉ có giao dịch tiền bạc trực tiếp, đối với loại người thông minh lanh lợi như Chu Nguyệt Nhi, sao có thể lưu lại chứng cứ trong tay người khác chứ!

Quả nhiên, thích khách vừa nghe đến đây liền mất hết sinh khí, đầu ai cũng gục xuống.

“Chuyện này...” Văn Thanh nghĩ nghĩ, chuyện thế này đã rất rõ ràng, nàng không cần phải làm thêm gì nữa, để thế này mới có hương vị, còn

nữa, không thể không cho Phượng Cô chút tiện nghi, nên quay đầu hỏi: “Phượng gia, việc này ngài nói phải xử lý như thế nào đây?”

“Chuyện này, cả hai bên nói thế, chỉ thiếu một cái chứng cứ mà thôi! Chỉ có chứng cứ mới có thể rõ ràng, dù sao ta cũng có liên quan tới Nguyệt Nhi, nếu ta nói phải làm như thế nào thì sợ mọi người nói ta làm việc có lòng riêng, hơn nữa lại không tốt cho Tình Thiên cô nương, theo ta thấy thì trước tiên bắt bọn họ lại, sau đó điều ta chứng cứ, sau đó định đoạt sau! Tình Thiên cô nương nghĩ vậy được không?” Phượng Cô chậm rãi nói, thanh âm hơi có vẻ khàn khàn, lời nói của hã làm cho người ta muốn phản bác cũng không phản bác được.

Vân Thanh cười nói: “Phượng gia quả nhiên có phong phạm của một nhất đại minh chủ, xử lý quả nhiên công chính!”

Sau khi nghe Vân Thanh nói vậy, Phượng Cô cũng nở nụ cười, sau đó quay người ra lệnh: “Lãnh Sâm, người bắt bọn thích khách này về, cần phải tra ra hung thủ phía sau! Còn nữa, người hộ tống Mộ Dung phu nhân trở về luôn! Ta sẽ bồi Tình Thiên cô nương đi lễ Phật được rồi!”

Vân Thanh sau khi nghe xong liền kinh ngạc: “Phượng gia, hiện giờ căn bản không có chứng cứ nói Mộ Dung phu nhân có tội, tại sao ngay cả nàng cũng phải đi về?”

“Tình Thiên cô nương, nàng đã bị tình nghi, ta tất nhiên không thể để cho nàng ta cùng chúng ta đi tiếp!” Phượng Cô lại cười tà nói, nhìn nàng một chút, trong mắt thoáng vẻ âm trầm.

Vân Thanh bỗng nhiên có cảm giác mình đang trúng kế, Phượng Cô này tính toán thật tốt a, nàng cũng không muốn cùng hã đi lễ Phật nên thân nhiên nói: “Ai, xảy ra chuyện thế này, ta cũng không còn tâm trí gì nữa, thôi hay là chúng ta chọn ngày khác được không?”

Khi nàng nói chuyện, trên trán lộ rõ vài phần mệt mỏi.

Phượng Cô đương nhiên không để cho nàng cự tuyệt, trực tiếp nói luôn: “Dù sao cũng đã đến giữa sườn núi, nếu không lên tiếp thì quả là có chút đáng tiếc, phật có thể làm tỉnh tâm, giúp tan phiền muộn, cũng là chuyện nên làm.”

Hắn nói vô cùng có lý, Văn Thanh vốn định không đi, nhưng ngẫm lại nàng cũng muốn xem tốt cùng là hắn muốn làm gì, hơn nữa nhìn thấy Chu Nguyệt Nhi bên cạnh đang nhìn lên nàng, trong lòng nàng cười lạnh, vì thế liền đồng ý, nàng sẽ làm cho Chu Nguyệt Nhi và Phượng Cô đều phải nếm đủ mùi đủ vị!

“Nếu đã như vậy, Tình Thiên liền cung kính không bằng tuân mệnh!” Nàng nói xong liền nhìn Chu Nguyệt Nhi: “Ủy khuất cho phu nhân, ta tin tưởng Phượng gia nhất định sẽ tìm ra hung thủ, trả lại sự trong sạch cho phu nhân.”

....

Lúc này, Viễn Sơn Tự đã có rất đông người, tuy nhiên, vì Chu Nguyệt Nhi thường xuyên đến lễ Phật, nên có thể mời chủ trì là Viễn Không đại sư giảng kinh.

Bên trong nhà các vô cùng sạch sẽ và mang khí chất cổ xưa, Văn Thanh im lặng ngồi, Phượng Cô cũng trở nên rất kỳ quái, từ khi đến nơi chỉ im lặng đứng bên cạnh, không làm ra bất cứ hành vi gì, cũng làm cho người ta khó đoán hắn đang mưu tính chuyện gì.

Lúc này, một vị đại sư khoảng bốn mươi năm mươi tuổi đi đến, thân mặc áo cà sa thượng đẳng, trong tay cầm pháp trượng, thần sắc bình yên tĩnh lặng vô cùng trang nghiêm, tiến vào mà nói: “Phiền hai thí chủ đợi lâu!”

Văn Thanh nhẹ nhàng cúi người thi lễ: “Đại sư hữu lễ, một chút thời gian này đúng lúc giúp chúng tôi làm cho lòng trầm tĩnh lại, mới có thể tĩnh tâm nghe đại sư giảng giải Phật học kinh lý!” Đối với Phật gia, từ trước đến

nay nàng kính trọng rất nhiều, phật trung chi lý (đạo lý nhà phật) nàng đều có cảm thụ sâu sắc, đạo lý làm người, cách cư xử đều làm cho người ta kính trọng.

Nghe được những lời này, đôi mắt luôn sụp xuống của Viễn Không đại sư ngẩng lên, ánh mắt tràn ngập trí tuệ nhìn thẳng vào Văn Thanh, sau đó cười tán thưởng rồi cười nói: “Thí chủ tuệ căn rất sâu xa!”

“Đại sư quá khen.” Văn Thanh cười yếu ớt, thần sắc bình tĩnh rất nhiều, chẳng biết tại sao, từ khi bước chân vào Viễn Sơn Tự, lòng nàng tĩnh lặng vô cùng, cừu hận trong lòng cũng buông bỏ nhiều.

“Tuy nhiên, trong lòng thí chủ vẫn có rất nhiều tâm kết!” Viễn Không đại sư sự yên lặng nói, thanh âm bình tĩnh lạ thường, như có thể ổn định tâm tư của người nghe.

Văn Thanh gật gật đầu, nghe nói như thế, nàng cảm thấy như trong lòng có gì đó dâng lên.

Viễn Không chậm rãi nói: “Phật nói duyên phận là nhân duyên, khi nầy sinh sẽ nầy sinh, thế gian vạn vật đều là duyên, duyên phận là trợ duyên, chủ yếu là vì tình huống, phải có chăm sóc thì duyên mới nầy mầm, cái gì cũng có nguyên nhân của nó, Tuy nhiên, duyên thì cũng có chia lương duyên và nghiệt duyên, cả lương duyên nghiệt duyên đều có thể nầy mầm, bởi vì nghiệt duyên mà tiêu.”

“Nếu gặp gỡ chính là nghiệt duyên thì ta phải làm sao?” Văn Thanh hỏi.

“Duyên tới duyên đi đều tự phát, lương duyên hay nghiệt duyên kỳ thật đều giống nhau, ứng một đời nhân, kết một đời quả, sinh tử tuần hoàn, sinh sôi không ngừng, đời này người gieo xuống nhân gì, kiếp sau liền gặp quả đó. Lương duyên nghiệt duyên đều là tương đối, chỉ cần buông bỏ là đạt được lương duyên!” Đại sư chậm rãi nói.

Bên ngoài, tiếng chuông to vang lên.

Viễn Không đứng lên: “Đã đến giờ rồi, ta phải ra đại đường giảng kinh, nếu hai vị thí chủ có hứng thú, hãy đến nghe cùng.” Đại sư nói xong liền thân nhiên đứng lên mà đi.

Văn Thanh vẫn ngồi tại chỗ, lẳng lặng suy nghĩ những gì đại sư vừa nói, đại sư nói những lời này không phải không có bất cứ nguyên nhân gì, cái gọi là Phật gia chân chính thì có thể nhìn thấu cả thế gian.

Chỉ cần buông bỏ là có được lương duyên? Đây là ý gì?

Nàng thấy khó hiểu, quay đầu nhìn Phượng Cô, thấy hắn luôn ngồi bên kia, trong tay cầm một ly trà thơm mà phẩm, trên mặt phảng phất ý cười.

Ánh mắt nhìn chăm chăm Văn Thanh không chớp một cái.

Ánh mắt kia giống y như ánh mắt của con sói đang nhìn chăm chăm con mồi của mình, như muốn nuốt cả người nàng vào bụng.

“Phượng gia có chuyện gì sao? Sao nhìn Tình Thiên như thế?” Nàng thân nhiên hỏi, thanh âm trong trẻo nhưng mang theo ý lạnh lùng.

Phượng Cô lắc đầu: “Thực sắc tính dã, tú sắc đương tiền, khán thị nhân tính sử nhiên!” Ngữ khí của hắn mang theo vài phần trêu đùa. (Đại ý là: người đẹp trước mắt, nhìn là chuyện đương nhiên)

Đáng tiếc giờ phút này Văn Thanh lại không có tâm tình cùng hắn ứng đối, trong đầu tràn ngập lời giảng của Viễn Không đại sư.

Nàng chậm rãi đứng lên, trong lòng suy nghĩ liên tục, thân nhiên nói với Phượng Cô: “Phượng gia, ta có chút buồn phiền, nên ta đi dạo hậu viện một chút, nếu cần phải về thì Phượng gia cho người gọi ta.” Thanh âm của nàng nặng trĩu, nồng đậm vẻ ulla.

Phượng Cô nhìn thấy nàng trầm tư, cảm nhận được một chút ưu thương của nàng liền không nói gì mà chỉ gật đầu.

Theo đường nhỏ, nàng đi đến hậu viện. Trong hậu viện đủ loại cây bồ đề nghiêm nghị mà đứng, gốc cây nào cũng lớn, nàng cho Lan Anh đứng ngoài, một mình bước vào rừng.

Nàng thật sự cần tĩnh lặng, bởi vì hiện giờ, vẻ ung dung hờ hững lúc này đã hoàn toàn biết mất, trong lòng hiện tại chỉ còn lại cừu hận dâng trào.

Nhưng phật nói nhân quả tuần hoàn, không có nhân làm sao có quả, nếu những người đó không tàn khốc vô tình, làm sao nàng lại thù hận như vậy?

Chính là oan oan tương báo đến khi nào?

Duyên của nàng, chính là nghiệt duyên, là vì “nhân” của tổ tiên nàng gieo xuống trước đây sao? Nêu đời này nàng phải chịu “quả” này?

Rối loạn, nàng thật sự rối loạn!

Lá cây theo gió bay xuống, trải đầy đất một cách rối loạn, rối như lòng của nàng!

Nàng nhẹ nhàng ngồi xuống mặt đất, dựa lưng vào một cây bồ đề, hai chân khoanh lại trước ngực, hai tay ôm hai chân, đầu hơi rũ xuống, cầm tựa vào gối, đôi mắt mê man nhưng tràn ngập sầu lo khẽ nhắm hờ.

Nhờ vào cái lành lạnh của gió mà mở lòng ra để suy nghĩ.

Phượng Cô lo lắng nàng sẽ bỏ đi nên vẫn một mực đi theo sau nàng, theo nàng vào cả rừng bồ đề, chứng kiến cảnh nàng mệt mỏi tựa vào cây bồ đề.

Hắn bỗng nhiên có chút đồng cảm với cây bồ đề kia có thể được nàng dựa vào.

Nhìn thấy nàng dần chìm vào giấc ngủ, hắn nhẹ nhàng đi tới cạnh nàng, chậm rãi ngồi xuống cạnh nàng, kỳ thật nàng vô cùng nhỏ bé, thoát nhìn mang theo chút vẻ yếu ớt.

Tay hắn nhẹ nhàng vòng qua bả vai của nàng, điểm nhẹ vào huyệt ngũ của nàng một cái, sau đó mang cả người nàng ôm sát vào trong ngực hắn.

Trên người của nàng có thoang thoảng hương khí của là sen, theo làn gió từ từ bay nhẹ vào mũi hắn.

Lần đầu tiên hắn cảm thấy ôm lấy một người lại có một loại cảm giác hạnh phúc thế này. Đây là loại cảm giác thỏa mãn mà hắn luôn đeo đuổi mà không thể đạt được.

Hắn vẫn luôn cho rằng, có có quyền lợi, địa vị, tiền tài chính là sự thỏa mãn, có thể mang tới hạnh phúc, thì ra hắn đã sai lầm rồi, thỏa mãn hạnh phúc đã từng bên cạnh hắn, nhưng cũng chính hắn đã đẩy nàng ra xa.

Bờ vai của nàng thật sự rất nhỏ, nhưng tại sao lại phải gánh vác nhiều thứ như vậy.

Trong lúc ngủ mơ, nàng nhẹ nhàng mà nỉ non một câu mơ hồ không rõ ràng, đầu lại càng dụi vào trong ngực của hắn. Hắn lại ôm nàng chặt hơn.

Lá rụng một mảng rừng, theo cơn gió lại xào xạt bay lên, có cái nhẹ rơi trên mái tóc đen tuyền của nàng.

Ngón tay thon dài của Phượng Cô nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, sau đó cẩn thận phỉ đi chiếc lá rụng trên đầu nàng, nhưng sau khi phỉ xong, tay của hắn lại lưu luyến trên mái tóc nàng, mãi không muốn rời xa.

Cảm giác mềm mại kia làm cho hắn cảm thấy mê muội.

Mái tóc đen của nàng, hiền thực nhu thuận, đang được chăm sóc vì ai đây? Có lẽ, đã từng... mái tóc này đã từng vì hấn mà được chăm sóc chải chuốt, nhưng hiện tại, là vì ai đây?

Không, nàng chỉ có thể chăm sóc vì hấn!

Hấn sẽ không cho nàng cơ hội vì người khác mà chăm sóc mái tóc của nàng.

Khóe miệng hấn nở nụ cười tà, Phật nói có nhân ắt có quả, hấn và nàng chính là một đoạn nhân duyên, mặc kệ là lương duyên hay nghiệt duyên, mặc kệ cả đời này sẽ ra sao, cả hai sẽ đấu tranh với nó, không chết không thôi!

Hấn nhẹ nhàng hôn vào khuôn mặt của nàng, nhẹ như bướm vờn trên mặt hồ, vừa chạm đã rời đi. Sau đó hấn nói thật mê say, nhưng cũng mang đầy vẻ bá đạo, thì thầm vào tai nàng: “Cả đời này, nàng chỉ có thể là người của ta thôi, Thượng Quan Văn Thanh!” (OMG, hôn nữa rồi, lại nữa rồi, cố lên anh ơi.)

Trong lúc ngủ mơ, Văn Thanh chỉ cảm thấy bên tai tựa hồ có thanh âm của người nào đó vang lên, nhưng nàng không thể tỉnh lại, hơn nữa, thanh âm này có vẻ là thanh âm của tên lãnh khốc vô tình Phượng Cô kia.

Nàng hận hấn.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 102: Hoãn Tình.

Thất Thân Làm Thiếp

Lâu lắm rồi mới có cảm giác ngủ ngon thế này a!

Văn Thanh đuổi người, nhìn ra ngoài trời đã là chiều tối.

Ánh dương đỏ rực chiếu xuống mảnh đất Bồ Đề, nơi cửa Phật đắm mình trong thứ ánh sáng huyền ảo đó, vô cùng hư ảo.

Nàng chậm rãi đứng lên, không nghĩ rằng mình lại ngủ ngày lâu như thế, tựa hồ như bản thân bây giờ lúc nào cũng có thể ngủ được, dựa vào đâu cũng có thể lim dim.

Tưởng rằng toàn thân tê dại nên đuổi ra, nhưng... không có bất cứ vấn đề gì, vẫn bình thường, thật là kỳ quái.

Có chút hương thoảng trong không khí, nhàn nhạt mùi đàn hương, mang theo một tia noãn khí, mùi rất dễ chịu, ngào ngạt. Nhẹ nhàng vờn quanh nàng, Văn Thanh khẽ đưa ống tay áo lên che mặt, lại thấy trên trang phục cũng có hương khí này, chợt nghĩ có lẽ không khí bị ai đó hun lên bằng thứ hương này.

Đi ra ngoài rừng, chỉ thấy bọn Lan Anh canh giữ ở đó, nhẹ nhàng cười một tiếng: “Có chuyện gì mà khẩn trương thế?”

“Cô nương, người nói chỉ đi vào một canh giờ, mà giờ đã rất lâu khiến nô tỳ ở ngoài chờ nóng cả ruột, nhưng người căn dặn không cho chúng nô

tỳ vào, nô tỳ không dám đi! Vả lại người không có phát tín hiệu cầu cứu gì, nhưng vẫn khiến nô tỳ lo lắng!” Lan Anh nghe nàng hỏi vội vàng nói. Trên mặt vẫn chưa hết lo lắng.

“Ta không sao, không biết vừa rồi làm sao, vừa dựa vào thân cây lại ngủ thiếp đi, không kịp thông báo cho mọi người, khiến mọi người lo lắng! Thật xin lỗi.” Văn Thanh áy náy nói.

Ở Tuyết Linh Các, mọi người đều được huấn luyện nghiêm chỉnh, luôn luôn nghe theo lệnh, trước đây, Lan Anh hay bị cảm xúc chi phối, đã mấy lần bị Hạ Thanh giáo huấn cho, hiện tại đã có thể giữ được sự bình tĩnh, nhưng xem chừng, nàng ấy vẫn đang rất lo lắng.

Lan Anh vừa nghe, vội vàng nói: “Cô nương không có chuyện gì là tốt rồi, nô tỳ chỉ là lo lắng cho sự an nguy của người mà thôi.”

Đột nhiên nhớ ra, còn có Phượng Cô cũng đang chờ nàng.

Với tính cách của hần, chắc là đã rời đi rồi ư?

Không thể có khả năng hần vẫn chờ nàng.

Trong lòng nghĩ thế nhưng vẫn muốn cố nhìn xem thế nào! Liền nhìn về phía cửa.

Lại vẫn thấy Hoàng Kỳ đứng ở đằng kia, tất cả thị vệ cũng thế.

Chẳng lẽ hần còn chưa đi, thật sự đợi nàng?

Trong lòng có phần ngạc nhiên, không nghĩ tới, chỉ cần thay đổi hình dáng bên ngoài, cách đối đãi cũng đã thay đổi. Chỉ là nàng không biết rằng, kỳ thật, Phượng Cô, bởi vì nàng chính là Thượng Quan Văn Thanh mới như thế, nếu không, thì ngay cả đến hần cũng không hề nghĩ tới.

Nàng nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, liền thấy nam tử ngồi chính giữa chiếu trên, nhàn nhã tự đắc.

Xem ra tâm tình không đến nỗi tệ lắm, khóe miệng dương dương, mắt phượng sáng chăm chú nhìn nàng, không có nửa phần phiền toái. (ôm Thanh Nhi suốt mấy canh giờ lại chả khoan khoái:-j)

Hắn cũng có kiên nhẫn chờ đợi thế ư! Chờ đợi một người suốt mấy canh giờ, lại còn ung dung tự tại như thế, bản thân nàng cũng vô cùng bội phục.

Trên mặt tỏ ra áy náy, nàng cười một tiếng, ôn nhu nói: “Khiến Phượng Gia đợi lâu!” Nhưng trong lòng hoàn toàn không có chút áy náy nào.

“Tình Thiên cô nương khách khí, sắc trời cũng đã không còn sớm, chúng ta khởi hành trở về thôi?” Hắn hỏi, trong lòng âm thầm thoải mái, nhớ đến phong cảnh Bồ Đề, trong lòng vui vui, đuôi lông mày khẽ nhú lên.

Nghe giọng hắn có phần vui vẻ, Văn Thanh có cảm giác không hiểu, hơn nữa, ánh mắt hắn nhìn nàng hết như nàng là một con cừu con vậy, cảm giác này khiến nàng thập phần khó chịu.

Nhưng nàng vẫn nhẹ nhàng gật đầu: “Được!” Bởi vì đúng là trời cũng đã không còn sớm, nàng không hề muốn ở cùng hắn qua đêm ở trong chùa!

Rời núi, đi thẳng hướng Chiến Thành.

Dọc đường đi vô cùng an tĩnh, mọi người dâng hương xong cũng đang quay về, bọn họ cũng giống như một nhóm khách hành hương.

Muốn về Chiến Thành, phải đi xuyên qua một ngọn núi, đường đi vô cùng nguy hiểm, có bờ vực. mặc dù không có nguy hiểm như Lạc Nhật nhai, nhưng nếu té xuống, e rằng không thể toàn thân.

Nàng hé ra ngoài màn xe, quan sát bên ngoài, trầm mặc không nói gì.

Đang lúc này, Phượng Cô đột nhiên mãnh liệt đem cả người nàng hướng về lòng hắc, rồi sau đó ôm chặt nàng trong lòng.

Trong lòng nàng giận dữ, đồ phóng tú, hắc... đúng là đồ cầm thú... (Tỉ a, tỉ nghĩ linh tinh... =))

Trên mặt nàng vẻ giận dữ càng lúc càng khó chịu, đột nhiên, nhìn trên đầu hắc, có những mũi tên bay vọt qua.

Có thích khách!!!

Chuyển đi lễ Phật này, đúng là không bình thường, lần này, nhằm vào ai đây?

Nàng hoang mang, mặt hiện rõ sự lo lắng.

Đến gần như thế mới phát hiện, hơn nữa lại dùng cung tên để giết người, việc này xem ra không đơn giản. Bởi vì nhân sĩ giang hồ cực ít người dùng đến cung tên, chỉ có đại môn phái hoặc là quan phủ mới có thể dùng cung tên.

Những kẻ giết người này... hoàn toàn không đơn giản.

“Vèo, vèo!” tiếng mũi tên bay đến, trong lòng lo lắng không thôi.

Nghiêng đầu lên nhìn, chỉ thấy mặt Phượng Cô lạnh lùng, khuôn mặt tuyệt mỹ lãnh khốc, máu dồn lên, thập phần kinh người.

“Đừng lo lắng!” Chỉ nghe hắc ôn nhu nhẹ nhàng bên tai nàng. Rồi sau đó, hắc xoay người, một tay vòng qua lưng nàng, một tay chống xuống sàn xe lấy lực, sau đó mãnh liệt nhảy lên.

Vãn Thanh tỉnh táo đưa mắt nhìn bốn phía, quá đông, mấy trăm tên hắc y nhân, người nào người nấy trong tay cũng cầm cung không ngừng hướng về phía bọn họ phóng tới, trên mặt đất đã có không ít thị vệ ngã xuống,

chốc lát, chỉ còn thấy có hai người Lan Anh cùng Hoàng Kỳ tác chiến, trường kiếm trong tay không ngừng đưa ra bốn phía tránh những mũi tên này.

Lan Anh thấy nàng vội vàng hô: “Cô nương mau chạy, những kẻ này không ít, hơn nữa, cung tên toàn bộ đã được tẩm độc, mau chạy, để nô tỳ xử lý!”

Nguyên, trên những mũi tên này đều tẩm độc, khó tránh những thị vệ kia không thể chịu nổi.

Những tên sát thủ này, nhìn thấy nàng cùng Phượng Cô phi thân ra, toàn bộ cung tên đều nhắm ngay vào hai người bọn họ.

Phượng Cô lấy từ bên hông ra một thanh kiếm nhỏ sáng như bạc, rút ra, trường kiếm như hồng xà, chắn toàn bộ mũi tên bay tới.

Nhưng đó chỉ là kế tạm thời, không phải là biện pháp tốt, địch nhiều ta ít, khó chu toàn, hơn nữa, hắn còn mang theo nàng, việc thoát hiểm lại càng khó khăn.

Lại thấy trong mắt Phượng Cô một tia lạnh lùng sát ý, đột nhiên quăng nàng ra phía Hoàng Kỳ cùng Lan Anh: “Bảo vệ nàng!”

Lan Anh khó khăn lắm mới đỡ được Văn Thanh, Phượng Cô ngay lập tức hướng về những tên thích khách mà tiến, thanh kiếm trong tay quay nhanh, hình thành một tấm chắn, toàn bộ mũi tên đã bị gãy sang một bên.

Người chạy nháo nhào, trong tay Phượng Cô một trường kiếm sớm làm chúng rối loạn, chỉ kịp thấy một tên thích khách ngập máu tươi, hô lên một tiếng rồi ngã xuống.

Thích khách bị hấn xông vào, nhất thời rối loạn, tất cả quay ra đối phó với hắn. Nhưng, những kẻ kia sao có thể là đối thủ của Phượng Cô, chỉ thấy

hắn múa kiếm một lúc, trong tích tắc đã sát mười mấy thích khách.

Bất quá, những tên thích khách này xem ra đều đã trải qua huấn luyện cường lực, nhất thời loạn, chỉ qua một hồi, liền lập lại thế trận, vài trăm người phân hai đội, một đội đánh với Phượng Cô, một đội khác đã bay vọt xuống, hướng về phía ba người Văn Thanh.

Đao kiếm nhất thời khởi lạc, máu tươi đầy trời, đột nhiên một vọt tới một đám thích khách, khiến Lan Anh cùng Hoàng Kỳ không có cách nào phản chiến lại, chỉ có thể ra sức mà phòng bị.

Tình thế gấp gáp, Văn Thanh nhìn Hoàng Kỳ cùng Lan Anh, biết rằng lúc này, chỉ có thể tự mình bảo vệ mình.

Nhưng nàng không hề có chút võ công nào, chỉ biết sử dụng độc dược, trong mắt lạnh lẽo, nhìn Lan Anh xông pha, đao kiếm hiểm ác, có thể may mắn chút thôi, nàng chắc sẽ bỏ mạng, liền không chút chần chừ, trong nháy mắt, không khí phủ đậm nồng một thứ khí.

Phần Phượng Cô, cũng bị kiếm đao đâm tới tấp, trong tay trường kiếm mãnh liệt như cuồng phong, một quét ngang, kiếm lướt qua, máu bắn tứ phương, vội vàng xử lý mấy tên thích khách ở gần, sau đó phi thân lại chỗ Văn Thanh. Nhìn thấy từ bàn tay trắng nõn của nàng một thứ bột nhẹ nhàng bắn ra, lập tức nàng chìm trong sương mù, trong khoảnh khắc đó, những người khác lập tức ngã dạt trên đất.

Mắt Phượng Cô thường thức, không nghĩ tới nàng có chiêu thức này đây.

Việc này khiến hắn yên tâm, xem ra, một mình nàng đủ để hạ đám người này, vì vậy đột nhiên khinh công, vòng vèo, trường kiếm trong tay bay vút vút, xuất chiêu, đám thích khách chưa kịp phản ứng, đã trúng kiếm ngã hết cả.

Tình thế đảo lộn, đại cục đã hòa nhau, nhưng lúc này, Phượng Cô xoay người nghe thấy tiếng thét chói tai của Văn Thanh, một tên trong đám thích khách đột nhiên đứng dậy được, cầm đao hướng tới nàng mà đâm, nàng không kịp tránh, chỉ có thể lùi về sau, nhưng phía sau ... là.... Đoạn nhai khẫu.

Tâm trí Phượng Cô sợ đến dựng cả lên, cả người hẫng lại, mặc kệ vài tên thích khách cầm đao tiến tới, hẫng không quan tâm, vội vàng hướng về Văn Thanh chạy tới.

Hẫng!

Sẽ không để nàng ra đi trước mặt hẫng một lần nữa!

Nhìn thân hình mảnh mai kia bị trượt chân, hẫng không nghĩ nổi gì nữa, liền nhảy xuống, tay không quên tháo dây lưng ra, hướng về phía Văn Thanh.

Nhìn thấy nàng, hẫng dùng sức, đem đai lưng kéo nàng lại, cả người nàng nằm trong lòng ngực hẫng.

Gió thổi qua bên tai ù ù, vù vù, khiến tai như mất cảm giác, trước mắt mù mịt, mọi thứ như vù qua trước mắt nàng, như muốn nàng chết. Đoạn nhai này, mặc dù không sâu như Lạc Nhật nhai, nhưng muốn lấy mạng người, thì là chuyện dư thừa.

Trong lòng cười nhạt, không nghĩ tới, cuối cùng có một ngày, nàng lại chết vì nơi thế này.

Đột nhiên, bên hông nàng nhói lên cảm giác, nàng cúi xuống, liền thấy một mảnh dây lưng quấn quít bên hông mình. Đai lưng này, nàng thập phần quen thuộc, bởi vì, nàng từng tự tay cởi từng nút thắt trên nó, những nút thắt kỳ quái.

Chỉ cảm thấy toàn thân thể bị kéo lại, chốc lát cả thân mình nằm trong một thân người ấm áp, nhưng chính vì thế mà sức nặng của hai thân hình kéo hai người xuống nhanh hơn.

Nàng khê nhìn hẫ, trong lòng lóe lên một tia ấm áp, vô cùng cảm khái, không ngờ tới, hẫ là vì nàng mà nhảy theo xuống.

Chỉ có điều, người khiến nàng như thế này, chính là hẫ.

Nàng không hiểu, khi nàng là Tình Thiên và khi là Văn Thanh, chỉ cần thay đổi da mặt một cái lại sinh ra hiệu quả như vậy.

Thật sự là buồn cười thế nhân này.

Nhưng nàng không biết rằng, Phượng Cô là bởi vì nàng là Văn Thanh, cho nên mới xả thân cứu nàng.

Phượng Cô ôm lấy Văn Thanh, tâm lúc này mới bình ổn lại, vừa rồi nhìn thấy nàng rơi xuống nhai, trong lòng hẫ xung huyết, cảm giác đó như trái tim bị xé nát, đau đớn tới cực điểm. Lúc này, cảm nhận được sự ấm áp của thân thể kia, tâm hẫ mới hồi phục.

Phượng mắt chăm chú quan sát, nhìn kĩ vách đá, mặc dù có nhiều cây cối rậm hai bên, nhưng những cây này đều là dây leo nhỏ, chỉ sợ không thể nào chịu nổi sức nặng của hai thân thể. Lại nhìn xuống phía dưới, có nhiều bụi rậm, có sâm thiên đại thụ.

Trong mắt hiện lên tia vui vẻ, được cứu rồi. Ôm chặt Văn Thanh rồi dùng sức nhảy, một tay hướng vách đá, giảm trọng lượng.

Ánh mắt tinh tường quan sát, đột nhiên thân thể xoay một cái, hai chân mở rộng, nhảy trên một nhánh cây, nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất.

Lúc này, có thể nói là hiểm họa tạm đã qua, hai người đều bình an vô sự.

Văn Thanh trong tâm bình ổn, ngẩng đầu lên định nói câu cảm ơn, lại thấy khuôn mặt tuyệt mỹ của hắn đen lại, lộ ra hắc khí, khóe môi mỏng đen sậm đi rất đáng sợ.

Nàng cả kinh, vội hỏi: “Người trúng độc?” Nói xong nhìn người hắn, quan sát thấy trên tay trái hắn có máu đen, từng giọt huyết đen rơi xuống, ghê người, bởi vì hắn mặc trường bào màu đen nên vừa rồi không có chú ý đến, vừa rồi nhìn, ngay lập tức bị dọa cho mất mật.

Tay nàng hướng về tay trái của hắn, nhẹ nhàng kéo lại, lại bị hắn lôi đi, chỉ thấy giọng hắn lạnh lùng cảnh trọng: “Rời nơi này trước đã, nhai này cực dễ xuống, đám thích khách kia, chỉ sợ chúng sẽ theo tới.”

Nói xong muốn kéo nàng đi.

Nhìn tay hắn huyết không ngừng chảy, bản thân hắn cố giữ cho máu không trào ra, cố tập tễnh bước đi, hốc mắt Văn Thanh có giọt lệ, nàng nhìn thấy được, vì nàng, hắn đã phải trải qua nhiều chuyện, phải cố kiên trì không ngừng nghỉ.

Độc kia, chỉ nhìn huyết, cũng đã biết là rất độc, nếu xử lý chậm trễ, chỉ sợ... chỉ sợ... Nàng cũng không dám tưởng tượng ra kết quả.

Phượng Cô đi vài bước, lại thấy Văn Thanh chưa bước, liền quay đầu lại: “Làm sao không đuổi kịp thế, ta bị thế này, không thể mang theo nàng được.”

Nói xong nhìn nàng, phát hiện trên mặt nàng sự khổ sở. Khóe miệng yếu ớt hiện lên một tia vui vẻ.

Âm thanh lại càng lạnh lùng thô bạo quát: “Còn không mau đuổi cho kịp, muốn chờ thích khách tới sao!”

Văn Thanh cũng biết lúc này không thể dùng dằng, những tên thích khách này nếu đuổi theo, mạng của hai người bọn họ e chừng không còn! Vì vậy kéo quần áo lên, bất chấp lễ nghĩa, vội vàng đi theo.

Nhưng vừa bước được vài bước, chợt nghe giọng một người vui vẻ vang lên sau lưng họ: “Phượng Gia, vội vàng như thế làm gì? Chúng ta vẫn còn có chuyện tâm sự a?”

Văn Thanh quay đầu, chỉ thấy Bạch Vân Yên ung dung ở đó, trên mặt là vẻ cười cợt, thập phần giảo hoạt. Phía sau hắn có một đám hắc y nhân thích khách, hóa ra, những kẻ này, là do hắn phái tới.

Xem ra, mục đích của hắn là Phượng Cô, nhưng hắn, rốt cục là ai? Có mục đích gì?

Chỉ thấy Phượng Cô chậm rãi quay đầu, mặc dù thân bị trúng độc nhưng không làm giảm trên hắn nửa phần ngạo khí, hắn ngẩng cao đầu, phượng mắt lạnh lùng bắn về phía Bạch Vân Yên.

Lời nói lạnh lùng như băng chậm rãi lộ ra: “Bạch công tử, ta nói, chúng ta không có gì để bàn luận.”

“Không không không!” Bạch Vân Yên khẽ phe phẩy chiếc quạt, giọng nói mang theo vài phần cười cợt: “Phượng Gia, chúng ta cần nói nhiều chuyện chứ! Hơn nữa, Phượng Gia hôm nay mạng lớn không chết, hãy tới hàn xá an dưỡng, chúng ta chậm rãi trò chuyện đi!”

“Người uy hiếp ta sao?” Phượng Cô thô bạo hỏi, trong mắt sát ý hiện lên, hắn vốn kiêu ngạo, chưa từng bị ai uy hiếp.

Bạch Vân Yên, dám lợi dụng lúc hắn trúng độc uy hiếp hắn sao.

“Không không không! Phượng Gia, ngài hiểu lầm rồi, ta một chút cũng không có ý uy hiếp!” Bạch Vân Yên nhẹ nhàng phe phẩy quạt, cười ngật nghễ, thật sự việc Phượng Cô trúng độc làm hấn đặc ý, trước mắt xem ra Phượng Cô bó tay, hấn sẽ không đắc thủ họ.

Khinh địch, là điểm dễ mất mạng nhất.

Mặt Phượng Cô một mảng lãnh khốc, sát khí hăm hăm nhìn Bạch Vân Yên, đáng tiếc hấn bị trúng độc quá nặng, trong giờ phút này, hấn biết, hấn căn bản vô lực chống lại Bạch Vân Yên, bởi vì thân thể của hấn, lúc này muốn đi vài bước, chỉ sợ là còn không nổi!

Nhưng hấn sẽ không cúi đầu.

Văn Thanh nhẹ nhàng cười một tiếng: “Nguyên lai là Bạch công tử, không biết công tử có chuyện gì với Phượng Gia mà lại phái nhiều sát thủ đuổi giết như vậy?” Lời nói mềm nhẹ, ôn nhu, lại có phần tỉnh táo.

Trên mặt một vẻ tuyệt mỹ, lại có phần trào phúng.

“Tình Thiên cô nương nói sai rồi, ta cùng với Phượng Gia không có hận thù gì, ta còn muốn được dựa vào Phượng Gia a!” Bạch Vân Yên cười híp mắt nói, ánh mắt chăm chú nhìn Văn Thanh không tha: “Cô nương quả nhiên càng ngày càng đẹp, mấy ngày không gặp càng làm cho người ta say mê, nhưng nhớ.”

“Bạch công tử nói những lời như thế này khiến ta không biết thật hay giả, vừa rồi Tình Thiên suýt chết dưới tay thuộc hạ của người!” Văn Thanh cười nhạt, trừng mắt hướng về Bạch Vân Yên.

“Đám thuộc hạ này không biết điều, là do chúng sợ khói thuốc mà hoảng quá, may là Tình Thiên cô nương an toàn, nếu không, thật đáng trách!” Bạch Vân Yên hơi cúi đầu gian xảo nói, hấn vừa rồi thật sự cũng vô cùng lo lắng, không hề muốn làm tổn thương Tình Thiên, nhưng kế hoạch

lại vẫn phải tiến hành, hẳn mặc dù thích nữ tử này nhưng lại không có khả năng vì nữ tử này mà bỏ cả kế hoạch.

Nhìn hẳn cúi đầu trong tích tắc, Văn Thanh trong mắt vô cùng căng thẳng, sau đó nhanh chóng bắn ra, chỉ thấy một hồi sương mù dày đặc tràn đến.

Chỉ thấy Bạch Vân Yên nhẹ nhàng phẩy chiếc quạt trong tay khiến khói độc lan tỏa đi, hẳn khẽ nhíu mày, bộ dạng đáng thương, nói với Văn Thanh gần từng tiếng: “Tình Thiên cô nương, khói thuốc này lúc này định ám sát đám thích khách kia phải không, loại này thật độc. Nếu không phải là người hiểu biết, chắc giờ cả đám chúng ta đã ở trong tay quỷ”

Trên mặt Văn Thanh nở một nụ cười như hoa: “Nhưng người chẳng phải không có việc gì a? Không phải sao?”

“Khói thuốc kia cũng khiến ta thương tâm mà!” Bạch Vân Yên khẽ ngửi hơi khói ôn nhu nói.

“Ta không thấy Bạch công tử có chút thương tâm nào?” Văn Thanh lạnh lùng hỏi, trong lời nói lộ rõ vẻ chán ghét.

“Ta như thế mà cô nương sao lại nói không đoán ra? Ta...” Nói chữ “ta” chưa dứt, mặt Bạch Vân Yên đột nhiên biến sắc, bộ mặt như trêu đùa đột nhiên im lặng, nhìn phía Văn Thanh.

Chỉ thấy trên mặt Văn Thanh một dung nhan tuyệt mỹ mê người, nhẹ nhàng sâu kín, như hoa lan trong rừng, trong mắt kia, như nở nụ cười, mà lại mang theo vài phần âm độc, 2 sự tương phản ấy hợp lại một dung mạo khuynh thành.

Nàng từ từ mở miệng, trong hơi thở có mùi đàn hương ấy chậm rãi từng từ thốt lên: “Ta vừa rồi quên nói cho Bạch công tử, loại độc mà ta vừa tung ra, độc tính nồng nặc, nhưng sẽ không tự động khuếch tán, một loại, gặp

gió mới có thể khuếch tán, mà sau khi khuếch tán, uy lực so với lúc trước lớn hơn vài phần. Vừa rồi phiền công tử mang gió tới, mới khiến khói độc tản mát được, mà thứ khói này, những người phía sau đều có thể thụ hưởng được.”

Nàng sớm đoán được, Bạch Vân yên sau khi biết được nàng có dùng khói độc với đám thuộc hạ sẽ cảnh giác, nhưng trên người nàng có loại độc khác, khi bị bức lắm mới mang ra chống đỡ, xem ra, không hoài công chuẩn bị.

Nhìn Bạch Vân Yên khốn khổ trong thứ khói độc kia, trong lòng nàng thập phần thoải mái, thật đáng ghét khi phải thấy cái bộ mặt dương dương đắc ý của hắn.

Phượng Cô nhìn cảnh này, trên gương mặt mệt mỏi hiện lên một tia vui vẻ, nhìn chăm chú Văn Thanh.

“Nàng... Không ngờ rằng hôm nay ta lại thua trong tay một nữ tử thế này...” Bạch Vân yên nghiêng răng nghiêng lợi nói, lại có vài phần cười đùa: “Nàng rất tài trí, thật hiếm có a! Thật sự là nghĩ đến việc buông tay... ha ha ha”

“Nếu công tử không buông tay lúc này, chỉ sợ là không thể được, bởi vì khói độc này, không phải là thứ đòn trí mạng gì, nhưng lại có thể làm người ta ngủ khoảng 3 canh giờ.” Khóe miệng nàng khẽ cười nhạt, nhìn đám người cùng Bạch Vân Yên chậm rãi ngã xuống.

Trước khi ngã xuống, đột nhiên Bạch Vân Yên trừng mắt nhìn nàng, hướng tay vội vã về phía Văn Thanh.

Văn Thanh bị dọa cho hoảng sợ, nhưng bị trúng độc, hắn choáng váng, tay theo phản xạ thu về, nghe thấy hắn cố dùng chút sức dốc toàn lực nói: “Ta phải có được nàng!”

Nói xong hai mắt mở trừng, chìm vào hôn mê bất tỉnh.

Đột nhiên nghe một câu như vậy, Văn Thanh khá sợ, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, vội vàng tiến tới người hắc lục soát, liên tục soát mấy cái bình trên người, mở ra thấy hương nồng nặc, không thể xác định được có phải thứ giải được không, nhưng lúc này, Phượng Cô, thoát nhìn đã thấy chất độc trên người hắc càng nặng.

Ngẫm lại, Bạch Vân Yên tìm Phượng Cô là có việc muốn tương trợ, thực sự không phải muốn giết người, cho nên, hắc khiến Phượng Cô trúng độc, tất trên người có mang theo dược để giải độc.

Hôm nay, cũng chỉ có thể tin tưởng suy đoán đó của bản thân.

Nàng khẽ thở dài, cầm bình thuốc lên, xoay người đi về phía Phượng Cô, đối với hắc nói: “Không thể biết được bình này có phải thuốc giải không, nhưng xem chừng là đúng, bởi vì trên người hắc mang vài bình khác, ta đã kiểm tra qua, tất cả đều là độc dược, chỉ có một bình này đến tột cùng không thể xác định được là thứ gì, bất quá nghĩ đến hắc muốn tìm người có việc chứ không phải giết người, cho nên, trên người hắc ắt có dược giải độc, người nhìn...”

Bản thân nàng gặp chút khó khăn, mặc dù hận hắc, nhưng lại không muốn hắc phải chết, hắc vì nàng mà cùng rơi xuống nhai, nàng không phải là người lãnh khốc.

Phượng Cô cũng khẽ rung mình, bản thân không muốn nghĩ ngợi nhiều, nhanh chóng đoạt lấy bình kia, hướng tới miệng đổ vào, rồi sau đó ném bình sang một bên: “Không có gì phải do dự độc hay không độc, lúc này việc cần suy nghĩ là phải rời được Đoạn nhai!”

Sau khi nói xong hắc ngồi xếp bằng, bắt đầu vận công.

Trên đầu hắc toát ra một làn khói trắng, hắc khí trên mặt tán đi không ít.

Vân Thanh rốt cục yên lòng, xem ra, bình này đúng là giải độc. Nhẹ nhàng ngồi một bên lẳng lẳng nhìn hẩn vận công.

Gió ở đáy nhai, thật lạnh, thật lạnh, mặt trời dần dần lặn, không chú ý thời gian, mặt trăng cũng đã đến tự khi nào, ánh sáng vắng vặc tỏa xuống.

Nàng chưa từng thưởng qua ánh trăng nơi tương tự thế này.

Một lát sau, Phượng Cô chậm rãi mở mắt, để hai tay xuống, nói: “Chúng ta đi thôi! Mau rời khỏi chỗ này!”

Nàng gật đầu, không nói gì thêm, đứng lên, sửa sang lại quần áo.

“Còn bọn chúng?” Vân Thanh chỉ chỉ đám người trên mặt đất. Nàng biết Phượng Cô xưa nay tàn nhẫn, trong lòng sợ hẩn giết những người đó, vì vậy nghĩ muốn ngăn hẩn lại.

Ngoài dự liệu, chỉ thấy hẩn lắc đầu: “Người này không thể động, kệ chúng mau đi thôi!” Sau khi nói chậm rãi đứng lên, nhưng có đôi phần khó khăn, dưới ánh trăng, mặt hẩn tái nhợt kinh người.

“Người không sao chứ?” Nàng nhẹ nhàng hỏi.

Phượng Cô cười khổ nói: “Nàng nói xem ta có sao không?”

Suy nghĩ một chút, liền mở miệng nói: “Ta giúp ngươi đi!” Mặc dù trong lòng hận hẩn, nhưng thấy chết mà không cứu, thì nàng không phải là người.

Phượng Cô cũng không phản kháng, bàn tay hướng về phía nàng, theo nàng mà đi, gió rất nhẹ, mang theo hương thơm trên cơ thể nàng lan tỏa, làm cho người ta say mê.

Kỳ thật, thân thể hẩn, ngay cả việc hành tẩu cũng khó, nhưng hẩn cố dùng tâm mắt.

Trong lòng cười thầm, không nghĩ tới Phượng Cô hẳn, lại cần dựa dẫm vào một nữ tử thế này.

Nhưng loại cảm giác này, hẳn thích.

Khóe miệng khẽ lóe lên một tia cười hào hứng vui vẻ.

Nhẹ nhàng mở miệng hỏi: “Nàng không hận ta sao? Trước đây ta đối xử với nàng không tốt, kỳ thật vừa rồi nàng có thể giết ta.”

Nghe được lời của hẳn, Văn Thanh dừng một phen, trong lòng kinh nghi, lại cố trấn tĩnh lại: “Tình Thiên không hiểu Phượng Gia nói gì?”

“Nàng biết mà.” Phượng Cô nhẹ nhàng đáp.

Hắn bị thương, giọng nói mất phần lạnh lùng nhưng lại ôn nhu. Nhưng, Văn Thanh không hề đau lòng, nàng lạnh lùng trong trẻo đáp: “Phượng Gia trúng độc ăn nói hồ đồ, nói những điều mơ hồ ta không hiểu.”

Hắn cũng không đối lại với nàng, chỉ là, đầu càng cúi thấp hơn trên vai nàng, mũi hấp thụ hương thơm trên người nàng.

Một ngày nào đó, hẳn sẽ khiến cho nàng phải thừa nhận thân phận của nàng.

Hắn trước kia, đúng là phải xin lỗi nàng. Nhưng hẳn biết, nàng sẽ phải bồi hoàn lại về bên hẳn.

Nàng, nhất định là nữ nhân của hẳn.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 103: Rui Ro Phượng Hoàng Không Bằng Gà.

Thất Thân Làm Thiếp

Thăng một mạch hướng về Chiến Thành mà đi, bởi vì thân Phượng Cô trúng độc, mặc dù đã giải độc nhưng độc này cực mạnh, thân thể hãn không thể nhanh hồi phục, đau đớn không chịu nổi.

Nếu chỉ có mình bản thân nàng đi còn có thể thoải mái được, đằng này phải dìu một người, lại là chuyện khác, bất quá đi được mười dặm đường, nàng đã mệt nhoài, toàn thân vô lực, đi mà không còn chút cảm giác gì.

Đoạn đường này đối với hãn, là quãng đường vui vẻ nhất, đã 4 năm rồi, 4 năm hãn chưa cảm nhận được thứ tình cảm đơn thuần mà tốt đẹp này.

Mũi hãn không ngừng hít hà hương thơm nơi cơ thể nàng, nhìn nàng đỏ mồ hôi đầm đìa, hãn không biết phải làm thế nào, cố gắng không để sức nặng đè lên người nàng, nhưng nàng không ngừng cố gắng, rốt cục, lật qua lật lại một lúc, đến một gốc cây, liền ngừng lại.

Vãn Thanh ủ rũ buông Phượng Cô ra, cả người mệt mỏi ngồi xuống.

Nàng tự phần nộ với chính bản thân mình, cư nhiên lại đi cứu một người từng đối xử tệ bạc với mình!

Nhưng nàng không phải là loại người lòng dạ độc ác. Hơn nữa nếu lúc này giết Phượng Cô, chẳng phải là quá đơn giản cho hãn cùng Chu Nguyệt Nhi sao, nàng muốn bọn họ phải chịu hết mọi những cảm giác đau đớn.

Phượng Cô nhìn nàng ngồi một chỗ tay không ngừng lau mồ hôi, trong mắt khi thì phần não, khi thì tàn nhẫn, khi thì thư hoãn, biến hóa vô cùng, không hiểu rốt cục nàng đang nghĩ cái gì, cứ nhiên thay đổi liên tục thế.

“Tình Thiên cô nương nghĩ chuyện gì vậy?” Hãn liền hỏi.

Văn Thanh nhắc đầu, khuôn mặt tuyệt mỹ lạnh lùng, có nét cười mà như không cười, mang theo xa cách, mang theo ám phúng, mang theo một chút giáo hoạt: “Phượng Gia, Tình Thiên vừa rồi do tức giận mới có những hành vi đó! Phượng Gia vừa rồi sao không trừng trị thích đáng bọn chúng.”

Xem ra những điều nàng nói, như khơi dậy phần ý.

Nàng cười bồi thêm một lời: “Cho dù hãn là thân phận gì, nhưng làm hại chúng ta thì thâm như vậy! Người như thế, cứ dễ dàng buông tha cho hãn, chẳng phải là quá tiện nghi cho hãn rồi sao!”

“Đương nhiên, Phượng Cô ta chưa bao giờ dễ dàng buông tha cho người khác như thế!” Phượng Cô cười một tiếng khô khốc, trong mắt đầy ngoan ý, miệng khẽ phun: “Chỉ bất quá, bọn họ chết không phải cách hay nhất, khiến hãn chết vì đao là hạ sách, khiến hãn thống khổ sống không bằng chết, đó mới là cách đối phó thượng hảo nhất!”

Văn Thanh sau khi nghe xong cười một tiếng, hóa ra là có dụng ý cả, gật đầu: “Phượng Gia đúng là người long phượng, chiêu này thật lợi hại, Tình Thiên không hiểu được là phải!”

Đáng tiếc lời nàng nói lúc này, hoàn toàn trái ngược với Phượng Cô, người nàng muốn đối phó, là kẻ trước mắt kia, hoàn toàn không phải... Bạch Vân Yên!

Phượng Cô nghe những lời nói chuyện của nàng, ngẩng đầu lên lại thấy miệng nàng đang cười tủm tỉm, trong mắt tràn ngập sóng nước, trên mặt tỏa ra khí, không ai so sánh được.

Nhìn kỹ lại, trên mặt nàng lại hồi phục vẻ lạnh nhạt như ngày thường.

“Tình Thiên cô nương thoát nhìn tựa như có tâm tư gì?” Phượng Cô trực tiếp hỏi, ánh mắt sắc bén thẳng nhìn chăm chú Văn Thanh, tựa hồ như những gì nàng suy nghĩ hẳn đều nhìn ra được.

Văn Thanh không hề sợ hãi, vẫn vui cười, chỉ nhìn hẳn.

“Tình Thiên chỉ nghĩ là đến khi nào mới thoát hiểm được, đường tới Chiến Thành còn xa, một trong hai chúng ta không có võ công, một người lại trúng độc nặng, hành trình nguy hiểm vậy, nếu bọn Bạch Vân yên tĩnh lại thì sẽ phiền lắm đây.” Nàng nhẹ nhàng nói, sau đó quay đầu nhìn ra đường.

Vấn đề này thật đáng lo, bởi vì nàng vừa nhìn kỹ địa hình một phen, muốn rời khỏi Đoạn nhai này phải trèo qua núi mới có thể đi ra, nhưng bọn họ hiện giờ, là không có cách nào mà đi nổi.

Thật muốn buông ngay nam nhân này rồi sau đó một mình đi tiếp!

“Ta hiện tại thân trúng độc bị thương, nhất thời nửa phần công lực không thể khôi phục, người cùng đi với ta, chỉ là trì hoãn thời gian, không bằng người đi trước một mình đi! Bạch Vân Yên chỉ muốn hợp tác cùng ta, sẽ không gây nguy hại cho ta!”

Nghe những lời Phượng Cô nói, Văn Thanh có chút giật mình, hẳn là người thế nào chứ, có thể đọc suy nghĩ người khác ư? Quả nhiên là thiên hạ hồng vũ! Hẳn như thế, nói phen này, chỉ có cách là nói trái ý mình thôi, làm cho hẳn tưởng nàng thật sự muốn lưu lại bên hẳn.

Kỳ thật hẳn sử dụng kế gì chứ? Cho dù như thế nào, nàng đã quyết định đi cùng hẳn, nàng sẽ không do dự! Hơn nữa nàng cũng không phải cùng loại người như hẳn, vô tình vô nghĩa, lòng dạ độc ác.

Có đôi khi người khác khiến cho mình có ấn tượng không tốt, tựa hồ nhiều lúc mình sẽ vẫn nghĩ như thế. Phượng Cô ban đầu vì bảo vệ nàng trúng độc, hấn vì thể trúng độc, uống giải độc nhưng chỉ là tạm thời hòa hoãn, căn bản độc tính kia không giải được.

Nếu hai người đi cùng nhau, chỉ sợ một điều là Bạch Vân Yên cùng đám người kia đuổi theo, đến lúc đó không còn cách nào thoát được.

Hấn là nam nhân, hấn nhìn ra được, Bạch Vân Yên, cái cách hấn nhìn Văn Thanh, biểu lộ điều gì, hấn nhất định không thể để nàng bị nguy hiểm.

Nhưng!

Nàng nhìn hấn ánh mắt kia là có ý tứ gì?

Là cố ý? Hay là hấn nhìn lầm?

Hấn – Phượng Cô, mặc dù là người quyết đoán vô tình, nhưng không phải loại ham sống sợ chết! Nhìn nàng thế kia, hấn bỗng phát hỏa!

“Người còn không mau đi!” Phượng Cô tức giận quát, mắt nổi lửa, khí chất này thật không tương xứng với hấn, bình thường hấn, càng tức giận càng tĩnh táo, nhưng đứng trước nàng, hấn không cách nào chế ngự được cơn giận này, bản thân không muốn giấu đi.

Văn Thanh quay đầu nhìn hấn, sắc mặt lạnh đi vài phần, người này, thật sự không tốt, đây là cách hấn đối đãi với ân nhân sao? Người này, làm cho người ta phát hỏa!

Âm thanh lãnh băng như sương, lời nói lãnh nhạt: “Phượng Gia, tựa hồ người không ý thức được hoàn cảnh giờ phút này! Gặp rủi ro, Phượng Hoàng không bằng gà núi! Lúc nghèo khổ không thể uy phong, ở đây không thể dùng danh tiếng.” (Mắng hay lắm, cơ mà chị hiểu sai lòng anh í rồi. Zời ời là zời. Thanh nhi hâm)

“Người có ý gì?” Phượng Cô vừa nghe xong mặt phần nộ, bạc môi xiết chặt, còn có thể nghe được tiếng răng cắn rung động, xem ra vô cùng phát hỏa rồi.

Văn Thanh nhìn bộ dạng này của hắn, trong lòng phát bực, không ngờ hắn cũng có ngày hôm nay. Người quý biết điều, bộ dạng này mà còn không có chút ý tứ nào sao!

Trong lòng vài phần vừa ý, thập phần thoải mái, bất quá cố che giấu, nàng lạnh lùng thốt: “Phượng Gia, ý Tình Thiên đã quá rõ, hôm nay, tình hình này mà người còn mang bộ mặt kia, giờ không phải lúc đùa giỡn, lúc này, thoát hiểm mới là chuyện trọng yếu.”

Nàng chậm rãi nói, nhìn sắc mặt hắn càng lúc càng xanh mét nhưng trong lòng nàng thì vô cùng thoải mái.

Chưa bao giờ biết, việc trả thù một người lại có khoái cảm như thế! Nhìn tuần nhan nhiễm độc như than kia, mặt nàng càng lạnh lùng, nhưng trong lòng vui sướng.

Phượng Cô trơ mắt nhìn nàng, lửa giận hừng hực, Hắn – Phượng Cô, lại có một ngày bị nàng chế nhạo! Không ngờ tới hôm nay rơi vào cảnh này, khẩu khí của nàng, hắn không tài nào nuốt trôi nổi.

Đột nhiên, hắn nhìn vào đôi mắt lạnh lẽo của nàng, nhìn thân thể mềm mại của nàng, tay thô bạo duỗi ra, nàng nhất thời không phản ứng được, toàn thân đổ trong ngực hắn.

Bạc môi lạnh lẽo hướng tới bờ môi mềm mại của nàng, mang theo sự trừng phạt, cắn nàng, Văn Thanh không kịp đề phòng, không hề nghĩ tới hắn lại có thể làm như thế với nàng.

Nam nhân này, thật khiến người ta sinh hận, tay giương lên, định cho hắn một tát, không ngờ lại bị hắn dùng sức nắm chặt lại.

Môi hăn chà xát lên môi nàng, đôi mắt mơ màng, hăn khẽ nói: “Ngay cả khi ta không bằng gà núi, vẫn có thể đem nàng nhốt vào trong lòng!”

“Người thật kỳ cục! Người nghĩ Tình Thiên ta là loại nữ tử gì chứ!” Văn Thanh ngọ nguậy tránh khuôn mặt kia, nhưng căn bản là không tránh nổi bạc môi đó, tay duỗi ra, cố gắng chống cự lại.

Phượng Cô mặc dù thân trúng độc, có thể là võ công của hăn không linh hoạt, không có nội lực, nhưng giữ một nữ tử, là việc thừa sức làm được.

Tay duỗi ra, đem tay nàng giữ chặt lại, áp về sau lưng nàng, môi gian cười một tiếng đắc ý, chậm rãi nói: “Không nên hoài nghi năng lực của ta!”

Đôi mắt chứa đầy tà mị, lộ ra sự vui vẻ, bạc môi, lại càng áp chặt hơn, tiếc là không dám dùng đầu lưỡi dây dưa với nàng, nhìn nàng hăn càng muốn phát hỏa, nhưng nhìn thấy bộ mặt giận dữ của nàng, hăn không chút nghi ngờ rằng, nếu lưỡi hăn dám ngọ nguậy, nàng sẽ cắn đứt mất. (Híc, quá ngây thơ lun cả nhà nhì.)

Môi càng lúc càng ma sát mạnh, càng ngày càng nhiệt, càng lúc càng nóng, ở dưới nơi sương đêm lạnh lẽo đen như mực này, trong sự tĩnh lặng của núi rừng mà không khí như thiêu như đốt.

Văn Thanh trong lòng chỉ muốn mắng chửi hăn nhưng tất cả đều bị nuốt mất cả, hăn căn bản là đã sắp xếp tất cả, vừa rồi còn rất yếu ớt, bộ dạng bị thương nặng, thế mà trong chốc lát đã hung hăng như thế.

“Tình Thiên... Tình Thiên... người ở đâu?” (Đồ phá đám.:@:@:@. Kún hận)

Đang lúc này tiếng Hạ Thanh như tiếng suối vang lên thấu tâm nàng. Văn Thanh trừng mắt, ý bảo Phượng Cô buông nàng ra, trên mặt Phượng Cô lộ rõ vẻ tiếc nuối, chậm rãi buông thả nàng.

Vân Thanh cảm thấy tay hắt rời thân nàng, hung tợn nhảy ra khỏi người hắt, mắt âm độc: “Ta thực sự hối hận vì cứu ngươi! Đáng ra nên để ngươi trúng độc chết đi!”

“Ngươi sẽ không làm thế!” Phượng Cô nhìn thấu tâm nàng, mặc dù nàng miệng chua ngoa nói cứng, nhưng lòng thì mềm nhũn, không đủ cứng vững.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 104: Tà Phong Đưa Cầm.

Thất Thân Làm Thiếp

“Không có việc gì thì mau đi?” Hạ Thanh khẩn trương nói, nhìn Văn Thanh có chút khổ sở nhưng không có dấu vết bị thương, nàng rốt cục cũng yên lòng. Vừa rồi đợi mãi không có thấy Văn Thanh quay về, trong lòng nàng vô cùng lo lắng, chỉ sợ xuất hiện điều gì ngoài ý muốn. Ngân Diện đem Văn Thanh thác cho nàng chăm sóc, nàng nhất định đem hết sức ra bảo hộ cho nàng ấy, nếu có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn, nàng sẽ không có mặt mũi nào mà gặp Ngân Diện nữa. Hơn nữa, nội tâm sẽ dày vò khôn nguôi.

Văn Thanh khẽ lắc đầu, tay kéo được tay Hạ Thanh, trấn an Hạ Thanh, ôn nhu nói: “Không có việc gì!”

“Không có việc gì là tốt rồi, một mực chờ người quay lại, không biết người gặp phải chuyện gì, may là không có sao, nếu như, ta thật không biết...” Nói đến một nửa, mới nhớ ra bên cạnh còn có người, liền ngừng lại.

Hạ Thanh nhìn sang phía Phượng Cô, thái độ lạnh lùng: “Phượng Gia có khỏe không?”

Phượng Cô còn chưa trả lời, Văn Thanh lại giành nói trước: “Ngài ấy bị trúng kịch độc, người mau chóng cho người đưa về.” Lời lạnh lùng thốt ra, hận thù, chỉ mong hãm biến mất ngay lập tức.

Phượng Cô nghe giọng điệu ấy của nàng, trên mặt lạnh lùng bộc lộ một thứ cảm xúc phần nộ vô cùng.

Hạ Thanh cũng muốn mau chóng đưa hấn trở về, hơn nữa vừa thấy chuyện xảy ra ở nhai vừa nãy, nàng cũng muốn hỏi Văn Thanh xem rốt cục là xảy ra chuyện gì.

Vì vậy tay phất ra sau với 4 người đi theo: “Các người bốn người đưa Phượng Gia quay về Phượng Vũ Lâu.”

“Tuân mệnh.” Tứ võ lĩnh mệnh, tiến lên muốn đỡ Phượng Cô, lại thấy sắc mặt hấn lạnh lẽo, khốc tàn nói: “Không cần, tự thân ta có thể đi được.” Nói xong chậm rãi đứng lên, mặc dù có chút suy lực nhưng vẫn có thể tự mình bước đi.

Nhìn bộ dạng khập khiễng của hấn, mặt Văn Thanh càng lạnh, vừa rồi hấn một chút sức cũng không còn, sao có thể tự đi được chứ?

Mắt nàng chăm chú nhìn hấn, xem bản thân có bị hấn lừa gạt nữa không.

Khóe miệng Phượng Cô khẽ nhếch lên, thấy vẻ mặt không hài lòng của nàng, hấn cũng xao động trong lòng, làn môi mỏng hướng về phía Văn Thanh mang theo tà khí: “Muốn giúp, cũng phải có hương thơm mê đắm lòng người chứ.”

Nói xong không dừng lại, cất bước đi, để lại sự phẫn hận trên mặt Văn Thanh.

Nghĩ rằng Hạ Thanh đang ở bên nên không có dám bộc lộ, đành hoãn cơn giận lại trong lòng sau đó quay sang nhìn Hạ Thanh hỏi: “Chiều nay nhờ có người, nếu không, e rằng khó trở về.”

“Là do ta không chú ý, mới để người rơi vào cảnh nguy hiểm như thế, may là không có việc gì xảy ra, nếu không, ta thật không biết phải nói sao với Ngân Điện.” Nói đến Ngân Điện lúc này, trong mắt Hạ Thanh hiện rõ sự âm thầm.

Mặc dù chỉ là chột lóe qua nhưng Văn Thanh đã kịp chú ý tới, trong lòng chỉ có thể thở dài, Hạ Thanh, nữ tử này... thật quá si tình.

“Việc này sao có thể trách người, người một mình theo ta ra ngoài đã rất khổ cực rồi, lại nói thêm, chuyện này là do ta mà có, nếu có chuyện gì không hay, cũng không thể trách ai.” Văn Thanh nhàn nhạt nói, cũng không biết phải nói gì cho phải lúc này, dù sao, chuyện nàng xuất hiện đã khiến cho nhiều chuyện rối loạn.

“Thôi, đừng nói những việc này...” Hạ Thanh trong lòng thương cảm, nhưng nàng không thể kiềm chế được tình cảm của mình.

Là nguyện ý của cô ta. Cô ta nguyện ý vì hấn nỗ lực tất cả.

“Rốt cục là xảy ra chuyện gì? Ta lúc ở trên nhai thấy rất nhiều xác thối khách, quanh xe Phượng Cô nhiều như ong vò vẽ, thật kinh hoàng! Nhưng nhìn kĩ không thấy hai người đâu vì vậy liền xuống nhai này tìm!” Hạ Thanh vòng vo đề tài, không nghĩ ra được điều gì hơn.

“Việc này ta đang muốn nói cho người, hãy phái người đi thăm dò thân phận của Bạch Vân yên, xem ra, thân phận của hấn không hề đơn giản, những tên thích khách này đều là do hấn phái đến, kỳ thật mục đích không phải là ta, mà chính là để tróc Phượng Cô, Phượng Cô xưa nay tàn nhẫn, đối với kẻ khác không bao giờ mềm lòng, nhưng đối với Bạch Vân yên hấn lại không hề động tay.” Văn Thanh tỉnh tể nói.

“Lại có chuyện như vậy?” Hạ Thanh trên mặt ngạc nhiên, trong chốn giang hồ mọi chuyện nàng đều thông suốt, nhưng tên Bạch Vân Yên này

đột ngột xuất hiện, trước tới giờ nàng chưa gặp qua hẳn, cũng không nghe gì về hẳn.

Nhưng lại có thể phái một đoàn người lớn như vậy đi, rốt cục là người như thế nào? Ở Vân Quốc này chưa nghe qua người nào như thế, cần phải cẩn trọng thăm dò một phen.

“Đúng, cho nên ta mới cảm giác vô cùng kỳ quặc. Huống hồ việc hôm nay ta nhiều ít gì cũng là đắc tội với Bạch Vân Yên, chỉ sợ hẳn là loại người không dễ từ bỏ ý đồ, vẫn nên đề phòng là tốt hơn hết.” Văn Thanh nghĩ tới bộ dạng Bạch Vân Yên khi nãy, đột nhiên rung mình, hội cảm giác được, người này không đơn giản, hơn nữa, so với Phượng Cô, còn lạnh hơn huyết.

“Ta sẽ phái người đi điều tra, mặc dù không phát sinh chuyện như thế cũng nên thăm dò, nắm giữ được động thái người trong giang hồ mới có thể bất bại được, Tuyết Linh Các chúng ta kinh doanh, sau này phải chú ý mọi cử chỉ của hẳn.” Hạ Thanh nói.

“Ta sẽ chờ.” Văn Thanh gật đầu, nở nụ cười, trong bóng đêm, tuyệt mỹ như trăng.

Trở lại trong phòng, hãy còn chưa kịp thay đồ đã bị một kẻ dọa cho hoảng sợ.

Chỉ thấy người kia sẫm trong bóng tối, trong mờ mịt không thể nhận rõ là ai.

Lăng mi tinh nhân, tuần lăng như ánh mặt trời.

Là Tà Phong!

Nàng khẽ vỗ ngực nói: “Nguyên lai là Nhất thần thảo Tà Phong đại hiệp, như thế nào xuất hiện không nói 1 lời? Hơn nữa nửa đêm lại xuất hiện

ở phòng ta, muốn hù chết người a!”

Tà Phong vẫn thản nhiên, cười cợt không đứng đắn: “Người biết không, ta thích nhất là xuất hiện những chỗ thần bí, nhất là trong phòng người khác.”

“Thật là,” Văn Thanh gật đầu cười một tiếng, Tà Phong này, vĩnh viễn vẫn cứ vui đùa thế: “Thiếu hiệp nếu xưng xuất quỷ nhập thần như thế thì không hơn gì danh hiệu Thần thâm đâu.”

“Haha” Tà Phong cười ha ha một tiếng rồi sau đó nhìn nàng: “Ta chờ người đã lâu.”

“Khiến thiếu hiệp phải đợi! Hôm nay ta gặp chút việc ngoài ý muốn cho nên về muộn.” Văn Thanh nói nhỏ.

“Gặp việc ngoài ý muốn? Sợ là cùng người khác trò chuyện vui vẻ quên thời gian thôi?” Không biết vì sao khi nghe tin hôm nay nàng cùng Phượng Cô đi lễ Phật trong lòng hăn thập phần khó chịu, lời nói khó nghe cứ tự nhiên phun ra.

Kỳ thật nữ tử này không quan hệ gì với hăn, nàng tự nguyện đi với ai là việc của nàng, nàng tự do, việc nàng đi với Phượng Cô là do nàng. Hăn vì sao mà giận dữ chứ?

Nhưng hăn khó chịu, ngầm là bởi vì nàng đi cùng đối phương là Phượng Cô!

Nhưng nếu nàng đi cùng người khác thì sao?

Nghĩ đến đây trong lòng hăn lại thêm khó chịu, cảm giác khó thở.

Nhìn gương mặt yếu ớt kia, đôi mắt hiền dịu, khóe miệng khẽ mỉm cười, thật giống Văn Thanh... trong lòng hăn thầm kêu lên, nàng và Văn Thanh

giống nhau.... Thật sao giống qua đi!

Cho nên hần mới sinh tức giận khi nàng cùng người khác đi du ngoạn như thế.

Nghe giọng hần hỏi có phần không hài lòng, Văn Thanh cũng không có giận, chỉ mềm mại cười, ôn nhu nói: “Đúng là có chuyện xảy ra nên mới về muộn như thế, gặp chuyện nguy hiểm vô cùng! May là gặp dữ hóa lành, nếu như không biết có trở về nổi không.”

“Có chuyện gì xảy ra?” Nghe lời Tình Thiên nói, tựa hồ như chuyện gì vô cùng nguy hiểm, Tà Phong ngẩng đầu vội vàng hỏi trong mắt đầy sự quan tâm.

“Có chút nguy hiểm, gặp thích khách 2 lần, may là không có bị thương gì hết.” Văn Thanh nhẹ nói, về Bạch Vân Yên, nàng hiện tại không rõ về lai lịch của hần, nhất thời không nên nói ra.

Bất quá, Bạch Vân Yên đột nhiên xuất hiện, không biết vì mục đích gì, nhưng chắc chắn là không đơn giản, nàng dặn dò Tà Phong: “Gần đây trong chốn giang hồ có người tên Bạch Vân Yên, lai lịch không rõ, nếu như người gặp, hãy chú ý nha.”

“Bạch Vân Yên?” Tà Phong khẽ cau mày rồi sau đó lại nói: “Người này ta biết, gần đây hần nhiều lần đi tìm Phượng Cô, tựa hồ có mục đích gì, nhưng Phượng Cô không quan tâm. Có chuyện gì sao? Người hôm nay các người gặp là hần sao?”

Hần có phái người chuyên theo dõi Phượng Cô cho nên việc xung quanh Phượng Cô hần đều nắm rõ, thế nên mới việc chuyện hôm nay Tình Thiên cùng hần đi lễ Phật.

“Ta tạm thời cũng không biết lai lịch của hần, chỉ cảm giác là không hề đơn giản, hôm nay gặp hần, trong lúc nhất thời mà hần dẫn theo cả trăm

thích khác, thật khó đoán. Tóm lại, người phải cẩn thận đề phòng.” Văn Thanh bình tĩnh nói, đối với Bạch Vân Yên trong lòng nàng vô cùng nghi hoặc, hẩn thoát nhìn đã thấy không đơn giản, lời nói gian ngoan, không đứng đắn, nhưng nhìn ra là giả vờ, hẩn thật sự rất bình tĩnh.

Trước mắt Tà Phong đột nhiên như bị giật, chăm chú nhìn Tình Thiên tựa hồ như muốn nuốt cả người nàng vậy.

Hẩn càng lúc nói chuyện với nàng lại càng có cảm giác nàng giống Văn Thanh, ánh mắt kia, lời nói nhàn nhạt không quan tâm kia, mặc dù rất nhỏ nhưng lại làm cho người ta cảm giác được.

Một nữ tử xa lạ như thế tại sao hẩn lại phải quan tâm như vậy!

Tại sao lại còn phải chú ý Bạch Vân Yên cho nàng!

Càng nghĩ trong lòng lại càng nghi hoặc.

Hẩn thấy rõ từng chi tiết giống Văn Thanh ở Tình Thiên.

Rốt cục thì nàng có phải là Văn Thanh hay không?

Trong lòng lại càng thêm nghi hoặc, tràn ngập trong đầu. Mang theo chút mơ hồ hưng phấn, phảng phất như sau lớp rèm sương mờ che mặt nàng kia, chính là Văn Thanh.

Khóe miệng không kiềm chế nổi nở một nụ cười vui vẻ.

“Thiếu hiệp làm sao vậy?” Văn Thanh nhìn vẻ mặt cười ngớ ngẩn của Tà Phong hỏi. Trong mắt hẩn có chút cổ quái, dĩ nhiên làm người ta khó hiểu nhưng rất hưng phấn vui vẻ, như nhặt được đồ vậy.

“Không có... Không có!” Tà Phong bị nàng hỏi dọa cho hoảng sợ, vội vàng lắc đầu giải thích, trên mặt vẫn không ngừng vui vẻ.

Hiện tại không nên đánh rần động cỏ, Văn Thanh không muốn để lộ thân phận, không sao cả, hẳn sẽ có biện pháp do thám.

“A”... Văn Thanh không có hỏi tiếp nhưng nhìn Tà Phong cười, nàng biết nhất định có điều gì đó, nàng hỏi hẳn không nói, còn nữa, hôm nay dưới thân phận Tình Thiên này, nàng không thể quá thân mật với hẳn, hỏi kĩ được.

Tà Phong lấy ra một thanh cầm, đỏ bừng trong suốt, khắc họa đẹp, vô cùng chói mắt.

Không đốt đèn, chỉ sợ người ngoài biết, chỉ có thể mượn trăng ngăm nó, trên cầm khắc một đóa mẫu đơn, đỏ tươi, cao cấp, sống động như hoa thật.

Đàn cổ Hồng Ngọc,...

Bàn tay trắng nõn nà khẽ lướt trên dây, “đương” một tiếng, âm thanh trong trẻo ngân xa, là đàn cổ thượng hảo, tiếng cầm khác khó mà sánh nổi.

Phượng Cô thật là phí phạm, cầm tốt như vậy, lại luôn giấu đi, không lấy ra dùng.

“Đàn cổ Hồng Ngọc.” Văn Thanh cười hài lòng.

Tà Phong lại một lần nữa nhìn nàng, Văn Thanh nhìn lên thấy hẳn si tình nhìn nàng, bản thân có chút xấu hổ.

Nghĩ đôi chút cười một tiếng: “Thần Thâu Nhất Tà Phong thật danh bất hư truyền, ba ngày là ba ngày! Không trễ một ngày!”

“Đàn cổ này lần đầu ta trộm! Nếu không có Tình Thiên cô nương khiến Phượng Cô cùng nhau đi lễ phật chỉ sợ ta còn vất vả lâu!” Tà Phong hướng về phía nàng cười có chút xấu xa.

Văn Thanh nhìn ra hăn không hề ác ý, chỉ thuần túy nói giỡn, cũng không thêm để ý, ngược lại hào phóng cười một hồi: “Như vậy thù lao phải giảm một nửa rồi, dù sao ta cũng lập công lớn a!”

“Đương nhiên, Tình Thiên cô nương nói cái gì cũng đúng a, kỳ thật Tình Thiên không cần trả công gì, ta vui vẻ mà!” Tà Phong nói, lại chăm chú nhìn nàng.

Thật sự là càng nhìn, nét cười kia, mặt mày kia, tất cả là đáng vẻ Văn Thanh, cả bộ dạng bình tĩnh trò chuyện kia, cũng giống như nàng.

“Ta đây không dám, nhớ hôm gặp thiếu hiệp còn không muốn nhận.” Văn Thanh cố ý nhắc lại.

Tà Phong không thêm để ý, cười ha hả: “Ta ngày đó không biết Tình Thiên cô nương thế nào, nếu biết, sao dám có thái độ gì!”

Văn Thanh há hốc mồm miệng không tin, khóe miệng nhàn nhạt vui vẻ: “Ha! Nguyên Tà Phong thiếu hiệp là người thế sao, thật không thể trông mặt mà bắt hình dong!”

“Quan trọng là bản chất! Ngay cả Khổng Tử cũng nói thế, ta chẳng qua vẫn nhớ một hình bóng cũ! Xem ra cô nương không chỉ có vẻ bên ngoài, mà rất khí chất!” Tà Phong nói, mặt vẫn không ngừng cười.

“Được tán dương như thế, thật là vinh hạnh cho Tình Thiên!” Văn Thanh cũng cười ngặt nghẽo, nhìn bộ dạng kia của Tà Phong, hăn làm nàng thật vui, cùng hăn một chỗ luôn có thể cười thoải mái, thật to.

Nhìn nàng cười, trong lòng hăn thật vui.

Chỉ tiếc. Hăn và nàng, ở bên nhau chỉ được ngắn ngủi, lúc này, Lan Anh ở ngoài gọi vào: “Cô nương, nước tắm đã chuẩn bị xong?”

Nàng áy náy nhìn Tà Phong, thấy hắc cười một tiếng, chấp tay: “Tình Thiên cô nương, Tà Phong cáo từ!”

Văn Thanh gật đầu: “Về chuyện Phượng Cô, thiếu hiệp muốn biết gì, Tình Thiên sẽ cho người đi thăm dò.”

“Hảo!” Hắc nói xong khẽ lắc mình, hướng về bên ngoài chạy như bay đi.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 105: Tình Hình Nguy Hiểm.

Thất Thân Làm Thiếp

Nhìn Tà Phong phi thân đi rồi Văn Thanh mới kêu: “Vào đi!”

“Cô nương, nước đây!” Lan Anh nói sau đó châm đèn lên, trong phòng sáng rực.

Mắt Lan Anh chăm chú nhìn ngoài cửa sổ sau đó lại nhìn đàn cổ Hồng Ngọc trên bàn, tựa như suy nghĩ điều gì, tựa hồ muốn hỏi nhưng không có mở miệng ra nói, có vẻ như có một số việc không thể tùy ý hỏi được.

Văn Thanh cười nói: “Hôm đó đi cầu sự, hôm nay liền được.”

Người ngoài nghe không rõ, Lan Anh cũng là hỗn loạn bởi vì nàng cũng hiểu qua loa. Vì vậy liền gật đầu không nói gì nữa.

Vài người hầu mang tới một bồn tắm lớn, dưới ánh trăng hơi nước phả lên mặt người, có mùi nhàn nhạt của hà hoa, mùi nàng thích dùng khi tắm rửa.

Một thứ hương dùng tắm tấp, thơm tho khiến cho người trầm mê.

Nàng khoát tay mời tất cả mọi người thối lui, nàng tự tay đi đóng hết các cửa sổ, lúc này mới chậm rãi cởi bỏ trang phục.

Khí trời vẫn còn rất nóng bức, hơn nữa hôm nay gặp chuyện không may, toàn thân dính nhớp vô cùng khó chịu. Cuối cùng có thể thoải mái tắm

thật là sáng khoái.

Những mảnh lụa mỏng dần rơi xuống, nàng khẽ vắt trên bình phong, chân ngọc nhẹ nhàng bước vào bồn tắm, cảm giác nước vỗ về thân thể, cả người nhẹ đi.

Bóng đêm thanh tịnh.

Đột nhiên ngoài cửa sổ hiện lên một bóng đen.

Ánh mắt Văn Thanh lạnh lẽo, tay duỗi ra kéo lấy trang phục Lan Anh đã chuẩn bị cho nàng, vội vã phủ lên, chỉ thấy chớp mắt cửa bị đẩy ra, một nam nhân đi vào, một thân cẩm y ngọc đới, mặt âm u, trong mắt chợt lóe lên một tia kinh ngạc.

Mắt Văn Thanh cực lạnh, vội vã quấn chặt quần áo, người này thật kì dị, ngang nhiên xông vào như thế! Trong lòng thầm mắng hắn.

Không nghĩ ra có kẻ vô lễ như thế!

Nhưng mà hành động của hắn như thế, tại sao Lan Anh phía bên ngoài không có phản ứng gì?

Chẳng lẽ là...

Văn Thanh nghĩ tới một kẻ, chỉ có thể là hắn thì mọi người ở bên ngoài mới có thể bị khống chế được.

Nhìn Bạch Vân Yên đứng đó, nàng xác định mình như một chú cừ non.

Nhưng vẫn không hiểu tại sao lại như vậy?

Nàng không có người khác hỗ trợ lúc này, thật sự chỉ có thể ngồi chờ chết thôi ư? Hắn thật quá khinh thường nàng! Khóe miệng nàng nhàn nhạt

nhếch lên, giọng nói nhã nhặn lịch sự: “Bạch công tử đêm hôm khuya tới đây, không biết vì việc gì?”

“Tình Thiên cô nương người cứ nói đi?” Bạch Vân Yên hỏi ngược lại nàng, không hề có chút khẩn cấp, hần chậm rãi đi tới trước bàn ngồi xuống.

Bộ dạng hần nhàn nhã dương dương tự đắc vô cùng.

Vân Thanh cũng có chút lo lắng, tuy nhiên nàng bình tĩnh xiết chặt lại quần áo, chỉnh chu y phục rồi mới chậm rãi nói: “Tình Thiên sao biết được tâm tư Bạch công tử, Tình Thiên cũng không đàn hay hát giỏi, phải chăng Bạch công tử tìm ta là vì lí do này?”

Lời vừa dứt liền đi tới trước bàn thuận tay kéo đàn cổ Hồng Ngọc qua, bàn tay trắng nõn khẽ lướt trên dây đàn. Một khúc “Nguyệt” khẽ vang lên, nàng nhẹ nhàng đứng gảy đàn, cười nhìn hần, rồi sau đó khẽ mở miệng, mùi đàn hương phả ra, chậm rãi hát.

Bạch Vân Yên nghe lời ca của nàng, nghe tiếng đàn phát ra trong trẻo, trong lòng thầm khen nữ tử này. Hần rõ ràng nhìn ra được nàng đang cố gắng trì hoãn thời gian.

Nhưng, hần đâu có sợ điều đó, dù nàng có làm gì đi chăng nữa, ngoài cửa hần đã sớm bố trí tốt đẹp rồi, chỉ cần gió thổi cỏ lay cũng phát hiện ra.

Hơn nữa, hần cũng sớm phòng bị chuyện bị nàng hạ độc một lần nữa, đau một lần rồi, hần sẽ không để bị đau dưới tay nàng một lần nữa.

Nữ tử xinh đẹp mà giấu diếm tài năng, thông tuệ vô cùng, cực kì hiếm thấy, nàng, là nữ tử hần khó khăn nhất mới gặp được.

Vừa tuyệt sắc lại không hề quá kiêu ngạo, vốn kiến thức của nàng lại khiến hần càng khâm phục hơn.

Vân Thanh vừa hát vừa thầm tính toán trong đầu làm sao để thoát hiểm, nhìn bộ dạng tự đắc của Bạch Vân Yên, nàng biết, hẳn nhất định đã bố trí đầu ra đấy nên mới dám yên tâm như thế.

Xem ra, cục diện nơi này đã bị hẳn khống chế trong lòng bàn tay.

Không thể biết hẳn là ai, tại sao mỗi lần xuất thủ đều bí hiểm như vậy. Có thể chinh tề đi ra ngoài với bao người rồi chỉ trong mấy canh giờ ngắn ngủi đã ngay lập tức huy động được một số đông người, ngựa, người như này, nhất định không có nhiều.

Trong lòng nàng thầm nhủ không được sợ hãi, nàng phải bình tĩnh. Trên người nàng, thứ duy nhất bảo hộ được là độc dược, nhưng hẳn đã biết, lúc này, muốn đổi lại với hẳn, chỉ có thể tĩnh lặng chờ thời cơ.

Hơn nữa trước mắt một mình hẳn còn dễ đối phó, chỉ sợ những kẻ ngoài cửa kia, làm sao đối phó cho xuể.

Nhìn bộ dạng Bạch Vân Yên vẫn ung dung, trong lòng Vân Thanh bắt đầu lo lắng, khúc đàn gần như sai lệch đi.

Hẳn, vẫn lặng nghe ngòi nghe nàng.

Đột nhiên nhìn thấy sắc trời nơi cửa sổ đã ám trầm, tâm nàng đã sinh ra một kế, uyển chuyển cười một tiếng: “Công tử cảm giác như thế nào?”

“Gia nhân lại thêm cả tài nghệ! Chẳng những nghe thỏa thê đôi tai mà cũng không cảm thấy đói!” Bạch Vân Yên nói nhỏ, mắt nhìn Tình Thiên, trong mắt ngập đục vọng, bốc dần trên khuôn mặt đã tính của hẳn. Hẳn bỗng dưng cảm thấy hô hấp như khó khăn hơn, bộ ngực phập phồng, thân thể khó chịu, nóng bức, ánh mắt như muốn thiêu đốt nàng. Mang theo hơi thở dồn dập hướng về nàng.

Nhìn ánh mắt dục vọng của hắn, trong lòng nàng càng thêm lạnh lẽo, nơi Tuyết Linh Các này, xuất hiện không ít nam nhân có ánh mắt như thế.

Nàng tất nhiên hiểu rõ là ánh mắt hắn bộc lộ điều gì!

Trong lòng lập tức nổi lên ý hận, trừng trừng về phía Bạch Vân Yên: “Bạch công tử, đêm đã khuya, Tình Thiên cũng muốn đi ngủ, nếu như không có việc gì, xin mời công tử về cho.”

Trong lúc nhất thời, tốt nhất là mời hắn về.

Bạch Vân Yên đột nhiên đứng dậy, bắt lấy tay nàng: “Tình Thiên cô nương, ta nguyện chuộc thân cho nàng, hãy đi theo ta?” Hắn cuồng nhiệt nói, đôi mắt dán chặt vào Tình Thiên không tha.

“Bạch công tử, xin đừng phóng túng như vậy.” Nàng càng lúc càng lạnh lùng, trừng trừng nhìn hắn, giằng tay ra khỏi hắn, muốn bỏ ngay tay hắn khỏi tay mình, nhưng càng lúc càng bị hắn xiết chặt, như thế nào cũng không lại.

“Tình Thiên cô nương, toàn bộ những lời ta nói với nàng là thật tâm, ta đối với nàng cũng rất thật tâm, ta nhất định sẽ đối tốt với nàng.” Bạch Vân Yên vội vàng nói.

Nguyên lai hắn đến tìm nàng là bởi chuyện hồi chiều nhưng lúc rồi nhìn dung nhan như hoa của nàng, vừa tắm tẩm xong, mang theo hương thơm thanh nhã nơi cơ thể kia, trong lòng hắn dục vọng bắt đầu nổi lên.

Nhất định, hắn không thể bỏ qua nàng được.

“Bạch công tử! Ta nghĩ người tìm lộn người rồi, Tình Thiên chỉ là người nơi lầu các, sao xứng với người! Thỉnh công tử chọn người khác đi!” Dứt lời trên mặt nàng không chút cảm xúc.

Nhìn tay hắn vẫn xiết chặt tay mình, nàng gần như không nhin nổi, nếu như hắn không buông tay, nàng kiên quyết hung hãn giật! Thật khó hiểu, Phượng Cô không muốn động tới hắn, nói vậy, thân phận hắn phải rất đặc biệt, không ngờ hắn lại mò tới Tuyết Linh Các này làm phiền nàng, muốn khiến nàng phải dùng tới sát thủ sao.

Hắn không có ý tốt, đừng trách nàng vô tâm. Đầu ngón tay là điểm cuối cùng để nàng phòng thân, nguyên tưởng rằng, nàng sẽ không bao giờ phải dùng tới.

“Tình Thiên cô nương, ta thực sự thật lòng...”

“Bạch công tử, nếu như người thật tâm, sẽ không ép Tình Thiên theo người, mà là hỏi Tình Thiên!” Bạch Vân Yên vẫn còn muốn nói gì, Văn Thanh đã lạnh lùng cắt ngang.

“Người để ý ... việc này ư?” Bạch Vân Yên vừa nghe cho rằng đó là nguyện ý của Tình Thiên, liền cười một tiếng: “Tình Thiên cô nương, ta thật lòng, ta sẽ đem người trở thành đệ nhất phu nhân.”

Hoa ngôn xảo ngữ thật khó nghe, chẳng trách không nên tin vào miệng lưỡi nam nhân.

Ngay cả hắn nguyện lầy, Văn Thanh nàng cũng không bao giờ gạt đầu.

Nàng nhẹ tay đẩy hắn ra, quay về hướng hắn: “Bạch công tử, tấm chân tình của người ta nhìn không ta, nếu người thật tâm sao dùng sức ép buộc thế.”

“Tình Thiên cô nương!” Bạch Vân Yên lại hô một tiếng, ánh mắt càng lúc càng nóng rực.”

Văn Thanh cả kinh, liên tục lui về phía sau, đem cả tay đỡ lại. Lại thấy hắn càng dùng sức, đem cả người nàng ôm vào trong lòng. Cả người nàng

giật nảy, ra sức quấy đạp.

Ngay lúc này, ngoài cửa sổ có một bóng trắng phi thân vào, Bạch Vân Yên không kịp phản ứng liền bị điểm trúng huyệt.

Rồi sau đó đem Văn Thanh khinh công ra ngoài, tất cả mọi chuyện diễn ra chỉ trong nháy mắt.

Thần tốc khiến người ta không trở tay không kịp.

Văn Thanh tựa vào thân hình có mùi nhàn nhạt của dạ lai hương mà bình tâm lại. Tay nhẹ nhàng bám lấy thân hình này.

Ngân Diện luôn có mặt những lúc nàng nguy cấp nhất để cứu nàng.

Nàng thực sự hoài nghi, hẳn có phải là thần hộ mệnh mà trời xanh phái đến cho nàng không.

Trong lòng nàng vô cùng cảm kích.

Ngân Diện xiết nàng trong lòng chặt hơn, tên Bạch Vân Yên kia, không coi ai ra gì cả...

Đến lúc bay vào rừng an toàn, nàng mới hô nhẹ một tiếng: “Ngân Diện...”

Chỉ nghe giọng hắn đáp lại có chút tức giận: “Những tên thuộc hạ này thật đáng trách, ta đã căn dặn phải bảo vệ ngươi, vậy mà lại khiến ngươi gặp nguy hiểm như vậy, Hạ Thanh làm việc thật tắc trách, nếu ta không có mặt kịp thời, không biết chuyện này sẽ đi đến đâu!”

Nghe những lời hắn trách móc, Văn Thanh áy náy nói: “Ngân Diện, ngươi không nên trách Hạ Thanh, nàng một thân một mình, công việc thì bề bộn như vậy, hơn nữa chúng ta ở ngoài sáng, căn bản không có phòng

bị, thật ra cũng đã có Lan Anh cùng vài người bảo vệ, nhưng đối phương không hề đơn giản, căn bản không có cách nào chống cự a!”

Nàng nói xong, Ngân Diện im lặng hồi lâu không lên tiếng, hắn rất giận, nhưng biết không thể đổ hết trách nhiệm cho Hạ Thanh nhưng nhớ lại việc nguy hiểm vừa xảy ra lúc này hắn không thể này khắc chế nỗi lo trong lòng.

Nếu hắn đến chậm nửa bước, Văn Thanh chẳng lẽ...

Cái tên súc sinh kia, Ngân Diện ta thề giết hắn! Hắn không thể tưởng tượng được, nếu chậm nửa bước, sẽ xảy ra chuyện gì, nghĩ đến điều này tay không tự giác nắm lại thành nắm đấm, trong mắt nồng đậm sát khí.

“Người không nên tức giận, người xem, ta không phải là văn bình an đây?” Văn Thanh cố gắng làm dịu lòng hắn, biết hắn có lòng tốt với mình, bởi vì lo lắng cho nàng, vì vậy mà không hề muốn hắn phát sinh lửa giận hại thân.

“Nếu ta đến chậm một bước, người còn có thể bình an sao?” Ngân Diện lạnh lùng thốt, trong lòng lại vừa tức vừa đau.

“Ta có thể bảo vệ thân mà, người quên, trên móng tay ta giấu chất cực độc, kỳ thật lúc người chưa tới, ta đã định sử dụng tới nó, không nghĩ xem hắn có thân phận gì.” Văn Thanh nhẹ nhàng mà nói, trên mặt đậm tiếu: “Nhưng mà... thần hộ mệnh của ta đã kịp xuất hiện, hại ta không thể sử dụng tuyệt chiêu rồi.”

“Lần sau gặp những chuyện như thế này không được cố này cố kia, đối phó với địch, không thể mềm lòng, chỉ có thể giết! Người mềm lòng sẽ hại chính mình!” Ngân Diện sau khi nghe lời của nàng, lạnh lùng dặn dò.

Điều hắn lo lắng nhất chính là Văn Thanh quá thiện lương, hắn thấy nàng luyện độc, trừ ra hai ba dạng là chất lấy mạng kẻ khác nhanh chóng,

còn lại chỉ là làm đối phương mê mẩn hoặc say độc.

Người như vậy, chỉ hại thân mình, khiến cho đối phương nhanh chóng đạt được mục đích của mình.

Trước đến giờ hắn rất lạnh lùng vô tình, hoàn toàn không giống Văn Thanh. Hắn không phụ ai, nhưng cũng đừng ai mong phụ được hắn.

“Ta sẽ ghi nhớ.” Văn Thanh gật đầu đáp. Kỳ thật nàng biết hắn lòng dạ thế nào, miệng nói thế nhưng trong lòng chắc chắn không khỏi do dự.

“Ai!” Ngân Diện đột nhiên thở dài, nghe lời nàng nói, hắn khó mà tin nổi, hắn biết nàng khó mà đi ngược lại được bản tính lương thiện vốn có.

Hắn nhìn thấu được tâm nàng.

“Tên... Bạch Vân Yên kia không phải là người bình thường.” Văn Thanh đột nhiên nói.

Ngân Diện lạnh lùng thốt: “Hắn là Ngũ hoàng tử của Phong Quốc, vừa lúc nghe hắn nói chuyện ta biết, nhưng không hiểu hắn tới Chiến Thành với âm mưu gì, nhất định không đơn giản.”

“Ngũ hoàng tử của Phong Quốc?” Nàng biết rõ lai lịch hắn không đơn giản, nhưng không nghĩ tới, hắn lại là hoàng tử, thoát nhìn một thân cẩm y ngọc đới, còn có đông đảo thích khách đi cùng, có lẽ là thật. “Thì ra là thế, may là không hạ độc giết chết hắn, nếu không, nhất định là phát sinh chuyện lớn.” Nàng nói có phần tự giễu.

Giọng Ngân Diện vẫn lạnh lùng: “Gặp chuyện không may mà không chết là tốt rồi, những chuyện khác, không sao cả.”

Nghe những lời lạnh lùng này của hắn khiến tâm nàng ấm dần lên, trên đời nàng có thể có mấy người hiểu được lòng nàng như vậy!

“Ta sẽ ghi nhớ trong lòng.” Nàng mềm nhũn đáp, tràn đầy tình cảm, vì nàng và vì nhiều người khác.

“Ân!” Ngân Diện nhàn nhạt đáp. Quay đầu lại hẩn liếc nhìn nàng, tung người nhảy vào sâu rừng Dạ lai. Nơi này mới thật sự là chỗ an toàn.

Đi tới một phiến đá, hẩn khẽ ngừng lại, nhẹ nhàng đặt nàng xuống sau đó đặt một bình nước thuốc trước mặt nàng rồi nói: “Tẩy trang đi! Phải chăm sóc da mặt không bị thương chứ.!”

Hẩn thực sự muốn nhìn ngắm khuôn mặt thật sự của nàng, mười ngày nay hẩn không hề gặp nàng, từng khắc từng giờ đều nhung nhớ nàng, cho nên làm xong việc liền ngay lập tức về tìm nàng.

Hẩn muốn ngắm nhìn khuôn mặt thanh tú kia.

Vãn Thanh nghe hẩn nói xong nhẹ nhàng nhận nước thuốc, sau đó đổ lên mặt, không lâu, chỉ thấy da nhẹ nhàng thoải mái.

Nàng nhẹ nhàng vỗ nhẹ nước trên mặt, hồi phục lại khuôn mặt trắng nõn thanh tú.

Trong mắt Ngân Diện hiện lên sự vui vẻ, trước mắt hẩn lúc này lại là khuôn mặt thanh tú mà cao quý, hẩn thật sự rất hạnh phúc.

Nhẹ nhàng xoa nhẹ trên mặt, dịch dung hôm nay có phần cứng hơn, bởi vì hôm nay cùng Phượng Cô ra ngoài, sợ hẩn dò xét, cho nên nàng dùng loại da mặt giả rất dày.

Dưới phiến đá mặt đất thô ráp, Vãn Thanh cà nhắc mà đi, vừa rồi tắm tấp, Bạch Vân Yên đột ngột xông vào cho nên nàng vội vàng mặc y phục không có kịp đi hài, bước chân trần trên mặt đất, bàn chân khó chịu, ngứa ngáy.

Ngân Diện nhìn vẻ mặt không thoải mái của nàng, cúi đầu, nhìn thấy đôi chân ngọc nhỏ nhắn phải khó khăn bước trên đất, thật là không hay a.

Chân nữ tử không bao giờ được lộ ra, cho nên bàn chân nàng trắng ngần, mà Vân Thanh bản chất trời sinh thập phần trắng nõn, cho nên bàn chân kia lại càng ngọc ngà, hút hồn người khác.

Ngân Diện đột nhiên cảm thấy lòng không thể kiềm chế được, bắt đầu chộn rộn, chân nữ tử, thật là hấp dẫn người. (Anh bị biến thái. T_T)

Vân Thanh nhìn theo ánh mắt của hã như thiêu đốt đôi chân mình, đột nhiên má ửng hồng ngượng ngùng, chân của nữ tử, trừ phu quân ra, không thể để ai nhìn thấy, nàng liền thu thu chân lại, cố gắng xòe váy ra che đi, nhưng lại không khuất được.

“Vừa rồi khẩn cấp quá, ... là do không có thời gian mang hài...” Nàng khổ sở giải thích.

“Ấn!” Ngân Diện cũng hiểu được ánh mắt mình không đúng, vì vậy lạnh lùng nói, hồi lâu mới ngẩng đầu lên, cố gắng bình tâm đi đôi phần.

Nếu nàng chưa sẵn sàng đón nhận lòng hã, hã sẽ không ép nàng bất kì điều gì.

Hã muốn, là hai tâm hồn phải thật sự hiểu nhau!

“Chúng ta đi nào!” Hã nói rồi sau đó kéo Vân Thanh đi. Nhẹ nhàng hai người bước đi.

Hai người bọn họ chậm rãi bước đi, hưởng thụ sự vắng vẻ yên tĩnh trong đêm.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 106: Yến Tiệc Trong Rừng.

Thất Thân Làm Thiếp

Hoàng hôn. Ánh chiều tà chiếu trên lầu Phượng Vũ, từng giọt nắng như nhuộm đỏ khung cảnh nơi này, thật đẹp, hoa cỏ nhuộm màu hồng nhạt, thoạt nhìn vô cùng đẹp mắt và quý giá.

Phượng Cô chậm rãi đi bộ tới.

Một thân trường sam màu đen, cả người thập phần tiêu lãnh, khuôn mặt tuấn tú một mảnh tối tăm lạnh lùng, phượng mắt có chút híp lại, đôi mày hơi nhăn, thoạt nhìn cả người như ác ma vừa bước ra từ địa ngục.

Lãnh Sâm đứng canh trước cửa lên tiếng: “Gia, người khỏe chứ ạ?”

“Ân!” Phượng Cô lạnh đạm nói, trên mặt không chút cảm xúc, lần này, do hấn sơ suất quá nên tạo cơ hội cho kẻ khác. Lại hại suýt chút nữa khiến Văn Thanh gặp chuyện không may, chuyện như thế này, hấn quyết không cho phép tái xuất hiện một lần nữa.

Nhìn Lãnh Sâm có chuyện gì đó muốn hỏi xong lại thôi hấn liền hỏi: “Có chuyện gì?”

“Chu cô nương lúc này vẫn còn ở cấm phòng chờ Gia về xét hỏi!” Lãnh Sâm nói, hôm qua hấn đưa Chu Nguyệt Nhi về liền đưa nàng vào cấm phòng không cho ra ngoài.

Nói là đợi Gia về tra hỏi nhưng tối hôm qua Gia trở về, thân trúng độc, hôm nay bế quan bức độc suốt một ngày, mới thanh hết độc. Nếu Gia còn một mối những việc khác hẳn có thể tự mình quyết định được, nhưng đây là Chu Nguyệt Nhi, hẳn nhúng tay vào thì không hay.

Phượng Cô lạnh lùng cười một tiếng, đột nhiên hỏi một câu: “Lãnh Sâm, người nói xem là cô ta gây ra có phải không?”

Lãnh Sâm nghe câu hỏi của Phượng Cô có chút kinh ngạc không biết phải trả lời thế nào. Tâm tư của Gia khó dò, hỉ nộ vô thường, ngay cả hẳn ở bên cạnh nhiều năm nhưng cũng khó lòng đoán được Gia nghĩ cái gì.

Nếu như hẳn nghĩ, có khả năng chính là Chu Nguyệt Nhi gây nên, nhưng, có nên hay không nên nói thật ra, hẳn rất khó để mà quyết định, dù sao đây cũng là việc riêng tư của Gia.

Phượng Cô thấy hẳn hồi lâu không trả lời, ngược lại phá lên cười: “Người khó xử phải không, nếu như nói thực sợ chọc giận ta, muốn lừa gạt ta?”

Lãnh Sâm cúi đầu, tâm tư Phượng Cô, hẳn không có cách nào nhìn ra, rõ ràng là Gia đối với Chu Nguyệt Nhi sâu đậm tình ái, nhưng Phượng Cô không phải kẻ ngu muội, sao không nhìn ra bản chất thật của cô ta? Làm thế nào lại yêu một nữ tử như vậy chứ?

“Đi thôi, đi xem cô ta một chút nào.” Phượng Cô đột nhiên hảo tâm nói, hướng tới Trà Hương Các mà đi.

Chu Nguyệt Nhi lúc này đang ngồi bên cửa sổ, trên khuôn mặt khuynh thành mang theo vài phần u buồn lại ủy khuất, thấy Phượng Cô đi tới, chậm rãi đứng dậy kêu lên: “Cô!”

Phượng Cô gật đầu, không lên tiếng, ánh mắt cũng không hề nhìn nàng nửa phần, Chu Nguyệt Nhi nhìn bộ dạng hẳn, trong lòng nhất thời luống

cuống, từ khi tố giác Mộ Dung Kiềm, nàng nhận ra một điều, Phượng Cô đối với nàng không còn như trước.

Nàng không muốn thừa nhận rằng bản thân mình bị hãm lợi dụng, thế nhưng tình hình lúc này thật vô cùng kỳ quái. Nàng nhận thấy rằng, Thượng Quan Văn Thanh chết khiến cho Phượng Cô thành ra như thế.

“Người tin tưởng ta, nhưng ta thì không, mọi chuyện đã rõ ràng.”
Phượng Cô đột nhiên lạnh lùng thốt ra.

“Ý của người là không còn tin tưởng ta phải không?” Chu Nguyệt Nhi thống khổ cất lời, nước mắt chậm rãi tràn trên má.

Nàng không nghĩ tới rằng Phượng Cô lại có thể nói tuyệt tình như thế, hẳn không có nói rõ ra nhưng chính thức khẳng định nàng là hung thủ thuê thích khách.

“Ta đã nói với người, nên an phận để bảo vệ chính thân người, đừng nên làm những việc không liên quan đến người, sớm muộn, chỉ hại người thôi.” Hắc nói với nàng, vẫn còn chút tình thâm, chỉ hi vọng nàng có thể giác ngộ tại đây. Hắc đã quá nhiều lần dễ dàng tha thứ cho nàng, nếu nàng vẫn còn một mực làm xằng bậy, hẳn chỉ sợ không có cách nào dung túng cho nàng được.

“Ta không hiểu ý người... An phận bảo vệ chính bản thân mình? Đây là ý gì? Ta còn không an phận sao? Người đúng là không còn muốn tin tưởng ta nữa... Người cho rằng ta là kẻ chủ mưu đứng sau chuyện vừa rồi có phải không?” Chu Nguyệt Nhi cười khổ nói, trên mặt hiện rõ sự thất vọng. Nhưng trong lòng lại là một suy nghĩ khác.

Nghe những lời Phượng Cô nói, hận ý trong lòng Chu Nguyệt Nhi thăng dần lên, nhưng chỉ có thể giấu nỗi hận đó ở đáy lòng, nàng hận, hận tất cả những kẻ khác, hận Tình Thiên, hận cả người đã chết – Thượng Quan Văn Thanh.

Chính vì Thượng Quan Vân Thanh chết mới khiến Phượng Cô thay đổi thái độ với nàng.

Mà sự xuất hiện của Tình Thiên đã cướp đi Phượng Cô, nàng sẽ không cho bất kì kẻ nào có cơ hội để đoạt Phượng Cô. Trong lòng đã sớm ghi nhớ điều này.

“Làm hay không làm thì cũng đã xảy ra, người không làm thì tốt, nhưng ta hi vọng chuyện như thế sẽ không tái xảy ra một lần nữa.” Phượng Cô lạnh lùng thốt, nói rõ ràng như thế hi vọng nàng có thể hiểu.

“Không! Chuyện này nhất định phải điều tra minh bạch để trả cho ta sự trong sạch.” Chu Nguyệt Nhi mềm nhũn mà kiên định nói. Trong lòng cười lạnh, nàng không tin rằng có ai có thể tra gì bất kì chứng cứ gì, mấy tên thích khách kia chẳng phải đều đã bị nàng dùng độc giết hết.

“Đã như thế, Lãnh Sâm, chuyện này phiền người đi kiểm chứng một phen.” Phượng Cô nói xong liền ngay lập tức muốn rời đi.

Chợt nghe giọng nói của Chu Nguyệt Nhi mang theo vài phần giận dữ: “Lãnh tổng quản, người cho người đến đối chất đi, ta muốn hỏi xem, rốt cục là người phương nào, tại sao lại muốn hãm hại ta.”

Nàng nghĩ rằng người chết rồi thì không thể đối chứng, nhưng đã tính nhầm một nước rồi, Lãnh Sâm, người này theo hầu bên Phượng Cô, lại làm tổng quản, hẳn cũng rất bản lĩnh. Chỉ nghe thấy hần bình tĩnh nói: “May là hôm qua ta đem vài tên thích khách rời khỏi nhà lao, cho vài kẻ khác thế thân vào, nếu không đã sớm bị trúng độc mà chết.”

Nói xong những lời này chậm rãi xoay người theo Phượng Cô bước đi. Chỉ còn lại một mình Chu Nguyệt Nhi đứng đó, mặt tái mét vô cùng đáng sợ, cả người đứng ngây dại bất động.

Trên mặt, là cả sự sợ hãi vừa hận thù.

Tâm nàng đột nhiên không có cách nào khống chế được, cuồng hận dâng trào lên. Cả người như điên cuồng, phát đại.

....

Ban đêm Văn Thanh đột nhiên được nữ tỳ báo là Chu Nguyệt Nhi hẹn tìm nàng, nói là muốn cùng nàng tâm sự. Trong lòng thấy rõ rất kỳ quái nhưng vẫn cười đồng ý.

Chỉ không nghĩ rằng cô ta lại chọn nơi gặp nhau là cánh rừng phía sau Phượng Vũ Lâu, không biết là chuyện gì đây? Nhưng đành chờ đến hẹn.

Xem ra, việc này không bình thường.

Ban đêm, cánh rừng an tĩnh.

Chỉ nghe tiếng vài con côn trùng, ếch nhái kêu, còn có gió thổi “sàn sạt” qua.

Chu Nguyệt Nhi mở tiệc rượu tại chỗ, một thân vận y phục kiêu sa, trong bóng đêm vẫn có thể nhận ra, kia khuôn mặt xinh đẹp tuyệt diệu, Văn Thanh tiến lên phía trước, trên mặt nở một nụ cười: “Mộ Dung phu nhân, Tình Thiên tới chậm.”

“Không sao không sao, Tình Thiên cô nương mau ngồi xuống.” Chu Nguyệt Nhi giả lả cười lại, thoạt nhìn thập phần nhân nhã muốn thông dong chơi đùa.

Văn Thanh ngồi xuống, nhìn bốn phía, rồi sau đó giả bộ hứng thú nói: “Mộ Dung phu nhân có nhã hứng, lại muốn tới rừng mở yến tiệc, hưởng thụ cảnh thanh nhàn trong đêm hè thật là hay a.”

“Tình Thiên cô nương quá lời! Ta thích nơi yên tĩnh, nhưng nơi này chỗ nào cũng náo nhiệt, may sao chỉ có hậu viện này là an tĩnh.” Chu Nguyệt

Nhi vui vẻ đáp.

Ngay sau đó trên mặt hiện ra vài phần do dự.

Văn Thanh trong lòng đã hiểu nhưng không nói ra, nàng giả bộ có ý lộ ra nhưng lại không nói, cũng có vẻ do dự, cô ta không phải là muốn chờ nàng mở miệng sao?

Nhưng nàng không hề hỏi han gì, trái lại đưa mắt nhìn ngắm rừng cây, nhàn nhã hưởng thụ.

Chu Nguyệt Nhi nhìn vẻ hờ hững của nàng, trong lòng cực hận nhưng chỉ có thể chịu đựng, cười xấu hổ: “Về việc hôm trước chúng ta bị ám sát, ta phải giải thích rõ ràng cho cô nương, thật sự không phải do ta gây ra, không biết là kẻ nào có hiểm khích muốn vu oan giá họa cho ta như thế.”

Văn Thanh nghe mấy lời của cô ta, rốt cục quay đầu lại: “Mộ Dung phu nhân hà tất gì phải để ý, chuyện kia, Phượng Gia chẳng phải đã nói hẳn sẽ cho điều tra rõ ràng sao? Tin chắc rằng chuyện này không phải phu nhân gây nên, Phượng Gia nhất định sẽ đòi lại công bằng cho Mộ Dung phu nhân.”

“Chỉ sợ đối phương cố ý giá họa, nhất định sẽ làm gió thổi không lọt....” Chu Nguyệt Nhi mềm nhũn nói, cô ta vừa mới thăm dò nhưng không hề tìm ra được chỗ giam giữ mấy tên thích khách kia, không biết Lãnh Sâm đã đưa bọn họ đi đâu.

Rơi vào đường cùng không còn cách gì hơn là xuống tay với Tình Thiên.

“Là như vậy.” Văn Thanh cường điệu lời nói.

Chu Nguyệt Nhi nghe xong cười thư thái một tiếng, lại nghe Văn Thanh nói một câu: “Tuy nhiên Mộ Dung phu nhân cũng đừng lo lắng quá, với

năng lực của Phượng Gia, muốn điều tra chân tướng sự việc này cũng không phải chuyện khó, Tình Thiên nghe nói, Phượng Vũ Cửu Thiên tàn khốc, có thể làm người muốn chết không chết được, muốn sống không sống nổi, muốn bức cung cũng không phải việc khó khăn gì.”

Chu Nguyệt Nhi vừa nghe vừa ngượng ngùng cười, trong lòng vô cùng phần hận, mấy tên khốn kiếp kia, chỉ cần bị người khác uy hiếp vài câu liền khai hết ra.

“Ta cũng mong mau chóng tìm ra được hung thủ để tìm lại công bằng.” nàng ta nhẹ nhàng nói, tay nhẹ nhàng cầm lấy chén trà trên bàn thối nhẹ, mân mê chén trà trong tay ôn nhu cười nói: “Tình Thiên cô nương uống trà đi, đây là bách hoa trà cực kỳ quý của Phượng Vũ Lô, nữ tử uống thường xuyên có thể dưỡng nhan sắc.”

Vãn Thanh cười cầm chén lên, đặt ở chóp mũi, nhẹ nhàng ngửi, trong lòng run lên, mặc dù nụ cười trên mặt không đổi nhưng trong lòng lạnh đi bội phần.

Trong chén trà này, có thuốc độc!

Chu Nguyệt Nhi có phần quá khẩn cấp rồi, ngay cả thời khắc này cũng không chờ đợi được, dùng độc bỏ trong trà hại nàng, nhưng nàng lại thông minh, biết rõ loại độc này.

Nàng nhẹ nhàng lên tiếng: “Mùi vị thật là thơm mát, khiến cho người ta say mê.” Dùng loại độc mãn tính này, xem ra, Chu Nguyệt Nhi muốn lấy mạng nàng thật nhanh.

Trong lòng nàng dấy lên chút lo lắng, nếu bản thân không từng nghiên cứu qua những thứ này, chẳng phải là sẽ bỏ mạng rồi sao.

“Tình Thiên cô nương mau thử xem, vị mới thật tuyệt diệu.” Chu Nguyệt Nhi cười nói.

Văn Thanh chăm chú nhìn cô ta nhưng trong lòng lạnh khủng khiếp hơn băng, nàng cố gắng sắp xếp vẻ mặt, nhưng âm thầm động tay động chân.

Nàng nhẹ nhàng đặt chén trà lên môi, một tay kéo áo cao lên che miệng, làm bộ như uống trà nhưng không để trà chạm môi, nhẹ nhàng rời chén trà đi, mượn khăn tay lau miệng, mọi chuyện diễn ra nhanh chóng không chút sai sót.

Nhìn Chu Nguyệt Nhi ngồi nơi đối diện, Văn Thanh cười một tiếng, trên mặt tán thưởng: “Trà này hương ngọt man mát, như có hương của quế, của hà hoa, uống vào lại như biến thành mai hương...” Đáng tiếc Chu Nguyệt Nhi không biết nàng là Thượng Quan Văn Thanh, loại trà này, nàng thử qua đã nhiều, mùi vị ra sao tất nhiên nàng biết rõ, vì thế giả bộ thưởng trà xong liền khen ngợi như vừa uống xong vậy.

Nói xong nàng khẽ đem chén trà hướng về phía bàn, lúc ngang qua ống tay áo kia nàng khẽ nghiêng chén một chút “cong” tiếng nước trà cùng chén trà rơi trên mặt đất, nước vương trên mặt đất, những giọt nước khẽ bắn lên váy nàng, chiều nay, nàng cố ý mặc bộ váy đào đỏ, lúc này nước dấy trên váy đỏ, như một đóa hương trong sương mai, vô cùng đẹp mắt.

“Ai nha!” Văn Thanh cố tình giật mình kinh hô lớn rồi sau đó nhìn phía Chu Nguyệt Nhi: “Phu nhân, Tình Thiên thất lễ!”

“Không có việc gì, không có việc gì, ta sai người

rót cho Tình Thiên cô nương một chén khác.” Nói xong quay đầu nói với thị nữ bên cạnh: “Tiểu Linh, người đi mang lại cho Tình Thiên cô nương một chén khác.”

Văn Thanh trên mặt cố tỏ vẻ tiếc nuối: “Đáng tiếc một chén trà ngon như vậy.”

“Không sao, trà đổ rồi có thể pha mới! Cái gì có thể thiếu nhưng không thể thiếu một chén trà thơm được.” Chu Nguyệt Nhi cười cười.

Đợi một hồi lại hỏi: “Phượng Gia đối với Tình Thiên cô nương thật là thập phần yêu mến?”

Dám đề cập đến việc này, Chu Nguyệt Nhi đã phải chờ nàng uống xong chén trà mới bắt đầu nói.

Văn Thanh nghe dứt lời của cô ta, trong lòng cười thấp, đầu khẽ thấp xuống, chỉ lộ ra cái nhìn vô vị về phía Chu Nguyệt Nhi, đôi mắt trong như nước không chút dao động, âm thanh mảnh mai chậm rãi truyền ra: “Là Gia nâng đỡ Tình Thiên...”

Thế nhưng, bộ dạng mà trong mắt Chu Nguyệt Nhi nhìn thấy đó là sự thẹn thùng chấp nhận.

Trên mặt Chu Nguyệt Nhi hiện lên sát ý, chỉ lướt qua cũng thấy thật đáng sợ.

Cô ta khẽ cười một tiếng, khẽ giọng nói: “Xem ra, Tình Thiên cô nương cũng có ý a!”

“Phượng Gia bất luận là võ công hay phong thái, địa vị, tài phú, đều vô cùng xuất chúng, có thể là nam nhân đệ nhất Vân Quốc, nữ tử như ta, khó tránh có phát sinh tình cảm, nhưng là, Tình Thiên chỉ là một kẻ từ lâu các, chỉ sợ không vừa mắt Phượng Gia.” Văn Thanh cúi đầu nói, trên mặt hiện lên sự thẹn thùng, nhưng trong lòng thì thẳng băng như làn nước.

Phen này nói ra, giống như độc được xuất ra vậy.

Phượng Cô, nam nhân này, mặc dù công nhận rằng hãn võ công, phong thái, địa vị, tài phú đều xuất chúng, chỉ tiếc, điểm tối quan trọng nhất là nhân phẩm, hãn không có.

Nhưng hi sinh vì kế hoạch, nàng cần phải giả vờ thích hẳn.

Chu Nguyệt Nhi sau khi nghe xong trong lòng bắt đầu sinh hận thù, nụ cười trên mặt lại càng ngọt.

“Tình Thiên cô nương nói khiêm tốn quá rồi, người tài nghệ, dung mạo thật khiến cho nam nhân điên cuồng a!” cô ta nói xong cố tình cười thêm: “Đừng nói là chỉ mình Cô thích người, nếu ta là nam nhân cũng sẽ bị người mê hoặc mất thôi.”

“Phu nhân giấu cợt ta rồi! Chỉ tiếc thân phận Tình Thiên không có điểm phúc...” Nàng chậm rãi cúi đầu, lời nói mang theo vài phần thương cảm.

Chu Nguyệt Nhi trong lòng cười thầm: tự thân mình cũng hiểu ra rồi sao!

Một nữ tử thanh lâu, dám vọng tưởng trèo cao, đúng là không biết tự lượng sức mình!

Bất quá trong lòng như thế nhưng miệng lại nói một kiểu khác: “Tình Thiên cô nương chớ tự ti thế, xuất thân ra sao có phải là xấu đâu? Chẳng qua là do tạo hóa trêu ngươi thôi, còn nữa, người tuy là người trong lầu các nhưng bản thân giữ mình trong sạch, thật sự đáng quý!”

“Phu nhân không hề coi thường Tình Thiên xuất thân hèn kém, thật khiến Tình Thiên cảm động vô cùng, những lời này khiến Tình Thiên có thêm niềm tin gấp bội.” Văn Thanh trên mặt lộ ra sự cảm kích, kích động vô cùng.

Nhìn bộ dạng hài lòng của Tình Thiên, Chu Nguyệt Nhi trong lòng hận vô cùng, sợ rằng làm tăng sự tin tưởng của Tình Thiên, vì vậy cố tình lơ đãng nói: “Tuy nhiên Tình Thiên cô nương cũng đừng ôm niềm tin quá lớn, Cô thật ra rất coi trọng thân phận, ai...”

Cô ta nói âm ờ, muốn dập tắt mộng tưởng nơi Tình Thiên.

“Tạ ơn phu nhân chỉ bảo, Tình Thiên nhất định sẽ chiếm được lòng Phượng Gia.” Văn Thanh vẻ mặt lo lắng cố ý nói.

“Ha hả...” Chu Nguyệt Nhi mặt cười nhưng trong lòng bị chọc cho tức điên, ả ta chẳng qua muốn đả kích nàng, không ngờ nữ nhân này lại lời ả là lời khuyến khích.

Nhưng cô ta không sợ, bởi ý nghĩ rằng muốn tiến vào Phượng Vũ Cửu Thiên không phải chuyện dễ dàng. Hơn nữa, nếu nàng vào, cô ta sẽ có biện pháp với nàng.

Nàng vừa uống xong chén trà, chắc sẽ dễ bị thao túng. Chén trà kia có độc, là chất gây nghiện, nếu không có thuốc để ăn tiếp, sợ rằng sẽ phát điên lên.

Nhớ ra trà, mới nhớ ra Tiểu Linh đi lâu như vậy chưa thấy quay về, đang định cho người đi gọi nàng, lại thấy bóng nàng từ xa đi tới, hơn nữa không chỉ phụng trà mang đến, sau lưng lại có vài người theo tới.

Một thân hắc y thon dài, thần thái tuấn mỹ, dĩ nhiên là Phượng Cô.

Tại sao hắc cũng đến?

Tuy nhiên, Chu Nguyệt Nhi cho rằng cô ta đã làm xong chuyện nên sự xuất hiện của Phượng Cô cũng không ảnh hưởng gì. Nàng ta không muốn cho hai người kia làm bất cứ điều gì.

Phượng Cô là của cô ta, không một ai được cướp đi, nàng vì hắc đã mất đi tất cả, nếu không có hắc, làm sao nàng ta có thể sinh tồn tiếp được đây?

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 107: Cầm Tiêu Hợp Tấu.

Thất Thân Làm Thiếp

Văn Thanh thấy Chu Nguyệt Nhi đột nhìn phía sau, vì vậy theo ánh mắt nàng ta nhìn ra phía sau, chỉ thấy Phượng Cô đang đi bộ tiến tới. Trong lòng có chút buồn cười, xem ra, rừng yển này sắp có trò vui rồi!

Nàng quay đầu lại nhìn thấy vẻ không hài lòng trên mặt Chu Nguyệt Nhi, trên mặt nàng lại càng vui vẻ, bàn tay trắng nõn mân man khăn tay, trong lòng thầm cân nhắc, nhẹ nhàng đứng lên, hướng về phía xa nơi Phượng Cô cười nói: “Phượng Gia mạnh khỏe!”

“Tình Thiên cô nương không cần phải khách khí, mau mau ngồi xuống đi!” Phượng Cô khẽ cười nói, trên mặt nhàn nhạt vui vẻ, vừa mới thấy nữ tỳ của Chu Nguyệt Nhi được sai đi lấy trà, cảm thấy có chuyện kỳ quái liên hồi thăm. Không ngờ là Văn Thanh đến, trong lòng có phần hài lòng.

Không thể ngăn được lòng妒 đố, liền ngay lập tức chạy đến.

Hắn chưa bao giờ biết, cảm giác nhớ một người là thiêu đốt cơ thể như thế, chỉ có một ngày không thấy nàng, hắn cảm thấy thời gian như dài vô tận, như nhiều năm trời trôi qua.

Rốt cục đã hiểu tại sao mọi người lại nói: một ngày không thấy như cách cả thiên thu.

Hắn phát hiện, từ khi biết nàng đúng là Văn Thanh thiện lương của hắn, hắn càng nhung nhớ. Nhưng hắn cũng cảm nhận được, đối với hắn, nàng càng lúc càng hờ hững.

Nàng chỉ khẽ liếc mắt lạnh lùng với hắn, giống như một người xa lạ, cảm giác vui vẻ mà vô cùng khách khí, tựa hồ rất xa... rất rất xa...

“Cô, sao người lại tới đây?” Chu Nguyệt Nhi ở một bên ôn nhu nói, bộ dạng vui vẻ, đôi mắt ngập nước dừng ở Phượng Cô, ai ngờ Phượng Cô chỉ nhìn nàng một cái, không thể nói là tốt hay xấu, chỉ là vô cùng lãnh đạm.

“Nghe nói Tình Thiên cô nương ở chỗ này, vì vậy liền tới.”

Nghe những lời lạnh lùng kia của Phượng Cô, Chu Nguyệt Nhi coi như không nghe thấy, lại vui vẻ, dịu dàng cất tiếng: “Chuyện là, hôm nay ta mời Tình Thiên cô nương tới đây gặp mặt là để nói rõ sự việc hôm trước, thật sự ta không thể để nàng hiểu lầm ta được.”

“Ân.” Phượng Cô gật đầu, suy nghĩ một chút, lại nói một câu: “Nên làm sáng tỏ chuyện này.”

Không phải hắn tin Chu Nguyệt Nhi, mà là cô ta thỉnh Văn Thanh đến đây, rất hợp ý hắn, liền thuận theo ý cô ta. Chỉ cần cô ta không làm gì quá đáng, hắn sẽ để yên.

“Đúng vậy, đúng vậy! Tình Thiên cô nương nói cũng tin tưởng ta.” Nghe xong lời này, Chu Nguyệt Nhi tin rằng Phượng Cô tin nàng, trên mặt vui sướng, chậm rãi nói, ánh mắt hết nhìn Phượng Cô lại quay sang Tình Thiên.

Văn Thanh bất đắc dĩ phải gượng cười, không được tỏ ra bạc tình bạc nghĩa: “Kỳ thật ta không tin rằng Mộ Dung phu nhân lại phái người đi hành thích ta, phu nhân với ta không thù không oán, sao lại đi làm loại chuyện thất đức như thế chứ.”

Không phải vì nàng tin Chu Nguyệt Nhi, nhưng là Phượng Cô đã nói là tin Chu Nguyệt Nhi, cũng là điều bình thường, hẳn có tình ý với Chu Nguyệt Nhi, sau có thể nghĩ cô ta là loại hồ ly được chứ.

Hơn nữa lúc này nàng cũng chưa muốn để Chu Nguyệt Nhi tự nhận tội, như thế bất lợi cho kế hoạch của nàng, không nên vội vàng, nàng lúc này tin hay không không quan trọng. Chu Nguyệt Nhi làm nhiều chuyện xấu xa, tương lai nàng sẽ bắt cô ta phải nếm mùi tất cả dư vị kia, thế mới thật sự là một đả kích lớn.

“A? Tình Thiên cô nương cũng cho là phải?” Phượng Cô trên mặt khẽ cười hỏi, trong mắt hiện lên sự tha thiết, trù mẫn đối với Tình Thiên.

Hẳn có thể tin rằng nàng tin rằng chuyện này không phải Chu Nguyệt Nhi gây nên nếu như nàng không phải Văn Thanh... điều ấy còn có thể, nhưng mà, nàng là Thượng Quan Văn Thanh, nàng chắc chắn biết rằng là cho Chu Nguyệt Nhi gây nên.

“Đây là tự nhiên, chẳng lẽ Phượng Gia không nghĩ như thế?” Nghe Phượng Cô hỏi, nàng hỏi ngược lại, trong lòng có chút tâm sự.

“Ta chỉ tin tưởng sự thật.” Phượng Cô trong mắt tán thưởng rồi nói nhỏ. Một câu nói kia, sắp không nói tin tưởng, cũng không nói không tin, vô cùng khó hiểu.

Nhưng Văn Thanh không tin, Phượng Cô là người không hành động theo cảm xúc, hẳn làm việc luôn dựa trên công minh.

Tới cùng, hẳn nghĩ gì.

Trong lòng liên tục cười lạnh, trên mặt khinh tiểu nói: “A, Phượng Gia xem ra lại là người có lý có tình.” Lời này nói ra lạnh nhạt vô cùng.

Nhưng Phượng Cô hiểu điều gì ẩn chứa sau đó.

Hắn biết một câu nói kia của hắn gây ra phản cảm như thế nào, nhưng là do nàng quá cố chấp.

Kỳ thật hắn không hề tin, hắn chỉ coi như tin tưởng, nhưng cũng cố chấp.

Hắn vẫn cố chấp ngang ngược, mọi người đều biết.

Lời hắn nói không có chút gì ác ý nhưng là do hắn cuồng ngạo quá.

“Tình Thiên cô nương quá khen!” Phượng Cô mặc dù biết rõ ý của nàng nhưng lại cố tình không biết, chỉ cười cười, nhìn hắn không biết là tức giận hay thế nào, chỉ thấy mặt mũi tươi cười vui vẻ.

Ít nhất, nàng cũng không còn lạnh lùng xa lánh hắn nữa.

Chu Nguyệt Nhi nhìn bọn họ nói cười qua lại, vẻ hài lòng, trong lòng thì lệ khí đã sớm hiện lên, nhưng vẫn cười đón nhận chén trà của Tiểu Linh, nhện nhàng nói: “Tốt rồi, thật khó để có dịp mọi người hiểu nhau như hôm nay, dưới ánh trăng này hãy đàm đạo một phen!”

Nói xong liền sai Tiểu Linh: “Mau đem vài thứ đồ nhắm đến đây, cả bình rượu Trúc Diệp Thanh nữa, nhanh!”

Thế thiếp đều đã được bố trí, đồ ăn, rượu, đều là thứ mà Phượng Cô thích cả.

Rồi sau đó ngồi xuống cười với Tình Thiên: “Những thứ này đều là những thứ mà Cô yêu thích nhất.”

“Phu nhân quả nhiên là thế thiếp tốt, hiểu rõ người bên mình thích yêu như thế nào! Có thể cùng phu nhân kết giao quả thực là hạnh phúc của ta!” Vân Thanh cười nói, rồi sau đó nhìn về phía Phượng Cô, có một thế thiếp như thế này, đúng là điều vui vẻ nhất của hắn ư?

Chỉ thấy trên mặt hân vô cùng lạnh lẽo, đưa mắt hướng về ánh trăng, mặt chìm trong bóng tối, tựa hồ như không có chút vui vẻ nào, là vì sao?

Hân không phải là làm trăm phương ngàn kế để được cùng Chu Nguyệt Nhi sống bên nhau hay sao, giờ đây được thỏa nguyện, sao lại không có chút gì gọi là hài lòng, phải như thế nào thì mới hài lòng đây?

Thật sự là khó nghĩ ra quá.

Hân đúng là kẻ hỉ nộ vô thường.

Chu Nguyệt Nhi cũng chú ý tới vẻ mặt không hài lòng của Phượng Cô, vì vậy cười nói: “Cảnh đẹp như vậy, nếu không có cầm ca làm bạn, thật là thiếu sót quá, nghe tiếng Tình Thiên cô nương đánh đàn rất hay, giọng ca tuyệt diệu, không biết ta có may mắn để được nghe không?”

Không nghĩ tới Chu Nguyệt Nhi lại đề nghị như vậy, nhất thời không dễ từ chối, vì vậy liền sáng khoái ứng đối: “Phu nhân đã mời, nếu Tình Thiên không gảy một bản thật là thất lễ..”

“Tình Thiên cô nương khiêm tốn.” Chu Nguyệt Nhi nói, khóe miệng mỉm cười.

Phượng Cô nghe được Văn Thanh muốn đàn hát, trong lòng khẽ hài lòng, vẻ lạnh lùng trên mặt phai nhạt đi, vẻ hứng thú dần dần khởi xoay lại, quay về phía sau Hoàng Kỳ nói: “Mau về đem đàn cổ Hồng Ngọc tới đây, Tình Thiên cô nương giai nhân tuyệt sắc, tài nghệ song toàn, chỉ có đàn cổ Hồng Ngọc mới có thể xứng.”

Không ngờ đến Phượng Cô đột nhiên ra lệnh thế, Hoàng Kỳ trên mặt sửng sốt, chậm rãi nói: “Khi Gia quay về, đàn cổ Hồng Ngọc đã bị trộm.”

“Cái gì? Đàn cổ Hồng Ngọc bị trộm? Chuyện khi nào, sao không bẩm báo!” Phượng Cô trên mặt như có cuồng phong kéo đến. Đồ của Phượng

Vũ Cửu Thiên, lại có kẻ dám đến trộm sao.

Những kẻ hầu hạ này đang làm trò gì vậy?

Đàn cổ bị trộm cũng không nói lại cho hân.

Hoàng Kỳ nghe Phượng Cô nổi giận, vội vàng quỳ sụp xuống trên mặt đất: “Gia thứ tội, là do nô tỳ sơ suất, đàn cổ Hồng Ngọc bị trộm đêm hôm Gia bị thương, hôm đó Gia bế quan cho nên nô tỳ không có cơ hội bẩm báo, đợi cho đến khi Gia xuất quan thì Lãnh tổng quản đã phái người đuổi theo tra xét.”

“Có kết quả gì không?” Phượng Cô híp mắt lại, lạnh lùng hỏi.

Hoàng Kỳ đầu lại càng cúi thấp hơn: “Nô tỳ vô dụng, chưa tìm tra ra được là kẻ phượng nào, tên này tới trộm thần không biết quỷ không hay, chỉ có thể là Tà Phong, kẻ tự xưng là “Đệ nhất thần thủ” mới làm được, Lãnh tổng quản đã phái người đi thăm dò, trong vòng hai ngày nữa chắc chắn sẽ có kết quả.”

“Không ngờ được Phượng Vũ Cửu Thiên lại bị trộm đồ, mà còn không tìm ra ai làm.” Phượng Cô lạnh lùng thốt lên, trong mắt hừng hực tức giận.

Giữa đêm mùa hè, đột nhiên thấy lạnh gáy.

Thấy tức giận trong mắt Phượng Cô, Hoàng Kỳ càng lúc càng cúi đầu thấp, mặt như sát đất, nhỏ nhẹ nói: “Là nô tỳ vô dụng, xin Gia giáng tội.”

“Các người đúng là càng lúc càng vô dụng!” Phượng Cô chậm rì rì nói, trong mắt vẫn không có chút thuyên giảm giận dữ. Lời nói ôn nhu đó làm cho thân thể Hoàng Kỳ không tự giác run lên một hồi.

Vãn Thanh biết, Phượng Cô đáng sợ như thế nào.

Trước kia, qua Hồng Thư, nàng biết rõ Phượng Cô đối đãi với thuộc hạ như thế nào, thường phạt phân minh, phần thưởng được cao nhưng phạt cũng không kém, nhưng hẳn rất có tâm, nếu kẻ nào làm sai tự nhận tội, sẽ không quá nặng tay.

Còn bằng không, cố gắng ngay biện, chỉ khiến trừng phạt tăng gấp đôi.

Nàng đối với Hoàng Kỳ mặc dù không có hảo cảm, nhưng Hoàng Kỳ là một người vô cùng trung thành, cho nên làm cho người ta thập phần khâm phục, vì vậy nàng suy nghĩ một chút rồi nói: “Phượng Gia, chỉ là một cây đàn cổ thôi, khó có dịp cùng thưởng cảnh đẹp đêm nay, lại bị chuyện này phá hủy, kỳ thật nếu là tài nghệ vô song, sao lại vì một cây đàn cổ bị mất mà không thể bộc lộ chứ?”

Phượng Cô nhìn Văn Thanh, trước giờ việc hẳn đang xử lý, tối kị kẻ khác không được nhúng tay vào, nếu là trước kia, nàng chắc chắn sẽ bị cùng xử phạt.

Nhưng đó là trước kia, hẳn giờ đối với lời khuyên can của nàng hoàn toàn không có nửa phần tức giận.

Việc thay đổi này, mặc dù không hay lắm, nhưng đối phương là nàng, hẳn chỉ có thể đón nhận, chỉ là không nghĩ tới nàng lại vì Hoàng Kỳ mà cầu xin, hẳn nhớ kỹ trước kia Hoàng Kỳ đối với nàng không mấy tốt đẹp cho lắm.

Vì vậy cười cười: “Được rồi! Tình Thiên cô nương đã nói vậy, việc đàn cổ bị mất ta liền không hề... truy cứu nữa, mau đi lấy một thanh cầm tốt ra đây.”

Hoàng Kỳ định nói điều gì nhưng lại không dám mở miệng. Kỳ thật nàng cũng không sợ Gia xử phạt, việc không làm tốt nhiệm vụ, bị Gia phạt đã là quy định. Nàng biết, nếu nhiều lời, sẽ càng khiến Gia tức giận.

Hoàng Kỳ lĩnh mệnh khổ sở bước đi, quay đầu về Tình Thiên, trong mắt có chút kinh ngạc, là cảm kích, lại có tia nghi hoặc thật sâu.

Trong lòng Hoàng Kỳ vô cùng kinh ngạc, không nghĩ tới Tình Thiên vì nàng cầu xin Gia. Mặc dù nàng không cần nhưng thực sự là rất cảm kích.

Nhưng nàng không hiểu, Gia tại sao trước mặt nữ nhân nơi lâu các lại có vài phần kính trọng như thế. Gia chưa bao giờ vì ý kiến của người khác mà phân tán tư tưởng. Hơn nữa, điều mà người hận nhất chính là kẻ khác dám can thiệp ý tứ của người, đối với loại người như thế, nhất định sẽ bị giáo huấn không ngừng.

Nhưng chiều nay, đối với nữ tử này, Gia chẳng những không hề trách cứ giáo huấn mà ngược lại còn thỏa hiệp.

Điều này, nàng cũng không biết tốt hay xấu nữa.

Tuy nhiên, nữ tử này cũng không tệ, chẳng những dung mạo khuynh thành mà tài nghệ vô song, trọng yếu nhất là thông minh, đối với Gia, như thế là không tệ.

Trong lòng có chút tổn thương, nhưng chỉ cần Gia vui, nàng sẽ im lặng đón nhận.

Kỳ thật không chỉ có mình Hoàng Kỳ kinh ngạc, những người ở chỗ này đều sợ hãi quái lạ, Chu Nguyệt Nhi kinh ngạc, Văn Thanh cũng không kém phần.

Những người chỗ này, đều đã biết rõ con người Phượng Cô ra sao.

Nhưng không một ai dám lên tiếng, dù sao, có một số việc chỉ có âm thầm suy nghĩ, chỉ có thể im lặng.

Chỉ chốc lát sau, Hoàng Kỳ xuất hiện với thanh cầm trong tay, thanh cầm trắng tuyết, màu sáng bóng lên, xem ra so với đàn cổ Hồng Ngọc cũng không kém phần.

Không biết nơi Phượng Vũ Lâu lại có cầm tốt như vậy.

Chỉ liếc mắt qua Văn Thanh đã không rời được, tình cảm của những người yêu cầm, là thứ khó nói lên lời.

Miệng nàng bất giác cười tươi, tay xoa lên thân cầm cười nói: “Cầm này đẹp quá, ta chưa bao giờ thấy thanh cầm đẹp thế này, nó có lai lịch thế nào đây?”

Phượng Cô nhìn nàng vui thích, nhẹ nhàng nói: “Đây là Bạch Ngọc cầm, năm đó ta cho người làm, nhưng tiếc lúc đó không tìm thấy dây cầm thượng hạng, mặc dù nhìn đẹp nhưng gảy lên không được âm thanh thanh thúy như đàn cổ Hồng Ngọc.”

Chu Nguyệt Nhi nhìn cầm này đôi mắt có chút buồn bã, lai lịch cầm này, nàng rõ nhất, bởi vì cầm này là... do năm đó nàng thích đánh đàn, Phượng Cô cố ý sai người làm cho nàng, chỉ là sau khi nàng gả cho Mộ Dung Kiềm, cũng không có gặp lại cầm, không nghĩ lúc này lại được gặp lại.

Đáng tiếc lúc này, vật đó nhưng người không còn như xưa, nàng đã không còn tư cách độc chiếm thanh Bạch Ngọc cầm này nữa.

Văn Thanh để ý Chu Nguyệt Nhi buồn bã liền hỏi: “Phu nhân làm sao vậy? Có phải trong người không thấy thoải mái ư?”

“Không có việc gì, chỉ là nhất thời có chút chuyện thương tâm thôi!” trong khoảng thời gian này, mỗi ngày mỗi đêm, trong lòng của nàng luôn dẫn vật, nàng hối hận vì ban đầu đã chọn sai người, nếu ban đầu nàng không chọn Mộ Dung Kiềm, giờ phút này, nàng là nữ nhân hạnh phúc nhất.

Tuy nhiên, chính giờ phút này, nàng sẽ không buông tay, nàng sẽ đấu tranh.

Nói những lời này, ánh mắt này có vài phần u oán nhìn Phượng Cô, mang theo nỗi thống khổ.

Phượng Cô tất nhiên cảm thấy ánh mắt nàng, kỳ thật vừa nhìn thấy Bạch Ngọc cầm, trong lòng hẳn cũng xúc động, dù sao cũng đã từng có: yêu.

Nhưng hẳn với nàng đã là quá khứ, tất cả đã qua khi bốn năm trước nàng gả cho Mộ Dung Kiềm, hẳn đã thề sẽ chặt đứt quá khứ này, sẽ không nghĩ tới nữa.

Có một số việc khi đã quyết định, vĩnh viễn sẽ không hối hận.

Đem cầm đến trước mặt Văn Thanh: “Tình Thiên cô nương, thỉnh!”

Văn Thanh gật đầu, thực sự là nàng rất thích thanh cầm này, trắng muốt không một tỳ vết nào, thuần khiết như những đám mây trắng trên trời cao.

Mặc dù không rõ lai lịch cầm này nhưng nhìn phản ứng Chu Nguyệt Nhi, suy nghĩ một chút lời Phượng Cô nói, nàng nhanh chóng đoán ra, cầm này được tạo ra là vì Chu Nguyệt Nhi.

Phượng Cô đúng là si tình.

Tay nhẹ nhàng đặt trên dây cầm, từng tiếng nhạc phát ra.

Trong mát như nước, tiếng đàn róc rách, mang theo sự mát lạnh trong đêm, thấm thấu trong lòng mỗi người, tựa hồ mọi thứ như ngừng lại.

Chỉ nghe thấy tiếng đàn vẫn đều đặn vang lên.

Phượng Cô nhìn cô gái trước mắt, rõ ràng một thân quần áo hồng phấn, sao lại có thể thuần khiết như thế?

Hắn đã từng nghĩ sẽ không bao giờ nhìn tới Bạch Ngọc Cầm nữa, không nghĩ rằng Hoàng Kỳ lại đem nó ra, xem ra nhìn đúng tâm trạng hắn, khiến hắn vừa lòng.

Nhìn đôi bàn tay thon nhỏ trên dây cầm nhẹ nhàng lướt, giống như một chất kích thích trong lòng hắn.

Vẻ đẹp của nàng, là nhã nhặn lịch sự, là lạnh nhạt, giống như vạn vật trong thiên thu, gắn với nhau thiên trường địa cửu.

Sau lưng nàng là vầng trăng tròn đang soi rọi, rắc những ánh vàng trên cây cối, trên người nàng, nhìn nàng giống như một tiên nữ. (=) Anh ấy sắp hoang tưởng rồi)

Nàng không phải là người đánh đàn giỏi nhất, nhưng tiếng đàn của nàng mãi mãi là duy nhất trong lòng hắn.

Tiếng đàn của nàng, thấm thấu trong lòng người.

Hắn đột nhiên nhớ ra điều gì, quay đầu lại nói nhỏ với Hoàng Kỳ hai câu, ngay lập tức Hoàng Kỳ phi thân đi.

Chốc lát sau thấy Hoàng Kỳ quay lại, trong tay là một thanh tiêu, Phượng Cô đưa tay ra nhận rồi sau đó nhẹ nhàng đặt bên môi mà thổi.

Vân Thanh chưa từng nghe qua Phượng Cô thổi tiêu, lại không nghĩ tới hắn thổi tiêu hay đến thế, hoàn toàn không nghĩ tới việc hắn giống người lãnh huyết vô tình.

Tiếng tiêu hắn, lộ ra một khối cao ngạo lạnh khí, mang theo vài phần buồn bã, nếu chỉ nghe tiếng đàn của hắn mà không nhận biết người hắn,

nàng thậm chí nghĩ rằng đây là một người hành tẩu giang hồ, lấy trời làm nhà, đất làm giường.

Tiếng tiêu hân, vô cùng tinh khiết.

Một khúc đàn đã dài, nàng đang muốn dừng lại, lại thấy hân đột nhiên thổi một đoạn tiêu khác, hơn nữa như muốn mời nàng cùng song tấu, khiến nàng muốn ngừng mà không được.

Người này, quả thật vẫn không thay đổi được bản tính, cứ ngang ngược như vậy.

Cũng không thèm nói một câu, liền dẫn nàng qua một khúc khác như thế.

Chỉ bất quá, nàng cùng Phượng Cô trời sinh trùng phùng, tiêu cầm tương ngộ này là kỳ ngộ hài hòa. Mặc dù người là bất hòa nhưng nàng không nghĩ tới điều đó, bởi sẽ làm hoen ố thần thánh nhạc luật, vì vậy khi cùng hân hợp tấu, nhắm mắt lại, chìm đắm trong vạn vật.

Phượng Cô cũng dần nhắm mắt lại, hưởng thụ giờ khắc an tường tốt đẹp này.

Hân nhiều năm qua không hề chạm tới tiêu này, lại không hề nghĩ, có lần cầm tiêu lên thổi đạt tới cảnh giới này, trong lòng có chút kích động, có chút hài lòng.

Có thể gặp được tri kỉ của mình, có chết cũng không hối hận.

Miệng của hân bất giác lộ ra nụ cười bao năm rồi không thấy.

Chu Nguyệt Nhi nhìn đôi nam nữ trước mắt hợp tấu, mặt mũi bình tĩnh nhưng trong lòng bốc khói.

Người đứng đánh đàn kia phải là nàng! Là nàng! Không phải người khác.

Người kia, vì nàng mà học thổi tiêu, chỉ có thể cùng duy nhất nàng hợp tấu.

Người kia, cố ý bôn ba sang Phong Quốc kiếm tìm nguyên liệu, là vì nàng mà tạo ra thanh Bạch Ngọc Cầm này.

Nhưng sao lúc này lại ly xa nàng đến thế!

Không!

Nàng muốn, muốn đoạt lấy tất cả. Khăn tay sớm đã bị nàng xoắn chặt lại, mặt trắng bệch.

Nàng muốn tất cả những thứ kia là của nàng. Mặt nàng sớm đã trắng bệch mà không hề hay biết.

Trong mắt hận ý, chậm rãi tỏa ra.

Hoàng Kỳ ở một bên im lặng không nói gì nhưng thấy rõ tất cả. Trong mắt nàng hiện lên sự khinh thường, nàng vốn không thích nữ nhân này.

Một nữ nhân ác độc xảo trá.

Hơn nữa, cô ta từng đối đãi với Gia như thế nào, nàng càng nhớ lại lại càng ghét, càng hận.

Mặc dù thấy Gia cùng Tình Thiên 2 người hợp tấu có thể hiểu được vị chất trong lòng như thế nào, nhưng đối với Chu Nguyệt Nhi – nữ nhân đối trá này, nàng không hề đồng cảm mà âm thầm hài lòng.

Khúc nhạc hoàn mỹ kết thúc.

Phượng Cô khẽ mở mắt, vui thích rõ rệt trên mặt hăn.

Chu Nguyệt Nhi nhìn bọn họ dừng lại, trên mặt phục hồi vẻ cười nói ôn nhu: “Không nghĩ tới, Tình Thiên cô nương cùng Cô hợp tấu lại hoàn mỹ tới vậy, thật là khó mà tin nổi.”

Nghe nàng ta lơ đãng toát ra những lời ghen tuông như vậy, Văn Thanh trong lòng cười thầm, những điều này chẳng qua chỉ là bắt đầu thôi: “Nhạc luật, luôn có thể tìm được một người phù hợp với mình.”

Thử xem cô nghĩ gì....

Một câu nói kia xong rất nhiều ý nghĩ.

Trong lòng Nguyệt Nhi thì hiểu như Tình Thiên cùng Phượng Cô hòa hợp tới mức thoát tục. Trong tai Phượng Cô thì nghe ra nàng nói hăn cùng nàng tiếng đàn hòa hợp, chỉ là tinh thần hòa cùng nhau.

Phượng Cô nghe nàng nói xong vẻ vui sướng trên mặt giảm đi vài phần, hăn không vui. Lúc này thức ăn và rượu cũng đã mang lên, hăn cầm chén rượu Trúc Diệp Thanh lên, uống một hơi trong tức giận.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 108: Ngân Diện Ghen.

Thất Thân Làm Thiếp

Nhìn phản ứng của Phượng Cô và Chu Nguyệt Nhi, trong lòng Văn Thanh thầm hài lòng, tay nhẹ nhàng nâng chén trà lên nhẹ nhàng gửi và hưởng thụ, lúc này mới phóng tâm thưởng thức.

Người ta nói tâm tình tốt đồ ăn cũng tự ngon lên, trà này nàng uống nhiều lần rồi mà giờ đây sao thấy vị thật ngon, khóe miệng vui vẻ cười tươi, mặt mũi vô cùng xinh đẹp.

Mắt Phượng Cô khẽ nhìn Văn Thanh, nhìn nàng vui sướng, trong lòng hằn lại càng giận dữ, tuy nhiên trên mặt dần rút đi phần ý, ngược lại nhẹ nhàng nở nụ cười.

“Tình Thiên cô nương, nhạc xuất phát từ tâm, chỉ có thể nói, như được hòa tan vào nhau.” Phượng Cô nói xong hướng về phía nàng cười một tiếng, ngón tay thon dài nhẹ nhàng nâng chén rượu, kính nàng một chén.

Tư thế cao quý tao nhã bội phần.

Tựa hồ trên người hằn như phát hào quang.

Văn Thanh nhẹ nhàng nâng chén trà lên, không đáp lại lời Phượng Cô mà chỉ gật đầu, gương mặt xinh đẹp lạnh lùng bình tĩnh nhưng kìa, dáng vẻ lộ ra sự thẹn thùng.

Xem ra trong lòng cũng gật mà còn e thẹn thôi.

Nhưng Phượng Cô thấy rõ sự khổ sở trong đôi mắt nàng, không có nửa phần then thùng, tư thái này đúng là giả tạo, kỳ thực cố tình mang vẻ then thùng ra để giấu đi sự lạnh lùng mà thôi.

Bất quá, nàng như thế, hăn lại càng thích.

Trên mặt lộ rõ thái độ hứng thú.

Chu Nguyệt Nhi nhìn, sắc mặt vô cùng xấu, nhẹ nhàng vì Phượng Cô nâng một chén rượu, nhẹ lên tiếng: “Cô, ta nhớ chưa từng cùng người uống rượu! Nhớ có một lần, ta tửu lượng không tốt nhưng vẫn uống say mềm, ới ra hết người người.”

Những lời nói như cố gọi lại suy nghĩ Phượng Cô, không biết là câu này tăng hay giảm phản cảm của Phượng Cô. Có tốt đẹp đấy, nhưng đấy là đả kích lớn nhất mà hăn nhận phải.

Trên mặt hăn chỉ một mảng bình tĩnh, không nhìn thấy hỉ nộ: “Có chuyện như vậy ư, ta quên mất.”

Nói ra, cũng là muốn cho Văn Thanh thấy tâm ý của hăn. Chu Nguyệt Nhi, cái tên này đã dần dần phai nhạt trong tâm hăn, hăn cùng với nàng, mọi thứ đã sớm chặt đứt, những chuyện trước kia, sẽ không còn có cơ hội tái hiện.

Chu Nguyệt Nhi nghe xong, sắc mặt buồn bã, cay đắng chua xót đau đớn trộn lẫn trong lòng, hận ý như cây tử đằng điên cuồng trưởng thành, cuốn quân thần nàng, đem cả thân nàng cuồng bạo.

Nàng nhẹ nhàng đặt chén rượu xuống, nụ cười trên khuôn mặt trở nên ngây ngốc, đột nhiên có cảm giác như tụt xuống đáy hố sâu. Nhưng rồi ngay lập tức hồi phục chậm rãi nở nụ cười. (Thật sự edit đoạn này Kún thấy thương Chu Nguyệt Nhi, dù sao, nữ nhân này cũng chỉ vì tình yêu mà trở nên xảo trá như thế. Đáng thương, đáng thương.)

Nàng không tin, Phượng Cô không hề thích nàng, nói quên lại càng không thể, chẳng phải Nhu Nhi nói cho nàng, hằng năm ngày đó, hẳn đều uống say mềm rồi nhận nhầm người khác là nàng.

Như vậy là yêu, như thế nào có thể nói quên liền quên?

Hắn nhất định trong lòng còn để bụng chuyện nàng lúc trước chọn lựa Mộ Dung Kiềm nên mới nói như thế.

Nàng nhẹ nhàng nói: “Chuyện trước đây, là ta sai, ta thật sự xin lỗi người.”

“Chuyện trước kia không muốn nghe tới nữa.” Phượng Cô lớn giọng nói, lạnh lùng bội phần, nàng cố tình không hiểu ư? Phải bắt hắn đem toàn bộ ra nói nàng mới có thể nhận rõ sao?

“Cô...” Chu Nguyệt Nhi đau đớn hoán một câu, đầy tình nghĩa nồng đậm.

Phượng Cô không hề liếc mắt nhìn nàng, tự mình rót rồi uống cạn chén rượu. Trên mặt lại càng tỏ ra lãnh khốc.

Vẻ hờ hững như vậy, như cự tuyệt tất cả mọi sự thâm nhập vào trái tim.

Nhìn tình cảnh của họ, Văn Thanh đột nhiên cảm nhận, Chu Nguyệt Nhi dù sao cũng chỉ là một nữ nhân đáng thương, bị sự tham lam che mờ mắt.

Cuối cùng, là hại người, hại chính mình.

Đột nhiên thấy tình thế khó xử thế này, hơn nữa Ngân Diện nói không muốn nàng đi lâu, hiện đang chờ nàng trong bóng tối, liền từ biệt Chu Nguyệt Nhi và Phượng Cô quay về Tuyết Linh Các.

Bởi vì lo lắng Văn Thanh xuất hiện chỗ này không an toàn, lại còn thêm cả tên Bạch Vân Yên kì quái, chỉ sợ Lan Anh không thể bảo vệ nổi cho

nàng, vì thế Ngân Diện tự mình đi theo rồi núp trong bóng tối bảo vệ cho nàng.

Nhìn thấy đủ một màn Văn Thanh cùng Phượng Cô hợp tấu.

Nghe tiếng tiêu cầm hài hòa kia, trong tim của hắn đột nhiên dấy lên một niềm chua xót.

Hận, không thể mang Văn Thanh đi xa khỏi Phượng Cô. Hắn thấy, ánh mắt Phượng Cô nhìn Văn Thanh.

Ánh mắt ấy, ẩn chứa rất nhiều thâm tình.

Mặc dù hắn biết ánh mắt đó là cho Tình Thiên, nhưng hắn vẫn rất lo lắng.

Đột nhiên thấy hối hận, vì sao lại đáp ứng cho Văn Thanh báo thù chứ?

Việc hắn giúp nàng báo thù không ngờ lại sinh ra nhiều chuyện đến như vậy!

Một thân đơn độc đứng yên lặng phía xa, quanh người là những làn gió lạnh, cứ như vậy trong bóng đêm.

Chỉ có đôi mắt kia rực sáng, đôi mắt mang theo thứ tâm tình hỗn loạn, chăm chú nhìn nữ tử phía xa xa kia.

Đau!

Rốt cục, nhìn thấy nàng chậm rãi hướng về phía Phượng Cô và Chu Nguyệt Nhi thì lẽ rồi sau đó hướng đi về.

Hắn mới nhẹ nhàng nhảy xuống theo nàng đi.

Ban đêm Chiến Thành không còn cái vẻ khốc nhiệt của ban ngày nữa, thay vào đó là sự ồn ào của hàng quán, của trà lâu.

Dọc theo đường đi có nhiều đèn đuốc sáng, có người uống rượu chơi đoán số, có người đang trò chuyện, có kẻ luận võ.

Âm thanh hò hét ồn ào vô cùng.

Nhưng Văn Thanh cảm giác được có một sự nguy hiểm đang tới gần.

Nàng nhìn kỹ mới thấy những người xung quanh dường như đang sầm soi nàng. Mặc dù không nhìn thẳng nàng nhưng nhất cử nhất động như đang theo dõi nàng.

Từ Phượng vũ lâu tới Tuyết Linh Các cũng hơi xa, Văn Thanh trên mặt cười yếu ớt như hoa nhưng trong tay áo đã âm thầm chuẩn bị phản độc.

Bước chân cũng nhanh hơn, chỉ cần vào đến Tuyết Linh Các nàng sẽ trút được nỗi lo này.

Dù gì thì Tuyết Linh Các cũng có võ vệ đông đảo, lại có những nhân sĩ giang hồ ngưỡng mộ nàng, chắc chắn sẽ không ngồi yên.

Trong lúc nhất thời, phố xá đang huyền ảo bỗng tĩnh lặng.

Mọi ánh mắt đều cũng nhìn về một phía... một nam nhân.

Trên tay hảnh một thanh quạt, diêu diêu tuyệt mỹ.

Văn Thanh trên mặt dần dần vui vẻ, lạnh lùng nói: “Thật sự là khéo a! Không ngờ chỗ này có thể gặp được Bạch công tử?”

“Không không không.” Bạch Vân Yên khẽ phe phẩy quạt, mắt chăm chú nhìn nàng, rồi chậm rãi nói: “Nghĩ muốn gặp Tình Thiên cô nương,

liền đi, không hề trùng hợp a! Nếu không phải một mực chờ ở chỗ này, làm sao có thể thấy được dung nhan khuynh thành của cô nương đây!”

Lời của hắn, mang theo sự phong lưu, nhưng nghe tới tai, Văn Thanh chỉ cảm thấy vô cùng phản cảm.

Nàng hiểu rõ, Bạch Vân Yên, định dây dưa không thôi với nàng sao?

Hắn là hoàng tử Phong Quốc, đi tới Chiến Thành này, chắc chắn là có mục đích, hắn có chính sự không đi làm, lại ở đây dây dưa. Thật không đành lòng chút nào!

“Bạch công tử lời này thật lạ, Tình Thiên là người của Tuyệt Linh Các, chỉ có bỏ tiền ra, không chỉ thấy ta, còn có thể nghe ta đàn hát, tại sao lại nói đến mặt còn khó gặp? Công tử còn nói cái gì mà tiền bỏ ra cũng không được, lời này làm ta thật khó tin, công tử nhìn đã thấy là bạc danh giá, thiên kim vạn ngân sao thiếu chứ.”

Văn Thanh trong treo lạnh lùng nói, mặt vô cùng bình tĩnh.

Tình yêu trong lòng Bạch Vân Yên lại tăng thêm vài phần, nữ tử gan dạ sáng suốt thế này không nhiều, nàng rõ ràng đã nhìn ra mục đích của hắn lại có thể trấn định được thế.

Khó có thể có được!

“Nhưng ta không muốn nghĩ là dùng đến tiền để gặp cô nương, tiền, hóa ra là khinh thường cô nương!”

Bạch Vân Yên cười nói. Trong lòng tình yêu bay lên, đồng thời cũng hài lòng cho diệu kế nhất cử lưỡng tiện của mình.

“Công tử nâng đỡ, Tình Thiên không dám nhận, cáo từ, Tình Thiên muốn quay về các...” Văn Thanh cười nói.

Nàng đương nhiên biết, Bạch Vân Yên sẽ không dễ để nàng về, nếu không sẽ không nấp ở đây đợi nàng.

Trận này, không thể tránh được, bất quá, xem ai là kẻ thắng.

Miệng nàng âm thầm cười, nhìn cách đó không xa, Lãnh Sâm đang dẫn một đội thị vệ tới.

Nàng không có nghĩ tới là Lãnh Sâm tới giải cứu mình, nàng chỉ nghĩ là phải lợi dụng việc này, tránh vòng vây của Bạch Vân Yên.

Vì vậy tay giường lên, cười ôn nhu: “Lãnh tổng quản, muện như vậy còn đi đâu?”

Lãnh Sâm nhìn bộ dạng Tình Thiên, âm thầm tán thưởng, nàng rất thông minh, biết mượn cơ hội để thoát hiểm, tuy nhiên, điều đó dường như không cần thiết. Hẳn đến, chính là để bảo vệ nàng. Gia đã căn dặn, phải chú ý động thái Tình Thiên cô nương, bảo vệ tốt cho nàng, không được để ra bất kỳ sơ suất gì.

Mặc dù hẳn không hiểu vì sao Gia ra lệnh thế, nhưng, hẳn theo Gia đã nhiều năm, chỉ cần Gia muốn làm việc gì, là đúng, hẳn sẽ không do dự làm ngay, kể cả lên núi đao xuống biển lửa.

“Tình Thiên cô nương, Lãnh Sâm tới chậm, Lãnh Sâm phụng mệnh Gia, đến hộ tống cô nương quay về Tuyết Linh Các!” Lãnh Sâm nhẹ nhàng nói.

Vãn Thanh vừa nghe, trong lòng có chút kinh ngạc, không nói được gì, nhất thời không hiểu được ý Lãnh Sâm.

Nàng làm sao mà biết được, Phượng Cô đã sớm cho người âm thầm bảo vệ nàng chứ!

Bất quá, mặc dù không hiểu dụng ý của hắn, nhưng lúc này cần hắn, vì vậy nhanh chóng nói: “Phượng Gia có ý, thật làm phiền Lãnh tổng quản.”

Vừa nói vừa cười nhìn Bạch Vân Yên: “Bạch công tử, Tình Thiên xin lỗi không tiếp được, nếu như công tử muốn nghe hát, ngày khác mời quay lại tìm Tình Thiên.”

Vừa nói vừa cười, nắm lấy ống tay áo thi lễ, rồi sau đó hướng về Tuyết Linh Các đi.

Nàng biết, Bạch Vân Yên sẽ không động thủ, bởi vì lúc này, động thủ sẽ chỉ thiệt hại.

Bạch Vân Yên đứng yên đằng xa, trong mắt nổi lửa giận,... Thời gian vẫn còn rất dài!

Hắn không tin, chỉ là một nữ nhân hắn lại không khống chế được.

Trận truy đuổi giai nhân cạnh tranh này khiến hắn hào hứng, hắn tin, hắn không thua Phượng Cô.

Lần đến Chiến Thành này, hắn không chỉ muốn hoàn thành nhiệm vụ mà còn muốn mang theo cả mỹ nhân về.

Quạt khẽ phe phẩy, sau đó hướng về phía người ngựa phía sau, quay đi.

Vân Thanh trở về Tuyết Linh Các, ngay lập tức về Hướng Dạ Lai.

Thật sự quá nguy hiểm!

Bạch Vân Yên... tên nguy hiểm này.

Mới đến được rừng tùng, đột nhiên bên hông căng cứng, cả người bay lên không trung.

Mũi người thấy mùi Dạ Lai Hương quen thuộc, trong lòng bình yên rất nhiều, ngẩng đầu lên nhìn hần cười yếu ớt, nhẹ nhàng nói: “Cám ơn.”

Tựa hồ trừ câu này ra, nàng không biết phải nói với hần cái gì cho phải.

Nàng nợ hần mối ân tình, không cách nào báo đáp nổi.

“Ta nói rồi, không cần nói thế.” Ngân Điện lạnh lùng nói.

Thật sự, hần đã nói qua là không cần cảm ơn, hần không cần bất cứ lý do gì.

Hần tuy là thế, nhưng nàng không thể không tri ân a!

“Nhưng, trừ... cám ơn ra, ta không biết đối với người thế nào!” Văn Thanh nhàn nhạt nói, nhìn mặt nạ màu bạc, dưới ánh trăng sáng, bóng nàng hòa cùng bóng hần.

Lời nói lạnh lùng, nhưng thực sự trong mắt nàng là sự ấm áp.

Ngân Điện liếc nhìn nàng, bạc môi hé mở, định nói gì đó nhưng không thốt nên câu, nhẹ nhàng thở dài, mang nàng đi trong bóng đêm.

Thật sự, nàng không hiểu hần nghĩ gì sao?

Tâm tình của hần, nàng không thấu ư?

Là nàng quá mức vô tâm, hay là hần không dám nói.

Thật sự là cần phải nói nàng mới có thể hiểu ư?

Nhưng hần lại sợ, nói ra, sẽ hù nàng sợ chạy mất.

Nữ tử này, vĩnh viễn khiến người ta đau đầu, rất muốn che chở.

Hần nghĩ thôi đành để mọi thứ tự nhiên.

Nếu nàng có tình thì sẽ đến.

Nếu nàng vô tình, hẳn có nói cũng sẽ uổng công thôi.

Cả đời này, sẽ chỉ bảo vệ cho một con người này, bản thân sẽ nỗ lực.

“Người không nên nói gì, cũng không nên nghĩ gì, đơn giản là ta nguyện ý che chở người, chỉ cần người an tâm đón nhận tất cả. Đó là điều hời hạo ta lớn nhất.” Hãn nói. Là tất cả chân tình của hãn.

Vân Thanh yên lặng cúi đầu, có một số việc nàng không hiểu rõ lắm, nhưng... nàng đã là một người không trọn vẹn, sao có thể xứng với hãn.

Hãn xứng với một nữ tử tốt hơn nàng.

Một người như thế toàn tâm toàn ý vì nàng, nàng thấy mình vô cùng may mắn.

Trong lúc nhất thời, hào khí như nước, không có mở miệng nói gì nữa, trong lòng, đang có trăm ngàn nỗi lo nghĩ.

Hãn mang nàng tới rừng Dạ Lai Hương, xuyên mật đạo, đi tới phía trong U Cốc.

Ngân Diện nhẹ nhàng để nàng xuống tìm chỗ ngồi, im lặng nhìn vầng trăng cao vắng vạc, thì thào: “Ta nên bắt người phải thế nào cho phải đây?”

Vân Thanh ở một bên nghe không rõ, vì vậy mở miệng hỏi: “Người nói cái gì?”

“Không có gì, ta chỉ là đang suy nghĩ, có hay không ban đầu đáp ứng chuyện người đi báo thù, có lẽ là sai lầm.” Ngân Diện nói, Chiến Thành vốn không phải nơi thái bình, hôm nay, Bạch Vân Yên đến nơi này, xem ra không ổn.

Hắn lo cho nàng.

“Tại sao đột nhiên nói thế?” Văn Thanh hỏi.

“Để người đặt mình trong tình trạng thế này, ta sợ không cách nào bảo vệ người!” Đã liên tục xuất hiện nguy hiểm hai lần, hắn không thể bảo vệ nàng tốt, mỗi lần đều khiến người hắn rã rời. Hắn không dám tưởng tượng, nếu như nàng gặp chuyện không may, hắn phải làm thế nào.

“Chuyện đã đến nước này, nếu lui, thì đã quá muộn, yên tâm đi, thân ta mang trăm độc, người bình thường khó gần được ta.” Văn Thanh an ủi.

Chuyện báo thù đã được tiến triển, Phượng Cô đã bắt đầu động tâm, mà Chu Nguyệt Nhi cũng đã đổ ky, nếu bỏ qua, nàng sẽ rất hối hận.

“Phượng Cô không đơn giản, chỉ sợ đối phó với hắn không dễ dàng, ta lo cho người..” Ngân Diện nói.

Hắn lo nàng bị thương tổn.

“Người lo lắng cho ta, ta biết, nhưng muốn buông tha, thật sự khó a.” Văn Thanh nhẹ nhàng ngồi một bên hắn, cùng hắn ngắm vầng trăng kia, sắc trời rất đẹp, màn đêm đen như mực.

Tâm nàng, đã lâu không tìm thấy bình tĩnh, hận kia, không thể phát tiết.

“Bất luận thế nào, người cũng phải bảo vệ tốt thân mình! Bất cứ lúc nào!” Ngân Diện nhìn vào mắt nàng, lo lắng nói, nàng thiện lương quá, người như thế đôi khi bị người khác chèn ép.

“Ta nhớ.” Văn Thanh gật đầu.

“Không nghĩ tới Phượng Cô lại cùng tiêu cầm hợp tấu.” Rốt cục, Ngân Diện mới đem tổn thương trong lòng chậm rãi nói ra, lời này vừa dứt,

khuôn mặt tuần tú liền xấu hổ, may là mặt nạ không có lấy xuống, che giấu được, chỉ bất quá, không dám nhìn Văn Thanh, mà là nhìn mặt trăng.

Kỳ thật, hắn không muốn nói ra, nhưng, không hiểu sao lại nói ra. Mà sau khi nói ra, hắn phát hiện trong lòng mất đi vài thứ.

Khó chịu khi đứng trong bóng tối, lập tức tản đi rất nhiều.

Văn Thanh cũng không biết tâm tư Ngân Diện, chỉ thở dài một hơi: “Đúng vậy, ta cũng không ngờ rằng, Phượng Cô lại thối tiêu, hơn nữa lại vô cùng hay, thế nên mới cùng hợp tấu.”

“Vì nhạc từ tâm phát, phải là hòa cùng tâm nhau?” Ngân Diện lơ đãng nói ra, nhưng trong lòng đang dồn dập.

Hắn chưa yêu ai bao giờ nên không hiểu được yêu là như thế nào.

Nhưng... hắn đã yêu nữ tử này.

Vì vậy. Bắt đầu muốn biết yêu.

“Ân?” Văn Thanh cũng không ngờ đột nhiên Ngân Diện hỏi vấn đề này.

Nhạc có thể là tâm hòa vào nhau?

Vấn đề này, nàng chưa bao giờ nghĩ tới, nhưng lại kiên định trả lời: Không có khả năng.

Làm sao lại tới tình trạng này chứ?

Người Phượng Cô thích lúc này, là Tình Thiên.

Vì vậy, kiên định đáp: “Không có khả năng chuyện tình cảm, ta với Phượng Cô, vĩnh viễn không có.”

“Thật sự?” Ngân Diện sau khi nghe xong trên mặt lộ ra sung sướng, vui vẻ hỏi.

Văn Thanh gật đầu: “Ân.”

Ngân Diện nghe xong, rút cục tâm tư mới nhẹ đi.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 109: Độc Phát.

Thất Thân Làm Thiếp

Khó có giấc ngủ nào an ổn thế.

Trong bầu không khí thanh tân sạch sẽ, tràn đầy mùi hoa và tiếng chim hót, Văn Thanh chậm rãi mở mắt.

Một ngôi nhà gỗ nhỏ trong U Cốc, không quá tinh xảo, giữa những tấm ván còn có khe hở, mặc dù nhìn đơn sơ, nhưng lại cho người ta cảm giác vô cùng ấm áp, hơn nữa, còn có thể đón được ánh mặt trời sớm mai.

Nơi này, cho nàng cảm giác ấm áp, cảm giác được an toàn.

Ở nơi này, nàng có thể bình yên ngủ say không chút sợ hãi.

Nheo mắt, nhìn qua khe gỗ, bên ngoài cửa sổ, mặt trời đang chiếu sáng đến mức không mở được mắt

Miễn cưỡng duỗi lưng, đã thấy một bóng bạch y đang múa trường kiếm.

Ai cũng nói sát thủ Ngân Điện chưa từng thất thủ, nhưng không ai biết, hắn đã nỗ lực và cố gắng nhiều thế nào. Trong khoảng thời gian qua, nàng đã thấy rất rõ ràng -.

Mỗi sáng sớm, kiếm của hắn, luôn nghênh đón những tia nắng đầu tiên.

Kiểm pháp của hắn, vô cùng tinh chuẩn, đã tới trạng thái –hồn nhiên vô kiểm.

Một kiếm đưa ra, rõ ràng như thanh phong ...lại như độc xà trong tự nhiên ... công kích mãnh liệt, nhìn như– một kiếm đơn giản, thực chất ẩn chứa biết bao thiên biến vạn hóa.

Không biết từ khi nào, Văn Thanh đã đứng ở cửa, đôi mắt mỉm cười nhìn hắn.

Ngân Diện vừa quay đầu, nhìn nàng một cái, rồi sau đó tiếp tục luyện kiếm, cho đến khi đã luyện đủ, mới ngừng lại, hôm nay đã vào hè, mặc dù mới sáng sớm, vẫn rất nóng, lúc này – hắn, chảy đầy mồ hôi.

Trường bào tuyết trắng, hơi hơi ướt, trên lưng còn một mảng mồ hôi.

Văn Thanh cầm khăn đưa cho hắn, nói: “Lau đi!”

Một câu nói, rất tự nhiên, giống như đã nói trăm ngàn lần.

Ngân Diện liếc mắt nhìn nàng, rồi sau đó yên lặng nhận khăn: “Hai ngày này không cần ra khỏi cốc đâu! Chuyện bên ngoài, cứ để Hạ Thanh lo liệu là được rồi.”

Hắn từng xem qua, trong cơ thể nàng vẫn còn độc, độc đó sẽ phát tác. Mỗi một lần phát tác, trí mạng như tên của loại độc đó.

Lần trước hắn tiến cung đã hỏi tất cả các ngự y, nhưng không ai giải quyết được.

Loại độc này, độc khí quá nặng, nếu không kịp thời uống giải dược, còn để lại dư độc trong cơ thể, sau này muốn giải độc sẽ rất khó khăn. Bởi vì hỏa hàn tố đã hòa tan trong máu, căn bản không có cách nào loại trừ được.

Lại thêm Văn Thanh ban đầu thân thể quá kém, mang bầu, thương tổn càng nghiêm trọng, chẳng những chịu hàn nhiệt độc xâm hại, thân thể còn do đó mà trở nên cực kỳ suy yếu, cứ mỗi nửa tháng, sẽ phát tác một lần, mỗi lần phát tác, phải chịu đau đớn ít nhất sáu canh giờ.

Trong hoàn cảnh đó, nếu có người tập kích, hấn căn bản là không cách nào ngăn cản. Lúc này bên ngoài rất nguy hiểm, hấn không thể đảm bảo sẽ bảo hộ nàng chu toàn, chỉ có thể mang nàng đến đây.

“Làm sao vậy?” Văn Thanh hỏi, nhưng thật ra đã rất rõ ràng, đã qua nửa tháng, hàn độc trên người nàng, đã đến lúc phát tác. Nhớ tới nỗi thống khổ khi hàn độc phát tác, trai tim nàng đập nhanh hơn.

Độc này, là của hài tử lưu lại, muốn nàng một mực nhớ kỹ, hài tử đã chết như thế nào, muốn nàng một mực nhớ kỹ, thù này, không thể không báo.

Tay, không tự chủ được lại đặt lên bụng, nơi này, từng có một sinh mệnh nhỏ bé, nhưng vì kẻ khác tư tâm, hài tử đã rời đi khi chưa kịp nhìn thấy thế gian tươi đẹp này.

Nỗi đau trong lòng, xâm nhập tới như bài sơn đảo hải. Gương mặt thanh tú, hiện lên một nỗi đau khắc cốt ghi tâm, từ trước tới nay, nàng chưa từng làm khó ai, ngược lại, có người, cứ phải làm khó nàng.

Muốn làm khó nàng cũng thôi đi, vì sao phải làm hại hài nhi của nàng!

Ngân Diện nhìn mặt Văn Thanh đột nhiên đau đớn, gương mặt trong trẻo lạnh lùng lộ vẻ đau lòng, đưa tay ra, nhưng lại dừng lại giữa chừng, tay nắm lại, không ôm nàng như đã định.

Nhìn nàng giả vờ kiên cường, dần dần tuôn hai hàng nước mắt, rốt cục không đành lòng, nhẹ nhàng ôm nàng vào trong lòng.

Thở dài một hơi, Văn Thanh là nữ tử như vậy, nhìn thì thấy nàng chẳng quan tâm tới bất cứ thứ gì, hết lần này tới lần khác nàng vĩnh viễn không thể giải thoát mình khỏi nỗi đau đó, đó là người thân của nàng, cho nên, nỗi đau mất con đối với nàng mà nói, sợ là ai cũng không an ủi được -: “Đừng khổ sở, người đã chết không thể sống lại, hài tử có lẽ đã đầu thai, nói không chừng đã đầu thai vào một gia đình hạnh phúc nào đó! Chẳng lẽ không tốt sao.”

Ngân Diện nói xong ngẩng đầu nhìn mặt trời, ánh nắng đâm vào mắt, hắn không biết, bản thân mình, có thể làm người thân của nàng không, có thể khiến nàng vì hắn mà đau lòng không, vì hắn mà thương tâm không, vì hắn mà cười hạnh phúc không?

Hắn đã thử cố gắng, nhưng nàng chưa bao giờ động tâm, đã lâu như vậy, hắn vẫn như trước, không thể hiểu trong lòng của nàng rốt cuộc đang nghĩ cái gì.

Hắn không muốn thúc ép nàng, hắn sẽ chờ nàng, bất luận là bao lâu.

Văn Thanh tựa vào lồng ngực kiên cố của hắn, lòng đau đớn không thể bình ổn, mỗi đêm trong giấc mộng nhớ đến hài tử còn chưa chào đời, nàng vẫn đau không ngừng.

Hài tử, từng là nơi nàng gửi gắm hy vọng, những lúc gần người, nàng từng tưởng tượng hình dáng của hài tử, khéo léo mà linh lung, mang theo vài phần tinh nghịch, chơi đùa với nàng.

Thân thiết gọi nàng một tiếng ‘ mẫu thân ’, rồi sau đó vùi vào trong lòng nàng làm nũng, những chuyện đó chẳng thể xảy ra nữa.

Người đã chết không thể sống lại, nàng hôm nay, chỉ hy vọng hài tử có thể đầu thai vào một gia đình tốt, nếu được như vậy nàng cũng cảm thấy mỹ mãn.

Thản nhiên cúi đầu, thanh âm vô cùng mỗi một mà mềm yếu: “Hy vọng là như thế!”

“Sẽ là như vậy -.” Ngân Diện nhẹ nhàng nói, dù có muốn an ủi nàng nhiều hơn, hẳn cũng không biết phải làm như thế nào. Bởi vì hẳn hiểu, có những nỗi đau, không phải ngôn ngữ hoặc thời gian có khả năng xóa nhòa -.

Chỉ có thể từ từ tích tụ, trở thành một bộ phận của sinh mệnh -.

Đột nhiên, cảm thấy nữ tử trong lòng –toàn thân cứng ngắc, hẳn cúi đầu nhìn lại, đã thấy mặt nàng đổi màu xanh trắng, môi bệch bạc đến ghê người.

Ngân Diện kinh hãi, dùng sức ôm chặt nàng, đỡ lấy thân hình dần mềm oặt, kích động hỏi han: “Văn Thanh? Làm sao vậy? Có phải độc phát không?”

Cơn lạnh như băng hà ngàn năm đột ngột tập kích Văn Thanh, trong giây lát toàn thân lâm vào sự lạnh lẽo, không thể kiềm chế được run rẩy. Mỗi một mạch máu, như bị đập nát, đau đớn không chịu được.

Sự đau đớn này, không nằm trong phạm vi tưởng tượng của con người -, lúc đầu rất lạnh, còn chưa kịp ấm lên, một cảm giác nóng cháy đã tới, tựa như liệt hỏa, đốt nàng ra tro.

Cứ lạnh rồi lại nóng, khiến huyết mạch trong người nàng không bị khống chế lại lưu động, khí tức cũng bắt đầu trở nên dồn dập, toàn thân, bắt đầu đau đớn kịch liệt.

Lần độc phát này -, tới quá mãnh liệt, khi Văn Thanh còn chưa kịp có phản ứng, đã như cuồng phong thổi tới.

Nghe thấy Ngân Diện hỏi kinh hoàng, nàng run rẩy rồi gật đầu đáp: “Đúng vậy ” chỉ có một câu nói, đã lấy hết khí lực toàn thân nàng.

Trí mệnh hỏa hàn phần, là loại độc được chết người, hơn nữa người trúng độc, trước khi chết còn phải chịu sự đau đớn sống không bằng chết.

Lần độc phát này, so sánh với lần trước thì nghiêm trọng hơn, hơn nữa, phát tác không có báo trước. Nhớ kỹ mỗi lần độc phát, mặc dù làm cho người ta sống không bằng chết, nhưng cũng không mãnh liệt như lần này, hơn nữa, lần— độc phát này, không hề báo trước, làm cho người ta trở tay không kịp, mặc dù đã biết sẽ phát tác trong vòng hai ngày này, như không thể ngờ lại nhanh như vậy, hơn nữa lần trước độc phát, còn cảm thấy toàn thân không thoải mái, nhưng lần này lại chẳng có cảm giác gì, nói đến là đến.

Ngân Diện nhìn nàng lúc độc phát, vừa sợ vừa đau, chỉ hận không được nhận sự đau đớn do độc phát thay nàng, như vậy ít nhất hẳn cũng có thể chịu đau thay nàng.

Nàng không biết rằng, mỗi lần nhìn nàng chịu đau do độc phát, lòng hẳn còn đau hơn nàng.

Ôm lấy thân thể mềm mại đang run rẩy, chạy về phòng sau đó nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, giống như nàng là búp bê bằng sứ, lỡ tay sẽ vỡ.

Nhìn nàng như chẳng còn giọt máu nào, chỉ run rẩy không ngừng, hẳn rất sợ, hẳn sợ nếu mình thêm chút lực nàng sẽ biến mất.

Tay của hắn, vận vẹo xiết chặt, chỉ hận không được vận cổ con đàn bà ác độc kia ngay lập tức, chỉ như thế mới phát tiết được hết hận trong lòng hắn. Dĩ nhiên hạ loại độc được như thế!

Vân Thanh nắm lấy đệm chăn, toàn thân bắt đầu giãy dụa, muốn giảm bớt đau đớn, nhưng chẳng thể bớt đi chút đau đớn do nóng lạnh đan xen

chút nào, thần kinh nàng dần bị gặm nhấm.

“Đau.....” hàn độc gây ra sự đau đớn không thể chịu đựng, Văn Thanh khẽ khóc nức lên, nước mắt, bắt đầu tuôn xuống, như dây chuyền trên châu, rơi xuống đệm gấm trắng, tạo thành những đóa hoa đẹp mê người.

Nhìn vẻ mặt nàng thống khổ, sắc mặt Ngân Điện trở nên băng hàn, cắn răng một cái, hung hăng quát lên: “Ta muốn giết nữ nhân kia!”

Nhìn vẻ mặt nàng, hắn biết lần độc phát này đau đớn hơn lần trước rất nhiều, mới có thể khiến nàng thống khổ như thế.

Văn Thanh nghe hắn quát, rất muốn nói cái gì, nhưng đau đớn đã phá hủy ý trí của nàng, nàng cắn bản vô lực mở miệng để nói, chỉ có nước mắt, từng giọt từng giọt rơi xuống đệm, cũng rơi vào trong lòng Ngân Điện. Hắn nhẹ nhàng nắm tay nàng.

Hắn hận bản thân, vì sao ban đầu không học y thuật, ít nhất giờ phút này có thể giải độc cho nàng.

Hôm nay, hắn chỉ có thể bó tay nhìn nàng chịu đau đớn ngay trước mắt hắn.

Đến khi không nhìn được nữa, hắn vươn tay, điểm huyết ngủ của nàng, nhìn nàng chậm rãi nhắm mắt, thân thể cũng dần dần mềm nhũn, hắn mới yên tâm.

Nhưng cũng không thể lạm dụng việc điểm huyết ngủ, trong lúc nàng bị độc phát mà lạm dụng việc ngủ sẽ làm thân thể bị thương, cho nên chỉ có thể điểm huyết rồi lại giải huyết ngay, đến khi nàng không chịu được nữa thì lại điểm huyết.

Nhưng đây không phải biện pháp lâu dài. Chỉ hy vọng người trong cung nhanh chóng tìm được cách giải độc.

Hắn đã cầu Hoàng thượng vì hắn mà tìm phương pháp giải độc, chỉ hy vọng mau có kết quả, mau chóng giải độc của Văn Thanh, nếu còn nhìn nàng bị độc phát thêm một hai lần nữa, trái tim hắn sẽ tan nát mất

... ..

Trong màn đêm, chân trời dần hiện một màu đỏ, rừng cây dần hiện lên rõ ràng, một ngày nữa, đã trôi qua.

Một ngày đó, đối với người ở trong nhà gỗ, là một ngày của dày vò và đau đớn.

Cũng may cuối cùng đã vượt qua ngày đó.

Văn Thanh lần lượt bị băng hỏa dày vò, Ngân Diện cứ điểm huyết rồi lại giải huyết, đã là quá khứ.

Nhìn vẻ đau đớn dần dần rút khỏi mặt Văn Thanh, mặc dù vẫn tái nhợt dọa người, nhưng đã không còn khổ sở nữa.

Ngân Diện cầm khăn nóng, nhẹ nhàng lau mồ hôi lạnh trên mặt nàng, đau lòng nói: “Đã khá hơn chưa?”

Nhìn vẻ mặt Ngân Diện đau lòng lo lắng –, Văn Thanh cảm động, không muốn làm cho hắn lo lắng quá mức, vì vậy gật đầu, khẽ cong đôi môi trắng nhợt, tạo thành một nụ cười còn khó coi hơn là khóc, nói: “Ta không sao.”

Thật sự thì cũng không còn gì đáng ngại, hỏa hàn độc đã phát tác xong, nàng cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều, chỉ vì vừa qua cơn dày vò nên không có sức lực thôi.

“Lần độc phát này, nặng hơn lần trước nhiều.” Hãn nhẹ nhàng nói, lộ vẻ lo lắng, cứ theo đà này, lần sau nghiêm trọng hơn lần trước, sau này làm sao chịu đựng được? Không chết vì độc cũng chết vì bị hành hạ -.

Lãnh ý trong mắt của hãn dần dần dày, sát khí bắn ra, quay sang Văn Thanh nói: “Ta đi tìm Chu Nguyệt nhi, hỏi cô ta giải được đâu.” Vừa nói vừa đứng lên, hãn không thể để cho Văn Thanh đặt mình trong nguy hiểm, một khắc cũng không được.

“Không cần..... ” Văn Thanh nhẹ nhàng kéo tay hãn: “Không cần, nếu giải được hữu dụng như thế, ta đã tự giải độc cho bản thân từ lâu rồi, hôm nay độc đã ăn vào trong máu, muốn giải hết độc, chẳng lẽ lại dễ vậy sao, không phải— giải được thông thường nào cũng giải được độc này.”

Kỳ thật nàng cũng đoán ra có một loại giải được có lẽ có thể giải – độc trong người nàng, nhưng vẫn không hoàn toàn chắc chắn, hơn nữa giải được này là bạch ngọc liên của Thiên Sơn, ngàn năm mới nở hoa một lần, khả ngộ mà bất khả cầu -.

Hy vọng căn bản không lớn, chưa bao giờ nói cho Ngân Diện nghe, là sợ hãn thật sự đi Thiên Sơn tìm bạch ngọc liên, đường đi Thiên Sơn xa xôi không nói làm gì, hơn nữa quanh năm phủ tuyết, bạch ngọc liên mọc tại nơi lạnh nhất của Thiên Sơn, nhưng cũng chỉ là trong truyền thuyết -, muốn tìm được, chẳng lẽ lại dễ dàng vậy sao, nàng không muốn hãn hao tổn công sức cho việc đấy, hãn còn có thù lớn nhiều năm chưa báo, hơn nữa những điều nàng nợ hãn -, đã đủ nhiều, không cần phải thêm nữa.

“Chỉ cần có một tia hy vọng, cũng không được buông tha, ta không thể trở mặt nhìn nàng chịu đau đớn do hỏa hàn độc nữa. Nếu không tìm được giải được, ta sẽ giết cô ta!” Trong mắt của hãn bắn ra sát khí mãnh liệt khiến Văn Thanh cũng có thể cảm giác một cách rõ ràng.

Nàng lắc đầu: “Ta nói rồi, ta muốn tự tay báo thù.”

Ngân Diện nghe xong, thở dài một tiếng: “Rốt cuộc thì nàng cũng chỉ coi ta là người ngoài!”

“Không phải.” Văn Thanh không ngờ lại khiến hăn nói như vậy, vì vậy giãy giụa muốn ngồi dậy, vội vàng định giải thích, nhưng vì không có sức, nặng nề ngã luôn xuống giường.

Ngân Diện bị – hành động của nàng dọa cho hoảng sợ, xoay người đỡ nàng, lại càng đau lòng: “Thân thể nàng suy yếu như vậy, sao còn làm thế!”

“Người không cần hiểu lắm, người, ở trong lòng ta, không chỉ là một ân nhân, còn là một người thân, ta không coi người là người ngoài, chỉ có điều ta đã nợ người quá nhiều, mặc dù người không cần ta trả, nhưng ta làm sao có thể không để ý được, chẳng lẽ muốn ta quên cả ân tình người đã dành cho ta ư?”

Người biết ta làm không được -, hơn nữa, chuyện về Chu Nguyệt Nhi, ta thật sự muốn tự tay báo thù, ta phải tự tay báo thù cho hài tử chưa chào đời của ta.” Nàng chậm rãi giải thích.

Hăn đối với nàng, làm sao có thể là người ngoài?

Hăn đối với nàng, từ lâu đã không còn là một ân nhân, mà là một người mà nàng thật sự tin cậy.

“Tại sao nàng lại ngốc như vậy! Ta nói rồi, chỉ cần nàng nguyện ý đón nhận sự trợ giúp của ta, đối với ta đó chính là hồi báo tốt nhất!” Ngân Diện nghe xong lời của nàng, trong lòng cảm động.

Hăn không trông cậy Văn Thanh có thể đón nhận hăn trong một sớm một chiều, nhưng mà ít nhất, nàng đã coi hăn như người thân, như vậy, khoảng cách giữa hai người cũng ngắn đi một bước.

Văn Thanh hừ nhước cười một tiếng, nàng không hiểu, Ngân Diện có danh tiếng như vậy, tại sao lại đối xử với nàng tốt thế, tại sao phải vô oán vô hối nỗ lực như thế?

Thượng Quan Văn Thanh nàng thật quá may mắn!

Được ông trời chiếu cố như vậy.

“Muốn ăn cái gì không?” Ngân Diện mở miệng hỏi, giăng co cả ngày, Văn Thanh vẫn chưa ăn cái gì.

“Ta ăn không vô.....” Văn Thanh lắc đầu, lúc này thân thể mệt mỏi không thôi, tuy cả ngày chưa ăn gì, nhưng không đói bụng chút nào. Chỉ cảm thấy mệt muốn chết.

“Ăn không được cũng phải ăn một ít, đã giăng co cả ngày, nếu còn không chịu ăn, ngày mai càng không thoải mái-.” Ngân Diện vừa nói vừa đứng lên: “Nàng chờ một chút, ta đi nấu cháo cho nàng.”

Nói xong cũng mặc kệ Văn Thanh có đáp ứng hay không, đi ra ngoài.

Qua một lúc, thấy hắc bê một bát cháo đi vào.

Mùi thịt thơm bay vào mũi, nếu là bình thường, Văn Thanh nhất định ăn ngay lập tức, nhưng hôm nay không muốn ăn thật, nhìn chén cháo một chút, nhíu nhíu mày: “Ngân Diện, ta thật sự ăn không vô.”

“Không cho nàng nói ăn không vô, khó khăn lắm ta mới xuống bếp, nếu nàng không ăn, chẳng phải là ghét bỏ ta sao!” Ngân Diện mang theo vài phần đùa giỡn nói.

“Người tự mình xuống bếp?!” Văn Thanh nghe xong lời của hắc có chút giật mình, nàng còn tưởng rằng hắc ra ngoài mua.

Nàng cùng hăn ở chung cũng đã hơn một tháng, thật sự là chưa bao giờ thấy hăn xuống bếp, trước kia đều là nàng nấu cơm -. Chưa từng thấy hăn đụng tay đụng chân vào việc bếp núc, không ngờ bây giờ lại xuống bếp.

“Đã biết còn không ăn mau!” Ngân Diện lạnh lùng quát, gương mặt trong trẻo lạnh lùng – hơi đỏ lên, may mà sắc trời còn tối, cho nên không thấy rõ lắm. Nhưng thái độ không tự nhiên của hăn đã đủ tố cáo điều đó.

Không phải là hăn chưa từng xuống bếp, trước kia hăn vào núi tập võ một mình, vẫn tự mình xuống bếp, khi đó thấy đó là điều rất tự nhiên, sau này có Văn Thanh, hăn không xuống bếp nữa.

Kỳ thật chuyện chẳng có gì to tát, không hiểu sao bây giờ lại thấy mất tự nhiên thế

“Ân.” Văn Thanh gật đầu, gương mặt tái nhợt khẽ cười, nhìn hăn thiếu tự nhiên, không nói cái gì nữa, chỉ nhận chén cháo, từ từ ăn.

Sự quan tâm như vậy, mặc dù bình thản, khắc sâu trong tim -.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 110: Hiện Thân.

Thất Thân Làm Thiếp

Mặc dù độc đã phát tác xong, nhưng vẫn khiến Văn Thanh suy nhược toàn thân, nếu không tĩnh dưỡng tốt trong hai ba ngày thì sẽ không khá được.

Vì vậy hai ba ngày đó Văn Thanh chỉ ở trong cốc, không đi ra ngoài.

Nhân thời gian hai ba ngày đó, nàng lại nghiên cứu chế tạo độc dược để trong vòi phun nhỏ mang theo người, Chiến Thành càng ngày càng loạn, nàng không thể trông cậy vào việc lần nào cũng may mắn có người cứu mạng.

Nàng, muốn học cách bảo vệ bản thân.

Ngoài cửa sổ kiếm ảnh trọng điệp, bạch y nam tử kia, vẻ mặt trong trẻo lạnh lùng, nhãn phóng tinh quang, đang múa kiếm không ngừng. Mỗi khi bọn họ ở chung, đều yên lặng như vậy, nàng cùng hắn, đều là người thích yên lặng, vì vậy, ở nơi u cốc này, lại càng tĩnh lặng hơn.

Tất cả, xem ra cứ bình yên như vậy là tốt nhất.

Nhưng có ai có thể nhìn ra được, trong sự tĩnh lặng này có những cơn sóng ngầm mãnh liệt?

Nàng, một lòng một dạ nghĩ tới chuyện ra ngoài báo thù.

Hắn, một lòng một dạ muốn nàng ở lại nơi này, chỉ có như vậy hắn mới có thể bảo hộ nàng chu toàn.

Nhưng ngay cả như thế, cũng không có người nào mở miệng nói ra.

... ..

Liên tục hai ngày không nhìn thấy Văn Thanh, tâm tình Phượng Cô phiền muộn tới cực điểm.

Trên mặt hắn là lệ khí dày đặc, thấy ai thì nổi giận với kẻ đó, hắn vốn là một người đàn ông âm trầm, người của Phượng Vũ Cửu Thiên ai ai cũng sợ hắn, công tác luôn cực kỳ cẩn thận và sợ hãi, mà hắn lúc này, càng thêm âm trầm, làm cho người ta khó có thể tới gần, luôn lo lắng chỉ cần sai lầm một chút, sẽ bị hắn khiển trách.

Hắn đã phái người đi mời liên tục hai ngày, Tuyết Linh Các đều trả lời là Văn Thanh có việc không ra đàn hát được.

Hắn nghe xong, lại suy ra là nàng cố ý không chịu gặp hắn, trong hai ngày, hắn cho người đi tìm hiểu, nhưng không tìm được bất cứ tin tức nào của nàng, nàng biến mất cứ như thể chưa từng tồn tại.

Hắn nhìn ra được Bạch Vân Yên đối với nàng có dã tâm, trong lòng hắn càng thêm lo lắng, chỉ sợ Văn Thanh xảy ra chuyện.

Đến ngày thứ ba, rốt cục là không kiềm chế được lo lắng trong lòng, hắn tự mình đến Tuyết Linh Các.

Lúc này Tuyết Linh Các vừa mới mở cửa, Hạ Thanh đang đón khách, liếc mắt liền nhìn thấy một nam nhân tỏa sáng bước vào, hắn mặc một bộ trường bào đen như mực, tư thái thượng hạng phô bày hết dáng người thon dài đẹp đẽ của hắn, gương mặt khuyếch thành thì phủ một màu tối tăm, làm cho người ta cảm nhận được lệ khí của hắn từ rất xa.

Hắn đã phái người đến mời Văn Thanh hai ngày liên tục, nàng còn đang đoán xem hắn có tự thân đến Tuyết Linh Các không.

Cuối cùng thì cũng đến rồi, xem ra hắn đối với Tình Thiên – Văn Thanh cực kỳ yêu thích! Dĩ nhiên hạ mình đến đây.

Có điều Phượng Cô này, xem ra, cũng không khôn khéo như giang hồ đồn, nếu hắn thật sự khôn khéo, tại sao không nhìn ra Văn Thanh tốt đẹp thế ngay từ đầu, ở đâu ra cái kiểu trong nhà thì là rơm là rác, ra khỏi nhà lại thành mã não trân châu.

Bầy ra một nụ cười sáng lạn, Hạ Thanh hô lớn từ xa: “Phượng gia tới! Thật là chuyện hiếm có a! Khách quý ít gặp khách quý ít gặp!”

Phượng Cô lạnh lùng liếc mắt một cái, nói thẳng ý đồ: “Ta đến tìm Tình Thiên cô nương!”

Hạ Thanh không ngờ hắn lại thẳng thắn thế, nửa câu hàn huyên cũng không có! Thật quá ngạo mạn! Có điều hắn có ngạo mạn thế chứ ngạo mạn nữa cũng vô dụng, Hạ Thanh không phải loại nhát gan dễ bị hù dọa.

Hạ Thanh cong môi cười, nhẹ nhàng nói: “Phượng gia, hai ngày này Tình Thiên cô nương của chúng ta có công việc, không thể hiện xướng cho Phượng gia! Nơi này của ta còn nhiều cô nương mà, đàn giỏi hát hay cũng không ít người, không bằng để ta vì Phượng gia đặc biệt chọn một người?”

“Ta chỉ muốn nàng!” Thanh âm của hắn, âm trầm mà âm ngoan, ánh mắt nhìn thẳng vào trong, cho người ta cảm giác cuồng phong bạo vũ, lạnh cả sống lưng.

Nam nhân này, trời sinh đã có khí thế khiến người khác chấn động.

“Phượng gia đã nâng đỡ Tình Thiên cô nương như thế, ta cũng cảm thấy vui vẻ thay cho Tình Thiên, nhưng mà trong hai ngày này Tình Thiên cô

nường có việc, thật sự là không thể hiển xướng...” Hạ Thanh ra vẻ khó xử, chậm rãi nói.

“Có công việc? Là công việc gì?” Phượng Cô nhìn Hạ Thanh chăm chú hỏi han.

Bị Phượng Cô nhìn chăm chú như vậy, Hạ Thanh chỉ cảm thấy da đầu cũng muốn tê dại, nam nhân này, nhìn ánh mắt hần, rõ ràng hần là loại không đạt mục đích thì quyết không buông tha, xem ra, hôm nay, khó sống thật rồi.

Vãn Thanh đi vào u cốc trùng hợp đúng lúc độc trong người phát tác, mới phải điều dưỡng nhiều ngày như vậy, nhưng chuyện này làm sao nói với người khác được!

Đột nhiên, đầu óc lóe lên, Hạ Thanh nghĩ ra một lí do rất hay, vì vậy cười cười nói: “Phượng gia, kỳ thật cũng không có chuyện gì, chẳng qua ngày mai là ngày Phi Tuyết lên đài, hiện nay Tình Thiên cô nương cũng rất được hoan nghênh, nếu Tình Thiên và Phi Tuyết hợp tấu, không biết sẽ náo nhiệt thế nào, cho nên ta quyết định để Tình Thiên và Phi Tuyết hợp tấu, vì vậy hai ngày này hai người bọn họ đang diễn tập với nhau, để ngày mai cùng lên đài. Phượng gia nếu thích, ngày mai có thể quay lại đây.”

Sức khỏe của Vãn Thanh chắc đã khá nhiều, ngày mai lên đài chắc không có vấn đề gì!

Vào lúc này, chỉ có thể nói như vậy, nếu không tìm được cơ nào đó, không biết Phượng Cô còn dây dưa đến thế nào!

“Ngày mai?” Phượng Cô nhìn Hạ Thanh chăm chú, dùng ánh mắt ép cung, thấy Hạ Thanh gật đầu, mới yên tâm rời đi, ít nhất thì cái gật đầu của Hạ Thanh cũng chứng minh được Vãn Thanh không nguy hiểm, như vậy hần đã an tâm rất nhiều.

... ..

Không ngờ Hạ Thanh lại nói chuyện đó ra thật.

Lúc Hạ Thanh nói ra, gương mặt trong trẻo lạnh lùng của Ngân Điện lộ vẻ tức giận, giọng nói lạnh như sương đêm: “Càng ngày càng tự tung tự tác!”

Hạ Thanh vừa nghe thấy thế, mặt đã trắng bệch, đứng đó, trầm mặc không nói, nhưng trong lòng thì như bị chém cả ngàn đao, đau đớn vô cùng.

Đầu cứ cúi thấp dần, thanh âm u buồn nhẹ nhàng vang lên: “Hạ Thanh biết sai rồi, lần sau không dám tự ý quyết định nữa!”

“Kỳ thật Hạ Thanh làm như vậy là đúng, Ngân Điện, người quá hà khắc!” Văn Thanh nhìn bộ dạng vô tình của Ngân Điện vội khuyên nhủ.

“Văn Thanh, người không cần cầu tình thay cho ta, việc này, đúng là ta đã làm không tốt! Ta không nên tự tiện ra chủ trương như thế!” thanh âm của Hạ Thanh, có chút lạnh lẽo.

Lời Ngân Điện nói, đã tổn thương Hạ Thanh quá sâu sắc!

“Người không sai!” Văn Thanh nói, nhìn Hạ Thanh, mang theo áy náy: “Tất cả chuyện này, nếu muốn trách cũng chỉ có thể trách ta, tất cả đều do ta gây nên, nếu không phải ta, cũng sẽ không có việc này!”

“Văn Thanh, người không cần nói như vậy, chuyện này không quan hệ tới người, ta làm sai thì sẽ chịu phạt, không thể có chuyện không chịu phạt!” Hạ Thanh lạnh lùng nói.

“Thôi đi, việc đã đến nước này, ta cũng không muốn nói gì nữa, người đi chuẩn bị cho ngày mai đi!” Ngân Điện nhìn bộ dạng cắn rứt lương tâm

của Văn Thanh, cảm thấy không đành lòng, hẳn biết con người nàng, không muốn để nàng tiếp tục áy náy nữa, vì vậy mới nói thế.

Hạ Thanh gật đầu, sau đó đi ra ngoài cốc. Trong lòng, có cái gì đó, đang chậm rãi mở tung.

Nhìn bóng lưng Hạ Thanh rời đi, không biết vì sao, trong lòng Văn Thanh, đột nhiên cảm thấy vô cùng ưu thương, quay đầu nhìn Ngân Diện: “Người không nên đối xử với nàng ấy như vậy.”

“Vậy ta cần phải đối xử với nàng ấy thế nào?” Ngân Diện nghe xong lời Văn Thanh nói liền hỏi lại, cặp mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn Văn Thanh chăm chú.

Hắn không đối xử như vậy với Hạ Thanh, vậy phải đối thế nào?

Chẳng lẽ nàng muốn nhìn hắn đối tốt với Hạ Thanh?

Chẳng lẽ nàng không hiểu trái tim hắn dành cho nàng sao?

Nhìn gương mặt trong trẻo lạnh lùng như sương đêm của hắn, Văn Thanh nhất thời cứng họng, nhưng cũng biết, nếu không thương, không thể cho người khác quá nhiều hy vọng, bởi vì đó là sự tổn thương sâu sắc nhất.

Ngân Diện mặc dù tâm ngoan, tâm lãnh, nhưng hắn không hề sai, hắn không thương Hạ Thanh, nếu hắn đối tốt với Hạ Thanh, chỉ làm hại Hạ Thanh mà thôi.

Nhưng nhìn Hạ Thanh đau đớn, nàng cảm thấy cực kì khó chịu.

Thở dài, không biết phải nói thế nào mới phải, vì vậy nhẹ nhàng nói: “Ít nhất, không cần thương tổn nàng quá nhiều.” Lời nàng có thể nói, cũng chỉ có một câu này.

Lòng Ngân Diện đột nhiên trầm xuống, hẳn không phải người hay biểu lộ tình cảm, nhưng hẳn yêu nàng, thật sự yêu nàng, vì nàng hẳn có thể nỗ lực tất cả.

Nhưng hẳn lại chẳng thể tức giận Văn Thanh, vì vậy cầm trường kiếm lên, chạy vào rừng, trường kiếm trong tay như cuồng phong, lia qua tàng cây bóng lá.

... ..

Rồi mặt trời lại lặn, một ngày nữa trôi qua, nàng, lại muốn rời khỏi u cốc yên lặng này, trở lại với bầu không khí huyên náo nhộn nhịp.

Nhân sinh mịt mờ, rất nhiều chuyện, chẳng thể nói rõ ràng là trắng hay đen. Cả đời này, nàng chẳng thể bình thản, nhưng người ta vẫn nói qua cơn mưa trời lại sáng, nếu như vậy, bầu trời sáng lạn của nàng bao giờ mới tới?

Mái tóc đen dài búi lên một cách to nhã, cài tóc bằng một dây châu hoa, một cây trâm mã não xanh biếc, trang phục đẹp đẽ quý giá mà nhã trí, quần gấm màu đỏ nhạt, áo choàng đỏ thắm thêu hoa lan, càng tôn lên gương mặt khuynh thành, môi đỏ mảy liễu.

Một nữ tử thanh tú khả ái liền biến thành một tuyệt thế giai nhân.

Đẩy cửa ra, Ngân Diện đã chuẩn bị xong xuôi từ lâu, bạch y làm dáng người thon dài thêm phiêu dật, tóc không cài cấm thứ gì, chỉ lấy dải lụa trắng buộc lên, vài sợi tóc còn buông lơ lửng trên vai, lại càng quyến rũ.

Người hẳn luôn toát ra cốt cách tinh thần của tuyết, thuần khiết mà trong trẻo lạnh lùng, lại làm người khác phải yêu thích.

Nhìn thấy nàng đi tới, mắt hẳn hiện lên sự ghét bỏ.

Văn Thanh cười một tiếng, biết rõ hần nhìn nàng ghét bỏ vì cái gì: “Có phải thấy quá khoa trương tục khí không?”

“Ân.” Nàng không hợp với màu đỏ tươi như thế này, nàng hợp với màu xanh như cỏ non, nhàn nhạt yếu ớt, khiến người khác phải động lòng.

“Nhưng phải mặc thế này thôi, tục thì tục, lúc này thì còn nhả nhận làm gì!” Nàng nhẹ nhàng nói. Kỳ thật nàng cũng không thích hóa trang như vậy, có điều hóa trang thế này thích hợp với thân phận hiện tại của nàng.

“Đi thôi!” Ngân Diện không nói gì nữa, lôi tay nàng ra khỏi cốc.

Đi tới Tuyết Linh Các, đã tấp nập người ra kẻ vào, nhìn thấy nàng và Ngân Diện đi tới từ xa, rất nhiều người đã đứng dậy, náo nhiệt hơn những lần trước rất nhiều.

Bởi vì Ngân Diện tương đối cao lớn, nếu đứng cạnh nàng, sẽ nhận ra hần cao lớn một cách không bình thường, dễ khiến người ta hoài nghi, vì vậy đi bên cạnh hần chỉ có mấy cô hầu rắc hoa.

Nàng cố ý đi sau hần một quãng, chậm rãi bước đi. Mới đi được nửa đường, liền nhìn thấy khách quý ngồi ở ba vị trí tốt, không kìm được chỉ muốn cười.

Ba người đó nàng đều biết cả.

Vị trí ở giữa là Phượng Cô, bên trái là Bạch Vân Yên, bên phải dĩ nhiên lại là Tà Phong, không ngờ Tà Phong cũng có sở thích này.

Nàng nhớ kỹ, hần chưa bao giờ thích mấy việc này, nói là nhả khí quá mức, con người thô tục như hần không thích hợp, không biết hôm nay có chuyện gì lại đến đây?

Đúng lúc đó, hăn đột nhiên quay đầu lại, nở một nụ cười rạng rỡ với nàng, hàng răng trắng sáng lóa dưới ánh đèn. Gương mặt tinh quái lộ vẻ hưng phấn.

Văn Thanh khẽ gật đầu với hăn một cái, mỉm cười, xem như đáp lễ.

Tà Phong đột nhiên mãnh liệt đứng lên, không để ý hình tượng nói to: “Tình Thiên cô nương, Tình Thiên cô nương, ta ở chỗ này!”

Hăn đột nhiên to tiếng, khiến Văn Thanh kinh ngạc không thôi, ngay sau đó khẽ cười một cái, vẫn biết tính cách Tà Phong hào sảng, không câu nệ tiểu tiết, nhưng vẫn không ngờ hăn lại làm ra được hành động như thế.

Có điều hăn vừa lên tiếng thì cả đám người cũng lên tiếng theo, thật đúng là quá kinh người, Văn Thanh vội vàng vịn vào Lan Anh lên đài.

Nàng không chú ý tới chuyện nam nhân ngồi giữa đang giận đến tối tăm mặt mũi, sắc mặt hăn đen thui, mắt thì bốc hỏa vì ghen.

Muốn đi lên đài, phải đi qua chỗ của một trong hai người, cuối cùng Văn Thanh chọn đi qua chỗ Tà Phong, lúc đi qua còn thấy Tà Phong cười hì hì nói: “Tình Thiên cô nương, hôm nay ta cố ý tới nghe nàng hát đó!”

“Cám ơn Tà Phong công tử! Tình Thiên nhất định sẽ biểu diễn thật tốt cho người nghe.” Nàng khách khí nói, nhìn ánh mắt hăn hưng phấn, rất vui mừng, mặc kệ là nguyên nhân gì, ít nhất, Tà Phong cũng không buồn khổ vì nàng nhảy vực nữa. Như vậy, nàng cũng yên tâm rất nhiều.

Nàng không muốn nhìn hăn cứ đắm chìm trong ưu thương. Như vậy, trong lòng nàng chỉ biết xấu hổ và ân hận vô cùng.

Tà Phong, cần phải cười rạng rỡ như thế, vui vẻ nói cười, mới là Tà Phong.

Lúc này Ngân Diện đã ngồi ngay ngắn trên đài, trong tay cầm một cây tiêu, cất giọng khàn khàn: “Hôm nay ta cùng với Tình Thiên cô nương đồng thời hiến nghệ, vì không muốn quá tục, cho nên, hôm nay Phi Tuyết không đánh đàn, mà thổi tiêu hợp tấu cùng Tình Thiên cô nương, lần đầu biểu diễn, hi vọng được các vị ủng hộ!”

Khách nhân vừa nghe đến thế đã hò hét vang trời.

Văn Thanh nhẹ nhàng cười một tiếng, chậm rãi đi tới trước, chỉ cảm thấy có một ánh mắt cực nóng đang nhìn mình chăm chú, vì vậy nhìn qua, thấy Phượng Cô cầm chén hương bôi, đưa lên kính nàng, đôi môi mỏng cong lên một nụ cười vui vẻ, thoát nhìn vừa tà khí lại vừa nhã trí.

Vì vậy Văn Thanh cũng cười một tiếng đáp trả.

Phượng Cô lướt chén rượu qua mũi, nhẹ nhàng ngửi mùi thơm, rồi sau đó khẽ nhấp một ngụm, lại đặt ly rượu lên bàn, ý không ở trong lời. Trước mặt mỹ nhân, hét lớn uống ực thì quá thất lễ.

Hắn cứ cho rằng mình sẽ không động tâm với nữ nhân nữa, không ngờ lần này càng lúc càng hăm sâu, mà hắn lại cam tâm tình nguyện.

Văn Thanh lướt tay trên đàn, tiếng đàn trong veo chậm rãi vang lên, như muôn loài chim đang cất tiếng hòa ca.

Ngân Diện đặt tiêu lên môi, khi tiếng đàn đang chậm rãi lượn lờ thì tiếng tiêu đuổi theo, cầm tiêu hợp tấu, luôn là sự kết hợp tuyệt vời nhất, hơn nữa thanh âm cũng cực kỳ hòa hợp.

Tiếng đàn của Văn Thanh mềm mại nhẹ nhàng mà vô cùng tình cảm, tiếng tiêu của Ngân Diện mang theo vài phần u dương mà tĩnh mịch, hai người phối hợp rất ăn ý.

Từ khi tiếng đàn vang lên, dưới đài hoàn toàn yên tĩnh, dường như bất cứ kẻ nào cũng không dám gây ra tạp âm ảnh hưởng tiếng đàn. Hô hấp của mọi người cũng như chậm hơn, trong lúc nhất thời, cả Tuyết Linh Các lớn như thế lẫn vào một bầu không khí quý dị. Tĩnh lặng vô cùng, chỉ có âm thanh cầm tiêu hợp tấu lay động trong không trung, Văn Thanh khẽ mở đôi môi đỏ mọng, chậm rãi cất tiếng hát, thanh âm trong trẻo mà minh khiết, nàng đang hát khúc Tình Sơn Hảo.

Lẳng lẳng ca, lẳng lẳng đàn, người lẳng lẳng, hình thành một đất trời lẳng lẳng.

Ngay cả Bạch Vân Yên, tới đây không phải để nghe đàn, cũng không kiểm chế được mà nghe đến thất thần, nhạc vận, hẳn đã nghe qua không ít, nhưng chưa từng nghe ai đàn lại động lòng người như thế.

Không thể không thừa nhận, Tuyết Linh Các có thể có thành tựu hôm nay, là nhờ âm thanh như tiên giới này.

Nữ tử trên đài, quần đỏ áo đỏ, vô cùng đẹp để quý giá, hết lần này tới lần khác gương mặt khuynh thành chỉ bày ra một loại tư thái, lạnh nhạt như mực, an tĩnh mà tốt đẹp.

Phượng Cô, nhìn nữ tử đang đắm chìm trong âm nhạc, hai mắt khép hờ, tình cảm trong lòng càng sâu, đột nhiên hạ quyết tâm, hẳn, nhất định phải có được trái tim nàng.

Hắn nghĩ, nàng nhất định là rất hận hắn, thế nên mới lựa chọn cách giả chết để rời khỏi hắn, đối với những việc trước kia hắn từng làm với nàng, hẳn hối hận không thôi.

Những điều đã làm chẳng thể thay đổi, nhưng hắn hứa sẽ che chở nàng suốt một đời này.

Bất quá, nàng vẫn phải đáp ứng mới được, hăn biết, nàng mặc dù lạnh nhạt trong cách xử sự, nhưng nàng thật sự quật cường cứng cỏi, muốn nàng cảm động không phải chuyện dễ.

Lớp da này trên mặt nàng, hăn càng nhìn càng thấy phiền, càng nhìn càng thấy khó coi! Hăn thật sự muốn đi lên bóc lớp da đó đi, trả lại nữ tử thanh tú cho hăn.

Giơ chén rượu lên, nhẹ nhàng lướt qua mũi, bên tai là thanh âm ôn nhu mà trong trẻo của nàng, hăn cũng nhắm nghiền hai mắt, trong đầu, hiện ra gương mặt thanh tú đó, hoặc mắng hoặc giận, hoặc vui hoặc mừng, mỗi một vẻ mặt, dĩ nhiên đã khắc sâu trong tim hăn.

Vì sao trước kia hăn hoàn toàn không biết điều đó?

Nguyên lai, trong đêm đó, khi nhìn thấy đôi mắt hoảng sợ mà mở to đấy, hăn đã động tình.

Xong một khúc, khách vẫn muốn nghe thêm, Văn Thanh cũng đã đứng lên, nhẹ nhàng thi lễ: “Hôm nay may mắn được cùng Phi Tuyết cô nương hợp tấu, thực vô cùng hân hạnh, kế tiếp, sẽ do Phi Tuyết cô nương biểu diễn tiếp. Tình Thiên xin lui xuống trước!”

Khách dưới đài hoan hô mong hai người hợp tấu thêm một lần, nhưng Văn Thanh chỉ lắc đầu, kiên trì không chịu, chỉ nói lần sau nếu có cơ hội, sẽ hợp tấu cùng Phi Tuyết cô nương nữa.

Có đôi khi, thiếu một chút thì càng tăng giá trị.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 111: Tiến Vào Phượng Vũ Sơn Trang.

Thất Thân Làm Thiếp

Dưới ánh nhìn kinh ngạc của khách nhân, Văn Thanh được Lan Anh dìu xuống đài, chậm rãi đi ra.

May là trên đài, Phi Tuyết lại bắt đầu đánh đàn, khách nhân không nhìn nàng nữa, lại đắm chìm vào tiếng đàn của Phi Tuyết.

Đi lại lối cũ, đã thấy Tà Phong nhoài cả người ra, khuôn mặt tươi cười rạng rỡ như mặt trời chính ngọ: “Tình Thiên cô nương, không biết ta có may mắn mời được cô nương cùng uống trà nghe đàn không?”

Hắn vừa nói vừa làm tư thế mời, dường như biết nàng sẽ không cự tuyệt hắn, tên này gia hỏa quá tự tin, không sợ nếu nàng cự tuyệt thì hắn sẽ rất mất mặt, thật không biết tại sao hắn lại tự tin thế!

Nhưng hắn đã đoán đúng, nàng xác thật không có cự tuyệt hắn.

Nhẹ nhàng cười một tiếng: “Tất nhiên công tử đã nâng đỡ như thế, Tình Thiên làm sao nhẫn tâm phụ ý tốt của công tử.” Vừa nói vừa nhắc nhẹ tà váy bước lên bậc thang đến bàn Tà Phong, bước đi tao nhã mà thông dong, trước kia, khi còn ở Thượng Quan phủ, nàng đã được dạy dỗ cách đi đứng nói cười, để đạt tới cái gọi là nhã trí hào phóng, lúc trước nàng cũng không quá chú trọng chuyện này, nhưng từ ngày vào Tuyết Linh Các, nàng cố tình ra vẻ yếu đuối.

Tà Phong biết nàng nhất định sẽ qua, khi hắn thấy nàng lần nữa, hắn càng khẳng định Tình Thiên nhất định là Văn Thanh.

Hắn biết Văn Thanh đang nghĩ mình quá tự tin! Cho tới bây giờ hắn vẫn không thể tin, bản thân lại lọt mắt xanh một nghệ nhân đầu bảng của Tuyết Linh Các, hắn là kẻ nhất vô nhị vô thế, chẳng qua chỉ là một người phiêu bạt giang hồ, quan trọng hơn là hắn chưa từng ở cùng một chỗ với Tình Thiên, chứ đừng nói đến lọt mắt xanh của nàng.

Mà Tình Thiên, tựa hồ cũng không phải loại nữ tử dễ dãi!

Nếu đáp ứng lời thỉnh cầu của hắn, chỉ có một khả năng, nhất định Tình Thiên là Văn Thanh, khắp thiên hạ này, chỉ có Thanh nhi của hắn mới đối xử tốt với hắn như vậy.

Hắn cười một cách hài lòng.

Mi cũng cười mắt cũng cười miệng cũng cười, nụ cười không chút buồn lo.

Văn Thanh chậm rãi ngồi xuống, một người hầu dâng trà thơm, người hầu ở đây đều được huấn luyện rất nghiêm chỉnh -, chỉ cần khách nhân nháy mắt một cái, đã biết phải làm gì.

Nàng nhẹ nhàng cầm lấy chén trà, hương thơm ấm áp bao phủ cả người.

Ngân Diện đang đánh đàn, tựa hồ ai cũng không muốn mở miệng phá hủy tiếng đàn duyên dáng này, hắn thật sự có cảm giác thoát tục.

Bộ bạch y bằng lụa đón gió khẽ bay bay, gương mặt trong trẻo lạnh lùng không chút gợn sóng, tuy chỉ lộ ra một đôi mắt hạnh, đã quá đủ để khuynh đảo chúng sinh.

Một đôi mắt, không gợn sóng không tạp chất, trong veo như suối, mang theo sự ngạo thế.

Trong tiếng đàn của hắn, luôn có chút sâu não, nhàn nhạt nhẹ nhàng, tác động đến trái tim, cho nên, không có người nào, có thể không say mê đắm chìm trong tiếng đàn của hắn, đó là thứ thanh âm thoát tục.

Ngừng một khúc, hắn không ở lại, cũng không đợi người khác nói cái gì, rời đi thẳng một mạch, hắn vĩnh viễn như thế, trước kia không biết, vẫn tưởng hắn làm thế để người ta tò mò, để họ nảy sinh dục vọng, đến khi tiếp xúc với hắn mới biết, kỳ thật là hắn không muốn ở lại thêm nữa, hắn chán ghét việc phải tiếp xúc với người khác.

Kỳ thật tính ra, bản thân quả thật rất may mắn, bởi vì, có thể được nam tử như thế thích.

Chỉ tiếc nàng đã quá vô tâm, đã không biết yêu là gì từ quá lâu, mười sáu năm qua, đã để lại cho nàng quá nhiều vết thương, không biết bao giờ mới có thể lành hết.

Tiếng đàn vẫn vang vang chưa dứt, Tà Phong đã quay sang, dùng tay chống cằm, cười cười nói nói vẻ rất trang nghiêm: “Ta vừa nhìn mắt Thiên cô nương đã cảm thấy vô cùng thân thiết! Thật không biết là vì sao! Không biết cô nương có thấy ta thân thiết không?”

Vân Thanh cười một tiếng: “Công tử cười trong sáng như vậy, ai mà không thấy thân thiết chứ! Ai có thể lạnh lòng đây!” Nàng trả lời, cực kỳ chu toàn, uyển chuyển biểu đạt nàng đối với hắn cũng cảm thấy thân thiết, nhưng cũng nói cho hắn biết, nàng chẳng qua là bởi vì không giơ tay tát người đang thân thiện với mình thôi.

Kỳ thật nghe hắn nói và nhìn vẻ mặt hắn lúc này, nàng đã mơ hồ đoán ra, Tà Phong, đang phỏng đoán thân phận của nàng. Khó trách hôm nay cười tươi thế, không tối tăm như trước kia.

Nhưng nàng cũng không nói ra, căn bản nàng không muốn lừa gạt hắn, hắn đã biết cũng tốt, nàng cũng không muốn lừa gạt hắn nữa, ra vẻ mình rất vô tình, vì trước đây hắn đã đối với nàng rất tốt.

“Tình Thiên đúng là người cá tính, không câu nệ tiểu tiết!” Tà Phong cười nói, rồi sau đó đột nhiên nhớ ra cái gì, quay đầu nói với nàng: “Đột nhiên nhớ ra một truyện cười, muốn kể cho cô nương nghe!”

Khi hắn nói lời này, đôi mắt lấp lánh như sao trời.

“Sao? Chuyện cười gì?” Kỳ thật Tình Thiên đã hiểu ý tứ của hắn, lần đầu tiên gặp, hắn đã kể truyện cười, nàng vẫn nhớ đến bây giờ. Bởi vì từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên có người kể truyện cười chỉ để nàng cười thật thoải mái.

Khi đó trái tim nàng chưa nhiễm một hạt bụi nào, mới ba tháng ngắn ngủi, đã vật đổi người thay.

Nàng, không thể tìm lại sự đơn thuần tốt đẹp đó nữa.

“Trước đây có ba người đi đến tạp hóa mua đồ, chủ hàng hỏi người đầu tiên: “Người muốn mua cái gì?”

Người đầu tiên trả lời: “Ta muốn mua một bao lạc.”

Chủ hàng liền đi vào kho hàng cầm một bao lạc ra cho hắn.

Chủ hàng lại hỏi người thứ hai: « Người muốn mua cái gì? »

Người thứ hai trả lời: « Ta muốn mua một bao lạc. »

Chủ hàng khó chịu: « Tại sao người không nói sớm? »

Chủ tạp hóa đã có điểm bực mình nhưng vẫn phải đi lấy, bèn gọi thê tử cùng đi xuống kho.

Trước lúc đi xuống kho, lão hỏi người thứ ba: « Người cũng muốn mua một bao lạc hả? »

Người thứ ba nói: « Không phải. »

Lão chủ tạp hoa liền xuống lấy một bao lạc cho người thứ hai sau đó cũng thê tử quay lên.

Sau đó lão liền hỏi người thứ ba: « Vậy người muốn mua gì? »

Hắn nói xong dùng ánh mắt sáng ngời, tràn ngập chờ mong nhìn Văn Thanh: “Người đoán xem hắn muốn mua gì?”

Văn Thanh cười một nụ cười ấm áp, Tà Phong này, nhất định bắt nàng phải thừa nhận thân phận, bất quá, nếu hắn đã đoán, cho hắn biết cũng không sao, vì vậy nói: ” người thứ ba nói: ‘ ta muốn mua hai bao lạc! ’ “

Một câu nói thản nhiên, mang theo lơ đãng, lại làm cho Tà Phong nở nụ cười tuyệt mỹ, nhìn dáng vẻ của hắn, chỉ thiếu nước nhảy căng lên.

Đáng tiếc là đúng lúc đó, lại có người lên tiếng phá đám: “Tình Thiên cô nương! Đã lâu không gặp!”

Bạch Vân Yên này, thật đúng là khiến người ta chán ghét, mắt Văn Thanh lộ một tia không vui, nhưng không biểu hiện lên mặt, nhưng Tà Phong thì không thể, hắn là loại người không chịu thiệt, không vui thì là không vui

Tà Phong trừng mắt nhìn Bạch Vân Yên: “Người không biết lúc người khác đang nói chuyện thì không được chen lời sao?!”

Câu nói không chút lưu tình, mặt Bạch Vân Yên bắt đầu tái đi, nhưng hắn lại nén xuống, con người này, không thể xem thường -. Rõ ràng là rất giận, vẫn có khả năng cười: “Tình Thiên cô nương, xem ra Yên đã thất lễ!”

“Người thật là kẻ thất lễ!” Tà Phong lại khinh bỉ nhìn Bạch Vân Yên, trên mặt lộ vẻ ghét bỏ cùng yếm ác.

Bạch Vân Yên là hoàng tử Phong Quốc, chỉ sợ chưa từng có ai dám đối với hắn như vậy?

Vân Thanh không ngăn cản, ai nói ngăn thì Tà Phong sẽ ngừng, hơn nữa nàng cũng không muốn ngăn cản, trái lại còn muốn xem xem tên Bạch Vân Yên này có thể nhẫn nhịn đến lúc nào.

Bàn tay trắng như tuyết nhẹ nhàng nâng chén trà, nhẹ nhàng thổi cho bớt nóng, vạn phần tao nhã uống một ngụm, Bạch Vân Yên đã liên tục hai lần làm ra việc hèn hạ, nàng cũng không cần quá khách khí với hắn -, dễ dàng tha thứ chỉ tổ cổ vũ cho kẻ ác làm điều xấu xa, điểm ấy, nàng đã nghĩ thông suốt.

Cũng không cần lo lắng lúc này Bạch Vân Yên sẽ làm gì đó, bốn phía nơi này là những cao thủ số một số hai của Vân Quốc, nếu hắn thật sự dám làm điều xằng bậy, thì là kẻ không có đầu óc.

Không nói đâu xa, chỉ cần Phượng Cô ngồi ngay cạnh đã đủ khả năng chống đỡ, còn có Tà Phong, Ngân Điện, người của Tuyết Linh Các, còn có những ... kẻ sĩ giang hồ đến nghe đàn.

Bất quá Vân Thanh cũng không định xem thường tên Bạch Vân Yên này, hắn bị đối xử như thế, là chuyện mà không ai nhẫn nhịn được, nhẫn lại vẫn nhẫn nhịn -, chẳng thấy lộ nửa phần tức giận.

Hắn tao nhã ngồi xuống cạnh nàng, không liếc mắt nhìn Tà Phong lấy một cái, chỉ nói: “Vì cầu mỹ nhân, có gì để tiếc chứ? Sở vị mẫu đơn hoa hạ tử, tổ quý dã phong lưu! Vị công tử này, không phải người cũng bị Tình Thiên cô nương hấp dẫn mà ngồi ở nơi này chứ, cần gì phải nói những lời đó? Nam tử chân chính, thì phải cạnh tranh công bằng!”

Nói nghe hay lắm, Bạch Vân Yên này, chỉ nói mấy câu mà đen cũng đổi thành trắng, trái lại còn ra vẻ Tà Phong theo đuổi không quang minh chính đại.

Tà Phong vừa nghe đã tức giận, mãnh liệt đứng lên: “Tiểu bạch kiểm nhà người, có dám đấu với ta một trận không!”

Tình Thiên nghe xong thì cười một tiếng, không lớn không nhỏ, đủ cho Bạch Vân Yên nghe thấy, Bạch Vân Yên này, đúng là tiểu bạch kiểm, mặt trắng da mỏng, như búng ra sữa. Tà Phong nói lời này thật đúng là chọc vào nỗi đau của hắn!

Bạch Vân Yên vừa nghe thì mặt lộ ngoan ý, bộ dáng tàn nhẫn, Văn Thanh đột nhiên có chút lo lắng mình đẩy chuyện này đi quá rồi, nên chậm rãi nói chuyện, tránh sau này Tà Phong gặp phiền phức.

Vì vậy cười nói: “Tà Phong công tử, ngày lành thế này, không nên sát sinh, làm hỏng tình cảm! Chúng ta cùng ngồi ngắm trăng không phải càng tốt hơn sao?”

Tà Phong liếc mắt nhìn nàng, còn muốn nói điều gì, cuối cùng nhin xuống, không phát tác.

Bạch Vân Yên nghe Tình Thiên nói, mặc dù rất giận, nhưng cũng không phát tác, nếu phải động võ, sẽ làm bại lộ thân phận của hắn, hơn nữa cũng khiến hắn bất lợi trong việc hành động, dù sao nơi này toàn là giang hồ nhân sĩ, gây loạn thì không tốt chút nào.

Văn Thanh nhường mày, tỷ nữ tội vàng dâng lên trà bích loa xuân thượng hảo hạng.

Chợt thấy sau lưng có một ánh mắt sáng quắc, tựa hồ có người đang nhìn nàng chăm chú, vì vậy quay đầu nhìn lại, lại thấy cặp phượng nhãn

hẹp dài của Phượng Cô đang nhìn nàng chăm chú, nhìn thấy nàng xoay người thì ánh mắt hần cũng lộ tình cảm cuồng nhiệt.

Trái tim hần nhin sự run rẩy, ban đầu, kế hoạch của nàng, chính là muốn mê hoặc Phượng Cô, đoạt đi tình yêu Phượng Cô dành cho Nguyệt nhi, khiến Chu Nguyệt nhi hoàn toàn trắng tay.

Nhưng nhìn ánh mắt như liệp ưng của hần, nàng đột nhiên thấy đáy lòng phát lạnh một cách không hiểu được, tựa hồ có cái gì nguy hiểm đang từ từ tiến đến cạnh nàng.

Một tối, trôi qua với bề ngoài lặng yên nhưng bên trong thì phong ba bắt đầu nổi.

Đến khi dỡ đài, đã là buổi trưa.

Bởi vì lo lắng ở trong Tuyết Viên không an toàn, sợ Bạch Vân Yên lại làm bậy gì đó, vì vậy nàng không ngủ tại Tuyết Viên, mà ngủ trong u cốc, có như vậy mới được an toàn tuyệt đối.

Mới cùng đám người Lan Anh đi đến bìa rừng, đã phát hiện rất nhiều hắc y thích khách, bọn họ không còn lỗ hổng nào để đi vào rừng! Nàng không ở lại Tuyết Viên, thì bọn chúng đến chặn ở bìa rừng.

Không cần phải nói, cũng có thể đoán ra những kẻ này là Bạch Vân Yên phái tới -.

Khẽ cười lạnh, bọn hần nghĩ chặn ở bìa rừng thì nàng không vào được sao? Rừng của Tuyết Linh Các chẳng lẽ lại là một khu rừng tầm thường?

Không nói đến rừng như thế nào, trong chỗ tối, có một người bất phàm đang che chở cho nàng?

Mấy tên thích khách này, muốn cản nàng trước mặt hãn, chẳng lẽ lại dễ dàng thế?

Mặc dù, Ngân Diện dự định xuất thủ cứu nàng, nhưng người cứu nàng lại không phải hãn mà là một người khác.

Trước đó Phượng Cô một mực không nói chuyện với Văn Thanh, chỉ độc ẩm một mình, nhưng cũng không trở về, nguyên nhân chỉ có một, hãn lo Tình Thiên gặp chuyện gì bất trắc

Hãn là một nam nhân, hơn nữa còn là một nam nhân có ánh mắt lợi hại, thế nên, hãn rất hiểu, ánh mắt Bạch Vân Yên nhìn Văn Thanh đại biểu cho cái gì.

Mà Bạch Vân Yên là loại nhân vật gì, tính cách gì, hãn cũng rõ ràng, chỉ cần là thứ Bạch Vân Yên thích, Bạch Vân Yên nhất định sẽ không chừa thủ đoạn nào mà cướp lấy -.

Cho nên, hãn vẫn một mực chú ý hành động của Bạch Vân Yên, sợ tên Bạch Vân Yên dùng vũ lực cướp nàng, vừa rồi, Bạch Vân Yên nói gì đó với thị vệ đi cùng, thị vệ liền rời đi, hãn cho người âm thầm bám theo, phát hiện Bạch Vân Yên cho người mai phục ở bìa rừng.

Vì vậy, hãn cũng bám theo tới bìa rừng, nhìn thấy một đám người vây bắt Văn Thanh, hãn làm như không biết mấy tên thích khách này, chạy thẳng qua: “Tình Thiên cô nương!”

Không ngờ Phượng Cô cũng bám theo, Văn Thanh lộ vẻ quái lạ, bất quá chỉ cười nhạt một tiếng, xem ra Bạch Vân Yên đừng mong giở trò gì lúc này.

Nàng cười một tiếng vô cùng mềm mại: “Tại sao Phượng gia cũng tới đây?”

“Chiều nay Phượng mỡ vẫn chưa thể nói với cô nương câu nào, lòng vừa buồn vừa ân hận, vì vậy liền đi theo cô nương mong nói một hai câu, không ngờ lại gặp chuyện này!” Hắc vừa nói vừa dùng ánh mắt dò xét những hắc y thích khách, cười một nụ cười thật đẹp dễ mỹ lệ. Nhưng lại khiến người ta sởn gai ốc.

Sau lưng hắc, dĩ nhiên đủ cả tứ đại tỷ nữ, còn thêm hai mươi mấy người thị vệ, xem ra, hắc đã chuẩn bị hết rồi, ngấm lại cũng đúng, đã bức tức nguyên một ngày, trong lòng hắc nhất định vô cùng khó chịu -, lúc này, chỉ sợ là thừa cơ xả giận.

Vừa thấy hắc vung tay, tứ đại tỷ nữ và hơn hai mươi thị vệ lao ra như báo săn mồi, trong trời đêm, chỉ thấy kiếm quang lóe lên, chưa kịp nghe thấy tiếng đao kiếm chạm nhau đã nghe thấy tiếng khóc thét đau đớn.

Trong lòng trào lên thương hại, nhưng vẫn đè xuống, những kẻ này, là địch nhân của nàng, nàng không thể mềm lòng -.

Sở trường của những hắc y nhân này là bản tên từ xa, xem ra cận chiến không lợi hại lắm, hơn nữa lần này bọn chúng chỉ có xấp xỉ trăm người, Phượng Cô thì mang hơn hai chục cao thủ võ thuật ra đấu, chẳng mấy chốc hắc y nhân đã gục hơn phân nửa, chỉ thấy một người thủ thế, dường như là muốn yểm hộ cho đồng bọn rút lui.

Có điều đời nào Phượng Cô cho hắc cơ hội chạy trốn, kiếm quang lóe lên lên, một bóng áo đỏ lao về phía hắc, chém như nước chảy mây trôi.

Trái tim cảm thấy vui mừng, nàng đã hơn một tháng không được nhìn thấy Hồng Thư, Hồng Thư vẫn như thế, thật đáng vui.

Phượng Cô dùng ánh mắt tàn nhẫn nhìn phía trước, đột ngột nói với Văn Thanh: “Đây là thiếp thân tỷ nữ của ta — Hồng Thư.”

Văn Thanh thu hồi ánh mắt, nàng quên mất tên này là con cọp già giáo hoạt!

“Thủ hạ của Phượng gia, ai nấy đều bất phàm, tứ tỳ tuổi còn trẻ, mà tu vi đã cao thế, thật khiến người ta kính nể!” Nàng biết hẳn đang cố ý dò xét nàng, vì vậy chỉ nói với vẻ lạnh nhạt không chút cảm xúc.

Sau khi Phượng Cô nghe xong chỉ cười một tiếng, không nói gì, đôi mắt lóe lên vài tia bí hiểm, trong bóng tối thứ ánh sáng đó thật quá nguy hiểm, kỳ thật, muốn vạch trần nàng hẳn sớm đã có phương pháp, Song Nhi cũng đã đưa đến, có điều tạm thời, hẳn không dự định vạch trần nàng.

Nàng không thừa nhận cũng tốt, nếu nàng thừa nhận ngay chỉ khiến hai người không thể nhìn mặt nhau, dù sao những điều hẳn đã làm với nàng, nàng không thể tha thứ là điều tự nhiên

Cứ để nàng làm Tình Thiên mà thích hẳn đi!

“Cô nương khuynh thành chi tử, hấp dẫn không ít ánh mắt!” Hẳn nói.

Văn Thanh cười, không mở miệng, nàng biết, hẳn chưa nói hết câu -.

Hẳn lại nói tiếp: “Bất quá, cũng trêu chọc không ít kẻ vô lại! Xem ra Tuyết Linh Các này vẫn không đủ an toàn -.” Vừa nói hẳn vừa nhìn mấy thích khách ít ỏi còn lại

Văn Thanh đột nhiên minh bạch ý tứ của hẳn, không mở miệng nói gì, chợt Phượng Cô lại nói tiếp: “Không bằng cô nương đến Phượng Vũ Cửu Thiên của ta! Ta đã xây dựng Phượng Vũ Cửu Thiên xong, bên trong phòng thủ vô cùng kiên cố, nhất định có thể bảo hộ cô nương chu toàn -.”

“Mặc dù bên trong Phượng Vũ Cửu Thiên phòng thủ phòng thủ kiên cố, nhưng ta vẫn muốn đến Tuyết Linh Các biểu diễn!” Văn Thanh cũng chậm

rãi nói, mặc dù, chủ ý của hắn đối với kế hoạch của nàng rất có lợi, có điều, nàng vẫn không thể đáp ứng một cách quá nhanh chóng.

“Chuyện đó dễ xử lý thôi, nếu cô nương muốn tới Tuyết Linh Các, Phượng mỗ có thể phái một trăm thị vệ hộ tống cô nương.” Hắn không chút bực mình, trực tiếp an bài thật thỏa đáng.

Vân Thanh cười một tiếng, sóng mắt lưu chuyển: “Như vậy hình như không ổn! Làm sao có thể bắt Phượng gia lao tâm khổ tứ quan tâm thế!”

“Không thể nói thế, có thể thỉnh được Tình Thiên cô nương, là vinh hạnh của Phượng Cô!” Phượng Cô dùng ánh mắt cười cười, nhìn Vân Thanh nói. Tất cả thích khách đã buông vũ khí, tứ đại tỳ nữ cùng thị vệ dàn hàng sau lưng hắn, trừ một vài người bị thương nhẹ thì những người còn lại không có việc gì.

Vân Thanh không nhăn nhó nữa, chỉ cười một tiếng, ra vẻ phóng khoáng: “Nói thật ra, nhìn thấy nhiều thích khách như vậy, trong lòng Tình Thiên quả thực rất bất an, như vậy Tình Thiên liền cảm tạ Phượng gia ưu ái!”

Phượng Cô cười một tiếng, hai người hàn huyên vài câu, rồi sau đó xuất phát về hướng tòa Phượng Vũ Cửu Thiên mới xây dựng xong.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 112: Lời Nói Gây Họa.

Thất Thân Làm Thiếp

Sắc trời vừa sáng, Văn Thanh đã bị đánh thức bởi âm thanh mở cửa thô lỗ.

Nhìn theo ánh ban mai, thấy một thiếu nữ mặc quần áo đỏ rực, vẻ mặt tức giận, nhưng vẫn rất xinh đẹp.

Nhưng nàng định làm cái gì chứ?

Văn Thanh khẽ cười hỏi: “Vị... này nhất định là Hồng Thư cô nương?”

Đối với động tác thô lỗ của Hồng Thư, Văn Thanh không hề đề cập tới, vẫn cười rất tao nhã.

Hồng Thư không chút nể nang, giơ tay lên, chỉ hai tỳ nữ bê chậu rửa mặt và đồ dùng đứng sau, lạnh lùng nói: “Nhanh rửa mặt đi! Cũng không phải thiên kim tiểu thư gì, còn muốn người khác phải đánh thức sao!”

Xem ra Hồng Thư đối với nàng, có thành kiến rất sâu?

Cảm giác này, giống như lúc nàng mới bước chân vào Phượng gia, khi đó, Hồng Thư cũng lạnh lùng như vậy, một chút thiện ý cũng chẳng dành cho nàng.

Nhưng sự không thân thiện đấy của Hồng Thư lại khiến nàng thấy ấm áp -.

Hồng Thư không phải một người giỏi giả vờ, vui là vui, mà giận là giận, xem ra, Phượng Cô chưa nói cho Hồng Thư chuyện hắc hoài nghi nàng là Văn Thanh.

Nàng vẫn nghĩ, tối hôm qua hắc nói để Hồng Thư đến hầu hạ nàng, là vì muốn Hồng Thư tới thử thăm dò nàng -, xem ra nàng đã nghĩ sai.

Nhắc chần lên, có hai tỳ nữ tiến đến giúp nàng thay quần áo.

Hồng Thư chỉ đứng ngoài cửa nhìn nàng một cách lạnh lùng, dáng vẻ cao cao tại thượng lãnh ngạo làm Văn Thanh bật cười.

Đợi cho nàng rửa mặt xong xuôi, Hồng Thư lại lạnh lùng nói: “Buổi sáng muốn ăn cái gì?”

“Tùy tiện thôi! Cái gì nhẹ nhàng là được rồi.” Văn Thanh nhẹ nhàng nói, nhưng vẫn cười cười nhìn Hồng Thư.

Thấy Hồng Thư hơi ngượng ngùng, Hồng Thư vẫn nghĩ Tình Thiên này là loại nữ tử không có đầu óc chỉ dựa vào dung mạo xinh đẹp, cho nên mới đối xử với Tình Thiên không có thiện chí, nhưng ai biết được Tình Thiên chỉ một mực cười nhẹ nhìn Hồng Thư, làm Hồng Thư thấy có chút hổ thẹn.

Cảm giác như bản thân không phóng khoáng, cái gì cũng bị người ta nhìn ra hết.

Bất quá mặc dù như thế, nhưng đâu phải cái gì cũng nhìn mà thấy hết được.

Hơn nữa, Hồng Thư sẽ không nhận nữ tử này làm chủ nhân -, chủ nhân của Hồng Thư, chỉ có gia —— còn có Nhị phu nhân.

Nghĩ đến Nhị phu nhân, trong mắt Hồng Thư lộ vẻ buồn bã, trên mặt dần dần nổi lên ưu thương.

Vân Thanh nhìn Hồng Thư đột nhiên âm đạm, liền hỏi: “Hồng Thư cô nương làm sao vậy? Nhớ ra chuyện gì không vui sao?”

“Không có việc gì! Ta đi an bài đồ ăn sáng cho người!” Hồng Thư lạnh lùng nói mấy chữ, rồi sau đó xoay người chạy đi.

Ăn sáng xong, ngồi nhiều cũng chán, vì vậy Vân Thanh đi ra sân hóng mát một chút, Phượng Vũ Cửu Thiên sơn trang, so với tòa nhà trong kinh thì còn lạnh thanh hơn, bốn phía đều là cấm thạch đen, cho người ta cảm giác lạnh lùng mà cứng cỏi.

May là trong vườn còn trồng không ít hoa tông màu nóng, nếu không, chỉ sợ ai ở đây lâu cũng muốn hóa đá luôn.

Cơm nước xong, tất cả tỳ nữ đều lui ra, nhìn thì có vẻ tự do, bất quá Vân Thanh vẫn rất rõ ràng, trong góc tối không thiếu thị vệ đang nhìn nàng chăm chú-.

Dường như hẳn rất thích sự tĩnh lặng, trong sơn trang, trừ người hầu ra, rất hiếm thấy thị vệ cầm kiếm vác đao, bởi vì tất cả thị vệ đều ẩn nấp trong bóng tối, nhưng mắt thì quét cả bốn hướng.

Vân Thanh cứ đi một mạch, ra khỏi Nam Phượng Viên, đi về phía đông, từ xa đã thấy một tòa Đông Phượng Viên, khí thế bất phàm, khác xa so với Nam Phượng Viên.

Không cần nghĩ cũng biết, Đông Phượng Viên chắc chắn là chỗ ở của chủ nhà, là nơi Phượng Cô ở. Nghĩ kĩ thì hình như mình đi vào không được thỏa đáng lắm, vì vậy không đi vào, chuyển hướng, định đi thăm chỗ khác.

Mới đi được mấy bước, đã thấy chỗ đường phân nhánh có một nam nhân đi về hướng Đông Phượng Viên, người này không phải ai xa lạ, chính là Bạch Vân Yên.

Hắn đến đây làm cái gì?

Giang hồ đối với việc hoàng tử Phong Quốc đột nhiên tới Vân Quốc, vẫn một mực nghi vấn, mấy ngày trước Ngân Diện có nói hành động của tên Bạch Vân Yên này quyết không bình thường, bởi vì lúc này thực lực Phong Quốc xếp trên Vân Quốc, hoàng đế Phong Quốc cũng cực kỳ hiếu chiến, trong mấy năm gần đây đã tiêu diệt mấy bộ lạc nhỏ.

Ngân Diện lo chuyện này Bạch Vân Yên tới Vân Quốc để chuẩn bị cho việc khai chiến -!

Thấy Bạch Vân Yên chậm rãi đi tới, vì vậy nàng nấp sau một thân cây quế, thấy hắn đi vào Đông Phượng Viên. Trong lòng vô cùng tò mò, nếu có thể thăm dò được mục đích chuyến đi này của Bạch Vân Yên, có lẽ sẽ có ích cho Ngân Diện.

Nghĩ đến đây, nàng bám theo Bạch Vân Yên vào Đông Phượng Viên.

Xem ra ám vệ của Phượng Cô không hạn chế hành động của nàng, cho nên nàng đi vào Đông Phượng Viên, không gặp trở ngại nào.

Thấy Bạch Vân Yên đi vào thư phòng, nàng không đi đến thư phòng theo hắn mà đẩy cửa phòng bên cạnh rồi vào.

Căn phòng bên cạnh quả nhiên không có người, nàng luôn luôn rõ ràng, tên Phượng Cô lạnh lùng này không thích có người quấy nhiễu, nơi ở của hắn sẽ không có người khác. Cho nên, khi hắn đang ở trong thư phòng thì đương nhiên căn phòng bên cạnh sẽ không có ai.

Kéo quần áo, Văn Thanh đi nhẹ nhàng về phía bức tường bên thư phòng, áp tai nghe lén.

Cách một bức tường nhưng vẫn nghe thấy rõ ràng:

“Phượng gia, chuyện lần trước, người đã nghĩ thông chưa?” Thanh âm Bạch Vân Yên ôn hòa nhưng vẫn có chút bức ép.

“Ý tốt của ngũ hoàng tử, Phượng mẫu xin ghi nhận, nhưng Phượng mẫu là một thương nhân, còn là một thương nhân có sở trường mưu lợi, mặc dù lúc này đã bước vào giang hồ, nhưng chuyện phân tranh của các quốc gia, Phượng mẫu quyết là không tham gia -.” Ngự khí của Phượng Cô trong trẻo lạnh lùng mà không thiếu phần kiên định.

Mặc dù không nhìn thấy mặt của hãn, nhưng Văn Thanh biết hãn vẫn cái kiêu không coi ý người khác ra gì! Hãn từ trước đến giờ vẫn cao ngạo -, chỉ cần là chuyện hãn đã quyết định, thì không bao giờ sửa đổi.

Nhưng hai người họ nói đến chuyện quốc gia phân tranh, chẳng lẽ đúng như Ngân Diện đã suy đoán sao?

“Bạch mẫu tất nhiên biết Phượng gia là thương nhân, cũng là đại thương nhân số một số hai thiên hạ, cho nên mới đến tìm Phượng gia bàn vụ làm ăn này!” Bạch Vân Yên vẫn cười nói: “Phượng gia là người khôn khéo như thế, vụ làm ăn này, có lợi nhuận thế, sao lại không chịu làm?”

“Lợi nhuận thế?” Phượng Cô nghe xong ồ lên bật cười, trong mắt chẳng có nổi một ý cười: “Ngũ hoàng tử rất hay nói đùa, vụ làm ăn này, lẽ nào lại ngon lành thế, chỉ sợ không ổn thì lại khiến Phượng mẫu dốc hết cả gia tài ra mà thôi -! Phượng Cô không nhận những vụ làm ăn có tính nguy hiểm cao.”

“Phượng gia cũng đừng nói chắc chắn thế quá sớm!” Mặt Bạch Vân Yên hiện vẻ nắm chắc thắng lợi trong tay, xòe cây quạt, cười nói.

Phượng Cô không thèm nhìn Bạch Vân Yên lấy một cái, chỉ lạnh lùng không mở miệng.

Bạch Vân Yên cố tình ra vẻ huyền cơ nói: “Kỳ thật ý tứ của Phượng gia Bạch mỗ đã rõ ràng từ hôm trước, hôm nay vẫn tới hỏi lại, Phượng gia không cảm thấy tò mò sao?”

Phượng Cô nhìn hẩn, vẫn không nói một lời nào.

Bạch Vân Yên cười nhẹ nhàng nói tiếp: “Chuyện này, có quan hệ với Tình Thiên cô nương mà Phượng gia đem lòng yêu thích!”

Phượng Cô nghe xong chỉ cười một tiếng: “Phượng mỗ đối với chuyện đó không có hứng thú.” Phượng Cô cho là Bạch Vân Yên muốn nói với hẩn Tình Thiên chính là VẤN THANH, cho nên căn bản là không cảm thấy hứng thú chút nào, hơn nữa đối với chuyện mà Bạch Vân Yên đề nghị, hẩn quyết không thể đáp ứng -.

Phượng Cô hẩn mặc dù là gian thương, nhưng quyết không phải là quân bán nước -.

Bạch Vân Yên vừa nghe Phượng Cô nói xong vội lắc đầu: “Không không không, Phượng gia đừng trả lời quá sớm, Phượng gia có biết, nam nhân chân chính của Tình Thiên cô nương là ai không?”

Nàng có nam nhân?!

Chẳng lẽ, nàng lựa chọn rời khỏi hẩn, là bởi vì nàng đã có nam nhân khác?

Mà nàng vào Tuyệt Linh Các làm nghệ nhân lên đài biểu diễn, cũng là vì ... nam nhân chết tiệt kia?

Vừa nghĩ tới đó, lửa giận trong lòng liền bốc lên, ngón tay thon dài bóp chặt chén ngọc, chén ngọc nhanh chóng vỡ tan tành, nước trà bên trong chậm rãi chảy xuống mặt bàn.

Hoàng Kỳ đứng ở một góc, cũng không dám tiến lên dọn dẹp, không ngờ, Gia nghe chuyện đó mà tức đến thế.

“Là ai?” Thanh âm Phượng Cô lãnh liệt mà hung tợn hỏi han.

“Ha ha ha —— Phượng gia không cần sốt ruột, nếu Bạch mỗ đã đến đây, tất nhiên sẽ nói cho Phượng gia rốt cuộc nam nhân kia là ai, chỉ cần Phượng gia gật đầu, Bạch mỗ biết cái gì sẽ nói ra hết -.” Bạch Vân Yên khẽ cười nói.

Vân Thanh bên này càng thêm kỳ quái, trong lòng phát lạnh. Bạch Vân Yên, xem ra quyết không đơn giản -. Nghe hắc nói, chỉ sợ hắc đã thăm dò được bí mật của Ngân Điện, nếu không hắc cũng không dám ở đây nói bừa nói bậy. Còn nữa, hắc là thành viên hoàng thất Phong Quốc, nếu Phong Quốc đã có ý khai chiến, tất là đã thăm dò điều tra rõ ràng -, mà thân phận của Ngân Điện, nếu hoàng thất đã muốn điều tra, thiên ti vạn lữ thế nào chả có chỗ hở.

Trong lòng thấp thỏm bất an, nàng thật muốn lao ra nói với Phượng Cô, quyết không được đáp ứng yêu cầu của Bạch Vân Yên, cấu kết ngoại đảng phản quốc là tội danh thiên cổ!

Hơn nữa chuyện này không chỉ liên quan đến một hai người bọn họ, mà liên quan tới cả quốc gia, liên quan tới lê dân bách tính! Chỉ hy vọng Phượng Cô đừng có nhất thời hồ đồ mà đáp ứng.

Nhưng nàng cũng biết, nàng đi ra ngoài, cũng chẳng có mấy tác dụng, chỉ sợ lại làm Phượng Cô thêm tức giận! Nhưng nàng không ngờ, Phượng Cô lại vì chuyện liên quan đến nàng mà nổi giận, thật là làm cho nàng không cách nào giải thích được, mặc dù nàng biết hắc đối với thân phận Tình Thiên vô cùng yêu thích, nhưng không nghĩ là thích tới tận mức độ đấy!

Đúng lúc này, nghe thấy Phượng Cô nói lạnh lùng: “Ngũ hoàng tử, xin thứ cho Phượng mỗ nan tòng mệnh, chuyện này, Phượng Cô vô phương đáp ứng.” Hẳn là Phượng Cô, hẳn sẽ không thỏa hiệp với bất kỳ ai-, hơn nữa nếu nàng có nam nhân, hẳn cũng không cần nhờ tay kẻ khác, tự hẳn sẽ điều tra ra -.

Sự quyết đoán và kiên quyết của hẳn làm lòng Văn Thanh trùng xuống. Ít nhất âm mưu của Bạch Vân Yên không thành công, như vậy nàng cũng yên tâm.

Bạch Vân Yên nghe thấy Phượng Cô nói thì biến sắc, đứng lên: “Phượng Cô, người đừng có rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt! Người nghĩ muốn cự tuyệt Phong Quốc là cự tuyệt được sao!”

Phượng Cô lạnh lùng cười một tiếng, gương mặt âm tà bắn ra sát khí: “Phượng Cô ta, chưa bao chịu để người uy hiếp! Hơn nữa, từ trước đến giờ ta không thích rượu mời, càng không thích uống rượu phạt, điều này ai cũng biết -!”

Nói xong lạnh lùng quay đầu: “Hoàng Kỳ, tiễn khách!”

Nghe thế, Văn Thanh mặc dù cực hận Phượng Cô, nhưng cũng thán phục vẻ ngạo nghễ kiên định của hẳn, mặc dù con người hẳn lãnh khốc vô tình còn gian trá狡 hoạt, nhưng vẫn biết cái gì gọi là đại nghĩa, không vì tiền tài mà bất chấp tất cả

Nghe thấy thanh âm Bạch Vân Yên rời đi, chờ Bạch Vân Yên đi hẳn, Văn Thanh mới chậm rãi đi ra ngoài, đưa tay định đẩy cửa ra, cửa đã tự mở.

Ngoài cửa có một người đang đứng, thân hình cao lớn, một thân hắc y, gương mặt phủ một tầng sương lạnh âm lãnh mà tàn nhẫn, quay lưng về ánh mặt trời, không thấy rõ gương mặt của hẳn, nhưng nàng thấy rất rõ ngọn lửa đang rừng rực trong mắt hẳn.

Văn Thanh thấy lạnh cả người, nhẹ nhàng cong môi cười, thật thản nhiên, không lộ cảm xúc gì: “Phượng gia.”

“Nàng đã nghe hết rồi sao?” Hắc nghiêng răng nghiêng lợi hỏi, nhìn Văn Thanh chăm chú.

Rất hiển nhiên, Phượng Cô đã phát hiện nàng trốn ở đây từ lâu, thế nên mới ra mở cửa lúc này, nếu để ai bắt gặp nàng trong này, hắc còn che dấu, thì quá là tố cáo bọn họ có quan hệ gì đó.

Vì vậy Văn Thanh gật đầu: “Nghe hết rồi.”

“Lời hắc nói là thật sao?” Hắc hỏi, thanh âm lạnh lẽo mà độc ác.

Hắc hỏi chuyện Bạch Vân Yên nói nàng có nam nhân khác sao? Vì có chút không hiểu được, Văn Thanh ngược cặp mắt trong veo không gợn sóng lên nhìn hắc.

Lại thấy hắc như cuồng phong thổi qua đám lá khô, bóp tay nàng, hung tợn hỏi lại: “Có phải hay không?”

Nghe hắc hỏi với ngữ khí không được thân thiện lắm, Văn Thanh nhăn mặt, nhìn tay hắc đang bóp tay nàng, sau đó lại nhìn thẳng vào mắt hắc, giống như không hiểu hỏi lại: “Có thì sao? Mà không thì sao? Phượng gia!”

Hai chữ Phượng gia cuối cùng, được nhấn mạnh, lộ vẻ bất mãn.

“Nàng còn dám hỏi ta có thì sao mà không thì sao ah! Nàng quả nhiên là không sợ chết!” Phượng Cô nghe thế, lửa giận trong lòng bốc lên, mặt chuyển màu xanh mét.

“Phượng gia, hình như người hơi quá đáng rồi!” Văn Thanh dùng đôi mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn thẳng vào hắc, rồi sau đó, bình tĩnh nói. Nàng còn tức hơn hắc nữa kìa.

Tay bắt đầu đau, làm nàng cắn chặt răng, nhưng không la nửa câu.

Nàng đã không phải Văn Thanh của một tháng về trước, tùy ý hấn đánh chửi cũng không đáp lại, hiện tại nàng là Tình Thiên cô nương của Tuyết Linh Các.

“Ta quá đáng? Nàng tìm nam nhân khác thì không quá đáng sao?”
Phượng Cô vừa nghe đã giận dữ, khẩu khí dồn dập. Hấn vốn tưởng rằng vì hấn có lỗi với nàng, làm tổn thương nàng quá nhiều, nàng mới bỏ đi, không thể ngờ, nàng lại vì nam nhân khác mà bỏ hấn ra đi -.

Nghĩ tới đó, hấn chẳng những vô cùng đau lòng, còn cảm thấy lòng tự ái bị thương tổn, như thể chuyện của bốn năm về trước lặp lại một lần nữa, lần này là nam nhân nào!

Nàng coi trọng kẻ nào?

Nam nhân kia, có gì hơn hấn, đáng giá để nàng ruồng bỏ hấn, còn vì nam nhân đó mà lên đài biểu diễn?

Trong lúc nhất thời, Phượng Cô chỉ nghĩ tới chuyện bị phản bội.

Thương tổn bốn năm trước, đã tạo thành ảnh hưởng quá lớn đối với hấn.

Hoàng Kỳ tiến Bạch Vân Yên đi, vừa đi vào, đã thấy Phượng Cô với dáng vẻ cuồng bạo, lạnh lẽo như ma.

Rất ít khi Hoàng Kỳ thấy Gia tức giận thành bộ dạng này -.

Kỳ thật chuyện Tình Thiên có thể là Thượng Quan Văn Thanh Hoàng Kỳ cũng biết ít nhiều, nhưng Hoàng Kỳ không có cách nào hiểu được, không có chứng cứ xác đáng, sau Gia cứ một mực khẳng định Tình Thiên là Thượng Quan Văn Thanh.

Chắc đó là điều không thể giải thích được của tình cảm!

Ngẫm lại, nếu đổi lại là Hoàng Kỳ, cũng có thể nhận ra Gia bất cứ lúc nào. Bởi vì Gia đã hòa tan trong sinh mệnh của Hoàng Kỳ!Thượng Quan Vân Thanh, cũng đã dung nhập vào trái tim Gia, có phải hay không?

Đáp án này, có lẽ đã rõ ràng, có điều chưa ai nhận ra.

Trong lòng Hoàng Kỳ khê đau, chỉ cần có thể ở cạnh Gia cả đời, Hoàng Kỳ cũng thỏa mãn rồi.

Đã như vậy, Hoàng Kỳ hy vọng Gia sẽ vui vẻ, không hy vọng Thượng Quan Vân Thanh phản bội gia, bởi vì, gia hận nhất -, là bị phản bội, lúc đó hắn sẽ giận đến mất hết lý trí -. Hoàng Kỳ hy vọng, Thượng Quan Vân Thanh có thể thuận theo gia, nhường nhịn gia, bớt lời đi một chút.

“Phượng gia, người nói lời này có ý gì!” Vân Thanh tức giận hỏi, hắn coi nàng là loại người gì, cái gì gọi là tìm nam nhân! Rõ ràng là hắn đang vũ nhục nàng!

“Có ý gì? Nàng còn không hiểu! Nữ nhân quả nhiên ai cũng đê tiện!” Trong mắt của hắn nổi đau ẩn sau sự khinh thường, không dễ phát hiện chút nào.

“Người!” Vân Thanh giận dữ, giơ tay về phía hắn, lại bị hắn bắt được.

“Nàng còn dám đánh ta! Nàng nghĩ nàng là ai!” Phượng Cô lạnh lùng rít lên, vẻ mặt tàn khốc, đừng nghĩ chỉ có tim nàng đau, tim hắn còn đau hơn nàng.

Vân Thanh đang giận dữ đột nhiên cười, nụ cười tà mang theo rất nhiều hận, rồi sau đó nũng nịu nói: “Phượng gia, ta rất không rõ, Tình Thiên ta nếu có nam nhân khác, cũng sẽ không ngại nói với Phượng gia, Phượng gia nếu thấy không vui, đuổi Tình Thiên ra khỏi Phượng Vũ sơn trang là được! Cần gì phải làm thế này!”

“Được lắm! Được lắm! Rốt cuộc nàng cũng thừa nhận nàng có nam nhân khác!” Đôi mắt lạnh lẽo của Phượng Cô nhìn Văn Thanh chăm chú, dường như muốn ăn tươi nuốt sống nàng, ánh mắt hằn làm ai cũng phải run rẩy.

Nhưng Văn Thanh không chút sợ hãi, ngược lại càng cười ngọt ngào hơn: “Không sai, đúng là ta có nam nhân khác.”

Nhìn bộ dáng phẫn hận của hắn hắn, trong lòng của nàng, đột nhiên có khoái cảm của tàn nhẫn.

Kẻ tàn nhẫn này, hết lần này tới lần khác sợ hãi bị người phản bội, để hắn nếm nỗi đau bị người khác phản bội, ha ha, coi như là, báo vài mối thù nhỏ nhỏ của nàng.

“Là ai?” Mắt Phượng Cô lóe hàn quang, nhưng vẫn chưa dùng sức. Dù hắn đang nổi giận, nhưng lần này lại có chút lưu tình-.

“Là ai hình như không liên quan tới Phượng gia!” Văn Thanh cũng cười một tiếng, thoảng như gió, nhẹ như mây, mắt không thèm nhìn Phượng Cô lấy một cái, chỉ nói một cách thản nhiên.

Nhưng nàng đã đánh giá thấp tính tàn nhẫn ác độc của Phượng Cô.

“Nàng muốn nhìn Song Nhi phải chết không?” Phượng Cô nghe xong lời nàng nói, trong mắt bắn ra những tia lợi hại tàn nhẫn, rồi sau đó, thanh âm chậm xuống, tàn khốc gần từng chữ.

Hắn muốn xem xem nàng còn giả vờ được đến lúc nào!

Trái tim Văn Thanh chấn động, nhưng ngay lập tức khôi phục sự bình tĩnh, lúc này nếu để hắn khẳng định nàng là Văn Thanh, chỉ sợ Song nhi càng nguy hiểm -, chẳng bằng bình tĩnh đối phó với hắn: “Tình Thiên không hiểu Phượng gia đang nói gì!”

“Nàng vẫn còn muốn giả vờ!” Phượng Cô đột nhiên dí gương mặt tuấn tú vào sát mặt nàng, nói từng câu từng chữ: “Nàng không biết Song Nhi là ai sao? Tốt lắm, ta sẽ để nàng nhìn, nhìn xem một người bị lăng trì thành nghìn mảnh có cái cảm giác gì -!”

Hắn vừa nói vừa kéo tay Văn Thanh, mạnh mẽ bước đi, không để ý tới Văn Thanh lão đảo suýt nữa thì ngã, chỉ phần nộ kéo nàng ra ngoài.

Hắn muốn làm gì?

Nàng không nghi ngờ gì chuyện hắn sẽ lăng trì Song Nhi, nam nhân này, vô tình vô huyết, có chuyện gì mà hắn không làm được! Nhưng mà Song nhi, trong lúc nhất thời, nàng bị rối loạn.

Bạch Vân Yên đột nhiên tới nói chuyện với hắn, làm nàng trở tay không kịp.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 113: Rối Loạn.

Thất Thân Làm Thiếp

“Phượng Cô, người điên rồi sao? Rốt cuộc là người muốn làm cái gì...”
Văn Thanh bị hấn lôi đi, không kiềm chế được cơn tức, thanh âm cũng trở nên bèn nhọn.

Nhưng có giằng thế nào, cũng không giằng được ra khỏi tay hấn, hấn dùng rất nhiều lực, làm nàng đau vô cùng.

“Ta nhất định là điên rồi! Bị nàng bức đến phát điên rồi -!” Phượng Cô cuồng bạo hung hăng nói, vẻ mặt đầy mùi cuồng phong bạo vũ, phủ kín mây đen, khiến không ai dám tới gần hấn.

“Ta bức người phát điên? Phượng gia đừng nói cái kiểu mà không ai hiểu nổi như thế! Mặc kệ là gì, trước tiên cứ buông ta ra rồi từ từ nói tiếp!” Văn Thanh vội vàng nói, cố gắng giằng tay lại.

Phượng Cô nghe xong, cũng buông tay nàng, dùng đôi phượng nhãn thô bạo nhìn nàng, chờ nàng nói chuyện.

“Muốn nói cái gì? Nàng nói trước đi?” Sắc mặt Phượng Cô không chút uất ức.

“Tình Thiên cảm thấy Phượng gia đang hiểu lầm cái gì đó, nếu muốn kết tội, cũng nên cấp cho Tình Thiên một lý do chứ?” Ánh mắt của nàng, không chút sợ hãi nhìn thẳng vào mắt hấn, vững vàng nói.

Nhưng trong lòng nàng lại âm thầm suy tính xem phải đối phó thế nào, con người Phượng Cô lãnh khốc, quyết không thể lấy cương đối cương, chưa nói tới năng lực của hắn, lúc này nàng đang ở trong địa bàn của hắn, nếu định hạ độc, cũng không thể thuận lợi thoát thân. Vì vậy sắc mặt chuyển chuyển, hòa hoãn vài phần.

“Nàng còn muốn giả vờ đến lúc nào?” Hắn quay sang nàng quát to.

“Ta không giả vờ, ta chính là ta, ta chính là Tình Thiên, Phượng gia nói ta giả vờ, tại sao ta lại phải giả vờ? Ta không phải là ta thì còn có thể là ai?” Nàng nói một cách rất hợp tình hợp lý, thanh thế đoạt người.

Nhìn bộ dạng kiên định của nàng, Phượng Cô cũng bị dọa một phen, rất nhanh sau đó ánh mắt còn lạnh lẽo hơn trước: “Được, xem ra ... nam nhân kia khiến nàng mê muội đến mất hồn rồi, dĩ nhiên lại đến mức sống chết cũng không chịu nhận phu quân của mình!”

“Tốt lắm, tốt lắm...” Hắn liên tục nhắc đi nhắc lại hai chữ tốt lắm, đột nhiên chuyển sắc mặt, rồi sau đó dùng cặp... phượng nhãn sáng quắc nhìn nàng, trong khi nàng còn chưa ý thức được chuyện gì, hắn chợt nói: “Nàng quên mùi vị của phu quân nàng rồi, để ta nhắc nàng nhớ lại!”

Vừa nói xong, nụ hôn nóng bỏng như bài sơn đảo hải liền tập kích nàng.

Vân Thanh nhất thời sững sờ, mặt đỏ bừng, là giận, là hận!

Hắn!

Nhất định phải đối xử với nàng như vậy thì mới vừa lòng sao?

Đột nhiên Vân Thanh bất chấp tất cả, lúc hắn đưa lưỡi vào, nàng nhẹ nhàng cắn đứt độc dẫu trong răng, vị tanh và ngấy của độc được tràn ngập khoang miệng, nàng cảm thấy như mê man đi.

Loại độc chất này, là loại độc hết sức ngang ngược, ẩn vào trong răng, là để tự cứu bản thân lúc nguy cấp-. Không khiến người ta tử vong, chỉ khiến người ta mê man, đương nhiên, nếu không uống thuốc giải trong vòng mười canh giờ, người đó sẽ chết -.

Vốn dĩ nàng không muốn dùng độc, nhưng hấn gây sự trước, bảo nàng nhin đi kiểu gì. Trước kia đã chịu đựng nhiều như vậy, nàng không muốn phải chịu đựng hấn thêm một lần nữa.

Phượng Cô đột nhiên cảm nhận được mùi vị tanh ngấy, vội rời môi ra, nhưng lại phát hiện ra độc đã tràn ngập quá nửa khoang miệng, hơn nữa cảm giác mê man này bắt đầu lan ra tứ chi.

Hấn không giận ngược lại còn cười, khoe miệng cong lên thành một nụ cười tàn nhẫn, rồi sau đó nhẹ nhàng nói: “Hạ độc, được lắm! Muốn chết, chúng ta cùng chết, ha ha...”

Vừa nói vừa hôn lên môi Văn Thanh lần nữa, nụ hôn mang theo sự cuồng dã như thể đây là nụ hôn cuối cùng, hấn chậm rãi nói một cách ngang ngược: “Muốn chết, thì cả hai ta chỉ có thể cùng triền miên đến chết ...”

Trái tim Văn Thanh run lên, đột nhiên không biết lấy sức ở đâu, hấn cắn bản là không kịp đề phòng, bị nàng đẩy ra, Văn Thanh hung tợn trừng mắt nhìn hấn nói: “Ta chết cũng sẽ không chết cùng một chỗ với ngươi -!”

Vừa nói vừa quay người định chạy, nhưng độc bắt đầu phát tác, toàn thân vô lực, chưa chạy được hai bước, đã lão đảo ngã xuống đất.

Cứ tưởng rằng sẽ ngã thật đau, ai ngờ lại được ôm vào một lòng ngực ấm áp.

Phượng Cô thấy nàng té xuống, ánh mắt căng thẳng, trong lòng chấn động, chạy lên trước, ôm cổ nàng, nhìn nàng ngã sấp xuống, hấn lo lắng

đến mức tim cũng muốn ngừng đập.

Đến lúc này hắn mới biết, nguyên lai, hắn thật sự là cực kỳ yêu nàng, đầu của hắn, nhẹ nhàng vùi vào gáy nàng, thanh âm luôn âm ngoan mà tàn lệ đột nhiên mềm nhũn, giống như trẻ con, hắn chậm rãi nỉ non bên gáy nàng: “Đừng làm loạn? Để hai ta lãng lạng ở chung một chỗ ... sau này, ta sẽ không bao giờ ... đối xử với nàng như vậy nữa ...”

Trái tim hắn, đột nhiên rõ ràng một điều gì đó!

Hắn biết, hắn không thể không có nàng -.

Hắn đột nhiên cảm giác được, dường như hắn không có quyền trách nàng, chính hắn đã đẩy nàng khỏi vòng tay mình -.

Nghĩ đến đây, hắn hạ một quyết tâm.

Thanh âm kia, ôn nhu như nước, mang theo sự đơn độc tinh khiết vô tội yếu ớt của trẻ thơ, làm cho không người nào có thể tưởng tượng ra, những lời đó được thốt ra từ miệng Phượng Cô -.

Hắn, kẻ lãnh khốc vô tình, chỉ biết dùng bạo lực chinh phục tất cả, tại sao lại đột nhiên trở nên dịu dàng, còn nữa, hắn kiêu ngạo như thế, làm sao có thể nói ra những lời yếu ớt đó!

Vẫn Thanh chỉ cảm thấy càng lúc càng mê man, nguyên lai nàng vẫn chưa hiểu hết thứ độc dược này, nguyên lai độc dược này không chỉ khiến người ta mê man, còn khiến người ta gặp ảo giác!

Nếu không phải gặp ảo giác, nàng làm sao lại nghe được Phượng Cô nói những lời đó với giọng điệu dịu dàng đấy?

Thật quá kỳ quái ...

Đầu càng lúc càng đau, độc dược này còn khiến người ta mất thần chí sao! Nhưng, nàng đã tự cắn một viên thuốc giải, tại sao mí mắt lại nặng như vậy, khiến nàng không mở được mắt, rốt cục dần dần không chống đỡ được, mất đi toàn bộ tri giác.

Trong tiếng đàn trong trẻo êm tai, nàng chậm rãi tỉnh lại, nhìn đỉnh màn màu lam nhạt, đầu óc hơi hoảng.

Nàng dĩ nhiên lại có cảm giác không biết mình đang ở đâu.

Nhìn theo hướng của tiếng đàn, sau bức rèm che, thấy một nam nhân mặc hắc y như mực, mười ngón tay thon dài hữu lực, nhẹ lướt trên một cây đàn màu trắng như tuyết, hắc bạch tương phối, vô cùng nổi bật.

Tiếng đàn của hắn, trong veo như nước, lãnh liệt mà thuần khiết, làm cho người nghe cũng thấy thoải mái.

Cầm kỹ của hắn không tệ chút nào -, rất dễ nghe, rất dễ nghe.

Nhìn mặt hắn, long mi phượng nhãn, mũi cao thẳng, đôi môi mỏng hơi mím lại.... lộ ra sự cao ngạo thản nhiên, cằm hắn, góc cạnh rõ ràng, tinh xảo, đẹp đẽ như điêu khắc.

Diện mạo của hắn, vô cùng đẹp mắt, tuấn mỹ mà khuynh nhiên lãnh ngạo. Nói là khuynh quốc chi tư cũng không quá đáng, nhưng hắn là nam nhân, dùng mấy chữ khuynh quốc chi tư hình như không được thỏa đáng lắm -.

Hắn, thật nhìn rất quen, nhưng rốt cuộc hắn là ai chứ?

Nàng lại không nghĩ ra cái gì, hơn nữa, không hiểu sao trong đầu nàng hoàn toàn trống rỗng, ngay cả chuyện bản thân là ai cũng quên luôn, trong

lòng chỉ có sự kinh hoàng bất lực, ánh mắt đưa nhìn bốn phía, vẫn chẳng tìm thấy chút kí ức nào -.

Nàng nhẹ nhàng lên tiếng hỏi: “Công tử?”

Vừa dò xét vừa hỏi.

Nam tử chậm rãi quay đầu, gương mặt tuần mỹ nở một nụ cười tuyệt đẹp như muốn khuynh đảo chúng sinh, tiếng đàn ngừng lại, hắn chậm rãi đi về phía nàng: “Tĩnh rồi sao?”

Thanh âm dịu dàng mà đa tình, làm nàng hơi hoảng hốt, chỉ nhẹ nhàng gật đầu, đáp: “Tĩnh rồi.”

Hắn gật đầu cười một tiếng, không nói gì, xoay người đến bên bàn tử mĩ rót một chén nước, đưa cho nàng.

Lúc mới tỉnh thì không cảm thấy gì, lúc này nhìn chén nước, mới phát giác bản thân đúng là rất khát, vì vậy nhìn hắn một cái, rồi mới nhận chén nước, uống một hơi cạn chén, sau đó định ngồi dậy trả chén lại chỗ cũ.

Hắn đưa tay cầm chén từ tay nàng, rồi sau đó nói: “Muốn uống nữa sao?”

Thanh âm kia, động tác kia, cương chiều như nước, làm nàng thấy mơ hồ, nhưng vẫn cảm thấy có chút gì không đúng, bất quá, cũng chỉ nhẹ nhàng cười rồi lắc đầu: “Không cần uống nữa.”

“Ân.” Hắn để ... cái chén xuống, rồi sau đó ngồi xuống giường cạnh nàng.

Nàng rốt cục nhẹ nhàng mở miệng hỏi: “Xin hỏi công tử, đây là nơi nào, công tử là người phương nào? Ta... là người phương nào? Chúng ta, có

quan hệ gì? Tại sao ta lại nằm ở đây, hơn nữa, tại sao cái gì ta cũng không nhớ được?”

Mắt Phượng Cô hiện ý cười, nhưng vẫn không để người ta nắm bắt cái gì, Văn Thanh mặc dù mất trí nhớ, nhưng sự trấn định cùng tự nhiên, thì không kém xưa chút nào. Thấy nàng tỉnh lại mà không chút bối rối, chỉ dùng sự bình tĩnh quan sát chung quanh, dù hỏi cũng rất khách khí, chỉ hỏi những điều nên hỏi.

Đối với việc hãm cho nàng uống thuốc mất trí nhớ, tương lai nàng khôi phục trí nhớ có lẽ sẽ hận hãm, nhưng hãm không hề hối hận. Hãm không muốn, nhìn nàng có nam nhân khác, nhìn nàng ở trong vòng tay của nam nhân khác.

Nàng là của hãm, nàng chỉ có thể là thê của hãm, nữ nhân của hãm.

Có lẽ, trước kia hãm đối xử với nàng, đúng là quá đáng, khiến người khác phải phẫn nộ, nhưng hãm nhất định sẽ dành toàn bộ thời gian còn lại, bồi thường cho nàng thật tốt-.

Hãm nhẹ nhàng ngồi sát vào nàng, nhẹ nhàng đưa tay ôm nàng vào trong lòng. Đột nhiên bị hãm ôm lấy, toàn thân nàng cứng đờ, chỉ cảm thấy vô cùng kỳ quái, nàng, không có nổi nửa điểm quen thuộc khi hãm ôm, nhưng hãm hành động nhanh quá, nàng nghĩ chuyện giữa hai người chắc không đơn giản, chỉ nhẹ nhàng cự tuyệt một chút, rồi sau đó không cự tuyệt nữa.

Chợt nghe thấy hãm chậm rãi nói: “Tên ta là Phượng Cô, tên nàng là Thượng Quan Văn Thanh, nàng là thiếp của ta, là thiếp mà ta yêu thương sủng ái nhất, nơi này là Phượng Vũ Cửu Thiên Sơn trang, là nhà của hai ta, ngày trước nàng ra ngoài du ngoạn, gặp kẻ xấu bắt cóc, đầu bị thương, cho nên bị mất trí nhớ.”

Tên hãm là Phượng Cô? Tên nàng là Thượng Quan Văn Thanh? Nàng là thiếp của hãm? Nghe đến chữ “thiếp”, trong lòng nàng thấy cực kỳ không

thoải mái, mặc dù không nhớ được nguyên cớ vì sao, nhưng nàng quyết không phải loại người tùy ý làm thiệp cho người, mặc dù nàng không có trí nhớ, nhưng đối với chuyện làm thiệp nàng vẫn rất để ý -.

Vì vậy, nàng ngẩng đầu hỏi hần: “Tại sao ta lại trở thành thiệp của người?”

Không ngờ Văn Thanh đột nhiên hỏi câu này, Phượng Cô có chút sửng sốt, nhưng chỉ trong nháy mắt mà thôi, hần là người thông minh, tất nhiên có thể đoán ra nguyên nhân vì sao, vì vậy nhẹ nhàng cười một tiếng: “Bởi vì nàng yêu ta!”

Nàng yêu hần?

Không biết vì sao, nghe câu trả lời đấy, Văn Thanh chỉ cảm thấy rất giả dối, nếu nàng yêu hần, vì sao khi nhìn hần, trừ..... cảm giác quen thuộc, còn có một chút phản cảm không nói thành lời, không cảm thấy chút tình cảm yêu thương nào?

Trong lòng hoài nghi, nhìn hần, nàng phát hiện, ... nam tử này, quyết không dịu dàng hiền lành như những gì hần đang thể hiện ngoài mặt, mắt của hần, chợt lóe lên tia sáng khôn khéo.

Cái...này nàng nhìn ra rất rõ ràng.

Nàng cũng biết, hần không nói sự thật với nàng, dù cho nàng có hỏi nữa, hần cũng sẽ không nói ra -, vậy thì thà rằng đừng hỏi còn hơn. Nàng chỉ mất trí nhớ, chứ không mất năng lực phán đoán.

Vì vậy chỉ thầm đặt một dấu chấm hỏi to tướng trong lòng, không mở miệng, nhẹ nhàng di chuyển thân thể, kéo giãn khoảng cách giữa hai người.

Thấy trên mặt hần có vài phần không hài lòng, vì vậy nàng vội vàng nói: “Thỉnh phu quân thứ lỗi, đối với chuyện trước kia, ta thật là một chút

ấn tượng cũng không có, không thể nhớ được bất cứ điều gì. Ta nghĩ, tạm thời, chúng ta ...không cần quá mức thân mật, lúc này lòng ta hoàn toàn trống rỗng -, không có cảm giác an toàn, chờ một thời gian cho ta quen, có được không?”

Nghe lời nàng nói, Phượng Cô cảm thấy hơi chua xót, xem ra, dù cho nàng mất trí nhớ, vẫn không chịu đón nhận hẳn -.

Nhưng hẳn hiểu, không thể ép nàng quá nhanh, chỉ có thể để nàng thích ứng một cách từ từ. Sau này còn nhiều thời gian, hẳn tự tin sẽ khiến nàng yêu hẳn -.

Vì vậy hẳn gật đầu một cách thể thiếp: “Được, nàng nói thế nào thì làm như thế. Tạm thời chúng ta không cần làm chuyện vợ chồng thân mật, chỉ như bằng hữu bình thường ở chung nhà thôi.”

Nghe hẳn nói thẳng chuyện vợ chồng thân mật như vậy, mặt nàng đỏ ửng lên, ánh mắt lóe lóe, gật đầu nói nhỏ: “Cám ơn phu quân thông cảm, thiếp thân cảm kích vạn phần!”

“Sau này đừng nói khách sáo như vậy, chúng ta là vợ chồng, không phải bằng hữu, khách sáo làm gì, không cần phải nói nhiều lời, chỉ cần nàng muốn thế nào, ta sẽ làm như thế, toàn bộ đều theo ý của nàng!” Phượng Cô nhẹ nhàng cười một tiếng nói.

Không ngờ hẳn thể thiếp như vậy, trái tim Văn Thanh cảm thấy được an ủi. Nàng nghĩ thầm, dường như nàng đã mất đi quá nhiều ký ức.

Nhưng nàng cảm thấy rất khó hiểu, nam nhân tốt như vậy, vì sao nàng chẳng có nỗi nửa phần trí nhớ về hẳn? Chẳng lẽ, thật sự có thể quên hết hoàn toàn sao?

“Cám ơn phu quân.” Nàng cười yếu ớt nói.

Phượng Cô đưa tay nhẹ nhàng xoa lên mũi của nàng, nói nhỏ: “Nói đừng khách sáo mà!”

Hành động thân mật như thế, làm mặt nàng đỏ rực lên, không giống người khác nhăn nhó làm bộ làm tịch, nàng chỉ khẽ cười, nhẹ nhàng gật đầu.

Đối với hành động thân mật của hấn, nàng cảm giác vô phương thích ứng, thậm chí cảm thấy có chút phản cảm, mặc dù rất nhỏ, nhưng lại rất sâu sắc.

Vì vậy chuyển đề tài: “Phu quân đánh đàn rất hay!”

“Nàng thích nghe sao?” Hấn hỏi.

Văn Thanh gật đầu, đúng vậy, nàng rất thích nghe, hình như bản thân nàng đánh đàn cũng không tệ -.

“Thanh nhi đánh đàn còn dễ nghe hơn! Thanh nhi không nhớ rồi, Thanh nhi là tài nữ Vân Quốc, cầm kỳ thư họa thi từ ca phú không gì không giỏi, tài đánh đàn tuyệt vời phối hợp với giọng hát thánh thót, đủ để khuynh đảo chúng sinh!” Phượng Cô cười nói, đôi mắt nhìn Văn Thanh chăm chú.

“Thanh nhi?” Sau khi nghe xong, Văn Thanh đột nhiên lập lại hai chữ đó.

“Làm sao vậy?” Hấn hỏi, hơi khó hiểu tại sao nàng lại lập lại hai từ đó, mặc dù từ trước tới giờ hấn chưa bao giờ gọi nàng thân mật như thế, nhưng nàng đã mất trí nhớ rồi, không lẽ vẫn nhớ được điều đó?

“Không có gì, chỉ cảm thấy hai tiếng ‘ Thanh nhi ’ này nghe rất thân thiết!” Văn Thanh nhẹ nhàng trả lời, hai tiếng ‘ Thanh nhi ’ này, đích thực là cho nàng cảm giác vô cùng thân thiết, chỉ là xưng hô thân mật, sao lại có hiệu quả lớn thế?

Nàng nào có biết, trước kia, có một nam tử với nụ cười rạng rỡ như mặt trời chính ngọ, từng một mực ngọt ngào dịu dàng gọi nàng như thế! Hắn còn nói, ‘ Thanh nhi ’, là cách gọi của riêng hắn!

“Thân thiết?” Không biết vì sao, Phượng Cô không nghĩ thế, ‘ Thanh nhi ’, có phải là nam nhân đã khiến nàng rời khỏi hắn, làm nghề nhân lên đài biểu diễn gọi nàng như thế?

Vừa nghĩ tới đây, sắc mặt khó khăn lắm mới bình hoãn một chút lại bắt đầu khó coi, đôi mắt tà tứ lộ vẻ hờn giận không vui.

Vừa nghĩ tới chuyện ...nam nhân kia từng chạm vào nàng, từng có được sự dịu dàng mà hắn chưa từng được hưởng, trong tim của hắn, liền tràn đầy sự giận dữ, chỉ hận không được một chưởng đánh chết nam nhân kia ngay lập tức.

Đúng vậy, hắn nhất định sẽ tự tay đánh gục nam nhân kia!

Chỉ có điều những tên thị vệ này thật quá vô dụng, tra xét đã ba ngày, vẫn không tra ra chút tin tức gì!

Hắn không tin, nam nhân kia, có thể bay lên trời hay chui xuống đất, làm hắn tra không ra!

Vãn Thanh cảm thấy tâm tình Phượng Cô biến hóa, nhẹ nhàng nhìn hắn: “Người làm sao vậy? Có phải người có tâm sự gì không?” Kỳ thật điều nàng thật sự muốn hỏi là, hắn nghĩ tới chuyện gì mà có vẻ bức tức vậy, nhìn hắn nghiêng rằng nghiêng lợi, bao nhiêu dịu dàng khi nãy đều bị hất qua cửa sổ ráo trời.

Nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, mặc dù hắn nói trước đây quan hệ giữa hai người vô cùng mật thiết, nhưng mà nàng chẳng hề có cảm giác đấy, không biết có phải nàng nghĩ ngợi hơi quá không, nhưng nàng cảm thấy giữa nàng và hắn có những cơn sóng ngầm dữ dội.

“Không có việc gì.” Phượng Cô thản nhiên nói, giữa đôi lông mày là vài tia tức giận.

Chỉ trong tích tắc, hăn lại hồi phục vẻ mặt dịu dàng: “Có đói bụng không? Muốn ăn cái gì không? Ta bảo phòng bếp làm đồ ăn, nàng đã ngủ suốt ba ngày, cần ăn chút gì đó.”

Văn Thanh nhìn hăn thay đổi vẻ mặt nhanh như chong chóng, có chút ngạc nhiên mắc cười, thật không rõ, hăn làm thế nào mà nhanh vậy, làm cho người ta phải bật cười.

Nhưng nàng không dám cười thật, bởi vì trong lòng có một thanh âm nhắc nhở nàng, không thể chọc giận hăn.

“Ta không muốn ăn.” Vừa mới tỉnh lại, thân thể vẫn còn suy yếu, nàng không muốn ăn uống cái gì, có ăn cũng không vô -.

“Không ăn sao được!” Hăn vừa nói vừa không để ý đến ý kiến của Văn Thanh, trực tiếp gọi Hoàng Kỳ đang đứng ngoài cửa, lập tức người hầu bê hơn mười bát cháo loãng khác nhau vào.

Văn Thanh chỉ là có chút tức cười nhìn hăn, nàng chưa bao giờ biết, trên đời này lại có người ngang ngược bá đạo như vậy, nếu đã quyết xong, còn hỏi nàng làm gì, hỏi nàng, lại không nghe ý kiến của nàng, không thèm hỏi thêm câu thứ hai, con người này thật là.

Nhìn ánh mắt của nàng, hăn vẫn rất tự nhiên, ngồi xuống, rồi sau đó nói: “Thân thể của nàng suy yếu như vậy, không thể chỉ dựa vào thuốc bổ -, cần ăn nhiều một chút, nhất là thịt thà, mới có thể khỏe mạnh hơn.”

“Ăn.” Nàng vốn không phải người hay so đo, chỉ lạnh nhạt gật đầu, cười yếu ớt không nói cái gì, nàng tự biết, hăn làm thế cũng chỉ vì quan tâm nàng.

Nhưng rốt cuộc, giữa hần và nàng đã xảy ra chuyện gì? Hần và nàng có quan hệ thế nào? Mặc cho nàng nghĩ muốn vỡ đầu, cũng nghĩ không ra, càng nghĩ càng đau đầu, vì vậy không dám nghĩ nữa, chỉ hy vọng có thể mau chóng điều dưỡng cho thân thể tốt lên, khôi phục trí nhớ.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 114: Hạ Thanh Tìm Đến.

Thất Thân Làm Thiếp

Trong Đông Phượng Viên.

Đại sảnh đẹp đẽ quý giá.

Nam tử cao lớn ngồi trên ghế của chủ ở chính giữa, vẻ mặt nhàn nhã tự do tự tại, khoe miệng khẽ cười, phượng nhãn ẩn chứa sự vui vẻ, làm cho người khác nhìn vào thấy được sự ngạo nghễ của hắn.

Hạ Thanh duy trì sự trấn tĩnh và nụ cười lễ độ, đi thẳng vào vấn đề: “Phượng gia, lần này Hạ Thanh đến đây vì muốn đón Tình Thiên cô nương trở về -.”

“Tình Thiên cô nương? Ta không giữ nữ nhân nào tên Tình Thiên hết!” Phượng Cô nói không thèm chớp mắt.

“Phượng gia nói lời này thật lạ! mấy ngày trước, chính Phượng gia đã mang Tình Thiên cô nương về, giờ lại nói không giữ Thiên cô nương, chẳng lẽ coi trọng cô nương nhà ta, muốn chiếm làm của riêng? Thế cũng được thôi! Tình Thiên cô nương nhà chúng ta tuy nói là phong trần, nhưng bán nghệ không bán thân -, nếu Phượng gia thích, có thể cưới nàng về nhà, nhưng không thể giam cầm như thế!” Hạ Thanh vẫn duy trì nét mặt như trước, nhưng trong lòng thì cảnh giác hơn rất nhiều, Phượng Cô này, không phải kẻ dễ đối phó, nếu hắn cố tình muốn giam cầm Văn Thanh, Hạ Thanh cũng không chắc chắn có thể cứu Văn Thanh ra.

Bởi vì...mấy ngày qua Hạ Thanh đã phải đi không ít kẻ thăm dò nhưng đều vô ích, Phượng Vũ Cửu Thiên, không chỉ đồ sộ hoa lệ như vẻ ngoài, bên trong ẩn xuống toàn kỳ môn bát quái, chỗ nào cũng có bẫy rập, hơn nữa ám vệ nhiều như kiến, muốn đi vào đã khó, nếu muốn dẫn một người trốn ra, hoàn toàn là chuyện không thể -, cho nên, Hạ Thanh chỉ có thể tự mình tới cửa đòi người.

“A? Hạ Thanh cô nương, ta đây đích thực là không giữ Tình Thiên, Tình Thiên cô nương, đã không thấy từ lâu!” Phượng Cô nhìn Hạ Thanh chăm chú, môi cong lên thành một nụ cười tà vọng, nói từng chữ từng chữ.

Sau đó nhẹ nhàng cầm một chén trà trên bàn, đôi môi mỏng nhấp một ngụm, lộ ra thần thái thoải mái –.

Hạ Thanh tức đến nghiến răng nghiến lợi, mắt muốn bốc hỏa, nhìn bộ dạng thanh thoi của hã, chỉ muốn đâm cho hã một kiếm ngay lập tức, nhưng vẫn cố nhịn: “Phượng gia thật biết nói đùa! Tình Thiên cô nương vẫn chưa trở về! Không phải từ ngày đó đến giờ nàng vẫn làm khách ở Phượng Vũ Cửu Thiên sao?”

“Hạ quân sự, ta đã nói rồi, Tình Thiên cô nương không có ở đây, nếu muốn tìm người thì người phải thất vọng rồi!” Phượng Cô tuy vẫn cười, nhưng giọng điệu đã lạnh nhạt đi rất nhiều, hạ lệnh trục khách: “Nếu không còn chuyện gì khác, người trở về đi!”

“Phượng gia, người đừng làm chuyện quá tuyệt tình thế!” Nghe thấy hã nói một cách lạnh lùng, Hạ Thanh vỗ bàn đứng lên, một mình Hạ Thanh lo liệu cả Tuyết Linh Các, không phải chỉ bằng sự khéo léo-, khí thế của Hạ Thanh không nhỏ, Hạ Thanh vừa đứng lên đã nhìn thẳng vào Phượng Cô nói: “Tình Thiên cô nương là người của Tuyết Linh Các chúng ta, chúng ta muốn đón nàng về!”

Phượng Cô cũng nhìn Hạ Thanh chăm chú, không nói một câu,— Hoàng Kỳ dừng một bên đi lên trước một bước, quát to: “Lớn mật, Gia là người để cho người uy hiếp ah!”

Phượng Cô đưa tay ngăn lại, ý bảo Hoàng Kỳ không cần lên tiếng, Hoàng Kỳ trợn mắt nhìn Hạ Thanh, rồi mới lui ra.

Hắn chậm rãi nói: “Đích thực là Tình Thiên cô nương không ở trong Phượng Vũ Cửu Thiên.” Lời hắn nói không sai, trong sơn trang này, chỉ có một Thượng Quan Văn Thanh, là thê của hắn.

Hạ Thanh biết lần này cũng vô ích rồi, Phượng Cô không phải kẻ vớ vẩn, nhưng không tránh được hắn, hắn căn bản không thừa nhận Văn Thanh ở trong sơn trang, Hạ Thanh cũng chẳng có cách nào. Xông vào là không được -.

Chỉ có thể về rồi bàn bạc kỹ hơn.

Nhìn Hạ Thanh chậm rãi rời đi, Phượng Cô đổi sắc mặt một cách đột ngột, trở nên âm ngoan mà xảo trá, quay sang Lãnh Sâm nói: “Đi theo.” Đối với câu hỏi vô lễ của Hạ Thanh —, sở dĩ hắn không truy cứu đến cùng, không phải vì hắn sợ Tuyết Linh Các, chẳng qua là vì hắn muốn bắt nam nhân đứng đằng sau Tuyết Linh Các thôi.

Nếu không tra ra nam nhân kia là ai, thì cứ để hắn tự đi đến cửa.

“Vâng” Lãnh Sâm gật đầu, nháy mắt một cái đã biến mất.

Phượng Cô lại cười nhạt, rồi sau đó đi về Nam Phượng Viên.

Văn Thanh đang ngồi trong vườn luyện chữ, tóc dài chỉ búi rất đơn giản rồi cài một trâm ngọc, dường như nàng đã quen làm thế, dù có mất trí nhớ, vẫn không mất đi khí chất thanh nhiên -.

Có rất ít nữ tử không thường xuyên đeo vàng bạc châu báu, son phấn quần áo hoa lệ, nhưng nàng là ngoại lệ, vĩnh viễn thanh tân, càng động lòng người.

Nàng chỉ mặc một trường bào màu mặt trăng, dài vừa chấm đất, hông buộc một thắt lưng màu nhạt, một bên còn thắt thành một nút thắt vô cùng đẹp mắt, do hăn dạy nàng -.

Hăn nói với nàng, từ trước đến giờ bọn họ đều buộc thắt lưng giống nhau, kết nhân kết tâm, vì vậy nàng cũng thắt giống hăn.

Nút thắt này, chỉ hăn và nàng mới có -.

Nghĩ đến đây, trong lòng hăn tràn đầy ấm áp.

Chậm rãi đi qua, thấy nàng đang viết bài từ 《 nhất hộc châu 》 .

Chữ của nàng, duyên hảo tinh tú, nhỏ nhắn mà quy củ, nhìn thì có vẻ tùy ý, nhưng rất đẹp mắt, giống như con người nàng.

Hăn nhẹ nhàng ngâm một câu nhiều tình ý nhất: “Tú sàng tà bằng kiều vô na, lạn tước hồng nhung, tiểu hướng đàn lang thóa. Thanh nhi nhớ ta sao?” Giọng nói mập mờ ái muội, mang theo ba phần khiêu khích.

Mặt Văn Thanh đỏ bừng, đang tập trung luyện chữ, không ngờ hăn đột nhiên đi tới phía sau, trong lòng có chút xấu hổ, bài từ này, lời lẽ có chút mập mờ, nữ tử chưa xuất giá ít ai dám đọc, nhưng nàng lại rất thích, cảm thấy lời văn rất ôn nhu.

Lúc này bị Phượng Cô đọc ra sự mập mờ đó, làm cả mặt lẫn tai nàng đều đỏ bừng.

Quay đầu lại nhưng không dám nhìn vào mắt hăn.

Phượng Cô nhẹ nhàng vòng tay ôm nàng.

Mặt Văn Thanh biến sắc, không hiểu sao trong lòng lại cảm thấy phải cự tuyệt, nàng vẫn luôn nghi vấn, nếu nói bọn họ từng vô cùng ân ái, tại sao trong lòng nàng không có chút tình ý nào với hắn?

Trí nhớ có thể mất đi, nhưng còn tình, làm sao có thể nói mất là mất?

Không rõ, rất nan giải.

Thân thể nhẹ nhàng di chuyển một chút, muốn cách xa hắn thêm một tấc, chỉ cười nói: “Sao hôm nay phu quân qua đây sớm vậy?”

“Nhớ nàng ...” Hắn nói nhẹ nhàng, không cho nàng lui ra, chính vào lúc nàng muốn rời ra, hắn chỉ cảm thấy sợ hãi không hiểu được, vì vậy mà căng thẳng, càng ôm nàng chặt hơn, tựa đầu lên vai nàng, ôn nhu nói.

Lúc này đúng là hắn đối với nàng vô cùng tốt, thâm tình dịu dàng thể thiệp, nhưng, không biết vì sao, nàng không thể đón nhận những thứ đó, trong lòng luôn bị khúc mắc quấy phá.

Nàng không phải người dễ quên, không tra ra nguyên nhân, trong lòng của nàng, không thể坦然 nhận sự chăm sóc của hắn. Nhưng muốn tra ra từ hắn hay hỏi hắn thì là chuyện không có khả năng-.

Mặc dù hắn đối với nàng muốn gì được nấy, nhưng nàng biết, cái gì cũng có giới hạn của nó -. Vì vậy nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể điều tra từ người khác.

Vì vậy quay đầu cười cười: “Phu quân, ta muốn gặp Đại phu nhân, từ lúc ta tỉnh đến giờ vẫn chưa đi bái phỏng nàng, thế không đúng lễ nghĩa lắm -.”

“Không cần, thân thể cô ta không khỏe, không nên gặp khách -.”
Phượng Cô nghe xong mặc dù vẫn cười, nhưng ngữ khí rất lạnh lùng hờ hững.

“Đại phu nhân bị bệnh sao?” Nàng hỏi, thấy hăn gật đầu, nàng lại nói: “Ta càng nên đi thăm nàng ấy, thỉnh phu quân an bài cho Thanh nhi?” Đôi mắt trong veo như nước nhìn hăn kỳ vọng.

Đôi mắt nàng, quan sát mắt hăn một cách chăm chú.

Nàng thấy trong mắt hăn có sự không vui và mơ hồ một tia tránh né.

Tại sao chứ?

Chẳng lẽ? Nàng và Đại phu nhân không ưa nhau? Có lẽ có chuyện đó, nhưng trực giác nói cho nàng, chuyện không đơn giản như vậy -, nhưng rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

“Tại sao lại đột nhiên muốn gặp cô ta, trước kia nàng rất chán ghét cô ta -, hận không thể cả đời này cũng không thấy cô ta mà?” Hăn đột nhiên mở miệng nói.

“Thật như vậy sao?” Nàng nghi hoặc hỏi han.

Phượng Cô gật đầu, kéo tay nàng đặt lên ngực hăn, thân mật nói: “Chắc chắn là thế! Chẳng lẽ ta lại gạt nàng!”

Vãn Thanh nhìn hăn, trên gương mặt tuyệt mỹ là nụ cười sủng ái vô hạn, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên, cực kỳ đẹp mắt, gật đầu, xác thật, nhìn hăn cũng không giống đang gạt người.

“Thế mới được!” Hăn cười ôm nàng vào lòng, nhẹ tay vuốt ve mặt nàng, đáng tiếc, trên mặt của nàng, không biết dùng cái gì để dịch dung, tây kiêu gì cũng không trôi.

Mặc dù khuôn mặt này nghiêng nước nghiêng thành, nhưng hăn không thích, gương mặt thanh tú, làn da trắng mịn như tuyết, khi xoa lên mềm mại êm ái, mới khiến người ta lưu luyến.

“Người đang nghĩ cái gì?” Thấy hần một hồi lâu không nói gì, Văn Thanh ngẩng đầu hỏi.

“Không có gì, ta chỉ đang nghĩ thuật dịch dung tốt nhất thế gian này là thế nào?” Phượng Cô nhẹ nhàng nói, kỳ thật, hần chỉ hy vọng, có thể gọi cho nàng nói ra phương pháp dịch dung, có như vậy, hần mới có thể tẩy lớp da khiến hần chướng mắt này đi.

Hần vừa nói, trong đầu nàng chợt lóe lên cái gì đó, hình như nàng biết một thuật dịch dung vô cùng cao siêu, nếu đã dịch dung, không có được thủy chuyên dụng, sẽ không thể tẩy đi được, hơn nữa nhìn qua giống hệt da thật.

Tập trung suy nghĩ, nàng nhẹ nhàng nói: “Ta nhớ có một thuật dịch dung vô cùng giống thật...” Nhưng chẳng thể nhớ thêm cái gì nữa.

“Là thuật dịch dung gì?” Phượng Cô mừng như điên, hần cũng biết, mất trí nhớ chỉ là một chuyện, những chuyện đã học không hần sẽ quên hết -, quả nhiên.

“Ta có biết, nhưng nghĩ không ra...” Văn Thanh nhắm mắt lại, tập trung suy nghĩ, đột nhiên, trong đầu hiện lên một hình ảnh, dường như, có một bạch y nam tử, đẹp như thần tiên ... tỏa sáng như mặt trăng, hần đang nói với nàng cái gì đó ... Nhưng nàng không thể nhớ tiếp là hần nói cái gì, hơn nữa, khi nàng cố gắng nhớ ra dung mạo hần, thì chỉ mơ mơ hồ hồ, không chút rõ ràng.

Càng nghĩ không ra, nàng càng tập trung suy nghĩ, đột nhiên đầu đau như muốn vỡ ra, trí nhớ đã mất, điên cuồng chớp động, như muốn đầu nàng nổ tung.

Nàng dùng hai tay ôm đầu, đau đớn làm nàng nhắm chặt hai mắt.

Phượng Cô nhìn thấy nàng đột nhiên ôm đầu nhắm mắt, kinh hách không nhỏ, sắc mặt khẩn trương hỏi han: “Thanh nhi, làm sao vậy? Chỗ nào không thoải mái?”

Vân Thanh lắc đầu, thanh âm cũng run rẩy: “Ta không nhớ được... Có làm thế nào cũng không nhớ được... Càng tập trung để nhớ ra thì đầu càng đau!”

Nghe đến đây, Phượng Cô đột nhiên luồn cuống ôm nàng vào trong ngực: “Nghĩ không ra thì không cần nghĩ nữa, không có gì hay để nghĩ hết -, chuyện lúc trước đã là quá khứ, quan trọng là chúng ta phải sống thật tốt cho hiện tại.”

Hắn sợ nàng nhớ ra chuyện lúc trước, hắn sợ nàng cự tuyệt hắn thêm một lần nữa.

Hắn hiện tại, căn bản vẫn chưa chắc chắn có thể khiến nàng yêu hắn -.

Từ lúc hắn sinh ra tới giờ, đây là chuyện khiến hắn chột vật nhất.

Hắn, hoàn toàn không biết phải làm như thế nào, mới có thể bảo vệ được tình yêu này. (=(rụng tim rồi)

“Ân.” Vân Thanh bị hắn ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng gật đầu nói, không phải không nghĩ, mà là nàng nghĩ không ra, hơn nữa vừa rồi, đầu nàng rất đau.

“Ta đỡ nàng đi nghỉ.” Phượng Cô nói, trong lòng dâng lên một cảm giác sợ bị mất, càng lúc càng nghiêm trọng.

Nàng ưng thuận để hắn dẫn vào một đình nhỏ ngồi nghỉ, lúc này mới hết đau.

Hắn lấy từ trong người ra một lọ thuốc, đổ ra một viên, đưa đến miệng nàng, nói nhỏ: “Thuốc này ăn vào sẽ đỡ đau đầu, nàng ăn đi.”

Viên thuốc xanh biếc mà lóng lánh, vô cùng đẹp mắt, còn có một mùi thơm nhàn nhạt, cũng chính vì mùi thơm đó mà nàng không thể nhận ra thành phần của nó có gì. Nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, dù sao nếu hắn muốn giết nàng, căn bản là không cần hạ độc -, chỉ cần dùng một ngón tay là xong.

Vì vậy đưa viên thuốc vào mồm, liền được hắn thể thiếp đưa một chén trà, nhẹ nhàng nuốt xuống. Văn Thanh quay sang cười với hắn một nụ cười dịu dàng.

“Cám ơn phu quân.” Văn Thanh nhẹ nhàng nói.

“Nếu muốn cám ơn ta thì làm gì thực tế chút! Nói xuông thì có tác dụng gì?” Hắn đột nhiên mở miệng nói, vẻ mặt – hài hước mà tính toán.

Làm cho người ta liếc mắt cũng thấy hắn không có hảo ý gì tốt đẹp.

Văn Thanh cố ý không nói gì, chỉ nhìn hắn.

Phượng Cô cười thầm nàng quả thật là thông minh, nhưng hắn đang rất hưng phấn, không muốn buông tha nàng, vì vậy lại nói tiếp: “Tại sao nàng không nói gì?”

“Bởi vì Thanh nhi không có gì để báo đáp phu quân! Thế nên không dám mở miệng, để tránh dọa người.” Văn Thanh cười tươi nói, thản nhiên nhìn sân vườn, nàng không biết những nơi khác của sơn trang thế nào-, nhưng Nam Phượng Viên này, nàng cực kỳ thích -, tiểu kiều lưu thủy, đình đài lầu các, hơn nữa không phiền phức như những khu vườn khác, đủ loại hoa các kiểu các màu, ở đây chỉ có cây lê mà nàng thích, còn có rất nhiều quế hoa, một ít hoa lan, chút cỏ thơm, vô cùng thanh nhã, rất phù hợp với sở thích của nàng-.

Nàng không thích quá nhiều hoa rực rỡ, cảm giác có chút tục.

“Ai nói nàng không có gì để báo đáp ta? Vấn đề chỉ ở chỗ không biết nàng có chịu làm hay không thôi!” Hắc cười cười nói.

Vân Thanh quay đầu nhìn hắc, nhìn đôi mắt nóng bỏng của hắc, nàng nghĩ là không nên trả lời -, nhưng nhìn đến bộ dạng quyết truy cứu đến cùng của hắc, nàng biết nếu không trả lời hắc sẽ bám riết không buông tha -, vì vậy cười một tiếng: “Phu quân muốn Thanh nhi báo đáp người như thế nào?”

“Muốn không nhiều lắm, chỉ cần Thanh nhi hôn một cái thôi!” Hắc nói rất nhẹ nhàng, nhưng không ai biết, trong tim của hắc, hắc còn khẩn trương hơn Vân Thanh, cặp... phượng nhãn, có sự khẩn trương chưa bao giờ có từ trước tới nay, nhìn Vân Thanh, vừa khát vọng lại sợ thất vọng.

Nếu là dĩ vãng, với tính cách bá đạo của hắc, cần gì phải phí sức như thế, chỉ cần cưỡng hôn là xong, nhưng hiện tại, hắc chỉ cần một cái hôn chân tâm thật ý của nàng, không phải một nụ hôn do ép buộc.

Đến lúc này hắc mới biết, có những thứ, không phải do cưỡng bức, mới là thứ tốt nhất -.

Nhìn ánh mắt chờ mong của hắc, Vân Thanh đỏ mặt, Phượng Cô này, hình như luôn mập mờ như thế, nhưng ánh mắt của hắc rất khẩn trương.

Không đành lòng để hắc thất vọng, dù sao, hắc cũng rất tôn trọng nàng -, không dùng bạo lực cưỡng ép nàng điều gì-, chỉ thỉnh cầu một cách ôn hòa.

Vì vậy suy nghĩ một chút, nàng nhẹ nhàng tiến sát đến hắc, nhẹ nhàng đặt lên mặt hắc một nụ hôn.

Phượng Cô đột nhiên cảm thấy mình như một thiếu niên mới 15-16, đối mặt với cô gái mình yêu, tâm lý luôn bất an, đôi mắt lóe sáng, hai tay, dĩ nhiên có cảm giác thừa thãi không biết phải đặt đâu.

Rất nhiều năm sau này, khi nhớ lại dáng vẻ ngu xuẩn của mình khi đó, hẳn cảm thấy rất tức cười, hận cho một đời anh minh lại sụp đổ hình tượng trong giây phút đó.

Nhưng cũng vào giờ phút đó, hẳn mới biết thế nào là yêu, hẳn mới biết, hóa ra, mình chưa từng yêu chân chính.

Thứ mà hẳn từng tưởng là yêu, chẳng qua chỉ là một loại ảo giác sai lầm.

May là, hẳn chưa sai quá nhiều, nếu không, chỉ có thể một đời cô độc.

“Hẳn lại còn nói Tình Thiên không có ở trong Phượng Vũ Cửu Thiên?” Một thanh âm trong trẻo vang lên trong rừng dạ lai hương. Nam tử quay lưng về phía ánh sáng, trường bào trắng như tuyết, thân thể cao lớn, nhưng giọng nói thì cực kỳ phần nộ.

“Vâng, ta hỏi hẳn mấy lần, như thế nào hẳn cũng không chịu nói gì, chỉ nói Tình Thiên không ở đó nữa, nhưng vừa nghe đã biết hẳn cố tình giam cầm nàng ở đó. Mặc kệ ta nói thế nào, hẳn cũng không mở miệng nói dù chỉ là nửa chữ.” Hạ Thanh lạnh lạnh nói.

Gió thổi qua— tóc mai của nàng, làm cho người ta thấy rõ ràng, cặp mắt kiên trì, tràn đầy thương cảm.

“Hơn nữa...” Hạ Thanh lại nói tiếp.

Ngân Diện lạnh lùng hỏi: “Hơn nữa cái gì?”

“Ta phát hiện, Phượng Cô, hình như đã biết Tình Thiên là Văn Thanh.”
Hạ Thanh nói tiếp.

“A...” Ngân Diện a một tiếng, lại nói tiếp: “Hắn biết thì như thế nào? Văn Thanh, đã chết một lần từ lâu,— Văn Thanh lúc này, không phải hắn muốn giam cầm là có thể giam cầm -!”

“Người chuẩn bị làm gì tiếp theo?” Hạ Thanh hỏi.

“Tối nay, ta tự mình vào Phượng Vũ Cửu Thiên thăm dò tình huống.”
Ngân Diện thản nói.

Hạ Thanh giật mình một cái: “Chỉ sợ không được, hôm nay Phượng Vũ Cửu Thiên đề phòng rất nghiêm ngặt, không tầm thường chút nào, chẳng những khắp nơi đều là ám vệ, hơn nữa còn thiết kỳ môn bát quái, nhìn thì đơn giản, nhưng nếu như đi vào, chính là tự đặt mình trong lòng bàn tay của kẻ khác.”

“Người cho rằng ta cũng không có cách nào để đi vào?” Thanh âm của hắn trước sau như một – trong trẻo lạnh lùng như nước, còn thêm vài phần bất mãn.

Hạ Thanh giống như đã quá quen, nhưng trong mắt càng nhiều ưu thương: ” Không phải thế, đương kim thiên hạ, có nơi nào người không vào được? Ý của ta là, chẳng bằng chúng ta bàn bạc kỹ hơn, nghĩ một thượng sách thuận lợi cứu Văn Thanh.”

“Đã nhiều ngày như vậy, không thể chờ đợi thêm nữa, con người Phượng Cô ác độc, không thể nói trước hắn sẽ giở những trò bỉ ổi độc ác gì với Văn Thanh! Tối nay ta phải đi một chuyến đã.” Ngân Diện thản nhiên nói, trong mắt xuất hiện những tia bất an

Nhìn hắn như thế, Hạ Thanh cũng không nói gì nữa, chỉ nói nhỏ: “Thế cũng được.”

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 115: Nửa Đêm Thăm Dò Phượng Vũ Cứu Thiên.

Thất Thân Làm Thiếp

Ban đêm, không ngủ được, vì vậ rời khỏi giường, lẳng lẳng ngắm trăng, trong lòng, dĩ nhiên xuất hiện một loại cảm giác đau thương nặng nề, ngay chính bản thân nàng cũng không rõ là vì sao.

Đột nhiên, trong rừng lê ngoài cửa sổ, có một thân ảnh thon dài chậm rãi đi ra, quần áo trắng như tuyết, phản chiếu nguyệt quang, như tuyết mỹ thiên thần đáp xuống nhân gian, mặt hấn mang một mặt nạ màu bạc, chỉ lộ ra một đôi mắt trong trẻo lạnh lùng như nước, nhưng vẫn quá đủ để khuynh đảo chúng sinh.

Hắn chậm rãi đi về hướng nàng.

Vân Thanh biết nàng phải la lên mới đúng, bởi vì, canh ba nửa đêm, đột nhiên xuất hiện một người bịt mặt đi về phía nàng, hơn nữa xung quanh lại không có ai khác.

Nhưng nàng không hề la tiếng nào, cũng không nói gì, chỉ nhìn hắn chậm rãi đi tới, thân hình hieu quạnh.

Nàng đối với hắn, có một cảm giác quen thuộc không hiểu được, có sự tín nhiệm không hiểu được, trong lòng nàng nhận định, hắn sẽ không thương tổn nàng. Nàng biết, trước kia nàng nhất định có quen biết hắn-.

Hơn nữa, hắn đối với nàng, nhất định là rất tốt.

Bởi vì, lúc thấy hấn, trong lòng của nàng, có cảm giác an toàn và ấm áp, lúc thấy Phượng Cô, nàng chỉ cảm thấy phức tạp một cách rất không định nghĩa được.

“Người là ai? Trước kia chúng ta biết nhau sao?” Nàng nhẹ nhàng mở miệng hỏi.

Nam tử nghe thấy nàng hỏi, trong mắt xuất hiện sự kinh dị cùng hồ nghi, xem ra, hấn cũng không biết, nàng đã mất trí nhớ.

Vì vậy nàng lại giải thích: “Ta bị thương ở đầu, mất trí nhớ, chuyện lúc trước, toàn bộ không nhớ rõ.”

Chỉ thấy ánh mắt của hấn thay đổi, rồi sau đó lại trầm mặc, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng –nhìn nàng chăm chú, hình như muốn tìm manh mối gì đó từ mặt nàng.

Nàng cũng không nói gì, cho hấn nhìn tùy ý.

Qua rất lâu, rốt cục hấn cũng mở miệng, nhưng thanh âm có chút bất đắc dĩ: “Nàng thật sự không nhớ ta là ai?”

Vân Thanh lắc đầu, khẽ cười nói: “Ta cảm giác được chúng ta có quen biết -, bởi vì khi thấy người, ta có cảm giác vô cùng quen thuộc. Nhưng, ta thật sự không nhớ ra chuyện trước kia.”

“Nàng mất trí nhớ?” Ngân Diện kinh ngạc nói.

Vân Thanh gật đầu: “Đúng vậy, đầu ta bị thương, kí ức trước kia, ta không nhớ chút gì!” Ngử khí thản nhiên có chút cô đơn.

Mất trí nhớ, cũng không hơn gì.

Kí ức trước kia không còn gì, những người bên cạnh, hoàn toàn xa lạ -, người tự xưng là phu quân của nàng – Phượng Cô, nàng cũng vô phương

bắt bản thân tín nhiệm hẳn.

Những người chung quanh, ai nấy đều xa lạ, không chút thân thiết, đối nàng khách khí mà dè dặt.

Đối với chuyện của nàng trước kia, ai nấy đều chỉ lắc đầu nói một câu không biết, rồi sau đó kinh hoàng bỏ chạy.

Dáng vẻ như thế nào, không phải không biết, nhưng nỗi băn khoăn trong lòng vẫn càng lúc càng lớn -.

Người trước mắt này, mặc dù nàng không nhớ rõ, nhưng nàng có cảm giác tín nhiệm hẳn mà không thể giải thích tại sao, nàng cho rằng có thể từ hẳn mà tìm lại kí ức đã mất.

“Nàng bị thương? Thương ở đâu? Nghiêm trọng không?” Hãn giật mình nói, vẻ mặt – khẩn trương và lo lắng, ai nấy đều nhìn ra điều ấy qua đôi mắt hẳn.

Nhìn vẻ mặt lo lắng mà khẩn trương của hẳn, Văn Thanh cảm thấy ấm áp, cảm thấy một sự thân thiết – quan tâm, trong mắt cũng ấm áp, nhẹ nhàng nói: “Kỳ thật cũng không còn vấn đề gì nữa, sau khi tỉnh lại hơi đau đầu, máu tụ đã tan hết, không nhìn thấy vết thương nữa -.”

“Không nhìn thấy vết thương sao?” Ngân Diện miễn cảm nhận thấy lời kể của nàng có vấn đề, nếu có thể thương đến mất trí nhớ, làm sao có thể không thấy vết thương? Chuyện này thật quá kỳ quái!

Nhìn mặt hẳn kinh ngạc và nghi hoặc, Văn Thanh cũng cười một tiếng: “Đúng vậy, chỉ là một vết thương nhỏ thôi, có thể là đã chạm vào chỗ quan trọng, thế nên mới mất trí nhớ -.”

“A, thì ra là thế.” Ngân Diện nhìn Văn Thanh, không nói gì nữa.

Tất cả, làm sao có thể đơn giản như thế?

Muốn làm cho một người mất trí nhớ, có rất nhiều phương pháp khác nhau.

Trước mắt Văn Thanh đã mất trí nhớ, đối với những chuyện đã quên, nàng tất nhiên sẽ tin câu chuyện dối trá bị thương đó.

“Người còn chưa trả lời ta người là ai?” Văn Thanh lại hỏi.

“Ta gọi là Ngân Điện.” Hắc đáp, thanh âm mát lạnh như nước làm lòng người thoải mái.

“Ngân Điện...” Nàng nhẹ nhàng nhắc lại, trong đầu hình như có cái gì chợt lóe qua, nhưng lại không thể nắm bắt được, vì vậy lại nhìn hắc: “Tên này, rất quen thuộc ...”

“Chúng ta có quan hệ gì?” Nàng lại hỏi tiếp, mặc dù có một ít mạo muội, nhưng không hỏi không được.

“Chúng ta? ...” Ngân Điện suy nghĩ một chút, đột nhiên không biết phải nói quan hệ của bọn họ như thế nào, cuối cùng chỉ có thể nhẹ nhàng nói: “Chúng ta là hảo bằng hữu.”

“Phượng Cô đối với nàng như thế nào?” Hắc hỏi.

“Phu quân? Hắc đối với ta rất tốt!” Văn Thanh hơi không hiểu ý tứ của hắc, nhẹ nhàng trả lời, cũng đã mơ hồ cảm giác chuyện của nàng và Phượng Cô trước kia, chỉ sợ không đơn giản như những lời Phượng Cô nói.

“Hắc không phải phu quân của nàng!” Ngân Điện lạnh lùng thốt lên, đôi mắt lạnh như băng tràn ngập tức giận, hắc không biết, Phượng Cô, đang mưu tính trò gì, rốt cuộc Phượng Cô muốn làm gì? Hắc đã sớm ngờ rằng tính cách Phượng Cô không chỉ có âm ngoan vô tình, còn giáo hoạt gian

trá, hẳn không nên để Văn Thanh đi đến Phượng Vũ Cửu Thiên cùng Phượng Cô -, lại càng không nên đáp ứng Văn Thanh báo thù -.

Nếu lúc ấy hẳn kiên quyết phủ quyết nàng, cũng không khiến chuyện thành như ngày hôm nay.

“Nàng là Tình Thiên cô nương – hoa khôi của Tuyết Linh Các, không phải bất cứ cái gì của hẳn!”

“Thật như vậy sao?” Văn Thanh nghi hoặc hỏi.

“Không phải!” Đột nhiên, có một thanh âm vang lên, tà vọng mà ngoan độc.

Văn Thanh quay đầu nhìn lại, thấy Phượng Cô với vẻ mặt âm ngoan đứng trong bóng tối, mặc một bộ hắc y, bộ quần áo hắc ám cộng thêm vẻ mặt tối tăm của hẳn, khiến hẳn như ma vương đến từ địa ngục.

Làm cho nàng cảm thấy cực kì không thoải mái.

So với ban ngày, hẳn không giống chút nào.

Nhưng nàng lại cảm thấy, đây mới là– diện mạo chân chính của hẳn.

Chỉ thấy hẳn tao nhã đến bên cạnh Văn Thanh: “Ta đương nhiên là phu quân của nàng, nàng cũng không phải Tình Thiên cô nương gì đó của Tuyết Linh Các -, nàng là Thượng Quan Văn Thanh.” Nói xong quay sang Ngân Diện nhẹ nhàng gần ra từng chữ với giọng điệu âm ngoan: “Rốt cuộc người cũng xuất hiện, ta chờ người đã lâu!”

Nhìn bộ dạng hai người, trong đầu nàng hiện ra cái gì đó, muốn nắm bắt, nhưng lại không thể nắm bắt được.

Trái tim chậm rãi trấn định xuống, nhìn hai nam nhân tuyệt sắc đang giằng co.

“Phượng Cô, người còn dám nói sao, người cứ nói nàng không phải Tình Thiên, vậy người có dám hỏi người khác trong Chiến Thành không? Trong Chiến Thành có không ít người biết mặt Tình Thiên -. Ta tin tưởng, không ít người có thể nói cho nàng đáp án chân chính -.” Ngân Diện lạnh lùng nói, lãnh y bắn thẳng về phía Phượng Cô như muôn ngàn lưỡi kiếm, dịch dung trên mặt Văn Thanh nếu không có được thủy chuyên dụng thì không có cách tấy đi, ít nhất cũng có thể bảo trì trong một tháng.

Hắn tin tưởng, với sự thông minh của Văn Thanh, chỉ cần nghe hắn nói thế, mặc kệ Phượng Cô có đưa nàng ra ngoài kiểm chứng hay không, nàng cũng có thể đoán ra chuyện không đơn giản -. Hắn không biết, kỳ thật Văn Thanh, đã sớm cảm giác được có điều không hợp lý.

“Thê tử của ta, ta cần gì phải để kẻ khác chứng minh! Người nói chuyện thật là lạ!” Phượng Cô cười lạnh nói, vẻ mặt thản nhiên, kỳ thật trong tim của hắn bắt đầu lo lắng -, Ngân Diện nói thế này, chỉ sợ sẽ khiến Văn Thanh hoài nghi -. Nhưng mà, mặc kệ như thế nào, hắn cũng sẽ không dễ dàng để nàng có cơ hội gặp người ngoài.

“Xem ra người cũng không dám.” Ngân Diện lạnh lùng đáp lại, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng, nhìn Phượng Cô chăm chú, mang theo vài phần khinh bỉ.

“Ta nghĩ người lầm rồi, thê tử của ta, nàng cũng chưa bao giờ yêu cầu người ngoài chứng thực -, chẳng lẽ thê tử của ta mà ta lại không nhận ra sao?” Phượng Cô chậm rãi lạnh lùng đáp lời.

Rồi sau đó nhìn Ngân Diện, khóe miệng xuất hiện một nụ cười nhạt lạnh lùng như băng hà phương bắc: “Ta nghĩ, lúc này người cần phải lo lắng chính là người mới đúng! Sát thủ Ngân Diện!”

Nói xong, Phượng Cô giống giống như đột nhiên nhớ ra cái gì, quay sang Ngân Diện cười nhạt, vô cùng tàn bạo: “Nghe nói sát thủ Ngân Diện

chưa bao giờ thất thủ, cũng chưa bao giờ bị ai bắt được, không biết hôm nay, có kỳ tích nào xảy ra không?”

Lời của hãn vừa mới nói xong, đã nghe thấy lá cây rung động sần sật, trong bóng đêm, đột nhiên nháy ra rất nhiều thị vệ, ai nấy đều mặc hắc y, đếm sơ cũng thấy hơn trăm người.

“Xem ra người đã khổ tâm vì ta không ít!” Ngân Điện lạnh lùng cười một tiếng, trong mắt sát khí đột nhiên xuất hiện, nhất thời làm cho người ta muốn đóng băng.

“Muốn bắt được ta, đừng hòng -!” Khi Ngân Điện nói, không chút tiếng động, kiếm khởi như hồng, lóe lên những tia sáng chói mắt.

Vân Thanh nhắm mắt một cái, đến khi mở mắt ra, hãn đã ở giữa vòng huyết chiến.

Bộ bạch y, hòa tan trong những ám vệ áo đen, rất nổi bật, chỉ ít phút sau, đã loang lỗ vết máu.

Vân Thanh thét một tiếng kinh hãi, giật tay Phượng Cô: “Người bảo bọn họ dừng tay đi ...”

“Hãn là một sát thủ, nếu không giết hãn, chỉ có thể bị hãn giết!” Không ngờ nàng dĩ nhiên cầu tình cho Ngân Điện, trong lòng Phượng Cô phẫn nộ, càng quyết tâm muốn giết Ngân Điện.

“Sẽ không -, ta biết hãn không có ác ý -.” Vân Thanh vội vàng giải thích.

Nàng không biết rằng những lời này của nàng, chẳng qua chỉ khiến Phượng Cô càng thêm bức, sắc mặt hãn càng thêm tăm tối, mặt trăng cũng phải đầu hàng với cái sự tối tăm đó, hãn lạnh lùng thốt lên: “Tại sao nàng biết hãn không có ác ý? Nàng còn nhớ hãn sao?”

“Ta không nhớ rõ lắm...” Văn Thanh nói một câu, khiến Phượng Cô vui vẻ thêm một chút, nguyên lai nàng cũng không nhớ ra Ngân Diện này, hẳn còn tưởng rằng, nàng mất trí nhớ, vẫn nhớ được tên nam nhân này.

Nhưng câu tiếp theo của Văn Thanh, lại làm cho hắn có cảm giác như bị tát một chậu nước lạnh, từ đầu đến chân, không chỗ nào là không cụt hứng.

Hắn nghe thấy Văn Thanh Thanh nhỏ giọng nói: “Mặc dù ta không nhớ rõ hắn là ai, nhưng, ta cảm thấy hắn rất quen thuộc, cũng cảm giác có thể tin tưởng hắn.”

Hắn lạnh lùng nhìn Ngân Diện đang chiến đấu hăng hái, sắc mặt xanh mét: “Ai chém được hắn một đao, ta thưởng ngàn lượng bạc!”

Một câu nói này, làm những... ám vệ, càng thêm dũng mãnh, càng thêm điên cuồng, dốc mười hai trên mười phần khí lực ra chiến đấu.

Một người đối mặt hơn trăm người, dần dần, Ngân Diện cảm thấy sức lực bắt đầu giảm sút, dù sao những... ám vệ này cũng không phải thị vệ tầm thường, võ công ai nấy đều không tệ.

Ngay cả trong trường hợp võ công của hắn hơn rất nhiều, lúc này cũng không chiếm được ưu thế hoàn toàn, đối mặt với chiến pháp của những ám vệ này, công lực tiêu hao quá lớn, nếu có thể đánh gục hết ám vệ, cũng còn Phượng Cô – võ công của hắn không thể khinh thường, còn có tứ đại tỷ nữ cùng Lãnh Sâm.

Xem ra hôm nay, muốn cứu Văn Thanh là không có khả năng -, trong lòng hắn lạnh lẽo, lửa giận bốc lên.

Văn Thanh nhìn ám vệ chiến đấu càng lúc càng mãnh liệt, đao quang kiếm ảnh, phi ảnh lạc thân, trái tim nhảy lên tận cổ.

Nàng lôi kéo cánh tay căng thẳng của Phượng Cô, vẻ mặt cầu xin nói: “Phu quân, người hãy bỏ qua cho hần đi... Thanh nhi cầu người ...”

“Tại sao nàng lại cầu tình cho hần!” Trong lòng Phượng Cô –đau xót, hần rất hận, rất tức giận, rõ ràng nàng đã mất trí nhớ, nhưng vẫn còn ấn tượng với Ngân Diện, điều này làm cho hần đổ kị không thôi.

“Ta... Ta... Ta cũng không biết, nhưng ta biết không thể lạm sát người vô tội -.” Văn Thanh bị hần hỏi, không biết nên nói từ đâu, nhưng trong lòng của nàng biết, không thể tổn thương hần.

Nghe thấy nàng – trả lời, Phượng Cô càng thêm phần nộ, nhưng lại không thể xả giận lên nàng, chỉ có thể lạnh lùng nhìn bóng trắng đang giao chiến ngoài sân, hung hăng nói: “Hần vô tội, một sát thủ tại sao lại có thể vô tội, người bị giết không phải càng vô tội hơn hần sao!”

“Phu quân... Thanh nhi cầu người ...” Văn Thanh không biết phải nói thế nào, nàng biết, mất đi trí nhớ, lúc này nàng không biết phải thuyết phục Phượng Cô như thế nào, vì vậy chỉ có thể mở miệng cầu xin hần.

Ngân Diện đang ứng chiến nghe thấy Văn Thanh cầu xin, quay sang nói với nàng: “Không cần cầu xin kẻ tiểu nhân như hần! Ta tự ứng phó được.”

Vừa nói vừa nhún người bật lên, bóng trắng như lao thẳng về phía mặt trăng, thân ảnh xoay tròn rất nhanh, vạt áo trắng như tuyết phiêu động, đúng là thiên ngoại phi tiên đáp xuống mặt đất, kiếm như hoa nở, đến khi đáp đất, đứng yên, đám... ám vệ kia, chỉ còn lại không tới mười người, những người khác đều gục xuống vũng máu, không chết thì cũng bị thương.

Một chiêu này, hần rất ít khi dùng, bởi vì cực kỳ hao tổn công lực, nhưng thấy Văn Thanh cầu khẩn Phượng Cô, hần cũng không nhịn được nữa, mặc kệ kẻ địch quá đông, ra chiêu luôn.

Trường bào trắng như tuyết nhiễm máu đỏ, cực kỳ dữ tợn.

Lòng của nàng, vẫn dừng ở chiêu vừa rồi, vô phương hồi phục.

Không phải rung động, mà là nàng có cảm giác rất quen thuộc chiêu thức đấy, dường như đã từng nhìn thấy, nhưng lại nghĩ không ra, chỉ có một hình ảnh mơ mơ hồ hồ hiện lên, nhanh đến mức không thể nắm bắt.

Ngân Diện chỉ kiếm vào Phượng Cô, ánh mắt khiêu chiến không cần nói cũng biết.

Văn Thanh xiết chặt tay Phượng Cô: “Đừng làm thế.”

Một câu ‘Đừng làm thế’, không biết là lo lắng cho Phượng Cô, hay là lo lắng cho Ngân Diện.

Hai người đều quay sang nhìn nàng.

Chỉ thấy nàng nói: “Ta không muốn thấy hai người đánh nhau, Ngân Diện công tử, người đi đi!”

Trong lòng của nàng, dĩ nhiên, lo lắng cho sự an toàn của Ngân Diện.

Sự thật này, nàng không có cách nào nói ra. Bởi vì, nếu như lời Phượng Cô là đúng, hẳn là phu quân của nàng, nàng lại lo lắng cho Ngân Diện, chuyện này rất khó hiểu -.

Trong lòng nàng, kỳ thật hiểu rõ, có rất nhiều chuyện, chỉ sợ không đơn giản như những gì Phượng Cô đã nói, nhưng, tình huống lúc này khẩn cấp, nàng không thể cân nhắc nhiều quá, ...trước hết cứ ngăn hai người họ đã.

Ngân Diện mang mặt nạ, nhìn không ra vẻ mặt của hắn, nhưng Văn Thanh nhận ra, – hô hấp của hắn, không còn sự ổn định, đã bắt đầu thở gấp, nếu tiếp tục giao chiến với Phượng Cô, chỉ sợ khó có phần thắng, hơn nữa

ngay cả đánh thắng Phượng Cô, vẫn còn rất nhiều ám vệ tiếp tục ra chiến đấu, lúc đó chỉ sợ hãn vô phương ứng phó.

Bản khoản rất nhiều, lúc này, chỉ có cách ngăn hai người họ là hay nhất.

“Nàng yên tâm, ta nhất định sẽ cứu nàng ra.” Ngân Diện đã suy nghĩ, cũng xác nhận rất khó thắng,— võ công Phượng Cô, hãn đã lĩnh giáo trong rừng đào, không hề đơn giản, là một kẻ âm ngoan, lúc này nguyên khí của hãn đã bị tổn thương nặng nề, nếu còn đánh nữa, chỉ là dựa vào thể lực, chẳng bằng về nhà nghĩ đối sách.

“Người đi nhanh đi!” Văn Thanh thấy hãn nói vậy, vội vàng thúc giục, tay cũng dùng hết lực để kéo Phượng Cô.

Mắt Ngân Diện lóe sáng, nhìn Văn Thanh, định rời đi.

Phượng Cô thấy thế, đâu cho phép Ngân Diện rời đi, tay kia kéo tay Văn Thanh, ngoan độc nhìn Ngân Diện: “Còn muốn chạy sao! Phượng Vũ Cửu Thiên, chẳng lẽ là nơi người muốn tới thì tới, muốn đi thì đi -!” Vừa nói vừa rút nhuyễn kiếm bên hông, đâm về phía Ngân Diện.

Văn Thanh cả kinh, sợ bọn họ đánh thật, vì vậy chẳng kịp nghĩ gì, lao đến ôm lấy Phượng Cô từ phía sau: “Đừng đi!”

Trong tích tắc, gió ngừng thổi, mây ngừng trôi.

Ai nấy đều sững sờ yên lặng.

Phượng Cô, cứng đờ cả người, kiếm trong tay, chậm rãi buông xuống, trong lòng, đột nhiên trào lên sự vui mừng, đây là, lần đầu tiên, nàng chủ động ôm lấy hãn, mặc dù là bởi vì muốn ngăn cản hãn, nhưng đã chứng minh nàng không bài xích hãn -.

Đây là một dấu hiệu tốt -.

Ngân Diện, nhìn Văn Thanh với vẻ không tin được, vẻ mặt thay đổi đủ mọi cung bậc cảm xúc, trong mắt, lộ ra vẻ thống khổ, hăn không ngờ, Văn Thanh dĩ nhiên ôm lấy Phượng Cô, – thanh âm trong trẻo lạnh lùng lộ ra sự chua xót mà bản thân hăn cũng không nhận ra: “Nàng có biết nàng đang làm cái gì không? Không phải nàng hận hăn sao? Tại sao lại ôm hăn!”

Văn Thanh không giải thích được ý tứ của hăn, nàng không suy nghĩ phức tạp như hai người bọn họ, – mục đích của nàng, chẳng qua chỉ muốn ngăn cản Phượng Cô đuổi theo Ngân Diện, nhưng tay nàng không đủ sức kéo hăn, chỉ có ôm thế này mới có thể kéo hăn lại.

Nàng, hoàn toàn không có ý tứ gì khác.

Nghe lời Ngân Diện – nói, mặc dù trong lòng có chút nghi ngờ, nhưng bây giờ không phải lúc suy nghĩ chuyện đó, chỉ thúc giục nói: “Lời người nói ta không hiểu, cũng không biết, chuyện quan trọng lúc này là người chạy đi!”

“Ta không cần dựa vào sự thỏa hiệp của nàng để thoát thân! Ngân Diện ta còn chưa đến mức phải chịu uất ức như vậy!” Ngân Diện vừa nói vừa đâm trường kiếm về Phượng Cô.

Phượng Cô cũng không phải kẻ dễ chọc, trường kiếm trong tay lại đưa lên, tay kéo Văn Thanh ra, rồi sau đó hướng về phía Ngân Diện.

Hai người quyết đấu, kiếm thuật cao siêu, kiếm khởi kiếm lạc, như sao chổi, không thể nhìn rõ chiêu thức, chỉ nhìn thấy hai bóng trắng đen không ngừng di chuyển.

Càng nhìn càng không thấy, trong lòng khẩn cấp, vì vậy Văn Thanh lớn tiếng quát lên: “Dừng tay! Các người đánh đủ chưa!”

Hai người đang giao chiến, làm sao có thể vì một câu nói của nàng mà ngừng -.

Nàng cảm thấy tức giận, giật một đao trong tay thị vệ đang bị thương, kề ngang cổ: “Chuyện này là do ta mà phát sinh, nếu các người còn giao chiến, ta liền tự vận!”

Hai người vừa nghe thấy nàng uy hiếp, lần đầu tiên, ngừng lại một cách vô cùng ăn ý, bốn mắt nhìn Văn Thanh, hô: “Không cho!”

Văn Thanh chỉ nhìn Ngân Diện: “Vậy người chạy đi!” Rồi sau đó lại nhìn phía Phượng Cô: “Người không được ngăn hãm, để hãm đi!”

Hai người vừa nghe thế, bốn mắt trừng lớn, như long tranh hổ đấu, không ngừng tóe lửa về phía nhau.

Cuối cùng cũng thỏa hiệp, Ngân Diện nhìn Văn Thanh một cái, quay người lại, phi thân đi, một thân bạch y biến mất trong trời đêm, còn không quên lưu lại một câu: “Ta sẽ cứu nàng-.”

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 116: Đối Gạt.

Thất Thân Làm Thiếp

Thấy Ngân Diện phi thân đi, Văn Thanh duy trì vẻ mặt trong trẻo lạnh lùng, vút cây đại đao đi, rồi sau đó quay về phòng.

Phượng Cô thấy thế, đi theo, thấy nàng lạnh lùng ngồi lên ghế, nhân thần lạnh nhạt, chỉ chăm chú theo dõi hắn, không thích, cũng không giận, chỉ như thăm hỏi, dường như đang chờ hắn nói gì đó.

Trong lòng Phượng Cô run lên, nàng ở chung với hắn, chẳng qua chỉ như lớp băng mỏng manh, vô ý một chút, sẽ vỡ tan thành trăm mảnh. Lời Ngân Diện nói, hắn biết, đã thành công trong việc khiến nàng chú ý.

Cho nên, hắn muốn cân nhắc thật kỹ để trả lời nàng cho tốt. Hắn không hy vọng tình cảm đang vun đắp của bọn họ bị vùi dập không thể đơm hoa kết trái như thế.

Gương mặt khuynh thành chậm rãi cười cầu hòa, mang theo ba phần tà khí bảy phần sủng ái, hỏi: “Làm sao vậy? Vừa rồi không phải ta đã làm theo ý nàng, thả hắn đi sao? Tại sao lại tức giận như thế!”

Vừa nói vừa mặc kệ nàng nguyện ý hay không, trực tiếp đến cạnh nàng, lôi ghế đến sát nàng rồi ngồi xuống, vừa kéo vừa ôm nàng đặt lên đùi hắn.

Văn Thanh đỏ mặt, tại sao hắn cứ hờ chút là giở những chiêu thức mập mờ này chứ, trừng mắt nhìn hắn, ba phần xấu hổ bảy phần buồn bực: “Ta

ngồi ghế là được rồi!”

Vừa nói vừa giãy dựa muốn đứng lên, Phượng Cô duỗi tay ra, ôm cứng nàng: “Ngồi ghế làm sao thoải mái bằng ta ôm nàng chứ!”

Khi nói chuyện, đầu hấn nhẹ nhàng tựa vào một bên mặt nàng, hơi thở nóng bỏng phả lên mặt nàng, một bên tai nàng đỏ nhừ lên.

“Ta cảm thấy ngồi ghế cũng đủ thoải mái rồi!” Nàng nhẹ nhàng nói, muốn tỉnh táo một chút, nhưng làm thế nào cũng không tỉnh táo hơn được, hơi thở ấm áp không ngừng thổi vào tai trêu trọc từng dây thần kinh của nàng.

“Thật sao...” Hấn mập mờ hỏi bên tai nàng, đôi môi nóng bỏng, giống như chú ý lại giống như lơ đãng ...khẽ chạm vành tai nàng, làm nàng run rẩy một cách vô thức.

Văn Thanh thật sự là chịu không được sự dụ dỗ này, mãnh liệt cố gắng một lần, đứng thẳng lên.

Bả vai đập mạnh vào cằm Phượng Cô.

‘Phanh’ một tiếng.

Phượng Cô đau đến mày cũng nhíu lại: “Thanh nhi, nàng muốn cắn của ta sao!”

Văn Thanh không ngờ mình lại phản ứng mạnh thế, còn làm cằm hấn bị thương, vì vậy đưa tay ra, gương mặt tràn đầy sự áy náy: “Xin lỗi, ta không cố ý -, rất đau sao?”

Vừa nói vừa đưa bàn tay trắng như tuyết nhẹ nhàng xoa cằm cho hấn, nhìn bộ dạng đau đến nhe răng của hấn, hình như hấn thật sự rất đau.

“Người không sao chứ?” Nàng có chút xấu hổ hỏi, đều do bản thân quá mức thô lỗ, nếu làm hấn bị thương thì không hay chút nào.

Phượng Cô lắc đầu, đôi phượng nhãn nhìn thẳng vào Văn Thanh, không chớp mắt, trong mắt dần dần dâng lên sự nóng bỏng.

Văn Thanh chợt thấy có chút không đúng, vừa nhấc đầu, liền bắt gặp ánh mắt đầy dự vọng của hấn, trong lúc nhất thời, cảm thấy vô thức, không biết phải phản ứng như thế nào.

Nàng hiểu ánh mắt này đại biểu cho cái gì.

Nhưng nàng vẫn tỉnh táo, trước khi rõ ràng mọi chuyện, nàng không được phát sinh bất cứ quan hệ gì với hấn.

Rốt cuộc quan hệ giữa nàng và hấn là gì?

Vấn đề này vô cùng quan trọng.

Nàng chậm rãi rời tay ra, hai tay của hấn lập tức lôi kéo, – thanh âm trầm thấp hơi khàn khàn nỉ non: “Thanh nhi...”

Mặt Văn Thanh biến sắc, hơi quay mặt sang một bên, nói với vẻ không tự nhiên: “Người đã nói, sẽ chờ một ngày ta nguyện ý.”

Đây là khi nàng tỉnh lại, hấn đáp ứng nàng -, chỉ cần nàng không muốn, hấn không thể bắt buộc nàng làm bất cứ chuyện gì.

Coi như bọn họ thật là vợ chồng, chỉ cần nàng không nhớ lại chuyện trước kia, chỉ cần nàng không muốn, hấn cũng không thể hiếp bức nàng làm bất cứ...chuyện vợ chồng thân mật gì.

Yêu cầu này, mặc dù có hơi quá mức.

Nhưng trong sự mơ hồ, nàng đối với chuyện nam nữ cảm thấy sợ hãi tận tâm can. Hơn nữa, đối với hấn, nàng thật sự là chưa từng có chút tình ý nào, thậm chí, còn có một cảm giác phức tạp quấy phá tình cảm của nàng và hấn, dường như trong đó có hận.

Cho nên, nàng vô phương thân nhiên đón nhận hấn.

Nhẹ nhàng kéo cánh tay hấn ra, chậm rãi ngồi xuống một bên.

Dục hỏa trong lòng Phượng Cô dần dần tắt ngóm, mang theo sự ân hận, lại thâm sâu bất đắc dĩ cúi đầu, nhìn nàng chậm rãi kéo tay hấn ra, trái tim hấn như bị muôn ngàn mũi dao lăm trè mà không có cách nào chống cự. Nhưng hấn không đành lòng để nàng hờn giận, hấn biết, có lẽ bất cứ...thứ gì cũng có thể dùng bạo lực để cướp đoạt, chỉ có tình yêu của nàng, không thể giành được bằng cường quyền.

Có lẽ sẽ rất khó, nhưng mặc kệ khó đến đâu, hấn cũng sẽ không lùi bước.

Bởi vì nàng, có phải trả giá thế nào, hấn cũng vui vẻ chịu đựng.

Đến khi ngẩng đầu lên, lại hồi phục vẻ mặt đẹp mắt, cười nói: “Đúng, ta đáp ứng nàng, chỉ cần là chuyện nàng không muốn làm, ta sẽ không miễn cưỡng nàng.”

“Cám ơn.” Văn Thanh cười một tiếng, trong lòng cảm kích hấn có thể dễ dàng tha thứ cho hành vi của nàng –, mặc dù hấn cực kỳ bức bối, nhưng vẫn không dùng bạo lực đối xử với nàng.

Chuyện này đối với nam nhân, lại có thể là phu quân của nàng mà nói, quả là rất khó làm được.

“Vợ chồng với nhau, không cần nói cám ơn -.” Phượng Cô cười nói.

Tay hẳn, vươn ra.

Nắm ngón tay thon dài, cầm năm ngón tay nhỏ và dài của nàng, đan vào tay nàng, được nắm tay nàng, ít nhất trong lòng hẳn cũng có chút thỏa mãn -.

“Vậy vợ chồng với nhau, có thể nói chuyện thẳng thắn không?” Sau khi nghe xong lời của hẳn, Văn Thanh nhẹ nhàng hỏi, đôi mắt trong veo như nước nhìn hẳn, không gợn sóng, không tạp chất.

Đối với những câu nói của Ngân Diện, nàng quả thật có lưu tâm

Tuy hiện tại ở đây cái gì cũng tốt, Phượng Cô đối nàng cực kỳ ôn nhu thể thiết, nhưng nàng không thích cuộc sống không minh bạch, mơ mơ hồ hồ không chút rõ ràng.

Nghe được lời của nàng, trong mắt Phượng Cô hiện lên một tia sáng, rồi sau đó, nhẹ nhàng nói: “Vợ chồng với nhau, đích thực phải nói chuyện thẳng thắn.” Nhưng mà, có đôi khi, lừa gạt vì ý tốt, chỉ cần vì hạnh phúc, vẫn có thể chấp nhận -, trong lòng hẳn, thầm bổ sung về sau.

“Đúng vậy, thế nên, phu quân không thể lừa gạt ra, ta chỉ muốn hỏi một câu, lời Ngân Diện nói khi này, có phải thật hay không? Quan hệ của chúng ta, không phải vợ chồng, mà ta, cũng không phải Văn Thanh, là hoa khôi Tình Thiên của Tuyết Linh Các.”

Hẳn trước kia, khi đối mặt với thương buôn khác, dù có nói dối, cũng không ngại nhìn thẳng vào mắt người kia, không bao giờ để lộ sự lo sợ, trấn nhược thái sơn, làm cho người ta không biết lời hẳn nói là thật hay giả. Ngược lại đối với lời nói dối vừa rồi lại tạo nên một khí thế trấn áp cục diện này

Đúng lúc nhìn Văn Thanh, hẳn phát hiện, nhìn đôi mắt trong veo của nàng, hẳn đúng là vô phương mở miệng gạt người.

Buông tay nàng ra, hắn tao nhã lấy hai cái chén, rót đầy hai chén cho hắn và Văn Thanh.

Nước trà xanh biếc, âm thầm phản chiếu đôi mắt không hối hận của hắn.

Rót trà xong, hắn chậm rãi nói: “Nàng tin ta hay là tin hắn?”

Nghe được câu hỏi của hắn, Văn Thanh dừng một chút, nên tin Phượng Cô hay là tin Ngân Điện?

Đáp án này, có lẽ, trong lòng nàng đã rõ ràng, nhưng nàng biết, lúc này không thể nói ra, vì vậy chỉ nói: “Ta không phải không tin phu quân, chẳng qua, Ngân Điện nói cũng có chút hợp lý, trong lòng ta khó tránh tồn tại khúc mắc, ta chỉ muốn biết rốt cuộc là chuyện như thế nào.”

Phượng Cô không trả lời nàng, đột nhiên đứng lên, đi tới bàn trang điểm.

Văn Thanh không rõ hắn định làm gì, vì vậy chỉ mở to mắt nhìn hắn, hắn quay đầu lại, duỗi tay ra: “Đi theo ta.”

“Ân.” Nàng hơi kéo tà váy, đưa tay cho hắn, để hắn dẫn nàng tới trước bàn trang điểm.

Hắn đặt nàng ngồi trước gương đồng, tay chậm rãi đặt lên vai nàng, đôi mắt hắn nhìn chăm chú vào gương mặt trong gương của nàng.

Văn Thanh bị hắn làm cho khó hiểu, nghi hoặc nhìn hắn hỏi: “Làm sao vậy?”

“Nàng có từng cảm thấy gương mặt này không tự nhiên?” Hắn hỏi.

Văn Thanh vươn tay ra nhẹ nhàng sờ lên mặt, xác thật, khuôn mặt này, nàng cảm giác thấy không tự nhiên, cảm thấy... cảm thấy, đầu óc nàng chợt lóe lên.

Nàng vẫn cảm thấy khuôn mặt này giống như thêm một lớp, hoàn toàn không có xúc giác, không giống da thịt bình thường, nhưng...

Nhưng nàng cũng từng thử lấy tay kéo, vẫn có sự liên kết -, thực sự không thể tách ra được.

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Nàng ngẩng đầu, nhìn gương mặt tuần tú trong gương, cũng đang hỏi mà không dùng đến từ ngữ nào.

Phượng Cô nhìn đôi mắt trong veo như suối của nàng, nhẹ nhàng cười một tiếng, vô cùng dịu dàng, ngón trỏ thô ráp nhẹ nhàng xoa tròn lên làn da trắng của Văn Thanh một cách rất mập mờ.

Tại Văn Thanh đỏ ửng lên, lại không biết mở miệng như thế nào, chỉ cảm thấy động tác của hã vô cùng lỗ mãng, nhưng nếu hã thật sự là phu quân của nàng, thì hã hoàn toàn có quyền làm thế, chỉ có điều giờ phút này chưa thể xác minh chuyện đó có phải thật hay không, hơn nữa trong lòng nàng, đối với động tác của hã -, luôn có chút ý thức phản cảm.

Chuyện đó luôn làm nàng mâu thuẫn không thôi -.

“Hiện tại cảm thấy có điều không đúng không?” Hã không tin, một làn da, bị một tầng da giả đè lên, lại vẫn duy trì được xúc giác như da thật!

Văn Thanh rốt cục hiểu ý tứ của hã, hóa ra không phải hã làm điều lỗ mãng với nàng, mà là nàng đã suy nghĩ quá nhiều, vì vậy nghiêm túc trở lại, nhẹ nhàng gạt đầu: “Đúng thế, ta vẫn luôn cảm thấy, mặt của ta như có một lớp gì chồng lên, khi sờ không có cảm giác. Nhưng nếu nói là có lớp gì đó chồng lên thì cũng không hợp lý, không thể bóc được cái gì ra, hơn nữa, mỗi ngày rửa mặt, cũng không thấy có gì dị thường.”

Sau khi Phượng Cô nghe xong, trong lòng âm thầm cười một tiếng, hẳn biết mà, dù cho thuật dịch dung có cao siêu tới đâu, cũng không có khả năng tạo ra xúc giác.

Nhìn cây ngọc trâm nàng đang dùng để cài tóc, tay của hắn nhẹ nhàng rút ra, mái tóc dài buông xõa xuống, ba nghìn sợi tóc, mang theo ba nghìn tình ý, phủ lên y phục màu trắng.

Tóc của nàng, sợi mảnh, mềm mại, dài mượt, đen như mực, trơn như tơ, sáng như trù, làm cho người ta chỉ muốn vuốt mãi không nỡ rời ra, có mùi sen nhàn nhạt, lượn lờ trong không gian, trong mũi của hắn, toàn là mùi sen thơm.

“A” Văn Thanh không ngờ hắn làm thế, nhẹ nhàng cả kinh, tay xoa tóc, bị hắn giữ lại.

Phượng Cô cầm cây trâm, trên phần da gần tai nàng, nhẹ nhàng chạm một cái, đúng là có một vết rách mở ra, nhưng lại không có giọt máu nào chảy xuống.

Văn Thanh giật mình xoa miệng vết thương, điều đó cho thấy rất rõ ràng, trên mặt của nàng, có thêm một tầng da: “Thế này, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Vì sao trên mặt ta lại thêm một tầng da, mà đây là thứ da gì? Vì sao tầy không được, kéo không ra?”

Phượng Cô cũng lắc đầu, thở dài: “Trước mắt ta cũng không biết là thêm tầng da gì, đều tại ta! Lúc ấy không bảo vệ nàng cho tốt, để nàng rơi vào tay kẻ xấu, lại lưu lạc đến thế này!”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Người nói cho ta đi!” Nhìn hắn thở dài khó xử, Văn Thanh kéo tay hắn, vội vàng hỏi han.

Phượng Cô nhìn nàng, vẻ mặt không biết nói gì.

Người ta nói, muốn giải thích một lời nói dối phải dùng thêm vô số lời nói dối khác -, đúng là không sai -, hử lúc này -, đã vào thế cười lên lưng hổ, nếu không gạt nàng, chỉ sợ khúc mắc trong lòng nàng không có cách nào biến mất.

Hạ quyết tâm đi! Phượng Cô.

Những năm gần đây, hử đã học cách nhẫn tâm từ lâu, lúc này tại sao còn mềm lòng chứ?

Mặc dù hử gạt nàng, nhưng hử thật lòng yêu nàng -, ... lý do này, thế là đủ rồi, dù cho tương lai nàng có biết sự thật, hử cũng không hối hận -.

Vì vậy không do dự nữa: “Nàng từng là tài nữ nổi danh của Vân Quốc, cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú không gì không giỏi, còn có giọng nói rất hay, tiếng hát động lòng người. Khoảng một tháng trước, có một ngày, nàng cùng tỷ nữ đi chợ mua đồ, rồi sau đó một mực không về. Ta sai hạ nhân đi tìm, nhưng lục tung Chiến Thành, cũng không thấy tung tích của nàng, mãi đến mười ngày trước, ta nghe người ta nói Tuyết Linh Các có một nghệ nhân mới tới, chẳng những quốc sắc thiên hương, còn có giọng hát vô cùng thánh thót, cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú không gì không giỏi, lúc ấy chỉ nghĩ là nhất thời may mắn, muốn đi xem, có lẽ là ông trời cũng thương cho ta, lần đầu tiên nhìn thấy nghệ nhân đó, ta liền biết là nàng, bởi vì vô luận nàng có biến đổi thế nào, đôi mắt của nàng vẫn trong suốt sáng ngời không thấy đáy, còn có giọng nói thánh thót của nàng, những thứ đó đều không thể thay đổi, nhưng tầng da giả này của nàng không thể tẩy đi được, ta đã thử qua không ít biện pháp, nhưng vẫn vô dụng, rơi vào đường cùng, ta chỉ có thể đưa nàng về Phượng Vũ Cửu Thiên. Ta quyết không thể nhìn nàng ở ngoài chịu khi dễ -!”

“Thì ra là thế, như vậy Ngân Diện đó, hử là người của Tuyết Linh Các sao?” Nàng nhẹ nhàng hỏi. Phượng Cô nói xong sắc mặt không thay đổi, hơn nữa đôi mắt tràn ngập ưu thương, hử không gạt người -.

Nhưng nàng mơ hồ cảm thấy có điều gì đó không đúng, ít nhất, theo quan sát của nàng, Ngân Điện cũng không phải người xấu -.

Trong lòng Phượng Cô mặc dù không thích Ngân Điện, nhưng hẳn nhìn ra được, ấn tượng Văn Thanh dành cho Ngân Điện không tệ, có lẽ trước đây Ngân Điện luôn một mực đối tốt với nàng

Nếu lúc này nói Ngân Điện là kẻ hại nàng, chỉ sợ nàng sẽ không tin tưởng, vì vậy hẳn chỉ nói: ” Ngân Điện không phải người của Tuyết Linh Các, thân phận của hẳn chỉ là một sát thủ giang hồ, sợ là Tuyết Linh Các nhìn trúng nàng, cho nên một mực muốn bắt nàng vào Tuyết Linh Các.”

“Thì ra là thế.” Văn Thanh gật đầu, Phượng Cô nói -, hợp tình hợp lý, không có chỗ nào bất ổn, cũng không có vẻ đang gạt người.

“Vậy nàng nghĩ là gì!” Phượng Cô cười một tiếng, nhẹ nhàng xoa bóp mũi nàng: “Ta đối Thanh nhi là chân tâm thật ý, sau này Thanh nhi sẽ rõ.”

Đối với chuyện trước kia, hẳn tình nguyện để nàng mất kí ức đó cả đời

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 117: Nợ Máu.

Thất Thân Làm Thiếp

Mọi chuyện nhìn qua thì có vẻ tốt đẹp, nhưng trong lòng Văn Thanh cảm giác vô cùng bất an, dường như có rất nhiều chuyện, không phải như thế -.

Nhưng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nàng cũng không biết, bởi vì kí ức đã mất nàng không thể nhớ lại, nhưng đôi lúc vẫn có những hình ảnh mơ hồ hiện lên trước mắt, hết lần này tới lần khác nàng vẫn chẳng thể nắm bắt.

Ngừng đàn, khẽ thở dài, tâm bất bình, ý bất chí, (tâm không bình lặng, không điều khiển được suy nghĩ) làm sao mà đánh đàn được?

Tỳ nữ đứng bên thấy thế hỏi: “Phu nhân làm sao vậy? Hình như tâm tình của người không tốt.”

“Ta ra ngoài đi dạo một chút, người đừng đi theo.” Văn Thanh lạnh lùng nói, phải ngăn cản nha đầu kia đi theo nàng, nàng nhất định phải nghĩ biện pháp để rõ ràng tất cả, nếu không, cứ để tâm sự trong lòng, nàng vô phương bình tĩnh -.

“Nhưng Gia hạ lệnh cho nô tỳ lúc nào cũng phải đi theo hầu hạ phu nhân...” dưới ánh mắt lạnh như băng của Văn Thanh Thanh, nô tỳ dần nhỏ giọng.

Văn Thanh thấy thế mới nói: “Ta chỉ ra ngoài hóng mát một chút, ngày nào cũng ở trong này, rất bức bối.”

” Để nô tỳ bồi người đi dạo?” Tiểu nha đầu vẫn muốn cố gắng, Văn Thanh chỉ lạnh lùng thốt lên: “Ta muốn đi một mình, không muốn có bất cứ ai quấy rầy. Người không cần lo lắng, ám vệ trong Phượng Vũ Cửu Thiên rất đông đảo, ta sẽ không gặp chuyện bất trắc gì -.”

Vừa nói vừa kéo tà váy, đi ra ngoài cửa.

Phượng Vũ Cửu Thiên ngoài bốn đại viện, còn có một hậu viện, là chỗ ở của hạ nhân, bốn đại viện thì hoàn toàn không tầm thường chút nào.

Muốn ra khỏi Nam Phượng Viên, phải đi qua rất nhiều hành lang và vườn trong suốt nửa canh giờ, nàng vẫn một mực không giảm tốc độ.

Bên trong Phượng Vũ Cửu Thiên cực kỳ an tĩnh -, nghe nói là do con người Phượng Cô không thích ồn ào, cho nên người hầu nào cũng nhớ kỹ bốn chữ đi nhẹ nói khẽ, tất cả thị vệ, đều trốn trong chỗ tối -, cả sơn trang, nhìn qua thì không nhiều người lắm.

Nhưng chỉ cần có chuyện, sẽ xuất hiện không dưới ngàn người!

Ra khỏi Nam Phượng Viên, Văn Thanh đi một mạch về hướng tây. Nàng đã lén nghe ngóng, Phượng Cô ở Đông Phượng Viên, Tây Phượng Viên là chỗ ở của đại phu nhân và một nữ tử gọi là Mộ Dung phu nhân.

Đi qua một đoạn đường dài, cuối cùng cũng thấy biển tên Tây Phượng Viên.

Văn Thanh rút từ trong áo ra một khăn lụa, nhẹ nhàng lau mồ hôi trên thái dương, chỉnh lại vạt áo xong xuôi, lúc này mới nhẹ nhàng đi vào, mama canh cửa đa nghi nhìn nàng, hỏi: “Vị cô nương này là?”

Câu hỏi này thật kỳ quái, khiến lòng Văn Thanh không khỏi nghi hoặc một cách nghiêm trọng, nếu nàng là Nhị phu nhân của Phượng Vũ Cửu Thiên, tại sao người hầu lại không nhận ra nàng.

Tay vỗ vỗ lên mặt, chắc là chuyện nàng dịch dung, Phượng Cô vẫn chưa nói với ai?

Chắc là như vậy -.

Vì vậy không suy nghĩ nhiều, chỉ khẽ cười nói: “Vị... ma ma này, ta muốn gặp Phượng Đại phu nhân, không biết có thể không?”

Ma ma nhìn nàng một chút, quần áo đẹp đẽ, khí chất cao nhã, mặt mũi khuynh thành, chắc không phải nhân vật bình thường, hơn nữa có thể đi lại trong Phượng Vũ Cửu Thiên làm sao có thể là kẻ tầm thường.

Vì vậy mama nhẹ nhàng gật đầu: “Thỉnh cô nương chờ một chút, tiểu nhân đi bẩm báo.”

Văn Thanh gật đầu: “Làm phiền ma ma.”

Vì vậy đứng ở cửa, tranh thủ vuốt lại tóc, may là đi trong bóng râm, vẫn tính là mát mẻ, nếu không, chờ đến lúc đến được đây, chắc nàng đã hóa thành tằm trong mồ hôi.

Không lâu sau, đã thấy ma ma kia trở về, cười nói: “Cô nương, phu nhân cho mời.”

Nàng gật đầu, đi vào theo ma ma.

Tây Phượng Viên không được như Nam Phượng Viên, ít nhất theo những gì nàng nhìn thấy thì không to bằng.

Có lẽ là do sở thích cá nhân!

Tây Phương Lâu, ra vẻ rất bông bột khoa trương, một vườn trồng đầy hoa, hơn nữa tất cả đều là kỳ hoa dị thảo, nhưng dưới ánh mặt trời chói chang, muôn hồng nghìn tía -, càng nhìn càng thấy chói mắt. Hơn nữa màu sắc và giống hoa sắp xếp một cách lộn xộn, chả theo một ý đồ nghệ thuật nào.

Đi vào phòng trong, càng làm người nhìn hoa mắt hơn.

Bàn ghế mạ vàng, rèm ngọc, những bình hoa mẫu đơn đỏ rực bên cửa sổ, đỏ chói cả phòng.

Bên trong phòng có hai người đang ngồi, nhìn qua thì rất giống, nhưng đến khi nhìn tỉ mỉ, thì thấy khác rất nhiều, trong đó có một người mà mấy chữ cực kỳ mỹ lệ, quốc sắc thiên hương cũng không đủ để hình dung sự xinh đẹp của nàng, hơn nữa trên mặt nàng luôn duy trì nụ cười dịu dàng, thoát nhìn, cực kỳ hiền tuệ mà tốt đẹp.

Nàng, nhìn qua thấy vô cùng quen thuộc, nhưng nhất thời lại không nghĩ ra là ai. Cô ta đối với nàng dĩ nhiên có hận ý, như cuồng ma muốn lao ra ngoài.

Loại hận ý này, làm trái tim nàng cũng bị dọa đến phát đau, dường như có chuyện gì đó, dần dần sinh động, dần dần rõ ràng lên. Nàng còn đang muốn tập trung suy nghĩ, đã thấy người nọ lên tiếng chào, cắt đứt luồng suy nghĩ của nàng: “Tình Thiên cô nương, sao người lại tới đây, ta vẫn luôn nhớ người, vốn định đi thăm người, nhưng bọn họ nói người bị thương cần an dưỡng, cho nên không dám đi quấy rầy người, hôm nay đã cảm thấy khá nhiều chưa?”

“Ân, ta khá rồi.” Văn Thanh gật đầu cười một tiếng: “Nhưng ta bị mất trí nhớ, đối với chuyện lúc trước, hoàn toàn không nhớ gì cả.”

Chu Nguyệt Nhi vừa nghe thế, sắc mặt đột nhiên trở nên vô cùng kinh ngạc, ân cần hỏi han: “Tình Thiên muội muội, rốt cuộc đã xảy ra chuyện

gì! Tại sao có thể như vậy chứ?”

Nhưng trong mắt Văn Thanh, chỉ nhìn thấy tràn ngập giả dối, bởi vì trong mắt cô ta, tuy có vẻ kinh ngạc, nhưng chẳng có nửa điểm quan tâm.

“Ta cũng không rõ ràng lắm đã xảy ra chuyện gì.” Nàng hơi áy náy nói, sau đó nói với Chu Nguyệt Nhi: “Không biết phải xưng hô với tỷ tỷ như thế nào?”

Nghe được lời của nàng, lúc này Chu Nguyệt Nhi mới cười nói: “Người xem, người vừa nói đã quên chuyện trước kia, ta không suy nghĩ nhiều, quên mất là người không nhớ ra ta, ta gọi là Chu Nguyệt Nhi, là biểu tỷ của Phượng đại phu nhân.”

Cô ta không muốn nói ra chuyện mình là thê tử của Mộ Dung Kiềm.

“Nguyên lai là Nguyệt nhi tỷ tỷ, còn có Phượng phu nhân, Tình Thiên có lẽ.” Hơi nghiêng người thi lễ, lại thấy Chu Nguyệt Nhi cực kỳ ôn nhu mà nhiệt tình.

Chu Nhu Nhi, thì hoàn toàn không như thế, chỉ thấy vẻ mặt Nhu Nhi tối tăm, hai mắt nhìn nàng chăm chú, dường như nàng là kẻ địch của cô ta vậy.

Cũng khó trách, cô ta coi nàng là tình địch cũng không có gì sai trái -.

Chu Nguyệt Nhi đỡ nàng đứng lên: “Muội muội không cần đa lễ, thân thể người tốt chưa?”

Đối với Chu Nhu Nhi – lạnh lùng vô lễ, Văn Thanh không nói gì, chỉ nhẹ nhàng đứng thẳng lên, cười cười đáp lời Chu Nguyệt Nhi: “Đa tạ tỷ tỷ quan tâm, bệnh của ta đã không còn đáng ngại.”

“Vậy là tốt rồi, ngồi xuống nghỉ ngơi đi! Nhìn muội mồ hôi đầy người kìa, tại sao không ngồi kiệu mà tới?”

“Ngồi một chỗ rất buồn bức, vì vậy muốn đi dạo một chút, không ngờ lại đến đây.” Văn Thanh cười một tiếng, nhẹ nhàng nói. Ngồi kiệu sao, nàng cũng không dám nghĩ, Phượng Cô không chịu cho nàng ra ngoài, ai dám nâng kiệu cho nàng chứ.

“Nguyên lai là như vậy sao!” Chu Nguyệt Nhi – đảo mắt, rồi sau đó lại nói: “Chuyện trước đây không nhớ gì nữa sao?”

“Đúng vậy.” Văn Thanh cười nói.

Chu Nhu Nhi ngồi cạnh đột nhiên cười lạnh: “Mặc kệ có nhớ hay không cũng như nhau cả thôi -, coi như người không nhớ rõ, cũng không thay đổi được người là xuất thân thanh lâu –!”

Nghe cô ta nói với giọng trào phúng, Văn Thanh đưa mắt nhìn, ánh mắt bình tĩnh không thấy nửa phần tức giận, nàng xác thật không tức giận -, việc gì nàng phải tức giận với một người không được giáo dưỡng.

“Phu nhân nói những lời này ta thật sự không hiểu, phu nhân muốn nói thì cứ nói thẳng ra, trước đây ta là ai, ta hoàn toàn không nhớ.” Văn Thanh nhẹ nhàng nói.

Chu Nguyệt Nhi kéo tay nàng, ra vẻ thân thiết nói: “Không có chuyện gì đâu-, thân là nữ tử, có rất nhiều chuyện cũng không phải bản thân nguyện ý -, ai muốn bán mình trong thanh lâu chứ? Hơn nữa, người cũng chỉ là bán nghệ không bán thân, không cần suy nghĩ nhiều quá.”

Nàng đã bao giờ suy nghĩ nhiều quá? Văn Thanh cảm thấy nực cười, không biết vì sao, nghe Chu Nguyệt Nhi khuyên giải, nàng chỉ cảm thấy tức cười, không thấy giống khuyên giải, mà là bới móc thì có.

Bất quá, nàng không có ý định nói những điều đang nghĩ trong lòng ra, ít nhất, hiện tại không phải lúc-, nàng còn muốn thăm dò chuyện trước kia.

Vì vậy không để ý, nhẹ nhàng kéo tay Chu Nguyệt Nhi, yếu điệu hỏi han: “Nguyệt nhi tỷ tỷ, có thể kể cho ta chuyện trước kia không?”

Chu Nguyệt Nhi gật đầu, không chút giấu diếm kể chuyện trước kia.

Văn Thanh nghe cô ta kể, so với chuyện Phượng Cô nói thì không có chút sai lệch nào, đương nhiên, chỉ có điều chuyện Phượng Cô nói kỳ thật nàng là Nhị phu nhân Thượng Quan Văn Thanh thì lại vô phương kiểm chứng.

Vì vậy sau khi nghe Chu Nguyệt Nhi nói xong, Văn Thanh chỉ cười một tiếng: “Nguyên lai là như thế, nguyên lai cuộc sống của ta trước kia đúng là như thế!”

Nói xong làm bộ giống như nhớ ra cái gì: “Tỷ tỷ, ta nghe nói Phượng gia hình như có 2 phu nhân, nàng ấy đâu? Ta muốn đi bái phỏng nàng, miễn cho người ta nói ta không lễ phép, tới đã lâu như vậy, bệnh cũng đã tốt lên, nhưng không đi chào được một tiếng.”

Chu Nguyệt Nhi vừa nghe, sắc mặt liền đại biến, người vốn luôn hứng thú là Chu Nhu Nhi cũng biến sắc, rồi sau đó Chu Nguyệt Nhi nói luôn: “Không cần thiết, bởi vì cho dù muội muội muốn đi, cũng đi không được, Phượng nhị phu nhân đã qua đời!”

“Qua đời? Nàng còn trẻ mà, tại sao lại qua đời?” Văn Thanh cố tình không biết kinh ngạc hỏi.

Sắc mặt Chu Nguyệt Nhi thiếu tự nhiên đến mức không thể thiếu tự nhiên hơn, ngôn ngữ cũng có chút né tránh, dường như đối với chuyện này không muốn nói thêm: “Nàng chết oan, đã hơn một tháng. Còn nguyên nhân gì, người đừng hỏi nữa, có một số việc, biết thì càng đau lòng.”

“Ân.” Mặc dù Chu Nguyệt Nhi không nói cụ thể, nhưng ăn khớp với thời gian trong câu chuyện của Phượng Cô, xem ra, bản thân đã suy nghĩ

quá nhiều.

Đúng lúc này, có nô tỳ bước vào bẩm báo: “Phu nhân, Gia tới.”

“Phu quân tới?!” Chu Nhu Nhi vừa nghe, gương mặt tối tăm liền toả sáng, dáng vẻ mừng như điên mà còn kèm thêm khẩn trương cùng bối rối, vội vàng đứng dậy chỉnh trang áo xống tóc tai.

Chu Nguyệt Nhi, cũng đổi sang gương mặt tươi đẹp, mặc dù không kích động như Chu Nhu Nhi, nhưng Văn Thanh cũng miễn cảm phát hiện, cô ta hoàn toàn không giấu được sự vui mừng trong đáy mắt.

Văn Thanh có chút không hiểu, nhìn phản ứng của hai người, dường như Phượng Cô không thường tới đây, nếu không, hai người làm sao lại có thể mừng muốn phát điên thế?

Hắn tới không biết có trách mắng gì nàng không?

Thật đúng là không may, mới ra ngoài một lần, đã đụng phải hắn. Nàng nào có biết, Phượng Cô đang xử lý công việc, nghe nói nàng đột nhiên tới Tây Phượng Viên, mới khẩn cấp đến đây

Đang còn nghĩ phải làm như thế nào, Phượng Cô đã bước dài đi vào.

Không thềm liếc Chu Nguyệt Nhi cùng Chu Nhu Nhi lấy một cái, hắn trực tiếp đi tới trước mặt Văn Thanh, tuần nhan xanh mét, dường như cực kỳ không hài lòng: “Không phải ta đã nói nàng đừng chạy loạn sao? Tại sao lại tới đây?”

“Ta ngồi một chỗ thấy buồn bực, muốn đi dạo giải sầu, người đừng tức giận, lần sau ta nhất định sẽ chờ người đồng ý mới đi.” Chờ hắn đồng ý, hình như là không có khả năng, nhưng nếu không nói thế, hắn nhất định càng thêm tức giận -. Không phải nàng sợ hắn, mà là vì nàng biết hắn chân tâm thật ý quan tâm nàng

Nàng không phải một người vô tâm vô phế, hăn quan tâm, nàng nhìn thấy, cả đáy lòng cũng cảm nhận được.

“Theo ta trở về đi thôi!” Vừa nói Phượng Cô vừa kéo tay Văn Thanh, muốn đưa nàng đi.

Chu Nhu Nhi ở phía sau đứng lên, nhẹ giọng nói: “Phu quân, người đã lâu như vậy chưa từng đến xem Nhu nhi, có thể ngồi thêm một lát không?”

Đôi mắt trong veo như nước cầu xin, đầm đìa đáng yêu, làm cho ai cũng phải thương tiếc.

Đừng nói là Phượng Cô, Văn Thanh cùng là nữ nhân, nhìn bộ dạng ai oán thương cảm của Nhu Nhi, cũng có chút không đành lòng, Văn Thanh nghĩ Phượng Cô nhất định sẽ đáp ứng.

Nào ngờ hăn lạnh lùng trả lời: “Ta còn có việc.”

Bốn chữ ngắn ngủi, sắc bén như tên, làm sắc mặt Chu Nhu Nhi đại biến, Nhu Nhi đột nhiên xông lên trước, kéo áo Phượng Cô, đôi mắt ầng ậc nước nhìn Phượng Cô chăm chú, nước mắt đã bắt đầu tuôn xuống: “Phu quân, Nhu nhi đã làm sai cái gì, tại sao người lại lạnh nhạt với Nhu nhi như thế? Người cứ nói ra đi, Nhu nhi nhất định sửa mà-.”

“Người đã làm sai chuyện gì, nếu như còn cần người khác nói cho người hay, vậy là người chưa ý thức được sai lầm của mình, ta có nói cũng có ý nghĩa gì?!” Sắc mặt Phượng Cô lạnh lùng, nói xong lại muốn đi.

Chu Nhu Nhi vẫn lôi kéo vạt áo của hăn không tha.

May mà Phượng Cô không phải loại người quá ác độc, nàng đã lo lắng hăn sẽ tát cho Nhu Nhi một cái, ý nghĩ này làm Văn Thanh cũng sợ đến giật cả mình.

Vì sao nàng lại cảm giác được một cái cái tát hung hăng không lưu tình của Phượng Cô thối qua chứ?

Nàng vẫn nhớ từ khi nàng tỉnh lại, Phượng Cô trước mặt nàng, luôn biểu hiện cực kỳ ôn nhu -, hôm qua hẳn đối xử với Ngân Diện thế, cũng chỉ vì Ngân Diện là địch nhân thôi.

Tại sao nàng luôn cho rằng hẳn là một người tàn bạo?

Sự nghi hoặc trong lòng càng nhiều.

Văn Thanh đưa mắt nhìn Phượng Cô, lại nhìn Chu Nhu Nhi, không nói gì thêm, dường như không có gì để nói -.

Chợt thấy Chu Nhu Nhi khóc lóc kể lể: “Nhu nhi không làm gì sai! Nhu nhi cũng là người bị hại! Phu quân trách ta, vậy còn hài tử chết từ trong bụng mẹ của ta thì sao? Đứa bé vô tội! Ta không làm gì sai, ta chỉ bắt nàng một mạng đền một mạng mà thôi! Cái chết của nàng, không liên quan đến ta, không liên quan đến ta!”

Nghe thấy cô ta nói ‘hài tử chết từ trong bụng mẹ’, không có lý do -, trái tim Văn Thanh đột nhiên đau xót, như bị người khác bóp cổ, đau đến không hô hấp được.

Sắc mặt trắng bệch, trong đầu chỉ có sự hỗn loạn, có cái gì đó đang từ từ hiện hình, nàng đột nhiên rút tay ra khỏi tay Phượng Cô, hai tay ôm đầu, ngồi bệt xuống, nước mắt tuôn rơi, quả nhiên là đau vô cùng!

Trong đầu nàng hiện lên một hình ảnh ngắt quãng, mang theo một mảnh máu tanh, cô gái kia là ai, nữ tử thanh tú nằm trên giường đá là ai, váy nàng bị nhuộm đỏ màu máu, như từng đóa hoa đang nở rộ, nhiều máu tanh quá, rất dọa người, nét mặt nữ tử thống khổ, như khắc sâu vào tận đáy lòng nàng.

“Đau! ...” Nàng kêu to. Tại sao... Tại sao hình ảnh kia lại khiến nàng lo lắng như thế, sự thống khổ, phảng phất như biến nàng thành cô gái ấy.

“Nàng làm sao vậy, Thanh nhi?” Phượng Cô thấy Văn Thanh đột nhiên khóc lên, sợ hãi vội vàng ngồi xuống hỏi thăm nàng, mặt nàng tràn ngập sự thống khổ, từng giọt lệ như trân châu, làm hắt đau lòng không thôi.

“Ta không biết... Ta không biết... Đầu của ta rất đau ...” Văn Thanh lắc đầu liên tục: “Tại sao, tại sao ta không thể nhớ nổi chuyện trước kia, cô gái kia là ai, tại sao vấy nàng lại dính đầy máu? Tại sao? Tại sao? Tại sao ta không nhớ ra cái gì!”

“Không muốn nghĩ thì đừng nghĩ nữa, không có việc gì -, đừng nghĩ nữa sẽ không đau!” Phượng Cô ôm nàng vào trong lòng, thanh âm ôn nhu như nước, nhẹ nhàng dỗ dành.

Rồi sau đó quay người lại, nói với Hoàng Kỳ: “Chuẩn bị kiệu.”

Nhìn Hoàng Kỳ vội vàng đi chuẩn bị kiệu, hắt bết Văn Thanh lên, ôm chặt vào ngực, bước dài ra ngoài.

Chu Nhu Nhi nhìn bọn họ đi ra ngoài, nước mắt ngừng rơi, trong mắt nồng nặc hận ý, đột nhiên xoay người nói với Chu Nguyệt Nhi: “Xem ra, ... Tình Thiên này rất lợi hại, giả vờ rất giống, có điều nếu cô ta muốn đấu với ta thì còn quá non!”

Chu Nguyệt Nhi cũng nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, không mở miệng nói gì, có lẽ vừa rồi có chút hỗn loạn, người khác không chú ý, nhưng cô ta nghe thấy rất rõ ràng, Phượng Cô gọi “Thanh nhi”, không phải “Tình nhi”.

Rốt cuộc là vì tình thế cấp bách mà gọi sai, hay còn có lí do gì khác?

Nguyệt Nhi cong môi cười một nụ cười gian trá, đến khi quay về phía Chu Nhu Nhi, đã kịp hồi phục bộ dạng ôn nhu: “Nàng căn bản không có tư

cách đấu với tiểu muội.”

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 118: Đau Lòng.

Thất Thân Làm Thiếp

Bên trong kiệu, Văn Thanh ngồi yên trên đùi Phượng Cô, hai tay ôm đầu, mồ hôi vã ra đầm đìa, hô hấp gấp gáp, chuyện trong đầu như muốn vỡ tung òa ra, nhưng không thể nào ra nổi, nàng cố gắng nhớ bao nhiêu thì lại càng khiến hình ảnh nhạt nhòa đi bấy nhiêu, càng lúc càng đau đầu dữ dội.

“Đừng suy nghĩ nữa... Đừng... suy nghĩ nữa... biết không?” Phượng Cô nghe nàng rên rỉ thống khổ, mồ hôi đầm đìa từng giọt, lòng hẫng đau như có kim châm.

Hắn không nghĩ tới, thuốc kia sẽ làm Văn Thanh đau đớn như thế, sớm biết như vậy, hắn sẽ không bao giờ cho nàng uống thứ thuốc kia.

Hắn hối hận! Thật sự hối hận.

“Tại sao ta lại không nhớ ra! Đầu đau quá” Văn Thanh rên rỉ, âm thanh khó nhọc, càng làm cho Phượng Cô đau lòng.

Hắn đem nàng ôm chặt trong lòng, nặng nề lên tiếng, mang theo sự nức nở: “Ngoan, ... đừng suy nghĩ nữa, đã mời đại phu rồi, sẽ nhanh giải trừ được nỗi thống khổ này.”

Văn Thanh cảm thấy trên mu bàn tay có điểm ấm áp, là... nước mắt, nàng đau khổ quay đầu lại nhìn, thấy ... hắn không kịp lau những giọt nước mắt trên mi.

Đôi môi tái nhợt của nàng yếu ớt nở nụ cười: “Tại sao người lại khóc?”

“Nói bậy! Ai khóc! Ta thấy nàng như thế, tay dính lệ ở mặt nàng, sau đó không để ý bị dây lên mặt thôi!” Hắc nói, tuấn nhan hiện lên một mảng ửng đỏ.

Tuấn nhan hắc, vô cùng mất tự nhiên.

Phượng Cô hắc, tại sao lại chật vật như thế chứ! Tại sao mỗi lần đụng với nàng, hắc đều lâm vào tình trạng này chứ!

“Ha ha...” nàng yếu ớt cười một tiếng, nhẹ nhẹ giọng, như cánh hoa cúc lay trong gió mùa thu.

Phượng Cô thấy vậy, trên mặt càng sâu nảo, nhưng hắc cảm nhận thấy, mặt nàng đã chuyển biến rất nhiều, tựa hồ không còn thống khổ nữa.

Hắc hiểu, nếu nàng chuyển suy nghĩ sang những thứ khác, không dùng sức tập trung suy nghĩ nữa thì đầu sẽ không bị đau. Vì vậy, giận dữ hung tợn nói: “Nàng vẫn còn muốn cười ah, sao dám nói ta khóc chứ, ta đường đường là Phượng Gia của Phượng Vũ Cửu Thiên, minh chủ võ lâm, há là loại tiểu nam nhân dễ rơi lệ sao!”

“Ta... không có cười người mà...” nàng nhợt nhạt nói... “Ta thật sự không có cười người mà...”

“Không cười nữa, nếu còn cười nữa, đừng trách ta!” Phượng Cô trừng mắt, mang theo sự uy hiếp.

Nàng ngoan ngoãn trên đôi môi, gật đầu đáp lại, nhưng đầu nàng vẫn đau khôn tả, quần lấy nàng không tha, tay nàng, bấu chặt vào nhau để chống lại cơn đau.

Nàng không muốn làm hắc lo lắng quá mức!

Nhìn nàng bầu chặt đôi tay chống chọi với nỗi đau, tim hẫng, đau đớn khó chịu, khẽ cầm lấy tay nàng, đặt lên đôi môi mình.

Đôi môi lạnh giá, nhẹ cất lời: “Thật xin lỗi...” mỗi lời nặng tựa ngàn cân.

“Vì sao nói như vậy...?” nàng hỏi, ánh mắt kiên nghị nhìn hẫng, không biết sao hẫng lại nói thế đây?

Hẫng, có chỗ nào phải xin lỗi nàng sao?

Hẫng cũng không có mở lời nữa, chỉ dùng sức ôm chặt nàng trong lòng, đầu đặt trên bả vai nàng, miệng thấp giọng hỏi han: “Nàng hận ta đi, khi nàng khôi phục trí nhớ, nàng sẽ hận ta...”

Hẫng quyết định, sẽ để nàng nhanh chóng khôi phục trí nhớ, hẫng không thể nhìn nàng hai ba ngày lại phát tác đau đầu như thế, như vậy, việc bị nàng hận còn không sánh được với nỗi đau trong lòng hẫng.

“Người nói cái gì?” tựa hồ nghe những lời Phượng Cô nói, nhưng nàng không hiểu, lại hỏi lại: “Người nói cái gì?”

Phượng Cô lạnh mặt đi, sau đó nói: “Không có gì, đầu nàng còn đau không?”

“Ân, ta có thể chịu được...” Văn Thanh nhẹ nhàng nói, cơn đau đầu chưa hề có dấu hiệu giảm đi, nhưng nhìn bộ dạng đau lòng của hẫng, nàng chỉ có thể cố nén ở trong lòng.

Phượng Cô một tay bế nàng, một tay nhẹ nhàng điểm vào huyệt ngũ của nàng, sau đó ôm nàng vào lòng, xoay sở tạo một vị trí thoải mái để nàng an tâm ngủ.

Sắc mặt nàng dần dần hồi lại nhiều phần, mày cũng không còn nhăn lại nữa.

Hắn nhẹ nhàng cúi đầu, hôn lên đôi mắt nhắm lệ kia, yên lặng rồi nói một câu: “Thật xin lỗi.”

....

Nam Phương Viện lúc này đã có lão thần y chờ ở đó, người này ngoài năm mươi, râu tóc đã bạc trắng, nhưng nhìn rất dẻo dai, thoạt nhìn đã biết là người chính trực.

Kiệu vừa dừng lại, Phượng Cô bế Văn Thanh đi vào trong phòng, sau đó mới chậm rãi đi ra ngoài phòng, nhìn lão đại phu, sắc mặt một mảnh xanh mét, gào thét: “Thuốc này rốt cục là như thế nào, tại sao lại làm nàng thống khổ như thế.”

Lão đại phu không hề sợ hãi, chậm rãi cất mấy thứ đồ ở hòm thuốc, thấy hắn hỏi, chậm rãi ngẩng đầu, cười nói: “Phượng Gia, lão lúc đầu đưa thuốc cho ngươi, có nói không để được nàng gặp bất cứ sự kích thích nào, nhất là những người, những sự vật trước kia, không để nàng nghe được, nhìn được, bởi vì... những điều này sẽ gọi lên trí nhớ trong tiềm thức của nàng. Thuốc này có nhiều mặt, nếu nàng gặp kích thích, những chuyện trước kia nàng không nhớ ra, mà cố gắng nhớ, kiên trì nghĩ, như vậy lại càng đau đớn dữ dội, nghiêm trọng hơn.”

“Nhưng ngươi không nói rằng sẽ nghiêm trọng tới mức này, khiến nàng thống khổ như thế!” trên mặt Phượng Cô cuồng phong nổi lên, thô bạo phẫn nộ, một tay nắm chặt vai lão y.

Lão y quát lớn: “Ta nói Phượng Gia a! Sự đau đớn kia, ta không ngờ tới được. Bởi cô nương này ý chí quá! Nếu nàng liều mạng như thế, không có cách nào hết.”

“Tại sao uống thuốc này rồi nàng lại có thể mơ hồ nhớ tới chuyện trước kia chứ! Có phải là thuốc của người không thể quên được phải không!”
Phượng Cô tức giận quát, trên mặt thập phần lo lắng.

Lời này nói ra quả thực đụng đến sĩ diện của lão y, hắn thấy có người nói y thuật của hắn không tốt, vì vậy mếu máo: “Người không được nói vậy, y thuật của ta không hề kém, sao lại không mất được trí nhớ chứ!”

“Không được, nàng vẫn thường xuyên nhớ đến những chuyện đã từng xảy ra.” Hắn cố ý công kích.

“Ta đã nói qua, muốn khống chế một người không phải việc dễ dàng, mỗi người có một tâm ý riêng, vị cô nương này chắc là trước kia đã trải qua chuyện gì rất đau lòng, cho nên chỉ cần chạm nhẹ vào một sự việc cũng khiến nàng mơ hồ nhìn ra điều gì đó. Nếu như nói nàng là người bình tĩnh, nhưng cả đời nàng cũng sẽ không thể nhớ ra được chuyện cũ, chớ nói rằng là vì đó mà đau đầu.” Lão y chậm rãi nói, đôi mắt chăm chú nhìn Phượng Cô.

“Không có thuốc gì ngăn được sao?” Hắn lo lắng hỏi han, trong lòng không khỏi lo lắng.

Lão y cười một tiếng, chậm rãi cười nói, sau đó kiên định như sắt nói: “Không có.”

Phượng Cô trừng mắt nói: “Nói như vậy, người ... thần y vô dụng.”

“Phượng Gia, người đừng đả kích lão, loại chuyện này, ta cũng đã giải thích nhiều lần rồi, cùng lắm thì ta cho người một đơn thuốc, mỗi lần nàng phát bệnh, cho nàng uống, sẽ giảm được đau đớn, được không?”

“Thuốc mà có ba phần là thuốc độc ư! Người muốn nàng chết hay sao? Đây là chuyện cả đời a, nếu nàng cứ 2, 3 ngày lại phải uống thuốc đau đầu,

không phải so với chết còn thảm hơn sao!” Phượng Cô hung tợn nói, hỏa khí phun trào, đủ để thiêu đốt hoa viên.

Hắn thở phì phò, suy nghĩ mãi, mới đưa ra quyết định: “Người hãy giải chứng mất trí nhớ cho nàng đi!” Khiến nàng hận hắn, nhưng nàng trở lại bình thường, hắn chấp nhận.

Hắn sẽ chậm rãi để chờ đợi nàng đón nhận hắn.

Hắn còn có thời gian cả đời mà, hắn không tin, không thể khiến tâm nàng rung động.

“Không được! Gia!” Hoàng Kỳ vừa nghe toàn thân kinh sợ, chuyện này nàng hiểu rõ, nếu để Văn Thanh khôi phục trí nhớ, người bị tổn thương nhất, chính là Gia.

Nàng không thể nhìn thấy Gia bị tổn thương được.

“Khi nào người lại lắm miệng như thế!” Phượng Cô trợn mắt nhìn nàng.

“Gia, nô tỳ cầu người, xin người thứ tội cho nô tỳ lắm lời, nhưng nô tỳ không thể không nói, không thể làm như thế được, nếu để nàng khôi phục lại trí nhớ, chỉ sợ rằng, so với trước kia, nàng sẽ hận Gia gấp bội phần, Gia, tạm thời xin hãy để như vậy, để đến một ngày nàng tiếp nhận Gia, yêu Gia, Gia hãy để nàng nhớ lại, chẳng phải là vẹn đôi đường sao.” Hoàng Kỳ quỳ trên mặt đất, nhất nhất nói một mạch, từng chữ từng chữ như dao cứa vào lòng nàng, những lời này... đều là vì nam nhân trước mắt kia.

Trong cuộc đời mình, nàng chỉ có mình hắn, chỉ có hắn mới khiến nàng có niềm tin nơi cuộc sống.

Nàng không dám nghĩ, có một ngày lọt được vào mắt xanh của Gia, nàng càng không dám nghĩ tới sẽ là nữ nhân của Gia, nàng chỉ hy vọng, cả đời này có thể đi theo Gia, đó là thỏa nguyện lớn nhất.

Nàng nhìn ra được Thượng Quan Văn Thanh là nữ tử không tệ, mà Gia cũng đã bắt đầu động lòng với nàng, liền hi vọng Gia không còn đơn độc một mình nữa.

“Hoàng Kỳ cô nương... chủ ý này cũng không tệ! Phượng Gia, ta nghĩ cũng rất tốt.” Lão y sau khi nghe xong cũng đồng ý.

Phượng Cô trong lòng phân vân do dự, chủ ý này cũng tốt, nhưng thấy Văn Thanh thống khổ như vậy, hẳn thật sự không thể chịu nổi, không thể dụi lại. Dùng dao đâm hẳn cũng không thể đau như lúc này.

“Phượng Gia, ta về điều chế thuốc, người cho vị cô nương kia uống mỗi ngày, nhưng không được để nàng gặp hay nhớ lại bất kỳ sự việc gì xưa kia, không được dùng thuốc, phải uống mỗi ngày, nếu không uống, bệnh tình sẽ càng trầm trọng, như vậy có thể khiến Gia và cô nương kia hạnh phúc viên mãn, Phượng Gia thấy tốt không?” Lão y thấy hẳn có vẻ do dự, liền mở lời. Phượng Cô đã đáp ứng ông ta, mời ông ta ở lại sơn trang chế thuốc, hơn nữa còn cung cấp dược liệu và trang bị cho ông ta một phòng chế thuốc vô điều kiện, nếu việc này không hoàn thành, theo tính tình Phượng Cô mà nói, không lột da ông ta rồi quăng ra khỏi sơn trang thì thật là khó tin.

Phượng Cô lúc này mới gật đầu: “Được, tạm thời tin lời người, chỉ cần nàng không phát bệnh nữa, sẽ làm theo người nói.”

“Dạ, Phượng Gia, lão về chế thuốc.” lão y vừa nói vừa lui ra ngoài.

Sau giờ ngộ, khí trời rất nóng, Văn Thanh thấy bức bối, lúc này mới chậm rãi tỉnh, vừa mở mắt, đã thấy một tuấn nhan trước mặt mình.

Trên mặt nàng yếu ớt cười, kêu: “Phu quân!”

Hắn hài lòng cười rồi sau đó nói: “Nàng tỉnh rồi.”

“Ân” Văn Thanh cười đáp. Mới nhớ ra nguyên nhân nàng ngủ, trên mặt lại nhú lại, nàng tựa hồ nghĩ chuyện gì, chuyện như sắp nổi lên khỏi mặt nước nhưng vừa tỉnh lại, sao lại quên hết thế này?

Hồ nghi nhìn phía Phượng Cô, lại thấy Phượng Cô cầm một chén canh đi tới, mặt ôn nhu như nước: “Nào, ta đã cho người làm món canh hạt sen ướp lạnh, vẫn đang ủ lạnh đây, người tỉnh rồi, ăn nào.”

Văn Thanh liếc nhìn mặt bàn, mặc dù nàng không nhìn thấy băng ướp lạnh, nhưng nhìn chén không ngừng phát ra hàn khí cũng hiểu được hẳn vất vả như thế nào.

Trong lòng vô cùng ấm áp, nếu không có tâm, làm sao biết nàng thức dậy là nóng nhiệt không chịu nổi, cần nhất, là một chén canh sen ướp lạnh chứ?

Không nghĩ tới hẳn lại yêu chiều thế thiếp thế.

Lại nghe hẳn nhẹ nhàng múc một thìa, rồi đưa đến trước mặt nàng: “Uống một chút! Thử xem mùi vị thế nào?”

Mặt Văn Thanh vẫn tái nhợt nhưng đã bắt đầu đỏ ửng, hẳn ôn nhu như vậy, khiến nàng không biết nghe theo ai. Kỳ thật, sau khi tỉnh dậy, nàng đã cảm thấy có ổn hơn, đầu không đau nữa, tinh thần cũng thoải mái, tựa như chỉ ngủ một giấc thông thường.

Nàng khẽ cười, thở ra mùi đàn hương, uống một chút, trên mặt lộ ra nụ cười hạnh phúc: “Vị rất ngon, ngọt không quá mức, hương không quá nồng, vẫn còn dư vị nhàn nhạt của hương sen, thật mát dịu, xua đi cái nóng của mùa hè.”

“Thật sao?” Phượng Cô có chút hoài nghi, hẳn trước giờ không thích đồ ngọt, cảm giác vị ngọt đó chỉ có nữ tử mới thích.

“Ân, thật sự là rất ngon, người nếm thử đi.” Văn Thanh nhìn hần hoài nghi, cười nói. Xem ra, hần rất ít ăn đồ ngọt, cho nên không biết canh hạt sen lạnh này ngon thế nào: “Hạt sen chẳng những ngon, mà lại có vị cam bình, bổ dưỡng, ngày thường uống sẽ hữu ích cho thân thể, mà hạt sen làm canh hạt sen là mỹ vị nhất.”

Nghe nàng nói xong, hần cũng thử uống một chút, mặc dù vị ngọt này hần không quen, nhưng xem ra không tệ, hơn nữa lại giải khát, nhiệt khí trên người tán đi không ít.

Mà Văn Thanh, nhìn hần cầm chiếc thìa nàng vừa uống qua đưa lên môi uống, không phải vì trời quá nóng hay không mà trên mặt phát nhiệt, tràn ra toàn thân.

Nhưng, Phượng Cô như không biết, cười gian một tiếng, lại xúc đưa cho Văn Thanh, Văn Thanh trên mặt đỏ ửng, cắn môi, thấy hần hoàn toàn tự nhiên, chính mình lại xấu hổ thế. Vì vậy há miệng, uống ngay xuống.

Phượng Cô thấy nàng uống xong, lại tự mình uống một hớp, hai người cùng uống, nhanh chóng hết, bát liền thấy đầy, hần có chút do dự.

Xoay người, hạ lệnh người hầu mang tới một chén nữa.

Quay đầu lại nhìn mặt Văn Thanh hơi đỏ, cười nói: “Hạt sen này thật không tệ, nhìn sắc mặt người tốt hơn nhiều rồi.”

Văn Thanh bị hần nói, trên mặt lại càng ửng đỏ, nàng đỏ mặt không phải là vì chén canh kia mà là vì hành động của hần, hần tự nhiên theo sát nàng, lại còn nói nàng khí sắc tốt vì bát canh hạt sen.

Thế gian này có nhiều điều kỳ diệu thế ư!

Nàng thật có chút dở khóc dở cười.

Nàng không thể giải thích, nhưng lại không cách nào mở miệng.

Hắn nhìn nàng, hai má hồng hây hây, có cả phần xấu hổ, đột nhiên cổ họng căng thẳng, mắt nóng rực nhìn nàng.

Văn Thanh quay mắt nhìn, phát hiện ánh mắt nóng như lửa của hắn, chưa kịp làm gì đã bị hắn chế ngự.

Đôi môi nóng rực đặt trên môi nàng.

Mới đầu nàng nhẹ nhàng mà phản ứng, sau đó, hai đôi môi như quần chặt thành một khối, Văn Thanh chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng, hay là do trời quá nóng, người như mất đi phản ứng.

Nụ hôn của hắn ngày càng điêu luyện, lưỡi kia đưa vào miệng nàng dò xét, thấy nàng không có phản ứng gì liền lấn tới, đưa vào khiêu khích miệng nàng hơn, dần dần nàng có cảm giác nóng rực, sau đó, nàng cùng hắn hòa quyện, quần lấy nhau.

Văn Thanh không chịu được sự khiêu khích của hắn, sớm mất đi lý trí, bất lực đón nhận, sau đó chậm rãi để hai tay lên vai hắn như một lẽ tự nhiên.

Thân thể nàng có chút run rẩy, không hiểu cảm giác gì trong người, đột nhiên, thoáng qua mắt nhìn thấy một đôi mắt phượng, không hiểu tại sao trong lòng đột nhiên sợ hãi, mãnh liệt đẩy hắn ra. (Theo Kún hiểu, là 2 vị này, không nhầm mắt.... ôi!!!

Đem cả người đẩy hắn ra, sau khi đẩy, bản thân cảm thấy có chút thô lỗ.

Phượng Cô nhìn vẻ mặt phức tạp của nàng, trên mặt hiện rõ sự đau đớn, nàng không có chút động tâm nào sao?

Hắn đã cố gắng như thế, mà nàng, lúc này không còn trí nhớ, cũng không hề đón nhận hắn.

Văn Thanh cảm thấy có chút thất thố, không biết nói thế nào cho phải, miệng mấp máy không nên lời, chính nàng không hiểu, tại sao vừa nhìn đôi mắt kia, trong lòng vô cùng sợ hãi, cuồng bạo đẩy hắn ra.

Nàng cúi đầu, không nói nên lời.

Hắn nặng nề thở dài, nghĩ muốn nổi giận, nhưng hắn làm sao có tư cách nổi giận? Chỉ có thể nặng nề thở dài, sau đó kéo tay nàng: “Đừng nghĩ quá nhiều, là do ta vội vàng, chúng ta còn có thời gian mà, đủ để nàng đón nhận ta.”

Lời của hắn có tâm tình trong đó.

Nhưng lúc này nàng không thể nghĩ hết, chỉ áy náy gật đầu.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 119: Bí Mật Dần Dần Hé Mở.

Thất Thân Làm Thiếp

Nếu như nói không có gì là ngoài ý muốn, có lẽ nàng và hản chính là minh chứng cho câu đó.

Hản đối với nàng, thật sự là cực kỳ sủng ái, cưng chiều đến mức mà giả dụ có chết ngay lập tức cũng coi như sống vậy là quá đủ, chẳng luyến tiếc gì nữa.

Một ngày nọ, nàng nói thích ngắm tịnh đế liên hoa (một loài sen tên tịnh đế, là loài sen một gốc hai cành, khi mọc lên thì hai bông liền nhau), kết quả, đến ngày hôm sau, trong ao của Nam Phượng Viên, hoa sen đổi hết thành tịnh đế liên hoa, hơn nữa còn đúng kỳ hoa nở rộ, giống như một đôi nam nữ khinh vũ trong ao.

Tịnh đế liên hoa

Một ngày khác, trong lúc vô tình nàng nhắc tới chuyện tiết trời quá nóng, quần áo dính vào người có chút không thoải mái, kết quả là sáng hôm sau tỉnh dậy, vừa đẩy cửa sổ, đã thấy hai máy xay gió cực lớn đang thổi, cơn gió mát lành nhẹ nhàng khoan khoái, lại có mùi sen nhàn nhạt, đến khi nhìn kỹ mới thấy, trước máy xay gió là một khối băng cực lớn, hơn nữa trong khối băng còn có không ít hoa sen, vì vậy, mới có gió mát mang mùi sen.

Nàng nghĩ, tình yêu hẳn dành cho nàng, nàng hoàn toàn cảm nhận được-, còn cảm động rất nhiều, nhưng lại không thể hiểu rõ cuộc bản thân mình bị sao, vô phương đón nhận hẳn, trong lòng luôn có chút để ý, vô phương thân nhiên đón nhận tất cả.

Tình cảnh đó, khiến nàng cực kỳ áy náy.

“Làm sao vậy? Nàng nghĩ muốn cái gì! Da mặt nhăn hết rồi! Làm vậy không tốt, sẽ tạo thành nếp nhăn!” Phượng Cô ở bên cạnh khẽ đưa tay chạm lên mi tâm của nàng, ôn nhu như nước, thân mật khẳng khít.

Ngón tay của hẳn có vài phần thô ráp, quanh năm luyện công, làm tay hẳn có vài vết chai, bất quá không làm người khác thấy khó chịu, ngược lại còn cảm thấy vô cùng thoải mái, bởi vì động tác dịu dàng như vậy, đủ để người ta chết chìm.

“Ta chỉ đang nghĩ, rốt cuộc bản thân đã xảy ra chuyện gì?” Văn Thanh khẽ nói, chuyện trước đây nàng hoàn toàn không nhớ gì, cho nên không thể làm rõ ràng, bản thân tại sao lại cứ một mực bài xích nam nhân này.

“Xảy ra chuyện gì là sao?” Phượng Cô cười khẽ hỏi lại, cặp...phượng nhãn tà mị, lúc này cũng ẩn ý đưa tình.

“Trong trái tim ta, vì sao luôn vô phương đón nhận người.” Văn Thanh nhìn thẳng vào mắt hẳn, nhẹ nhàng nói, hy vọng có thể tìm được đáp án từ trên người hẳn.

Phượng Cô nhẹ nhàng ôm nàng vào trong lòng, tựa cằm lên đầu nàng, nghe nàng thở nhẹ nhẹ, ánh mắt chỉ càn thống khổ.

Trong tim của hẳn, đau đớn không lời nào tả được.

Nàng vô phương đón nhận hẳn, chẳng qua chỉ bởi trước kia, đối với nàng đã tạo thành tổn thương quá sâu sắc, thế cho nên nàng mới vô phương

quên hết chuyện đã qua, hấn hận bản thân, tất cả lỗi lầm đều do một tay hấn tạo thành.

Ngón tay cắm chặt vào lòng bàn tay từ lúc nào không biết.

Ngọn lửa hừng hực, khiến cả người muốn bốc cháy.

Đến khi Văn Thanh cảm thấy hấn khác thường, thì lòng bàn tay hấn đã có những giọt máu lã chả chảy xuống không ngừng.

Bị dọa cho hoảng sợ, Văn Thanh cầm lấy tay của hấn, kinh hô: “Người làm sao vậy! Sao lại thành thế này?”

Văn Thanh vừa nói vừa tháo ti quyên trên người, băng bó cho hấn, ti quyên trắng như tuyết vừa chạm vào đã nhiễm màu máu, có thể thấy vết thương rất sâu.

Phượng Cô, vẫn như chưa hề hay biết, chỉ có đôi mắt ngưng tụ nỗi thống khổ trong lòng.

“Ta có lỗi với nàng!” Hấn thống khổ nói, thanh âm kia ám trầm khàn khàn, như tiếng gầm của mãnh thú bị thương, thống khổ đậm đặc, đâm thẳng vào trái tim người nghe.

Nàng nhẹ nhàng cầm cổ tay của hấn, phản chiếu trong đồng tử của hấn là ánh mắt quan tâm của nàng, nàng nhẹ nhàng nói: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Người cứ nói đi ra, chúng ta có thể cùng giải quyết, người cứ kìm nén trong lòng như thế, chỉ khiến không ai quên được thôi.”

“Không có gì hay để nói hết.” Phượng Cô nghe câu hỏi của nàng xong, vẻ mặt thống khổ, không chịu nói ra.

Hấn chỉ sợ, một khi hấn nói ra, sự ấm áp hạnh phúc mà khó khăn lắm mới có giữa hai bọn họ sẽ chẳng còn lại chút gì nữa, cho nên, cho dù thống

khổ, cho dù tương lai có phải hối hận, hăn vẫn sẽ không nói ra.

Nhìn hăn quyết không nói một lời, Văn Thanh chán nản, mấy ngày qua, mặc dù thoát nhìn hăn cực kỳ thư thái, nhưng Văn Thanh vẫn cảm nhận được, sâu trong nội tâm hăn có sự đau đớn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao hăn nhất định thế nào cũng không chịu nói? Bọn họ đã phát sinh chuyện gì, chẳng lẽ thật sự không thể nói ra sao? Chẳng lẽ hăn thật sự đã làm chuyện gì khiến nàng vô cùng phẫn hận sao?

Nhưng là chuyện gì, mới có thể khiến nàng vô cùng phẫn hận?

Hăn không phải loại người... tàn bạo vô lương, mặc dù, có đôi khi hăn cực kỳ vô tình, nhưng đáy lòng hăn vẫn có sự mềm yếu -, như vậy hăn không phải người xấu -.

“Người là không tin vào bản thân mình, hay là người không tin ta đủ khí lượng để tha thứ cho những chuyện trước kia?” Văn Thanh bình tĩnh hỏi han, trong mắt tràn ngập thương cảm, hăn vì sao nhất định phải mất lòng tin ở chính hăn và nàng như thế?

“Thanh nhi, nàng cho ta thêm chút thời gian! Chỉ cần thời điểm thích hợp, nàng sẽ biết tất cả -.” Hăn kéo nàng, dùng sức, dường như muốn cả hai hòa làm một.

Hăn, không thể mất nàng một lần nữa -.

Cho nên, chỉ có thể một mực đối gạt, đến một ngày nào đó, khi lòng của nàng, đã có hăn, sẽ là lúc bọn họ thừa nhận chuyện trước kia.

“Thời điểm thích hợp? Khi nào mới là lúc thời điểm thích hợp?” Lời của hăn, khiến nàng không rõ, chẳng lẽ chuyện trước kia giữa nàng và hăn thật sự khó nói ra như vậy sao?

Nàng muốn nhìn gương mặt của hắn, muốn từ trên mặt của hắn tìm ra chút gì đó, nhưng hắn ôm nàng quá nhanh, nhanh đến mức nàng muốn tránh cũng khó.

Rốt cuộc là hắn bị sao vậy, tại sao chứ?

“Đến lúc cần phải nói cho nàng, ta đương nhiên sẽ nói cho nàng nghe, nàng đừng hỏi nữa, có được không?” Phượng Cô buồn bã nói, áp lực của thanh âm đó, khiến nàng không thể hỏi được nữa. Có lẽ, hắn thật sự có điều khó xử!

Tay nàng ngừng giãy dụa, để mặc hắn ôm nàng vào trong ngực.

Đột nhiên phát hiện, hắn, vẫn luôn sống những tháng ngày đau khổ.

“Ta không ... hỏi nữa, đến khi người nguyện ý nói cho ta nghe, ta sẽ nghe.” Văn Thanh thản nhiên khẽ nói.

“Cám ơn.” Phượng Cô nặng nề nói. Lần này, là lần đầu tiên hắn nói cảm ơn trong suốt bốn năm qua, hắn đã rất lâu chưa nói hai chữ này.

Bởi vì, trên đời này, không có ai đối tốt với hắn, tốt đến mức hắn có thể nói cảm ơn.

“Không phải người đã từng nói, vợ chồng với nhau không cần nói cảm ơn sao? Tại sao lại quên rồi!” Văn Thanh nhẹ nhàng cười một tiếng, khẽ hỏi han, ngữ khí có chút vui vẻ.

Chỉ để hắn bớt u sầu thôi.

Nhìn bộ dạng thống khổ áp lực của hắn, nàng cũng không chịu nổi, cả Nam Phượng Viên như bị hắn làm buồn bã theo, khiến nàng sắp không thở được.

“Không giống nhau, lời cảm ơn của ta rất quý giá, muốn ta nói hai chữ này không dễ, nàng lúc nào cũng nói được, ý nghĩa không giống nhau.” Hãn ngẩng đầu, thống khổ trên mặt –tàn mát không ít, môi mỏng nhếch lên, khẽ cười nói.

Nàng không muốn làm cho hãn thống khổ, hãn cũng không muốn nàng vì hãn thống khổ mà lo lắng, vì vậy vẻ đau khổ giảm đi không ít, nhưng cơn đau trong lòng, chẳng lẽ nói biến mất là biến mất ngay được!

Nhưng nếu không thể có được sự tha thứ chân chính từ nàng, chỉ sợ có hết đời này, hãn cũng không thể hết đau -.

“Nói sao, chỉ cần là thành tâm, không phải đều giống nhau cả sao -, sao lại phân biệt quý giá hay không!” Nàng bấu môi với hãn, nhẹ nhàng nhìn phong cảnh xa xa, vườn của Nam Phượng Viên, là một rừng cây lê, bây giờ đang lúc hoa lê nở rộ, cánh hoa múa trong cơn gió, khi gió thổi qua, cánh hoa rơi xuống, như tuyết mùa đông tung bay, đẹp không sao tả xiết, còn có mùi hoa lê ngào ngạt trong không gian!

“Lời cảm ơn của ta, chỉ nói với một người duy nhất là Thanh nhi, tại sao lại không quý giá!” Hãn nói, không đổi giọng.

“Người thật đúng là ba hoa!” Văn Thanh mỉm cười trợn mắt nhìn hãn, nàng phát hiện Phượng Cô mặc dù nhìn qua thì tà mị bá đạo, nhưng đôi khi, sẽ biểu lộ tính tình như trẻ con -, như hãn lúc này đây, không giống tiểu hài tử thì giống cái gì.

“Tuy ta có ba hoa, nhưng cũng chỉ nói với Thanh nhi, người ngoài muốn thấy bộ dạng đấy của ta, là vạn năm cũng cầu không được -!” Hãn ngửa mặt lên, nói một cách hào hùng.

Bộ dạng của hãn buông thả phóng khoáng, nhưng lại ra vẻ rất quý giá.

Làm Văn Thanh phải bật cười, nàng chưa từng thấy ai cuồng ngạo như vậy! Hắn ba hoa cho nàng nghe mà như thể hắn để nàng chiêm tiện nghi vậy.

“Nàng không thấy thế sao?” Hắn thấy nàng bày ra vẻ mặt không tin, vì vậy hỏi, vẻ mặt thì mười phần đứng đắn, làm như thể hắn đang nói đạo lý gì đó to tát lắm vậy, không giống hắn bình thường chút nào.

Văn Thanh lắc đầu, mím môi, cố gắng nín cười, chỉ sợ bản thân không kiềm chế được lại bật cười thành chọc giận hắn, khẽ lắc đầu, nhẹ nhàng nói: “Đúng là vạn năm khó cầu!”

“Thế mới được, vậy nên nàng phải trân trọng! Nhất định phải nhớ kỹ ta đối với nàng rất tốt, không cần nhớ những chuyện ta từng thương tổn nàng trước kia ” hắn càng nói càng nhỏ giọng, trong thanh âm thêm vài phần thở dài.

Văn Thanh chỉ nghe được đoạn đầu, không nghe được đoạn sau, vì vậy ngẩng đầu, hỏi: “Người nói gì?”

Hắn nhướn mày: “Chưa nói cái gì, quên mất, ta tặng nàng lễ vật!”

“Lễ vật, là lễ vật gì?” Nàng chưa từng có dự vọng với bất cứ vật gì, đối với lễ vật, kỳ thật không có nhiều hăng hái lắm, nhưng nhìn vẻ mặt hưng phấn của hắn, nếu nàng tỏ vẻ không sao cả, thì quá lãnh đạm. Vì vậy thanh âm cũng tăng lên mấy tông.

“Nàng nhắm mắt lại.” Hắn nhẹ nhàng nói, cặp...phượng nhãn, thâm tình như biển sâu thăm thăm, làm cho người ta chỉ cần không chú ý sẽ chết chìm trong đó.

Văn Thanh có chút tò mò, nhưng vẫn nhắm mắt. Nàng không hiểu, rốt cuộc là lễ vật quý báu gì mà hắn phải thần bí như vậy

Nhìn nàng nhắm mắt lại, vẫn đang khẽ cười, trai tim Phượng Cô càng mềm yếu hơn, hần nghĩ hần đã hoàn toàn chết chìm trong sự dịu dàng của nàng, chỉ sợ cả đời này, không thể thoát được.

Nhưng?

Nàng có thể tha thứ cho hần sao?

Hần mặc dù rất tự tin, nhưng lại cũng không chắc chắn, tổn thương sâu sắc vậy, nàng từng hận hần như vậy, thế cho nên ngay cả khi mất trí nhớ, vẫn bài xích hần như vậy.

Hần lắc lắc đầu, như muốn quăng mấy ý nghĩ đó ra. Móc từ trong lòng ra một túi gấm, bên trong là một dây chuyền.

Dây thật ra cũng không có gì đặc biệt, dùng bạc tinh khiết chế tác, không đặc biệt quý giá, nhưng mặt dây chuyền lại làm người ta lóa cả mắt, lóng lánh như tuyết, trắng trẻo nõn nà, trong sắc trắng ẩn hiện sắc hồng, nhìn kỹ, đúng là đẹp như một đóa hoa sen thật, dưới ánh mặt trời, chất ngọc lóng lánh, lưu thủy tự hoa.

Văn Thanh chỉ cảm thấy trước ngực có chút lạnh, chậm rãi mở mắt ra, liền nhìn thấy đóa hoa bạch ngọc lóng lánh, hình hoa sen, lần đầu tiên nàng nhìn thấy hoa sen màu trắng, thật sự rất đẹp, nhìn gần mới thấy chính giữa có một điểm đỏ, là nụ hoa, bông hoa đang nở rộ, cực kỳ xinh đẹp.

Văn Thanh cười thật tươi, quay đầu nhìn hần, đang muốn nói cảm ơn.

Lại thấy hần xua tay: “Nếu muốn cảm ơn ta, chỉ cần hôn ta một cái thôi, nếu không muốn hôn thì thôi luôn cho xong, ngọc này là ta dùng trọng kim mua từ tay của thương nhân đến từ Thiên Sơn, thiên nhiên mà thành, độc nhất vô nhị, cũng là khối ngọc duy nhất xứng đáng với nàng.”

Mặt nàng ửng đỏ, nàng thật sự thích khối ngọc này -, tuy không phải tuyệt đối đẹp dễ quý giá, nhưng rất lóng lánh, làm cho lòng người say mê.

Nàng vươn người ra, ngay lúc hần còn chưa kịp phản ứng, đặt lên mặt hần một nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt nước, rồi sau đó lui trở về.

Phượng Cô đưa tay lên mặt, nhẹ nhàng đặt lên chỗ nàng vừa hôn, trong lòng, cảm giác hạnh phúc chột dâng lên.

Hóa ra hạnh phúc thật sự chỉ đơn giản như thế.

Vì sao từ trước tới giờ hần không hề hay biết điều này?

... ..

Ngồi lâu trong đình, tâm trí nàng cũng dần phiêu lãng

Nàng và Phượng Cô trước kia, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Vì sao hần nhất định không chịu nói cho nàng, vì sao hần không thể nói?

“Ngư nhi, người nói xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao hần nhất định không chịu nói ra chuyện trước kia, còn nói chờ đến thời điểm thích hợp, lúc nào mới là thời điểm thích hợp chứ? Hần không nói ra, lòng ta vô phương dờ đi sự phòng thủ vẫn dành để bài xích hần, ta cảm thấy, lúc này ta càng tiếp nhận hần, tương lai ta sẽ càng phải hối hận -, tại sao lại thế?” Văn Thanh cúi người thì thảo hỏi han con cá, nhưng con cá làm sao mà trả lời nàng được? Nó chỉ có thể ngẫu nhiên quấy mình một cái, rồi lại bơi ra.

“Thượng Quan Văn Thanh!” Đột nhiên, một thanh âm thanh thúy dịu dàng vang lên.

Nàng nhẹ nhàng quay đầu, thấy Chu Nguyệt nhi đứng ở đằng kia, quần áo màu phấn hồng, gương mặt khuynh thành ôn nhu vui vẻ, nhìn qua có vẻ

rất thân thiện dễ thương -.

Nhưng trong lòng Văn Thanh, thật ra chỉ có hận ý, nồng đậm như lửa, sắp sửa bốc khói (bạn Nhi cũng không hiểu T_T).

Văn Thanh không tự giác xiết chặt ti quỳên trong tay, rồi sau đó chậm rãi khôi phục sự trấn tĩnh, bày ra một nụ cười thản nhiên.

“Người cũng là Thượng Quan Văn Thanh.” Cô ta cũng cười một tiếng, bước đi nhẹ nhàng, thướt tha yêu kiều lướt đến.

“Đúng thì sao? Mà sai thì sao?” Văn Thanh ngẩng đầu nhìn cô ta, trong lòng tuy muốn cự tuyệt trả lời, nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh.

Nữ nhân này, chỉ cần liếc mắt, Văn Thanh liền biết cô ta không có thiện chí.

“Nếu đúng, chúng ta có chuyện đáng phải nói, nếu không, đương nhiên sẽ ít đi rất nhiều chuyện có thể nói?” Nét mặt cô ta tươi cười như hoa, trong điệu dáng lại có độc kiếm.

“Người biết Thượng Quan Văn Thanh?” Nàng hỏi, cô ta im lặng, nhưng lại đồng nghĩa với câu trả lời có.

Đối với chuyện của nàng trước kia, nàng thật là phi thường muốn biết, chuyện này đã hành hạ nàng rất lâu.

“Ta mặc dù không biết rõ ràng tất cả chuyện của Thượng Quan Văn Thanh, nhưng chuyện của Văn Thanh và Cô thì ta biết rất rõ.” Cô ta uyển chuyển nhu thuận cười một tiếng, thoát nhìn vô hại, nhưng thật ra ẩn chứa rất nhiều âm mưu.

“Ta có thể nghe một chút không?” Nàng hỏi.

“Đương nhiên, nếu người muốn nói ta có thể nói cho người nghe, chỉ có điều ” Chu Nguyệt nhi bày ra cái dáng vẻ muốn nói lại thôi.

“Chỉ có điều cái gì?” Văn Thanh không để ý tới sự giả vờ giả vịt của cô ta, chỉ tỉnh táo hỏi han. Nàng nhìn là biết Chu Nguyệt nhi này tới đây, chính là vì muốn nói cho nàng chuyện đã xảy ra giữa nàng và Phượng Cô trước kia, cho nên nàng không lo cô ta sẽ không nói! Nhưng nàng vẫn ác cảm với thái độ giả vờ này của cô ta.

“Chỉ có điều việc này, nếu Cô đã không muốn để người biết, nếu ta nói ra, chỉ sợ sẽ làm hấn giận, ta cũng không muốn hấn giận, chẳng ” Cô ta lại bắt đầu giờ trò ngập ngừng.

Văn Thanh thấy vậy cũng phiền, trực tiếp ngắt bài: “Người có chuyện thì cứ nói thẳng, không nên quanh co lòng vòng như thế, chuyện người nói hôm nay, ta sẽ không nói với bất kỳ ai khác, cái...này ta có thể cam đoan, người yên tâm được rồi.”

“Ân, ta đây an tâm.” Chu Nguyệt nhi cười một tiếng. Cô ta chỉ đang chờ có câu nói đây, vốn dĩ cô ta định để Chu Nhu Nhi tới, nhưng tiện nhân kia dạo gần đây quá thông minh, cho dù cô ta có nói gì, Nhu nhi cũng không chịu đi, thật sự là làm cô ta tức muốn chết.

Rơi vào đường cùng, cô ta không thể làm gì hơn là đích thân đi làm, gần đây cô ta đã thăm dò rõ ràng, Thượng Quan Văn Thanh mất trí nhớ thực sự không phải do bị thương ở đầu, mà là bị người ta cho uống thuốc mất trí nhớ, hơn nữa, dược lực của thứ thuốc đó cũng không được mạnh lắm, thế nên ngày đó Văn Thanh mới đau đầu đến vậy.

Thuốc của lão y đó, nghe nói là có thể chấn trụ trí nhớ -, nhưng phải uống hàng ngày, nếu không, sẽ bị trí nhớ hành hạ, thậm chí khôi phục trí nhớ.

“Có một số việc, chỉ một mình người mới có thể cảm nhận, nếu để người khác nói, sẽ thiếu đi rất nhiều tình cảm.” Chu Nguyệt nhi cười một tiếng nói, cô ta cũng không định nói hết với Thượng Quan Văn Thanh, bởi vì rất nhiều chuyện, nếu Văn Thanh không tự mình nhớ ra, lại dựa vào lời người khác nói -, chỉ sợ sẽ không đủ hận Phượng Cô, có lẽ còn có thể lựa chọn tha thứ hẳn.

Không thể để chuyện này xảy ra.

Nhưng nếu Văn Thanh tự mình nhớ ra thì lại khác biệt rất lớn.

“Ta không nhớ ra chuyện trước kia.” Văn Thanh bình tĩnh nói, nàng nghe ra Chu Nguyệt nhi có biện pháp giúp nàng khôi phục trí nhớ.

“Ta biết.” Chu Nguyệt nhi quyến rũ cười một tiếng, rồi sau đó chậm rãi nói: “Kỳ thật người muốn khôi phục trí nhớ cùng không phải việc khó.”

“Phải làm thế nào mới có thể khôi phục trí nhớ?” Nàng hỏi, bắt đầu không hiểu gì. Chu Nguyệt nhi nói muốn khôi phục trí nhớ không khó, nếu nàng mất trí nhớ là chuyện ngoài ý muốn, làm sao lại dễ khôi phục lại được, nếu có thể nhớ ra trong một sớm một chiều, chỉ có một khả năng, đó chính là nàng đã bị người khác cho uống thuốc mất trí nhớ.

Nhưng rốt cuộc là ai đã làm vậy?

Là Phượng Cô sao?

Tại sao hẳn lại phải làm thế?

Trong lòng nàng bắt đầu rối như tơ vò.

Nhưng vẻ mặt vẫn duy trì được sự trấn tĩnh tự nhiên. Nàng biết, trước mặt kẻ xấu không được buông lỏng bản thân.

“Không phải ngày nào người cũng uống thuốc sao? Nếu ngừng uống thuốc, người thử nói xem tình hình sẽ thế nào? Thuốc nào cũng có ba phần độc, chân lý này chưa bao giờ sai -.” Chu Nguyệt nhi nói xong, không đợi Văn Thanh nói gì, đã nhẹ nhàng rời đi.

Mục đích của cô ta đã hoàn thành, bằng sự thông minh của Văn Thanh, chắc chắn không khó trong việc đoán ra ý tứ của cô ta -.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 120: Tìm Lại Trí Nhớ.

Thất Thân Làm Thiếp

“Phu nhân, ngài uống thuốc đi.” Tỳ nữ bê bát thuốc đen ngòm, đưa cho Văn Thanh.

Văn Thanh nhìn bát thuốc, ngưng thần, dường như muốn nhìn xuyên thấu qua cái bát.

Thuốc này, không phải vì thân thể nàng không tốt, mà là vì xóa đi trí nhớ của nàng --?

Quả thật nàng không thể đón nhận sự thật đó.

Nàng rất muốn đối gạt bản thân Chu Nguyệt nhi đang nói láo, nhưng lòng nàng hiểu rất rõ, Chu Nguyệt nhi không giống đang nói láo -.

Phượng Cô, nếu thật sự là thế, ta và người biết nhìn mặt nhau thế nào?

“Phu nhân, ngài uống thuốc đi! Để nguội sẽ mất công dụng!” tỳ nữ thấy Văn Thanh có vẻ mặt cổ quái, chỉ nhìn bát thuốc chăm chú không biết đang suy nghĩ cái gì, thật là kỳ quái, vì vậy đành lên tiếng thúc giục.

“...Cứ để đó đi! Một chút nữa ta sẽ uống, người lui xuống trước đi!” Văn Thanh nói, trong thanh âm có vài phần ủ rũ.

Quá nhiều buồn bực mà lại chẳng thể tán bớt.

“Nhưng...” tỳ nữ khó xử nhìn Văn Thanh.

Văn Thanh lờm tỳ nữ một cái sắc như dao, nói: “Nhưng cái gì?!”

Nàng đột nhiên hiểu ra, cũng thấy có chút giận dữ, lúc này mới nhớ ra, vì sao mỗi lần nàng uống thuốc, tỳ nữ này đều nhìn nàng chăm chú -, lúc ấy nàng không cảm thấy gì, lúc này nhớ ra mới cảm thấy có điểm không hợp lý.

Chỉ có thể trách bản thân mất cảnh giác, dĩ nhiên không phát hiện ra điểm kỳ quái này.

Nghe thấy giọng nói nổi giận của phu nhân, tiểu tỳ nữ sợ đến nỗi quỳ sụp xuống: “Phu nhân thứ tội, Gia phân phó nô tỳ, nhất định phải chính mắt nhìn ngài uống hết bát thuốc -. Nô tỳ cũng chỉ là tuân mệnh Gia thôi.”

“Tại sao lại phải nhìn ta uống cho hết chỗ thuốc?” Nàng hỏi.

Tiểu tỳ nữ bị nàng hỏi, không biết phải trả lời thế nào, bởi vì cô ta cũng không biết lí do, vì vậy chỉ dám đoán bừa, “Nô tỳ nghĩ là do Gia sợ phu nhân không thích uống thuốc đắng, cho nên mới hạ lệnh cho nô tỳ nhìn. Phu nhân, nô tỳ chỉ là nghe lệnh Gia thôi-, cầu phu nhân thứ tội.”

Văn Thanh cười một tiếng, xem ra Phượng Cô không nói với tỳ nữ này, cũng đúng thôi, với phong cách ngang ngược tự phụ của hần, chuyện hần đã ra lệnh, làm gì có ai dám mở mồm hỏi lí do? Huống chi nha đầu kia nhát gan như thế, đương nhiên càng không dám.

“Bây giờ hần không có ở đây, người nghe hần -, hay là nghe ta?” Nàng quắc mắt nhìn tỳ nữ, nói từng chữ từng chữ một, thanh âm lộ ra vài phần uy hiếp.

“Nô tỳ, nô tỳ, nô tỳ cũng không biết, phu nhân...” tiểu tỳ nữ vừa nghe đã sửng sốt, nhưng không biết phải làm như thế nào mới phải, cô ta không

dám không nghe lời Gia, nhưng cô ta cũng không dám đắc tội phu nhân.

“Còn không đi đi!” Văn Thanh biết là nếu không thị uy, nha hoàn sẽ không sợ -, vì vậy lạnh lùng quát lên.

Nha hoàn giật mình một cái, vừa khóc thút thít vừa bước đi.

Văn Thanh không đành lòng, vì vậy nhẹ nhàng nói, “Ta chỉ đang phiền lòng, muốn yên tĩnh một lát, một lát nữa uống xong sẽ gọi người vào dọn.”

Tỳ nữ vừa nghe, liền đưa tay gạt lệ, nở nụ cười: ” Nô tỳ cáo lui trước.”

Văn Thanh gật đầu, nhìn cô ta chậm rãi đi ra, cầm bát thuốc, tinh đánh giá cẩn thận, trong lòng thầm cười lạnh, nếu đây thật sự là thuốc làm mất trí nhớ, người phối dược cũng thật là cao minh, không thể nghĩ ra trong thành phần có những vị thuốc gì.

Văn Thanh cầm bát thuốc, đi tới bên bồn hoa, đổ xuống.

Được tưới bằng thuốc nước cũng coi như phì nhiêu, mỗi ngày một chén, nhất định có thể khiến cây hoa này khỏe mạnh -.

Nhẹ nhàng nhìn phương xa, trong lòng im lặng, chỉ hy vọng, lời của Chu Nguyệt Nhi không phải sự thật.

Bởi vì trong lòng có tâm sự, tâm trạng cũng không vui, từ sớm nàng đã đuổi Phượng Cô trở về ngủ, bản thân mình thì trần trọc mãi cũng không ngủ được.

Đúng vào... lúc này, một thân ảnh bay vào, Văn Thanh cả kinh đang muốn kêu cứu.

Đã bị người kia bịt miệng.

Đập vào mắt nàng, là một gương mặt tuấn tú quen thuộc, một gương mặt cười rất vui vẻ.

Hắn tươi cười nhìn nàng nói: “Là ta.”

Rồi sau đó liền thả tay ra, Văn Thanh cũng không lên tiếng, chỉ nhìn thẳng vào hắn, như thể đang tìm kiếm cái gì đó trên người hắn.

Theo nàng suy đoán, người này, trước kia đối với nàng vô cùng quen thuộc, nếu không, hắn không có khả năng nói một câu “Là ta” đã thả tay -.

Bất quá nhìn hắn không có tâm kế, có lẽ không có ý đồ gì với nàng, chỉ vui vẻ ngồi ở đầu giường, nói liên hồi:

“Xem ra lần này họ Phượng – đối xử với người không tôi, cư nhiên cho người hoa viên lớn nhất sơn trang, hại ta tìm gần chết, lần này hắn thông minh hơn nhiều, cả Phượng Vũ Cửu Thiên không mấy người biết hành tung của người, còn bố trí rất nhiều ám vệ, hại ta thiếu chút nữa là tìm không ra!”

“Ta xem người rồi cũng trở về Tuyết Linh Các thôi, như vậy ta muốn tìm người cũng dễ dàng -, hơn nữa ta cũng không thích đến Phượng Vũ Cửu Thiên, vừa nhìn thấy bản mặt tên Phượng Cô ta đã thấy ngứa mắt. Tên Vương bát đản – máu lạnh.

” Không đề cập tới hắn không đề cập tới hắn! Nhắc tới ta liền thấy tức.”Hắn cứ nói luôn mồm, từ đầu tới đuôi, chẳng qua là đang nói về Phượng Cô.

Nhưng mặc dù hắn như thế, trong lòng nàng vẫn cảm thấy ấm áp vô cùng, nàng cảm thấy có một thứ tình cảm thân thiết đang trào dâng.

Không biết vì sao, chỉ nhìn hắn cười như vậy, nàng cũng thấy vui vẻ theo, như bị lây sự vui vẻ từ hắn, nàng không tự giác cười.

” Vấn đề chỉ là ở chỗ người muốn đi lúc nào thôi -.”Hắn vừa cười vừa nói.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 121: Trí Nhớ Hồi Phục.

Thất Thân Làm Thiếp

Từ ngày ngừng uống thuốc, – trí nhớ của nàng, bắt đầu trở lại một cách từ từ.

Chẳng qua, vĩnh viễn vẫn chỉ là những hình ảnh mơ hồ, một việc cũng nhớ không ra. Nhưng nàng biết, chỉ cần có thời gian, trí nhớ của nàng, nhất định sẽ khôi phục -.

Vì sợ bị Phượng Cô phát giác, ban ngày nàng đều phải khống chế bản thân không suy nghĩ đến chuyện đó, sợ nếu nghĩ đến chuyện trước kia, đau đầu, sẽ bị hấn phát hiện.

Nàng, mặc dù vẫn chưa nhớ ra chuyện trước kia giữa nàng và Phượng Cô, nhưng tâm lý đề phòng hấn thì càng ngày càng tăng.

Dù ngoài mặt nàng vẫn bình tĩnh, nhưng trong lòng đã bắt đầu xây nên bức tường ngăn cách với hấn.

“Đang suy nghĩ cái gì?” Phượng Cô khẽ ôm lấy nàng, chỉ nhận lại phản ứng cứng ngắc của nàng.

Trong lòng hấn vô cùng sầu não, vì sao đã qua nhiều ngày như vậy, nàng vẫn vô phương đón nhận hấn? Hơn nữa sự kháng cự chỉ có tăng mà không có giảm, mấy ngày trở lại đây thì càng lúc càng nghiêm trọng, chẳng

lẽ trong tiềm thức, nàng thật sự hận hấn đến thế sao? Ngay cả mất trí nhớ, cũng không thể bớt chút nào?

Đôi phượng nhãn hẹp dài trở nên ảm đạm, sự ưu thương bao trùm toàn thân hấn.

Trái tim, đau không lời diễn tả, cảm giác như dùng kiếm đâm, dùng roi quất, từ từ lắng trĩ trái tim thành muôn vằn mảnh nhỏ.

“Không có gì, đột nhiên cảm thấy hơi mệt một chút.” Lời này của nàng là thật, sáng sớm hôm nay nàng thấy thân thể không được thoải mái, hình như bị cảm, lúc nóng lúc lạnh, đầu cũng đau.

Nói xong quay đầu lại, nhìn ngay thấy đôi mắt đau thương của hấn, hấn làm sao vậy, tại sao lại đau đớn rất nhiều như thế.

Cặp... mắt, như hài tử bị thương mà không được giúp đỡ, lại tuyệt vọng như một con thú bị dồn đến chân tường.

Làm cho người thấy cũng phải đau theo.

Đột nhiên có chút không đành lòng.

“Tại sao tự nhiên người lại có ánh mắt này?” Nàng hỏi, tay nhẹ nhàng đặt lên mi tâm của hấn, nhìn hấn nhú mày thật thương tâm.

Hấn cũng đột nhiên kích động bắt lấy cánh tay nàng đang vỗ về mi tâm của hấn, đặt ở trên môi, nhẹ nhàng hôn, thanh âm trầm ách không nghe ra hấn đang nói cái gì: “Thanh nhi, bất luận như thế nào, cũng đừng rời khỏi ta, được không?”

..., Nàng tức cười không nói gì, đột nhiên không biết phải trả lời hấn như thế nào, nhìn hấn thống khổ như vậy, nàng thật sự là không đành lòng,

nhưng nếu đáp ứng yêu cầu của hắn, chỉ sợ là sau này sẽ hối hận -, vì vậy, chỉ lặng yên không đáp.

“Thanh nhi, chuyện trước kia, tất cả đều là lỗi của ta, ta biết, những sai lầm ta đã làm ra, không thể chỉ nói đền bù là xong, ta chỉ mong, dùng ưu điểm bù cho khuyết điểm, dù không thể bỏ qua hết, cũng mong có thể bỏ qua một phần -.” Thanh âm của hắn, nặng nề buồn bã, nồng đậm thống khổ.

Mấy ngày nay, hắn chưa từng có một ngày thoải mái -, mỗi ngày nhìn nàng bài xích hắn một cách vô thức, trái tim hắn vừa đau vừa xót.

Nhưng hết lần này tới lần khác, hắn lại không thể nói lên lời.

“Được không? ...” Hắn dè dặt hỏi, phát hiện nàng vẫn chưa trả lời hắn. Quay đầu nhìn lại, đã thấy nàng mê man giãy giụa. Nguyên lai, cho dù nàng mất trí nhớ, cũng vô phương đón nhận hắn.

Cúi đầu, hắn thả tay nàng, thanh âm vừa mệt vừa đau: “Ta đi trước.”

Hắn đột nhiên không biết phải đối mặt với nàng như thế nào.

Bất cứ chuyện gì, hắn cũng vô cùng tự tin, nhưng hết lần này tới lần khác, trên phương diện tình cảm, hắn vĩnh viễn chỉ là một kẻ bại trận, hơn nữa, còn chưa từng có tự tin để ra trận.

Vừa xoay người, chợt sau lưng hắn vang lên một tiếng Phan thanh thật lớn, hắn cả kinh quay đầu, đã thấy Văn Thanh gục dưới đất, thống khổ giãy dụa.

Nàng làm sao vậy?!

Trong lòng hắn trào lên sự sợ hãi, không dám chần chờ, vội vàng vọt tới bên nàng, đỡ nàng lên, khẩn trương hỏi han: “Thanh nhi, nàng làm sao vậy?”

“Ta... Ta đau quá... Rất đau, còn lạnh nữa... Ta lạnh quá...” Nàng nói đứt quãng, thanh âm run rẩy, tay bấu chặt vào vạt áo, nước mắt, lã chã tuôn rơi.

“Chuyện gì xảy ra, tại sao đột nhiên lại thế này?” Phượng Cô bắt lấy tay nàng, dùng sức ôm nàng vào lồng ngực, hy vọng dùng thân nhiệt của mình sưởi ấm cho nàng, nhưng hăn nhận ra, cả cơ thể nàng như một khối băng, không hề có chút độ ấm nào.

Đột nhiên lại như bị thiêu trên lửa, sắc mặt tái nhợt lại đột ngột chuyển thành đỏ bừng, trong lòng hăn cả kinh, chẳng lẽ.

Biểu hiện này?!

Tay hăn đặt lên mạch nàng, phát hiện mạch tượng của nàng vô cùng hỗn loạn, lúc đình chỉ, lúc lại đập rất nhanh, khi mạch đình chỉ thì toàn thân lạnh như băng, khi đập nhanh thì toàn thân nóng như lửa đốt.

Là trí mệnh hỏa hàn phần phát tác!

Trái tim hăn trở nên đau đớn.

Những thứ hăn trao cho nàng, dường như chỉ có thương tổn, chưa từng có cái gì là tốt lành. Đến giờ phút này, khi hăn muốn đổi tốt với nàng, nàng lại vì hăn mà phải chịu những tổn thương vô tận này.

“Hoàng Kỳ, nhanh truyền lão y đến đây!” Phượng Cô như phát điên, đột ngột rống lên, như mãnh thú bị thương, tàn bạo mà kinh người.

Hoàng Kỳ đang đứng ngoài cửa nghe thấy thanh âm của Phượng Cô, bị dọa cho hoảng sợ, vội vàng lao vào, thấy hăn đang ôm chặt lấy Thượng Quan Văn Thanh, vẻ mặt Thượng Quan Văn Thanh đau đớn không chịu nổi, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt dị thường.

“Gia.”

“Người còn không mau đi, lừng khừng ở đây làm gì!” Phượng Cô mãnh liệt ngẩng đầu trừng mắt nhìn Hoàng Kỳ, đôi mắt vẫn đỏ tía máu, khiến Hoàng Kỳ sợ hãi mà phải lui về sau một bước, đến lúc trấn tĩnh lại vội vàng phi thân về phía phòng chế thuốc.

Phượng Cô vùi đầu vào ngực Văn Thanh, khóe mắt ướm át ngừng lại một cách đột ngột, hân tình nguyện, nhận hết những cơn đau này, hân không muốn nhìn Văn Thanh chịu thống khổ.

Nhìn nàng thống khổ giãy dụa, hân càng thấy hận bản thân mình hơn!

Hân ôm cả người nàng, nhẹ nhàng đặt lên giường, tay hân chưa từng rời khỏi người nàng

Rốt cuộc nàng bị sao vậy? Vì sao đột nhiên đau đớn như thế, không thể đang yên đang lành mà thế này, rốt cuộc... rốt cuộc trước kia đã xảy ra chuyện gì, tại sao nàng lại trúng loại độc này?

Đúng vậy, mặc dù đau đớn đến mức khó lòng kiềm chế, nhưng hân vẫn giữ được sự lý trí, hân hiểu rất rõ, đây chắc chắn là do độc phát.

Nhưng kẻ nào đã hạ độc nàng, ân oán giữa nàng và người đó cụ thể đến mức nào mới có thể khiến kẻ đó hạ loại độc kinh khủng ác liệt đó với nàng!

Đến tột cùng là ai?

Đến tột cùng là ai?

Đau quá!

Cơn đau này, lúc lạnh lúc nóng, toàn thân như bị thắt chặt, như muốn chia người nàng làm nhiều khúc.

Không biết vì sao, trong đầu đột nhiên hiện lên năm chữ ‘ trí mạng hóa hàn phần ’.

Nàng dĩ nhiên nhớ ra loại độc mà mình bị hạ.

Nàng liền tập trung suy nghĩ, dù sao cũng đang đau đầu sẵn rồi, không sợ Phượng Cô nhìn ra manh mối nữa.

Trong lúc nhất thời, đầu đau, toàn thân đau, còn có cảm giác nóng lạnh đan xen khiến nàng đau đớn, khiến nàng như muốn nổ tung, tay không tự giác kéo đồ vật gần nhất, liều mình cắn cho đỡ đau.

Nàng chỉ muốn làm vậy cho đỡ đau.

Trong lòng hạ quyết tâm, nàng nhất định phải chịu đựng, nhất định phải chịu đựng.

Nàng càng cắn chặt hơn, đến khi nếm thấy vị tanh của máu, nàng mới tỉnh táo được vài phần, trước mặt là một gương mặt tuấn tú, đôi lông mày rậm nhíu chặt, trong mắt lộ ra sự đau đớn và hối hận, đôi môi mỏng cắn chặt lại.

Là hắn, Phượng Cô.

Nàng muốn cười với hắn, nhưng lại nhận ra vào lúc này chuyện xảy ra đối với nàng quá khó khăn, thân thể của nàng đã bắt đầu, thứ nàng đang cắn chính là tay của hắn.

“A...” Vừa định buông...ra, một cơn đau nữa lại kéo tới, nàng đau đớn hô lên, lại cắn chặt ngón tay của hắn.

Tiếng hô vì đau vang vọng khắp Nam Phượng Viên.

Phượng Cô nghe thấy nàng la hét, khóe mắt đã lóng lánh lệ, chậm rãi chảy xuống.

Tay hắn dù bị nàng cắn đến mức huyết nhục mơ hồ, hắn vẫn hoàn toàn không có cảm giác gì.

Trái tim hắn, sớm đã đau đến mức vô phương ức chế, nỗi đau thể xác làm sao có thể so sánh với nỗi đau tinh thần!

Nhìn Văn Thanh phải chịu đựng đau đớn cả người hắn như muốn hóa đá.

Lúc này, mới nhìn thấy lão y chậm rãi đi tới, thấy tình hình có vẻ căng thẳng, ông ta định cười cho không khí thoải mái chút, nhưng nhìn thấy đôi mắt vẫn đỏ của Phượng Cô, tiếng cười nghẹn lại ở cổ họng, không dám bật ra.

Phượng Cô mà ngày thường ông ta vẫn thấy, vẻ mặt lãnh liệt thô bạo, luôn khống chế được tâm tình-, lúc đó người còn có thể nói chuyện trái phải với hắn -.

Hắn lúc này, như dã thú mất sự khống chế, vẻ mặt tàn bạo, hai mắt vẫn tia máu, hắn nhìn đến ai thì kẻ đó lạnh muốn đóng băng.

Hắn giống như có thể ra tay giết người bất cứ lúc nào.

Đó là cảm giác sợ hãi khi đương đầu với cái chết, khiến trái tim run rẩy -.

Lão y không tự giác nghiêm túc trở lại.

Trong lòng lão y hiểu, chỉ sợ rằng nữ tử này, đối với Phượng Cô mà nói là cực kỳ quan trọng -.

Không dám lơ là, lão y vội vàng mang theo cái hòm thuốc tiến đến.

Khi nhìn thấy Văn Thanh, lão y bị dọa muốn hoảng sợ, mặt nàng tái nhợt, vết máu loang lổ, máu, không biết là máu của nàng, hay là máu của

ngón tay Phượng Cô đang bị nàng cắn.

Một màu đỏ tươi, làm người ta không đành lòng nhìn.

“Nhìn cái gì vậy! Còn không mau bắt mạch!” Phượng Cô thấy lão y sừng sốt, quát lên, dáng vẻ rất dọa người.

Lão y bị hấn quát, luống cuống thần bắt mạch, mặc dù trong lòng có một ít bất mãn, nhưng chỉ trong một khoảnh khắc rất ngắn là thôi.

Lão y biết phân biệt nặng nhẹ, vì vậy chuyên tâm xem mạch.

“Trí mạng hỏa hàn phẩn.” Lão y trầm giọng nói.

Phượng Cô đã biết từ sớm, liền hỏi: “Vậy người có biện pháp nào để giải độc không?”

“Biện pháp thì có, nhưng dược liệu thì rất khó tìm -.” Lão y chậm rãi nói.

“Là dược liệu gì? Chính là Thiên Sơn băng ngọc liên hoa sao?” Phượng Cô có biết một ít về loại độc này -, mặc dù không biết hết, nhưng vẫn đoán được là băng ngọc liên hoa.

Lão y gật đầu: “Đúng là Thiên Sơn băng ngọc liên hoa, kỳ hoa có thể giải bách độc, hơn nữa có thể nâng cao thể trạng, khiến thân thể trở nên cường tráng, bách độc bất xâm, có điều Thiên Sơn băng ngọc liên hoa, khả ngộ bất khả cầu, lão y ta sống lâu như vậy, cũng chưa từng nghe nói có ai tìm được nó, dù sao Thiên Sơn là cực hàn chi địa, không phải người bình thường cũng có thể đi vào -.”

“Ngay cả là thiên thượng thần vật, ta cũng sẽ lấy về để cứu Thanh nhi, huống chi chỉ là Thiên Sơn băng ngọc liên hoa, ta nhất định sẽ lấy được -.”

Phượng Cô kiên định nói. Nếu không thể cứu Thanh nhi, hắn có sống cũng chỉ là vô nghĩa.

Chỉ là Thiên Sơn băng ngọc liên hoa mà thôi, vô luận như thế nào hắn cũng phải lấy được-, tay hắn cầm lấy tay Văn Thanh, nhẹ nhàng nói: “Thanh nhi, nàng yên tâm, ta nhất định sẽ giúp nàng giải độc -.”

“Đau..... đau quá!” Văn Thanh căn bản không thể nghe thấy hắn nói gì, cơn đau toàn thân, đang hành hạ nàng, nàng chỉ có thể liều mình cắn bàn tay ở trong miệng, dòng máu ấm áp, mang theo mùi tanh, chảy vào trong miệng nàng, như kích thích cơn đau, hàm răng càng cắn chặt hơn, dường như chỉ có thể mới đỡ đau.

Lão y đứng nhìn, tay Phượng Cô đã đến tình trạng huyết nhục mơ hồ, đầu khớp xương cũng đã lộ ra, vô cùng dọa người, nhưng Phượng Cô hắn, mắt cũng chưa từng chớp, dường như cánh tay hắn không có cảm giác đau như người thường, hắn chỉ nhìn cô gái kia với ánh mắt đau thương.

Thở dài một hơi, lão y nhẹ nhàng nói: “Phượng gia, người rút tay ra đi, ta dùng phương pháp châm cứu giảm đau cho cô nương, ít nhất cũng giúp nàng không bị đau đớn nữa, sau đó kết hợp bồi thuốc, có thể giúp nàng tạm thời trong vòng một tháng, sẽ không bị độc phát, chỉ cần mau chóng tìm được Thiên Sơn băng ngọc tuyết liên, vậy sẽ không có việc gì.”

Thật sự là không thể ngờ, chủ nhân của – Phượng Vũ Cửu Thiên, kẻ nổi tiếng lãnh khốc vô tình tàn nhẫn, lại có lúc thâm tình như vậy, làm cho người ta thật sự là không thể không cảm thán: “Là người, ai mà chẳng có máu có thịt, chẳng qua là đối với ai mà thôi.”

Người khác nói hắn máu lạnh, kỳ thật nếu hắn động tình, chỉ sợ sẽ mãnh liệt hơn bấy kỳ kẻ nào.

Phượng Cô nhìn Văn Thanh thật chăm chú, đôi mắt đầy đau đớn, rồi sau đó nhẹ nhàng rút tay, cánh tay kia vẫn nắm chặt lấy tay nàng không

buông, hình như chỉ có như thế, hắn mới cảm nhận được khoảng cách giữa nàng và hắn chưa bị kéo xa.

Lão y lấy kim châm cứu, rồi sau đó quay sang Phượng Cô nói: “Phiền Phượng gia xoay người cô nương lại, lão sẽ châm cứu lên lưng.”

Phượng Cô nghe xong, vội vàng ôm lấy Văn Thanh xoay người nàng lại, nhưng nàng vì quá đau đã co người lại, hắn kéo không ra.

Nhẹ nhàng cúi xuống bên tai nàng, thanh âm mềm nhẹ chậm rãi nói: “Thanh nhi, xoay người một chút, để lão y châm cứu cho nàng, lập tức sẽ không đau nữa...” Tuy không đành lòng, nhưng hắn vẫn phải dùng sức xoay người nàng, hơn nữa còn giữ chặt để nàng không thể nhúc nhích.

Hắn quay đầu nói với lão y: “Làm nhanh đi.”

“Ân.” Lão y gật đầu, kim đâm lên bát đại huyệt vị trên lưng của Văn Thanh.

Bình thường lão y có thể hành sự kiêu không liên quan lắm, nhưng gặp người bệnh chân chính thì vô cùng nghiêm túc, không hổ là thần y đương thời, sau đó lão y còn tiếp tục châm lên huyệt vị trên vai nàng

Rút kim châm về, lão y lấy ra một bộ kim rất nhỏ, châm vào mi tâm của nàng, cảm đến một nửa thì dừng lại, móc ra một bình ngọc, bình mở ra, hương khí ngào ngạt xông vào mũi, nhàn nhạt mát lành, miệng bình chỉ vừa một cây kim, lão y rút xuống cây kim ở mi tâm, một giọt nước chậm rãi chảy xuống, hòa vào da thịt nàng.

Văn Thanh dần dần yên tĩnh trở lại, như rơi vào trạng thái hôn mê, thân thể cũng dần dần thư hoãn. Nhưng thân thể vẫn lúc lạnh lúc nóng.

Phượng Cô quay đầu nhìn lão y: “Tại sao thân thể của nàng vẫn lúc lạnh lúc nóng?”

“Phượng gia, dù có là linh đan diệu dược, cũng không đủ để khiến sự phát tác của độc dược ngừng lại hoàn toàn -, bất quá sẽ không kéo dài lâu nữa -, một khắc sau, thân thể của nàng sẽ bình thường trở lại.” Thi lão nhi lẳng lặng nói, ánh mắt nhìn phía nàng, nhẹ tay xem mạch cho nàng, thấy thần sắc nàng dần dần tốt lên, mới thở phào nhẹ nhõm.

Thật sự là không ngờ mị lực của nữ tử này lại có thể làm tan chảy con người máu lạnh kia?

Nếu nói vì nàng đẹp, thì không đúng, giai nhân khuynh thành bên Phượng Cô không ít.

Nhìn ngón tay lộ xương trắng hếu của Phượng Cô, máu vẫn không ngừng rơi lên đệm, lão y thở dài, nói: “Phượng gia, tay người, ...nên băng bó trước đi!”

“Đúng vậy, Gia, ngài ...trước hết băng bó vết thương đi! Về phần phu nhân nô tỳ sẽ chiếu cố.” Hoàng Kỳ rốt cục cũng mở miệng, nhìn bàn tay bị thương của Phượng Cô, và Văn Thanh đang hôn mê trên giường.

Tâm tình của Hoàng Kỳ lúc này, vô cùng phức tạp.

Mặc dù Hoàng Kỳ thích Phượng Cô, nhưng chưa bao giờ suy nghĩ xa xôi, Hoàng Kỳ chỉ cần Gia hạnh phúc, tình yêu Gia dành cho Thượng Quan Văn Thanh, qua những gì xảy ra ngày hôm nay, có thể nói là đã xâm nhập vào phế phủ.

Nhưng còn Thượng Quan Văn Thanh?

Đều là nữ nhân, Hoàng Kỳ hiểu tâm sự của Văn Thanh, Văn Thanh dù mất trí nhớ, vẫn vô phương tha thứ cho Gia, nếu hồi phục trí nhớ, chỉ sợ...

Nếu Gia phải chịu sự đả kích đó, sợ rằng đó sẽ là vết thương nặng nhất của Gia.

“Không cần, chờ Thanh nhi hồi phục rồi nói tiếp” Hắc lấy đầu ra tâm trạng để băng bó vết thương, hắc chỉ bị thương một chút có tính là cái gì, cứ chờ Thanh nhi có thể tỉnh lại rồi nói tiếp.

Chỉ cần Thanh nhi có thể hồi phục, không có chuyện gì quan trọng hơn chuyện này, thậm chí hắc còn chưa từng nhìn đến bàn tay của mình, dường như bàn tay đó không chút liên quan tới hắc

Lão y chỉ biết thở dài, không nói cái gì nữa.

Hoàng Kỳ cũng không nói gì.

Đột nhiên Văn Thanh đang ngủ lại mở miệng thì thào, dường như muốn nói gì đó, bàn tay giơ lên không chung, như muốn nắm bắt một cái gì.

Phượng Cô vội vàng tiến đến, cúi xuống lắng nghe, thanh âm của nàng yếu ớt, nỉ non trong vô lực, nhưng hắc nghe rất rõ ràng.

Nàng nói: Ngân Điện.

Toàn thân Phượng Cô cứng đờ, như bị sét đánh trúng, không nhúc nhích.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 122: Mượn Kế Sử Kế

Thất Thân Làm Thiếp

Toàn thân Phượng Cô cứng đờ, như bị sét đánh trúng, không nhúc nhích.

Vẻ mặt hấn đanh lại, vừa đau vừa xót, khiến ai nhìn cũng muốn rơi nước mắt, đó không phải cơn đau thể xác, mà là cơn đau của tinh thần-.

Hoàng Kỳ và lão y đứng xa, không nghe được Văn Thanh nói gì, nhưng nhìn vẻ mặt Phượng Cô, không biết vì sao, cảm thấy chua xót, có thứ gì đó như muốn trào ra khỏi khóe mắt.

Văn Thanh nói dần dần rõ ràng hơn, rõ ràng đến mức ai cũng nghe được.

Nàng gọi -, là tên một nam nhân.

Ngân Diện.

Võ lâm đệ nhất sát thủ, chưa bao giờ thất thủ, một thân bạch y, mặt nạ màu bạc, một thanh trường kiếm, không biết đã đưa tiễn bao nhiêu linh hồn.

Hoàng Kỳ đã nhìn ra mối quan hệ giữa Văn Thanh và Ngân Diện không đơn giản từ lâu, đêm hôm đó, Ngân Diện nửa đêm thăm dò Phượng Vũ Cửu Thiên, Hoàng Kỳ liền nhìn ra được, quan hệ của hai người bọn họ

không đơn giản, ánh mắt Ngân Diện nhìn Văn Thanh, nhìn qua cũng thấy được sự si tình.

Nhưng Hoàng Kỳ vẫn không ngờ, Văn Thanh cũng có tình cảm với Ngân Diện -.

Nhìn dáng vẻ đau thương của Phượng Cô, lòng của Hoàng Kỳ đau như có muôn ngàn lưỡi kiếm đâm vào.

Hoàng Kỳ đã cảm thấy đau đến thế, thử hỏi Gia cảm thấy đau đến thế nào.

Nét mặt hắc tuy cực kỳ bình tĩnh, nhưng đã chuyển màu xanh mét, các cơ mặt banh ra, trong ánh mắt, có nỗi đớn đau sâu sắc, ngừng tụ lại. Bàn tay mà Văn Thanh cắn bị thương đang xiết chặt, những giọt máu đỏ tươi không ngừng chảy xuống, chỉ có hắc là không hề hay biết.

Bàn tay còn lại nắm tay Văn Thanh, cũng không dám dùng sức, chỉ nắm rất nhẹ nhàng.

Thấy tình cảnh này, Hoàng Kỳ, không biết nên nói gì cho phải.

“Ngân Diện....” Văn Thanh lại hô một tiếng, hơn nửa lần này còn hô to.

Trái tim Phượng Cô, như bị một lưỡi dao đâm thật mạnh, tuy chưa có giọt máu nào chảy ra, cũng đã đủ để đưa hắc vào chỗ chết.

Văn Thanh, vì sao nàng lại làm tổn thương ta như thế!

Chẳng lẽ, nàng thật sự yêu tên sát thủ đó?

Dù có uống thuốc mất trí nhớ, đối với tên sát thủ đó vẫn nhớ mãi không quên?

Chẳng lẽ, ta cố gắng như vậy, nhưng vẫn không làm nàng vừa mắt chút nào?

Tại sao nàng lại có thể tàn nhẫn đến thế!

Trái tim này bị hai tiếng Ngân Diện của nàng dẫm nát, nàng có biết không?

Đến khi nào, trong cơn mơ nàng mới có thể gọi tên ta?

Văn Thanh a Văn Thanh.

Không có ai biết, Văn Thanh đã dần dần hồi phục được trí nhớ, khi đột phát, vì quá đau đớn, cũng kích thích trí nhớ của nàng trở lại.

Nàng lúc này, lâm vào sự hỗn loạn, trí nhớ trước kia, như bài sơn đảo hải tập kích nàng, xoay vần biến chuyển như muôn ngàn ảo ảnh.

Đôi lông mày của nàng, khi thì thư hoãn, khi thì nhíu lại, khi thì cười yếu ớt, khi thì tức giận, khi thì cực đau, khi thì tổn thương..... rất nhiều vẻ mặt biến đổi không ngừng.

Trong cơn hôn mê, nàng như trải qua cuộc sống này một lần nữa, những...chua xót đắng cay, cứ lần lượt trở lại. Từ khi nàng còn ở Thượng Quan phủ, rồi nàng bị Phượng Cô cường bạo, lại bị bức bách phải làm thiếp cho hắn, nhận đủ mọi thống khổ, hãm tàn nhẫn, cho nàng biết thế nào là thế gian tàn khốc, còn có, hài tử của nàng, dĩ nhiên cũng bị Chu Nguyệt nhi giết chết, lòng của nàng, đột nhiên đau đớn một cách mãnh liệt.

Nỗi đau mất con, đã khắc vào lòng nàng quá sâu, theo thời gian, chưa từng nhạt đi, càng lúc lại càng sâu thêm.

Rồi sau đó, với sự trợ giúp của Ngân Diện nàng giả vờ lạc nhai, lấy được tự do.

Quá khứ, cứ từ từ quay lại

Mặc dù hôn mê, nhưng do độc phát, cơ thể lúc nóng lúc lạnh, nàng giống như rõ ràng tất cả, lại cũng giống như không rõ ràng chút nào.

Cứ mê man như vậy.

Nàng cảm nhận được có một bàn tay ấm áp cứ một mực nắm tay nàng không tha, truyền sự ấm áp và quan tâm vào thẳng trái tim nàng, nhưng người đó là ai?

A, hẳn là Ngân Diện -. Chỉ có hẳn, mới canh giữ bên nàng khi nàng bị độc phát, bởi nàng chịu những đau đớn vô cùng tận.

Là hẳn, mới có bàn tay to ấm áp như vậy.

Là hẳn, mới có thể quan tâm nàng như vậy -.

Là hẳn, nhất định là hẳn -. Lúc này hẳn nhất định vô cùng thương tâm -.

Nàng muốn cố gắng mở mắt nhìn hẳn, tặng hẳn một nụ cười an ủi, nói với hẳn, không cần lo lắng -, nàng không có việc gì -, mặc dù nhìn nàng mảnh mai, nhưng ý chí của nàng rất kiên cường, sẽ không bị những cơn đau này làm gục ngã -.

Nhưng nàng có cố gắng thế nào cũng không mở được mắt, lúc này mí mắt như nặng cả ngàn cân.

Vì vậy, nàng chỉ có thể cố gắng gọi tên hẳn.... gọi tên hẳn... để hẳn có thể yên tâm.

Nhưng, trí nhớ như thủy triều tràn đến, dần dần, nàng nhớ ra mình lấy nghệ danh là Tình Thiên, rồi sau đó, nàng vào Phượng Vũ Cửu Thiên, vốn là muốn bắt Chu Nguyệt Nhi và Phượng Cô nếm trải nỗi đau của sự mất

mất -, nhưng lại bị Phượng Cô phát hiện nàng là Văn Thanh, do đó cho nàng uống thuốc mất trí nhớ, khiến nàng mất đi trí nhớ.

Nhưng mục đích cuối cùng của hắn là gì chứ?

Vì sao sau khi nàng mất trí nhớ, hắn lại đối tốt với nàng? Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?

Trí nhớ gián đoạn tại đó, như vậy lúc này nàng hắn là đang ở Phượng Vũ Cửu Thiên -, nếu thế là ai đang nắm tay nàng?

Là ai?

Dù biết cũng không nguyện thừa nhận sự thật này, không muốn thừa nhận, đang nắm tay nàng, bàn tay to lớn truyền cho nàng ấm áp và dũng khí -, lại là của ác ma Phượng Cô -.

Nàng khẽ buông tay, không nắm tay hắn nữa

Nàng hận hắn, là hắn, đã mang cho nàng những đau đớn này -, coi như hắn có muốn đền bù, những những đau đớn, những hồi ức, chẳng lẽ thật sự có thể đền bù sao -?

Hắn có thể đưa hài nhi của nàng quay lại không?

Không thể!

Mất đi là mất đi, không đền bù được.

Hơn nữa hắn là con người gian trá như thế, chẳng lẽ lại thật sự hồi tâm chuyển ý, nàng không tin, một con người làm gì có chuyển nói tốt lên là tốt lên thật.

Chỉ sợ, hắn đang có âm mưu -.

Đúng vậy, hẳn tuyệt đối là có âm mưu -.

Nếu quyết định muốn báo thù, nàng không thể mềm lòng -.

Lần này, là Phượng Cô cho nàng thời cơ tuyệt hảo, nàng chỉ cần nắm bắt thật tốt, lần này đây, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện -, nàng nhất định phải cho Phượng Cô và Chu Nguyệt Nhi nhận hết những tổn thương mà nàng từng chịu đựng.

Phượng Cô bị tổn thương sâu sắc, tình chi thương, là khi chính mắt nhìn thấy người mình yêu, ở trước mặt mình nói nàng yêu nam nhân khác. Mà hẳn, đã bị đả kích như thế tận hai lần.

Ngay cả ông trời cũng không vừa mắt với hẳn -.

Hơn nữa, lần này so với lần trước càng khiến hẳn đau hơn gấp trăm lần, khi đó, hẳn không phục, tức giận bọn họ lừa gạt hẳn, lòng tự trọng không thể bình ổn, nhưng lần này, hẳn cảm thấy trái tim như muốn vỡ nát

Nỗi đau này, đủ để hủy diệt một con người -. Trầm thống, ngay cả việc hô hấp cũng trở nên khó khăn. Đau ...phẫn hận...tức giận ... ghen tỵ, như liệt hỏa hừng hực, như rơi xuống vách đá vạn trượng, đau đớn khiến người ta sống không bằng chết, khiến hẳn muốn phát điên, bàn tay bị thương vịn vào thành giường, chỉ sợ bản thân không khống chế được sẽ làm ra chuyện gì điên rồ.

Lão y nhìn tất cả, có chút không biết phải làm như thế nào cho phải, tính toán thời gian, đã đến lúc độc phát tác xong, vì vậy tiến lên, muốn cầm tay Vân Thanh xem mạch.

“Người làm gì?!” Một thanh âm lãnh khốc hung hăng vang lên.

Tay lão y mới vươn ra một nửa, đột nhiên bị Phượng Cô hung hăng tóm lấy, đau thật là đau: “Ai nha đau ... ai nha đau ta phượng

gia ta chỉ muốn bắt mạch cho cô nương, xem xét tình huống một chút. “

Phượng Cô này, không phải là ghen tuông muốn phát điên rồi chứ!

Lão y sợ hãi nhìn Phượng Cô, con người này mà phát điên, chỉ sợ võ lâm gặp đại họa!

Sắc mặt Phượng Cô thư hoãn, hắn cũng không biết bản thân bị làm sao vậy, vừa mới thấy bàn tay lão y giơ ra, hắn lại nhạy cảm đến mức tóm lấy khi chưa kịp suy nghĩ gì, chỉ sợ Văn Thanh bị kẻ khác mang đi.

Loại sợ hãi này, từ tận đáy lòng, sợ hãi như thế, bối rối như thế, khiến cho hắn mất hết khống chế.

“Người xem mạch đi!” Hắn quay mặt đi, không đành lòng nhìn nữa, nhưng trong lòng thì rối như tơ vò, tuy không có vết thương nào, nhưng trái tim vẫn rất đau.

“Được.” Lão y sờ sờ cánh tay bị hắn tóm,

Rồi chậm rãi xem mạch cho Văn Thanh.

Mạch dù chưa phải rất bình ổn, nhưng đã hòa hoãn rất nhiều, không còn tình trạng lúc nhanh lúc chậm nữa.

Lão y kéo mi mắt nàng, quan sát cẩn thận một hồi, rồi sau đó mới nói: “Độc phát xem như đã ngừng, lão y rút kim châm cho nàng.”

Nói xong lão y ngẩng nhìn Phượng Cô, ông ta không dám lơ mãng tự tiện, miễn cho kẻ nào đó tức lên, khí lực của hắn quá lớn, tay ông ta lại nhỏ thế này, xương lại loãng, nếu bị hắn tóm lần nữa thì gãy là điều không cần nghi ngờ.

“Muốn rút thì rút đi, còn nhìn cái gì!” Phượng Cô lạnh mặt, hung tợn nói. Về mặt đúng là thẹn quá hóa giận. Vừa rồi hắn đã quá thất thố, lão y

còn dám cười! Lúc này không so đo với ông ta, nếu ông ta còn nhắc tới chuyện này, hẳn sẽ cho ông ta nếm thử thủ đoạn của hẳn.

“Ta chẳng qua là sợ ma chường của người thôi ” Lão y nhỏ giọng nói thầm.

“Người nói cái gì?!” Phượng Cô trừng mắt, ném cho ông ta ánh mắt sắc như dao.

“Không... chưa nói cái gì, ta chỉ nói phải rút châm nhanh thôi.” Lão y bị Phượng Cô quát, vã mồ hôi lạnh, đột nhiên cảm thấy lạnh gáy, Phượng Cô này, cũng không dễ chọc -.

Thật khổ, đã bị đau còn bị khi dễ, ông ta dù gì cũng là thần y, người bình thường là thỉnh cũng thỉnh không được, chẳng qua là mượn hẳn một phòng chế thuốc, lại bị hẳn khi dễ như vậy, mặt ông ta nhăn nhó như quả táo tàu.

Nhưng vẫn rút châm cho Văn Thanh.

Phượng Cô chỉ nhìn ông ta, không nói gì nữa, hẳn đương nhiên nghe thấy ông ta nói gì, bất quá không muốn so đo.

Khi ông ta rút cây kim ở mi tâm, phát hiện cây kim khác thường, sáng hơn trước rất nhiều.

Rồi sau đó vỗ tay trái lên vai Văn Thanh, bốn cây kim bay ra từ tứ tri, ông ta đưa tay phải ra liền thu hết bốn cây kim về, thấy bốn cây kim này đen nhánh mà ám trầm, ông ta vỗ thêm một cái lại có thêm hai cây kim bay ra, hai cây kim này cũng đen nhánh như bốn cây trước.

Có thể thấy loại độc này vô cùng kinh khủng.

Lão y lấy ra một cái hộp, xếp mấy cây kim xong xuôi, quay sang nói với Phượng Cô: “Phượng gia, ta muốn lấy một ít máu của cô nương này, để còn nghiên cứu độc dược, nói không chừng không dùng Thiên Sơn băng ngọc liên hoa cũng có thể giải độc, dù sao độc này ta mới chỉ nghe chứ chưa từng gặp.”

Phượng Cô nghe xong, nhìn ông ta chăm chú một hồi lâu, không mở miệng nói gì.

Đôi mắt tuy bình tĩnh, nhưng sáng ngời mãnh liệt, làm da đầu lão y muốn tê dại, không thể làm gì khác đành vô cùng ủy khuất nói: “Nếu Phượng gia cảm thấy không hay, bỏ đi vậy.” Vừa nói vừa xoay người đi lấy hòm thuốc.

Lại thấy Phượng Cô đuổi tay ra: “Chờ đã.”

“Cái gì?” Lão y nhìn Phượng Cô vươn tay, không hiểu hỏi han.

Chỉ nghe thấy Phượng Cô lạnh lùng lên tiếng, trong thanh âm có chút không kiên nhẫn cùng ám nhãn: “Đưa dụng cụ đây, ta lấy máu nàng cho người!”

Thi lão nhi vừa nghe, trên mặt đã lộ vẻ vui mừng, vội vàng lấy ra một dụng cụ bằng ngọc, đưa cho Phượng Cô.

Phượng Cô đưa tay, nhìn Văn Thanh chăm chú thật lâu, khuôn mặt tái nhợt không còn giọt máu, chau mày, trên mặt lộ ra thần sắc thống khổ –, thoát nhìn, rất mảnh mai, rất đơn thuần, làm cho ai nhìn thấy cũng phải mềm lòng, nhưng hết lần đến lần khác, người nàng muốn nương tựa khi đau đớn, lại không phải hân.

Chuyện như vậy, bảo hân phải chấp nhận làm sao?

Hắn đâm kim vào đầu ngón tay nàng, một giọt máu tròn như ngọc chảy xuống, Phượng Cô lấy dụng cụ hứng giọt máu, rồi sau đó nhấn một cái, liên tục ba bốn giọt nữa trào ra, hắn đưa hết cho lão y.

Trùng hợp Văn Thanh xoay người một cái ngay lúc đó, đôi môi tái nhợt lại kêu hai tiếng làm hắn muốn phát điên: “Ngân Điện.....” trong giấc mộng kí ức – Văn Thanh nào có hay, hai tiếng này của nàng, đã khiến Phượng Cô phát điên hoàn toàn.

Ánh mắt Phượng Cô trở nên buồn bã, đôi mắt vì ghen tuông mà vẫn đỏ những tia máu, đôi môi mỏng nhếch lên, vì nắm tay quá chặt mà các đốt ngón tay chuyển màu trắng bệch, thanh âm ám ách của hắn so với Văn Thanh còn lào khào hơn, hắn trừng mắt nhìn Văn Thanh, có yêu có hận có oán có thẹn: “Tại sao? Tại sao? Rốt cuộc là tại sao?” Ta cố gắng như thế, chẳng lẽ vẫn không thể có một chỗ trong tim nàng? Dù trong tim nàng không có ta, nàng làm sao có thể trong lúc hôn mê vẫn nhớ mãi không quên một nam nhân khác?

Nàng thật muốn khiến ta thương tích đầy mình mới chịu bỏ qua sao?

Khi hắn xoay người, quăng tay, dụng cụ từng dùng để hứng máu Văn Thanh vỡ tan thành tro bụi, tung bay khắp phòng.

Cái ghế hắn từng ngồi, trong tích tắc hắn đi đến cửa, bị hắn vỗ lên một cái mà nát tan.

Có thể thấy hắn đang ghen ghét sâu sắc đến mức nào.

.....

Không lâu sau Văn Thanh tỉnh lại, mở mắt ra, có cảm giác không xác định được thời gian, toàn thân mệt mỏi, như vừa trải qua một đại kiếp.

Nhưng thật ra cũng chẳng khác nhau lắm, những gì nàng đã trải qua, thật sự là đại kiếp của tinh thần và thể xác! Một hồi độc phát, một hồi tìm lại trí nhớ

Suy nghĩ một lúc mới nhớ ra, nơi này, là Phượng Vũ Cửu Thiên, còn nàng vừa bị độc phát ~

Nàng quay đầu, cười một nụ cười thuần khiết.

Lão y thấy nàng cười, thiếu chút nữa thì mắc chứng xơ gan (cũng không hiểu =.=): “Cuối cùng ngươi cũng tỉnh! Nếu ngươi không tỉnh lại, chỉ sợ Phượng Gia sẽ đập nát tòa Phượng Vũ Cửu Thiên này!”

Ngoài cửa vang lên một tiếng thét chói tai, nàng vừa chạy ra nhìn đã thấy Phượng Cô cầm một thanh trường kiếm, quét ngang quét dọc khắp sơn trang, công lực của hắc vô cùng thâm hậu, thêm chút nữa sẽ san cả sơn trang thành bình địa.

“Vì sao phu quân phải làm thế?” Nàng nhẹ nhàng lên tiếng hỏi, giống như khi nàng vẫn mất trí nhớ

Tuy nàng cười nụ cười ôn hòa, nhưng trong lòng lại đang thầm cười lạnh, nếu Phượng Cô cho nàng cơ hội này, vậy thì nàng sẽ lợi dụng thật tốt -, sẽ không cô phụ ‘ hảo ý ’ của hắc, tranh thủ báo thù cho bản thân.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 123: Mời Hản Hãm Sâu

Thất Thân Làm Thiếp

Độc phát xong rồi, thân thể của nàng căn bản là không còn gì đáng ngại, mặc dù vẫn suy yếu, nhưng đã có thể xuống giường đi lại.

Văn Thanh đẩy cửa, muốn ra ngoài phơi nắng, thấy hoa viên của Nam Phượng Viên chỉ còn là một đồng hồ độn, so với việc có một cơn bão quét qua thì còn hơn, làm cho không có ai đành lòng nhìn lâu.

Hoa hoa cỏ cỏ, chẳng còn một mống, chỉ còn đất bằng, có người làm vườn đang cầm cuốc gieo trồng, tiểu kiều lưu thủy, cũng đang được xây dựng lại.

Xem ra, những lời lão y nói hôm đó còn là nói giảm đi nhiều rồi.

Tại sao Phượng Cô lại phản nộ như thế chứ?

Nàng không thể nghĩ ra, lúc đấy chỉ có ba người Hoàng Kỳ, Phượng Cô và lão y, nàng sẽ không hỏi Phượng Cô -, lão y thì không thấy bóng, nghe nói là lên núi hái thuốc, hai ba ngày nữa mới trở về, như vậy chỉ còn Hoàng Kỳ để hỏi.

Vì vậy nàng chậm rãi đi ra ngoài, sắc trời không tệ chút nào, nắng vàng rực rỡ, mặc dù hơi chói, nhưng vẫn khiến người mới ốm dậy như nàng cực kỳ thoải mái, đi dưới bóng nắng xuyên qua kẽ lá tàng cây là chuyện khiến con người ta cực kỳ thoải mái.

Có một hoàng y nữ tử phi thân đến từ xa, thật đúng là mới nhắc Tào Tháo Tào Tháo đã tới. Nàng đỡ mất công đi tìm cô ta.

“Hoàng Kỳ cô nương?” Nàng vẫy vẫy tay, Hoàng Kỳ dừng lại, đứng ở trước mặt nàng, gương mặt lạnh lùng, không thể tính là có cảm xúc, độ chán ghét so với trước kia tăng thêm rất nhiều. Bất quá, nàng không thêm để ý tới thái độ cô ta.

“Hoàng Kỳ cô nương, Văn Thanh có một chuyện không rõ muốn hỏi cô nương.” Nàng không để ý tới vẻ mặt cô ta, thân thiện hỏi thăm.

“Phu nhân có gì dặn dò cứ nói thẳng.” Giọng điệu của Hoàng Kỳ vô cùng lạnh lẽo, tuy tôn trọng, nhưng mắt lại chẳng thêm liếc đến Văn Thanh lấy một cái, thật là lãnh ngạo.

“Ta nghe nói hôm ta đọc phát Gia có nổi giận một trận khủng khiếp, không biết là vì sao, thật ra đã xảy ra chuyện gì? Hai ngày nay Văn Thanh vẫn một mực lưu tâm chuyện này, đành đến hỏi Hoàng Kỳ cô nương, hy vọng cô nương có thể giúp Văn Thanh giải thích nghi hoặc đó.” Văn Thanh nhẹ nhàng nói, ánh mắt vô cùng chân thành nhìn Hoàng Kỳ.

“Người không biết chuyện gì xảy ra?!” Hoàng Kỳ nhìn nàng, trong mắt có vài phần hận ý, giọng điệu cũng có chút mỉa mai.

Văn Thanh lắc đầu.

“Người cũng đã quên những lời người đã nói lúc đấy?” Sự lãnh lùng và phần hận bắt đầu tỏa ra từ Hoàng Kỳ.

Khi Văn Thanh lắc đầu, Hoàng Kỳ nói một cách mỉa mai: “Người đã gọi tên người – không – nên – gọi – tên – ra. Ta không thể nói rõ ràng -, chỉ có thể nói đến đấy, phu nhân là người thông minh, tất là sẽ thông suốt.”

Hoàng Kỳ nói xong còn cúi người thi lễ: “Hoàng Kỳ còn có việc, cáo lui trước.” Nói xong xoay người một cái, đã rời đi khá xa.

Văn Thanh chậm rãi xoay người, đi vào trong phòng, theo như Hoàng Kỳ nói, nếu nàng đoán không sai, kẻ nàng gọi tên trong lúc hôn mê, không phải Tà Phong, nhất định là Ngân Diện -.

Theo kí ức mơ hồ của nàng, trong lúc độc phát nàng có tưởng nhầm rằng Ngân Diện chiếu cố nàng, cho nên cái tên nàng đã gọi nhất định là Ngân Diện.

Nàng cong môi cười một tiếng, xem ra, Phượng Cô đang lồng lên như ngựa.

Rất hay, điều nàng muốn chính là như thế.

Hắn càng yêu nàng sâu sắc, sẽ càng đau thương sâu sắc, chuyện này chỉ có thể trách chính bản thân hắn, lưỡi kiếm này nằm trong tay hắn, đâm sâu đến thế nào, không liên quan tới nàng

Nhưng nàng vẫn không ngờ, hắn dĩ nhiên không động thủ đánh nàng, hắn vẫn máu lạnh vô tình, tức giận là sẽ dùng đến bạo lực, tại sao tự nhiên lại không thế?

Chẳng lẽ là vì nàng bị độc phát, chắc cũng chỉ có nguyên nhân này.

Trong lòng lạnh lùng cười một tiếng, có lẽ lòng nàng chẳng thể tình khiết thiện lương như trước nữa.

Nàng xoay người, bình thần nói với tỳ nữ: “Làm phiền cô nương, giúp ta thỉnh Phượng gia đến.”

Tỳ nữ kia chưa từng biết Văn Thanh khách khí đến vậy, nhất thời thụ sủng nhược kinh, thanh âm cũng trở nên chi chi ngô ngô: “Phu nhân không

nên khách khí, ngài có cái gì phân phó cứ nói với nô tỳ, nô tỳ nhất định làm theo, nô tỳ đi bẩm với Phượng gia.”

Nói xong liền xoay người đi.

Nàng chậm chậm quay đầu, nhìn bóng lưng tỳ nữ, trong ánh mắt trong trẻo lạnh lùng như băng, có chút hứng thú mà bản thân cũng không thể hiểu nổi.

Như mộng lại như ảo.

... ..

Phượng Cô không ngờ Văn Thanh dĩ nhiên chủ động thỉnh hắc đến Nam Phượng Viên, trong lòng không thể kiềm chế được mừng muốn phát điên, mặc dù hắc biết có thể là nàng có việc cầu hắc, nhưng hắc vẫn vô phương kìm nén sự vui sướng chưa xót đấy.

Mặc dù trong lúc hôn mê nàng đã gọi tên nam nhân khác, hắc không thể phủ nhận sự thật đấy, mặc dù hắc đổ kỵ và phản hận, nhưng đối với Văn Thanh, hắc đành bó tay. Vô phương nổi giận với nàng.

Không giống con người hắc trước đây chút nào, nhưng hắc không ngại những thay đổi đó

Bước dài vào trong phòng, thấy Văn Thanh đang ngồi trước cửa sổ, vẻ mặt bình tĩnh, nhìn không ra hỉ nộ ai nọ, nhưng không biết vì sao, hắc lại cảm nhận được sự ưu thương trên người nàng, còn có ử dột, làm lòng người cũng trầm xuống.

Không tự giác, bước chân hắc cũng trở nên nhẹ nhàng hơn, Hoàng Kỳ vẫn đi sau hắc, hắc khoát tay chặn lại, ý bảo Hoàng Kỳ đứng chờ bên ngoài, lúc này hắc mới chậm rãi đi vào.

Hắn lẳng lặng đứng sau lưng nàng, nhìn theo mắt nàng, ngoài sân là nắng vàng rực rỡ, nhưng hắn chẳng cảm nhận được chút rạng rỡ nào, chỉ cảm thấy sự tịch mịch đang lấp đầy Nam Phương Viên.

Vân Thanh cảm giác được hắn tiêu sái đến gần, nhưng không quay đầu, ánh mắt chỉ một mực nhìn hoa viên đầy nắng, người ta nói nắng vàng ấm áp -, nhưng theo nàng thấy, mặt trời chói lọi rất tịch mịch, so với ánh trăng còn tịch mịch hơn, ít nhất ánh trăng còn có các vì sao làm bạn, còn mặt trời? Vĩnh viễn, chỉ có một mình, không ai bầu bạn.

Tay của hắn, nhẹ nhàng đặt lên vai nàng, sự ưu thương của nàng, liền vơi đi rất nhiều, thần sắc vừa chuyển, nhẹ nhàng quay đầu lại, nàng nở một nụ cười đẹp đẽ: “Phu quân đã tới?”

“Ân.” Phương Cô đáp. Cứ đắm chìm trong nụ cười lạnh nhạt đẹp đẽ của nàng, mãi đến lúc này, hắn mới chính thức lĩnh ngộ, cái gì gọi là hồi mâu nhất tiểu bách mị sinh, khoảnh khắc ấy, liệu có từ ngữ nào miêu tả được-.

Không, người ta chỉ có thể ghi khắc trong tâm khảm -.

“Nàng tìm ta?”

“Đúng vậy.” Nàng vừa nói, tay, nhẹ nhàng đặt lên bàn tay của hắn đang ở trên vai nàng, lời nói nhỏ nhẹ: “Có phải ngày đó Vân Thanh đã nói những lời không nên nói, khiến phu quân tức giận?”

Cặp mắt sáng như sao mà vô tội nhìn hắn.

Hồn nhiên, ân tình.

Phương Cô không trả lời ngay, thần sắc vui mừng trên mặt nhất thời phai nhạt vài phần, sự đổ kỵ hắn đã cố gắng đè nén lại trào lên một lần nữa.

“Đúng là nàng đã nói điều không nên nói.” Trong thanh âm, hàm chứa rất nhiều không vui cũng bất mãn, nhưng giọng điệu lại rất nhạt nhòa, từ khi nàng dùng thân phận Tình Thiên tiếp xúc với hân, hân chưa từng đối với nàng lạnh lùng vô tình như vậy.

Nhân sinh, thật là rất diệu kỳ, có đôi khi, nàng cũng không rõ phải định nghĩa kiểu ở chung của hai người hiện tại là gì.

Nghe được lời của hân, Văn Thanh chỉ cười thầm trong lòng, nhìn về mặt hân có vài phần thống khổ, nàng cứ tưởng rằng mình sẽ rất vui vẻ, không ngờ nàng chẳng thấy vui vẻ chút nào.

Chỉ cảm thấy càng thêm luống cuống.

Nhưng vì kế hoạch, nàng không thể để lộ nửa điểm kí ức đã nhớ ra, vì vậy nhột nhột cười một tiếng, thản nhiên cất lời: “Ta kêu tên Ngân Diện sao?”

Phượng Cô vừa nghe, mặt banh ra, trong mắt hiện ra âm ngoan, đôi môi mỏng mím chặt lại, giống như đang cố nén cái gì, rồi lại giống như không phục.

Nàng đã đoán trúng, trong lúc nàng hôn mê, nhất định là đã gọi tên Ngân Diện. Nàng liền cười cười kéo tay hân, giải thích: “Ta đoán đúng rồi.” Nói được một nửa thì ngừng lại.

Chỉ thấy hân hất tay nàng ra: “Xem ra nàng biết rất rõ mình suy nghĩ cái gì! Lời nói trong lúc hôn mê cũng nhớ rõ ràng đến vậy, đối với hân nhớ mãi không quên sao?!”

Mặt hân như cuồng phong bạo vũ, nàng cũng biết, với tính cách của hân, đâu có giống loại người dè dặt cảm xúc, xem đi, mới khơi một chút đã tức giận đến thế này.

“Phu quân có biết vì sao Thanh Nhi gọi tên hửn không?” Nàng không nóng không lạnh, vui vẻ dùng đôi mắt trong suốt nhìn hửn, nói một cách tự nhiên uyển chuyển hàm xúc. Lấy tĩnh chế động, bốn chữ này lúc nào cũng hữu hiệu -. Nhìn Phượng Cô nổi trận lôi đình, nàng vẫn trầm tĩnh như nước.

“Ta mặc kệ vì sao nàng lại gọi tên hửn, ta cũng không muốn biết, nhưng sau này, ta quyết không cho phép nàng gọi tên hửn một lần nữa, sau này nàng chỉ có thể gọi tên ta, chỉ có thể là ta, Phượng Cô, phu quân! Không được nói gì khác, có nghe hay không.” Hửn nói một cách cuồng loạn. Ngử khí bá đạo vô lý, nhưng đôi mắt thì thâm tình sâu sắc

Một loại đổ kỵ đan xen cùng yêu sâu sắc, như độc xà quấn lấy nhau.

Hai tay hửn bắt lấy tay nàng, không tự giác dùng lực.

“Phu quân, người làm đau ta.” Nhìn ánh mắt hửn kích động dị thường -, nàng hô một tiếng.

Phượng Cô bị nàng hô lên, cũng hiểu được bản thân có chút thất thố, vì vậy rùng mình, nhưng không buông tay nàng, có điều khí lực đã bớt đi nhiều.

Dù có thế, tay nàng đã bị hửn làm lằn đỏ.

Bất quá, chút ít đau đớn đấy nàng không coi ra gì.

Thấy hửn lỏng tay, sắc mặt hòa hoãn rất nhiều, nàng mới nhẹ nhàng lên tiếng: “Phu quân có thể bình tĩnh nghĩ một chút không, chẳng lẽ Thanh nhi lại là loại người đứng núi này trông núi nọ? Phu quân đối với Thanh nhi tốt như vậy, Thanh nhi làm sao có thể thích người khác?”

“Nàng không thích hửn thật sao?” Phượng Cô vừa nghe đã mừng như điên, bắt lấy tay nàng, khẩn trương hỏi han.

Văn Thanh gật đầu nghiêm túc nói: “Đúng vậy, Thanh nhi làm sao có thể thích hẳn được? Chẳng lẽ phu quân đã làm chuyện có lỗi với Thanh nhi, khiến Thanh nhi lựa chọn hẳn?”

Nàng cố tình vô tội hỏi.

Trong lòng hẳn cũng chấn động, cảm thấy dường như nàng đang giấu hẳn chuyện gì đấy, phượng nhãn hồ nghi nhìn thẳng vào nàng, thấy nàng vẫn điềm nhiên, đẹp đẽ, không nhìn ra chút dụng ý khác nào, vì vậy lúc này mới thu hồi ánh mắt hoài nghi.

Hẳn nghĩ thầm chỉ là bản thân quá mức miễn cảm, chẳng qua nàng chỉ thuận miệng nói một chút, lại trúng vào vết thương trí mạng trong mối quan hệ của bọn họ thôi.

Nhìn ánh mắt hoài nghi của hẳn, nàng trấn định tự nhiên, không lộ nửa phần bối rối, chỉ thản nhiên đáp lại ánh mắt hoài nghi của hẳn, nhìn hẳn kích động, nhìn hẳn thất thố.

Như vậy mới phải, càng yêu mãnh liệt càng tốt, càng yêu sâu sắc càng hay, chỉ có yêu thật nhiều thì hẳn mới chìm vào bể tình, đến lúc đó, nàng sẽ cho hẳn một nhát trí mạng

Đương nhiên, tạm thời nàng phải diễn một vở kịch thật mùi mẫn cho Chu Nguyệt nhi xem mà ới máu đã

Thấy hẳn không mở miệng nói cái gì, nàng chỉ cười cười: “Kỳ thật sở dĩ trong lúc hôn mê Thanh nhi lại gọi tên Ngân Diện, bản thân Thanh nhi cũng không biết là đã xảy ra chuyện gì, nhưng Thanh nhi cảm thấy những lúc độc phát, người vẫn chiếu cố Thanh Nhi là Ngân Diện, vì thế mới vô thức gọi tên hẳn, bình thường Thanh nhi thật sự không nhớ nhung gì hẳn?”

“Thanh nhi bình thường thật sự thật không nhớ nhung hẳn?” Phượng Cô vừa nghe, gương mặt uất ức lại nhu hòa, đôi mắt rực lửa nhìn Văn Thanh

hỏi. Nàng là bởi vì được Ngân Diện canh giữ những lần độc phát trước, mới tự nhiên gọi tên Ngân Diện, như vậy hãn an tâm.

Chỉ cần không phải nàng động tâm với Ngân Diện, như thế rất tốt! Như thế rất tốt!

Nàng cũng cười lắc đầu: “Thanh nhi thật sự không nhớ nhung hãn -.”

Nghe thấy nàng khẳng định, hãn hoan hỉ ôm nàng vào trong lòng, mừng rỡ như điên, như có một dòng mật ong chảy trong đầu, ngọt ngào dị thường.

Trong khoảng thời gian này, tâm tình của hãn, vì nàng, lên xuống không ngừng, chưa từng có lúc nào hãn bình tĩnh một cách chân chính, trong khoảnh khắc nàng chưa khẳng định, hãn chỉ sợ mất nàng, mặc dù nàng đã khẳng định, nhưng hãn vẫn vô phương kiên định, bởi vì, hãn sợ nếu nàng nhớ lại tất cả, tình hình sẽ biến đổi đến thế nào.

Nhưng hãn không nhìn thấy, ánh mắt của nàng, hoàn toàn trái ngược với vẻ kích động của hãn, vẻ mặt nàng bình tĩnh, mang theo sự lạnh lùng cùng băng hàn. Như băng sương ngàn năm ngưng tụ.

... ..

Một ngày sau.

Quan hệ giữa hai người bọn họ biến hóa một cách nhanh chóng, Văn Thanh từ bị động thành chủ động.

Chỉ có Văn Thanh biết, đằng sau những dịu dàng đó có một lưỡi dao sắc bén, đang từ từ thành hình, như cánh tay của loài ma quỷ.

Phượng Cô đối với nàng, quả nhiên là hết sức thể thiếp, phạm là điều nàng muốn -, thứ nàng nhìn -, điều nàng nghĩ -, thứ nàng nói tên -, hãn đều

làm được lấy được cho nàng, không khỏi làm cho người ta nhớ tới câu thơ “Nhất ky hồng trần phi tử tiểu, vô nhân tri thị lệ chi lai” (Thơ Đỗ Mục, tạm dịch: Bụi hồng người đẹp mỉm cười, Nào ai đã biết vãi tươi mới về)

Ban đầu Đường Huyền Tông cũng hết lòng với Dương Ngọc Hoàn, nhưng cuối cùng cũng phải chịu kết quả không hay, tình yêu, không thể thay thế bằng tài vật -, chỉ có chân tâm thực lòng, mới có thể lâu dài.

(Dương Quý phi Dương Ngọc Hoàn thích ăn vải, Đường Huyền Tông dùng dịch trạm ngày đêm chở vải từ phương Nam cho nàng vì vải là thứ trái cây nhanh hỏng. Mỗi quả vải về đến kinh thành cho Quý phi được đổi bằng không biết bao nhiêu máu và mồ hôi của những con thiên lý mã và những người lính, những nô lệ áp tải vải. Chính vì thế đã có cuộc khởi nghĩa của Mai Thúc Loan tức Mai Hắc Đế, sau này Dương Quý phi bị ba quân ép phải treo cổ ở đèo Mã Ngôi trong lần chạy trốn khi An Lộc Sơn – Sử Tư Minh làm phản.)

Chỉ bất quá, mặc dù nàng không thích cứ tiếp tục như vậy, nhưng cũng không ngăn trở mọi chuyện diễn biến theo đà của nó, chỉ lặng yên cố động Phượng Cô làm như vậy

Vì làm vậy chính là cách tốt nhất để kích lòng đố kỵ của Chu Nguyệt nhi –, lúc cô ta đố kỵ, mới bại lộ chân tướng.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 124: Ai Trung Ai Kế

Thất Thân Làm Thiếp

“Người vẫn cứ uống thuốc được ah?” Nữ tử đứng bên xuân trì nói với giọng lo lắng.

“Đúng vậy, đó là thuốc do phu quân sai người chuẩn bị cho ta, trị liệu thân thể của ta -, ta làm sao có thể không uống. Mộ Dung phu nhân.” Giọng nói của Văn Thanh thanh thúy như va chạm với mặt nước.

“Đó là thuốc làm người mất trí nhớ, chữa bệnh cái gì chứ!” Chu Nguyệt Nhi nói với vẻ lo lắng vạn phần, vốn dĩ là cô ta không muốn nói chuyện trước kia với Thượng Quan Văn Thanh, nhưng nhìn Văn Thanh và Phượng Cô càng ngày càng ân ái, lúc nào cũng quấn quýt si mê, cô ta không chịu được nữa.

Cô ta lo lắng, nếu cứ thế này, chỉ sợ cho dù Thượng Quan Văn Thanh có khôi phục trí nhớ, thì cũng đã động tâm, lúc đó còn trách Phượng Cô thế nào được nữa, làm sao rời xa hẳn được nữa? Đó chẳng phải là điều Phượng Cô mong muốn còn gì?

Không, cô ta quyết không thể để chuyện đó xảy ra!

Phượng Cô là của cô ta!

Cô ta chỉ còn hai bàn tay trắng, chỉ còn có thể trông cậy vào hắn, chỉ có cô ta, mới xứng đôi với Phượng Cô.

Thượng Quan Văn Thanh không đủ tư cách -.

“Không bằng ta kể cho người chuyện trước kia?” Vẻ mặt Chu Nguyệt Nhi vốn đang dữ tợn lại chuyển về trạng thái nhu hòa như hoa, nhưng ai cũng nhìn ra là cô ta không có thiện chí.

Văn Thanh biết mình phải làm gì, chỉ án binh bất động, gật đầu: “Làm phiền Mộ Dung phu nhân.”

Chu Nguyệt Nhi cắn răng một cái, cô ta hận ai gọi cô ta bằng mấy chữ Mộ Dung phu nhân, cô ta muốn là Phượng phu nhân, không phải Mộ Dung phu nhân.

Sự biến chuyển trong ánh mắt Chu Nguyệt Nhi, Văn Thanh nhìn thấy hết, nhưng không vạch trần, nhìn kẻ thù phát điên chính là chuyện vui thú bậc nhất của thế gian này.

Chu Nguyệt Nhi từ từ kể chuyện, từ những ngược đãi nàng đã nhận từ Phượng Cô, cho đến chuyện nàng sảy thai, cô ta kể rất sống động, chỉ có điều, đã thêm mắm dặm muối không ít, còn cắt xén không ít sự thật.

Chẳng hạn như sự thô bạo của Phượng Cô dành cho nàng cô ta có quá lời lên, vẫn tính là có chút phù hợp thực tế, nhưng chuyện sảy thai, cô ta hoàn toàn đối trắng thay đen.

Cô ta dùng vẻ mặt ôn nhu thiện lương nói ra suy đoán của mình: “Mặc dù ta cực kỳ không muốn nói ra điều này, nhưng ai cũng biết, chuyện người trúng độc, kỳ thật là Cô ngầm đồng ý. Người nghĩ mà xem, hài tử của người căn bản không phải của hần, đương nhiên hần sẽ không để hài tử chào đời. Bằng không, tại sao sau khi người gặp chuyện không may, hần lại không hề truy cứu?”

“Thật như vậy sao?” Văn Thanh ngẩng đầu hỏi, trong lòng thầm cười lạnh.

Đối với việc Phượng Cô không truy cứu, nàng vẫn rất hận. Người khác không biết, nhưng hẳn là kẻ rõ ràng nhất, hài tử là cốt nhục của hẳn, hẳn lại có thể coi thường như không.

“Tất nhiên là như thế, cho nên ta mới nói nếu người khôi phục trí nhớ chỉ sợ người sẽ hận hẳn.” Chu Nguyệt Nhi cho là Văn Thanh đã nghe xong, vì vậy cười đáp.

“Cám ơn phu nhân nhắc nhở, có điều những chuyện đó chẳng qua chỉ là phù vân, hôm nay phu quân đối với ta rất tốt, đấy mới là hiện thực. Chuyện trước kia cũng không thể trách hẳn, chỉ trách vận mệnh ta nhấp nhô, trước khi xuất giá lại gặp chuyện không hay. Hôm nay phu quân có thể bình thản tiếp nhận ta, đã là chuyện vô cùng tốt. Chuyện trước kia, cứ để mặc gió cuốn đi! Ta sẽ không hận hẳn.” Về mặt nàng vô cùng bình tĩnh, nhưng trong lòng thì sóng ngầm dữ dội, nhưng nàng không để những cơn sóng ngầm đó hiện lên mặt.

“Nhưng trước kia người rất hận hẳn?” Chu Nguyệt Nhi không ngờ Văn Thanh sẽ nói những lời này, sững sốt một hồi lâu, hoảng hốt lên tiếng.

“Đó là bởi vì lúc đó phu quân chưa có tình ý với ta, hôm nay hẳn đối xử với ta tốt như vậy, nếu ta vẫn còn hận hẳn, chẳng phải là không biết suy xét hay sao. Thân là phận gái, có thể có một phu quân tương lai hứa hẹn như thế, là chuyện thật đáng vui mừng.” Văn Thanh vừa cười vừa nói.

Rồi sau đó nhẹ nhàng đứng lên, vỗ vỗ lên quần áo, cười một tiếng: “Mộ Dung phu nhân nếu không còn chuyện gì, ta cáo từ trước.”

Nói xong nàng xoay người một cái thật đẹp mắt rồi yếu điệu bước đi.

Nói kiểu mập mờ nửa chừng, có thể làm người nghe tin -, cũng cũng có thể khiến người nghe nghi ngờ lung tung -.

Nói vậy Chu Nguyệt Nhi giờ phút này, chắc chắn đang ở trạng thái hỗn loạn -. Bởi vì cô ta không ngờ nói với Văn Thanh chuyện trước khi mất trí nhớ xong, lại thấy Văn Thanh đón nhận thản nhiên như thế

Nhìn bóng lưng Văn Thanh dần dần đi xa, trong phúc chốc vẻ mặt Chu Nguyệt Nhi chuyển sang vô cùng dữ tợn, mang theo bất mãn mang theo phần nộ nhìn Văn Thanh chăm chăm.

Văn Thanh cảm nhận được ánh mắt muốn thiêu cháy vạn vật của Nguyệt Nhi, nhưng đó chính là điều nàng muốn, Chu Nguyệt Nhi càng phần nộ càng ghen ghét càng tốt, như vậy, cô ta mới nhanh chóng bại lộ chân tướng.

... ..

Đợi liên tục ba ngày, cũng không thấy Chu Nguyệt Nhi có hành động gì, mà nàng thì đã bắt đầu không chống đỡ được nữa. Vì không muốn người khác nhìn ra manh mối, nàng đối với Phượng Cô, hết sức thân mật dịu dàng.

Nhưng nàng không muốn phát sinh da thịt chi thân với hắn, ngay cả hôn nàng cũng vô phương đón nhận, nhưng Phượng Cô thì chìm vào bế tình rồi, lúc nào cũng tìm đến nàng. Nàng đã cự tuyệt mấy lần, nhưng đó hoàn toàn không phải biện pháp lâu dài.

Chuyện này, chỉ có giải quyết càng nhanh càng tốt, nếu cứ thế này, nàng sẽ lộ chân tướng trước cả cô ta. Phượng Cô không phải kẻ ngu, nàng cố tình vô tâm, sớm muộn gì hắn cũng nhìn ra, nàng còn có thể giả vờ đến bao giờ?

Đối mặt với người ta không thích, muốn ta bày ra vẻ mặt hoan hỉ thật là quá khó khăn.

Đúng lúc này, đột nhiên nghe thấy tiếng đàn vọng vào từ bên ngoài, tiếng đàn yếu ớt dương dương tự đắc, vô cùng êm tai, trong Phượng Vũ Cửu Thiên đây đúng là chuyện lạ, bởi vì khi nàng bước chân vào sơn trang này, chưa từng thấy có ai đánh đàn.

Hơn nữa tiếng đàn này, cực kỳ quen thuộc, cầm kỹ tuy cao siêu, nhưng lại không có hồn, giống như một cô gái tuy rất đẹp nhưng không có tâm hồn.

Tiếng đàn này, trừ... Chu Nguyệt Nhi còn có ai đánh được!

Nàng biết, cô ta rất cuộc cũng động thủ.

Nếu không vì muốn nàng sa lưới, cô ta cần gì phải tốn nhiều công sức như vậy?

Thật không biết cô ta đang mưu tính điều gì.

Vân Thanh vịn vào tay tỳ nữ, chậm rãi đi về phía tiếng đàn.

Cô ta chọn chỗ cũng hay lắm, rừng sau hậu viện, độ phòng thủ kém tiền viện rất nhiều

Đi tới nửa đường, cảm giác đã tới gần tiếng đàn rồi. Đột nhiên, nàng lao đảo một cái, khăn tay rơi xuống đất, tỳ nữ vội vã chạy lên nhặt lại, nàng vừa nhìn đã lạnh mặt: “Khăn bẩn mà vẫn đưa cho ta, người muốn hại ta phải không! Trở về lấy cái khác lại đây.”

“Vâng vâng, nô tỳ lập tức đi lấy!” Tỳ nữ chưa từng thấy Vân Thanh nổi giận như vậy, sững sờ giật mình một cái, vội vàng trở về Nam Phượng Viên.

Vân Thanh đổi sắc mặt, trở lại vẻ tự nhiên. Nàng cũng không muốn làm khó tỳ nữ, nhưng buộc phải làm như vậy, nếu không, tỳ nữ có chuyện gì

bảo nàng làm sao đối mặt với lương tâm!

Nàng tăng tốc độ đi về phía Chu Nguyệt Nhi.

Không lâu sau, liền nhìn thấy một nữ tử thanh tịnh đẹp đẽ đang ngồi trong rừng, tuyệt mỹ khuynh thành, như nàng tiên của rừng vậy. Chỉ tiếc là cặp mắt đó thiếu quá nhiều độ trong suốt để sánh với cặp mắt tiên tử!

Cặp mắt đó thâm trầm âm u, làm cho người ta thấy sợ.

Có thể nói là miệng nam mô, bụng một bồ dao găm.

Vân Thanh không đổi thần sắc, dùng vẻ mặt tán thưởng nhìn Nguyệt Nhi, mãi đến khi cô ta đàn xong, mới chậm rãi nói: “Tiếng đàn của phu nhân thật sự là động lòng người, làm cho lòng người chìm đắm say mê trong đó.”

“Người đã đến rồi?” Chu Nguyệt Nhi dịu dàng cười một tiếng, thẳng tưng nói một câu như vậy.

Mắt Vân Thanh lóe tinh quang, xem ra, cô ta thật sự không chờ được nữa rồi, đã muốn ra tay động thủ lắm rồi, nếu không sẽ không nói chuyện kiểu thẳng tưng như vậy.

“Chẳng lẽ phu nhân ở đây chờ Vân Thanh?” Vân Thanh cố tình vờ kinh ngạc hỏi.

Cô ta cũng cười một tiếng, nụ cười với dụng ý khác: “Ta đang đợi một người có tâm, mà người đã đến, vậy người chính là người có tâm.”

“Lời này của phu nhân thật vô cùng thâm sâu, Vân Thanh nghe xong không hiểu.”

“Người không cần phải hiểu -, người chỉ cần nghe là được rồi.” Chu Nguyệt Nhi cũng cười một tiếng, ánh mắt mất vẻ dịu dàng, nhìn phía sau

Văn Thanh, rồi sau đó hỏi: “Người không mang tỳ nữ đến đây?”

Trong lòng Văn Thanh âm thầm cười một tiếng, gương mặt vẫn tự nhiên bình tĩnh, không có chút hoảng hốt nào: “Đúng vậy, Văn Thanh vừa nghe tiếng đàn của phu nhân đã thích, vì vậy đi theo tiếng đàn đến đây, tỳ nữ cũng không mang theo.” Nói xong cười một tiếng.

Chu Nguyệt Nhi, còn cười lớn hơn nàng: “Tốt! Tốt! Rất tốt!”

Dáng vẻ ôn nhàn nhu nhược ngày thường biến mất, thay bằng dáng vẻ cực kỳ lạnh lùng, cô ta cười một nụ cười gian trá, không chút che giấu.

Khi cô ta nói “Tốt”, Văn Thanh tất nhiên hiểu cô ta nói “Tốt” là “Tốt” cái gì, trong lòng Văn Thanh cũng đang âm thầm nói “Tốt”

Cái gì gọi là bộ ngựa rình ve sầu, hoàng tước đứng sau.

Nếu Chu Nguyệt Nhi biết, lần này là cô ta tự đưa mình vào chỗ chết, không biết sẽ có tâm trạng gì?

Gieo gió gặt bão thôi.

“Phu nhân nói cái gì tốt vậy?” Nàng hỏi.

Chu Nguyệt Nhi cũng cười một tiếng, lạnh như băng, xông lên trước, một chiêu đã chế trụ cổ tay Văn Thanh, còn dùng sức đến mức Văn Thanh đau nhói cả mảy. Đã sớm biết võ công của cô ta không kém, không ngờ lại cao đến thế này, bộ pháp của cô ta rất nhanh gọn, không phải ngày một ngày hai mà luyện thành, cũng có thể so sánh với những cao thủ hạng nhất.

“Phu nhân làm gì vậy?” Nàng chau mày, khẽ kéo tay lại, nhìn Chu Nguyệt Nhi hỏi.

Cô ta chỉ cười một tiếng, lạnh lùng mà âm độc, tay kia vươn ra, lập tức điểm vào á huyệt của nàng, động tác cực kỳ dứt khoát nhanh nhẹn, chắc đã

chuẩn bị kĩ từ lâu -.

Văn Thanh chỉ dùng ánh mắt lạnh nhạt nhìn cô ta, không chút bối rối mà còn cực kỳ trấn tĩnh tự nhiên.

Lúc đối mặt với địch nhân, càng hư thật lẫn lộn, càng làm cho người ta không biết được ý đồ của bản thân, nếu nàng giả vờ sợ hãi, chỉ sợ Chu Nguyệt Nhi sẽ càng hoài nghi, cô ta cũng thông minh, chắc đã biết rõ tính nàng -, nàng chưa từng nhát gan như vậy.

Cho nên, nàng trấn định, sẽ khiến cô ta càng tin tưởng -, ngay cả không tin, cũng không thể xác định là hư hay thật

Mà không thể xác định được hư với thật thì cô ta càng không thể bình tĩnh.

“Người trấn định như vậy, chẳng lẽ người không sợ sao?” Chu Nguyệt Nhi đúng thật là cực kỳ thấp thỏm bất an, trong lòng có chút hoài nghi, nhưng thật sự là cô ta không thể đoán ra vẻ mặt của Văn Thanh là do trời sinh đã thế hay là do Văn Thanh thật sự không sợ, bởi vì từ trước đến giờ, Văn Thanh vẫn quật cường trấn định như vậy, càng là nguy hiểm, Văn Thanh càng trấn định.

Chỉ sợ Văn Thanh thật sự không sợ cô ta, nghĩ kỹ thì không có khả năng đó, ám vệ quanh đây vốn ít, đã bị cô ta dùng tín hiệu của riêng Phượng Cô dẫn đi chỗ khác, nơi này, trừ cô ta và Văn Thanh thì không còn ma nào.

Văn Thanh không thể nói, nhưng vẫn nhếch môi cười một cách坦然 nhiên vững vàng, như muốn xác minh với Nguyệt Nhi rằng nàng không sợ!

Đúng vậy, giờ phút này người cần sợ là Chu Nguyệt Nhi chứ không phải nàng.

Đường lui, nàng đã chuẩn bị kĩ càng rồi, dù cho tỳ nữ kia có không nói với Phượng Cô, nàng tin tưởng chỉ cần Phượng Cô lục soát sẽ thấy được trường thi (không biết =.) nàng lơ đãng lưu lại?

Chỉ cần thấy được, làm gì có chuyện hăn không tìm được nàng.

Nếu như nàng đánh giá bản thân quá cao, Phượng Cô cũng không quan tâm đến nàng như nàng tưởng tượng, thì ít nhất, độc dược nàng chuẩn bị cũng có thể bảo hộ tính mạng nàng chu toàn.

“Người còn tưởng rằng sẽ có người tới cứu người sao? Người không cần suy nghĩ, rơi vào trong tay của ta, người chỉ còn đường chết thôi, ám vệ ở đây đã bị ta dụ tới chỗ khác rồi, không thể trở về quá nhanh đâu, người cũng đừng nghĩ trông cậy vào bất luận kẻ nào có thể cứu người!”

Nghe Chu Nguyệt Nhi nói, Văn Thanh có chút buồn cười, nàng có nói qua là nàng nghĩ rằng sẽ có người tới cứu nàng sao?

Nhìn bộ dạng này của cô ta, chỉ sợ cô ta cũng không chắc chắn rằng có thể lấy mạng nàng một cách trơn tru?

Chu Nguyệt Nhi nhìn Thượng Quan Văn Thanh chẳng đổi sắc mặt, trong lòng lo lắng không thôi, không phục thì càng nhiều, lạnh lùng cười một tiếng, có chút tức giận nói: “Chuyện này, chỉ có thể trách một mình người. Vốn dĩ, ta cũng không định giết người, nếu người vẫn hận Phượng Cô như trước khi mất trí nhớ. Nhưng hôm nay, người lại tán thưởng đón nhận tình ý của hăn, bảo ta làm sao buông tha người đây? Vì hăn, ta đã chỉ còn lại hai bàn tay trắng, vị trí minh chủ phu nhân không còn, sơn trang không còn, Mộ Dung Kiềm cũng không còn, mọi hy vọng của ta đều đặt trên người hăn, chỉ có ta mới có thể xứng đôi hăn, xứng đôi với tài mao của hăn, thân phận của hăn, địa vị của hăn, sự kiêu hãnh của hăn.”

Cô ta nói một hơi dài, giống như nói với Văn Thanh, cũng giống như nói cho mình cô ta. Nhìn cô ta lo lắng không thôi, Văn Thanh đột nhiên

cảm thấy thương xót, Chu Nguyệt Nhi, kỳ thật cũng là nữ tử đáng thương, bị dục vọng làm cho biến chất.

Kỳ thật lấy tài nghệ và dung mạo của cô ta, quay đâu chả kiếm được chồng? Việc gì phải hết lần này tới lần khác, biến mình thành loại người không ra người, ma chẳng ra ma thế này.

Cô ta đưa tay, có hai nữ tử nhảy xuống chạy đến trước mặt Văn Thanh, hai người một trước một sau, đem Văn Thanh chạy vội về hướng tây.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 125: Vẫn Không Biết Hối

Thất Thân Làm Thiếp

Nàng bị dẫn vào một gian phong âm u tối tăm..

Mặc dù bị che hai mắt, nhưng nàng biết mình vẫn chưa bị đưa ra khỏi Phượng Vũ Cửu Thiên, bởi vì theo nàng ước lượng thì quãng đường đó chưa đủ để ra khỏi Phượng Vũ Cửu Thiên -.

Hơn nữa, bắt nàng thì dễ, chứ mang nàng ra khỏi Phượng Vũ Cửu Thiên hoàn toàn không dễ chút nào, đến thần châu như Tà Phong còn không chắc chắn, huống chi là Chu Nguyệt Nhi?

Điều cuối cùng, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất!

Nàng lặng lẽ ngồi dưới đất, chờ mọi chuyện tiến triển, nơi này ẩm ướt, xa xa còn nghe thấy tiếng nước chảy tí tách, không thể phán đoán được đây là chỗ nào?

Tựa vào tường đá, có cảm giác lạnh xuyên qua da thịt làm nàng rùng mình một cái.

Theo tiếng bước chân vang vọng và tường đá lạnh lẽo sau lưng, có thể suy đoán ra, nơi này, là một thạch động.

Xem ra Phượng Cô muốn tìm ra nàng cũng gặp không ít trắc trở.

Nhưng có thể nào nàng cũng chẳng thể nghĩ ra, chẳng qua chưa đầy nửa canh giờ, ngoài cửa đã vang lên tiếng đánh nhau, đột nhiên có một người tới gần nàng, khí tức đàn hương quen thuộc lập tức ngập tràn.

Trước mắt đột nhiên sáng ngời, miếng vải bịt mắt được hắt gỡ ra, một gương mặt tuấn tú nhìn nàng tươi cười, rồi sau ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng nói an ủi: “Không phải sợ nữa.”

Nàng bám vào trong ngực của hắn, cảm thụ được sự ấm áp của hắn, nhưng không có cách nào nhẫn nhủ sự ấm áp đó đến trái tim.

Khoảng cách giữa hai người đã bị kéo quá xa, có thể nói là cách một biển trời, muốn vượt qua sẽ phải tốn rất nhiều tâm huyết thành ý, chỉ sợ có dùng một đời một kiếp này cũng chưa đủ.

Hắn thấy nàng một mực bất động, không nói lời nào, biết nàng bị điểm huyết, vì vậy đưa tay giải huyết nói cho nàng.

Bởi vì mặt đất quá lạnh, chân nàng đã bắt đầu bị tê, muốn đứng lên, mới phát hiện là không thể, vì vậy phải đưa tay xoa chân, thúc đẩy máu tuần hoàn.

Phượng Cô bèn bế cả người nàng lên, đi về phía Nam Phượng Viên.

Suốt đường đi, hai người không nói tiếng nào, người này chờ người kia lên tiếng trước, rốt cuộc là không ai lên tiếng.

Đến khi vào trong phòng, nàng mới chậm rãi nói: “Là Mộ Dung phu nhân bắt cóc ta.” Giọng nói vô cùng nhẹ nhàng ôn nhu.

Đôi mắt Phượng Cô hiện vẻ thống khổ, nhưng chỉ một tích tắc sau đã biến mất, trả lại cho hắn đôi mắt như một hồ thu thật sâu đến không thấy đáy, tuy không một gợn sóng nhưng chỉ sợ đáy hồ đang có sóng ngầm mãnh liệt

“Ta biết.” Thanh âm của hắn hơi ám trầm, làm cho không người nào có thể nghe ra tâm tư của hắn đến tột cùng là nặng nề thế nào.

Kỳ thật nàng đang đánh cuộc, đánh cuộc xem Phượng Cô có vì nàng mà xử lý Chu Nguyệt Nhi hay không. Nàng có biện pháp tự tay trả thù Chu Nguyệt Nhi, muốn lấy mạng cô ta cũng không khó, nhưng, nàng muốn Phượng Cô xử lý cô ta, như thế mới khiến cô ta rơi vào đáy sâu tuyệt vọng

Có lẽ, trái tim nàng thật sự cứng rắn, tuy trước đây nàng có thể lạnh nhạt với mọi thứ, nhưng giờ đã khác xưa, cũng đã có rất nhiều chuyện, không tự chủ được.

“Không biết Nguyệt Nhi có mục đích gì? Vì sao phải bắt cóc ta?” Nàng vừa xoa hai chân, vừa giống như lơ đãng ...lên tiếng hỏi.

Phượng Cô không nói gì một lúc lâu, khi nàng cho rằng hắn sẽ không trả lời, chợt thấy hắn nặng nề nói: “Nàng thử nói xem nàng muốn xử lý chuyện này như thế nào?”

Xử lý như thế nào?

Bị hắn hỏi trực tiếp như thế, Văn Thanh ngẩn cả người, xử lý như thế nào, hình như nàng chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề này -.

Ai ngờ hắn lại giao vấn đề này vào tay nàng.

Không biết vì sao, nàng có cảm giác rằng hắn biết tất cả rồi.

“Phu quân cảm thấy phải xử lý như thế nào thì xử lý như thế, ta không có ý kiến gì-.” Suy nghĩ hồi lâu, nàng cũng không nói ra ý kiến gì. Chuyện này, phải tự tay hắn xử lý.

Chỉ có điều mặc dù hắn đã lâu không gặp Chu Nguyệt Nhi, nhưng đối với cô ta xem ra vẫn còn ít nhiều tình ý, nếu không, với tính cách của hắn,

cần gì phải hỏi nhiều? Dừng đại hình từ lâu rồi.

Trong lòng không biết vì sao sinh ra rất nhiều cảm xúc, xem ra nàng đã đánh giá bản thân mình quá cao, cho dù hẳn đối với nàng thâm tình như thế, nhưng so ra vẫn kém cô ta.

Chậm rãi đứng lên, đi ra ngoài động (bạn Nhi cũng không hiểu T_T, xin đừng hỏi gì), một luồng sáng ào đến, làm nàng không mở được mắt vì chói, định đưa tay lên che mắt, đã thấy hẳn đi trước một bước, vươn tay, che sáng cho nàng, thể thiếp lên tiếng: “Mới đi từ trong tối ra, không thể nhìn thẳng vào ánh sáng, sẽ làm mắt bị thương.”

Rồi sau đó lại nhẹ nhàng giúp nàng đi ra ngoài.

Nàng yên lặng không nói, đột nhiên có cảm giác vô cùng mệt mỏi, chỉ muốn có thể nhanh chóng kết thúc việc trả thù.

Nàng chỉ mong muốn một cuộc sống đơn thuần yên tĩnh, không có những ngày tháng người lừa ta gạt như trước.

Mắt Phượng Cô vẫn nhìn nàng chăm chú, mãi đến khi thấy ánh mắt nàng dần phiêu di, mang theo chán ghét cùng xa cách, dường như có thể rời khỏi hẳn bất cứ lúc nào, trong lòng hẳn căng thẳng, vòng tay dùng sức ôm nàng.

Dường như hẳn sợ chỉ lơ lửng một chút, nàng sẽ bỏ hẳn mà đi.

Cảm thấy trên vai căng thẳng, nàng ngẩng đầu hỏi hẳn, vẻ mặt cực kỳ bình tĩnh: “Làm sao vậy?”

Chỉ thấy ánh mắt hẳn căng thẳng, như hạ quyết tâm gì đó, xoay người nói với Lãnh Sâm ở đằng sau: “Áp giải Chu Nguyệt Nhi đến Nam Phượng Viên, thẩm tra chuyện này.”

“Tuân lệnh” Lãnh Sâm lĩnh mệnh đi.

Văn Thanh có chút không hiểu, tại sao đột nhiên hắt lại quyết định thế -.

Nhưng khi nghe những lời đó của hắt, nàng cũng chẳng thấy vui vẻ chút nào, chỉ cảm thấy cực kỳ phiền muộn

Nàng lắc đầu: “Không bằng đuổi cô ta ra khỏi Phượng Vũ Cửu Thiên là được rồi, ta cũng không bị thương tổn gì.”

“Chuyện này không thể chấm dứt như vậy, lần này không phải lần đầu tiên, ta không thể dung túng cô ta như vậy nữa!” Phượng Cô đột nhiên nói, thần sắc lạnh thấu xương còn kèm thêm ám nhần.

Hắt đã dung túng Chu Nguyệt Nhi quá nhiều, nếu còn tiếp tục dung túng, có lẽ sẽ xảy ra chuyện không thể cứu vãn, giờ phút này – hắt thật sự cảm thấy cần phải kiên quyết với cô ta, nhưng những tình cảm năm xưa không phải chưa từng tồn tại, đâu thể coi là chưa từng có.

Nhưng hắt biết rõ ràng nếu lần này không xử lý Nguyệt nhi, chỉ sợ, Văn Thanh, sẽ thật sự rời bỏ hắt mà đi.

Hắt không thể mất nàng lần nữa, ánh mắt hắt trở nên căng thẳng, kiên định như bàn thạch.

Nàng không nói gì thêm, nếu hắt muốn xử lý, nàng nhìn là được rồi.

Đối với kết quả, nàng đã chẳng còn hứng thú. Nguyên lai, trả thù, chẳng thể bình phục vết thương trong lòng nàng chút nào

... ..

Đến nơi, Chu Nguyệt Nhi đã bị áp đến đấy từ lúc nào, đang ngồi một bên, cười dịu dàng, nhưng khi nhìn thấy nàng đi đến, sắc mặt thay cô ta

thay đổi liên tục, cuối cùng là thành màu xanh mét.

Cánh tay cầm chén trà của cô ta run rẩy kịch liệt, nhìn thấy chén trà sắp đổ, Văn Thanh cười khanh khách nói: “Mộ Dung phu nhân cẩn thận!”

“Ta... Ta cẩn thận cái gì... Cái gì cơ?” Chu Nguyệt Nhi chỉ cảm thấy lạnh buốt toàn thân. Có thể nào cô ta cũng không thể ngờ rằng không đầy một canh giờ, Phượng Cô đã tìm được Thượng Quan Văn Thanh, đưa Văn Thanh trở về. Làm sao có thể chứ? Thạch động đó rất kín đáo, người bình thường không thể tìm ra, hơn nữa, cô ta đã lên kế hoạch rất tỉ mỉ, không lưu lại nửa phần dấu hiệu, hai kẻ giúp một tay kia cũng đã bị diệt khẩu. Tại sao Phượng Cô lại tìm thấy nhanh như vậy? Không, cô ta không cam lòng! Trong mắt cô ta bắn ra hận ý mãnh liệt, nhưng đến khi đụng phải ánh mắt thất vọng của Phượng Cô thì chuyển thành thống khổ.

Thanh âm thanh giòn dịu dàng của Văn Thanh cất lên: “Văn Thanh chỉ nhắc nhở phu nhân, cẩn thận kéo đổ trà lên váy!”

“A!” Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Văn Thanh vừa mới dứt lời, chén trà trên tay Chu Nguyệt Nhi rung lên, đổ ụp xuống váy, nước trà nóng làm Nguyệt Nhi bị bỏng, cô ta hét to một tiếng, nhảy dựng lên.

Văn Thanh chỉ cười một tiếng, không nói lời nào.

Chu Nguyệt Nhi dù sao cũng không đủ vững vàng, dù có tâm cơ thâm trầm, trái tim ác độc, đáng tiếc vẫn chưa đến cảnh giới tối cao, thế nên, một khi bị kẻ khác nắm nhược điểm, liền bại lộ chân tướng.

“Hiện tại đã biết sợ rồi sao?” Trên mặt Phượng Cô không có nửa phần thương hương tiếc ngọc, chỉ có sự thanh lãnh, không có yêu, càng không có hận, như đối đãi với một người xa lạ.

Về mặt đấy càng đa thương người khác hơn. Chu Nguyệt Nhi tình nguyện thấy hấn tức giận, cũng không muốn thấy hấn bình tĩnh nhìn cô ta

như thế. Ít nhất khi hấn tức giận, cũng nói lên trong lòng hấn vẫn có cô ta, nhưng hấn lạnh lùng mà bình tĩnh như vậy, khiến cô ta cảm thấy cô ta và hấn thật sự đã chấm hết thật rồi.

Không, cô ta không cần!

Phượng Cô, chỉ có thể thuộc về cô ta -!

Cố gắng bình địa lửa giận và sự khấn trương trong lòng, rốt cục, tâm tình cũng hòa hoãn rất nhiều, cô ta lại nặn ra một nụ cười ôn nhu: “Cô, ta sẽ chú ý -, lần sau sẽ chăm chén cẩn thận hơn.”

Cô ta cố ý giải thích với Phượng Cô mọi lo lắng của cô ta chỉ là do bị bóng, còn bày ra một nụ cười vô tội.

Nhìn cô ta giả vờ giả vệt được như thế, trong lòng Văn Thanh không khỏi cười lạnh, Chu Nguyệt Nhi không đi ca diễn thật quá đáng tiếc, nhìn mà xem, mặt của cô ta, muốn thế nào là thành thế được!

Một giây trước còn khấn trương phần hận, một giây sau, đã trở nên hồn nhiên vô tội như thế!

Văn Thanh ngồi xuống cạnh Phượng Cô.

“Người còn muốn giả vờ đến khi nào!” Phượng Cô nhẹ nhàng nói, thanh âm mang theo ử rũ còn có bất đắc dĩ.

“Cô – người đang nói cái gì? Ta không hiểu người đang nói cái gì? Ta không giả vờ? Ta giả vờ cái gì chứ? Người nói gì, ta thật sự nghe không hiểu...” Cô ta đưa mặt nhìn xuống sàn, thật là thông minh, muốn biết người đối diện có nói dối không, cách nhanh nhất là nhìn thẳng vào mắt mà

Nguyệt Nhi biết bản thân không có cách nào trấn định được ánh mắt, thế nên đành nhìn xuống sàn.

Đáng tiếc, cô ta không biết, cánh tay không ngừng lắc lắc ti quyên, đã tố cáo cô ta đang nói dối.

“Người thật sự muốn ta nói lần lượt từng việc người đã làm sao?”
Phượng Cô nói với giọng tiếc nuối, hắn cũng không muốn cô ta mất hết mặt mũi -, nhưng tại sao cô ta lại chấp mê không chịu thay đổi thế chứ!
Nếu cô ta thẳng thắn thừa nhận, hắn cũng không định xử lý cô ta, nhưng truyện đã thế này, cô ta vẫn chối phăng, cô ta thật sự nghĩ chuyện cô ta làm thần không biết quỷ không hay sao?

Đã nhiều việc như vậy, hắn không truy cứu, chỉ vì cho rằng đó là món nợ hắn thiếu cô ta-, hơn nữa dù sao từng có một đoạn tình, hắn không muốn quá tuyệt tình, nhưng tại sao cô ta cứ nhất định phải đẩy cục diện đến tình trạng này chứ!

Tại sao cô ta vẫn mãi không biết thế nào là thỏa mãn? Thật sự muốn trở thành loại người không ra người, ma chẳng ra ma sao?

“Nói ... nói lần lượt từng việc gì? Cô, người đang nói cái gì! Ta càng nghe càng hồ đồ!” Chu Nguyệt Nhi nghe thấy lời Phượng Cô – nói, trong lòng đã bắt đầu sợ hãi, nhưng vẫn chối.

Nhìn sắc mặt cô ta dần dần tái nhợt, ánh mắt cũng bắt đầu gấp gáp, Văn Thanh vẫn chỉ lặng lẳng ngồi cạnh Phượng Cô, hoàn toàn không có ý định mở miệng.

Nàng nhìn ra được, lần này Phượng Cô thật sự muốn trở mặt. Chu Nguyệt Nhi cũng thật là, đã tới nước này còn già mồm cãi cố. Phượng Cô là con người thế nào chứ, khi hắn đã nói những lời đó ra, có nghĩa là hắn sẽ không dễ dàng tha thứ.

Quả nhiên Phượng Cô lạnh mặt, phượng nhãn trừng trừng nhìn Nguyệt Nhi, thanh âm lạnh lùng quát lên: “Người quả nhiên là không thấy quan tài không đổ lệ, người làm nhiều chuyện như vậy, cho là ta thật sự không biết

sao? Ta không truy cứu, chẳng qua là nghĩ cho người cơ hội sửa đổi, thật không ngờ, người chẳng những chưa từng sửa đổi, còn càng lúc càng tồi tệ! Người thật sự cho là, hài tử trong bụng Nhu nhi, còn có chuyện Văn Thanh trúng độc, ta hoàn toàn không biết ai là thủ phạm đích thực sao? Ta chỉ là không muốn truy cứu quá nhiều, nhưng thật không ngờ người lại không biết dừng tay, Nguyệt nhi a! Từ khi nào người lại trở thành độc ác như loài rắn độc thế!”

“Ta... Ta... Cô, ta toàn bộ đều là bởi vì quá yêu người! Nhìn người dính dáng với nữ nhân khác, ta ức chế không được ghen tỵ trong lòng, Cô... Cô... Ta thừa nhận, ta đã sai, nhưng ta sẽ sửa -, ta sẽ nhu thuận, sẽ đơn thuần như trước kia-. Không làm... làm bất cứ chuyện xấu...gì nữa.” Chu Nguyệt Nhi nghe xong lời của hắn, hoàn toàn sụp đổ, lệ tuôn như suối, đột nhiên quay sang Phượng Cô, trong mắt lộ vẻ đau thương.

“Yêu? Người thật sự cho rằng ta tin tưởng rằng người yêu ta sao?” Vẻ mặt Phượng Cô càng lúc càng lạnh lùng, mang theo sự tàn khốc, ngồi nghiêm trên ghế, hoàn toàn không để ý tới kẻ đang ngã ngồi dưới đất là Chu Nguyệt Nhi.

“Ta thật sự yêu người! Vì người, ta không tiếc bán đứng Mộ Dung Kiềm, chuyện đó chẳng lẽ không đủ để chứng minh ta yêu người sao? Cô...” Chu Nguyệt Nhi thê lương gào khóc, nước mắt ướt vạt áo, nhưng căn bản không khiến Phượng Cô thương xót nửa phần.

Văn Thanh, chỉ lạnh lùng nhìn, nhưng cảm xúc trong lòng thì có ngàn vạn, đột nhiên nàng rất muốn rời khỏi đây, không khí này, áp lực này, khiến nàng thấy khó thở, tình cảnh thê thê thảm thảm, làm cho lòng người cũng buồn bực.

“Nguyệt nhi, người yêu không phải con người ta, mà là (tiền) tài của ta, thế của ta. Người phản bội Mộ Dung Kiềm, cũng như năm xưa người đã phản bội ta, đơn giản chỉ vì năm xưa hắn có tài có thế hơn ta! Nguyệt nhi,

thừa nhận đi, người đã sớm bị đục vọng khổng chế bản thân!” Phượng Cô lạnh lùng nói xong, quay đầu đi, không nhìn cô ta nữa.

Hắn đối với cô ta, thật sự là hoàn toàn thất vọng rồi.

“Không, không, có lẽ ta có rất nhiều điều không phải, nhưng ta sẽ sửa, chỉ cần người nói ra, ta đều có sửa, người không cần phải nói ta như vậy ... Chúng ta mới là một đôi, người từng yêu ta như vậy, chẳng lẽ nói quên là quên được ngay sao...” Chu Nguyệt Nhi lôi kéo tay Phượng Cô, khẩn cầu, khóc lóc, như muốn níu kéo cái gì đó

Tay Phượng Cô tuy không hất cô ta, nhưng ánh nhìn chua xót đập thẳng vào mắt cô ta: “Nguyệt nhi, người cũng biết đó là lúc xưa, mọi chuyện đã là quá khứ, có câu này rấy hay, chuyện xưa nghĩ lại mà đau đớn lòng, chuyện cũ của chúng ta, đúng là nghĩ lại mà đau đớn lòng.”

“Không, ta không tin người đã quên những tháng ngày tốt đẹp trước kia, không phải mới hai tháng trước người vẫn nói vẫn luôn nhớ thương ta sao? Không phải người còn nói muốn thành thân với ta sao? Kỳ thật trong lòng người vẫn luôn có ta, đúng không? Tuy ta trở thành người của Mộ Dung Kiềm, nhưng người vẫn không có cách nào quên ta, có đúng không? Cô...” Chu Nguyệt Nhi nghe xong lời của hắn, có chút vội vàng, ngôn ngữ bắt đầu lộn xộn.

“Tình cảm của chúng ta, đã đoạn tuyệt từ bốn năm trước, đoạn tuyệt thật rồi!” Phượng Cô lạnh lùng nói, ánh mắt dịu dàng nhìn Văn Thanh, trong tim của hắn, lúc này chỉ có nữ tử này.

“Không! Ta không tin!!” Chu Nguyệt Nhi thấy ánh mắt Phượng Cô nhìn Thượng Quan Văn Thanh, hoàn toàn phát điên, bắt lấy tay hắn, lại hỏi lại: “Ta không tin, bốn năm qua, ai cũng biết, người chưa từng quên ta, nếu như người thật sự quên được ta, người sẽ không uống đến say vào ngày đó,

người cũng sẽ không cười Chu Nhu nhi – người có dung mạo gần giống ta, hai tháng trước người cũng không vì nhìn thấy ta mà mất kiềm chế! ...”

Phượng Cô hất tay cô ta, quả quyết âm ngoan nhìn cô ta, nói rõ ràng từng câu từng chữ: “Người thật sự muốn biết vì sao lại thế sao?”

Hắn hỏi xong, không đợi Chu Nguyệt Nhi trả lời, đứng lên, quay người lại, rồi sau đó nặng nề nói: “Tất cả, chẳng qua là ta giả vờ với người thôi, mục đích của ta, chính là muốn mượn tay người, đi phá Mộ Dung Kiềm, ta muốn các người chỉ còn hai bàn tay trắng, cho các người thống khổ một đời! Cho các người hối hận vì năm xưa đã phản bội ta!”

Hắn nói xong một hơi, đột nhiên cảm thấy tất cả tâm sự trong lòng như tản ra, cả người nhẹ nhõm rất nhiều, nói hết chân tướng mọi chuyện ra, là muốn quên hết những tổn thương của năm đó.

Chuyện bằng hữu tốt và nữ tử yêu thương bắt tay nhau phản bội hắn, rốt cuộc cũng buông tha hắn, không ám ảnh hắn nữa.

“Nhưng sau này người không hề truy...” Chu Nguyệt Nhi còn muốn nói gì đó.

Phượng Cô cắt lời cô ta: “Sở dĩ sau này ta không truy cứu những chuyện người làm, là ta muốn mở cho người một con đường sống, muốn cho người một cơ hội cuối cùng, không ngờ người lại không biết tận dụng, còn đẩy cục diện đến tình trạng này!”

Hắn nói một hồi rốt cục cũng làm mọi chuyện trở nên rõ ràng.

“Không!” Chu Nguyệt Nhi đột nhiên ôm lấy đầu, cuồn loạn ngẩng đầu hét to, thanh âm thê lịch mà dài, như dã thú không cam lòng trước khi chết

Mãi đến giờ khắc này, rốt cục cô ta cũng hiểu, nhưng thống khổ này cô ta không chịu được, cô ta đột nhiên điên cuồng giật tóc mình.

Giấc mộng của cô ta không còn, vị trí Phượng phu nhân, vị trí minh chủ phu nhân, Phượng Cô, tất cả đều không còn!

Không, cô ta không tin, đây chỉ là một giấc mộng, là mộng!

Đôi mắt vẫn đỏ như ma quay sang nhìn Thượng Quan Văn Thanh, sắc bén như một lưỡi dao, vẫn còn mùi tanh của máu.

Là cô ta (cô ta này là Văn Thanh)! Là cô ta! Là cô ta đã đoạt Phượng Cô đi!!

Phải giết cô ta! Phải giết cô ta!

Mỗi một tế bào trong cơ thể Nguyệt Nhi đều đang kêu gào. Nguyệt Nhi đột nhiên rút ra một cây trâm, nhắm thẳng vào cổ Thượng Quan Văn Thanh mà đâm.

Đang nửa đường thì cô ta bị chặn lại, tay đặt lên eo, eo cô ta giờ đầy máu, máu không ngừng chảy, một thanh nhuyễn kiếm không biết đâm vào từ lúc nào

Cô ta chậm rãi ngẩng đầu, nhìn người cầm kiếm, vẻ mặt tái nhợt dữ tợn, lộ ra một nụ cười thống khổ, mang theo không cam lòng, mang theo bất mãn, mang theo phần hận.

Chỉ có một thứ không thấy, chính là sự hối hận.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 126: Một Mực Cỗ Chấp

Thất Thân Làm Thiếp

Nhân sinh biến ảo vô thường, tính mạng luôn không chịu nổi một kích.

Lúc thấy Phượng Cô đâm kiếm vào Chu Nguyệt Nhi, máu nhuộm đỏ quần áo, còn có gương mặt vắn vẹo tuyệt vọng phần nộ của cô ta.

Văn Thanh căn bản không cảm thấy chút khoan khoái do báo được thù nào, chỉ thấy ưu thương nặng nề, trong lòng bắt đầu cảm thấy buồn nôn.

Nàng muốn rửa trôi hết sự tanh hôi này, rửa trôi hết thù hận này, từ lúc bắt đầu, kỳ thật chính nàng cũng đã dần thay đổi, không còn là bản thân mình nữa, biến mình thành một kẻ bị thù hận khống chế hết đầu óc

Lúc thấy cảnh tanh mùi máu đấy, nàng chợt tỉnh táo lại, tỉnh lại giữa một cơn ác mộng chỉ có thù hận.

Trên đường đi ánh mặt trời chói chang gay gắt, nhưng nàng không cảm thấy chút bỏng rát nào, ngược lại còn cảm thấy ấm áp dễ chịu, dường như mỗi giọt mồ hôi đang mang theo thù hận ra khỏi cơ thể nàng.

Nàng ngửa đầu nhìn trời, cười không thành tiếng.

Quãng thời gian này, nàng đã trải qua quá nhiều mệt mỏi, nàng muốn nghỉ ngơi.

Nàng không muốn tiếp tục thế này nữa, nàng muốn yên tĩnh, thật yên tĩnh.

Đối phương hướng, nàng bước nhanh hơn, không trở về Nam Phương Viên, mà là đi về hướng cửa lớn của sơn trang

Nàng phải rời khỏi nơi này!

Nơi này, thật là đáng sợ, đã cho nàng quá nhiều – thống khổ.

Nhưng mới đi đến nội môn, đã có thị vệ chặn nàng: “Phu nhân, Gia cấm dận, không có sự phê chuẩn của Gia, không thể để cho phu nhân ra khỏi sơn trang.”

“Ý tứ của hần là giam lỏng ta sao?” Văn Thanh lạnh lùng lên tiếng hỏi, ánh mắt như hàn băng.

“Chuyện này không phải Gia có ý tứ đó, phu nhân hiểu lầm, Gia chỉ là sợ phu nhân ra ngoài một mình sẽ gặp chuyện nguy hiểm.” Thị vệ bị Văn Thanh quát lạnh, vội vàng giải thích.

“Không phải, vậy thì để ta ra ngoài, – an nguy của ta, ta tự có chừng mực! Nếu thật sự các người lo ta gặp nạn, có thể đi bên cạnh bảo vệ ta.” Văn Thanh lại lạnh lùng nói, thái độ vô cùng kiên quyết, nàng nhất định phải đi ra ngoài, vì chuyện Chu Nguyệt Nhi, lúc này Phương Cô bận đến mức không có thời gian ngó ngang đến nàng, chỉ cần nàng có thể thuyết phục thị vệ để nàng đi ra ngoài, như vậy thì nàng có cơ hội trốn thoát.

Nên vì thế phải thật kiên quyết.

“Xin phu nhân đừng làm khó bọn ta! Chúng ta cũng chỉ là nghe lệnh hành sự, nếu để phu nhân đi ra ngoài, chúng tiểu nhân sợ là khó giữ được tính mạng này!” Thị vệ sầu lo nghiêm mặt nói, hần vừa nói xong, hơn mười thị vệ đứng cạnh hần cũng gật đầu nói phải.

Phượng Cô này, thật ngoan độc, thuộc hạ dưới tay hắn mà làm sai, chỉ có thể xách đầu nhận tội!

Nàng rất rõ ràng con người Phượng Cô, hắn nói được là làm được, hơn nữa đối với thủ hạ, từ trước đến giờ hắn hành sự luôn gọn gàng, đúng là đúng mà sai là sai, thưởng phạt phân minh còn vô cùng nghiêm khắc-.

Nếu hắn đã nói sẽ giết những thị vệ này, hắn nhất định sẽ giết.

Không muốn hại những thị vệ này, nàng bất đắc dĩ phải quay về Nam Phượng Viên, nếu chuyện đã thế này, nàng cũng không cần giả vờ nữa, nàng sẽ nói thẳng tất cả! Không cần vất vả diễn kịch với hắn nữa.

.....

An bài Chu Nguyệt Nhi xong xuôi, Phượng Cô vội vàng đi tới Nam Phượng Viên.

Chuyện Văn Thanh muốn đi ra ngoài hắn đã biết, trong lòng hắn có chút thấp thỏm bất an, cảm giác như nàng sắp bỏ hắn mà đi.

Hắn nhăn mặt nhíu mày, môi mím chặt lại thành một đường thẳng, tay, nắm lại thành quyền

Chỉ có như vậy, hắn mới có thể khắc chế khủng hoảng trong lòng.

Vất vả lắm mới có một thời gian hạnh phúc êm ái với nàng, hắn quyết không buông tay, cho dù có phải dùng đến phương pháp gì.

Bước vào bên trong phòng.

Văn Thanh đang ngồi trước gương, tay cầm lược, chải mái tóc dài đen bóng

Tay nàng trắng nõn mịn màng như ngọc, giơ lên chải mái tóc đen bóng, tạo thành một bức tranh vô cùng đẹp mắt

Hắn chậm rãi đi tới, dịu dàng lên tiếng: “Thanh nhi “

Vân Thanh không trả lời, cũng không quay đầu lại, vẫn nghiêm túc chải đầu.

Phượng Cô chậm rãi đi tới, cầm lược, búi tóc cho nàng, – năm ngón tay thon dài hữu lực, lướt qua mái tóc dài, cảm nhận cảm giác mềm mượt.

Vô tình đưa mắt nhìn vào gương làm hắn sửng sốt, nhưng chỉ một giây sau, hắn lại bình thường trở lại

Vân Thanh cảm nhận rõ ràng rằng tay của hắn có run lên trong một thoáng, nàng nhìn vào gương, thấy hắn đang nhìn gương mặt của nàng -.

Hắn vẫn còn có thể giả vờ, trong lòng nàng trào lên lửa giận, trong phút chốc xoay người lại, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng trừng lên nhìn hắn, lớp da dùng để dịch dung, đã bị nàng gỡ xuống, kỳ thật nàng vẫn mang theo bột tẩy lớp dịch dung -, giấu trong viên ngọc trên trâm cài tóc, ngay khi khôi phục trí nhớ nàng đã nhớ ra điều đó.

Từ hôm nay trở đi, nàng không muốn giả vờ nữa, vì vậy trực tiếp đối mặt với hắn.

Nhưng nhìn vẻ mặt hắn, không lộ dù chỉ là nửa điểm ngạc nhiên, còn bày ra vẻ ngoài mà hắn cho là ôn nhu, thậm chí vẫn mở miệng nói: “Đừng nhúc nhích, nàng nhìn xem, nàng đột nhiên xoay người làm đứt mấy sợi tóc rồi!”

Vừa nói vừa giơ sợi tóc bị đứt lên cho nàng xem.

Hắn vẫn có khả năng tự nhiên như thế, thậm chí còn không cần hỏi nàng câu nào!

“Người không hỏi ta tẩy lớp dịch dung như thế nào sao?” Nàng hỏi, sự phần nộ trong mắt dần dần hạ xuống, bình tĩnh hỏi han.

“Mặc kệ diện mạo như thế nào, nàng vẫn là nàng, vẫn là thê của ta, vì sao ta phải hỏi nhiều thế làm gì?” Phượng Cô cong môi thành một nụ cười vui vẻ, có mấy phần tà mỹ. Hắn nhìn ra được, nàng đã khôi phục trí nhớ, nhưng dù có như vậy, hắn vẫn kiên định, đây mới là Thượng Quan Văn Thanh chân thật.

“Ta đã không phải thê của người từ lâu rồi, thân phận hiện nay của ta là Tình Thiên, nghệ nhân đầu bảng của Tuyết Linh Các.” Nàng lạnh lùng nói.

“Nàng chính là Văn Thanh, là thê của ta, Thượng Quan Văn Thanh.” Hắn cũng không để ý đến ngôn ngữ của nàng, vẫn ngập tràn vui vẻ như cũ.

Vừa nói vừa nhẹ nhàng chạm tay lên mặt nàng, mặt của nàng, bởi vì đắp một tầng da giả trong thời gian dài, tuy đã gỡ đi nhưng vẫn có chỗ đỏ, nhưng chạm vào vẫn cho cảm giác chân thật mềm mại như cũ.

Hắn không thích dung mạo sau khi dịch dung của nàng, đẹp thì có đẹp, nhưng thiếu phần thanh tú đáng yêu.

Sự phần nộ trong tim Văn Thanh lại trào lên, nàng trừng mắt nhìn cánh tay khinh bạc của hắn, đột nhiên duỗi tay, hất tay hắn ra: “Từ lúc lạc nhai, ta đã không còn là Thượng Quan Văn Thanh nữa, ta là Tình Thiên!”

“Thanh nhi, nàng vẫn không thể tha thứ cho ta sao? Ta thề, sau này ta sẽ đối xử với nàng thật tốt -, chuyện lúc trước, là ta không đúng! Sau này trở đi, chúng ta sẽ là đôi phu thê hạnh phúc nhất thế gian này!” Phượng Cô đột nhiên quỳ chân sau xuống, giữ tay nàng, nhìn thẳng vào mắt nàng, nói từng câu từng chữ.

“Phượng Cô, việc đã đến nước này, vì sao người vẫn còn không chịu hiểu!” Văn Thanh đột nhiên cảm thấy khủng hoảng, một loại tâm tình chưa bao giờ xuất hiện trào ra, nàng tình nguyện nhìn Phượng Cô đối xử độc ác với nàng, không cần hẳn dịu dàng si tình thế này, nàng cự tuyệt hẳn lúc này làm nàng có cảm giác mình là kẻ xấu xa.

Hắn hiểu con người nàng, ...khi không có cách nào đối phó -, nếu người khác lấy nhu thắng cương, nàng có thể gặp mạnh càng mạnh, nhưng vĩnh viễn vô phương lạnh lùng với người thân thiện.

“Thanh nhi, ta cần phải hiểu cái gì chứ?” Phượng Cô giống như không hiểu thật, trong mắt thâm tình tràn ngập, ngưng thần nhìn Văn Thanh, dường như muốn nhìn sâu vào lòng nàng thông qua đôi mắt

“Chúng ta không có khả năng ở chung một chỗ, ta chưa bao giờ là thê của người, sau này lại càng không phải, ta không quên được những chuyện đã trải qua, ta không quên được, người hiểu chưa?” Thanh âm của nàng có chút lo lắng, đối với thái độ này của Phượng Cô, nàng thật sự không biết phải đối phó thế nào, chỉ cảm thấy khó xử.

“Không, có lẽ trước kia không phải, nhưng sau này sẽ phải, Thanh nhi, chỉ cần nàng thử đón nhận ta, ta tin tưởng, nhất định nàng sẽ yêu ta -.” Phượng Cô tin tưởng mười phần nói, trong đôi phượng nhãn là sự kiêu ngạo, dường như những tháng ngày hạnh phúc ân ái sau này của bọn họ đang hiện lên trước mắt hắn

Có những việc làm sao nói quên là quên ngay được? Nàng vô phương tha thứ hắn, làm sao nói tới chuyện đón nhận?

“Không quên được, Phượng Cô, trong lòng ta, đối với người, chỉ có hận, không có yêu -! Không có!” Dường như sợ hắn không hiểu, nàng liên tục nói “Không có” hai lần.

Phượng Cô đột nhiên cúi đầu, giống như đang trầm tư, lặng yên không nhúc nhích, lúc này hần như một pho tượng đá.

Văn Thanh nói với giọng ủ rũ: “Người để ta đi đi! Ai cũng thống khổ thế này, tách ra không phải sẽ vui vẻ sao.”

“Ta sẽ không buông tay -.” Hần đột nhiên ngẩng đầu lên, kiên định nói, trong ánh mắt, là sự kiên trì không chấp nhận cự tuyệt, bá đạo quyết đoán.

“Người đeo bám như vậy để làm gì chứ? Chỉ khiến mọi người càng thương tâm mà thôi! Chuyện tình cảm đâu phải nói đón nhận là được ngay -.” Văn Thanh nhẹ nhàng nói, như thanh phong bên ngoài cửa sổ, thản nhiên hờ hững.

“Văn Thanh, ta biết, trước kia ta có chỗ không tốt, những điểm không tốt đó, ta biết, không phải một câu nói hai câu nói có thể khiến người ta quên đi -, ta không trông cậy nàng có thể tiếp nhận ta trong một sớm một chiều, nhưng ta hy vọng, nàng có thể cho ta một cơ hội.” Chỉ cần một cơ hội, hần nhất định có thể giành được trái tim của Văn Thanh -, bởi vì, hần sẽ dùng cả trái tim nóng bỏng này để làm nàng rung động.

“Phượng Cô, tại sao người vẫn không chịu hiểu? Không có khả năng – không có khả năng -, người có biết không? Hơn nữa có lẽ người không rõ, người thích -, là Văn Thanh xinh đẹp, không phải ta, ta trở về diện mạo trước kia rồi!” Văn Thanh liếc mình lắc đầu, không thể nào tin nổi hần lại cố chấp như vậy

Tội tình gì chứ?

Tội tình gì hần phải như vậy chứ?

Đừng nói lúc này – nàng vô phương đón nhận hần, ngay cả thật sự đón nhận hần, thì nàng cũng không phải là người mà hần thích, người hần thích -, là Tình Thiên với mỹ mạo khuynh thành.

“Nàng cho rằng thứ ta thích là gương mặt khuynh thành đó?” Phượng Cô nghe xong thì cười ngạc nhiên: “Phượng Cô ta chẳng lẽ lại là loại người nông cạn coi trọng diện mạo bên ngoài sao! Thứ ta thích -, là con người nàng, là con người Thượng Quan Văn Thanh, không liên quan đến diện mạo của nàng!”

“Nếu người thích ta, trước kia đã không đối xử với ta như thế!” Văn Thanh khẽ nói, sự thật đã rõ ràng thế, chỉ có bản thân hắn là không chịu rõ ràng.

“Văn Thanh, chuyện trước kia, ta không muốn nói nữa, nhưng xác thật là ta thích nàng, tình yêu ta dành cho nàng, không phải khi gặp lại tại Phượng Vũ Cửu Thiên mà nảy sinh-, nó nảy sinh ngay từ lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng, chỉ là vì ta ngu muội không biết, lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng trong hậu viện, đôi mắt nàng còn sáng hơn mặt trăng, ta đã có tình cảm với nàng từ đấy.” Hắn chậm rãi nói, trong ánh mắt, hiện lên đêm hôm đó: “Chỉ hận ta không nhận ra, vì không muốn nàng gả vào Phượng Gia, không cho thủ hạ đi động thủ, lại đích thân đi tìm nàng, mặc dù biết mỗi lần nàng nhớ lại đêm kinh khủng đó sẽ càng hận ta, nhưng ta vẫn làm, bởi vì ta ích kỷ, không muốn nam nhân khác nhìn thấy sự tốt đẹp của nàng. Đáng tiếc ta bị báo thù làm mờ mắt, mới có thể không nhận ra, cứ liên tục thương tổn nàng hết lần này tới lần khác.”

“Từ đêm hôm đó, toàn bộ thế giới của ta đã biến sắc!” Văn Thanh chậm rãi nói, một đoạn hồi ức đó, khiến nàng mỗi lần nhớ lại đều thấy kinh hãi, nếu không có ý chí kiên cường, chỉ sợ nàng đã không còn trên nhân thế từ lâu.

“Xin lỗi!” Hắn hơi hơi cúi đầu, thanh âm bất đắc dĩ mà trầm thương, đã không còn sự ngạo khí và tà mỹ, còn có vài phần yếu ớt.

Phượng Cô này là người mà nàng chưa từng gặp -.

Chỉ tiếc, lúc này nói ra, lại chỉ khiến nàng chua xót không chịu nổi, không còn tâm trạng để ý tới hắn

Lòng của nàng, đã vỡ nát từ lâu, không cách nào hồi phục được -.

Nhẹ nhàng rút tay về, nàng chậm rãi nói, thanh âm lạnh lùng, phiêu hốt hờ hững: “Người không có lỗi với ta, chỉ có thể trách vận mệnh trêu ngươi, ta và người không có khả năng -. Người để ta đi đi!”

“Không, ta quyết không để cho nàng đi!” Vừa nghe giọng nói kiên quyết của nàng, Phượng Cô đã rối loạn, nhìn bàn tay trống trơn, rồi sau đó chậm rãi đứng lên.

“Ta nhất định phải đi -. Phượng Cô, người thả ta đi đi, đừng khiến ta càng hận người nữa!” Văn Thanh càng kiên định.

Nhân thần Phượng Cô tổn thương thống khổ, hai tay xiết chặt lại, nhìn nàng chăm chú, rốt cục, hắn độc ác gằn ra từng tiếng: “Dù cho nàng càng hận ta, ta cũng sẽ không thả nàng đi -, nàng hận ta, ít nhất cũng vẫn ở bên ta, chỉ cần nàng ra đi thì ta sẽ chẳng còn gì cả, chỉ còn lại hối hận.”

“Tại sao người phải cố chấp như thế? Ta và người không có tương lai -!” Văn Thanh nghe xong lời của hắn, giận dữ bốc lên, nàng không biết phải nói thế nào thì hắn mới chịu hiểu.

“Ta và nàng không có tương lai? Vậy thì ai mới có tương lai với nàng? Có phải tên sát thủ Ngân Diện đó không? Hắn với nàng mới có tương lai sao?” Phượng Cô nghe nàng nói xong, đột nhiên nhớ ra tên gia hỏa luôn mặc bạch y kia, có phải vì hắn, thế nên Văn Thanh mới kiên quyết ra đi như thế?

“Phải thì sao? Không phải thì sao? Đây là chuyện giữa ta và người, căn bản là không liên quan tới hắn.” Văn Thanh không ngờ hắn lại đổ mọi

chuyện lên đầu Ngân Điện, thật là đáng giận, vì sao hắc viễn cũng không chịu hiểu!

Hắc đột nhiên phát lực, nắm bả vai của nàng, phượng nhãn híp lại nhìn nàng chăm chú, vừa đau vừa hận, thanh âm mềm mại nhẹ nhàng: “Ta sẽ không cho nàng đi -, sẽ không cho nàng cơ hội ở cùng một chỗ với hắc -!”

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 127: Thống Khổ Phản Bội

Thất Thân Làm Thiếp

Ta là Phượng Cô, thiếu chủ của Phượng Vũ Cửu Thiên -, Phượng Vũ Cửu Thiên có danh tiếng vang dội trong chốn giang hồ -, hoàn toàn là nhờ phụ thân anh hùng của ta.

Nhưng trước đây, ta thật sự không có cái gì gọi là chí lớn cả -, ta chỉ muốn có một gia đình hạnh phúc, có một nữ tử cùng ta sống đến đầu bạc răng long là được rồi.

Ta cũng không muốn trở thành đại anh hùng gì đó, cũng không muốn có thêm sản nghiệp, bởi vì như vậy quá mệt mỏi, nhìn phụ thân cũng biết, cuộc sống của ông, quá nửa thời gian là dành cho giang hồ, phần dành cho ta và mẫu thân -, chỉ còn vô cùng ít ỏi, ít đến đáng thương.

Sống như thế còn ý nghĩa gì nữa?

Quyền lợi kim tiền đều là vật ngoài thân, sống không mang theo, chết cũng không thể mang theo -. Nhân sinh trên đời, chỉ cần có một người thấu hiểu ta, thương yêu ta, cùng nhau cưỡi ngựa đi khắp thế gian, dạo hết non xanh nước biếc, mới là chuyện đáng làm nhất thế gian này.

Hơn nữa những khi phụ thân ra ngoài hành hiệp trượng nghĩa, ta còn phải nhìn mẫu thân vì phụ thân mà lo lắng hãi hùng.

Sống trên đời này, mấy ai được như ý -.

Khi tuổi trẻ, ta quen một nữ tử, tên nàng là Chu Nguyệt Nhi, dung mạo nghiêng nước nghiêng thành, cầm kỹ xuất chúng, tính tình vô cùng dịu dàng, cực kỳ đơn thuần khả ái, sống cùng kinh thành với ta, chúng ta tình cờ gặp mặt một lần -, rồi sau đó thường xuyên gặp nhau.

Nàng cũng thường xuyên chạy đến chơi, khi đó, chúng ta đi hết mọi địa phương lớn nhỏ của kinh thành, có thể nói là ngày nào cũng tràn ngập vui vẻ hạnh phúc.

Đáng tiếc nàng vẫn còn quá nhỏ, khi đó nàng mới có 14 tuổi, chưa gả ra ngoài, không có phu quân làm bạn, không được ra khỏi nhà -, nếu không sẽ bị thiên hạ đồn đại không hay-. Ta thích nàng, ta phải bảo vệ nàng không bị chút thương tổn nào, thế nên ta chu toàn hộ nàng, thậm chí còn chú ý chuyện lễ nghĩa hơn cả nàng. Vốn dĩ ta chờ nàng 15 tuổi sẽ thành thân, đến khi đó chúng ta có thể cùng nhau ra khỏi kinh thành, du sơn ngoạn thủy -.

Nào có hay đến năm 15 tuổi, nàng lại trở thành vợ kẻ khác.

Cùng năm đó, chúng ta quen một người nọ, tên hắn là Mộ Dung Kiềm.

Ta gọi hắn là Mộ Dung huynh, thật sự là kính hắn như huynh -.

Hắn chỉ lớn hơn ta 2-3 tuổi, nhưng so với ta thì hắn hoàn toàn bất đồng.

Hắn ôn nhu mà tỉ mỉ, thành thực mà ổn trọng, chỉ có 2-3 tuổi, nhưng lại có cảm giác như bậc cha chú

Hắn có khát vọng rất lớn, hắn có tham vọng trở thành minh chủ võ lâm.

Bất quá hắn thật sự có năng lực đó -, võ công của hắn vô cùng lợi hại, khả năng giao tiếp cũng tốt, phụ thân của ta và các bằng hữu giang hồ của ông, đều là đại hiệp đương thời, ai nấy đều tán thưởng hắn, cho rằng hắn là tài năng của giang hồ, trong chốn giang hồ, muốn thành công nhất định phải được sự tán thưởng của các bậc trưởng lão đó.

Phụ thân thậm chí thường xuyên khuyên răn ta, muốn ta học hỏi hần.

Ta chỉ gặt bừa cho có, thiên hạ rộng lớn, mỗi người có một lý tưởng riêng, ta tán thưởng chí lớn của bọn họ, nhưng ta có lý tưởng của riêng ta.

Ta muốn một đời tiêu dao. Một ngựa, một đôi tay sẽ nắm tay ta trọn một kiếp này.

Bất quá Mộ Dung huynh quả thật đối xử với ta tốt, hần luôn nâng đỡ tiến cử ta.

Nhưng ta lại luôn ngang ngược khinh thường mấy chuyện đó -.

Con người của ta, mặc dù vui vẻ sung sướng, có lẽ người khác nhìn vào sẽ thấy ta là loại công tử bỏ đi. Kỳ thật đó không phải sự thật, không phải ta kiêu ngạo tự phụ mạnh miệng, kỳ thật võ công của ta, không hề kém hơn Mộ Dung Kiềm, thậm chí còn cao hơn hần rất nhiều, có điều là ta không lộ ra, nếu để phụ thân biết, chỉ sợ sẽ buộc ta đi theo con đường của ông -.

Cứ để bọn họ lầm tưởng ta chỉ là một kẻ tầm thường thôi!

Hơn nữa ta cảm thấy con người Mộ Dung Kiềm không đủ quang minh chính đại, có chút dối trá.

Đương nhiên, hần thật sự không có sai lầm gì to lớn, ta cũng không cần phải để ý nhiều như vậy, dù sao, mỗi người một khác, người trong thiên hạ có ai là không có khuyết điểm

Có điều, Nguyệt nhi lại vô cùng sùng bái hần -.

Nàng mở miệng ra là một câu Mộ Dung đại ca hai câu Mộ Dung đại ca.

Ta phải nghe nhiều đến phát ghen.

May là Nguyệt nhi cũng thích ta -, đương nhiên, đó là ta nghĩ vậy -. Bởi vì Nguyệt nhi đối với ta tương đối thân mật.

Ta cho rằng, chỉ cần có tình yêu là đủ -, hơn nữa ta kiên quyết không tin Nguyệt nhi là người đứng núi này trông núi nọ.

Một thời gian ngắn sau, Mộ Dung Kiềm ở lại sơn trang nhà ta -.

Thế nên mỗi lần Nguyệt nhi đến, đều gặp cả hân, Nguyệt nhi rất thích thỉnh giáo hân, còn thích nghe hân kể chuyện giang hồ.

Mộ Dung Kiềm vĩnh viễn cười cười nói nói, ôn nhu tỉ mỉ giải đáp mọi thắc mắc của nàng.

Bất quá bọn họ chưa bao giờ nói chuyện khác, hơn nữa khi hai người bọn họ ở chung một chỗ, luôn có ta ở đó.

Có lẽ hai người bọn họ đều là loại người giỏi ngụy trang! Ta căn bản là không nhìn ra hai người bọn họ động tâm.

Thế nên, ta chưa từng nghĩ nhiều. Khi đó ta quá hăng hái, chưa từng gặp chuyện không như ý, không biết rằng trên đời này, còn có ‘ nhân tâm hiểm ác ’.

Ba người chúng ta cứ thế hơn nửa năm, sau đó, Mộ Dung Kiềm lên đường đến Chiến Thành tham gia đại hội võ lâm.

Chuyến đi này kéo dài ba tháng.

Hai tháng đầu, cả hai người chúng ta đều có biến hóa lớn, Mộ Dung Kiềm không phụ sự mong đợi của mọi người đoạt được vị trí minh chủ, xây lên Mộ Dung sơn trang của riêng hân tại Chiến Thành.

Tình cảm giữa ta và Nguyệt nhi dần dần biến đổi.

Từ khi nghe được tin tức Mộ Dung Kiềm trở thành minh chủ võ lâm, ta cảm thấy rõ ràng, Nguyệt nhi né tránh ta, cố ý vô tình -, số lần chúng ta gặp mặt ít hơn rất nhiều, dù cho có ở chung một chỗ, nàng cũng duy trì khoảng cách, trước kia mỗi lần du ngoạn, chúng ra luôn nắm tay, từ dạo đó trở đi, nàng chưa từng đưa tay cho ta.

Ta hỏi nàng làm sao vậy, nàng chỉ nói nam nữ chưa lập gia đình đi với nhau như thế, người khác nhìn thấy sẽ không hay.

Dù lúc đó ta đã bắt đầu hoài nghi, nhưng lại bắt bản thân mình không được nghi ngờ quá nhiều, đơn giản là nếu yêu nhau, nhất định phải tin nhau -.

Nào có ai ngờ, nàng cũng phản bội ta.

Khi nàng tự nói ra, đã đánh ta rơi từ thiên đường xuống mười tám tầng địa ngục.

“Cô, ta nghĩ, chúng ta nên tách ra!” Thanh âm của nàng vẫn nhẹ như không, mềm mại như ngày nào, nhưng vọng vào tay ta thì như sấm vang chớp giật, đau đến tim cũng muốn ngừng đập.

Ta mạnh mẽ cười nhạt, nhìn nàng chăm chú, thanh âm run rẩy: “Nàng đang đùa sao, Nguyệt nhi....” ta đã hy vọng nàng sẽ phì cười, rồi sau đó xinh đẹp quyến rũ nói cho ta biết: “Gạt người thôi!”

Nhưng không, nàng nhắm mắt, giọng nói có chút buồn bã: “Cô, xin lỗi.”

“Tại sao?” Ta điên cuồng gào thét với nàng, thanh âm cuồng dã khàn khàn, dường như đã mất đi sự khống chế, từng tế bào trong người ta không ngừng gào thét, tất cả đều gào về phía nàng

“Cô, người đừng kích động, người hãy nghe ta nói!” Nguyệt nhi không ngờ ta lại phản ứng kịch liệt như vậy, ngay chính bản thân ta cũng không

hiếu tại sao mình lại kích động như thế.

Nhưng ta vẫn không thể khống chế, trong lòng ta mơ hồ nhìn ra, là bởi vì Mộ Dung Kiềm, ta vẫn một mực lựa chọn tin tưởng, kết quả niềm tin bị người ta đùa giỡn.

Vào giờ khắc này, ta phát hiện bản thân đột nhiên thay đổi, trở nên phần thể bất bình.

Người vô phương tưởng tượng, người trao hết cả chân tình, chỉ có thể đổi lại sự lừa gạt cùng thương tổn của người khác, lúc đó, lòng của người, đau đớn thù hận cỡ nào.

Bọn họ, một là cô gái ta yêu, một là huynh trưởng ta kính, nhưng lại nhẫn tâm chà đạp trái tim ta.

Trong lúc nhất thời, đối với toàn bộ thế gian, ta hoàn toàn thất vọng.

Ta nghe được bản thân khàn khàn lên tiếng, ần ần hỏi han: “Là bởi vì Mộ Dung Kiềm?”

Nguyệt nhi không ngờ ta lại đoán ra, đôi mắt mở to, nhìn thẳng vào ta, một lúc lâu sau mới ấp úng nói: “Kỳ.... kỳ thật cũng không hoàn toàn là... bởi vì ... bởi vì hắn -, chủ yếu là chúng ta ở chung một chỗ không thích hợp.”

“Không thích hợp, chúng ta ở chung một chỗ đã hai năm, hiện tại mới nói một câu không thích hợp, những lúc hoa tiền nguyệt hạ trước kia đều là giả sao?!” Ta không ngờ nàng lại có thể nói ra những lời đó, thật là thất vọng vô cùng.

Nữ nhân, không có ai tốt, thay lòng đổi dạ chẳng qua chỉ cần thời gian một cái chớp mắt.

“Bởi vì hắn là mình chủ võ lâm hiện tại? Cho nên nàng thích hắn? Phải không?” Ta lạnh lùng hỏi nàng, rồi sau đó cảm thấy mỉa mai, giận dữ cười lên: “Ta cứ tưởng nàng khác biệt -, nhưng căn bản nàng chẳng khác biệt chỗ nào, nàng cũng chỉ là một nữ tử ái mộ hư vinh!”

“Cô, không phải như thế, người nghe ta giải thích...” nàng còn muốn nói điều gì đó, nhưng ta chẳng nghe được chữ nào, chỉ cảm thấy bản thân thật là ngu, lại đi tin tưởng hai người kia, không tin vào trực giác của bản thân, rõ ràng đã cảm giác không đúng từ lâu, vẫn cứ mù quáng tín nhiệm bọn họ

Chỉ có thể oán chính mình -, là ta quá tín nhiệm mới tạo thành kết quả này -.

“Là ta sai lầm rồi, trên đời này, căn bản là không có nữ nhân không ái mộ hư vinh -.” Ta quay người lại, dứt khoát nói rồi bỏ chạy, chỉ để lại một câu nói đó.

Sự kiêu hãnh của ta, không cho phép ta cúi đầu với nàng nói dù chỉ là nửa câu cầu khẩn, hơn nữa ta cũng biết, dù ta có nói thế hay nói nữa cũng chỉ là vô ích -.

Ta chẳng nhìn thấy chút dịu dàng nào trong mắt nàng nữa, ta thật sự hoài nghi, những dịu dàng trước kia, có phải ta nhìn nhầm hay không!

Nếu không thì làm sao có thể biến mất hoàn toàn chỉ trong một tích tắc?

Trong lòng trù...rất đau, còn có rất hận.

Ta sẽ đoạt lại Nguyệt nhi một lần nữa -, sẽ mời người phản bội ta biết thế nào là thống khổ -!

...

Bốn năm cố gắng, rốt cục, đại hội võ lâm lần tiếp theo cũng cử hành, lần này chiếc ghế minh chủ võ lâm nhất định phải đổi chủ, Mộ Dung Kiềm, thời điểm ta cho người một kích đã đến.

Trong bốn năm, ta thành lập một vương quốc của riêng mình, Phượng Vũ Cửu Thiên, trong vòng bốn năm ngăn ngòi, khóa chân các nhà buôn khác, trở thành thương buôn số một Vân Quốc, lũng đoạn một nửa thị trường, hơn nữa, ta bắt đầu âm thầm bồi dưỡng thế lực của mình, thành lập một đội thị vệ của riêng Phượng Vũ Cửu Thiên, ai nấy đều có võ công cao cường, hơn nữa còn nhất mực trung thành.

Sự phản bội của tình cảm, khiến ta nỗ lực trở nên mạnh mẽ, nhưng cũng khiến ta nhận không ít thống khổ trong bốn năm đó, vào ngày bọn họ thành thân hàng năm, ta đều uống thật say, say đến không thở được, mới có thể khống chế bản thân không đi tìm bọn họ, mới có thể khiến trái tim mê man trong phút chốc.

Ta muốn cho bọn họ một kích trí mạng.

Đối với Nguyệt nhi, ta mâu thuẫn giữa yêu và hận, hơn nữa càng ngày càng trở nên gay gắt, thế cho nên, ta cũng không hiểu, đối với nàng ta yêu bao nhiêu hận bao nhiêu, chỉ một lòng muốn giành lại nàng, lại muốn trả thù nàng cùng Mộ Dung Kiềm, lòng tin đó cứ tràn ngập tâm trí ta, mãi cho đến khi cô gái kia – xuất hiện.

Thượng Quan Văn Thanh, nói thật, nữ tử này, là nữ tử đặc biệt nhất mà ta từng gặp.

Nàng không quá mỹ lệ, nhưng lại cho người ta cảm giác không thể quên, ánh mắt của nàng, vĩnh viễn đậm đặc, trong suốt như nước, hơn nữa, nàng còn là một nữ tử quật cường.

Đáng tiếc ta một mực không biết, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, nàng đã bắt lấy trái tim ta.

Bà nội muốn ta cưới nàng làm vợ, nói nàng điếm gì cũng tốt cũng đẹp, ôn nhu thiện lương, hơn nữa có tri thức hiểu lễ nghĩa, nhân tuệ rộng lượng, nhưng lúc ấy ta căn bản là hoàn toàn không tin nữ nhân cả thế gian này.

Vì vậy, ta hoài nghi nàng có động cơ gì đó, lầm tưởng rằng nàng nhìn trúng sản nghiệp Phượng gia cho nên nịnh bợ bà nội phải gả cho ta. Ta cho là nàng là một nữ tử đầy một bụng âm mưu, ta sẽ không để nàng thực hiện dã tâm đó -, lúc đó, sự hận thù của ta đã quá chồng chất, không tìm được cơ hội để phát tiết.

Ta cho rằng nàng là một nữ tử tham mộ hư vinh, mưu cầu vinh hoa, ta hận— nữ tử như vậy, ta hận, nghĩ đến lần bị phản bội bốn năm trước, lòng hận thù của ta chuyển sang trả thù nữ tử này.

Vì không muốn nàng gả vào Phượng gia, vì muốn nàng gặp báo ứng vì tham mộ hư vinh, ta nghĩ tới chuyện khiến nàng thất thân.

Nhưng không biết vì sao, khi vô tình nhìn thấy gương mặt thanh tú mà lạnh nhạt của nàng trong tửu lâu, ta dĩ nhiên không muốn để nam tử khác chạm vào nàng.

Vì vậy ta quyết định đích thân ra tay.

Đêm hôm đó, khi ta nhìn thấy đôi mắt sáng ngời như sao của nàng rừng rừng nước mắt, thất vọng chậm rãi nhắm lại, ta mơ hồ cảm thấy đau lòng và áy náy.

Nhưng lúc đó ta đã bị thù hận làm mờ mắt, căn bản là vô phương nghĩ nhiều như vậy, chỉ liều lĩnh tàn nhẫn ra tay với nàng.

Thật không ngờ, chuyện đã như thế, nàng vẫn còn thuyết phục bà nội bảo ta nạp nàng làm thiếp, lúc ấy ta hoàn toàn tin rằng nữ tử này quá nhiều tâm kế.

Vì vậy, vào ngày nạp nàng làm thiếp, ta cũng đồng thời cưới Nhu nhi làm vợ, Nhu nhi, là người vẫn sống bên cạnh ta với thân phận thể thân của Nguyệt nhi trong mấy năm trở lại đây.

Đối với Nhu nhi, ta hoàn toàn không có cái gọi là yêu, nhưng Nhu nhi rất cuồng si, tối thiểu, ta có thể thấy được, Nhu nhi không phải loại nữ tử chỉ vì danh lợi, mặc dù cũng không thích Nhu nhi, bất quá Nhu nhi đã đi theo ta nhiều năm như vậy, ít nhất, cũng nên cho Nhu nhi một danh phận.

Hơn nữa vào thời điểm đó, ta cho là bản thân sẽ không yêu nữa, nếu đã không yêu, cưới ai thì có khác gì nhau?

Sau khi nạp Thượng Quan Vân Thanh làm thiếp, ta cũng không cho nàng thân phận để sinh tồn tại Phượng gia, nhưng thật kỳ quái, nàng có thể khiến Hồng Thư thích nàng, điều đó khiến ta giật mình.

Bởi vì, nhân lực của Hồng Thư rất tốt -, nếu là người Hồng Thư không ưa, Hồng Thư không bao giờ thân thiện -, loại người mà Hồng Thư không ưa nhất chính là loại lắm mưu nhiều kế -.

Mà nàng, lại có thể khiến Hồng Thư từ chán ghét thành yêu thích, thật sự là thần kỳ.

Mà ta, dĩ nhiên cũng bắt đầu để ý đến nàng, lấy lý do nghe đàn, hết lần này tới lần khác bước vào Nam Nguyệt Hiên, nhưng mỗi lần bị dụ dỗ, ta đều khống chế được bản thân. Ta không thể dễ dàng tha thứ cho bản thân nếu một lần nữa bị đả thương bởi tay một nữ tử.

Trái tim của ta không thể nhận thêm một lần thương tổn nữa.

Khi ta nói với bà nội muốn đi Chiến Thành tham dự võ lâm đại hội, bà nội cực lực phản đối, cuối cùng cũng bị ta thuyết phục, nhưng lại muốn ta cho Thượng Quan Vân Thanh đi cùng.

Không biết lúc ấy ma xui quỷ khiến thế nào ta lại đáp ứng.

Ngẫm lại, có lẽ vào thời điểm đó, với yêu cầu đẩy của bà nội, lòng ta đã thầm đáp ứng!

Đáng tiếc trên đường đi, ngày đêm tương kiến, tình cảm ta dành cho nàng càng ngày càng tăng, nhưng bóng ma tâm lý không cách nào tan biến, vì vậy ta cứ làm tổn thương nàng hết lần này đến lần khác, chỉ vì muốn chứng minh bản thân sẽ không yêu ai thêm một lần nữa, sẽ không thua dưới tay nữ nhân một lần nữa. Chỉ có trời mới biết, mỗi một lần thương tổn nàng, ta còn đau hơn nàng.

Dần dần, trong đầu ta, không còn hình ảnh Nguyệt nhi nữa, toàn bộ đổi thành giọng nói của Thượng Quan Văn Thanh, dáng vẻ hào hứng của Thượng Quan Văn Thanh, nàng vui, nàng giận, nàng mắng, nàng bướng bỉnh, hiện lên rất rõ ràng.

Nhưng tất cả vẫn chưa đủ để ta nhận ra rằng mình đã yêu nàng.

Mãi đến khi nàng trúng độc, ta mới biết được, ta đã yêu nàng, yêu nữ tử lạnh lùng bướng bỉnh bất trị này.

Có trời mới biết, lòng ta lúc ấy, như bị lăng trì thành muôn ngàn mảnh nhỏ, đau đến vô phương hô hấp, khi nàng biết đã mất con, đôi mắt nàng chuyển thành thống khổ và trống rỗng.

Trong lòng ta càng đau đớn hơn, hài tử kia, người khác không rõ ràng lắm, nhưng bản thân ta rất rõ ràng, đó là cốt nhục của ta! Nhưng nhìn dáng vẻ muốn tìm chết của nàng, ta chỉ có thể hạ quyết tâm, nói những lời nhẫn tâm với nàng.

Ta sợ nàng sẽ thương tâm quá mức mà mất– ý chí sinh tồn, bởi vì khi đó nàng trúng độc quá sâu, mặc dù ta kịp thời vận công bức độc, nhưng vẫn

còn dư độc trong cơ thể nàng. Nếu quá thương tâm, sẽ chỉ làm thân thể càng thêm yếu ớt.

Cứ để nàng hận ta đi!

Chỉ cần nàng khỏe lên.

Ta vốn nghĩ, đợi đại hội võ lâm kết thúc, sẽ thừa nhận tất cả với nàng, rồi sau đó chậm rãi cầu nàng tha thứ.

Không có ai ngờ, nàng không đợi đến ngày đó. Trong ngày tổ chức võ lâm đại hội, nhảy xuống vực sâu tự tử.

Khi nàng lạc nhai, trái tim ta thật sự ngừng đập, ta nghĩ, khoảnh khắc đó, trái tim ta đã chết, chết trong đau đớn.

Sau khi võ lâm đại hội kết thúc, ta đã đạt được mong muốn -, ta khiến Mộ Dung Kiềm thân bại danh liệt, hai bàn tay trắng, rơi xuống vực sâu, ta cho Chu Nguyệt Nhi ném cảm giác bị lừa gạt, cho cô ta trải qua cảm giác vì tham lam mà mất đi tất cả.

Nhưng ta không thể vui chút nào.

Bởi vì mãi đến giờ khắc này, ta mới hiểu, đối với Nguyệt nhi, ta đã hết yêu từ lâu, người ta yêu là Thượng Quan Văn Thanh, là nữ tử quật cường đó.

Vào lúc nàng rời bỏ ta, ta mới hiểu được trái tim mình yêu ai.

Ta nghĩ, là ông trời không muốn ta hạnh phúc!

Ta rất hận, rất hận ông trời, cũng rất hận bản thân, là chính tay ta đã từng bước từng bước đẩy nàng lạc nhai.

Ta bắt đầu trở nên chết lặng, thậm chí đến cả việc hận cũng khiến ta mệt mỏi.

Vì vậy ta bắt đầu nghĩ thoáng hơn, sống mà cứ chìm đắm trong thống khổ và thù hận, sẽ mất mát rất nhiều.

Ta không làm gì Chu Nguyệt Nhi, dù sao, trước kia cũng từng có thời gian tốt đẹp, cứ coi như xong rồi đi!

Dù có trả thù, ta cũng đâu vui lên được?

Ta chỉ muốn Văn Thanh quay lại với ta!

Mỗi một ngày không có nàng, ta như hành thi tẩu nhục, ta đã hơn một lần nghĩ đến cái chết, đúng vậy, chỉ có chết mới là giải thoát chân chính cho ta!

Ta liều mình uống rượu, ngày đêm lao đầu vào công việc, chỉ hy vọng, bản thân có thể lao lực mà chết.

Ta đã thương tổn người ta yêu nhất, ta không đáng được chết trong tử tế -, ta phải chết trong sự thống khổ.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 128: Một Kiếm Xuyên Tim

Thất Thân Làm Thiếp

Đêm khuya, bầu trời rộng lớn đen đặc như mực, vài vì sao trơ trọi tỏa ánh sáng le lói, mặt trăng then thùng giấu mình sau một đám mây hờ hững. Trên bầu trời Nam Phượng Viên đột nhiên bắn lên một chùm sáng, sáng lạn như hoa, bắn tung ra rồi chậm rãi tan biến.

Rồi sau đó, liên tiếp pháo hoa được bắn lên, trong phút chốc đốt cả bầu trời đêm sáng lên, lóng lánh mà mỹ lệ.

Nàng bảo hạ nhân chuẩn bị pháo hoa, là để che dấu pháo hiệu của nàng, đột nhiên bắn một bông pháo hoa nhất định sẽ làm người khác chú ý -, còn đánh rần động cỏ, bất lợi cho việc đào tẩu của nàng

Phượng Cô, hẩn quyết tâm không thả nàng ra đi.

Nhưng nàng lại không muốn ở lại đây dù chỉ là thêm một khắc.

Dù cho hẩn có yêu, cũng không thể đưa những thứ đã mất đi quay về.

Bất quá vẫn còn chỗ may mắn, hẩn hạ lệnh cho người hầu thỏa mãn mọi yêu cầu của nàng.

Cho nên khi nàng nói muốn xem pháo hoa, trời chưa tối bọn họ đã chuẩn bị xong xuôi.

Nhưng cũng không tệ, nàng ít được xem pháo hoa, giờ xem cũng thấy có hứng thú -.

Ngồi trong sân, nhìn từng bông pháo hoa lần lượt nở rộ, biến ảo ra những đóa hoa các loại, còn ra các loài động vật khác nhau, đúng là rất tuyệt đẹp.

Xem một hồi, tính toán thời gian chắc cũng không sai biệt nhiều lắm.

Nàng giờ ti quyên lên che miệng ngáp một cái, ánh mắt cũng mệt mỏi rất nhiều, Hồng Thư đứng cạnh nhìn thấy, liền hỏi: “Phu nhân mệt nhọc sao?”

Cả Phượng phủ, chỉ có khi gặp Hồng Thư là nàng thấy vui vẻ một chút.

Nhớ lúc Hồng Thư nhìn thấy nàng, gương mặt kinh ngạc sững sờ.

Nha đầu thẳng thắn mà ghét kẻ ác như thù này, dĩ nhiên ôm lấy nàng khóc rống, như thể nước mắt một đời dồn vào lần khóc đấy.

Cổ có Mạnh Khương Nữ khóc đổ Trường Thành, nàng thật lòng sợ là nếu để Hồng Thư khóc nữa thì cả Phượng Vũ Cửu Thiên cũng bị cuốn trôi.

Nhưng thực sự trong lòng nàng rất cảm động, khi ôm lấy Hồng Thư, mắt nàng cũng ầng ậc nước, Hồng Thư là tri kỷ duy nhất của nàng tại Phượng gia.

Chỉ tiếc, mới quen không lâu đã phải xa nhau.

“Đúng vậy, có chút mệt nhọc, ta muốn nghỉ ngơi.” Văn Thanh nhẹ nhàng nói, khẽ thở dài.

“Dừng lại, phu nhân mệt rồi, các người dọn dẹp xong nhớ lui ra hết!” Hồng Thư bắt đầu chỉ huy người hầu dọn dẹp.

...

Đuối Hồng Thư rời đi, Văn Thanh nằm ở trên giường, lẳng lặng chờ Tà Phong đến.

Đột nhiên ngoài cửa sổ lóe lên một bóng người, cửa sổ bị kéo ra, vừa chớp mắt một cái bóng người đó đã vụt vàng nháy vào phòng.

Văn Thanh cười vui vẻ, ngồi dậy, thấy người kia cười đến mức mắt chỉ còn bằng sợi chỉ

“Thanh nhi...” hân nhę nhàng lên tiếng, nhưng không hề che dấu sự hoan hỉ

Văn Thanh nhẹ nhàng gật đầu, quay sang cười với hân, rồi sau đó thò đầu ra khỏi cửa sổ nhìn một lượt, sau đó vội vàng đóng cửa sổ lại.

Lúc này mới xoay người: “Ta muốn rời đi.”

“Rốt cuộc ngươi cũng suy nghĩ cẩn thận rồi! Ngươi nên rời đi từ lâu rồi mới đúng, sống cạnh tên vương bát đản họ Phụng đó quá là hành hạ bản thân! Rời đi ngươi mới vui vẻ, ta đưa ngươi rời đi ngay bây giờ.” Tà Phong vừa nghe nàng nói thế, vui vẻ nói thẳng suy nghĩ trong lòng.

“Chờ đã....” Văn Thanh đột nhiên nói.

Tà Phong không hài lòng nói: “Còn chờ cái gì, ở chỗ này thêm một khắc, ta chỉ cảm thấy chán ghét. Chúng ta đi nhanh đi!”

Tà Phong đột nhiên sắc biến sắc hoài nghi hỏi han: “Hay là ngươi không muốn đi?”

Văn Thanh lắc đầu: “Không phải, nếu ta không muốn đi, sẽ không bắn pháo hiệu, có điều, Phụng trang đề phòng nghiêm ngặt, chẳng lẽ là nơi nói vào là vào, nói ra là ra, chuyện này cần thu xếp thỏa đáng mới đi được.”

Lần này chỉ có thể thể thành công, nếu không được, chỉ sợ sau này muốn đi càng khó gấp vạn lần -.

Phượng Cô là loại người nào chứ, nếu hắc đã muốn giam lỏng nàng, chẳng lẽ nàng lại có thể dễ dàng ra đi-.

Thế nên, nàng chỉ được phép thành công, không được phép thất bại.

“Yên tâm, ta đã chuẩn bị người ngựa tiếp ứng bên ngoài, chỉ cần chúng ta có thể ra khỏi Phượng trang, sẽ không đáng lo nữa, hôm nay trời cao đêm đen, muốn đuổi theo truy bắt chúng ta, cũng không dễ dàng.” Tà Phong vô cùng tự tin nói, việc bên ngoài, hắc đã an bài xong xuôi ổn thỏa từ lâu, chỉ còn chờ Văn Thanh thôi.

“Nhưng....” nàng vẫn cảm giác có chỗ không ổn, cảm giác, mọi chuyện không đơn giản như vậy -. Đừng nói đi ra ngoài, chỉ cần đi ra khỏi Phượng trang đã là việc khó, Tà Phong đi một mình thì đơn giản thôi vì khinh công hắc rất tốt, nhưng nếu có kèm thêm nàng thì làm sao trốn tru như vậy?

“Không nhưng gì hết, người còn ở đó do dự thì trời sáng mất, yên tâm đi, đường ta cũng thuộc rồi, muốn đi ra ngoài cực kỳ dễ dàng -.” Tà Phong vừa nói vừa kéo tay nàng, đẩy cửa đi ra.

Lúc mở cửa ra thì cả hai cùng ngẩn cả người, trong màn đêm đen như mực là một đám người cũng đen như mực (không hiểu nhìn thấy kiểu gì), hơn nữa tình huống còn có chút hùng tráng.

Nhưng Tà Phong không phải loại trẻ con dễ hù, hắc nhanh chóng đẩy lui sự khiếp sợ khôi phục bình tĩnh, tươi cười hì hì nói: “Người của Phượng Vũ Cửu Thiên cũng thật lợi hại, dĩ nhiên phát giác ra ta rồi.”

“Chúng ta quyết không để người ra khỏi Phượng Vũ Cửu Thiên -, phạm là gió thổi cỏ lay, cũng đừng mong thoát khỏi tai mắt của chúng ta -!”

Hoàng Kỳ đứng một bên lạnh lùng lên tiếng, đưa ánh mắt sắc như sao về phía Tà Phong.

“Sao... càng tốt, đỡ cho ta phải quay lại thêm chuyến nữa, Phượng Cô, ngươi là đồ tiểu nhân hèn hạ, hôm nay, ta sẽ vì Mộ Dung đại ca báo thù!” Tà Phong cũng lạnh lùng giận dữ, thù mới hận cũ chồng lên nhau, từ trước tới giờ hắn chưa từng ghét ai đến thế.

Phượng Cô, chẳng những hại chết Mộ Dung đại ca, còn hại Văn Thanh, hắn đã quyết định không bỏ qua cho Phượng Cô từ lâu -. Hôm nay, hắn sẽ cùng Phượng Cô quyết đấu một phen! Hai mắt Tà Phong bùng bùng lửa hận nhìn Phượng Cô, đáng về chỉ hận không thể giết Phượng Cô ngay lập tức

Nhìn vẻ mặt kích động tức giận của Tà Phong, Văn Thanh nhẹ nhàng kéo tay hắn, ý bảo hắn chớ kích động.

Tà Phong này, luôn dễ xúc động như thế, đừng nói hắn không đánh lại Phượng Cô, ngoài Phượng Cô còn có nhiều ám vệ vậy, hắn chẳng có nổi một phần trăm để thắng!

Phượng Cô, nhìn hai người bọn họ nắm tay, đôi phượng nhãn phần nộ như muốn bắn ra hỏa diễm, nếu mắt hắn có bắn ra lửa thật thì chắc hắn cái nắm tay của hai người đã ra tro từ lâu.

Đôi môi mỏng mím chặt lại, từ đầu tới cuối hắn không nói tiếng nào, nhưng không biết vì sao, ai cũng cảm thấy đỉnh đầu hắn muốn bốc khói tới nơi rồi.

Tà Phong càng nhìn càng vui vẻ, còn nắm chặt hơn, không quên thân mật hỏi han: “Thanh nhi, cảm thấy lạnh sao? sao tay ngươi lại lạnh như băng vậy?”

Sắc mặt Văn Thanh trở nên khó coi, Tà Phong này, sao không chịu hiểu tình huống chút nào chứ? Đang là lúc nào rồi, hắn còn cố ý chọc giận Phượng Cô, đừng nói là chút nữa hai người chạy thoát thể nào, sợ là một mình hắn cũng không còn đường thoát rồi -.

Đôi mắt Phượng Cô hiện lên sát khí, hắn đưa tay ra dấu, tứ đại tỳ nữ đồng thời tiến lên, rút kiếm cùng một lúc chĩa về phía Tà Phong.

Tà Phong không chút cảm động, vẫn làm như thể chưa có gì xảy ra, làm cho không ai hiểu được hắn đang nghĩ cái gì.

Nàng nhìn hắn, phát hiện trong mắt của hắn là một tia lạnh lùng đặc ý.

Trong lòng nàng yên tâm rất nhiều, nhìn ánh mắt hắn tự tin như vậy -, chắc hắn đã có cao chiêu để đối phó.

Quả nhiên, hắn đưa tay kia lên, một viên tròn rơi xuống đất, rồi sau đó, trước mắt hiện lên một màn sương mù dày đặc, mang theo mùi người, nồng nặc đến mức không thở nổi. Hơn nữa, nàng phát hiện ra trong sương mù còn có chút mê hồn dược, Tà Phong này, nhìn hắn ngày thường hi hi ha ha -, đến lúc gặp chuyện chân chính, không ngờ lại an bài thỏa đáng thế.

Nhưng vừa mới phi thân lên, nàng đã cảm thấy cả người trầm xuống, cảm giác như một sinh linh bị kéo xuống trần thế

Trong lòng có một ít bất an, nhưng trong màn sương mù, căn bản là nhìn không rõ, cảm thấy có một cánh tay kéo chân nàng lại, mạnh mẽ hữu lực, mượn lực dùng lực kéo nàng xuống, nhưng không hề làm chân nàng bị thương

Tà Phong chưa chuẩn bị, thấy nàng bị kéo một cái, sợ làm nàng bị thương, vì vậy đành hạ xuống mặt đất, lúc này, sương mù đã tán đi hơn phân nửa.

Hóa ra người đã kéo nàng là Phượng Cô, nàng không hề kinh ngạc, ám vệ bị trúng mê dược cũng thôi đi, Phượng Cô chẳng lẽ lại trúng mê dược dễ dàng thế?

Nhìn về phía trước, chỉ còn lại có Phượng Cô và tứ tỳ, những ám vệ khác đã gục xuống cả.

Dù chỉ còn một mình Phượng Cô, bọn họ cũng không thể chạy trốn thuận lợi, huống chi phía sau hẳn còn có tứ đại nữ tỳ, hơn nữa, – ám vệ của Phượng trang không chỉ có những người đang trúng mê dược này, chỉ cần Phượng Cô phát tín hiệu, những người còn lại sẽ lập tức đến, số lượng có thể so sánh với một đại bang phái. Những điều này đều là nhờ nàng âm thầm tìm hiểu trước đây -.

“Chỉ bằng người cũng muốn mang nàng đi? Không biết tự lượng sức mình! Chỉ cần là đồ của Phượng gia ta, nếu ta không cho, ai cũng không thể trộm, ngay cả thần châu cũng không ngoại lệ!” Mặt Phượng Cô đổi màu xanh mét, nhìn hai người chăm chăm, lửa giận đủ để ai nấy tránh xa ba thước.

“Ta có bản lĩnh đó!” Tà Phong vẫn cười, nhưng trong mắt hiện lên sự cẩn thận, hẳn là người lý trí, tên Phượng Cô này, cho đến giờ phút này, vẫn chưa có ai biết võ công cụ thể của Phượng Cô đến mức độ nào, cho nên hẳn không thể không cẩn thận trong việc đối phó.

“Khá lắm, nói khoác mà không biết ngượng!” Phượng Cô bắn ra sát khí, rút nhuyễn kiếm đâm thẳng về phía Tà Phong, kiếm của hắn, nhanh, chuẩn, ngoan (độc), hơn nữa một kiếm còn biến đổi như phân thân, khiến không ai nhìn được.

Tà Phong tránh được một kiếm, trong lòng mơ hồ nhận ra khoảng cách giữa Phượng Cô và bản thân, cơ hội duy nhất để thắng là dùng khinh công, bộ pháp của hắn, kỳ diệu vô cùng, mặc dù giữ không được cũng có thể giết

Phượng Cô, muốn thoát thân cũng không quá khó -. Vì vậy vội vàng triển khai bộ pháp giao chiến cùng Phượng Cô.

Văn Thanh đứng ở một bên, thấy vậy tâm kinh nhục khiêu, kiếm pháp của Phượng Cô -, thật sự là quá tinh diệu, hơn nữa khinh công của hân không thua Tà Phong bao nhiêu, liên tục đâm kiếm, Tà Phong chỉ có thể né, nhưng vẫn kém hân vài phần.

Trước kia nàng đã thấy Phượng Cô giao chiến với kẻ khác rồi, nhưng chưa từng thấy kiếm pháp của hân sắc bén như hôm nay, xem ra ngày xưa hân đều giấu diếm thực lực, nhưng hôm nay hân như không thể kiềm chế mà đánh, khiến Tà Phong chỉ có né cũng khó khăn.

Tình thế nguy hiểm vô cùng, trong lòng Văn Thanh lo lắng vạn phần, đôi lông mày càng lúc càng nhíu chặt, khăn tay cũng đã bị vò nát, nhưng nàng chỉ có thể đứng nhìn, nàng cũng đã thử nghĩ biện pháp, nhưng càng nghĩ càng loạn, nàng cố gắng trấn tĩnh, nhưng cảnh trước mắt khiến nàng không thể bình tĩnh được

Nàng phải nghĩ ra biện pháp, ít nhất cũng phải giữ cho Tà Phong bình an, không thể để cho hân vì nàng mà gặp bất trắc -.

Nhưng nàng còn chưa kịp nghĩ ra cái gì, đã thấy kiếm của Phượng Cô khí thế như rạng đông lao tới, Tà Phong hét lên một tiếng kinh hãi, máu tươi phun ra, cánh tay Tà Phong bị thương sâu, máu không ngừng chảy xuống.

“Dừng tay!” Văn Thanh lớn tiếng hô, đang định đi tới, đã thấy Hoàng Kỳ giơ kiếm cản đường.

“Hoàng Kỳ, người thật quá vô lý! Người vẫn biết nàng là phu nhân mà!” Hồng Thư đứng cạnh thấy thế, gạt kiếm của Hoàng Kỳ ra.

“Hồng Thư người! ” Hoàng Kỳ giận dữ trừng mắt nhìn Hồng Thư.

Thanh âm lạnh lùng của Phượng Cô cất lên: “Hoàng Kỳ, người càng ngày càng không biết tôn ti trật tự! Tự mình chịu phạt đi!” Giọng nói lạnh lùng – thản nhiên, lại làm cho trong lòng Hoàng Kỳ run lên, nhưng Hoàng Kỳ vô oán vô hối, Hoàng Kỳ không sai, tất cả những điều Hoàng Kỳ làm đều là vì gia

“Nô tỳ biết sai rồi!” Hoàng Kỳ cúi đầu nói, kiếm trong tay yên lặng thả xuống.

“Tà Phong...” Văn Thanh chạy đến bên cạnh Tà Phong, khẽ nâng cánh tay hấn lên, Phượng Cô đâm một kiếm này quá sâu, cả xương cũng đã lộ ra.

Nàng đột nhiên quay người, phẫn nộ quát vào mặt Phượng Cô: “Rốt cuộc người muốn thế nào mới chịu buông tha ta?” Nàng rất giận, tại sao lại đả thương Tà Phong? Tại sao lại làm thương tổn người thân của nàng thêm một lần nữa!

Phượng Cô không ngờ nàng lại vì tên trộm kia mà quát vào mặt hấn, hấn chưa bao giờ thấy nàng giận dữ như vậy -, cảm giác ghen tuông trào lên, Phượng Cô trừng mắt nhìn nàng, hung hăng nói: “Ta sẽ không cho nàng đi, ta sẽ dây dưa với nàng tới tận lúc chết!”

Từng câu từng chữ, nghiêng răng nghiêng lợi nói ra, nhưng đầy đúng là suy nghĩ trong lòng hấn

“Người đồ điên!” Văn Thanh phẫn nộ mắng Phượng Cô, trong lòng có một ít cuồng loạn, đời này, gặp gỡ hấn, là kiếp nạn của nàng sao? Nhưng kiếp nạn này thật quá khổ sở.

“Đúng, ta vì nàng mà điên, vì nàng mà điên!” Nghe thấy lời Văn Thanh mắng, hai mắt Phượng Cô vẫn đỏ, nhìn thẳng vào nàng, tim đau như bị cào xé, thanh âm của hấn khàn khàn, cười méo mó như muốn khóc, khổn khổ thương đau, làm cho người ta không đành lòng nhìn lâu.

Văn Thanh cũng hiểu được bản thân có chút kích động quá đáng, vì vậy thần sắc hòa hoãn xuống, nhẹ nhàng nói, hy vọng hân có thể hiểu: “Phượng Cô, quả thật chúng ta không thích hợp -, đã trải qua nhiều việc như vậy, chúng ta không thể như những cặp vợ chồng bình thường khác -, người giữ ta ở đây, chính là giết ta từ từ, thủy liên phải trồng trong nước, nếu người trồng nó trong đất, nó sẽ dần dần héo mà chết, bởi vì nó căn bản không thích ứng với hoàn cảnh đó.

Phượng Cô nhìn nàng, trong thần sắc có chút động dung, nhưng vẫn kiên định không buông tha: “Thanh nhi, ta biết trước kia ta đã gây ra quá nhiều lỗi lầm với nàng, nhưng ta sẽ sửa -, ta sẽ dùng toàn bộ thời gian còn lại để chứng minh, ta là người đối xử với nàng tốt nhất!”

Hân nặng nề lập ra lời thề.

Hân đã quyết định, cả đời này sẽ che chở nàng, thương yêu nàng, quyết không để nàng chịu chút thương tổn nào.

Nàng.... không thể tin hân một lần sau?

Chẳng lẽ nàng không nhận ra, mỗi lần nàng nói phải rời khỏi đây, đều là mỗi lần nàng lắng trĩ trái tim hân?

“Phượng Cô, vấn đề không phải ở chỗ người có đối tốt với ta hay không, tại sao người vẫn không chịu hiểu? Đã vượt biển thì đâu còn sợ nước, tất cả đã là quá khứ, nhưng chẳng lẽ nói quên là có thể quên sao? Không, không thể -, ta không quên được, nếu đã không thể quên, làm sao có thể mở lòng đón nhận người?” Tại sao hân vẫn không chịu hiểu chứ?

“Không có chuyện gì là không thể, Phượng Cô ta chưa bao giờ tin tưởng thế gian này có chuyện bất khả thi, ta nhất định sẽ khiến nàng yêu ta -!” Phượng Cô bá đạo nói, trong mắt tràn đầy tự tin

“Tự cho là đúng!” Tà Phong tức giận nói, hai mắt như hai ngọn lửa nhìn Phượng Cô.

“Nơi này không tới phiên người nói chuyện!” Phượng Cô lạnh lùng quát, không thèm liếc Tà Phong lấy một cái, chỉ nhìn Văn Thanh chăm chú, tràn ngập tình ý, dường như muốn nhìn nhử với nàng.

“Không có khả năng -.” Văn Thanh nhẹ nhàng nói, dù bình thản nhưng ý tứ vô cùng kiên quyết.

“Chẳng lẽ nàng không rời đi không được?!” Phượng Cô nghiến răng nghiến lợi nói, thống khổ – nhắm mắt lại, giống như hạ quyết tâm, chậm rãi mở mắt ra, thần sắc có chút thô bạo.

Văn Thanh nhìn ánh mắt hằn. Lo lắng một cách không hiểu được, hằn quá cuồng vọng, công tác quá mức kiêu ngạo tự chủ, – ánh mắt như vậy. Cho thấy trái tim hằn cũng bắt đầu khát máu

Nhưng nàng vẫn nghĩa vô phản cố nói: “Đúng vậy.”

“Tốt! Rất tốt!” Hắn đột nhiên ngửa đầu cười một tiếng, nói liên tục hai tiếng TỐT, rồi sau đó, đâm nhuyễn kiếm thẳng về phía Tà Phong.

Tốc độ, nhanh như chớp, chưa đến thời gian một cái nháy mắt, kiếm đã xuyên qua vai trái Tà Phong, đến lúc này, lời của hắn mới chậm rãi đi vào tai nàng: “Nếu đã vậy, ta sẽ giết hắn!”

Trước mắt nàng đỏ tươi một màu.

Văn Thanh không biết bản thân đã xảy ra chuyện gì. Tự tay cầm một thanh kiếm của ám vệ, đâm thẳng vào Phượng Cô, may là nàng chỉ chột nảy ra ý đó, đâm không được nửa tấc, nhưng kiếm vẫn xuyên qua quần áo, xuyên qua da thịt, đó là điều không thể chối cãi.

Nàng luống cuống thất thần. Nàng làm bị thương người khác từ lúc nào vậy?

Nàng trợn mắt. Không biết làm sao nhìn Phượng Cô.

Đôi mắt hằn đen láy như mực. Sâu như vực thẳm, không thấy được là vui hay là giận, chỉ nhìn nàng chăm chú, dường như muốn thu lấy cả linh hồn nàng.

Tai nàng ong ong. Hình như Hoàng Kỳ và Lục Cầm muốn đánh về phía nàng, bị hấn chặn lại.

Nhưng nàng không hiểu. Chỉ khiếp sợ.

Phượng Cô nhếch môi cười nhạt, làm ai nhìn cũng chua xót, rồi sau đó tàn nhẫn nói: “Nàng dĩ nhiên muốn giết ta?”

“Ta... ta...” Văn Thanh nói liền hai chữ TA, nhưng không biết phải giải thích như thế nào mới phải, nàng xác thật đã làm hấn bị thương, nhưng tại vì hấn muốn giết Tà Phong!

Vết thương của hấn trào máu, thấm ướt hắc y, từng giọt máu như con rắn màu đỏ, lăn dọc theo lưỡi kiếm, lần lượt chảy xuống tay nàng.

Nàng – sợ hãi, tay cũng chậm rãi run lên.

Phượng Cô vẫn chỉ cười, nhìn nàng chăm chú, nụ cười mang theo sự khùng bố, làm nàng luống cuống thất thần, chỉ biết nhìn hấn.

“Nàng đâm đi! Nàng đâm đi, có thể chết dưới tay nàng, ta không hối hận -, ha ha.” Hấn cười tàn nhẫn, ngón tay thon dài nắm lấy lưỡi kiếm, dùng toàn lực, trong phút chốc, một dòng máu lại trào ra, dọc theo thân kiếm, chảy tới tay Văn Thanh, nhưng nàng không thể buông tay ra

Tứ tỳ vọt tới: “Gia, không cần...”

Nhưng Phượng Cô không thềm liếc mắt nhìn bốn người, chỉ lạnh lùng lên tiếng: “Chuyện của ta, còn cần các người tham gia sao?”

“Nhưng gia..... ” tứ tỳ bắt đầu khóc nức nở, các nàng chưa bao giờ thấy gia như vậy? Gia chưa bao giờ như thế -, nhưng hôm nay lại...

“Lời ta nói không còn ai nghe phải không?” Hãn quát lên, cả bốn cùng lui lại một bước

Phượng Cô, vẫn nhìn Văn Thanh, chưa từng nháy mắt, dường như muốn nhìn xuyên thấu nàng: “Không phải nàng muốn đi sao? Tốt thôi, chỉ cần nàng đâm tiếp, đâm thật mạnh, ta chết rồi, nàng có thể rời đi!”

Hãn trầm tĩnh nói, ngón tay chỉ vào miệng vết thương.

Văn Thanh lắc đầu, hoảng hốt luống cuống: “Phượng Cô, người đừng ép ta, ta cũng không muốn giết người...” thanh âm của nàng bắt đầu nức nở, nàng không hiểu, vì sao hãn phải đeo bám đến mức độ này!

Không hiểu!

Rốt cuộc là tại sao chứ?

“Ta không ép nàng.” Phượng Cô khẽ cười, trăng cũng không đẹp bằng nụ cười đầy, sắc mặt hãn tái nhợt, nụ cười tuyệt sắc khuynh thành càng khiến người ta tâm kinh nhục chiến: “Lời ta nói là sự thật, chỉ khi nàng đâm ta thật sâu, mới khiến ta hoàn toàn hết hy vọng.”

Người chết rồi, tâm cũng phải chết thôi?

Hãn cười yếu ớt, tay nắm lưỡi kiếm đột nhiên dùng sức, khiến kiếm xuyên sâu vào, toàn bộ lưỡi kiếm xuyên qua người hãn không chừa một phân nào, máu phun ra, phun lên người nàng, phun lên mặt nàng, cảm giác ấm mà dính làm cho người ta muốn nôn.

Văn Thanh rút kiếm ra ném đi, trào nước mắt, nàng không hiểu, vì sao hẳn phải làm như vậy?

Vì sao chứ?

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 129: Lại Phải Lo Lắng

Thất Thân Làm Thiếp

“Làm sao vậy? Nghĩ chuyện gì vậy?” Ngân Diện nhẹ nhàng đặt một chén trà nhai trước mặt nàng, ngồi xuống cạnh nàng, giống như lơ đãng hỏi.

Vân Thanh khẽ cười một tiếng, lắc đầu: “Không có gì.”

Nàng đang nghĩ tới buổi tối hôm trước.

Buổi tối điên cuồng đó, nam nhiên điên cuồng đó, nàng không thể hiểu, tại sao hân lại yêu, tại sao lại yêu mãnh liệt thế, mãnh liệt khiến không ai có thể quên được.

Không hiểu.

Khi máu của hân phun lên mặt nàng, nàng vô cùng khiếp sợ, hân..... thật ngông cuồng.

Nàng không biết rốt cuộc là hân nghĩ cái gì, hân là người duy nhất mà nàng vô phương lý giải -, căn bản nàng không thể hiểu được hân đang nghĩ cái gì?

Đêm đó hân tự đâm kiếm vào ngực mình, thật sự đã để Tà Phong và nàng rời đi. Thậm chí khi đám Hoàng Kỳ muốn cản nàng, hân vẫn còn vung tay, hạ lệnh cho người hộ tống nàng trở về,

Hắn càng như thế, càng làm lòng nàng thấy bất an.

Hắn đã rất thành công, trong việc để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng nàng.

“Đừng nghĩ nhiều nữa, nàng chưa bao giờ đa sầu đa cảm như vậy, thôi suy nghĩ, tâm tình sẽ bớt nặng nề.” Ngân Diện lẳng lặng nói, vẻ mặt thấu hiểu, chuyện đêm hôm đó, hắn cũng có nghe nói, thật lòng, hắn cũng không cách nào tưởng tượng, Phượng Cô lại làm thế, Phượng Cô nghĩ gì chứ?

Hắn không muốn suy nghĩ.

“Đúng vậy, tâm trạng tốt hay không đều do bản thân, suy nghĩ nhiều quá, chỉ liên lụy bản thân.” Nàng cười yếu ớt, cầm chén trà uống.

Chỉ có điều cặp mắt trong trẻo như suối, vẫn chưa hề thanh thản.

Nàng, không hy vọng Phượng Cô gặp chuyện bất trắc, tối hôm qua kiểm đã đắm vào quá sâu, mặc dù lần thứ hai không phải do nàng làm -.

Khi nàng rời đi cùng Tà Phong, nàng có quay lại nhìn.

Hắn nằm trong vũng máu, dòng máu như tù vượt ngục, liều lĩnh trào ra, mà hắn, không chút cảm động, cặp phượng nhãn, chỉ có thống khổ và không thể buông tay nhìn nàng, như muốn nói gì đó.

Nhưng nàng không dám phỏng đoán, bởi vì sợ phải nhìn sự tuyệt vọng của hắn, rồi phải phát hiện ra, nguyên lai bản thân cũng rất tàn nhẫn -.

“Đã nói không nghĩ thì đừng nghĩ nữa!” Ngân Diện nhìn xa xăm, giống như lơ đãng, nhẹ nhàng lên tiếng, nhưng lại chạm vào tâm sự của nàng.

Hắn vĩnh viễn thản nhiên lạnh lùng như vậy, nhưng lại mang theo ánh dương ấm áp.

“Ta sẽ không nghĩ nữa.” Nàng thân nhiên nói, như gió nhẹ phất qua đồng cỏ xanh, thanh nhiên tự nhiên, nàng thật sự muốn quên -, nếu không, chỉ có thể sống tiếp trong đau khổ.

Nhưng nếu muốn quên thì không dễ dàng chút nào.

“Nàng có thể như thế ta cũng yên tâm.” Ngân Diện thân nhiên nói, cầm chén trà nhấp một ngụm, ánh mắt trôi lững lờ như phù vân ngang trời.

“Hình như người cũng có tâm sự?” Hai ngày nay dáng vẻ của hắc lúc nào cũng nặng nề tâm sự, mặc dù lúc nào hắc cũng thân nhiên lạnh lùng, nhưng hai ngày này phiền não hơn bình thường: “Bên kia xảy ra chuyện gì sao?”

“Ân.” Ngân Diện gật đầu, đối với Văn Thanh, hắc chưa bao giờ giấu giếm chuyện gì -: “Mối quan hệ giữa Phong Quốc và Vân Quốc càng ngày càng nghiêm trọng, Phong Quốc luôn mượn cớ muốn tấn công Vân Quốc, mặc dù vẫn lo chu toàn, nhưng mấy ngày trước ta có vào hoàng cung, nghe ông ta nói, chỉ sợ trong năm nay sẽ có chiến sự-. Bởi vì nóng lòng vào cung, ta mới không kịp thời đi cứu nàng.”

Nàng biết người hắc nhắc tới là ai, là đương kim hoàng đế Vân Quốc.

Không ngờ, hòa bình chưa quá ba năm, đã lại chiến tranh.

Kết quả cuối cùng của chiến tranh, chỉ có sinh linh đồ thán, thực lực Phong Quốc vô cùng mạnh mẽ, hơn nữa đương kim hoàng đế lại cực kỳ hiếu chiến, trận chiến này, thật ra Vân Quốc đã đoán ra từ hai năm trước.

Nhưng cuối cùng vẫn không thể tránh được.

Khẽ thở dài, trong lòng vô cùng uất ức, nghĩ đến dân chúng lại sắp không có ngày an bình, trong lòng nàng vô cùng thâm trầm.

“Thật sự không thể tránh được sao?” Tránh được lúc nào hay lúc đấy.

Ngân Diện lắc đầu: “Không được, nàng còn nhớ tên Bạch Vân Yên không?”

Văn Thanh gật đầu, nàng tất nhiên vẫn nhớ hẳn, mới gặp hẳn có hai lần đã suýt nữa xảy ra chuyện không hay.

“Hắn là Ngũ hoàng tử Phong Quốc, uy danh của hắn trong Phong Quốc coi như không tệ, người này vô cùng âm hiểm, là kẻ nham hiểm chân chính –, chỉ có điều hành vi của hắn thiếu chút quang minh chính đại, lần này hắn đến Chiến Thành, nghe nói là vì thuyết phục Phượng Cô lấy danh nghĩa minh chủ yêu cầu nhân sĩ võ lâm không tham gia vào cuộc chiến, nếu như vậy, – phần thắng của Phong Quốc lớn hơn rất nhiều, hơn nữa cũng không mất quá nhiều binh tướng.” Ngân Diện thản nhiên nói, nhưng gương mặt cực kỳ nghiêm trọng, nếu Phượng Cô thật sự hợp tác với Bạch Vân Yên, Vân Quốc thực sự lâm vào đại nạn.

Phượng Cô tuy chỉ vừa mới trở thành minh chủ võ lâm, nhưng thế lực của hắn trong Vân Quốc không thể khinh thường, tài lực của hắn hùng hậu, tuy nói hắn là gian thương, nhưng số bang phái chịu ân huệ của hắn không ít, thế nên hắn mới ngồi vào ghế minh chủ đơn giản như thế.

Thế nên Ngân Diện vẫn một mực lo lắng chuyện này.

“Vậy hắn đã đáp ứng chưa?” Văn Thanh cũng lo lắng, nhưng không biết vì sao, nàng cảm giác được Phượng Cô không phải loại người như vậy, hắn sẽ không bán nước vì tiền.

“Tạm thời thì chưa đáp ứng, bởi vì Bạch Vân Yên vẫn đang ở Chiến Thành, nếu thỏa thuận xong, Bạch Vân Yên đã về nước chuẩn bị -.” Ngân Diện nặng nề nói.

“Tức là giải pháp bây giờ chỉ có khuyên can Phượng Cô không đáp ứng Bạch Vân Yên.” Văn Thanh nhìn Ngân Diện hỏi.

Trên mặt Ngân Diện có chút xấu hổ, kỳ thật lần này hấn trở về, là định nhờ Văn Thanh khuyên nhủ Phượng Cô -, bởi vì hấn nhìn ra được, từ sau khi gặp lại, Phượng Cô đối với Văn Thanh, xác thật không giống hư tình giả ý -.

Nhưng đến khi đối mặt với nàng, hấn không thể nào mở miệng được.

Hơn nữa, hấn cũng ích kỷ không muốn để Văn Thanh còn tiếp tục liên quan với Phượng Cô. Nếu Văn Thanh mở miệng muốn đi khuyên Phượng Cô, nếu Phượng Cô đáp ứng, sẽ làm Văn Thanh nợ Phượng Cô món nợ nhân tình, tóm lại là phức tạp -.

Văn Thanh là người thông minh, làm sao mà không nhìn ra Ngân Diện đang gặp khó khăn, kỳ thật chính nàng cũng không muốn nhìn mặt Phượng Cô nữa, bởi vì, nàng thực sự rất hổ thẹn nếu gặp lại hấn.

Tối hôm đó, hấn đã bị tổn thương sâu sắc, nàng không dám nhìn hấn bị tổn thương thêm nữa -, nàng vẫn nhớ kỹ, khi nàng quay đầu nhìn lại, cặp mắt hấn thống khổ tuyệt vọng đến thế nào.

“Ta sẽ đi khuyên nhủ hấn, ta tin tưởng hấn là người hiểu lý lẽ, phản quốc là tội ác tày trời, là chuyện không thể làm -.” Kỳ thật trong lòng nàng cũng không nắm chắc phần thắng-.

“Để ta nghĩ kỹ đã!” Ngân Diện nặng nề nói, trong lòng vô cùng lo lắng, hấn thật sự không muốn để Văn Thanh đi

“Không cần suy nghĩ, lúc này, căn bản là không có biện pháp khác.” Nếu là ở kinh thành, có thể nhờ lão phu nhân đi khuyên Phượng Cô, nhưng kinh thành cách Chiến Thành quá xa, lão phu nhân tuổi đã cao, làm sao tới

được. Trừ lão phu nhân nàng thật sự không nghĩ ra còn ai khác có thể rung chuyển trái tim Phượng Cô.

“Nhưng vất vả lắm nàng mới có thể rời đi, làm sao ta có thể để nàng bước chân vào hang sói một lần nữa?” Ngân Diện nhẹ nhàng nói, trong lòng trào lên một mùi vị không thể định nghĩa, nhưng hẳn biết không nên để Văn Thanh đi -.

“Là Phượng Cô thả ta ra đi -, nếu không, ta cũng vô phương trốn ra -, yên tâm đi! Cùng lắm thì trở lại như lúc trước thôi.” Văn Thanh khẽ nói, kỳ thật trong lòng nàng làm sao nguyện ý đổi mặt lần nữa với Phượng Cô.

Không phải nàng lo lắng hẳn lại giam lỏng nàng một lần nữa, mà vì chuyện đã xảy ra đêm đó, nàng không biết phải đối mặt với hẳn như thế nào mới phải.

“Ngân Diện.” Hạ Thanh đi ra từ góc tối, lạnh lùng lên tiếng, Hạ Thanh đối với Ngân Diện càng lúc càng lạnh nhạt, nhưng Văn Thanh vẫn cảm giác được, đằng sau sự lạnh nhạt là tình cảm mãnh liệt

Nhưng Hạ Thanh vẫn tự gây áp lực với bản thân.

“Chuyện gì?” Ngân Diện khôi phục sự lạnh lùng thản nhiên, hỏi.

Đôi mắt Hạ Thanh khẽ ảm đạm, sau đó nói: “Vừa mới nhận được mật hàm khẩn cấp của hoàng cung, hình như có chuyện rất quan trọng.” Vừa nói vừa đưa cho Ngân Diện một viên sáp tròn.

Ngân Diện nhận viên sáp, đặt lên bàn, lấy từ bên hông ra một lọ thuốc nước, nhỏ một giọt lên, lớp sáp tan ra, lộ ra một tờ giấy nhỏ.

Hắn dè dặt lấy tờ giấy ra rồi quay sang giải thích với Văn Thanh: “Đây là loại sáp đặc chế bọc tờ giấy, không thể đun nóng -, nếu đun nóng tờ giấy

sẽ cháy theo, cũng không thể lấy tay mài hay cạy, nếu làm thế tờ giấy sẽ nát thành mảnh nhỏ, chỉ có thể dùng thuốc nước chuyên dụng để làm tan.

Trên tờ giấy chỉ có một câu ngăn ngại: Dùng hết mọi khả năng để ngăn cản Phượng Phong hợp tác

Ngân Diện và Văn Thanh cùng liếc mắt nhìn nhau, không nói gì thêm, đã tới tình trạng này, không còn là vấn đề của riêng một hai người.

Nàng không phải một người quá từ bi bác ái, mặc dù nàng được cho là thiện lương, nhưng chưa từng nghĩ tới chuyện bỏ sức vì nước vì dân. Thời đại này, không cần nữ tử phải vì nước vì dân.

Nhưng lúc này chuyện đã bày trước mặt nàng, nàng không thể không đi làm. Ít nhất, nếu làm, dù có thành công hay không, tương lai, nàng sẽ không hối hận.

Nếu nàng không đi, sau này chứng kiến cảnh chiến tranh, máu chảy thành sông, lúc đó nàng sẽ càng áy náy.

“Ta sẽ đi.” Nàng thản nhiên nói, nhưng kiên định không gì lay chuyển được.

Có một số việc, tuy không muốn làm, nhưng nếu không làm thì trong lòng sẽ không được thanh thản. Ngân Diện gật đầu, không nói gì nữa.

Rồi sau đó quay đầu nói với Hạ Thanh: “Người đi an bài một chút, cho người hộ tống Văn Thanh đến Phượng Vũ Cửu Thiên cầu kiến Phượng Cô.”

“Được” Hạ Thanh không nói gì thêm, dù sao cũng đã hành tẩu trong chốn giang hồ nhiều năm, có rất nhiều chuyện, Hạ Thanh thấy rất rõ ràng, chuyện giữa Phượng Cô và Văn Thanh, Hạ Thanh biết hết, đương nhiên là cũng hiểu dụng ý của Văn Thanh.

Mặc dù cảm thấy không ổn, nhưng chẳng còn biện pháp nào hay hơn thế.

Con người Phượng Cô thế nào, ai cũng biết, hắn chưa bao giờ là người dễ đối phó, chưa từng có người khuyên nhủ được hắn điều gì

Nhìn sắc trời, đã là giờ Thìn, Tà Phong chắc đã đến lúc tỉnh lại! Văn Thanh nhẹ nhàng đứng lên, nói: “Ta vào xem Tà Phong đã tỉnh chưa.”

Ngày đó, Phượng Cô để Hồng Thư hộ tống nàng trở về, Hồng Thư nghe nàng nói xong, đưa nàng và Tà Phong đến Tuyết Linh Các, bởi vì tạm thời, chỉ có Tuyết Linh Các là an toàn nhất, Tà Phong trọng thương, cũng cần chữa thương.

... ..

Khi đi vào, Tà Phong đã tỉnh lại, đang nhìn đỉnh màn.

Văn Thanh đi tới, vui vẻ cười: “Tỉnh rồi sao?”

Nhìn Văn Thanh đi vào cùng ánh dương, Tà Phong mở miệng, cười rạng rỡ: “Tỉnh rồi.”

Vừa nói vừa đuổi người, ai ngờ lại chạm đến vết thương, nụ cười của hắn trở nên méo mó, nhướn mày: “Ai nha..... “

Văn Thanh trợn mắt nhìn hắn: “Người nha! Quên là đang bị thương ah!”

“Vừa nhìn thấy người, ta liền quên mất mình bị thương!” Mặt Tà Phong dù vẫn nhăn nhó, nhưng hắn lại cong môi cười, dường như không lúc nào hắn không cười, tuy rạng rỡ như mặt trời chính Ngọ nhưng vẫn có chút xấu xa

Văn Thanh nhìn hăn, dờ khóc dờ cười, hăn a, không có lúc nào quên ba hoa -.

“Người đó, ba hoa ít đi! Cần thận không ta rắc muối lên vết thương của người giờ!”

“Ta không tin người nhăn tâm làm vậy! Người ta vì người mà bị thương -, anh hùng cứu mỹ nhân, người không cảm ơn ta thật nồng nhiệt mới là lạ -.” Tà Phong nói luôn mồm, dường như vết thương không đau chút nào, nhưng Văn Thanh biết, hăn bị thương rất sâu.

May mà Phượng Cô xuống tay lưu tình, vết thương mặc dù sâu, nhưng chưa thương đến chỗ hiểm, cho nên chỉ cần an tâm dưỡng thương, thì không đáng lo ngại, xem ra lúc ấy nàng đã hiểu lầm hăn, kỳ thật hăn cũng không cố ý muốn giết Tà Phong -.

Không biết giờ thương thế của hăn thế nào rồi,– vết thương của hăn, không hề nặng hơn vết thương của Tà Phong, tự tay hăn đâm hoàn toàn không phải chuyện đùa, lúc đó hăn kiên quyết làm tay nàng cũng run lên.

“Ai, thật đáng tiếc!” Văn Thanh làm bộ nhẹ nhàng thở dài.

Tà Phong vội vàng tò mò hỏi: “Đáng tiếc cái gì?”

Văn Thanh quay đầu nghiêm túc nói: “Đáng tiếc một kiếm này không đâm vào miệng người! Nếu vậy thì lỗi tai người khác cũng được nhàn hạ vài ngày!”

Vừa nói xong thì không nhịn được phì cười.

Tà Phong sầm mặt, hét lớn: “Tốt! Người cũng biết trêu người khác! Rửa ta chết đi! Thật giận!”

“Ta – ‘ Tà Phong đại hiệp ’ chẳng lẽ lại là con người nhỏ nhen như vậy?” Nàng nhẹ nhàng cười một tiếng, rót một chén nước đưa cho hắn: “Uống nước đi, ta đã nấu cháo rồi, uống xong thì ăn bát cháo, người đã ngủ một ngày một đêm.”

“Ta ngủ lâu như vậy sao?” Tà Phong hoài nghi hỏi: “Mặc dù ta bị thương không nhẹ, nhưng làm gì đến mức ngủ lâu như vậy chứ?”

“Người mất máu quá nhiều, thân thể quá hư nhược rồi.” Nàng nhẹ nhàng nói, trong lời nói có vài phần áy náy, Tà Phong bị thương thành như vậy, tất cả đều là bởi vì nàng -. (zậy còn Phượng huynh của tui >_

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 130: Thông Suốt Về Ái Tình

Thất Thân Làm Thiếp

Văn Thanh lặng lẽng ngồi trong ngoại sảnh của Phượng Vũ Cửu Thiên, chờ hạ nhân đi bẩm với Phượng Cô.

Nàng không biết hẳn có chịu gặp lại nàng không?

Văn Thanh một mực ngồi chờ, chờ đến khi chén trà cũng nguội lạnh, vẫn không thấy Phượng Cô đi ra, cũng không có kẻ nào ra tiếp nàng.

Nàng và Hạ Thanh cùng liếc mắt nhìn nhau, Hạ Thanh dò hỏi: “Xem ra hẳn không chịu gặp chúng ta, đi về trước thôi?”

“Đợi thêm chút nữa đã!” Văn Thanh nhẹ nhàng nói, lúc này là nàng nhờ cậy hẳn, cần phải kiên nhẫn.

Đúng lúc này, Hồng Thư đi đến, sắc mặt cũng bình bình thản nhiên -, nhìn nàng bằng ánh mắt phức tạp, không còn chút thân thiết nào nữa.

Văn Thanh hiểu được lí do là vì chuyện của Phượng Cô, dù sao Hồng Thư là do Phượng Cô cứu -, hơn nữa Hồng Thư vẫn luôn theo hầu hẳn, hẳn là ông trời của Hồng Thư.

Chuyện đêm hôm đó, Hồng Thư tất là vô phương tha thứ cho nàng -.

“Gia bảo nô tỳ mang phu nhân... Cô nương đi vào.” Hồng Thư nặng nề nói, khi nói hai tiếng phu nhân, như cắn phải lưỡi, ngăn người, chuyển

thành cô nương, đôi mắt hiện lên sự khó xử, sau đó không nhìn Văn Thanh nữa.

Đúng vậy, đêm hôm đó, thật sự đã chặt đứt quan hệ giữa nàng và Phượng Cô –.

“Tốt!” Văn Thanh vừa nói vừa đứng lên, vẫn vui vẻ.

Lúc này Hạ Thanh và Lan Anh dẫn người đi theo.

Hồng Thư đưa tay cản lại: “Gia đang tỉnh dưỡng, không nên quấy rầy, chỉ thỉnh Văn Thanh cô nương đi vào.”

“Nhưng.”

Hạ Thanh muốn nói cái gì đó, Hồng Thư lạnh mặt: “Không có nhưng nhị gì hết, nếu các người vẫn muốn đi theo, thì không có kẻ nào cần đi vào.” Thanh âm của Hồng Thư trong trẻo lạnh lùng, hoàn toàn đối nghịch với vẻ ngoài của Hồng Thư.

Văn Thanh khó xử, chỉ giơ tay ra cản, khẽ cười nói: “Hạ Thanh, các người ở chỗ này chờ ta là được rồi, không có việc gì -.”

Nếu Phượng Cô thật sự làm khó nàng, cho dù Hạ Thanh và Lan Anh đi vào cũng không ngăn được.

... ..

Bước trên những khối đá cẩm thạch tinh tế, những đường vân như thấp thoáng những khuôn mặt câm lặng.

Không lâu sau đã tới Đông Phượng Viên, Hồng Thư đẩy cửa phòng ngủ Phượng Cô, ý bảo nàng đi vào, còn Hồng Thư thì đứng lại ngoài cửa.

Văn Thanh nhìn Hồng Thư, không nói gì nữa.

Hít sâu một hơi, chậm rãi bước vào.

Ngoài cửa nắng vàng rực rỡ, bên trong phòng thì đen đặc như đêm, toàn bộ cửa sổ đều đóng lại, hơn nữa dường như còn có một tấm lưới âm thầm giăng lên trong phòng -.

Khi mới đi vào, mắt không kịp thích ứng, sáng tối trong ngoài chênh lệch quá nhiều

Bên trong phòng có mùi đàn hương u sầu, từ từ xông vào mũi, trong mùi đàn hương còn lẫn cả mùi thuốc.

Nàng đi tới bên tường, căng mắt tìm một ô cửa sổ, nhẹ nhàng đẩy lộ ra một khe sáng nho nhỏ, cho dù như thế, đã đủ để nhìn rõ quang cảnh trong phòng.

Nguyên lai trên cửa sổ được quét một lớp dầu đen, thế nên bên trong mới tối tăm thế

Nàng xoay người nhìn nam tử trên giường, gương mặt tuyệt mỹ tái nhợt không còn giọt máu, trắng bệch đến kinh người, lông mày nhíu chặt, phượng nhãn nhắm lại, đôi môi mỏng vẫn mím lại theo thói quen, có chút lãnh thanh.

“Nhìn đủ chưa?” Thanh âm khàn khàn của hắn cất lên mang theo sự hài hước nhẹ nhàng, đôi môi mỏng không còn mím lại nữa, trong cảnh trong tối tranh sáng, hắn tuy tái nhợt nhưng vẫn rất đẹp.

Những lời này, có chút quen thuộc, càng khiến nàng cảm thấy bùi ngùi, nàng nhớ rõ ràng, trên đường tới Chiến Thành, khi cùng ngồi một xe ngựa, hắn cũng từng nói câu đó.

Khi đó dù nàng có lạnh lùng trong cách xử sự, vẫn còn sự thẹn thùng của thiếu nữ, chỉ mới mấy tháng ngắn ngủi, đã vật đổi người thay.

Nàng khẽ cười, sau khi nghe hắn nói thế, cảm giác không tự nhiên mất đi rất nhiều

“Nếu nhìn dáng vẻ hôm nay của người, không biết có còn ai muốn ngưỡng mộ người không -.” Kỳ thật vẻ đẹp của hắn rất thu hút người khác, cho dù đang bệnh vẫn lộ vẻ bất phàm.

“Nàng đã nhìn đến mức quên cả chớp mắt!” Hắn khẽ cười nói.

Chưa từng thấy hắn cười đơn thuần như thế, nguyên lai ốm đau cũng có thể khiến người ta lột xuống lớp mặt nạ trên mặt -.

Không còn bộ dạng ưu tư mọi ngày.

Nụ cười trong trẻo như suối, tiến nhập trái tim.

Kỳ thật thì nụ cười này thích hợp với hắn hơn-.

Phượng Cô thấy nàng nhìn chăm chăm nụ cười của hắn, cơ mặt dần đông cứng, có chút sững sờ.

Hắn, đã bốn năm nay chưa từng cười vô tâm vô phế như thế.

Hắn, đột nhiên cảm giác vô cùng mất tự nhiên.

Vân Thanh nhẹ nhàng quay người lại, rót một chén trà đưa cho hắn: “Người cười thế trông đẹp lắm.”

“Nếu như nàng thích, sau này ta luôn cười cho nàng xem, có được không?” Ánh mắt của hắn bừng sáng nhìn nàng chăm chú.

Kỳ thật trải qua bao nhiêu chuyện, hắn đã nghĩ thông rất nhiều, không bướng bỉnh như vậy nữa, nhưng hắn quyết không buông tha nàng -.

Nghe được lời của hắn, Văn Thanh không biết phải làm sao, trải qua buổi tối hôm trước, hắn đúng là vẫn chưa từ bỏ ý định?

Nhẹ nhàng rót một chén nữa, nói: “Uống ngụm nước đi.”

Nàng không trả lời câu hỏi của hắn, vấn đề này, vào lúc này quá mức nhạy cảm.

Phượng Cô cũng không cưỡng cầu, chỉ nhận chén trà uống một hớp, nhăn mặt nhíu mày: “Nước trà này khó uống quá!”

“Thật sao? Ta đi pha ấm trà khác.” Văn Thanh có chút nghi hoặc, người hầu của Phượng gia luôn hầu hạ chu đáo, nhất là Phượng Cô, theo lý thuyết mà nói thì trà này không thể khó uống?

“Không cần, ta không uống trà.” Hắn nhẹ nhàng nói, ánh mắt nóng bỏng dừng ở nàng

“Ân.” Nàng gật đầu nói, rồi sau đó ngồi xuống giường.

Trong lúc nhất thời, không khí trong phòng lại yên lặng một cách nặng nề, nàng suy nghĩ nên mở lời như thế nào, hình như hắn không giận nàng, chắc thuyết phục hắn sẽ không quá khó khăn?

Nàng còn chưa nghĩ ra phải mở lời như thế nào, hắn đã hỏi trước: “Nàng đến tìm ta, có chuyện gì sao?”

“Nghe nói Bạch Vân Yên có tìm gặp người?” Nàng hỏi.

Chỉ thấy hắn nhẹ nhàng gật đầu, vẻ mặt thất vọng không chút che giấu, mặc dù hắn vẫn cảm thấy nàng không phải đến để thăm hắn -.

Nhưng vẫn không tránh được chút hy vọng nho nhỏ, hy vọng nàng đến thăm hắn vì hắn bị thương.

Nghe nàng nói vậy, chút hy vọng nho mong manh hoàn toàn tan biến.

Trong lòng khẽ đau, nhưng hắn vẫn tự an ủi mình là vẫn còn tốt lắm, có thể nhìn thấy nàng, đã không tệ chút nào?

Nhẹ nhàng gật đầu: “Đúng là hắn có tìm gặp ta.”

“Thân phận của hắn là Ngũ hoàng tử Phong quốc, người có biết không?” Nàng không muốn quanh co lòng vòng, trực tiếp nói thẳng.

Phượng Cô gật đầu, ý bảo hắn biết.

Vân Thanh lại nói tiếp, có chút lo lắng: “Hắn muốn người giúp đỡ Phong Quốc tấn công Vân Quốc, đúng không?”

“Đúng” hắn bắt đầu rõ ràng dụng ý của nàng.

Xem ra suy đoán của hắn không sai chút nào -.

Từ đêm Ngân Điện đến Phượng Vũ Cửu Thiên tìm nàng, hắn đã cảm thấy Ngân Điện và Phi Tuyết rất giống nhau, thích đồ trắng, mùi Dạ Lai Hương giống nhau, khí tức lãnh liệt giống nhau.

Nhưng hắn vô phương xác định bọn họ là huynh muội hay chỉ là một người.

Mấy ngày trước thám tử có báo lại, Ngân Điện lên vào trong cung, đáng tiếc Ngân Điện hành sự cẩn thận, thám tử trong cung không biết Ngân Điện vào cung làm gì. Mà những người khác trong cung dường như không biết có tồn tại Ngân Điện.

Xem ra Ngân Điện có mối quan hệ rất mật thiết với hoàng cung -.

Đến lúc này thì hắn đã hoàn toàn rõ ràng.

“Ta nghĩ người không đáp ứng -. Ít nhất thì hiện tại vẫn chưa đáp ứng? Phải không?” Văn Thanh khẽ nói.

“Làm sao nàng biết là ta không đáp ứng hẳn?” Phượng Cô không nghiêm túc nhướn mày hỏi, nhếch môi thành một nụ cười không vừa ý.

“Chẳng lẽ người đáp ứng hẳn?” Văn Thanh hỏi ngược lại, nhưng thật ra đã rõ ràng.

“Tạm thời vẫn chưa.” Hắc đáp, rồi sau đó cười một tiếng.

Văn Thanh cũng cười theo: “Thế mới tốt.”

Cười xong, nàng nghiêm túc nói với hắc: “Không cần đáp ứng hẳn.”

Hắc không trả lời nàng, chỉ dùng đôi phượng nhãn đẹp để nhìn nàng chăm chú.

Văn Thanh cũng hiểu được ý tứ của hắc, hắc đang hỏi nàng, nàng lấy loại thân phận nào tới khuyên hắc.

Vấn đề này thật sự làm nàng khó xử vô cùng!

“Bất cứ...người dân nào của Vân Quốc, cũng không được đáp ứng yêu cầu của hắc -.” Nghĩ mãi nàng mới nói được một câu.

Phượng Cô lại dùng ánh mắt thất vọng nhìn đỉnh màn thêu tùng bách, ngữ khí có chút buồn bã nói: ” Chỉ có nàng nghĩ thế thôi, ta là thương nhân, ta chỉ lấy lợi ích làm trọng.”

“Nếu một mai mất nước, làm sao có thể tìm thấy lợi ích nữa?” Văn Thanh có chút lo lắng, giọng nói khẩn cấp lên rất nhiều: “Người suy nghĩ kĩ đi, tội danh phản quốc là tiếng xấu muôn đời-!”

“Nàng là vì muốn tốt cho ta? Hay là vì mục đích mà đến?” Hãn nghe xong lời của nàng, quay sang nhìn thẳng vào nàng, vô cùng nghiêm túc thận trọng hỏi, dường như vấn đề này đối với hãn cực kỳ quan trọng

“Cả hai.” Văn Thanh nói. Đích thực nàng là vì mục đích mà đến, nhưng cũng vì hy vọng hãn không làm ra chuyện sai lầm.

“Nàng thật sự muốn tốt cho ta?” Nghe Văn Thanh nói xong, Phượng Cô cười cười, có chút vui vẻ, dường như vô cùng thoải mái, phượng nhãn lóe sáng nhìn nàng chăm chú hỏi lại lần nữa, dường như muốn xác minh lại sự thật này.

Văn Thanh gật đầu: “Đúng vậy.”

“Chỉ cần là lời nàng nói -, ta đều đáp ứng nàng.” Phượng Cô nhẹ nhàng nói, cũng trả lời Văn Thanh. Kỳ thật hãn cũng không định đáp ứng Bạch Vân Yên, mặc dù hãn là gian thương, nhưng cũng tuyệt đối không làm ra chuyện phản quốc -.

“Cám ơn người.” Văn Thanh nhẹ nhàng cười một tiếng, nàng vẫn nhớ Phượng Cô đã nói thì sẽ làm, cho tới bây giờ chưa từng hai lời -, chỉ cần hãn đáp ứng -, hãn sẽ không đổi ý -.

“Nàng không cần cảm ơn ta, nếu muốn cảm ơn, chỉ cần cảm ơn một mình nàng thôi.” Hãn nói với đôi mắt ẩn tình.

Văn Thanh quay đầu, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt nóng bỏng của hãn, nhẹ nhàng hỏi: “Thân thể của người đã đỡ chưa?”

Lời vừa nói ra, không khí trong phòng lại đông đặc lại.

Qua một hồi lâu, mới nghe thấy Phượng Cô cất giọng khàn khàn chậm rãi nói: “Đã khá hơn rồi, kỳ thật nàng không cần áy náy hoặc là cảm thấy

cẩn rút lương tâm, tất cả mọi chuyện, chẳng qua chỉ do một mình ta gây ra, bất quá, một kiếm này ít nhiều gì cũng khiến ta yên tĩnh ngẫm nghĩ.”

“Nghĩ cái gì?” Nàng không hiểu hấn nghĩ cái gì, nghi hoặc hỏi.

Phượng Cô nhẹ nhàng cười một tiếng, có chút thản nhiên, rõ ràng, rất tự nhiên nói: “Khiến ta hiểu yêu là gì.”

“Yêu là gì?” Văn Thanh nghe thấy hấn nói mà vô cùng nghi hoặc -, tình yêu, đến tột cùng là gì chứ? Có lẽ, ai cũng nói được, nhưng không ai hiểu rõ.

Nhân sinh bách thái, nhân sinh bách ái. Ai có thể chân chính rõ ràng?

Ít nhất, nàng chưa từng hiểu.

“Khiến ta hiểu, yêu một người, không thể bắt buộc người đó -, bởi vì bắt buộc, chỉ đẩy người đó ra xa hơn, chỉ có nỗ lực một cách chân tâm thật ý, mới có thể khiến người kia tới gần. Đương nhiên, điều kiện kiên quyết vẫn là..., vẫn là phải có duyên phận -, có những người, hữu duyên vô phận, có những người, lại hữu phận vô duyên, còn có những người, có duyên phận, nhưng không biết quý trọng.” Nói đến đây, hấn đột nhiên ngừng lại, sau đó nhìn Văn Thanh chăm chú, chậm rãi nói tiếp: “Mà người này chính là ta, cho nên, ta chỉ có thể dùng hết thời gian sau này, cố gắng bằng tất cả tấm chân tình và thành ý!”

“Thật sao?” Nghe hấn nói, trong lòng nàng không tránh khỏi rung động, Phượng Cô, lại nói ra những lời như thế, cho tới bây giờ, hấn vẫn khinh thường việc giải thích với người khác -, vĩnh viễn lấy bản thân làm trung tâm, hôm nay, lại nói ra những lời tình cảm như thế!

Có điều, lòng của nàng, đã quá lạnh lẽo quá phai nhạt, nếu từng bị thương, nói tha thứ là chuyện không dễ dàng chút nào.

“Nàng cứ chờ mà xem.” Hãn tự tin nói, dáng vẻ rất hào hứng

Đối mặt với nhiệt tình tăng vọt của hãn, nàng có chút nặng nề, cũng không biết phải đối mặt như thế nào cho phải. Phượng Cô, đối với tình cảm, dường như chưa bao giờ giấu diếm -, luôn thẳng thắn, như thế càng khiến người ta rung động.

... ..

Khi đi trên đường, nàng một mực nghĩ tới lời của hãn, suy nghĩ có chút hỗn loạn, đối với Phượng Cô, nàng vĩnh viễn không hiểu.

Hơn nữa, càng suy nghĩ, chỉ cảm thấy càng hỗn loạn.

Lắc đầu, trong lòng cười thầm, tại sao hãn mới nói vài ba câu đã làm nàng rối như tơ vò?

Kỳ thật nàng không muốn nghĩ nữa, duy tâm mà đi mới là chánh đạo. Lo lắng chưa bao giờ là chuyện hay -.

“Nghĩ chuyện gì vậy?” Hạ Thanh hỏi.

Vân Thanh lắc đầu: “Không có.”

“Ta thấy từ khi người đi ra khỏi Phượng Vũ Cửu Thiên vẫn một mực suy nghĩ nặng nề, lúc thì thở dài lúc thì lắc đầu! Có khi nào...” Hạ Thanh chỉ nói một nửa, đột nhiên khẩn trương nhìn bốn phía.

Vân Thanh cũng đã nhận ra có chỗ không đúng, vì vậy nhỏ giọng hỏi han: “Làm sao vậy?”

Hạ Thanh nhìn bốn phía, nặng nề nói: “Nơi này có người mai phục, hơn nữa lực lượng rất đông.”

Đáng tiếc vừa dứt lời đã thấy một đám hắc y thích khách nhảy ra, vây mười mấy người các nàng vào một góc.

Hạ Thanh thầm kêu ‘ hồngбет ’, không ngờ ẩn mật thể cũng bị phát hiện, Hạ Thanh bị bắt cũng không sao cả, nhưng Hạ Thanh đã đáp ứng Ngân Diện sẽ bảo vệ Văn Thanh. Nhưng theo suy đoán của Hạ Thanh thì tạm thời vẫn chưa đến mức khó đối phó.

Văn Thanh cũng đoán được tình huống, hơn nữa nàng miễn cảm phát hiện, trên người những thích khách này, có một mùi vị kỳ lạ, trong lòng chỉ cảm thấy không đúng.

“Không tốt!” Nàng hô to một tiếng, rốt cục cũng nhận ra mùi vị đó là của mê hồn dược.

Đáng tiếc khi nàng nhận ra thì đã quá muộn, chỉ cảm thấy đầu trở nên nặng nề, mí mắt cũng không mở ra được, ngay lập tức nàng lâm vào bóng tối đen đặc.

Trước khi hoàn toàn mất ý thức, hình như nàng còn mơ hồ nghe thấy có người nói: “Muốn khuyên hãn, không ngờ lại thành lợi thế cho ta... ..”

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 131: Bỏ Qua

Thất Thân Làm Thiếp

Buổi trưa ngày hôm sau.

Có người đưa tới một phong thư, nói muốn giao cho Phượng Cô.

Phượng Cô nhận thư, vừa mở ra nhìn, mặt mũi đã tối sầm lại, lửa giận bốc lên, đột nhiên quát: “Kẻ nào đưa thư?”

“Đã đi rồi, chỉ là một người dân bình thường trong thành.” Lãnh Sâm đứng ở một bên, nhìn sắc mặt Phượng Cô –, biết là tình huống vô cùng nghiêm trọng, nhưng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, khi người kia đưa thư chỉ nói là Phong Bạch Ngũ Đức Nhân đưa tới, nhất định phải gửi tận tay Phượng gia, Lãnh Sâm đoán có thể là Bạch Vân Yên, không dám trì hoãn, liền vội vàng đưa tới tay Phượng Cô.

Hắn có hỏi kẻ đưa thư, người nọ chỉ là một dân chúng bình thường, có người đưa tiền nhờ hắn đưa thư, căn bản là không biết chuyện gì.

Lãnh Sâm nhíu mày hỏi: “Gia, chuyện gì xảy ra?”

“Người tự nhìn đi.” Phượng Cô đưa thư cho hắn. Một tay bịt vết thương, vì hắn tức giận quá độ mà chỗ vết thương lại chảy máu.

Lãnh Sâm mở thư ra đọc, nội dung bên trong rất đơn giản: Văn Thanh phu nhân bị hắn mang đến Phong Quốc, nếu muốn nàng bình an vô sự, nhất định phải đáp ứng việc hợp tác hắn đề nghị trước kia.

Lãnh Sâm nghiêm mặt.

Ở bên Phượng Cô đã nhiều năm, đối với chuyện của Phượng Cô, Lãnh Sâm rất rõ ràng -, tình cảm Phượng Cô dành cho Văn Thanh, Lãnh Sâm cũng thấy rõ mồn một, chỉ sợ Bạch Vân Yên cũng thấy rõ, mới bắt cóc nàng làm con tin -. Bởi vì, gia sẽ không ngồi yên mà mặc kệ nàng -.

“Gia muốn làm như thế nào?” Lãnh Sâm hỏi.

“Bạch Vân Yên rất không hiểu ta, Phượng Cô ta, chẳng lẽ lại là loại người chịu để yên cho kẻ khác uy hiếp? Hẳn dám đụng đến nữ nhân của ta -, ta sẽ cho hẳn biết thế nào là lợi hại -!” Mắt hẳn không ngừng bắn ra những tia sáng nghiêm túc ngoan độc chết chóc.

“Đi Tuyết Linh Các – mời chủ sự Hạ Thanh tới đây.” Hẳn quay sang Lãnh Sâm, Lãnh Sâm nghe lệnh, vội vàng đi.

Lúc này Hoàng Kỳ mới tiến lên: “Gia, – vết thương của ngài lại chảy máu rồi, để nô tỳ băng bó cho ngài.”

“Không cần.” Vẻ mặt của Phượng Cô vẫn lãnh nhược băng sương, lại kèm cả lửa giận, đôi phượng nhãn không che dấu sự khát máu.

“Nhưng …” Hoàng Kỳ đau lòng, như còn muốn nói điều gì.

Lại thấy Phượng Cô nói: “Đi thỉnh lão y tới đây.”

Hẳn vừa dứt lời đã thấy có người đẩy cửa bước vào: “Ta tới đây?”

Vừa nói, vừa cười hì hì vuốt râu đi vào.

Hóa ra là lúc Lãnh Sâm đi ra ngoài thỉnh Hạ Thanh đã nhân tiện cho người mời luôn lão y tới.

“Phượng gia tìm lão có điều gì cản dận?” Lão y nhìn lớp vải băng vết thương của hân đã nhuộm đỏ màu máu, vẫn cười ha hả, làm như không thấy cái gì.

Phượng Cô lạnh lùng lên tiếng: “Không đùa nữa! Ta gọi ông tới, là để ông chuẩn bị thuốc cho thương thể của ta, ta phải đi ra ngoài một chuyến.”

“Đi ra ngoài một chuyến, vết thương của người …” lão y trợn mắt, vẻ mặt không thể tin được, vết thương của Phượng Cô sâu như vậy, tuy võ công của hân thâm hậu, vết thương đó cũng chẳng tạo thành thương tổn gì lớn lao, nhưng nếu không chịu nghỉ ngơi điều dưỡng 8-10 ngày, còn đòi ra ngoài chạy loạn -, vết thương sẽ không liền miệng được.

“Ông nghe không hiểu ah?” Phượng Cô không nhịn được đưa mắt nhìn lão y, trong lòng hân đang vô cùng lo lắng.

Trong lòng hân hiểu, giờ phút này, Văn Thanh chỉ sợ đã bị mang ra khỏi Chiến Thành từ lâu, Bạch Vân Yên, chắc chắn sẽ không bỏ phí một giây nào, lên đường về Phong Quốc.

Bởi vì nếu hân không về Phong Quốc, căn bản vô phương giam lỏng Văn Thanh.

“Tại sao ta lại không hiểu, có điều vết thương của người …” lão y không hiểu sao tự nhiên hân lại không sợ chết như vậy? Đã bị thương như vậy, còn muốn ra ngoài một chuyến, gấp đến mức không thể chờ thêm vài ngày sao?

Nhưng nhìn vẻ mặt của hân thì có lẽ là chuyện này nghiêm trọng thật.

Vì vậy lão y thôi ngay dáng vẻ hi hi ha ha ngày thường, nghiêm chỉnh nói chuyện: “Vết thương này của người, ít nhất cũng phải 5 ngày nữa mới liền miệng, nhưng lại không thể cử động bừa bãi, nếu không, chỉ cần tùy tiện cử động sẽ chảy máu. Ta sẽ chuẩn bị thuốc cho người, nếu người thật

sự phải lên đường, ta cũng chỉ có thể hạ thuốc thật mạnh, mặc dù làm thế đối với thân thể không tốt, nhưng ít nhất người sẽ không bị chảy máu. Hơn nữa ta sẽ phối thêm vài loại đan dược, có thể giúp người tăng thêm nguyên khí.”

Sau khi Phượng Cô nghe xong nói nhỏ: “Cám ơn.” Dù sao lão y cũng không phải người của Phượng Vũ Cửu Thiên, coi như là bằng hữu của hắn, hơn nữa ông ấy dốc sức vì hắn như thế, đã xem như không tệ.

Lão y nghe thấy Phượng Cô nói một câu ‘cám ơn’, gương mặt hiện vẻ vui mừng, rồi sau đó xoay người đi. Câu ‘cám ơn’ của Phượng Cô không phải người nào cũng được nghe.

.....

Lúc này Hạ Thanh đã tới, bởi vì tình huống khẩn cấp, hai bên cùng lo lắng, cho nên không dám lãng phí thời gian.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Phượng Cô hỏi.

Hạ Thanh trầm tính toán, nghĩ thầm, hiện tại chỉ có một giải pháp là hợp tác với Phượng Cô, mặc dù bọn họ không phải cùng phe, nhưng ít nhất, lúc này mục đích của bọn họ giống nhau -: cứu Văn Thanh.

Buổi sáng đã có thám tử truyền tin tức của Ngân Điện –, vẫn chưa tìm được hành tung của Văn Thanh.

“Hôm qua chúng ta mới đi được nửa đường, thì Bạch Vân Yên đột nhiên xuất hiện, bắt cóc Văn Thanh.” Hạ Thanh nói đơn giản: “Mặc dù chúng ta đã cho người đuổi theo, nhưng Bạch Vân Yên quá thông minh, không đích thân mang Văn Thanh về Phong quốc, mà cho người đưa Văn Thanh trở về, hơn nữa – binh lực của hắn đã phân tán, mình có ám có, hư thực thực, căn bản là không thể biết lúc này Văn Thanh ở nơi nào.”

“Tên Bạch Vân Yên này, thật quá giỏi hoạt!” Phượng Cô hung hăng nói, năm ngón tay bóp chặt lại, đầy một bụng phần nộ, hận không thể lập tức bóp chết tên họ Bạch.

“Lúc này chỉ hy vọng Phượng gia có thể hợp tác, cùng cứu Văn Thanh.” Hạ Thanh nói.

Ai ngờ Phượng Cô khinh thường nói: “Ta sẽ không hợp tác cùng các ngươi!” Hắn nhất định phải cứu Văn Thanh, cần gì phải nhờ người ngoài một tay?

Kế hoạch lần này của Phượng Cô là có thể xuất động kẻ nào thì xuất động hết, kể cả thương nhân liên quan đến hắn ở Phong Quốc, hắn cũng âm thầm sai người đi thông tri, hắn sẽ làm tất cả để cứu được Văn Thanh.

... ..

Sau một hồi chịu sự xóc nảy của xe ngựa Văn Thanh chậm rãi tỉnh lại, vừa nhìn, đã thấy mình bị bắt lên xe ngựa, hơn nữa còn là một xe ngựa đang chạy nhanh vô cùng.

Giương mắt nhìn chung quanh, thấy trong xe còn có hai nữ tử khác, dáng vẻ giống như nha hoàn, nhưng người nào cũng to cao, mắt lộ tinh quang, xem ra là người luyện võ -, hơn nữa võ công không tệ chút nào -.

Nàng muốn giơ tay mới phát hiện ra là không thể cử động được, không, phải nói là toàn thân vô lực mới chính xác, trừ...việc đầu óc tỉnh táo, thì toàn bộ thân thể đều giống như không phải của nàng.

Nhìn hai nữ tử bên cạnh, thấy vẻ mặt họ lạnh lùng, không thèm quan tâm xem tình hình nàng thế nào.

Đột nhiên, xe ngựa ngừng lại, nàng nghe thấy tiếng động ồn ào, nàng tinh tâm lắng nghe, mơ hồ nghe thấy đang đi tới cửa thành, còn có người

kiểm tra, chỉ có điều không biết cửa thành này có phải của Chiến Thành không?

Chỉ hy vọng không phải cửa thành của Hồ Thành, bởi vì ra khỏi Hồ Thành là bước qua biên giới, tiến vào Phong Quốc.

Không biết vì sao, nghe thấy việc kiểm tra chặt chẽ, nàng lại không sợ hãi, bởi vì cả Vân Quốc, nơi kiểm tra chặt chẽ nhất chính là Hồ Thành, bởi vì ra khỏi Hồ Thành chính là ra khỏi biên giới, thế nên ra vào, toàn bộ phải trải qua một tầng kiểm tra -.

Đột nhiên, màn xe bị xốc lên, một tên lính thò đầu vào, nghiêm túc hỏi han: “Người đang ngủ là ai? Các người muốn đi Phong Quốc làm chuyện gì?”

Một nữ tử khi này còn lộ vẻ hung hãn giờ chuyển thành ôn nhu: “Soa đại ca, công tử nhà ta bị bệnh đã lâu, nhưng vẫn vô phương trị liệu, nghe người ta nói tại Phong Quốc có người chữa được bệnh này, vì vậy vội vàng vội vã đi xem bệnh, người nhìn hẳn bệnh thành bộ dạng này, chúng ta cũng đau lòng lắm! Một tháng trước còn là một công tử tuấn lãng, lúc này đã bệnh nguy kịch rồi!”

Nàng kia vừa nói vừa đưa tay áo lên lau nước mắt.

Vân Thanh cảm thấy khó hiểu, cô ta nói nàng là một công tử sao?

Chẳng lẽ...

Vân Thanh nghĩ tới một khả năng, nhất định là nàng đã bị dịch dung!

Nàng nhìn thẳng vào mắt người lính, hy vọng hẳn có thể nhận ra sự cầu cứu của mình.

Chỉ tiếc, người lính này cúi thấp, không nhìn vào mắt nàng. Nhưng thật ra nếu đổi lại là nàng, đôi mắt cầu cứu trên gương mặt tái nhợt trắng bệch chẳng có gì lạ cả.

Lúc này, có một người lính khác đi đến, thần sắc nghiêm túc, giơ một bức tranh ra so sánh với hai tỳ nữ, rồi sau đó lắc đầu nói: “Không phải các nàng.”

Trong lúc hẩn thu hồi bức tranh, Văn Thanh có nhìn thấy, nữ tử trong tranh chính là nàng, chỉ tiếc, nàng đã bị dịch dung thành một diện mạo khác, hẩn không nhìn ra!

Lúc này, lại thêm một người khác đi đến, mặc bộ giáp màu bạc, mặt đeo mặt nạ, nhìn kỹ thì mặc dù không giống lắm, nhưng chỉ cần nhìn đến đôi mắt trong trẻo lạnh như băng, nàng liền nhận ra, đúng là Ngân Diện.

Hẩn đã đến đây, hơn nữa còn mặc giáp, nếu như nàng nhớ không lầm, giáp màu bạc là của nhị phẩm tướng quân!

Nàng giãy dụa, phát ra thanh âm chi chi ngô ngô —, muốn làm hẩn chú ý, một tỳ nữ quay sang nàng, hung ác trừng mắt, sau đó đến gần nàng nâng nàng dậy, nhỏ nhẹ nói: “Công tử, không sao! Lục nhi, giúp người uống thuốc!”

Vừa nói người xưng Lục nhi vừa lấy ra một bình thuốc, lấy một viên nhét vào miệng nàng, chỉ hận nàng toàn thân vô lực, chỉ có im lặng há mồm cũng mất rất nhiều sức.

Lúc này, Ngân Diện thò đầu vào, đáng tiếc hẩn còn chưa nhìn kỹ, một người lính đã nói: “Bẩm tướng quân, tiểu nhân đã tra qua, xe này không có người tướng quân muốn tìm, chỉ là một công tử nhà giàu bị bệnh muốn đi chữa bệnh.”

“Ân.” Ngân Diện ừ hừ, chuyển sự chú ý, không nhìn kỹ nữa.

Văn Thanh trầm thờ dài trong lòng, xem ra là trời không giúp người!

Vốn dĩ chỉ cần Ngân Diện nhìn kĩ vào mắt nàng, nàng khẳng định, hẳn nhất định có thể từ ánh mắt của nàng phát hiện ra nàng, nhưng cơ hội đã tuột khỏi tay rồi.

Xem ra nếu không có sai sót gì thì chuyện này gay go to rồi

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 133: Lén Vào

Thất Thân Làm Thiếp

Xem ra, sự đãi ngộ dành cho nàng không tệ chút nào, điều kiện ăn ở tốt, giống như làm khách quý vậy-, chỉ có điều mất tự do, nếu không, nàng thật sự tưởng mình là thượng khách ở đây?

Nhìn đuôi váy màu xanh da trời, nàng cười nhạt cười một tiếng, đuôi váy dài, uốn lượn chập chờn, nhìn qua thì đẹp, kỳ thật, là để phục vụ ý đồ khác? Nàng nhẹ nhàng kéo đuôi váy, khẽ xoa xoa. Chỉ chốc lát, đầu ngón tay chuyển nhợt nhạt -, có phần màu lam nhàn nhạt dính vào, vô sắc vô vị.

Nếu không để ý, chắc nàng đã không nhìn ra việc này? Bạch Vân Yên thật cẩn thận, dùng lam phấn để tìm nàng sao?

Chậm rãi đi đến trước bàn, cầm chén trà lên thưởng thức.

Khẩu vị của Bạch Vân Yên khác nàng, trà này so với trà của Phượng Vũ Cửu Thiên và Tuyết Linh Các thì có thể nói là cách cả ngàn dặm! Thật là lãng phí, lá trà cực phẩm lại để bọn họ pha thành thế này.

Bất quá nơi này vô cùng mát mẻ, hoàn toàn không khô nóng như ở ngoài, hơn nữa cực kỳ u tĩnh, bố trí cũng rất lịch sự thoải mái, rất đúng sở thích của nàng -.

Nàng tỉ mỉ quan sát bốn phía, nơi này là thạch thất, chỉ có một cửa để ra vào, hơn nữa, thạch thất này còn nằm dưới đất, bởi vì nơi này cực kỳ mát

mẻ ẩm ướt, nhất là thạch bích, cả ngày không lúc nào bị nóng. Với thời tiết hiện nay, chỉ có ngằm dưới đất mới có thể như thế.

Nàng đến đây đã hơn một ngày, Bạch Vân Yên phải đến xem nàng rồi mới đúng chứ?

Vừa mới nghĩ đến đó, đã nghe thấy tiếng cửa đá mở ra.

Cửa chưa mở hết đã có một thân ảnh màu trắng chậm rãi đi đến.

Cầm quạt nan ngọc, ra vẻ phong lưu, không phải Bạch Vân Yên thì còn ai vào đây chứ?

Chỉ tiếc, hẳn có ra vẻ phong lưu, quần lụa áo gấm thì cũng đến thế mà thôi. Nhân phẩm kém thì không thể thay đổi được.

“Tình Thiên cô nương.... à không, phải gọi là Thượng Quan cô nương mới đúng, ở có thoải mái không?” Bạch Vân Yên vui vẻ thản nhiên hỏi han.

Vân Thanh không giận không phiền, thản nhiên, tự đắc, ung dung cười nhạt: “Bạch công tử hỏi câu này thật lạ, có người nào bị cầm tù mà thấy thoải mái không? Ta chưa từng nghe nói chuyện hoang đường như vậy!”

“Ha ha ha, cô nương thật bình tĩnh, bất luận khi nào cũng không chút khấn trương!” Bạch Vân Yên cũng cười một tiếng, không trả lời nàng, chỉ tự nói một mình: “Thật không thể ngờ, nghệ nhân đầu bảng của Tuyết Linh Các lại là nữ đương gia của Phượng Vũ Cửu Thiên, tài nữ Vân Quốc Thượng Quan Vân Thanh!”

Hắn nói đến đây, lại nhìn Vân Thanh chăm chú một hồi lâu, rồi sau đó lại nói: “Nhưng cũng thật là kỳ quái, ta nhìn diện mạo thanh tú của nàng hôm nay còn cảm thấy đẹp mắt hơn diện mạo khuynh thành tuyệt đỉnh trước kia?”

Nói đến đây thì mắt hắc bắn ra một tia liệt quang.

Văn Thanh lên tiếng, không thèm nhìn hắc: “Chân thật tất nhiên là hơn những thứ giả dối rồi-.”

Bạch Vân Yên chỉ đi đến trước mặt nàng, dùng cây quạt nâng cằm nàng, động tác cực kỳ không nghiêm túc vô lễ.

Văn Thanh nhú mày, thần sắc lạnh lẽo, đưa tay gạt cây quạt ra, lạnh lùng nói: “Bạch công tử, thỉnh tôn trọng.”

“Nàng biết không? Nàng là người đầu tiên cho ta cảm giác là một nữ tử bằng xương bằng thịt, cảm giác thật sự rất kỳ diệu!” Hắc vẫn lả lơi lên tiếng, vừa nói vừa đưa tay kéo Văn Thanh.

Văn Thanh bị dọa cho hoảng sợ, dùng sức muốn rút tay ra, nhưng bị hắc tóm chặt rồi.

Văn Thanh vô cùng buồn bực, vốn dĩ nàng đã không có thiện cảm với hắc, lúc này hắc còn dám vô lễ như thế.

Phản cảm càng lúc càng tay, hắc cầm tay nàng chỉ làm nàng thấy buồn nôn

Giọng nói của Văn Thanh trở nên lạnh lẽo như hàn băng: “Bạch công tử, người đã biết rõ thân phận của ta, cũng biết ta là gái đã có chồng, lại làm ra hành vi như thế này, không sợ mất thân phận hoàng tử của người sao?!”

“Nàng đã biết thân phận của ta?” Bạch Vân Yên có chút kỳ quái cùng kinh ngạc, gương mặt hỏi.

Văn Thanh lạnh lùng hừ một tiếng.

Bạch Vân Yên thấy bộ dạng lạnh lùng của nàng, không thềm để ý, ngược lại còn cười một tiếng, dường như càng vui vẻ hơn: “Nếu nàng đã biết thì càng tốt, đi theo ta, tốt hơn đi theo Phượng Cô rất nhiều! Hắn chỉ là một thương nhân thôi, hơn nữa hắn từng đối xử với nàng như vậy, loại đàn ông này bỏ không tiếc, theo ta đi! Ta thật sự thích nàng.”

Nghe những lời hắn nói, Văn Thanh chỉ cảm buồn nôn, Bạch Vân Yên này, thật quá tự đề cao bản thân!

Hắn coi Thượng Quan Văn Thanh nàng là cái gì chứ?

“Bạch công tử, ta mệt rồi, muốn nghỉ ngơi.” Đột nhiên nàng cảm thấy chán phải nói chuyện với hắn.

Không biết khi nào Ngân Diện mới tìm được chỗ này?

Nàng vừa tra xét qua, độc dược trên người nàng đã bị lấy đi hết, dùng trí tuệ thì không có khả năng, coi như nàng có ra khỏi thạch thất này cũng không dễ dàng chạy trốn khỏi đám trọng binh bên ngoài, căn bản là vô phương tự cứu.

“Văn Thanh.” Hắn không chịu buông tha, lúc nàng định đứng lên lại ôm nàng vào lòng.

Văn Thanh tránh hắn, bắt đầu nổi giận: “Buông!”

Đột nhiên thần sắc nàng trở nên lạnh lùng, nhẹ nhàng phun ra một câu: “Người không hy vọng người của người chất không có ba?” (mình ko hiểu, sorry T_T)

Theo những gì nàng nhìn thấy, Bạch Vân Yên không phải loại người vì nữ nhân mà buông tha cơ hội theo đuổi quyền lực -.

Cuối cùng, tay của hắn cũng chậm rãi buông ra, vẻ mặt hắn có chút tức giận, nhưng vẫn cười một tiếng: “Không sao, chúng ta còn phải ở chung với nhau, ta sẽ khiến nàng cam tâm tình nguyện ngã xuống dưới thân ta -.”

Vân Thanh không nói gì, giận muốn phát run, thật muốn đâm cho tên này một nhát thật mạnh!

Nàng đứng đó nhìn hắn đi ra.

Mặc dù đang rất giận nhưng nàng vẫn tỉ mỉ quan sát cách hắn ra ngoài.

Hắn gõ lên tường ba tiếng, ngừng một lát rồi thêm hai tiếng, xem ra là ám hiệu, trên tường mở ra một lỗ nhỏ, có người nhìn vào, thấy là hắn, cửa lại chậm rãi mở ra.

Xem ra, muốn ra khỏi đây sẽ rất khó khăn -.

...

Về phía Phượng Cô, hắn đến Phong Quốc cùng một ngày với Vân Thanh, chỉ tiếc, mặc dù đã đi rất nhanh nhưng vẫn không tìm được chút nào tin tức của Vân Thanh.

Trên gương mặt xanh mét hung ác của hắn viết bốn chữ lớn “Chớ có tới gần”. Đã tới Phong Quốc hơn một ngày, nhưng thám tử vẫn không thăm dò được gì, Ngũ vương phủ vẫn một mực yên lặng, không có chỗ nào kỳ lạ. Bất quá hôm nay Bạch Vân Yên đã hồi phủ, nói vậy, tên đó sẽ phải đi gặp Vân Thanh? Chỉ còn chờ thám tử báo lại, nếu như thật sự không thăm dò ra nơi giam nàng, ít nhất cũng có thể quang minh chính đại đi tìm Bạch Vân Yên.

Nhưng nếu thật phải làm thế thì sẽ khó giải quyết vô cùng.

“Gia, người nghỉ ngơi chút đi. Vết thương của người chưa lành, hai ngày này lại bôn ba đường dài, nghỉ ngơi một chút mới có sức đi cứu Văn Thanh cô nương -.” Hoàng Kỳ bên lo lắng nói.

Mặc dù lão y đã đắp thuốc cho Gia, nhưng Gia cũng không phải thần tiên để mà không bị ảnh hưởng -, hai ngày nay hãn vẫn ngồi trên lưng ngựa, căn bản là không chịu nghỉ ngơi tử tế, hơn nữa còn lo lắng chuyện của Văn Thanh.

Sắc mặt của hãn, đã trở nên tái nhợt hơn rất nhiều.

Tuy nói là nội lực hùng hậu, nhưng nếu không điều dưỡng tốt, có khỏe mạnh đến đâu cũng sẽ suy sụp!

“Không cần.” Phượng Cô nặng nề nói, vẫn chưa nghe được tin tức gì, bảo hãn làm sao an tâm nghỉ ngơi.

“Người ...nghỉ ngơi một chút đi, nếu thám tử có tin, nô tỳ sẽ thông tri cho người ngay?” Hoàng Kỳ nhỏ giọng.

Phượng Cô nhìn Hoàng Kỳ một chút, cũng biết Hoàng Kỳ chỉ vì muốn tốt cho hãn, vì vậy chỉ nói: “Đi lấy bổ khí dược đan của lão y chuẩn bị lại đây, ta cần ăn -.”

Hoàng Kỳ thấy hãn không chịu đi nghỉ ngơi, biết có nhiều lời cũng vô ích, gia ...ghét nhất là nhắc đi nhắc lại-, nếu bình thường thì chỉ với mấy câu đó đã đủ để hãn phát hỏa rồi.

Vì vậy xoay người vào nhà lấy thuốc.

Phượng Cô ăn viên thuốc xong, trợn mắt khoanh chân vận công tĩnh dưỡng.

Chỉ chốc lát sau, hắc tử mở mắt ra, sắc mặt đã tốt hơn rất nhiều, xưa nay thuốc của lão y vốn luôn hiệu quả.

Bình thuốc này là trân quý chi phẩm của ông ta, tất nhiên uy lực bất phàm.

Lúc này, có một thám tử mặc hắc y đi vào, quỳ xuống hành lễ với Phụng Cô.

Phụng Cô xoa xoa tay, hỏi: “Thế nào?”

Thám tử suy nghĩ một chút nói: “Mặc dù tạm thời chưa phát hiện bất cứ... tình huống gì, bất quá có một việc vô cùng kỳ quái, sau khi Bạch Vân Yên hồi phủ thì đi vào hoàng cung, đến lúc hồi phủ lần nữa, thì vào phòng ngủ của hắc tử suốt nửa canh giờ sau mới đi ra, chỉ tiếc thi vệ canh phòng ngủ đông đảo, căn bản không thể nào đến gần.”

“Ban ngày ban mặt mà vào phòng ngủ suốt nửa canh giờ?” Phụng Cô nhắc lại lời của hắc tử, phụng nhĩ híp lại. Cân nhắc một chút, rồi sau đó kiên định nói: “Cho người giám thị phòng ngủ của hắc tử thật nghiêm mật.”

Bạch Vân Yên không có khả năng vào đó để ngủ -, hắc tử mới về nước, tất là có rất nhiều việc cần hoàn thành -, làm sao có khả năng ngủ nhiều thế được?

Có chút kỳ hoặc -.

“Tuân lệnh” thám tử kia gật đầu, rồi sau đó đột nhiên ngẩng đầu, dường như muốn nói gì đó, xong lại không nói chỉ nhìn Phụng Cô.

Phụng Cô nhìn bộ dạng hắc tử, liền hỏi: “Còn gì muốn bẩm báo sao -?”

“Đúng vậy, tiểu nhân còn một chuyện muốn bẩm báo với gia, nhưng gia đã hạ lệnh không làm hai việc cùng một lúc-, thế nên do dự không biết có

nên bấm báo không.” Thám tử kia cương trực nói.

Vì vậy Phượng Cô gật đầu: “Có điều gì cứ nói đi.”

Thám tử kia được Phượng Cô cho phép, vì vậy mới chậm rãi nói: “Tiểu nhân thu được tin tức, ba ngày sau Phong Quốc sẽ tiến đánh Vân Quốc, nhưng lại nghe nói, chủ soái mà Vân Quốc phái ra lần này, là một kẻ chưa từng lộ diện trong triều đình, theo tiểu nhân đoán, kẻ này là vũ khí bí mật của hoàng đế, gọi là Ma Quỷ tướng quân, hắc đeo mặt nạ, không dùng gương mặt thật để gặp người khác, vừa bước vào quan trường đã được phong hàm nhị phẩm, hơn nữa mục đích hãn xuất hiện phi thường rõ ràng, chính là vì trận chiến lần này giữa Phong Quốc và Vân Quốc. Dường như hoàng đế muốn nhờ trận chiến này để hãn vang danh.”

Phượng Cô nghe xong không xuất hiện chút biểu hiện nào, kỳ thật khi hãn ra khỏi Hồ Thành đã thấy Ngân Diện, sát thủ giết người không chớp mắt của giang hồ, dĩ nhiên cũng có thể trở thành nhị phẩm tướng quân.

Thật không biết thân phận chân chính của hãn là cái gì?

Phượng Cô tin tưởng, chân tướng không đơn giản thế-.

Bất quá, ba ngày sau Phong Quốc tấn công Vân Quốc, tin tức kia, rất quan trọng.

Cái này nói lên, trong vòng 3 ngày này Bạch Vân Yên tất là sẽ tìm đến hãn -. Như vậy chỉ cần chờ xem ai hành động trước ai!

Hãn gật đầu: “Ta đã biết, ghi nhận công của ngươi, ngươi tiếp tục đi thăm dò, nếu có thêm tin tức về việc này thì bấm báo với ta.”

“Tạ gia.” Thám tử hoan hỉ ra mặt.

Quay người ra ngoài.

Đám thám tử này là hãn mang từ Vân Quốc đến, một trăm người, ai nấy đều là cao thủ võ công, hơn nữa khinh công rất tốt, tương đương với cao thủ hạng nhất trong chốn giang hồ.

Thám tử vừa đi, Phượng Cô liền xoay người nói với Hoàng Kỳ: “Gọi cả ba người kia đến đây, sau đó triệu tập năm mươi danh ám thủ.” Tuy hãn đã phái thám tử đi thăm dò, nhưng hãn không thể chỉ ngồi chờ tin tức xuống, một ngày chưa cứu được Văn Thanh ra, là một ngày hãn chưa thể yên tâm.

Hôm nay đã có ít manh mối, hãn nhất định phải đi ngay.

“Tuân lệnh” Hoàng Kỳ gật đầu, rồi sau đó vội vàng đi an bài.

...

Bóng đêm thâm trầm.

Trong Ngũ vương phủ Phong Quốc yên tĩnh khôn cùng.

Phượng Cô an bài năm mươi ám vệ âm thầm yểm trợ, đợi để cùng phá vòng vây, rồi sau đó mang theo Lục Cầm – Hoàng Kỳ – Hồng Thư – Lam Họa tứ tỳ tiến vào vương phủ.

Nhìn qua thì vương phủ có vẻ an tĩnh, nhưng thật ra nguy cơ tứ phía.

Trong lòng Phượng Cô biết là có nguy hiểm, lúc này hãn ngoài sáng, Bạch Vân Yên trong tối.

Bạch Vân Yên nhất định là đang chờ hãn tới cửa, tuy biết hành động lúc này không đúng, nhưng hãn không thể chậm trễ nữa, hãn quyết không thể để Văn Thanh ở trong nguy hiểm thêm một giây một phút nào.

Vừa mới thi triển khinh công, miệng vết thương đã bắt đầu đau, nhưng hãn chỉ cắn chặt răng, ánh mắt hung ác, không để ý tới vết thương.

Thám tử có báo lại, lúc này Bạch Vân Yên đang ở trong thư phòng, đầu tiên Lục Cầm bay vọt vào, khi đến phòng ngủ của Bạch Vân Yên, nhẹ tay dùng nước bọt đục thủng lỗ trên cửa sổ.

Nhìn qua lỗ nhỏ, chỉ thấy một căn phòng rộng rãi phong phú mà xa xỉ, dạ minh châu làm đèn, chiếu sáng căn phòng, nhưng trong phòng chẳng có ma nào.

Vốn dĩ lúc này phòng ngủ không có người, không có thị nữ cũng là bình thường, nhưng không biết vì sao, Lục Cầm cảm thấy có chỗ không đúng, Lục Cầm làm mấy chuyện tra xét ngầm này đã nhiều năm, đã tạo thành giác quan thứ sáu vô cùng nhạy bén với chuyện này, trực giác vô cùng chuẩn xác, cho nên, theo tình huống lúc này mà nói, trong phòng càng bình thường thì lại càng nói lên nó khác thường.

Lục Cầm nhẹ nhàng đẩy cửa sổ, thân hình thon dài nhẹ nhàng nhảy vào, rơi xuống đất không tiếng động, như một con mèo, tra xét hết căn phòng ngủ vẫn không ra vấn đề gì.

Vì vậy lại nhảy ra khỏi cửa sổ, ra dấu với Phượng Cô cả bốn người đồng loạt đi vào

Đóng cửa sổ lại.

Tứ tỳ bắt đầu lục soát tỉ mỉ những chỗ có thể là công tắc ngầm cửa ngầm của căn phòng.

Phượng Cô chỉ lẳng lặng đứng trong phòng, cũng không lục soát, chỉ nhắm mắt tập trung suy nghĩ, suy nghĩ mông lung, kẻ xảo trá như Bạch Vân Yên, nếu trong phòng hẳn có âm thất, chắc chắn là sẽ cực kỳ ẩn mật -.

Hơn nữa, sẽ không để cho người nhìn là thấy -, bởi vì hẳn có thể phải đi vào bất cứ lúc nào, nếu nhất thời không thể canh cửa nghiêm mật sẽ rất

nguy hiểm, thế nên, thạch thất của hắn, nhất định là chỗ không thể nhìn là thấy ngay.

Cả căn phòng này, chỉ có giường lớn là cổ quái.

Bởi vì nhìn đi nhìn lại thế nào, Bạch Vân Yên cũng không phải loại người thích vải rèm lằng nhằng, nhưng muốn vào được giường thì phải đi qua bấy lớp rèm.

Không phải rất kỳ quái sao?

Hơn nữa nghe nói, Bạch Vân Yên, chưa bao giờ thị tẩm phi thiếp trong phòng ngủ của chính mình. Chuyện này không có gì kỳ quái, dù sao hắn cũng là hoàng tử, có lẽ không muốn cho nữ tử đụng vào giường của hắn.

Nhưng ghép hai điều đó vào thì không hợp lý chút nào.

Cuối cùng sắc mặt Phượng Cô chuyển lạnh, hắn quay người lại, xuyên qua tầng tầng rèm màn, đi vào giường lớn của Bạch Vân Yên.

Phượng Cô dùng tay vỗ lên cột ở bốn góc giường, rồi sau đó nhẹ nhàng thay đổi, vừa chuyển tới cây cột thứ 3 giường lớn đã chuyển động trong im lặng, mở ra một cánh cửa lớn.

Bên trong có ánh sáng, thêm đá dốc thẳng xuống, hai bên tường gắn dạ minh châu, vô cùng xa hoa, bất quá, nếu không dùng dạ minh châu thì không có ánh sáng để mà nhìn đường, có đột đèn cũng bị tắt ngay.

Hắn không chút do dự, trực tiếp đi vào, tứ tỳ thấy thế, cũng vội vào theo, Phượng Cô đưa tay ngăn lại: “Hồng Thư đi vào là được rồi, ba người còn lại ở ngoài coi chừng! Một khi phát hiện có chỗ không đúng, lập tức rút lui, đối phương án khác, biết không?”

Hắn biết lúc này mình đang bị thương, muốn toàn thân trở lui là chuyện khó khăn, lại thêm Bạch Vân Yên dùng kế dụ hắn tiến vào -, hắn không thể bảo đảm không có sơ sót, nhưng hắn không thể chờ đợi thêm nữa

Hơn nữa thời gian cũng không chờ hắn, ba ngày sau chiến sự bắt đầu, trong vòng 3 ngày này, Bạch Vân Yên tất là có hành động -.

Nếu hắn không đến tìm Bạch Vân Yên, Bạch Vân Yên sẽ đi tìm hắn.

Chờ Bạch Vân Yên không bằng tìm gặp Bạch Vân Yên trước, không bằng tự mình đến đây cứu người, cứu ra được thì quá tốt, cứu không ra, cũng có thể đàm phán.

Đi theo thềm đá, đến chỗ rẽ, hắn nghe được có tiếng hít thở rất nhỏ, biết có người canh giữ, hắn bắn ra ám khí, hai kẻ kia chưa kịp phát ra tiếng động gì đã ngã gục trên đất.

Phượng Cô đi thẳng về phía trước, thấy trước mắt đột nhiên sáng ngời, mật thất đúng là vô cùng rộng rãi, đồ vật rất ít, chỉ có một cái bàn, hai cái ghế, một bộ trà cụ, xem ra rất tao nhã.

Hơn nữa chỉ sợ mật thất còn nhiều cửa khác, một trong số đó thông với thư phòng của Bạch Vân Yên, bởi vì trong hai cái ghế đá có một cái ghế đang được Bạch Vân Yên ngồi lên. Hắn nhìn thấy Phượng Cô đi vào cũng không khẩn trương chút gì, trái lại vô cùng nhàn nhã rót trà.

Bạch Vân Yên cũng thật thông minh, thạch thất hình vuông, thềm đá nối thẳng với thạch thất, không có chỗ trốn, nếu đi vào thì hoàn toàn bại lộ, thấy thế, Phượng Cô không nấp nữa, trực tiếp đi thẳng vào.

Phượng Cô cười nhạt: “Ngũ hoàng tử, đã lâu không gặp.”

“Phượng gia, đã lâu không gặp, ta mới pha được bình trà ngon, người thử xem uống có được không?” Bạch Vân Yên vừa nói vừa giơ bình trà lên

đưa cho Phượng Cô.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 134: Chuẩn Bị Để Trốn

Thất Thân Làm Thiếp

Một lúc lâu sau, Phượng Cô rốt cục cũng vận công xong.

Hắn mở mắt, thần sắc đã khôi phục rất nhiều, không yếu ớt với dáng vẻ muốn bỏ xác lại chỗ này như khi nãy.

Hắn mím môi cười cười. Thâm tình nhìn người cũng đang nhìn hắn là Văn Thanh, mi thanh mục tú, vĩnh viễn thanh tú, tinh nhã, không hoảng không loạn, như một bức tranh sơn thủy, ý vị sâu xa, nhìn lâu không chán.

Văn Thanh nhìn thấy hắn mở mắt, dáng vẻ thâm tình, không biết vì sao, chỉ cảm thấy bức bối, vì vậy ánh mắt của nàng càng lạnh lùng, băng băng như sương.

Nhưng hắn lại làm như không nhận ra nàng đang lạnh lùng, vẫn cười kiểu ẩn tình như trước.

Sâu trong đáy mắt hắn là khát vọng tình cảm.

“Tại sao?” Nàng có chút bất đắc dĩ, phát hiện, người này, so với quân vô lại thì không kém chút nào, nàng càng lạnh lùng, hắn càng cười đưa tình hơn.

“Tại sao cái gì?” Phượng Cô hỏi ngược lại, vẫn duy trì dáng vẻ tươi cười đầy, nhìn nàng như thể vạn năm rồi chưa gặp lại.

“Tại sao lại tới đây?” Nàng hỏi, nhìn thẳng vào mắt hắn.

Phượng Cô hơi hơi nhất động, muốn đứng lên, nhưng đụng đến vết thương, đau quá phải nhe răng trợn mắt nhú mày.

“Người đừng nhúc nhích! Ta giúp người bôi thuốc!” Văn Thanh thấy hắn như thế, khẩn trương ấn hắn ngồi xuống, quay người lại, cầm lấy thuốc Bạch Vân Yên mới cho người đưa vào.

“Ta vừa mới thử qua,— kim sang được này không bị trộn thêm cái gì khác, còn thuốc chữa nội thương này, nhất thời ta chưa có biện pháp phân tích, thế nên không cần ăn.” Vừa nói vừa đưa tay cởi áo hắn.

Mới cởi được một nửa, đã bị tay của hắn kéo lại.

Bốn mắt nhìn nhau, Phượng Cô cười rất tự nhiên, vẻ mặt Văn Thanh thì không tự nhiên chút nào.

Suy nghĩ một chút, Văn Thanh kéo tay ra, thản nhiên nói: “Người đã thương thành như vậy, đừng bướng bỉnh.”

Phượng Cô không nói gì nữa, để yên cho nàng cởi áo.

Trường bào màu đen được cởi ra, vải văng vết thương của hắn đã nhuộm đỏ, nhìn qua hơi ghê người.

Có chỗ máu đã đông lại chuyển màu đỏ sậm, nhưng vẫn chảy ra không ngừng, mùi tanh làm người khác rùng mình. Tay Văn Thanh khẽ run lên.

Vải băng vết thương không ngăn được dòng máu nữa, từng giọt máu rỉ ra không ngừng.

Vết thương này, so với tưởng tượng của nàng thì nghiêm trọng hơn nhiều lắm, thật không hiểu sao hắn vẫn cười như thế người bị thương không phải hắn thế! Hắn nghĩ hắn là mình đồng da sắt, không sợ chết sao?

Ngẩng đầu nhìn hắn vẫn thấy hắn cười như cũ, đối với vết thương của bản thân thì không thèm liếc mắt lấy một cái, vô cùng thờ ơ.

Vân Thanh lắc đầu, đưa tay tháo vải băng vết thương, may là băng nhiều lớp, giảm bớt rất nhiều lực đá thương, nếu không, chương vừa rồi chỉ sợ đã lấy mạng hắn.

Cầm ti quyên, dính một chút nước trà, nhẹ nhàng lau máu quanh vết thương.

Vân Thanh làm rất nhẹ tay, do sợ đụng đến vết thương.

Phượng Cô không rên lấy nửa tiếng, hơn nữa trong lòng hắn, dĩ nhiên còn vui vẻ cảm thấy vô cùng hoan hỉ, nhìn bàn tay nõn nà búp măng của nàng dịu dàng tỉ mỉ lau vết thương cho hắn, trong lòng như có một dòng nước ấm chảy qua.

Từ trước đến giờ hắn chưa từng có cảm giác ấm áp như thế.

“Đau không?” Vân Thanh ngẩng đầu hỏi.

“Không đau.” Hắn lắc đầu, vẻ rất không thèm để ý, đau thế chứ đau nữa cũng không là gì hết. Đột nhiên hắn như trở về thời thiếu niên, lúc nào cũng phẫn chấn hăng hái.

“Ta bôi thuốc cho người nhưng máu chưa cầm ngay được, vốn dĩ vết thương đã gần liền miệng, nếu không phải nhận một chương của Bạch Vân Yên, không đầy ba ngày nữa sẽ lành -, nhưng nhận một chương đấy rồi thương càng thêm thương, muốn bình phục sẽ khó hơn nhiều.” Vân Thanh nhẹ nhàng nói, không ngừng rắc kim sang được vào vết thương của hắn.

Phượng Cô hít sâu một hơi, cắn chặt môi dưới, kim sang được vừa được rắc lên vết thương đã đau khó lòng mà kiềm chế được, lúc này hắn rất nhớ

thuốc trị thương của lão y, chẳng những công hiệu rõ rệt, còn có công dụng giảm đau.

“Sắp xong rồi.” Nàng nhẹ nhàng nói, nàng càng làm mau hơn, miệng vết thương rất to, không bôi thuốc nhanh càng phiền.

Bôi thuốc xong, nàng cầm lấy vải trắng định băng lại cho hắn, nhưng khi giơ tay lên thì vạt vấy màu xanh da trời đập vào mắt, trong đầu lóe lên, nàng giơ vải trắng lên mũi ngửi rồi sau đó thả xuống.

Phượng Cô nhìn nàng, tán thưởng cười một tiếng.

Nàng rất cẩn thận!

Bạch Vân Yên nhất định không ngờ, hắn tẩm độc vào vải băng vết thương lại bị Văn Thanh nhận ra?

Văn Thanh quay người lại, đi đến tủ quần áo, nhìn qua một lượt, bất chấp ngưỡng ngưỡng, tự nhiên lấy ra một áo lót, dùng răng cắn một cái rồi dùng sức xé thành mảnh.

Nàng xé liên tục mười lần, đến khi xong mới thôi.

Quay người lại, giơ giơ mảnh vải trong tay lên, nói: ” Vải để băng không sạch, dùng để băng vết thương sẽ không tốt, thật sự là không tìm được vải để băng, áo lót này, ta mới mặc một lần, hy vọng người sẽ không để ý?”

Nghe xong lời của nàng, hắn không phát biểu ý kiến gì, chỉ một mực nhìn nàng.

Văn Thanh nhướng mày, cũng không nói gì, cứ để hắn nhìn như vậy thật là mất tự nhiên.

Tuy xấu hổ nhưng nàng vẫn ra vẻ hờ hững, đi về phía hắn, mặc kệ hắn có để ý hay không, bắt đầu băng bó cho hắn

Nguyên lai băng bó cho người khác không phải chuyện dễ, vết thương của hắn lại nằm trên ngực, cơ bắp rắn chắc và vòm ngực ấm áp làm mặt nàng ửng đỏ.

Nàng biết đây là lúc đặc biệt, hắn bị trọng thương, nơi này ngoài nàng làm gì còn ai băng bó cho hắn, căn bản là không thể câu nệ nam nữ chi biệt.

Nhưng nàng chưa từng nhìn thân thể nam nhân, chỉ ở chung một chỗ đã làm nàng không tự nhiên, lúc này còn không ngừng đụng chạm lên da thịt hắn làm nàng đỏ bừng hết cả mặt.

Cẩn rằng tập trung băng bó, nhưng trán nàng bắt đầu vã mồ hôi

Phượng Cô nhìn nàng, đưa tay cầm khăn tay, nhẹ nhàng lau mồ hôi cho nàng.

Văn Thanh giật mình một cái, lùi ra nhanh như sét.

Bộ dạng như hươu con gặp hổ, nhìn đâu cũng ra kẻ thù.

Phượng Cô nhìn nàng mà không nén được cười, cuối cùng phì cười một cái, sau đó phá lên cười, có vẻ vô cùng khoái chí.

Không ngờ, ngày thường nàng luôn tỉnh táo đăm mực, cái gì cũng không cần, gặp chuyện gì cũng không kinh hoàng, làm cho người ta hoài nghi phải chăng là tiên nhân bất thực yên hóa nhân gian!

Không ngờ nàng cũng có lúc khả ái thế này.

Văn Thanh cũng hiểu được phản ứng của bản thân quá mức kích động!

Nhìn hắn cười càn rỡ, nàng thấy thật đáng giận.

Rồi sau đó lại đi tới, cố ý dùng sức xiết mảnh vải lại.

Phượng Cô đang cười thì ngừng lại, hít sâu một hơi, mặt tối sầm, nhìn dáng vẻ cố tình của nàng, hăn càng sung sướng hơn, cố ý nói: “Đau thế chứ đau nữa cũng không sao đâu, sở vị mẫu đan hoa hạ tử, tổ quý đã phong lưu!”

Nhìn thì giống như làm bầm, nhưng thật ra là nói cho Văn Thanh nghe -.

Văn Thanh nhìn hăn thấy vừa tức vừa giận!

Đến khi băng xong, nàng mặc kệ hăn ngồi dưới đất, đến bên bàn tự rót một chén trà, không để ý tới hăn.

“Ta cũng khát.” Hăn nói, vẫn không nhúc nhích, bày ra dáng vẻ duy ngã độc tôn.

Hăn tưởng nơi này là Phượng Vũ Cửu Thiên sao?

Văn Thanh có chút bức mình, không muốn để ý đến hăn, chỉ rót một chén khác, đặt cốc lên bàn: “Tự uống đi!”

Phượng Cô thấy nàng rót trà đang mừng rỡ, trong lòng vui sướng, nhìn nàng đặt cốc chén trà thì lại thấy buồn cười.

Hăn đã biết từ lâu-, nàng không phải loại nữ tử dịu dàng yếu điệu, ít có ai quật cường như nàng -!

Vì vậy hăn chống tay xuống định đứng lên, nhưng vừa làm thế đã a một tiếng, lại ngồi xuống, ánh mắt thống khổ.

Văn Thanh nhìn thấy, cuối cùng không đành lòng, cầm chén trà qua cho hăn.

Trong lòng Phượng Cô âm thầm đắc ý, nhưng không dám biểu hiện ra ngoài, từ trước tới giờ hăn vẫn là một gian thương, gian kế nhiều lắm, mặc dù dùng để đối phó với Văn Thanh thì có chút không hay, nhưng trêu chọc một chút thì vô cùng thoải mái.

Thực hiện được tâm tình so với thành công một vụ làm ăn trị giá ngàn vạn còn vui vẻ hơn, đây là một niềm vui ngọt ngào. Hăn uống trà mà thấy ngọt cả người.

Khi hăn uống xong, đột nhiên đưa tay ra kéo Văn Thanh lại.

Văn Thanh quay đầu lại nhìn hăn với vẻ không hiểu, hăn dùng ánh mắt bảo nàng ngồi xuống.

Văn Thanh nhìn ánh mắt Phượng Cô –, dường như muốn nói gì đó, vì vậy ngồi xuống cạnh hăn.

Hăn nhúng tay vào chén trà, viết lên mặt đất: “Ta cố ý đến vì đã có kế để thoát ra.”

Văn Thanh không hiểu gì nhìn hăn, sau đó cũng nhúng tay vào chén trà, viết ra đất: “Kế gì?”

Phượng Cô cười một tiếng, viết: “Ngoài khó vào, trong dễ ra, ngày mai chỉ cần phối hợp diễn xuất cùng ta, cửa mở ra rồi tự khắc là thoát được.”

Thấy hăn nói có vẻ dễ dàng, Văn Thanh dùng ánh mắt hồ nghi –nhìn hăn, tại sao lại “Ngoài khó vào, trong dễ ra”?

Phượng Cô liếc mắt đã hiểu điều nàng đang nghĩ, vì vậy viết tiếp: “Đừng nhiều lời, sau này giải thích.”

Văn Thanh gật đầu.

... ..

Ngân Diện lúc này đang không ngừng tìm kiếm tung tích của Văn Thanh.

Chỉ tiếc tất cả thế lực của hãn ở tại Vân Quốc, mật thám tại Phong Quốc rất ít, không thể làm gì khác hơn là vận dụng nhân mã của hoàng thượng, mãi mới thăm dò ra là Văn Thanh bị nhốt trong Ngũ Vương phủ.

Hơn nữa, sáng sớm hôm nay, còn truyền đến tin tức, Phượng Cô cũng bị bắt đi, vì vậy hãn vội vàng cho người đi tìm nha hoàn của Phượng Cô là Hồng Thư.

Hãn nhớ Văn Thanh từng nhắc đến Hồng Thư, đối với Hồng Thư vô cùng thân thiết, nói vậy, có lẽ Hồng Thư nguyện ý nói tình huống xảy ra cho hãn.

“Tướng quân, Hồng Thư cô nương đã tới.” Hạ Vệ hồi bẩm nói.

“Ân, mời vào đi, người cũng lui ra!” Ngân Diện nói.

Hạ Vệ khom người thối lui.

Chỉ chốc lát sau, Hồng Thư đi vào, dáng vẻ vô cùng lo lắng, bất quá sau khi đi vào thì thần sắc hòa hoãn rất nhiều, dường như không ngờ là hãn, sững sốt trong chốc lát sau đó nhanh chóng trở lại vẻ mặt lạnh lùng chán ghét ác cảm.

Đích thật là Hồng Thư không thích nam tử trước mắt, mặc dù hãn đã thay đổi diện mạo, nhưng người mang mặt nạ, lại còn quan tâm đến phu nhân thì không nhiều lắm, có thể kết luận, hãn nhất định là sát thủ giang hồ Ngân Diện.

Chính là kẻ đã khiến phu nhân không chịu ở lại với Gia.

Mặc dù trong lòng biết Ngân Diện không sai, nhưng Hồng Thư không thể có thiện cảm với hã, ngoài ra lúc này phu nhân và Gia đang trong lúc nguy hiểm. Hai người kia, một là người thân duy nhất của nàng, một là chủ nhân duy nhất của nàng, trong lòng nàng lúc này thống khổ không chịu nổi, chỉ hận bản thân đã bó tay.

Không đợi Ngân Diện nói gì, Hồng Thư trực tiếp vào thẳng vấn đề: “Ta biết người muốn hỏi tình hình hiện tại của phu nhân, ta sẽ nói hết với người, chỉ hy vọng người có thể cứu phu nhân ra.”

“Ta nhất định sẽ nghĩ cách cứu nàng ra -.” Ngân Diện lạnh lùng nói: “Không phải tối hôm qua người cùng Phượng Cô lên vào Ngũ vương phủ sao? Có tìm thấy Văn Thanh không? Phượng Cô bị bắt như thế nào, tại sao người lại không có việc gì?”

Chỉ một câu ngăn ngủ, đã hỏi hết những gì cần hỏi, trực tiếp thẳng thắn, không chút quanh co lòng vòng, Hồng Thư thấy Ngân Diện thẳng thắn thì tin tưởng, vì vậy trả lời: “Đúng là tối hôm qua chúng ta có lên vào Ngũ vương phủ, cũng tìm thấy phu nhân, phu nhân bị giam trong hầm ngầm ở dưới phòng ngủ của Bạch Vân Yên, chỉ cần chuyển động trụ giường là cửa sẽ mở ra, gian thạch thất đó không chỉ có một cửa vào, cụ thể là có bao nhiêu cửa vào thì hiện tại ta chưa rõ ràng lắm. Bên trong thạch thất có rất nhiều cơ quan, gia lại bị trọng thương, còn bị tên tiểu nhân Bạch Vân Yên dùng gian kế, còn mục đích gì thì thứ cho ra không thể nói.”

Giờ phút này hã là chủ soái tướng quân, nàng làm sao có thể nói với hã, Bạch Vân Yên để nàng trở về với mục đích truyền lệnh, dùng võ lâm minh chủ chi lệnh, lệnh cho võ lâm nhân sĩ không được tham gia chiến dịch lần này.

“Ân.” Ngân Diện không hỏi thêm, làm sao mà hã không biết mục đích của Bạch Vân Yên khi thả Hồng Thư chứ -, hã chỉ không thể hiểu, tại sao Phượng Cô lại bị bắt dễ dàng như thế?

Cho dù Phượng Cô có bị trọng thương, cũng tuyệt đối không đến mức không thể chịu nổi một chưởng đó

Kỳ thật về điểm này, chẳng những trong lòng Ngân Diện hoài nghi, trong lòng Hồng Thư cũng hoài nghi, trong lòng Bạch Vân Yên cũng hoài nghi, nhưng lúc đó chuyện xảy ra rất tự nhiên, căn bản không giống giả vờ-.

“Người đi đi!” Ngân Diện nói.

Hồng Thư cũng không nói gì, quay người lại, đi ra ngoài.

Lúc này một tên phó tướng đi vào, lo lắng nói: “Tướng quân.”

“Không cần khuyên nữa, nếu không cứu nàng ra, ta sẽ không thể an tâm -.” Ngân Diện lạnh lùng lên tiếng, trong quân, chỉ có phó tướng Lý Tư này là biết chuyện này.

“Nhưng tướng quân, quốc sự làm trọng! Mong tướng quân nghĩ lại, chiến sự có thể xảy ra bất cứ lúc nào, toàn quân không thể mới trận đầu đã không có chủ soái!” Lý Tư tận tình khuyên bảo.

Nhưng Ngân Diện đã hạ quyết tâm, hăn tuyệt đối không thể không để ý đến an nguy của Văn Thanh.

Hăn không làm được thế!

Hăn nhất định phải ...cứu nàng ra, bảo đảm cho sự an toàn của nàng.

Đây là lời hăn đã hứa với nàng.

“Tướng quân!” Lý Tư có chút giận dữ, như thế nào hăn cũng không nghĩ ra, – tướng quân mà Hoàng thượng chỉ định, lại là kẻ nhi nữ tình trường, dẫn quân đánh giặc đâu phải trò đùa. lần này muốn thắng Phong

Quốc không dễ, nếu chủ soái không có tại quân doanh, quân địch tấn công tới, chỉ sợ ngay trận đầu sẽ thua!

Khi đó chính là thiên cổ tội nhân!

“Lý Tư, người yên tâm, ta nhất định sẽ mau chóng trở về -. Nếu quân địch đánh bất ngờ, người hãy thay ta lãnh binh xuất chiến! Tất cả đành phó thác cho người!” Trong lòng hăn làm sao mà không nghĩ tới chuyện đó, đại chiến hai nước, nào phải trò đùa, sai sót một chút thì toàn quân sẽ máu đổ thành sông-.

Hăn vẫn một mực mâu thuẫn đi cứu hay không, đêm ngày bất an, vốn dĩ hăn vẫn cho là nếu Phượng Cô đi cứu Văn Thanh thì có thể an tâm, vì hăn tin tưởng năng lực của Phượng Cô, thế nên mới kiềm chế ý định đi cứu Văn Thanh.

Nhưng giờ phút này bảo hăn kiềm chế thế nào nữa!

Đúng lúc này, một chiến tướng chạy vội vào, lão đảo quỳ xuống thở dồn dập: “Tướng quân, quân địch tấn công tới!”

“Cái gì?!” Không ngờ tấn công nhanh vậy!

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 135: Chạy Trốn

Thất Thân Làm Thiếp

“Lên giường ngủ đi! Ngủ đủ giấc tốt cho tinh thần.” Phượng Cô quay sang nói với Văn Thanh, trời tối rồi, Văn Thanh gầy yếu như thế, cần phải nghỉ ngơi thật tốt.

“Người đang bị thương, người ngủ trên giường đi! Ta gục vào bàn là được rồi.” Văn Thanh khẽ nói.

“Ta không sao. Vết thương nhỏ đó tính là cái gì, nàg mau đi ngủ đi! Ta ngủ trên mặt đất là được rồi.” Phượng Cô nói với giọng điệu không cho phép phản bác.

“Bị thương nặng như vậy mà nói là không có việc gì, người tưởng ta không biết gì sao? Người yên tâm đi, gục vào bàn ngủ không phải chuyện gì khó khăn hết -, ta lại không bị thương, ngủ gục kiểu đấy không đáng ngại.” Văn Thanh nhìn hắn một chút, nói nhỏ, cũng có chút cảm động, không ngờ, hắn có thể tặng cái giường cho nàg. Nếu là hắn của trước kia, chỉ cần ném nàg lên giường rồi nằm bên cạnh ngủ là được, cần gì phải để ý tới nàg.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu là trước kia, chỉ sợ hắn sẽ không mạo hiểm tới cứu nàg -.

Hắn đang bị trọng thương, ban đêm mặt đất rất lạnh, ngủ trên sàn rất nguy hiểm.

“Nói nàng đi ngủ thì nàng đi ngủ đi, nhiều lời quá vậy!” Hân trừng đôi phượng nhãn, giờ giọng bá đạo.

Văn Thanh nhìn hân một chút, rốt cục không nói gì nữa, đi thẳng lên giường, tung chăn ra, rồi sau đó cởi giày, nằm xoay người vào bên trong xong quay đầu ra nói với hân: “Người cũng ngủ đi, giường này rất rộng, đủ cho hai người nằm.”

Mặc dù biết rõ bản thân không có ý khác, nhưng trực tiếp thỉnh một nam nhân cùng ngủ một giường, dù cho nam nhân đó từng là phu quân của nàng, nhưng ngay cả không có gì, trong lòng cũng có cảm giác vô cùng ngượng ngùng.

Vừa nói xong, nàng dịch người vào trong, quay mặt vào tường, nhắm mắt ngủ.

Phượng Cô ngẩng đầu nhìn nàng, một hồi lâu sau vẫn không nói tiếng nào.

Trong lòng hân tràn đầy cảm giác ấm áp, đã từ rất lâu rồi hân chưa từng cảm thấy hạnh phúc và ngọt ngào một cách đơn thuần như thế.

Ngẩng đầu lên, khóe miệng cong lên thành một nụ cười vui vẻ.

Ít nhất, nàng đã bắt đầu không chán ghét hân nữa, như vậy, đến một ngày nào đó, nàng nhất định sẽ đón nhận hân -.

Hân vô cùng tự tin về điều đó.

Chậm rãi đứng lên, mới đi được nửa đường, hân liếc mắt nhìn cửa đá, rồi sau đó lảo đảo, ngã đập cả người xuống nền đất.

Một tiếng “Phanh” thật lớn vang lên.

Văn Thanh đang quay mặt vào tường bị dọa cho hoảng sợ, quay người lại, chỉ thấy hăn ngã trên đất. Vội vàng kéo chăn, xuống giường đỡ hăn.

Đi hăn về giường, vành mắt Văn Thanh bắt đầu đỏ lên muốn khóc.

Vừa rồi nhìn vẻ mặt hăn trấn tĩnh tự nhiên, còn tưởng rằng thương thế của hăn không quá nghiêm trọng, nguyên lai, thương thế của hăn thật sự rất nghiêm trọng.

Tội tình gì hăn phải thế chứ?

Vì nàng mà cả tính mạng cũng không thiết sao?

Phượng Cô cảm nhận được tâm tình sâu nặng của nàng, khẽ cầm lấy tay nàng, dùng một chút lực để nhắc nàng cảnh giác.

Văn Thanh kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hăn, thấy hăn đưa mắt về phía cửa.

Bất cứ lúc nào cũng có người nghe lén nhất cử nhất động của bọn họ, lúc này hăn không thể để lộ rằng thương thế của hăn thật ra không quá nghiêm trọng.

Văn Thanh hiểu ra, vẻ mặt hòa hoãn rất nhiều, nhưng vẫn lo lắng như trước.

Văn Thanh dìu Phượng Cô lên giường, tháo giày cho hăn, sau đó cũng lên giường, hai người cùng đi ngủ.

Văn Thanh nằm không nhúc nhích, thân thể cứng đờ.

Phượng Cô cũng nghiêng người, hai mắt nhìn thẳng vào lưng nàng chăm chú.

Cổ của nàng rất nhỏ, da thịt nõn nà như bạch ngọc, trắng trẻo đẹp dễ, tóc dài đen bóng, còn tỏa ra mùi sen nhàn nhạt, xem ra Bạch Vân Yên chưa từng bạc đãi nàng. Còn biết nàng thích dùng hoa tươi tắm rửa. Biết nàng ở chỗ này không phải chịu bất cứ ủy khuất gì, hẳn cảm thấy an tâm hơn rất nhiều.

Hắn lùi đầu xuống, nhích mặt vào gáy nàng, hít vào lồng ngực mùi hương chỉ nàng mới có

Văn Thanh cảm thấy vô cùng ngượng ngùng, ai ngờ hắn ngủ cũng không an phận, dám dựa sát vào nàng như vậy, mặc dù nàng đã quay lưng về phía hắn, nhưng vẫn cảm thấy rõ ràng từng hơi thở nóng bỏng của hắn đang vờn quanh cổ nàng, làm nàng phát nhột.

Toàn thân Văn Thanh cứng đờ như tượng đá, chỉ sợ nhúc nhích một chút sẽ đụng phải hắn.

Đột nhiên Văn Thanh có cảm giác thân thể này không còn là của mình nữa, ngứa ngáy như có hàng vạn con kiến đang cắn từ trong xương, nhúc nhích thì không được, mà không nhúc nhích thì lại bị tê.

Phượng Cô càng lúc càng xích vào gần hơn, tóc gáy của nàng cũng dựng đứng hết lên. Càng khẩn trương càng mẫn cảm, tiếng hô hấp của hắn cũng càng lúc càng rõ ràng, từng hơi thở nóng bỏng như lửa vờn quanh cổ nàng, không chịu tan biến, ngược lại càng lúc càng nhiều.....

Phượng Cô nhìn thân thể nàng càng lúc càng cứng ngắc –, cong môi cười tà, ác ý tiến gần thêm một chút, cuối cùng thì sát đến mức không thể né tránh nữa.

Lúc này nàng đã dán mặt vào tường, thử hỏi còn né đi đâu nữa chứ?

Hắn đang thắc mắc, nàng thật sự có thể nằm kiểu cứng đờ thế nguyên đêm sao?

Nụ cười trên gương mặt khuynh thành càng thêm vui vẻ.....

Văn Thanh thật sự là chịu không nổi tình cảnh mập mờ này, rõ ràng đã trấn định bản thân, nhưng nàng phát hiện, nàng không làm được?

Một nam một nữ cùng giường đã không tự nhiên, hẳn lại còn nằm sát như vậy.

Nàng bật dậy một cách mãnh liệt.

“Nàng làm sao vậy?” Phượng Cô bầy ra gương mặt vô tội có chút ử rữ, giống như vừa tỉnh ngủ. Nhưng trong lòng thì đang cười muốn phát điên.

Văn Thanh quay đầu, nhìn khuôn mặt vô tội của Phượng Cô –, thì trầm mặt, cũng biết bản thân hơi quá kích động, hẳn đang trọng thương, nàng còn suy nghĩ nhiều chuyện linh tinh.

Vì vậy Văn Thanh nhẹ nhàng kéo chăn, nói: “Ta hơi khát, muốn uống nước, người ngủ trước đi.” Nói xong tự xuống giường.

... ..

Sau một đêm ngủ ngon.

Tinh thần vô cùng tốt.

Đây là giấc ngủ ấm áp nhất trong nhiều năm trở lại đây của hẳn.

Đã rất nhiều năm, nhiều đến mức hẳn không thể nhớ được, hẳn chưa từng có một giấc ngủ ngon, từng đêm khuya, hẳn luôn trần trọc mà tỉnh, là lạnh, là (tịch) mịch, là hận.....

Đêm yên lặng dài như vô tận, khiến sự lạnh lẽo và tịch mịch trong lòng hẳn cũng càng lúc càng nhiều.....

Phượng Cô quay đầu, nhìn nữ tử đang ngủ cạnh hân.

Thanh tú như hoa sen, da thịt nõn nà, tóc dài đen mượt, đẹp như châu báu, tỏa ra mùi hoa sen nhàn nhạt.

Xưa nay Văn Thanh ngủ không sâu, chỉ một động tĩnh rất nhỏ cũng đánh thức nàng, chợt thấy bên tai có tiếng xôn xao, nàng mở đôi mắt trong veo như nước, liền bắt gặp một khuôn mặt tuần tú phóng đại.

Đột nhiên nàng không biết phải mở lời như thế nào, hân mở miệng dùng khẩu hình hỏi nàng: “Tỉnh rồi sao?”

Nàng nhẹ nhàng gật gật đầu.

Hân lại lấy khẩu hình nói tiếp: “Nên chuẩn bị một chút.”

“Làm như thế nào?” Nàng cũng dùng khẩu hình hỏi hân.

Chỉ thấy Phượng Cô mỉm cười, có dụng ý khác: “Đi cầu cứu, nói ta bị thương nghiêm trọng, vết thương không ngừng mất máu, còn bị sốt cao..... “

“Nhưng.., ” Văn Thanh muốn hỏi, lừa thật hay, những người đó chỉ nhòm qua một cửa sổ nhỏ căn bản vô phương xác định, nhưng hân nói vết thương máu chảy không ngừng, vết thương của hân không còn chảy máu nữa, lấy đâu ra máu giờ?

Hơn nữa dù cho cửa có mở ra, với thương thế của hân hiện giờ, làm sao có thể mang nàng vượt qua bao nhiêu cửa ải?

“Tin tưởng ta, nhất định có thể đi ra ngoài -.” Hân quả quyết nói, trong mắt là tự tin và khẳng định, có thể an ủi sự bất an của nàng, làm cho nàng không thể không tin tưởng hân.

Vì vậy nàng không hỏi ...nữa, hẳn đã nói thế tất là đã tính toán xong xuôi -.

Vì vậy Văn Thanh ngồi dậy, hạ quyết tâm véo vào đùi mình một cái thật mạnh, rồi khóc ra tiếng: “Phượng Cô.., Phượng Cô.., người làm sao vậy? Người không sao chứ? Người làm sao vậy a người.., người đừng sợ người đừng sợ, ta gọi người đây..... ” vừa nói vừa quay ra cửa đá hô lên: “Cứu mạng a.., cứu mạng a.., ” thanh âm bén nhọn hô lớn, khẩn cấp vội vàng, còn gào khóc nức nở.

Bên ngoài nghe thấy nàng hô -, một mặt người lộ ra sau ô nhỏ nhìn nàng: “Làm sao vậy?”

“Phượng Cô hẳn.., hẳn không ổn rồi..... ” nàng nói trong làn nước mắt giàn dụa: “Vết thương của hẳn có vấn đề, máu chảy không ngừng, hơn nữa còn bị sốt cao, hẳn hôn mê rồi..... “

Người nọ nhìn nàng một chút, dường như muốn xác định xem nàng nói thật hay bịa, rồi sau đó lại nhìn Phượng Cô phía sau nàng, ánh mắt kinh hãi, rồi sau đó quay lại thương lượng cùng người bên cạnh.

Văn Thanh có chút kỳ quái, vì sao khi người nọ nhìn Phượng Cô ánh mắt lại kinh hãi như vậy, vì vậy cũng quay đầu nhìn, cũng bị dọa cho hoảng sợ, Phượng Cô đã kéo đệm chăn, vạt áo mở một nửa, vải băng màu trắng đã không còn màu ban đầu, đỏ tươi màu máu, nhìn thấy ghê người.

Còn có những giọt máu nhỏ đang nhỏ tí tách lên đệm, cả đệm lẫn chăn đều bị nhuộm đỏ.

Gương mặt khuynh thành tái nhợt, đôi mắt suy yếu nhắm chặt, như một xác chết.

Hắn biến bản thân thành bộ dạng này từ lúc nào vậy!

Hắn không muốn sống nữa sao? Đã bị thương nặng còn phá hư vết thương.

Tay Văn Thanh không tự chủ được khẽ run lên, quay đầu, không dám nhìn nữa, cắn chặt môi dưới, như muốn bật máu mới thôi.

Trong lòng, có cảm giác chua xót trào lên.

Văn Thanh cứ đứng đó quên cả phản ứng.

Một lát sau, cửa đá chậm rãi mở ra, có bốn tỳ nữ đi vào, Văn Thanh xốc lại tinh thần, không dám để bản thân đắm chìm trong đau thương nữa.

Thủy mâu lơ đãng, nhưng vẫn đánh giá tình huống ngoài cửa, đại khái là bên ngoài cánh cửa có hai mươi mấy nữ tỳ, xem ra ai cũng là kẻ luyện võ, cao lớn vững chắc, mắt phóng tinh quang.

Bất quá xem ra mấy cô đó không đặt nòng vào trong mắt, ai cũng nhìn Phượng Cô chăm chú với ánh mắt khẩn trương, xem ra cũng tin là Phượng Cô gặp bất trắc, hơn nữa còn lo hẩn bỏ mạng nơi đây-.

Dù sao trong chốn giang hồ Phượng Cô cũng là kẻ không ai dám coi thường -.

Văn Thanh nhìn Phượng Cô, nàng biết, lúc này phải chuyển sự chú ý của đám người kia, mới có cơ hội chạy trốn, nói cách khác, dù cho mau nữa, muốn chạy đi, cũng là việc khó.

Vì vậy nàng đột nhiên xông ra ngoài, tốc độ rất nhanh. Kinh công học trước kia bây giờ mới phát huy tác dụng, những người đó vốn tưởng rằng Văn Thanh không biết võ, không chút đề phòng Văn Thanh sẽ dùng kinh công chạy trốn.

Nàng đột nhiên chạy đi. Làm toàn bộ người chung quanh bị dọa cho hoảng sợ, đuổi theo nàng.

Phượng Cô trợn trừng đôi mắt vốn đang khép hờ, đôi mắt vẫn đỏ đien cuồng khát máu như ma nhân, tay trái hăn cầm lấy một con dao, tay phải dùng lực bóp cổ một người, đưa chân đá một người khác.

Trong giây lát, ba tỳ nữ ngã xuống đất.

Nhìn hăn mạnh mẽ như hổ, nửa phần bị thương cũng không có.

Một tỳ nữ khác đang mở hòm thuốc thấy không đúng, đang muốn vận công chống lại, chỉ tiếc đã chậm một bước, Phượng Cô quay người kẹp chân, chỉ nghe thấy thanh âm răng rắc vang lên, là tiếng đầu khớp xương vỡ vụn, tỳ nữ kia chưa kịp ra tay đã xuống tuổi vàng.

Nói thì lâu nhưng thật ra chỉ diễn ra trong thời gian một cái chớp mắt, Phượng Cô lao ra ngoài ngay lập tức.

Lúc này, những... tỳ nữ đuổi theo Văn Thanh cũng vừa vận bắt được nàng, Phượng Cô vận công, luồng đại khí bắn ra, đánh văng hai tỳ nữ muốn bắt Văn Thanh

Đánh văng hai tỳ nữ xong, Phượng Cô lia chân đánh ngã một lúc năm sáu tỳ nữ, rồi sau đó phi thân ôm lấy Văn Thanh, đột phá vòng vây ra ngoài chứ không giao chiến nữa.

Lúc này việc rời đi mới là quan trọng nhất, mặc dù hăn có thể đánh bại những tỳ nữ đó, nhưng muốn chạy trốn còn cần nhiều sức lực -, hăn không thể cam đoan, bản thân có thể kiên trì thêm vài lần vận công nữa, mỗi lần vận công lại làm rách miệng vết thương của hăn, đau thì không nói làm gì, còn bị mất máu nữa.

Ít nhất hăn cũng phải hộ tống Văn Thanh đến chỗ an toàn đã-.

Cố nén sự đau đớn, Phượng Cô liều lĩnh chạy như điên ra ngoài, hy vọng những điều hăn phỏng đoán không sai.

Khi mới đến Phong Quốc, hăn đã thăm dò tin tức của Bạch Vân Yên một phen, tuy nói hai nước Phong Vân sẽ đại chiến vào ngày mai, nhưng người lĩnh quân tác chiến là Bạch Vân Yên, con người Bạch Vân Yên gian trá xảo hoạt, đừng nói đánh không theo hện là chuyện bình thường, bình bất yếm trá là chân lý ngàn đời.

Mà Bạch Vân Yên đã mệnh lệnh tam quân chuẩn bị tác chiến từ lâu, lấy chuẩn bị đối bất ngờ, điều này nói rõ, Bạch Vân Yên có thể sẽ xuất chiến trước. Thời cơ tốt nhất, chính là hôm nay, cụ thể hơn là rạng sáng hôm nay.

Hy vọng hăn đoán không sai, chỉ cần Bạch Vân Yên không có ở đây, như vậy bọn họ muốn chạy trốn sẽ dễ dàng hơn rất nhiều, bởi vì hai nước giao chiến, với sự nghiêm túc Bạch Vân Yên dành cho trận chiến này mà nói, hăn tất là phải mang hai tâm phúc là Long Hồ Đại Tướng Quân theo người.

Đến khi ra khỏi phòng ngủ, ra đến hoa viên Bạch phủ, nhân mã từ các hướng ào đến

Phượng Cô chỉ liếc mắt, khẽ cười nhạt, đám người này không có mấy kẻ là cao thủ chân chính, xem ra, Bạch Vân Yên thật sự đã lựa chọn thời điểm này để khởi chiến.

Tốt!

Đây chính là thời cơ tốt nhất để hăn chạy trốn.

Hăn rút nhuyễn kiếm bên hông ra, luồng sáng lóe lên, kiếm như rắn lại như rồng, khi thì cứng rắn như đá, khi thì mềm mại như dây thừng, kiếm lướt đến đâu là đổ máu đến đấy.

Kiểm pháp của hắn, vô cùng tinh diệu, hơn nữa, chỉ công không thêm thủ, hoàn toàn tự tin lãnh ngạo, giống như con người của hắn.

Xung quanh đây là chỗ ở của môn khách của Bạch Vân Yên, muốn đi tất là không dễ. Thấy người đến càng lúc càng nhiều, Phượng Cô không ham giao chiến nữa, ôm Văn Thanh, phi thân về phía hậu viện.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 136: Chạy Trốn (2)

Thất Thân Làm Thiếp

Thấy có ngựa gần đấy, Phượng Cô ôm Văn Thanh nhảy lên ngựa, dùng sức thúc vào bụng ngựa, tuấn mã hí dài một tiếng, chạy vọt lên.

Văn Thanh không dám nhúc nhích, để mặc hăn lôi kéo, né đông một kiếm, tránh tây một đao, chỉ sợ ảnh hưởng đến hăn.

Mặt của nàng đối diện với lồng ngực của hăn, lồng ngực đầy máu dưới nắng sớm đỏ tươi như son.

Sắc mặt của hăn, tái nhợt như tờ giấy, không phải hăn đang giả vờ, mà là bị trọng thương thật sự.

Bàn tay trắng nõn, muốn đặt lên vết thương, nhưng dừng lại giữa chừng, có một giọt lệ, nhẹ nhàng rơi xuống...

Hà có gì hăn phải làm thế này chứ?

Tuấn mã bồn ba, phấn chấn dữ dội, gương mặt hăn run run, giống như đang phải chịu sự hành hạ của rất nhiều đau đớn, đôi môi mỏng của hăn đã bị cắn đến mức cắt không ra một giọt máu.

“...Dừng lại nghỉ một chút đi?”

Thanh âm của nàng có chút nức nở làm trái tim hăn run rẩy, hăn cố gắng cười yếu ớt, nặng nề nói: “Nơi này quá nguy hiểm, phải chạy ra khỏi lãnh

thổ của Phong Quốc mới đủ an toàn.”

“Người bị thương nặng như vậy, nếu không nghỉ ngơi liệu còn kiên trì được đến lúc nào.” Nàng chậm rãi nói, thanh âm sâu nãy, tràn ngập đau đớn.

“Không có chuyện gì mà Phượng Cô ta không kiên trì được -, tin tưởng ta, nhất định chúng ta có thể chạy ra khỏi Phong Quốc -.” Hãn kiêu ngạo nói, vẻ mặt thiên hạ vô địch, chỉ tiếc thanh âm vô lực.

Vân Thanh cúi đầu, không biết nói gì nữa.

Hãn duỗi tay ra, ôm nàng càng chặt hơn, nói nhỏ: “Chỉ cần có nàng bên cạnh, ta có thể kiên trì đến giây phút cuối cùng. Nàng có nguyện ý cùng ta không?”

“Ta nguyện ý -.” Nàng nhẹ nhàng nói, ngữ khí kiên định.

Cách đó không xa, tiếng vó ngựa vang lên dồn dập, truy binh theo sát. Vân Thanh giống như nhớ ra cái gì, đột nhiên kéo váy, dùng sức xé tà váy màu xanh lam ra, quăng về phía sau.

Lam phấn bay là là trong không khí.

Nhưng lại thấy Phượng Cô giơ tay tóm mảnh tà váy lại.

Vân Thanh không giải thích được, giương mắt nhìn hãn: “Mảnh tà váy này có lam phấn, nếu mang theo người, mặc kệ đi tới nơi đâu cũng đều bị bọn họ bắt được -.”

Phượng Cô nói: “Không sợ, cái này có giá trị sử dụng của riêng nó.”

Vừa nói vừa thúc mạnh vào bụng ngựa, con ngựa gấp kích thích, càng phi nhanh hơn, gió thổi qua tai vù vù, cảnh vật hai bên thì nhòe nhòet, Vân Thanh có chút sợ hãi, không tự giác kéo chặt vạt áo Phượng Cô –.

Phượng Cô cảm nhận được nàng bất an, một tay nhẹ nhàng ôm nàng sát hơn, cho nàng thêm sức lực.

Phượng Cô cúi đầu xuống kề môi bên tai Văn Thanh,— trong thanh âm suy yếu, mang theo lời cam đoan sâu sắc làm người nghe tin cậy một cách không hiểu được: “Có ta ở đây, không cần lo lắng.”

Ngựa phi không ngừng.

Chạy vội không dứt.

Phía trước đột nhiên xuất hiện một dòng suối nhỏ thật dài, nhìn qua thì sâu không thấy đáy.

Trong lòng Văn Thanh buồn bã, có thể nói trời không giúp người rồi! Nửa đường lại mọc ra một dòng suối nhỏ, ngựa này không thể vượt suối-, độ sâu này đủ để chìm chết con ngựa.

Phượng Cô lôi kéo nàng nhẹ nhàng xuống ngựa, rồi sau đó tay cầm mảnh tà váy màu lam, cột lên thân con ngựa.

Văn Thanh vừa nhìn, thì mỉm cười, Phượng Cô đúng là thông minh, tại sao nàng lại không nghĩ ra diệu kế này chứ?

Cũng vẫn là không đủ trấn tĩnh, diệu kế này mà cũng không nghĩ ra.

Buộc chặt tà váy rồi, Phượng Cô quay đầu con ngựa sang một hướng khác, rồi sau đó vỗ mạnh lên mông con ngựa một cái, con ngựa bị đau hí lên một tiếng, chạy về một hướng.

Thanh âm của đám truy binh càng lúc càng gần, Phượng Cô cầm tay Văn Thanh, nói: “Nhảy thôi.”

Văn Thanh chỉ vào mặt nước, kinh ngạc hỏi: “Ý người là nhảy xuống nước sao?”

“Đúng.” Phượng Cô kiên định nói.

“Nhưng ta không biết bơi.”

“Không còn thời gian đâu, nhảy nhanh.” Phượng Cô thúc giục, nếu còn chần chừ nữa, mặt nước sẽ không kịp tan hết gợn sóng, lúc đó mọi công sức từ này đến giờ đều là uổng phí.

“Chúng ta có thể chọn cách khác không -? Không nhất định phải nhảy xuống nước chứ-?” Văn Thanh do dự.

“Không còn lựa chọn nào khác, nếu không nhảy xuống nước, trên người nàng vẫn còn lam phấn, rất dễ bị phát hiện -. Còn không mau nhảy đi.” Phượng Cô thúc giục nói.

Không cho nàng cơ hội phản bác, hăn lôi nàng cùng nhảy xuống nước, hăn nhẹ nhàng kéo nàng bơi đến chỗ có bèo trôi mới ngừng lại.

Lúc này tiếng vó ngựa đã gần trong gang tấc.

Văn Thanh không dám nhúc nhích chút nào, nhưng nàng không biết bơi, lại bị lôi xuống nước bất ngờ, sặc mấy ngụm nước, cảm thấy rất khó chịu.

Nhưng nàng không dám ho, đành nín ho trong nước.

Mặt nàng đỏ lên nhanh chóng.

Đám truy bình trên bờ rất cẩn thận, vừa đuổi theo dấu lam phấn vừa dò xét bờ suối.

“Tổng quản, bọn họ hăn là đã chạy theo hướng khác rồi.” Một người lên tiếng.

Người được gọi là tổng quản không nói tiếng nào. Rất lâu sau mới nói: “Cho Lam Phong ra thử một lần nữa.”

“Tuân lệnh” có người đáp.

Rồi sau đó trên bờ im lặng một lúc lâu.

Chợt có người lên tiếng hoài nghi: “Tổng quản, vì sao Lam Phong cứ một mực bất động đứng ở chỗ này?” (bạn Nhi đoán Lam Phong là tên con chó)

“Xem kĩ đi.” Tổng quản lạnh lùng nói.

Vân Thanh đột nhiên có cảm giác, tóc gáy dựng đứng lên, nàng có thể cảm giác được, lúc này tên tổng quản kia đang nhìn quan sát chăm chú xung quanh, đương nhiên là không quên nhìn mặt nước -.

Nhưng vì thiếu dưỡng khí quá lâu, nàng không chống đỡ được nữa, thật ra chống đỡ được đến lúc này hoàn toàn là nhờ bản năng sống mãnh liệt, nói với bản thân dù thế nào cũng phải chịu đựng.

Lúc này, nàng thật sự không thể chống đỡ nữa, ánh mắt vốn không nhìn rõ làn nước bắt đầu mờ mịt, mười ngón tay bấu chặt vào cánh tay Phượng Cô -, móng tay như muốn cắm vào thịt.

Toàn thân như bị kéo căng ra, tứ chi như bị kéo ra bốn hướng khác nhau, muốn đứt rời, nhưng lại chưa đứt được

Đau quá, đau không chịu nổi. Nguyên lai, cảm giác nịch thủy (chết đuối) thống khổ thế này. Toàn bộ lực phủ ngũ tạng như bị mở tung, cảm giác đau cay độc tràn ngập lỗ mũi, như ngàn vạn con kiến, đang không ngừng di chuyển, toàn thân nàng, không có chỗ nào được thoải mái.

Lỗ mũi cay vì sặc nước, ngũ tạng như nổ tung, chân thì bắt đầu chuột rút.

Nàng dần dần nghe thấy khúc nhạc của cái chết, toàn thân bắt đầu lạnh lẽo, dù máu vẫn chảy trong động mạch, nhưng hình như đã bị trộn thêm rất nhiều băng vụn, khiến cho mạch máu phình to, cảm giác rất lạnh.

Nỗi sợ khi lìa đời tràn ngập thần kinh.

Thần trí nàng bắt đầu mê man...

Dường như muốn phiêu du đến một chân trời xa lắm nào đấy...

Nơi đó, trống rỗng yên tĩnh, đúng là nơi bắt đầu tất cả, cả đời này, nàng thống khổ trần trọc, rốt cuộc cũng không thoát được cái chết -...

Trong đầu nàng thầm cười một tiếng, hôm nay chết thế này cũng không tính là khổ sở lắm.

Bất quá, ít nhất nàng cũng có thể nghẹn lại tiếng ho trong bụng, không làm lộ tung tích để đám truy binh phát hiện hai người.

Cuối cùng hẳn là vì cứu nàng mà lâm vào hoàn cảnh như vậy -, cứu hẳn, coi như là trả món nợ tình cảm với hẳn.

Vốn dĩ Phượng Cô chỉ chú ý nhất cử nhất động của đám truy binh trên bờ, nhưng xem ra, con chó tên Lam Phong kia khá thông minh, một mực quanh quẩn trên bờ, xem ra, khi hẳn buộc tà váy đã làm rụng quá nhiều lam phấn.

Hẳn bỗng nhiên cảm nhận được Văn Thanh không chống đỡ được nữa.

Hẳn âm thầm lo lắng, cuối cùng ra một quyết định quan trọng.

Đôi môi mỏng nhẹ nhàng dán lên làn môi mềm mại đã làm hẳn quỵn luyến từ lâu, một tay đưa ra sau lưng nàng, để nàng không làm nước bị gợn sóng, một tay đặt sau gáy nàng.

Hai đôi môi dính chặt vào nhau không để lộ dù chỉ là một khe hở.

Đầu lưỡi nhẹ nhàng mở miệng nàng, một luồng khí đi vào lồng ngực nàng, giúp nàng hô hấp.

Đã lâm vào hôn mê, Văn Thanh đột nhiên cảm giác có một luồng khí truyền vào miệng, thân thể bắt đầu thư hoãn, lưỡi hái tử thần bắt đầu rời xa nàng.

Cảm giác này, giống như, một mình đi tới Quỷ Môn Quan, kết quả, bị ai đó kéo tay lôi lại.

Đột nhiên cả người có cảm giác được giải thoát khỏi thống khổ.

Mặc dù vẫn chưa thể thở bằng mũi, nhưng ít nhất, nàng vẫn được cứu, người sắp chết đuối lại được độ khí, tất cả hy vọng và khát khao sống lại trở lại với nàng.

Nàng mở mắt nhìn người đã độ khí cho mình.

Trước mắt là một gương mặt tuấn tú khuynh thành được phóng đại, chìm dưới nước nhưng không giảm nửa phần mị lực, người như thế, trời sinh là loại tai họa, hại nước hại dân.

Nhưng... nhưng hắn đang làm gì chứ?

Môi nàng dần dần nóng lên, truyền đến đại não cảm giác tê tê, nói cho nàng rằng những điều nàng nhìn thấy không phải giả-, tất cả đều là sự thật.

Hắn – đang – hôn – nàng.

Nàng mở to mắt, có chút kinh ngạc.

Đang muốn giãy dụa, tay Phượng Cô đột nhiên ấn vào gáy nàng, đôi phượng nhãn nhắc nàng cảnh giác rồi hướng lên bờ, lúc này Văn Thanh

mới tỉnh táo trở lại sau cơn khiếp sợ.

Không, phải nói là hẳn dùng môi độ khí cho nàng mới đúng. (ý là không phải hôn)

Nhưng hành động này, nàng cũng vô phương đón nhận, không phải bởi vì ngượng ngùng, mà bởi vì một cảm giác mà nàng cũng không thể diễn tả thành lời...

Chuyện trước kia, đột nhiên lại xuất hiện trong đầu nàng.

Lòng của nàng, không thể tiếp nhận thêm ai nữa, kể cả hẳn.

Nhất là tiếp xúc thân mật như thế.

Bởi vì không khí chậm rãi đi vào phổi, thần trí của nàng cũng dần dần tỉnh táo, sự sợ hãi cũng rõ ràng hơn, cảm giác nóng bỏng quẩn quít ở răng môi cùng càng ngày càng nhiều, nàng như người bị thương, cảm thấy kinh hoàng khôn cùng.

Lúc này, trên bờ vang lên một tiếng nói phẫn chấn.

“Tổng quản, Lam Phong chạy về hướng kia.”

Tên tổng quản lên tiếng: “Đuổi theo Lam Phong.”

Sau đó có tiếng người lên ngựa, một đám người cùng với Lam Phong chạy đi như bay.

Một lúc sau, xác định không còn người nào, Văn Thanh đẩy Phượng Cô ra, nhờ đám bèo mà từ từ leo lên bờ, thở dốc từng hồi.

Đột nhiên nàng cảm thấy bầu trời xanh bao la thật quá đẹp.

Những cây cối chung quanh, chỉ trong tích tắc, trở nên xanh mướt đẹp dễ mê người.

Chìm dưới nước chẳng qua chưa được một khắc (15 phút), mà nàng có cảm giác như đã trải qua mấy kiếp.

Phượng Cô vẫn đang ở dưới nước nhìn vòng tay trống rỗng, đôi môi chợt cảm thấy ngội lạnh.

Trong lòng dâng lên cảm giác mất mát mãnh liệt –.

Hắn đã hy vọng, đám...người kia, dừng trên bờ lâu thêm chút nữa.

Bất quá hắn cũng tỉnh táo lại, nhẹ nhàng trèo lên bờ, mang theo Văn Thanh, chậm rãi bơi sang bờ bên kia.

Sau khi lên bờ, cảm giác đau đớn bắt đầu hồi phục.

Lúc trong nước như bị mất cảm giác, lúc này lên bờ rồi, vết thương lại đau đớn như thường, trái tim cũng đau nhói.

Hắn cắn răng, ánh mắt lạnh đi, không nói gì thêm, lúc này căn bản không phải là lúc để ý đến vết thương, chạy ra khỏi Phong Quốc mới là chuyện quan trọng nhất.

Nếu không ra khỏi Phong Quốc, bọn họ có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào, với thế lực của Bạch Vân Yên tại Phong Quốc, muốn bắt hai người bọn họ trở lại chẳng qua là dễ như trở bàn tay. Dù sao hiện tại Bạch Vân Yên cũng đang là thủ chưởng quân quyền.

Nắm binh lực của cả một quốc gia, muốn làm chuyện gì cũng không khó –.

“Nàng thế nào rồi? Còn đi được không?” Phượng Cô hỏi.

“Không có việc gì.” Văn Thanh lắc đầu, nhẹ nhàng nói. Nhưng trên thực tế, áp lực khẩn trương –, còn có trải nghiệm cận kề cái chết làm nàng không còn chút sức lực.

Nhưng nàng cũng biết lúc này không thể dừng lại.

Một khi dừng lại, tất cả cố gắng từ trước đến giờ đều trở thành uổng phí, hơn nữa lần sau muốn trốn ra sẽ càng khó khăn hơn.

“Chúng ta đi nhanh thôi.” Phượng Cô nói xong, nhẹ nhàng đỡ nàng, đi về phía trước, vốn dĩ hân định dùng khinh công, nhưng Văn Thanh vừa mới ra khỏi nước, thân thể chưa khôi phục hoàn toàn, nếu phi thân chỉ sợ nàng không thích ứng được -.

May là xung quanh đây là một khu rừng rậm, nếu không, phải phơi mình dưới nắng chỉ sợ nàng sẽ không chịu được lâu.

Mới đi hai bước, nàng liền dừng lại, vẻ mặt đau đớn. Chân nàng bị chuột rút chưa hết, vốn tưởng rằng đã đỡ, nhưng vừa đi vài bước thì lại bị chuột rút lại, đau không đi được

Phượng Cô nhíu mày, quan tâm hỏi han: “Làm sao vậy?”

“Ta bị chuột rút, không đi được, không bằng người cứ đi trước đi!” Nàng không muốn liên lụy đến hân. Theo như nàng nhìn thấy, mặc dù hân cố gắng kìm nén, nhưng khuôn mặt tái nhợt như tờ giấy nói rõ nói rõ, hân đang bị vết thương hành hạ.

Hai lần đâm kiếm, hai lần nhận chưởng, làm sao mà nói là không có việc gì được chứ!

“Nàng cho Phượng Cô ta là loại người nào?” Phượng Cô nghe xong lời nàng nói thì giận dữ, mắt bắn tia lửa.

Nàng dĩ nhiên bảo hăn bỏ nàng lại một mình, nàng xem thường hăn, đánh đồng tâm ý của hăn với bọn lòng lang dạ thú?!

Đến lúc này rồi, nàng còn nói những lời như vậy ra được.

Hăn thật muốn mở trái tim nàng ra xem rốt cuộc bên trong có gì -!!

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 137: Lạc Động

Thất Thân Làm Thiếp

Bất quá, hắn vẫn không đành lòng nổi giận với nàng, không hiểu sao -, trong lòng hắn, lại bắt đầu biết thương tiếc một người, mà cảm giác đó vô cùng thoải mái.

Hắn xoay người một cách buồn bực, nhưng trong lòng thì vui sướng, khom lưng.

Văn Thanh không giải thích được nhìn hắn.

Hắn muốn công nàng sao?

Nhưng nàng không dám hỏi vì nhìn bộ dạng hắn sắp nổi giận rồi.

“Còn không mau lên!” Phượng Cô hung tợn nói, gương mặt đỏ ửng một cách rất khả nghi, đây là lần đầu tiên trong đời hắn công nữ tử. Nàng không biết tốt xấu, còn ngồi đó lẳng nhăng.

Nếu không phải sợ thân thể nàng không khỏe, hắn đã dùng khinh công lôi nàng đi từ lâu!

“Được.” Văn Thanh bị hắn quát thì sửng sốt, vội bám lên lưng hắn, nhưng đến lúc dựa vào mới phát hiện ra có một vấn đề, bọn họ vừa mới ra khỏi nước, toàn thân ướt đầm, quần áo mùa hè lại mỏng, như ẩn như hiện, dính sát vào da thịt...

Trên mặt Văn Thanh dần dần đỏ ửng, có chút vô thố.

Cánh tay trắng nõn vốn đã định khoác lên vai hăn lại trở về.

Phượng Cô đợi hồi lâu vẫn không thấy nàng đặt tay lên vai, rõ ràng đã thấy đặt lên rồi còn rút trở về, vì vậy nhú mày, cực kỳ không vui quay đầu nói: “Tại sao nàng còn chưa lên! Đây là lần đầu tiên Phượng Cô ta công một nữ nhân, nàng còn không biết quý trọng!”

Vừa nói xong thì nhìn thấy nàng đỏ mặt đứng đó, đang cắn cắn môi.

Dưới ánh mặt trời chói lọi, da mặt nàng trắng hồng đẹp như ngọc, làm cho hăn muốn cắn một cái, thanh tú như tinh linh trong rừng.

Lúc này hăn mới nhận ra, vì xuống nước nên y phục nàng đã ướt đầm, dính sát trên người, phô bày hết đường cong.

Biết nàng đang ngại ngần điều gì, trong bụng Phượng Cô âm thầm buồn cười, chuyện này đã tính là cái gì, hăn và nàng đã có da thịt chi thân từ lâu, nhưng nghĩ đến đây lại làm hăn buồn phiền, hình như cả hai lần nàng đều không được thoải mái -.

Ánh mắt hăn trở nên âm đạm, có chút cô đơn, tất cả, chỉ là đều do hăn.

Vì vậy hăn lại cúi người, nhẹ nhàng nói: “Thôi lên đi, lúc này không phải lúc so đo quá nhiều.”

“Ân.” Ngữ khí nghiêm cẩn mà buồn bã của hăn làm nàng không còn mất tự nhiên nữa, dường như hiểu ra -. Vì vậy nàng vươn tay khoác lên vai hăn.

Phượng Cô nhẹ nhàng công nàng lên, không có chút cảm giác nam nữ mập mờ nào, chỉ có hạnh phúc tràn đầy trong lồng ngực.

Đột nhiên hắn có cảm giác, nếu từ nay có thể như thế này thì đó chính là hạnh phúc -.

Vì hắn khom người công nàng mà vết thương ở ngực bắt đầu đau nhức, nhưng hắn mặc kệ, trả giá thế chữ trả giá nữa cũng mặc.

Có công nàng qua hết ngày dài tháng rộng cũng không sao.

Văn Thanh nhẹ nhàng gục trên lưng hắn, trong lòng thầm cảm thán, lúc này hắn đối nàng thật là tốt, tình ý hắn dành cho nàng, nàng thấy rất rõ ràng.

Nhưng có một số việc đã xảy ra, muốn quên không phải chuyện dễ. Nàng hôm nay, sự hận thù dành cho hắn đã phai nhạt không ít, nhưng muốn nàng động tình với hắn thì làm sao dễ thế được?

Nàng vốn không phải người dễ động tình. Đã xảy ra nhiều chuyện như thế, làm sao có thể nói quên là quên ngay được?

Xem ra chỉ có thể thuận theo tự nhiên, nếu thật sự yêu hắn nàng sẽ không kháng cự, hắn chỉ có thể hi vọng dùng chân tâm cảm động nàng thôi.

Nếu không yêu, cũng chỉ có thể nói là duyên phận không đủ, là trái tim hắn chưa đủ chân thành.

... ..

Một mực trầm mặc, hai người không ai nói tiếng nào.

Khu rừng yên lặng.

Hai người yên lặng.

Chỉ có đàn chim cất tiếng hót không ngừng.

Sắc mặt Phượng Cô, càng ngày càng kém, vết thương trên ngực hấn –, không cầm được máu, hấn vẫn biết máu đang chảy không ngừng, nhưng bản thân không thể dừng lại, nhất định phải chạy thoát, nhất định phải chạy thoát...

Hai chân hấn giờ như chết, chỉ đi tới theo bản năng, chứ hoàn toàn không còn cảm giác gì hết

Hấn biết, bản thân bị thương quá nặng.

Nhưng hấn càng biết, ít nhất, cũng phải tới được chỗ an toàn, mới có thể dừng lại. Nếu không, tất cả những gì đã làm đều uổng phí. Hấn thì sao cũng được, nhưng không thể để Thanh nhi rơi vào ma chướng của Bạch Vân Yên một lần nữa.

Hấn đã nhìn ra ánh mắt Bạch Vân Yên dành cho Thanh nhi không đúng từ lâu, hấn quyết không thể để Thanh nhi xuất hiện trước mặt Bạch Vân Yên nữa. Tên tiểu nhân hèn hạ đó, thật muốn móc mắt hấn ra!

Hấn chỉ có thể dựa vào tư duy, một mực liều mình ép bản thân phải tỉnh táo, duy chỉ bước đi mạnh mẽ, không giảm tốc độ, dùng những sức lực cuối cùng, chống đỡ đến giây phút cuối cùng...

May là hấn đã chuẩn bị kỹ càng từ trước, con đường để trở về Vân Quốc, hấn nắm rất rõ. Ở giữa có một đường nhỏ, mặc dù đường hơi vòng vèo xa xôi một chút, nhưng vô cùng an toàn, bởi vì đường đi về phía một khu rừng rậm -. Hơn nữa còn có một sơn động có thể dùng để ẩn nấp trên sườn núi, là thám tử trong lúc vô tình tìm ra. Sơn động đó, lúc này, vừa vặn có thể giúp hấn hồi phục chút thể lực.

Hấn giương mắt nhìn, sơn động không xa đây lắm mới đúng.

Lúc này mặt trời đã dần ngả bóng trời tây.

Nguyên lai, hắn đã công nàng, đi gần một ngày, hơn nữa hai người còn một mực không nói tiếng nào -, nhưng hắn không cảm thấy chút buồn bực nào.

Mặc dù Phượng Cô không nói, Văn Thanh vẫn cảm giác được, bước chân của hắn, càng ngày càng chậm, càng ngày càng trầm trọng.

Văn Thanh nhẹ nhàng giãy dụa trứ, nói: “Phượng Cô, người thả ta xuống đi! Ta tự đi được-.”

“Nàng đi quá chậm!” Cánh tay Phượng Cô càng xiết chặt hơn, nặng nề nói, nhưng thanh âm lại suy yếu vô lực, làm cho lòng người chua xót. Có nói thế nào hắn cũng không để Văn Thanh tự đi.

“Hiện tại người đi cũng rất chậm...” Văn Thanh ghen ngào nói, vì sao hắn phải như thế chứ! Thanh âm của hắn, chỉ cho nàng biết rõ ràng hắn đã suy yếu đến thế nào.

“Ta ... ta không muốn thả nàng xuống, thế nên mới cố ý đi chậm -, nếu nàng đòi xuống, không phải là uống phí công sức của ta sao?” Hắn cười nói.

Trong rừng rất nhiều bụi gai, không cẩn thận sẽ bị cào xước da -, hơn nữa, mặc dù nàng không nói, nhưng hắn biết, nàng sợ rắn, mà trong rừng này thì không bao giờ thiếu rắn.

Vừa rồi mặc dù nàng không nói ra, nhưng mỗi lần nhìn thấy rắn, toàn thân nàng liền cứng ngắc như băng, hắn cảm thấy rất rõ ràng -.

Vào lúc này, hắn vô phương bảo vệ nàng trên nhiều phương diện.

Nhưng trên phương diện này thì hắn vẫn làm được -.

“Người gạt ta ...” Văn Thanh nước nở, ngay cả khí lực để nói chuyện hẳn cũng không còn, nhưng vẫn kiên trì thể hiện!

Thật sự muốn nàng phải ray rứt cả đời sao?

Nàng càng ngoan cố, kiên quyết đòi xuống.

Phượng Cô khẩn cầu: “Đừng... đừng xuống... còn một quãng ngắn nữa thôi, bên kia có một sơn động, tạm thời có thể tránh né truy binh, tới đó rồi sẽ nghỉ ngơi ...”

“Nhưng...” Một hàng lệ lại chậm rãi chảy xuống, trái tim lại nhói đau thêm một lần.

Nghe thanh âm nước nở của nàng, tim hẳn cũng khẽ quặn đau, có chút chua xót, có chút ... Hạnh phúc...

Hắn lại cố gắng cất lên tiếng nói giờ đã thều thào vô lực: “Không bằng nàng hát cho ta nghe? Ta... Đã lâu không được nghe nàng hát ...”

“Người... Muốn nghe cái gì?” Văn Thanh vẫn khóc nước nở, nhẹ nhàng hỏi.

“Nàng hát cái gì ta cũng thích nghe...” Phượng Cô khẽ cười nói: “Không bằng hát “Nhất Hộc Châu” đi? Ta thích nghe...”

Đột nhiên trong lòng Văn Thanh cảm thấy u ám, nàng vẫn còn nhớ, lần đầu tiên hắn nghe nàng hát “Nhất Hộc Châu” đã gọi nàng thành Nguyệt nhi... Nguyệt nhi, xem ra, từ trong đáy lòng hắn đối với Chu Nguyệt nhi, chưa bao giờ quên...

Phượng Cô không biết tâm tư của Văn Thanh, chỉ đắm chìm trong hồi ức đẹp đẽ, nhẹ nhàng nói: “Ta đã nghe ba người khác nhau hát bài này, người đầu tiên làm cả đời này ta cũng không quên được. Năm đó, ta mới

bảy tuổi, bởi vì ham chơi, len lén chạy đến thanh lâu du ngoạn, nghe thấy một cô gái hát bài này, rất nhiều đau thương, rất nhiều bất đắc dĩ, làm cho ai nghe cũng phải đau lòng, chỉ muốn giang tay bảo vệ che chở cho cô ấy, thậm chí cả ta cũng muốn, ta còn muốn sau này trưởng thành sẽ lấy cô ấy làm vợ, lúc ấy, cô ấy đã 18 tuổi ...” nói đến đây, Phượng Cô tự cười, năm đó trẻ người non dạ, nhưng lời nói lúc ấy, hẳn chưa từng quên.

Văn Thanh nghe hẳn kể, có chút kinh ngạc: “Sau này ra sao?” nghĩ kỹ thì thấy mình thật quá hiếu kỳ, đương nhiên là hẳn không thể cười cô ấy-. Bây giờ Phượng Cô đã 24 tuổi, nàng kia, đã 35, đã là hoa tàn ít bướm ... (Thề là đến bây giờ bạn Nhi mới biết tuổi của Phượng Cô)

“Sau này, ta muốn đi tìm cô ấy, mới biết, cô ấy đã qua đời, tuy ta không hỏi bất kì ai về cái chết của cô ấy, nhưng từ năm 7 tuổi, ta đã cảm nhận được trong tiếng ca của cô ấy sự tuyệt vọng – ưu thương...” Phượng Cô nhẹ nhàng nói, thanh lâu nữ tử – tử, chưa bao giờ có ai hỏi han quan tâm -, nữ tử phong trần, phần lớn là do không có ai yêu thương, cô đơn mà chết -.

Nghe chuyện này, Văn Thanh cũng thấy buồn theo, kỳ thật thanh lâu nữ tử có thiên thiên vạn vạn, mười người thì hết chín là bất hạnh -. Văn Thanh cũng chưa từng tiếp xúc với bọn họ, những người nàng từng tiếp xúc -, chỉ là người của Tuyết Linh Các, nhưng Hạ Thanh đối với người khác rất tốt, thế nên không có ai phải chịu ảm ức.

Nhưng nếu ở chỗ khác thì những chuyện uất ức không ít -, nàng từng nghe những người khác ở Tuyết Linh Các kể về cuộc sống của họ trước khi đến Tuyết Linh Các, có rất nhiều chuyện không thể chịu đựng được.

Càng nghĩ càng buồn, rốt cuộc Văn Thanh không suy nghĩ nữa chỉ hỏi: “Người thứ hai là ai? Là Chu Nguyệt nhi sao?”

Phượng Cô gật đầu: ” Đúng vậy, đúng là cô ta, nhưng cô ta là người hát dở nhất, giọng hát của cô ta hoa lệ mà long trọng, không chút tình cảm.

Một đêm nọ, ta lại một lần nữa được nghe một người hát bài này rất êm tai”

Nói đến đây, hân không tự giác cười một cách vô cùng hạnh phúc ngọt ngào.

Toàn thân Văn Thanh cứng đờ, nàng rất muốn giả vờ là không biết cái đêm hân đang nhắc tới là đêm nào, nhưng gương mặt đỏ bừng đã bán đứng nàng một cách không thương tiếc.

Văn Thanh gục trên lưng của hân một hồi lâu sau cũng không chịu nói tiếng nào, ngược lại Phượng Cô lại lên tiếng trước.

“Nàng có muốn biết là ai không?”

“Có, là ai vậy?” Đột nhiên nàng có cảm giác không trâu bắt chó đi cày, nhưng chỉ có thể nói vậy, nếu nói không muốn, chỉ sợ càng tố cáo bản thân đang khẩn trương thế nào.

“Cô gái kia, ta từng đối xử tệ với nàng ấy, nhưng hiện tại, ta có thể tặng nàng ấy cả thế gian, dù cho nàng ấy có không chịu đón nhận ta, ta cũng vô oán vô hối. Dù sao ta từng làm ra những hành vi thiên địa bất dung như thế! Ha ha...” Phượng Cô cười một tiếng suy yếu, nhẹ nhàng nói: “Đây không phải vì muốn chuộc lỗi, bởi vì ta biết, có những tội lỗi, không thể tha thứ được-. Ta chỉ muốn, dùng hết khả năng của ta, bảo vệ nàng ấy, chiếu cố nàng ấy, tặng nàng ấy bất cứ thứ gì ta có thể tặng -, để nụ cười không bao giờ tắt trên môi nàng ấy, đó là chuyện khiến ta vui sướng nhất ... Đương nhiên, nếu nàng ấy có thể đón nhận ta thì quá tốt ...”

Vào giờ khắc này, hân chậm rãi nói ra tâm ý của bản thân –.

Từ trước tới nay hân vẫn là người nói thẳng, khi hân biết bản thân muốn gì hân lập tức làm, dùng cảm đi tranh thủ, bao gồm cả nữ tử trên lưng hân lúc này.

Nghe lời hăn nói, trong lòng Văn Thanh, có chút chua xót không diễn tả được.

Lời này, có lẽ rất nhiều người nghe xong sẽ cảm động -, nhưng chính hăn cũng nói, không thể tha thứ ngay?

Nàng, không nói gì, chỉ lẳng lặng gục trên lưng hăn, ý nghĩ thì lơ mơ.

Phượng Cô cũng không nói gì, hăn vốn không hy vọng xa vời nàng sẽ trả lời hăn ngay, nhưng hăn tự tin, có thể khiến nàng đón nhận hăn -.

Hăn vĩnh viễn tự tin kiêu ngạo như thế-.

Bởi vì mỗi một việc hăn làm, đều dùng chính trái tim hăn, năng lực của hăn.

Thấy vực sâu đã ở trước mắt, hăn đứng bên cạnh, cúi đầu nhìn lại, vực sâu không thấy đáy, giữa vực, trời ra một khối đá, đáng tiếc không đủ lớn, hơn nữa bề mặt không bằng phẳng, thám tử nói qua, ở tảng đá lớn bên cạnh, có một sơn động người vào được -.

Phượng Cô quay đầu nói với Văn Thanh: “Ôm chặt lấy ta, ta muốn nhảy xuống.”

“Ân.” Văn Thanh ôm chặt lấy hăn, vẻ mặt vô cùng tín nhiệm, nhẹ nhàng gật đầu.

Phượng Cô hít một hơi thật sâu, tỉ mỉ tính toán vị trí, nếu là ngày thường, hăn cần gì phải phí sức như thế?

Nhưng lúc này không giống ngày xưa, thân thể của hăn, đã huy động đến những hơi sức cuối cùng. Cú nhảy này, sẽ dùng hết sức lực cuối cùng, nhưng trên lưng hăn còn bảo vật mà hăn trân quý nhất, hăn không thể hành

động thiếu suy nghĩ. Tuy tảng đá đó nằm không xa lắm nhưng nếu ngã cũng sẽ bị thương -.

Giữ chặt lấy cánh tay Văn Thanh, hắn nghĩ đến một phương án cuối cùng, nếu không thể nhảy xuống tảng đá đó thành công, ít nhất, hắn cũng muốn ném Văn Thanh ra một chỗ an toàn.

Dường như Văn Thanh cảm nhận được ý nghĩ của hắn, hai tay, đột nhiên xuyên qua vai hắn, ôm chặt lấy hắn, nàng, không phải loại người tham sống sợ chết: “Lúc này, sinh tử, đồng mệnh.”

Sáu chữ đơn giản, không phải lời thề sinh tử, chỉ muốn nói với hắn, nhất định phải sống, hai người, đều phải sống sót.

Trong lòng Phượng Cô xuất hiện một niềm tin mãnh liệt, hắn nhất định phải làm được, cả hai phải bình an, tính toán vị trí, hắn nhảy thẳng xuống, khi sắp đến gần, một tay đưa ra chống đỡ, tóm được một hòn đá nhỏ, rồi sau đó hắn xoay theo hình tròn, để bản thân hướng ra ngoài, Văn Thanh hướng vào trong, rơi xuống tảng đá.

Khi mới rơi xuống đất, hắn lao đảo lắc lư, suýt nữa đứng không vững, nhưng nghĩ đến sáu chữ nàng vừa nói thì mắt lóe tinh quang, dùng hết khí lực toàn thân -, dùng sức lao vào phía trong, hai người song song ngã xuống trước một cửa động.

Đều bình an.

Đôi môi tái nhợt của hắn, tạo thành một nụ cười nhẹ nhàng, suy yếu mà vô lực, cũng có thỏa mãn, hắn vẫn kiêu ngạo như thế-, mặc kệ là lúc nào...

Rồi sau đó, ngất đi...

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 138: Hãn Cũng Biết Làm Nũng

Thất Thân Làm Thiếp

“Phượng Cô? Phượng Cô! Người không sao chứ?” Văn Thanh ngồi dậy, nhìn Phượng Cô nằm ngất bên cạnh, hét lớn tên hãn.

Nhưng hãn đã hôn mê từ lâu.

Văn Thanh nhất thời luống cuống, đưa mắt nhìn thì thấy trường bào màu đen của hãn có chút không bình thường.

Khi nàng nhẹ nhàng chạm lên lồng ngực của hãn, vội rút tay về như bị sét đánh, nước mắt, tuôn như mưa.

Áo hãn đã ướt đầm vì máu, chỉ đụng nhẹ vào tay cũng dính đầy máu tươi, chẳng qua là trường bào màu đen nên mới không nhìn ra ngay.

Tại sao hãn phải làm thế chứ?

Nhất định muốn nàng phải áy náy sao?

Hãn cũng biết, nếu mất máu trong thời gian dài, dù cho võ công của hãn cao tới đâu, cũng sẽ phải chết!

Vì sao hãn cứ phải hành động một cách điên cuồng, cố chấp, liều lĩnh như thế chứ!

Mặc dù trong lòng khổ sở, nhưng nàng vẫn trấn tĩnh, biết giờ phút này không phải lúc để thương cảm, nếu không cầm máu cho hẳn, chỉ sợ hẳn sẽ chết thật-.

Nàng đứng lên, cố gắng kéo hẳn vào trong động, truy binh vẫn chưa bỏ qua cho hai người, tuyệt đối không thể sơ ý nửa phần.

Nhẹ nhàng kéo hẳn đến một chỗ khô ráo, sau đó Văn Thanh bắt đầu cởi áo cho hẳn.

Khi cởi trường bào màu đen ra, Văn Thanh ghen ngào, vải băng màu trắng, đã chuyển màu đỏ của máu từ lâu, máu còn rỉ ra không ngừng vì mảnh vải không thấm được nữa.

Văn Thanh khẽ cắn môi dưới, cố nén cảm xúc trong lòng, nhẹ nhàng tháo vải băng.

Vết thương đã đến tình trạng huyết nhục mơ hồ, máu chảy không ngừng, hơn nữa vết kiếm đâm ban đầu chỉ là một vết rách nhỏ, vì cử động đánh nhau, giờ đã nứt rộng ra.

Văn Thanh dè dặt tháo vải băng, chỗ này thâm sơn cùng cốc, căn bản không thể tìm được kim sang dược, vốn dĩ nàng có biết một số loại dược thảo -, nhưng đó là trong trường hợp có thể đi ra ngoài, nhưng nàng không thể ra khỏi sơn động này, càng không nói tới chuyện đi tìm thảo dược.

Văn Thanh cảm thấy ảm đạm, nhưng vẫn không thể trơ mắt nhìn hẳn gặp chuyện.

Nhìn bóng tối trong động, Văn Thanh cắn răng đứng lên, đi vào trong, hy vọng có thể tìm được cái gì đấy để trị thương.

Văn Thanh cứ đi một mạch, trong động tối tăm không ánh sáng, tối đến mức giơ tay lên trước mặt cũng không nhìn thấy, Văn Thanh cứ thế dò dẫm

từng bước.

Đột nhiên nàng lão đảo, dường như đâm phải vật gì.

Vân Thanh đưa tay dò xét, thấy hơi tròn tròn,— cảm giác rất kỳ quái, đáy lòng đột nhiên phát lạnh.

Nhưng lúc này không phải lúc so đo chuyện đó, đành sờ lại cẩn thận, đến khi sờ phải hai lỗ tròn thì nàng không kiềm chế được nữa, hét lên một tiếng.

Thanh âm bén nhọn cho thấy nàng vô cùng sợ hãi.

Mặc dù nàng chưa từng nhìn thấy đầu lâu, nhưng từng nhìn thấy hình vẽ trong sách, hơn nữa, sách có viết, trong các sơn động thường xuyên có người chết thảm.

Lúc mới chạm vào nàng đã hoài nghi, nhưng âm thầm khống chế bản thân, nhưng đến lúc sờ toàn bộ, còn hai cái lỗ, thì nàng không kiềm chế được nữa.

....

Phượng Cô đang hôn mê đột nhiên nghe thấy một tiếng hét sợ hãi.

Vô cùng sợ hãi.

Làm hấn cũng kinh hoàng theo, đau lòng, lo lắng.

Thanh âm kia, quen thuộc như thế, lại có thể tác động vào trái tim hấn, làm trái tim hấn cũng đau theo.

Là thanh âm của ai, là ai -?

Hắn không ngừng lục lọi trong ý thức mịt mờ để tìm kiếm tiếng hét chói tai kia.

Thanh âm kia....

Đúng rồi, là thanh âm của Thanh nhi –.

Thanh nhi của hắn....

Đã xảy ra chuyện gì với Thanh nhi của hắn, từ trước tới giờ nàng luôn bình tĩnh -, cũng chưa từng sợ hãi như thế -, nhất định đã xảy ra chuyện gì đáng sợ lắm.

Không được, hắn phải cứu nàng!

Hắn nhất định phải cứu nàng!

Phượng Cô chặt răng, dùng hết sức bình sinh, đột nhiên, cặp phượng nhãn đang nhắm chặt mở ra.

Trước mắt hắn trở nên sáng ngời, nhìn ánh sáng chói mắt ngoài động, hắn mới chậm rãi nhớ ra mình đang ở chỗ nào, hắn nhìn vào trong động, nhất định là Thanh nhi ở bên trong.

Mặc dù đã không có thanh âm, nhưng hắn biết, nhất định là nàng ở bên trong -, trong đó tối tăm ẩm thấp như vậy, nhất định rất nhiều rắn rết côn trùng, không lẽ nàng gặp rắn?

Nàng sợ nhất là rắn!

Hắn vẫn còn nhớ tối hôm đó, hắn cầm con rắn trúc điệp thanh dọa nàng, nàng sợ đến biến sắc, khi đó –, kỳ thật, trong lòng hắn, đã trào lên sự thương tiếc.

Đáng tiếc bản thân hãn hết lần này tới lần khác không hiểu được chính mình, đến khi tất cả đã vô phương cứu chữa thì mới tỉnh ngộ.

Thở dài, giãy dụa đi vào trong động.

Nhưng mới nhích người, đã làm hãn hết cả sức lực, vết thương, đau đến tê tâm liệt phế.

Cười khổ một phen, không ngờ Phượng Cô hãn, dĩ nhiên cũng có lúc suy sụp thế này, ngay cả đứng lên cũng không được, nhưng hãn không thể bỏ mặc Thanh nhi gặp chuyện.

Hít một hơi thật sâu, kéo vải băng trên người ra, rồi sau đó quay người ngã xuống đất, dò dẫm đi vào trong động, mặc kệ như thế nào, Phượng Cô hãn, cũng không thể để nữ nhân của mình đứng giữa ranh giới của sự sống và cái chết -!

Dựa vào một khát vọng sống mãnh liệt, không để ý đến vết thương vẫn đang rỉ máu, hãn lết tấm thân đã tả tơi, dò dẫm từng bước một vào trong động, đôi môi mỏng nói khẽ: “Thanh nhi, đừng sợ, ta sẽ cứu nàng -...”

.....

Vãn Thanh hưng phấn mà cầm bọc nhỏ vừa tìm thấy cạnh cái đầu lâu, mặc dù không thấy rõ lắm, nhưng nàng vừa sờ một cách tỉ mỉ, có ba cái bình, bên cạnh người chết, còn có một thanh kiếm, cái này cho thấy ba cái bình này là đồ của kiếm khách lưu lại.

Như vậy, rất có thể là thuốc trị thương.

Chạy nhanh đến cửa động, Vãn Thanh nhìn thấy một người đang bò lết, chỗ hãn đi qua để lại một vệt máu ngoằn ngoèo, vừa nhìn đã đập vào mắt.

Vãn Thanh cảm thấy vô cùng phần nộ!

Hắn không muốn sống sao?!

Đã thành cái dạng này, còn không màng nguy hiểm đi lại, hắn thật sự muốn biến bản thân thành cái xác khô sao?

Phượng Cô chậm rãi ngẩng gương mặt tuần tú trắng bệch lên: “Thanh nhi, đừng sợ, có ta ở đây, không... Không có gì đáng sợ -....” Thanh âm vô cùng suy yếu vô lực.

Đáy lòng Văn Thanh trào lên cảm giác chua xót khôn cùng, vì sao hắn phải làm thế vì nàng cơ chứ!

Đột nhiên nàng cảm thấy không muốn nhìn thấy hắn nữa!

Những lời trách mắng phần nộ rồi cuộc ghen lại trong cổ họng, sự cảm động lan tràn khắp trái tim.

Hốc mắt đỏ bừng, Văn Thanh bước nhanh tới bên cạnh hắn, nhẹ nhàng đỡ hắn lên: “Thương thế của người đã thành như vậy, tự bản thân người phải biết thương mình trước, vết thương cũng đã nghiêm trọng, bây giờ đi lại thế này, thương càng thêm thương!....” Thanh âm của nàng trở nên ghen ngào.

Nhìn nàng thương cảm muốn khóc, Phượng Cô không đành lòng, vươn tay ra, muốn lau nước mắt cho nàng, nhưng đến khi nhìn thấy ngón tay mình huyết nhục mơ hồ, lại rút trở về, sợ nàng nhìn thấy càng khổ sở áy náy.

Khi này hắn toàn thân vô lực, chỉ có thể dùng tay bò trên đất, thế nên cả mười ngón tay đều đã rách da chảy máu.

Văn Thanh tóm lại cánh tay của hắn, trấn tĩnh lại tinh thần rồi nói: “Người nhìn, cả tay cũng chảy máu rồi! Chỉ hy vọng trong bọc này có

thuốc trị thương, nếu không, vết thương của người chẳng biết phải làm thế nào bây giờ!”

Vừa nói vừa mở cái bọc bên cạnh ra, mở nắp một bình đưa lên mũi ngửi, ngửi xong thì cực kỳ hoan hỷ -, mặc dù để hơi lâu, nhưng vẫn chưa ảnh hưởng đến chất lượng, hơn nữa còn dễ dàng nhận ra là kim sang được, hơn nữa, còn là kim sang được loại tốt.

Nhìn nàng cười thoải mái, Phượng Cô đang tựa vào vách đá, thấy vậy có chút ngây dại, nàng là một nữ tử rất dễ cảm thấy thỏa mãn. Cho dù hẳn từng đối xử tệ với nàng, cho dù hiện tại nàng vẫn chưa tha thứ cho hắn, nhưng vẫn ở chỗ này quan tâm tới hắn -.

Phượng Cô cũng cười một cách thỏa mãn.

“Là kim sang được!” Văn Thanh hưng phấn nói, một lọ kim sang được này, vào thời điểm này thật giống như cứu mệnh kim đan, là hy vọng của hai người, bảo nàng làm sao mà không vui vẻ cho được? “Mau tới đây, ta cầm máu cho người.”

Vừa nói vừa định kéo áo hắn, rồi sau đó suy nghĩ một chút, dường như cảm thấy không ổn, đột nhiên đứng lên, quay sang nói: “Người đợi một lát đã.”

Sau đó chạy vào bên trong.

Phượng Cô không hiểu, nhưng không hỏi gì, đối với nàng, hắn có sự tín nhiệm chưa từng dành cho bất kỳ ai khác, đó là sự tín nhiệm có thể giao cả tính mạng cho người đấy, đời này, chỉ có nàng mới có thể khiến hắn tin tưởng thế.

Một lát sau, Văn Thanh chạy ra, cầm trong tay áo lót màu trắng, khi tới gần, dường như cảm thấy mình hơi vô duyên, đứng lại một hồi lâu mới nói: “Thật sự là không tìm được cái gì có thể dùng để băng bó, chỉ có quần áo

này là còn sạch sẽ một chút, vết thương của người cần được lau sạch, cần được băng bó.”

“Ân.” Hấn nhẹ nhàng gật đầu, không nói gì, nhưng đang khẽ cười mà nhắm mắt lại, hấn biết nếu nói gì chỉ khiến nàng thêm mất tự nhiên, không nói thì nàng còn có thể ung dung một chút.

Nhưng nàng không biết, trong tim của hấn, tràn đầy sự ảm áp.

Văn Thanh thấy hấn như thế, đỡ căng thẳng rất nhiều, ngồi xuống một bên, xé cái áo ra, xé thành hơn mười mảnh, dùng mảnh nhỏ còn lại nhẹ nhàng lau vết thương của hấn, nhìn thân thể của hấn căng thẳng, nàng biết nhất định là hấn đang rất đau, nhưng hấn không kêu tiếng nào, có sức chịu đựng rất tốt!

Trong bụng Văn Thanh âm thầm bội phục, lau xong, nàng cầm bình kim sang dược, rắc lên miệng vết thương, rốt cục cũng thấy hấn nhe răng nhả mặt vì đau.

Văn Thanh không nói gì, cầm vải băng bó lại. Băng bó xong thì rắc kim sang dược lên đầu ngón tay, chỉ tiếc kim sang dược không nhiều, không dám dùng bừa, chỉ dám dùng rất ít.

Làm xong xuôi, nàng chậm rãi ngồi một bên, đột nhiên cảm thấy rất vui sướng, mặc dù chưa thoát khỏi Phong Quốc, nhưng đã có thể xử lý vết thương của hấn một chút, nàng cũng yên tâm phần nào.

Đột nhiên, áo nàng bị kéo lại, nàng quay đầu nhìn, thấy hấn lên tiếng như làm nũng: “Nàng vẫn thiếu ta một bài hát!”

Có phải ai bị thương thì trái tim cũng yếu ớt theo không?

Nhìn Phượng Cô làm nũng với gương mặt vô tội, Văn Thanh cười mà không thể hiểu được: “Hiện tại xung quanh đều là truy binh, người muốn

dẫn truy binh tìm ra nhanh hơn ah!”

“Không sợ, nếu truy binh tới, ta sẽ nghe thấy, nơi này thấp hơn mặt đất, tiếng động trên mặt đất chúng ta nghe thấy rất rõ ràng -, hơn nữa tuy thân thể ta bị thương, nhưng thính lực không bị thương, gió thổi cỏ lay ta cũng có thể nghe thấy nữa là -.” Phượng Cô tự tin nói, vẻ mặt tràn đầy ham muốn. (các bạn tưởng tượng thành 18+ cũng được, mình chịu không thay được từ khác)

Nhìn xuôi nhìn ngược thế nào, cũng không giống Phượng Cô nổi tiếng lãnh khốc vô tình.

“Hát đi! Thanh nhi....” Phượng Cô tiếp tục làm nũng, phượng nhãn tràn ngập hi vọng, vô cùng đơn thuần, làm cho người ta khó có thể kháng cự: “Đây là nàng đáp ứng ta -, nhưng nàng vẫn chưa hát, ta rất...muốn nghe.... Hát đi.... Nếu không nàng hát nhỏ vào tai ta là được rồi!”

Vãn Thanh rốt cục không thể lay chuyển hẳn, đành hát nhỏ.

Một khúc 《 nhất hộc châu 》 , đau thương thê lương, mềm mại mập mờ, thanh âm của nàng rất nhỏ, lại càng làm nổi bật tình ý của bài này.

Phảng phất như có một nữ tử tuyệt đẹp đang trần trọc trước mắt, đôi mắt như hồ thu.

Vách đá, trong sơn động, dần dần tràn ngập thanh âm ngọt ngào đó, như tiếng hát của tinh linh trong rừng.

Ngay cả gió cũng ngừng thổi, mây ngừng trôi, chim dừng hót, tất cả dừng lại, cho một tiếng hát ngọt ngào.

Phượng Cô nghe như si như túy, vô cùng đắm say, nhưng bài này không dài, đang lúc mê mẩn thì Vãn Thanh ngừng hát, hẳn nhìn nàng tiếc nuối.

Hắn giương ánh mắt chờ đợi, khề tổ cáo: “Ta nghe chưa đủ mà.”

Đáng tiếc ngày thường Văn Thanh có vẻ hiền lành, thật ra lại là người không dễ đối phó, nàng khề cười, nhẹ nhàng nói: “Thương thế của người nghiêm trọng như thế, phải nghỉ ngơi cho tốt, nếu không sẽ không khỏe được!”

“Nghe nàng hát, vết thương mới mau lành!” Phượng Cô nhìn nàng với đôi mắt long lanh, nghe nàng ca hát, khiến hắn vô cùng thoải mái, tất cả những thứ khác đều bị gạt qua một bên.

Văn Thanh lấy từ trong bọc ra hai bộ y phục cũ nát, phẩy phẩy, ... giữ cho hết bụi, sau đó kéo vạt áo hắn lại, khoác hai bộ y phục cũ cho hắn, tuy hôm nay không lạnh, nhưng trong sơn động mát lạnh, hắn lại đang bị trọng thương, thân thể suy yếu, không thể sơ ý -.

“Người ngủ đi!” Nhẹ nhàng nói, bản thân thì ngồi cạnh đấy, nhìn ngoài động, có chút âm đạm.

Trong lòng Phượng Cô cảm động, vươn tay, nhẹ nhàng cầm tay nàng, rồi sau đó, lại thả ra, chỉ nói: “Yên tâm, chúng ta sẽ ra ngoài nhanh thôi -.”

Kỳ thật nàng không nghĩ điều đó, nhưng không nói gì, chỉ cười mỉm.

Ngoài cửa động gió rất lớn, trời tối rất nhanh, chỉ chốc lát sau, chỗ nào cũng tối đen, nàng ngồi phía ngoài của hắn, chắn gió cho hắn.

Nhưng gió càng lúc càng lớn, chắn cũng không được. Nghĩ cho kĩ thì chỉ có đi vào sâu trong động mới là ổn, Văn Thanh đưa tay muốn lay hắn dậy, kinh ngạc phát hiện toàn thân hắn nóng đến kinh người.

Trong bụng kinh hãi.

Hắn đang sốt cao!

Thật là họa vô đơn chí, nếu không hạ sốt, chỉ sợ.... Chỉ sợ.... Nàng không dám tưởng tượng thêm nữa, nhưng nơi này không có gì để sưởi ấm, củi cũng chẳng có nổi một cành.....

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 139: Nương Tựa Để Sinh Tồn

Thất Thân Làm Thiếp

Nàng đột nhiên cảm thấy sợ hãi vô cùng.

Nguyên lai, nàng không phải một nữ tử kiên cường tuyệt đối.

Nàng, cũng có lúc sợ hãi –.

Nàng, sợ phải trơ mắt nhìn một sinh mệnh ra đi trước mắt, mà người đó, lại vì cứu nàng mà chết –.

Hốc mắt Văn Thanh đỏ lên, nước mắt rơi xuống.

Lẻ loi trong hang động, nàng thậm chí không dám đi tìm đồ ăn thức uống, chỉ sợ càng nghĩ càng đói, bởi vì từ sáng đến giờ, hai người chưa ăn gì, đã đói muốn xỉu rồi.

Nhưng nàng nghĩ, chỉ cần hai người còn sống, nhất định sẽ có hi vọng -, nhưng hẳn hiện giờ...

Không!

Thượng Quan Văn Thanh! Người không thể yếu đuối như thế, người phải nghĩ biện pháp, trời không tuyệt đường người -!

Ngồi xếp bằng xuống đất, vận công theo phương pháp Ngân Diện đã dạy nàng, tâm, dần dần bình ổn.

Thân thể trống không như được rót vào một dòng sức lực, nàng đột nhiên cảm giác có thêm sức lực.

Đúng vậy, nàng không thể buông tay! Nhất định sẽ có hi vọng -!

Nàng vừa lôi vừa kéo từ từ Phượng Cô vào bên trong, mặc dù không có sức lực, đói khát mệt mỏi đã hành hạ nàng đến mức sắp không chịu nổi, nhưng khát vọng sống đã cho nàng thêm sức lực, mãi đến khi núp sau một tảng đá lớn, chặn được gió từ ngoài thổi vào, nàng mới ngừng lại.

Vân Thanh ngồi xuống một bên, toàn thân vô lực.

Nhưng vẫn không dám dừng lại, sợ nếu dừng lại thì không thể gượng dậy nữa, vì vậy đi vào bên trong, đến bên bộ hài cốt, quỳ xuống, trình trọng quỳ lạy.

“Vị tổ tiên, lúc xế chiều Vân Thanh có mạo phạm người, bởi vì sợ hãi, Vân Thanh chưa khấn với ngài, bây giờ tiểu nữ tử xin được tạ tội với người. Đồ đã mượn của người, Vân Thanh nhất định sẽ trả lại người -, nếu Vân Thanh có thể thuận lợi chạy ra, nhất định sẽ trở lại đây an táng tổ tiên -.” Vừa nói vừa thành kính khấu đầu ba cái.

Rồi sau đó lục lọi bên người vị tổ tiên, chỉ hy vọng có thể tìm được đồ gì đó có ích, lúc này vì sợ hãi chỉ lấy có bọc quần áo.

Tỉ mỉ sờ lại, dĩ nhiên phát hiện một đồng củi, trong bụng mừng thầm, đúng rồi, cổ nhân đã từng trú ở đây, đương nhiên có củi để sưởi ấm -, có củi thì tất là phải có đá lửa -, nàng kiên trì lục lọi thêm, cuối cùng cũng tìm được đá lửa, trong lòng mừng thầm, cọ hai viên đá lửa vào nhau.

Chỉ chốc lát sau, một ngọn lửa bùng lên.

Trong khoảnh khắc ngọn lửa bùng lên, dường như vật gì cũng trở nên lung linh đẹp đẽ.

Không kịp nhìn xung quanh, nàng sửa sang lại đồng cùi, sau đó kéo Phượng Cô đến đây để sưởi ấm, dù sao cùi cũng không nhiều.

Vất vả một hồi, rốt cục cũng kéo được Phượng Cô đến bên đồng lửa, nàng thật sự chẳng còn chút sức lực nào.

Tựa vào vách đá, nhờ ánh sáng, nàng thấy sơn động này không sâu lắm, cũng không có nhiều người từng bước vào đây.

Nhìn vị cổ nhân, ha hả, nàng cảm thấy mình thật vô duyên, dường như đồ của ông ấy, đều bị nàng lấy gần hết, chỉ còn lại có một bộ hài cốt và một thanh kiếm.

Xem ra vị... cổ nhân này, là một đại hiệp!

Bên cạnh ông ấy còn có một khối bài tử tuyết ngọc nho nhỏ, cực kỳ trơn bóng, chế tác từ bạch ngọc loại hảo hạng, ở gần ông ấy thế, suy ra miếng bạch ngọc và thanh kiếm là vật ông ấy yêu quý nhất, suy nghĩ một chút, nàng cầm thanh kiếm và khối bạch ngọc, đặt ngay ngăn trước mặt ông ấy.

Bên cạnh mảnh bạch ngọc còn một mảnh vải nhỏ, nàng cầm lên nhìn, chữ vẫn có thể nhìn ra, là một bức huyết thư.

Chỉ ngăn ngùi vài chữ: thỉnh giao miếng ngọc này cho Thiên..., nét cuối cùng của chữ thiên rất dài, vừa nhìn cũng biết là vì dùng chút hơi tàn lực kiệt cuối cùng -, nhìn bộ xương trắng, ý tứ của ông ấy, là giao cho người tên Thiên gì gì đó sao? Đáng tiếc ông ấy chưa viết xong đã qua đời.

Cầm miếng bạch ngọc, nhìn kỹ, một mặt khắc chữ “Lương” 良, một mặt điêu khắc hình một bông hoa tuyết liên, vô cùng mỹ lệ, điêu công tinh tế, ngọc thể ôn nhuận, sáng bóng đẹp đẽ.

Không biết vì sao, chỉ liếc mắt, Văn Thanh liền cảm giác miếng ngọc này là của nữ tử, nói vậy, vị... đại hiệp này, trước khi lâm chung, muốn

người hữu duyên đem khối ngọc trở về với chủ nhân của nó sao?

Nhưng không biết chủ nhân của khối ngọc này là ai, không biết còn sống hay đã mất, trong lòng cảm thán, người đến lúc lâm chung còn nhớ thương như thế, nhất định là yêu thương sâu sắc lắm!

Đối với vị đại hiệp đã mất, Văn Thanh càng thêm kính trọng, từ cổ chí kim, có thể yêu đến chết không có nhiều người lắm -.

Người mà nữ tử sùng kính nhất -, chính là nam nhân có thể nỗ lực vì tình yêu, có thể coi người con gái mình yêu ngang với mạng sống của chính mình.

Suy nghĩ một chút, Văn Thanh cầm khối ngọc, nhẹ nhàng nói: “Đại hiệp, Văn Thanh sẽ dùng hết khả năng tìm Thiên cô nương của người -, đưa ngọc bội cho cô ấy, nếu tìm không được, Văn Thanh sẽ trả khối ngọc lại cho ngài.”

“Lạnh!” Đột nhiên một tiếng rên rỉ thống khổ vang lên, Văn Thanh quay đầu, chỉ thấy Phượng Cô co quắp, không ngừng run rẩy, dưới ánh lửa, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, môi lại đỏ rực, hai màu đỏ trắng tương phản nhìn rất ghê người.

Văn Thanh khẽ chạm lên trán hắn.

Trán Phượng Cô nóng kinh người!

Nhiệt độ của hắn, chỉ có tăng chứ không có giảm, tay chân Văn Thanh lại bắt đầu luống cuống.

Phượng Cô lại rên rỉ, “Lạnh... Lạnh quá...”

Hai chữ này, cộng thêm bộ dạng thống khổ cực độ, làm mắt Văn Thanh cũng đỏ lên, cơn sốt của hắn nghiêm trọng hơn khi nãy nhiều lắm! Nàng đã

làm hết sức rồi, trong cơn động trử đông lửa nhỏ này thì không còn thứ gì khác để sưởi ấm, mà đông lửa này cũng chẳng duy trì được lâu nữa!

Yết hầu Văn Thanh trào lên sự chua xót không chịu nổi.

Dáng vẻ của Phượng Cô vô cùng yếu ớt, còn không ngừng run rẩy.

.....

Hắn cảm thấy lạnh quá, có co quắp thế nào cũng không cảm thấy ấm hơn, đột nhiên, một cảm giác ấm áp truyền đến làm hắn không còn thấy lạnh nữa.

Đột nhiên, cảm giác mềm mại ấm áp lại bỏ hắn đi, trái tim của hắn, trừ việc không bỏ được, còn cảm thấy kinh hoàng, hắn đột nhiên vươn tay, bắt lấy cảm giác ấm áp.

Ôm được cảm giác ấm áp vào lòng xong, Phượng Cô đột nhiên cười một nụ cười thỏa mãn, mặc dù vẫn lạnh, nhưng không biết vì sao tiềm thức của hắn lại thấy thỏa mãn.

Văn Thanh nhìn nắm Phượng Cô ôm tay mình vào lòng, có chút kinh ngạc, mắt mở lớn, nhưng không biết nói gì cho phải.

Đột nhiên nhớ ra, mẫu thân từng nói qua, nhiệt độ cơ thể người là ấm áp nhất-, được ôm vào lòng thì ấm áp hơn bất cứ thứ gì, mùa đông, nếu phụ thân không đến, nàng đều trốn trong lòng mẫu thân ngủ cho ấm.

Văn Thanh ngồi đó, nhìn hắn hồi lâu, trong lòng có một ít giằng dụa, có một số việc, nàng không thể quên. Nhưng nàng càng không thể thấy chết mà không cứu, ngồi yên mặc kệ hắn.

Rốt cục, không do dự nữa, Văn Thanh kéo đầu của hắn về phía mình, rồi sau đó, chậm rãi ôm hắn vào trong lòng, cái này không phải yêu, cũng

không liên quan tới yêu, chỉ là do nhìn một người đang đứng giữa ranh giới của sự sống và cái chết, ai có thể nhẫn tâm chứ.

Phượng Cô giống như đang bị ngâm trong hầm băng lại được vớt lên sưởi ấm, ấm áp mà thoải mái, trong cơn hôn mê hẳn liều lĩnh ôm chặt lấy vật cho mình ấm áp, dường như muốn cả hai nhập thành một.

Văn Thanh không kháng cự, để mặc hẳn ôm lấy nàng... Ôm thật chặt...

Đêm khuya, càng lúc càng tối...

Chỗ nào cũng an tĩnh, mọi vật bắt đầu ngủ say.

Nhưng nàng lại không thể ngủ yên, nhìn đồng lửa đang dần tắt, trái tim chậm rãi bình tĩnh, nàng nhắm mắt lại, bắt đầu ngủ.

Trong lòng Phượng Cô, do lúc đầu không an ổn, sau đó được sưởi ấm nên không còn run rẩy nữa, nhiệt độ cũng hạ dần.

Nửa đêm, nàng trần trọc tỉnh lại, đồng lửa đã tắt, chỉ cảm thấy hẳn ôm nàng quá chặt, Văn Thanh không đẩy ra, chỉ khoác áo của mình cho hẳn.

Đêm trong sơn động, cho nàng cảm giác mát lạnh.

Chỉ với mấy tấm áo mỏng manh, nếu không ôm hẳn chắc nàng cũng không ngủ được-.

Không ngờ, nàng và hẳn, dĩ nhiên lại có một ngày, nương tựa vào nhau để sống, cùng nhau sưởi ấm, cùng nhau sinh tồn.

Bốn chữ này, từng ở trong đầu nàng, là bốn chữ vô cùng ấm áp. Nàng từng nghĩ phải có tình cảm thật chân thành tha thiết, yêu thật sâu sắc, mới có thể nương tựa vào nhau, nhưng có ai ngờ, nguyên lai, sống nương tựa lẫn nhau, cũng có thể phát sinh một cách đơn giản thế này...

Vân Thanh khẽ cười một mình...

.....❖❖..

Sáng sớm, khi trời còn tối, nàng đã tỉnh, từ trước đến giờ nàng vốn ngủ ít, hơn nữa bụng cũng bắt đầu kêu, miệng thì khát, trong sơn động này một giọt nước cũng không có, nàng nghĩ tới nghĩ lui, – biện pháp duy nhất, chỉ có ra ngoài hứng sương trên lá cỏ, hơn nữa hôm qua nàng có nhìn, có một vài cây có quả, chỉ có điều rừng sâu nhiều kì hoa dị thảo, không biết có quả độc không.

Mặc dù nàng có thể chế độc, nhưng với độc thảo lại không hiểu rõ lắm -.

Nhưng đã tới giờ phút này, cũng chẳng còn phương pháp nào khác.

Đưa tay, sờ sờ trán của hắc, tất cả đã bình thường, xem ra hắc đã hết sốt.

Như vậy nàng cũng yên tâm, chỉ cần hết sốt, sẽ không có việc gì.

Nhẹ nhàng đẩy đầu Phượng Cô ra, phát hiện, hai chân bị hắc đè lên đã tê rần, giờ muốn cử động thật quá đau.

Hít sâu một hơi, không chỉ hai chân, nửa thân dưới của nàng đều tê cứng. Chỉ có thể lấy tay, nhẹ nhàng xoa bóp, để máu lưu thông nhanh hơn.

Qua một hồi lâu, rốt cục cũng có thể đứng lên, phát hiện chân đã hết tê, nàng vội vàng cầm cái nắp ở bên, đi ra ngoài cửa động lấy nước, nếu chờ thêm chút nữa để mặt trời lên thì sương sẽ bốc hơi hết.

May là trong núi có rất nhiều sương, chỉ chốc lát sau, đã hứng đầy cái nắp, chỉ tiếc là cái nắp bé quá, nếu không, còn có thể hứng tiếp, không thể làm gì khác hơn là đưa hắc uống thật nhanh rồi ra hứng thêm.

Hứng xong, Văn Thanh trở về dùng tay thúc vào người Phượng Cô: “Phượng Cô, người tỉnh lại đi... Phượng Cô, người tỉnh đi!”

Chỉ thấy hàng lông mi của hắn khẽ run lên, rốt cục cũng chậm rãi mở ra, hắn nhìn nàng, lơ mơ trong phút chốc, rồi sau đó dần dần có vẻ tỉnh táo.

“Người tỉnh thật rồi?” Văn Thanh vui mừng đưa nước cho hắn: “Người uống nước đi! Người đã một ngày chưa uống giọt nước nào, môi cũng nứt nẻ rồi.”

Vừa nói vừa nhẹ nhàng nâng hắn dậy.

Phượng Cô nhận cái nắp, đang định uống, nhìn chung quanh rồi ngừng lại, giương mắt hỏi nàng: “Nước này nàng lấy ở đâu thế?”

Văn Thanh khẽ cười: “Ta hứng sương trên lá cây ngoài cửa động.”

Phượng Cô đẩy cái nắp cho nàng: “Nàng uống trước đi.” Môi của nàng, cũng khô héo không còn chút máu, nàng không cảm thấy gì sao? Cho hắn uống làm gì? ...Chiếu cố bản thân mình trước mới là chuyện quan trọng, thật là cô bé ngốc! Hắn còn từng đối xử tệ bạc với nàng cơ mà!

“Người uống nhanh đi, uống xong ta sẽ đi hứng tiếp.” Văn Thanh không ngờ hắn lại bảo nàng uống trước.

“Nàng uống nhanh đi, hứng tiếp rồi ta uống.” Phượng Cô nói, bên ngoài có bao nhiêu cây cỏ hắn không biết sao, một nhúm cỏ cây đó thì hứng được bao nhiêu sương chứ?

Chỉ sợ hứng xong cái nắp này rồi thì không hứng được bao nhiêu nữa!

Hắn quay đầu đi, bày ra dáng vẻ ngạo mạn: “Phượng Cô ta cho tới bây giờ nói một là một, nói hai là hai, nói nàng uống thì nàng uống đi, đừng bướng bỉnh!”

Hắn thật không nỡ bỏ nàng, nữ tử này, vì sao phải thiện lương như thế chứ!

“Người...” Thở dài, không biết vì sao, nhìn vẻ mặt ngạo mạn của hắn, nàng lại biết, hắn đang cố ý giả vờ-, không thể tranh cãi với hắn nữa, nhìn bộ dạng của hắn, là quyết tâm không uống -.

Cầm lấy cái nắp, Văn Thanh vội vàng uống, nếu không nhanh, chờ đến lúc mặt trời lên rồi thì sương sẽ tan hết, cái gì cũng không có, mà thương thể Phượng Cô như vậy -, căn bản là không có biện pháp đi tìm đồ ăn thức uống -.

Bất quá trái tim nàng cảm thấy ấm áp hơn rất nhiều.

Kỳ thật, rất nhiều lúc, con người ta có thể cảm động mà chẳng cần những điều quá hoa lệ, có nhiều điều rất nhỏ nhặt, rất bình thường, vẫn có thể khiến lòng người cảm động -.

Phượng Cô, có lẽ không tàn bạo lạnh lùng như mọi người vẫn hình dung -.

Trải qua chuyện lần này, sự hận thù nàng dành cho hắn đã phai nhạt đi rất nhiều.

Nếu hận không còn liệu có thể yêu không?

Mỉm cười, kỳ thật, khi không còn hận, trái tim cũng không còn lạnh nhạt, thế gian, trở nên đẹp hơn rất nhiều.

Nàng, dường như sống lại thêm một lần.

Trở lại làm một cô gái kiên cường như xưa!

Văn Thanh chậm rãi đi ra ngoài, bước đi cũng dễ dàng hơn rất nhiều.

Phượng Cô nhìn bước đi của nàng, không biết vì sao, dường như cũng có thể cảm nhận được một phần tâm tình của nàng.

Phượng Cô, mang theo si cùng tình, nhìn nữ tử đang đi ra ngoài sơn động, trong lòng bắt đầu vui vẻ. Chậm rãi ngồi thẳng lên, vận công điều khí.

Vận công điều khí xong cả người trở nên nhẹ nhàng khoan khoái hơn rất nhiều, đột nhiên, hai mắt giật giật, hình như trên núi có tiếng ngựa phi.

Phượng Cô liền đứng dậy, động tác lão đạo, mới phát hiện, thân thể của mình, đã hồng bết chả ra thể thống gì.

Nhưng Văn Thanh đang ở bên ngoài, hẳn không thể để nàng gặp nguy hiểm!

Vì vậy hắn giãy dụa đứng lên, đi bước một, gian nan ra khỏi sơn động.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 140: Lại Gặp Truy Binh

Thất Thân Làm Thiếp

Văn Thanh quay đầu, liền nhìn thấy Phượng Cô đang liêu lĩnh đi tới, sắc mặt xanh mét, vết thương của hấn lại bắt đầu rỉ máu!

Người này, hấn nghĩ hấn là bất tử sao?

Bị thương như thế, vẫn còn tùy tiện cử động, nhìn vết máu ghê người, trái tim của nàng như bị treo lên, chuẩn bị trách hấn.

Lại thấy hấn trưng ra vẻ mặt nghiêm túc, Văn Thanh biết có chỗ không đúng.

Phượng Cô giơ tay, chỉ chỉ phía trên núi.

Văn Thanh đột nhiên hiểu được, vội vàng nhẹ nhàng chạy vào trong động.

Không biết là truy binh hay là cứu binh?

Nhẹ nhàng dìu hấn lên, Văn Thanh lại đắp thuốc cho hấn một lần nữa.

Trái tim nàng như đảo lòng vòng, không biết chuyện gì sẽ đến.

Tiếng vó ngựa vang vọng. Đoàn người ngựa không rời đi mà cứ quanh quẩn trên vách núi, dường như có tiếng người nói chuyện, nhưng vì nghe không rõ nên không biết họ đang nói cái gì.

Ngẩng đầu nhìn Phượng Cô, chỉ thấy hẩn hẩn nghiền hai mắt, tập trung tinh thần lắng nghe.

Người có võ công cao cường, bình thường có thể tai nghe tám hướng, hơn nữa nghe được rất xa, hy vọng hẩn cũng như thế.

Vân Thanh lẳng lặng đáp thuốc cho hẩn, không nói gì, tránh quấy rầy hẩn suy nghĩ.

Qua một lúc lâu, thì cả tiếng nói chuyện mơ hồ cũng không nghe thấy nữa.

Bất quá Phượng Cô không lên tiếng, nàng cũng không nói chuyện, nàng biết có những lúc sự tĩnh lặng không phải yên tĩnh chân chính.

Nàng ngồi xuống cạnh hẩn, đưa nước cho hẩn uống.

Phượng Cô nhận cái nắp, uống xong nhẹ nhàng đặt xuống một bên, nhưng vẫn không nói tiếng nào.

Vân Thanh càng thêm hiểu, nguy hiểm, vẫn chưa ngừng đe dọa hai người.

Lại thêm một hồi lâu, dường như lại nghe thấy thanh âm gì đó, giống như đang thảo luận, mỗi người một câu, tranh chấp vô cùng gay gắt.

Đột nhiên có người lớn tiếng, Vân Thanh nghe thấy rõ ràng: “Đại soái, thỉnh lấy chiến sự làm trọng! Nơi này giao do thần đứng chờ, ngài trở về doanh trại đi!”

Vân Thanh nghe xong trong lòng cả kinh, không ngờ, đúng là Bạch Vân Yên tới! Vẫn may là có chiến sự giữ chân hẩn, nếu không, mọi chuyện sẽ khó giải quyết hơn nhiều.

Đột nhiên, hô hấp cũng như chậm lại, có chút lo lắng, có chút sợ hãi, rõ ràng biết chỉ cần không nói tiếng nào, hẳn sẽ không phát hiện ra hai người, nhưng vẫn không thể kiềm chế được sự luống cuống trong lòng.

Đột nhiên, nàng thở phào nhẹ nhõm một cái, cắn chặt hàm răng, không cho sự sợ hãi làm bản thân rối loạn nữa.

Không lâu sau, chợt thấy tiếng vó ngựa lại vang lên, lần này, tiếng vó ngựa càng lúc càng xa, rốt cục, trái tim cũng có thể bình thường trở lại.

Phượng Cô, vẫn không nói tiếng nào như trước, nặng nề ngồi một bên. Văn Thanh đang định mở miệng, hẳn đã đưa tay lên ra hiệu, dùng ánh mắt bảo nàng không lên tiếng.

Mặc dù Văn Thanh không hiểu ý tứ của hẳn, nhưng biết tất là có nguyên nhân -, rất có thể là đoàn người ngựa của Bạch Vân Yên chưa rời đi hẳn, hoặc là chưa đi hết.

Lại thêm một lúc lâu sau, lại có tiếng vó ngựa vang lên, hình như lần này có hai ba con ngựa.

Tận lúc này, Phượng Cô mới mở miệng: “Đi hết rồi.”

“Người thật lợi hại, có thể cảm giác được chúng chưa đi hết!” Dù sao thì bọn chúng không gây ra tiếng động, vậy mà Phượng Cô lại biết được là có người vẫn chưa đi.

“Lúc đến có tám mươi ba con ngựa, lúc đi mới có tám mươi con, tất nhiên là vẫn còn kẻ chưa đi, bất quá Bạch Vân Yên rất thông minh, còn lưu lại người để thăm dò, xem ra chỗ này không thể ở lại quá lâu!” Phượng Cô nghe được Văn Thanh tán thưởng, tí mỉ giải thích cho nàng nghe.

Trong bụng cũng có chút hoan hỉ, mặc dù việc này chỉ là việc rất nhỏ, hơn nữa từ trước đến giờ không thiếu người tán dương hẳn, mặc kệ là hư

tình giả ý hay chân tâm thực lòng, nhưng hắn chưa bao giờ cảm thấy vui vẻ, nhưng nàng mới khen một câu đã khiến lòng hắn cảm thấy thoải mái.

Đột nhiên, hắn muốn phô bày hết tài năng trước mắt nàng.

Không khỏi nhớ ra một câu nói mà mẫu thân từng nói: nữ vệ duyệt kỹ giả trang, ngày nào bà cũng xử sự bằng phong thái mà phụ thân hắn thích.

Thì ra là vì yêu.

Hắn cong môi thành một nụ cười hạnh phúc.

“Không ngờ người lại tỉ mỉ như thế!” Thật sự là ngoài dự đoán của Văn Thanh, không ngờ hắn lại tỉ mỉ đếm số ngựa đến rồi đi, mặc dù nhiều người cũng làm được thế, nhưng rất ít người chú ý đến điểm này -.

Nhưng ngạc nhiên là hắn còn kiên nhẫn giải thích cho nàng nghe!

“Ta thích nàng khích lệ ta!” Hắn thẳng thắn nói, đôi phượng nhãn nhìn Văn Thanh chăm chú, ẩn tình đưa tình, không... che dấu chút nào.

Thật là một người kỳ quái, Văn Thanh đỏ mặt. Chưa từng thấy ai kiêu ngạo như thế, người khác khích lệ hắn, hắn bình thản công nhận không nói làm gì, còn nói thích nữa!

Thấy hắn nhìn chăm chăm nàng đành nói: “Thích thì tốt!”

Vừa nói xong, Phượng Cô càng cong môi nhiều hơn.

Văn Thanh tức giận trợn mắt nhìn hắn: “Người dưỡng thương đi! Vết thương tốt rồi mới có thể rời khỏi nơi này, nếu không, không cần chờ Bạch Vân Yên bắt được chúng ta, chúng ta cũng chết đói nhanh thôi -!”

“Nàng yên tâm, chúng ta quyết không chết ở chỗ này -!” Hắn nói với vẻ mặt tràn đầy tin tưởng.

Văn Thanh cũng cười nhạt, không phát biểu gì với câu nói của hắn, thế sự khó liệu, có những lúc, có một số việc, con người ta không thể sự đoán được -. Sau này mọi chuyện sẽ diễn biến thế nào, ai mà biết được?

Nhưng nàng chưa từng nghĩ ra, có một ngày, nàng lại cùng Phượng Cô ở trong hoàn cảnh thế này, gấn bó mà tồn tại?

Nàng lấy ra một trái cây đưa cho hắn: “Đây là ta hái được ngoài cửa động, cũng không biết có độc hay không, người có muốn ăn hay không?”

Phượng Cô nhận trái cây, cười một tiếng, sau đó cắn một miếng: “Kỳ thật có thể chết cùng tháng cùng năm với Thanh nhi ở cùng một chỗ, cũng coi như chuyện hạnh phúc nhất đời ta! Ngẫm lại, nếu không đi ra ngoài, đời này, có lẽ sẽ chẳng có cơ hội nào như thế này, khiến nàng vui vẻ ở chung một chỗ với ta ...”

Trong lời nói có một ít cảm thán, trong lòng hắn thật sự nảy sinh cảm giác muốn cùng Văn Thanh chết tại nơi đây, tuy nói hắn luôn luôn tự phụ, cực kỳ tin tưởng vào bản thân, nhưng về chuyện có thể giữ được trái tim của Văn Thanh hay không, đáy lòng của hắn, cũng có chút không xác định, dù sao từng phát sinh nhiều chuyện như thế, ngay chính bản thân hắn, cũng vô phương tha thứ, Văn Thanh, làm sao mà tha thứ hắn cho được, làm sao đón nhận hắn một lần nữa cho được?

Kỳ thật hắn vừa nhìn đã biết trái cây không có độc, hắn từng nghiên cứu rất kỹ về trái cây độc, nhìn qua là biết.

“Đừng nói đùa nữa! Cái gì phải tới sẽ tới, nhân duyên đều được định sẵn cả rồi -.” Nàng nhẹ nhàng nói, cũng có chút cảm thán.

Chậm rãi đứng lên, Văn Thanh đi ra ngoài cửa động, cứ ở mãi nơi âm u, người cũng trở nên âm u -, nàng muốn ánh mặt trời chói lọi chiếu sáng lòng nàng, khiến nàng tỉnh táo xét đoán.

Phượng Cô chỉ im lặng không nói gì, trong mắt hấn, chỉ có— tình ý vô tận và sự hổ thẹn...

... ..

Thấy Văn Thanh càng lúc càng gầy, trong lòng Phượng Cô đau đớn không thôi, chỉ hận bản thân bị thương thật sự quá nặng, căn bản vô phương hồi phục trong thời gian ngắn.

Trong sơn động này, không có thực vật, không có nước, mỗi ngày, nàng chỉ có thể dựa vào sương hứng lúc sáng sớm, lột da bằng trái cây nhỏ, mặc dù nàng không nói gì, nhưng trải qua bốn ngày, nàng đã gầy sọp hẳn đi, sắc mặt tái nhợt không chút máu, bước đi cũng bắt đầu lảo đảo.

Phượng Cô âm thầm vận công điều khí, mặc dù thân thể không có nhiều sức lực, nhưng muốn mang nàng ra ngoài thì vẫn cố gắng chống đỡ được -.

Vì vậy Phượng Cô đứng lên: “Thanh nhi, chúng ta phải ra khỏi sơn động.”

Văn Thanh quay đầu, đôi mắt hiện lên sự khiếp sợ, hoan hỉ, rồi chậm rãi bình tĩnh xuống, chỉ nhẹ nhàng nói: “Vết thương của người, là ta bôi thuốc mỗi ngày, có biến chuyển thế nào ta đều biết rất rõ, chỉ vừa mới lên da non, nếu dùng lực sẽ lại chảy máu, lấy đâu ra năng lực mà ra ngoài! Coi như có thể dẫn ta ra ngoài, nhưng thân thể của người còn yếu như vậy, căn bản không thể lăn lộn vất vả, nếu dùng sức quá mức, chỉ khiến thân thể của người bị tàn phá mà thôi.”

“Thân thể của ta ta hiểu rõ, ta nói có thể là có thể.” Phượng Cô cũng cố chấp nói, vẻ mặt vô cùng kiên định, hấn không thể để Văn Thanh cứ gầy đi như thế này.

“Vậy để lại ta ở chỗ này! Ít nhất sẽ không liên lụy đến người.” Văn Thanh cũng kiên quyết -, giọng điệu mặc dù thản nhiên, nhưng không kém

hắn nửa phần.

“Thanh nhi...” Phượng Cô đột nhiên có cảm giác muốn đầu hàng, sự quật cường của nàng –, hắn biết rõ hơn ai hết, haizzzzzzzz!

Vừa nghĩ đến đó, mặt hắn liền lộ vẻ buồn rầu: “Ta cũng không còn cách nào khác! Ở chỗ này không có đồ ăn thức uống -, nàng không bị thương thì chịu được, nhưng ta bị thương, nếu còn phải chịu khát nữa, chỉ sợ tình trạng vết thương sẽ xấu đi, cả người sẽ bị suy sụp theo ...”

Hắn cố gắng bày ra dáng vẻ đáng thương để nàng động lòng. Kỳ thật hắn là người luyện võ, tuy có bị thương nặng, nhưng mấy ngày không ăn, cũng không đến mức nghiêm trọng thế -.

“Thì ra là như vậy...” Nàng còn tưởng rằng hắn sợ nàng đói mà nóng lòng ra khỏi sơn động -, mấy ngày nay hắn liên tục nói với nàng rằng nàng gây đi nhiều.

Nàng thật là sơ suất, vẫn nghĩ rằng người có võ công cao cường thì chịu đói mấy ngày không thành vấn đề gì, quên mất hắn đang bị trọng thương.

Vì vậy gật đầu: “Được, vậy chúng ta đi ra ngoài.”

Trong lòng Phượng Cô cười thầm, – Thanh nhi của hắn, vẫn dễ bị gạt lẫn -, nàng chịu đáp ứng là tốt rồi, hắn không muốn phải nhìn nàng càng lúc càng gầy thế nữa, bắt hắn nhìn thể thà cắt thịt hắn còn dễ chịu hơn.

Vì vậy đứng lên, cùng nàng đi ra ngoài sơn động, khi nàng ôm lấy lưng hắn, hắn cảm nhận rõ nàng đã gây đến kinh người.

... ..

Hành trình tương đối bình an, sau khi đi đường núi hết hai ngày thì hai người vào thành, rồi sau đó mượn một xe ngựa, nàng cùng Phượng Cô, hai

người cải trang thành một đôi lão phu phụ, Phượng Cô bị thương, giả vờ làm ông lão lưng còng vô cùng thích hợp.

Đi qua Lăng thành, lại qua Nguyên Thành, cuối cùng cũng đến biên giới của Phong Quốc và Lăng Quốc

Nhưng trong lòng hai người đều biết, muốn đi qua cửa thành của Thủ Thành là vô cùng khó khăn -, hôm nay chiến sự không ngừng, việc ra vào bị hạn chế rất nhiều -.

Hai người ngồi trong xe ngựa, thản nhiên bình tĩnh.

Hai người đã đi một mạch sáu bảy ngày, mấy ngày nay, thương thế của Phượng Cô –đã tốt hơn rất nhiều, chỉ cần không động đến vết thương thì tình hình sẽ không xấu đi -.

Trái tim nàng đập thình thịch theo từng vòng lăn của bóng xe, lúc đến gần cửa thành -, rốt cục cũng đến phiên bọn họ, chợt thấy quan binh hô vẫn muốn kiểm tra.

Phượng Cô vén rèm xe lên, cất giọng già nua như thật: “Quan đại gia, lão nhi ở chân núi cách thành 50 dặm -, lần này vào thành thăm con gái và con rể, không ngờ gặp lúc có chiến sự. Lão nhi cũng rất sợ hãi... Đã 10 ngày không dám ra khỏi thành, nhưng mà... Nhưng mà...”

Hắn vừa nói vừa ra vẻ buồn rầu.

Viên quan binh không chút động lòng, chỉ lạnh lùng quát: “Nhưng mà cái gì! Hôm nay chiến sự căng thẳng, đi ra ngoài chính là tìm chết, chúng ta cũng chỉ vì suy nghĩ cho dân chúng các người, các người lại còn ở lại đến tận 10 ngày -, định chờ đến lúc Chiến Thành có tin chiến thắng sao!”

Rồi sau đó có một quan binh đi tới, xua tay nói: “Đi đi! Các ông lão làm gì!”

Văn Thanh nghĩ tới nghĩ lui, bất cứ giá nào, nhất định phải ra khỏi thành, nếu còn lưu lại, chỉ sợ đêm dài lắm mộng, lần sau muốn ra còn khó khăn hơn.

Nghĩ thế liền dùng sức kín đáo véo vào đùi mình một cái thật mạnh, nước mắt liền chảy ra, Văn Thanh lao ra khỏi xe như một kẻ điên, tóm lấy cánh tay tên quan binh, nước mắt nước mũi nhoe nhoẹt: “Quan đại gia... Cầu các người để bà lão này ra ngoài đi! Ta có đứa cháu nhỏ, chiến sự còn dài, chúng ta muốn đón cháu vào thành, nếu không làm thế thì ta sống làm sao được... Cháu của ta ơi... Cháu của ta ơi..., ngàn vạn lần không thể có việc gì!”

Không ngờ, có một ngày, nàng cũng trình diễn một màn một khóc hai nháo ba thất cổ, may là từ trước đến giờ chứng kiến đã nhiều, giờ mới ra vẻ giống thế, nhưng trong lòng thì không khỏi buồn cười.

Quan binh bị nàng túm tay không tha, cảm thấy phiền phức, vì vậy lên tiếng: “Đi thì đi đi! Các người là những kẻ không sợ chết -, muốn đi cứ đi, có chết đừng oán chúng ta chưa cảnh báo các người!”

Vừa nói vừa cùng những người khác mở cửa thành, để bọn họ ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa thành, Phượng Cô liền quay sang nàng cười cười ra vẻ hí hửng: “Nàng diễn được lắm, không làm con hát thật đáng tiếc!”

Nói xong còn không quên rung đùi đắc ý với vẻ mặt tiếc nuối.

Văn Thanh trợn mắt nhìn hằm: “Tình thế ép buộc thôi -. Chân ta bị véo đau lắm người có biết không!”

Vừa nghe xong, Phượng Cô còn cười to hơn.

Nhưng đột nhiên sau lưng có tiếng người ngựa đuổi theo, quay đầu nhìn lại, sau lưng là khói bụi mịt mờ, có một đoàn người đang phi đến, còn hét

to: “Đừng chạy!”

Trong bụng không dám khinh thường, Phượng Cô cầm dây cương, ra sức thúc ngựa.

Văn Thanh cũng vô cùng kinh ngạc, còn tưởng rằng đã bình an qua ải, không ngờ lại bị đuổi theo, hơn nữa xem ra không có chuyện gì tốt lành cả.

Chẳng lẽ hai người đã để lộ sơ hở gì?

Ngẫm nghĩ một lúc vẫn không nghĩ ra sơ hở chỗ nào?

Văn Thanh căn môi dưới, bấu chặt tay vào áo, Phượng Cô quay sang nhìn nàng, vỗ khề lên tay nàng một cái, ý bảo nàng không cần lo lắng.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 141: Hành Sự Tùy Theo Hoàn Cảnh

Thất Thân Làm Thiếp

Tuấn mã phi nước đại, khói bụi tung mù trời.

Thấy tình hình khẩn cấp, Phượng Cô quay đầu nói: “Lên ngựa! Chúng ta cưỡi ngựa chạy trốn, để kéo xe thì quá chậm!”

Văn Thanh nhìn tình thế lúc này, đích xác là như thế, không nói hai lời, không nghi ngờ nửa khắc, trực tiếp lên ngựa, Phượng Cô ngồi sau nàng, trường kiếm xẹt qua, dây cương nối con ngựa với xe bị đứt, tuấn mã chạy càng nhanh hơn.

Văn Thanh cẩn thận nghiêng sang một bên, cố gắng tránh va chạm với vết thương của hấn.

Hai tay nắm chặt lấy dây cương, cố gắng đỡ được hấn chút nào hay chút ấy.

Không ngờ cưỡi ngựa lại thú vị thế này.

Trước kia nàng vẫn luôn hâm mộ những người sống trên lưng ngựa, có cuộc sống tự do tự tại, có điều bản thân lại bảo thủ không chịu thay đổi.

Nhưng nàng biết cả đời không thể trở thành người sống trên lưng ngựa, lần này cưỡi ngựa chỉ vì chạy trốn mà thôi.

Tiếng vó ngựa sau lưng vang lên không ngừng, tiếng gọi hô cũng không ngừng, làm trái tim nàng đập thành thịch vì lo và hồi hộp. Phượng Cô liên tục thúc vào con ngựa, không ngừng tăng tốc, ôm chặt Văn Thanh vào trong lồng ngực, dùng hết khả năng để bảo vệ nàng, quân đội Phong Quốc giỏi chuyện bắn tên, chỉ sợ sắp bắn tên vào hai người. Mà hắn, không thể để cho nàng gặp điều sơ xuất, ít nhất, nếu không thể bảo vệ mạng sống cả hai, hắn cũng phải bảo vệ cho nàng bình an. Ánh mắt và trái tim hắn trở nên kiên định quyết tâm.

Vừa nghĩ đến đó thì có tiếng người quát lên: “Bắn tên!”

Mũi tên nọ nối tiếp mũi tên kia, một tay Phượng Cô nắm dây cương, một tay nắm trường kiếm, trường kiếm đưa ngang, tất cả mũi tên đều bị chặn lại, thanh kiếm cứ xoay tròn tạo thành một tấm khiên, chặn hết những mũi tên.

Chỉ có điều đối phương quá nhiều, lại ở thế thượng phong, mà hắn, thân chịu trọng thương, không còn chống đỡ được bao lâu,— trường kiếm trên tay cũng bắt đầu chậm lại.

Nhưng Phượng Cô hắn, không phải loại người dễ dàng chịu thua, hắn bèn cắn chặt hàm răng!

Vận khí xuống đần độn, trường kiếm lại bắt đầu xoay nhanh, Văn Thanh nghe âm thanh mà kinh tâm động phách, nhưng cả người nàng bị Phượng Cô giữ chặt, hơn nữa nàng không dám lộn xộn, sợ làm hắn phân tâm, vì vậy chỉ có thể lo lắng, nhìn thẳng phía trước, càng không ngừng thúc ngựa nhanh hơn.

Đột nhiên, Văn Thanh cảm thấy thân thể Phượng Cô rung lên, hắn kêu rên một tiếng, mặc dù hắn không nói gì, nhưng Văn Thanh hiểu.

Gió tạt vào mắt đau quá, bụi bị gió thổi thẳng vào mắt nàng, vừa đau vừa xót...

Nước mắt cứ thế tuôn rơi...

Xiết chặt tay đến khi chuyển màu trắng bệch, mới có thể ngừng sự chua xót trong lòng.

Ngựa phi rất nhanh, tất cả, như mộng như ảo, hẫng trọng thương chưa lành, lại thêm vết thương mới, thương càng thêm thương, chẳng phải là càng đến gần cái chết hơn sao.

Văn Thanh lạc cả giọng, có chút yếu ớt nghẹn ngào: “Nếu như không được...”

Mới nói được một nửa, Phượng Cô cứng giọng cất ngang: “Không có nếu như, ta nhất định sẽ cứu được nàng -! Tuyệt đối không để nàng chịu dù chỉ là nửa điểm thương tổn! Nàng hãy yên tâm!”

“Cầm chắc dây cương!” Hãn quát với giọng lạnh lùng.

“Ân.” Văn Thanh gật đầu.

“Nhớ kỹ, mặc kệ phát sinh chuyện gì, nàng cũng không được quay đầu lại, một mực chạy về phía trước, cứ phi thẳng theo hướng đông, ta tin tưởng thám tử Vân Quốc sẽ thấy nàng, nhất định sẽ có người cứu nàng.” Phượng Cô nặng nề nói.

Nếu như hai người cùng cưỡi một con ngựa, chẳng những tăng gánh nặng cho con ngựa, còn dễ dàng bị đuổi theo, hơn nữa những... truy binh này khí thế dạt dào, không ngừng bắn tên, rất khó tránh né, chỉ có chính hãn xuống ngựa giao chiến mới có thể ngăn cản truy binh, khi đó Văn Thanh mới có cơ may đào tẩu -.

“Người nói những lời này có ý gì?” Văn Thanh đột nhiên hiểu ý tứ của Phượng Cô, kinh hãi hỏi han.

“Muốn hai người cùng chạy trốn là quá khó khăn, nàng yên tâm, chỉ cần nàng có thể trốn, nhất định ra cũng sẽ thoát được -.” Phượng Cô cam đoan lần nữa, chỉ có điều ít ai có thể tin vào lời cam đoan này của hã.

Vãn Thanh, dù không quen biết nhau, cũng sẽ không để lại hã một mình đối mặt với nguy hiểm, một mình chạy trốn.

Nàng bèn dùng một tay nắm lấy tay hã, dùng hết khí lực, kiên quyết lên tiếng: “Lúc này chúng ta đồng mệnh, người có nói gì ta cũng không bỏ người lại một mình đâu! Chẳng qua là vì ta mới khiến người lâm vào tình hình này!”

“Ồ nháo!” trong lòng Phượng Cô cảm động, hã cảm thấy có mất mạng lúc này, cũng coi như đáng giá, ít nhất, Thanh nhi, cũng nguyện ý cùng hã đồng mệnh thiên nhai, thế đã quá đủ để hã nhắm mắt xuôi tay, nhìn nàng nắm chặt tay hã, mềm mại mà kiên định, cho hã thêm rất nhiều sức lực, nói cho hã, nhất định phải bảo vệ nàng an toàn.

“Ta không hồ nháo, ta nói thật sự.” Vãn Thanh càng kiên quyết hơn.

“Nếu như hai người chúng ta cùng nhau chạy trốn, chẳng những sẽ bị đuổi theo, không thể chạy thoát, chỉ sợ sẽ bị đuổi kịp, lưng ta còn có thể biến thành con nhím -! Nàng suy nghĩ vì đại cục chút đi!” Hã trầm ổn phân tích sự lợi hại cho nàng hiểu, tay còn lại không ngừng xoay trường kiếm, ngăn cản tên từ phía sau.

Vãn Thanh cũng hiểu điều hã nói nhưng nàng làm sao có thể để hã một thân một mình lâm vào hiểm cảnh, làm sao có thể để hã dùng máu thịt của hã đổi lại sinh tồn của nàng?

Nàng không làm được!

Thật sự không làm được!

Nàng thà rằng cả hai cùng chết, cũng không cần sống vì hấn đồ máu, nếu như vậy, chỉ sợ nàng sẽ phải ray rứt cả đời này -.

Nhưng Phượng Cô không chịu làm theo ý nàng, đột nhiên dùng lực, vồ nhẹ vào nàng, bản thân mượn lực nhảy về sau, trường kiếm đâm vào đùi ngựa một cái, con ngựa bị đau liền chạy vội lên, hấn thì quay hấn lại để toàn tâm toàn ý chặn tên.

Văn Thanh không ngờ hấn lại làm vậy, căn bản hấn chưa cho nàng cơ hội lo lắng, nàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hấn một mình chống đỡ trăm ngàn mũi tên, tình cảnh đó khiến ai nhìn cũng phát run.

Loại nguy hiểm đó, không thể dùng bất cứ từ ngữ nào để hình dung ra -.

Toàn thân hấn như bị cơn mưa tên bao phủ, căn bản là...

Mà trên lưng của hấn, còn có một mũi tên thật dài cắm vào, trên trường bào màu xám là máu loang lổ, hơn nữa, máu đã đổi màu đỏ sẫm -, trên tên có độc.

Tuần mã chạy như bay, lòng của nàng, làm sao có thể ra đi chứ? Vứt bỏ hấn để chạy trốn một mình ư?

Không chút do dự, nàng kéo dây cương lại, dùng sức xoay đầu ngựa, chạy về phía hấn, hấn có thể vì nàng mà chết, tại sao nàng lại không thể chết vì hấn?

Hấn có thể đỉnh thiên lập địa không sợ chết, nàng cũng không phải nhát gan vô lực.

Phượng Cô nghe thấy tiếng vó ngựa, quay đầu nhìn thấy Văn Thanh đang chạy về phía mình, tức giận lớn tiếng mắng: “Nàng thật ngu ngốc! Muốn tìm chết sao! Còn trở về được, muốn ta thất bại một lần nữa sao? Muốn ta vô phương cứu nàng chạy trốn sao?!”

Văn Thanh cười thản nhiên, phóng khoáng như cơn gió: “Ta vốn ngu ngốc mà!”

Nàng nói thật vui vẻ, thật lớn tiếng, như thể sợ người khác không nghe rõ.

Lúc này nàng đã tới bên cạnh hắn, những truy binh cũng đã đến trước mặt hai người.

Văn Thanh lôi kéo dây cương, biết lần này chạy trời không khỏi nắng, nhảy xuống ngựa.

Sắc mặt Phượng Cô vô cùng khó coi, đến mức khó có thể chịu được, nhưng nhìn dáng vẻ lúc xuống ngựa muốn ngã của nàng, vẫn không chịu được đưa tay đỡ nàng.

“Ta còn tưởng rằng tài nữ thông minh lắm! Thì ra cũng thật ngốc -!” Phượng Cô tức giận nói.

“Không phải lúc nào ta cũng hồ đồ như lúc này đâu!” Văn Thanh nhẹ nhàng nói.

“Xem ra hai người các người rất có nhã hứng, chết đến nơi còn liếc mắt đưa tình!” tên dẫn đầu mỉa mai cười nói.

Phượng Cô hạ kiếm, trong lòng biết lúc này mà dùng thế lực giao chiến thì hắn thua-, vì vậy tỉnh táo nói, thanh âm trấn định: “Chết đến nơi sao? Các người dám giết ta sao?”

Giọng nói của hắn tự tin đến mức không thể nghi ngờ, hoàn toàn là ngưỡn khí của một đại tướng quân, mười phần ngạo khí, khiến người ta không thể không tin.

“Tại sao chúng ta không dám giết người!” tên tiểu tướng nói, nhưng rõ ràng giọng điệu không đâu lại được Phượng Cô.

Xác thật, muốn giết Phượng Cô thì rất dễ dàng, nhưng tên tiểu tướng kia có can đảm làm thế sao? Đây lại là một vấn đề khác.

Không ngờ Phượng Cô lại giỏi dùng mưu thế.

Lúc này thời cơ nhất phản, ít nhất, có thể giữ được tánh mạng, còn về việc chạy trốn, sau này nói tiếp.

“Ta bảo người không dám, ít nhất trước khi Phong Quốc đại thắng, người không dám giết ta!” Khẩu khí Phượng Cô vô cùng kiên định-.

Đúng là Phượng Cô đã bắt được yếu điểm của đối phương, nếu bọn họ dám giết Phượng Cô, võ lâm hào kiệt không có người nào áp chế, hơn nữa tài lực cùng thế lực của Phượng Vũ Cửu Thiên rất lớn, Phong Quốc muốn chiến thắng, không phải chuyện dễ dàng!

“Chúng ta cũng có thể giết người mà không nói cho người ngoài biết người đã chết! Sau khi chiến thắng, tin tức người chết chẳng còn chút đe dọa nào!” tiểu tướng suy nghĩ một chút, ra vẻ thông minh hắc hắc cười nói!

“Người thật sự cho rằng có thể khiến cả thiên hạ không hay không biết sao?” Phượng Cô buồn cười nói.

Vân Thanh nhìn tên... tiểu tướng kia bị Phượng Cô làm phân tâm, nghĩ thầm, có lẽ, còn có một cơ hội cuối cùng, ít nhất, nàng cũng muốn thử một lần, nếu không, để bọn hắn bắt lại thì chạy trốn lần nữa sẽ rất khó khăn, một khi chiến tranh kết thúc, hai người sẽ chẳng còn mạng.

Huống hồ, chỉ cần Phượng Cô không trốn ra, trận chiến tranh này, chỉ sợ sẽ khiến Vân Quốc rơi vào cảnh sinh linh đồ thán, tình cảnh đó, vừa nghĩ đã lạnh cả người.

Thân nhân của nàng chỉ sợ cũng chẳng tránh được kiếp nạn này -.

Bất luận như thế nào, nàng, cũng phải đánh cược một lần, vì vậy với sự lơ đãng của kẻ địch, nàng chậm rãi tiến gần đến tên tiểu tướng, có lẽ ai nấy cho nàng là một thiếu nữ tử không có võ công, cho nên, sự di chuyển của nàng không khiến nhiều người chú ý.

Mà nàng, từ đầu đến cuối, vẫn duy trì vẻ mặt kinh hoàng mà đăm đăm, làm cho người ta cảm thấy nàng đang hoảng sợ thật sự.

Thật ra chỉ mình nàng hiểu, trong lòng nàng vô cùng khẩn trương, nhưng càng khẩn trương nàng càng buộc mình phải trấn định, ngay cả thở mạnh nàng cũng không dám.

Tay, như lơ đãng chạm lên mái tóc dài, chạm lên một bông hoa cài tóc nhỏ xinh, đến khi đưa tay xuống thì bông hoa cài tóc đã nằm gọn trong lòng bàn tay.

Mấy hôm trước nàng có đi được điểm, định mua ít dược liệu để chế thành độc dược đơn giản, dùng để phòng thân -, có ai ngờ Bạch Vân Yên cáo già nham hiểm, đã hạ lệnh cho mọi cửa hàng lớn nhỏ trong thành, không cho bán bất cứ dược liệu nào có chứa độc tính, còn âm thầm dặn dò, nếu có người muốn mua, phải lập tức giữ người, thông tri tới quan phủ, may mà trước khi hai người mở miệng hỏi mua thì có người mua trước, náo loạn một hồi giúp bọn họ không sa vào bẫy của tên Bạch Vân Yên.

Vốn dĩ dược liệu khắc nhau, sẽ biến thành độc. Chỉ cần có thể mua được một ít dược liệu, vậy là tốt lắm rồi.

Vốn dĩ nàng định đi trộm, nhưng nghĩ kĩ không ổn, để tránh dả thảo kinh xà, nàng mua một bông hoa cài tóc, rồi sau đó để Phượng Cô bắt rắn độc và rết, lấy nọc của chúng tẩm vào bông hoa cài tóc, đề phòng tình huống bất trắc.

Lúc này, sự chuẩn bị đó thật sự hữu dụng.

Phượng Cô nhìn Văn Thanh, hiểu dụng ý của nàng –, trong lòng lo lắng, nhưng hắn cũng biết lúc này đó là biện pháp duy nhất, thân thể của hắn, không thể chống đỡ mũi tên có độc sau lưng lâu nữa, tuy độc đó không phải kịch độc, nhưng cũng đủ để thân trên của hắn gần chết.

“Người thật nông cạn, người cho là người của Phượng Vũ Cửu Thiên ai cũng ngu ngốc sao? Lúc này bọn họ mặc dù đang dùng toàn lực để ngăn bước tiến của quần hùng giang hồ –, nhưng cũng đi tìm tung tích của ta –, một khi ta gặp chuyện sơ xuất, quần hào nhảy vào, khi đó, chỉ sợ tên tiểu tướng nhà người chẳng những chức quan khó giữ, muốn giữ mạng cũng là cả một vấn đề. ” Phượng Cô cười mỉm, mang theo vài phần tà mị, hắn dứt lời quả nhiên khiến tên tiểu tướng thấy khó khăn.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Văn Thanh xoay tay, một tay nắm vào vai tên tiểu tướng, tay kia cầm bông hoa cài tóc dí vào cổ hắn, thanh âm ác ngoan: “Bông hoa cài tóc này tẩm độc –, vừa gặp máu sẽ chạy đến tim, nếu không muốn hắn táng mệnh, các người lui ra phía sau nhanh!”

Phượng Cô cũng nhanh chóng đến bên Văn Thanh.

Đám quân sĩ liên tục nhìn nhau, không biết phải làm như thế nào cho phải.

May là tên tiểu tướng, không phải đại nghĩa chi sĩ gì đó, vừa nghe đến kịch độc, chân đã mềm nhũn, run rẩy chỉ đạo: “Các người... Các người còn không mau mau lui ra!”

Đám quân sĩ nghe thế, lùi lại mấy bước, Văn Thanh thấy thế, lại ra lệnh: “Bảo bọn chúng lưu lại 2 con ngựa, sau đó giết hết chỗ ngựa còn lại!”

Nàng nói những lời này mà không chớp mắt, có lẽ nàng quả nhiên tàn nhẫn, nhưng nàng biết lúc này không thể do dự nửa phần.

Nhìn đám quân sĩ có chút do dự, Văn Thanh dí bông hoa cài tóc vào sát hơn, tên tiểu tướng vội vàng quát: “Làm theo đi, có nghe hay không? Tất cả làm theo, cô nương bảo các người làm gì thì các người lập tức làm cho ta!”

“Nhanh! Lưu lại 2 con ngựa, chỗ còn lại giết hết, sau đó các người ném hết vũ khí đi, quay lại lối cũ, không được chần trù! Nếu còn do dự, ta sẽ giết hẳn!” Văn Thanh lạnh lùng lên tiếng, quả quyết chỉ huy bọn họ.

Theo những gì nàng thấy, Phượng Cô không chống đỡ được lâu nữa, mặt của hắn, đã đổi màu xanh đen rồi!

“Còn có chuyện này, đưa giải dược tẩm trên tên ra đây.”

“Còn không mau làm theo!” tiểu tướng lớn tiếng quát. Đám quân sĩ không dám chần trù, vội vàng ném thuốc giải cho bọn họ, sau đó giết sạch ngựa chỉ để lại 2 con, rồi sau đó vứt hết vũ khí, chạy như bay về đường cũ.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 142: Lo Lắng

Thất Thân Làm Thiếp

Thấy thủ hạ đã đi xa, mắt tiểu tướng lóe tinh quang, nhưng biến mất rất nhanh, vẫn bày ra bộ dạng sợ hãi lo lắng như trước: “Cô nương, những gì cô yêu cầu đã làm cả rồi, có thể thả ta chưa?”

Vân Thanh nhìn những quân sĩ đã đi xa, còn có đồng vũ khí bị vứt trên đất và hai con ngựa, gật đầu, định buông tha hẳn.

Nàng quay sang định bảo Phượng Cô cầm sợi dây đến trói hẳn.

Chỉ thấy Phượng Cô đưa thanh kiếm lên, kiếm quang chột lóe, tên tiểu tướng té nhào xuống đất.

Vân Thanh nhìn xác chết trên đất, không thể tin vào mắt mình, ở giữa mặt hắc có một vết thương rất nhỏ, máu tươi chậm rãi chảy ra.

Nàng nhìn Phượng Cô với vẻ không tin được, giọng nói run rẩy: “Tại sao người lại giết hẳn!”

“Nhân từ với kẻ địch là tàn nhẫn với chính mình!” Phượng Cô chỉ nói với giọng nhạt nhẽo, thân thể của hắn đã không còn duy trì được nữa, giải được mà những tên lính kia vứt lại, căn bản không giải được độc hắc trùng, chỉ tạm hoãn – công hiệu, không bao lâu nữa, thân thể của hắn sẽ lâm vào hôn mê, cho nên, dù chỉ một khắc, hắn cũng không thể chậm trễ, còn tên tiểu tướng này, hắn đọc được trong mắt tên này, có sự tính toán, nếu vừa rồi

hắn chậm một bước, hoặc là không chú ý tới, chỉ cần buông lỏng một chút, chỉ sợ hắn lại trở thành tù binh của Bạch Vân Yên: “Đi nhanh đi! Nơi đây không nên ở lâu.”

Vân Thanh cảm thấy lạnh cả người, nhìn về mặt Phượng Cô vẫn lạnh lùng như không, đột nhiên cảm thấy sợ hãi.

Bất quá nàng lại hiểu ra, hắn vốn là một người tàn nhẫn, chẳng qua là những ngày gần đây, hắn đối với nàng quá tốt khiến kí ức trước kia phai nhạt, quên đi hắn vốn là một người tàn nhẫn.

Chứng kiến hắn giết người mà chẳng thèm chớp mắt lấy một cái, trái tim của nàng như bị chìm vào đầm băng.

Hai người vốn không cần giết tên tiểu tướng -, chỉ cần trói lại là được, hắn lại không thể không ra tay.

Cái gì gọi là nhân từ với kẻ địch là tàn nhẫn với chính mình, nàng không hiểu, nàng chỉ biết, mỗi một sinh mạng trên thế gian này đều do cha mẹ sinh ra -!

Vân Thanh lạnh lùng lên ngựa, mặc dù không nói gì thêm, nhưng trong lòng không khỏi tồn tại khúc mắc.

Về phần Phượng Cô, thân thể hắn đã tới cực hạn, chẳng qua dựa vào ý chí mạnh mẽ, một lòng muốn đưa Vân Thanh bình an về đến Vân Quốc, cho nên, căn bản là không có sức chú ý tới sự dị thường của Vân Thanh, hiểu lầm đã phát sinh một cách đơn giản như thế...

Nguyên lai, số mệnh vốn đã kéo hai bọn họ lại gần nhau, lại từ từ đẩy xa...

Hai người một mạch lên đường, coi như trót lọt.

.....◆◆.....

Hôm nay là ngày nghỉ ngơi giữa hai đợt tiến công, không có đại chiến, vòng qua đường lớn là vào Vân Quốc.

Bọn họ không dám dừng lại, nghĩ tới nghĩ lui, nếu Ngân Diện là— chủ soái chiến dịch lần này, thì trực tiếp gõ cổng thành là biện pháp tốt nhất.

Tính toán vị trí, Phượng Cô cùng Văn Thanh ra sức thúc ngựa, đến trước cửa thành thì trực tiếp đập cửa, binh sĩ đứng canh ngó xuống hô: “Là người phương nào?”

“Quân gia, chúng ta là dân chúng Vân Quốc, thỉnh quân gia thông bẩm với tướng quân, nói, Văn Thanh cầu kiến.” Văn Thanh sốt ruột vạn phần, chỉ sợ người của Bạch Vân Yên đuổi theo, nếu còn bị bắt thì thật là phí công chạy trốn.

Một người lính mặc khôi giáp thiếu tướng nhìn nàng chăm chú một lúc lâu, rồi mới hỏi: “Người nói người là Văn Thanh?”

“Đúng vậy, tiểu nữ tử là Thượng Quan Văn Thanh.” Văn Thanh lớn tiếng đáp.

Thiếu tướng nam tử vì vậy chỉ huy tướng sĩ mở cửa thành ra.

...

“Không ngờ người lại là – Thượng Quan Văn Thanh trong truyền thuyết!” Thiếu tướng cười nói.

Lời của hắn làm Văn Thanh có chút kỳ quái, Văn Thanh ngẩng đầu: “Lời thiếu tướng nói làm Văn Thanh không hiểu?”

“Chủ soái nhà ta một mực muốn đi cứu cô nương, chỉ tiếc chiến sự khẩn cấp, không thể rời đi. May là cô nương có thể thuận lợi chạy ra khỏi Phong

Quốc.” Hãn cười giải thích nói.

Lúc này, bọn họ đã đi tới quân doanh chiến địa.

Ai nấy đi lại với vẻ vội vã, rất nhiều thương binh được cáng trên cáng, làm cho người ta nhìn thấy ghê người.

Vành mắt Văn Thanh dần đỏ hoe: “Thương vong thật nghiêm trọng.” Trước kia nàng vẫn nghe nói mỗi lần chiến tranh, xương trắng xếp thành núi-, hôm nay, mới cảm nhận được ý nghĩa của câu đó.

Cả quân doanh, khắp nơi đều có người bị thương, không gãy tay sẽ là gãy chân, không thương chân thì thương đầu, chẳng có mấy ai lành lặn. Có những người còn mãi mãi để xác lại nơi chiến trường đầm máu...

Thiếu tướng giải thích nói: “Lần này Phong Quốc chuẩn bị kỹ càng, quân lực của ta nhất thời trù bị không đủ, hơn nữa hai ngày trở lại đây, quân lương cũng trở thành vấn đề, haizzzzzzzz! Địch mạnh ta yếu, thương vong nghiêm trọng, bất quá chúng ta đã thề nhất định phải thắng trận chiến này, bảo vệ quốc gia của ta -!” thiếu tướng nói bằng giọng hào khí, nói xong cảm thấy cảm xúc trào dâng, lại chuyển đề tài: “Nơi này là khu vực cho thương binh, cho nên chủ yếu là thương binh, chủ soái đang ở trong đại doanh cùng những tướng lĩnh khác thương nghị đối sách!”

“Có những tướng sĩ vì nước vì dân như thiếu tướng-,nhất định Văn Quốc sẽ không có việc gì -.” Dù cho không hiểu rõ tình huống, nhưng tin tưởng là điều cần thiết, Văn Thanh rất hiểu điều đó. Những nam nhi tràn đầy tâm huyết này, làm cho người ta kính nể.

Ngân Diện thương nghị xong xuôi, đang muốn đi thăm thương binh, bỗng nhiên đứng khựng lại nơi đó.

Người đang đi về phía hãn, không phải ai khác chính là Văn Thanh.

Những tâm sự nặng nề nhất thời nhẹ nhõm đi không ít.

Hắn không phải người nhiệt tình, sẽ không có bất cứ biểu hiện kích động gì —, vì vậy chỉ lẳng lặng đi tới, chậm rãi nói: “Nàng... Không có việc gì chứ? Ta thật lo lắng cho nàng...”

Tất cả tâm sự đều dồn vào hai câu nói này.

Vân Thanh thấy Ngân Diện, đột nhiên có cảm giác lâm vào tuyệt cảnh lại thấy đường sống, gặp thân nhân, tìm được— cảm giác bình an, hốc mắt đỏ hoe: “Ta... Không có việc gì.”

Bọn họ, đều lạnh nhạt giống nhau, đều không thích biểu hiệu cảm xúc như nhau, nhưng bọn họ, vẫn có thể hiểu được tâm tình của đối phương.

Phượng Cô đứng một bên, một mực trầm mặc, khi Phượng Cô thấy vẻ mặt kích động của Vân Thanh lúc thấy Ngân Diện —, nhất thời nộ khí công tâm, độc khí đã bị đè nén đột ngột trào lên, tấn công hắn.

Chỉ nghe thấy một tiếng ‘phanh’, Phượng Cô ngã thẳng xuống đất.

Vân Thanh cả kinh, lúc này mới nhớ ra hắn bị thương nặng, vì vậy vội vàng quay sang Ngân Diện xin giúp đỡ: “Mau tìm đại phu chẩn trị cho hắn, hắn bị trọng thương!”

Ngân Diện liếc mắt nhìn Phượng Cô, lạnh lùng phun ra mấy chữ băng giá: “Phượng Cô.”

Dễ dàng nghe ra Ngân Diện không có ý định tìm đại phu trị liệu cho Phượng Cô.

Hắn, vẫn một mực chán ghét Phượng Cô, tàn bạo mà vô tình, còn từng tổn thương Vân Thanh, người như vậy, chết cũng xứng đáng!

Vân Thanh bắt lấy cánh tay Phượng Cô, mới phát hiện, toàn thân Phượng Cô đã lạnh như băng, cứng như đá, mặt đổi màu tím, nhìn rất ghê người, đúng là giống như người đã chết, không khỏi cả kinh.

Tại sao lại có thể như vậy chứ?

Độc hãn trúng, không phải thứ độc trí mạng gì, tại sao lại đến nông nỗi này?

Nàng nào có biết, Phượng Cô, là liều mạng dựa vào ý chí và niềm tin kiên cường, cố gắng chống đỡ, khi đưa nàng an toàn về đến Vân Quốc, nội lực cùng tinh khí của hãn đã tiêu hao hết, cho nên, lập tức sụp đổ, trọng thương cộng thêm trúng độc, khiến hãn lập tức kề cổ vào lưỡi hái tử thần.

“Phượng Cô! Người không sao chứ? Phượng Cô!” Vân Thanh hô tên của hãn, nhưng hãn vẫn nhắm nghiền đôi mắt, toàn thân, không nhúc nhích mấy may.

Nàng vội vàng quay đầu: “Ngân Diện, cứu cứu hãn đi! Hãn là vì ta mà bị trọng thương -. Nếu hãn chết, ta sẽ ray rứt cả đời -!” Đôi mắt khẩn cầu của Vân Thanh nhìn Ngân Diện.

Ngân Diện, nhìn nàng chăm chú, hỏi: “Hãn từng đối với nàng tàn nhẫn như vậy, nàng còn muốn cứu hãn sao?”

“Đúng là hãn từng đối xử tàn nhẫn với ta, nhưng lần này, vì cứu ta, hãn đã nỗ lực không ít. Hãn có thể tàn nhẫn vô tình, nhưng ta không thể làm kẻ vong ân phụ nghĩa, vô tình vô nghĩa. Người phải hiểu ta -.” Nàng nhẹ nhàng nói. Có lẽ, đúng là hãn từng đối với nàng vô cùng tàn nhẫn, nhưng hãn đã không màng tính mạng bản thân, mặc kệ vết thương đến cứu nàng... Có lẽ, sau lần cứu mạng này, nàng lại nợ hãn rất nhiều -.

“Nếu nàng đã nói cứu hãn, vậy thì cứu!” Ngân Diện nói, xoay người nói với hai binh lính: “Các người, đưa hãn vào trong trường, sau đó thỉnh quân

y trị liệu!”

“Tuân lệnh” hai tên binh lính gật đầu nhận mệnh, sau đó đưa Phượng Cô vào trướng gần đó.

Văn Thanh nhìn Ngân Diện, nói: “Cám ơn.”

“Ta nói, ta nguyện ý làm những chuyện nàng muốn, nàng không cần cảm ơn ta!” Hãn nói, thanh âm lạnh lùng như băng, nhưng ánh mắt hãn nhìn Văn Thanh đã thiếu kịch liệt, thế vào đó sự trầm tư.

Sau khi nói xong, hãn quay lưng đi thẳng.

Nhìn hãn xoay người, nàng không nói gì nữa, không biết vì sao, mặc dù Ngân Diện chưa nói gì, nhưng nàng biết hãn đang nổi giận, hơn nữa còn giận không ít, nhưng nàng cũng không còn cách nào, bảo nàng thấy chết mà không cứu, không để ý tới sinh tử của Phượng Cô –, nàng không làm được -.

Vì vậy Văn Thanh xoay người, cùng đi vào trướng với hai người lính đã khiêng Phượng Cô.

Phượng Cô lúc này đã chẳng còn dáng vẻ sáng chói mọi khi, gương mặt tuần dật đã chuyển màu xanh tím, còn bị xám đen, lại thêm tái nhợt, thoát nhìn, còn khó coi hơn cả người đã chết. Văn Thanh lo lắng không thôi, chỉ sợ hãn không chịu được, thương càng thêm thương, lại còn trúng độc, có thể chống đỡ tới bây giờ, đã hết sức lợi hại.

Là nàng sơ ý, chưa từng chú ý đến hãn, cứ tưởng hãn đã uống thuốc giải, chưa từng suy nghĩ giải được chỉ làm độc được tạm thời không phát tác thôi.

Quân y nhanh chóng đi tới.

Năm người quân y bước đi nhanh chóng dồn dập, vừa đi vào đã nhanh chóng đến bên Phượng Cô bắt mạch, đúng là quân nhân tác phong nhanh gọn -.

Một lúc lâu sau, mặt quân y đã nhẵn không còn có thể nhẵn hơn, dường như gặp một vấn đề rất khó khăn, Văn Thanh lo lắng hỏi han: “Thế nào?”

Quân y chậm rãi xoay người, nói: “Thương thế của hãn vô cùng nghiêm trọng, mất máu quá nhiều, trọng thương quá nặng... Dường như còn huy động đến cả hơi sức cuối cùng liều mạng giao chiến, vất vả quá mức chịu đựng, khiến sức lực toàn thân không còn chút gì, lại còn mũi tên tẩm độc, thương càng thêm thương, tuy chẳng phải kịch độc, nhưng thân thể của hãn đã hư nhược quá mức, độc tố thừa dịp tấn công, đã vào đến lục phủ ngũ tạng!”

“Nói thế là sao? Có thể cứu chữa hay không?” Văn Thanh kéo tay quân y, hai mắt đỏ bừng hỏi han.

“Một người võ công cao thâm đến thế mà lại chẳng còn chút sức lực nào, ta lần đầu gặp qua, nghị lực của hãn –thật sự không thể khinh thường. Haizzzzzzzz... Ta cũng không thể cam đoan nhất định có thể cứu hãn, ta ... trước tiên sẽ xử lý mũi tên trên lưng và vết thương trước ngực hãn, sau đó viết một đơn thuốc cho hãn, có thể sống sót hay không, chỉ có thể trông chờ vào bản thân hãn.” quân y lắc đầu nói.

“Vậy người nhanh đi!” Văn Thanh thúc giục nói, đột nhiên hai chân như vô lực, đứng cũng không vững, nàng vẫn biết Phượng Cô bị thương nghiêm trọng, nhưng vẫn hy vọng, ít nhất, công lực của hãn thâm hậu, không thể gục ngã dễ dàng như thế.

Đến khi nghe quân y nói chuyện, trái tim của nàng quặn đau, vô cùng đau đớn, hãn, đã vì nàng mà lâm vào tình trạng này!

Kỳ thật hẳn có thể bỏ nàng lại chạy trốn một mình -, như vậy hẳn sẽ không gặp chuyện gì nghiêm trọng, nhưng hẳn một mực không màng tính mạng bản thân cứu nàng.

Nàng không rõ! Tại sao hẳn lại ngốc như vậy chứ!

“Cô nương nên tránh ra!” Quân sư khó xử nói.

“Ta muốn đứng cạnh nhìn.” Như vậy, nàng mới có thể chú ý đến hẳn từng giây từng phút.

“Nhưng cô nương, cảnh tượng này...”

“Ta không sợ, mọi người nhanh động thủ đi!” Cảnh tượng có máu me đến đâu, nàng đều chịu được, nàng chỉ muốn ở bên hẳn, nhìn hẳn chưa trút hơi thở cuối cùng, nàng mới có thể yên tâm.

“Được rồi!” Nhìn thái độ kiên quyết của Văn Thanh, quân y không nói gì nữa, đưa mắt nhìn tên lính bên cạnh, nói: “Bắt đầu đi!”

Binh lính vịn to ngọn đèn, sau đó mang tới, quân y nhanh chóng lấy ra một hộp dao từ bên trong hòm thuốc, lấy một con dao nhỏ nhất ra, rồi sau đó dí trên ngọn lửa.

Binh lính nhẹ nhàng lật Phượng Cô lại, sau đó vạch quần áo Phượng Cô, chỗ bị trúng tên đỏ sạm một mảnh, ướm sưng, làm ai nhìn cũng phải sợ.

Quân y nhìn con dao được hơ trên lửa đã đủ, quay sang nhìn Văn Thanh một cái, thấy nàng không sợ hãi, chỉ có lo lắng, thật nhiều lo lắng.

Vì vậy quay đầu, phẩy phẩy dao nhỏ, cho đỡ nóng, rồi sau đó nhắm thẳng vào phần lưng trúng tên của Phượng Cô, bắt đầu khoét mở, Phượng Cô đang hôn mê, hôn mê đến mức bị cắt thịt cũng không biết, không nhăn mặt không nhíu mày, không rên không hừ, giống như người đã chết.

Trong quân doanh, trúng tên là chuyện hết sức bình thường, vì thế trong quá trình xử lý quân y và binh lý phối hợp vô cùng ăn ý, tốc độ nhanh, động tác gọn gàng, sau khi rút mũi tên trên lưng Phượng Cô ra còn bôi thuốc, vết thương trước ngực cũng lau rửa sạch sẽ, xong xuôi nhẹ nhàng lật người Phượng Cô lại, rồi sau đó kê một cái gối lên vai hấn, để vết thương ở lưng không bị chạm.

Lúc này quân y mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng thần sắc có chút trầm trọng: “Vết thương đã xử lý tốt lắm, ta sẽ cho người sắc thuốc ngay, cho uống xong cô hãy theo dõi hấn, nếu trong vòng mười hai canh giờ tiếp theo mà hấn tỉnh lại, sẽ không còn gì đáng ngại, nếu không thể tỉnh...” Những chữ tiếp theo -, quân y không nói gì, nhưng Văn Thanh vẫn hiểu rất rõ ràng

Nhưng chỉ có thể vô lực đứng đấy, tâm trí hoàn toàn trống rỗng.

Một lúc lâu sau, Văn Thanh mới thều thào được mấy chữ: “Phiền quân gia một việc, thỉnh thông tri với người của Phượng Vũ Cửu Thiên ở trong thành, nói Gia của bọn họ đang ở đây...”

Đây là hi vọng cuối cùng, hy vọng người của Phượng Vũ Cửu Thiên tài ba, có thể tìm được người đến trị bệnh cho hấn.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 143: Hồi Hồn Đan

Thất Thân Làm Thiếp

Mãi cho đến đêm khuya, Văn Thanh vẫn canh bên cạnh Phượng Cô, chưa từng nhắm mắt, lòng của nàng, cũng dần dần trầm xuống.

Đêm càng lúc càng khuya, lòng của nàng, đột nhiên cảm thấy ưu thương không giải thích được, phảng phất có vài thứ, đang đi lại trong lòng nàng.

Nàng từng hận Phượng Cô, từng phẫn nộ với Phượng Cô, nhưng hôm nay, nàng, thấy hắn càng lúc càng gần cái chết, trong lòng, cũng thống khổ vạn phần.

Nhẹ nhàng nhét một mảnh sâm vào miệng hắn, chỉ hy vọng, có thể tăng chút sức lực cho hắn. Nhưng mười hai canh giờ, đã qua tám canh giờ, một cử động nhỏ hắn cũng chưa từng động, chẳng lẽ, một kẻ luôn luôn tự phụ như hắn, luôn luôn không chịu thua như hắn, thật sự cứ chết như vậy?

Tại sao hắn có thể làm như vậy chứ, hắn muốn chết đi để khiến nàng phải áy náy cả đời sao?

Lòng của nàng, do lo lắng từ lúc đầu, bây giờ bắt đầu rối bời và thất vọng.

Đã lâu như vậy, hắn chưa từng cử động lấy một cái, hô hấp bạc nhược mà vô lực, ngay cả nhịp tim đập cũng lúc có lúc không, làm người khác không ngừng lo lắng.

Buổi sáng đã thông tri cho người của Phượng Vũ Cửu Thiên, mặc dù trong thành có ba nhà trọ, nhưng họ chỉ là người phụ trách ở đây, vì vậy chỉ có để cho bọn họ nhanh chóng báo tin cho tứ tỳ và Lãnh Sâm, còn liên lạc xem quanh đây có vị thần y nào có thể chữa bệnh cho Phượng Cô không.

Nhưng thần y chân chính thì ít, dù đã mời tới mấy đại phu, nhưng tất cả đều là thúc thủ vô sách, những lời họ nói so với lời của quân y không khác chút gì.

Chẳng lẽ, hẳn thật sự chỉ có thể chờ chết sao?

Nước mắt, chậm rãi chảy xuống, một giọt nối tiếp một giọt, càng ngày càng nhiều, càng ngày càng khẩn cấp, thanh âm của Văn Thanh tràn ngập thống khổ: “Phượng Cô, người đừng có việc gì “

Sự sợ hãi nàng đã cố gắng che dấu tận đáy lòng, giờ đột nhiên bùng lên, khóc đến tê tâm liệt phế.

“Nàng lại vì hăn mà khóc thành như thế!” Thanh âm lạnh lùng vang lên sau lưng nàng, lạnh lẽo hơn cả bóng đêm làm ai nghe cũng thấy run.

Văn Thanh nghe ra là Ngân Diện, chỉ lau nước mắt, nhẹ nhàng nói: “Hắn đối với ta có ân cứu mạng, hăn là vì ta, mới bị thương thành như vậy -, nếu ta không cảm động chút nào, thì người máu lạnh vô tình vô nghĩa là ta chứ không phải hăn!”

“Nàng thật sự chỉ vì hăn đã bị thương do cứu nàng nên cảm động -?” Trong ngữ khí của Ngân Diện có sự chất vấn, còn có sự trầm thống mà chính hăn cũng không nhận ra.

Lần này trở lại, thái độ Văn Thanh đối với Phượng Cô -, đã thay đổi hoàn toàn, không còn phần hận như trước kia, hơn nữa cách Văn Thanh nhìn Phượng Cô cũng thay đổi, hăn không biết trong lúc Phượng Cô đi cứu Văn Thanh đã xảy ra những chuyện gì, nhưng hăn biết, nhất định đã có

chuyện gì đấy, khiến Văn Thanh cảm động, khiến Văn Thanh mềm lòng, vô phương hận Phượng Cô nữa, từ đáy lòng nàng đã bắt đầu tiếp nhận Phượng Cô.

Trong lòng hẩn một mực lưu tâm, đã sớm biết, không nên đáp ứng cho nàng tự tay báo thù -, chỉ trách lúc ấy mềm lòng, rốt cục, bây giờ phải hối hận.

“Trừ...lí do...đó, còn có thể có có nguyên nhân gì khác chứ?” Văn Thanh hỏi ngược lại, nàng không hiểu, vì sao Ngân Diện lại hỏi thế, nàng và Phượng Cô, đã không có khả năng nảy sinh tình cảm từ lâu. Nhưng lần này hẩn đã vì nàng mà cả mạng sống cũng chẳng cần, thế chết cũng phải bảo vệ che chở nàng bình an, nếu nói nàng không cảm động, là không có khả năng.

“Vậy là tốt rồi.” Ngân Diện không suy nghĩ rồi bởi nữa.

“Nếu hẩn chết đi, nàng sẽ làm thế nào?” Ngân Diện hỏi, kỳ thật hẩn biết, hỏi vấn đề này là dư thừa -, với tính cách của Văn Thanh, nếu Phượng Cô vì nàng mà chết -, chỉ sợ nàng sẽ ray rứt cả đời!

Chỉ sợ cả đời này, Văn Thanh cũng không quên được hẩn -.

Nghĩ đến kết quả đó, trong lòng Ngân Diện cực kì khó chịu, hơn nữa, hẩn không muốn thấy Văn Thanh hao tổn tinh thần.

Về phần Văn Thanh, nghe xong lời Ngân Diện nói, sửng sốt một hồi, lại không biết phải trả lời thế nào, chính bản thân nàng, cũng không biết, nếu Phượng Cô chết đi, nàng sẽ như thế nào?

Rồi sau đó nàng thê thảm cười một tiếng, chỉ là thương tâm, áy náy mà thôi, nàng còn có thể như thế nào chứ? Đối với tất cả, nàng căn bản là chịu bó tay.

Nhìn bộ dạng của nàng, Ngân Diện lấy từ trong lòng ra một bình nhỏ màu đỏ như máu, lấp lánh xinh đẹp, đỏ đến chói mắt, lạnh lùng nói: “Đây là Hồi Hồn Đan, có thể khởi tử hồi sinh!”

Vừa nói, vừa đưa bình cho nàng.

Vãn Thanh quay đầu, nhưng không nhận, trong lòng do dự, công hiệu của Hồi Hồn Đan này, nàng đã từng nghe nói -, cho nên biết Hồi Hồn Đan này vô cùng trân quý, khắp thiên hạ chỉ có ba viên, một viên này, là Ngân Diện ngẫu nhiên có được -, hẳn vẫn một mực giữ lại, không cho ai.

Ngân Diện không phải một kẻ keo kiệt, nhưng lúc này hẳn lại lấy cho kẻ mà hẳn chán ghét, nàng biết, trong lòng hẳn, nhất định là cực kỳ không hài lòng -.

Do dự một hồi, cuối cùng nàng cũng nhận Hồi Hồn Đan: “Cám ơn.”

“Ta nói rồi, những chuyện ta làm cho nàng, không cần nói cảm ơn, viên Hồi Hồn Đan này, ta tặng cho nàng, không phải người khác, nàng nguyện ý cho ai thì cho kẻ đó, ta không để ý tới, nhưng người ta tặng là nàng.” Hẳn nói xong, đi như một cơn gió, chỉ lưu lại mùi Dạ Lai Hương.

Tại sao nàng lại có cảm giác, hẳn đối với nàng, đã lạnh nhạt hơn nhiều

Hẳn đang trách nàng sao?

Xoay người, nàng đổ ra một viên Hồi Hồn Đan, rồi sau đó nhẹ nhàng mở miệng của Phượng Cô ra, khi đưa viên thuốc vào mới phát hiện ra, hẳn căn bản không thể nuốt xuống.

Khó xử một lúc lâu, cuối cùng, nàng nhớ ra một phương pháp, nàng lấy chén nước, rồi sau đó một tay nhẹ nhàng mở miệng hẳn, một tay đẩy viên Hồi Hồn Đan vào, khi đẩy viên Hồi Hồn Đan đến yết hầu thì rót nước vào, Hồi Hồn Đan trơn mịn -, vừa gặp nước là trượt vào luôn.

Nhưng hần vẫn không có động tĩnh như trước.

Trong lòng nàng dâng lên rất nhiều cảm xúc, lẳng lặng ngồi một bên, chờ động tĩnh của hần.

Rốt cục vào lúc rạng sáng, nàng nghe thấy hần than nhẹ một tiếng, liền mừng rỡ cầm lấy tay của hần của hần, vui không kiềm chế được: “Phượng Cô, người tỉnh rồi sao?”

Lông mi hần khẽ run rẩy một chút, rồi sau đó, đôi phượng nhãn đẹp như ngọc mở ra, nhìn nàng, lúc đầu có chút hỗn độn, rồi sau đó dần dần tỉnh táo lại.

Nhìn cô gái trước mắt, mi thanh mục tú, ầng ậc nước sắp khóc, đúng là nhân nhi mà hần trăm yêu ngàn nhớ, trong mắt hần dần dần nổi lên sự ấm áp, hần cất giọng khàn khàn mà ám trầm – trả lời: “Ta tỉnh.”

“Cuối cùng người cũng tỉnh!” Văn Thanh vừa khóc vừa cười, nước mắt nhuộm máu đào, thoát nhìn rất thê lương. (cũng không hiểu sao lại nhuộm máu T_T)

Tay của hần, chậm rãi đưa lên, nhẹ nhàng lau nước mắt cho nàng: “Đừng khóc, ta đã bất tỉnh sao?”

“Ừm Ừm Ừm, người tỉnh rồi, ta an tâm.” Văn Thanh liên tục gật đầu nói.

“Nàng khóc vì ta sao -?” Hần nhìn nước mắt trên tay, không thể tin nổi, dường như một giọt nước mắt đó, khiến hần cảm động một cách phi thường, hần nhẹ nhàng nắm giọt lệ trong tay lại, thanh âm yếu ớt nhưng có sự hưng phấn khó có thể che dấu: “Đây là giọt nước mắt nàng khóc cho ta!”

Văn Thanh cảm thấy mất tự nhiên, nhìn hấn trân trọng giọt nước mắt như châu báu, mặt của nàng, hơi hơi đỏ lên.

“Cuối cùng người đã tỉnh ” thanh âm của nàng, mang theo nghẹn ngào, có chút chật vật, nhưng ai cũng có thể nghe ra nàng đang vô cùng vui vẻ.

“Ta chính là Phượng Cô, làm sao có thể chết dễ dàng như vậy!” Phượng Cô cong môi, khẽ cười nói. Thật sự thì hấn cũng rất kỳ quái, thân thể của hấn, hấn rõ ràng hơn ai hết, nếu là đại phu thông thường, vô phương cứu chữa -, hơn nữa, khi hấn mới tỉnh lại, không chỉ có cảm giác tỉnh lại, còn cảm thấy tinh lực và công lực, đang chậm rãi hồi phục, giống như ăn được linh đan diệu dược gì đó.

“Ừm, người có thể tỉnh lại là tốt rồi.” Văn Thanh nhẹ nhàng gật đầu.

“Là thần y phương nào có năng lực như thế, ta phải cảm tạ ông ấy thật hậu, chẳng những trị hết bệnh của ta, còn giúp công lực của ta hồi phục.” Phượng Cô hỏi, trong lòng thầm tính toán, tài y như thế, phải đưa về Phượng Vũ Cửu Thiên.

Văn Thanh nhìn hấn, khẽ nói: “Là công hiệu của Hồi Hồn Đan.”

Chỉ một câu nói đơn giản, nhưng Phượng Cô hiểu rất rõ Hồi Hồn Đan là vật gì, thế gian chỉ có ba viên, hấn cũng từng sai người đi tìm, nhưng chưa từng tìm được.

Là ai có viên Hồi Hồn Đan đó? Còn lấy ra cho hấn dùng?

Kỳ thật không cần Văn Thanh trả lời, trong tim của hấn đã có đáp án, trừ... Ngân Diện, không còn ai khác. Dù sao nếu là người trong quân, ngay cả trong trường hợp có tiên đan, dù cho có giao tình sâu nặng thế nào, cũng không có khả năng đưa ra -, ở nơi chiến trường này, có thể bỏ mạng bất cứ lúc nào, có tiên đan trong người, cũng như có một sinh mệnh thứ hai.

Trừ phi Ngân Diện.

Không biết vì sao, tuy hẳn biết rõ Ngân Diện không thích hẳn, nhưng hẳn vẫn có thể khẳng định, Ngân Diện vì Văn Thanh, đã đưa tiên đơn cứu hẳn -.

“Là Ngân Diện.” Không phải nghi vấn, mà là khẳng định.

Văn Thanh gật đầu.

Về phần Phượng Cô, thấy phiền vô cùng, hẳn nợ Ngân Diện một món nợ nhân tình. Hơn nữa còn là nợ hẳn một mạng. Điều này khiến lòng hẳn cực kỳ không thoải mái.

“Người không cần suy nghĩ nhiều, ...an dưỡng thân thể thật tốt mới là điều quan trọng nhất vào lúc này.” Văn Thanh thấy sắc mặt hẳn ảm ức, biết hẳn nghĩ gì nên nói.

Phượng Cô gật đầu, chỉ nói: “Ta nghĩ, món nợ nhân tình này, sẽ nhanh chóng trả lại cho hẳn, Phượng Cô ta, ...không thích thiếu nợ người khác!”

Từ trước đến giờ hẳn luôn tự phụ, hơn nữa đối tượng lần này còn là Ngân Diện, hẳn nhìn thấy rất rõ ràng, Ngân Diện, đối với Văn Thanh, có tình cảm nam nữ, món nợ nhân tình này, nếu không trả, trong lòng sẽ có chướng ngại.

“Chuyện này để sau này nói tiếp đi!” Văn Thanh khẽ nói, hôm nay thân thể của hẳn vẫn chưa khỏi hẳn, ngay cả nghĩ cũng không được -, huống chi, dù cho hẳn đã khỏi hẳn, Ngân Diện cũng chẳng muốn thứ gì từ hẳn!

Đột nhiên, mắt nàng lóe sáng, – chiến sự lần này! Xác thực là cần Phượng Cô trợ giúp -, khi mới đến viên thiếu tướng có nói, chiến sự lần này không chỉ có thua kém quân địch mặt quân số, hơn nữa, lương thảo cũng bắt đầu thiếu thốn.

Bởi vì rất nhiều mẽ thương (nhà buôn gạo) trong nước không chịu giao gạo ra, mặc dù binh lính không nói rõ, nhưng Văn Thanh vẫn hiểu, chuyện này bị Phượng Vũ Cửu Thiên âm thầm thao túng, bởi vì tất cả các nhà buôn lớn đều có quan hệ với Phượng Vũ Cửu Thiên, có một số chuyện, nhất định là Bạch Vân Yên lấy Phượng Cô làm uy hiếp, buộc Phượng Vũ Cửu Thiên phải làm -.

“Có lẽ có một việc người giúp được.” Nàng do dự nói.

Phượng Cô cũng vừa lúc nghĩ tới chuyện đó, lên tiếng cùng một lúc với nàng: “Có lẽ có một việc ta có thể trả nợ cho hần!”

Hai người nói xong, nhìn nhau cùng cười, Phượng Cô nói: “Chiến sự lần này, là lần đầu tiên Ngân Điện lên đài, hơn nữa còn là đại chiến của cả Vân Quốc, vốn dĩ thực lực hai bên cách nhau quá xa, nếu có thể thắng, sẽ củng cố địa vị của hần rất nhiều, nếu không, chỉ có dùng bốn từ “thất bại thảm hại” để hình dung, cho nên, trận chiến này đối với hần, nhất định là rất quan trọng -, không thua gì tính mạng của chính hần!”

Phượng Cô nói không sai, kỳ thật không chỉ như thế, Ngân Điện lần này, nhất định phải thắng, bởi vì chỉ có thắng, mới có thể thuận lợi bước vào quan trường, để Hoàng thượng có thể quang minh chính đại nhận hần, hơn nữa tay cầm binh quyền, mới đủ khả năng đối đầu trực diện với đương kim hoàng hậu, mới có thể báo mối thù giết mẹ, đây mới là điều trọng yếu nhất. Còn chuyện địa vị, Ngân Điện, không phải loại người coi quyền lực địa vị là trên hết.

“Hần là người có thể làm chứ-.” Văn Thanh cười khẽ hỏi.

Phượng Cô vô cùng tự tin nói: “Chẳng những ta có thể, ta còn có thể không tốn một binh một tốt khiến Phong Quốc lui binh!” Lời này mặc dù có chút huyênh hoang, nhưng cũng là sự thật -.

Người khác chỉ biết hăn độc chiếm hơn nửa thị trường Vân Quốc, nhưng không biết, trong Phong Quốc,— sản nghiệp của hăn cũng không ít chút nào—, chỉ có điều hăn không sở hữu công khai, mà thao túng ngầm -, muốn làm một thương nhân thành công —, không thể chỉ hoạt động trong một địa bàn, chỉ có thao túng nhiều địa bàn, mới tránh bị người khác uy hiếp.

Chỉ cần hăn nói một câu, có thể làm cho cả Phong Quốc thiếu lương thực một cách nghiêm trọng!

Nghĩ đến đây, hăn âm thầm cười một tiếng, Bạch Vân Yên, nhất định không thể ngờ, sau khi Phượng Cô ra đi lại có thể gây ra sự tình nghiêm trọng như vậy?

“Mắt nàng đỏ hoe -, một đêm không ngủ sao?” Phượng Cô nhìn nàng, hỏi.

Vân Thanh nhẹ nhàng gật đầu.

Sắc mặt của hăn chuyển sang trạng thái trời nhiều mây âm u ngay lập tức, hăn đau lòng tức giận: “Tại sao nàng lại không biết chiều cố bản thân như vậy chứ! Nếu nàng chết, không phải sẽ khiến ta càng thêm lo lắng sao! Thân thể nàng vốn suy yếu, cần nghỉ ngơi thật nhiều -!”

“Chưa thấy người tỉnh lại, ta làm sao an tâm đi ngủ được, hiện tại người đã tỉnh, ta cũng yên tâm, ta về nghỉ ngơi, người có muốn gì không, ta cho người làm?” Vân Thanh nhẹ nhàng nói.

Nghe những lời nàng nói, hăn cảm động đến mức rối như tơ vò, vô cùng đau lòng vì nàng: “Hiện tại ta không đói bụng, nàng nhanh đi ngủ đi!”

“Tốt lắm, ta đi ngủ trước. Nếu người muốn ăn cái gì cứ hô lên, ta ở lều bên cạnh, có thể nghe được.” Vân Thanh cẩn thận dặn dò, đúng thật là nàng rất mệt, hơn nữa thân thể bắt đầu có chỗ không ổn, nàng chỉ nghĩ do quá

mệt mỏi, không nghĩ tới, nửa tháng đã qua, hỏa hàn độc trên người nàng lại muốn phát tác.

“Đi ngủ nhanh đi!” Phượng Cô gật đầu nói, trong lòng ấm áp vô cùng, nếu như sinh mệnh bị đe dọa có thể đổi lấy quan tâm của nàng –, như vậy hẳn vô oán vô hối.

.....

Vừa đi ra khỏi trường, Văn Thanh ngã đập cả người xuống, mười ngón tay nắm chặt quá đã đổi màu trắng bệch, toàn thân đau không lời nào miêu tả được. Cả người co quắp trên mặt đất, không ngừng run rẩy.

Mặt nàng dần chuyển màu trắng bệch không máu.

Nàng rên rỉ thống khổ, nhưng chính sự thống khổ, đã hành hạ khiến thanh âm của nàng bắt đầu thay đổi.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 144: Giảng Co

Thất Thân Làm Thiếp

Vì chiến sự nên không thể ngủ, Ngân Diện bàng hoàng nghe thấy tiếng người rên rỉ đau đớn, trong lòng vô cùng thống khổ.

Mười ngón tay xiết chặt, lãnh ý trên mặt càng lúc càng dày đặc, mối thù quốc gia giờ cao như thái sơn.

Nếu nói lúc đầu hẳn hưởng ứng lời triệu tập vì muốn báo thù cho mẹ, vì muốn nâng cao quân lực mà trừ đi hoàng hậu, giờ phút này, một phần tâm tình đã sớm thay đổi.

Khi nhìn dân chúng phải trôi dạt khắp nơi, lo lắng hãi hùng, không thể nào an cư lạc nghiệp, khi nhìn các chiến sĩ phấn đấu quên mình, bảo vệ tổ quốc gia đình, trái tim hẳn, đã giống như bọn họ, chỉ vì nước vì dân, không còn ích kỷ vì những tâm tình cá nhân nữa.

Khi hận nước thù nhà ở cùng một chỗ, bất cứ người có lương tâm nào, cũng đều biết gạt thù nhà qua một bên, nhất là khi đặt thân vào giữa chốn chiến trường tanh mùi máu, càng nhận thức được điều đó một cách sâu sắc.

Đột nhiên, có một tiếng rên rỉ thống khổ truyền vào tai hẳn, hơn nữa thanh âm kia lại rất quen thuộc, dưới nắng ban mai, khiến trái tim hẳn quặn đau.

Hắn phi thân một cái, bay thẳng về hướng lều trại của Phượng Cô –, thấy một nữ tử mặc váy áo màu ánh trắng đang ngã trên mặt đất, toàn thân co quắp lại.

“Hồng bát! Hỏa hàn độc của nàng phát tác!” Ngân Diện rửa thầm một tiếng, vội vàng tiến lên bế lấy nàng.

Lúc này, cửa lều bị xốc lên, ánh sáng lộ ra ngoài, một nam nhân âm ngoan với gương mặt tái nhợt đứng đó nhìn.

Ngân Diện và nam nhân đó nhìn nhau, rồi sau đó quay người lại, bước dài về lều của Văn Thanh ở cạnh đó.

Tay nàng nắm chặt lại, mười ngón tay, bấu chặt vào da thịt hắn, nhưng hắn chẳng cảm thấy chút đau đớn nào, chỉ ôm nàng chặt hơn, mong giảm bớt đau đớn cho nàng.

Phượng Cô đứng nhìn, đôi mắt bốc lửa, chỉ có thể vô lực dựa vào lều, chỉ hận bản thân đang bị thương nặng, không thể giúp nàng, chỉ có thể trở mắt nhìn Ngân Diện ôm nàng đi, lại chịu bó tay.

“Đau... Đau quá ...” Tiếng rên rỉ vô thức của nàng lọt vào tai hắn, thể lương tâm thiết không chịu nổi, một tiếng kêu đó, như loài trùng độc gặm nhấm tim hắn, khiến lòng hắn đau nhói từng cơn.

Tất cả đau đớn của Văn Thanh, xét đến cùng, đều do một mình hắn làm ra.

Hắn là tên hỗn đản!

Hắn thật đáng chết, những ... đau đớn này, nên là của hắn, không nên bắt Văn Thanh phải nhận.

Không, hắn muốn bình phục lại, nhanh chóng đến Thiên Sơn, tìm được Thiên Sơn băng vũ tuyết liên, mới có thể giải độc trong người Văn Thanh, hắn không thể, để nàng bị đau đớn thể hành hạ thêm nữa, thanh âm kia, như muốn lấy mạng hắn.

Hắn tập tễnh chậm rãi đi đến lều của Văn Thanh, mặc dù thân thể đã có chuyển biến tốt đẹp, nhưng vẫn không khôi phục trong một khắc, hắn mới giầy dựa đi hai bước, cả người đã quy ngã xuống.

Nhưng hắn không thể nhận thua, hắn lại đứng lên, cắn chặt hàm răng, bước đi về phía trước, hắn, muốn nhìn thấy Văn Thanh! Hắn không thể nhẫn nhịn chuyện Văn Thanh cùng Ngân Diện ở chung, chuyện này khiến toàn thân hắn chẳng có chỗ nào thấy thoải mái.

Hơn nữa, hắn cũng không thể để Văn Thanh chịu đau đớn một mình, hắn muốn ở bên nàng, để cơn đau của nàng giày vò trái tim của hắn, như vậy, mới có thể giảm bớt tội lỗi của hắn.

Vất vả lắm mới đi đến lều, vừa xốc của lều lên, đã thấy một cảnh khiến hắn muốn phun máu. (thề, từ phun máu là nguyên văn đó)

Ngân Diện ôm cả người Văn Thanh ở trong lòng.

Rõ ràng biết là bởi vì Văn Thanh bị độc phát đau đớn không chịu nổi, Ngân Diện sợ nàng vùng vẫy loạn mới ôm nàng, nhưng hình ảnh này, vẫn khiến hắn không cách nào chịu đựng được.

Trong lòng hắn, trào lên vị chua không tả được.

Như bị ai đó đổ cả một vại lớn dấm chua vào.

Nhưng hắn chỉ có thể gặm muốn bốc khói đỉnh đầu dừng đó, nhìn Văn Thanh thống khổ rên rỉ khóc lóc trong lòng Ngân Diện –, Ngân Diện khoan

dung ôm nàng thật chặt, tay nàng, còn không ngừng bám lấy người Ngân Diện, hai người, càng không ngừng dây dưa với nhau.

Tình hình này.

Hắn nhìn, có giận dữ, có phần hận, có ghen tuông, có đố kỵ...

Nhưng lại không thể phát tác bất cứ cảm xúc nào!

Chỉ hận bản thân đang mang thương tích, đừng nói là ôm Văn Thanh chiếu cố Văn Thanh, đến chính bản thân hắn hắn còn không chiếu cố được.

Phượng Cô đứng một bên, bầu tay vào mặt bàn gỗ, đến mức bàn gỗ rung rinh.

Đôi mắt hắn, bốc lửa rừng rực nhìn hai người trước mắt, tim vừa đau, vừa như bị bóp nẹt, lại rối như tơ vò.

Hắn đau lòng đến quên cả hô hấp, chỉ chốc lát sau hắn không còn phân biệt được mình đau vì nhìn Văn Thanh thống khổ gãy dựa, hay đau vì nhìn thấy Ngân Diện ôm nàng.

Có lẽ cả hai!

Hai nỗi đau này, chồng chất lên nhau, làm mặt hắn biến sắc, mắt đỏ quạch, nhìn thì rối, nhưng không nhìn không được, ngược lại còn nhìn càng lúc càng chăm chú hơn.

Ngân Diện quay đầu, nhìn thấy Phượng Cô tức giận đến xám ngắt, lạnh lùng cười một tiếng, có vài phần khiêu khích trào phúng, thêm lực lên tay, ôm Văn Thanh càng chặt hơn.

Hắn thật không thích con người Phượng Cô, một kẻ máu lạnh vô tình.

Nhớ ra những thương tổn Phượng Cô từng làm với Vân Thanh, nội tâm của hần liền vô phương bình phục.

“Nóng quá...” Đột nhiên, nhân nhi trong lòng lại khóc nức lên, hần cả kinh, không nhìn Phượng Cô nữa, xoay người khăn trương buông nàng ra, khẽ hỏi: “Đã đỡ hơn chưa?”

Ngữ khí luôn lãnh nhược băng sương giờ có vài phần dịu dàng và âu yếm.

Phượng Cô khăn trương nhìn lại, chỉ tiếc giờ đến đứng cũng không vững, chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi đứng một bên, chịu đủ sự hành hạ của ghen ghét trong lòng.

Nhẹ nhàng ngồi lên ghế, thân thể nghiêng sang một bên dựa vào bàn.

Thần sắc, cũng dần dần thư hoãn, mặc dù tâm tình trong lòng vô phương bình tĩnh, sóng ngầm mãnh liệt, nhưng bề ngoài đã tĩnh như chỉ thủy.

Hần nhìn ra được, Ngân Diện, cố ý chọc tức hần -, chỉ sợ hần càng tức thì Ngân Diện càng vui vẻ sảng khoái-.

Vô luận là thương trường hay tình trường đều giống nhau, nếu suy nghĩ gì cũng bày lên trên mặt, người đã thất bại một nửa, thâm tàng bất lộ, mới là chính đạo.

Ngân Diện nhìn vẻ mặt Phượng Cô trầm tĩnh ngồi kia, nhưng trong lòng không khỏi tán thưởng.

Mặc dù con người Phượng Cô hung ác, nhưng mà hần có thể khiến Phượng Vũ Cửu Thiên phát triển như ngày hôm nay, thực sự không chỉ nhờ có vận may, cách làm việc của hần mọi người đều biết, nhưng công phu

nhấn nhện của hắn, là lần đầu tiên Ngân Diện được thưởng thức, rất đáng khâm phục

Vừa mới phần hận đến mức không thể chịu đựng được, lúc này đã có thể thản nhiên như không.

Chỉ bất quá, hắn thông minh, nhưng Ngân Diện, cũng không ngốc.

Hắn không lộ ra, không có nghĩa hắn không tức giận, Ngân Diện rất rõ ràng điều ấy.

Vẫn ôm Văn Thanh vào trong ngực, có lẽ, là vì muốn nàng đỡ đau, có lẽ, là vì muốn chọc giận Phượng Cô, điều chủ yếu cuối cùng, trong lòng hắn, vẫn một mực muốn được làm điều này?

Mượn đủ mọi lý do, chỉ vì tư tâm của bản thân –.

“Lạnh... Đau quá.. Tại sao lại lạnh vậy... Lạnh...” Tiếng rên rỉ lọt vào tai, càng lúc càng khiến hai nam nhân đau lòng hơn.

Ngân Diện không đành lòng, rốt cục, điểm huyết ngủ của nàng, để nàng ngủ say, chỉ có không ngừng điểm huyết giải huyết như vậy, mới giúp nàng đỡ đau.

Nhẹ nhàng đặt nàng giường, kéo chăn đắp cho nàng.

Nhìn nàng vẫn không ngừng run rẩy, trong mắt hắn chỉ có đau đớn.

Xoay người, nhìn nam nhân đang ngồi đối diện, thanh âm lạnh lùng như băng: “Đây, chính là thương tổn người làm cho nàng!”

“Ta nhất định sẽ trị bệnh cho nàng -.” Câu trả lời hắn nhận được cũng lạnh lùng không kém.

“Trị bệnh cho nàng, băng ngọc liên hoa, ngàn năm mới gặp, chẳng lẽ người nói có là có, Phượng Cô, đừng mạnh miệng thế!” Ngân Diện lạnh lùng mỉa mai.

Điều Ngân Diện nói quả thật không sai, băng ngọc liên hoa, là thần vật trong truyền thuyết –, nhưng chưa có ai gặp qua, chỉ biết hoa này sống ở cực hàn Thiên Sơn.

“Chỉ cần có tồn tại, ta nhất định sẽ tìm được!” Phượng Cô nói như chém đinh chặt sắt, tự phụ tương đương, hẳn đã sớm có dự định, nếu không tìm được băng ngọc liên hoa, tuyệt đối không chịu rời khỏi Thiên Sơn.

Đây, là lời hãn hứa với Văn Thanh, là sự chuộc lỗi hãn dành cho nàng.

“Người thật quá tự phụ.” Ngân Diện lạnh lùng thốt lên, dùng đôi mắt sáng quắc nhìn Phượng Cô, mang theo lãnh liệt: “Sớm biết có ngày hôm nay, lúc xưa đâu cần làm thế, chẳng qua chỉ là kết quả của sự tàn bạo của người -!”

“Cho dù ta có tồi tệ hơn nữa, cũng không tới phiên người tới thuyết giáo, Ngân Diện, người nghĩ người là ai? Người là gì của Văn Thanh? Người căn bản không là gì của nàng cả, người không có tư cách nói những lời đấy!” Phượng Cô hẳn dù có trăm ngàn điều không phải, hẳn nguyện ý thừa nhận, nhưng hẳn không phải người để ai cũng thuyết giáo được, trừ Văn Thanh, ai cũng không có quyền trách cứ hẳn!

“Ta không thuyết giáo người, ta chỉ buồn cười về người thôi! Bản thân mình muốn gì cũng không rõ, đến lúc không thể cứu chữa nữa, mới nhận ra là sai lầm rồi, thử hỏi còn có tác dụng gì chứ? Một người không hiểu gì về yêu, lấy tư cách gì nói yêu, lấy tư cách gì nói si (mê).” Ngân Diện lạnh lùng nói, đưa tay vén cửa, thanh phong sáng tỏ. Kỳ thật trong lòng hẳn rất rõ ràng, cũng có một chương ngại nhỏ, Văn Thanh, nữ tử này, đến tốt cùng, có...chút tình cảm nào với hẳn không? Hẳn một điểm tin tưởng cũng không

có, nàng đối với hắn, vĩnh viễn dịu dàng, nhưng lại chẳng thể tìm nổi chút tư tình nam nữ. Hắn không muốn ép nàng, nhưng hắn vẫn hy vọng có thể làm rõ điều đó.

“Ngân Diệm, người đừng quá đặc ý, ta đang bị thương, nếu không, ta sẽ không khách khí với người!” Phượng Cô giận tím mặt, trong lòng thầm muốn đâm chết Ngân Diệm ngay lập tức.

Mặt của Phượng Cô, xanh mét mà hắc ám, nếu hắn không bị thương, chỉ sợ đã sớm ra tay.

“Người hôm nay bị thương, ta sẽ không động thủ với người! Mà ngay cả khi người không bị thương, ta cũng không sợ người!” Ngân Diệm lạnh lùng nói.

“Người...” Nhìn vẻ mặt xem nhẹ của Ngân Diệm, khiến Phượng Cô càng giận. Hắn thật sự tức muốn bốc khói, hắn vốn là người nóng tính, lúc này đang bị trọng thương, muốn đánh nhau là cả một vấn đề.

Đột nhiên hắn có cảm giác hồ lạc bình dương, trong lòng đại hận, nhưng lại không thể tránh được, chỉ có thể vừa tức vừa hận, đôi mắt tóe lửa.

*long vu thiên thủy tao hà hí, hồ lạc bình dương bị khuyến khi: rồng vương nước cạn bị tôm trêu,, hồ lạc bình nguyên bị chó lòn, là nói những kẻ có quyền uy một khi xa cơ thất thế, cảnh ngộ của họ còn tệ hại hơn người dân thường, đầu cuốn Báo Thù có chương phượng hoàng thất thế không bằng gà có ý nghĩa tương tự.

“Phượng Cô, đừng quên, giờ phút này người đang ở trong quân doanh của ta, nếu ta muốn trừng trị người, hay cứu người, đều là vì Văn Thanh, vào lúc hừng đông, thủ hạ của người tới, người cũng có thể đi.” Ngân Diệm trực tiếp hạ lệnh trục khách, nhìn Văn Thanh chịu đau đớn, hắn càng lúc càng thấy chán ghét căm hận Phượng Cô.

“Tất nhiên ta muốn đi, còn Văn Thanh, ta cũng sẽ mang đi -.” Phượng Cô cũng không thêm lưu tình -: “Ta ăn của người Hồi Hồn Đan, người yên tâm, ta sẽ dùng một vật giá trị ngang thế trả lại người -.”

“Không cần!” Ngân Diện lạnh lùng nói: “Hồi Hồn Đan của ta, ta tặng cho Văn Thanh, nếu muốn hoàn trả, cũng là Văn Thanh hoàn trả, không phải người! Còn nữa, muốn đi là chuyện của người, về phần Văn Thanh, nàng có nguyện ý đi theo người hay không, là chuyện khác.”

Ngân Diện nói xong, đột nhiên lạnh lùng đưa mắt nhìn Phượng Cô: “Người thử nói xem, Văn Thanh sẽ nguyện ý đi theo người sao?”

Phượng Cô nhìn Ngân Diện, phượng nhãn tức giận, nhưng trong lòng cũng không dám chắc, Văn Thanh, sẽ nguyện ý cùng hản trở về -, nhưng để nàng ở cùng một chỗ với Ngân Diện, hản không yên tâm!

Bất quá, chưa từng có chuyện gì làm khó được Phượng Cô hản, chuyện gì cũng có cách giải quyết.

Nhưng người tính không bằng trời tính, có những lúc, có một số việc, căn bản không phải do người làm chủ

Cơ độc phát của Văn Thanh vẫn chưa kết thúc, bên ngoài đã vang lên tiếng kèn nặng nề.

Đó là thanh âm thông cáo quân địch tấn công.

Vẻ mặt Ngân Diện trở nên nghiêm trọng, hản nhìn Văn Thanh thật chăm chú thật lâu, mặc dù hản không yên lòng về thân thể của Văn Thanh, nhưng chuyện địch tấn công không phải trò đùa, nếu sai lầm, không phải chuyện của riêng một người, mà là cả quân đội, cả tòa thành, cả quốc gia, không được chậm trễ nửa phần.

Ngân Diệm giải huyết ngủ cho Văn Thanh, quay lại nói với Phượng Cô: “Người phải chiếu cố nàng thật tốt, quân địch công thành, ta phải ra trận tiền.”

Phượng Cô nhìn Ngân Diệm, chỉ gật đầu, kỳ thật hãn cũng không hy vọng chiến sự gặp sai lầm, mặc dù hãn không phải người của triều đình, nhưng cũng là một thương nhân, hãn cũng không hy vọng mất nước, càng không hy vọng dân chúng rơi vào cảnh sinh linh đồ thán. Vì thế hãn vẫn một mực cự tuyệt lời đề nghị của Bạch Vân Yên.

Hãn là thương nhân, mặc dù lấy ích lợi làm trọng, nhưng cũng phải xem tình huống thế nào.

Chuyện này nặng nhẹ thế nào, hãn rất rõ ràng.

“Người đi đi!” Phượng Cô nói.

Ngân Diệm lại nhìn Văn Thanh thêm lần nữa, nhìn nàng không ngừng giãy dụa, thanh âm thống khổ một lần lại một lần bóp nghẹt trái tim hãn, nhưng hãn chỉ có thể kiên quyết quay đầu, rồi sau đó quay người lại, đi ra ngoài.

Lúc này toàn quân doanh đang xôn xao, ánh mắt mọi người lại sôi trào nhiệt huyết, ngay cả thương binh, cũng cố gắng đi ra, nhìn chăm chăm về phía cổng thành với đôi mắt sôi sục.

Ngân Diệm chậm rãi đi về phía đóng quân, đi một mạch, hãn và binh sĩ nhìn nhau, tạo thành một lời hứa không nói ra mồm, sẽ không để mồ hôi và máu của bọn họ rơi một cách vô ích.

Trận chiến này, chỉ có thể thắng, không thể thua!

Đã không phải vì báo thù từ lâu, mà là vì cả quốc gia, vì những người anh em không chung dòng máu, vì lê dân bách tính. Vạn người hăng hái,

khi hần bước đến trận tiền, lúc hần đặt chân vào chiến trường máu tanh, cùng hần sát cánh.

“Bẩm chủ soái! Địch nhân đột nhiên đột kích, hơn nữa khí thế hung ác mãnh liệt, có vẻ muốn phá cổng thành! Quân ta đã ra ứng chiến, chỉ có điều địch mạnh ta yếu, thực lực cách xa, chỉ sợ... Chỉ sợ...”

Mặt mũi Ngân Diện căng thẳng, quát: “Không có chỉ sợ, chỉ có thắng! ĐI!”

Vừa nói vừa đích thân phi thân đi.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 145: Lương Kế

Thất Thân Làm Thiếp

Rốt cục, sau những cơn nóng lạnh đau đớn, Văn Thanh cũng tỉnh lại, mỗi một lần hỏa hàn độc phát tác, đủ để nàng muốn sống không được mà muốn chết không xong.

Nhìn bốn phía, chỉ thấy Phượng Cô đang ngồi ở đầu giường, vẻ mặt hân hoan nhìn nàng, trong mắt, có sự nùng tình mật ý mà nàng chưa kịp quen thuộc.

Ánh mắt nóng bỏng đó, khiến nàng không thể thừa nhận, vì vậy nàng đưa mắt nhìn ra sau hăn thì thấy tứ tỷ, thật nhanh chân, mới một ngày đã tới được đây.

Hồng Thư đang nhìn nàng với đôi mắt sừng đỏ, ngấn nước, Hoàng Kỳ và Lục Cầm, Lam Họa ba người chỉ im lặng nhìn nàng, trong mắt ba người, thiếu sự lãnh liệt ngày thường, nhiều thêm sự bình hòa.

“Nhị phu nhân, người phải chịu khổ rồi!” Hồng Thư vừa khóc vừa nói.

Văn Thanh nhẹ nhàng vươn tay, vuốt tóc Hồng Thư, chậm rãi cười nói: “Bây giờ không phải tốt lắm rồi sao? Đừng khóc nữa, – Hồng Thư của ta xưa nay như lửa! Khóc suốt mướt thế này còn gì là hình tượng trước kia...”

Tuy nàng cười yếu ớt, nhưng cảm động từ đáy lòng, đối với Hồng Thư, nàng thật lòng yêu thương, trừ Song nhi, Hồng Thư là người thân thiết với

nàng nhất.

Nói đến Song nhi, lúc này nàng mới nhớ ra đã vài tháng không gặp nha đầu đó, không biết nha đầu kia hôm nay ra sao, lúc mới nghe tin nàng lạc nhai, nhất định là đã khóc rất dữ dội -.

Trong lòng có một ít ê ẩm, có chút xót xa, rất nhiều ủy khuất, nghĩ đến những người thân thiết, đột nhiên thấy nhớ quá những ngày dựa vào đùi mẫu thân, mẫu thân vuốt tóc nàng, nhớ...quá những lúc cùng Song nhi chơi đùa trong vườn nhà, nhớ...lắm nhớ...lắm...

Thì ra, nàng đã sống trong áp lực và hành hạ lâu như vậy...

Cảm giác chua xót, khiến nàng muốn nhìn thấy người nhà ngay lập tức...

Kết thúc chuyện lần này, nàng muốn về nhà một chuyến, thăm mẫu thân, thăm nha đầu Song nhi ngày ngốc vẫn một lòng với nàng ...

“A!...” Đột nhiên, bên ngoài vang lên một tiếng gào thảm thiết làm trái tim Văn Thanh kinh hãi, nàng nhìn theo tiếng kêu, qua khe hở của màn che, thấy hai binh lính đang cáng một thân thể đầy máu.

Toàn thân máu me.

Nhìn rất ghê người!

Nàng kinh ngạc nhìn Phượng Cô: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Lúc này mới nhớ ra, tối hôm qua, mặc dù rất đau, nhưng nàng vẫn biết, là Ngân Diện ôm nàng vào trướng-, nếu không có việc gấp, không thể có chuyện hăn bỏ nàng đang bị độc phát lại-.

Nhất định là!

Nhất định là chiến sự lại nổi lên!

“Phong Quốc đang mạnh mẽ công thành, chiến sự vô cùng căng thẳng.”
Hồng Thư nhìn Phượng Cô một chút, thấy hần đồng ý mới nói.

“Cái gì!” Nàng chưa từng nhìn thấy chiến trường đẫm máu, khi nhìn thấy người lính toàn thân máu me đó, cả người nàng cũng lạnh hết.

Giây dụa muốn đứng dậy.

Phượng Cô ấn nàng xuống, hỏi: “Nàng muốn làm gì?”

“Ta muốn đi nhìn một chút...” Thanh âm nghiêm túc, nhìn tất cả trước mắt –, bảo nàng nằm đây như không có chuyện gì xảy ra, nàng không làm được.

“Nàng đi cũng có tác dụng gì chứ -! Căn bản là không giúp được gì.”
Phượng Cô quát.

Nhưng Văn Thanh vẫn kiên quyết nói: “Mặc kệ có giúp được không, ta cũng phải đi nhìn, thân là– con dân Văn Quốc, đó là việc phải làm!”

Lời đó là nói cho Phượng Cô nghe, càng là nói cho bản thân nàng -.

Nàng đọc đủ thứ thi thư, cũng xem không ít sách về chiến tranh, trong tủ sách của phụ thân nhiều nhất là binh thư, sử chiến thư, nàng đã từng xem không ít, nàng nghĩ, ít nhất, nàng đi, có thể bằng sức lực nhỏ bé của bản thân, đưa ra một kế sách gì đó.

Phượng Cô một mực cho là nàng dịu dàng mà vẫn có sự quật cường, như một đoá u lan không cốt, không ngờ vào giờ khắc này, càng thấy được đáng vẻ khác của nàng, anh khí bất phàm, kiên trì khí thế, làm cho người khác phải tán thưởng.

Hắn nhíu mày nói: “Được, nếu Thanh nhi đã nói như thế, ta sẽ đi cùng nàng, dùng hết sức mình, nhất định phải đánh lui quân địch.”

Xoay người dặn dò tứ tỳ: “Lục Cầm, Lam Họa, hai người đi lấy mệnh chủ thiên lệnh của ta, hạ lệnh đi xuống, mệnh cho quần hùng thiên hạ, dồn toàn lực về đây, cùng ba quân đánh lui sự xâm lấn của Phong Quốc!”

Lại quay sang Hoàng Kỳ nói: “Hoàng Kỳ, người trở về nói với Lãnh Sâm, bảo hắn lệnh cho chủ lực của chúng ta ở Phong Quốc, đưa hết số gạo trong kho vào ám thất, chỉ để lại số đủ dùng cho dân thường, chặt đứt nguồn lương thảo của Phong Quốc! Ta muốn cho Bạch Vân Yên biết sự lợi hại của Phượng Cô ta—!”

“Hong Thư, người tạm thời ở lại bên cạnh Nhị phu nhân, chăm sóc phu nhân.”

“Tuân lệnh!” Tứ tỳ đồng thanh nói, Hồng Thư đứng sang một bên, ba người kia quay người lại, nhún người đi, hoả tốc mà lưu loát, nửa khắc cũng không chậm trễ.

Phượng Cô lúc này, thân thể đã có chuyển biến tốt đẹp, mặc dù võ công chưa khôi phục, nhưng công hiệu của Hồi Hồn Đan vô cùng rõ rệt, chẳng những cứu hãn một mạng, còn khôi phục nguyên khí một cách thần tốc, chỉ mới mấy canh giờ, hắn đã cảm giác được khí lực chậm rãi trở lại trên người.

Lúc Văn Thanh bị điểm huyết ngũ cũng không vô ích, hắn tranh thủ vận công chữa thương, hôm nay đã có thể đi lại như người bình thường, chỉ có nội công là chưa khôi phục.

Nhẹ nhàng đỡ Văn Thanh yếu ớt, hướng về phía cổng thành.

Dọc theo đường đi, máu thịt đầy đất, các chiến sĩ thương vong khi được cáng về hậu phương, la hét những tiếng kinh hãi, khiến ai thấy cũng kinh

sợ.

Đến gần cổng thành, tiếng đao kiếm đụng nhau đưa vào tai, một tiếng rống giận, một tiếng bi thảm, càng làm lòng người thương tâm.

Lúc này, một tướng đang chạy vội, thấy Văn Thanh và Phượng Cô, ngừng lại, nói: “Cô nương, chiến sự phía trước vô cùng nghiêm trọng, không nên đi nữa!”

“Tình huống lúc này thế nào rồi?” Văn Thanh không đáp hỏi ngược lại, thần sắc khẩn trương.

“ Binh lính trấn thủ cổng thành sắp không trụ được nữa, chủ soái đã suất lĩnh xung phong quân, ra khỏi thành nghênh chiến! Tiểu tướng đang muốn đi thỉnh cầu hậu phương trợ giúp!”

“Được, người mau đi đi!” Văn Thanh nhíu mày, Ngân Diện dẫn quân ra khỏi thành nghênh chiến, đây là chuyện nguy hiểm đến mức nào chứ!

Dù cho võ nghệ của hã có cao tới đâu, cũng đâu thể lấy một chống vạn người! Hã chỉ có một mình, làm sao có thể chống lại trăm vạn binh lính của Phong Quốc chứ?

Không phải châu chấu đá xe sao?

Nhưng nàng biết, nhất định là cổng thành khó mà đỡ được nữa, hã mới dùng đến hạ sách này.

Trong lòng cực kỳ khổ sở.

Gió thổi qua tai, thổi trúng giọt lệ cho nàng cảm giác man mát. Bước chân cũng nặng nề hơn, nàng sợ... Sợ phải đối mặt với tình huống xấu.

Đột nhiên trong lòng hiện lên một kế, xoay người một cái, bắt lấy tay của người lính lúc này, hỏi: “Nơi này có vôi phấn không?”

Người lính sững sốt sững sờ, tình hình chiến đấu lúc này khẩn cấp, hẳn chỉ nghĩ Văn Thanh là dân chúng bình thường, chỉ khuyên nhủ: “Vị cô nương này, người mau về nhà đi! Nơi này quá nguy hiểm!”

“Ta đang hỏi người có vội phần không! Đối với trận chiến này, chuyện này rất quan trọng!” Văn Thanh đột nhiên lạnh mặt, lãnh liệt như băng, vô thức tỏa ra sự uy nghiêm.

Người lính lắc đầu: “Không có.”

Văn Thanh quay đầu: “Hong Thư, người mau vào thành triệu tập những người dân có vội phần lại, rồi sau đó nhanh vận chuyển đến cổng thành, ta có cách dùng!”

Phượng Cô nghe xong, trong lòng âm thầm tán thưởng, đúng là tài nữ, diệu kế thế này, cũng chỉ có nàng mới nghĩ ra, lúc này gió thổi hướng nam, vừa lúc thổi ra ngoài thành, vội phần, đủ để ngăn cản lần tiến công này của Phong Quốc.

Hong Thư lĩnh mệnh đi.

Văn Thanh và Phượng Cô nhanh chóng đi về phía cổng thành.

Đứng ở trên tường thành, đưa mắt nhìn ra ngoài, cảnh tượng thật kinh người!

Trường mâu vô tình tung hoành, đại đao huy vũ, tay chân gãy rời vương vãi, thanh âm thê thảm vang vọng lên chín tầng mây, như tiếng rống của dã thú thời thượng cổ trước khi chết, một tiếng nổ âm âm vang lên, vô số binh lính chém giết, giao tranh rồi ngã xuống, cứ không ngừng chém giết, máu tươi cát vàng, thi cốt khắp nơi, cực kỳ thảm thiết.

Chỉ liếc mắt, liền thấy Ngân Diện, một thân khôi giáp màu bạc dưới nắng sớm, tay cầm trường mâu, đưa ra xoẹt lại đều khiến nhiều quân địch

ngã xuống.

Chỉ có điều địch nhiều ta ít, chỉ chốc lát, quân tiên phong của Vân Quốc đã chết hơn phân nửa.

Đột nhiên, Ngân Diện lấy từ trên ngựa ra một cây cổ cầm, một tiếng ‘
đương’ vang lên, tiếng đàn vung lên.

Không có tiếng đàn nào khó nghe như thế, không có tiếng đàn nào chói tai hơn thế, bén nhọn, mà trí mạng.

Dường như tất cả mọi người không giải thích được tại sao tự nhiên chủ soái lại lấy đàn ra đánh, chỉ có Văn Thanh mừng rỡ, ngoài thành không thiếu rừng cây, còn có một cánh rừng rậm, nói vậy nhất định sẽ có rất nhiều rắn!

Từ lúc chào đời tới nay, đây là lần đầu tiên nàng mong chờ sự xuất hiện của rắn, nàng hy vọng rắn có thể cắn chân quân địch, như vậy, Ngân Diện sẽ không bị thương tổn thêm nữa!

Đột nhiên, xung quanh vang lên tiếng ‘sàn sạt’, càng ngày càng nhiều, rồi sau đó, mọi người kịch ngạc nhìn bày rắn chui ra từ bốn phía, dồn về phía quân địch.

Đột nhiên xuất hiện chuyện này, khiến người ngựa quân địch rối loạn, tất cả kinh ngạc tháo chạy về phía quân doanh, trong lúc nhất thời loạn như ong vỡ tổ.

Ngựa bị rắn cắn, hí vang trời, hất cả những người đang cưỡi ngựa, binh lính vừa bị ngựa hất xuống đất đã bị rắn bò lên, thật sự là thê thảm khiến người khác không nỡ nhìn, binh lính đánh vật với rắn, tiếng kêu thê thảm vang lên bốn phía.

Văn Thanh chậm rãi nhắm hai mắt lại, không đành lòng nhìn nữa, quay người lại, dặn dò viên tiểu tướng: “Nhân lúc quân địch chưa phục hồi tinh thần mở cửa thành ra, để tất cả binh lính bên ta đi vào, nếu để quân địch dùng tên bắn, bọn họ sẽ mất mạng!”

“Phải” sau khi tiểu tướng nghe xong vội vàng đi an bài.

Cửa thành vừa mở ra, Ngân Diện còn chưa kịp đi vào, Bạch Vân Yên đã cầm đại đao, rống lớn: “Ai cũng không cho trốn, bắn tên, bắn chết tên đánh đàn, là có thể khiến răn ngừng truy kích!”

Trong lúc nhất thời, ngàn tên cùng bắn, Văn Thanh nhìn lại, chỉ thấy những người lính xung phong chắn cho Ngân Diện, thay Ngân Diện nhận tên, che chở để Ngân Diện lui vào trong thành.

Những chiến tướng này, ai nấy đều thân mang trăm mũi tên, như tổ ong vò vẽ, làm cho lòng người đau đớn.

Cho tới bây giờ, chiến trường là để đau đớn-, đó là máu, nước mắt và ngàn vạn bộ xương trắng chồng chất mà thành -!

Ngân Diện đứng dưới cửa thành, thầm vận thần công, tiếng đàn không ngừng, răn lúi không ngừng, quân địch đã chậm rãi trấn định, không còn bối rối, dù sao, người còn không sợ, sợ gì mấy con răn? Bọn họ vung đại đao, chém vào bầy răn.

Chỉ chốc lát sau, trên đấy đều là răn bị chém làm hai.

Bạch Vân Yên lần này lĩnh quân công chiến, gặp phải ngăn cản như thế, cũng không lui về phía sau, lại tiến công lần nữa. Xem ra, lần này, hắn đã hạ quyết tâm, nhất định phải công phá cửa thành -.

Đúng vậy, Phượng Cô đào tẩu, không phải chuyện đùa, giang hồ nhân sĩ trong Vân Quốc không còn người khổng chế, nếu tất cả tụ hợp lại nghênh

địch, người trong giang hồ toàn kẻ tài ba, không giống thông thường, không thể khinh thường, hẳn phải thừa dịp bọn họ chưa tới, công phá cửa thành, mới có thể tiến quân, nếu không công phá được lần này, chỉ sợ sau này càng khó.

Cho nên, hẳn hạ tử lệnh, không có mệnh lệnh của hẳn, chỉ được phép vào không cho lui, kẻ nào lui, giết không tha!

Nhìn những người đó bắt đầu tiến lên, tướng sĩ phòng thủ không sợ hãi nửa phần, ngược lại còn phi thường dũng mãnh không màng thương tích, tiến về phía trước.

Trái tim Văn Thanh vô cùng khẩn cấp, liên tục nhìn vào trong thành, chỉ mong Hồng Thư kịp thời đưa vôi phấn đến, như vậy, mới có thể tránh được tai họa lần này!

Lúc này, tiếng đàn đã đình chỉ, Ngân Diện nhảy lên, khi thấy Văn Thanh, nhất thời sững sờ, rồi sau đó ánh mắt lạnh đi: “Tại sao nàng lại lên đây! Nơi này quá nguy hiểm, mau đi về!”

“Người gặp hiểm cảnh, ta làm sao có thể ung dung ngồi trong trướng hưởng yên bình?” Văn Thanh hỏi ngược lại, ánh mắt lãnh liệt mà kiên quyết, Ngân Diện đã cứu nàng nhiều lần như vậy, chẳng lẽ nàng lại là người vong ân phụ nghĩa!

Lời của nàng, khiến Ngân Diện cảm động, cũng khiến Phượng Cô giận đỏ mắt, nhưng chỉ có thể đứng một bên, tức giận muốn nổ cả lồng ngực, nàng nhất định phải ở trước mặt hẳn, tình chàng ý thiếp với Ngân Diện thì mới được sao?

Cái gì gọi là thân hãm hiểm cảnh, nàng không thể ung dung ngồi trong trướng hưởng yên bình? Mấy câu nói này, nghe thế nào cũng có nghĩa bóng.

Nhưng hắn biết lúc này mà tức giận vì chuyện này thì thật không đúng tình huống.

Nhưng tức giận đầy một bụng, làm cho lòng người cũng đau, phổi cũng nứt ra, vẫn không thể phát tác, chỉ có thể dồn nén buồn khổ lại, hành hạ trái tim!

Lúc này, quân địch ngoài thành đang hô to “Hướng vào! Hướng vào!” Vang vọng cả bầu trời, một cái thang được bắc lên tường thành, một lính địch ngã xuống, lại một người đi lên, hoàn toàn không có ý ngừng.

Văn Thanh vô cùng khẩn cấp, đúng lúc này, tiếng của Hồng Thư vang lên như tiên lộ: “Nhị phu nhân, vội phấn tới!”

Một xe ngựa đầy ắp vội phấn được đẩy đến, Văn Thanh thầm kêu tốt quá, kéo Ngân Diện qua: “Ngân Diện, lúc này gió hướng nam, người cho người tung vội phấn, quân địch trở tay không kịp, bọn họ ùa lên, đúng là thời cơ tốt!”

Ngân Diện nhìn xe ngựa vội phấn, nghe Văn Thanh nói xong, trên mặt rớt cuộc cũng xuất hiện một nụ cười nhẹ, giương một tay lên, chỉ huy chúng tướng lấy vội phấn, chuẩn bị sẵn sàng.

Lệnh vừa ban ra, vội phấn được tung thẳng xuống, gió nam khẩn cấp, vội phấn theo cơn gió, trùm kín quân địch, kẻ nào cũng đỏ sưng mắt mà không thể làm gì.

Trong lúc nhất thời, tiếng kêu thảm thiết vang lên, tiếng sau thảm thiết hơn tiếng trước, nàng không phải một người có trái tim cứng rắn, mặc kệ là địch hay ta, chỉ cần chết, đều là một sinh mệnh, nhắm mắt lại, trong lòng, âm thầm nặng nề...

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 146: Đi Thiên Sơn

Thất Thân Làm Thiếp

Đại quân Phong Quốc không ngờ sẽ bị hất vôi phấn, tên nào cũng sừng đỏ hai mắt, Bạch Vân Yên rơi vào đường cùng, đành hạ lệnh lui quân.

Chỉ có điều bọn hãn không ngờ những hệ lụy sau đó.

Hơn phân nửa tướng sĩ bị vôi phấn vào mắt, có chút nghiêm trọng -, căn bản là không thể bình phục trong thời gian ngắn, một số rất ít -, may mắn dùng thuốc kịp thời, đã có chuyển biến tốt đẹp.

Bạch Vân Yên còn thu được tin tức từ thám tử, giang hồ nhân sĩ Vân Quốc đã đến đây, khiến hãn cảm thấy vô cùng bức bối.

Đúng lúc này tướng sĩ báo lại, kho lương bị cháy, toàn bộ lương thảo đã thành tro bụi.

Thì ra sau khi Văn Thanh nói kế hoạch của Phượng Cô cho Ngân Diện, Ngân Diện dẫn mười đại tướng, nửa đêm đột nhập quân doanh Phong Quốc, đốt cháy kho lương.

Bạch Vân Yên cực kỳ giận dữ, gửi mật hàm khẩn cấp về nước yêu cầu tiếp tế lương thảo, ai ngờ vì tấn công Vân Quốc, quốc khố đã chi ra rất nhiều lương thảo, chỗ còn lại chẳng được bao nhiêu, muốn trưng thu từ dân chúng, lại không đúng kỳ thu hoạch, chỉ thu được rất ít, căn bản vô phương cung ứng cho trăm vạn quân binh ngay lập tức.

Lương thảo trong thành cũng không có nhiều, trong lúc nhất thời quân Phong Quốc rơi vào cảnh thiếu lương thực nghiêm trọng.

Nhất thời, trăm vạn đại quân rối loạn như ong vỡ tổ.

Bên kia chiến tuyến, anh hùng hào kiệt Vân Quốc –đã theo lệnh minh chủ, đi biên phòng, hoàng đế Phong Quốc bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là hạ lệnh lui quân.

Chiến dịch lần này, Phong Quốc nhận thua.

Khi nghe tin đó, Văn Thanh và Ngân Diện đang thưởng trà.

“Tất cả cuối cùng cũng đình chỉ!” Ngân Diện nhẹ nhàng nói, thanh âm trong trẻo lạnh lùng có chút trầm trọng, không còn hơi hợt thiếu tình cảm như trước kia.

“Đúng vậy, chỉ bất quá, lần đình chỉ này, cũng có thể chỉ là tạm thời -, lần này tổn hao nhiều người ngựa và lương thảo của Phong Quốc -, bọn họ nhất định là muốn nghỉ một phen -, có điều đương kim hoàng đế Phong Quốc hiếu chiến, chỉ sợ sẽ nhanh chóng gây chiến nữa -, vẫn phải chuẩn bị cho tốt-.” Văn Thanh cảm thấy thật thông thả, chính mắt nhìn thấy chiến trường, nàng mới hiểu đó là cảnh tượng tàn khốc thế nào.

Các tướng sĩ không sợ chết, quả thực là định lấy máu tươi giữ nước -.

Nàng không dám tưởng tượng, nếu thất thủ, quân địch hoành đao đi vào, dân chúng sẽ chết như thế nào?

“Lần này trở về, đúng thật là cần lên tinh thần cho chiến tranh. Phải chuẩn bị thật tốt để có thể ứng chiến bất cứ lúc nào -.” Ngân Diện nói.

Rồi sau đó nhìn Văn Thanh, muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng vẫn nói: “Lần này nàng lâm vào hiểm cảnh, ta không thể đi cứu nàng, là ta làm

trái lời hứa mà ta từng hứa với nàng.” Hãn từng nói, chỉ cần nàng có nguy hiểm, hãn nhất định sẽ đi cứu nàng -, nhưng lần này, biết rõ ràng nàng gặp hiểm nguy, mà hãn, chỉ có thể chịu bó tay.

Văn Thanh cười trấn an một tiếng: “Ta hiểu mà, người bảo vệ -, là an nguy của cả thành cả quốc gia -, nếu bỏ quên tất cả đi cứu ta, lúc đó ta mới thật sự không thể tha thứ cho người, thật không thể hiểu người, người làm như vậy là đúng, có đôi khi, con người ta buộc phải lựa chọn-.”

“May là nàng không có việc gì, nếu không, ta...” Ngân Diện đối với việc lần này không thể đi cứu nàng, một mực cảm thấy thống khổ, nếu không có Phượng Cô đi cứu Văn Thanh, nếu Văn Thanh gặp bất trắc, hãn thật sự, cả đời cũng không cách nào tha thứ bản thân -.

“Nhân sinh có muôn ngàn biến số, ai cũng không thể trở thành người khác, người có gánh nặng của người, ta cũng có nỗi khổ của ta, kỳ thật, còn phải xem tình huống lúc đó thế nào -, coi như ta thật sự gặp chuyện không may, người cũng không cần vì chuyện đó mà khổ sở, người chỉ cần nhớ kỹ, vô luận người làm cái gì, chỉ cần đúng, ta đều sẽ hiểu -, ta, lại càng không trách cứ hay hiểu lầm người, nếu người vì ta mà áy náy, ta mới thật sự trách người.” Văn Thanh trịnh trọng nói.

Nhìn bộ dạng áy náy của Ngân Diện-, trong lòng nàng rất cảm động, nhưng đồng thời, cũng không hy vọng, hãn sẽ như thế.

“Nàng vĩnh viễn như thế, như một chén trà bích loa xuân.” Ngân Diện thở dài nói, cầm trong tay một chén bích loa xuân xanh biếc, một làn khói mỏng manh lượn lờ, mang theo một mùi hương thanh tịnh đẹp đẽ, giống như cảm giác mà Văn Thanh cho hãn.

Văn Thanh cũng cười, từ chối cho ý kiến, nhẹ nhàng cầm chén trà lên uống một hớp.

Đột nhiên nghĩ ra, liền hỏi: “Ngày mai, người sẽ lên đường hồi kinh, thực sự đã quyết định xong sao?”

“Ừm.” Ngân Diện gật đầu, kỳ thật trong tim của hắn, vẫn còn trăn trở, nhưng, cuối cùng, cũng lựa chọn như thế: “Khi đáp ứng lần chiến tranh này, ta cũng đã quyết định, thế lực ở trong triều của hoàng hậu không thể khinh thường, quốc cữu lộng quyền, những vị trí trọng yếu đều là người của bọn họ, nếu động chiến, nhất định nửa giang sơn sẽ rung chuyển, hôm nay gặp họa ngoại xâm, nội bộ không thể rung chuyển dù chỉ là nửa điểm-, nếu không quốc gia sẽ không chịu nổi. Ngay cả là Hoàng thượng, cũng không thể tác động lúc này, thế nên mới quyết định để ta bước vào triều chính, từ từ thu lại quyền lực trong tay họ.”

“Nếu thế, Hoàng thượng dự định thừa nhận người sao?” Văn Thanh hỏi.

Ngân Diện lắc đầu: “Ông ấy vốn định thừa nhận ta rồi -, nhưng một là, ta chỉ vì báo thù cho mẫu thân, căn bản không có hứng với việc triều chính, đối với ta, ngôi vị hoàng đế, chẳng qua chỉ như phù vân ngang trời; thứ hai, nếu hôm nay thừa nhận ta bất quá chỉ là đả thảo kinh xà, khiến cho hoàng hậu phòng bị, càng bất lợi hơn.”

“Cũng đúng.” Văn Thanh gật đầu, nói tiếp: “Nên thế nào, trong lòng người là rõ ràng nhất -, ta chỉ hy vọng, mặc kệ khi nào, người cũng phải bảo vệ bản thân thật tốt.”

“Ta sẽ -.” Ngân Diện gật đầu, trong hốc mắt lấp lánh lệ quang.

Những tia nắng ban mai xuyên qua tán lá, cho người ta cảm giác ấm áp, an ủi nhân tâm.

Ngân Diện cảm thán: “Lúc thanh thản thế này, không bằng đồng tấu một khúc thì thế nào?”

“Có gì là không thể?” Văn Thanh gật đầu cười một tiếng, uyển chuyển hàm xúc mà tự nhiên, nàng cũng đã lâu chưa đánh đàn ca hát.

Ngân Diện sai người đưa tới một cây đàn và một cây tiêu, mặc dù chỉ là vật bình thường, nhưng khi hai người hợp tấu, lại tạo thành một tư vị rất khác biệt, rất riêng.

Thanh âm đẹp để lưu chuyển thành dòng suối nhỏ, thành cánh rừng xanh mướt, thành một bầu chim đang hót vang...

Một khúc 《sơn lâm hành》, thanh tân mà đẹp dễ, tự nhiên mà cổ kính, giống như mộng ước mà hai người cùng theo đuổi, cũng như mộng ước mà rất nhiều người khác theo đuổi, nhưng sống trên đời có mấy ai được tiêu dao chốn đào nguyên nơi trần thế?

Nhắm mắt lại. Tưởng tượng ra núi rừng xanh biếc, một ngôi nhà gỗ nhỏ nhỏ, nàng thản nhiên nằm trên ghế dài trước cửa, cảm thụ sự ấm áp của xuân phong, đúng vậy.. ..

Gương mặt trắng hồng, bé con đang kia, là – hài tử của nàng ...

Nhưng phụ thân của bé con là ai?

Nàng quay đầu nhìn, người kia, đứng trước hàng rào bằng trúc, trong tay cầm rìu, đang bổ củi, nhưng rốt cuộc người kia là ai, nàng dĩ nhiên, không có dũng khí nhìn kỹ, hơi hơi mở mắt.

Một tiếng ‘đương’ vang lên, tiếng đàn đứt đoạn.

Ngân Diện kinh ngạc quay đầu nhìn nàng, mắt hiện vẻ không thể giải thích được: “Làm sao vậy?”

Văn Thanh lắc đầu: “Không có gì, đột nhiên trong lòng không yên.”

“Gần nhất phát sinh quá nhiều chuyện, sau khi trở về cần nghỉ ngơi thật tốt, không cần suy nghĩ nhiều quá.” Ngân Diện ôn hòa nói.

Văn Thanh gật đầu, một cơn gió nhẹ thổi qua, thổi bay mái tóc dài của nàng, Ngân Diện – khẽ đưa tay lướt qua tai nàng, dịu dàng gài lại mấy sợi tóc bay, động tác dịu dàng, ánh mắt càng là ôn nhu như nước, có chút không đành lòng, tay, cứ dừng lại bên tai nàng, rất lâu vẫn không buông.

Văn Thanh có chút không tự nhiên, nhẹ nhàng quay đầu.

Động tác rất nhỏ, nhưng vẫn đủ để Ngân Diện đang trong cơn trầm mê phục hồi tinh thần, trong mắt của hắn hiện lên một tia cô đơn, chỉ có thể thu tay trở về.

Đúng lúc này, một tiếng quát nổ trời vang lên.

“Các người đang làm cái gì?!” Vừa nghe tiếng, thân ảnh đỏ rực như một ngọn lửa lao đến bên hai người, gương mặt xanh mét, nghiêng răng nghiêng lợi, đôi môi mỏng tức giận run rẩy, cặp phượng nhãn bắn ra vô số tia lửa ghê người.

“Theo người thì chúng ta đang làm gì?” Vốn dĩ Ngân Diện đã định thu tay về bây giờ lại chạm lên tóc mai của Văn Thanh, hơn nữa động tác càng thêm thân mật, ánh mắt khiêu khích.

“Không cho người chạm vào nàng!” Phượng Cô quát.

“Người có quyền gì mà không cho ta chạm vào nàng?” Đối với sự nóng nảy của Phượng Cô, Ngân Diện ngược lại càng lộ vẻ lạnh lùng biết kiềm chế, chỉ có khóe miệng đang cười mỉa.

“Ta là phu quân của nàng, nàng là thê của ta!” Phượng Cô rống giận hét lên. Hắn đã nhìn suốt mấy ngày qua, tận lực làm như không thấy sự ăn ý

của hai người, nhưng, tên Ngân Diện này, hơi quá đáng, dám được voi đòi tiên, chạm vào Văn Thanh, hăn không thể nhịn được nữa.

Nếu không phải lúc này chờ quá lâu, đến đây nhìn một phen, thật không biết bọn họ sẽ phải nói lời từ biệt chàng chàng thiếp thiếp thế nào mới chịu thôi!

“Người là phu quân của nàng, nàng là thê của người, mấy lời này, người còn dám nói một cách hùng hồn như vậy sao, trên đời này nếu người làm chồng nào cũng như người, thế gian này, thật là đại loạn!” Ngân Diện mỉa mai, đối với Phượng Cô, hăn chưa bao giờ khách khí, cho tới bây giờ vẫn phần hận rất nhiều-.

Hai nam nhân, đều căm thù đối phương sâu sắc.

“Mặc kệ chúng ta đã xảy ra chuyện gì, cũng không tới phiên người nhúng tay, ta đối với Thanh nhi không tốt, thì ta sẽ dùng thời gian một đời này bồi thường nàng, nếu không đủ, còn có tam sinh tam thế (giải thích rõ thì phức tạp và dài, cứ hiểu đơn giản là đời đời kiếp kiếp là được rồi), vĩnh viễn, cũng không tới phiên của người!” Phượng Cô nổi giận vô cùng, đối với những chuyện chết tiệt trước kia, hăn còn hận sự ngu muội của bản thân hơn bất cứ người nào khác.

Nhưng hăn không thể để kẻ khác chạm đến nữ nhân của hăn!

“Nhưng Văn Thanh có nguyện ý hay không, người đã từng hỏi ý kiến của nàng chưa? Người có từng nghĩ, nói không chừng sự bồi thường của người, đối nàng mà nói, căn bản là không có ý nghĩa gì?” Ngân Diện ý từ ngôn giản, nhưng cũng đã nói trúng vào chỗ đau của Phượng Cô –.

Trong lòng Phượng Cô vẫn một mực lo lắng -, vô luận thế nào, Văn Thanh cũng không chịu tha thứ cho hăn.

Nhưng hăn không cho phép kẻ nào nói điều đó!

“Nhất định ta có thể khiến Văn Thanh tha thứ cho ta -!” Phượng Cô đánh mặt, kiêu ngạo mười phần, cũng chỉ có hăn mới biết, đó thật ra chỉ là hăn nói cho Ngân Diện nghe, thật ra bản thân hăn cũng không tin tưởng vào chuyện đó-.

Ngân Diện hừ lạnh một tiếng, thể hiện rõ là không tin vào năng lực của Phượng Cô, ánh mắt khinh thị, hoàn toàn chọc giận kẻ luôn luôn tự phụ là Phượng Cô.

‘ xoát ’ một tiếng, rút...ra nhuyễn kiếm bên hông, định đâm tới.

Ngân Diện lạnh lùng, chỉ nói: “Chớ nói người hôm nay thân chịu trọng thương, căn bản là không có khả năng đánh thắng được ta, chỉ sợ không tiếp nổi đến chiêu thứ ba, dù cho người không bị thương, cũng chưa chắc đã đánh thắng được ta!”

“Vây người thử một phen xem sao!” Phượng Cô quát, trường kiếm lao thẳng về phía trước.

Ngân Diện chỉ tránh, lạnh lùng nói: “Ta không muốn luận võ khi thực lực hai bên cách nhau quá xa, nếu người thật sự muốn đánh, chờ vết thương của người lành hẳn, chúng ta đại chiến một hồi, hơn nữa, lần này đi Thiên Sơn, người phải bảo vệ Văn Thanh, ta sẽ không đánh với người. Muốn đánh, chờ người tìm được bằng ngọc tuyết liên, giải độc cho Văn Thanh, chúng ta trở lại đánh một hồi!”

“Phượng Cô, người hành động quá cảm tính!” Văn Thanh nhẹ nhàng khuyên nhủ, chẳng lẽ hăn không biết vết thương của hăn vẫn nghiêm trọng sao? Mới cứu về một mạng, không có nghĩa là vết thương đã lành!

Nhưng những lời này, khi lọt vào tai Phượng Cô, lại thành trách cứ, khiến hăn càng giận dữ.

Trong lòng ngấm bực, không ngờ, ngay cả Thanh nhi cũng đứng về phía Ngân Điện.

Xem ra, hắc cần phải nhanh chóng đưa Thanh nhi đi, không thể để nàng ở bên cạnh Ngân Điện thêm nữa.

Hắc lạnh lùng phun ra một câu: “Ngân Điện, chờ vết thương lành hẳn, ta nhất định sẽ để cho người thua dưới kiếm của ta -!” Những lời này chỉ khí hùng hồn, tin tưởng mười phần -.

Sau đó Phượng Cô quay người lại.

“Thanh nhi, chúng ta đi thôi! Lần này đi Thiên Sơn, đường xá rất xa, không được chậm trễ -.” Hành trình đi Thiên Sơn lần này, là cơ hội tốt nhất cũng là duy nhất dành cho hắc, hắc nhất định sẽ dùng chân tâm thành ý, cầu được sự tha thứ của nàng --.

Lúc này, hắc thân chịu trọng thương, nếu đối đầu với Ngân Điện, tự làm mất mặt là điều không cần nghi ngờ.

“Phượng Cô, ta muốn nói với Ngân Điện mấy câu, người đi trước chờ ta. Ta sẽ ra sau.” Nàng nhẹ nhàng nói.

“Không phải nàng vừa nói lời từ biệt với hắc rất lâu sau? Còn gì cần nói nữa -?” Vừa rồi nghe thấy tiếng hợp tấu nhàn tình của bọn họ, khiến hắc cảm thấy phiền lòng vô cùng!

Thanh nhi, chẳng lẽ thật sự có tình ý với Ngân Điện?

Hồ nghi nhìn nàng, trong lòng hắc nòng nặc vị giấm chua, lửa giận bùng lên, nhưng hết lần này tới lần khác không thể phát tác, chỉ vì bản thân đuối lý.

“Vài câu thôi, người đã nói người sẽ không can thiệp chuyện của ta -.”
Văn Thanh nói nhỏ, thái độ vô cùng kiên quyết, không muốn cùng hấn tranh chấp thêm nữa.

Đó là lời hứa Phượng Cô hứa hẹn với nàng -, vì muốn nàng cùng đi Thiên Sơn, hấn đặc biệt hứa hẹn, sẽ không can thiệp bất cứ chuyện riêng tư gì của nàng, sẽ không bắt buộc nàng bất cứ chuyện gì, thế nên nàng mới đồng ý đi cùng hấn -.

“Được, ta đi ra kia chờ nàng, đừng lâu quá.” Phượng Cô bực mình nói, quay người lại, phẩy tay áo bỏ đi, thầm hận trong tim, ghen tức bùng lên, Hồng Thư bên cạnh, cũng mơ hồ ngửi thấy mùi giấm chua từ hấn.

Nhìn Phượng Cô đi đã xa, Văn Thanh quay sang Ngân Diện nói: “Lần này đi Thiên Sơn, chỉ sợ ba tháng không về -. Người phải tự chiều cổ lầy bản thân, còn phải chiều cổ Hạ Thanh cho tốt.”

“Ừm.” Thanh âm của hấn, rõ ràng lạnh lùng, lúc này, hấn không muốn nghe được từ miệng nàng tên của Hạ Thanh. Nhưng nàng vẫn nói ra miệng.

“Nàng cũng phải tự chiều cổ bản thân.” Ngân Diện nói.

Nàng gật đầu.

“Hy vọng lúc trở về, người đã báo thù rửa hận.” Văn Thanh nhẹ nhàng nói.

“Ta sẽ dùng thẳng lợi nhênh đón nàng trở về -.” Ngân Diện gật đầu.

Cả hai đều không nói ra lời...

Lần này ly biệt, đến khi trở về, mọi chuyện sẽ biến chuyển thành thế nào?

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 147: Ngồi Đến Hừng Đông

Thất Thân Làm Thiếp

Bởi vì Thiên Sơn băng ngọc tuyết liên là loại hoa ngàn năm khó được, là kỳ hoa, có thể giải bách độc, nhưng kỳ hoa cũng có kỳ xử, một ngày sau khi hái hoa sẽ héo tàn.

Một khi hoa đã héo tàn, hoàn toàn vô tác dụng. Trừ phi có Thiên Sơn bất hóa tuyết (tuyết không tan) dưỡng khởi, mới có thể tồn tại được, nhưng Thiên Sơn bất hóa tuyết, càng là bách ngộ bất đắc nhất cầu (trăm ngộ không được một cầu)-.

Cho nên, Phượng Cô đi Thiên Sơn tìm kiếm hoa băng ngọc tuyết liên, chỉ có thể đưa Văn Thanh đi cùng. Có điều lặn lội vất vả, vô cùng khổ cực, sợ Văn Thanh cảm thấy không khỏe, Phượng Cô cố ý sai người chế tạo một xe ngựa chuyên dụng, trong xe lót đệm nhung rất dày, ngồi trong xe sẽ không thấy xóc nảy.

Vì lo sẽ gây sự chú ý cho kẻ khác, Phượng Cô không mang theo nhiều người lắm, chỉ dẫn theo Hồng Thư là nha hoàn, và bốn thị vệ võ công cao nhất.

Phượng Cô làm công tử nhà giàu đi du sơn ngoạn thủy, nàng làm phu nhân, vốn dĩ nàng định làm nha hoàn như Hồng Thư -, nhưng nói thế nào Phượng Cô cũng không chịu, sau một hồi giằng co, đành như ý hãn, nhận thân phận phu nhân như hãn mong muốn.

Mỗi người đều thay đổi trang phục, dù sao hôm nay tuy thân phận của Phượng Cô không tầm thường, nhưng lại đắc tội Bạch Vân Yên, vẫn lo lắng tên đó sẽ vì giận mà trả thù.

Bất quá hành trình lần này vô cùng bí mật, không mấy người hay biết, một mạch lên đường cũng tính là thuận buồm xuôi gió.

Nhưng Văn Thanh có chút không thoải mái, Phượng Cô cứ đi được một quãng là ngừng, không chịu đi nhanh, nàng lại không muốn ở chung một chỗ với hắn, đi cùng nhau như thế cảm giác rất mất tự nhiên.

Nhưng Phượng Cô lại nghĩ khác nàng, hắn chỉ hy vọng, lần này đi Thiên Sơn, không chỉ tìm băng ngọc tuyết liên giải độc cho nàng, còn muốn cảm hóa trái tim nàng, cầu được sự tha thứ của nàng –.

Nhưng xem ra chuyện đó không dễ dàng.

Từ trước tới nay vẫn là nữ nhân theo đuổi hắn -, bây giờ bảo hắn phải làm gì đi lấy lòng nữ tử này đây?

Không biết phải làm như thế nào mới có thể giành được trái tim của nữ tử này, đọc hết sách cũng không tìm được đáp án. Buồn bực phiền lòng, hắn chỉ có thể tỉ mỉ ôn nhu hết mình.

Nhưng hắn trời sinh nóng tính, muốn ra vẻ lạnh lùng mà dịu dàng [ngôn ngữ manga là cool =))] như tên Ngân Diện chết tiệt, hắn không làm được.

Vì vậy khi chưa tìm được giải pháp chính, tâm tình của hắn vô cùng buồn phiền.

Lúc này, bọn họ đang dần dần ra khỏi trấn Đại Thành, nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ cần đi khỏi thành này, sẽ không còn gặp được cảnh dân cư đông đúc nữa -.

Đưa tay gọi một thị vệ lại để dặn dò: “Mua nhiều lương khô một chút, từ đây đến Thiên Sơn còn rất xa!”

“Vâng” thị vệ gật đầu đi làm.

Sau đó bọn họ tìm một nhà trọ để nghỉ ngơi.

Lúc xuống xe, trong lúc vô tình nghe thấy ở cửa hàng sát vách có một nam tử đang cầu xin sự tha thứ từ một nữ tử: “Nương tử, phải như thế nào, nàng mới có thể tha thứ cho ta a!”

“Người đã làm ra chuyện như vậy, muốn ta tha thứ cho người như thế nào!” Nữ tử phẫn nộ nói, rồi sau đó xách làn rau đi về.

Nam tử chạy đuổi theo, nhìn dáng chạy của hắn ai nhìn cũng thấy cười phát ghen ...

Thanh âm dần dần xa, lúc này Phượng Cô mới quay đầu lại, hỏi Văn Thanh: “Nàng thử nói xem, nam tử kia, phải như thế nào, mới có thể được nàng kia tha thứ?”

“Tại sao đột nhiên người lại hỏi câu này?” Văn Thanh khó hiểu nhìn Phượng Cô, có chút không giải thích được với câu hỏi đó của hắn, hắn chưa bao giờ thích chỗ mũi vào chuyện của người khác, tại sao đột nhiên lại thế này.

Nàng vô thức quay đầu về phía cặp vợ chồng kia, chỉ thấy đã đi xa, không còn trông rõ nữa.

Về phần Phượng Cô, nghe xong lời Văn Thanh nói, vẻ mặt có chút ngượng ngùng xấu hổ, đối với ý nghĩ vừa rồi của bản thân, hắn thật sự thấy xấu hổ.

Bất quá dù sao hắn cũng là một kẻ cuồng vọng, chỉ chốc lát sau, mọi xấu hổ liền biến mất, hắn ngẩng đầu, thản nhiên nói: “Chỉ hỏi thôi mà.” Hắn là hạng người nào chứ, cho dù có xấu hổ thật, cũng sẽ không biểu hiện ra ngoài, giấu mọi mất tự nhiên xuống đáy lòng. Hơn nữa lại càng không thể hiện sự xấu hổ hay thất thố trước mặt Văn Thanh, việc đó quá bề mặt!

“A...” Văn Thanh gật đầu, nhất thời không suy nghĩ thêm.

Khi Phượng Cô còn đang lo lắng nàng sẽ không trả lời câu hỏi của hắn!

Lại thấy nàng trả lời: “Kỳ thật là vợ chồng, điều trọng yếu nhất là phải thật tâm, có một số việc, cũng chưa chắc không thể cứu vãn, chỉ còn chờ xem nam tử kia sẽ chân tâm đến mức nào để cảm hóa cô ấy thôi!”

“Thật sự chỉ cần chân tâm là có thể cứu vãn những chuyện trước kia và cảm hóa trái tim sao?” Phượng Cô vội vàng hỏi.

Văn Thanh quay đầu lại nhìn hắn, tự hỏi sao hắn tự dừng lại cố chấp bám lấy đề tài này thế, lại đột nhiên hiểu ra.

Ý tứ của hắn, là mượn đôi vợ chồng vừa rồi nói chuyện của hai người sao?

Nhưng hai tình huống khác nhau hoàn toàn -, trước đây hắn và nàng hoàn toàn không có tình cảm -.

Vì vậy thanh âm có chút lạnh lùng nói: “Cần phải xem xem giữa hai người có tồn tại tình cảm hay không, nếu cả hai đều còn dành tình cảm cho nhau, như vậy là có thể cứu vãn, nếu như không có hay không còn tình cảm, có làm gì cũng vô ích cả thôi...”

Câu trả lời nàng dành cho hắn, là trả lời về vấn đề của cặp vợ chồng kia, cũng là trả lời cho vấn đề của hai người bọn họ.

Phượng Cô nghe đến đây, trong lòng dần dần ảm đạm, môi mông mím lại, không còn vẻ cuồng vọng mọi khi, chỉ còn lại gương mặt xám xịt, ai nhìn vào cũng biết hắn đang vô cùng sầu não và bất đắc dĩ.

Thống khổ cùng bị thương.

Còn có hối hận sâu sắc.

Bất quá rất may là Phượng Cô chưa bao giờ là kẻ dễ dàng nhận thua, hắn luôn rất tự tin vào bản thân.

Hai người không hẹn cùng dựa vào một song cửa, không khí càng thêm trầm mặc.

Vừa ngồi xuống, tiểu nhị liền đi đến: “Hai vị khách quan, muốn ăn thứ gì? Nhà bếp của chúng ta là tốt nhất trấn này!”

“Có cái gì...” Phượng Cô đang muốn nói có gì ngon cứ lấy hết ra đây. Từ trước tới giờ, thứ hắn không thiếu nhất chính là tiền, đây chắc chắn là nhà trọ cuối cùng mà bọn họ gặp được, nếu không ăn bây giờ, ra khỏi thành rồi, cứ một mạch đi về Thiên Sơn theo hướng tây, chỉ sợ người cũng ít dần, muốn ăn đồ ăn tử tế chút cũng không có.

“Tiểu nhị ca, chỗ các người có món gì là đặc sắc nhất?” Văn Thanh cắt lời Phượng Cô, nàng biết con người Phượng Cô, mở miệng sẽ nói cái gì, nhưng ở chỗ này, hiển lộ tiền tài không phải là chuyện tốt, tuy cái nhà trọ nho nhỏ này chẳng thể làm chuyện xấu với bọn họ, nhưng cẩn thận vẫn hơn.

“Nhà bếp chúng ta có bốn món nổi tiếng là: cầm lý lai hoa, thu nguyệt như họa, bích thiên nhất lam, nhất minh nhi thiên! Bốn món này, có thể nói sắc hương vị câu toàn, khách nào ăn xong cũng khen ngợi không thôi!” Tiểu nhị ca vừa nói vừa văng nước bọt tán loạn, tán thưởng như thế bốn món này ngon nhất trên trời dưới đất.

Văn Thanh gật đầu: ” phiền Tiểu nhị ca cho chúng ta một đĩa cầm lý lai hoa một đĩa nhất minh nhi thiên, thêm vài món ăn khác.”

“Lạ nước lạ cái, không nên rêu rao quá mức.” Thấy tiểu nhị đi, Văn Thanh mới giải thích.

Khó có lúc nào có người cắt lời Phượng Cô mà hăn không nổi giận, cũng không phản ứng chút nào, sau khi nàng cắt lời hăn, thật lòng chỉ sợ hăn hất tung cái bàn!

Nhưng xem ra tính tình hăn đã kiềm chế hơn trước không ít -.

“Thanh nhi nói thế nào thì làm thế!” Phượng Cô yếu ớt cười nói, kỳ thật chính hăn cũng rất kỳ quái, vừa nãy nàng cắt lời hăn, nếu đổi lại là lúc trước, là người khác, nhất định hăn đã nổi cơn lôi đình.

Nhưng khi này, hăn không cảm thấy chút tức giận nào, ngược lại cảm giác vô cùng ấm áp, đây thật là một chuyện kinh người, nhưng hăn thích.

Xem ra, hăn đã dần dần trở nên dịu dàng, như vậy, nói không chừng Thanh nhi cũng sẽ dần dần bị hăn làm cảm động -.

Kỳ thật một màn vừa rồi, không chỉ có hai người kinh ngạc, Hồng Thư và các thị vệ phía sau đã vã mồ hôi khắp người, chỉ sợ Gia nổi giận lên, sẽ khó lòng mà dọn dẹp được.

Vì vậy, ai nấy đều sững sờ như tượng đá.

Đối với câu trả lời của hăn, Văn Thanh chỉ ngẩng đầu cười nhạt, nhưng từ đáy lòng, trào lên một cảm giác mà nàng cũng không giải thích được.

Phượng Cô này nàng chưa bao giờ thấy qua, bị cắt lời cũng không tức giận, thật sự không tức giận -, nàng rất giỏi nhìn mặt đoán ý, từ trên mặt

của hẳn, đúng thật là nàng nhìn không ra chút bực bội nào, cũng nhìn không ra chút ần nhần che dấu nào.

“Đồ ăn tới!” Chỉ chốc lát sau, tiểu nhị liền đưa thức ăn tới.

Nhìn qua một lượt, mùi vị của cẩm lý lai hoa đúng là không tầm thường, rất hợp khẩu vị của Văn Thanh, nhẹ mà không ngấy, gồm sáu nguyên liệu khác nhau -, phối hợp vừa đúng, thoang thoảng mùi thịt, đậm mà không ngấy, kỳ vị bất phàm.

“Tiểu nhị – giới thiệu cũng không sai, món ăn này đúng là mỹ vị!” Vừa nói vừa ném thử món nhất minh nhi thiên, vốn dĩ nàng không thích ăn thịt -, nhưng nghĩ thầm món trước đã ngon như vậy, không ăn có lẽ sẽ tiếc, vì vậy gắp một miếng thịt, mới phát hiện, thịt mềm mà không dai, còn có mùi sen thơm, vô cùng ngon miệng.

Đồ ăn ngon, mùi vị tốt, Văn Thanh ăn rất ngon miệng, là bữa mà nàng ăn nhiều nhất trong nhiều ngày trở lại đây.

Nhưng lại có chuyện khiến nàng phải phiền lòng, nơi này mặc dù chỉ là một thị trấn nhỏ, nhưng không ít khách chút nào, mười gian phòng chỉ còn lại một gian.

Văn Thanh có chút không tự nhiên, đang nghĩ ngợi tìm nhà trọ khác, chợt điểm tiểu nhị nói: “Khách quan, các người không cần đi tìm, thị trấn này, tổng cộng chỉ có hai nhà trọ, nếu chỗ này hết phòng thì nhà trọ kia cũng hết phòng -.”

“Nhưng...” Văn Thanh còn muốn nói gì đó, chợt tiểu nhị híp mắt cười: “Xem ra công tử đã đắc tội với phu nhân! Haizzzz, tục ngữ nói rất đúng, vợ chồng đầu giường cãi nhau, cuối giường hòa hợp, đã là vợ chồng thì có hiểu lầm gì mà không giải quyết được chứ! Công tử, người nên khuyên nhủ nương tử của người đi...”

Tiểu nhị ca vừa nói xong, còn không quên che miệng cười cười.

Phượng Cô thì như một người khác, đối với lời của tên tiểu nhị, không chút giận dữ còn nói theo: “Tiểu nhị ca nói đúng.”

Nói xong còn quay đầu hỏi Văn Thanh: “Nương tử, nàng nói thế có phải không?”

Nàng nhìn hắn chăm chú một hồi lâu, cuối cùng suy nghĩ một chút, thấy cũng được, trong mật thất ở phủ Bạch Vân Yên, không phải đã từng ngủ cùng giường với hắn rồi sao?

Chỉ cần bản thân trong sạch, không cần để tâm nhiều lễ nghĩa như vậy, vì vậy lạnh lùng nói: “Đành vậy.”

Nhưng đến khi đi ngủ, mới biết khác rất nhiều -.

Khi ở mật thất là bị giam lỏng, hơn nữa Phượng Cô thân mang trọng thương, nhưng giờ phút này, vết thương của Phượng Cô đã hồi phục quá nửa, cùng ở dưới một mái nhà, hơn nữa giường của nhà trọ này nhỏ, hai người ngủ, không cách nhau được nhiều.

Văn Thanh cố lùi người vào trong, nhưng mặc kệ nàng có lùi thế nào, vẫn chạm phải thân hình rất nóng nằm ngoài, làm lòng nàng khó mà thanh bình.

Dù nàng đã hít sâu mấy lần, vẫn cảm giác được sự tồn tại của thân thể cực nóng đó.

Trong lòng tức giận không thôi, nhưng hết lần này tới lần khác vẫn không thể mở miệng nói gì, nếu biết sớm thì đã kiên trì chuyện chia phòng, không ngủ cùng giường với hắn.

Nhưng lúc này muốn hồi hận thì hình như đã chậm. Trời đã tối, nếu có ra ngoài tìm nhà trọ sợ là tìm không ra -.

Mà nàng không biết -, Phượng Cô đang cố ý -, bởi vì vô luận có thế nào, hẳn đều không trực tiếp chạm vào nàng, nhưng vẫn khiến nàng cảm nhận được sự tồn tại của hắn.

Hắn chỉ không muốn, cách nàng quá xa, nhưng, rồi lại sợ hãi dọa nàng bỏ chạy.

Đầu, hơi hơi cúi xuống gáy nàng, hô hấp ấm áp -, chậm rãi phun ra, mang theo mật mờ, đụng chạm vào gáy nàng.

Nhìn tóc gáy nàng dựng đứng lên, trong lòng hắn cảm thấy thỏa mãn, ít nhất nàng vẫn nhận biết sự hiện hữu của hắn.

Chỉ tiếc, càng nhìn dục hỏa càng bùng lên.

Hắn là một nam nhân bình thường -, có thất tình lục dục, hơn nữa trước mặt hắn hiện nay là nữ tử mà hắn yêu mến, còn cùng giường cùng gối, nếu bất động thanh sắc, vậy không phải nam nhân bình thường.

Nhưng hắn không dám có bất cứ động tác gì, chỉ có thể nhẫn đến mức toàn thân đỏ ửng.

Thật muốn liều lĩnh chồm về phía nàng, nhưng hắn biết không thể, vì vậy đành khống chế bản thân. Cố gắng để bản thân không phải chịu sự khống chế của tình dục nữa.

Nhưng muốn khống chế, hoàn toàn không phải chuyện đơn giản, càng ép bản thân không nghĩ nữa thì phát hiện ra trong đầu chỉ toàn chuyện đấy.

Đột nhiên.

Một tiếng ‘ phanh ’ đột ngột vang lên.

Nam nữ trên giường, không hẹn mà gặp cùng đồng thời ngồi dậy, hơn nữa bật dậy nhanh như nhau.

Liếc mắt nhìn nhau, thật là cười không nổi.

Phượng Cô ...lên tiếng trước: “Ta muốn uống chén trà, thật khát!”

Văn Thanh cũng đi theo nói: “Ta cũng vậy.”

Vì vậy hai người song song xuống giường, rồi sau ngồi xuống cạnh bàn uống trà.

Kết quả một chén tiếp một chén, uống liên tục liền mấy chén, uống đến cạn cả bình trà.

Kỳ thật hai người không quá khát, chỉ là không muốn ở trên giường để bị hành hạ nữa.

Nhưng trà đã hết, đêm mới bắt đầu, không ngủ, thì không hợp lý, Văn Thanh nhẹ nhàng đứng lên, nói: “Ta ... ngủ trước.”

“Được, nàng ... ngủ trước đi. Ta còn việc phải nghĩ, đợi lát nữa ngủ tiếp.” Phượng Cô không dám ngủ, là bởi vì hần phát hiện, mấy chén trà lạnh này căn bản không thể dập được dục hỏa bừng bừng trong người hần.

Hần đành tâm phiền ý loạn ngồi ở ghế, nhìn nàng nằm nghiêng.

Rốt cuộc là ngồi đến hừng đông.

Văn Thanh đuổi người, quay đầu, mới phát hiện, Phượng Cô gục xuống bàn ngủ thiếp đi, khó trách bản thân đêm qua ngủ thẳng giấc, không bị quấy nhiễu, thì ngủ rất nhanh.

Cười một tiếng, không ngờ hần lại chính nhân quân tử như thế, thật khó khăn mới tìm thấy một điểm tốt hiếm hoi của hần. Nhưng nàng đâu có hay,

vì cái gì mà Phượng Cô không dám lên giường nằm ngủ!

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 148: Lấy Danh Nghĩa Quan Tâm

Thất Thân Làm Thiếp

Ra khỏi phòng khách của nhà trọ, đang muốn ra khỏi thành.

Lúc này, tên tiểu nhị hôm qua... cười hì hì đi tới: “Khách quan muốn ra khỏi thành a?”

Phượng Cô vẫn lạnh lùng, không lên tiếng, trái lại với vẻ lạnh lùng của Phượng Cô, Văn Thanh quay đầu lại cười cười “Đúng vậy! Tiểu nhị ca.”

Tiểu nhị nhìn nụ cười dịu dàng mà ôn nhu của Văn Thanh, nhất thời có chút lóa mắt, sững sốt hồi lâu, hắn gặp qua không ít người đẹp, nhưng chưa từng có ai lại cười đẹp đến vậy... Nụ cười như... Hắn cũng không biết phải hình dung như thế nào, phải nói là thuần khiết mà ôn nhu như tiên nữ! Có thể trấn an nhân tâm.

“Không nên nhìn đồ không nên nhìn!” Phượng Cô phun ra một câu lạnh lùng, rõ ràng sắc trời đang sáng rực rỡ, tiểu nhị lại cảm thấy cái lạnh khắc nghiệt của mùa đông.

Không kiềm chế được phải run lên vì lạnh, tiểu nhị nhỏ giọng: “Đúng đúng đúng, tiểu nhân biết sai rồi, tiểu nhân chỉ muốn nói với nhị vị, các người ra khỏi thành phải cẩn thận một chút, cách thành này một trăm dặm có một chỗ gọi là Vạn Lý Pha (坡 pha: sườn núi), có mã tặc hung hăng ngang ngược, rất ít người có thể bình an đi qua chỗ đấy!”

“Cám ơn tiểu nhị ca nhắc nhở!” Văn Thanh lên tiếng cảm tạ.

Mặt tiểu nhị đỏ lên, nghe Văn Thanh nói xong, chạy vào trong nhanh như chớp.

Văn Thanh quay đầu cười nhạt, xoay người, không thèm để ý tới Phượng Cô đang đứng bên cạnh, trực tiếp vịn vào tay Hồng Thư lên xe ngựa, Phượng Cô này, còn tưởng rằng hắn đã bớt nóng tính không ít, không cuồng bạo như trước, nhưng dường như là nàng đã quá sơ suất, nhìn bộ dạng vừa rồi của hắn, hoàn toàn là một kẻ tự đại ngang ngược, bộ dạng lang lệ (lang: sói, lệ: hung ác) cao ngạo, có thay đổi chút nào đâu!

Phượng Cô lên xe sau, Văn Thanh lại chỉ ngồi một bên, trong tay cầm một quyển sách, là nàng cố ý bảo Hồng Thư đi mua, trên đường đi nếu có buồn bức, vài quyển sách, cũng có thể giải buồn.

Trải qua thời gian dài, một mực lấy báo thù làm mục tiêu, mất bình tĩnh, mất bình thân, ngay cả quyển sách nàng yêu thích nhất cũng đã rất lâu không đọc.

Lúc này cầm lại trong tay, mùi giấy sách, mang đến một cảm giác xa lạ mà quen thuộc, làm tâm nàng cũng bỏ lan như dây leo, mừng rỡ không thôi.

Phượng Cô thấy nàng cười khe khẽ, nhàn nhiên tự đắc, dáng vẻ ôn văn tế nhị, nhìn nàng đến ngây người, hắn vẫn nhớ lần đầu tiên ngồi chung một xe ngựa với nàng, nàng cũng vì thích đọc sách mà tiện tay cầm một quyển đọc say sưa, dường như đọc sách gì cũng nhiệt tình như vậy.

Mặc dù lạnh lùng nhìn nàng như vậy là một chuyện vô cùng tốt đẹp, nhưng lâu thì lại thành một vấn đề khác, trong đầu Phượng Cô đột nhiên sinh ra bốn chữ “Bất cam lãnh lạc” (Không cam lòng bị bỏ rơi).

Đúng vậy, hắn hiện tại, hoàn toàn là đang bị Văn Thanh bỏ rơi.

Nhưng hắn lại không thể bắt nàng, bởi vì hắn đã đáp ứng nàng, chuyện của nàng thì không được bắt ép nàng.

Hắn là người biết giữ chữ tín, há có thể nói mà không giữ lời sao?

Nhưng xe ngựa vững vàng không xóc nảy, nàng ngồi vô cùng yên tĩnh, trong mắt chỉ có quyển sách kia, không nhìn thấy thứ gì khác, hắn ngồi một bên, quả thật là phiền muộn không thôi.

Không thể làm gì khác hơn là tiếp cận nàng, khẽ cười: “Đọc gì vậy?”

“Bản Thảo Cương Mục.” Văn Thanh chỉ nói bốn chữ ngắn ngủn, rồi không nói thêm bất cứ từ gì nữa, từ sau khi học về độc thuật, nàng biết dược thảo có quan hệ rất mật thiết với độc dược, vì thế nàng rất có hứng thú, độc dược và giải dược, nói cho cùng, là tương sinh tương khắc, có thể là giải dược nhưng cũng có thể là kịch độc.

Từ ngày hứa là không can thiệp bắt ép nàng, Phượng Cô càng lúc càng ấm ức, nhìn bộ dạng chuyên chú của Văn Thanh, hắn đột nhiên vô cùng vô cùng đổ kỵ với quyển sách đang được nàng cầm trên tay, thật muốn xé tan nó ra.

Đột nhiên hắn kiên quyết, không chút suy nghĩ, giơ tay giật quyển sách của nàng.

Trên tay đột nhiên trống trơn, nhìn quyển sách bị giật, Văn Thanh có chút kinh ngạc, ngẩng đầu, nhìn Phượng Cô, dùng ánh mắt hỏi: “Làm sao vậy? “

Thản nhiên, nhẹ nhàng mà lại ẩn giấu vài phần tức giận.

Hắn nói qua, sẽ không bắt ép nàng, làm sao có thể giật sách của nàng chứ, chẳng lẽ đọc sách cũng không được sao?

Phượng Cô cũng cảm thấy không hiểu nổi hành vi của mình, nhưng hăn không thể nhìn Văn Thanh hờ hững với hăn, thấy thế trong lòng của hăn vô cùng không thoải mái.

Nhưng, giật sách xong hăn lại thấy hối hận, hăn còn đang cầu sự tha thứ của Văn Thanh mà.

Nhưng hăn đường đường là nam nhi bảy thước, là Phượng gia ngạo nghễ của Phượng Vũ Cửu Thiên, nếu để người khác biết hăn ghen tuông với một quyển sách thì thật quá mất mặt?

Vì vậy hăn đành làm mặt lạnh, nói hùng hồn: “Không thể đọc sách quá lâu, không tốt cho mắt, cũng hao tâm tổn sức, thân thể nàng vốn yếu đuối, cần điều dưỡng thật tốt, một mạch bốn ba, cần nghỉ ngơi nhiều!”

Văn Thanh không ngờ Phượng Cô lại vì quan tâm mình, trong lòng cảm thấy ấm áp, cười khẽ với hăn: “Cám ơn. Ta chưa mệt đến chết, cả ngày ngồi trong xe, thật sự khó chịu đến buồn bực, ở trong thành thì còn đỡ, đường xá huyện náo cũng đỡ khó chịu, nhưng lộ trình lúc này quá yên tĩnh, xem sách, cũng cảm thấy phong phú hơn một chút, ta mệt sẽ tự động nghỉ.”

“Vẫn phải chú ý mới tốt, nàng vừa đọc sách đã như nhập thần, làm sao còn nhớ được cần phải nghỉ ngơi!” Phượng Cô ngang ngược nói tiếp: “May là có ta đi cùng nàng, ít nhất có thể trông nom nàng!”

Hăn nói có vẻ rất đúng lý hợp tình, lấy quan tâm làm danh nghĩa, đại chính kỳ nghĩa.

“Được rồi! Vậy thì nghỉ.” Văn Thanh đối với sự quan tâm của người khác, vẫn luôn cảm kích, khó có lúc Phượng Cô lại chu đáo thế, nàng cũng không muốn phụ ý tốt của hăn.

Duỗi lưng ra mới phát hiện, toàn thân có chút tê cứng, lúc này nàng mãi đọc sách nên không biết, lúc này mới giật mình nhận ra hai chân tê rần.

Vừa đuổi chân thì đã đau đến nhãn mặt.

Phượng Cô nhìn nàng, liền biết chuyện gì xảy ra, hần nhíu mày nói: “Không phải nàng nói sẽ tự chiếu cố bản thân sao, chân tê hết rồi đúng không? “

Văn Thanh ngượng ngừng gật đầu.

Phượng Cô đưa tay nắm lấy chân nàng, không nói hai lời, năm ngón tay thon dài thuần thục ấn xuống sáu huyết vị, chỉ một lát sau, chân đã không còn tê nữa.

Nhưng mặt nàng thì lại đỏ lên, mặc dù động tác của hần cực kỳ bình thường, không có nửa phần quá giới hạn, nhưng, nàng lại cảm thấy ngượng ngừng không thôi.

Da thịt nữ tử không thể để cho nam nhân đụng vào một cách dễ dàng, mặc dù bọn họ đã có...

Nghĩ đến đây, đột nhiên sắc mặt chuyển sang xanh tái, những chuyện quá khứ, chỉ trong chớp mắt lại ùa vào tràn đầy tâm trí, nét mạnh cũng lạnh lùng thêm vài phần, nàng.. Vẫn không thể quên chuyện trước kia.

Văn Thanh chuyển tay, nhìn phía xa xa, gió thổi nhẹ, mây trôi chậm chậm, nhưng tâm của nàng lại không thể bình tĩnh.

Phượng Cô vừa nhắc đầu, liền nhìn thấy Văn Thanh khi này còn cười giờ đã đổi sang vẻ mặt trong trẻo lạnh lùng, đang nhìn xa xa, nhìn đến xuất thần.

Trong lòng Phượng Cô buồn bã, mặc dù hần không phải nàng, nhưng hần có thể cảm nhận ý nghĩ của nàng rất rõ ràng, có thể từ trên mặt của nàng, nhìn ra rất rõ ràng, tâm tình vẫn luôn quẩn quít đầu óc nàng không buông, đoán biết được nàng đang nghĩ cái gì.

Nàng, vẫn không cách nào quên những chuyện lúc xưa.

Trong bụng Văn Thanh cả kinh, chẳng lẽ thật sự gặp mã tặc?

Nhìn Phượng Cô, lại thấy sắc mặt hần bình thường, không có nửa phần bối rối, kỳ thật lúc mới thấy đám người đó nàng có lo lắng, nhưng nhìn bộ dạng Phượng Cô không sao cả, nàng biết hần đã có kế sách chu toàn, hoặc đám người đó không phải mã tặc, nhưng lúc này xe ngựa bị chặn lại, không còn nghi ngờ gì nữa!

Nhẹ nhàng xốc màn xe lên, liền thấy phía trước, có hơn trăm đại hần, vai khoác da hổ, lưng đeo roi dài, không cần ai nói cũng biết là sơn tặc.

Hơn nữa đám người trước mặt rất đông, tuy bọn họ toàn cao thủ võ lâm, nhưng nếu phải giao chiến thật thì số lượng chênh lệch quá xa, không thể nắm chắc phần thắng, hy vọng những mã tặc này không muốn mạng người!

Văn Thanh tái xanh mặt, nhìn Phượng Cô, lại thấy hần đang cười một tiếng, hần quay sang nhìn nàng, rồi nhẹ nắm lấy tay nàng: “Phượng Cô ta, sẽ không bắt nàng chịu mạo hiểm, yên tâm.”

Không biết vì sao, chỉ một câu nói ngăn ngui, lại có thể làm dịu những lo lắng của nàng, bất an cũng giảm đi không ít.

Chỉ thấy Phượng Cô chậm rãi xuống xe, đám mã tặc nhìn rõ hần liền đón chào: “Phượng Gia, thật sự là bách thỉnh bất đáo, bất thỉnh tự đáo (trăm thỉnh cũng không đến, không thỉnh lại tự đến)! “

“Mã đại ca, huynh đang trách tiểu đệ sao! ” Phượng Cô nhảy xuống, vô vai đập tay cùng người dẫn đầu, hoàn toàn quen thuộc, tuyệt không xa lạ.

Khó trách hần nghe có mã tặc cũng không hoảng hốt, thì ra là người quen của hần, không ngờ Phượng Cô quen biết rộng vậy, ngay cả mã tặc dị quốc cũng có giao tình với hần!

“A... Vị này là... Ha ha, nhất định là tẩu tử! Tốt lắm tốt lắm!” người kia liên tục nói mấy tiếng “tốt lắm” với chất giọng sấm rền, có thể làm lòng người chần kinh (sợ hãi), bất quá, lại làm người nghe cảm nhận được sự chân thật và chính trực.

Văn Thanh cười một tiếng, không biết phải giải thích như thế nào, kỳ thật thì quan hệ của nàng và Phượng Cô lúc này, thật sự là rất khó nói rõ ràng.

“Vị này là Sơn đại vương của Vạn Lý Pha – Mã Vạn Lý, năm đó, lần đầu tiên ta tới nơi này, cùng hắn là hai kẻ không đánh nhau thì không quen biết! Ha ha...” Nói đến chuyện tình năm đó, dường như vô cùng thú vị, Phượng Cô cười phá lên.

Mã Vạn Lý cũng cười theo: “Phượng Gia vẫn không biết xấu hổ, huynh đệ bọn ta không có ai là chưa bị hắn nện một trận! Ai nấy đều sợ! Mấy năm nay chỉ cần nhắc đến tên của hắn, thật sự là mồ hôi lạnh vã ra như tắm! Người năm đó thật là thô bạo đến kinh người!”

Trên mặt Phượng Cô hiện vẻ tang thương, năm đó gặp Mã Vạn Lý, là sau khi Nguyệt Nhi đi lấy chồng, hắn cười ngửa mặt đi khắp nơi, chỉ muốn rời xa Vân Quốc, vì vậy nghĩ đi tới Tây Vực, mới gặp bọn Mã Vạn Lý, chính hắn cũng phải nằm trên giường bất động vài ngày, nhưng cũng vì thế mà bọn họ thành hảo bằng hữu.

“Được rồi, chuyện trước kia còn nhắc làm gì!” Phượng Cô cười một tiếng, có cảm giác như đã cách một đời, những chuyện trước kia, lúc này nhớ lại, dĩ nhiên có chút xa lạ, dù sao cũng là trẻ tuổi nhiều sức, cùng với ái tình không quan hệ nhiều lắm, mới có thể quên mất như thế.

Bất quá cũng có cái may của nó, nếu không làm sao có thể gặp được nữ tử hắn yêu thương chân chính?

Phượng Cô đưa ánh mắt si tình nhìn Văn Thanh.

Văn Thanh thấy hần nhìn thì quay đi để né, rồi sau đó hào phóng chào hỏi Mã Vạn Lý: “Mã đại ca khỏe.”

“Tẩu tử khỏe! ” những đại hán phía sau đồng thanh lên tiếng.

Trong mắt nàng, không có người nào là kẻ xấu, chỉ cần bọn họ không giết người vô tội lung tung, giống như Tà Phong, cướp của người giàu chia cho người nghèo, vẫn có thể xem là người tốt.

Nghĩ đến Tà Phong, nàng mới nhớ ra đã lâu không nhìn thấy hần, nhớ ra gương mặt tươi cười kia, nàng cười một cách vô thức, dường như Tà Phong, vĩnh viễn có thể khiến nàng vui vẻ.

“Nhớ ra cái gì? ” nhìn nàng cười vui vẻ, Phượng Cô hỏi.

Văn Thanh thu lại nụ cười, chỉ nói: “Không có gì, chỉ là rất thích các vị đại ca này!” Chuyện nghĩ đến Tà Phong không nên nói với Phượng Cô.

“Những ... hán tử này đều là chân hán tử, tuy là mã tặc, nhưng mới là người tốt thực sự, không cướp của người nghèo, cũng không cưỡng gian, giết chết, bắt người, cướp của.” Phượng Cô cười nói.

Mã Vạn Lý nghe Phượng Cô nói vậy có chút ngượng ngùng: “Phượng Gia đừng làm những kẻ thô tục như ta phải tổn thọ! Lần này đến, phải ở lại vài ngày đấy! “

“Không được, dù đệ muốn cũng không thể ở lâu.” Phượng Cô nói tiếp “Lần này đến, chủ yếu cũng là cầu Mã đại ca trợ giúp một phen.”

“Chuyện gì vậy? ” thấy Phượng Cô nói như thế, biết hần là có việc trọng yếu, Mã Vạn Lý cũng không từ chối.

“Lần này đệ muốn bồi bà xã (nguyên văn đó) lên Thiên Sơn tìm thuốc, nhưng đằng sau còn nhiều kẻ thù đuổi theo...”

Phượng Cô còn chưa nói xong, đã thấy Mã Vạn Lý không nói hai lời: “Mã Vạn Lý ta nhất định sẽ giúp người đối phó với những người đó! Quyết không để bọn họ đến gần người! “

“Không phải, Mã đại ca! Đệ không bảo huynh dùng vũ lực ngăn cản bọn chúng, bởi vì bọn chúng người ngựa đông đảo, khó có thể chống đỡ được, chỉ là quan hệ giữa huynh và đệ ít người biết, lần này đệ chỉ mang theo mấy người thuộc hạ là vì như thế, huynh chỉ cần nghĩ cách đuổi đệ và bà xã rơi xuống vách đá, như vậy, chẳng phải là nhất lao vĩnh dật (vất vả một chút mà nhàn hạ vĩnh viễn) sao? ” Phượng Cô nói xong cười một tiếng.

“Tiểu tử người thật quá gian xảo!” Mã Vạn Lý nghe xong cười lớn một tiếng, vỗ mạnh lên vai Phượng Cô: “Được, lời người nói, ta hiểu được, người chỉ cần để ý làm tốt phần của người thôi! Phần còn lại ta sẽ làm tốt! “

” Được vậy thì Phượng Cô không biết phải cảm tạ đại ca thế nào, đợi lấy được giải được quay về, sẽ cùng đại ca mặc sức uống rượu một phen! ” hần đã biết Mã Vạn Lý và thuộc hạ luôn hết lòng vì anh em, hần biết dù đi đường có cẩn thận đến đâu cũng khó tránh bị Bạch Vân Yên ám toán, muốn thoát được Bạch Vân Yên chỉ có cách dùng kế, cũng may trùng hợp là nơi này lại có Vạn Lý Pha! Còn có một bằng hữu kết tình huynh đệ mà chỉ hần mới biết.

Thu xếp mọi chuyện xong xuôi, Phượng Cô lưu lại Hồng Thư và vài tên thị vệ, cùng Văn Thanh cưỡi ngựa về phía Thiên Sơn.

Kế hoạch lần này, là để tránh sự truy đuổi của Bạch Vân Yên, kỳ thật, hần có tư tâm, hần nghĩ muốn có thể cùng Văn Thanh hai người ở riêng một phen.

Thiên Sơn đường xa.

Trái tim hần tràn ngập ý chí chiến đấu, ý chí tìm lại tình yêu của người hần thương...

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 149: Hiểm Có Lúc Dễ Thương

Thất Thân Làm Thiếp

Cứ đi một mạch về phía trước, con đường hướng về Thiên Sơn càng lúc càng tĩnh lặng, càng ngày càng hoang vu, đi hơn 10 ngày, chỉ cảm thấy người càng lúc càng thưa thớt, mỗi ngày thêm buồn bã -.

Cây xanh bên ngoài, càng ngày càng ít, càng nhìn lại càng buồn bực.

Phượng Cô chỉ lặng lẽ đi đường, rất cam tâm tình nguyện không nói lời nào, lần này đi Thiên Sơn, đường không hề gần, hẳn biết, đến nửa đường, ít nhất Văn Thanh còn bị độc phát một lần nữa -, hẳn chỉ hy vọng, đây là lần cuối cùng.

Hơn nữa,– quân địch phía sau không biết khi nào sẽ đuổi đến, một khắc cũng không thể chần trừ, tuy đã có Mã Vạn Lý nguyện ý hỗ trợ, nhưng Bạch Vân Yên không phải loại tiết kiệm dầu đốt đèn, tránh được mừng một, không có nghĩa tránh được đến rằm.

Chỉ có điều thân thể Văn Thanh vốn suy yếu, lúc này dù không bị độc phát, nhưng khí trời càng ngày càng khô, ngày nóng đêm lạnh, đã hành hạ nàng chẳng còn hình người. Hơn nữa trên đường chỉ có thể ăn thứ lương khô khó nuốt, nếu cứ lâu dài, dù không nói ra, bản thân hẳn cũng rõ ràng, chỉ sợ thân thể nàng sẽ sớm gặp vấn đề -.

Quả nhiên, chiều hôm đó dừng lại. Phượng Cô xoay người đi vào trong xe định gọi Văn Thanh ra ngoài hít thở không khí trong lành, đã thấy nàng

co quắp trong xe ngựa, gương mặt tái nhợt không có chút máu.

Mặt liền biến sắc, thầm oán bản thân sơ suất, chỉ lo đi đường cho nhanh, coi nhẹ thân thể nàng.

Đưa tay bắt mạch, mới phát hiện, thân thể nàng đã quá suy yếu, bị phong hàn, Phượng Cô đưa tay vỗ nhẹ lên gương mặt trắng bệch như tuyết của Văn Thanh: “Thanh nhi, Thanh nhi, nàng tỉnh đi...”

Văn Thanh trần trọc mãi rồi cũng tỉnh, cười với hân một nụ cười suy yếu, rồi cất tiếng vô lực: “Làm sao vậy? Tới rồi sao?”

“Nàng nhiễm phong hàn!”Phượng Cô đau lòng nói, trong thanh âm có nỗi đau lòng cùng hối hận khó nén.

Nhìn bộ dạng hân, Văn Thanh chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Ta không sao -..... Nghỉ ngơi một chút là tốt rồi.....”

“Đã thế này còn nói không có việc gì! Nàng gắng gượng cho ai nhìn chứ! Nha đầu ngốc!” trong lòng Phượng Cô áy náy không thôi, nhẹ nhàng đỡ nàng ngồi dậy, đặt đầu nàng lên đùi hân, nói nhỏ: “Bất quá may là, trước khi đi đã bảo Hồng Thư chuẩn bị ít thuốc, lúc này rất có tác dụng, nàng cứ nằm đi, ta đi sắc thuốc, uống xong, ngày mai sẽ khỏe.....”

Văn Thanh nhẹ nhàng gật đầu.

“Nào, ta đỡ nàng ra ngoài cho thoáng gió, khẳng định là nàng ở trong này rất buồn bức, nhân lúc này rũ hết buồn bức đi.”Vừa nói vừa ôm nàng, bước ra xe ngựa, cầm một chăn bông, nhẹ nhàng trải ra một chỗ sạch sẽ, sau đó đặt nàng xuống, rồi lấy chăn bao lại.

Phượng Cô chưa từng hầu hạ ai bao giờ, làm chuyện này, có chút lúng túng vụng về, nhưng thật ra bao bọc Văn Thanh rất kĩ càng.

Rồi sau đó quay người lại, đi ra ngoài, không lâu sau đã mang về không ít củi, nơi này khô ráo, thứ gì thì không biết chứ củi có rất nhiều-.

Chất thành đồng rồi, một ngọn lửa bùng lên mạnh mẽ.

Càng gần Thiên Sơn khí trời càng lạnh, càng tối thì gió càng rít vù vù, tiết trời giá rét có thể ngồi bên đồng lửa sưởi ấm chính là chuyện hạnh phúc nhất thế gian.

Văn Thanh cười một tiếng, cảm thấy hạnh phúc một cách đơn giản, dựa vào thân cây, nhìn Phượng Cô tay chân luống cuống chuẩn bị sắc thuốc.

Nhưng xem ra hắn chưa từng sắc thuốc, nói cách khác còn chưa từng đun nước! Bởi vì hành động của hắn -, thật sự là vô cùng vụng về.

Văn Thanh đã đoán đúng, đích thật là Phượng Cô chưa từng làm việc này, luống cuống tay chân đã đành, còn làm không xong. Chưa làm bao giờ đã là một vấn đề lớn, hơn nữa còn không chuẩn bị trước-, không có chút dụng cụ nào, chỉ có một nồi nhỏ, miễn cưỡng dùng để sắc thuốc.

Dùng hai cành cây làm khung, đặt một thanh sắt lên, giữa thanh sắt là một lỗ tròn có một cái móc để treo quai nồi, rồi sau đó xoay người vào xe ngựa mang thuốc ra.

Nhưng sau khi hắn lấy thuốc ra, đứng trước đồng lửa sừng sốt một hồi cũng không nhúc nhích, chỉ thấy vẻ mặt biến đổi mấy lượt, tựa hồ đang nghiên cứu cái gì đó mà không ra đáp án.

Văn Thanh một mực nhìn hắn, không biết rốt cuộc hắn đang nghiên cứu vấn đề gì.

Rốt cục, hắn ngượng ngùng quay đầu: “Thanh nhi, thuốc này, nàng bảo có cần rửa lại trước khi sắc không?” Câu này, với hắn mà nói, thật khó mở miệng.

Hắn cảm giác, đây là một chuyện vô cùng ngu ngốc, nhưng hết lần này đến lần khác hắn chỉ băn khoăn có nên rửa lại hay không.

Hắn đọc rất nhiều y thư, nhưng không có quyển nào nói đến vấn đề này.

Thuốc này, trong ý nghĩ của hắn, thì không cần rửa lại, nhưng khi phơi nắng, chẳng lẽ không nhiễm bẩn sao, không rửa sẽ mất vệ sinh.

Thế nên hắn mới băn khoăn vấn đề này lâu vậy.

“Ừm, thuốc này, không rửa thì hơn...” Văn Thanh nhẹ nhàng nói, cố gắng kiềm chế vẻ cười, không để bản thân bật cười, nhưng nhìn bộ dạng và vẻ mặt không tự nhiên của Phượng Cô, nàng thật sự là không thể chịu được.

Kỳ thật, hắn hỏi chuyện này cũng không phải điều gì kỳ quái, nhưng vẻ mặt của hắn quả thật là quá thú vị, rõ ràng là không tự nhiên, nhưng lại còn chút ầm ức pha với lãnh khốc.

Khuôn mặt tuần tú khuynh thành, dưới ánh trăng sáng tỏ, vô cùng động lòng. Thiếu một phần thô bạo và lãnh khốc, lại thêm nhiều phần sinh động.

“Haizzzz, ta cũng nghĩ không nên rửa -.” Chỉ thấy hắn lầm bầm lâu bầu, luống cuống cho thuốc vào nồi, sau đó rót nước vào.

Sau đó treo lên giá là xong.

Hắn hung hăng thở dài một hơi, vỗ vỗ tay, rồi sau đó ngồi xuống.

Văn Thanh há mồm, muốn nói gì đó, nhưng nhìn hắn thở phào nhẹ nhõm như trút xong gánh nặng thì không nói nữa, chỉ lẳng lặng quần chặt chăn bông.

Lúc này tinh thần Văn Thanh tỉnh táo rất nhiều, không hỗn độn như khi còn trên xe ngựa.

Không lâu sau, nồi thuốc bắt đầu sôi ùng ục, đây chắc là nồi thuốc sôi nhanh nhất thế gian này.

Vừa rồi nàng định nói với hắc sắc thuốc phải dùng lửa nhỏ -, nhưng nhìn hắc thử dài một hơi, biết hắc đích thân sắc thuốc cho nàng đã là làm khó hắc rồi, hơn nữa đường đi còn ăn gió năm sương nhiều, chấp nhặt gì mấy chuyện nhỏ nhặt này.

“Nhanh vậy!” lúc này Phượng Cô cũng nhận ra thuốc sôi quá nhanh, hắc nhớ từng nghe nha hoàn nói sắc thuốc chẳng bao giờ ít hơn một canh giờ -, nói sắc lâu mới có được thuốc tốt.

Lúc này mới nhớ ra, đồng lửa này to quá, nồi thuốc đã cạn quá nửa.

Phượng Cô nhíu mày, nói: “Quên mất sắc thuốc phải khống chế lửa -, lửa nhỏ mới có thuốc tốt!” Vừa nói vừa đứng lên, nhẹ nhàng kéo cái giá, cảm tức lăm lăm lâu bầu: “Lại phải sắc lại rồi!”

Vân Thanh khụ một tiếng, rồi sau đó nhẹ nhàng nói: “Không cần, cứ để vậy uống cũng được-, không có việc gì -.”

” Phải sắc lại, sắc lại mới ra thuốc. Thứ này tám phần là không có được hiệu -!” Hắc bướng bỉnh nói, duỗi tay, định lấy cái nồi, độ nóng của quai nồi khiến hắc phải rút tay về.

Vân Thanh giãy dụa định đứng dậy, Phượng Cô đảo mắt nhìn thấy thế, nhần mặt, đi thẳng tới, đưa tay lôi kéo, cuốn cái chăn hơi lỏng ra chặt chẽ kín bưng trở lại, rồi sau đó nghiêm túc nói: “Chú ý một chút, khí trời đã lạnh như thế, nếu còn bị lạnh nữa, nàng thì không đau lòng đâu, nhưng ta sẽ đau lòng muốn chết!”

Câu buồn nôn vậy hắc cũng có thể phun ra, Vân Thanh đỏ mặt, không dám nhìn hắc, đưa mắt đi chỗ khác, nhẹ nhàng nói: “Sắc rồi thì cứ uống thôi, ta muốn uống nhanh còn ngủ, còn muốn sắc lại thì mai mất.”

“Nhưng thế này làm gì có được hiệu! Nếu không nằng vào xe ngủ, sắc xong ta gọi nằng dậy uống?”Phượng Cô nói, hăn không hy vọng, Văn Thanh gặp nửa điểm sơ xuất, nhìn gương mặt tái nhợt của nằng, hăn càng trách mình nhiều hơn.

“Không cần, chỉ là thuốc trị phong hàn, cách sắc cũng không phức tạp, chỉ cần cô lấy nước là được rồi, không bị lạnh nữa, tin tưởng sáng mai sẽ tốt.”Văn Thanh nhẹ nhàng nói.

Cứ mãi lo lắng, rốt cục Phượng Cô gật đầu: “Được rồi! Bây giờ nằng uống thuốc này, ngày mai ta sẽ sắc lại một bát thuốc tuyệt hảo khác cho nằng!”

Hăn nói với giọng tin tưởng tràn đầy dường như nóng lòng muốn được bắt tay sắc thuốc ngay lập tức.

Đối với hăn mà nói, sắc thuốc so với học võ công, còn khó hơn vài phần!

Quay đầu lại, cầm bát, rót một chén ra, mới phát hiện, hăn rót nhiều nước vào nồi quá, đã bốc hơi quá nửa, rót một chén, bên trong còn ít nhất một chén nữa.

Phượng Cô khó xử vô cùng, hăn vẫn cho là sắc thuốc đơn giản, bây giờ mới phát hiện, không học thì không tự nhiên biết được chuyện gì!

Trong lòng có một ít uế oải, hăn nhẹ nhàng đưa bát thuốc đến trước mặt Văn Thanh. Cầm thìa múc thuốc rồi thổi thổi, sau đó đưa đến tận miệng Văn Thanh, mặt hơi đỏ, giả vờ trấn tĩnh nói: “Uống nhanh đi! Uống thuốc phải uống khi còn nóng, uống thuốc, đắp chăn ngủ ngon một giấc, ngày mai tỉnh dậy, bệnh sẽ khá!”

“Ừm.”Văn Thanh gật đầu, nhìn thìa thuốc thì có chút không tự nhiên, muốn đưa tay tự múc, nhưng hăn vừa ra tay thì đã dí đến miệng nằng rồi.

Từ chối không tiện, vì vậy đành mở miệng uống.

Thuốc rất đắng.

Khẽ nhíu mày, bất quá không nói gì, chỉ uống từng thìa từng thìa một, vất vả lắm mới nuốt hết bát thuốc đắng vào bụng.

Trong bụng cảm thấy ấm áp như có một dòng nước ấm chảy quay, người cũng thư thái hơn rất nhiều, ủ rũ lại bắt đầu đột kích, nàng quay sang hắt cười cười, sau đó lâm vào giấc ngủ ấm áp.

Ở nơi khác, Ngân Diện chỉnh đốn quân đội xong xuôi, chuẩn bị vào kinh diện thánh, hành quân đến nửa đường nhận được một tin tức. Nói Bạch Vân Yên dẫn theo một tiểu đội ngàn người, chạy thẳng theo hướng Tây Bắc.

Chỉ cần nghĩ một chút, Ngân Diện liền đoán ra, rất có thể tin Phượng Cô mang Văn Thanh đi Thiên Sơn đã bị Bạch Vân Yên biết được, chỉ sợ Bạch Vân Yên bại trận, phần chí làm liều -.

Vì vậy Ngân Diện lệnh cho phó tướng lĩnh thánh mệnh, bản thân thì lĩnh một ngàn tinh binh, cũng chạy thẳng theo hướng Thiên Sơn. Hẳn vốn không yên lòng để Văn Thanh theo Phượng Cô đi đến Thiên Sơn, lúc này Bạch Vân Yên cũng đuổi theo, chỉ sợ sẽ gặp nguy hiểm -, hẳn không thể để Văn Thanh gặp phải bất cứ... nguy hiểm gì, căn bản là trái tim hẳn không thể bỏ nàng.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 150: Chân Núi Thiên Sơn

Thất Thân Làm Thiếp

Trần trọc tỉnh lại, đại khái là từ khi lên đường đến nay, đây là giấc ngủ ngon nhất của nàng. An tĩnh mà thoải mái, khiến người luôn ngủ không được sâu như nàng cũng sinh ra ý nghĩ muốn ngủ thêm.

Hàng mi cong lay động vài cái, sau đó nàng chậm rãi mở mắt, chớp chớp đôi mắt đẹp như lục thủy.

Phượng Cô cười ngọt ngào một cách hạnh phúc, nhìn nhân nhi (dùng để chỉ người yêu, = baby, honey) trước mặt, cảm thấy hạnh phúc chưa từng có, đột nhiên hăn nghĩ, mỗi một sớm mai thức giấc, nếu được nhìn thấy nhân nhi xinh đẹp tỉnh lại sau giấc ngủ chính là điều hạnh phúc nhất thế gian này.

Phượng Cô lên tiếng: “Đã tỉnh rồi sao?”

Vân Thanh có chút giật mình, vừa mở mắt ra, đã thấy một gương mặt tuấn tú khuynh thành chỉ cách nàng có vài thước, khoảng cách rất gần, dưới ánh mặt trời, nụ cười của hăn rất đẹp mắt, ngọt ngào như mút táo.

Hăn quả thật rất đẹp trai, thiếu đi mấy phần thô bạo và cuồng ngạo, nụ cười ngọt ngào, lại có tà khí và sự quý phái trời sinh, là một mỹ nam tử vô cùng hiếm gặp.

Nhẹ nhàng trả lời: “Tỉnh rồi.”

Thanh âm dịu dàng, khẩu khí thản nhiên, có chút ngái ngủ, làm Phượng Cô động lòng không thôi.

“Nàng đã thấy khá hơn chưa?” Hắc cười hỏi.

“Ừm, hình như tốt rồi, không cảm thấy khó chịu như tối qua nữa, hơn nữa còn cảm thấy vô cùng khoan khoái.” Hít sâu một hơi, nàng thật sự có cảm giác thần thanh khí sảng: “Đúng là nhìn không ra, không ngờ người lại là thần y, chỉ một bát thuốc đã đẩy lùi hết bệnh!” (Nhi: vâng quả thật là sến không chịu nổi, nổi hết cả da gà da vịt lên rồi)

Vừa nói vừa xoay người, mới giật mình nhận ra, thứ mà nàng đang gối đầu không mềm mại như gối đầu thông thường, nhưng lại thoải mái hơn rất nhiều, xoay đầu nhìn Phượng Cô từ trên xuống dưới mới phát hiện ra, nàng gối đầu lên chân hắc.

Mặt, bắt đầu đỏ lên.

Tại sao nàng lại ngủ như thế chứ?

Tỉ mỉ nghĩ lại, mới nhớ ra, tối hôm qua, sau khi uống xong bát thuốc nàng cảm thấy nóng, sau đó vì mệt mỏi mà ngủ thiếp đi.

Đáng lẽ nàng phải ngủ cạnh cây đại thụ mới đúng chứ?

Nàng kinh ngạc nhìn hắc, hỏi: “Ta lên xe ngủ như thế nào?”

“Buổi đêm nhiều sương, hơn nữa gió lại thổi mạnh, ta thấy nàng ngủ say quá, không đành lòng đánh thức, liền trực tiếp bế nàng vào xe, vừa ấm áp vừa có thể tránh gió và sương.” Phượng Cô khẽ cười nói, cười một cách rất vui vẻ còn có chút tà khí, kỳ thật khi sắc thuốc, hắc đã cho thêm chút trấn tâm dược liệu -, có tác dụng gây buồn ngủ, giúp ngủ ngon hơn, thế nên nàng uống xong mới buồn ngủ như vậy, chỉ kịp ngáp một cái là nhắm mắt ngủ luôn.

Bất quá hẳn thấy không cần giải thích rõ ràng tường tận cho nàng.

Hắn chỉ biết một điều, bộ dạng khi nàng ngủ say, đẹp đến thế nào.

“Cám ơn người.” Nàng nói khẽ.

Đứng dậy, Phượng Cô duỗi tay ra, nhẹ nhàng đỡ nàng đứng lên, rồi sau đó chu đáo lấy chăn quấn chặt nàng: “Bây giờ vẫn còn sớm, bên ngoài gió lớn, nàng ... đừng đi ra ngoài, ta đi nấu một chén canh và lương khô cho nàng ăn, ăn cho ấm người rồi đi.”

Văn Thanh nhìn hẳn một chút, gật đầu, không nói gì thêm. Chỉ cảm giác được hẳn như thế, làm cho không ai có thể cự tuyệt.

Vừa nói hẳn lấy từ thùng xe hai cái bánh thịt nướng, rồi sau đó đi ra ngoài.

Văn Thanh kéo chăn, mỉm cười, lẳng lặng dựa người vào thành xe, chờ Phượng Cô mang canh nóng vào.

Nhưng trong lòng đang âm thầm thắc mắc, một người có thể sắc thuốc trong vòng 1 khắc (15 phút), sẽ nấu canh thành cái dạng gì, không biết có làm canh đổi vị luôn không.

Nếu canh đổi vị, nàng thật không biết có thể uống hết không?

Cứ nghĩ như thế, đột nhiên có một sự hào hứng không thể giải thích, giục nàng ra ngoài nhìn xem hẳn nấu canh thế nào.

Bên ngoài vang lên từng tiếng xùng xoảng do chuyển củi, rồi sau đó lách cách, hơi hơi nhắm mắt lại, dường như Văn Thanh đang nhìn thấy ngọn lửa bốc cao ngoài kia.

Ừm, theo lý thuyết, lửa to đồ ăn ngon, món canh này chắc cũng không tệ -.

Lại qua rất lâu, vẫn chưa thấy canh được nấu xong, theo lý thuyết, phải xong rồi mới đúng, lửa lớn như vậy, canh phải sôi rồi mới đúng chứ?

Dần dần có một mùi hương bay vào thùng xe, mùi thịt nướng câu hồn, làm cho nước miếng chảy ra như suối.

Chỉ thấy màn xe bị xốc lên, có một kẻ tuấn tú đang cười tự tin thò mặt vào, tay bê nồi canh và một xiên thịt.

Văn Thanh nhìn xiên thịt chăm chú, ngây ra một lúc, mới hiểu ra mùi thơm lúc nãy là từ xiên thịt nướng, ngẩng đầu vui mừng nhìn hẳn: “Đây là...”

“Nàng xem, bánh nướng và canh rất khó uống, dính vào một cục cũng khó lấy, đúng lúc có đàn chim bay qua, thế là có thịt ngon dâng đến cửa cho chúng ta!” Hẳn hài hước kể lại.

Nghe xong Văn Thanh cũng phải cười. Kéo chặn, lấy ra hai cái bát sạch và thìa, sau đó nhanh chóng uống canh, đúng là rất ngon, rất dễ nuốt, không có một mùi vị lạ lùng nào, bát quá cũng đủ để làm ấm dạ dày.

Phượng Cô cầm một xiên thịt, đưa đến sát miệng của nàng: “Ném thử đi, thịt này, tuyệt đối là miếng thịt ngon nhất nàng từng ăn!”

Văn Thanh há mồm cắn một cái, con chưa cảm nhận được vì gì lưỡi đã phát bỏng, kinh hô: “Nóng quá!” Nhưng vị thịt đã kịp xuyên qua đầu lưỡi truyền vào trong lòng, ngon đến mức nàng không thể mở miệng xoa dịu cái lưỡi.

Nước mắt dàn giụa vì nóng, Văn Thanh cười: “Thơm lắm đó!”

“Nàng nhìn đi, nóng đến chảy nước mắt rồi kìa!” Phượng Cô đau lòng nói, đưa tay lau nước mắt cho Văn Thanh: “Ngon thì ăn nhiều một chút đi, kỳ thật cũng do ta, dọc theo đường đi nhiều chim thú rừng như vậy không

nghĩ ra! Thân thể nàng đã kém, đường dài bốn ba, còn phải ăn thứ lương khô khó nuốt, không dinh dưỡng cũng chẳng ngon, hằng định thân thể càng kém hơn! Ta nghĩ rồi, sau này mỗi ngày đều thay đổi đa dạng các loại thịt, nướng thật ngon rồi cho nàng ăn, ăn nhiều sẽ mập mập tròn trịa -! Sau đó...”

Hắn đang nói đột nhiên dừng lại, muốn nói gì lại thôi, nhìn Văn Thanh, cứ nhiên đỏ mặt.

Văn Thanh nghe, đối với đoạn sau xác thật là không rõ hắn muốn nói gì nữa, nhưng cũng biết rất khó nói, vì vậy không hỏi, chỉ buồn bực ăn thịt nướng.

Nàng đang suy đoán, có phải hắn sẽ nói, vì hắn sinh một bé con kháu khỉnh mập mập không? Nhìn bộ dạng ngượng ngùng của hắn, lại còn đỏ mặt tía tai, tám chín phần là đúng rồi.

Nhưng bé con!

Haizzz, nghĩ tới, lại khiến gợi lại những chuyện không vui.

Lắc đầu, chuyện đã qua thì để nó qua đi -, nếu không, chỉ làm khổ bản thân -.

Lúc này không nên nghĩ ngợi nhiều như vậy.

... ..

Quả thật Phượng Cô đã làm đúng theo những gì hắn nói -, ngày nào cũng nướng thịt cho nàng ăn, hơn nữa, mỗi ngày lại nướng một loại thịt khác nhau, Văn Thanh không biết là thịt những con gì, Phượng Cô cũng không nói cho nàng.

Bởi vì sợ nàng nghĩ đến con vật kia khi còn sống, thì ngon đến đâu cũng nuốt không nổi.

Nhưng đúng là nếu để nàng nhìn thấy những con vật đó thì đúng là nàng sẽ không ăn được (kiểu người yêu mèo không ăn thịt mèo chứ không phải vì kinh tởm gì đâu).

Vì muốn nàng không quá buồn bực, thỉnh thoảng Phượng Cô cũng bảo nàng ra ngồi cạnh hẻm ở đầu xe, nếu không thì ngắm cỏ cây bên đường cũng là chuyện không tệ.

Ăn ngon, tâm tình cũng tốt, vì vậy mấy ngày kế tiếp, thân thể của nàng thực sự tốt lên rất nhiều, chỉ tiếc, mặc kệ thân thể tốt xấu thế nào, vẫn không thể ngăn chặn chuyện hỏa hàn độc phát tác.

Thời gian nửa tháng đã qua, sự hành hạ khiến nàng sợ hãi bắt đầu kéo tới. Bất quá may là, khi hỏa hàn độc phát tác hai người đã đi đến chân núi Thiên Sơn.

Mặc dù Thiên Sơn vô cùng to lớn, muốn tìm ra— Băng Ngọc Tuyết Liên trong truyền thuyết không phải chuyện dễ, nhưng đã tới chân núi, cũng coi như chuyện vui bậc nhất, ít nhất, hy vọng cũng đã thấy một nửa.

Chỉ có điều hai người không ngờ, tại nơi hàn băng chi địa quanh năm tuyết phủ, cũng có người ở -.

Chân núi Thiên Sơn, có một thôn nhỏ, tên là Tuyết Thôn, tên cũng đẹp.

Người ở đây, không nhiều lắm, ai nấy đều trắng như tuyết. Hơn nữa còn vô cùng chất phác.

Hơn nữa người ở đây rất hiếu khách, thấy bọn họ tới từ xa, không chỉ chào đón, còn cực kỳ thân thiết, ngày đó, còn chuẩn bị cho hai người một

căn phòng nhỏ, mặc dù nhỏ, nhưng rất ấm áp, lớp gỗ và rơm dày chắn mọi cơn gió bên ngoài, nằm ở trong, vô cùng ấm cúng.

Nhưng Văn Thanh không ngừng phát lạnh, rớt cục, hỏa hàn độc cũng đến.

Cảm giác hết nóng rồi lạnh như bài sơn hải đảo tập kích nàng, khiến nàng giữa nơi tuyết phủ mà lại vã mồ hôi.

Cầm lấy rơm rạ, liều mạng bấu víu, nhưng cũng không cách nào ngừng thống khổ do độc phát, Văn Thanh bắt đầu kêu la không thành tiếng vì đau.

Lần độc phát sau kinh khủng hơn lần trước, hành hạ nàng càng dã man hơn lần trước.

Cảm giác thiêu đốt như bị thiêu giữa dàn hỏa, vô phương kêu cứu vô phương hô hấp, chỉ có thể chịu đựng nỗi đau của da thịt, mồ hôi lạnh vã ra thì lại như băng, đông cứng toàn thân, những cơn đau nóng lạnh đan xen chồng chất, khiến nàng hoàn toàn không khống chế được thần trí, bắt đầu có cảm giác sống không bằng chết, chỉ nghĩ, phải làm thế nào mới có thể kết thúc những cơn đau này.

Phượng Cô vừa vào cửa, đã thấy Văn Thanh co quắp trên đất, sắc mặt trắng bệch, chỉ cần liếc mắt, hẳn cũng biết, nàng bị độc phát, trong lòng đau xót, nhanh chóng bế nàng lên.

Nghe thấy nàng thút thít, hẳn càng nghe càng đau lòng.

Nhất định là nàng đau đớn lắm-, mới nói ra được một câu không muốn sống nữa.

Trái tim như bị xé nát, cảm giác máu chảy đầm đìa —, nỗi đau như thủy triều xô lên người hẳn, ai nói nam nhi không biết khóc -, giờ phút này hẳn đang khóc đầy thôi.

Mộc Cáp Nhĩ bê canh nóng tới, liền thấy gương mặt tuần tú khuynh thành đầy vẻ si tình, hai hàng nước mắt tuôn rơi, nam tử rơi lệ, đáng lẽ phải là chuyện rất khó coi.Đằng này, bộ dạng của hãn không chút khó coi, còn khiến cô ta bị hấp dẫn, khiến trái tim thiếu nữ nảy sinh giục vọng níu giữ nam tử này.

Vì vậy, sau này, hành trình Thiên Sơn, lại nổi lên mầm tai vạ.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 151: Bảo Tuyết

Thất Thân Làm Thiếp

Thiên Sơn – sáng sớm, trắng xoá một mảnh.

Mê hoặc cả thế gian.

Phượng Cô chậm rãi đi ra khỏi phòng nhỏ, tang thương như vừa trải qua một trận chiến khốc liệt thật dài, mặt mày mỗi mệ. Những cơn độc phát của Văn Thanh, càng ngày càng lợi hại, tối ngày hôm qua, nhìn nàng xé chân vì bị cơn đau hành hạ, trái tim hẫng đau không lời nào diễn tả được.

Phượng Cô kiên quyết lập ra lời thề, nhất định phải tìm được Băng Ngọc Tuyết Liên, chữa bệnh của Văn Thanh.

Hắn không thể chịu đựng cảnh chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng đau đến chết đi sống lại như thế thêm lần nữa, nếu còn phải chứng kiến thêm lần nữa, hắn sợ, nàng chưa chết thì hắn đã tự tử trước rồi.

Lần đầu tiên trong đời, hắn cảm thấy, bản thân thật quá yếu ớt, yếu ớt đến mức không thể chịu đựng cảnh Văn Thanh bị những cơn đau hành hạ.

“Phượng đại ca, đang suy nghĩ gì vậy?” Mộc Cáp Nhĩ đi tới bên cạnh Phượng Cô, cười híp mắt hỏi han, hai má đỏ bừng, rất là khả ái, như một quả táo chín đỏ.

“Không có gì, chỉ đang nghĩ, Thiên Sơn – Băng Ngọc Tuyết Liên, rốt cuộc là giấu ở nơi nào.” Phượng Cô biết muốn tìm được Băng Ngọc Tuyết

Liên, nhất định người của Tuyết Thôn có đầu mối.

Chỉ có điều, không biết bọn họ có nguyện ý nói ra không.

Mặc dù cả nhà Mộc Cáp Nhĩ thoát nhìn vô cùng nhiệt tình, đối với bọn hắn, chiếu cố cực kỳ chu đáo, nhưng hắn vẫn có thể cảm thấy, cả nhà bọn họ vô cùng quái dị, trừ... Mộc Cáp Nhĩ, những người khác đối với bọn họ đều có một khoảng cách không ít.

Phượng Cô xoay người, môi nở nụ cười, hắc y nổi bật giữa ngàn dặm tuyết trắng, mê hoặc chúng sinh, khẽ hỏi: “Mộc Cáp Nhĩ, cô biết Băng Ngọc Tuyết Liên đến tột cùng ở nơi nào không?”

“Băng... Băng Ngọc Tuyết Liên, là thứ gì? Ta không biết a.” Mộc Cáp Nhĩ cười hỏi.

Mặc dù cô ta trả lời rất nhanh, nhưng Phượng Cô vẫn nhìn thấy một cách rất rõ ràng, mắt cô ta đã lóe lên một tia dị sắc. Chứng minh, tuy có thể cô ta không biết vị trí chính xác, nhưng chắc chắn cô ta biết Băng Ngọc Tuyết Liên là thứ gì, hơn nữa tất là có điều kiêng kỵ -.

Thế nên cô ta mới nói láo.

Nhưng hắn không vạch trần cô ta: “Băng Ngọc Tuyết Liên, là một thứ rất kỳ dị, sinh trưởng ở nơi lạnh nhất của Thiên Sơn, hiếm hoi lắm mới có lúc nở hoa, nhưng kỳ hoa đó có công hiệu hết sức nổi bật, hơn hẳn linh đan, có thể giải vạn độc trong thiên hạ, hơn nữa có thể vĩnh bảo dung nhan, còn có thể tăng cường công lực.

” Có thể có công hiệu thần kỳ như vậy sao!” Mộc Cáp Nhĩ cười cười hỏi han, bộ dạng như thể không biết gì thật.

Phượng Cô chỉ cười một tiếng, lúc này, nghe thấy trong phòng có tiếng vang nhỏ, biết là Văn Thanh tỉnh lại, liền mặc kệ Mộc Cáp Nhĩ, lao vào

phòng trong.

“Văn Thanh!” Tận lực đè thấp thanh âm, vẫn không giấu được sự kích động và khẩn trương.

Văn Thanh nhìn bộ dạng của hắn –, khẽ cười một tiếng, suy yếu nhưng mỹ lệ.

“Nàng tỉnh rồi.”

“Ừm.”

“Tỉnh là tốt rồi.” Hắn vọt tới bên cạnh nàng –, kích động cầm lấy tay nàng, tay hắn vẫn đang run rẩy vì kích động-.

“Ta không sao...” Không ngờ tối ngày hôm qua thật sự đã dọa hắn, đối với chuyện tối hôm qua, nàng thật sự rất mờ mịt, nhưng nàng biết, lần độc phát tối hôm qua nhất định ghê ghớm hơn những lần độc phát của quá khứ rất nhiều. Cho tới tận giờ khắc này, nàng vẫn cảm nhận được di chứng của nó, toàn thân suy nhược mà vô lực.

“Yên tâm, ta sẽ không để nàng bị đau đớn thế thêm một lần nữa-, nhất định!” Phượng Cô kiên định nói: “Chờ đến ngày mai thân thể nàng ổn định, chúng ta liền lên Thiên Sơn, nhất định phải tìm được Băng Ngọc Tuyệt Liên -.”

“Được.” Văn Thanh cười khanh khách gật đầu.

“Đói bụng chưa? Nàng muốn ăn chút gì không?” Phượng Cô ôn nhu hỏi han.

Văn Thanh xoay đầu, trầm tư suy nghĩ, nhớ đến mùi thịt nướng ngày nào cũng được người, còn có canh nóng ăn với bánh, đột nhiên nhận ra, ăn

mãi thành nghiện rồi: “Một bát canh ăn với bánh nướng và hai xiên thịt, dường như không tệ cho một bữa sáng!”

Giọng nói mềm mại, có chút tinh nghịch, nhưng rất động lòng người (chỉ động lòng Phượng Cô thôi thì có á).

“Được, ta đi làm ngay!” Phượng Cô cười một tiếng, rồi sau đó xoay người.

Nhìn Mộc Cáp Nhĩ đang dựa vào cửa, Phượng Cô hơi đổi sắc mặt, cười một cách sủng nịnh: “Cô có muốn ăn không?”

Mộc Cáp Nhĩ nhìn Phượng Cô, thần sắc biến đổi một hồi, sau đó nhẹ nhàng lắc đầu: “Không được, ta vừa mới ăn xong. Ở nhà có canh thịt hươu, ta mang một chén cho vị cô nương này ăn, rất tốt cho thân thể.”

Nói xong xoay người, nhưng tại lúc xoay người, mặt cô ta nồng nặc sự ghen tỵ, tràn ngập cả gương mặt, khiến mặt cô ta trở nên biến dạng và vặn vẹo.

... ..

Sáng sớm hôm sau, sắc trời còn lơ mờ, Phượng Cô cùng Văn Thanh đã chuẩn bị xuất phát.

Phượng Cô quay đầu ngăm nhìn Văn Thanh, khẽ hỏi: “Có thể kiên trì sao?”

“Có thể -, giải độc, mới là chuyện trọng yếu, mặc dù thân thể còn có chút suy yếu, nhưng đã tốt hơn rất nhiều rồi.” Văn Thanh tặng hẳn một nụ cười an ủi. Mỗi lần độc phát, nàng đều phải nghỉ ngơi ít nhất hai ngày mới đỡ được, nhưng lần này khác trước, đi tìm Thiên Sơn Tuyết Liên, mới là chuyện trọng yếu, một giây một phút cũng không được chậm trễ, nếu lại bị độc phát trên Thiên Sơn, mọi chuyện sẽ không đơn giản như thế nữa.

Bất quá có lẽ là bởi vì trong lòng có tín niệm, hôm nay tỉnh dậy, đích xác là nàng cảm thấy tinh thần cực kỳ hăng hái, toàn thân cũng như được tiếp thêm sức mạnh.

“Đi thôi!”

“Ừm.” Phượng Cô gật đầu.

“Phượng đại ca!” Đột nhiên, sau lưng vang lên thanh âm của Mộc Cáp Nhĩ –.

Phượng Cô quay đầu: “Mộc Cáp Nhĩ, làm sao vậy?” Hôm qua, hắn đã thử thăm dò mấy người khác trong thôn về chuyện Băng Ngọc Tuyết Liên, nhưng ai nấy đều tỏ vẻ tránh né, chỉ là do thời gian quá gấp, không thể ở lâu, hơn nữa theo Phượng Cô quan sát được, Băng Ngọc Tuyết Liên là kỳ vật, trăm năm khó gặp, chưa từng nghe nói có ai tận mắt nhìn thấy nó, người dân Tuyết Thôn cũng chưa chắc đã biết nó ở chỗ nào –.

“Phượng đại ca, ngươi phải cẩn thận.” Mộc Cáp Nhĩ lộ vẻ mặt không đành lòng dứt bỏ, ấp úng, dường như muốn nói gì đó lại thôi.

Phượng Cô gật đầu: “Ừm. Ta sẽ -, yên tâm, sau khi tìm được Tuyết Liên, trước khi về nhà sẽ lại đây thăm cô -.”

“Thật sao?!” Mộc Cáp Nhĩ vừa nghe thấy thế, mắt liền sáng lên, chờ đợi hỏi han.

“Thật. Bất quá, điều trọng yếu là phải tìm được Tuyết Liên, nếu không tìm được thì không biết.” Phượng Cô nhẹ nhàng nói, hắn nhìn ra được Mộc Cáp Nhĩ thích hắn, những lời này là để ép cô ta nói ra chuyện về Tuyết Liên.

Mặc dù hành động như thế không được quang minh chính đại, dù sao lợi dụng tình cảm của người khác là không đúng, nhưng vì Văn Thanh, có

làm ma hán cũng cảm thấy không sao cả.

“Tốt lắm, không nói nhiều nữa, ta đi.” Nói xong quay người lại, vô cùng quả quyết bước chân ra bậc cửa.

Lúc này, Mộc Cáp Nhĩ đột nhiên kêu: “Phượng đại ca!”

” Lại làm sao vậy?” Hán nói, nhưng trong lòng thật ra rất rõ ràng.

“Phượng đại ca, kỳ thật... Kỳ thật ta biết chuyện về Băng Ngọc Tuyết Liên-...” Mộc Cáp Nhĩ nhẹ nhàng nói, ánh mắt, hiện lên một chút sợ hãi. nhưng cuối cùng vẫn quyến luyến nói: “Băng Ngọc Tuyết Liên sinh trưởng tại một địa phương vô cùng thần bí của Thiên Sơn, ta cũng chưa từng đến đó, nơi đó có một đám người như tiên nữ, gọi là Tuyết Liên Phái, nhưng các nàng không cho phép người ngoài quấy rầy cuộc sống của các nàng, ai đến gần đó đều không thể trở về-, vài thập niên trước, trong thôn có người đi săn bén mả đến gần đó, sau đó... không thấy người đó trở về.”

“Là ở chỗ nào?” Phượng Cô vừa nghe, liền cảm thấy nóng lòng, không uống hán trắc trở vất vả dụng tâm, có tin tức là tốt rồi, Tuyết Liên Phái thì sao, không có chỗ nào mà Phượng Cô hán không dám đến.

“ Phía Bắc Thiên Sơn, ở nơi cực hàn, có rừng cây khô, chính là nơi đó.” Mộc Cáp Nhĩ nhẹ nhàng nói, rồi sau đó lại có chút sợ hãi: “Phượng đại ca, chỗ đó quá nguy hiểm... Người...”

“Yên tâm, nhất định ta sẽ tìm được Tuyết Liên trở về -, cảm ơn cô, Mộc Cáp Nhĩ!” Phượng Cô cười một tiếng rồi nói: “Được rồi, lần này ta phải đi thật rồi.”

Nói xong xoay người nhìn Văn Thanh cười một tiếng, lại thấy vẻ mặt Văn Thanh- vui vẻ, nhưng đôi mắt không chút ý cười, chỉ nhẹ nhàng quay đầu, sau đó đi về phía trước.

Phượng Cô vội vàng đuổi theo.

Hai người đi một lúc lâu vẫn một mực không nói tiếng nào.

Nhưng Phượng Cô không chịu được sự lạnh lùng của nàng, nhẹ nhàng hỏi: “Văn Thanh, nàng làm sao vậy?”

“Không có việc gì.” Trong giọng nói của nàng có chút bực tức, mang theo một tia buồn bực, mà chính bản thân nàng cũng không biết, không biết rốt cuộc mình đang bị sao.

Con người Phượng Cô, nàng biết rất rõ, chuyện lợi dụng người khác, hẳn ngại ngần gì mà không làm?

Việc gì nàng phải bực tức hẳn cơ chứ?

Chính là bởi vì...sự dằn dặt trong thời gian gần đây, khiến nàng buông lỏng tâm lý với hẳn sao?

“Còn nói không có việc gì. Theo ta thấy, bộ dạng của nàng, rất giống một tiểu tức phụ (con dâu) đang ghen!” Phượng Cô cố ý bóp méo, kỳ thật hẳn cũng nhìn ra, nàng giận vì hẳn lợi dụng Mộc Cáp Nhĩ, nhưng hẳn làm thế là vì nàng thôi mà!

Nghe xong lời của hẳn, Văn Thanh càng không mở miệng nữa, buồn bực bước đi, vì hậm hực nên rất mất sức.

“Lần sau ta sẽ không tự tiện lợi dụng người khác nữa, được không?” Rốt cục, Phượng Cô đành mở miệng.

Văn Thanh thở dài, nàng cũng không rõ vì sao bản thân lại bực tức, nhưng hẳn đã đáp ứng nàng -, cố gắng không thương tổn người vô tội!

“Trái tim phái nữ là yếu đuối nhất -, người không nên lợi dụng tình cảm cô ta dành cho người -, như vậy thật tồi tệ.” Nàng nhẹ nhàng nói.

Phượng Cô gật đầu: “Ta biết, lần sau sẽ không.” Hãn không giải thích lời nào, nhưng trong lòng hãn hiểu, vì Văn Thanh, dù có lựa chọn lại lần nữa, hãn vẫn sẽ làm thế -.

Đi thẳng về hướng Bắc, cứ đi hết đỉnh núi này lại thấy đỉnh núi khác, nhìn về phía trước, trùng trùng điệp điệp, cực hàn chi địa, chỉ sợ còn rất xa.

Đột nhiên phía trước cuồng phong ào ào, từng cơn từng cơn, trên núi tuyết một khắc trước còn sóng yên gió lặng, lúc này lại dữ dội như thủy triều.

Cả kinh, nhớ ra hai chữ “Bão tuyết”.

Hoảng sợ vạn phần, còn chưa kịp suy nghĩ gì, bão tuyết đã cuốn tới, nhanh mạnh dữ dội, làm cho không người nào có thể né tránh, Phượng Cô ôm lấy Văn Thanh, hai người cùng lăn theo bão tuyết.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 152: Gắn Bó

Thất Thân Làm Thiếp

Trước mắt không còn rõ ràng, chỉ nhìn thấy một mảnh mơ hồ, cả hai người lẫn theo cơn bão tuyết.

Không có dấu hiệu sẽ ngừng.

Đó là cảm giác sợ hãi vì không thể biết trước, không thể biết, kế tiếp, sẽ gặp phải vật gì, không thể biết, một khắc sau, liệu hai người có vùi thây trong tuyết không, có trở thành một khối băng điêu khắc không, qua ngàn vạn năm, hóa thành mưa móc, tưới tắm vạn vật.

Phượng Cô cũng không ngờ Văn Thanh đơn giản như vậy, hẳn lúc này, chỉ muốn dùng hết khả năng, bảo vệ hai người, quyết không thể để cả hai chết trong bão tuyết trước khi tìm thấy Băng Ngọc Tuyết Liên.

Nhưng bão tuyết thật sự quá lớn, sức lực con người không thể chống cự -, toàn bộ núi tuyết đều trồn nhẵn, không thể tìm ra chỗ nào làm điểm tựa, chỉ có thể bất lực lẫn đi theo gió.

Bất quá, mặc dù như thế, hẳn vẫn dùng toàn thân bao bọc cho Văn Thanh, tận lực để hai người không bị lẫn sâu vào bão tuyết, tránh bị chôn vùi.

Đột nhiên, lại có thêm một cơn cuồng phong kéo tới, Phượng Cô bất chấp tất cả, ôm chặt Văn Thanh vào trong lồng ngực, miệng quát: “Ôm

chặt!”

Văn Thanh không kịp nghĩ nhiều, dùng sức ôm chặt, rồi sau đó chỉ cảm thấy bản thân và thân thể của Phượng Cô như một khối cầu, bị gió thổi lên rồi lại rơi bịch xuống đất.

Nhất thời đầu chóiang mắt hoa, chỉ cảm thấy quay cuồng, toàn thân cũng mất hết sức lực, lại bị thổi bay lên.

Gió càng lúc càng cuồng bạo.

Phượng Cô tập trung để nhìn, kết luận, đây không đơn thuần là một trận bão tuyết thông thường, mà là bão tuyết kèm vòi rồng, nhìn tuyết quay cuồng trong không trung, như một con ma tuyết khổng lồ, trái tim hãn cũng trầm xuống.

Nhìn trận cuồng phong đang thổi về phía bọn họ, Phượng Cô đột nhiên thống hận sự vô lực của bản thân đến cực độ, hãn muốn vận công thử chặn cơn bão tuyết, nhưng lại không dám buông Văn Thanh, chỉ sợ một khi buông...ra, Văn Thanh sẽ gặp bất trắc trong cơn bão tuyết này.

Giao chiến với kẻ thù hãn có thể nắm chắc thắng lợi trong tay, nhưng đấu với bão tuyết thì hãn chưa làm bao giờ, hãn biết, thiên nhiên, là thứ khó vượt qua nhất –.

Dùng hết sức ôm Văn Thanh vào trong lòng, đột nhiên, hãn đưa tay lôi kéo ở bên hông, thắt lưng bằng tơ tằm đen tuột ra, hãn vươn tay, cuốn hai vòng quay người hãn và Văn Thanh, dùng sức buộc lại thật chặt, lúc này mới an tâm cười một tiếng.

Hãn nhếch môi cười, như vậy, mặc kệ sinh tử, bọn họ cũng sẽ không rời xa.

Thắt lưng tơ tằm này của hãn vốn phục vụ cho mục đích hành động ban đêm -, có thể dùng để leo tường -, không ngờ, ở chỗ này, lại xuất hiện một tác dụng còn lớn hơn, buộc chặt hãn và Vân Thanh lại cùng một chỗ.

Cuồng phong, cứ cuốn cả hai người, lẫn bay cùng khối tuyết.

Một vòng một vòng, không có điểm dừng.

Như một máy xay gió, cứ không ngừng xoay tròn... Xoay tròn...

Rốt cục, Vân Thanh chống đỡ không được, hôn mê bất tỉnh.

Mà Phượng Cô, mặc dù mạnh mẽ gắng gượng, nhưng liên tục bị xoay tròn đã khiến hãn mất phương hướng, đầu váng mắt hoa, không lâu sau cũng hôn mê bất tỉnh.

... ..

Phượng Cô trần trọc chậm rãi tỉnh lại từ trong bóng tối.

Mặc kệ mọi chuyện, việc đầu tiên hãn làm là đưa tay, đặt lên nhân nhi đang ở trong lòng, mặc dù mặt nàng lạnh ngắt, bất quá, mùi nàng vẫn còn hít vào thở ra hơi thở ấm áp -, như vậy, hãn an tâm.

Trái tim hãn vốn căng thẳng cuối cùng cũng được thả lỏng.

Hãn thở phào một hơi.

Nhẹ nhàng, thật nhẹ nhàng, hãn ôm cả người nàng vào trong lòng, như đang cầm trân bảo thế gian, nàng, đích thật là bảo bối của lòng hãn, bảo bối cả đời này.

Dường như chỉ có ôm nàng thế này, mới có thể khiến hãn an tâm, khiến hãn yên tâm, biết nàng, vẫn còn bên cạnh hãn.

Gương mặt cả hai cùng lạnh như băng, hần nhẹ nhàng áp mặt lên gương mặt mềm mại của nàng, nàng vẫn chưa quá lạnh, hần cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Nhìn phía bên ngoài, một màu đen nhánh. Đưa tay lên, không thấy nổi năm ngón tay.

Bọn họ, thật đã gặp may!

Cư nhiên gặp bão tuyết, vậy mà vẫn bình an sống sót, bão tuyết thổi bọn họ lên, ném tới nơi này, nói không chừng, là giúp bọn họ tiết kiệm đường đi, đỡ phải đi một quãng đường dài.

Trong lòng hần, có chút cố gắng vui vẻ, nhưng lúc này, hần chỉ có thể nghĩ vậy, bởi hần biết, gặp đường cùng, nhất định phải khiến bản thân tự tin, mới có thể tìm được giải pháp.

Trong lòng hần có động lực, có tín niệm, nhất định phải cứu Văn Thanh.

Ôm nàng vào trong ngực, thăm vận nội công, tay, nhẹ nhàng đặt lên lưng Văn Thanh, chậm rãi truyền nội lực cho nàng.

Một lát sau, rốt cục, – thân thể lạnh lẽo của Văn Thanh, cũng dần dần ấm lên.

Phượng Cô vẫn không nhúc nhích, mặc dù hần cảm thấy, dường như một chân của hần có chút khác thường, nhưng hần không muốn động, không muốn đánh thức Văn Thanh, hơn nữa xung quanh đen kịt, căn bản là không làm được cái gì. (làm cái gì là làm cái gì cơ?!?)

Nhắm mắt lại, không có cơn đau nào hần không chịu được -, trời vừa sáng, còn phải đi tiếp. Chưa tìm được Tuyết Liên, hần không thể, để bản thân gục ngã, cho nên, hần muốn bảo trì thể lực thật tốt.

Tay, nhẹ nhàng đặt lên khớp gối, dùng sức một cái, chỉ nghe thấy một tiếng ‘ răng rắc ’, rồi sau đó, tất cả bóng tối lại hồi phục yên lặng.

Gió đã ngừng, tuyết đã ngừng.

Hắn, ôm lấy– nhân nhi trong lòng, nhẹ nhàng nhắm mắt.

... ..

Khi ánh ban mai đầu tiên rơi xuống, hắn nhẹ nhàng mở mắt, cười, bọn họ quả thật là may mắn, cứ nhiên bị ngã trong một động nhỏ, khó trách tối hôm qua không cảm thấy rét buốt, cũng không thấy gió lạnh thổi qua người, thì ra là vì nơi này hẻo lánh, cửa động lại quá nhỏ, chắc được không ít gió rét.

Văn Thanh đang nằm trong lòng hắn, vẫn chưa tỉnh lại, bất quá, gương mặt bình tĩnh, hắn đưa tay sờ trán mặt của nàng, mềm mại mịn màng, có sự ấm áp, vì bị hắn ghì vào ngực còn đỏ ửng lên.

Như thánh quả giữa ngàn dặm tuyết trắng, làm cho ai nhìn thấy cũng chỉ muốn cắn một miếng.

Rất đẹp, rất tinh khiết, hắn phát hiện, Văn Thanh, là người càng nhìn càng đẹp, tại sao trước kia lại cảm thấy dung mạo nàng rất bình thường chứ?

Thật là trước kia bị hỏng mắt.

Một nữ tử thanh lệ như vậy, không nữ tử nào khác có thể so sánh với nàng -.

Nhìn trái, nhìn phải, hắn phát hiện, hắn đúng là như bị mê hoặc, nhìn mãi cũng không chán, chỉ si ngốc nhìn nàng cũng khiến hắn cảm thấy hạnh phúc vô bờ.

Đột nhiên, tai hắn nghe thấy một thanh âm khác thường.

Hắn tập trung tinh thần lắng nghe.

Nghe thấy có người đang hô:

“Văn Thanh cô nương... Văn Thanh cô nương... Cô ở đâu? “

“Văn Thanh... Văn Thanh... Nàng ở đâu, nếu nghe thấy thì trả lời ta.”

Giọng nói đang gọi Văn Thanh, hắn nhận ra là giọng của ai, là tên lúc nào cũng ra vẻ lạnh lùng bí ẩn Ngân Diện, mặt Phượng Cô lập tức chuyển sang trạng thái trời nhiều mây, không còn chút hạnh phúc ngọt ngào vui vẻ nào. Gương mặt hắn giờ chỉ còn sự tà lệ bạo ngoan (lệ: hung ác; ngoan: tàn nhẫn).

Nhìn nhân nhi trong lòng, nàng sẽ tỉnh trong chốc lát nữa?

Tay của hắn, lơ đãng đưa lên, nhẹ nhàng đặt xuống người nàng, điểm trúng huyệt ngủ của nàng –.

Hắn nhếch đôi môi mỏng cười tà, nhẹ nhàng ôm chặt lấy Văn Thanh, rồi sau đó chậm rãi đi vào trong động.

Đây đúng là nơi tốt để ẩn náu, hắn đưa mắt nhìn, đây là khoảng giữa hai ngọn núi, tuyết ngưng tụ thành băng, tầng tầng lớp lớp tạo thành động này.

Ở dưới nhìn lên, có thể nhìn rất rõ mặt trên, nhưng ở trên sẽ chỉ cảm thấy đây là một khe núi, sẽ không ngờ còn có một động nhỏ -.

Ngân Diện lo lắng tìm kiếm tung tích của Văn Thanh và Phượng Cô, nhưng, dù hắn một mạch lên đường, mặc dù đã đẩy nhanh tốc độ, vẫn chậm một bước, hôm qua đi tới chân núi Thiên Sơn, vừa hỏi mới biết hai người bọn họ đã lên núi.

Nhưng đồng thời hắn cũng nghe được một tin tức không hay, hôm qua, Thiên Sơn có bão tuyết, toàn bộ tuyết trên núi đều bị cuốn bay, hắn đi theo dấu vết của cơn lốc, thì đi tới nơi này, nhưng vẫn không thu hoạch được gì, thứ bị bão tuyết cuốn theo không ít, nhưng không hề thấy tung tích của hai người bọn họ.

Mà Bạch Vân Yên, đã lên Thiên Sơn hôm nay.

Trong lòng hắn càng thêm lo lắng, chỉ sợ Văn Thanh bị Bạch Vân Yên ...tìm thấy trước.

Hắn xiết chặt cây kiếm trong tay.

Sau mặt nạ màu bạc, gương mặt trong trẻo trở nên lạnh lùng, hắn banh hàm -, không nói gì.

Rồi lạnh lùng lên tiếng: “Tìm một lần nữa, thật tỉ mỉ cho ta, chỉ cần là đồng tuyết, nhất định phải tra xét tỉ mỉ, không thể để cho bọn họ lẫn trong đồng tuyết!”

“Tuân lệnh, tướng quân.” Chúng nhân ứng hạ, sau đó lại tỉ mỉ lục soát.

Vài khắc sau, chợt một tướng lĩnh nói: “Tướng quân, đã tìm rất tỉ mỉ, trong cơn gió lốc không có dấu vết của con người, nhưng trong đồng tuyết bên kia tìm được một chiếc khuyên tai. Thỉnh tướng quân xem qua!”

Ngân Diện tiếp nhận chiếc khuyên tai, trên mặt chấn động, hắn nhận ra, đó là khuyên tai của Văn Thanh, hai viên bạch ngọc hình giọt lệ, vô cùng thanh lệ đẹp mắt, rất hợp với nàng, nàng thường xuyên đeo, cũng vô cùng ưa thích.

Nắm chặt khuyên tai trong tay, trong lòng căng thẳng, Ngân Diện hỏi han: ” Đã tìm tỉ mỉ hết đồng tuyết đấy chưa?”

“Tướng quân, chúng ta đã lật qua vài lần. Xác nhận không có dấu vết của người nào, nói vậy, Văn Thanh cô nương nhất định là cát nhân thiên tướng, lúc này đang vội vàng đi tìm Tuyết Liên!” Người nọ nói.

Mắt Ngân Diện trở nên âm đạm, hắn không tin bốn chữ “cát nhân thiên tướng”, hắn chỉ tin tưởng sự thật, chỉ có thấy Văn Thanh, hắn mới có thể tin tưởng, nàng vẫn còn hoàn hảo như lúc ban đầu.

“Người của Bạch Vân Yên đâu?” Đi trên đường, hắn và Bạch Vân Yên, kẻ trước người sau, nhưng không đánh nhau, mỗi người chỉ chăm chăm đi đường của mình.

“Hiện tại bọn họ đã đến cực hàn chi địa ở phương Bắc!” tiểu tướng đáp.

Ngân Diện gật đầu, lúc này, cũng chỉ có thể đi về phía Bắc, vừa đi vừa tìm Văn Thanh, tuyệt đối không thể để Bạch Vân Yên ... tìm ra Văn Thanh trước bọn họ -.

“Chúng ta cũng đi.” Nói xong, hắn lệnh cho các tướng sĩ cũng đi về hướng Bắc. Hắn làm sao biết, lúc này hắn cùng Văn Thanh, chỉ cách nhau có gang tấc, chỉ tiếc, đã bỏ lỡ rồi.

Những lời này, Phượng Cô đang ở trong động, nghe rất rõ ràng, hắn nhếch môi cười yếu ớt thản nhiên -, còn mang thêm chút tà khí.

Bạch Vân Yên cũng tới!

Lần này đây, ai thắng ai thua, cứ chờ rồi sẽ biết.

Hắn, sẽ dồn hết thù cũ hận mới tính trong một lần này -.

Nói vậy, thuộc hạ của Phượng Cô hắn, hắn cũng đã tới rồi?

Bạch Vân Yên, Ngân Diện, nhất định không ngờ, bọn họ, đã ra trước mắt hắn, chỉ cần dùng chiêu Hoàng Tước phía sau, có khả năng thành công.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 153: Dục Hỏa Nan Nhẫn

Thất Thân Làm Thiếp

Đợi cho yên lặng hẳn, tay Phượng Cô mới lưu luyến vỗ vỗ lên gương mặt Văn Thanh, ngón trỏ thon dài -, nhẹ nhàng chạm lên người nàng, giải huyết ngủ.

Văn Thanh chậm rãi tỉnh lại, hàng mi dài khẽ rung động, chớp chớp đôi mắt đẹp như hồ thu.

Phượng Cô chỉ khẽ cười, lẳng lặng nhìn nàng.

“Tỉnh rồi sao?”

Nàng sửng sốt hồi lâu, rồi sau đó nhẹ nhàng hỏi: “Chúng ta còn sống sao?”

Nhưng hỏi xong Văn Thanh lại là người cười trước, nhìn hai người lúc này, chẳng lẽ không sống, thật là kỳ tích, gặp bão tuyết và vùi rỗng, bị cuốn lên không trung, trong lòng của nàng, sớm đã cảm thấy cừ tử nhất sinh.

Không ngờ, ông trời lại ưu ái hai người -, cho hai người cùng sống sót.

“Chúng ta còn sống!” Hắn nhẹ nhàng trả lời.

“Như được tái sinh, loại cảm giác này, quả nhiên là đặc biệt!” Văn Thanh thở dài, sau đó định ngồi dậy, vừa nhắc người mới biết, nàng và hắn

bị thắt lưng tơ tằm buộc chặt, lúc nhấc người lên vướng phải dây thắt lưng, làm cả người nàng gục thẳng xuống ngực hăn.

Phượng Cô rên lên một tiếng buồn bực. Gương mặt đổi sắc, một tia hắc ám hiện lên trong đôi phượng nhãn, mắt hăn bắt đầu chuyển màu đỏ, hơi thở dồn dập.

Tiếng rên này không nhỏ, Văn Thanh gục trên ngực hăn, đương nhiên là nghe rất rõ ràng -.

Vì vậy xoay đầu, áy náy nói: “Xin lỗi, ta thật không cẩn thận.”

“Không có việc gì!” Thanh âm của hăn, đã đổi sang khàn khàn, dường như đang cố kiềm nén gì đấy

Văn Thanh vội vàng đưa tay bắt đầu cời thắt lưng, chỉ tiếc trong tình thế cấp bách ngày hôm qua, Phượng Cô vì đang vội, chỉ có thể liều mình thắt nút cho nhanh, trải qua một hồi bị gió cuốn, đã thắt chặt vô cùng -, không hở ra một khe nào.

Văn Thanh tỉ mỉ kéo nút thắt, mới phát hiện, kéo một hồi lâu, cũng không ăn thua gì, nút thắt kia.... bị buộc chặt quá.

Nhẹ nhàng rút trâm cài tóc, xoay người, dùng đầu nhọn của trâm để gỡ.

Phượng Cô ở sau lưng nàng, lại rên thêm một tiếng, rớt cục, trong lòng bắt đầu rên rỉ thống khổ, Văn Thanh vì tập trung nên không nhận ra chút gì.

Tư thế của bọn họ lúc này, quá sức mập mờ.

Không.

Không chỉ mập mờ, mà là cực kỳ thân mật, đùi nàng, kẹp giữa hai chân hăn, trong lúc chuyển động, cố ý vô tình, đụng vào chỗ mẫn cảm của hăn.

“A! Tại sao ta không chú ý nhận ra chứ, chân của người bị thương!”
Văn Thanh kinh hô một tiếng, nhẹ nhàng kéo trường bào màu đen, quần đùi màu trắng bên trong đã loang máu. Quần hằn lộ ra một vết rách, dường như là bị cái gì đó cào rách, lúc này còn vương tơ máu.

“Khó trách người lại lên tiếng! Tại sao người không lên tiếng sớm một chút chứ! Ít nhất ta có thể sơ cứu vết thương trước!” Văn Thanh than thở.

Khó trách nàng vừa cử động thì hần liền nhú máu, thì ra là bị thương.

Đưa tay sờ sờ trong lòng, Văn Thanh quay gương mặt trắng nõn như ngọc cười với Phượng Cô, như hoa quỳnh nở rộ ...làm Phượng Cô hoa cả mắt: “May là lần trước Hồng Thư có cho ta một bình kim sang dược, ta vẫn luôn để trong người, cũng có chỗ hữu dụng!”

Vừa nói vừa dịch dịch người, rốt cuộc là dịch đến giữa hai chân của hần.

Phượng Cô lại khó lòng kiềm chế rên lên một tiếng, dục hỏa bùng bùng trong mắt, thật sự muốn trực tiếp đè nàng xuống đất.

Nàng sao có thể hành hạ người khác như thế chứ?

Hần đâu có rên rỉ vì vết thương ở chân?

Nàng cũng biết, tất cả đều bởi vì nàng, hần mới phải thống khổ như thế!

Dục vọng trong lòng như một đồng lửa, bốc cháy dữ dội.

Tất cả tế bào trong người hần đều đang không ngừng gào rú: Đè nàng xuống! Đè nàng xuống!

Hần chỉ là một nam nhân bình thường, đối mặt với người hần yêu mến, lại bị khiêu khích nhiều lần dù chỉ là vô tình, chính là muốn nhịn cũng không được!

Phượng Cô nhắm hai mắt lại, cố gắng khắc chế thú tính của bản thân, nhưng mũi hăn không ngừng ngửi thấy một mùi hương, đó là mùi hoa trên tóc nàng, lay động từng tế bào trên người hăn.

Đột nhiên hăn lạnh mặt, hăn biết, nếu không rời khỏi thân thể Văn Thanh, hăn sẽ không khống chế được bản thân -, nhưng hăn không muốn phát sinh chuyện như vậy.

Thứ hăn muốn -, là cả trái tim và thể xác của nàng.

Thứ hăn muốn, là trái tim Văn Thanh.

Phượng Cô đưa tay rút nhuyễn kiếm bên hông, một tiếng “xoát” vang lên, thắt lưng đứt lìa.

Thanh âm ám ách mà tràn đầy áp lực của hăn vang lên: “Thanh nhi, nàng có thể rời khỏi đùi ta được không?”

Văn Thanh quay đầu nhìn hăn, nghe hăn nói xong thì mặt dần chuyển màu đỏ, như đám mây đỏ mùa thu, toàn thân phát nóng, hai tai đỏ bừng.

Không nhìn nàng cũng đoán ra, chỉ sợ đến cả ngón chân nàng giờ cũng đỏ hết rồi.

Phượng Cô này!

Hăn cần gì phải nói thẳng thế chứ!

Vừa rồi nàng không chú ý tới chi tiết này, dù sao cũng vừa trải qua cơn thập tử nhất sinh, có chút lơ mơ, lại thấy hăn bị thương, chỉ lo chú ý đến vết thương.

Lúc này hăn nói, nàng mới phát hiện, bản thân, đang ngồi trên đùi hăn với một tư thế vô cùng bất nhã.

Thân thể nhỏ xinh nhảy bật ra nhanh như thỏ, rời khỏi đùi hăn, Văn Thanh một mực cúi mặt, không dám nhìn hăn. Chỉ vùi đầu, giấu đi sự e lệ của bản thân, tay, nhẹ nhàng xử lý vết thương cho hăn.

Vết thương không quá sâu, nhưng lại dài, chừng một gang tay.

Băng bó xong xuôi, Văn Thanh nhẹ nhàng ngẩng đầu: “Tốt lắm rồi!”

“Chuyện ...kia... vừa rồi...” Có lẽ vì vội, hăn không kịp cân nhắc từ ngữ, nói chuyện cũng thiếu sự uyển chuyển, nhìn mặt của nàng đang đỏ bừng, trong lòng hăn vô cùng bất an.

“Không có gì -, ở...loại địa phương này, chuyện gì cũng có thể phát sinh -.” Nàng thản nhiên nói, tự nhiên đi tìm không ít xấu hổ. Sự e lệ vừa rồi đã biến mất không ít.

Kỳ thật, những lời nói đó là thật lòng!

“Người có thể đi lại không?” Nàng lại hỏi. Rồi sau đó nhìn cửa động, không ngờ, bọn họ bị gió cuốn đến nơi này, đúng là một động nhỏ, xem ra, thật sự là ông trời có lòng thương họ.

May mà không thổi bọn họ vào chỗ khác, nếu không, dù không ngã chết, cũng bị đóng băng.

Cửa động này rất nhỏ, chặn được không ít gió.

“Vết thương nhỏ đó, không thành vấn đề.” Hăn vừa nói, vừa lén lút đứng lên, kéo thắt lưng buộc lại lên người.

Văn Thanh xoay người đỡ hăn: “Ta đỡ người đi!”

Kỳ thật Phượng Cô không sao, thân thể của hăn, thoát nhìn, so với Văn Thanh, còn tốt hơn, vết thương trên đùi đối với hăn mà nói, chỉ là xước da nho nhỏ, căn bản không đáng lưu tâm.

Chỉ bất quá, bàn tay trắng nõn của nàng luồn qua hông hấn, lại làm bản thân hấn run rẩy, mang theo sự nhiệt tình của tuổi trẻ.

Không nói gì thêm, Phượng Cô để Văn Thanh dìu mình đi về phía trước.

Đầu, hơi hơi cúi xuống gáy nàng, hấp thu mùi thơm nhàn nhạt.

Đi đến cửa động, Văn Thanh thất thần, khe núi này nói cao thì không phải, nhưng nói thấp cũng không xong, vì nàng không có khả năng nhảy lên đến đấy -.

Quay đầu nhìn Phượng Cô, chỉ thấy Phượng Cô chống tay lấy điểm tựa, ôm nàng vào lòng.

Nàng chỉ kịp cảm thấy một bên hông căng thẳng, rồi sau đó, cả người đã bị hấn mang lên mặt đất.

Văn Thanh nhìn quanh, trong lúc nhất thời, không biết mình đang ở chỗ nào.

Bốn phía một màu trắng xóa. Đến cả mặt trời cũng không thấy, chỉ thấy trời màu xám trắng -, đất là tuyết trắng -, trước mắt chỉ có một màu trắng.

Phượng Cô cân nhắc một chút, chỉ về một hướng, rồi sau đó nói: “Đi hướng đó.”

Văn Thanh nhìn bộ dạng kiên định của hấn, hỏi: “Làm sao người biết hướng đó là hướng Bắc? Lúc này không thấy mặt trời, người phân biệt phương hướng kiểu gì?”

“Trực giác.” Phượng Cô cười nói.

Kỳ thật không phải, vừa rồi chủ tớ Ngân Điện có đến đây, mặc dù tuyết đã rơi che dấu chân bọn họ, nhưng quan sát kỹ vẫn thấy dấu chân lờ mờ,

hơn nữa hắn cũng nghe thấy tiếng chân họ đi về hướng nào.

Hành quân đánh giặc, la bàn là thứ tối quan trọng -, thế nên hướng bọn họ đi chắc chắn không sai.

Đương nhiên, những ... điều này, hắn sẽ không nói với Văn Thanh.

Hắn không hy vọng nàng biết, Ngân Diện đã từng tới nơi này tìm nàng. Đây là tư tâm của hắn, hắn cũng không định sửa.

Phượng Cô nhếch môi cười, bất cứ nam nhân nào, cũng đừng hòng tranh giành Văn Thanh với hắn.

Thanh nhi, chỉ có thể là của hắn.

Đột nhiên Phượng Cô lão đảo, thân thể, ngã về phía Văn Thanh.

Khiến cho Văn Thanh vốn dĩ định hỏi thêm cũng phải ngừng lại, chỉ có thể khẩn trương hỏi han: “Thế nào?”

Phượng Cô bày ra dáng vẻ suy yếu rất khả nghi, thanh âm nhẹ nhàng nói: “Vết thương trên ngực còn chưa khỏi hẳn, gặp khí lạnh thành di chứng.”

Hắn nhẹ nhàng nói xong, rồi sau đó lại cố tình kiên cường nói: “Bất quá không có việc gì, chút đau nho nhỏ ấy, ta có thể chịu được-. Lúc này, tìm được Băng Ngọc Tuyết Liên, giải độc cho nàng, mới là chuyện quan trọng.” Nói xong nhìn Văn Thanh, chỉ một thủ thuật nho nhỏ, đã giành được sự quan tâm của người đẹp.

Hắn giả vờ suy yếu là giả, nhưng trái tim hắn là thật.

Văn Thanh vô cùng cảm động, cũng cực kỳ cảm thán, mấy ngày nay tới giờ, mọi thành ý của Phượng Cô, nàng đều nhìn thấy hết, trái tim ai chả là máu là thịt -, nói không cảm động, là không có khả năng -.

Nói đến tha thứ, nàng cũng tha thứ cho hắn rồi.

Theo như nàng thấy, hắn đang chờ nàng đón nhận hắn.

Nhưng không lẽ dễ vậy sao, có đôi khi, trái tim nếu đã giá băng, so với bất cứ thứ gì cũng cứng rắn hơn.

“Chúng ta ...ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đã!” Văn Thanh nói nhỏ.

“Không cần, đi chậm một chút là được.” Phượng Cô chỉ lắc đầu, nhìn ánh mắt Văn Thanh biến đổi, trong tim của hắn, cảm thấy bất lực một cách không có lý do, sự chua xót nhấn chìm trái tim.

Hắn là loại người nào chứ, ánh mắt Văn Thanh đã nói hết với hắn những điều nàng vừa nghĩ.

Có khi, hắn thật sự hận sự thông minh của bản thân, nếu hồ đồ một chút, có lẽ, sẽ không thấy những chuyện nhỏ đó, chỉ cần kiên trì với suy nghĩ của mình. Không cần nhận những chua xót thống khổ này.

Nhưng vĩnh viễn cũng không thể, nhìn mái tóc dài mượt của nàng, tay hắn, vô thức mơn trớn, nhưng chỉ cảm thấy lòng càng chua xót, sự phiền muộn như muôn vàn sợi tơ mảnh, lôi lôi kéo kéo, càng kéo càng dài, mảnh đến không thể nhận ra, nhưng lại quấn chặt lấy trái tim con người

.....

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 154: Vào Nhầm Hang Sói

Thất Thân Làm Thiếp

Vì chưa hồi phục hẳn, hai người đi rất thông thả, một lúc lâu vẫn chưa đi hết một ngọn núi.

Cứ lo lắng cũng không phải biện pháp, nhưng nghĩ đến chuyện gặp Ngân Diện, trong lòng Phượng Cô lại thấy ghen tức.

Càng nghĩ càng thấy không nên, vì vậy Phượng Cô cố tình đi con đường khác với đường của Ngân Diện, cũng đi về hướng Bắc, nhưng sẽ không chạm mặt Ngân Diện.

Hắn không hy vọng sẽ gặp Ngân Diện.

Đột nhiên, có tiếng “ùng ục” vang lên, quay đầu thì thấy Văn Thanh đang đỏ mặt, từ sáng giờ nàng vẫn chưa ăn gì, bao nhiêu thức ăn hôm trước đã bị tiêu hóa hết, dọc theo đường đi, nàng cũng chú ý nhìn xung quanh, trên Thiên Sơn, không có một ngọn cỏ, đương nhiên là không có thứ gì có thể miễn cưỡng nhét vào bụng.

Nàng không mở miệng, nhưng trong lòng biết, nếu không ăn, hai người sẽ chết đói trước khi tìm thấy Tuyết Liên.

Phượng Cô là người luyện võ, đối với cảm giác thèm ăn, có thể khống chế trong một giới hạn nào đó, dù hai ngày không ăn cũng không là vấn đề

với hăn, nhưng hăn quên, nữ tử cạnh hăn không biết võ công, thân thể lại suy yếu.

Phượng Cô đau lòng, ảo não, nói nhỏ: “Ta quên, từ khi nàng tỉnh lại vẫn chưa ăn gì!”

Nhìn trái phải xung quanh, chỉ có một màu trắng xoá, có cái gì để ăn chứ?

Thở dài một hơi, lạnh nhạt nói: “Trên núi tuyết, theo lý thuyết, phải có không ít động vật, nhưng thật kỳ quái, đã đi lâu như vậy, không nhìn thấy nổi một con báo hay một con gấu! Ít nhất, cũng có thể no bụng!”

“Đừng nói vậy, theo tình hình này của chúng ta, nếu thật sự gặp phải những con mãnh thú đó, sẽ rất nguy hiểm -, không bằng, chúng ta quay trở về! Ít nhất, mang theo thực phẩm lên núi một lần nữa.” Văn Thanh nhẹ nhàng nói.

Phượng Cô lắc đầu, nhẹ nhàng cầm lấy tay Văn Thanh: “Yên tâm, ta sẽ không để nàng gặp chuyện bất trắc -.”

Vừa nói vừa lấy từ trong lòng ra một ống trúc, quay trên không trung một vòng, quẹt vào đá lửa, một ngọn lửa bùng lên, ống trúc bắn lên trời, tung ra một vòng tròn rực rỡ.

Văn Thanh hiểu ra, đây là pháo hiệu, nhưng lúc này hăn báo pháo hiệu, là để cho ai thấy chứ?

Phải biết rằng, lần này đi Thiên Sơn, chỉ có nàng và hăn?

“Lúc lên đường, ta đã thông tri Hồng Thư, triệu tứ tỷ, còn một trăm thị vệ, cùng nhau lên Thiên Sơn, dù sao đường đi nguy hiểm, một mình ta đi thì không sao, nhưng có nàng đi cùng, ta phải chuẩn bị vạn vô nhất thất.” Phượng Cô giải thích nói.

Từ một vùng trời xa xa, một vòng tròn giống thế được bắn lên, Phượng Cô cười yếu ớt, kéo tay Văn Thanh: “Bọn họ ở dưới chân núi, thấy tín hiệu của ta, sẽ lập tức đi tìm chúng ta -, chỉ cần bọn họ tới, chúng ta sẽ có đồ ăn.”

“Đi, chúng ta ...tìm một chỗ nghỉ ngơi một chút đã, thân thể của nàng đã quá suy yếu, nếu không ăn sẽ không thể lên đường tiếp!” Vừa nói vừa lôi kéo nàng đi tới một góc.

Hai người vui mừng nhìn thấy một động nhỏ, nhìn nhau cười: “Xem ra chúng ta thật là may mắn -.”

Hai người vội vàng đi về phía động nhỏ, nhưng khi sắp tới nơi, Phượng Cô đột nhiên đứng lại, nắm chặt tay Văn Thanh.

Sắc mặt, cũng trở nên vô cùng khẩn trương.

Dường như có chuyện gì sắp phát sinh.

Văn Thanh rất không muốn nghĩ tiếp điều nàng đang sợ, nhưng suy nghĩ cứ kéo tới, nàng nhìn thẳng vào trong động.

Trái tim không ngừng đập thành thịch, – tóc gáy toàn thân, đã dựng đứng lên vì sợ.

Trong lòng càng không ngừng cầu nguyện mọi chuyện không phải như nàng đang nghĩ, nhưng khi nhìn thấy một con sói từ từ đi ra khỏi hang, mọi hy vọng của nàng hoàn toàn tan biến.

Khi nhìn thấy một con sói nữa đi ra, lòng của nàng, càng thêm kinh hoàng.

Sói, hung tàn vô nhân tính, sống thành bầy.

Điều này là nàng đọc được trong sách.

Cho nên, nàng hiểu rất rõ bản thân đang gặp tình huống gì.

Những con sói dàn hàng ngang, đứng thẳng nhìn hai người, ánh mắt sắc bén mà tàn nhẫn, nhìn bọn họ chăm chăm, không thèm chớp mắt lấy một cái.

Thời gian như ngừng lại, Phượng Cô vẫn không nhúc nhích, hẳn biết, lúc này chỉ cần cử động một cái, bầy sói nhất định sẽ lao lên -, hẳn muốn bảo đảm Văn Thanh sẽ an toàn.

“Không có việc gì -, lát nữa nàng trốn ở sau lưng ra, ta sẽ không để cho bọn chúng chạm đến nàng.” Nhẹ nhàng xoay người nói với Văn Thanh, thanh âm mềm nhẹ, đôi phượng nhãn vẫn nhìn thẳng vào bọn sói.

“Ừm.” Văn Thanh nhẹ nhàng trả lời, nhưng, thật sự có thể không sợ sao?

Nhìn những con vật hung tàn, không biết là do quá đói hay gì, – chân nàng, cũng bắt đầu như nhũn ra, tình huống này, không khí này, quá căng thẳng, làm cho người ta, đến cả hô hấp cũng trở nên dè dặt, dường như nếu thở mạnh sẽ gặp chuyện không may.

“Ta đếm một hai ba, nàng phải lui về phía sau ngay lập tức, bầy sói vọt tới, ta sẽ chặn cho nàng.” Phượng Cô bình tĩnh nói.

Hắn đã tính qua, tổng cộng có tám con sói, nếu giao chiến cũng không đáng ngại, chỉ bất quá, – Văn Thanh phía sau, khó lòng chu toàn, nhưng mọi chuyện là do hắn gây nên, cho nên, hắn không thể để Văn Thanh gặp bất cứ sơ xuất gì, phải chu toàn từng nhất kiếm, từng cú đá, từng thế võ, không thể để bất cứ con sói nào đụng đến Văn Thanh.

Phượng nhãn tàn nhẫn vô tình, mang theo sự phệ huyết tàn nhẫn, sát khí, như thủy triều xô lên vách đá.

Bao phủ cả không gian.

Trong lúc nhất thời, không khí căng thẳng làm bầy sói cũng xao động, giống sói vốn nhạy cảm, dường như chúng nó cũng ý thức được đang gặp nguy hiểm, chỉ bất quá, chúng nó quá đói, con mồi trước mắt, không thể buông tha.

Cặp mắt sói xanh thẫm như dịch độc, lại hung hăng nhìn thẳng vào Phượng Cô và Văn Thanh hai người.

Tay Phượng Cô, nhẹ nhàng thả tay Văn Thanh, khẽ thì thầm: “Một hai ba! Lui ra phía sau!!”

Văn Thanh nhanh chóng lui lại.

Bầy sói nhìn thấy bọn họ cử động, đột nhiên hú dài một tiếng, thanh âm tê liệt trời cao, mang theo sự thú tính – tàn nhẫn, vươn móng vuốt, lao thẳng về phía Phượng Cô và Văn Thanh.

Tốc độ của sói rất nhanh, nhưng tốc độ của Phượng Cô còn nhanh hơn, một tiếng “xoát” vang lên do nhuyễn kiếm được rút ra, kiếm quang hiện lên, máu văng ra tứ phía, bốn con sói rơi xuống giữa không trung, khi chưa kịp tiếp cận hai người.

Giật mình vì từng tiếng bộp bộp, Văn Thanh đứng ở đằng kia, khẩn trương nhìn những điều đang diễn ra trước mắt, chỉ cảm thấy, ước gì đây chỉ là một giấc mộng, và nàng có thể quên.

Máu tanh bay lên, nhìn thấy đồng loại chết đi, những con sói còn lại trở nên hung mãnh liều lĩnh, chộp móng vuốt về phía Phượng Cô.

Từng tiếng hú dài vang lên không ngừng, những con sói còn lại đã thông minh hơn rất nhiều, biết tránh kiếm, Phượng Cô bắt đầu gặp khó khăn.

Bất quá, vẫn chưa thành vấn đề.

Chỉ là mấy con sói mà thôi.

Một chiêu Bàn Toàn Phi Thiên, kiếm đi là không, thu về thành có, chỉ thấy kiếm đưa từ đông sang tây, thu về không ít máu.

Đột nhiên, trong ba con sói còn lại, có một con, dĩ nhiên tấn công Văn Thanh ở phía sau, tốc độ, nhanh như sét, hai con còn lại đánh úp về phía Phượng Cô.

Cũng thông minh, không hổ là ...loài động vật có linh tính nhất.

Không nghi ngờ gì con sói này lấy Văn Thanh làm mục tiêu.

Phượng Cô cả kinh, bất chấp mọi chuyện, quay người lại, đâm trường kiếm về phía Văn Thanh, một kiếm này, từ trước tới nay, là tốc độ nhanh nhất của hắn, hơn nữa cũng là lần dùng sức mạnh nhất của hắn.

May là, dùng hết tất cả sức lực, rốt cục, trước khi móng vuốt sói chạm đến Văn Thanh, đã đâm được vào lưng con sói.

Văn Thanh hoảng sợ nhìn tất cả trước mắt.

Khi con sói lao về phía nàng, nàng chỉ có thể rút trâm cài tóc, trấn tĩnh nghĩ đến phương án cuối cùng là dùng trâm đâm thẳng vào cổ họng con sói.

Nhưng trước khi con sói chạm đến nàng, thì dòng máu của nó đã phun thẳng lên mặt nàng.

Đó là kiếm của Phượng Cô, đã cắm lên người con sói.

Nhưng còn hắn?

Nhìn hai con sói vồ về phía hăn, Văn Thanh kinh hách hét to: “Cẩn thận!”

Nhưng đã muộn, móng vuốt rất dài, găm thẳng vào lưng Phượng Cô, một con còn cắn lên vai Phượng Cô, Phượng Cô lộ vẻ ngoan độc, cánh tay không cầm kiếm tạo thành hình móng vuốt, đưa ra sau nắm lấy đầu con sói, như cuồng ma lôi cái đầu sói đang cắn hăn ra, dùng sức vung tay, ném con sói vào khối tuyết, chỉ để lại vết máu.

Phượng Cô xoay người, đâm kiếm vào con còn lại, con sói cuối cùng rụng xuống đất.

Tất cả diễn ra trong vòng chưa đầy một khắc (15’), đối với Văn Thanh mà nói, chính là một lần sinh tử.

Xác sói đầy đất, máu chảy thành dòng, máu loang trên tuyết, dần dần thấm xuống rồi biến mất, tuyết rơi lất phất che đi vết máu loang lổ.

Nàng nhanh chóng đi tới bên cạnh Phượng Cô, nhẹ nhàng đỡ hăn, hơi hơi vươn cổ ra nhìn sau lưng hăn, mặc dù quần áo lạnh rất dày, nhưng vẫn không thể chịu được bị sói cắn, nhẹ nhàng vạch áo hăn ra, chỉ thấy vết thương huyết nhục mơ hồ.

Nhìn hăn, lại thấy hăn đang mím môi, không nói gì.

“Ta bôi thuốc cho người.” Nàng nhẹ nhàng nói, rồi sau đó lấy kim sang được, tay run rẩy xé phần áo bị rách.

“Nhất định là rất đau? Cũng chỉ vì ta mà thế.” Nàng nhẹ nhàng nói, thanh âm, mang theo sự ghen ngào. Một màn vừa rồi, vẫn còn như đang diễn ra trước mắt nàng, không thể xóa đi, mặc dù nàng dùng cảm, nhưng vẫn chưa từng gặp chuyện đáng sợ như thế, những con sói hung tàn, dã thú là vô nhân tính, nếu hai người sơ hở dù chỉ một khoảnh khắc, nhất định đã thành thức ăn của chúng.

“Không cần sợ, có ta ở đây, không có gì có thể thương tổn đến nàng, người cũng thế, động vật càng đừng mơ tưởng!” Phượng Cô cảm nhận được sự sợ hãi của Văn Thanh, nhẹ nhàng cầm tay nàng, an ủi nói.

Nàng không nói gì thêm, gió tuyết thổi mạnh, nhưng trong lòng của nàng, dường như vì một câu nói của hắn, mà bớt đi rất nhiều sợ hãi.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 155: Lưỡng Nam Tương Ngộ

Thất Thân Làm Thiếp

Vừa băng bó một chút, Phượng Cô đã đứng lên, quay sang Văn Thanh nói: “Nhanh rời khỏi đây, nơi này không nên ở lâu.”

“Thương thế của người đã như thế, chi bằng chúng ta vào trong động nghỉ ngơi một lát, chờ đám người Hồng Thư đến đây.” Văn Thanh nhẹ nhàng nói, không giải thích được ý tứ của Phượng Cô, vết thương của hãn tuy không quá nghiêm trọng, nhưng trước hết vẫn phải nghỉ ngơi mới tốt, thời gian gần đây hãn bị thương liên tục, cho dù có là mình đồng da sắt cũng không chịu được từng đẩy sức ép.

“Không được! Đi ngay lập tức.” Phượng Cô quả quyết nói, kéo tay Văn Thanh, bước dài về phía trước, thần sắc vô cùng khẩn trương.

Văn Thanh bị hãn bất ngờ kéo lên, lão đảo, té ngã trên đất.

Phượng Cô quay người lại, nhẹ nhàng đỡ nàng đứng lên, vẻ mặt áy náy: “Thanh nhi, xin lỗi.”

“Người làm sao vậy, sao lại gấp gáp như vậy!” Văn Thanh hỏi, nàng biết Phượng Cô hành động từ xưa đến nay có chừng mực rõ ràng, rất ít khi lộ vẻ khẩn trương.

Lúc này hãn hành động như thế, tất là có nguyên nhân, nhưng nàng không thể nghĩ ra là hãn bị sao.

“Nơi đây không nên ở lâu, trên Thiên Sơn, trừ... sói, còn có những loài dã thú khác, nơi này tanh mùi máu, chỉ sợ sẽ hấp dẫn những loài dã thú khác, phải nhanh chóng rời khỏi đây.” Phượng Cô giải thích.

Văn Thanh vừa nghe xong liền gật đầu hiểu lời hăn. Cũng may Phượng Cô chu đáo, tại sao nàng lại không nghĩ ra chứ, nơi này tanh tưởi mùi máu, sẽ hấp dẫn dã thú?

“Chúng ta nhanh đi thôi!” Nói nhỏ, rồi sau đó đứng lên, nhưng cổ chân lại truyền đến một cơn đau.

“Nha!” Không khỏi kêu lên, nhìn cổ chân, liền biết ngay là do cú ngã vừa rồi, ngẩng đầu quay sang Phượng Cô nói: “Ta bị trật khớp cổ chân.”

“Để ta xem!” Phượng Cô ảo não nói: “Đều tại ta quá thô lỗ!”

Phượng Cô nhẹ nhàng cầm lấy chân nàng, chỉ nghe ‘lạc chi’ một tiếng, Phượng Cô ngẩng đầu, nhìn trái nhìn phải, không dám sơ suất, vì vậy nói: “Chúng ta tìm một chỗ an toàn, ta sẽ xoa bóp cho nàng.”

“Ừm.” Văn Thanh gật đầu, cũng không sợ sẽ bị dã thú đuổi theo.

Khẽ đứng lên, Phượng Cô đưa lưng về phía nàng: “Lên đi! Ta công nàng!”

Văn Thanh nhìn tấm lưng dày rộng, rất lâu sau vẫn không có động tĩnh gì.

Phượng Cô quay đầu: “Nhanh một chút, lúc này còn lo lắng gì vậy!”

Văn Thanh cắn răng một cái, chậm rãi đi tới, ghé lên bên vai không bị thương của Phượng Cô.

Ngay lúc áp vào lưng Phượng Cô, thân thể nàng trở nên cứng ngắt.

Chỉ khẽ nhúc nhích thì sẽ va chạm.

Tiếp xúc thân mật như thế, làm cho người ta cảm thấy toàn thân cũng dần nóng lên. Về phần Phượng Cô, chỉ cảm thấy tràn đầy hạnh phúc, đột nhiên hẳn cảm thấy, Văn Thanh bị trật khớp, cũng là một chuyện tốt.

Ít nhất, hẳn và nàng lại gần nhau hơn một chút

Hai người sát cạnh nhau, lại mang hai tâm tình khác hẳn, cũng không ảnh hưởng đến bước tiến.

Đáng tiếc, bọn họ tuy đi nhanh nhưng vẫn không bằng khúu giác loài dã thú.

Mới đi hơn mười dặm, đã thấy trước mắt một con gấu trắng, vô cùng to lớn đang từ từ đi về phía hai người.

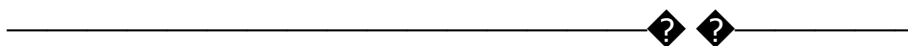
Mặc dù nó đi từ từ, nhưng, Văn Thanh cũng không cho rằng nó vô hại -, bởi vì đôi mắt nó lóe ra từng tia sáng đói khát, khóe miệng còn đang chảy nước miếng?

Con gấu lớn như vậy, so với bầy sói kia, nhất định là độ lợi hại không kém nửa phần.

Không ngờ, lại gặp mấy loài dã thú này.

Trong lòng thầm than, đúng là họa vô đơn chí (họa không đến chỉ một lần)!

Phượng Cô nhẹ nhàng cầm lấy tay Văn Thanh, nói: “Không cần sợ, chỉ có một con thôi, nàng chỉ cần đứng yên không nhúc nhích, ta chỉ cần một chiêu là có thể giải quyết nó xong xuôi!”

Phượng Cô nói, tràn đầy tự tin.

Xác thật, hẳn tuyệt đối không lo lắng về con gấu này, nếu là hai con, hẳn còn có thể lo lắng, lo lắng không thể đảm bảo an toàn của Văn Thanh. Nhưng lúc này chỉ có một con, căn bản là hẳn không cần lo lắng.

Phượng Cô nhếch đôi môi mỏng tạo thành một nụ cười tàn nhẫn vui vẻ, tay, nhẹ nhàng đặt lên nhuyễn kiếm giắt bên hông, chỉ đợi thời cơ, sẽ một kiếm lấy mạng con gấu.

Lúc này.

Con gấu lao tới!

Kiểm đưa lên!

Đáng tiếc, vai anh hùng, không phải hẳn diễn. [thương quá, há há há=))]

Kiểm của hẳn, chỉ mới rút ra, còn chưa kịp chạm đến con gấu, con gấu kia đã ngã phịch xuống.

Sau lưng con gấu vừa ngã xuống, là một nam nhân mặc trường bào trắng như tuyết, gương mặt dạn dày gió sương, mang theo sự cao ngạo trong trẻo lạnh lùng.

Nam nhân đó, mang mặt nạ bạc, giống như tuyết, dường như có thể hòa tan bản thân trong tuyết.

Đồng dạng tinh khiết, đồng dạng lãnh thanh....

Vẻ mặt Văn Thanh khẩn trương, có chút vui vẻ, nhẹ nhàng kêu lên: “Ngân Diện, người tới.”

Mắt Ngân Diện từ đầu đến cuối, chỉ một mực nhìn nàng, thậm chí chưa từng chớp lấy một cái, khi nghe thấy thanh âm trong trẻo ôn nhuận của

nàng, trái tim bắt đầu đập loạn nhịp.

Mấy ngày nay, vì tìm nàng, hấn hao hết tâm tư, ngày đêm ưu sầu, chỉ sợ nàng gặp chuyện sơ xuất gì.

“Ta đến rồi”. Hấn khẽ lên tiếng, thanh âm trong trẻo lạnh lùng, lại mang theo hoan hỉ ngập tràn.

“Không phải người đang ở kinh thành sao? Tại sao lại ở chỗ này?” Văn Thanh giật mình hỏi han, sau thời khắc nguy hiểm lại nhìn thấy hấn khiến nàng vô cùng vui mừng, có khả năng là có chút không hiểu tại sao hấn lại ở đây lúc này.

“Ta vốn muốn trở lại kinh thành, nhưng nghe được tin tức từ thám tử, nói Bạch Vân Yên mang theo người ngựa đuổi theo các người, vì vậy ta liền chạy đến đây. May là nàng vẫn chưa gặp chuyện gì.” Nhẹ nhàng trả lời, vừa nói vừa đi về phía Văn Thanh.

Lúc này mới phát hiện, Văn Thanh đứng lệch, liền hỏi: “Chân nàng làm sao vậy?” Văn Thanh lắc đầu: “Không có việc gì, trật khớp nho nhỏ.”

“Ngồi xuống, ta xem cho.” Ngân Diện nói nhỏ, đưa tay kéo mặt nạ màu bạc, quăng xuống đất.

Phượng Cô đứng một bên, sắc mặt dần dần âm u, dần dần trầm xuống, ngọn lửa ghen tuông dần dần thiêu đốt toàn thân.

Tay hấn, gắt gao nắm trường kiếm, đột nhiên, nghĩ muốn một kiếm chém chết tên chướng mắt này.

Hấn rõ ràng đã tránh né Ngân Diện, tại sao tên này vẫn đến trước mặt hấn?

Tức giận không thể tưởng tượng được, nhìn bộ dạng hăn và Văn Thanh thân mật quen thuộc, khiến hăn đổ kỵ đến mức muốn nổi điên!

Nhìn bọn họ kẻ qua người lại, người một câu ta một câu, mà Ngân Diện, lại còn muốn xem vết thương cho Văn Thanh. (khác gì anh Cô là không khí)

Nhất thời Phượng Cô mất khống chế, khẩn cấp hùng hực đi tới, dùng tay đẩy Ngân Diện: “Chân nữ tử, há là tùy tiện để ai cũng có thể nhìn!”

Phượng Cô nói với giọng tức giận.

Mà Ngân Diện, chỉ quay đầu, trong con mắt càng lúc càng nhiều sự lạnh lùng, nặng nề đáp trả: “Tuy ta không thể nhìn, người càng không có tư cách nhìn!”

Đối với nàng, người đã từng trọn đạo làm chồng chưa? Người chỉ biết tổn thương nàng, người đã làm được gì cho nàng chưa? Người cứ nói người sẽ tìm Tuyết Liên cho Văn Thanh, giải Hỏa hàn độc trong người nàng, ta mới đồng ý để nàng đi với người, mà giờ phút này, người nhìn đi, nàng đang bị thương! Ta thật quá ngu khi tin tưởng người!”

“Ngân Diện! Ta giết người!” Những lời lạnh lùng của Ngân Diện, đúng là đã chọc vào nỗi đau của Phượng Cô, hăn vẫn luôn vì sự đối xử hăn dành cho Văn Thanh lúc ban đầu, cảm thấy hối hận khôn cùng, lúc này bị Ngân Diện day nghiền lại một lần, khiến hăn phần nộ không thôi, đuổi tay ra, kéo áo Ngân Diện, phần nộ gào lên.

“Người có thể giết được ta sao?” Ngân Diện lạnh lùng cười nói.

Ánh mắt hăn nói lên, đối với hành vi của Phượng Cô hăn cảm thấy vô cùng nhục cười.

Tất cả, hoàn toàn chọc giận Phượng Cô, chỉ nghe thấy nhuyễn kiếm “Quang “ một tiếng, đâm thẳng về phía Ngân Diện.

Mà Ngân Diện, không chút yếu thế, rút trường kiếm khỏi vỏ, giao chiến cùng Phượng Cô.

Văn Thanh không ngờ trật khớp nho nhỏ lại khiến hai người đánh nhau, bọn họ đúng là chỉ nói một tiếng đã đánh nhau, vội vàng hô: “Các người đừng đánh! Đừng đánh!”

Nhưng hai kẻ đang say máu làm sao nghe thấy lời nàng?

Hai kiếm tương đối, quyết đấu trên đỉnh núi.

Chỉ thấy hai người một áo đen một áo trắng không ngừng chuyển động, tiếng kiếm chạm nhau liên tục vang lên, chấn nhập nhân tâm, Văn Thanh chỉ còn một cách, không màng tất cả, đứng lên, xông vào giữa bọn họ.

Văn Thanh che trước mặt Ngân Diện, đối mặt với Phượng Cô, nói: “Người làm sao vậy? Ngân Diện chỉ muốn xem vết thương ở chân ta thôi!”

“Nữ nhân của ta, ta sẽ tự mình chiêu cố, có thương tích cũng là ta nhìn, không cần hấn nhìn!” Phượng Cô phẫn nộ nói, nhìn Văn Thanh che trước mặt Ngân Diện, còn đổ trăm sai ngàn lỗi lên đầu hấn, lửa giận càng nhiều thêm, tâm cũng có chút đau.

“Ta không phải nữ nhân của ngươi!” Văn Thanh chậm rãi nói, cũng không chút do dự: “Từ lúc lạc nhai, ta đã không còn là ... Thượng Quan Văn Thanh của trước kia, không còn là nữ nhân của ngươi.”

“Nàng!” Phong Cô cắn răng, phẫn nộ không biết nói gì, hấn không thể nghĩ ra, Văn Thanh lại nói ra những lời đấy.

Hơn nữa, còn vì Ngân Diện mà nói.

Nàng thật sự nhẫn tâm đến vậy sao?

Trong suốt thời gian qua, bao cố gắng của hần, nàng hoàn toàn không để vào trong mắt sao?

Nàng thật sự không cách nào tha thứ cho hần sao?

Trong mắt Phượng Cô, lộ vẻ bi thương, nhìn Văn Thanh, thật chăm chú, càng nhìn càng phát hiện, cho tới bây giờ, một kẻ giỏi hùng biện như hần, vào giờ khắc này, lại không biết nói gì cho phải.

Hần chỉ cảm thấy, ngực như nghẹn lại, thở cũng đau đớn, vô cùng đau đớn.

Cảm giác đau đớn đó, như bị người cầm hận sâu sắc xé nát, rồi sau đó sát muối lên, lại dùng kim châm từng nhát từng nhát, rồi từng hạt muối chen vào vết rách, cào xé tim hần, một mực hành hạ hần đến chết.

“Nàng.... thật sự không thể tha thứ cho ta sao?” Phượng Cô nhìn sâu vào mắt Văn Thanh, hỏi nàng.

Văn Thanh đột nhiên không có dũng khí nhìn đôi mắt bi thương của hần, nàng đưa mắt đi chỗ khác, rồi sau đó nhẹ nhàng nói: “Đây không phải vấn đề nói là xong, ngay cả khi ta tha thứ cho người, chúng ta cũng không thể trở thành quan hệ đó.

Phượng Cô nhìn ánh mắt tránh né của nàng, nàng thật sự không tha thứ cho hần, còn không thèm liếc mắt nhìn hần?

Phượng Cô còn muốn nói gì đó, nhưng nàng đã quả quyết như thế, càng khiến lồng ngực hần đau đớn kịch liệt hơn. Nhẹ nhàng quay người lại, hần đã thông suốt, hần nở nụ cười gượng gạo, cười đến mức đất trời như sụp đổ.

Hắn hiểu rồi.... Nước mắt, cũng bùng lên.

Hắn không ngờ, thì ra, một chữ tình, sẽ làm hắn tổn thương đến mức này..

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 156: Rơi Vào Bẫy Rập

Thất Thân Làm Thiếp

Nhìn thân ảnh Phượng Cô phi thân đi, hiu quạnh, lãnh băng, không biết vì sao, trong lòng Văn Thanh, đột nhiên trào lên cảm giác vô cùng chua xót.

Những lời nói vừa rồi của nàng, nhất định là đã tổn thương hắn sâu sắc? Nhìn khoảnh khắc hắn xoay người ánh mắt tràn ngập thống khổ cùng tuyệt vọng, đột nhiên nàng cảm thấy liệu có phải bản thân đã quá tàn nhẫn hay không?

Mấy ngày qua, tất cả cố gắng của hắn, nàng đều thấy rất rõ ràng, kỳ thật, nàng đã tha thứ cho hắn từ lâu, cũng đã vì hắn mà cảm động rất nhiều.

Nàng biết hắn nghĩ gì, nhưng tha thứ và đón nhận là hai chuyện khác hắn. Trước kia, nàng cũng từng có ước mơ về một tình yêu đẹp, một cuộc sống hôn nhân ấm áp, nàng cũng muốn giống như trong sách đã viết:

Nguyện đắc nhất tâm nhân, bạch thủ bất tương ly. (Nguyện có được trái tim một người, đến khi đầu bạc cũng không lìa xa)

Tưởng yếu cử án tề mi, tưởng yếu tình hưởng khuê trung họa mi chi nhạc. (Muốn nâng án ngang lông mày, muốn được hưởng niềm hạnh phúc khi chồng vẽ lông mi cho vợ.)

Nhưng, sau khi lần lượt trải qua những tổn thương trước kia, tất cả, chỉ còn lại sợ hãi.

Sau khi đã trải qua rất nhiều chuyện, muốn thản nhiên đối mặt tất cả, chẳng lẽ lại dễ dàng như nói xuông?

Thế gian vô thường, người vẫn còn, vật đã mất, bao nhiêu tâm sự, giờ chỉ là bóng mờ nhạt nhòa.

Nếu là lúc trước, gặp một nam nhân có thể vì bản thân mà khuynh tâm như thế, chỉ sợ, nàng sớm đã mềm lòng, trái tim ai chẳng là máu thịt -, há lại có chuyện không biết cảm động.

Nhưng có những lúc, đã quá muộn để cứu vãn, bỏ qua thì đã bỏ qua, nếu muốn tiếp tục, chính nàng cũng không biết có thể ... hay không?

Khẽ thở dài, trong lòng, phảng phất như có thứ gì đó cứ tích tụ dần, tích tụ dần, không thể giải tỏa, càng lúc càng nhiều.

Ngân Diện nhìn Văn Thanh nhìn Phượng Cô với vẻ mặt suy nghĩ, đột nhiên ý thức được, có thứ gì đó, đang dần rời xa hẳn, ánh mắt của nàng, không còn trầm mê trong lạnh lùng hận thù, mà là một cảm giác mà bản thân Văn Thanh cũng không ý thức được -, tràn ngập tâm tình phức tạp đang giãy dụa.

Trầm mặc hồi lâu, rốt cục Ngân Diện nhẹ nhàng lên tiếng cắt đứt luồng suy nghĩ của nàng: “Để ta xem chân của nàng.”

Văn Thanh nhìn Ngân Diện, rồi sau đó trầm mặc không nói gì, lẳng lặng vươn chân ra, đúng là chân nữ tử không nên để nam nhân nhìn, bất quá, quan hệ giữa nàng và Ngân Diện không phải quan hệ nam nữ thông thường, hai người giống như thân nhân của nhau.

Văn Thanh đối với Ngân Diện, xác thật là có sự tín nhiệm cùng ý lại dành cho thân nhân.

Đôi chân trắng nõn như bạch ngọc, giống như tuyết trên Thiên Sơn, lóng lánh mà trong sáng, chỉ có điều cầm đôi chân ngọc trong tay, tim của hắn, ngược lại lại có cảm giác đau thương.

Nhẹ nhàng vận một cái, một tiếng “lạc” nhỏ vang lên, nàng chau mày trong khoảnh khắc, mặc dù có chút đau, nhưng vẫn không lên tiếng.

Ngân Diện xoa chân cho nàng, mãi cho đến khi cổ chân có cảm giác tê vừa như đau lại vừa như thoải mái, mới nói: “Tốt rồi, chỉ cần không ...bị thương nữa, thì sẽ không có vấn đề gì -. Đáng tiếc không có rượu thuốc, nếu không, sẽ lành nhanh hơn.”

Vừa nói vừa cầm lấy chiếc tất, đi vào chân cho nàng.

“Ta tự làm được rồi.” Văn Thanh đưa tay muốn lấy chiếc tất, Ngân Diện né được, hai người bốn con mắt cùng nhìn chiếc tất.

“Để ta làm đi!” Ngân Diện nhẹ nhàng nói, Văn Thanh không kiên trì, buông tay, để hắn tùy ý đi tất cho nàng, sau đó đi giày.

Tất cả, được làm trong an tĩnh, dường như vô cùng tự nhiên. (may anh Cô đi rồi, anh mà nhìn thấy cảnh này chắc hộc máu nội thương quá)

Nhưng hết lần này tới lần khác, không khí vẫn lẫn quất sự mất tự nhiên, hai người mang trong lòng hai tâm sự riêng.

“Tốt rồi, chúng ta khởi trình đi! Quân đội của ta ở cách đây không xa.” Ngân Diện nói nhỏ, vừa nói vừa đứng lên, không có gió mà bạch y vẫn bay, mang theo sự lãnh ngạo trời sinh của hắn, khẽ huýt gió một tiếng, liền thấy một đội quân nhanh chóng chạy tới.

Đi tới trước mặt hắn, đồng loạt quỳ gối: “Tướng quân.”

“Đứng lên đi! Đi về hướng Bắc với tốc độ nhanh nhất.” Thanh âm của Ngân Diện, không lạnh như băng và vô tình như dĩ vãng, trong lạnh lẽo, lộ ra khí phách vương giả trời ban.

Lần này lĩnh quân, vô hình trung đã cải biến hắn rất nhiều. Lĩnh quân đánh giặc, là mang theo ý chí kiên cường và lòng hy sinh -, nếu không thể đồng tâm cùng tướng sĩ, muốn làm gì cũng khó khăn.

Vãn Thanh nhẹ nhàng đứng cạnh hắn, nhìn hắn thay đổi, kỳ thật trong lòng cảm thấy vui vẻ -, ít nhất, hắn không còn đơn thân độc mã như trước kia nữa, thay đổi như vậy.

Có lẽ đối với hắn mà nói, là điều tốt.

Mặc dù hắn chưa từng nói ra lời, nhưng cứ mãi cô đơn, chẳng lẽ không biết tịch mịch sao?

Không có khả năng đó!

Hắn cũng là người, chỉ là một con người bình thường thôi.

Ngân Diện quay sang hỏi Vãn Thanh: “Nàng có thể đi sao?”

Vãn Thanh gật đầu, kỳ thật chân nàng trật khớp không quá nghiêm trọng, hơn nữa được hắn chỉnh lại và xoa bóp một lúc, đã tốt hơn rất nhiều, không đau như lúc đầu nữa.

...

Về phần Phượng Cô, mặc dù phi thân đi, nhưng là đi về một hướng cố định, dường như, chỉ có tốc độ mãnh liệt đó, mới có thể giảm chút thống khổ cho hắn.

Cơn đau trong lồng ngực, như thủy triều đập vào người hấn.

Không phải đau vì vết thương ngoài da thịt, mà là vết thương bên trong, máu thịt đau, tim đau, như sợi tơ, đủ để điên đảo sinh tử.

“A! ...” Một tiếng hét dài, như muốn phát tiết hết tâm sự trong lòng, như tiếng hú bi thống không cam lòng của dã thú trước khi chết.

Nghe vào trong tai, lại khiến con tim rối rắm.

“Gia...” Đột nhiên, phía sau vang lên tiếng kêu.

Phượng Cô ngừng lại, thẳng lưng, đưa tay ra sau lưng, nước mắt trên mặt, đã sớm bị gió thổi hết, chỉ có nỗi đau vẫn xiết chặt lấy tim, tràn ngập toàn thân, lục phủ ngũ tạng.

“Các người tới rồi!” Thanh âm nặng nề, mang theo sự ngoan lệ trước kia, khiến tứ tỳ ngừng lại, cung kính thi lễ.

“Đúng vậy, Gia, chúng ta tới.”

“Được rồi, vậy nhanh chóng đi theo hướng Bắc, nhanh chóng tìm Băng Ngọc Tuyết Liên.” Phượng Cô lạnh lùng lên tiếng, mặc dù lúc này Văn Thanh ở chung một chỗ với Ngân Diện.

Nhưng hấn đã hứa sẽ tìm được Băng Ngọc Tuyết Liên cho nàng, nên thế hấn nhất định sẽ tìm được.

Mặc dù phần nộ tức giận, nhưng có một điều hấn không làm được, đó là không để ý tới sinh tử của nàng.

“Tuân lệnh, Gia.” Mặc dù ai cũng nhìn ra Phượng Cô đang có chút bất thường, hơn nữa vừa rồi còn nghe rõ ràng Gia hét một tiếng thống khổ thật dài, nhưng không ai nói gì.

Hồng Thư đi sau cùng, đứng một hồi lâu, nhìn quanh, cũng không thấy Nhị phu nhân, rốt cục nhịn không được hỏi: “Gia, Nhị phu nhân đâu?”

Trong mắt Phượng Cô hiện lên một tia thống khổ, nhưng rốt cuộc lại chẳng nói gì, chỉ nói: “...trước hết tìm Băng Ngọc Tuyết Liên đã.”

Mặc dù Gia không nói gì thêm, nhưng Hồng Thư đi theo bên cạnh hẳn đã nhiều năm, biết chuyện này nhất định không đơn giản, nhưng vẫn biết được một điều, nhất định, Nhị phu nhân, không gặp chuyện gì bất trắc -.

Vì vậy, không hỏi gì nữa, gật đầu, dẫn trăm thị vệ, đi theo Phượng Cô, hướng về phía Bắc Thiên Sơn.

Ai nấy đều có võ công bất phàm, không có vướng víu gì, đúng là rất nhanh, chỉ hai ngày đã đến đỉnh núi.

Một mạch đi về hướng Bắc, ngược lại không cảm thấy lạnh như trước, cũng may không gặp bão tuyết, tất cả đều vô cùng thuận lợi.

Lật tung cả đỉnh núi, rốt cục thấy rừng cây khô.

Một gốc cây mai hứng tuyết, không có màu đỏ của hoa, không có màu xanh biếc của lá cây, chỉ có một màu tuyết trắng, từng bông tuyết đọng lại. Tạo thành một cây mai bằng tuyết.

Rừng cây khô rất rộng, một loạt cây mai đã khô, tạo thành một vẻ đẹp rất riêng, mang theo sự tiêu lãnh cùng thống khổ, Phượng Cô đột nhiên có cảm giác yêu thích cảnh đẹp này.

Đau nhức trong lòng lại dần lan tràn, rừng cây này, như tâm tình của hẳn. Đã không còn sự sống từ lâu, chỉ còn lại thê lương.

“Đi thôi!” Vừa nói, dẫn theo tứ tỳ và thị vệ đi vào.

Bất quá, dù đang thống khổ, Phượng Cô cũng không có lời lỏng sự cảnh giác, dù sao Mộc Cáp Nhĩ đã nói đi qua rừng cây khô sẽ đến Tuyết Liên Phái, rừng cây khô này để ở trước cửa chắc chắn không chỉ để trang trí cho vui -.

Lúc đi vào rừng cây khô, đôi mắt sắc lẹm của hắc nhận ra, trên một gốc cây khô dính một mảnh vải, mặc dù rất nhỏ, nhưng vẫn không trốn được ánh mắt của hắc.

Hắc đưa tay ngăn lại, ý bảo những người đi sau ngừng lại.

Nhìn chung quanh một hồi, nhưng không nhìn ra trận thuật Bát quái gì ở đây, nhưng hắc biết rừng cây khô này nhất định không dễ vượt qua-.

“Tất cả phải cẩn thận một chút.” Thu lại sự trầm thống đau thương trong lòng, Phượng Cô ngưng trọng trầm ổn lên tiếng.

“Vâng” Mọi người lĩnh mệnh, nhất thời tăng sự cảnh giới lên gấp trăm lần.

Nhẹ nhàng đi về phía trước, đúng lúc này, dưới chân vang lên một tiếng “Kèo kẹt” không tầm thường, như tiếng băng vỡ.

Đúng lúc này, dưới đất đột nhiên xuất hiện một cái hang không đáy rất lớn, mọi người không đề phòng, rất dễ ngã xuống.

Một số thị vệ muốn phi thân lên cây.

Phượng Cô dồn dập lên tiếng quát: “Không được lên cây!”

Mọi người không biết nguyên nhân gì, bất quá từ trước đến giờ đã được huấn luyện nhất định phải nghe lệnh, có phải chết cũng không được do dự, nên thế mấy người đang phi lên một nửa tự động ngừng lại, trượt xuống.

Chỉ nghe tiếng rung âm âm vang lên, trượt một hồi lâu, rốt cục rơi xuống một cái lồng sắt lớn thì ngừng lại.

Lồng liền đóng lại.

Bên ngoài lồng, có hơn mười nữ tử, mặt sa y màu trắng như tuyết, thân hình mảnh diêu, mặt che sa mỏng, không thấy rõ mặt mũi, bất ngờ nhìn thấy, thậm chí cho người đối diện cảm giác như tiên tử.

Một người mở miệng nói: “Các người cũng thông minh, không lên cây!”

Thanh âm lạnh lùng, như hàn băng của Thiên Sơn –.

Phượng Cô không nói gì, chỉ bình tĩnh đứng vào cùng nội bộ, hẳn đã không trả lời, những người khác càng không nói gì, chỉ yên lặng đứng cạnh hẳn.

“Người làm thế nào mà biết trên cây có độc?” Cô ta thấy không ai trả lời, vì vậy nhìn Phượng Cô, hỏi.

Phượng Cô chỉ lạnh lùng nhìn cô ta, cũng không sai, trên cây có độc, kỳ thật lúc ấy hẳn chỉ đoán, dù sao, nếu có bầy rập, mấy người này việc gì phải để lại cây khô? Không phải để địch nhân có cơ hội phi thân lên cây thoát sao.

Lời giải thích duy nhất chỉ có, nhất định trên cây có độc.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 157: Gặp Nhau Lần Nữa

Thất Thân Làm Thiếp

“Vấn đề đó, nghĩ tỉ mỉ một chút ... là sẽ ra.” Phượng Cô nhẹ nhàng nói.

Cô gái kia tán thưởng gật đầu: “Mặc dù các người xông vào Tuyết Liên Phái, bất quá, Tuyết Liên Phái chúng ta sẽ không đả thương các người, chỉ cần các người vượt qua kiểm tra, nếu đã vượt qua thì có thể trở về an toàn, bất quá, bài kiểm tra này chưa bao giờ có thể vượt qua một cách dễ dàng. Các người nhiều người như vậy, là đoàn người duy nhất ta từng gặp không một ai bị thương bởi cây khô, không chỉ thông minh, chủ yếu là ở chỗ, thủ hạ của người, cực kỳ nghe lời người, phải như thế nào, mới có thể ngay trước vực thẳm, còn có thể vô oán vô hối buông xuôi cơ hội cầu sinh. Tình thần như thế, Tuyết Liên Phái chúng ta vô cùng sùng bái -.”

Đáng tiếc, sùng bái là một chuyện, buông tha, lại là một chuyện khác hẳn.

“Mục đích của ta, chỉ vì Băng Ngọc Tuyết Liên.” Phượng Cô đi thẳng vào vấn đề, có một số việc, không thể bỏ qua, mặc dù lúc này hẳn đang ở trong lòng của bọn họ, nhưng cũng không thể giảm đi chút nhiệt huyết tìm Tuyết Liên nào của hẳn.

Hơn nữa, hẳn cũng biết Băng Ngọc Tuyết Liên, có ở trong Tuyết Liên Phái hay không, mà chuyện này, nhất định phải do người của Tuyết Liên Phái nói ra mới rõ ràng. Dù sao, Băng Ngọc Tuyết Liên, đương thời chưa từng có ai gặp qua, vật đó có tồn tại thật hay không, hay hoàn toàn chỉ là

truyền thuyết như Mộc Cáp Nhĩ nói, chỉ có Tuyết Liên Phái mới rõ ràng minh bạch. Cho nên, hắn phải bức ra cho bằng được tung tích của Tuyết Liên.

“Lớn mật, có thể để các người trở về đã là sự khoan dung tha thứ lớn nhất dành cho các người, Băng Ngọc Tuyết Liên là bảo liên trấn phái của Tuyết Liên Phái chúng ta, há lại để cho tục nhân các người dòm ngó.” Cô gái kia nghe thấy Phượng Cô nói, không ngờ hắn đang bị giam cầm, dĩ nhiên còn dám nói lời ầu tả, thật là lớn mật cuồng vọng.

Sau khi Phượng Cô nghe xong cô ta nói, đã phi thường khẳng định, Băng Ngọc Tuyết Liên đang ở trong tay những người này, như vậy, hắn cũng yên tâm. Vì vậy chỉ mỉm môi cười khế, nói: “Tìm kiếm Băng Ngọc Tuyết Liên, không quan hệ với chuyện lớn mật hay không lớn mật, chỉ vì có nhu cầu dùng đến nên phải tìm, muốn có thì phải kiếm.”

Nói đến này, đột nhiên nhớ đến nữ tử như thanh ngọc, không biết, hôm nay, nàng như thế nào rồi?

Đã qua hai ba ngày, cũng nên tới nơi rồi mới phải chứ?

Đột nhiên trong lòng hắn trào lên ít chua xót, nghĩ đến chuyện nàng cùng Ngân Diện ở chung một chỗ, trong tim của hắn như có ngàn vạn nỗi thống khổ muốn trào ra.

“Kẻ nào cũng có lí do, vậy người tìm Băng Ngọc Tuyết Liên để làm gì?” Cô gái kia thấy mặt Phượng Cô hiện vẻ nhu tình, liền hỏi.

“Vi cứu vợ của ta.” Phượng Cô kiên định nói, sự kiên định trong thanh âm khiến ai nghe thấy đều phải giật mình.

“Băng Ngọc Tuyết Liên không phải là vật tầm thường, vì cứu vợ của người, chết cũng không sợ?” Mắt cô gái kia lóe lên một tia sáng trong khoảnh khắc, rồi sau đó hỏi.

“Nếu có thể cứu nàng, có chết ta cũng không ngại.” Phượng Cô nói nhỏ. Lúc này sở niệm duy nhất trong lòng hắn, chỉ có nữ tử kia thôi. Tất cả những điều khác, kể cả tính mạng hắn, cũng nằm ngoài vòng quan tâm của hắn

“Lời của nam nhân, từ trước tới nay chỉ là nói xuông trót lưỡi đầu môi! Chân chính đối diện với sinh tử mới biết được, các người thật sự có thể vì một nữ tử mà giao phó tính mạng của mình sao? Chỉ có nữ tử khờ dại, mới tin được mấy lời hoa ngôn xảo ngữ đó của đám đàn ông!” Cô gái kia nghe thấy Phượng Cô nói thế, cuối cùng hừ lạnh một tiếng, rồi sau đó quay người lại, nói với nữ tử đứng sau: “Trời hết bọn họ lại, chờ đoàn người sau lọt bẫy, thì ném bọn họ qua Sấm Quan.” Nói xong phẩy tay áo một cái, lạnh lùng đi ra.

“Tuân lệnh, môn chủ.” Chúng thị nữ đáp.

Thì ra cô ta đúng là môn chủ của Tuyết Liên Phái –, chỉ có điều sự phần nộ khó hiểu của cô ta, khiến Phượng Cô có chút không rõ vì sao. Bất quá, hắn nhìn ra được, nữ tử này, đã từng bị tình làm tổn thương –, mới có thể ôm hận như thế đối với nam tử.

Chậm rãi khoanh tay lại, đột nhiên, khí lạnh tràn xuống từ đỉnh đầu. Trên đỉnh lồng bay xuống từng bông tuyết, không giống bông tuyết ngoài kia, có hàn ý chui sâu vào xương cốt, làm cho không thể cử động toàn thân.

Trong bông tuyết có độc!

Đến khi ý thức được điều này, thì bọn họ đã rơi vào hôn mê.

Đến khi tỉnh lại lần nữa, bọn họ không ở trong nhà giam nữa, mà ở trong lao phòng, chỉ bất quá lao phòng này, thoạt nhìn, so với... nhà giam kia còn chắc chắn hơn.

Mọi người bắt đầu nhao nhao tỉnh lại, Hồng Thư giật mình, nổi giận ùng ùng: “Những ... tên này thật là, dám tống chúng ta vào lao phòng!”

Hoàng Kỳ không trả lời, đi tới bên tường, gõ một cái, không thu hoạch được gì, tường được làm bằng đá nguyên khối, gõ vào không ra âm thanh gì khác lạ, từ đó có thể suy ra tường này dày thế nào.

Phượng Cô, chỉ lẳng lặng ngồi đằng kia, không hề nhúc nhích. Trong lòng hần, đã sớm suy nghĩ cả trăm ngàn lần, hần là người tỉnh lại đầu tiên -, đã nắm rõ địa hình-. Lao phòng này, nếu không có người bên ngoài mở, bọn họ không thể đi ra.

Bởi vì tường là cự thạch, cửa là vạn niên hàn thiết, phạm nhân hoàn toàn không có cách mở ra.

Xem ra, chỉ có thể chờ đến lúc mấy người kia đưa bọn họ đến Sấm Quan, mới có cơ hội ra ngoài.

Hy vọng đám người Bạch Vân Yên, không quá lè mề, nhanh chóng xông vào đây.

“Toàn bộ tĩnh hạ tâm lai, điều dưỡng khí tức, tùy thời điểm chuẩn bị sẵn sàng.” Phượng Cô trầm giọng nói, rồi sau đó nhắm mắt lại trước tiên, điều chuyển chân khí vận nội công.

.....

Hai ngày sau, vẫn không có tin tức về Sấm Quan, trái lại lại nhận được tin Ngân Diện rơi vào bẫy rập.

Trong lúc nhất thời, rất nhiều cảm xúc nảy ra.

Hai ngày này, hần từng cố gắng xem liệu có biện pháp gì có thể đi ra không, nhưng người của Tuyết Liên Phái vô cùng cẩn thận. Khi đưa đồ ăn

-, cũng dùng bè tre để chở bánh bao từ xa, căn bản là không tới gần bọn họ, cũng không có kẻ nào vào nói chuyện nhiều.

Phượng Cô thấy một thân thể cứng ngắc bị đưa vào.

Hai mắt Phượng Cô cố gắng tìm kiếm bóng dáng Văn Thanh, cuối cùng cũng thấy giữa một rừng áo trắng, một góc váy màu xanh, Ngân Điện, cư nhiên dám bế nàng trong lòng.

Tay Phượng Cô, gắt gao nắm chặt lại.

Răng hăn thiếu chút nữa bị cắn gãy.

Mắt Phượng Cô, hung hăng nhìn bạch y nam tử chăm chú, nếu ánh mắt có thể giết người, chỉ sợ Ngân Điện lúc này sớm đã là chịu trăm ngàn vết thương.

Những nữ tử đó đưa tay mở cửa gian lao phòng khác.

Khi bọn họ bị ném xuống đất, rốt cục Ngân Điện cũng buông Văn Thanh ra.

Trái tim Phượng Cô, có tốt hơn một chút, mặc dù biết Ngân Điện ôm nàng vì muốn bảo vệ nàng, nhưng mặc kệ là lý do gì, hăn cũng không chịu nổi, hăn hận nam nhân nào dám chạm vào Văn Thanh dù chỉ một cái, cho dù vì kẻ đó muốn bảo vệ nàng, hăn cũng phần hận vô cùng.

Đi tới tấm lưới sắt ngăn cách hai gian lao phòng, Phượng Cô duỗi hai tay ra, chỉ về hướng Văn Thanh, bắn ra nội lực, chấn khí bốc lên, một luồng khí ấm bắn thẳng vào Văn Thanh.

Tuyệt là cực hàn, thân thể Văn Thanh vốn suy yếu, không chịu được hàn khí -, cho nên, hăn ép hàn khí khỏi nàng, chỉ tiếc khoảng cách quá xa,

thật sự là vô phương độ khí cho nàng, chỉ có thể khiến khí ẩm bao phủ nàng.

Nhìn hàng lông mi dài của nàng run rẩy vài cái, rốt cục cũng yếu ớt tỉnh lại, lúc này hần mới buông lỏng trái tim trở lại chỗ cũ, ngồi xuống. Không nhìn nữa, chỉ sợ thấy cảnh đau lòng.

Lúc này, Ngân Diện cũng đã từ từ tỉnh lại. Điều đầu tiên hần làm là xem nữ tử bên cạnh, thấy nàng chậm rãi mở mắt, lúc này mới ân tâm, ôn nhu hỏi han: “Không có việc gì chứ?”

Văn Thanh mở to mắt, nhẹ nhàng gật đầu đáp: “Ta không sao.”

Ngân Diện nhẹ nhàng kéo tay nàng, một luồng khí nhanh chóng đi vào thân thể Văn Thanh, Văn Thanh cảm giác được Ngân Diện đang làm gì, vì vậy vội vã thu tay lại.

Ngân Diện chỉ nói nhỏ: “Đừng động, thân thể của nàng quá hư nhược rồi, nếu không đẩy hàn khí ra, Hỏa hàn độc sẽ phát tác nhanh hơn-.”

Văn Thanh gật đầu, không giãy dụa nữa, không phải sợ hỏa hàn độc phát tác, mà là nàng biết, ngay cả nàng không muốn, Ngân Diện cũng sẽ dùng nội công đẩy lùi hàn khí cho nàng -, từ trước tới nay hần vẫn quả quyết như thế, không phải loại người thuyết phục một hai câu là xong

Nhắm mắt lại, ngưng khí tức, được hần vận công đẩy hàn khí, trong lúc nhất thời, có cảm giác như hồi xuân, toàn thân thư giãn rất nhiều.

Quay đầu, Văn Thanh cười với Ngân Diện một nụ cười cảm kích: “Cám ơn.”

“Đã nói bao lần rồi …” Ngân Diện lạnh mặt, khẽ nói, Văn Thanh cười một tiếng cắt lời của hần: “Ta biết, không cần nói cảm ơn, người đối tốt với người khác không phải vì muốn được cảm ơn.”

“Biết là tốt rồi.” Ngân Diện nở nụ cười hiếm hoi, lại biến mất không tung tích.

Phượng Cô đằng kia, nhìn bọn họ vừa cười vừa nói, liếc mắt đưa tình, không thể nào dời mắt đi chỗ khác, tâm tình nặng nề mà không có cách nào buông lỏng.

Mắt không thấy tâm không phiền, nhưng bọn họ đang ở trước mắt, bảo hãn không phiền sao được?

Vân Thanh nhạy cảm nhận ra sau gáy nóng như có lửa đốt, rất cục, chậm rãi quay đầu, nhìn thấy ở lao phòng đằng kia, là nam tử đó.

Hắn dĩ nhiên đã ở nơi này?

Trong lòng nàng vô cùng giật mình -, nàng vốn cho rằng, sau khi nàng nói thế, hãn sẽ rời khỏi Thiên Sơn -, không muốn nhìn mặt nàng nữa, cũng sẽ không tìm Băng Ngọc Tuyết Liên vì nàng nữa. Không ngờ hãn đã tới Thiên Sơn trước cả nàng.

Trong lòng, thiên tư bách chuyển, không thể nhận ra là mùi vị gì.

Thở dài một hơi, không biết lúc này, phải đối mặt với hãn thế nào.

Nhưng hãn vì nàng mà rơi vào tình cảnh này, nếu nàng không nhìn hãn, dường như bạc tình bạc nghĩa quá mức, đang muốn nói gì, có tiếng mở cửa nhà lao vang lên.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng càng lúc càng gần, mang theo mùi hoa mai lạnh liệt, một nhóm nữ tử mặc bạch y dừng trước cửa lao, một người giơ ra một ngọc bội, hỏi Vân Thanh: “Khối ngọc bội này, người lấy được như thế nào?”

Vân Thanh không ngờ cô ta đột nhiên hỏi chuyện này, vì vậy có chút kinh ngạc, nhưng trấn tĩnh rất nhanh, ngọc bội kia khắc hoa tuyết liên, liệu có phải, có quan hệ mật thiết với Tuyết Liên Phái?

Mối quan hệ này, đối với nàng, đến tột cùng là phúc hay là họa?

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 158: Nỗ Lực Hết Sức

Thất Thân Làm Thiếp

“Lấy được khối ngọc này như thế nào, đây là chuyện của ta, ta nghĩ không cần phải nói cho các người.” Văn Thanh cố ý trả lời với thái độ lạnh lùng, lạnh lùng đưa mắt nhìn, tập trung chú ý nữ tử được những người đứng sau gọi là môn chủ.

Mặt cô ta lộ vẻ sửng sốt trong một thoáng, dường như không thể ngờ Văn Thanh dù đã thành tù nhân mà ngữ khí vẫn lãnh thanh, bất quá, chuyển sắc mặt một hồi, rốt cục lại nói: “Ngọc bội kia, có phải ... một nam tử đã tặng người hay không?”

Văn Thanh không ngờ cô ta lại hỏi thẳng như vậy, nhìn cô ta nhưng không nói gì. Theo ngữ khí của cô gái này, dường như có vài phần bất thiện.

Cho nên, nguồn gốc của ngọc bội, trong lòng nàng biết không thể tiết lộ dễ dàng. Để tránh gặp tai họa lớn hơn.

“Tại sao không mở miệng, có phải ta đoán đúng hay không?” Giọng điệu cô gái kia càng sắc mùi gây sự, như muốn Văn Thanh phải thừa nhận.

“Ta cảm giác được, các người cầm ngọc bội của ta, lại còn hỏi chuyện về ngọc bội, có chút không hợp lý, hình như các người phải lên tiếng trước về chuyện tại sao lại cầm nó, sau đó mới đặt câu hỏi với ta hình như mới hợp tình hợp lý.” Văn Thanh chỉ đạm mạc trả lời.

“Người....” cô ta phất tay áo, nhếch mày, trừng mắt nhìn Văn Thanh, tức giận không thôi.

Lúc này, phía sau cô ta vang lên một thanh âm già nua: “Tâm nhi, không được vô lễ.”

Cô ta nghe thấy thế liền quay đầu, chuyển sang vẻ mặt nhu nhuyến: “Mẫu thân, sao người lại tới đây?”

“Con đó, có ai lại hỏi người ta như thế? Hỏi vậy liệu có mấy người dám trả lời con.” Người đó xem ra hơn bốn mươi tuổi, nhưng thanh âm lại có phần già nua và tang thương, mặt mũi vô cùng ôn từ.

“Thỉnh vị cô nương này ra đi! Ta muốn nói chuyện riêng với cô ấy, về phần bằng hữu của cô ấy, an bài sương phòng mời người đó nghỉ ở đây.” Người kia lại nói.

Tuyệt Liên môn chủ Tâm nhi chau mày: “Mẫu thân...”

“Làm theo lời của ta.” Người kia nhẹ nhàng nói.

Văn Thanh không ngờ vị phu nhân này lại như thế, cảm thấy vô cùng ngoài dự đoán: “Lão phu nhân, Văn Thanh có một... thỉnh cầu... quá đáng, chẳng biết được đáp ứng không?”

“Cái gì?” Người kia hỏi, vẻ mặt có mấy phần vui vẻ.

Văn Thanh nhìn Phượng Cô, rồi sau đó nói: “Người trong gian phòng kia, cũng là bằng hữu của Văn Thanh, hy vọng phu nhân cũng có thể thả bọn họ?”

Văn Thanh nhẹ nhàng hỏi.

Tuyệt Liên môn chủ Tâm nhi đứng một bên đã giận dữ, đang định quát lên, lão phu nhân nhẹ tay cản lại: “Có thể -. Đi an bài đi.”

“Cám ơn lão phụ nhân.” Văn Thanh cười nói, khi đi ra khỏi cửa phòng giam, Ngân Diện cũng thận trọng giữ nàng lại.

Dù sao rốt cuộc là đối phương có mưu tính gì, vẫn không rõ, để Văn Thanh đi một mình, bảo hấn làm sao yên lòng.

“Yên tâm, không có việc gì -.” Văn Thanh quay sang cười nhạt với Ngân Diện, trong lòng của nàng, đã đoán được một chút manh mối, có lẽ, hôm nay có thể hoàn thành di nguyện của vị tiền bối kia, giao ngọc bội cho người cần giao.

“Nhớ cẩn thận.” Ngân Diện gật đầu nói, nhìn dáng vẻ Văn Thanh, hấn biết, trong lòng nàng có phần thẳng -, hấn tin tưởng nàng nhất định có thể thuận lợi bình an -, như vậy, hấn cũng yên tâm.

“Sẽ -.” Nói nhỏ, quay người lại, đi theo lão phụ nhân kia, trước khi đi, ánh mắt, chuyển hướng nhìn Phượng Cô, ánh mắt của hấn lúc này vô cùng phức tạp.

... ..

Đi tới một phòng ngủ thanh lịch tĩnh khí, lúc này Lão phu nhân mới chậm rãi mở miệng nói: “Khối ngọc bội này, là Thánh nữ chi vật của Tuyệt Liên Phái, năm đó ta còn trẻ tuổi đơn thuần, gặp một nam nhân, ta và hấn mến nhau thậm chí nảy sinh tình yêu, vốn dĩ mọi chuyện đang tốt đẹp, hấn lại phải trở về Phong Quốc làm một chuyện, hẹn là làm xong sẽ trở lại cưới ta-, ai ngờ, lần đó hấn đi, rốt cuộc không trở về. Khối ngọc bội này, là năm đó ta tặng hấn trước khi hấn đi, ta nói với hấn, thấy ngọc như gặp người, haizzzzzzz..... chỉ tiếc.....“

Tuy chỉ là mấy câu nói ngắn ngủi, nhưng Văn Thanh vẫn có thể hiểu được tình cảm sâu sắc mà lão phu nhân dành cho người đàn ông đó.

Thật đáng tiếc cho đôi tình nhân này.

“Có lẽ không phải ông ấy không muốn trở về, mà là không thể trở về.”
Đột nhiên, Văn Thanh cảm giác được, nói cho lão phu nhân toàn bộ chân tướng, là chuyện tàn nhẫn thế nào, có lẽ, cứ để bà ấy nghĩ rằng nam nhân kia đã phản bội bà ấy, trong lòng của bà ấy sẽ cảm thấy tốt hơn -.

“Có ý gì?” Lão phu nhân giương mắt hỏi.

Nhưng, Văn Thanh vô phương giấu diếm, có rất nhiều chuyện, mặc dù, đã biết là sẽ vô cùng khổ sở, nhưng vẫn phải biết: “Khối ngọc này, trong một lần chạy nạn, cháu lấy từ một bộ xương trong một hang động, lúc ấy, bên cạnh di cốt, còn có một bức huyết thư chưa viết xong, muốn giao khối ngọc này cho..... chỉ có điều vẫn đang viết dở, những chữ cuối cùng chưa viết ra, cháu đoán dù đã dốc hết sức cùng lực kiệt, vị tổ tiên đó vẫn không thể viết hết bức huyết thư, cháu biết, nguyện vọng cuối cùng của ông ấy là trả viên ngọc này lại cho một người nào đó, cháu vốn không ôm hi vọng lớn như vậy, chỉ hi vọng có thể tìm ra, nếu tìm không ra, sẽ chôn viên ngọc này cùng vị tổ tiên đó, thật không ngờ cơ duyên xảo hợp, lại gặp được phu nhân, xem ra, trong chốn u minh, vị tổ tiên đó đã dẫn đường để cháu gặp được phu nhân -.”

Đoạn này không có trong convert, là mình nhờ bạn Chikarin11906 convert và gõ lại từ file ảnh. Chân thành cảm ơn bạn Chikarin11906.

“Đã chết... Cứ như vậy đã chết? Thì ra, chàng không phụ ta, như vậy, ta cũng an tâm...” Lão phu nhân chớp mắt hỏi, mặt tái nhợt hơn rất nhiều, vẻ mặt thương mà vô lực, rồi lại thêm vài tia vui mừng hạnh phúc.

Nhìn tình cảnh như vậy, trong hốc mắt Văn Thanh, bắt đầu trào nước mắt, uống cho nàng đọc hết thi thư, lúc này, lại không tìm được câu nào để

an ủi bà ấy, chỉ cảm thấy, mối tình sâu sắc như vậy, dường như cả nàng cũng bị cảm động theo, không thể không buồn theo.

“Phu nhân nén bi thương.” Một lúc lâu, rốt cục, cũng nhẹ nhàng nói được một câu.

“Kỳ thật nhiều năm chờ đợi như vậy, có thể nhận được kết quả này, hẳn là ta phải hài lòng, vốn tưởng rằng, cả đời này, có lẽ sẽ chẳng có khả năng nhận được bất cứ tin tức nào của chàng nữa.” Lão phu nhân đột nhiên cười, hòa tan không ít lo lắng.

Nhưng, Văn Thanh biết, thật sâu trong đáy lòng bà ấy, há lại có thể thản nhiên như nụ cười vừa rồi.

“Tìm kiếm Tuyết Liên, là để trị độc trong người người?” Lão phu nhân nhẹ nhàng hỏi Văn Thanh.

Sau đó Lão phu nhân cười một tiếng: “Vừa rồi ta cầm tay người, ta đã cảm nhận được điều đó, hơn nữa còn có ánh mắt của hai nam nhân trong lao phòng, giúp ta đoán được vài phần.”

“Phu nhân thật thông tuệ hơn người.” Văn Thanh không khỏi bội phục lên tiếng.

“Nhưng Tuyết Liên khó mà có được, ngay cả khi ta có lòng cho người, chỉ sợ cũng khó lòng giúp đỡ.” Lão phu nhân nhẹ nhàng nói, rồi sau đó chậm rãi ngồi trở lại ghế: “Lúc này Tuyết Liên chưa tới kỳ nở hoa, muốn thúc cho hoa nở thì phải theo ta luyện Hàn Băng thần công, nhưng ta lúc này cũng không đủ công lực để thúc cho hoa nở.”

Nghe được đáp án như thế, trong lòng Văn Thanh nảy ra rất nhiều cảm xúc, mấy ngày nay, vượt qua thiên sơn vạn thủy, vượt qua nhiều khổ cực như vậy, không ngờ, chỉ có thể đổi lấy kết quả này.

Đau xót nói không nên lời, kỳ thật, bản thân nàng cũng không ôm nhiều hy vọng, bất quá, mấy ngày nay, trong sự tự tin của Phượng Cô, trong sự hành hạ của ốm đau, nàng mới nổi lên hy vọng.

Bất quá kết quả như vậy, càng khiến lòng nàng kiên định, cho dù có thể ... giải độc hay không, chuyện cũng là như thế, có kết quả rồi, không cần ôm hy vọng nữa.

Chậm rãi đứng lên, thi lễ với Lão phu nhân, rồi sau đó quay về sương phòng.

Lúc này, Ngân Diện và Phượng Cô đều đang lo lắng chờ nàng, nhìn thấy nàng đi đến, trên mặt hai người không hẹn mà gặp cùng lộ ra mừng rỡ.

“Thế nào?” Ngân Diện hỏi đầu tiên.

Phượng Cô dù chưa mở miệng, nhưng tai thì đang hết sức lắng nghe, sự lo lắng trong lòng hẳn, so với Ngân Diện không kém nửa phần, nhưng trải qua chuyện lúc trước, căn bản là hẳn không tìm được cách thức nói chuyện với Văn Thanh.

Văn Thanh nói mọi chuyện ra.

Ngân Diện nghe xong thì mặt như ngưng sương, lộ ra lo lắng vẻ mặt hiểm thấy: “Tại sao lại như thế! Thật sự không có phương pháp khác để thúc Băng Ngọc Tuyết Liên nở hoa sao?”(Chika: Câu này bị credit của trang web đề lên, ta không thấy rõ cả câu, đành đoán đc chữ nào type chữ đó T_T)

Nhẹ nhàng lắc đầu: “Không có phương pháp khác.”

“Nói cho cùng, chuyện đã như thế cũng nên chấp nhận, có vài thứ, không thể cưỡng cầu.” Văn Thanh nhẹ nhàng nói, vân đạm phong khinh,

tính mạng, nàng cũng quý như bao người khác, nhưng, cũng có thể chấp nhận chuyện sống chết nhanh hơn người khác.

“Không được, ta đi tìm bà ấy hỏi cho rõ ràng.” Ngân Diện nói, trong lòng lo lắng không thôi, hắn không thể trơ mắt nhìn Văn Thanh bị Hỏa Hàn Độc hành hạ thêm lần nữa, cuối cùng thì hương tiêu ngọc vẫn.

Nghĩ đến chuyện nàng chẳng còn ở trên thế gian này lâu, trái tim hắn liền đau vô cùng. Hắn chưa bao là người giỏi về chuyện biểu lộ cảm xúc, bao nhiêu năm qua, trái tim hắn chỉ nhiệt tình vì một mình nữ tử này, hắn không thể nhìn nàng gặp bất cứ chuyện gì.

Văn Thanh kéo Ngân Diện lại, nhẹ nhàng lắc đầu: “Không cần đi tìm, Ngân Diện, vô dụng, Lão phu nhân đã nói rất rõ ràng.”

“Nhưng...” Gương mặt trong trẻo lạnh lùng của Ngân Diện lộ vẻ u ám, vô cùng đau lòng vì nàng. Kết quả này, nàng bảo hắn phải bình tĩnh như thế nào, phải làm thế nào đây?

“Ngân Diện, thật sự không cần, người đối với ta rất tốt, ta biết, trên đời này có rất nhiều chuyện, cưỡng cầu sẽ không được, kỳ thật nhân sinh trên đời, vốn là ngắn ngủi, chỉ cần có thể hài lòng là chuyện quan trọng nhất, còn sống lâu hay không không phải chuyện quan trọng.” Văn Thanh cười nhạt một tiếng, thật sự đã rõ ràng rất nhiều.

Nhìn dáng vẻ mệt mỏi của nàng, Ngân Diện không kiên trì nữa, chỉ nói: “Ta đưa nàng vào nghỉ ngơi!”

Phượng Cô ở một bên, nghe rõ ràng, trong đầu của hắn, như bị một tảng cự thạch ép đến mức không thở được, mười ngón tay, cắm sâu vào lòng bàn tay, máu đỏ tí tách lên nền tuyết trắng, tạo ra những đóa hoa diễm lệ.

Đỏ tươi rực rỡ, chói mắt kinh tâm.

Phượng Cô nhúu mày, lòng bàn tay đau, khiến hấn tỉnh táo vài phần, hấn chưa bao giờ là người có thể dễ thỏa hiệp, đi ra ngoài cửa, hấn nhờ người chỉ đường đến phòng của thánh nữ.

Nhìn nam nhân với vẻ mặt lo lắng, Lão phu nhân dường như đã hiểu, chỉ nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Ngồi đi! “

“Ta chỉ muốn hỏi một câu, thật sự không có phương pháp gì thúc Tuyết Liên nở hoa sao? ” Phượng Cô trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, thanh âm tràn ngập sự sợ hãi, sợ hãi sâu sắc, cảm giác sợ hãi Văn Thanh sẽ biến mất bắt đầu tràn ngập trong hấn.

Nghĩ đến điều này khiến toàn thân hấn run rẩy không ngừng.

Hấn nhìn lão phu nhân chăm chú, vô cùng chuyên tâm, mắt cũng không dám chớp, dường như chỉ có như vậy, mới giảm bớt sợ hãi trong hấn.

Tim bắt đầu ngừng đập, dường như chỉ khi lão phu nhân kia cất tiếng mới hồi tỉnh được trái tim hấn

Tuyết Liên Thánh Nữ nhìn hấn một lúc lâu, cảm nhận được tình cảm sâu sắc của hấn, đột nhiên thở dài một hơi, suy nghĩ một lúc lâu, mới chậm rãi lên tiếng: “Có lẽ, vẫn còn một biện pháp cuối cùng.”

“Biện pháp gì? ” Phượng Cô nghe vẫn còn biện pháp, trái tim mới từ từ đập trở lại, mang theo sự vui sướng chưa từng có, vội vàng hỏi han.

“Trừ phi, có một người có nội công thâm hậu, theo ta luyện Hàn Băng thần công.” Lão phu nhân nói với sắc mặt nghiêm trọng.

“Ta đến luyện.” Cả suy nghĩ cũng không cần, Phượng Cô trực tiếp trả lời luôn.

Lão phu nhân lại lắc đầu: “Người không được.”

“Tại sao ta không được? ” Phượng Cô vội hỏi.

Nhìn khuôn mặt lo lắng của Phượng Cô, Lão phu nhân thở dài, như trở lại những năm tháng thanh xuân, Phượng Cô và nam nhân đó rất giống nhau, giống nhau ở chỗ đa tình.

“Hàn Băng thần công, là nội công tâm pháp cực âm, chỉ thích hợp để nữ tử luyện tập.” Lão phu nhân nhẹ nhàng giải thích.

“Nếu vậy, sao Tuyết Liên môn chủ không luyện? ” Phượng Cô nghi vấn.

Lão phu nhân cười một tiếng: “Tâm nhi có luyện, nhưng muốn thúc được Tuyết Liên nở hoa, không lẽ lại dễ dàng như vậy, tuệ căn võ học của Tâm nhi không sâu, chưa được tám đến mười năm thì không thể luyện thành.”

“Theo lời lão phu nhân, tương đương không có? ” Phượng Cô lạnh lùng lên tiếng, hy vọng trong lòng, như bị dội một gáo nước lạnh, võ công của môn chủ Tâm nhi hẳn đã lĩnh giáo qua, mặc dù không bằng hẳn, nhưng đối với nữ tử mà nói, đã tính là cực kỳ cao, đương thời muốn tìm được nữ tử lợi hại như cô ta, căn bản là khó lòng mà kiếm được quá hai người.

“Thế nên ta mới nói thẳng là không có.” Lão phu nhân khẽ than thở: “Kỳ thật nhìn các người si tình, làm sao ta lại không giúp, chỉ tiếc, có một số việc, ta cũng không thể giúp, Văn Thanh cô nương cũng là nữ tử hiếm gặp, còn mang cho ta tin tốt, đối với ta là một chuyện tốt, xem như có ân, nếu có thể giúp được, ta nhất định sẽ hết lòng tương trợ.”

Phượng Cô tê liệt ngồi trên mặt đất, nhất thời, toàn thân như biến thành hư không, vô lực nhìn trời, một hồi lâu sau vẫn không nói được tiếng nào.

Nếu Văn Thanh chết như vậy, hẳn nghĩ hẳn cũng khó mà sống tiếp những ngày tháng sau đó, hẳn từng nói sẽ bảo vệ nàng, làm sao có thể làm

trái lời thề? Vậy nên, đường xuống hoàng tuyền, làm sao có thể để nàng đi một mình?

Hắn thầm quyết định một chủ ý.

Chậm rãi đứng lên, xoay người liền muốn rời đi, đi đến cửa, đột nhiên nhớ ra điều gì đó, vì vậy quay đầu hỏi: “Tại sao Hàn Băng thần công chỉ thích hợp để nữ tử luyện? “

Lão phu nhân không ngờ hắn lại hỏi ngược lại như vậy, sững sốt một phen, dường như không ngờ chuyện đó lại quan trọng như vậy, vì vậy liền nói: “Hàn Băng thần công, chí âm chí gia, là tâm thuật dành cho nữ tử, nếu như nam nhân luyện, sẽ bị hỗn loạn, thành kẻ bất nam bất nữ.,

Phượng Cô nghe lão phu nhân nói xong, biết được kỳ thật là có thể luyện, vì vậy vội hỏi: “Ý của lão phu nhân là nam nhân cũng có thể luyện?”

“Chuyện này... Chuyện này...” Lão phu nhân kinh ngạc với sự si tình của Phượng Cô, có chút không biết trả lời như thế nào mới phải, vì vậy gật đầu: “Xem như có thể luyện, nhưng rất cuộc...”

“Rất cuộc sau khi luyện thế nào là chuyện khác, chỉ cần có thể cứu Văn Thanh, bất cứ chuyện gì ta cũng nguyện ý nỗ lực.” Phượng Cô tỉnh táo nói, rồi sau đó quay người lại: “Lão phu nhân, thỉnh người chính thức thu nhận ta làm đồ đệ! “

Vừa nói vừa không chút do dự, quỳ xuống.

“Nhưng mà...” Lão phu nhân không ngờ hắn cố chấp như vậy.

“Không cần nhưng mà, ý ta đã quyết.” Phượng Cô kiên định nói.

“Vậy tương lai...”

“Chuyện của tương lai, không ai biết trước được, chỉ cần còn cơ hội cứu Văn Thanh, đó mới là chuyện quan trọng.” Tương lai, có lẽ hẳn không thể đổi mặt với tổ tiên Phượng gia, dù có thành bất nam bất nữ, chỉ cần có thể đổi được một mạng của Văn Thanh, có trở thành cái gì hay phải đánh đổi cái gì cũng đáng giá.

“Người thật sự quyết định?” Lão phu nhân lại hỏi.

“Thật sự quyết định.” Ngữ khí của hẳn, kiên quyết không đổi.

“Không cần suy nghĩ chút nào sao? Dù sao, nếu người cứu Văn Thanh cô nương bằng cách đó, chỉ sợ sau nay cũng không cách nào cùng nàng cử án tề mi?” Lão phu nhân khuyên nhủ, mặc dù cảm nhận được chân tình này của Phượng Cô, nhưng vẫn không thể nào tưởng tượng ra, một nam nhân có thể nỗ lực vì một nữ tử như thế, ngay cả quyền làm đàn ông cũng can tâm từ bỏ.

“Không có gì để suy nghĩ.” Phượng Cô kiên định, trong tim của hẳn, đã hạ quyết tâm, sẽ không đổi ý.

Có lẽ, tương lai, hẳn và Văn Thanh, không thể ở chung một chỗ, điều đó sẽ trở thành tiếc nuối lớn nhất trong lòng hẳn, nhưng, chỉ cần Văn Thanh còn sống, tất cả đều không thành vấn đề.

Có lẽ, Ngân Diện mới là hạnh phúc chân chính của nàng!

Kỳ thật muốn buông...ra, cũng không dễ dàng, nhưng không buông ra, thì hẳn phải làm thế nào đây?

Có lẽ như vậy mới là tốt nhất, chặt đứt si niệm, sẽ không quẩn quít Văn Thanh nữa, cho nàng quãng thời gian bình thản.

“Được rồi! Người đã kiên định như vậy, ta cũng không nói thêm gì nữa.” Lão phu nhân nhẹ nhàng đỡ hẳn đứng lên: “Không ngờ người là nam

nhân si tình như thế, khiến ta không biết làm thế nào cho phải.”

Phượng Cô cười một tiếng, không chút lo lắng cho tương lai, mà tràn đầy thư thái, tương lai hắn có thể nào cũng không quan trọng.

Rồi sau đó giống như nhớ ra cái gì, lại nói”Lão phu nhân, chuyện này, ta hy vọng, ngài không nói cho bất kỳ ai, kể cả Văn Thanh.”

Hắn không muốn nàng vì hắn mà cắn rứt.

“Haizzz... Ta đáp ứng ngươi.” Lão phu nhân nhẹ nhàng thở dài, nhìn ông trời, chỉ nói, vận mệnh trên người những kẻ si tình!

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 159: Một Phen Trăn Trở

Thất Thân Làm Thiếp

Tuyết rơi trên Thiên Sơn, đẹp như tiên cảnh.

Ngân Diện và đoàn người của hắn đứng trước rừng cây khô.

Nhìn từng bông tuyết bay bay xa xa, trong lòng hắn trào lên rất nhiều cảm xúc.

Tuy nói Phượng Cô nội công thâm hậu, luyện Hàn Băng thần công sẽ khiến hiệu quả tăng lên gấp nhiều lần, nhưng đã là võ học thì không thể yêu cầu nhanh chóng, dù thời cơ có thuận lợi, nhưng muốn luyện thành Hàn Băng thần công, nhanh cũng một tháng, lâu thì ba tháng.

Vì vậy Văn Thanh Phượng Cô và đoàn người đi theo Phượng Cô đều ở lại.

Về phần Ngân Diện, vì lo lắng Văn Thanh lên núi gặp nguy hiểm, mà thay đổi lộ trình lên Thiên Sơn, đã kéo dài chiến dịch lần này thêm mấy tháng, hắn không còn thời gian nữa, phải nhanh chóng hồi triều phục mệnh, vì vậy chỉ có thể từ biệt Văn Thanh, trở lại kinh thành trước.

Chỉ có điều lần này ra đi, không biết vì sao, trong lòng hắn, đột nhiên có cảm giác không còn cơ hội. Quan sát lâu nay, cảm giác Văn Thanh dành cho Phượng Cô, hắn là người thông minh lại là người ngoài cuộc, nhìn thấy rất rõ ràng.

Có lẽ bản thân Văn Thanh chưa minh bạch, nhưng cán cân trong lòng nàng sớm đã lệch về phía Phượng Cô.

Trong lòng Ngân Diện có chút ảm đạm, nhưng vào lúc này, căn bản là hẳn không có thời gian để bảo vệ nàng, thù giết mẹ chưa báo, nói chuyện gì cũng dư thừa -, nếu quả thật Phượng Cô thành tâm sửa đổi, có lẽ, Phượng Cô mới là người thích hợp nhất.

Trong lòng hẳn, có chút đau đớn khi nghĩ tới điều đó.

Nhìn dung nhan thanh tú trong suốt trước mắt -, mi dài cong veo, đôi mắt hạnh trong suốt không nhiễm chút tạp chất, mũi nhỏ nhắn, môi anh đào đẹp đẽ.

Nàng vĩnh viễn không phải đẹp nhất -, nhưng vĩnh viễn..... làm say lòng người nhất -.

Bông tuyết khẽ bay bay, rơi trên búi tóc của nàng, tóc đen làm nổi bật bông tuyết trắng trong, Ngân Diện kìm lòng không được vươn tay, âu yếm nhẹ nhàng phủi bông tuyết cho nàng.

Ánh mắt dịu dàng, không nỡ buông tay.

Văn Thanh né ra, nói nhỏ: “Lần này đi, chỉ sợ không phải chuyện gì cũng thuận lợi, người phải giữ gìn sức khỏe!”

“Được-. Khi gặp lại, ta sẽ dùng tâm trạng vui vẻ thanh thản cùng nàng hợp tấu một khúc -.” Ngân Diện nhẹ nhàng nói, sau mặt nạ màu bạc, có một đôi mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn Văn Thanh chăm chú.

Văn Thanh nhẹ nhàng gật đầu: “Ta tin tưởng người, khi gặp lại, không...còn quá nhiều ràng buộc nữa, có thể hợp tấu ca khúc của chiến thắng.”

“Tốt, một lời đã định, đến lúc đó, ta và nàng hợp tấu ca khúc của chiến thắng.” Ngân Diện cười một tiếng,— trong thanh âm trong trẻo, lộ ra sự vui mừng, có lẽ, một đời này, vị tất có thể có được giai nhân, nhưng tri kỷ khó cầu, được một vẽ cũng là phúc một đời rồi!

“Ta phải đi.” Ngân Diện nói.

Tình đào sở trường, hận tùy gió.

Nhìn Văn Thanh một lần nữa, hắt gươm tay lên, vẫy tay với thủ hạ một cái, toàn bộ bắt đầu bước đều, đi xuống chân núi.

Ngân Diện ngâm nga một câu thơ, mang theo sự ảm đạm: vi phong điêu đình thụ, tế tuyết hạ liêm khích. Oanh không như vụ chuyển, ngưng giai tự hoa tích. Bất kiến dương liễu xuân, đồ kiến quế chi bạch. Linh lệ vô nhân đạo, tương tư không hà ích. (đại ý: thơ thất tình)

Một khúc thanh thi, nửa đời tương tư.

Nhìn bóng áo trắng càng lúc càng xa, Văn Thanh chậm rãi xoay người. Định về nhưng ngay lúc quay người lại, đụng phải một bức tường thịt, mũi bị đập phát đau.

Vừa nhắc đầu, đã thấy gương mặt đáng ghét của Phượng Cô, nhìn Ngân Diện đi xa, rồi sau đó xoay người nhìn nàng: “Lưu luyện không rời?” mùi dấm chua nồng nặc trong giọng nói của hắc trăn ngập cả Thiên Sơn.

Văn Thanh không thèm để ý đến hắc, chỉ tránh sang một bên, định rời đi.

Phượng Cô cầm tay nàng, kéo sát vào người hắc: “Thanh nhi, nàng thật sự chán ghét ta như vậy sao?” Thanh âm trăn ngập sự tổn thương.

“Phượng Cô, ta không chán ghét người, nhưng.....” Thanh âm Văn Thanh có vài phần bất đắc dĩ, nàng cũng không biết phải miêu tả cảm giác mình dành cho Phượng Cô như thế nào, rất nhiều chuyện của quá khứ, trong lúc nhất thời, nàng vô phương quên đi, nhưng những cố gắng của hân trong thời gian qua, nàng không phải là không nhìn thấy -.

“Tốt lắm.... nàng không cần nói nữa, ta biết, muốn yêu cần thời gian.” Phượng Cô đột nhiên cảm thấy sợ hãi những lời sau đó của nàng, vì vậy cản lại, cắt lời nàng.

Hân cười một tiếng: “Mặc kệ như thế nào, nàng vĩnh viễn phải biết rằng, ta là người yêu nàng nhiều nhất, vĩnh viễn, Thanh nhi.”

Văn Thanh cúi đầu, không biết phải trả lời như thế nào, tình yêu của Phượng Cô khiến nàng cảm thấy cực kỳ áp lực, hân thật ngông cuồng mãnh liệt.

“Haizzz, trời lạnh thế này, ta trở về đi thôi!” Phượng Cô nói nhỏ, tay hân nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của nàng, đi thẳng về phía Tuyết Liên Phái.

Văn Thanh nhìn bàn tay to thon dài đang nắm tay mình, liền bị hân nắm chặt, một mực lôi kéo đi vào Tuyết Liên Phái, nàng nghĩ, ít nhất, tay hân cũng ấm áp, có thể sưởi ấm cho tay nàng.

...

Bởi vì Phượng Cô phải luyện công trong thánh địa của Tuyết Liên Phái, không phải ai cũng có thể tiến vào -, với sự an bài của Tuyết Liên thánh nữ, vấn đề ấm thực từ khi Phượng Cô bế quan tu luyện, cư nhiên rơi vào người Văn Thanh.

Không có bất cứ...lời giải thích nào, chỉ nói, chỉ có thể như thế.

Kỳ thật chuyện này nhìn lướt liền nhận ra, là lão phu nhân tận lực tác hợp, thật ra thì hoàn toàn chính xác, Tuyết Liên Thánh Nữ cũng là người si tình, từng có một mối tình dang dở, điều đó khiến bà ấy đối với Phượng Cô càng thêm trù mến quý trọng, thế nên nguyện ý dạy Hàn Băng thần công là bốn môn mật học cho một người ngoài như hần.

Tuy Văn Thanh biết tất cả, nhưng không hề cự tuyệt, chuyện này vốn là chuyện nàng phải làm -, Phượng Cô học môn võ công này cũng chỉ vì nàng -.

Chuẩn bị cơm canh xong xuôi, Văn Thanh chậm rãi đi vào Tuyết Liên thánh địa, chưa vào bên trong, nàng đã bị luồng hàn khí lạnh lẽo làm phát run, nơi này thật rất rất lạnh!

Bên ngoài là cái lạnh của mùa đông, mà bên trong, thì như ở trong hầm băng, tuy đã đi tất mà chân vẫn cứng đờ, như không phải chân của mình -, Văn Thanh thôi thôi cho ấm tay, tiếp tục đi về phía trước.

Rốt cục thấy nam tử đang cời trần xếp bằng ngồi trong ao.

Văn Thanh trừng mắt, không phải vì xấu hổ do nhìn thấy nam nhân cời trần, mà là vì thấy hần ngồi trong ao, xung quanh không ngừng bốc khói.

Ít nhất, nàng sẽ không ngu ngốc nghĩ rằng đó là khí nóng, bởi vì, nếu hần tỏa khí nóng, nàng sẽ không cảm thấy lạnh khi càng đến gần hần.

Đó là khí lạnh, giữa nhiệt độ lạnh lẽo này, mà cái ao còn tỏa khí lạnh, chỉ sợ nước trong ao còn lạnh lẽo hơn, đột nhiên trong lòng nàng trào lên một mùi vị không thể nhận ra, chỉ cảm thấy, có hơi nước trào ra nơi hốc mắt.

Nàng đứng trên bờ mặc áo dày thế này, đã lạnh muốn hóa đá, mà hần cời trần ngồi trong ao lạnh như băng, sẽ có cảm giác gì?

Văn Thanh cứ đứng sững sờ, không chớp nổi mắt nhìn nam tử ngồi trong ao, trong lòng bách chuyển thiên hồi, không thể nói ra là mùi vị gì.

Rốt cục, Phượng Cô cũng điều chuyển xong khí tức, vừa quay đầu, liền thấy đôi mắt ngập nước của Văn Thanh, nhìn hắn với vẻ sâu nã, hắn nhếch đôi môi mỏng tạo thành một nụ cười cứng ngắc trong hàn ý, rồi sau đó chậm rãi đứng lên.

Lên bờ, mặc lại trường bào, vẫn thấy nàng không nói gì, chỉ nhìn hắn sững sờ.

Phượng Cô cười một tiếng, có vài phần hào phóng: “Làm sao vậy, đối với vóc người của phu quân, nàng có vừa lòng không? Nhìn đến không chớp mắt kia.”

Cà lơ phát phơ,— ngôn ngữ hài hước, chẳng qua chỉ là vì muốn xóa đi thương cảm của nàng.

“Ăn cơm đi.” Nàng vô lực nói, rồi sau đó chết lặng lấy thức ăn và cơm ra, rồi sau đó, đưa bát cơm cho hắn.

Hắn nghe thấy câu nói đó liền biết nàng chưa hết buồn.

Phượng Cô nhìn bộ dạng của nàng, làm sao có thể nuốt trôi cơm, nhẹ nhàng đặt bát cơm xuống, rồi sau đó nói: “Ta không sao -.”

“Nước không lạnh sao?” Nàng hỏi, thanh âm lộ ra sự vô lực, ánh mắt rời khỏi thân thể hắn, nhìn ao nước lạnh.

“Cũng không lạnh lắm, lúc mới xuống nước thì có chút lạnh, nhưng ngâm lâu sẽ cảm thấy ấm.” Phượng Cô không muốn nàng quá lo lắng, mở mắt bắt đầu nói dối, kỳ thật ao nước lạnh này tuy không đóng băng, nhưng so với băng còn lạnh hơn gấp trăm lần.

“A....” Văn Thanh gật đầu, thu tầm mắt về, quay đầu cười với hân một tiếng: “Người nhanh ăn đi, thức ăn sẽ lạnh mất!”

“Uhm.” Xác thật Phượng Cô cảm thấy đói bụng, lần luyện công này, làm hân tổn hao rất nhiều tinh lực.

Văn Thanh nhân lúc hân ăn cơm, đứng lên, chậm rãi bước đi thông thả, đi tới bờ ao, đột nhiên, như một bông hoa rơi xuống ao.....

Phượng Cô vừa quay đầu, đã thấy nàng nhảy xuống ao, cả kinh, phi thân lao đi, nhưng đã quá trễ, nàng đã rơi xuống nước, khi hân ôm nàng ra khỏi ao, toàn thân nàng đã run lẩy bẩy không ngừng, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, môi không còn chút máu nào, thoát nhìn vô cùng kinh người.

“Nàng điên rồi! Tại sao lại nhảy xuống ao!” Phượng Cô tức giận rống lên, trong lòng lo lắng vô cùng, vội vàng vận công, hóa thành nhiệt lượng, đẩy lui hàn khí trên người nàng, truyền nhiệt lượng cho nàng.

Một hồi lâu sau, mới thấy Văn Thanh cười một tiếng, vô lực nhưng đẹp mắt: “Là người nói không lạnh -.”

“Nàng làm sao giống ta được?! Nàng thật ngu dốt!” Hốc mắt Phượng Cô đỏ bừng, ghen ngào nói.

“Tại sao lại không giống, người có giác quan ta cũng có giác quan... người có thể cảm thấy lạnh, ta cũng cảm thấy lạnh giống người.” Văn Thanh nhẹ nhàng nói. Rồi sau đó trở tay, cầm tay Phượng Cô -, nhìn hân, nhẹ nhàng nói: “Phượng Cô, đừng... luyện nữa, ta đã tha thứ cho người, cũng không ... chán ghét người nữa, người không cần nỗ lực thêm vì ta, người nỗ lực đủ nhiều rồi “

“Nói bậy! Ta nói sẽ vì nàng mà tìm Băng Ngọc Tuyết Liên, thì nhất định phải làm được!” Phượng Cô quật cường nói, mười ngón tay của hân, cuốn lấy mười ngón tay nàng.

“Ta không cần! Người muốn ta không thể không áy náy sao? Ao nước lạnh như vậy, còn phải ngâm mình trong đó luyện võ suốt 3 tháng, ta không thể tưởng tượng, một người sẽ trở thành cái dạng gì nữa!” Văn Thanh thống khổ nói, trong tích tắc nhảy xuống ao, nàng chỉ cảm thấy, thân thể này không thuộc về nàng nữa, cảm giác lạnh thấm vào từng khớp xương.

“Luyện công có khi nào không phải chịu gian khổ? Ta không sao -, không có gian khổ nào Phượng Cô ta không chịu được -.” Phượng Cô cảm động nói, ít nhất, Văn Thanh đã dần dần đón nhận hẳn, chuyện này đối với hẳn mà nói, là cổ vũ và thỏa mãn lớn lao.

“Phượng Cô...” Văn Thanh còn muốn nói gì đó, ngón trỏ Phượng Cô nhẹ nhàng đặt lên đôi môi tái nhợt của nàng, nhỏ giọng nói: “Tin tưởng ta, được không? Nếu đã bước đi, ta sẽ không lùi bước -, yên tâm, chưa gian khổ đến mức ta không thể chịu được “

Thanh âm mang theo mê hoặc, nhẹ nhàng chậm rãi.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 160: Có Như Thế Hay Không

Thất Thân Làm Thiếp

Cuối cùng, Văn Thanh vẫn không thể thuyết phục nổi Phượng Cô, hẳn vẫn kiên quyết muốn luyện Hàn Băng thần công.

Trong lòng nàng bị sự cảm động lấp đầy, đến nỗi chẳng thể chứa thêm gì khác.

Trên đường đi về phòng, nghĩ tới tình cảnh vừa rồi, còn có cảm giác như bị đóng băng khi nhảy xuống ao, trong lòng nàng không khỏi rung mình một cái.

Thật không biết, Phượng Cô làm sao có thể chịu được sự hành hạ như thế!

... ..

Tuyết rơi mịt mờ, không có tận cùng. Trên Thiên Sơn, dường như là hàng năm tuyết đọng -, cũng chẳng biết tuyết sinh ra từ đâu, cứ nổi dài không ngừng, không có tận cùng.

Cả một vùng chỉ có một màu trắng của tuyết.

Nhẹ nhàng cầm chổi, quét qua tuyết đọng dưới mái nhà, đây là việc nàng làm hàng ngày, quét tuyết, nhìn trời, dường như lòng cũng cảm thấy phong phú thêm một chút.

Thời gian một tháng, chậm rãi trôi qua trong chờ đợi.

Trong thời gian đó, nàng bị độc phát thêm hai lần, bất quá, vì có linh đan hộ tâm của Tuyết Liên Thánh Nữ, so với những lần độc phát trước đây, đúng là tốt hơn rất nhiều.

Không đau đến mức tê tâm liệt phế.

Ngẩng đầu nhìn trời, võ công của Phượng Cô -, cũng đã luyện đến tầng thứ sáu, hẳn thật sự rất dụng công, rất khắc khổ, đêm ngày luyện công không ngừng nghỉ, đơn giản chỉ vì nàng.

Mặc dù nàng không phải nữ tử ái mộ hư vinh -, nhưng được một nam nhân như thế dụng tâm che chở sủng ái, nội tâm cũng cảm thấy thỏa mãn.

Chỉ mong hẳn có thể nhanh chóng luyện đến tầng thứ tám.

Có lẽ, khi xuống núi, lòng của nàng sẽ không giống trước kia -.

Mấy ngày nay, mỗi ngày đưa cơm, thời gian ở chung ngắn ngủi, lại khiến nàng thấy được một con người khác của Phượng Cô, mọi người đều nói Phượng Cô sớm thành công vì tàn khốc vô tình, nhưng theo những gì nàng thấy, sức chịu đựng gian khổ của hẳn hơn hẳn người thường.

Hơn nữa hẳn cũng không giống những suy nghĩ ban đầu của nàng -, không quá lãnh khốc vô tình, so với người khác hẳn còn chú trọng tình cảm hơn.

Chỉ có điều hẳn kiêu ngạo bá đạo quá mức, cũng quá cực đoan, thế nên chỉ thể hiện cho người khác bộ mặt tàn khốc của mình, ban đầu nàng không thể lý giải vì sao thủ hạ lại hết lòng trung thành với hẳn như vậy, một thời gian dài không thể tìm ra lí do thỏa đáng, cho đến khi cùng hẳn ở chung, tình tâm tự hỏi, mới phát hiện, kỳ thật, có những lúc thứ mắt nhìn thấy không phải tất cả.

Đưa tay đón một bông tuyết, đột nhiên nhớ ra, trong khoảng thời gian này, đêm nào hắn cũng đứng ở đầu giường của nàng, chỉ lẳng lặng nhìn nàng rất lâu rất lâu, rồi sau đó rời đi, im lặng không nói một lời.

Hắn cho là nàng quay lưng ra nên không biết hắn đến, kỳ thật nàng biết rất rõ ràng, sở dĩ lần nào nàng cũng quay mặt vào tường, là vì không muốn để hắn phát hiện, lông mi nàng đang rung động, còn có hơi thở không đều do giả vờ ngủ.

Mỗi buổi tối hắn vào phòng nàng, sẽ đứng nhìn đúng nửa canh giờ, Văn Thanh không rõ hắn nghĩ gì, nhưng dường như lòng cũng ngày một phong phú hơn.

Đột nhiên, Hồng Thư với vẻ mặt khiếp sợ lao vọt vào, nàng đang đứng dưới mái hiên mà Hồng Thư cũng không nhìn thấy.

“Hồng Thư!” Văn Thanh nhìn dáng vẻ kinh hãi của Hồng Thư, liền gọi Hồng Thư lại.

Hồng Thư nhìn Văn Thanh với vẻ mặt có chút khác thường, có hoài nghi có bối rối, Văn Thanh lại hỏi: “Hồng Thư, người làm sao vậy?”

“Liên quan đến chuyện Gia luyện công, ngài biết bao nhiêu?” Hồng Thư nói với giọng run rẩy.

Câu này của Hồng Thư khiến Văn Thanh có chút khó hiểu, Văn Thanh nhìn Hồng Thư với đôi mắt trong suốt, rồi kéo tay Hồng Thư, hỏi: “Cái gì gọi là biết bao nhiêu?” Mặc dù Hồng Thư không nói ra, nhưng Văn Thanh nhìn vẻ mặt Hồng Thư, trong lòng đột nhiên có một loại dự cảm không hay. Chẳng lẽ Phượng Cô luyện môn võ công này, còn có tác dụng phụ khác mà nàng không biết?

“Ta hồ đồ, tại sao lại có thể hoài nghi là Nhị phu nhân cố tình chứ!” Hồng Thư vừa nói vừa bật khóc, không khống chế được gục xuống vai Văn

Thanh, nha đầu nhiều cảm xúc này từ trước đến giờ vẫn vậy.

Nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Hồng Thư, Văn Thanh hỏi: “Hồng Thư, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

“Nhị phu nhân, ngài phải khuyên Gia, bảo hẩn đừng... luyện nữa, môn... võ công kia... Môn... võ công kia...” Hồng Thư vừa nói vừa khóc nấc lên, nói không ra lời: “Ta vừa mới nghe được ...môn chủ Tuyết Liên Phái nói với thiếp thân nha hoàn tại chỗ luyện công... nói...sau khi nam tử luyện thành môn võ công kia, sẽ trở thành kẻ bất nam bất nữ -...”

“Cái gì!” Nghĩ tới đủ mọi tình huống, nhưng có nghĩ như thế nào, cũng không nghĩ ra, lại có loại võ công như thế, Văn Thanh cả kinh, vừa lôi vừa kéo Hồng Thư, hỏi lại lần nữa: “Lời người nói đều là sự thật?”

“Làm sao có thể là giả được, Nhị phu nhân ngài cũng biết, môn chủ kia từ trước đến giờ vẫn không ưa chúng ta-, lúc cô ta luyện công, nha hoàn cô ta nhắc đến chuyện giao độc môn võ công cho Gia, môn chủ kia.... cười lạnh một tiếng, rồi sau đó nói ra chuyện đó với giọng mỉa mai -.” Hồng Thư khóc nức nở vội vàng nói.

Văn Thanh nhẹ nhàng thả tay Hồng Thư –, trong lòng, đột nhiên có chút lạnh, đột nhiên, hiểu ra lời Phượng Cô nói ngày đó có ý nghĩa gì.

Mấy ngày trước, lúc nàng đưa cơm, nói đến chuyện hẩn luyện đến tầng thứ sáu, thanh âm của hẩn có vui vẻ, nhưng cũng có ưu sầu không thể giải tỏa.

Còn đột nhiên nói một câu: “Xem ra trời cao không ưu ái ta, vất vả lắm nàng mới đối xử tốt hơn với ta, nhưng hết lần này tới lần khác, vẫn không thể ở chung một chỗ. Nàng nói thử xem, đau khổ như thế ta biết sống tiếp thế nào!”

Lúc ấy nàng không thể hiểu ý của hắn, cách nàng đối xử với hắn đã tốt lên rất nhiều, theo lý thuyết, hắn phải nắm bắt cơ hội mới đúng -, nhưng vì sao lại nói không thể ở chung một chỗ?

Đáng tiếc vì đề tài này quá nhạy cảm, trong lòng lại buồn phiền, vì vậy nàng không ngẫm nghĩ, bây giờ liên tưởng với chuyện này, dường như cảm giác được, tất cả mọi chuyện, không mưu mà hợp.

Vội vã buông Hồng Thư ra: “Ta đi tìm Phượng Cô, nếu như vì Băng Ngọc Tuyết Liên, phải trả giá như thế, thì cái giá này quá đắt, dù có đạt được, ta cũng không cần!”

“Nhiệm vụ nhân, ngài nhất định phải khuyên được Gia...” Hồng Thư khóc hô.

Đón gió, đi về phía thánh đại, Văn Thanh chỉ cảm thấy sự lạnh lẽo chưa bao giờ có.

Phượng Cô, rốt cuộc người coi Thượng Quan Văn Thanh ta là loại người gì, nếu mạng của ta thật sự cần người trả giá như thế, ta làm sao có thể nguyện ý đón nhận?

Đi thẳng vào thánh địa, hàn ý đập vào mặt, Văn Thanh nhẹ nhàng đứng ở cửa trong, nhìn nam tử đang cưỡi trần luyện võ công trong ao nước lạnh.

Nước mắt cứ tự động chảy ra, càng lúc càng nhiều, càng lau lại càng chảy ra nhiều hơn, như hồng thủy vỡ đê, như muốn rửa trôi tất cả.

Phượng Cô vận xong một chu thiên, quay lại thì nhìn thấy Văn Thanh, vốn đang mừng rỡ thì nhìn thấy nàng lệ rơi đầy mặt, hắn bị đánh vè đó dọa cho hoảng sợ, vội vàng nháy tới trước mặt nàng, sắc mặt đen như mực: “Thanh nhi, làm sao vậy? Là ai khi dễ nàng!”

Dáng vẻ nghiêng răng nghiêng lợi của hắn, như thể nếu có kẻ nào đó khi dễ nàng thật, hắn sẽ băm nát kẻ đó ngay lập tức

“Phượng Cô, người nói cho ta biết, môn võ công này, nếu nam tử luyện, rốt cuộc sẽ gặp hậu quả gì?” Thanh âm của nàng, mang theo sự nức nở, kích động.

Trong lúc nhất thời Phượng Cô không ngờ Văn Thanh lại hỏi câu này, nhất thời, mặt hắn biến sắc, rồi sau đó chuyển về trạng thái bình tĩnh, chỉ nhẹ nhàng nói: “Luyện thành môn võ công này, là có thể trở thành thiên hạ đệ nhất cao thủ, còn có thể có hậu quả gì?”

Phượng Cô nói với vẻ khinh miêu đậm họa, nhưng mặt hắn vừa biến sắc, làm sao thoát được ánh mắt của Văn Thanh! Văn Thanh lạnh lùng nói: “Phượng Cô, nếu muốn giải độc trong người ta mà phải dùng tính mạng của người để đổi lại, ta thà rằng không cần, người vẫn nói hiểu ta, nếu người thật sự hiểu ta, người cần phải biết, nếu dùng cách đó đổi lấy Băng Ngọc Tuyệt Liên, dù ta có cận kề cái chết cũng không ăn nó vào -.”

Nàng trịnh trọng nói với hắn, lời này không phải áp chế hắn, mà là thật lòng nghĩ vậy -.

“Nàng mê sáng cái gì, làm gì có loại võ công nào khiến người luyện mất mạng! Thật điên độn!” Phượng Cô cười một tiếng, nhẹ nhàng kéo tay nàng, nhưng trong lòng đang âm thầm suy nghĩ, rốt cuộc là Văn Thanh đã biết bao nhiêu.

Rõ ràng chuyện này, hắn đã nói với sư phụ, nhất định phải giữ bí mật -, tuyệt đối không thể để cho bất kỳ ai biết, nhất là Văn Thanh, tại sao Văn Thanh lại biết?

Chuyện này, hoàn toàn không thể cho Văn Thanh biết!

Nhìn Phượng Cô giả vờ trêu chọc, hốc mắt Văn Thanh lại trào lệ, rốt cuộc hẳn còn muốn giấu đến khi nào! Văn Thanh lạnh lùng cất giọng: “Không có võ công khiến người luyện nó phải chết, nhưng có loại võ công, chỉ thích hợp để nữ tử luyện, nội công thuần âm, nếu nam tử luyện sẽ trở thành kẻ bất nam bất nữ!”

Phượng Cô đành mặt: “Nàng nghe ai nói -.”

Một câu nói nói đó quá đủ để khẳng định tất cả, Văn Thanh chỉ kiên định cười một tiếng: “Ai nói không quan trọng, về phần của người không được luyện nữa!”

“Chuyện này, ta tự có giải pháp.” Phượng Cô nói, cũng kiên quyết không kém-.

“Đây không phải vấn đề người có giải pháp hay không, mà căn bản là phương pháp này không thể sử dụng!” Văn Thanh tức giận nói, không thể ngờ, vì sao Phượng Cô lại cố chấp như thế!

Văn Thanh đưa cánh tay ngọc ra bắt lấy tay Phượng Cô, nhẹ nhàng nói: “Phượng Cô, ta biết người tốt với ta, cũng biết người muốn giải độc cho ta, nhưng muốn giải độc có rất nhiều cách, có lẽ, không nhất định phải dùng Băng Ngọc Tuyết Liên, người nghĩ kĩ đi, nếu như người vì tìm Băng Ngọc Tuyết Liên cho ta mà trở thành bộ dạng đó, bảo ta làm sao chịu đựng được?”

“Yên tâm, ta đã thương lượng với sư phụ, lấy nội lực của ta, luyện đến tầng thứ bảy là có thể thúc cho Tuyết Liên nở hoa, chỉ cần không luyện đến tầng cuối cùng, thì sẽ không bị thay đổi thành loại người đó, nàng yên tâm.” Phượng Cô cười một tiếng rồi nói, kỳ thật, không luyện đến tầng thứ tám, thì chỉ không biến thành bất nam bất nữ ngay lập tức thôi, nhưng toàn thân đã ngập tràn hàn khí chí âm của Hàn Băng thần công, sớm muộn gì cũng bị biến đổi.

Có điều đó là chuyện của tương lai.

“Thật sao?” Nghe hẳn nói thế, Văn Thanh vẫn không thể tin hoàn toàn, nghi hoặc nhìn hẳn.

Nhìn Phượng Cô đang bày ra một nụ cười vô cùng tự nhiên, không lộ nửa phần sơ hở, vì vậy nàng lại hỏi: ” Vì sao ngày hôm trước người không nói hết ra? Vì sao lại nói chúng ta không thể ở chung một chỗ?”

“Võ công của ta sắp luyện đến tầng thứ bảy, sắp có được Băng Ngọc Tuyệt Liên, lúc này, nàng vẫn chưa hoàn toàn đón nhận ta, đợi đến khi ăn Tuyệt Liên xong, tất là nàng sẽ đi tìm Ngân Điện, khi đó, căn bản là ta không có cơ hội.” Phượng Cô thẳng thắn, nhẹ nhàng nói: “Chẳng lẽ, nàng nguyện ý đón nhận ta?”

Nghe hẳn nói vậy, Văn Thanh không trả lời, chỉ cảm thấy đầu óc rối tung, chỉ cảm thấy, lời này của hẳn, dường như có rất nhiều sơ hở, nhưng rốt cục là sơ hở ở chỗ nào, nhất thời nàng chưa tìm ra, vì vậy không nói gì.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 161: Ai Bấy Ai

Thất Thân Làm Thiếp

Nhìn Tuyết Tâm đang luyện võ trên mặt tuyết, trong lòng Văn Thanh âm thầm run sợ, rốt cục vẫn đi ra ngoài.

Mặc kệ như thế nào, nàng cũng phải làm, nhất định phải có được đáp án chính xác, mà đáp án chuẩn xác nhất, chỉ có thể lấy từ Tuyết Tâm, không còn nhiều thời gian cho nàng lo lắng, chỉ có thể như thế.

Gương mặt thanh nhã của Văn Thanh biến sắc, có vài phần chanh chua phần nộ không thôi, hướng thẳng về phía Tuyết Tâm đang luyện võ, tóm lấy tay cô ta, ngữ khí như muốn bốc hỏa: “Tuyết Tâm, đừng tưởng rằng người là môn chủ Tuyết Liên Phái, là có thể tùy tiện vu oan người khác! Tại sao tâm địa người có thể như loài rắn rết như thế...”

Tuyết Tâm không ngờ Thượng Quan Văn Thanh lại thế này, sợ đến sững sờ, bất quá chỉ kinh ngạc trong nháy mắt, sau đó lại khôi phục vẻ mặt lãnh thanh, gạt tay Văn Thanh, giận dữ nói: “Thượng Quan Văn Thanh, người điên rồi, nói bậy gì đấy!”

“Người còn muốn狡 biện, người vu khống Phượng Cô, nói cái gì hần luyện xong võ công của Tuyết Liên Phái các người sẽ trở thành kẻ bất nam bất nữ, người dám nói người chưa từng nói câu này không -?!” Thanh âm của Văn Thanh càng lúc càng chói tai, giọng điệu rít gào, rất giống một mù đàn bà chanh chua, lại tóm ống tay áo Tuyết Tâm lần nữa.

Hành động này chọc giận Tuyết Tâm ngay lập tức, sắc mặt cô ta tối đen, cô ta hất tay Văn Thanh ra, nhưng trong lòng thì chấn động, đúng thật cô ta có nói vậy, nhưng là nói với thị nữ Thu nhi, tại sao lại truyền đến tai Văn Thanh? Tuyết Tâm hung hăng nói: “Người đừng hồ ngôn loạn ngữ.”

“Người dám nói tại sao không dám thừa nhận!” Văn Thanh không cho cô ta cơ hội tránh né, lại đuổi theo để mắng, làm ra những hành vi này, chẳng qua chỉ vì muốn ép Tuyết Tâm nói ra chân tướng.

“Tại sao ta lại không dám thừa nhận, Thượng Quan Văn Thanh, không ngờ ngày thường người luôn bày ra bộ dạng nhã nhặn lịch sự, hóa ra còn chanh chua hơn bà bán cá, ta nói lại một lần nữa, ta chưa bao giờ nói láo! Nam tử luyện xong Hàn Băng thần công, thật sự sẽ biến thành nữ tử!” Tuyết Tâm lạnh lùng nói, nói xong mong rằng Văn Thanh sẽ cười trào phúng một tiếng, cô ta không ưa nhìn hai người bọn họ đã lâu, không biết vì sao mẫu thân lại giao độc môn nội công cho Phượng Cô, đáng tiếc dù cô ta đã cật lực phản đối, thủy chung vẫn chẳng thể lay chuyển mẫu thân, lúc này nói ra tạm coi là giải tỏa chút đè nén.

“Ai nói nhất định sẽ thế-, chỉ cần không luyện đến tầng thứ tám vẫn có thể thúc Băng Ngọc Tuyết Liên nở hoa, sao có thể thành kẻ bất nam bất nữ!” Văn Thanh phản bác lời cô ta, ngôn lệ từ ngoan. (lệ: ác; ngoan: tàn nhẫn)

“A, chuyện nực cười vậy mà người cũng tin được, một khi luyện Hàn Băng thần công, hẳn nhất định phải biến thành nữ tử, chẳng qua nếu không luyện đến tầng thứ tám, thì không biến thành nữ tử ngay lập tức, bất quá chẳng qua chỉ là chuyện sớm hay muộn, một khi luyện được chí âm tâm pháp, còn muốn làm nam tử! Buồn cười!” Tuyết Tâm nói xong, phất tay, bỏ đi.

Chỉ còn lại một mình Văn Thanh, sững sờ đứng đó, nàng đã sớm cảm giác được chuyện này tuyệt đối không đơn giản như vậy, Phượng Cô cũng

lừa nàng, đồ ngốc này, vì sao phải làm thế chứ!

Quay người lại, nước mắt bị gió tạt, ngưng tụ thành từng khối băng lỏng lách, đón gió đi thẳng đến phòng của Tuyết Liên thánh nữ...

Tuyết Liên Thánh Nữ ngồi xếp bằng thẳng lưng ở giữa phòng, tay tạo thành hình hoa sen, đang nhắm mắt điều tức, khi Văn Thanh tiến vào chỉ nói một tiếng ‘ chờ ’, rồi sau đó tĩnh nhiên vô âm.

Nhìn làn khói lượn lờ bay lên từ lò hương, Văn Thanh phát hiện, lần đầu tiên, nàng vô phương bình yên tĩnh tọa, trong lòng đang bách tư thiên chuyển, chỉ cảm thấy rối như tơ vò.

Mất rất nhiều thời gian vẫn không cách nào bình ổn tâm tình.

Rốt cục, Tuyết Liên Thánh Nữ cũng mở miệng: “Thượng Quan cô nương tìm ta có chuyện gì?”

“Cháu chỉ muốn cầu Thánh nữ một việc, nhất định phải bảo Phượng Cô ngừng luyện công, cháu không cần Băng Ngọc Tuyết Liên.” Văn Thanh kiên định nói, kỳ thật, khi nói ra những lời này, nàng không biết có hữu dụng không, nhưng nàng không thể không đánh cược một lần, đánh cược xong mới có cơ hội ngừng cơn ác mộng này lại.

“Đúng là người đã biết...” Dường như Tuyết Liên Thánh Nữ không có chút ngạc nhiên nào, chỉ thản nhiên nói vậy.

Không biết vì sao, Văn Thanh có cảm giác bà ta đã biết trước mọi chuyện. Hơn nữa không hiểu vì sao, lại có cảm giác bản thân rơi vào mưu kế của bà ta.

Văn Thanh ngẩng đầu, nhìn bà ta, đôi mắt vẫn trong sáng nhưng trong lòng lại âm thầm mở tâm nhãn, có một số người, có một số việc, nàng mở lòng, cũng không có nghĩa là nàng không đề phòng.

“Đúng vậy, cháu biết hết rồi... Thế nên, cháu đến đây cầu sự trợ giúp Thánh Nữ, cứu Phượng Cô, một nam tử, nếu tự nhiên biến thành nữ tử, cũng coi như hủy đi một đời sau của hắn.” Văn Thanh tha thiết nói.

“Ta biết, nhưng bây giờ đã quá muộn, có một số việc, nếu đã làm, chỉ sợ ta cũng lực bất tòng tâm a...” Tuyết Liên Thánh Nữ chậm rãi nói, thanh âm đau thương, có chút ủ rũ.

“Thật sự không có biện pháp nào sao?” Văn Thanh vội vàng hỏi, không biết vì sao, nhìn bộ dạng Tuyết Liên Thánh Nữ, nàng có cảm giác, bà ấy không lực bất tòng tâm như lời bà ấy vừa nói.

Tuyết Liên Thánh Nữ thở dài, nhắm mắt rất lâu, rồi giống như nhớ ra điều gì đó, lên tiếng: “Có lẽ, còn một biện pháp, có lẽ có thể được, chỉ có điều biện pháp này, có lẽ các người vô phương đón nhận.”

“Biện pháp gì?” Văn Thanh vội hỏi.

“Nếu như hắn truyền chí âm công lực trong người ra, cho một nữ tử có thân thể chí âm nhận, như vậy hắn sẽ không bị sao.” Tuyết Liên Thánh Nữ chậm rãi nói, nói xong, mở mắt, nhìn Văn Thanh.

Trong lòng Văn Thanh rốt cục cũng minh bạch, thì ra tất cả chuyện này, là âm mưu của bà ta, làm thế là để Phượng Cô phải chuyển nội lực trong người cho bà ta.

Chí âm nữ tử, trừ...bà ta, nhất định chỉ có con gái Tuyết Tâm của bà ta, rất đơn giản, chỉ một vài động tác nho nhỏ, không cần tốn nhiều sức, cư nhiên có được nội lực hùng hậu của Phượng Cô –, kế sách này thật là tinh diệu.

Nhưng dù cho đã biết mục đích của bà ta, Văn Thanh cũng không biểu lộ ra mặt, Tuyết Liên Thánh Nữ giàu tâm kế như thế, không thể không cẩn thận trong việc đối phó.

Vì vậy Văn Thanh khẽ cười một tiếng, có chút vô lực: “Có lẽ, đây là phương pháp duy nhất, ít nhất, có thể cứu hãn, còn chuyện không có võ công, sau này có thể luyện lại -.”

Lại quay sang Tuyết Liên Thánh Nữ cười một tiếng vô lực, rồi sau đó nói: “Đa tạ Thánh Nữ – chỉ điểm, Văn Thanh cáo lui.”

... ..

Văn Thanh đi một mạch về phía Tuyết Liên thánh địa tìm kiếm Phượng Cô.

Lẳng lẳng ngồi trên tảng đá, chờ hãn luyện xong.

Tâm tư, không biết đã phiêu tán đến nơi nào, mờ mịt nhìn bức tường trơn nhẵn, đắm chìm trong tâm sự vô bờ bến.

“Làm sao vậy? Tại sao lại có dáng vẻ mất hồn mất vía như thế?”
Phượng Cô luyện công xong, chỉ thấy Văn Thanh ngồi im lặng trên tảng đá không nói gì, hai mắt vô thần nhìn phía trước chăm chú, vì vậy cầm tay nàng, hỏi.

Ánh mắt vô thần của Văn Thanh chuyển lên mặt hãn, nhìn tuần nhan bị phóng đại, vì sao không nhìn ra chút thoái chí nào?

Nàng thật sự không hiểu!

“Ta hận nhất là người khác gạt ta, nhưng người lại cũng lừa ta.” Văn Thanh nhẹ nhàng nói, nhìn ánh mắt của hãn, không cho hãn cơ hội né tránh.

Trong lòng Phượng Cô run lên, dường như hiểu ra, bất quá vẫn cố giả vờ: “Nàng nói bậy bạ gì đấy!”

“Hàn Băng thần công, một khi nam tử luyện xong, dù không luyện đến tầng cuối cùng, biến thành nữ tử chỉ là chuyện sớm hay muộn -!” Văn Thanh lạnh lùng phản nộ quát lên.

“Nàng nghe ai nói vậy?” Phượng Cô vẫn cố kiên trì.

Văn Thanh quay đầu, nước mắt bắt đầu trào ra: “Tuyệt Liên Thánh Nữ cũng thừa nhận rồi, người còn muốn gạt ta đến khi nào!”

“Thanh nhi... Ta...” Phượng Cô nhẹ nhàng ôm lấy nàng, nhưng không biết phải nói thế nào mới phải, hắn làm tất cả chỉ mong nàng khỏe, chỉ cần có thể cứu nàng, có phải trả giá thế nào hắn cũng không ngại.

“Người muốn nói người là vì cứu ra, nhưng người đã từng nghĩ chưa, nếu đổi lại mạng của ta bằng cách đó -, ta sống những ngày tháng sau này có thể cảm thấy vui vẻ thoải mái sao?” Văn Thanh ôm cánh tay hắn, khóc đến vô lực: “Phượng Cô, người vĩnh viễn bá đạo như vậy, không để ý đến ý nghĩ của người khác, muốn gì làm nấy, người chưa từng nghĩ, nếu người hy sinh như thế, ta làm sao có thể sống một cách yên tâm thoải mái!”

Vừa nói vừa nói, khóc đến mức gục xuống lồng ngực của hắn, tay không ngừng đánh lên người hắn, dường như chỉ có như thế, mới khiến nàng cảm thấy tốt hơn. Nàng thật sự rối loạn, đã đến mức không biết phải làm thế nào mới phải...

“Phải.. Là tại ta, tại ta không tốt, sau này, ta sẽ không thế nữa, sau này, sẽ không thế nữa...” Phượng Cô ôm thân thể mềm mại đang giãy dụa khóc lóc của nàng vào lòng, nhẹ nhàng trấn an, hắn cũng biết, nếu nàng đã biết, nhất định sẽ không chịu đựng được -.

“Nhưng phải làm sao bây giờ? Tuyệt Liên Thánh Nữ nói qua,– chỉ có một biện pháp duy nhất, là người phải truyền hết võ công cho nữ tử chí âm, nếu làm thế, người sẽ không thành... Nhưng nếu làm thế, bao nhiêu năm công lực của người cũng không còn...” Văn Thanh khóc nói, kỳ thật bà ấy

nói đúng, mặc dù rơi vào kế của Tuyết Liên Thánh Nữ –, nhưng nàng cũng hy vọng hẳn không xảy ra chuyện gì, không có võ công cũng được.

Phượng Cô chuyển chuyển đôi phượng nhãn, đột nhiên, nhìn vách tường nội thất, nhưng chỉ liếc mắt rất nhanh, như một hành động lơ đãng, nhưng lúc hẳn đưa mắt, trong mắt hẳn lóe lên một tia sáng, chỉ có kẻ gian thương lẫn lộn thương trường mới có ánh mắt sắc bén như thế, như một con sói tràn ngập sự thiện chiến, hung ác mà giảo hoạt, bất quá biến mất rất nhanh: “Như thế không phải rất tốt sao? Dùng công lực của ta, có thể đổi lại một mạng của nàng, xem như là lời rồi! Nhưng sau này nàng không nên ghét bỏ ta vì không còn võ công, không thể bảo vệ nàng!”

Nghe hẳn nói thế, trái tim Văn Thanh đột nhiên trào lên sự cảm động vô phương kiềm chế, chỉ ôm chặt lấy hẳn, nước mắt chảy ra, nàng nghĩ, một nam tử, có thể nỗ lực vì bản thân như thế, có lẽ, đã sớm không chế trái tim nàng –.

“Phượng Cô... Cảm ơn người...” Văn Thanh khóc nói.

Phượng Cô quay người nàng lại, đối diện với hẳn, rồi sau đó lại hỏi lần nữa: “Vậy nàng có ghét bỏ ta vì không còn võ công không?”

Văn Thanh nhẹ nhàng lắc đầu, không hiểu được, đã đến nước này rồi, hẳn cư nhiên vẫn quan trọng chuyện đó.

“Nói vậy có nghĩa là, nàng nguyện ý đón nhận ta?!” Phượng Cô hô to một tiếng ôm lấy Văn Thanh, xoay tròn lên, trái tim như tung bay, mặc kệ như thế nào, rốt cục hẳn lại có thể mở lòng nàng một lần nữa, mở ra sự phòng bị trong trái tim nàng, sau này, hẳn nhất định sẽ dụng tâm trân trọng trái tim nàng.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 162: Thúc Cho Hoa Nở

Thất Thân Làm Thiếp

Vân Thanh mang trong lòng tâm sự thấp thỏm bất an, ngóng chờ Phượng Cô luyện Hàn Băng Thần Công.

Rốt cục, 7 ngày sau, thấy Phượng Cô mỉm cười đứng ngoài động chờ nàng.

Nói cho nàng tin tức vừa khiến nàng vui vẻ lại khiến nàng thương cảm: “Ta đã luyện đến tầng thứ bảy.”

Ngày mai, sẽ đi thúc Băng Ngọc Tuyết Liên nở hoa, trong lòng nàng, bắt đầu loạn phiền lên, cảm giác bất an mãnh liệt, bắt đầu ăn mòn trái tim nàng.

“Làm sao vậy, bộ dạng lo lắng không thôi, ta vất vả như vậy mới luyện được Hàn Băng Thần Công, không phải vì muốn nhìn gương mặt mất hứng này của nàng!” Phượng Cô khẽ cười nói, hiểu điều nàng đang nghĩ, nhưng nàng không cần như thế -, hắn còn không bận tâm, nàng cần gì phải lo lắng chứ? Tất cả, đều là hắn cam tâm tình nguyện -.

“Ngày mai...” Vân Thanh muốn nói lại thôi, một người vốn có một thân tuyệt kỹ, đột nhiên không còn chút võ công nào, lúc này hắn không coi chuyện đó ra gì, nhưng đến lúc nguy nan, thật sự có thể không hối hận sao?

Những lời này, nàng không nói được ra lời.

Nhưng, khó chịu buồn bực lại lắng đọng trong lòng, càng thêm lợi hại.

“Ngày mai, nàng có thể thoát khỏi Hỏa Hàn Độc đáng ghét, không bao giờ ... phải chịu đau đớn vì độc phát nữa, nhớ kỹ, đây là chuyện không hối hận nhất của Phượng Cô ta suốt một đời này.” Phượng Cô cười một tiếng mà nói, trong đôi phượng nhãn chỉ có sự kiên định.

“Được rồi, gần đây Thanh nhi luyện võ công thế nào rồi?” Phượng Cô giống như lơ đãng ... hỏi.

Vân Thanh dựng ngược lông mày, có chút ngượng ngùng, mặc dù nàng đã rất cố gắng, nhưng vì Hỏa Hàn Độc ở trong cơ thể, khiến thân thể của nàng yếu đến mức không thể yếu hơn, dù có dụng tâm luyện tập, nhưng khí lực không đủ, nội công bạc nhược, mọi chiêu thức học được chỉ là hoa chiêu, chỉ có thể múa cho đẹp mắt, không phát huy được chút uy lực nào.

So với lúc nàng còn ở bên Ngân Diện thì còn tệ hơn.

“Hồng Thư dạy rất khá, nhưng tư chất ta quá kém, luyện tập không được tốt lắm.” Vân Thanh cố gắng nói một cách uyển chuyển hàm xúc.

Phượng Cô cũng cười một tiếng, như thể đọc được hết ý nghĩ trong đầu nàng: “Chỉ vì thân thể nàng quá kém, lại không luyện tập nội công tâm pháp thích hợp, chỉ tập một ít quyền cước và đao kiếm khoa chân múa tay, tất nhiên là không được tốt lắm, sau khi giải được Hỏa Hàn Độc, sẽ không thế nữa.”

Phượng Cô nói với vẻ hàm xúc ý tứ.

Vân Thanh gật đầu: “Uhm.” Từ sau khi bước chân ra giang hồ, nàng dần dần hiểu tầm quan trọng của võ công –, nàng không cầu đả thương người, chỉ cầu có thể bảo vệ bản thân, không liên lụy đến người khác, như vậy là đủ rồi.

Nhẹ nhàng cầm tay nàng, chỉ lên vầng trăng kiêu diễm trên bầu trời, Phượng Cô nói: “Nhìn xem, ánh trăng đêm nay thật mỹ lệ, bộ dạng Thanh nhi lại u buồn như vậy –, chẳng phải là cô phụ cảnh đẹp ngày lành thể này sao.”

“Không bằng, chúng ta ngâm thơ thì thế nào?” Phượng Cô đột nhiên hăng hái, hưng phấn nói.

Vân Thanh quay đầu nhìn, đôi mắt trong suốt như chứa đựng ánh trăng, hỏi: “Ngâm thơ thế nào?”

“Hôm nay Phượng mỗ liền cả gan cùng Vân Quốc tài nữ tỷ thí một phen, mượn ánh trăng, chúng ta ngâm thơ có chữ “nguyệt”, xem ai có thể ngâm nhiều hơn, người này nối tiếp người kia thì như thế nào?” Phượng Cô hài hước nói, nhếch đôi môi mỏng tạo thành một nụ cười, dưới ánh trăng sáng tỏ, có vài phần xuất trần, cùng với sự vui vẻ hiếm hoi, làm cho ai nhìn cũng phải lưu luyến.

Vân Thanh khẽ mở đôi môi: “Được, ta tới một câu, minh nguyệt kiêu dạ quang, xúc chúc minh đông bích.”

“Của ta là: minh nguyệt hà kiêu kiêu, chiếu ngã la sàng vi.” Phượng Cô cười một tiếng nói.

“Tài vi hợp hoan phiến, đoàn đoàn tự minh nguyệt.”

“Minh nguyệt xuất thiên sơn, thương mang vân hải gian.”

“Ngã ca nguyệt bồi hồi, ngã vũ ảnh linh loạn.”

“Canh thâm nguyệt sắc bán nhân gia, bắc đấu lan kiên nam đấu tà.”

“Trần trung kiến nguyệt tâm diệc nhàn, hướng thị thanh thu tiên phủ gian.”

...

Văn Thanh được xưng tài nữ, tuyệt không phải là hư danh, một chùm câu thơ thật dài, chậm rãi bay ra cùng thanh âm linh lung của nàng, mềm mại, yếu ớt.

Về phần Phượng Cô, cũng không kém nửa phần, bình thường hẳn phương hành thiên hạ, võ phách quần hùng, nhưng đến khi ngâm thơ thì đúng là tài tử chính hiệu.

Phượng Cô dùng đôi mắt hẹp dài nhìn cô gái trước mắt, xinh đẹp yêu kiều, cười rất thoải mái, thanh thuần nhã trí, trong lòng hẳn sinh ra rất nhiều cảm thán, hẳn bỏ qua nàng trong lúc nhất thời, may mắn vẫn chưa lỡ mất cả đời.

Nghe được nàng ngâm một câu trần trung kiến nguyệt tâm diệc nhàn, hưởng thị thanh thu tiên phủ gian, hẳn nhẹ nhàng cầm bàn tay trắng nõn của nàng, chậm chậm nói: “Hải thượng sinh minh nguyệt, thiên nhai cộng thử thì.”

Ánh mắt ôn nhu như nước, mang theo tình ý và yêu thương say đắm, làm cho người đối diện như muốn chết chìm trong đó.

Trái tim Văn Thanh, bắt đầu đập loạn nhịp, trong lòng, bốc lên một tia nhiệt khí, như muốn luộc chín nàng, thật may mắn buổi đêm trời tối, mới có thể giấu đi sắc mặt, nếu không thì ai cũng nhìn ra nàng đang đỏ mặt.

Trong lòng Phượng Cô như có con cuồng mã nhảy loạn, tâm tình hẳn lúc này như của một thiếu niên mới lớn, sự cuồng loạn trong lòng khiến hẳn, nhẹ nhàng, nhẹ nhàng, khẽ đôi môi mỏng về phía nữ tử bên cạnh.

Hai đôi môi chạm nhau, cho dù lúc này có cả ngàn bông tuyết tung bay, thời tiết lạnh lẽo vô cùng, nhưng hai đôi môi thì nóng bỏng như lửa -, đó là sức mạnh trái tim, sưởi ấm thiêu đốt cả hai người

Môi Phượng Cô trần trổ chạm nhẹ lên môi Văn Thanh, đầu lưỡi, không tự chủ được nhẹ nhàng đi vào, hấp thu ôn hương của nàng, ngọt ngào mềm mại, khiến hân như muốn bay lên thiên đường

Phượng Cô khẽ cắn nhẹ nhàng, nụ hôn nhẹ nhàng mềm mại, mang theo tình đầu ý hợp không thể thay thế.

Cả người Văn Thanh, bắt đầu run rẩy, có chút mất tự chủ, có chút hoảng có chút loạn, có chút không biết làm sao, còn có sợ hãi.

Sự tiếp xúc như vậy, chưa bao giờ có, cảm giác dịu dàng khiến nàng muốn tới gần, nhưng kí ức trước kia lại như bùng lên, trong lòng cả kinh, Văn Thanh không nghĩ gì nữa, đưa hai tay chống lên lồng ngực của hân, dùng sức đẩy, làm Phượng Cô lao đảo một phen.

Nhưng đẩy rồi lại không biết làm sao nữa, tay dừng giữa không trung, kéo hân cũng không được, thu hồi cũng không xong, cứ cứng đờ giữa không gian.

Trong lòng Phượng có một ít bi thương, bất quá hân giả vờ như không thèm để ý, nhẹ nhàng lôi kéo tay nàng: “Ta thật là quá nóng vội!”

Vừa nói vừa nhẹ nhàng kéo nàng vào lòng.

Vòng ôm ấm áp.

Hai người ôm chặt lấy nhau, cùng trải qua một đêm này.

Lúc tảng sáng, nhiệt độ thấp nhất, là lúc thích hợp nhất để thúc hoa nở, Phượng Cô nhẹ nhàng kéo Văn Thanh, hướng về phía thánh địa, lúc này người của Tuyết Liên Phái đã đứng canh giữ ngoài cửa đá.

Nhìn thấy Phượng Cô, Tuyết Liên Thánh Nữ gật đầu, không nói gì, chỉ dẫn hai người đi thẳng vào thánh địa Tuyết Liên.

Càng đi vào sâu, hàn khí càng công kích mạnh hơn, so với địa phương Phương Cô luyện công, chỗ này còn lạnh hơn được rất nhiều. Hàn khí thấu xương, làm cho toàn thân phát đau.

Bốn phía thánh địa có rất nhiều đóa Tuyết Liên được khắc trên tường, hoặc là nụ hoa nở rộ, hoặc là màu xanh nhạt lúc ban sơ, hoặc là nở tung mỹ lệ... Dáng vẻ nào cũng có.

Vẻ đẹp u nhã tinh xảo hoa lệ, thuần khiết trong vắt, dường như làm cho người ta không dám thở mạnh.

Giữa thánh địa có một ao nhỏ nhỏ, trong ao thủy khí cuộn cuộn, như nước sôi bốc hơi, nhưng Văn Thanh hiểu được, khói này là do khí lạnh bốc lên -.

Một gốc cây Tuyết Liên lẳng lặng nhô lên từ nước, tán lá xanh biếc xoe tròn, một nụ hoa nhỏ nhỏ ở giữa, chỉ có điều hoa kỳ của Tuyết Liên thật khiến người ta phải buồn phiền, chỉ đến lúc cực hàn mới nở ra.

“Đây là Băng Ngọc Tuyết Liên, chỉ có điều nụ hoa còn quá non, không có Hàn Băng Thần Công thúc nở thì trăm năm chưa chắc đã nở hoa.” Tuyết Liên Thánh Nữ chậm rãi nói, rồi sau đó nhẹ nhàng quay người lại đi ra ngoài: “Một mình ngươi ở lại vận công! Ta ra ngoài cửa canh gác cho ngươi.”

“Đa tạ sư phụ!” Phương Cô trịnh trọng nói.

Thấy Tuyết Liên Thánh Nữ đi khỏi, Phương Cô xoay người về phía Văn Thanh nói: “Nàng đứng một bên trông chừng đi, lúc ta vận công -, sẽ rất lạnh, lạnh đến mức nàng không được -.”

“Uhm.” Văn Thanh nhẹ nhàng gật đầu, rồi sau đó né sau một cột lớn, tránh né chánh diện.

Phượng Cô thấy Văn Thanh đi rồi, mới đến gần Tuyết Liên, rồi sau đó ngồi xếp bằng xuống, tay đảo một vòng, bắt đầu vận công.

Đột nhiên, hàn khí từ thân thể của hắc bản ra bốn phương tám hướng, Văn Thanh chỉ cảm thấy toàn thân giống như bị đặt giữa hầm băng, không ngờ Hàn Băng Thần Công đúng là thần uy như thế, khó trách mấy ngày gần đây Phượng Cô một mực không chịu cho nàng đến xem khi hắc luyện công, thì ra là lạnh đến vậy.

Băng khí nổi lên bốn phía, như ngưng đọng toàn bộ hàn khí của đất trời, Phượng Cô đột nhiên trợn trừng, quát lớn một tiếng như ma lệnh, tay vươn ra bốn phương tám hướng đưa một vòng, đến khi đưa tay trở về, giữa hai lòng bàn tay là khối không khí đậm đặc như bão.

Phượng Cô vờ mờ hôi như tắm, cắn chặt răng, quả cầu bão càng lúc càng xoay vần nhanh, rốt cục, đến khi không giữ được nữa, Phượng Cô lại quát một tiếng, đẩy quả cầu bão về phía cây Tuyết Liên trong ao.

Một tiếng “oanh” vang lên.

Có tiếng băng vỡ vang lên.

Văn Thanh run rẩy nhìn vào, chỉ thấy một tình cảnh tuyệt mỹ, từ chỗ tay Phượng Cô đẩy đi, ngưng tụ thành một khối băng dài, thẳng đến tận bông Băng Ngọc Tuyết Liên, mà Băng Ngọc Tuyết Liên, như hòa tan chính giữa khối băng.

Một nụ hoa nho nhỏ, bắt đầu chậm rãi nở rộ, một tắc một tắc, mỗi lúc một biến hóa, giống y hệt những bông hoa khắc trên tường đá, tuyệt đẹp mà thần kỳ.

Chưa đầy một khắc sau (15'), hoa Tuyết Liên đã nở hết, Phượng Cô chậm rãi hồi công, rồi sau đó nhẹ tay vẫy Văn Thanh: “Mau tới đây ăn vào.”

Văn Thanh chạy tới, nhìn Tuyết Liên một lúc lâu, nhưng không đưa tay ra hái, chỉ cảm thấy đóa hoa này rất thánh khiết, làm cho lòng người nảy sinh sự thương tiếc. Về phần Phượng Cô, mục quang chột lóe, cánh tay thon dài nhanh như cắt, ngắt bông Tuyết Liên, nhét vào miệng Văn Thanh, Tuyết Liên ly thể liền trở thành một đóa hoa băng băng trong suốt, lóng lánh như ngọc, quả không hổ với tên, vừa vào ôn khẩu, liền hóa thành một làn nước mát lành thơm dịu, chạy vào trong bụng.

Văn Thanh còn đang hoảng hốt, Tuyết Liên đã vào trong bụng.

Lúc này, phía sau vang lên thanh âm lãnh liệt của môn chủ Tuyết Liên Phái—: “Tay chân rất nhanh -!”

Phượng Cô hừ lạnh một tiếng, không trả lời, lại ngồi xếp bằng điều khởi khí tức.

Cuối cùng Văn Thanh đã hiểu, vì sao hần phải nhanh tay như vậy, chỉ sợ nếu chậm chút nữa, đóa Tuyết Liên này chẳng thể vào bụng nàng.

Sau một phen điều dưỡng khí tức, Phượng Cô đột nhiên kéo Văn Thanh, chạy thẳng ra phía ngoài, Tuyết Liên Thánh Nữ không theo kịp hành động của hần, có chút kinh ngạc, kinh ngạc xong mới giật mình hô to: “Phượng Cô, ngươi muốn đi đâu?!”

Phượng Cô ngheh ngang đáp lại: “Ta muốn cùng Văn Thanh đi đập tuyết tìm mai...”

Thanh âm của hần mang theo hào hứng, mang theo sung sướng... Khiến lòng người chấn kinh mà lại cảm thấy ngọt ngào, ấm áp....

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 163: Mỹ Sắc Mê Hoặc

Thất Thân Làm Thiếp

Xuyên qua một vùng tuyết rơi trắng xóa, hai người một mực chạy như bay, không dám nghỉ chút nào.

Nói là đạp tuyết tầm mai, nhưng nhìn ngang nhìn dọc thế nào Văn Thanh cũng chỉ có cảm giác như đang chạy trốn chết để trốn, trong lòng Văn Thanh thầm nhớ một gương mặt lãnh liệt mang theo sự đau thương (theo bạn Nhi là nhớ Ngân Diện), nhưng nàng không nói ra lời.

Hồi tưởng cả quá trình một phen, dường như nàng mơ hồ hiểu ra cái gì.

Sau khi đi qua mấy đỉnh núi, rốt cục Phượng Cô cũng ngừng lại, vẻ mặt tươi như hoa, như thể vừa chiếm được tiện nghi của ai đó.

Văn Thanh khẽ cúi: “Người nói dẫn ta đi đạp tuyết tầm mai, tại sao ta lại có cảm giác đang chạy trốn!”

“Thì là đang chạy trốn thật mà!” Phượng Cô cười một tiếng.

“Sao?” Quả nhiên là nàng nghĩ đúng, Văn Thanh cười một tiếng, khó trách được, từ xưa đến nay Phượng Cô không phải loại người dễ dàng để người khác chiếm tiện nghi của mình, quả thế.

Ngày hôm nay việc gì cũng trôi chảy, thì ra là gạt người!

Nhưng mà... Nhưng mà đến khi nghĩ ngược lại, chí âm nội công trong người hãn nếu không được truyền ra, thân thể của hãn...

Sắc mặt Văn Thanh tức khắc trở nên trắng như tuyết, lo lắng nhìn Phượng CÔ.

Phượng CÔ chỉ cười một tiếng, cầm tay nàng, vỗ vỗ nhẹ để trấn an, khi hai lòng bàn tay chạm nhau, tâm linh cũng như giao hội

“Yên tâm, ta đã tính toán xong xuôi rồi! Tuyết Liên Thánh Nữ đã cho ta luyện Hàn Băng Thần Công, rơi vào đường cùng, tất là muốn ta truyền nội công trong người cho con gái bà ấy, nhưng bà ta dù thông minh tính toán tường tận, vẫn tính sai một nước, Phượng CÔ ta là loại người nào chứ, nếu thành tâm dạy ta võ công, có lẽ ta còn có thể truyền nội công cho con gái bà ta, chỉ tiếc, ta hận nhất là người dùng tâm kế trên người ta, làm như ta là kẻ ngu ngốc vậy! Ta muốn bà ta nếm trải cảm giác không đạt được!” Phượng CÔ cong đôi môi mỏng, mang theo tà mị và chút gian trá, làm cho người khác không khỏi kinh hoàng.

Văn Thanh thầm cảm thấy bị ai thay cho Tuyết Liên Thánh Nữ, lừa ai không lừa, hết lần này tới lần khác đụng vào gian thương số 1 Vân Quốc, không phải là múa rìu qua mắt thợ sao.

“Nhưng, thân thể của người...” Mặc dù hãn trốn được mưu kế của Tuyết Liên Thánh Nữ, nhưng vẫn không thoát được chuyện kia! Chẳng lẽ hãn thật sự muốn biến thành nữ tử? Đáy lòng nàng có chút khổ sở.

“Yên tâm, võ công nhất định phải truyền ra, nhưng không nhất định phải truyền cho con gái bà ta, Tuyết Liên Thánh Nữ cho rằng chỉ có bà ta và con gái bà ta luyện Hàn Băng Thần Công trong đầm nước lạnh mới là thân chí âm, nhưng không biết, kỳ thật nàng hôm nay cũng thành thân chí âm rồi!” Phượng CÔ cười một tiếng rồi nói.

“Cái gì? Thân thể của ta, thành thân chí âm từ khi nào?” Văn Thanh có chút kinh ngạc, thân thể của nàng từ trước tới giờ chưa bao giờ là thân chí âm!

“Trước đây có lẽ không phải, nhưng bắt đầu từ hôm nay thì là thế, Băng Ngọc Tuyết Liên, chí băng chí hàn chí thuần chí âm, người nào ăn nó rồi thì máu có thể giải bách độc, nữ tử ăn vào, càng có thể ích thọ duyên niên, có tác dụng băng ngọc kỳ phu, hóa thành thân chí âm, đây là một trong các truyền thuyết của Băng Ngọc Tuyết Liên! Có lẽ Tuyết Liên Thánh Nữ chủ quan, cho rằng ta căn bản là không biết chuyện này, thế nên mới yên tâm như thế, trao cho chúng ta cơ hội để chạy thoát một cách dễ dàng.” Phượng Cô lại cười một tiếng.

“Chỉ có điều...” Phượng Cô nói xong, sắc mặt có chút không tự nhiên và vài phần khó xử.

Không biết vì sao, vẻ mặt hẩn lại có vài phần như đang làm nũng, khiến Văn Thanh phải trợn mắt: “Làm sao vậy?”

“Chỉ có điều sau này ta không còn võ công, chỉ sợ Thanh nhi sẽ càng ghét bỏ ta -...” Thanh âm của hẩn, có chút khàn khàn, quả thật là có cảm giác ưu thương.

Văn Thanh cầm tay của hẩn: “Người cho rằng Thượng Quan Văn Thanh ta là người như thế nào, chẳng lẽ ta lại là người vong ân phụ nghĩa như thế, người vì cứu ta, không tiếc hy sinh hai mươi năm công lực, ta cảm động còn không kịp, tại sao lại ghét bỏ người!”

“Thật sao?” Phượng Cô nhìn nàng, khí tức mãnh liệt.

“Thật.” Văn Thanh nặng nề gật đầu, chỉ là vì muốn hẩn biết, nàng, không phải nữ tử như vậy.

” Thanh nhi... Sau này sẽ bảo vệ ta không bị thương tổn chứ? ...”
Phượng Cô lại nhẹ nhàng nói.

Lời thoại này, hình như phải là nữ tử tìm kiếm sự bảo vệ của nam tử nói mới đúng, mong nhận được một lời hứa hẹn, Văn Thanh nhìn về mặt của hắc không biết phải trả lời thế nào cho phải.

Phượng Cô thấy nàng không nói gì, nhẹ nhàng quay đầu, thanh âm yếu ớt nặng nề vang lên: “Kỳ thật kẻ ác.... như ta, có chết cũng xứng đáng, muốn Thanh nhi che chở ta, thật khiến Thanh nhi khó xử...” [sặc, không đỡ được rồi =)), trong đầu bạn Nhi đang hiện lên cảnh một nam thanh niên cao cỡ 1m8, nặng tầm 75kg, mắt nhắm lẹ, cúi mặt quay người, đưa ống tay áo lên quẹt nước mắt =))]

Những lời này, không biết vì sao, lại khiến đáy lòng Văn Thanh thấy êm, vì vậy nhẹ nhàng đặt tay lên vai hắc: “Ta sẽ một mực bảo vệ người, cho đến khi người không cần bảo vệ mới thôi.”

“Thật sao?” Ngữ khí của Phượng Cô lay động mà không thể tin được, chỉ có điều gương mặt ẩn sau tấm lưng đưa về phía Văn Thanh, lại nổi lên sự vui vẻ đặc ý vì gian kế thành công rất nhặt nhòa, rất ít ỏi, nhưng vẫn không giấu được cảm xúc đó.

“Thật sự.” Hắc nguyện ý nỗ lực vì nàng như vậy, hơn nữa tương lai võ công của nàng cũng do hắc truyền lại, bảo vệ hắc, là việc nhất định phải làm -.

“Cám ơn nàng, Thanh nhi...” Phượng Cô mãnh liệt quay đầu, ôm cổ Văn Thanh, ôm rất chặt, không hở một chút nào.

Không biết vì sao, lúc hắc ôm lấy nàng, trái tim Văn Thanh xẹt qua một cảm giác quái dị, nàng có cảm giác như mình vừa bị lừa vào tròng.

Nhưng không biết phải nói từ đâu.

Chỉ cảm thấy lời Phượng Cô nói thật quá kỳ quái.

Xưa nay hăn mạnh mẽ như vậy, chẳng lẽ chỉ vì không còn võ công mà mềm yếu như thế?? [bị tác dụng phụ của Hàn băng thần công đó =))]

Mặc dù nàng nghi hoặc vô cùng, nhưng nghĩ đến nỗ lực của hăn trong thời gian qua thì không nghĩ tiếp nữa.

“Được rồi, đám người Hồng Thư làm sao bây giờ? Chúng ta chạy thoát, Tuyết Liên Thánh Nữ tất là sẽ làm khó bọn họ?” Văn Thanh hỏi.

Phượng Cô cười một tiếng: “Yên tâm, từ lúc sáng sớm bọn họ đã xuống núi rồi, chỉ sợ đến tối là xuống đến chân núi. Tuyết Liên Thánh Nữ một mực âm thầm giám thị hai ta, cho rằng ta không biết, kỳ thật chuyện bà ta giám thị, ta đã tính ra từ lâu. Bà ta âm thầm giám thị, nhưng không biết, ta đã sớm âm thầm lệnh cho Hoàng Kỳ an bài xong xuôi tất cả.”

“Chúng ta nhanh xuống núi thôi?” Văn Thanh nói, nhanh chóng gặp bọn họ, mới có thể bớt một phần nguy hiểm, thêm một phần an toàn.

“Không vội, ta phải nhanh chóng truyền nội lực cho nàng, nếu không, qua hôm nay, chỉ sợ sẽ xuất hiện dị biến, lúc thúc cho hoa nở ta đã dùng hết toàn lực, đã sớm đột phá đến tầng thứ tám.” Phượng Cô nói nhỏ.

“Ở chỗ này sao?” Văn Thanh nhìn quanh bốn phía, không có chỗ nào che dấu -, nếu đang truyền được một nửa, Tuyết Liên Thánh Nữ đưa người đến thì làm sao bây giờ?

“Yên tâm, chỗ này vô cùng an toàn, ta đã nhìn qua từ lâu, nàng nhìn xem...” Phượng Cô chỉ về phía chân núi, có một huyệt động nho nhỏ, nếu không nhìn kỹ, sẽ không thấy vì cửa động bị băng che hơn nửa, xuyên qua tường băng, mới có thể thấy bên trong: “Chúng ta đi vào bên trong, ta sẽ dùng Hàn Băng Thần Công phong kín cửa động, bên ngoài tất nhiên không nhìn ra đây là một huyệt động, chúng ta có thể an tâm truyền công, hơn nữa

ta cũng đã dặn Hoàng Kỳ làm vài kĩ xảo nhỏ nhỏ, khiến người của Tuyết Liên Phái lầm tưởng rằng chúng ta đã hội hợp cùng Hoàng Kỳ Hồng Thư, vì vậy người của Tuyết Liên Phái sẽ dốc toàn lực đuổi theo nhóm Hoàng Kỳ.”

“Đi thôi!” Kéo tay Văn Thanh, vỗ nhẹ mấy cái, miếng băng mỏng vỡ nát, rồi sau đó lôi nàng cùng đi vào. Huyệt động rất sâu, trong bóng tối tản ra khí lạnh yếu ớt.

Sau khi Phượng Cô đi vào, hai tay vung lên, hàn khí bay ra, chỉ trong thời gian một cái chớp mắt, cửa động bị một khối băng dày che kín, che hết ánh sáng bên ngoài, bên trong chỉ còn là một mảnh âm u.

Đi thêm mấy bước thì đến cả năm ngón tay cũng không nhìn thấy nữa, thanh âm Phượng Cô mang theo ám ách nhẹ nhàng truyền đến: “Văn Thanh, lúc truyền công, chúng ta phải thẳng thắn tương đối, nàng... Có nguyện ý hay không?”

Trong bóng tối, mặt Văn Thanh như bị luột, nhiệt khí bốc lên, thanh âm nhỏ như muỗi kêu: “Uhm.”

“Nàng yên tâm, tối như thế này, không thể nhìn thấy gì -.” Phượng Cô nhẹ nhàng an ủi.

Nhưng hắn không biết, hắn chưa nói dứt lời, Văn Thanh vừa nghe cũng biết vậy nên mặt càng đỏ, lén trừng mắt nhìn hắn trong bóng tối.

Nhưng nàng không biết,— nhất cử nhất động của bản thân, Phượng Cô không coi vào đâu, một người có võ công cao thâm, nhãn lực đương nhiên cũng bất phàm, có thể hành động tự nhiên trong bóng tối, Văn Thanh không nhìn thấy ánh sáng, hắn vẫn có thể đoán một cách mơ hồ, vừa rồi sợ Văn Thanh lo lắng, mới nói vậy, không phải để đổi lại cái trừng mắt của nàng, trong lòng có cảm giác tê tê buồn buồn.

Hai người ngồi tĩnh tọa, rồi sau đó bắt đầu bỏ y phục, chỉ nghe thấy tiếng cởi quần áo xột xọt, Văn Thanh sờ sờ trên người, vì hàn băng mà nổi da gà, không ngừng run rẩy.

Mặc dù Phượng Cô rất muốn nhắm mắt mình không nhìn lên người nàng, nhưng hai người ngồi đối diện lại sát nhau, mở mắt ra là bị đập vào mắt, còn có mùi hoa sen nhàn nhạt trên người nàng, không ngừng bay vào mũi hần, quấy rối từng dây thần kinh của hần.

Đột nhiên, trong lòng Phượng Cô thầm cảm thấy bội phục Liễu Hạ Huệ, tại sao có thể ngồi mãi không loạn? Vì sao hần đã ngưng tâm tụ thần, vẫn không thể điều khiển bản thân.

Quả nhiên là mỹ sắc mê hoặc khiến nhân tâm cũng loạn..

Thầm thở dài một tiếng.

Văn Thanh nghe được trong bóng tối có tiếng thở dài, hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không có gì.” Phượng Cô không tự nhiên cười một tiếng, rồi sau đó hỏi: “Nàng chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

“Ta chuẩn bị tốt rồi, phải làm như thế nào?” Văn Thanh hỏi.

“Nàng cần buông lỏng thể xác và tinh thần, hết sức chăm chú, mặc kệ phát sinh chuyện gì, cũng không thể phân tâm, mắt xem mũi, mũi hướng tâm, khí thủ đan điền, ta sẽ dẫn thông hai mạch Nhâm Đốc cho nàng, để nội lực đi vào trong cơ thể nàng, đến lúc đó thân thể của nàng có khả năng sẽ cảm thấy đau, còn có thể có cảm giác đông lạnh, nhưng nàng chỉ có thể nhẫn nại, chỉ cần nội công truyền qua rồi, sẽ không có việc gì nữa-.” Phượng Cô thận trọng nói, bất quá đối với Văn Thanh, hần luôn yên tâm -, khả năng nhẫn nại của Văn Thanh, nữ tử thông thường không thể so sánh

“Ta sẽ -.” Văn Thanh hơi hơi nhắm mắt, rồi sau đó làm theo lời Phượng Cô nói, tĩnh tâm ngưng thần, như chỗ không người...

Phượng Cô thấy nàng lĩnh ngộ, vì vậy vận nội lực, vỗ nhẹ lên hai vai nàng, da thịt chạm nhau, không còn dù chỉ là nửa phần xa lạ, ngưng tâm định thần, bàn tay hần điểm lên bát đại huyệt vị, đả thông hai mạch Nhâm Đốc của nàng, rồi sau đó bắt đầu truyền nội công sang.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 164: Hắc Âm Loạn Nhân Tâm

Thất Thân Làm Thiếp

Thời gian chậm rãi trôi qua, trong bóng tối, hai người truyền tống nội công, may mà Phượng Cô chọn được chỗ này đủ kín đáo để ẩn nấp, hơn nữa mưu kế hãn vách ra cũng quá tinh diệu

Người của Tuyết Liên Phái cứ cho là bọn họ chạy trốn cùng đám người Hoàng Kỳ, vì vậy tập trung toàn lực đuổi theo xuống tận chân núi Thiên Sơn, chỉ có một số rất ít ở lại Thiên Sơn lục soát, nhưng đến khi trời tối thì tất cả cùng quay về Tuyết Liên Phái.

Từng khắc từng khắc trôi qua, rốt cục đến lúc quá Ngọ (ngọ: 11h-13h), việc truyền nội công cũng xong, Phượng Cô suy yếu chống một tay xuống, tay kia, nhẹ nhàng đỡ lấy Văn Thanh đã hôn mê vì nhận quá nhiều nội lực trong thời gian ngắn.

Chỉ tiếc hãn lúc này cũng toàn thân vô lực, đến cả khí lực để nhặt quần áo lên mặc vào cho nàng cũng không có, chỉ có thể nhẹ nhàng mà ôm nàng, mang theo mập mờ, lẳng lặng chờ nàng tỉnh lại.

Tựa vào vách tường, không còn nội công chống đỡ, chỉ một chốc sau, toàn thân Phượng Cô bắt đầu run rẩy, trên tường có một lớp băng mỏng, da thịt hãn áp vào băng, cái lạnh khiến hãn đau như bị kim châm, một lúc lâu sau thân thể hãn bắt đầu tê rần, rồi sau đó là hàn ý kịch liệt từ bốn phương tám hướng tràn vào cơ thể.

Lúc này, Văn Thanh đang trong cơn hôn mê từ từ chuyển tỉnh, nàng mở mắt, mông lung nhìn bốn phía, thất thần trong chốc lát, rồi sau đó nhớ lại chuyện truyền nội công trước khi hôn mê.

Vừa nhắc đầu, liền thấy Phượng Cô đang ôm cả người mình vào lồng ngực, trong bóng tối, ánh mắt của hắc sắc chói như sao, như hai ngọn lửa nhỏ, khiến nàng bị dọa cho hoảng sợ.

Văn Thanh giật người một cái bật người ra cách Phượng Cô cả thước, rồi sau đó lại cảm giác được bản thân phản ứng kịch liệt quá mức, nhất thời gương mặt đỏ lên, lúc này mới nhớ ra bản thân đang không mặc gì, vội vàng kéo quần áo ở bên cạnh, trong bóng tối, lung tung mặc vào, không biết do quá tối, hay vì bản thân khẩn trương quá mức, mò mẫm một hồi vẫn không thấy tay áo để mặc vào.

Càng khẩn cấp càng mất tự nhiên, càng không tìm được ống tay áo, đột nhiên Văn Thanh dùng lực một chút, chỉ cảm thấy nội lực hùng hực xuyên qua huyết mạch, đi ra từ bàn tay hóa thành chưởng pháp.

Vì vậy, quần áo vang lên tiếng xé rột rột.

Nhìn tất cả, nàng đúng là có chút dở khóc dở cười, gương mặt nhìn Phượng Cô, lại nhìn y phục...

Mặc dù nàng có được nội lực của hắc sắc, nhưng đáng tiếc lúc trước võ công nàng không cao, lúc này không có khả năng kiểm soát, căn bản vô phương phát huy một cách thuần thực, thế nên mới vô tình dùng sức làm rách y phục.

Phượng Cô lẳng lặng nhìn nàng, lúc này, khí lực trên người rốt cục cũng đã trở về, nhìn vẻ mặt nàng khẩn trương bộ dạng mất tự nhiên, vừa giận lại vừa thấy buồn cười.

Toàn thân trên dưới của nàng có chỗ nào là hăn chưa nhìn, bây giờ nàng mới khẩn trương che đi, có phải đã quá muộn không?

Hơn nửa ngày thường nàng bình tĩnh như thế, gặp phải chuyện này, dĩ nhiên lại vô thức đến mức đấy, khiến trong lòng hăn dâng lên sự trù mẫn, trong bóng đêm, đôi mắt dịu dàng của hăn dừng trên người nàng...

Trong bóng tối, hăn không nhìn thấy mặt nàng rõ ràng, nhưng dù cho có nhắm mắt lại, lúc này hăn cũng có thể cảm nhận được vẻ đẹp của nàng, đôi mắt trong veo như nước suối, tròn to thơ ngây như một con nai con, đôi môi đẹp đẽ, nhất định là đang mím lại, có vài phần buồn bực... Nhất định là cực kỳ dễ dỗ người ta, bờ môi đỏ mọng, đáng vẻ kiều diễm như nước.

Trên người Phượng Cô, trào lên một luồng nhiệt khí không bình thường...

Tay hăn, nhẹ nhàng đưa về phía nàng...

Môi, mang theo vài phần chờ mong... Mang theo vài phần sợ hãi... Mang theo vài phần bối rối... Nhẹ nhàng... Nhẹ nhàng kề sát nàng...

Văn Thanh nhìn gương mặt tuần tú càng lúc càng tới gần, trong lòng nàng dường như hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng trái tim vẫn không ngừng bối rối, không ngừng đập loạn, không nói được gì, đầu óc cũng bắt đầu trống rỗng ...

Là bởi vì trong động quá tối, hay bởi vì lẽ gì khác? Nàng, dĩ nhiên quên cả chuyện phải cự tuyệt nam tử trước mắt...

Thấy nàng không đẩy ra, trong lòng Phượng Cô vui sướng như ngậm mật... Trong ấm áp lộ ra một tia mát lạnh, hăn thử hôn dò xét lên môi nàng, nhẹ nhàng trần trở...

Văn Thanh có chút bối rối có chút bất lực, tay dùng sức lôi kéo quần áo, nhưng không có, đẩy người trước mặt ra chỉ khiến hấn tàn sát môi nàng bừa bãi hơn.

Phượng Cô thấy Văn Thanh không có hành động kháng cự, vì vậy dần dần hôn sâu hơn, đầu lưỡi như linh xà, tiến vào tìm kiếm...

Một tay, nhẹ nhàng vòng qua bả vai của nàng, đặt lên gáy nàng, để hôn được sâu hơn, ngọn lửa trong người, như bị đốt thêm, vô phương khắc chế.

Nụ hôn của hấn, càng ngày càng cuồng liệt, càng ngày càng kích động, mang theo sự bá đạo ngạo khí trước sau như một của hấn, mạnh mẽ như cuồng phong, như muốn nuốt chửng mọi suy nghĩ của kiều nhan

Văn Thanh làm sao chịu đựng được sự khiêu khích đó của hấn, đã sớm xụi lơ trong ngực hấn, yếu ớt thở dốc, bất lực, như thuyền nhỏ chòng chành trong sóng, chỉ có thể bám lấy cánh tay hấn, để bản thân không bị nhấn chìm...

Thân thể, càng không ngừng run rẩy...

Một thanh âm yêu kiều, nhẹ nhàng truyền ra...

Đột nhiên, tiếng thở dốc này, dọa nàng giật mình, đôi mắt mở to, dường như xuất hiện sự thanh tỉnh ngăn ngủi, hiểu bản thân đang làm cái gì, nàng cũng biết nàng phải làm gì mới đúng, cần phải đẩy hấn ra -...

Vì vậy Văn Thanh khẽ giẫy giụa...

Nhưng Phượng Cô lúc này, dục hỏa đã bị nhóm lên, làm sao có thể dừng lại, tay phải, dùng sức ấn vào gáy Văn Thanh, tay trái nhẹ nhàng xoa lưng nàng, nụ hôn càng lúc càng điên cuồng, càng lúc càng cuồng dã...

Dần dần Văn Thanh cũng như người trong sự nhiệt tình của hấn...

Đôi môi hần ẩm áp, nụ hôn của hần len lỏi khắp mọi góc ngách trong miệng nàng, lại chậm rãi dờ lên mắt, lên lông mày, lên trán, rồi sau đó nhẹ nhàng cắn vành tai nàng, khéo léo đưa đẩy cảm giác, khiến Văn Thanh có cảm giác sợ run, thân thể không tự chủ được bắt đầu run rẩy nhẹ...

Đôi môi hần như có ma lực, hôn xong vành tai thì chậm rãi hôn xuống phần gáy mẫn cảm của nàng, xương quai xanh đẹp đẽ, đều đều mà tinh tế, khiến hần say mê vô cùng...

Ngoài động, tuyết rơi rất mau...

Trong động, cảm xúc mãnh liệt vô hạn...

Đây là lần đầu tiên chân chính của hần và nàng...

Lần đầu tiên chân chính, thân và tâm – tương giao...

... ..

Đến khi tỉnh lại, đã quá nửa đêm, Văn Thanh nhẹ nhàng dịch người, toàn thân khô nóng, không ngờ nàng và hần, dĩ nhiên thật sự xảy ra chuyện đó...

Cầm lấy quần áo, chậm rãi mặc vào, trái tim không cách nào bình tĩnh được.

Phượng Cô nhẹ nhàng giữ cánh tay nàng đang mặc quần áo: “Thanh nhi...”

“Sao... Làm sao vậy?” Dù đang trong bóng tối, căn bản là không nhìn rõ, nhưng Văn Thanh vẫn không dám đối mặt trực tiếp với hần, như thể bản thân đang trần truồng trước mắt hần.

“Ta nghĩ, đời này, không thoát được lưới tình do nàng giăng ra...” Thanh âm từ tính, dịu dàng phun ra, một đôi phượng nhãn, trong đêm đen, lóe ánh

sáng, như đôi mắt của loài sói trong đêm, nhìn cô gái trước mắt chăm chú.

Rất lâu sau nàng vẫn không nói gì, đột nhiên, có cảm giác không biết phải trả lời thế nào mới phải.

Rốt cục, nhẹ nhàng trả lời: “Có đúng không?” Thanh âm thản nhiên lạnh lùng, phảng phất như không mang chút cảm xúc nào, gợn gàng không lôi thôi, khiến Phượng Cô có chút hoài nghi, nữ tử vừa cùng hân hoan ái cuồng nhiệt, không phải nữ tử đang ở trước mắt hân lúc này.

Rõ ràng, vừa mới đây thôi, nàng còn lộ vẻ ngượng ngùng yêu kiều, tại sao chỉ trong nháy mắt, lại hồi phục bộ dạng bình tĩnh ngày thường, mặc dù hân thích đáng vẻ thản nhiên như gió của nàng, nhưng hân vẫn thích đáng vẻ yêu kiều mềm mại yếu đuối của nàng hơn.

Sờ sờ mũi, có chút không thú vị, một câu nói thâm tình như thế, rốt cuộc chỉ nhận lại được một câu lạnh lùng của nàng, thật đúng là đụng phải tro bụi, được, lần này hân sẽ đổi câu khác sâu sắc hơn, xem nàng giả vờ trấn định thế nào: “Là thật, đời này, không có nàng, ta sợ là không sống nổi nữa.”

“Nơi này nguy hiểm như vậy, chúng ta phải thừa dịp trời còn tối nhanh chóng xuống núi, dù sao chỗ này không có cái gì che chắn, cực dễ dàng để bị phát hiện, trong động này không có đồ ăn thức uống, trốn được nhất thời, không trốn được mấy ngày, nhanh chóng xuống núi mới an toàn.” Văn Thanh không để ý đến câu nói đầy tình ý của Phượng Cô. Nàng đã mặc quần áo xong xuôi, may là cái áo bị nàng làm rách là áo lót, mặc vào cũng không bị lộ, nàng tỉ mỉ nhìn ngoài động, căn bản không để ý đến lời Phượng Cô nói, chỉ khẩn trương nói một mạch.

Phượng Cô vừa nghe xong, thì mặt tối đen hơn phân nửa, không ngờ hân nói một câu thâm tình như thế, nàng lại làm như không nghe thấy, chỉ

để tâm vào chuyện trốn chạy. Xoay người một cái, hẩn nặng nề mặc quần áo, không rên lấy một tiếng.

Qua một lát sau, rốt cục Văn Thanh cũng phát hiện Phượng Cô có vấn đề gì đó, vì vậy quay đầu lại hỏi: “Người làm sao vậy?”

Hẩn càng giận dữ, bất ngờ kề sát người nàng, đôi môi nóng bỏng mang theo sự trừng phạt, hung hăng hôn lên môi nàng.

Phượng Cô vừa hôn vừa cắn, hôn đến mức Văn Thanh suýt nữa không thở nổi, đến khi sắp hôn mê, mới dùng sức đẩy hẩn ra, bàn tay trắng nõn đưa lên xoa xoa đôi môi bị hẩn hôn đến sưng đỏ, nàng giận dữ hỏi: “Phượng Cô, ngươi cho rằng ta là cái gì!”

“Nàng là nữ nhân của ta!” Phượng Cô cũng tức giận không thôi, phát tiết sự tức giận dồn nén mà hẩn chưa thể nuốt trôi.

Đôi mắt Văn Thanh hiện lên một tia ngượng ngùng, hai chữ ‘ nữ nhân ’, khiến nàng nhớ ra nàng chỉ là thiếp của hẩn, nhớ ra những chuyện trước kia, nàng chuyển thành vẻ mặt giận dữ, thanh âm lạnh như băng nhẹ nhàng vang lên: “Chuyện lúc chiều, không có ý nghĩa gì cả, chẳng qua là cô nam quả nữ, củi khô bốc lửa, không phải chuyện gì lớn lao, quá khứ là quá khứ, ta, cũng không phải nữ nhân của ngươi.”

Lời của nàng, hung hăng đâm bị thương trái tim hẩn.

Hẩn cho là, nàng đã đón nhận hẩn, nhưng không ngờ nàng không đón nhận hẩn một cách chân chính, như vậy tại sao lúc chiều nàng lại... Vì sao phải cùng hẩn... Chẳng lẽ, thật sự chỉ là do tình dục trời dặt thôi sao?

Đôi mắt bị thương của hẩn, hơi hơi nhắm lại, đến khi mở ra, đã nhạt đi rất nhiều tâm tình: “Thượng Quan Văn Thanh, nàng thật tàn nhẫn!”

Nàng vẫn không mở miệng.

Nàng thật sự nhẫn tâm đến thế sao?

Có lẽ!

Nàng phải bảo vệ tốt chính bản thân mình, thế nên, nàng phải tàn nhẫn hơn trước nhiều.

Trong lòng, có chút chua xót... Như một dòng nước, chậm rãi chảy qua ngực...

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 165: Tâm Cơ Nho Nhỏ

Thất Thân Làm Thiếp

Đêm trên núi tuyết, tĩnh lặng và lạnh lẽo một cách sâu sắc.

Hài người đang đi một trước một sau, bị bao phủ bởi thứ hào khí lãnh liệt như băng, chân thực như có một lớp băng thật sự.

Phượng Cô mang vẻ mặt ngạo nghễ phần khí, đi trước, không quay đầu lại nhìn Văn Thanh lấy một cái, mà Văn Thanh, chỉ chậm rãi đi sau, cũng không nói lời nào, nhìn vẻ mặt Phượng Cô bi thương phần nộ bị tổn thương, nàng cũng hiểu được, những lời nàng vừa nói, dường như có phần quá lời.

Nhưng không nói như vậy, thì phải nói thế nào?

Hai con người nếu muốn ở bên nhau, cần rất nhiều yếu tố, nhiều lắm, mà bọn họ, vẫn chưa có được hết các yếu tố đó...

Về phần Phượng Cô, hễ càng lúc càng phần nộ, lại không thể phát tiết, chỉ có thể trơ mắt nhìn phía trước, đi một mạch không ngừng nghỉ, một người chỉ còn hai phần công lực, hết lần này tới lần khác lại đi nhanh như vậy, còn không thềm nghỉ tới một phút, vậy mà hễ lại không cảm thấy chút mệt mỏi nào

Thật là một chuyện lạ.

Không có ai biết, chẳng qua chỉ vì hăn ôm một bụng phần nộ, lại không có chỗ phát tiết!

... ..

Mộc Cáp Nhĩ ngày ngày đến chân núi Thiên Sơn đứng chờ, rốt cục, khi nhìn thấy nam tử mặc bộ trường bào màu mực tàu, gương mặt đỏ bừng nở một nụ cười sung sướng.

Bỏ mặc con chó săn, Mộc Cáp Nhĩ chạy thẳng về phía Phượng Cô, ngọt ngào hô lên: “Phượng đại ca, các người đã trở về!”

Phượng Cô thấy Mộc Cáp Nhĩ, nhếch đôi môi mỏng lên đáp một tiếng: “Uhm.”

Trước đây đáp ứng cô ta chuyện sẽ gặp lại cô ta có hơi dờ, may là gặp ở đây luôn, nếu không, hăn sẽ đi thẳng về Vân Quốc.

Đối với người hăn không quan tâm, từ trước đến giờ hăn không bao giờ dụng tâm.

Nhưng hết lần này tới lần khác, người mà hăn thành tâm đối tốt, lại đối với hăn không chút tình nghĩa, Phượng Cô dời mắt về phía nữ tử phía sau, nàng mặc áo màu tuyết lam, thanh lệ như vũ, gương mặt trắng nõn, vĩnh viễn bình tĩnh trầm mặc, tại sao, nàng không thể vì hăn mà điên cuồng dù chỉ một lần?

Tĩnh táo bình tĩnh như vậy, tốt lắm sao?

“Phượng đại ca!” Mộc Cáp Nhĩ nhìn Phượng Cô đang nhìn Thượng Quan Vân Thanh chăm chú, trong lòng không vui, nhưng không biểu hiện ra ngoài, kéo tay Phượng Cô –, vội la lên: “Phượng đại ca, các người nhanh theo ta kiếm chỗ trốn đi! Gần đây Tuyết Liên Phái cho người tìm hai người, chớ ở chỗ này để bị bọn chúng bắt được!”

Vừa nói vừa lôi kéo Phượng Cô vào phòng.

Văn Thanh đi theo sau, trong lòng, dĩ nhiên có chút khó chịu.

Cảm giác khó chịu chưa từng xuất hiện, lên men trong lòng nàng, nàng chỉ cảm thấy, nhìn Mộc Cáp Nhĩ lôi kéo Phượng Cô, nàng cực kỳ không vui, còn có sự kích động muốn gỡ cánh tay khiến nàng chướng mắt đó ra.

Đáng hận là Phượng Cô để mặc cô ta lôi kéo, không hề gỡ tay cô ta ra.

Nhưng tại sao... nàng lại để ý những điều này?

Trong lòng tức giận khiến nàng chỉ có thể làm mặt lạnh, đi sau Phượng Cô và Mộc Cáp Nhĩ, không thể làm bất cứ hành động gì.

Hai người trở lại ngôi nhà gỗ lần trước, chỉ có điều lần này, người ngồi trên cái giường duy nhất, không phải là nàng nữa, mà là Phượng Cô.

Mộc Cáp Nhĩ ấn Phượng Cô ngồi xuống giường, rồi sau chu đáo nói: “Phượng đại ca, người nhất định là đói bụng rồi? Trên núi tuyết không có gì để ăn -, nhìn người gầy đi rất nhiều, ta đi lấy chút gì cho người ăn.”

Vừa nói vừa nhanh chóng chạy ra ngoài, mà từ đầu tới đuôi, nàng chỉ như không khí xung quanh, lảng lảng đứng một bên.

Nhìn bộ dạng Mộc Cáp Nhĩ -, trong lòng nàng thầm than thở, mị lực của Phượng Cô -, vẫn còn lớn lắm! Nàng cũng chưa thấy Phượng Cô đầu mày cuối mắt với Mộc Cáp Nhĩ chút nào, vậy mà tiểu cô nương, đã điên đảo thần hồn.

Không thích thì nên cự tuyệt, nhưng bộ dạng này của Phượng Cô, sớm muộn gì cũng làm hại tiểu cô nương nhà người ta!

“Người thích cô ta sao?” Không biết vì sao, những lời này, đột nhiên ra khỏi miệng nàng, vừa ra khỏi miệng, thì bản thân nàng cũng thấy sợ hãi,

nàng đang bị làm sao vậy, tại sao lại hỏi một câu như thế chứ, nhưng đã nói ra rồi, muốn thu hồi, dường như là quá khó khăn.

Phượng Cô dùng đôi phượng nhãn hẹp dài liếc nhìn nàng, bộ dạng ý vị thâm trường –, đôi môi mỏng khẽ cong lên, rõ ràng nghe ra giọng nói của nàng mang theo chút mùi dấm chua.

Trong lòng hân mừng như điên, nhưng mặt vẫn không thể hiện chút cảm xúc nào.

Chỉ nhìn nàng như đang suy nghĩ, không mở miệng.

Vân Thanh nhất thời lâm vào thế cười hổ khó xuống, vì vậy lên tiếng giải thích: “Ta chỉ muốn nói, nếu không thích, cũng đừng trêu chọc tiểu cô nương nhà người khác, sẽ làm tổn thương người ta.”

Lời này, có vẻ như kiểu càng bôi càng đen, hình như nàng không có lí do gì quản chuyện của hắn.

Vẻ mặt tự tin dằng dằng lên.

Ai ngờ Phượng Cô chỉ nhếch đôi môi mỏng cười một tiếng, dĩ nhiên không thềm làm khó nàng, chỉ nhẹ nhàng mà nói: “Ta biết rồi, chiều nay nghỉ lại đây một đêm, ngày mai chúng ta sẽ đi ngay.”

“Uhm.” Vân Thanh hơi hơi cúi đầu, nhưng trong lòng cảm thấy rất ấm áp, đơn giản chỉ vì một câu nói kia của hắn.

Cảm giác khó hiểu đó, khiến nàng có chút kinh ngạc, nhưng không phản cảm.

Lúc này, Mộc Cáp Nhĩ bê một bát canh nóng đến, mới đến ngoài cửa, những lời này liền đi thẳng vào tai, mặt cô ta nhanh chóng biến sắc.

Phượng Cô, là nam nhân đầu tiên cô ta đem lòng yêu thương từ nhỏ tới giờ, cô ta không hiểu những chuyện khác. Cô ta chỉ biết cha từng nói, nếu thích phải cố gắng tranh thủ, thế nên, cô ta không thể để Phượng Cô rời đi, bởi vì...lần này hẳn đi, chỉ sợ cô ta vĩnh viễn cũng không còn cơ hội.

Nhưng phải làm gì bây giờ?

Suy nghĩ mãi, rốt cục, cô ta hạ quyết tâm, móc ra một răng nanh đeo trên cổ, rồi sau đó nhẹ nhàng đẩy ra hai bên, đến khi thấy một chút phấn vụn, thì rắc vào trong canh.

Thần sắc trên mặt bình tĩnh trở lại, rồi sau đó cô ta chậm rãi đi vào, cười một tiếng, đưa thẳng cho Phượng Cô: “Phượng đại ca, đây là canh thịt thú rừng, có hơi tanh một chút, nhưng bất quá có thể làm ấm người, người nhanh uống đi!”

“Để Văn Thanh uống đi! Thân thể nàng đơn bạc.” Phượng Cô đảo mắt nhìn Văn Thanh, cười một tiếng, rồi sau đó nói.

Mộc Cáp Nhĩ vừa nghe thế, mặt liền biến sắc, nói: “Ta đi làm cho người một bát khác!”

“Không cần, ta không quen mùi của thứ này, đợi lát nữa mời Mộc cô nương dẫn ta xuống bếp, ta làm chút đồ ăn nhẹ là được.” Văn Thanh cũng lên tiếng.

Phượng Cô nghe Văn Thanh nói xong, biết đích thực là nàng không quen uống thứ canh mùi vị nặng thế này, vì vậy nhận bát canh từ tay Mộc Cáp Nhĩ, nhẹ nhàng thổi thổi, uống một hớp, mùi vị, có chút cổ quái, hẳn cau mày: “Mùi vị này?”

“Đây là con vật rơi từ trên núi xuống, không biết là thịt gì, ta nhìn thấy trong nhà bếp có miếng thịt, vì vậy nấu lên thành canh, có phải là tanh lắm không?” Mộc Cáp Nhĩ cười một tiếng, lòng như bị sét đánh, vẫn gắng

gượng cười, may mà trời sinh cô ta mặt tròn, ngày thường đối với Phượng Cô lại có mấy phần xấu hổ.

“Không.” Phượng Cô đúng là không nhìn ra vẻ mặt cô ta có gì khác lạ, hơn nữa nghĩ thầm cô ta có tâm ý với mình, sẽ không hạ độc hãm, hơn nữa mùi vị kia mặc dù quái dị, nhưng không giống mùi vị của độc dược, vì vậy nhất thời không bắt bẻ nữa.

Phượng Cô uống được một nửa, đột nhiên cảm thấy, ánh mắt Mộc Cáp Nhĩ nhìn hãm uống canh vô cùng bất bình thường, có một ý đồ gì đó rất mãnh liệt, khiến trong lòng hãm nổi lên cảnh giới, chỉ hận bản thân nhất thời sơ ý, đã uống quá nửa bát canh.

Mộc Cáp Nhĩ theo dõi hãm ăn canh, như thể sợ hãm không uống.

Mắt Phượng Cô xẹt lên một tia buồn bã, nhưng không lên tiếng, chỉ đẩy bát canh ra: “Mùi tanh đúng là hơi tanh quá, không uống được nữa.”

“Phượng đại ca, uống thế cũng được rồi, để ta nấu cho người một bát canh nhẹ nhàng dễ tiêu -.” Mộc Cáp Nhĩ thấy Phượng Cô uống xong, cười rất vui vẻ, dường như là rất cao hứng, rồi sau đó lại quay đầu nói với Văn Thanh: “Ta cũng nấu cho người một bát canh nhẹ nhàng dễ tiêu -, các người chờ một chút.”

Chỉ có điều thái độ lại như thế của hai người khác nhau, làm cho người ta không thể hiểu.

Văn Thanh ngồi một bên, từ thần sắc Phượng Cô, dường như cũng nhìn ra tình huống có chút không bình thường, nhưng rốt cục là đã xảy ra chuyện gì, nhìn bề ngoài của Mộc Cáp Nhĩ, không giống loại ác nhân, hơn nữa tình ý cô ta đối với Phượng Cô, cũng không giống giả vờ -, một nữ tử, nếu có tình với một nam tử khác, nhất định sẽ không hại hãm -.

Nếu muốn khử ai đó, thì phải là ra tay trên người nàng mới hợp lý.

Bát canh vừa rồi của cô ta, cũng là cố ý đưa cho Phượng Cô uống, khiến người khác khó hiểu.

Đợi cho Mộc Cáp Nhĩ đi xa, Văn Thanh mới nhỏ giọng hỏi: “Bát canh có vấn đề?”

Phượng Cô gật đầu.

“Người không sao chứ!” Văn Thanh khẩn trương nhìn Phượng Cô: “Ta đưa người nhanh chóng rời đi.”

“Không được.” Phượng Cô nhẹ nhàng cầm tay Văn Thanh, nói: “Hiện tại không phải lúc, rốt cục là có vấn đề gì, ta còn chưa rõ ràng, bởi vì không giống có độc, nếu là độc thông thường, ta đều đoán được, huống chi là còn uống vào mồm, nhưng vừa rồi ta không nhận ra vị của độc được. Ít nhất cũng phải biết được là chuyện gì đã.”

“Uhm.” Văn Thanh gật đầu, mặt lộ vẻ lo lắng: “Hy vọng cô ta không phải người ác độc., nếu người cảm thấy có chỗ nào không thoải mái, nhất định phải nói ra ngay! Ta sẽ không để người gặp chuyện bất trắc.”

Mặc dù, để một nữ tử nói câu đó với mình, cảm giác được bản thân cực kỳ không có khí phách, nhưng Phượng Cô, vẫn cảm thấy bớt đau khổ hơn rất nhiều.

Ít nhất, chứng minh được Văn Thanh quan tâm hẳn -.

Ngẫu nhiên, nhận được sự quan tâm bảo hộ của nàng, dường như cũng không tệ -.

Bất quá, hẳn không hy vọng cả đời này mãi phụ thuộc nàng như vậy -, hẳn muốn -, có thể bảo vệ nữ nhân của mình, thế nên, nhất định phải nhanh chóng luyện lại võ công.

Bất quá, không phù hợp với cá tính của hần trước kia, nói cho cùng thì lúc này không có võ công, nói chuyện kiểu mềm mại rất phù hợp, cũng có thể kích khởi sự quan tâm của nàng -: “Nếu ta gặp chuyện bất trắc, nàng nên nhanh chóng chạy trốn! Mặc dù nàng có được nội công của ta, nhưng dù sao đi nữa võ công chiêu số vẫn còn thiếu sót, bất quá nếu chạy trốn, một mình nàng vẫn ứng phó được.”

“Thượng Quan Văn Thanh ta làm sao có thể là loại người như thế, đừng nói là người bình thường, huống chi là người... Người...” Người cái gì, đúng là vẫn không chịu nói ra hết.

Đằng sau chữ “người” đó là gì nữa?

Phượng Cô dùng đôi phượng nhãn nóng bỏng nhìn nàng chăm chú, đáng tiếc Văn Thanh không chịu nói gì thêm.

Gương mặt thản nhiên, chỉ lộ một chút đỏ bừng rất khả nghi.

“Cám ơn nàng, Văn Thanh...” Phượng Cô nhẹ nhàng nói, tay, mượn nhiệt kéo tay Văn Thanh, giọng nói nhu nhược, nhưng sâu trong đôi mắt phượng đang cúi xuống ẩn chút vẻ xảo trá.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 166: Yên Nhiên Như Thế

Thất Thân Làm Thiếp

Trời ngả về đêm, tất cả, vẫn bình thường như thế.

Phượng Cô không cảm thấy thân thể có bất cứ điều gì dị thường, vì vậy có chút yên tâm. Nhưng vẫn không dám sơ ý, dù sao vẻ mặt Mộc Cáp Nhĩ cũng quá mức kỳ quái.

Lấy nhiều năm kinh nghiệm của Phượng Cô mà nói, không có khả năng không có vấn đề. Nhưng rốt cục thì vấn đề nằm ở chỗ nào? Nếu là trúng độc, thì hẳn lại không cảm thấy bản thân không khỏe ở chỗ nào, vừa rồi hẳn lấy châm chích máu, cũng không nghiệm ra vấn đề gì.

“Phượng đại ca!” Lúc này, Mộc Cáp Nhĩ đi vào, nở nụ cười ngọt ngào như hoa.

Phượng Cô cười một tiếng, nhưng chỉ có Văn Thanh đứng bên cạnh là nhận ra, mặc dù hắc giả vờ rất tốt, nhưng đôi mắt không có một ý cười nào.

“Làm sao vậy, Mộc Cáp Nhĩ?”

“Phượng đại ca, ta có thể hay không... Có thể hay không...” Mộc Cáp Nhĩ mới nói mà tai đã đỏ bừng, đầu hơi cúi xuống, nhãn nhó hồi lâu, mãi không nói hết câu.

Bộ dạng này của cô ta so với ngày thường thì khác rất nhiều, có dáng vẻ thẹn thùng của một đại cô nương.

Nhìn xuôi nhìn ngược thế nào, cũng không giống loại nữ tử có thể hạ độc người khác!

Câu đó đồng thời hiện lên trong đầu Phượng Cô và Văn Thanh.

“Làm sao vậy? Mộc Cáp Nhĩ, người chưa bao giờ là một nữ tử thích nhàn nhó?” Phượng Cô nhẹ nhàng nói, dùng ánh mắt khích lệ nhìn cô ta.

Mộc Cáp Nhĩ nhìn hẩn, lộ vẻ vui sướng, hoan hỉ nói: “Phượng đại ca, ta muốn mời người đi ra ngoài một chút?”

Đôi mắt đầy vẻ chờ đợi nhìn Phượng Cô chăm chú.

Lời vừa nói ra, Văn Thanh cùng Phượng Cô đều thất kinh, không ngờ, chuyện cô ta muốn, lại là.... chuyện này.

Văn Thanh thầm đoán, rốt cục, Phượng Cô có nhận lời cô ta không?

Hoàng hôn thưởng hà (黄昏赏霞 thưởng thức ráng trời buổi hoàng hôn), chắc hẳn, tản bộ dưới ánh tà dương trên tuyết là một chuyện rất thi vị? Không biết vì sao, nghĩ đến hai bóng người đi cạnh nhau dưới ánh tà dương, trong lòng nàng cảm thấy chua xót.

Thấy Phượng Cô nhìn mình, ánh mắt sắc bén lợi hại, khiến nàng cảm thấy tâm tư của mình như trần truồng bại lộ hoàn toàn trước mặt hẩn, vì vậy mặt liền biến sắc, đổi sang trạng thái đăm đăm và không cần.

Đôi mắt Phượng Cô toát lên vẻ thất vọng, vì vậy gật đầu: “Được rồi, ta cùng người đi ra ngoài một chút, lên núi tuyết đã mấy ngày, nhưng thật sự là chưa có một khắc nào để thưởng thức cảnh vật núi tuyết một cách chân chính.”

Vừa nói vừa đứng lên, đứng mũi chịu sào đi ra ngoài.

Mộc Cáp Nhĩ đi sau hẩn, trên mặt không giấu được nụ cười.

Hoàng hôn trên Thiên Sơn, đúng là rất đẹp, vầng hào quang màu đỏ tươi, chiếu lên núi tuyết trắng xóa, tráng lệ mà lại đẹp dễ nho nhã.

Chỉ có điều cảnh tuy đẹp, nhưng hẳn chẳng có tâm tư nào để ngắm, Mộc Cáp Nhĩ hẹn hẳn ra đây, nhất định không chỉ đơn giản là ngắm cảnh.

Có lẽ cô ta có tình ý với hẳn -.

Nhưng tình ý đó chỉ khiến hẳn càng thêm lo lắng, tình yêu của nữ tử, có thể là điều ngọt ngào nhất thế gian, cũng có thể là liều độc được mạnh nhất trần đời. Hẳn đã nhận ra đạo lý này từ lâu.

Phượng Cô nhẹ nhàng đưa mắt nhìn Mộc Cáp Nhĩ, mặc dù đáng vẻ cô ta vô cùng đơn thuần khả ái, nhưng càng là người đơn thuần bao nhiêu, càng có khả năng làm ra những việc bất ngờ bấy nhiêu.

Cô ta đã không mở miệng, thì hẳn cũng sẽ không lên tiếng.

Rốt cục, Mộc Cáp Nhĩ cũng mở miệng trước: “Phượng đại ca, đi cùng ta ra đây, nhất định người cảm thấy không vui vẻ, đúng không?”

“Không thể nào, người suy nghĩ nhiều rồi.” Phượng Cô nói. Nhìn thẳng về phía trước, khiến Mộc Cáp Nhĩ không thể đoán được tâm tư của hẳn.

Phượng Cô, từ trước tới giờ vẫn là một người có khả năng che giấu tâm tư của mình.

“Phượng đại ca, nếu như... Nếu như... bảo người ở lại Tuyệt Thôn cả đời, người có cảm thấy cực kỳ không vui không?” Mộc Cáp Nhĩ dè dặt nói.

Phượng Cô nghe xong lời cô ta nói, gật đầu ngay lập tức: “Có.”

Mộc Cáp Nhĩ nghe hẳn trả lời vậy, hai má vốn đỏ bừng chuyển màu trắng bệch, gương mặt tròn tròn lộ vẻ giãy dụa, cúi đầu nhìn mũi chân.

Phượng Cô quay người lại, nhẹ nhàng nói với cô ta: “Có những lúc, miễn cưỡng sẽ không chiếm được hạnh phúc -, người là một cô bé tốt, hân là rõ đạo lý này -, Tuyết Thôn rất đẹp, người cũng rất khả ái, nhưng ta có con đường mà ta muốn đi -, hiểu không?” Hiếm có lúc hân không tàn nhẫn, mà lại kiên nhẫn khuyên nhủ.

Lúc này hân không còn sự hung ác của ngày xưa, sẽ không hờ chửi là làm tổn thương người khác. Trái tim hân sớm đã bị tình yêu lấp đầy, trong đầu hân hiện giờ chỉ có nữ tử thanh lệ kia.

Nhìn bộ dạng Phượng Cô, Mộc Cáp Nhĩ chậm chậm ngẩng mặt lên, có vài phần hồi hận, mới mở miệng định nói gì, mới phát hiện, Phượng Cô đã té thẳng xuống đất.

Có một số việc, một khi đã làm, sẽ rất khó để cải biến, Mộc Cáp Nhĩ sợ hãi khóc rống lên: “Phượng đại ca...”

... ..

Văn Thanh ngồi trong nhà gỗ, trong lòng đột nhiên cảm thấy vô cùng bất an, mí mắt không ngừng giật giật, như thể có chuyện gì đó đã xảy ra.

Chẳng lẽ là Phượng Cô gặp chuyện gì bất trắc?

Văn Thanh quyết định không ngồi nữa, đứng lên một cách dứt khoát, không do dự, trực tiếp đẩy cửa đi tìm hân

Lúc này nàng mới phát hiện, hân cùng với Mộc Cáp Nhĩ đang thân mật tình tứ đi về phía nàng.

Dáng vẻ này, mặt mày ẩn tình, xuân ý như nước, nhưng nhìn ngang nhìn dọc thế nào cũng không giống Phượng Cô ngày thường, bởi vì đôi mắt ẩn tình thiếu tà khí, thiếu khí phách, lộ ra cảm giác trống rỗng.

Trong lòng nàng dâng lên dự cảm bất hảo.

Nhưng Văn Thanh không biểu lộ lên mặt, chỉ cười một tiếng, thật thản nhiên để che dấu sự phòng bị trong mắt: “Các người đã trở về rồi sao?”

“Đúng vậy, Thượng Quan cô nương.” Mộc Cáp Nhĩ gật đầu, rồi sau đó ôn nhu trốn vào trong lòng Phượng Cô –,vô cùng thẹn thùng, Phượng Cô đang đứng bên cạnh, cũng cực kỳ thân thiết ôm cô ta vào lòng

Hắn nhắc đầu, nhìn nàng một chút, giống như nhớ ra chuyện gì, lại dường như quên mất chuyện gì, đôi phượng nhãn lóe lóe, nhìn Văn Thanh thật lâu, rồi chỉ nói: “Chúng ta đã trở về.”

Rồi sau đó ôm lấy Mộc Cáp Nhĩ cùng nhau đi vào nhà.

Văn Thanh đi sau hai người, cũng đã cảm thấy không đúng, Phượng Cô, giống như là đang trúng tà, biến đổi cả con người.

Trong lúc nhất thời, không khí trong phòng trở nên mất tự nhiên, đối với Văn Thanh mà nói, rất nên như vậy, nàng lẳng lặng đứng một bên, chỉ thấy Phượng Cô vừa vào phòng đã rót một chén nước đưa cho Mộc Cáp Nhĩ, vẻ mặt ôn nhu: “Uống chén nước cho ấm người đi! Nhìn xem, lạnh đến mức hai má đều đỏ –!”

Vừa nói mấy ngón tay thon dài vừa đưa lên mơn trớn hai má Mộc Cáp Nhĩ (ta phun >_

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 167: Tuyệt Dạ

Thất Thân Làm Thiếp

Văn Thanh cảm thấy có chút bức bối, nàng chưa bao giờ gặp chuyện như vậy. Đối với tình cổ, nàng cũng chưa hiểu một cách rõ ràng, nếu không phải trước kia đọc sách của Ngân Diện, có lẽ nàng còn không biết trên đời này có chuyện như vậy.

Tình huống này, so với việc giải độc thì nan giải hơn rất nhiều!

Xem ra, chỉ có cách tìm cơ hội nói chuyện riêng với Phượng Cô, xem tình cổ khiến hấn bị mất bao nhiêu trí nhớ.

Biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng.

Trời tối rất nhanh, lúc này, đã là cuối thu, chỉ có điều trên núi tuyết không có bốn mùa, nếu còn ở trong thành, nhất định có thể thấy một trời lá rụng, vàng úa the lương, tiêu điều mà tuyệt mỹ

Nhìn xuyên qua khe cửa, chỉ thấy Mộc Cáp Nhĩ đi ra ngoài, không chút suy nghĩ, Văn Thanh nhẹ nhàng nhảy một cái, đi sau Mộc Cáp Nhĩ.

Chỗ cô ta đi, Văn Thanh biết, là nhà của thôn trưởng Tuyệt Thôn, cũng là nhà của phụ thân Mộc Cáp Nhĩ, khi mới tới Tuyệt Thôn, nàng đã từng đến đây một lần.

Chỉ thấy Mộc Cáp Nhĩ đứng ở cửa rất lâu, dường như đang nghĩ điều gì đó, cuối cùng như đã hạ được quyết tâm, trực tiếp đẩy cửa.

Văn Thanh không dám đi vào theo, vì vậy nhảy lên nóc nhà, may đang là đêm khuya, có thể che dấu bóng dáng của nàng, nếu không, với kinh công của nàng, rất dễ bị địch nhân phát hiện.

Văn Thanh nhẹ nhàng gục xuống nóc nhà, nghe cuộc đối thoại bên trong:

“A cha..... “

“Đã trở về.”

“Vâng.”

“Ăn cơm đi.”

“Vâng A cha... Con có việc muốn hỏi.”

“Chuyện gì?”

“A cha từng nói qua, con gái có thể tự chọn nam tử mà con thích.”

“Uhm, con tìm được rồi sao?”

“Đúng vậy.”

“Là..... Phượng Cô kia?”

“Làm sao A cha biết?” Cuối cùng thì cuộc đối thoại cũng có độ lên xuống, độ bằng phẳng ban đầu của nó khiến Văn Thanh nảy sinh hoài nghi, hai người này, đều có thể bình tĩnh như vậy sao?

“Tâm tư của con, làm sao A cha lại không biết! Chỉ có điều..... Phượng Cô kia, chỉ sợ không phải một người đơn giản, hơn nữa dường như hẳn rất thích cô gái bên cạnh hẳn.”

Ông già nhẹ nhàng nói chậm chậm, đột nhiên lên giọng: “Con... Con dùng Lang Nha (nanh sói) rồi?”

“Đúng vậy, A cha.”

“Xem ra con thật sự đã động tâm, đứng lên đi! Nếu đã như thế, vậy phải nhanh chóng thành thân, miễn cho đêm dài lắm mộng, đợi gạo nấu thành cơm rồi thì đâu khắc có đó.”

“A cha không giận Cáp Nhĩ?”

“Nếu giận, thì lúc đầu đã không đưa Lang Nha cho con, chỉ không ngờ, rốt cục con cũng dùng đến nó thật.”

“Cám ơn A cha.”

...

Nghe cha con bọn họ nói chuyện, Văn Thanh chỉ cảm thấy vã mồ hôi lạnh, không ngờ, thôn trưởng Tuyết Thôn, thoát nhìn chính trực thiện lương, nhưng bụng dạ của ông ta so với cô con gái Mộc Cáp Nhĩ còn đen tối hơn, trên đời này lại có loại phụ thân, ủng hộ con gái làm ra chuyện như vậy.

Trong lòng nàng càng thêm phiền muộn.

Giải pháp duy nhất trong lúc này, chỉ có lập tức đưa Phượng Cô trở về Vân Quốc, sau đó tìm biện pháp giải tình cổ trên người hắc, nếu không làm thế, tình thế sẽ trở nên phức tạp vô cùng.

Hơn nữa, nàng tin tưởng, bọn họ sẽ không cho nàng ở lại nơi này lâu -.

Văn Thanh vội phi thân về nhà gỗ, tiến thẳng đến cửa phòng Phượng Cô, nàng trực tiếp đẩy cửa, chỉ thấy Phượng Cô đang cởi quần áo, chuẩn bị

đi ngủ, nhìn thấy nàng đi vào, sắc mặt biến âm u, lạnh lùng nói: “Cô nương, hành vi của ngươi là sao vậy?”

“Có thể đi ra ngoài nói vài câu không?” thanh âm Văn Thanh trong trẻo lạnh lùng, trong bóng đêm cho cảm giác băng giá.

Phượng Cô nhìn qua, vốn định nói không -, nhưng không biết vì sao, nhìn nữ tử đứng quay lưng vào vầng trăng, mặt mũi trong trẻo lạnh lùng -, thanh khiết như trăng rằm, thanh tú lại cho hẳn cảm giác quyến luyến, một chữ “Được” bò lên từ trái tim hẳn rồi ra khỏi mồm.

Thật là chuyện vô cùng khó hiểu.

“Vậy thì đi.” Văn Thanh nói xong liền quay đầu, đi trước.

Phượng Cô khoác lại quần áo, đi sau nàng, không dừng lại.

Hai người càng lúc càng cách xa Tuyết Thôn, Văn Thanh chỉ hi vọng, hẳn sẽ không mở miệng hỏi gì, chỉ một mực đi về phía trước.

Nhưng cuối cùng hẳn vẫn mở miệng, cho dù lúc này hẳn trúng tình cổ, cũng không có nghĩa điều đó sẽ ảnh hưởng đến trí lực của hẳn: “Đủ xa rồi, cô nương có gì cần nói thì nói ở đây là được rồi.”

Văn Thanh quay đầu, nhìn hẳn: “Phượng Cô, đối với chuyện giữa ta và người từ trước đến giờ, người thật sự không nhớ một chút nào?”

“Trước đến giờ chúng ta thật sự có chuyện gì sao?” Phượng Cô lạnh lùng cười một tiếng, nhìn cô gái trước mắt, có vài phần khinh thường.

Đáy mắt Văn Thanh buồn bã, nhìn bộ dạng này của hẳn, dường như nàng lại nhớ ra một nam nhân lãnh huyết vô tình, Phượng Cô, trừ người hẳn thích, đối với người khác, vẫn một mực lãnh khốc-.

“Chúng ta trước kia, từng có rất nhiều.” Thanh âm ám ách, câu nói này, không chỉ đơn thuần nói chuyện trước kia, là để diễn tả sự chua xót khổ sở trong lòng nàng.

Không biết vì sao, nghe thanh âm ám ách đau lòng của nàng, không hiểu vì sao -, trong lòng Phượng Cô, chỉ cảm thấy như bị ai đó bóp chặt một cái, đau đớn vô cùng.

Hắn dùng đôi phượng nhãn nhìn chăm chú nữ tử đang đứng trong bóng tối ngược với ánh trăng, lẽ ra hắn không nhìn được nàng -, nhưng hết lần này tới lần khác, trong lòng hắn có cảm giác, hắn là hắn biết nàng -, hơn nữa, dường như đúng như nàng nói -, giữa bọn họ, từng xảy ra rất nhiều chuyện

Nhưng tại sao hắn không có nổi dù chỉ là nửa điểm ấn tượng?

Phượng Cô thầm suy nghĩ, chỉ có điều chuyện đó chỉ diễn ra trong giây lát, trong đầu của hắn, lại nổi lên gương mặt xinh đẹp của Mộc Cáp Nhĩ, đúng vậy, người hắn thích, là Mộc Cáp Nhĩ, quyết không thể nào là cô gái trước mắt.

“Lời nói vô căn cứ!” Phượng Cô vung ống tay áo, xoay người muốn trở về, nhưng thật ra lời Văn Thanh nói đã ở lại trong lòng hắn.

Hắn cảm giác được, đối với Văn Thanh, hắn có một tình cảm rất sâu sắc, chỉ có điều tình cảm đó như đang bị giam cầm.

“Bởi vì người trúng tình cổ, mới có thể như thế!” Thấy hắn xoay người muốn chạy, Văn Thanh hô: “Phượng Cô, từ trước đến giờ người là người thông minh, có rất nhiều chuyện, ta không cần nhiều lời, người ngẫm lại tỉ mỉ sẽ hiểu ngay -.”

Tình cổ?

Trong lòng Phượng Cô chấn động, hẳn biết có thứ cổ thuật như thế-, chỉ có điều không thể nào tin nổi, bản thân sẽ trúng cổ. Ánh mắt hẳn biến lạnh, nếu thật sự như thế, hẳn nhất định sẽ giết kẻ đã hạ cổ lên người hẳn, bình sinh, hẳn hận nhất là chuyện bị người khác khống chế!

“Ta sẽ tra rõ chuyện này -, bất luận kẻ nào, cũng đừng mơ tưởng gạt ta!” Phượng Cô lạnh lùng nói, nhếch môi tạo thành một nụ cười tà mị, nhưng không chút vui vẻ: “Giờ phút này, ta phải đi về.”

Rõ ràng là nói với nàng, đừng vọng tưởng chuyện lừa gạt hẳn.

Nam tử cuồng vọng này, xem ra, căn bản là hẳn không hề thay đổi tính tình chút nào -.

Chỉ có điều, làm sao nàng có thể để hẳn trở về?

Nếu hẳn còn trở về nhà gỗ, chuyện sẽ khó giải quyết hơn rất nhiều!

Mặc dù nàng nhìn ra được hẳn đã có chút hoài nghi, nhưng nàng không thể đảm bảo cha con Mộc Cáp Nhĩ sẽ không dùng mưu kế bức hôn, thế nên, bọn họ phải rời khỏi đây.

“Người cho rằng ta lừa người?” Văn Thanh dùng thái độ hòa hoãn hỏi, có chút yêu kiều nỉ non, hơi hơi ủy khuất, trong bóng đêm, đúng là rất động lòng người.

Văn Thanh chậm rãi đi tới trước mặt hẳn, nhẹ nhàng đặt tay lên vai hẳn. Kế sách duy nhất vào thời điểm này, chỉ có điểm huyết hẳn, mang hẳn đi.

Trong lòng, âm thầm tư nhớ lại lúc Tà Phong điểm huyết nàng, mượn bóng đêm để đến bên hẳn, chỉ đánh cuộc hẳn hoàn toàn chưa hết tình cảm với nàng, dù sao tình cảm không phải thứ muốn là khống chế được -.

Ai ngờ, tay nàng vừa dùng lực một chút, đã bị Phượng Cô đè xuống.

Sắc mặt Phượng Cô không thay đổi, chỉ nắm tay nàng, cười lạnh: “Muốn cùng ta chơi đùa sao? Hình như ngươi vẫn còn hơi non!”

Nói xong, môi hắn mang theo lạnh lẽo của bóng đêm, hôn lên môi nàng, như đang trừng phạt-, thô bạo không chút tình cảm, hung hăng chà đạp.

Rồi sau đó, chậm rãi dời đi, khẽ cười lạnh: “Mùi vị không tệ, đáng tiếc, ta không thích ngươi!”

Lạnh lùng phun ra câu đó xong, Phượng Cô hất tay nàng, xoay người muốn đi.

Vân Thanh đứng ở trong gió đêm, cơn giận bùng nổ, ...Phượng Cô này!

Thầm vận nội công, phi thân đuổi theo, nếu mềm không được thì đành phải cứng -, dù có phải trối thì cũng phải trối hẳn đi khỏi nơi thị phi này.

Vân Thanh đưa tay, đánh thẳng vào lưng Phượng Cô, mặc dù Phượng Cô chỉ còn lại hai thành công lực, nhưng chiêu số rất giỏi, hơn nữa hắn trời sinh nhanh nhạy, tai vừa nghe thấy tiếng gió, tay đã đưa ra chặn chiêu của nàng.

Trong trận tuyết rơi buổi đêm, hai người giao chiến, đáng tiếc, mặc dù nội công Vân Thanh đột phá, nhưng chiêu số không nhiều, lại không dám dùng toàn bộ nội lực, sợ làm bị thương hẳn.

Trong hoàn cảnh trối chân trối tay..., Vân Thanh trở nên vụng về vô cùng, rơi xuống thế hạ phong.

Sắc mặt Vân Thanh trở nên khẩn cấp, một tay đánh xuống, một tay quét qua, Phượng Cô khom người ôm cả người nàng vào lòng.

Văn Thanh giãy dụa muốn thoát, mới phát hiện, tay chân đều bị hắc kìm hãm, tức giận cắn chặt răng, lòng càng khẩn cấp.

“Không cần náo loạn nữa, nếu có gì, người khó coi là người!” Phượng Cô lạnh lùng phun ra một câu, mắt không ngừng lóe hàn quang

“Tất cả những gì ta làm đều là vì muốn tốt cho người! Người tin cũng được, không tin cũng được! Điều ta có thể làm cũng chỉ có như thế, nếu tương lai người có tình lại biết tất cả, ít nhất ta cũng đã cố gắng hết sức.” Tay Văn Thanh bị hắc nắm đến phát đau, mặt cũng trắng bệch hơn phân nửa, cắn răng nói từng chữ từng chữ một.

Nhìn dáng vẻ chịu đau của nàng, trong lòng hắc, dĩ nhiên nảy sinh cảm giác không nỡ buông tay, hắc có chút hoài nghi bản thân lúc này đang xảy ra chuyện gì, tại sao lại dễ dàng lặp đi lặp lại chuyện tha thứ cho nữ tử này, nếu là ngày thường, chỉ sợ nàng đã sớm không chết cũng mất nửa mạng.

“Có lẽ lời người nói có lý, bất quá, mặc kệ như thế nào, ta phải biết rõ tình huống đã -.” Hắc nhẹ nhàng nói, rồi sau đó thả nàng.

“Thật sao?” Văn Thanh hỏi, chỉ cần hắc có thể duy trì sự nghi ngờ, nàng tin tưởng, bất luận kẻ nào, cũng đừng mơ tưởng thoát được ánh mắt của hắc -.

Dù sao, Phượng Cô cũng là người tài trí-. Chỉ cần hắc có thể tin lời nàng dù chỉ một nửa, như vậy nhất định hắc sẽ đi thăm dò cho rõ ràng -, nhất định hắc sẽ không để bản thân rơi vào cảnh không hay biết gì -.

Phượng Cô nghe được câu hỏi của nàng, đôi phượng nhãn hẹp dài nhíu lại, dường như có chút phiền nộ, lời của hắc, từ khi nào lại có người dám chất vấn?

Văn Thanh biết tính hắc, không nói gì nữa, chỉ nói: “Ta biết, từ trước đến giờ người luôn biết giữ chữ tín!” Trong lòng chỉ trầm tư, nếu hắc vẫn

không thể nhớ lại, như vậy, chỉ có thể dùng độc, may là, đối với dược thảo gây hôn mê nàng biết khá nhiều.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 168: Ngân Diện Đoạn Tâm

Thất Thân Làm Thiếp

Đẩy cửa ra, hít một hơi thật sâu, suốt một đêm Văn Thanh ngủ không ngon, nàng vốn là người ngủ không sâu, lại thêm tâm sự trong lòng, trần trọc thế nào cũng không ngủ được, hơn nữa hoàn cảnh lúc này, khiến nàng không dám sơ ý chút nào.

Ngoài cửa sổ hoàn toàn tĩnh lặng, thậm chí, đến cả tuyết cũng như rơi chậm hơn.

Gió rất nhẹ rất nhẹ, nhưng nhưng vẫn đủ để thổi tuyết bay bay.

Cảnh trí tĩnh lặng thế này, không dính chút bụi trần, lại khiến nàng yêu thích vô cùng, phủ thêm áo ngoài, đẩy cửa đi ra ngoài trời tuyết.

Văn Thanh vươn tay, đón được một bông tuyết, – cảm giác lành lạnh, làm cho nàng cảm thấy thanh tĩnh, thần thanh khí爽, dường như trong lúc nhất thời có thể quên hết phiền não.

Trong lòng thầm cảm thán:

“Thùy thuyết đông nhật bất phi hoa

Sắc tuyết giai, ngọc vô hà

Mạn thiên phi vũ, thiên nữ tát kỳ ba

Vô hạn tinh oánh thùi khả bỉ

Lâm song vọng, lạc khinh sa (đại ý là tả cảnh đẹp ngày đông)”

Sở vị cảnh mỹ, dã yếu phối thượng mỹ nhân mỹ (cảnh chỉ đẹp khi phối cùng người đẹp)

Thiên nhân hợp nhất, thị vi cực trí. (người và cảnh hợp nhất, mới là cực hạn của cái đẹp)

Lần đầu tiên trong đời, Ngân Diện cảm nhận được thâm ý của câu đó.

Nữ tử đứng đằng xa, mặc áo màu xanh đậm, đứng một mình giữa trời tuyết, phảng phất như thiên địa vạn vật chỉ còn lại một mình nàng.

Bàn tay trắng nõn như ngọc đón một bông tuyết lóng lánh, thanh âm thanh thúy –, trong suốt tinh khiết, nhẹ nhàng ngâm thơ

Hắn đứng đằng xa, không dám đến gần, dường như sợ đây chỉ là một giấc mộng, sợ đánh vỡ cảnh đẹp này

Vì vậy, hắn, chỉ đứng nhìn từ xa, đứng nhìn từ xa.

Chỉ thế thôi trái tim hắn đã thấy thỏa mãn rồi.

Vân Thanh đột nhiên có một cảm giác không hiểu được, thúc giục nàng nhẹ nhàng quay đầu, vì vậy liền thấy giữa trời tuyết, một thân tuyết trắng trường bào, ngọc thụ lâm phong – Ngân Diện.

Vân Thanh hào hứng nở một nụ cười, nhẹ nhàng đi về phía hắn.

“Sao ngươi lại tới đây?” Nàng hỏi. Lúc này hắn hẳn là phải đang ở kinh thành phó mệnh mới đúng, hơn nữa không phải đối phó với đám người của Hoàng hậu sao? Vì sao lại đến đây?

Không phải là nàng đang mơ đi -.

“Lo lắng cho nàng, vì vậy tới.” Thanh âm lạnh lùng, chậm rãi truyền đến, nhưng vẫn truyền cho nàng cảm giác ấm áp.

“Chuyện ở kinh thành sao rồi?” Nàng hỏi. Không muốn hấn vì nàng mà lỡ việc của mình, vì giờ phút này, hấn chuẩn bị đã rất lâu, nàng biết, đây là ý nghĩ duy nhất của hấn trong suốt một thời gian dài.

“Chuyện của kinh thành, ta đã an bài thỏa đáng, lần này đưa nàng đến một chỗ an toàn, là kế hoạch của ta có thể áp dụng.” Ngân Diện nói một cách qua loa.

Chỉ có điều Văn Thanh nào biết, vì đuổi theo nàng đến đây, hấn đã không ngủ một cách tử tế nhiều ngày, đêm nào cũng không ngừng giục ngựa.

Giao phó và bố trí mọi chuyện, còn phải cùng Hoàng thượng thu xếp thỏa đáng các vụ mật án, còn có an bài chuyện trong giang hồ, vừa làm xong là hấn không ngừng thúc ngựa chạy lên Thiên Sơn

Hấn từng hứa sẽ chiều cố nàng thật tốt -, nhưng vì phát sinh một loạt tình huống, khiến hấn không thể bảo vệ nàng như đã hứa

Hấn, chỉ có thể làm hết những gì có thể.

May là, nàng bình an vô sự.

Có lẽ nàng không biết, khoảnh khắc mới gặp lại nàng, trái tim vốn không ngừng đập loạn nhịp của hấn, đột nhiên có cảm giác an tĩnh, như được trở lại với cảm giác ấm áp của gia đình.

“Cám ơn người.” Văn Thanh biết, hấn không muốn nghe những lời này, nhưng không nói những lời này, nàng còn biết nói gì?” Mặc dù người đã nói

không cần, nhưng ta không thể không nói, bởi vì, ta đã nhận quá nhiều ân tình từ người.”

“Nàng không cần nhận ân tình của ta, ta nguyện ý vì nàng như thế.” Ngân Diện thản nhiên nói, gương mặt ẩn sau mặt nạ màu bạc có chút rung động.

“Tại sao sáng sớm đã ra đây?” Ngân Diện hỏi, vừa nói vừa cởi áo choàng, nhẹ nhàng phủ lên vai nàng, buộc áo choàng cho nàng, cánh tay mạnh mẽ hữu lực, trong lòng có chút thương tiếc, mặc dù hắn đã được tứ tỳ của Phượng Cô kể chuyện đã xảy ra, biết nàng có được nội lực của Phượng Cô, lúc này nhất định không yếu đuối như xưa.

Nhưng hắn vẫn như trước, không muốn nhìn thân thể đơn bạc của nàng chịu lạnh.

Đó là một cảm giác đau lòng tồn tại một cách dai dẳng.

“Người vẫn biết từ trước đến giờ ta ngủ không sâu, hơn nữa trong lòng có tâm sự, vì vậy không ngủ được, nên dậy sớm thế này.” Văn Thanh nói nhỏ, đưa mắt nhìn hắn.

Bất quá lúc này, trong lòng nàng lại nghĩ ra một biện pháp, có lẽ có thể kích khởi trí nhớ của Phượng Cô –, khiến hắn nhớ ra nàng.

Chỉ có điều, phương pháp này, không biết Ngân Diện có nguyện ý không.

“Chuyện gì vậy? Được rồi, vì sao không thấy Phượng Cô? Tại sao hai người còn chưa nhanh chóng trở về Vân Quốc?” Ngân Diện hỏi, cảm thấy rất khó hiểu, theo lý thuyết, hắn không thể phải đi đến tận đây mới gặp nàng, hơn nữa nhìn dáng vẻ Văn Thanh, không giống người đang trên đường chút nào, dưới chân núi tuyết vẫn chưa thể coi là an toàn chân chính, vì sao bọn họ vẫn ở lại đây?

“Chuyện này nói ra rất dài dòng...” Văn Thanh chậm rãi vừa đi vừa nói cho Ngân Diệm nghe chuyện đã xảy ra.

“Phượng Cô dĩ nhiên trúng tình cổ?” Ngân Diệm hỏi.

“Đúng vậy.” Văn Thanh gật đầu.

Ngân Diệm nhú mày trầm tư, trong lòng, đột nhiên nảy ra một ý nghĩ ích kỷ, hẳn rất muốn để mặc Phượng Cô thành thân cùng Mộc Cáp Nhĩ kia, mà hẳn, có thể mang Văn Thanh trở về.

Lần này gặp lại nàng, từ lời nói của nàng, hẳn cảm nhận một cách sâu sắc, Văn Thanh, đã cách hẳn càng ngày càng xa, trong mỗi câu nói của nàng đều có bóng dáng của Phượng Cô một cách vô thức.

Hơn nữa nếu là trước kia, nếu Phượng Cô trúng tình cổ, nàng vị tất sẽ ở lại giải tình cổ cho hẳn.

Nhưng hôm nay, nàng vì Phượng Cô, không thể yên lòng, không cho hẳn mang đi, điều đó mang ý nghĩa gì, hẳn biết rõ

Nhưng cuối cùng hẳn vẫn không thực hiện ý nghĩ ích kỉ đó.

Hẳn rất hiểu, tình yêu, không phải chuyện của riêng một người.

Hẳn có sự kiêu ngạo của hẳn-, hẳn không muốn có được trái tim Văn Thanh bằng những thủ đoạn khuất tất.

Cái hẳn cần là tình yêu từ cả hai phía, có lẽ, bản thân hẳn vẫn chưa đủ cố gắng, mới khiến trái tim Văn Thanh đến bên Phượng Cô

“Vậy nàng có ý kiến gì không?” Ngân Diệm nói, tình cổ không phải dễ giải, trừ phi người hạ cổ nguyện ý giải cổ, nếu không, chỉ có thể khiến người trúng cổ tự mình tỉnh lại.

“Ta hôm nay cũng vô kể khả thi.” Văn Thanh chậm rãi cúi mặt.

“Dù gì nàng cũng phải dẫn hân rời đi sao? Nếu thật sự vô phương, để hân lại đây, cũng không phải chuyện gì tồi tệ?” Ngân Diện nói, nhìn thẳng vào mắt nàng, hân dự đoán được, nàng ...sẽ trả lời thế nào.

Chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này, nàng chỉ cảm thấy, nếu đi nàng phải đi cùng Phượng Cô, thế nên, trong lòng của nàng, chưa bao giờ có ý nghĩ để Phượng Cô lại.

Dù sao, Mộc Cáp Nhĩ chỉ là thích hân, không có ý muốn thương tổn hân, để hân ở lại cũng không phải là không thể

Trước đây không lâu nàng còn hận hân, để hân ở đây hay không có lẽ cũng không quá quan trọng.

Trong lòng, xuất hiện cảm giác bối rối và không giải thích được.

Chỉ thở dài, có lẽ, là bởi vì hân vì cứu nàng mà lâm vào hoàn cảnh này -, nàng không phải người vô tình vô nghĩa, không thể buông tay mặc kệ hân ở đây -.

Nhìn ánh mắt mê mang của nàng-,trong lòng Ngân Diện, âm thầm thở dài, phát hiện, cô gái trước mắt, cách hân càng ngày càng xa.

“Dù sao hân cũng vì ta mà lâm vào tình trạng hôm nay, vô luận như thế nào, ta cũng không thể bỏ mặc hân ở đây.” Văn Thanh nhẹ nhàng nói, thật sự chỉ vì thế thôi sao?

Có lẽ, trong lòng nàng và Ngân Diện đều hiểu, không chỉ có như thế -.

“Ta có một biện pháp, có lẽ có thể kích khởi trí nhớ của hân -.” Ngân Diện nhẹ nhàng nói.

“Phương pháp gì?” Văn Thanh ngẩng đầu hỏi, không biết vì sao, trong lòng nàng mơ hồ nhìn ra, có lẽ, phương pháp này của Ngân Diện –, có lẽ đúng là ý nghĩ trong lòng nàng, bởi vì trong hoàn cảnh này, có thể kích khởi trí nhớ của Phượng Cô chỉ có phương pháp đó.

“Phương pháp này, không chỉ có thể cứu hãn, còn có thể nhìn ra, tình cảm hãn dành cho nàng sâu đậm tới đâu. Có vẻ hãn vô cùng yêu nàng, một người nếu thật sự yêu một người khác, là cảm giác của nội tâm, không được vật gì xóa nhòa được-, ta và nàng diễn một vở kịch, xem xem tình cốt lõi hại, hay tình yêu của Phượng Cô sâu sắc hơn.” Ngân Diện chậm rãi nói. Có lẽ, lúc Văn Thanh thấy được tình cảm sâu sắc của Phượng Cô, cũng là lúc hãn chân chính mất đi Văn Thanh, nhưng có thể nhìn nàng hạnh phúc, hãn cũng đã thỏa mãn rồi.

Nếu Phượng Cô thực sự yêu, vậy thì Phượng Cô càng có thể cho Văn Thanh nhiều hạnh phúc hơn là hãn có thể cho nàng, dù sao, Phượng Cô, so với hãn, ít bị ràng buộc hơn nhiều.

Không ngờ phương pháp Ngân Diện đưa ra, thật sự giống hệt phương pháp nàng nghĩ trong lòng.

Nhưng nghĩ đến chuyện diễn kịch cùng hãn, đối với hãn có phải là không thể chịu đựng nổi không?

“Ta còn muốn suy nghĩ!” Văn Thanh nhẹ nhàng nói, nàng không thể, lợi dụng Ngân Diện như vậy -.

“Chẳng lẽ nàng không chịu diễn kịch cùng ta sao? Hay nàng cảm thấy phương pháp này không hay?” Ngân Diện cố ý kích nàng, hãn biết điều Văn Thanh đang nghĩ, nhưng chỉ có phương pháp này là khả thi.

“Không phải, Ngân Diện, người hiểu lầm rồi!” Văn Thanh vội la lên: “Phương pháp này vô cùng tốt, ta cũng không phải là không muốn diễn kịch với người, chỉ có điều ... chỉ có điều...”

“Chỉ có điều gì?” Ngân Điện nhẹ nhàng nói: “Cứ quyết định như vậy đi! Đi thôi, cùng về thôi! Lúc này, chắc bọn họ đã rời giường.”

Nàng cũng biết, khi nói ra phương pháp này, trái tim hẳn đau đến chùng nào.

Nhưng là vì nàng, hẳn nguyện ý.

Sống trên đời, chỉ cần thế là đủ!

“Ngân Điện...” Văn Thanh đi sau, thanh âm nhẹ nhàng chậm chạp mang theo sự sầu não: “Cám ơn người...”

Cho tới nay, dường như câu nàng hay nói với hắn nhất, chính là câu này ...

Hắn đối với nàng, luôn nỗ lực toàn tâm toàn ý như thế.

Nàng biết, hắn thích nàng, nhưng lòng của nàng, hết lần này đến lần khác không thể tiếp nhận hắn, luôn khiến nàng ăn năn!

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 169: Ghen Tức Nổi Lên

Thất Thân Làm Thiếp

Khi Văn Thanh và Ngân Diện trở lại Tuyết Thôn, cả thôn đã bắt đầu náo nhiệt, khói bếp bắt đầu bốc lên từ các mái nhà.

Mùi cơm chín xông vào mũi.

Văn Thanh quay đầu, cười khẽ: “Ăn không?”

“Tại sao không!” Ngân Diện nói nhỏ, gương mặt đửng sau mặt nạ màu bạc, nở một nụ cười ấm áp. Đột nhiên hắn cảm thấy, hai người lặng lẳng ở chung một chỗ thế này, cũng là một loại hạnh phúc.

“Ta đi làm điểm tâm! Còn nhớ lúc ở trong cốc không? Là người dạy ta làm cơm! Vẫn chưa báo đáp được sư phụ là người!” Văn Thanh mềm mại cười một tiếng.

Thời gian ngắn ngủi ở trong cốc, là thời gian nàng bị trầm cảm nặng, nỗi đau hôn nhân, nỗi đau mất con khiến nàng mất hết ý chí chiến đấu để sinh tồn, chỉ vì báo thù mà tồn tại.

Là Ngân Diện một mực ở bên cạnh nàng, mặc dù hắn không nói nhiều, nhưng hắn tỉ mỉ che chở cho nàng, mới khiến nàng không hoàn toàn thất vọng với thế nhân.

Những điều hắn dạy nàng, nhiều lắm.

Võ thuật, độc thuật, dịch dung thuật, còn dạy nàng cách sinh tồn nếu chỉ có một mình, dạy nàng phải dũng cảm đối mặt với cuộc sống như thế nào.

Nàng vẫn nhớ lần đầu tiên hẳn dạy nàng nấu cháo, bát cháo dính thành một khối, dùng thìa múc thì đen trắng hòa vào nhau, nhìn thì buồn cười nhưng thật sự thì nàng có một cảm giác vui sướng khó tả.

Chén cháo đó là chén cháo khó ăn nhất nàng từng ăn, nhưng cũng là chén cháo mà ăn xong cho nàng cảm giác hạnh phúc nhất, bởi vì, đó là bát cháo đầu tiên nàng tự tay làm, là bước đầu tiên trong hành trình độc lập của nàng, nàng không còn là thiên kim tiểu thư nữa.

“Đúng vậy, từ khi ra cốc, không được ăn cơm nàng nấu nữa! Mùi vị cũng quên rồi!” Ngân Diện thở dài, nhớ lại quãng thời gian ngắn ngủi, nhưng đã lấp đầy lòng hẳn -.

“Đi thôi, ta làm cho người một bữa điểm tâm thật thịnh soạn!” Văn Thanh vừa nói vừa đi trước.

May là trong phòng bếp cái gì cũng có, nàng làm rất nhẹ nhàng, khi còn ở trong cốc, nàng đã luyện được sự nhanh nhẹn gọn gàng, nấu một bữa điểm tâm chỉ là chuyện vặt.

Không lâu sau, một nồi cháo thịt rất thơm đã được hoàn thành.

Văn Thanh bê ra khỏi phòng bếp, đặt lên bàn, múc cho mình và Ngân Diện mỗi người một chén.

Ngân Diện nhận bát cháo, cười nhạt, lướt qua mũi khê người, vô cùng hân hoan nói: “Rất thơm! Vẫn giống trước kia, xem ra mấy tháng không chạm vào nồi niêu, cũng chưa bị lụt nghề!”

“Ta vẫn nhớ ban đầu là người luôn chê khó ăn.” Lúc đó, Ngân Diện luôn nghiêm mặt, lần nào cũng nói cháo nàng nấu thật khó ăn, làm nàng

bực lên quyết tâm luyện tập, mới đạt được thành tựu như ngày hôm nay.

Ngân Diện cười nhạt, bắt đầu ăn bát cháo nóng hằm hập.

Cửa phòng nhỏ vẫn luôn mở -, Phượng Cô ở ngay phòng bên cạnh, gió thổi cỏ lay, nhất định đều biết hết.

Nàng nghĩ, lúc này chắc hẳn là hẳn cũng biết rồi!

Vừa nghĩ đến đó, liền thấy hẳn đẩy cửa phòng, vẻ mặt vô cùng nguy hiểm, sau đó chậm rãi đi đến, cũng không chào hỏi, không nói dù chỉ nửa câu, đưa tay lấy bát cháo trước mặt Văn Thanh, đưa lên mồm húp.

“Người làm cái gì vậy?” Văn Thanh tức giận nói, không ngờ hẳn dĩ nhiên lại làm ra hành động bá đạo vô lễ như vậy.

“Nàng không thấy ta đang húp cháo sao?!” Phượng Cô trợn mắt nói, trong lòng bị cơn bực lấp đầy, vừa nãy hẳn ở phòng bên cạnh, cuộc đối thoại bên này, hẳn nghe rất rõ ràng, càng nghe càng tức giận.

Bản thân hẳn cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy cảm giác chua xót bốc lên, vì vậy không kiềm chế được nữa, đẩy cửa bước vào đây.

Nhìn vẻ mặt ngông cuồng tự cao tự đại của hẳn, so với Phượng Cô trước kia thật không khác gì, đều khiến người khác muốn giận như nhau.

Chẳng qua chỉ trùng tình cổ, lại có thể phơi bày bản tính thật sự của hẳn, bá đạo mà vô lễ, cuồng vọng ngông cuồng tự cao tự đại.

“Đương nhiên ta biết là người đang húp cháo, nhưng cháo này là ta nấu -, hơn nữa bát cháo này ta múc để ta ăn -.” Hơn nữa nàng mới múc hai thìa, hẳn thân nhiên húp hết, mặt Văn Thanh đỏ ửng, là xấu hổ là tức giận.

“Không phải nàng từng nói, trước kia chúng ta từng có rất nhiều chuyện sao? Thế nên, cùng húp một bát cháo, có ăn nhằm gì đâu -.” Phượng Cô híp mắt, thở nhẹ nói, chặn lời Văn Thanh.

Văn Thanh giận mà lại không thể nói, nàng đã biết từ lâu, đấu võ mồm với kẻ dẻo mồm như Phượng Cô, chỉ đâm đầu tìm thua -, hẳn căn bản là một con hồ ly ngàn năm, vừa tàn nhẫn vừa狡 hoạt.

“Nhưng tất cả chuyện đó đều bị người phủ nhận!” Văn Thanh lại nói.

“Chính nàng cũng nói, ta trúng tình cổ, nàng muốn ta khôi phục kí ức về nàng, vậy nàng phải có hành động gì chứ. Nấu cháo, không mời ta ăn cùng, lại ở chỗ này cùng một nam nhân khác khakh khanh ta ta ăn cháo, đá ta sang một bên, bảo ta phải tin tưởng ta và nàng từng có gì với nhau? Hay nàng cũng trúng tình cổ nên quên hết rồi?” Hắc nói, ngữ khí hơi mỏng mang theo lửa giận, người nghe loáng thoáng thấy có vị chua trong đó.

Đôi phượng nhãn hẹp dài, nhìn thẳng vào Văn Thanh, mang theo sự tà vọng.

Văn Thanh đang muốn nói gì, nhưng thấy Ngân Diện đưa mắt, hiểu được ý của hắc, vì vậy chuyển giọng, nhẹ nhàng nói: “Sáng nay, có lẽ ta vẫn muốn người thoát khỏi sự khống chế của tình cổ, nhưng lúc này, ta cảm giác được chuyện đó.... không cần thiết nữa.”

“Cái gì!” sau khi Phượng Cô nghe xong, lòng bùng lửa giận, chỉ muốn bóp cổ Văn Thanh, nhưng không động thủ, hắc có cảm giác không thể rời xa nàng, chỉ có thể dùng đôi phượng nhãn, hung hăng trợn mắt nhìn nàng, như muốn dùng ánh mắt chém nàng bị thương

Nàng dĩ nhiên nói ra những lời đó!

Là bởi vì nam tử trước mắt này, hắc nhận ra, tên này là Ngân Diện, võ lâm đệ nhất sát thủ.

Hắn phát hiện, khi nhận ra điều này, toàn thân hắn muốn nổ tung!

Đôi mắt Phượng Cô cháy phừng phừng, không ngừng tóe lửa.

“Là bởi vì nam nhân này?” Phượng Cô nghiêng răng nghiêng lợi phun ra mấy chữ.

“Bởi vì hắn hay không, căn bản không phải vấn đề trọng yếu lúc này, hôm nay người cũng thích Mộc Cáp Nhĩ, nếu đã như thế, thuận lý thành chương coi như là một chuyện tốt, có lẽ là tác dụng tình cổ, có lẽ không phải, nhưng không phải chuyện trọng yếu –, mọi người ai có phận người này, chẳng lẽ không phải chuyện tốt.” Văn Thanh khẽ nói, đôi mắt trong veo không có nổi một gợn sóng, dường như không chút để ý câu hỏi của hắn

Ngữ khí đậm bạc, khiến lửa giận trong lòng Phượng Cô –, càng bốc to hơn.

Đây, đúng là hiệu quả mà Văn Thanh mong muốn.

Chỉ có ép đến đường cùng, hắn mới có thể nhớ lại mọi chuyện.

“Nàng đừng tưởng bỏ, nếu nàng từng là nữ nhân của Phượng Cô ta –, bất luận kẻ nào, cũng đừng mơ tưởng cướp nàng từ tay ta!” Phượng Cô bắt lấy tay Văn Thanh, bóp chặt, tạo ra một vết đỏ, hung hăng nhìn nàng và Ngân Diện: “Coi như ngươi là võ lâm đệ nhất sát thủ, cũng đừng mơ tưởng cướp nữ nhân của ta!”

Ngân Diện vẫn một mực lẳng lặng húp cháo, rốt cục ngẩng đầu lên, trong đôi mắt trong trẻo lạnh lùng, chỉ tỏa ra hàn khí, chậm rãi nói: “Nữ nhân của ngươi, rốt cục ai mới là nữ nhân của ngươi, ngươi còn chưa rõ ràng! Một con hổ phần nộ không có lí do, thì không có chút uy lực nào!”

Một câu nói nhẹ nhàng, tứ lạng bạt thiên cân, đủ để moi hết lửa giận trong lòng Phượng Cô ra.

Đúng lúc này, thanh âm ngọt ngào như gạo nếp của Mộc Cáp Nhĩ vang lên: “Phượng đại ca, người tỉnh chưa, ta mang điểm tâm cho người!”

Vừa nói cầm lấy cánh tay không tóm tay Văn Thanh của Phượng Cô, rồi sau đó nở nụ cười khả ái mà đơn thuần như hoa: “Phượng đại ca, tại sao người lại tóm tay của Thượng Quan cô nương! Mau thả ra! Người thô lỗ như vậy sẽ làm đau cô nương nhà người ta mất!”

Vừa nói vừa tự động kéo tay hắn.

Phượng Cô chỉ lẳng lặng đứng đó, không nói gì thêm, nhưng trong lòng bắt đầu suy nghĩ, những lời Văn Thanh nói tối hôm qua, vốn đã khiến hắn phải suy nghĩ, phản ứng của chính hắn sáng nay, càng khiến hắn rõ ràng hơn.

Mặc kệ hắn có trúng tình cổ hay không, đích thực là hắn có tình cảm với Thượng Quan Văn Thanh, điểm này, hắn vừa cảm nhận được một cách vô cùng sâu sắc.

Chỉ có điều rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Hắn đưa ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn Mộc Cáp Nhĩ đang kéo tay hắn.

Cô ta, thật sự là người hắn thích sao?

Mặc dù trái tim hắn một mực khẳng định điều đó, nhưng lý trí hắn lại nói cho hắn, điều đó là giả.

Bởi vì, khi cô ta kéo tay hắn, hắn không cảm nhận được cảm giác không muốn rời xa, nhưng vừa rồi khi hắn tóm tay Văn Thanh, mặc dù là vì

nhất thời phần nộ mà tóm-, nhưng hẳn lại có cảm giác không thể rời xa.

Cảm giác này, quá đặc, đến mức hẳn không thể xem thường.

Mộc Cáp Nhĩ thấy ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Phượng Cô, trái tim rớt xuống đất “lộp độp”, cảm thấy có chút sợ hãi, nhưng vẫn bị tình yêu phá tan, bèn cười một tiếng: “Phượng đại ca, tại sao người lại nhìn ta như vậy!”

“Không có gì.” Phượng Cô lắc đầu, rồi sau đó thần sắc dĩ nhiên về lại trạng thái bình thường, hoàn toàn không nhìn ra bộ dạng bạo long gầm rú một khắc trước.

“Phượng đại ca, mau tới ăn đi! Ta làm điểm tâm cho người, có sủi cảo nhân thịt, bánh bao nhân rau, còn có một chén cháo hạt sen, sáng sớm ăn là tốt nhất!” Vừa nói vừa quay sang Văn Thanh và Ngân Diện: “Các người cũng ăn đi! Ta mang nhiều lắm.”

Vừa nói vừa tha thiết bày bánh bao và cháo lên bàn.

Đối với người đột nhiên xuất hiện là Ngân Diện, cô ta không lộ chút kinh ngạc nào, giả vờ như thế đã biết trước.

Thoạt nhìn, thật đúng là bộ dạng đơn thuần khả ái vô tri.

Văn Thanh chỉ nhìn cô ta thật lâu, một mực nhìn cô ta, nàng đang suy nghĩ, bản thân nhìn cô ta như thế, xem cô ta có thể kiên trì cười đến lúc nào.

Rốt cuộc cô ta nghiêng đầu nhìn Văn Thanh: “Thượng Quan cô nương, người cũng nhanh ăn đi! Thân thể người... đơn bạc, nên ăn nhiều một chút, cháo hạt sen này, có tác dụng bảo dưỡng dung nhan rất tốt-.”

Nhìn thần sắc của cô ta, cũng không tươi tỉnh nữa, mà đã có chút nói không ra lời dù chỉ là rất nhỏ.

Chỉ chốc lát lại chuyển về vẻ tươi tỉnh, cô ta thật giỏi diễn kịch -.

Văn Thanh cũng không nói gì, có một số việc, không thể nóng lòng, từ từ thì Phượng Cô đã bắt đầu hoài nghi, cứ như vậy, với sự thông minh tài trí của hần, muốn tra ra chân tướng, cũng không phải việc khó.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 170: Kích Thích Lóng Ghen Tuông

Thất Thân Làm Thiếp

Lẳng lẳng húp cháo, trong lúc nhất thời, không khí trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều.

Mỗi người mang một tâm sự riêng.

Tâm sự của Phượng Cô, thật sự rất rối loạn -.

Từ trước tới giờ hần luôn tràn đầy tự tin, nhưng đối với chuyện xảy ra lần này, hần chẳng có chút đầu mối nào, nhìn Văn Thanh ngồi đối diện, hần ra sức tìm tòi nghiên cứu.

Hần và nàng, rốt cục đã có những chuyện gì?

Nếu nói hai người bọn họ không có gì, hiện tại hần có thể khẳng định, quyết là không phải thế, bởi vì hần chưa bao giờ là một người không có lý trí. Rất nhiều người, có thể nhìn thấu người khác, nhưng lại không thể nhìn thấu bản thân, mà hần, hoàn toàn bất đồng, hần có thể nhìn thấu người khác, càng có thể thấu triệt bản thân.

Hần tin tưởng, cảm giác của hần không sai, cảm giác kích động mà quen thuộc, không phải là vô căn cứ -.

Mộc Cáp Nhĩ vốn dĩ đang ăn bánh bao, vừa ngẩng đầu lên, chỉ thấy Phượng Cô đang một mực nhìn Thượng Quan Văn Thanh, cô ta cả kinh, thìa trên tay rơi đánh cạch xuống bàn.

Khiến 3 người kia cùng dồn ánh mắt vào cô ta.

Mộc Cáp Nhĩ đỏ mặt: “Ta không cần thận.”

“Mau ăn đi!” Phượng Cô nói, rồi sau đó cúi đầu, ăn cháo. Bắt đầu tập trung suy nghĩ

Văn Thanh, chỉ liếc mắt nhìn Mộc Cáp Nhĩ một cái, không nói gì thêm, tiếp tục ăn, riêng Ngân Diện – từ đầu đến cuối, động tác phiêu nhiên, như thể không phải người phàm, bình tĩnh ăn uống.

“Ta ăn no rồi.” Mộc Cáp Nhĩ nhẹ nhàng đẩy chén cơm ra, nhỏ giọng, rồi sau đó nhìn Phượng Cô, một mặt dường như muốn nói lại thôi, cuối cùng, cũng mở miệng lí nhí nói với Phượng Cô: “Phượng đại ca..... “

“Có chuyện gì?” Phượng Cô không thèm ngẩng đầu, chỉ tập trung ăn cháo, như thể ăn cháo là một chuyện vô cùng nghiêm túc cần hẩn tập trung một cách cao độ. [cảnh này hiện ra trong đầu khiến mình không đỡ được=))]

“Phụ thân muốn mời người tối nay qua một chuyến.” Mộc Cáp Nhĩ nhìn hẩn hồi lâu, cuối cùng cũng nói. Đôi mắt tròn như mắt loài thỏ, lộ sự chờ mong cùng sợ hãi, nhìn Phượng Cô chăm chú, như thể cực kỳ sợ hãi phải nghe Phượng Cô nói “không”.

Tay Phượng Cô, dừng lại trong một thoáng, trong lòng có chút kỳ quái, hẩn đối với Mộc Cáp Nhĩ, dường như có cảm giác không yêu không được, nhưng đối với phụ thân của cô ta, ấn tượng lại cực kỳ mơ hồ, dường như mới chỉ gặp mặt một lần, hơn nữa cuộc gặp mặt đó cũng rất sơ sài, trong đầu không hiện lên một cái gì, hết lần này đến lần khác không thể nhớ lại tình hình của lần gặp mặt đó, quả nhiên là kỳ quái.

“Có chuyện gì không?” Hẩn hỏi, thanh âm lộ sự không muốn, thản nhiên, đạm mạc -, dường như không có chút hứng thú nào.

“Cha ta cha ông ấy... ông ấy... ông ấy muốn...” Mộc Cáp Nhĩ chi chi ngô ngô nói một hồi lâu, mặt đã đỏ bừng, rốt cục mới phun ra được đoạn còn lại: “Ông ấy muốn gặp... gặp, sau đó xác định hôn sự của hai ta.”

Hôn sự?!

Văn Thanh đồng thời ngẩng đầu lên, cầm khăn tay, nhẹ nhàng lau miệng, động tác tự nhiên trôi chảy, ánh mắt, chỉ nhìn Phượng Cô, nàng cũng muốn biết, hẳn sẽ trả lời thế nào.

Dường như Phượng Cô có thể cảm nhận được ánh mắt của Văn Thanh, hẳn cũng đồng thời ngẩng đầu nhìn nàng.

Chỉ tiếc, Phượng Cô cố ý không để người khác nhìn thấu ánh mắt của hẳn, cực ít người có khả năng nhìn xuyên qua mắt hẳn. Văn Thanh đương nhiên cũng vô phương moi ra câu trả lời từ mắt hẳn.

Chỉ liếc mắt một cái, Phượng Cô quay sang nhìn Mộc Cáp Nhĩ: “Tại sao lại đột nhiên nhắc đến chuyện thành thân?”

Đôi mắt Mộc Cáp Nhĩ lóe lên sự khủng hoảng sợ hãi, nhưng chỉ trong một khoảnh khắc, cánh tay cô ta đặt dưới bàn néo lấy nhau, cô ta cắn răng, khẽ nói: “Chuyện của hai chúng ta, trong thôn ai nấy đều đã biết, phụ thân nói, tình đầu ý hợp, nên nhanh chóng thành thân, nếu không, ta cứ đến đến đi đi, sẽ khiến người ta đàm tiếu không hay.”

Cô ta vừa nói vừa cúi đầu, càng lúc càng thấp.

Mặc dù không nhìn rõ thần thái lúc này của cô ta, nhưng Phượng Cô đã nhìn ra manh mối trong ánh mắt cô ta khi nói điều đó, chỉ có điều hẳn không lộ ra rằng mình đã phát hiện.

Hẳn suy nghĩ một chút, rồi sau đó gật đầu: “Cũng đúng, ta cũng thích người, thành thân chỉ là chuyện sớm hay muộn, để lâu chỉ khiến người

ngoài đàm tiếu không hay, được, buổi tối qua ta.”

“Thật sao?!” Không ngờ Phượng Cô lại đáp ứng nhanh như vậy, còn nói lời quan tâm về mối quan hệ của hai người, Mộc Cáp Nhĩ ngẩng mặt với vẻ phấn khởi, mang theo sự hưng phấn không thể tin nổi.

“Đương nhiên, nha đầu ngốc!” Phượng Cô nhếch đôi môi mỏng cười một tiếng, nói một cách sủng nịnh

Nhưng, người đối diện hẳn là Văn Thanh, từ đầu đến cuối, không thể nhìn ra chút sủng nịnh nào từ mắt hẳn, trong mắt hẳn chỉ có sự trầm tư và sự tàn bạo không che dấu nếu có ai đó dám lừa dối hẳn.

Xem ra, Phượng Cô đã bắt đầu hành động.

Chỉ có điều, hẳn không muốn tiếp tục, vì sao phải đáp ứng cô ta?

Chẳng lẽ hẳn cứng đầu muốn tìm hiểu sao?

Phải nhớ, hẳn vẫn đang trúng tình cổ của cô ta!

Hơn nữa, thôn trưởng Tuyết Thôn —, theo nàng thấy, không phải thôn trưởng thông thường của một sơn thôn—, chỉ sợ ông ta không đơn giản, có cô con gái có thể hạ tình cổ, ông ta làm sao có thể đơn giản được!

“Các người cũng ăn xong hết rồi chứ?” Mộc Cáp Nhĩ thấy mọi người đều ăn xong, vì vậy thu dọn bát đũa mang đến, rồi sau đó bỏ lại vào rổ.

Quay sang Phượng Cô cười như hoa: “Phượng đại ca, ta về nói với phụ thân trước, xế chiều sẽ trở lại tìm người.”

“Uhm.” Phượng Cô gật đầu, đi ra cửa tiễn cô ta.

Đến khi quay người lại, hẳn nhìn Văn Thanh, trong ánh mắt có chút vui vẻ.

Nhưng không biết vì sao, Văn Thanh lại cảm giác được, sự vui vẻ của hắn khiến nàng cảm thấy vô cùng khó hiểu, ánh mắt như chó sói nhìn con mồi này, đã rất lâu rồi nàng không nhìn thấy từ hắn

Hắn chậm rãi ngồi xuống cạnh bàn, trong lúc nhất thời cục diện bốn người –, biến thành cục diện ba người –, chỉ có điều cục diện này, không khá hơn chút nào so với cục diện ban nãy

Ngân Diện lên tiếng trước: “Văn Thanh, đi ra ngoài một chút đi! Đã lâu không thấy tuyết rơi trắng mặt đất như vậy, thật sự đẹp vô cùng.”

Văn Thanh còn chưa kịp nói gì, Phượng Cô đã mở miệng trước: “Nàng không thể đi!”

Ngân Diện lạnh lùng đưa mắt nhìn hắn, hai luồng mắt giao nhau, không bên nào yếu hơn bên nào, trong lúc nhất thời, luồng ánh mắt giao nhau của hai người bắt đầu tóe lửa.

“Người ta hỏi là nàng, không phải ngươi.” Ngân Diện cất giọng với ngữ khí lạnh lùng như gió của Thiên Sơn, khiến ai nghe cũng muốn hóa đá.

“Nàng là nữ nhân của ta, ta trả lời là được rồi.” Phượng Cô trừng đôi phượng nhãn, hung hăng nghiêng răng nghiêng lợi.

“Nữ nhân của ngươi?” Dường như Ngân Diện đang được nghe chuyện tiếu lâm, hắn lạnh lùng cười một tiếng, rồi sau đó lại nói: “Là ta nghe lầm sao? Vừa rồi, không phải ngươi nói tối nay muốn đi gặp nhạc phụ tương lai bàn chuyện hôn sự sao? Từ khi nào, Văn Thanh lại thành nữ nhân của ngươi? Không phải là ngươi ăn trong bát còn dòm trên bàn đó chứ?”

Vẻ trào phúng chế giễu, không chút che dấu.

Đây không phải phong cách thường thấy của Ngân Diện, từ trước đến giờ hắn luôn hành động gọn gàng dứt khoát, không thích chuyện phải giải

thích với người khác, chỉ hành động độc lập.

Văn Thanh biết, những lời này của hắn, là cố ý muốn khích Phượng Cô -. Vì vậy cũng hùa theo: “Ngân Diệm, chúng ta đi thôi! Cho tới bây giờ ta không phải nữ nhân của kẻ khác.”

Giọng nói ấm áp dịu dàng, không thềm liếc mắt nhìn Phượng Cô lấy một cái.

“Không cho đi!” Phượng Cô quát, tóm lấy tay Văn Thanh.

Xem ra việc trúng tình cổ khiến hắn trở về con người trước kia, bá đạo mà vô lễ, làm cho người ta phát giận

Văn Thanh lạnh lùng trừng mắt quát: “Buông tay!” Vừa nói vừa hất mạnh tay ra.

“Không buông!” Phượng Cô cũng trừng đôi phượng nhãn, nhìn thẳng vào Văn Thanh.

Văn Thanh thầm vận nội lực, dùng sức, hất văng cả người Phượng Cô, dù sao nội công của hắn hiện không bằng nàng, đánh nhau có lẽ có phần thắng, nhưng muốn khống chế nàng thì khó-.

“Nàng!” Phượng Cô hung hăng quát lên, nhưng thật ra trong lòng rất uể oải, từ tối hôm qua hắn vẫn một mực kỳ quái, vì sao, nội công của hắn, tự nhiên thiếu đi sáu phần, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hắn lại không có chút ấn tượng nào.

Chuyện này quá mức kỳ quặc, dù có mất trí nhớ, cũng không có khả năng đến cả chuyện nội lực của mình biến mất như thế nào hắn cũng quên, huống chi, hắn chưa bao giờ là một người chóng quên.

Hắn đã nhìn là không quên, trí nhớ phi thường, mới có thể khiến việc kinh doanh của hắn bành trướng khắp hai nước Vân Quốc và Phong Quốc mà không rối loạn nửa phần.

Nếu đã vậy, tại sao hắn lại quên chuyện đó!

Đồng tử hắn co rút, hắn cảm thấy thật mất mặt, cảm thấy không thể nhận được. Nhưng hắn biết, nếu cứ cố tiếp, chỉ khiến bản thân càng thêm mất mặt. Nhưng nghĩ đến cảnh Văn Thanh và Ngân Diện khanh khanh ta ta, hắn vẫn không thể để hai người đi như vậy.

Trong lòng hắn tràn ngập sự phẫn hận và ghen tuông, khiến hắn thiếu chút nữa thì bị nội thương

Phượng Cô lão đảo đứng dậy, nhìn Văn Thanh, vừa yêu vừa hận, như muốn nuốt chửng Văn Thanh

Mười ngón tay thon dài cắm chặt vào lòng bàn tay, cho đến khi từng giọt máu ấm áp chảy ra, hắn vẫn không cảm thấy chút đau đớn nào, chỉ có ghen tuông lấp đầy trí óc, khiến hắn cứ nhìn chăm chăm Văn Thanh và Ngân Diện.

Trong tim Văn Thanh, đột nhiên có chút không đành lòng, Phượng Cô, dù sao cũng đã nỗ lực vì nàng rất nhiều, nàng làm như vậy, dường như quá mức nhẫn tâm, hắn đang không rõ ràng, lại bị thương tổn như vậy, nhất định là cực kỳ thống khổ -.

Không biết từ lúc nào, nàng bắt đầu mềm lòng với hắn, không thể tàn nhẫn đối với hắn.

Dường như Ngân Diện nhìn ra cái gì, cầm lấy tay nàng kéo đi: “Đi!”

Vừa nói, vừa kéo nàng ra ngoài.

Phượng Cô, chỉ đứng ở cửa, nhìn bóng lưng bọn họ xa dần, mắt lộ vẻ tàn nhẫn, hung ác như sói

Chỉ cần là nữ nhân của hắn, bất luận kẻ nào, cũng đừng mơ tưởng chuyện cướp đi từ bên cạnh hắn!

Vân Thanh, nhất định chỉ có thể là của hắn, mặc kệ hắn và nàng, từng có chuyện gì hay không, nhưng hắn biết rõ, hắn không thích nàng ở cùng nam nhân khác, như vậy, nàng chỉ có thể thuộc về hắn.

Từ trước đến giờ, chỉ có chuyện Phượng Cô hắn không chế kẻ khác, không có ai, có thể khống chế hắn -.

Còn chuyện giữa Mộc Cáp Nhĩ và hắn, rốt cục là đã xảy ra chuyện gì, hắn sẽ tra ra rõ ràng -, hắn quyết không để bị người khác trêu đùa! Tình cố, cũng đừng mong khống chế hắn dù chỉ nửa phần!

Tuyên ngôn bá đạo mà cuồng dã đậm chất Phượng Cô, cùng với bông tuyết, tung bay.....

Đôi phượng nhãn mỹ lệ mà bá đạo, nhìn thẳng lên trời, như khiêu chiến với trời cao.....

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 171: Cuộc Chiến Cân Não (1)

Thất Thân Làm Thiếp

Buổi tối, Mộc Cáp Nhĩ đến tìm Phượng Cô, sau đó cùng nhau đến nhà Mộc Cáp Nhĩ.

Đẩy cửa ra, đã thấy cả nhà Mộc Cáp Nhĩ đang chờ, Phượng Cô cười yếu ớt, đi vào: “Chào thôn trưởng, chào thôn trưởng phu nhân.”

Mẫu thân Mộc Cáp Nhĩ thân thiết cười một tiếng: “Ai nha, Phượng Cô, còn gọi là thôn trưởng phu nhân gì chứ! Sắp thành người nhà cả rồi, còn nói những ... lời khách khí này làm gì, nếu không chê sớm, thì nên gọi một tiếng nhạc mẫu đi.”

Phượng Cô cười một tiếng, thân thiết nói: “Nhạc mẫu.” Phảng phất như hân hạnh thành con rể nhà này thật.

Chỉ có điều, thật sự như thế sao?

Mộc Cáp Nhĩ đứng một bên, vừa nghe thấy thế, liền nhăn nhó lắc đầu, cúi gờng mặt đã đỏ bừng: “Nương nói gì vậy! Thật là!”

Vẻ thẹn thùng của tiểu cô nương hiện ra, bị Phượng Cô thâm tóm chỉ trong một cái liếc mắt, rồi sau đó cô ta nhanh chóng trốn ra sau lưng Mộc mẫu.

Mộc phụ lên tiếng: “Phượng Cô ah, ta cũng không có gì để nói, đứa con gái tiểu Nhĩ này của ta, từ nhỏ được chiều đã quen, nhưng ta cũng không

thể chiều chuộng nó cả đời, sau này, nhiệm vụ đó giao cho người. Chỉ hy vọng người có thể đối đãi với nó một cách chân tâm.”

“Nhạc phụ ngài yên tâm, ta sẽ đối đãi với tiểu Nhĩ thật tốt -, nàng hồn nhiên thiện lương, là một cô bé tốt, sau này ta nhất định sẽ sung ái che chở nàng, dành cho nàng những điều tốt nhất.” Phượng Cô hơi khom người thi lễ, rồi sau đó nói, chỉ có điều hăn hơi cúi đầu, khiến người khác không nhìn thấy rằng, trên gương mặt của hăn không có chút tình cảm nào, chỉ có sự đăm mạc bình tĩnh.

“Uhm, người nói vậy là ta an tâm rồi.” Mộc phụ cười một tiếng.

Mộc Cáp Nhĩ ngẩng đầu nhìn Phượng Cô, thẹn thùng cười một tiếng, đáng vẻ vô cùng hạnh phúc.

Phượng Cô cũng cười với cô ta một tiếng.

“Tốt lắm tốt lắm, nhanh ngồi xuống ăn đi! Thức ăn sắp nguội cả rồi!” Mộc mẫu từ ái nói, vừa nói vừa lôi kéo Phượng Cô đến bên bàn, rất có đáng vẻ của một bà mẹ vợ yêu thương con rể.

Vì vậy cả nhà cùng ngồi xuống ăn một cách hoan hoan hỉ hỉ, vui không lời nào tả được, chỉ có điều, ánh mắt sắc bén của Mộc phụ, thủy chung nhìn Phượng Cô chăm chú, trong ánh mắt đó có mấy phần tìm tòi nghiên cứu.

Dù sao cũng từng trải nhiều, đối với mọi chuyện ông ta tương đối tỉ mỉ, dù trong lòng cảm thấy có chỗ không đúng, nhưng hết lần này tới lần khác dù đã tỉ mỉ tìm tòi nghiên cứu, cũng chẳng thể tìm ra sai sót chỗ nào.

Biểu hiện của Phượng Cô rất tốt, đích thực là khiến người khác cảm giác được hăn vô cùng yêu thương Mộc Cáp Nhĩ, hăn liên tục duy trì nụ cười trên môi, còn gấp thức ăn và lau khốe miệng cho Mộc Cáp Nhĩ, đáng vẻ cực kỳ ân ái.

Trên gương mặt già nua mà cơ trí, là vẻ nghi hoặc không thể giải thích. Ông ta vẫn cảm thấy có chỗ không hợp lý nhưng lại không thể diễn tả ra thành lời

Phượng Cô đồng thời ngẩng đầu lên, dùng đôi phượng nhãn nhìn thẳng vào Mộc phụ: “Nhạc phụ, trên mặt con rõ có gì không ổn sao, vì sao ngài cứ nhìn chăm chăm vậy?”

Đôi môi mỏng cong lên thành một nụ cười nhợt nhạt.

Thoạt nhìn, cực kỳ ấm áp lương thiện.

Nhưng không biết vì sao, trong lòng Mộc phụ, lại có cảm giác đó là nụ cười của loài hồ ly, có cảm giác bản thân rơi vào bẫy rập, đôi phượng nhãn đó, khiến người khác không thể nhìn thấu.

“Không có gì, ta chỉ đang cảm thán, tiểu Nhĩ có thể tìm được một nam nhi tốt như người thật là một chuyện tốt! Ha ha....” Mộc phụ cười một tiếng, rồi sau đó xúc động: “Cũng coi như ta hoàn thành được tâm nguyện.”

“Cha, tại sao cha lại nói những lời này!” Mộc Cáp Nhĩ nhẹ giọng cắt lời ông ta.

“Nữ đại bất trung lưu a!” Mộc phụ nghe xong bồi nổi một câu.

Phượng Cô chỉ gắp một cọng rau để ăn, cười nhợt nhạt, chỉ có điều ánh mắt hằm hằm khiến người khác không thể đoán ra điều gì

Bữa cơm này, để xác định quan hệ giữa Phượng Cô và Mộc Cáp Nhĩ, cũng là để xác định hôn sự, là mười ngày sau, mặc dù có chút vội vàng, nhưng kỳ quái ở chỗ, hai bên đều hoàn toàn tán thành.

Thật là một hôn sự kỳ quái.

Trong bóng đêm, Mộc Cáp Nhĩ tiễn Phượng Cô trở về.

Phượng Cô đi một mạch, không mở miệng nói tiếng nào, được nửa đường, đột nhiên hăn nói: “Trở về đi! Trời lạnh thế này, đi ngủ sớm đi.”

“Không có việc gì, ta tiễn người trở về.” Mộc Cáp Nhĩ nhẹ giọng nói, cô ta chỉ muốn được ở cùng với Phượng Cô thêm một chút.

Phượng Cô đặt tay lên vai cô ta, thể thiết nói: “Đi thêm một lát nữa là đến nhà gỗ rồi, ta làm sao có thể để người trở về một mình? Vừa rồi chịu sức ép khiến ta rất mệt mỏi! Nghe lời ta, mau trở về đi!”

Mộc Cáp Nhĩ nghe thế, đỏ mặt rồi sau đó gật đầu: “Uhm, vậy người đi cẩn thận.”

“Được rồi.” Phượng Cô gật đầu, rồi sau đó đưa mắt nhìn cô ta nhảy chân sáo trở về.

Một lúc sau, rốt cục không nhìn thấy bóng lưng cô ta nữa, hăn mới chậm rãi xoay người, không phải đi về nhà gỗ, mà đi theo con đường nhỏ ra khỏi thôn.

Phượng Cô cứ đi một mạch, đến khi ra khỏi thôn rồi, hăn mới cất giọng âm tà: “Có thể ra rồi đấy!”

Văn Thanh đang nấp trong chỗ tối nghe thấy hăn nói thế, suy nghĩ một chút, rồi sau đó nhẹ nhàng đi ra: “Đúng là bị người phát hiện!”

“Khinh công của nàng như thế, muốn người khác không phát hiện, thật khó quá đi!” Phượng Cô nhếch đôi môi mỏng tạo thành một nụ cười, chậm rãi nói, vô cùng kiêu ngạo.

Bộ dạng cuồng vọng, khiến vừa nhìn là thấy giận.

Tên Phượng Cô này, chỉ trúng tình cổ, lại trở về với bộ dạng trước kia, không khiến người ta tức chết thì không chịu được -.

“Thật xấu hổ, không sao cả, vốn dĩ ta cũng không định gạt người, người có biết căn bản cũng không sao cả. Chỉ cần người nhà Mộc gia không phát hiện ra là tốt rồi.” Văn Thanh khẽ nói, cười yếu ớt như hoa, tỏa sáng lung linh dưới ánh trăng.

” Cũng đúng.” Phượng Cô gật đầu.

“Vậy sao sau khi Mộc Cáp Nhĩ đi rồi nàng vẫn một mực ẩn thân? Không phải nàng nói không định gạt ta sao?” Chỉ một câu, liền chỉ ra chỗ sơ hở của nàng.

Nếu không sợ hấn biết, thì việc gì phải lén lút đi theo hấn.

Phượng Cô giỏi lắm!

Văn Thanh không nhanh không chậm, từ từ nói: “Lúc trước đã ẩn thân, hà cớ gì sau đó phải hiện thân? Hiện thân đi ra, chẳng lẽ không phải giải thích một phen sao, nếu phiền phức vậy, không bằng cứ ẩn thân đến cùng.”

“Tốt! Ta thích nói chuyện với người thông minh!” Phượng Cô cười một tiếng, rất ít khi hấn gặp được người thông tuệ mồm mép như vậy, hơn nữa bộ dạng nàng vô cùng trấn tĩnh, càng khiến hấn phải tán thưởng.

“Nói đi, có chuyện gì?” Hấn chấp tay hỏi, bày ra dáng vẻ duy ngã độc tôn.

Hấn rõ ràng biết nàng muốn hỏi chuyện gì, còn giả vờ bắt nàng phải nói ra, Văn Thanh không cho hấn cơ hội giả vờ, chỉ trong trẻo lạnh lùng nói: “Người biết ta muốn hỏi người chuyện gì -.”

“Ta không biết.” Hấn nói một cách thẳng thắn, nhìn chăm chú vào nàng, nụ cười có chút hài hước, như mèo vờn chuột.

“Người!” Văn Thanh có chút bức mình, nàng phát hiện, muốn đấu khẩu với kẻ giảo hoạt như Phượng Cô, là chuyện khó vô cùng, lẫn lộn thương trường nhiều năm, đã luyện cho hần bản lĩnh ép người đối diện phải nói trước.

Cái gì mà một chữ đâm thẳng vào tim -. Làm cho người ta vừa giận vừa bất đắc dĩ.

Chịu thôi, ai bảo nàng nợ ân tình của hần, vô phương mặc kệ hần sống chết ra sao?

Vì vậy Văn Thanh lạnh mặt: “Tại sao người lại đáp ứng cô ta? Không phải người nói sẽ tra xét rõ ràng sao? Hôm nay còn đáp ứng chuyện hôn lễ, không phải nghĩ rằng ta gạt người đấy chứ?”

“Đã không sao cả rồi!” Phượng Cô đổi sắc mặt, trở nên phai nhạt, có chút ưu thương, khiến người khác càng khó hiểu.

“Cái gì gọi là đã không sao cả rồi?” Văn Thanh nhìn thẳng vào mắt hần.

“Nàng từng nói -, hai ta có quan hệ thế này thế kia, nhưng hiện tại nàng ở cùng một chỗ với Ngân Diện, bảo ta chịu đựng thế nào được, nếu thật sự giữa hai ta từng có chuyện gì, không nên nhớ ra nữa mới tốt, Mộc Cáp Nhĩ cũng không có chỗ nào không tốt -, ngược lại, cô ấy thật lòng thích ta -. Không bằng ta tính thế này..... (hình ảnh không rõ, khoảng 20 chữ) trong giọng nói của hần có bóng dáng nhàn nhạt của việc bị tổn thương.

Vốn dĩ, hần chỉ định giả vờ -, để chiếm lấy sự đồng tình của Văn Thanh, có ai ngờ, nghĩ đến cảnh nàng ở cùng một chỗ với Ngân Diện, trái tim hần cũng không kiềm chế được cảm giác chua xót, khiến giọng điệu trở nên sầu não như vậy.

Giọng nói không còn chút giả vờ nào, hoàn toàn là chân tình từ đáy lòng hần.

Hắn đối với chuyện giữa nàng và Ngân Diện, là cực kỳ để ý -.

“Nói tóm lại, là nàng thiếu nợ ta!” Hắn đột nhiên cảm thấy vẫn chưa đủ, hung hăng bồi một câu.

Văn Thanh nhìn dáng vẻ bị tổn thương của hắn, có chút không biết phải làm như thế nào cho phải, nàng không hiểu sao đột nhiên hắn lại có dáng vẻ này, nhưng đúng thật là nàng thiếu nợ hắn, thế nên nàng vẫn chưa biết phải giải thích thế nào với hắn.

Ngẩng đầu nhìn hắn, nhưng chỉ mím môi.

Nhìn bộ dạng âm đạm của nàng, trong lòng Phượng Cô cười thầm, nhưng không lộ ra ngoài mà nói tiếp: “Văn Thanh, nàng nói cho ta biết, ta thật sự vì trúng phải tình cổ, mới thích Mộc Cáp Nhĩ, mới có thể quên mất người ta yêu nhất là nàng sao?”

Văn Thanh nhìn hắn rồi nhẹ nhàng gạt đầu: “Thật sự là người trúng tình cổ.”

“Nếu ta giải được tình cổ, nàng có chọn rời khỏi Ngân Diện, đến bên ta không?” Phượng Cô nói, mắt sáng như đuốc, nhìn nàng chăm chú. Cả tối nay hắn làm biết bao chuyện, chỉ để đổi lại một câu nói của nàng.

“Ta sẽ rời khỏi Ngân Diện -.” Văn Thanh nói, vốn dĩ nàng cũng không định ở cùng Ngân Diện -, đóng màn kịch thân mật, chỉ để kích khởi lòng ghen tuông của hắn, nếu đạt được mục đích rồi, tất nhiên nàng sẽ không ở cùng một chỗ với Ngân Diện nữa.

Nàng và Ngân Diện, sẽ không ở chung một chỗ nữa -. Dù sao, nàng và Ngân Diện cũng bị ngăn cách bởi nhiều thứ lắm.

Ngân Diện, là một nam tử xuất trần -, hắn thích hợp với một nữ tử tốt, mà nàng, đã sớm không ở trong phạm vi đó rồi. Từ khi biết Ngân Diện tới

nay, nàng chưa từng có ý nghĩ sẽ yêu hắn.

Có lẽ, thời gian dài vừa qua, căn bản là nàng không có thời gian để nghĩ đến chuyện yêu, bởi vì, khi hắn ở bên chăm sóc nàng, là thời gian nàng chỉ gặm nhấm nỗi đau để sống.

Mặc dù nghe được nàng sẽ rời khỏi Ngân Điện khiến Phượng Cô rất vui vẻ, nhưng Phượng Cô vẫn không chủ quan, nàng không nói sẽ chọn hắn, hắn nhíu mày hỏi: “Chỉ rời khỏi hắn thôi sao?”

“Còn việc ta có chọn đến bên người hay không, ta nghĩ, căn bản là không liên quan đến chuyện này. Phượng Cô luôn tự phụ, không phải là thiếu tin tưởng việc sẽ chiếm được trái tim của một nữ tử chứ?” Văn Thanh khẽ cười nói, uyển chuyển đẩy vấn đề sang Phượng Cô.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 172: Cuộc Chiến Cân Nao (2)

Thất Thân Làm Thiếp

Thật là một nữ tử thông minh!

Phượng Cô càng lộ vẻ tán thưởng, nàng chỉ dùng một câu nói nhẹ nhàng, tứ lạng bạt thiên cân, đẩy vấn đề sang người hăn, thật khiến hăn bội phục.

Phượng Cô đột nhiên tiếp cận tai nàng, ngữ khí mơn man mờ ám ngập tràn nam tính vờn bên tai Văn Thanh: “Đích thực là ta tự tin có thể lấy được trái tim nàng!”

“Bây giờ chưa phải lúc nói chuyện đó?” Vì hăn đột ngột đến gần nói với giọng điệu mập mờ, trái tim Văn Thanh thiếu điều rớt xuống đất, bắt đầu rục rịch.

Nàng then thùng đỏ mặt, may mà vẫn kịp thời giả vờ trấn tĩnh tự nhiên, khi quay sang nhìn hăn thì đã hồi phục về mặt bình thường, chỉ có điều vô thức lùi hai bước

“Tại sao nàng lại đỏ mặt?” Phượng Cô không chịu buông tha, thấy nàng lui ra phía sau, hăn càng tiến về phía nàng, ngón trỏ thon dài nhẹ nhàng nghịch nghịch tóc nàng, rồi sau đó nhẹ nhàng hỏi, ngữ khí gian tà khiêu khích. Ngón trỏ lướt qua gương mặt nàng nhẹ nhàng như có như không.

“Ta không có đỏ mặt!” Văn Thanh lạnh mặt, không biết phải đối phó với Phượng Cô thế nào, nếu là trước kia, nàng có thể lạnh lùng đối mặt với hắn, nhưng đã trải qua nhiều chuyện như vậy, lúc này, nàng không có cách nào lãnh đạm với hắn như trước kia

“Còn nói không có, mặt nàng đỏ như quả táo chín, thật làm người ta muốn...muốn cắn một miếng.” Đôi môi mỏng khép hờ, động tác cũng càng lúc càng mập mờ, mùi rượu từ người hắn như có như không, nhẹ nhàng phớt qua má nàng.

Văn Thanh cả kinh, tiếp tục lùi thêm hai bước, đột nhiên cảm giác được, bản thân có chút uất ức, mới bị hắn khiêu khích một chút, đã lui về phía sau liên tục hai lần.

Vì vậy Văn Thanh kinh hoàng đứng nghiêm, ngược lại bình tĩnh hơn rất nhiều, đáng lẽ lúc này nàng phải ưu thế hơn hắn mới đúng -, nếu không vì giải cứu hắn, nàng đã đi từ lâu, mặc kệ hắn tự sinh tự diệt, làm gì có chuyện đứng đây để hắn trêu đùa thế này

“Mắt người cũng tốt lắm, trời tối đen thế này, vẫn nhìn ra được ta đỏ mặt?” Văn Thanh nhẹ giọng nói, tối đen như vậy, dù có đứng sát ngay trước mắt, cũng khó lòng nhìn thấy sắc mặt đối phương -, rõ ràng là hắn chỉ đoán thôi -, là tại tâm lý nàng không vững vàng, để hắn đoán được.

“Ha ha, ta còn nghĩ thấy mùi e lệ từ người nàng cơ!” Ngực khí của hắn, càng lúc càng thiếu nghiêm túc, tà mị lại khiến người nghe phải phiền lòng.

“Xem ra mũi của người thánh như chó vậy! Dĩ nhiên đến cả mùi e lệ cũng nghĩ thấy, thật khiến người khác phải bội phục!” Văn Thanh nhẹ nhàng nói.

Mặt Phượng Cô biến sắc, có chút không vui, nàng dám nói hắn là chó.

Có điều hăn không tức giận, chỉ cười một tiếng, đôi phượng nhãn hẹp dài cong lên hàm chứa ý cười: “Sai! Sai! Sai! Ta không giống bất cứ con gì cả, khứu giác cũng không nhạy hơn người, là do mùi của nàng quá nồng, hấp dẫn ta một cách sâu sắc mà thôi!”

Văn Thanh quay mặt sang hướng khác, không dây dưa đề tài này với hăn nữa, hăn không đứng đắn, nàng cũng không thể đứng đây mò mẫm cùng hăn, đêm đã khuya, không đi ngủ, còn đứng đây hóng gió, đúng là chuyện không ra gì!

“Người đã quyết định muốn tra xem bản thân có trúng tình cổ hay không, nếu vậy chuyện cùng Mộc Cáp Nhĩ phải làm thế nào? Người đã đáp ứng sẽ thành thân cùng cô ta, hơn nữa còn vội vàng như vậy, thật sự định tổ chức vào mười ngày sau sao!” Thái độ khẩn cấp của Văn Thanh, thật sự làm cho người ta tin rằng nàng không thể để yên cho hăn thành thân!

“Ý của ta chính là phải tiến hành chuyện này càng sớm càng tốt! Không thể kéo dài thêm, nếu ta thật sự vì trúng tình cổ mới thích Mộc Cáp Nhĩ, ở chỗ này lâu chỉ lãng phí thời giờ của ta, Phượng Cô ta, quyết không thể để kẻ khác trêu đùa -! Cô ta đã muốn chơi đùa, ta sẽ phụng bồi tới cùng! Xem ai thua ...thảm hơn!” Ánh mắt hăn trở nên căng thẳng, hung hăng nói.

“Người định xử lý tiếp thế nào?” Văn Thanh hỏi.

“Chuyện này, ta tự có chủ trương, nàng không cần lo lắng, trong vòng 3 ngày, ta sẽ tìm ra chân tướng rõ ràng!” Phượng Cô nhú mày nói, dáng vẻ hoàn toàn tự tin.

Nhìn bộ dạng cực kỳ tự tin của hăn, Văn Thanh biết, trong lòng hăn, nhất định đã đề ra một đối sách thích hợp, hơn nữa đối sách này, chỉ sợ không nằm trong vòng tưởng tượng của mọi người, trả đũa nặng nề những kẻ đã trêu đùa hăn.

Nhưng Mộc Cáp Nhĩ...

Rốt cục cô ta cũng chỉ là một cô bé đáng thương, bất quá chỉ vì yêu, mới có thể làm ra chuyện điên cuồng như vậy, thật sự cô ta cũng không phải loại người quá xấu xa!

“Kỳ thật Mộc Cáp Nhĩ cũng không quá xấu xa, chỉ bởi vì thích người mà làm thế, nếu tra ra chân tướng, cũng đừng tổn thương cô ta quá nhiều.” Văn Thanh đột nhiên có chút không đành lòng nói.

Nữ nhân, luôn dễ dàng khốn đốn vì tình, lún sâu trong bùn mà mất khả năng kiềm chế...

Hắn nhìn nàng, gật đầu: “Nàng đã cầu tình vì cô ta, đương nhiên ta sẽ nể mặt nàng -, đến lúc đó chỉ cần cô ta không si mê quá mức không chịu tình tảo, ta sẽ không thương tổn cô ta quá nhiều.”

“Uhm. Kỳ thật tất cả cũng chỉ tại người!” Văn Thanh giữ áo, làm như lơ đãng nói.

Phượng Cô ngẩng đầu không giải thích được: “Tại sao lại nói chỉ tại ta?”

“Hồng nhan họa thủy, từ xưa đã vậy, không đơn giản chỉ dùng để nói về nữ nhân, nam tử cũng có bản lĩnh như thế-.” Văn Thanh nhẹ nhàng nói, nói xong, bất giác cảm thấy ngọt ngào, không biết vì sao, điều đó lại nảy ra trong đầu nàng, nghĩ kỹ thì cũng rất có lý

“Thanh nhi, ta không biết câu này là khen ta hay là mỉa mai ta vậy?” Phượng Cô không giận nửa phần, chỉ cười khẽ hỏi han, bất giác mà thốt ra hai tiếng ‘ Thanh nhi ’, cách xưng hô thân mật này, khiến hắn cũng kinh ngạc, nhưng hắn không cảm thấy đột ngột chút nào, dường như hắn vẫn luôn gọi nàng như vậy -.

Gọi nàng như vậy, khiến hắn vô cùng vui vẻ.

Một loại vui vẻ chưa bao giờ có –.

Ngọt ngào đến tận tim gan.

“Nếu người cho là khen, thì nó là khen, nếu người cho là mỉa mai, thì nó là mỉa mai, muốn thế nào là do lòng của người định đoạt.” Văn Thanh nói rất ba phải, rồi sau đó cười yếu ớt, ngấm lại, Phượng Cô mặc dù giống trước kia, bá đạo không nói lý lẽ, bất quá, hẳn không còn sự tàn nhẫn ngoan lệ như trước kia, ít nhất, nếu trước kia hẳn nghe thấy câu nói đó, chỉ sợ đã bóp gãy cổ nàng.

Mà lúc này, hẳn còn cười cười hỏi lại được.

Xem ra, hẳn không hoàn toàn trở về bộ dạng trước kia –.

“Tức là Thanh nhi khen ta, ta đây cũng chỉ có thể nhận, mặc dù nghe không lọt tai lắm, bất quá cũng có thể tha thứ, có lẽ Thanh nhi ít khi khen người khác -, có lẽ, ta là trường hợp cá biệt hiếm hoi được nàng khen!” Hẳn thân nhiên tự mình đưa ra kết luận.

Tên này, thời khắc nào cũng không quên việc đề cao bản thân hẳn!

Văn Thanh bất đắc dĩ cười một tiếng, ngẩng đầu nhìn bầu trời không trăng, nói nhỏ: “Đêm cũng khuya rồi, việc gì phải làm ta đã làm thỏa đáng, ta về ngủ đây, mấy ngày nay chưa hôm nào ngủ cho an ổn!”

Nói xong đi về phía Tuyết Thôn.

Phượng Cô đi theo sau nàng: “Bóng đêm này, đi dạo cũng là chuyện không tệ đó!”

Văn Thanh thật bội phục hẳn, quay đầu: “Có lẽ, chủ ý này không tệ chút nào, Phượng công tử, người không ngại đi thỉnh Mộc cô nương cùng người đi dạo khuya chứ, cô ta sẽ cực kỳ nguyện ý đó-.”

Nói xong phi thân đi luôn, dùng khinh công đi về nhà gỗ.

Đêm trên núi rất lạnh-, giờ phút này, nàng chỉ muốn một cái túi ngủ ấm áp. Bởi vì vào lúc này, có thể thấy Phượng Cô không bị tình cổ khổng chế hoàn toàn, như vậy nàng không cần lo lắng, chỉ cần an tĩnh chờ ba ngày sau, hẳn sẽ vạch trần chân tướng.

Đẩy cửa phòng, thấy ngọn đèn dầu đang thấp sáng, Ngân Điện chỉ ngồi thẳng trước bàn, bàn tay thon dài đang cầm một chén trà, tuy chỉ là một chén trà đơn sơ bình thường, nhưng ở trong tay hẳn, lại tỏa ra cảm giác cô lãnh mà tao nhã.

Một thân trường bào màu tuyết trắng, khiến người ta cảm thấy cô lãnh vô cùng.

Trong lòng trào lên một mùi vị không thể gọi tên, Ngân Điện, từ trước tới giờ luôn cho người khác cảm giác lạnh lẽo, cô đơn, phảng phất như thế thiên địa này chỉ có mình hẳn, hẳn ngồi đó trong tịch mịch, đến cả ánh nến cũng tỏa ra thứ ánh sáng cô đơn

Thấy nàng đi vào, hẳn chỉ liếc mắt nhìn nàng một cái, rồi sau đó ngả một chén khác, rót nước trà vào: “Uống đi! Đêm lạnh như thế, uống chén trà ấm, sẽ không quá lạnh.”

“Được.” Văn Thanh gật đầu, rồi sau đó nhận chén trà, nhẹ nhàng uống, chén trà ấm áp an ủi thân thể nàng, đột nhiên cho nàng một cảm giác trong trẻo lạnh lùng, khiến nàng không biết mở lời như thế nào

Hẳn lại lên tiếng trước: “Chuyện thế nào rồi?”

Hẳn vĩnh viễn trong trẻo lạnh lùng, ẩn giấu sự thể thiếp mà người khác không dễ dàng phát hiện

“Phượng Cô đã quyết định sẽ tra ra chân tướng, đại khái là 3 ngày sau sẽ rõ ràng.” Văn Thanh nói lại những lời của Phượng Cô.

“Vậy là tốt rồi.” Ngân Điện gật đầu.

Không biết vì sao, nàng có cảm giác, – Ngân Điện lúc này, quá mức trong trẻo lạnh lùng, khiến nàng có chút sầu não.

“Ngủ đi! Đêm cũng khuya rồi.” Ngân Điện nói.

Rốt cục Văn Thanh cũng phải nghĩ đến vấn đề này, bởi vì Mộc Cáp Nhĩ không an bài chỗ cho Ngân Điện nghỉ, thế nên đêm nay, bọn họ phải ở cùng nhau.

Nhưng khi ngủ cùng Phượng Cô, nàng không cảm giác quần bách chút nào, lúc này phải ngủ cùng một phòng với Ngân Điện, nàng lại cảm thấy vô cùng quần bách, dường như vô phương đón nhận chuyện phải ngủ cùng một phòng với hắn, mặc dù biết, hắn là một chính nhân quân tử, sẽ không làm gì. Nhưng nàng vẫn sợ -, nỗi sợ mà chính nàng cũng không thể nói rõ ra thành lời

Dường như Ngân Điện biết nàng đang nghĩ gì, vì vậy nói: “Nàng lên giường ngủ, ta ngủ dưới mặt đất.”

“Không cần, giường còn rộng -, hai người ngủ không thành vấn đề -.” Câu nói của hắn khiến Văn Thanh cảm thấy bụng dạ bản thân quá mức hẹp hòi, dù sao, đối với nàng, Ngân Điện không phải người ngoài, là người mà so sánh với ai cũng thân thiết hơn.

“Kỳ thật...” Không cần để ý nhiều như vậy -, Văn Thanh còn chưa nói hết câu, đã có người đẩy cửa cắt lời nàng.

“Kỳ thật nam nữ hữu biệt, dù không ngủ cùng giường, chỉ ngủ cùng phòng, ngay cả khi hai người trong sạch -, người ta vẫn đàm tiếu không hay

-, ta chỉ có thể hy sinh bản thân, đêm nay Ngân Diện ngủ cùng phòng với ta, Thanh nhi nàng sang phòng bên cạnh ngủ đi!”Phượng Cô thản nhiên nói.

Thật sự khiến người ta bất ngờ, hăn bị sao vậy!

Tất nhiên Phượng Cô có ý nghĩ của riêng hăn, hai ngày nay, hăn đã sớm xác định được tình cảm hăn dành cho Văn Thanh, nếu đã như thế, hăn làm sao có thể để Văn Thanh và Ngân Diện ngủ cùng một phòng!

Nếu để nàng làm thế, chỉ sợ một đêm này hăn sẽ mất ngủ luôn.

Vì giấc ngủ của mọi người, hăn chỉ có thể nghĩ ra biện pháp này, mặc dù đối với hăn có chút mất mặt, bất quá, chuyện đã thế này thì đành phải vậy.

Chủ ý này của Phượng Cô, đối với hiện tại mà nói, cũng là giải phóng Văn Thanh khỏi sự mất tự nhiên, vì vậy nàng không nói thêm gì, chào Ngân Diện một câu, rồi sau đó ra khỏi phòng.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 173: Đêm Về Ghen Tuông

Thất Thân Làm Thiếp

Ngân Diện thản nhiên uống trà, cử chỉ an tĩnh mà tao nhã, như một pho tượng điêu khắc tuyệt đẹp, ôn lương như thủy, đối với việc Phượng Cô đi vào phòng, một mực không lên tiếng nói gì, vẻ mặt trầm tĩnh mà lãnh thanh.

Kỳ thật cảm xúc của hắn đang quay cuồng, chỉ có điều, lúc này, hắn không thể nói, hắn chỉ có thể lẳng lặng ngồi đấy, bởi vì chỉ có như vậy, mới không khiến Văn Thanh cảm thấy mất tự nhiên và khó xử.

Hơn nữa, hắn cũng không phải loại người vì có tâm sự trong lòng mà chia sẻ với người khác bằng lời, hắn rất ít khi nói chuyện với người khác, có lẽ, trừ... Văn Thanh, hắn chưa bao giờ tâm sự với ai khác -.

“Một mình độc ẩm, không thấy vô vị sao?” Phượng Cô đặt đệm chần lên giường, sau đó ngồi xuống đối diện với Ngân Diện, cười một tiếng mà nói. Vừa nói vừa đưa tay lấy chén trà Văn Thanh vừa uống, tự rót tự uống.

Cố ý uống chén trà Văn Thanh vừa uống, vừa để thị uy vừa là làm rõ địa vị của Phượng Cô hắn, tóm lại, làm vậy khiến trong lòng hắn cảm thấy rất vui vẻ, nhìn Ngân Diện ở đối diện mặc dù vẻ ngoài lãnh thanh, nhưng hắn nhìn ra được, sâu trong ánh mắt của Ngân Diện lộ ra một tia bị tổn thương.

“Ta chỉ thích độc ẩm.” Ngân Diện lạnh lùng phun ra một câu, không chút tình cảm, lạnh lùng rõ ràng, thậm chí có vài phần yếm ác, mặc dù

Ngân Diện hẳn đã nhượng bộ để Văn Thanh lựa chọn, mặc dù hẳn cũng biết, cuối cùng, Văn Thanh sẽ trở thành người của Phượng Cô -, mặc dù hẳn hiểu được sẽ có ngày hôm nay, – Phượng Cô trở nên cực kỳ yêu Văn Thanh, khiến hẳn có thể yên tâm giao phó, bất quá, không có nghĩa là hẳn liền có thiện cảm với người này.

Hắn vẫn như trước kia, chán ghét con người tên Phượng Cô này.

Con người Phượng Cô, quá mức âm tà hơn nữa luôn tự cho mình là đúng.

“Nhưng ta thích đối ẩm!” Đối với câu trả lời lạnh lùng của Ngân Diện, Phượng Cô cũng không thèm để ý, chỉ nhếch đôi môi mỏng, mang chút ý cười, nhẹ nhàng nói, chỉ có điều có nhìn ngang nhìn dọc thế nào cũng không thấy nụ cười trong mắt hẳn -, trái lại trong mắt hẳn là sự mỉa mai trào phúng.

Ngân Diện liếc mắt nhìn Phượng Cô một cái, mở miệng nói: “Nếu thích đối ẩm, ta tin sẽ có rất nhiều người nguyện ý cùng người đối ẩm!” Ngữ khí trong trẻo lạnh lùng như nước, hẳn nhìn ra được Phượng Cô có việc muốn nói với hẳn, bất quá, hẳn sẽ không thuận theo ý của Phượng Cô, nhất định phải bắt Phượng Cô tự nói ra -.

“Được rồi, không dây dưa với người nữa!” Phượng Cô chậm rãi đứng lên, thoạt nhìn cứ tưởng con người Ngân Diện lạnh lùng, không ngờ cũng là kẻ xảo hoạt, hẳn định dùng mấy câu nói để dẫn dắt đề tài, căn bản không thể vào vấn đề chính, Phượng Cô không muốn lãng nhăng nữa, bèn hỏi thẳng: “Người thích Văn Thanh sao?”

“Có thích hay không, có quan hệ gì tới người đâu?” Ngân Diện thản nhiên nhẹ nhàng uống trà, mặc dù không phải trà cực phẩm, nhưng trong đêm tuyết rơi, coi như có thể làm ấm con tim, làm tâm tình trở nên bình tĩnh -, uống xong, cũng vẫn còn mùi thơm

“Tất nhiên là có liên quan, quan hệ giữa ta và Văn Thanh, nói vậy người cũng đã biết rồi?” Phượng Cô nói, đôi phượng nhãn trở nên lạnh lùng, gắt gao nhìn Ngân Diện chăm chú, như một con sói hoang đi săn trong đêm.,

Hắn không thể ngờ, Ngân Diện dĩ nhiên phun ra câu trả lời không chút nể nang nhau như vậy.

“Tất nhiên ta biết.” Ngân Diện đáp.

“Nếu đã biết, người không nên tiếp tục dây dưa không rõ ràng như vậy, nếu còn như vậy, đối với người, đối với Văn Thanh, cũng không phải một chuyện tốt!” Phượng Cô nghiêng răng kèn kẹt nói, đôi phượng nhãn sáng quắc như bó đuốc nhìn Ngân Diện, nếu ánh mắt mà giết được người, hẳn Ngân Diện đã bị băm nát, thanh âm vô cùng tàn nhẫn.

Ngân Diện nhẹ nhàng chuyển động chén trà trong tay, như thể lơ đãng, chỉ liếc mắt nhìn Phượng Cô một cái, rồi sau đó chậm rãi nói: “Chính vì đã biết, thế nên, ta mới có thể sống ở bên cạnh nàng, nếu không, có lẽ, ta vẫn duy trì một khoảng cách nhất định với nàng-.”

Ý mà Ngân Diện ám chỉ, lại làm Phượng Cô không đoán ra là dụng ý gì.

Phượng Cô hung hăng theo dõi Ngân Diện, trong lòng cảm thấy vô cùng bức bối.

Đáng hận, đều do hắn trúng tình cớ, quên hết những chuyện giữa hắn và Văn Thanh trước kia, đúng là nghĩ không ra, rốt cục trước kia, quan hệ giữa hắn và Văn Thanh là thế nào, đã phát sinh chuyện gì.

Ngân Diện nói lời này, nếu làm rõ ra, hắn và Văn Thanh, tuy là có quan hệ, nhưng dường như, cũng có không ít cách trở -, rốt cục là đã xảy ra chuyện gì?

Hắn rất muốn biết, nhưng hắn quyết là không mở miệng hỏi Ngân Diện -, hắn sẽ tự mình làm rõ chuyện đó -, chuyện giữa hắn và Văn Thanh, quyết không thể mượn tay người khác chỉ ra!

“Dù cho giữa ta và Văn Thanh có hiểu lầm gì, cũng là chuyện giữa hai người chúng ta, đối với người không chút liên quan!” Phượng Cô hung hăng nói.

“Người vẫn không thể nhớ ra là rốt cục đã xảy ra chuyện gì, như vậy làm sao người biết là không liên quan đến ta? Nói không chừng chẳng may trùng hợp, lại dính líu đến ta?” Ngân Diện nói, mang theo vài phần ẩn ý mập mờ.

Sau khi nói xong, Ngân Diện không nói gì nữa, đặt chén trà xuống, đi tới trước giường, cởi giày, kéo chăn, nhắm mắt bắt đầu ngủ.

Câu nói vừa rồi của Ngân Diện, khiến Phượng Cô tức điên, đứng đó một lúc lâu vẫn không nói được tiếng nào.

Mặc dù hắn rất muốn không bị ảnh hưởng, nhưng hết lần này tới lần khác lại liên quan đến Văn Thanh, hắn không thể không chịu ảnh hưởng, khiến hắn lo lắng nhất chính là mối quan hệ không rõ ràng giữa Văn Thanh và Ngân Diện, lúc này lại được thêm câu Ngân Diện vừa nói, càng khẳng định cho suy đoán của hắn, điều này làm hắn ghen tuông muốn phát điên!

Không được, hắn không thể chờ đợi thêm nữa, ngày mai! Ngày mai nhất định phải tìm được cách giải tình cổ!

Vẫn ôm cơn tức, hắn cũng bỏ giày, nằm xuống giường ngủ. (Ơ.... nằm cạnh Ngân Diện thật ah)

Một đêm này, hai đại nam nhân, cùng ngủ một giường, mặc dù cả hai đều trong tình trạng mắt nhắm nghiền, nhưng không có ai thở đều, cả hai người, suốt một đêm, không kẻ nào ngủ một cách chân chính.

Bởi vì, cả hai người, cùng không yên tâm về đối phương.

Bởi vì, cả hai người, cùng mang nặng tâm sự trong lòng.

... ..

Về phần Văn Thanh, nàng lại có một đêm ngủ rất ngon, lúc sáng sớm, khi tia nắng ban mai đầu tiên chiếu vào phòng, nàng duỗi người, chậm rãi cầm lấy áo ngoài ở cạnh người, bắt đầu mặc.

Mới mặc nửa chừng, một tiếng kêu trong trẻo kèm với tiếng đẩy cửa dọa nàng hoảng sợ.

“Phượng đại ca, rời giường! Ta mang điểm tâm tới cho người! ...” Mộc Cáp Nhĩ đẩy cửa, chỉ thấy Văn Thanh ngồi trên giường đang mặc y phục, áo ngoài mới mặc một nửa, quần áo không chỉnh tề, tóc tai lảng loạn, ánh mắt mù sương, hoàn toàn là bộ dạng của một người vừa tỉnh ngủ.

Mộc Cáp Nhĩ kinh ngạc run rẩy chỉ tay vào Văn Thanh: “Người... Người... Người tại sao lại ở đây? Phượng đại ca... Phượng đại ca đâu?”

Đôi mắt mở to -, bộ dáng này, không biết vì sao, Văn Thanh nhìn thế nào, cũng thấy như thể cô ta bắt gian tại giường vậy, thật quá nực cười?

Nàng cả kinh rồi sau đó nhanh chóng phục hồi tinh thần, nhẹ nhàng kéo vạt áo, mặc xong xuôi rồi, mới chậm rãi nói: “Phượng Cô ngủ ở phòng bên cạnh, vì chỉ có hai phòng, thế nên hẳn phải chen chúc cùng Ngân Diện.”

“Thì ra... Thì ra... Là thế...” Mộc Cáp Nhĩ chi chi ngô ngô nói, vẻ mặt yên tâm, có chút xấu hổ nói.

“Nếu không, Mộc cô nương tưởng là gì?” Văn Thanh cúi đầu tỉ mỉ thắt nút đai lưng, không ngẩng đầu, chỉ như đang lơ đãng hỏi han.

Vẻ mặt tự nhiên trên mặt Mộc Cáp Nhĩ càng sâu, bất quá hồi phục ngay lập tức, nói rõ ràng: “Mấy ngày nữa Phượng đại ca sẽ lấy ta làm vợ!”

Không cần ngẩng đầu Văn Thanh cũng có thể cảm giác được, nụ cười hạnh phúc trên mặt cô ta –, nàng thầm cảm thán, 10 ngày sau, nếu Mộc Cáp Nhĩ biết, Phượng Cô căn bản là không có ý đó, cô ta sẽ có cảm tưởng gì?

Xét đến cùng, chỉ tại gương mặt hại người của Phượng Cô thôi!

Văn Thanh ngẩng đầu, nở một nụ cười thản nhiên vui vẻ, tỏa sáng như tia nắng ban mai: “Vậy thì chúc mừng Mộc cô nương, rốt cục cũng được như mộng ước.”

“Vậy người định khi nào thì đi?” Mộc Cáp Nhĩ lại hỏi. Văn Thanh ở lại chỗ này thêm một ngày, lòng cô ta vô phương buông lỏng thêm một ngày, cô ta vẫn luôn hoảng loạn, chỉ sợ xảy ra chuyện gì, chuyện tình này của cô ta và Phượng Cô, tất cả đều dựa vào tình cổ, cô ta sợ một ngày nào đó, tình cổ sẽ mất hiệu lực.

Văn Thanh đã sớm đoán được cô ta sẽ hỏi vấn đề này, vì vậy cũng cười một tiếng mà nói: “Uống xong rượu mừng của hai người ta sẽ đi.”

“Thật sao?!” Nghe thấy thế, Mộc Cáp Nhĩ vui vẻ hỏi han.

“Sao lại không thật, nếu các người đã thành thân, ta còn ở lại đây làm gì?” Văn Thanh gật đầu nói, suy nghĩ một chút, như thế đột nhiên nhớ ra cái gì, lại bồi thêm một câu: “Có lẽ, các người chưa kịp thành thân, ta đã đi trước!”

Những lời này, coi như là ám chỉ cho Mộc Cáp Nhĩ!

Ám chỉ với cô ta,– hôn sự giữa cô ta và Phượng Cô, vị tất có thể cử hành, nhưng có nghe ra huyền cơ hay không, chỉ có thể dựa vào chính cô ta.

Chỉ tiếc,— Mộc Cáp Nhĩ lúc này, đã sớm bị vui sướng lấp đầy đầu óc, làm sao nghe ra được ẩn ý trong lời của Văn Thanh, cô ta hoàn toàn cao hứng, cho là Văn Thanh muốn nói sẽ đi cùng Ngân Điện trước, cô ta vì hưng phấn mà đỏ bừng cả mặt, cười đến híp cả hai mắt: “Như vậy là tốt!”

Mộc Cáp Nhĩ còn muốn nói gì, lúc này, Phượng Cô đã đẩy cửa đi vào, vừa nhìn thấy cô ta, liền nhếch môi cười một tiếng: “Tiểu Nhĩ, tại sao lại đến đây sớm vậy?”

“Phượng đại ca, ta làm điểm tâm đưa tới cho người!” Mộc Cáp Nhĩ nhìn thấy Phượng Cô, sắc mặt chuyển sang trạng thái vui sướng, hưng phấn vô cùng.

“Sớm như vậy đã đến rồi, sao không ngủ thêm một lúc, ta hiểu tâm ý của người mà -!” Phượng Cô nhẹ nhàng nói, lúc hắn nói những lời này, ánh mắt, giống như lơ đãng liếc nhìn Văn Thanh, muốn xem xem nàng đang có vẻ mặt gì.

Chỉ thấy Văn Thanh nhìn hai người bọn họ, thản nhiên cười nhạt, đạm mạc đến mức người khác không thể nhìn ra bất cứ tâm tình gì, chỉ cảm thấy có chút châm chọc.

Đích xác, nhìn bộ dạng đối trá đó của cả hai, Văn Thanh chẳng có cách nào khác, không thể làm như không có phản ứng, bất quá, cứ nhìn không vừa mắt, là nàng chỉ bày ra dáng vẻ đạm mạc.

“Các người từ từ ăn đi! Ta đi trước.” Văn Thanh nhẹ nhàng nói, rồi sau đó đi sang phòng bên cạnh.

“Người không ăn một chút sao?” Mộc Cáp Nhĩ nói.

Văn Thanh quay đầu, nhìn cô ta và Phượng Cô, cố ý nhíu mày nói, mang theo vài phần mập mờ: “Ta không quấy rầy hai người ăn sáng, ta còn việc khác phải làm.” Vừa nói vừa nhẹ nhàng khép cửa.

Văn Thanh không kiềm chế được cười càng tươi hơn, bởi vì, khi nàng khép cửa, nhìn thấy Phượng Cô đứng phía sau Mộc Cáp Nhĩ—, tức giận đến mức mặt chuyển màu xanh mét, đôi phượng nhãn trơ ra nhìn nàng như muốn phun ra lửa.

Nhưng Văn Thanh biết, lúc này, hẳn sẽ không làm ra bất cứ hành động gì -, hơn nữa còn phải giả vờ trước mặt Mộc Cáp Nhĩ, không đến mức không thể chịu đựng nổi chứ!

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 174: Dừng Mưu Kế Lấy Lang Nha

Thất Thân Làm Thiếp

Thấy Văn Thanh đi ra khỏi phòng, Mộc Cáp Nhĩ hưng phấn quay đầu, liền nhìn thấy Phượng Cô với vẻ mặt tối tăm tức giận trừng mắt nhìn theo bóng lưng Văn Thanh.

Trái tim cô ta rơi “lộp độp” xuống sàn, vô cùng bất an.

Không biết vì sao, hai ngày nay, mỗi lần nhìn đến ánh mắt Phượng Cô dùng để nhìn Văn Thanh, lòng cô ta liền thấp thỏm âu lo, cảm thấy có chuyện không ổn.

Nhưng đến khi ngẩng đầu lần nữa, lại đã thấy Phượng Cô dịu dàng nhìn cô ta.

Trong lúc nhất thời, trong lòng cô ta bình tĩnh hơn rất nhiều, nhưng nỗi ám ảnh kia, dần chiếm cứ lòng cô ta.

Cô ta chỉ có thể an ủi bản thân, 9 ngày nữa thôi, cô ta sẽ thành thân cùng Phượng Cô, khi đó, gạo nấu thành cơm, mọi chuyện coi như đã an bài xong.

Vì vậy, 9 ngày này, đối với cô ta mà nói, trở nên vô cùng gian nan.

Nhưng cô ta vẫn chưa biết tính tình và cách hành xử của Phượng Cô, nếu không, cô ta sẽ không có ý nghĩ đó, không cần nói đến chuyện Phượng Cô đã mơ hồ biết chân tướng, con người Phượng Cô, người trong giang hồ

đều biết, há lại là loại vì gạo đã nấu thành cơm mà chịu trách nhiệm với người khác.

Chỉ sợ kẻ nào đùa bỡn hăn càng lâu, sẽ phải chịu một cơn phần nộ càng lớn!

“Nghĩ gì vậy?” Phượng Cô hỏi, thật ra đã nhìn thấu, Phượng Cô hăn là loại người gì, Mộc Cáp Nhĩ dù sao cũng vẫn đơn thuần, nghĩ gì đều hiện lên mặt, hăn chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn thấu điều cô ta đang nghĩ, chỉ có điều hăn không nói ra, hiện tại, vẫn chưa đến lúc.

“Không có gì, ta nghĩ đến những vật phẩm dùng cho việc thành thân, còn những chuyện phải xử lý -, thời gian quá mau, ta hơi rối một chút -!” Mộc Cáp Nhĩ then thùng nói.

” Không bằng lùi việc thành thân lại! Tiến hành quá gấp, cũng không an bài chu đáo được, đối với người dường như không tốt.” Phượng Cô nhìn cô ta một cái, cố ý nói.

Mộc Cáp Nhĩ vừa nghe đã hoảng, cô ta vốn chỉ sợ hôn sự quá chậm, lúc này nghe Phượng Cô nói thế -, kinh ngạc đến mức kích động: “Không! Không! Không! Không thể lùi lại!”

Vừa nói xong, mới giật mình nhận ra bản thân kích động quá mức, cô ta tái mặt, lại không biết phải làm như thế nào cho phải, biểu hiện vừa rồi của cô ta hình như quá mức không bình thường.

Nhưng Phượng Cô chỉ cười nhạt, đôi môi mỏng nhếch lên cười tà, cổ tình trêu chọc, phỉnh phờ Mộc Cáp Nhĩ: “Nhìn đi, chưa từng thấy người không e lệ như vậy-, vội vã lập gia đình đến thế!”

“Phượng đại ca, người chê cười người ta!” Mộc Cáp Nhĩ giống như then thùng cúi đầu, âm thầm thở dài một hơi, cứ tưởng chuyện không hay rồi, ai ngờ chỉ là sợ bóng sợ gió.

Phượng Cô chỉ im lặng không nói. Lấy cơm ra ăn.

Ăn cơm xong, Phượng Cô đột nhiên đề nghị đi tản bộ, Mộc Cáp Nhĩ tất nhiên vui vẻ đáp ứng, vì vậy hai người nắm tay đi ra khỏi Tuyết Thôn.

Cứ đi một mạch, hai hàng dấu chân, dù nhìn thế nào cũng thiếu sự chỉnh tề.

Hai bóng dáng, một nhẹ nhàng sung sướng, một cứ trầm ổn đi tới, dường như, hoàn toàn không có nửa phần vui thích, chỉ bình tĩnh bước đi.

Càng đi càng xa, mãi cho đến khi đến chỗ không người, Phượng Cô mới ngừng lại, xoay người đối diện với Mộc Cáp Nhĩ, đôi phượng nhãn ôn nhu đầy nước: “Tiểu Nhĩ!”

Thanh âm ám ám mang theo từ tính vang lên bên tai Mộc Cáp Nhĩ –.

Mộc Cáp Nhĩ bị mê hoặc, bất lực đưa mắt nhìn Phượng Cô, dáng vẻ như bị câu hồn, nhìn gương mặt tuyệt sắc khuynh thành của Phượng Cô, còn có dáng vẻ ôn nhu như nước, vô phương kèm chế: “Làm sao vậy? Phượng đại ca.”

“Nhắm mắt lại …” Phượng Cô thấp giọng nói chậm rãi, giống như thôi miên, Mộc Cáp Nhĩ nhìn hẩn, rồi sau đó nhắm mắt, lòng tràn đầy mong chờ.

“Uhm.”

Nhìn Mộc Cáp Nhĩ chậm rãi nhắm mắt lại, Phượng Cô lấy từ trong lòng ra một khối ngọc bội, hình tròn, màu trắng như tuyết, là một khối dương chi mỹ ngọc thượng đẳng, trên viên ngọc khắc một con hùng ưng, trông rất sống động, đường nét chạm trổ tinh tế.

Đây chính là khối ngọc hắc đeo bên hông, ngày hôm qua hắc đã nghiên cứu một phen, cũng âm thầm thăm dò ra là vấn đề nằm ở một món đồ trên người Mộc Cáp Nhĩ, bởi vì cô ta là người mang cổ mẫu, mà cổ mẫu lại không thể rời khỏi cô ta -, như vậy nhất định là cô ta luôn mang trong người -.

Mà tối hôm qua, trong lúc vô tình, hắc đã nhìn thấy Lang Nha mà cô ta đeo.

Có vài địa phương mà con người ở đó đặc biệt sùng bái thần vật, mang rằng thú để hộ thể là chuyện bình thường -, nhưng người dân Tuyết Thôn không có thói quen này, hắc đã quan sát rất nhiều người, cũng chỉ có một mình Mộc Cáp Nhĩ đeo Lang Nha.

Nữ tử thích đẹp, nếu không phải vì tín ngưỡng, sẽ không có cô gái nào muốn đeo Lang Nha -, trừ phi Lang Nha này cất giữ một bí mật nào đó.

Từ trước tới giờ, suy đoán của hắc chưa bao giờ sai.

Thế nên, hôm nay, hắc nhất định phải nghĩ cách lấy được Lang Nha, dùng vũ lực không khó, nhưng có một số chuyện, không nên khiến nó trở nên quá nóng nảy?

Hơn nữa hắc vẫn chưa rõ chuyện tình cổ có tác dụng phụ gì khác không, thế nên cẩn thận vẫn hơn.

Phượng Cô vươn tay, chậm rãi thông thả bước tới sau lưng Mộc Cáp Nhĩ, cảm nhận được sự khẩn trương của cô ta, hắc chỉ cười một tiếng, có mấy phần tàn nhẫn -, đeo ửng ngọc lên cổ cô ta, rồi sau đó nhẹ tay tháo Lang Nha xuống.

Mộc Cáp Nhĩ chỉ cảm thấy cổ đột nhiên mát lạnh, đột nhiên nhớ ra cái gì, bị dọa cho hoảng sợ, mãnh liệt mở mắt: “Phượng đại ca!”

Nhưng cô ta không hề hay biết, chính vẻ mặt kinh ngạc này của cô ta, càng khiến Phượng Cô xác định, Lang Nha này có vấn đề không nhỏ.

“Được rồi!” Phượng Cô cười yếu ớt đối diện với cô ta.

Mộc Cáp Nhĩ nhìn hẩn dụi dằm cười yếu ớt, có chút thất thần, khẽ chạm lên cổ, sờ thấy một viên ngọc ôn lương, nhưng lần mò tỉ mỉ hơn, thì không thấy Lang Nha nữa, cô ta mở to mắt nhìn Phượng Cô: “Phượng đại ca, Lang Nha của ta đâu?”

“Ở đây.” Phượng Cô nhẹ nhàng nói, rồi sau đó mở bàn tay thon dài ra, trên lòng bàn tay hẩn chính là Lang Nha

Mộc Cáp Nhĩ cả kinh, giơ tay đoạt lấy Lang Nha, như đoạt lấy trân bảo, khẩn trương đến mức thở gấp.

Cô ta nắm chặt Lang Nha, mãi một lúc sau mới định thần trở lại.

Đến lúc đó phát hiện bản thân dường như quá mức khẩn trương, nhưng cô ta làm sao có thể bình tĩnh được trong trường hợp đó, bên trong Lang Nha, chính là cổ mẫu! Nhất định không thể để xảy ra sơ xuất gì, nếu có sơ xuất, cô ta sẽ mất hẩn, sẽ hối hận không nguôi -.

Lúc này, lại thấy Phượng Cô quay đầu, nhìn về chân trời xa, tấm lưng hẩn đầy vẻ cô đơn, Mộc Cáp Nhĩ vội vàng đuổi theo, kéo tay Phượng Cô -, về phần Phượng Cô, hẩn vẫn không quay đầu lại, chỉ đứng thẳng, tràn đầy lạnh lùng, khiến Mộc Cáp Nhĩ có chút kinh hãi.

“Phượng đại ca ... “

Cô ta vừa mở miệng, đã bị Phượng Cô cắt lời, thanh âm trầm mịch lại mất mát của hẩn nặng nề vang lên: “Vốn dĩ ta vẫn tưởng rằng, người rất yêu ta -, thế nên, ta đưa ửng ngọc ta vẫn luôn đeo bên người cho người, cho là, nó sẽ trở thành..... thứ người trân trọng nhất, nào có ai hay, thì ra là ta

sai lầm rồi ... ta không biết Lang Nha là ai đưa cho người, không biết nó quan trọng như thế, ta chỉ cảm giác chúng ta nên trao đổi tín vật -, thế nên, ta trao vật ta trân trọng nhất cho người, và một mực cất giữ vật mà người vẫn luôn mang theo người trong tâm, ta vẫn cho là ... thì ra đều chỉ là suy nghĩ của ta, căn bản là người không cần thứ mà ta trao cho người, người còn chưa từng liếc mắt nhìn nó lấy một cái, trong mắt người, người chỉ chú ý tới Lang Nha, như vậy, ta còn có thể nói gì nữa đây? “ (bạn Nhi ghen ngào lắm rồi đó)

Hắn nói liền một hơi dài, kết thúc bằng một tiếng thờ dài nã nê, kết hợp với từng cơn gió, tạo thành sự cô đơn mất mát vô bờ.

Phượng Cô là người thông minh, càng là một thương nhân thông minh -, hắn biết, làm thế nào mới có thể tiến vào đáy lòng yếu đuối của một người, hắn chỉ cần nói như vậy, điểm thêm chút sàu nã, chưa cần dùng vẻ mặt phối hợp, cũng đã đủ để Mộc Cáp Nhĩ tan nát con tim.

“Phượng đại ca, không phải ta có ý đó, nhưng mà ... nhưng mà ...” Mộc Cáp Nhĩ ấp úng, nhưng không biết nói gì cho phải, cô ta làm sao có thể nói với Phượng Cô, cô ta như thế chỉ vì bên trong Lang Nha chính là cổ mẫu?

“Nhưng mà, không có nhưng mà, Mộc Cáp Nhĩ, tình cảm giữa hai ta, vẫn chưa đủ sâu sắc -, có lẽ, chuyện thành thân, chúng ta cần phải nghĩ lại cho kĩ!” Phượng Cô bất thành linh phun ra một câu cuối.

Mộc Cáp Nhĩ vừa nghe thế, ngây ngẩn cả người, sợ đến không đứng được mồm, chỉ có thể trơ mắt nhìn bóng lưng Phượng Cô, hốc mắt hoe đỏ, thanh âm trở nên ghen ngào: “Phượng đại ca, không phải ta không yêu người, nhưng mà, Lang Nha này, Lang Nha này là phụ thân cho ta-, đối với nó, ta có tình cảm rất sâu đậm, nhất thời bị người tháo xuống, có chút cảm giác không chịu được mà thôi, nhưng ta nguyện ý đưa Lang Nha cho Phượng đại ca -, thật sự -!”

Mộc Cáp Nhĩ nhấn mạnh câu đó xong, ôm chầm lấy Phượng Cô từ sau lưng.

Trên mặt Phượng Cô, xuất hiện một chút phản cảm, hẳn rất chán ghét người khác ôm hân như vậy, trừ phi ... trừ phi người đó là nữ tử thanh lệ luôn thờ ơ kia, nói một cách khác, dường như hiện tại, mỗi phút mỗi giây hân chỉ cần một mình nàng.

Nhẹ nhàng gỡ tay Mộc Cáp Nhĩ, Phượng Cô xoay người, dịu dàng nói: “Được rồi, đừng khóc, khóc sẽ không đẹp. Ta cũng chỉ vì nhất thời ghen với Lang Nha này!”

“Đồ vật ta trân trọng nhất, tất nhiên là đưa cho Phượng đại ca -.” Mộc Cáp Nhĩ vừa nói vừa kiễng chân, đeo Lang Nha vào cổ Phượng Cô, rồi sau đó vui vẻ cười một tiếng, nhưng trong mắt có một tia lo lắng không thể giải tỏa.

“Thật sao?” Phượng Cô cố ý nói.

Mộc Cáp Nhĩ cười một tiếng, gật đầu, cúi đầu nhìn ưng ngọc trên cổ, giọng ngọt như mật: “Tất nhiên là thật.”

“Chúng ta trở về thôi!” Phượng Cô nắm tay cô ta, đi về phía Tuyết Thôn. Chiếm được Lang Nha, vậy thì bước tiếp theo, chính là thăm dò bí mật của tình cô, đương nhiên, tất cả đều đã nằm trong kế hoạch của hân, chỉ cần tiến hành theo trình tự là được.

Bí mật của tình cô, nếu hân không nhầm, chiều tối nay, là có thể có được.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 175: Giải Tình Cổ (1)

Thất Thân Làm Thiếp

Bóng đêm sâu thẳm

Tùng bông tuyết vẫn bay.

Trong nhà Mộc Cáp Nhĩ, vang lên một thanh âm trầm thấp mà khấn trương.

Đó là thanh âm của Mộc phụ -.

“Tại sao người lại hồ đồ như thế! Đó là thứ gì cơ chứ, tại sao lại có thể đưa cho Phượng Cô!”

“Cha... con biết tầm quan trọng của Lang Nha -, càng biết là không thể đưa nó cho Phượng Cô, nhưng tình hình lúc đó như thế, bảo con còn có thể làm gì khác chứ? Con thật sự không còn cách nào ...” Mộc Cáp Nhĩ hơi làm nũng, nước nở lên tiếng.

Thanh âm của cô ta càng lúc càng nhỏ, dường như nghĩ ra điều gì đó khiến cô ta sợ hãi, cô ta lại hỏi: “Cha, sẽ không có chuyện gì chứ?”

“Có chuyện gì hay không, hiện tại không thể nói chính xác, haizzz, chỉ có thể hy vọng sẽ không có chuyện gì, ngay ngày mai người phải nhanh chóng lấy lại Lang Nha mang về đây!”

“Cha, nếu không lấy lại, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? ...”

“Không được, nhất định phải lấy lại, Lang Nha còn ở trên người Phượng Cô, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện không hay -!” Mộc phụ không tự giác quát to, ngữ khí nặng nề lo lắng.

“Nhưng mà...” Mộc Cáp Nhĩ khó xử nói.

“Không có nhưng mà, Tiểu Nhĩ, cha biết người khó mà mở miệng với Phượng Cô, vậy cũng đơn giản thôi, người cứ đổ tất cả lên người cha, nói là cha tức giận, muốn người nhất định phải mang Lang Nha về. Nếu hãn thực sự yêu người, thì sẽ trả Lang Nha cho người-.” Mộc phụ kiên quyết nói.

“Cha ah, nhưng mà...” Mộc Cáp Nhĩ lộ vẻ khó xử, nhãn mặt nhãn mày, nghĩ tới dáng vẻ Phượng Cô lúc tức giận, liền khiến cô ta lo lắng, cô ta không muốn chọc giận Phượng Cô, hơn nữa không muốn hãn nghĩ là cô ta thương hãn không đủ nhiều.

“Tiểu Nhĩ, không phải cha ép người, mà là tình cố dễ giải, nếu cố mãi ở trong Lang Nha bị rơi ra ngoài, sẽ khiến song sinh cố trong người Phượng Cô bị dẫn ra, khi đó hãn sẽ nhớ lại tất cả, chỉ sợ hậu quả không thể chịu nổi a! Con người Phượng Cô, cũng chẳng phải loại tình khiết thiện lương gì, theo những gì cha thấy, nếu hãn biết chân tướng, chỉ sợ là không đơn giản là không cần người nữa đâu!” Mộc phụ thành khẩn: “Vì hạnh phúc sau này và vĩnh viễn của người, có chút khó khăn nhất thời, cũng phải chấp nhận.”

“Đúng vậy, phụ thân, con biết rồi.”

... ..

Thanh âm trong phòng càng lúc càng xa, Phượng Cô với vẻ mặt thần thanh khí爽 đứng trên tuyết ngoài địa phận Tuyết Thôn, chậm rãi nói: “Ra đi!”

“Thính giác của người nhạy bén lắm, ta cách xa như vậy, người cũng biết là ta theo dõi người!” Văn Thanh không nấp nữa, mà nhảy ra khỏi chỗ trốn.

Áo xanh, không chút nặng nề, vô cùng thanh doanh tú lệ.

“Có lẽ người khác thì ta vô phương cảm nhận được, nhưng nàng thì khác, dù nàng có cách ta mười dặm, ta cũng có thể cảm nhận được khí tức của nàng.” Phượng Cô liếc đôi mắt ẩn tình, tinh tế nói.

Dưới ánh trăng, một đôi phượng nhãn nhìn thẳng vào Văn Thanh chăm chú, không hề chớp mắt lấy một lần.

Bị ánh mắt nóng rực như vậy nhìn chăm chú, bất luận là ai cũng không dễ chịu -, Văn Thanh có chút mất tự nhiên cúi đầu, mặt đột nhiên có chút khô nóng, không biết vì sao, ánh mắt Phượng Cô như vậy -, khiến nàng không thể thừa nhận.

Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng thở nhẹ nhàng của hai người, còn có tiếng từng bông tuyết đang bay, hai người đứng mặt đối mặt, dưới ánh mắt mập mờ của hắc, luôn khiến nàng nảy sinh cảm giác kỳ quái.

Loại khí tức này, làm cho người ta có chút run sợ, tay Văn Thanh bất giác đưa lên tóc, vì muốn phá vỡ không khí trầm tĩnh kỳ quái này, liền hỏi: “Nhìn tâm tình dường như không tệ, đến Mộc gia thăm dò được tin tốt nào sao?”

“Nàng đoán thử xem?” Phượng Cô cười kiêu ngạo, mang theo thoải mái.

Nhìn hắc cười đến với bộ dạng ngạo khí, Văn Thanh cũng khẽ cười, tên Phượng Cô này, hắc cười lên đúng là rất đẹp -, dù cho bộ dạng khi hắc cười rất kiêu ngạo, rất ra vẻ luôn cho mình là đúng.

“Nhìn bộ dạng này, không phải là đây ngày thành thân lên đây chứ?”
Văn Thanh cố ý phản bác.

Sắc mặt Phượng Cô trở nên tối tăm, nhưng đối qua một hồi, hăn lại cười rất tươi tắn: “Ngữ khí này của nàng sao lại thoang thoảng mùi giấm vậy? Như thế mới uống một bình đầy giấm, tràn ngập cả tuyết ... “

Hăn nói xong cười ha ha ra chiều rất sảng khoái.

Văn Thanh trợn mắt nhìn hăn, có chút buồn bực, Phượng Cô này, thật là quá lắm, gì hăn cũng nói được, miệng lưỡi giáo hoạt khiến không ai phản bác được câu nào.

Nhìn hăn trêu nàng còn cười khoái chí, thật khiến người khác phiền não.

Nàng nhúu này: “Ta không ghen, ta chỉ thấy có một người đang rất cao hứng tự cho mình là đúng!” Văn Thanh không cam lòng lên tiếng phản bác.

Phượng Cô ngẩng đầu, không nóng không lạnh, không che giấu nụ cười vui vẻ, bởi vì hăn thực sự hài lòng-, hăn thích Văn Thanh như vậy, rất thông minh!

“Coi như ta tự cho mình là đúng cũng được, nhưng vì nàng mà tự cho mình là đúng, cũng là chuyện rất đáng vui vẻ!” Phượng Cô cười một tiếng. Nói xong đột nhiên lấy Lang Nha từ trong tay áo ra, nói: “Chiều nay ta đi Mộc gia thám thính -, chính là lấy tin tức về nó.”

“Lang Nha sao.” Văn Thanh có chút hiểu rõ, gật đầu lại hỏi tiếp: “Kết quả như thế nào?”

“Kết quả vô cùng tốt, không ngờ mới một lần, đã thăm dò được toàn bộ bí mật, ta còn tưởng phức tạp thế nào, thì ra vô cùng đơn giản.” Phượng Cô cười một tiếng rồi nói: “Chỉ cần lấy mẫu cổ trong Lang Nha ra, song sinh cổ trong cơ thể ta cũng đi ra theo, vậy là giải được tình cổ.”

“Đơn giản như vậy sao?” Văn Thanh hỏi, trong lòng có chút nghi vấn..
nàng có cảm giác, mọi chuyện không đơn giản như vậy -.

“Ta cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng chứng thật là chính lão già giáo hoạt
nhà họ Mộc đã nói những lời đó.” Phượng Cô nói.

“Vậy người nhanh thử đi! ” Văn Thanh lo lắng nói, ở đây lâu như vậy,
cũng chỉ vì thứ này mà thôi, lúc này, nàng cảm thấy vô cùng khẩn trương:
“Ta sẽ canh chừng cho người.”

“Uh!” Phượng Cô gật đầu, rồi sau đó ngồi xếp bằng xuống, nhẹ nhàng
xoay Lang Nha, chỉ thấy bên trong đầy phấn vụn, nhìn kỹ mới thấy, trong
phấn vụn có thứ gì đó nhúc nhích, nói vậy nhất định đó là mẫu cổ.

Phượng Cô đổ phấn vụn ra tay, rồi sau đó đưa lên khước miệng, chỉ nghe
thấy mẫu cổ đột nhiên phát ra một thanh âm cực kỳ chói tai -, không ngờ
con sâu nhỏ bé vậy, tiếng kêu lại vang đến thế, hơn nữa vô cùng chói tai,
như thanh âm của một thứ lợi khí.

Trong đêm tĩnh lặng, thứ âm thanh này thật quá âm ỉ -.

Văn Thanh có chút lo lắng nhìn về Tuyết Thôn, chỉ sợ là âm thanh vừa
rồi đã truyền đến Tuyết Thôn.

Bất quá lúc này, lại vang lên thanh âm hoan hỉ của Phượng Cô-: “Thanh
nhi, ta cảm giác được!”

“Cảm giác được cái gì vậy?” Văn Thanh hỏi, ngữ khí có chút lo lắng,
bởi vì thanh âm của mẫu cổ càng lúc càng lớn, càng ngày càng lộ vẻ thiếu
kiên nhẫn.

“Cảm giác trong đầu dường như có thứ gì đó đang cử động, càng lúc
càng rõ ràng, hơn nữa, thứ đó muốn đi ra từ mũi.” Loại cảm giác này, rất kì
dị, rồi lại vô cùng hưng phấn.

“Vậy là tốt rồi, người không cần nói nữa, tập trung tinh thần dụ tình cổ ra đi.” Văn Thanh nói, chăm chú nhìn phía xa, mặc dù không nhìn thấy Tuyết Thôn, nhưng nàng đã có cảm giác bồn chồn.

Nhất định tiếng kêu của mẫu cổ đã truyền tới Mộc gia.

Lúc này phải làm thế nào mới tốt, Văn Thanh quay đầu nhìn Phượng Cô, chỉ hy vọng có thể nhìn thấy tình cổ đi ra từ mũi hăn, nhưng chỉ thấy Phượng Cổ nhắm mắt ngồi đó, nàng biết, tình cổ chưa ra.

Cổ mẫu trong tay hăn, đã thẳng đơ ra, nhìn qua rất đáng sợ, thứ côn trùng này, dường như có linh tính -, nàng chỉ liếc mắt nhìn nó, đã có cảm giác nó đang nhìn lại nàng.

Văn Thanh không dám nhìn nữa, vì vậy lại quay đầu, chú ý nhìn phía Tuyết Thôn.

Đáng tiếc còn chưa nghe thấy Phượng Cô nói tình cổ đã đi ra, đã nghe thấy tiếng bước chân từ xa đi đến, lúc này, không thể để xảy ra chút sơ xuất nào!

Vừa rồi nàng thật quá sợ ý, cư nhiên để hăn ngồi đây dẫn cổ.

Nhưng có ai ngờ, con sâu mềm nhũn bé tẹo đó, cư nhiên phát ra thanh âm chói tai đến vậy!

“Được lắm! Thì ra hai người là chủ mưu -!” Mộc phụ đã chạy vội tới trước mặt Văn Thanh, mặt tái quá nửa, lớn tiếng quát.

“Các người... các người... Phượng đại ca..... ” Mộc Cáp Nhĩ nhìn tất cả, khóc không ra tiếng.

Mộc phụ kéo Mộc Cáp Nhĩ lại, nói: “Ta nói với người phải chú ý từ sớm, không ngờ tối nay liền xảy ra chuyện không hay!”

“Cha... “

“Đừng khóc, hiện tại song sinh cổ vẫn chưa đi ra, người nhanh cắt đứt quá trình dẫn cổ của hắc, tiếp theo, cha sẽ thay người hạ cổ lần nữa -, khiến Phượng Cô quên đi đoạn ký ức này!” Mộc phụ nói.

Vân Thanh cũng cả kinh, ngăn ở phía trước, ánh mắt lạnh liệt, ngữ khí lãnh khốc như hàn băng: “Không cho các người cắt đứt quá trình dẫn cổ của hắc, nói chúng ta là chủ mưu sao, tất cả những chuyện này đều là âm mưu của các người, các người còn dám đổ lỗi cho người khác!”

“Thượng Quan cô nương, chúng ta cũng không muốn làm khó dễ người, người tránh ra đi! Lấy một mình người, làm sao có thể chống lại người dân của cả Tuyết Thôn!” Mộc phụ nói nhỏ, ánh mắt vẫn nhìn Phượng Cô chăm chú.

Mộc Cáp Nhĩ đột nhiên lao lên trước, về phía Phượng Cô, Vân Thanh đưa tay, một luồng lực bắn ra, hất cô ra về chỗ cũ.

“Ta nói rồi, bất luận kẻ nào cũng không được quấy rầy quá trình dẫn cổ của hắc.” Vân Thanh nói xong có chút mềm lòng, chân thành nói: “Mộc cô nương, ta biết người yêu Phượng Cô, nhưng tình yêu không thể dựa vào sự khống chế của một con sâu -, thử hỏi tình yêu như vậy, có còn gọi là tình yêu không? Làm sao có thể dài lâu cơ chứ? Nếu người muốn hắc yêu người, thì người phải dùng tâm ý của người làm hắc cảm động mới đúng, sao lại có thể dùng cách lách lạt này chứ!”

Kỳ thật bản tính Mộc Cáp Nhĩ không xấu, nghe Vân Thanh nói xong, cô ta cúi đầu, lộ vẻ buông tay đầu hàng.

Nhưng lúc này, Mộc phụ lại mở miệng: “Tiểu Nhĩ, lúc này, người còn suy nghĩ những điều đó sao? Nếu Phượng Cô thật sự giải được tình cổ, hắc biết người dùng thủ đoạn như thế, chỉ sợ hắc sẽ hận không thể khiến người chết không có chỗ chôn! Người thật quá ngốc!”

“Sẽ không -, Mộc cô nương, chỉ cần ngươi thành tâm -, ta tin Phượng Cô nhất định sẽ tha thứ cho ngươi!” Văn Thanh nói, ánh mắt sắc bén nhìn Mộc phụ: “Ngươi không nên lừa gạt nữ nhi của ngươi như thế -, dù có yêu thương nóng ruột đến đâu cũng không nên làm thế -!”

Nhưng Mộc phụ là loại người nào chứ, làm sai có thể nghe lọt tai những lời Văn Thanh nói, ánh mắt của hắn, chỉ nhìn Phượng Cô chăm chú, thấy thời gian không còn nhiều, hắn khoát tay chặn lại: “Mọi người nhanh chóng cắt đứt quá trình dẫn cổ của Phượng Cô.”

Vừa nói xong, đoàn người đồng loạt lao lên.....

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 176: Giải Tình Cổ (2)

Thất Thân Làm Thiếp

Đột nhiên, một luồng khí lạnh lẽo thổi đến, mọi người chỉ cảm thấy luồng khí lạnh như sương, lạnh đến không mở được mắt, đến khi mở được mắt, đã thấy một bạch y nam tử đứng trước mặt.

Trường thân ngọc lập, nam tử đó đứng dưới ánh trăng như một vị tiên xuống trần, đáng tiếc gương mặt hắn bị mặt nạ màu bạc che mất, nhưng hơi thở trong trẻo lạnh lùng cao ngạo của hắn, khí chất thanh nhã như mây, vẫn đủ để khiến ai nấy phải rung động.

Tay hắn cầm trường kiếm, ống tay áo tung bay nhẹ nhàng, hàn khí bắn ra bốn phía.

“Ngân Diện!” Văn Thanh vui vẻ kêu lên, may là Ngân Diện tới, nếu không, vô luận thế nào nàng cũng không có khả năng chống đỡ được toàn bộ Tuyệt Thôn-.

“Không có việc gì, có ta ở đây!” Thanh âm trong trẻo lạnh lùng của Ngân Diện chậm rãi vang lên.

Tuy nhiệt độ nơi đây rất lạnh, nhưng tâm Văn Thanh lại bỗng dưng cảm thấy ấm áp, nàng vô cùng cảm động, với Ngân Diện, cho tới bây giờ nàng chỉ đem lại phiền phức, mà hắn, luôn xuất hiện cứu nàng khi nàng gặp nguy hiểm.

Nàng nợ hân, thật sự là nhiều lắm.

“Thật nông cuồng! Dù cho võ công của người có cao tới đâu, hai tay không địch được sáu tay, đạo lý này người phải biết -, huống chi là người dân của cả một thôn!” Có một đại hán của Tuyết Thôn lớn tiếng quát lên, dường như đối với sự tự tin của Ngân Điện, cực kỳ không cho là đúng.

Chỉ có Mộc phụ, vẻ mặt trấn tĩnh dường đầu, suy nghĩ sâu xa không thôi, mặc dù hân không nhìn ra võ công người này cao thấp ra sao, nhưng hân biết, những lời người này vừa nói, quyết không phải là tự tin quá đà.

Một kiếm thị uy vừa rồi của người kia, đã đủ để chứng minh thực lực của hân.

“Có nông cuồng hay không, các người thử thì sẽ biết!” Mắt Ngân Điện hiện lên một tia cuồng ngạo, đưa mắt nhìn đám người Tuyết Thôn một vòng, là khiêu chiến, là tự tin vào bản thân.

Danh tiếng của hân không phải là hữu danh vô thực.

“Tiểu tử vô tri!” Đại hán kia bị Ngân Điện khích lên, cầm một cái rìu thật to bổ về phía Ngân Điện, Ngân Điện mắt cũng không chớp, không cử động dù chỉ là một chút, chỉ thấy có cơn gió thổi qua vạt áo hân, cây búa liền chệch hướng.

Đại hán kia cũng không phải một nông dân không biết võ công, không phải loại cậy mạnh, một chiêu này, không phải là mù quáng lao lên -, đại hán nhìn tay mình trống trơn, đến cả vạt áo Ngân Điện cũng chưa thể chạm tới, hân cực kì giật mình, đến khi quay đầu, đã không còn dám sơ ý như lúc đầu.

Quay người lại, tăng thêm lực, lại bổ về phía Ngân Điện, một búa này, chẳng những dùng lực, còn dùng lực một cách rất khéo léo, nhưng vẫn chẳng thấy Ngân Điện nhúc nhích nửa phần như trước, thân hình thon dài

của hắn, đứng thẳng ở đó, chân không rời đi, hắn khễ nhích hông một chút, đại hán lại chém vào không khí.

Lần này khiến đại hán cả kinh không ít, đại hán bực tức nhìn Ngân Diện, lại quay đầu nhìn người trong thôn, có chút cảm giác nuốt không trôi.

Ngân Diện không thèm liếc mắt nhìn đại hán lấy một cái, chỉ nói với Mộc phụ: “Mộc thôn trưởng, ta tin tưởng, mặc dù chỉ là mấy chiêu ngăn ngui, cũng đủ để cho người nhìn rõ thân thủ tại hạ, những thứ khác ta không muốn nói, nếu người không muốn máu tươi nhuộm tuyết ở đây, thì dẫn người trở về đi! Vừa rồi ta chỉ là thử thân thủ của kẻ kia, nếu còn ai dám khiêu chiến, ta sẽ không dùng tay không nữa đâu!”

“Cuồng đồ!” Chợt nghe thấy một tiếng quát lớn, thì ra là đại hán lúc nãy nhân lúc Ngân Diện đang nói, lại cầm rìu bổ về phía Ngân Diện.

Khoảnh khắc đó không ai ngờ được -, Văn Thanh đang chú ý tình hình Phượng Cô, vừa nhìn đã ngây ngẩn cả người, chỉ thấy lưỡi rìu cách đầu Ngân Diện chưa đến 3 tấc.

“Ngân Diện!” nàng kinh hô một tiếng, tim như muốn bắn khỏi lồng ngực, hốc mắt, đã đỏ lên.

Nhưng không có ai ngờ Ngân Diện chỉ nhẹ nhàng đưa chân qua, chưa đến nửa bước, cũng đã đủ để đại hán kia thất bại, khác biệt ở chỗ, tay hắn lóe lên tia sáng của mũi kiếm, chĩa thẳng vào cổ họng đại hán

Chỉ dùng sức rất nhẹ, đại hán liền máu tươi nhuộm tuyết.

Ngân Diện đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn lão hồ ly giáo hoạt Mộc phụ, chờ lão ta mở miệng.

Rốt cục Mộc phụ nhắm nghiền hai mắt: “Người thả lão Hải đi! Chúng ta trở về.”

“Cha!” Mộc Cáp Nhĩ vừa nghe thế, liền ngậy ngấn cả người, lần này đi, mang ý nghĩa cô ta không còn khả năng được ở bên Phượng Cô nữa, thanh âm của cô ta vừa chói tai vừa kèm theo tiếng khóc nức nở.

“Không được làm loạn! Lúc này, người còn có thể làm gì! Trở về cho ta!” Mộc phụ quát lạnh, vẻ mặt tối tăm.

“Cha..... ” Mộc Cáp Nhĩ nhìn cha, lại nhìn Phượng Cô, vẻ mặt thống khổ không bỏ.

Mộc phụ không để ý đến bộ dạng khó chịu của cô ta, kéo cô ta: “Trở về!” Vừa nói vừa đảo mắt nhìn người dân Tuyết Thôn, ý bảo mọi người trở về.

Kẻ thức thời là trang tuần kiệt, đạo lý này lão ta hiểu rõ.

Vì cầu bình an, vì tránh né thị phi mới định cư dưới chân núi tuyết, lão ta có thể vì nữ nhi làm bất cứ chuyện gì, nhưng nếu phải đổi bằng máu của toàn bộ Tuyết Thôn, là điều hoàn toàn không thể -.

Ngân Diện này, không phải người dễ trêu chọc, kiếm pháp của hắn, thân pháp của hắn, còn có nội công của hắn, vừa rồi hắn cố ý thể hiện cho lão ta, nói rõ nếu đấu đến cùng, người thiệt sẽ là lão ta

Xác thật, điều Mộc phụ nghĩ không sai.

Đích thật là Ngân Diện không muốn tàn sát mới thể hiện võ công, chiếu theo sự lạnh lùng trong quá khứ của hắn, chỉ sợ những người đó đã sớm làm vong hồn dưới kiếm của hắn, hắn thấy bọn họ không quá ác độc, thế nên không tổn thương bọn họ.

“Người không sao chứ?” Văn Thanh nhẹ nhàng hỏi. Vừa rồi bị một nhát búa kia khiến nàng kinh tâm, vẫn chưa bình tĩnh, vẫn đang căng thẳng.

“Không có việc gì, nàng yên tâm.” Ngân Diện dùng thanh âm ấm áp vỗ về nàng, cười an ủi.

“Một búa vừa rồi, thực khiến ta sợ hãi, nếu người thật sự..... ” nói được một nửa, dường như Văn Thanh cảm giác được nói thế không được may mắn liền ngừng lại, nhìn hắn.

“Sao nàng có thể đánh giá ta thấp như thế, người nọ chỉ là một hán tử thô lỗ, ta chính là sát thủ Ngân Diện cơ mà!” Ngân Diện nhẹ nhàng nói, nhìn nàng lo lắng, khiến hắn cũng phải mềm lòng.

Không kiềm chế được, Ngân Diện rất muốn đưa tay vuốt ve gương mặt đang bị gió làm lạnh của nàng, nhưng suy nghĩ một chút, cuối cùng chỉ có thể chặt đứt ý nghĩ này, năm ngón tay thon dài, chỉ có thể giấu trong tay áo, cầm chặt vào lòng bàn tay.

“Ta tất nhiên sẽ không xem thường sát thủ Ngân Diện, nhưng cảnh tượng lúc đó quá đột ngột, ta thật sự sợ người sẽ bị thương.” Văn Thanh nói, nhất búa đó thật sự khiến nàng sợ chết khiếp

Ngân Diện tiếc nuối cười yếu ớt, rồi sau đó nói: “Nhìn Phượng Cô thế nào rồi.”

Vừa nói vừa quay sang nhìn Phượng Cô, chỉ thấy mẫu cổ càng lúc càng phát ra âm thanh lớn hơn, ở lỗ mũi Phượng Cô, có một con sâu trắng nhỏ, đang ló đầu ra thăm dò, dường như lo lắng điều gì đó.

Văn Thanh cả kinh, muốn tới gần, Ngân Diện bèn giữ nàng lại: “Đừng tới gần, con sâu đó sống trong cơ thể người lâu, sẽ sinh ra cảm giác an nhàn, lúc này nó đang lo lắng có nên đi ra theo tiếng kêu của mẫu cổ không, lúc này quyết không thể quấy rầy đến nó, vạn nhất cắt đứt quá trình dẫn cổ lần này, lần sau sẽ rất khó khăn –!”

“Uhm.” Văn Thanh nghe xong lời Ngân Diện nói, liền gật đầu nín thở, không ai dám thở mạnh, chỉ sợ dọa đến con sâu.

Ngân Diện lẳng lẳng lơ lơ kéo tay nàng, đứng đó, chỉ cảm thấy nàng buông lỏng sự căng thẳng, lòng bàn tay vã mồ hôi không ngừng, Ngân Diện quay đầu nhìn nàng, chỉ thấy nàng đang khẩn trương nhìn Phượng Cô và con sâu chăm chú, tâm tình hẳn cũng buông lỏng theo tay nàng.

Có lẽ nàng không biết, sự quan tâm nàng dành cho Phượng Cô, đã nhiều đến thế, nàng vì Phượng Cô mà lo lắng nhiều đến thế này, nhìn dáng vẻ khẩn trương chăm chú của nàng, chỉ sợ dù hẳn có nắm tay nàng, nàng cũng không nhận ra.

Trong lòng Ngân Diện thầm thở dài.

Nhìn phía Phượng Cô.

Cuối cùng hẳn đã thua.

Lúc này, con sâu trong người Phượng Cô đã chậm rãi đi ra, nhảy vào trong tay Phượng Cô –, quẩn quít cùng mẫu cổ.

Văn Thanh mừng rỡ nở nụ cười, cảm thấy trái tim đã lạc lên tận cổ họng rồi cuộc cũng rơi xuống.

Phượng Cô cảm thấy con sâu cũng rời khỏi thân thể của hẳn, vừa mở mắt, việc đầu tiên hẳn làm, là nhanh chóng nhét cặp tình cổ vào trong Lang Nha, sau đó vặn chặt đóng lại.

Phượng Cô thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy nhẹ người hơn rất nhiều.

Khi con sâu đi đến mũi hẳn, – trí nhớ của hẳn cũng đã hồi phục, rốt cục hẳn cũng nhớ được chuyện giữa hẳn và Văn Thanh, tất cả những cảm xúc hỉ nộ ai nhạ hai người từng trải qua.

Phượng Cô xúc động nhìn Văn Thanh, vốn định bày tỏ sự vui sướng với nàng, lại nhìn thấy Ngân Diện đang nắm tay nàng, mặt hắc liền đen như sắt thần.

Phượng Cô mãnh liệt đứng dậy, đi đến trước mặt Văn Thanh và Ngân Diện.

“Phượng Cô....” Văn Thanh đang muốn nói gì đó, lại thấy Phượng Cô nhào người qua, giật mạnh tay nàng, lúc này nàng mới nhớ ra vừa rồi nàng nắm tay Ngân Diện, vì quá mức khẩn trương nên không nhận ra.

Nhưng ngay cả như thế, hắc cũng không nên vô lễ như thế!

“Không cho phép nàng để nam nhân khác nắm tay! Tất cả chỗ khác, thân thể của nàng, chỉ có thể thuộc về ta -.” Phượng Cô bá đạo tuyên bố, ghen tuông đầy trời.

Ngân Diện chỉ lạnh lùng nhìn hắc, không nói được lời nào.

Về phần Văn Thanh, lại hất cánh tay bá đạo của hắc: “Phượng Cô, người quá vô lễ!”

“Nàng nắm tay nam nhân khác, ta có thể không tức giận sao?!” Phượng Cô quát to, trừng mắt nhìn Ngân Diện, như muốn phun lửa.

“Ta muốn nắm tay ai thì nắm tay người đó! Đây là chuyện của ta!” Văn Thanh gầm lên, thật sự nổi giận, không ngờ nàng lo lắng cho hắc như thế, hắc không cảm ơn tử tế, còn làm ra hành động bá đạo, khiến nàng thật sự rất giận.

“Thanh nhi.....” nhìn ra được Văn Thanh thật sự giận dữ, Phượng Cô trợn mắt nhìn Ngân Diện, rồi sau đó nhìn Văn Thanh, bày ra vẻ mặt nhu tình như nước: “Ta chỉ là có chút đồ kị thôi.....”

Hắn biết, Văn Thanh là người ưa mềm không ưa cứng -.

Không ngờ hắn đột ngột đổi giọng, Văn Thanh xác thật là có chút khó có thể tức giận, nàng không thể bài xích vẻ mặt thân thiện này của hắn -.

“Đủ rồi, chúng ta đi thôi, nơi đây không nên ở lâu!” Vừa nói vừa quay người đi trước.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 177: Văn Thanh Nội Thương

Thất Thân Làm Thiếp

Gió lạnh thổi qua, từng cơn ớn lạnh.

Nhưng bước chân bọn họ không chút ngừng nghỉ, không phải ba người lo người dân Tuyết Thôn đuổi theo, mà là lo lắng người dân Tuyết Thôn sẽ tố cáo hành tung của ba người với người của Tuyết Liên Phái, nếu Tuyết Thôn liên kết với Tuyết Liên Phái, hoàn toàn không dễ đối phó,

Chỉ có điều phải dùng khinh công suốt một thời gian dài, hơn nữa còn chạy trốn ngày đêm không ngừng, tuy nàng có nội công của Phượng Cô –, nhưng vẫn không thể phát huy hoàn toàn, hơn nữa thể chất nàng quá yếu, khiến khí lực và thân thể không thể tương xứng.

Mới được mấy ngày, đã dần cảm thấy không khỏe.

Nàng cảm thấy trong cơ thể như có một cỗ khí muốn phá tan lồng ngực để ra, nhưng nàng vẫn một mực đè nén, cố gắng lên đường, chỉ nghĩ không thể chậm trễ thời gian.

Bất quá nàng rất bội phục Phượng Cô, mặc dù hẳn chỉ còn lại có hai thành công lực, nhưng không thấy hẳn vất vả chống đỡ chút nào.

Phượng Cô nhìn Văn Thanh, thấy thần sắc nàng có chỗ không ổn.

Gương mặt vốn trắng trẻo giờ chuyển sang tái nhợt không còn chút máu, trong suốt như thể có thể nhìn xuyên thấu, mắt còn có quầng thâm.

Thân thể đơn bạc đi trong cơn gió, như muốn bị gió thổi bay.

“Thanh nhi, thân thể nàng không khỏe sao?” Hắc lo lắng hỏi han.

Vân Thanh khẽ cười yếu ớt: “Ta không sao.” Thanh âm lộ ra vẻ khí lực không đủ, suy yếu không thôi.

“Mặt của nàng tái nhợt thế này rồi còn nói!” Phượng Cô cả giận nói.

Vốn dĩ Ngân Diện luôn lạnh lùng với Phượng Cô, hơn nữa mấy ngày nay, vì tránh cho ba người mất tự nhiên, ba người bọn họ, đều cúi đầu chạy trốn, đã chú ý quan sát về thân thể của Vân Thanh.

Ngân Diện quay người lại, vừa nhìn đã thấy sắc mặt Vân Thanh tái nhợt như tờ, khiến hắc đau lòng không thôi, hắc ngừng lại, rồi sau đó kéo Vân Thanh: “Nàng hắc là phải nghỉ ngơi một chút.”

Thanh âm ôn ôn nhuần nhuần, chân thành tha thiết, ngữ khí kiên quyết cho thấy hắc đang vô cùng đau lòng.

Là hắc không chú ý, cứ cho là Vân Thanh đã có nội lực bất phàm, không nghĩ tới chuyện nội lực đó có phối hợp được với thân thể nàng hay không.

Đi liên tục mấy ngày như vậy, làm gì có người bình thường nào chịu được!

“Ta không sao, thật đấy!” Vân Thanh cười một tiếng, giữa trời tuyết rơi, nụ cười đó quả thật rất đẹp.

“Còn nói không có việc gì, đã thành thế này rồi!” Ngân Diện chấn mạch cho Vân Thanh, chỉ trong tích tắc, hắc đã nhận ra, khí huyết của nàng rối loạn, hơn nữa nàng còn bị nội thương, sợ là đã cố gắng chống đỡ suốt mấy ngày nay -.

Văn Thanh giật tay ra, định rút lại, nhưng lại bị Phượng Cô kéo qua, Phượng Cô vừa sờ vào mạch tượng của nàng thì nổi giận, tính tình hẳn không hiền hòa như Ngân Điện, gương mặt hẳn vừa tối tăm vừa tái đi, há mồm liền đe dọa: “Còn nói không có việc gì, chuyện không đáng để cố, nàng vẫn cố chống đỡ, không phải là tự hại bản thân sao! Nội thương gây ảnh hưởng rất nặng lên thân thể nữ tử -, vất vả lắm mới giải hết hỏa hàn độc trên người nàng, tại sao lại không biết quý trọng thân thể của mình như thế!”

“Ta...” Văn Thanh muốn mở miệng, Phượng Cô đã bắt đầu một tràng, vừa vội vừa lo vừa giận, không đợi nàng nói hết câu, đã nói tiếp: “Nàng không cần phải nói gì hết, lần này lên Thiên Sơn, chỉ vì thân thể của nàng, chuyện gì cũng không quan trọng bằng thân thể của nàng -, tại sao nàng cứ không nghĩ cho thân thể mình như thế! Thật khiến người khác phải giận dữ!”

“Ta...” Văn Thanh muốn nói gì đó, một mạch chạy trốn thì không thấy khó chịu lắm, lần này dừng lại, lại cảm thấy thân thể rất không ổn, đột nhiên, một luồng khó chịu xông lên cổ họng, chỉ cảm thấy cổ họng có vị tanh ngọt, liền nôn ra.

Một đóa huyết sắc liên hoa nở trên mặt tuyết.

Nhìn mà ghê người.

Khiến hai nam tử bên cạnh nàng kinh hoàng!

Phượng Cô cả kinh, ôm lấy thân thể lung lay sắp đổ của Văn Thanh: “Thanh nhi, nàng đừng xảy ra chuyện gì!”

Ngân Điện cũng tính là còn chút trấn tĩnh, kéo áo choàng trên người, trải trên mặt tuyết, rồi sau đó quay sang nói với Phượng Cô: “Mau đỡ nàng ngồi xuống! Ta vận công điều tức cho nàng.”

Phượng Cô nhìn Ngân Diện một chút, nhưng không mở miệng, nhẹ nhàng đỡ Văn Thanh ngồi lên áo.

Hắn biết, lúc này, ở chỗ này, chỉ có Ngân Diện mới có thể giúp Văn Thanh, thế nên hắn không thể nói gì, nhưng trong lòng không tránh được cảm giác uất ức.

Hắn hi vọng, khi Văn Thanh yếu ớt, khi nàng bị thương, là hắn trị thương cho nàng, chứ không phải mượn tay người khác.

Ngân Diện ngồi xếp bằng, vận nội công, bắt đầu chữa thương cho Văn Thanh.

Nhìn Văn Thanh bị thương, lại chỉ thể để Ngân Diện trị liệu, trong lòng Phượng Cô, không thể chịu đựng được, hắn ngẩng đầu nhìn nơi khác, nhưng trong lòng âm thầm lập lời thề, hắn phải mạnh mẽ, hắn phải mau chóng bổ sung lại phần nội lực đã mất, như vậy, mới có thể đủ để bảo vệ nữ nhân của hắn, mới có thể đủ để cứu được nữ nhân của hắn.

Văn Thanh của hắn, không thể để người khác cứu -, nhất là khi kẻ đó lại là Ngân Diện.

Vừa nghĩ tới chuyện Văn Thanh và Ngân Diện phối hợp ăn ý, hắn liền nổi cơn ghen, hắn phát hiện, Văn Thanh và Ngân Diện rất hợp nhau, hai người đều có cá tính trầm tĩnh, nhưng lại có thể ở chung.

Đây là điều hắn cảm nhận được trong mấy ngày nay, cũng là nguồn cơn của nỗi bất an trong lòng hắn.

Phượng Cô cúi đầu nhìn Ngân Diện.

Gương mặt mà Ngân Diện giấu sau mặt nạ màu bạc kia, Phượng Cô biết là của một mỹ nam, tuyệt đối không kém bản thân hắn -, một nam tử tài

mạo song toàn như vậy, có nữ tử nào lại không khuynh tâm? Mà chính hắn, lại đã từng tổn thương Văn Thanh nhiều như thế.

Đôi phượng nhãn xẹt lên một tia sâu nảo.

Bàn tay giấu sau ống tay áo lặng lẽ nắm thành quyền.

Mặc dù lỗi lầm sai sót nhiều như vậy, nhưng hắn là Phượng Cô, Phượng Cô luôn kiêu ngạo trước kẻ khác, há lại có thể dễ dàng nhận thua như thế -.

Ít nhất, hắn là nam nhân duy nhất của Văn Thanh.

Trải qua quá trình vận công trị liệu của Ngân Điện, Văn Thanh yếu ớt chuyển tỉnh, vừa mở mắt, đã thấy cặp mắt sắc bén của Phượng Cô lóe lên từng tia tuyên thệ mà báo đạo, còn nhìn thẳng vào nàng chăm chú

Ánh mắt nóng rực mà thâm tình.

Nàng khẽ hạ hàng mi, không nhìn hắn nữa.

Phượng Cô thấy nàng tỉnh lại, vội vàng quỳ xuống, cầm tay nàng: “Thanh nhi, nàng đã ổn chưa? Đừng tỏ ra quật cường vào lúc này!”

“Ổn rồi.” Văn Thanh gật đầu, rút tay lại, có chút vô phương thừa nhận tình cảm nóng bỏng của hắn, hơn nữa Ngân Điện đang ở bên cạnh, nàng không muốn hắn mất tự nhiên.

Đây là điều duy nhất nàng có thể làm-, cũng phải làm -.

“Vậy là tốt rồi, ta an tâm.” Phượng Cô nói.

“Thân thể của nàng quá hư nhược rồi, hơn nữa mặc dù nàng nhận được rất nhiều nội công, nhưng lại không điều khiển được, thân thể nàng căn bản là vô phương gánh được số nội công đó, mới dẫn đến nội thương, vừa rồi ta đã điều chỉnh nội lực trong người nàng một phen, nhưng lúc này nàng cần

ngủ ngơi, không được đi nữa, nàng ngủ ngơi trước đi, ta đi tìm xem gần đây có sơn động nào để ngủ chân không –.” Ngữ khí của Ngân Điện, vẫn lạnh lùng như trước, bộ dạng thản nhiên yên lặng.

Nhưng vết thương lòng vì tình yêu mà hẩn giấu tận sâu trong đáy lòng, ai có thể hiểu được chứ?

Ngân Điện buồn bã phi thân đi.

Hẩn chưa bao giờ giỏi trong việc biểu hiện cảm xúc ra ngoài, suốt một thời gian dài, cũng chỉ có Văn Thanh, mới có thể khiến hẩn nói ra tâm sự trong lòng, trên người nàng, có một loại cảm giác an tĩnh thanh thản –, khiến hẩn có thể không đề phòng mà tâm sự hết nỗi lòng.

Nhưng sau này, sợ là không còn cơ hội nữa.

Bởi vì hẩn hôm nay không có năng lực đuổi theo nàng, hẩn không còn tự do như trước, trở lại triều đình, còn một trận chiến dài và khốc liệt cần hẩn chiến đấu, muốn đánh đổ gia tộc Hoàng hậu, không phải chuyện dễ, chỉ sợ, sẽ phải nỗ lực không ít.

Cho nên, hẩn chỉ có thể buông... Văn Thanh ra, lần này buông tay, sẽ là vĩnh viễn, hẩn nhìn ra được, trái tim Văn Thanh, đã ngã về phía Phượng Cô.

Ít nhất, Phượng Cô cũng có gan biểu đạt tâm ý bản thân –.

Mặc dù hẩn chán ghét những lời chất vấn của Phượng Cô, bất quá, Phượng Cô có tinh thần dám yêu dám hận –, chứng thật là khiến hẩn cảm thấy mình không thể so sánh -. Ngân Điện hơi hơi thở dài.

Chỉ cần Văn Thanh có thể hạnh phúc, như vậy hẩn cũng vui vẻ, nàng không nhất định phải ở bên hẩn -.

Chốn cung đình, không thích hợp với Văn Thanh -, lần này hấn bước vào hoàng cung, chỉ sợ muốn thoát thân không dễ -.

... ..

“Nàng lạnh không?” Phượng Cô hỏi, thanh âm ôn nhu mà ẩn tình, ánh mắt đau lòng và lo lắng, Văn Thanh như thế này, khiến hấn muốn an tâm cũng không được.

“Không lạnh.” Văn Thanh lắc đầu, không muốn hấn phải lo lắng, vì vậy khẽ nói: “Người yên tâm, ta không sao -, nhận của người nhiều công lực như vậy, ta còn phải bảo vệ người. Làm sao có thể dễ dàng ngã xuống như thế!”

“Đúng vậy, nàng đã nói sẽ bảo vệ ta -, vậy thì nàng không thể nuốt lời! Nếu không, trong chốn giang hồ ta có rất nhiều kẻ địch, nếu nàng không giúp ta, ta sẽ không dám về Vân Quốc!” Phượng Cô nghe ra được nàng không muốn hấn lo lắng, mặc dù vẫn ưu tư, nhưng cũng nói đùa với nàng.

“Người cũng biết bản thân nhiều kẻ địch sao! Vậy sao trước đây không kết giao thêm mấy bằng hữu tốt?” Văn Thanh nói.

Phượng Cô không đỏ mặt không nóng nảy, chỉ nói như thể đang thuyết giảng chân lý: “Trước kia không có nương tử hướng dẫn, không có nương tử nhu tình ôn tâm, thế nên công tác có chút thô bạo, hôm nay đã khác xưa, ta là đã thú được thuần hóa rồi!”

Nhìn hấn hoàn toàn không e lệ, Văn Thanh thật sự vô phương liên kết Phượng Cô thô bạo trước kia với hấn bây giờ, nhưng trải qua một thời gian ở bên hấn khiến nàng biết, không phải hấn thay đổi tính cách, chỉ có thái độ hấn đối với nàng là thay đổi thôi, hấn vẫn bá đạo như trước -, nhưng có thể mới nhìn ra, hấn quan tâm nàng nhiều đến thế nào -.

“Người thật biết ví von!” Văn Thanh cười nói.

“Thanh nhi, ta biết, giờ phút này nàng vẫn chưa hoàn toàn đón nhận ta, nhưng ta không vội, ai bảo ta trước kia đối xử với nàng tệ như thế, bất quá, ta có thời gian cả đời —, ta nhất định sẽ khiến nàng quay đầu lại, sau đó, cùng ta hưởng hạnh phúc cả đời, sẽ không làm ra...bất kỳ chuyện gì...tổn thương nàng nữa.” Hắc lô kéo tay nàng, nhẹ nhàng nói, những lời này, hắc đã muốn nói từ lâu rồi, nhưng vẫn chưa có dũng khí để nói ra, sợ nói ra sẽ bị nàng cự tuyệt thẳng thừng, nhưng lúc này lại đột nhiên nói ra.

Vân Thanh nhìn hắc, nhìn ánh mắt sợ hãi của hắc, đột nhiên đáy lòng có chút chua xót, có chút không đành lòng, tâm tình rối như tơ vò, lẫn lộn không thể phân biệt, cũng không thể nhận ra.

Nàng không cự tuyệt, không nói lời khó nghe, nhưng mà, nàng cũng không nói đồng ý.

Tất cả, cứ để thuận theo tự nhiên đi!

Sau khi về Vân Quốc, sẽ thành tình cảnh gì, ai có thể dự liệu chứ?

Vật như trước, người đã đổi thay, nhưng những sự vật cũ, có thể gợi nhớ về những ngày trước kia!

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 178: Ly Biệt Chi Khúc

Thất Thân Làm Thiếp

Nghỉ ngơi một ngày, ba người lại bắt đầu lên đường, bọn họ chỉ chọn đường nhỏ, để tránh gặp phiền phức, hơn nữa lúc trước Phượng Cô có dặn tứ tỳ đánh lạc hướng bằng cách đi đường lớn.

Quả nhiên trên đường đi không gặp chuyện gì, trái lại cực kỳ trót lọt -.

Vạn dặm núi non, khiến ba người mở lòng hơn rất nhiều, dù sao cũng không phải kẻ lòng dạ hẹp hòi gì. Cùng là giang hồ nhi nữ, đã hình thành một loại quan hệ dù đậm mật nhưng vẫn ăn ý.

Văn Thanh đưa mắt nhìn, cửa thành đã ở xa xa, nàng liền nở một nụ cười thoải mái, vào thành, sẽ tốt hơn nhiều, thời gian ăn gió nằm sương vừa rồi cũng không tệ, nhưng không tắm rửa gì được, chung quy cũng không thoải mái lắm.

Giờ phút này, nàng chỉ mong có một thùng nước nóng để tắm và ngâm mình.

Đúng lúc này, hai bên lao ra một đám người mặc thường phục, Văn Thanh bị dọa cho hoảng sợ, nhất thời tâm tình trở nên khẩn trương, trong lòng thầm than, không ngờ về đến cửa thành rồi còn gặp chuyện

Đám người kia đồng loạt quỳ xuống, người ở đầu hàng lên tiếng:
“Chúng thuộc hạ chờ tướng quân đã lâu!”

Vân Thanh nhìn kỹ, thì ra là Thái phó tướng đi theo Ngân Diện, thoát được tảng đá đè nặng trong lòng, nàng cười yếu ớt đưa mắt nhìn Ngân Diện.

Ngân Diện gật đầu: “Mọi người đứng lên đi! Tại sao lại ở đây? Người của Phượng Vũ Cửu Thiên đâu rồi?” Lúc trước hắn đã lệnh cho bọn họ giúp người của Phượng Vũ Cửu Thiên.

“Bẩm tướng quân, người của Phượng Vũ Cửu Thiên và Tuyết Liên Phái đã vào thành, chúng ta sợ tướng quân vào thành gặp chuyện không hay, vì vậy canh giữ ở cửa thành chờ tướng quân. Bất quá tướng quân yên tâm, người của Phượng trang đã vào thành trước, đã liên lạc trợ thủ, vì thế bọn thuộc hạ mới không vào thành cùng họ -.” Thái phó tướng trả lời.

Ngân Diện gật đầu: “Tốt, chúng ta đi thôi!”

“Tuân lệnh!” Thái phó tướng lĩnh mệnh.

Ngâm mình trong nước ấm, tẩy hết sự mệt mỏi.

Vân Thanh hơi nhắm mắt, cảm nhận nước chạm vào da thịt, trong khoảng thời gian này, nàng căn bản là không được tắm rửa một cách tử tế, bắt đầu cảm thấy khó chịu.

Nước chảy qua da thịt, cho người ta cảm giác mát lạnh sạch sẽ.

Nàng là người ưa sạch sẽ -, khi chưa lấy chồng, đều tắm rửa mỗi ngày, trời ấm có khi còn tranh thủ tắm ngày hai lần, lần này đã lâu không được tắm. Thế mới biết nỗi khổ của việc bôn ba đường dài.

Vân Thanh lấy khăn, thấm ướt, nhẹ nhàng lau rửa, đột nhiên, vang lên tiếng đập cửa.

Nàng dừng tay, kéo bộ quần áo đặt quay bên cạnh, để có thể mặc vào bất cứ lúc nào, khoảng thời gian này, đã cho nàng sự nhạy cảm, một tia gió thổi cỏ lay cũng phải chuẩn bị chu toàn.

Văn Thanh hỏi: “Ai đấy?”

“Là ta, Ngân Điện.” Thanh âm lạnh lẽo của Ngân Điện vang lên

Nàng buông bộ quần áo, cũng buông lỏng sự khẩn trương: “Ngân Điện, có chuyện gì sao? Ta đang tắm.”

Rất lâu sau vẫn không thấy Ngân Điện nói gì, phải thật lâu sau hăn mới nói: “Nàng ...cứ tắm đi, tắm xong tới tìm ta, ta có chuyện muốn nói với nàng.”

“Được.” Nghe thanh âm Ngân Điện –, mang theo chút trầm trọng, dường như có chuyện không lành, Văn Thanh không ngâm mình nữa, tắm xong liền mặc quần áo đi tìm Ngân Điện.

Hăn ngồi trong phòng một mình, trước bàn cạnh cửa sổ, một chén hương trà, đang bốc làn khói mỏng, nhưng hăn không hề nhúc nhích, cũng không mang mặt nạ, vẻ mặt sầu lo đau khổ, một bộ quần áo màu tuyết trắng dưới ánh trăng, không biết vì sao, hăn có vẻ thật tịch mịch, hiu quạnh, dường như trời đất chỉ còn một mình hăn.

Đến cả không khí cũng như bị hăn ảnh hưởng, có chút ủ dột, làm cho người ta không thở nổi.

Tuy ngày thường hăn cũng lạnh lùng -, nhưng chưa bao giờ ủ dột thế này

Văn Thanh khẽ hỏi: “Làm sao vậy?”

Ngân Diện quay đầu nhìn Văn Thanh, đôi mắt lóe lên một tia bất thường, nhưng rất nhanh sau đó lại khôi phục sự bình thường, trong vắt như một dòng suối nhỏ: “Không có gì, ngày mai ta muốn đi kinh thành, không thể ở cùng nàng nữa, muốn từ biệt thôi.”

“Tại sao lại nói kiểu thê lương vậy!” Không biết vì sao, nghe hãn nói thế, Văn Thanh đột nhiên có cảm giác biệt ly, thời gian gần đây, Ngân Diện luôn có dáng vẻ mang nặng tâm sự: “Ta chúc người mã đáo thành công, sau khi hoàn thành mọi chuyện, người còn phải dạy ta xà thuật nữa!”

“Đúng vậy, ta vẫn chưa dạy xà thuật cho nàng!” Ngân Diện thở dài nói.

Văn Thanh nhẹ nhàng ngồi xuống đối diện hãn, nhìn vầng trăng ngoài cửa sổ, trong lòng bắt đầu lo lắng: “Lần này đi nguy hiểm lắm sao?”

“Đã chuẩn bị tất cả rồi, nàng yên tâm.” Ngân Diện thản nhiên nói.

“Vậy tại sao người lại có dáng vẻ nhiều tâm sự thế?” Nàng nhìn thế nào cũng thấy hãn không yên lòng

Ngân Diện nhìn nữ tử thanh lệ đối diện mình, da trắng như tuyết, thanh cao như mặt trăng, đôi mắt trong suốt như hồ nước, sâu thẳm như suối. Thở dài một hơi, hãn làm sao có thể nói cho Văn Thanh biết tâm tư của hãn!

“Không có gì, chẳng qua là trông mong lâu như vậy, rốt cục cũng đến lúc thành công, trong lòng ngược lại có trống trải thôi!” Hãn vỗ nhẹ lên chén trà, trái tim lại bắt đầu trôi bồng bềnh.

Mắt của hãn, dần cúi thấp xuống.

Hãn vốn là người ít tình cảm, vốn dĩ hãn vẫn tưởng rằng, cả đời này sẽ không động tình, nhưng không thể ngờ, trong lúc vô ý lại vướng phải lưới tình.

Nghe xong lời của hắn, Văn Thanh chỉ mỉm cười, cầm một chén trà khác, có những lúc, không nên nói lời nào.

Nếu thật sự chỉ có thế, chắc đã chẳng khiến Ngân Diện phải bận tâm suy nghĩ.

“Đã lâu chúng ta không hợp tấu, không bằng thừa dịp trăng sáng, hợp tấu một khúc thì thế nào?” Văn Thanh đề nghị.

Ngân Diện nhìn nàng, gật đầu, vì vậy sai người lấy một cây cổ cầm.

Bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng phủ lên dây đàn, nàng đã lâu không đánh đàn, trước kia, lúc đánh đàn là lúc nàng vui vẻ nhất

Khi nàng chưa lấy chồng, đó là một niềm vui đơn giản mà tốt đẹp -.

Nàng nhìn Ngân Diện, ngón giữa thon dài trắng như tuyết khẽ gảy một cái, tiếng đàn hùng hậu chậm rãi vang lên, là khúc < Lan lăng vương nhập trận khúc >.

Đây là một khúc nhạc mừng thắng lợi, tiếng đàn hùng hậu, phong cách cổ xưa, du dương, thường ngày nàng không thích khúc nhạc này -, nàng chỉ thích những... khúc nhạc êm ái nhu tình, du dương réo rắt, bất quá hôm nay, chỉ có khúc nhạc này thích hợp cho lúc này.

Trước là để chúc Ngân Diện có thể thành công, cũng là muốn kích khởi lòng hắn sôi nổi lên một chút, không chí tịch trầm như vậy. Khiến lòng người cũng khó chịu.

“Khúc nhạc này, chúc người mã đáo thành công.” Văn Thanh nhẹ nhàng nói.

Ngân Diện cười yếu ớt, rút cây tiêu bên hông, cũng bắt đầu thổi.

Tiếng đàn của nàng, du dương có đủ, có sự mềm mại của nữ tử, cũng không thiếu sự hùng hậu, tiếng tiêu của hân cũng vang dội hùng hậu, khiến khúc nhạc trở nên hoàn hảo.

Bọn họ hợp tấu, không cần tập trước vẫn ăn ý, vĩnh viễn không có tạp âm, từ lần đầu tiên hợp tấu, cho tới bây giờ, mặc dù không tính là nhiều, nhưng lần nào cũng ăn ý như đã luyện tập trăm ngàn lần

Đó là cảm giác tìm được tri âm trong âm nhạc, để âm nhạc dẫn đường -.

Hai người nhìn nhau, mỉm cười, càng thêm ăn ý.

Một khúc < Lan lăng vương nhập trận khúc >. Giai điệu nhiệt huyết sôi trào, tấu lên giữa đêm tối trong khách sạn, khiến rất nhiều người nghe mà tấm tắc.

Bọn họ hợp tấu, chỉ có thể nói là thanh âm của thiên đình.

Nhưng có một người vô phương cảm nhận tâm tình đó, chứng thật là hân nhiệt huyết sôi trào, nhưng là nhiệt huyết sôi trào của sự ghen tuông.

Phượng Cô đứng ngoài cửa sổ, nhìn hai người đứng đối diện trong cửa sổ xa xa.

Nam tử mặc trường bào trắng như tuyết, cầm ngọc tiêu, dáng đứng như cây ngọc.

Nữ tử mặc áo màu xanh, tay vịn đàn cổ, ngồi thẳng.

Tình cảnh đó, bảo hân phải cảm thụ khúc nhạc đó như thế nào. Hân vẫn biết bọn họ hợp tấu ăn ý, nhưng lúc này nghe thấy, hân chỉ hận không thể tiến lên không cho bọn họ hợp tấu nữa.

Trái tim hân như bị lăng trì thành từng mảnh nhỏ, đau đến mức hân không thể động đậy, chỉ có thể hung hăng nhìn hai người, hận đến mức

nghiến răng ken két.

Thanh nhi...

Thanh nhi của hân

Rốt cục là phải như thế nào, mới có giành được trái tim nàng?

Có đôi khi, rõ ràng hân đã cảm nhận được hân đã đến gần trái tim của nàng, rõ ràng đã cảm giác được nàng đã cảm động, rõ ràng cảm giác nàng bắt đầu tiếp nhận hân rồi, nhưng lần nào cũng chỉ là cảm giác của riêng hân, cuối cùng, nàng vẫn chưa lên tiếng nói đón nhận hân.

Chén trà trong tay hân từ từ nát tan, trái tim hân cũng từ từ nát tan.

Chén trà vỡ thành phần vụn, bay theo gió.

Phượng Cô nhẹ nhàng đóng cửa sổ, quay người, ngồi ở trên ghế.

Hân rất muốn vì kích động mà lao đến, ngăn cản sự ăn ý của hai người, nhưng hân biết, nếu hân thật sự làm vậy, sẽ chỉ đẩy Văn Thanh xa cách hân nhiều hơn -.

Một khúc < Lan lăng vương nhập trận khúc >, có người ngủ say, có người trần trọc...

Phượng Cô lắc đầu cười một tiếng, bọn họ đánh đàn như gió như nước, hân lại chỉ có thể đóng cửa sổ uống rượu một mình ...

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 179: Rủi Ro Ở Phượng Vũ Cứu Thiên

Thất Thân Làm Thiếp

Nhìn bóng lưng Ngân Diện dần xa, Văn Thanh chậm rãi quay đầu.

Chỉ thấy Phượng Cô đứng đằng sau đột nhiên thốt lên một câu buồn bã: “Người cũng đi rồi, còn gì cho nàng nhìn đâu!” giọng nói nồng nặc mùi giấm, rơi xuống đầy đất, còn kèm cả mùi thuốc súng.

Văn Thanh chỉ lưu luyến cười một tiếng, không để ý đến câu nói vô lý của hã, chỉ ra sau lưng hã nói: “Không phải muốn đi nhà trọ Phong Vũ sao? Chúng ta cùng đi thôi!”

Phượng Cô hừ lạnh một cái, rồi sau đó đi trước dẫn đường.

Văn Thanh chỉ lặng lặng đi ngay sau hã, không hiểu hôm nay hã bị sao vậy, người đầy mùi thuốc súng, như có ai đả tội với hã vậy, hã không nói gì, nhưng dáng vẻ thì vô cùng bạo ác.

Hơn nữa còn đi rất nhanh, không chịu chờ nàng dù chỉ một chút.

Văn Thanh ngẫm nghĩ một hồi rồi lên tiếng: “Người làm sao vậy?”

Phượng Cô không trả lời nàng, chỉ đi về phía trước, vẻ mặt hỏa khí ngút trời, nặng nề buồn bực, qua một hồi lâu, hã đột nhiên mở miệng nói: “Tối hôm qua hai người cầm tiêu hợp tấu, thật đúng là rất xuất sắc!”

Hắn vừa nói ra, Văn Thanh liền hiểu, trong lòng âm thầm cảm thấy ngọt ngào, thì ra là hắn bận tâm chuyện này! Nhưng quan hệ của bọn họ tốt lắm, hắn thật sự không nên nghi ngờ nàng.

Hắn thế này, nhìn xuôi nhìn ngược thế nào cũng không giống Phượng Cô ngày thường.

“Xét trên lĩnh vực âm nhạc, khả năng của Ngân Diện đúng là không ai sánh bằng -, ta bất quá chỉ là nhờ chút hào quang của hắn thôi!” Nàng nói nhỏ.

“Ta thấy không đơn giản là nàng nhờ chút hào quang tài năng âm nhạc của hắn, ta thấy hai người ăn ý một cách phi thường, hợp tấu như thế đã luyện tập trăm ngàn lần!” Phượng Cô càng nghĩ càng giận, chuyện tối hôm qua, khiến hắn một đêm không ngủ, hình ảnh bọn họ nhìn nhau tràn ngập tâm trí hắn, còn có tiếng đàn ăn ý đó, khiến hắn muốn phát điên.

Nhưng hắn lại không được đi chỉ trích!

“Đóa châu hoa này rất đẹp đó.” Văn Thanh đột nhiên đi đến trước một quầy hàng, cầm một đóa châu hoa, khẽ cười nói.

Nàng chỉ là không muốn tiếp tục đề tài này với Phượng Cô, không thể làm gì khác hơn là nói sang chuyện khác.

“Cái này có gì đẹp! Về nhà ta sẽ tặng cả ruộng cho nàng!” Phượng Cô âu sầu buồn bực, kéo tay nàng.

“Ta biết Phượng Vũ Cửu Thiên giàu nứt đổ đổ vách rồi!” Văn Thanh cố ý nói, khí trời hôm nay vô cùng tốt, nàng ngẩng đầu ngắm mây.

Phượng Cô ôm một bụng buồn bực, chỉ có thể đi về phía trước, đột nhiên, hắn kéo tay Văn Thanh, nhìn thẳng vào Văn Thanh chăm chú: “Thanh nhi, sau này, nàng không nên hợp tấu cùng Ngân Diện nữa!”

Nghe câu nói bá đạo của hần, Văn Thanh nghiêm mặt: “Phượng Cô, tại sao người lại bá đạo giống trước kia vậy, như vậy rất ngang ngược, chúng ta chỉ đánh đàn thôi, hơn nữa dù có thế nào, cũng không liên quan tới người!”

“Được rồi, ta không nói nữa, là ta nhất thời nóng giận!” Phượng Cô nói, hần biết tính tình Văn Thanh, nếu lúc này hần tranh cãi với nàng, tất là sẽ khiến nàng tức giận -.

Hần muốn là trái tim của nàng, hần cũng có tin tưởng, không nên vì một việc nhỏ nhỏ đó mà khiến nàng buồn bực.

Ngay cả trong trường hợp Ngân Diện có như thế nào, lúc này cũng đã đi đến kinh thành, lúc này hần và Văn Thanh, không cần thiết phải nhắc đến kẻ kia, bọn họ cần phải tận hưởng những lúc hạnh phúc bên nhau thế này.

Vì vậy Phượng Cô kéo tay nàng: “Ta thề sau này sẽ không... bá đạo nữa, nếu còn không tốt, nàng cứ nói với ta, vì nàng, ta sẽ sửa hết -.”

Văn Thanh nhìn bộ dạng của hần -, vì vậy gật đầu, không nói gì nữa.

Đi vào nhà trọ Phong Vũ, chỉ thấy lác đác vài người, hoàn toàn không có khí thế nhộn nhạo trước kia.

Phượng Cô nghi hoặc, tình hình này không bình thường chút nào! Chẳng qua hần mới đi có 2 tháng, tại sao nhà trọ Phong Vũ lại đến tình trạng này, là kinh doanh không thuận lợi hay còn có nguyên nhân gì khác! Hần bèn tiến về phía trước: “Có chuyện gì ở đây vậy? Chương quỹ của các người đâu? Mời hần ra đây gặp ta!”

Trước đây tên tiểu nhị từng gặp Phượng Cô, nhìn thấy Phượng Cô liền cả kinh: “Vâng.. Vâng.. Phượng gia, nô tài đi vào trong gọi chương quỹ -!”

Vừa nói vừa vui vẻ lắc lư chạy vào hậu đường.

Phượng Cô là muốn nhẫn cũng không nhẫn được, Phượng Vũ Cửu Thiên là tâm huyết của hần, làm sao có thể để cho kẻ khác phá hoại như thế! Vì vậy không chờ tiểu nhị đi gọi chương quỹ, trực tiếp đi theo tên tiểu nhị. Văn Thanh cũng cảm thấy có điều kỳ quái, vì vậy đi vào theo hần, lúc nhìn thấy vị chương quỹ, tuy nàng chưa từng gặp ông ấy, nhưng nhìn vẻ ngoài là người thâm trầm ổn trọng, tại sao lại có thể để công việc kinh doanh của nhà trọ xuống dốc không phanh như thế?

Chương quỹ đang đứng ở hậu đường chỉ huy các đầu bếp, chỉ có điều đám đầu bếp có vẻ rất thiếu hào hứng, đáng vẻ thờ ơ.

Phượng Cô vào thấy thế thì lớn tiếng quát to: “Các người làm cái gì vậy! Đã suy sụp đến thế này rồi, chẳng lẽ công việc kinh doanh của khách sạn tồi tệ nhường này!”

Mọi người đột nhiên nghe thấy tiếng quát, tất cả đều giật mình, nhất là lão Chu chương quỹ, ông ấy là người duy nhất tương đối quen thuộc người của Phượng gia, vừa nghe thấy thanh âm của Phượng gia, liền cả kinh thờ dài.

Ông ta mãnh liệt quay đầu, nét mặt già nua nổi lên sự vui sướng và kích động: “Phượng gia... Phượng gia ...”

Nhưng một lúc lâu sau vẫn không nói thêm gì.

Phượng Cô thấy vẻ mặt ông ấy không bình thường, suy nghĩ một chút, biết là chuyện không đơn giản, vừa rồi hần cũng đã cảm thấy không đúng chút nào, lúc này nhìn đến vẻ mặt của lão Chu, mới giật mình nhận ra.

Vì vậy nén cơn giận xuống, chỉ nói: “Đến sương phòng nói đi!”

Vừa nói vừa đi về phía sương phòng.

Trong sương phòng.

“Rốt cục là đã xảy ra chuyện gì?”Phượng Cô trầm tĩnh hỏi han.

“Gia, ngài trở về thì tốt rồi, nếu không Nếu không, Phượng Vũ Cửu Thiên của chúng ta, thật sự không xong...”Lão Chu vừa nói đến thế, gương mặt già nua nhăn lại, rồi sau đó bật khóc.

“Rốt cục là làm sao vậy?”Phượng Cô đứng lên, đỡ lão Chu đứng dậy rồi trịnh trọng hỏi han, con người lão Chu hẳn rất rõ ràng, chuyện tầm thường sẽ không thể khiến ông ấy thành thế này -, nhất định là Phượng Vũ Cửu Thiên đã gặp đại sự gì -.

“Gia, ngài không biết, Phượng Vũ Cửu Thiên chúng ta, bị người khác chống đối, chỉ cần là cửa hàng hơi lớn một chút, đều bị quấy rối đến mức không thể làm ăn buôn bán gì được!”Lão Chu thở dài nói.

“Tại sao lại có thể như vậy, Lãnh Sâm đâu?”Phượng Cô nhíu mày, không thể hiểu, kẻ nào có thể thần thông quảng đại đến mức đó, cư nhiên dám lớn gan đối kháng với Phượng Vũ Cửu Thiên, tại sao Lãnh Sâm còn chưa xử lý kẻ đó!

“Lãnh Đại tổng quản đang bôn ba trên đường, lo được chỗ này thì mất chỗ khác! Kẻ địch lần này có sự chuẩn bị -, một hơi có hơn mười chỗ bị ám toán, thức ăn của nhà trọ thì bị hạ dược, còn bị đập phá, không ai dám thuê phòng nữa, cửa hàng lụa thì bị dính phẩm màu lên lụa, căn bản là không bán được nữa... Cơ bản là các cửa hàng đều gặp chuyện, tổn thất trầm trọng!”Lão Chu nói từng chuyện từng chuyện, càng nói càng khẩn cấp, càng nói càng khổ sở.

Vân Thanh đứng một bên, không khỏi hít sâu một hơi, không ngờ chuyện lại nghiêm trọng đến vậy. Rốt cục là người phương nào, lại sử dụng thủ đoạn âm hiểm như thế, hơn nữa lại có thể lực to lớn, cư nhiên có thể trong thời gian ngắn làm ra những chuyện kinh khủng đến vậy.

“Vậy bây giờ Lãnh Sâm đang ở đâu?”Phượng Cô hỏi. Chuyện này, chỉ có tìm Lãnh sâm, mới có thể hỏi cho rõ ràng, tình huống cụ thể, chỉ Lãnh Sâm mới nói rõ, hơn nữa không thể chậm trễ.

“Lãnh Đại tổng quản hiện đang ở Chiến Thành, không biết vì nguyên nhân gì, chỉ nghe nói là không thể rời khỏi Chiến Thành được! Dường như là Chiến Thành còn gặp nhiều phiền phức hơn, nhưng rốt cục là kẻ nào đã đối kháng với Phượng Vũ Cửu Thiên, thì vẫn chưa biết.”Lão Chu nói.

Phượng Cô càng nghe càng nhú chặt đôi lông mày, mơ hồ cảm thấy có chỗ không đúng, Lãnh Sâm ở Chiến Thành, điều này cho thấy, sự kiện kia có quan hệ với nhân sĩ võ lâm, thế nên Lãnh Sâm mới đến Chiến Thành, không đến chỗ khác xem tình huống -.

“Lão Chu, người nhanh chóng chuẩn bị cho ta hai con ngựa tốt nhất, ta muốn đi Chiến Thành ngay lập tức!”Phượng Cô nhú mày nói, bất luận kẻ nào, cũng đừng mơ tưởng đứng bên kia chiến tuyến với hãn, đứng bên kia chiến tuyến với hãn, chỉ có chết.

Đôi phượng nhãn bắn ra từng tia sát khí tàn nhẫn, làm cho người ta phải sợ. Phượng Cô lúc này, khiến không ai dám tới gần -, trên người hãn tỏa ra sát khí, khiến người khác phải kinh ngạc.

Văn Thanh nghe cuộc đối thoại của hai người, đã lẳng lặng suy nghĩ vấn đề đó, chỉ có điều, nếu muốn tìm ra kẻ chủ mưu, dường như có chút khó khăn.

Nếu là Bạch Vân Yên, thực sự là hãn có khả năng đấy, nhưng hãn chỉ vừa xuống Thiên Sơn, không có khả năng làm ra chuyện đấy!

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 180: Kẻ Ngoài Ý Muốn

Thất Thân Làm Thiếp

Rốt cục kẻ nào là kẻ chủ mưu?

Xem ra, cũng chỉ có tới Chiến Thành mới biết được.

Khi Phượng Cô quay người nhìn Văn Thanh, mặt hắn đã hồi phục bình tĩnh, nhưng vẻ mặt bình tĩnh, làm sao có thể che dấu được sự bất bình trong lòng!

Không ngờ lại gặp phải chuyện thế này.

Hai người đi một mạch, không hề ngừng nghỉ.

Dọc theo đường đi, bọn họ cũng không quên ghé qua các cửa hàng của Phượng Vũ Cửu Thiên xem tình huống thế nào.

So với tưởng tượng của hai người thì sự tình hòng bớt hơn nhiều.

Đúng là có rất nhiều nội gián bị cài vào.

Hơn nữa, vấn đề mà các cửa hàng lớn gặp phải đúng là y hệt lời lão Chu nói, lựa của cửa hàng lựa bị dây phẩm màu, hoàn toàn trở thành rác rưởi.

Từu điểm, quán trà, tiệm ăn, bị kẻ khác quấy phá, còn làm loạn thành ngộ độc thức ăn, đến quan phủ cũng nhúng tay điều tra.

Về phần cửa hàng gạo, không biết bị kẻ kia dùng thủ đoạn gì, bỏ loại thuốc nào, tất cả gạo thực phẩm đều bị hư, hỏng.

... ..

Không có cửa hàng nào tránh được tai nạn.

Nhìn tất cả chuyện đang xảy ra, trong lòng nàng lo lắng vô cùng, chỉ hy vọng có thể nhanh chóng giải quyết vấn đề, dọc theo đường đi, cũng không ngừng thảo luận cùng Phượng Cô về việc làm thế nào mới có thể cứu vãn tổn thất.

Dù sao, tìm ra kẻ địch là ai cũng là điều mấu chốt, nhưng kẻ hờ này quá lớn, nếu không tìm được biện pháp tốt ngăn lại, chỉ sợ sẽ gặp tổn thất lớn về tài sản, sẽ khiến Phượng Vũ Cửu Thiên suy sụp.

Như thế nàng đã coi Phượng Vũ Cửu Thiên là nhà của mình.

Nhìn Phượng Cô bên cạnh vẫn đang một mực mím môi, nghiêm túc đi đường, trong lòng nàng có trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Nam nhân này, từng khiến nàng đau, khiến nàng hận, khiến nàng sống không bằng chết, nhưng cũng từng khiến nàng cảm động, khiến nàng vui mừng, còn từng vì nàng mà liều lĩnh bản thân.

Về ngoài của hắn đích thực rất khuynh thành -.

Nàng còn nhớ lúc trước, khi mới nghe nói sẽ được gả cho hắn, khi đó trong lòng nàng chỉ có tò mò, kinh dị, nghe người khác nói hắn khuynh thành như thế nào, tài cán như thế nào, trong vòng 4 năm đã kiến tạo Phượng Vũ Cửu Thiên phú khả địch quốc thế nào, còn có... nghe nói hắn thô bạo ngoan tuyệt như thế nào.

Khi đó nàng đã nghĩ, hắn là nam nhân như thế nào.

Sau đó thật sự thấy hần, cũng liên tục xảy ra rất nhiều chuyện, nhiều đến mức nàng không thừa nhận được.

Thay đổi bất ngờ, nhân sinh như thủy triều, đi hết một vòng, không ngờ, lại vẫn ở bên nhau, nói là duyên, thì cũng là một thứ duyên ngang trái, mới khiến nhiều chuyện phát sinh đến vậy.

Hần là một nam nhân với vẻ ngoài rất khuynh thành, gương mặt tuấn tú vô song –, một đôi phượng nhãn hẹp dài mà lãnh mị, cho người đối diện cảm giác câu hồn đoạt phách, khi hần híp mắt sẽ sinh ra hàn ý lạnh thấu xương, sống mũi cao thẳng như con người của hần luôn cao ngạo tự phụ, hai bên khóe miệng hơi hơi nhếch lên, môi mỏng, người ta nói nam nhân môi mỏng là bạc tình nhất, nhưng hần lại là nam tử si tình nhất mới đúng, vì tình, đến mức thành si điên. Cầm đẹp như tượng cho hần vẻ cương nghị làm người khác phải chao đảo.

Hần đích thực là rất có tài, trong vòng 4 năm, chỉ dựa vào tín niệm báo thù, mà ẩn nhẫn đi từng bước một, khiến một võ lâm thế gia trở thành đệ nhất sơn trang của cả võ lâm và thương giới.

Còn về sự thô bạo ngoan tuyệt của hần, xem như là phải như thế đi!

Sự thô bạo ngoan tuyệt của hần, cho tới bây giờ chỉ để đối phó với người ngoài, mãi cho đến khi nàng đến Phượng gia, mới nhận ra, chỉ là vì hần có lệ khí quá nặng.

“Tại sao lại nhìn ta chăm chăm vậy? Cảm thấy tướng công nhà nàng càng nhìn càng tuấn tú đúng không?” Phượng Cô vừa quay đầu, đã thấy Văn Thanh chăm chăm nhìn hần, vì vậy trêu chọc.

Gương mặt hần đầy vẻ ủ rũ, xem ra lần đả kích này không nhỏ chút nào.

Bất quá, hần cũng không muốn biểu hiện ra ngoài trước mặt Văn Thanh, bởi vì hần nhìn ra, Văn Thanh đã bị chuyện này liên lụy tâm trạng.

Hắn không muốn nàng phải lo lắng thêm nữa.

Văn Thanh bĩu môi nở nụ cười nhạt như gió thổi qua: “Sao người cứ luôn như vậy nhỉ. Dung mạo của người đúng là rất đẹp nhưng dạo này ăn gió năm sương xuống sắc nhiều rồi.”

Văn Thanh chu môi, mặc kệ là khi nào, hắn luôn như thế, có đôi khi chân chính quan tâm, cũng không biểu hiện như người bình thường, tất nhiên nàng biết, là hắn cố ý trêu nàng -, mấy ngày nay hết chạy lại trốn, gặp biết bao chuyện phiền toái, ai cũng cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

“Sai!” Phượng Cô đột nhiên hồi phục bộ dạng nghiêm túc, nghiêm nghị chỉ vào Văn Thanh.

“Sai?!” Một câu “Sai” của hắn, trái lại khiến Văn Thanh kinh ngạc, không biết hắn có ý gì, vì vậy nhíu mày hỏi.

“Đúng vậy, những ngày gần đây ăn gió năm sương, nhưng làm sao có thể khiến ta xuống sắc chứ? Gương mặt tuần tú của ta thêm một tầng tang thương chỉ thêm phần nam tính thôi! Ta thấy Thanh nhi chưa biết thưởng thức sắc đẹp của ta lắm!” Phượng Cô nói như đang giảng đạo lý, nói xong, còn không cười mới hay.

Văn Thanh không nhịn được đã phá lên cười, trận cười này khiến nàng vui đi không ít buồn bực

“Nàng nên cười nhiều hơn, bình thường không đẹp thế đâu, tại sao không cười nhiều một chút!” Phượng Cô đột nhiên nói, mặt mũi vẫn nghiêm túc như trước, thật đúng như đang nói chuyện gì nghiêm túc lắm vậy.

Văn Thanh cũng cảm thấy kinh ngạc với trận cười của mình, nàng nhanh chóng chỉnh lại dáng vẻ cho nghiêm chỉnh rồi yếu ớt nói: ” Tại không đẹp nên không dám cười nhiều.”

“Không thể nào, cười sẽ đẹp hơn rất nhiều -!” Phượng Cô nói.

Vân Thanh cũng lắc đầu, giả vờ thần bí nói: “Ví dụ một người bị vàng răng, bị vâu hay sút môi thì sao!”

Vừa nói xong, hai người đồng loạt cười.

Trên đường đi, mấy câu nói đùa đó cũng gạt đi không ít buồn phiền.

Nhìn Chiến Thành đã ở trước mắt, cả hai cùng cảm thấy thư thái, nhưng ngay sau đó lại cảm thấy khẩn trương

Bọn họ đều biết, phía trước, có một cuộc chiến nhất định phải tham gia.

... ..

Lãnh Sâm đang đau đầu trong phòng thu chi, vừa nghe hạ nhân bẩm báo Phượng Cô trở về, liền kích động như thể ở lâu trong bóng tối bất ngờ thấy ánh mặt trời.

Nhanh chóng lao ra đón Phượng Cô.

Nhìn Phượng Cô đang chậm rãi đi tới, hắn đột nhiên có cảm giác muốn rơi lệ, mấy ngày nay, một mình hắn chống đỡ Phượng Vũ Cửu Thiên, đã mệt không chịu nổi, hơn nữa một mực lo lắng Phượng gia, trong lòng luôn ngóng trông Phượng Cô có thể trở về sớm một chút.

Phượng Côn vừa nhìn Lãnh Sâm là biết hắn sốt ruột đã lâu.

“Phượng gia...” Lãnh Sâm nghẹn ngào gọi một tiếng, rồi sau đó chỉ im lặng.

“Lãnh Sâm, ngươi làm sao vậy! Từ trước tới giờ đã bao giờ thấy người ủy mị như nữ nhân thế đâu! Ngươi là kẻ thiết diện hắc nhân mà!” Phượng

Cô nhìn Lãnh Sâm, cũng rất cảm động, Lãnh Sâm ở bên cạnh hẳn nhiều năm, không còn là quan hệ chủ tớ, mà là hai kẻ tri âm.

“Ta... Ta...” Nghe Phượng Cô nói thế, gương mặt lúc nào cũng lãnh khốc của Lãnh Sâm khẽ ửng hồng nhàn nhạt, sau khi bình tĩnh lại mới nói: “ Khiến Gia chê cười!”

Ngay Văn Thanh cũng phải giật mình, không ngờ Lãnh Sâm cũng có lúc ủy mị như thế, nàng còn tưởng Lãnh Sâm chỉ là một tên đầu gỗ (chắc ý ở đây là không có tình cảm chứ không phải nói Lãnh Sâm ngu đâu) lãnh khốc cẩn thận tỉ mỉ chứ!

Thì ra hẳn còn tính cách khác!

“Chào Lãnh chủ quản!” Văn Thanh nhẹ nhàng nói.

Lãnh Sâm nhìn Văn Thanh, ánh mắt phức tạp, nhưng cũng cung kính nói: “Nhị phu nhân khách khí!”

Nói xong lại quay sang Phượng Cô: “Gia và Nhị phu nhân một mạch bốn ba, ta sai người nhanh chóng chuẩn bị nước rửa mặt và tiệc tẩy trần, mời gia cùng Nhị phu nhân!”

“Không cần!” Phượng Cô nói, “Những chuyện xảy ra gần đây ta đã nghe nói rồi, cũng đã ghé thăm sản nghiệp của Phượng Vũ Cửu Thiên trên đường đi một phen, chuyện này trọng đại, lấy đại sự làm trọng, tiệc tẩy trần tính sau, chúng ta vào nhà nói trước đi!”

Vừa nói ba người vừa đi vào phòng, Lãnh Sâm mệnh lệnh ám vệ đứng ngoài canh cửa, lúc này mới an tâm nói hết mọi chuyện.

“Rốt cuộc là người phương nào gây nên, dám công khai khiêu chiến với Phượng Vũ Cửu Thiên!” Phượng Cô vừa vào phòng, đã không kiềm chế được, quát lên.

“Chắc là Gia không thể ngờ được lại là kẻ đó, chỉ sợ thế cả thế gian cũng không thể ngờ là kẻ đó!” Lãnh Sâm thở dài nói, trong ánh mắt có chút phần ý.

“Ồ... Kẻ nào thần bí thế?” Phượng Cô cảm thấy hứng thú, bất quá hẳn không cần nghĩ lâu đã đoán ra: “Không phải là Mộ Dung Kiềm không chết, tiếp tục làm loạn đây chứ?”

Bởi vì trong thời gian ngắn ngủi, có thể làm ra những hành vi như thế, hơn nữa thủ đoạn cao thâm độc ác, trong Chiến Thành ngoài Mộ Dung Kiềm đúng là không có người thứ hai, hơn nữa Lãnh Sâm còn nói đó là kẻ mà thế nhân không ngờ tới -, như vậy nhất định phải là một người đáng lẽ không còn tồn tại!

“Tại sao Gia biết -?” Lãnh Sâm vừa nghe thế, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Phượng Cô.

Ánh mắt kinh ngạc của Lãnh Sâm, đã chứng thật là Phượng Cô không đoán sai.

Mộ Dung Kiềm vẫn chưa chết!

“Xem ra ta đoán không sai, dĩ nhiên là hẳn!” Phượng Cô nhếch môi, tạo thành một nụ cười ngoan tuyệt, đáng vẻ nghiền ngẫm nhận lời khiêu chiến.

Văn Thanh đang kinh ngạc không thôi, một người rơi xuống Lạc Nhật Nhai lại không chết, dĩ nhiên sống sót, còn lập mưu trả thù!

Mộ Dung Kiềm, không ngờ lại sống dai như vậy.

“Đúng vậy, Mộ Dung Kiềm liên hợp cùng Tà Phong, cùng những kẻ địch của Phượng Vũ Cửu Thiên, hợp thành thành một đội ngũ, mục tiêu là giết chết Gia! Chuyện tình lần này, tất cả đều do bọn chúng gây ra.” Lãnh Sâm chậm rãi nói, trong lúc nói lơ đãng liếc mắt nhìn Văn Thanh.

Vân Thanh biết cái liếc mắt của Lãnh Sâm có ý tứ gì -, quan hệ giữa nàng và Tà Phong rất tốt, nói vậy Lãnh Sâm đang bận tâm chuyện đó, chỉ có điều hắn không giấu giếm điều đó trước mặt nàng, coi như hắn vẫn tin tưởng nàng.

Có lẽ là do lòng trung thành hắn dành cho Phượng Cô, thế nên Phượng Cô tin nàng, hắn cũng chỉ có thể lựa chọn tin nàng.

“Hmm, nói hết chưa.” Phượng Cô nhướn mày, lạnh lùng nói.

“Đáng lẽ chúng ta đã chuẩn bị chu toàn, chuẩn bị có thể ứng chiến bất cứ lúc nào, dù sao thực lực của bọn chúng vẫn chưa đủ để đối địch với Phượng Vũ Cửu Thiên, chỉ có điều, mấy ngày gần đây có chút biến hóa, không biết từ khi nào, Bạch Vân Yên cũng gia nhập với chúng, còn lãnh đạo Tuyết Liên Phái, khiến mọi chuyện trở nên cực kỳ khó giải quyết, bất quá ta đã phái tứ tỳ âm thầm điều tra chuyện đó, ...điều khẩn cấp nhất vào lúc này là tổn thất của Phượng Vũ Cửu Thiên quá trầm trọng, nhất thời chỉ sợ khó có thể khắc phục.” Lãnh Sâm nói một hơi cho đến hết

Rồi sau đó hồ thẹn thở dài nói: “Gia giao sản nghiệp cho Lãnh Sâm mới mấy tháng, đã thành ra thế này...”

“Lãnh Sâm, chuyện này, không phải lỗi của ngươi, ngươi nên biết điều đó, không cần tự trách.” Phượng Cô nói, rồi sau đó vươn vai.

Tao nhẽ như một con báo, làm như thế mọi chuyện vừa nghe chỉ là những chuyện rất bình thường, Phượng Cô hạ lệnh: “Ta đã biết chuyện, cũng mệt mỏi rồi, Thanh nhi cũng bị liên lụy, cho người chuẩn bị rửa mặt và tiệc tối đi!”

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 181: Tái Ngộ Tà Phong (1)

Thất Thân Làm Thiếp

“Tại sao người không lo lắng chút nào?” Văn Thanh nhìn đồ ăn trên bàn, không có hứng thú để ăn lắm, có chút không rõ, vì sao sau khi Phượng Cô nghe Lãnh Sâm hồi báo mọi chuyện lại có thể trấn tĩnh thế, hoàn toàn không chút lo âu, có chút bất bình thường.

Chuyện này, nhìn xuôi nhìn ngược thế nào, cũng đều không đơn giản?

“Tại sao phải lo lắng chứ?” Phượng Cô hỏi ngược lại, nhếch môi cười một cách tự tin: “Nếu tình huống là ta ở ngoài sáng địch trong tối, ta sẽ khẩn trương, nhưng lúc này ta ở ngoài sáng, địch cũng ngoài sáng, căn bản là không cần lo -, dù Mộ Dung Kiềm có bản lĩnh gì đi nữa, Phượng Cô ta cũng sẽ không sợ hãi -, Phượng Cô ta, nếu có thể dễ dàng sợ sệt người khác như thế, làm sao có thể gánh vác cả Phượng Vũ Cửu Thiên?”

Nhìn dáng vẻ tự tin của hã, Văn Thanh không khỏi có chút giật mình.

Phượng Cô này, thật không biết là hã tự tin quá mức hay là hã trời sinh đã giỏi, nhưng có thể nào, nàng cũng thấy chuyện quyết là không thể đơn giản như vậy!

Dù không sợ thì ít nhất cũng nên có chút lo lắng -.

“Yên tâm, ngày mai ta sẽ đi gặp Mộ Dung Kiềm, xem hã đang âm mưu cái gì, còn về chuyện tổn thất lần này của Phượng Vũ Cửu Thiên, tuy có

trầm trọng, nhưng vẫn chưa đến lúc ngã gục, chuyện đó còn xa lắm không cần lo lắng.” Phượng Cô cầm một chén rượu, nhẹ nhàng lướt qua mũi, đôi phượng nhãn tràn ngập ý chí chiến đấu.

“Người sống trên đời, có đối thủ, mới không buồn chán!”

“Người có thể tự tin như vậy, ta cũng yên tâm!” Văn Thanh khẽ nói, xem ra nàng đã quá lo lắng, xem ra, chuyện này đối với Phượng Vũ Cửu Thiên mà nói, không phải chuyện to tát lắm -.

“Nhưng ta thích nàng lo lắng cho ta! Thanh nhi...” Tay của Phượng Cô đột nhiên đưa qua nắm lấy tay nàng, câu nói tuy là trong lúc xúc động, nhưng cũng là chân tâm -, Văn Thanh vì hấn mà lo lắng, cho thấy nàng đã đặt hấn trong tim -, điều này đối với hấn mà nói, là chuyện vui vẻ nhất.

Ánh trăng vắng vặc, nền đỏ lập lòe, không biết là do ánh nến phản chiếu, hay là do ngượng ngùng, mặt nàng bắt đầu ửng đỏ, như phủ một lớp phấn hồng, càng thêm câu hồn.

Văn Thanh nhẹ nhàng rút tay mình lại, cổ trăn tỉnh nói: “Nhanh ăn đi! Bôn ba nhiều ngày như vậy, buổi tối phải ngủ cho bổ những lúc vất vả.”

“Được! Nàng thấy ngon thì ăn nhiều một chút.” Phượng Cô nghe nàng nói xong, không nói gì thêm, chỉ buông lỏng tay nàng, rồi sau đó liên tục gấp thức ăn vào bát của nàng.

Văn Thanh liếc mắt nhìn hấn, không nói gì thêm, chỉ lặng lặng ăn, a hoàn đứng sau lần lượt lui ra ngoài.

Bên trong phòng, chỉ còn hai người bọn họ.

Đang ăn thịt cá rau củ, không biết vì sao, Văn Thanh đột nhiên có cảm giác gia đình, hai người ngồi bên nhau, dưới ánh nến, cùng ăn tối, đây, từng là chuyện nàng hy vọng nhất trên đời.

Nhìn nàng đột nhiên ngừng ăn, Phượng Cô hồ nghi hỏi han: “Thanh nhi, nghĩ gì vậy?”

“A?” Văn Thanh nghe thấy hần hỏi liền hốt hoảng giật mình, lắc đầu liên tục: “Không... không... không nghĩ cái gì.” Mặt càng lúc càng nóng, dường như gần đây nàng quá nhớ nhà, mới có thể liên tục nhớ lại những chuyện khi chưa lấy chồng.

Bất quá, đúng là đã hơn nửa năm nàng chưa gặp mẫu thân, còn có Song nhi, không biết lúc này Song nhi thế nào rồi?

Mặt Văn Thanh hiện lên vẻ tư niệm và buồn phiền.

“Nhớ mẫu thân của nàng sao?” Phượng Cô nhìn nàng tư niệm, biết là nàng muốn về nhà, mấy ngày nay, thỉnh thoảng trong lúc vô ý nàng có nhắc đến chuyện khi chưa lấy chồng, hẳn biết, nàng đang nhớ nhà.

“Uhm.” Văn Thanh hơi hơi cúi đầu.

Một câu nói của Phượng Cô —, như câu hết nỗi nhớ nhà ở đáy lòng nàng lên, hơn nữa lại không thể nén lại, nỗi buồn như một tấm lưới, giăng ra, trùm lên nàng, khiến nàng không thở được, hốc mắt nàng dần ẩm ướt, có hai giọt lệ từ từ lăn xuống.

Phượng Cô nhìn nàng như thế, trong lòng hẳn còn đau đớn hơn nàng, đều là tại hần, khiến nàng đã lâu không được gặp người thân.

Chậm rãi đi tới bên cạnh nàng, ngồi xổm xuống bên cạnh nàng, Phượng Cô rút khăn tay, nhẹ nhàng lau đi hai hàng nước mắt trên mặt nàng: “Đừng khóc, là ta không tốt, hại nàng đã lâu thế không được gặp mẫu thân, ngày mai, ta sẽ cho người chuẩn bị xe ngựa, hộ tống nàng về gặp mẫu thân.”

Nàng nhìn hần bằng đôi mắt sưng đỏ, nhẹ nhàng lau nước mắt, lắc đầu: “Không được, hiện tại người đang gặp nguy hiểm, nội công của người lại

truyền cho ta, ta phải ở đây bảo vệ người. Con người Mộ Dung Kiềm âm ngoan, ta không thể để người đặt mình vào vòng nguy hiểm.”

“Đần độn! Lúc này ở cạnh ta có Lãnh Sâm và tứ đại nữ tỳ bảo vệ, còn có thị vệ của Phượng Vũ Cửu Thiên –, ai có thể làm hại đến ta được! Không có việc gì -.” Kỳ thật Phượng Cô có tư tâm. Mộ Dung Kiềm là loại không từ thủ đoạn, tàn nhẫn mà âm độc, y có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, Văn Thanh ở đây, Phượng Cô không thể yên lòng, còn đang nghĩ cách để đưa nàng đi chỗ khác

Lúc này nàng đang nhớ nhà, vì vậy trước tiên cho người hộ tống nàng về nhà mẹ đẻ, như vậy, hẳn mới có thể yên tâm.

“Thêm người bảo vệ thêm phần an toàn, hơn nữa ta đã đáp ứng sẽ bảo vệ người, ta sẽ làm được.” Văn Thanh nhẹ nhàng nói.

“Nhưng nàng đã lâu không về nhà, chẳng lẽ không muốn gặp mẫu thân sao?” Phượng Cô khẽ cười nói: “Về phần ta nàng cứ yên tâm đi! Ta là Phượng Cô, làm sao có thể để kẻ khác dễ dàng ám toán?”

“Mặc dù ta rất nhớ mẫu thân và Song nhi, nhưng không cần vội, chờ xử lý mọi chuyện êm xuôi, chúng ta sẽ cùng về, người cũng có thể trở về gặp lão thái nãi, nhất định bà cũng nhớ người phát điên rồi!” Văn Thanh khẽ nói, ánh mắt hiện vẻ cố chấp.

Dù ngày thường nàng dễ bị thuyết phục, nhưng khi đã quyết định thì không ai lay chuyển được.

Phượng Cô nhìn nàng thế, biết là có khuyên cũng không ăn thua -, vì vậy đành gật đầu, xem như đáp ứng, bất quá trong lòng đang thầm nghĩ phải làm gì mới có thể bảo chứng cho nàng thấy rằng hẳn rất an toàn

Phượng Cô chậm rãi đứng lên, khi lướt qua mặt nàng, nhất thời hài hước, môi hẳn đặt lên trán nàng một nụ hôn: “Cám ơn nàng.”

Một cái hôn nhẹ nhàng, nhưng lại mang theo tình ý vô hạn.

Vân Thanh trợn mắt nhìn hăn, nhưng không nói gì, chỉ cúi đầu ăn cơm.

... ..

Vân Thanh nằm trên giường, làm thế nào cũng không thể ngủ yên.

Lần này trở lại Chiến Thành, trở lại Phượng Vũ Cửu Thiên, tâm tình, đã khác xưa nhiều, quan hệ giữa nàng và Phượng Cô, cũng đã có thay đổi lớn.

Nàng lẳng lặng nghĩ lại thời gian đã qua, không thể không thừa nhận, nàng đã cảm động, tha thứ cho hăn, cũng đã yêu hăn.

Mặc dù nàng chưa lên tiếng thừa nhận, nhưng lòng nàng dần dao động, dần rõ ràng.

Nàng biết, cố ý ở lại bảo vệ hăn, kỳ thật không đơn giản là vì nàng đã đáp ứng bảo vệ hăn -, quan trọng hơn là, nàng đã quan tâm hăn, sợ hăn gặp chuyện bất trắc, sợ hăn gặp chuyện không may, thế nên mới cố ý ở lại bảo vệ hăn.

Đột nhiên, cành cây ngoài cửa sổ lay động, tâm lý cảnh giác trong nàng dâng lên, chăm chú nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ.

Lúc này, không thể sơ ý -, một điểm gió thổi cỏ lay cũng phải cẩn thận.

Đúng lúc này, một bóng đen phi thân vào trong phòng nàng.

Nhờ ánh trăng, nàng nhìn thấy người đó, sự khẩn trương được giải tỏa, thay bằng mừng rỡ không thôi!

Là Tà Phong, mặc dù không thấy rõ người đó, nhưng nàng vẫn nhận ra dáng người, nhìn ra được, nhất định là Tà Phong.

Nàng nở nụ cười sáng lạn, nhẹ nhàng kêu: “Tà Phong...”

“Thanh nhi!” Tà Phong vừa đứng vững, cũng kích động không thôi: “Người đã trở về! Người không biết, ta lo lắng cho người nhiều đến thế nào? Lúc đó nghe nói người bị Phong Quốc bắt cóc, ta lo lắng đến nỗi một đêm không ngủ, khi ta đến nơi, lại nghe nói người đã được cứu ra, vốn dĩ ta định đi tìm người, nhưng cùng lúc đó lại nhận được tin nghĩa huynh không chết, hơn nữa giục ta trở về, cho nên ta...”

Nói đến đây, mặt hãn đỏ bừng vì xấu hổ, lúc đấy hãn rất khó xử, một là vì tin tức về nghĩa huynh khiến hãn kinh ngạc, hơn nữa còn thôi thúc hãn trở về, lúc ấy hãn không rõ tình huống, còn tưởng là lần gặp mặt cuối cùng, thế nên quay về, bỏ lỡ cơ hội đi tìm Văn Thanh.

Hãn vẫn một mực trách cứ bản thân vì chuyện này.

“Không có việc gì, không phải ta đã bình an trở về sao?” Văn Thanh cười một tiếng, nàng hiểu con người Tà Phong, biết hãn quan tâm nàng thật lòng-, còn chuyện hãn bị giục phải quay về, nàng nghĩ, theo con người Mộ Dung Kiềm mà nói, muốn buộc Tà Phong trở về, tất là có biện pháp -.

“Nhưng ta không thể ngừng trách bản thân, ta không bảo vệ người!” Hãn nói với vẻ ảo não.

“Người không thể lúc nào cũng kè kè bên ta, người cũng có chuyện mà người phải làm! Ta không trách người, người cũng đừng nên tự trách mình!” Nhìn bộ dạng ray rứt của hãn, chắc hãn, trong suốt thời gian qua, hãn một mực không sống một cách thanh thản, tất là ngày ngày tự trách móc mình.

“Ta biết người nhất định sẽ không trách ta, thế nên ta mới tự trách mình!” Tà Phong kích động nói: “Thanh nhi, trong khoảng thời gian này, nhất định người đã chịu không ít cực khổ?”

Văn Thanh cười một tiếng: “Không có, người nhìn khí sắc của ta đã tốt hơn xưa rất nhiều, Hỏa hàn độc cũng giải rồi, sau này sẽ không bị độc phát nữa!”

“Ta cũng có nghe nói! Cũng biết chuyện xảy ra với người, chỉ là nhân quả tuần hoàn!” Tà Phong kích động nói, khi nghe môn chủ Tuyết Liên Phái kể lại chuyện nàng và Phượng Cô trải qua trên Thiên Sơn, hấn hả hê hưng phấn vô cùng.

Vì kích động, tiếng cũng tự động to lên, truyền đến tai thị vệ tuần tra.

“Nhị phu nhân, ngài không có việc gì chứ? Chúng ta nghe thấy chỗ người hình như có tiếng vang, vì vậy đến đây nhìn.” Ngoài cửa truyền vào tiếng bước chân vội vã của thị vệ, chỉ chốc lát sau là tiếng hỏi han quan tâm.

Văn Thanh nghe thấy tiếng thị vệ, liền chỉ lên xà nhà.

Tà Phong thấy thế nhíu mày, có chút không vui, nhưng cũng đành phi thân nhảy lên xà nhà, Văn Thanh giả giọng ngái ngủ như vừa tỉnh giấc: “Ta không có việc gì, bên ngoài có động tĩnh gì không?”

“Không có việc gì, Nhị phu nhân yên tâm ngủ đi, chúng ta sẽ tăng việc dò xét bảo vệ nơi này -.” thị vệ trả lời.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 182: Tái Ngộ Tà Phong (2)

Thất Thân Làm Thiếp

Đợi đến khi tiếng bước chân thị vệ đi xa, Tà Phong mới nhảy xuống, về mặt còn chưa hết giận: “Thấy người của Phượng Cô, ta liền thấy bức!”

Văn Thanh nhìn bộ dạng hăn, cười trừ, từ trước tới giờ Tà Phong luôn thẳng tính -, chưa bao giờ giấu diếm suy nghĩ với người hăn tín nhiệm. Đây cũng là điểm dễ thương của hăn.

“Được rồi, tại sao người biết ta trở về Phượng Vũ Cửu Thiên nhanh như vậy?” Văn Thanh ngẩng đầu hỏi, chiều muộn nàng mới cùng Phượng Cô về đến nơi, làm thế nào mà đến tối đã thấy Tà Phong đến tìm.

“Nghĩa huynh phái người một mực theo dõi nhất cử nhất động của Phượng Vũ Cửu Thiên -, bảo phải chờ đến khi Phượng Cô trở về. Các người vào đây bước trước, bước sau thì tin tức đã đến tai chúng ta.” Tà Phong nói, đối với Văn Thanh, hăn không bao giờ giấu diếm chuyện gì -.

“Thì ra là thế.” Bất quá ngẫm lại cũng đúng, theo con người của Mộ Dung Kiềm, lần này đại nạn không chết, nếu còn sống, khẳng định là muốn báo thù rửa hận -, Phượng Cô chính là mục tiêu lớn nhất của hăn-, làm sao có thể không phái người giám thị chứ?

“Tà Phong, chuyện rắc rối lần này của Phượng Vũ Cửu Thiên, người không nhúng tay tham gia chứ?” Văn Thanh hỏi, không vì Phượng Vũ Cửu Thiên cũng không vì Phượng Cô.

Không muốn Tà Phong can thiệp nhúng tay vào đó, đều là vì Tà Phong, nàng không muốn nhìn Tà Phong vì chịu ân Mộ Dung Kiềm, vì báo ân, đi theo bên cạnh hắn, trở thành kẻ xấu.

Tà Phong, cần làm một hiệp đạo, không phải tặc.

Nàng lại càng không muốn Tà Phong can thiệp vào ân oán giang hồ, Tà Phong, cần tự do tự tại -.

“Không có.” Tà Phong nói. Vốn dĩ, hắn một mực không tán thành chuyện này-, mặc dù hắn cũng muốn thu thập Phượng Cô, nhưng hắn muốn dùng những việc làm quang minh chính đại -, không phải dùng những thủ đoạn kiểu ném đá giấu tay -, như vậy tuyệt không quang minh, hơn nữa thủ đoạn của nghĩa huynh -, cũng quá âm độc, những việc đó, không chỉ làm hại Phượng Cô, còn liên lụy đến không ít người vô tội khác.

“Ta cũng biết người không nhúng tay vào chuyện đó -.” Văn Thanh cười một tiếng.

“Những việc làm đó thiếu quang minh, hơn nữa thủ đoạn cũng vô cùng độc ác, ta không làm được, bất quá nếu tiếp theo nghĩa huynh công khai tìm Phượng Cô báo thù, ta nhất định sẽ giúp một tay.” Tà Phong suy nghĩ một chút lại nói.

“Cái... này ta biết.” Văn Thanh cười nói, con người Tà Phong, nàng biết rõ ràng -, nếu Mộ Dung Kiềm báo thù, khẳng định là hắn sẽ không đứng nhìn bàng quan -.

Tích thủy chi ân, hắn sẽ không quên báo -.

“Người muốn báo ân của Mộ Dung Kiềm, cái... này ta rõ ràng, sẽ không hỏi đến, chẳng qua là không muốn người bởi vì báo ân, mà khiến bản thân mình thành kẻ bất nghĩa, dù sao con người người vốn lỗi lạc, nếu người có

can dự vào chuyện vừa rồi, chỉ sợ tương lai sẽ chỉ có hối hận -, ta chỉ sợ người vì thế mà vấy bẩn thôi.”

“Uhm, ta cũng biết Thanh nhi đối với ta là tốt nhất!” Hắc cốt nhả nói.

Rồi sau đó xoay tay một cái, lấy từ sau lưng ra một cặp lồng nhỏ.

Vân Thanh vừa nhìn, có chút không giải thích được, hắc lại mở nắp cặp lồng như làm ảo thuật, liền có một mùi hương ngọt ngào tỏa ra: “Là gì vậy?” Vân Thanh yếu ớt hỏi han, nhưng trong lòng đã mơ hồ đoán ra.

“Người đoán đi?” Tà Phong cố ý không nói, chỉ đưa cặp lồng bằng trúc lên ngang mũi, rồi sau đó ngửi với bộ dạng say mê.

Vân Thanh không khỏi bật cười, cũng đã đoán được: “Quả hồng ướp đường!”

“Người không giả vờ đoán sai được ah!” Tà Phong giả bộ giận dỗi, khoe miệng cũng mỉm cười ngọt ngào, từ lần trước Vân Thanh nói quả hồng ướp đường ăn rất ngon miệng, muốn ăn, nhưng sau đó xảy ra quá nhiều chuyện, không có cơ hội làm cho nàng ăn, lần này, thấy nàng trở về, vì vậy điều đầu tiên hắc nghĩ đến là làm cho nàng ăn.

“Trên mặt người có viết đáp án, nếu ta đoán sai thì thật hổ thẹn với Tà Phong đại hiệp!” Vân Thanh cười khúc khích, rồi sau đó duỗi tay ra: “Còn không mau đưa đây cho ta, ta thèm muốn chết!”

Tà Phong cười một tiếng, vô cùng vui vẻ: “Đây!” Vừa nói vừa đưa cặp lồng quả hồng ướp đường cho Vân Thanh.

Dưới ánh trăng trắng ngà, quả hồng ướp đường đỏ trong lồng lánh như hồng ngọc, trong suốt đẹp đẽ, khiến ai nhìn cũng không thể kiềm chế.

Chua chua ngọt ngọt, càng kích thích vị giác.

Quả hồng ướp đường đúng là một món ăn vừa ngon vừa đẹp mắt-.

Nhẹ nhàng ăn một thìa, Văn Thanh cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Trong chua có ngọt, trong ngọt có chua, rất ngon miệng, hơn nữa còn rất mềm mại, mềm mại đến mức lỗ chân lông người ăn cũng phải mở ra.

Văn Thanh cười hạnh phúc: “Quả hồng ướp đường này quá ngon. Vô luận ăn mấy lần cũng sẽ không ghét -.”

Tà Phong vừa nghe, cười đắc ý: “Đương nhiên là thế, còn ai làm được đồ ăn ngon miệng như thế chứ!” Vừa nói vừa làm bộ, rất buồn cười.

Văn Thanh không kiềm chế được cơn cười.

“Đúng vậy đúng vậy, sở trường của Tà Phong đại hiệp là ăn ngon, khẳng định là không ai bằng -, đến cả món ăn cũng có ý vị hiệp đạo!” Văn Thanh cố ý trêu hấn, không giấu được nụ cười ngọt ngào.

Ở cùng với Tà Phong, nàng vĩnh viễn có thể vui vẻ như vậy, không cần suy nghĩ chuyện khác, như thế thế gian chỉ có hạnh phúc. Rất hạnh phúc!

“Sao, người trêu ta ư! Không nể tình nhân gia nửa đêm nửa hôm vất vả mang đồ ăn ngon cho người, người còn nói ta như vậy! Ta thật sự là quá thương tâm!” Tà Phong buồn buồn nói, chỉ có điều nhìn xuôi nhìn ngược cũng không thấy sự thương tâm.

Văn Thanh cười một tiếng: “Người là đồ cú đêm, ngày ngủ đêm thức -!”

“Thanh nhi thật là xấu, nói nhân gia như vậy... ” Thanh âm Tà Phong càng thêm ưu sầu...

Cuối cùng Văn Thanh phá lên cười, nhưng lại không dám cười ra tiếng, sợ thị vệ quay lại, chỉ có thể nín cười: “Được rồi, cảm tạ Tà Phong đại hiệp đã dụng tâm lương khổ.”

“Cũng tạm được! Tri ân sẽ báo đáp!” Lúc này Tà Phong mới vừa lòng cười một tiếng, nhìn ánh trăng, thấy không còn sớm, vì vậy nói: “Người một mạch bốn ba, nhanh ngủ đi! Hôm khác ta sẽ trở lại thăm người!”

“Uhm, được rồi.” Văn Thanh gật đầu.

Tà Phong đi một nửa, lại quay lại, hẳn nhớ ra một chuyện vô cùng quan trọng: “Thanh nhi, người nghĩ biện pháp rời khỏi Phượng Cô đi! Thời điểm này Phượng Vũ Cửu Thiên vô cùng nguy hiểm, người ở bên cạnh hẳn quá nguy hiểm!”

“Lúc này, ta càng không thể rời đi -. Người yên tâm đi, ta sẽ tự chiêu cố bản thân-.” Văn Thanh nói, nàng lúc này, không thể rời khỏi Phượng Cô -.

“Tại sao?” Nghe Văn Thanh nói thế, Tà Phong có chút giật mình, thời gian nàng ở cùng Phượng Cô đã xảy ra chuyện gì, khiến nàng kiên quyết ở lại bên Phượng Cô, cùng Phượng Cô chịu khổ?

“Phượng Cô vì ta mà mất nội công -, hơn nữa nội công của hẳn là truyền cho ta, khi còn ở trên Thiên Sơn, ta đã đáp ứng, sẽ bảo vệ an toàn cho hẳn-, đã nói thì ta sẽ giữ lời, lúc này, ta càng không thể rời đi -.” Văn Thanh nói.

“Đối với con người như thế, người cần gì phải hết lòng tuân thủ lời hứa!” Tà Phong tức giận nói.

“Mặc kệ là đối với ai, ta đã đáp ứng thì sẽ làm được, bởi vì ta là Văn Thanh, không phải sao?” Văn Thanh vừa nói, vừa đưa mắt nhìn Tà Phong.

Tà Phong nhìn nàng một cái, cũng gật đầu hiểu được: “Nếu đã như thế, ta cũng không thể miễn cưỡng người, nhưng người nhất định phải bảo vệ bản thân thật tốt, còn như Phượng Cô, không cần thật sự vì hẳn mà phân cao thấp.”

“Ta sẽ -, người yên tâm đi!” Văn Thanh cười với hân.

” Được rồi, ta đi!” Tà Phong nói, rồi sau đó quay người lại, nhìn bốn phía, rồi sau đó phi thân ra ngoài.

Văn Thanh nhẹ nhàng cười một tiếng, vô cùng dịu ngọt...

Ăn thêm một thìa quả hồng ướp đường, mới nhắm mắt đi ngủ.

... ..

Ngủ ngon một đêm, đến khi mở mắt, trời đã sáng từ lâu.

Mới đẩy cửa ra, đã thấy thị nữ bê dụng cụ rửa mặt đi vào, chắc là đã đợi hồi lâu.

Nhìn sắc trời, dường như không còn sớm, nàng rất ít khi ngủ sâu -, ngày nào cũng tỉnh lại khi trời vừa sáng, so với gà trống gáy còn đúng giờ hơn.

Hôm nay xem ra, đã ngủ rất lâu: “Giờ nào rồi?”

“Thưa Nhị phu nhân, vừa đến giờ Thìn (7h-9h).” thị nữ nhẹ nhàng đáp.

Văn Thanh có chút giật mình, không ngờ mình lại dậy muộn thế, muộn hơn ngày thường tận một canh giờ? Hơn nữa còn không tỉnh giữa chừng, ngủ rất thoải mái.

Ăn xong đồ ăn sáng.

Văn Thanh liền đi đến thư phòng của Phượng Cô -, nghe nói từ sáng sớm hân đã đến thư phòng.

Đi đến ngoài cửa, thấy có người canh giữ, đang muốn để kẻ đó đi thông báo, thì đúng lúc Lãnh Sâm đi ra, thấy nàng, nhẹ nhàng nói: “Nhị phu nhân tới.”

“Uhm, Gia ở bên trong sao?” Văn Thanh hỏi.

“Đúng vậy, Gia hạ lệnh, Nhị phu nhân tới cứ đi vào, không cần chào hỏi.” Lãnh Sâm nói, rồi sau đó làm động tác mời vào.

Văn Thanh gật đầu, rồi sau đó đẩy cửa vào.

Phượng Cô đang vui đầu sửa sang sổ sách, nhìn rất tập trung, Phượng Vũ Cửu Thiên lớn vậy, hẳn phải điều hành công việc kinh doanh thật quá khắc khổ -.

Nàng lẳng lặng ngồi xuống một bên, rót thêm trà cho hẳn, lại tự rót một chén trà, rồi sau đó chậm rãi uống.

Một hồi lâu sau, Phượng Cô ngẩng đầu lên: “Để nàng phải chờ lâu.”

“Không sao, người có công việc mà.” Văn Thanh đáp, cũng không ngại.

“Khí sắc nàng không tệ, tối hôm qua xem ra ngủ rất ngon?” Phượng Cô cười nói.

“Vâng, tối hôm qua xác thật ngủ rất ngon, ngủ thẳng giấc đến vừa rồi mới tỉnh dậy.” Văn Thanh nhẹ nhàng nói, cũng cảm thấy hôm nay vô cùng thần thanh khí爽, một ít chuyện vặt cũng không đè nặng trong lòng.

“Vậy là tốt rồi.” Phượng Cô cười một tiếng.

Văn Thanh nhìn sổ sách chất đầy một bàn, hỏi: “Những ... sổ sách này, đều phải xem hết sao?”

“Đúng vậy, vốn dĩ trong khoảng thời gian vừa rồi có Lãnh Sâm sửa sang lại, ta cực yên tâm -, không cần xem lại -, bất quá thật sự là bất hạnh, chuyện tình lần này, khó giải quyết quá mức, ta phải tự mình xem qua một lần, sửa sang lại lỗi lầm, mới có thể ra quyết định thỏa đáng..” Phượng Cô đuổi người nói.

“Người nghỉ ngơi chút đi!” Văn Thanh nói, vừa nói vừa cầm chén trà đưa cho hắn.

“Được.” Phượng Cô nhận chén trà, thỏa mãn cười một tiếng, có Văn Thanh ở bên, hắn liền cảm thấy hạnh phúc, trở ngại nào cũng không thành vấn đề.

“Tối nay ta mời Mộ Dung Kiềm đến thiết yến.” Phượng Cô nói.

“Vì sao?” Văn Thanh hỏi, dù muốn mời cũng không cần gấp thế chứ?

“Ta không mời hắn, trong vòng hai ngày hắn cũng sẽ mời ta, nếu ta vào hang hổ của hắn, không bằng mời hắn vào phượng huyết của ta, để ta làm chủ.” Phượng Cô nhếch đôi môi mỏng, khẽ cười nói.

Văn Thanh vừa nghe, cũng thấy có lý, Phượng Cô, quả thật chu đáo -, tất cả mọi chuyện đều nằm trong tầm dự liệu của hắn.

Hắn như vậy, nàng cũng yên tâm, ít nhất hắn có tự tin, nhất định hắn sẽ thắng trận này.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 183: Diệu Kế

Thất Thân Làm Thiếp

Trong sơn trang Phượng Vũ Cửu Thiên.

Trong Đông Viên, bọn nha hoàn đang xếp chén đĩa, đi đi lại lại không ngừng, rất bận rộn.

Hoa viên đến mùa hoa cúc, hoa cúc đủ màu tranh nhau đua nở, có loại có tên, có loại không tên -, làm cho người ta phải hoa mắt, đằng xa là hàng cây quế hoa, đang tỏa hương ngào ngạt.

Mùi hoa quế ngào ngạt khắp vườn, khiến người ta chưa ăn tiệc đã ngủi mùi hoa quế đến no

Chỉ có điều, tối nay chỉ sợ phải cô phụ những đồ ăn ngon và cảnh đẹp này, chỉ sợ không ai có tâm trạng thưởng thức sự bài trí mỹ lệ và tâm huyết của những đầu bếp.

Vân Thanh quay đầu nhìn Phượng Cô: “Bọn chúng thật sự sẽ đến sao?” Không biết vì sao, trong lòng của nàng luôn hoang mang rối loạn -, sợ bọn chúng đến, lại sợ bọn chúng không đến, bởi vì, mặc kệ có đến hay không, đều khiến nàng và Phượng Cô gặp phiền phức lớn-.

Hiện tại Mộ Dung Kiềm liên hợp với Tuyết Liên Phái còn có Bạch Vân Yên, không dễ đối phó -, mà nội công của Phượng Cô chỉ còn lại hai thành, dù nàng đang giữ tám thành còn lại, nhưng nàng không có võ công cơ bản,

căn bản là không thể phát huy đầy đủ uy lực -, thậm chí chỉ một nửa uy lực cũng không thể phát huy.

Nhìn bốn phía, nơi này, Phượng Cô thiết hạ trận pháp, nhưng thật sự có thể chống đỡ bọn chúng sao?

“Yên tâm đi! Đối với ta, chẳng lẽ nàng còn không đủ tin tưởng? Ta đã dám thỉnh bọn chúng đến, nhất định là đã nắm chắc phần thắng.” Tay Phượng Cô nhẹ nhàng đặt lên vai Văn Thanh, dùng ánh mắt cho nàng sự yên tâm.

“Vâng.” Văn Thanh cười một tiếng, mặc dù trong lòng lo lắng, nhưng cũng không muốn quấy nhiễu nhiều hử, vì vậy chỉ khẽ cười, điều gì phải tới sẽ tới, chỉ là sớm hay muộn thôi, sầu lo chỉ là dư thừa, không bằng tin tưởng thêm một chút.

“Đi thôi! Đi nhìn qua một chút đồ ăn tối nay.” Phượng Cô nhẹ nhàng kéo tay nàng, đi về phía bàn tiệc, ánh mắt bảo nàng trấn an.

Kỳ thật, trong tim của hử, cũng có chút băn khoăn -, dù sao đối thủ quá mạnh mẽ, hử không có khả năng không chút lo ngại, chỉ có điều, hử là người chỉ đạo, nếu hử rối loạn, những người khác sẽ càng loạn hơn.

Hử tin tưởng, trong Phượng Vũ Cửu Thiên, không ai dám giở trò lộn xộn.

Mới đi đến trước bàn tiệc, đã thấy thanh âm quen thuộc của Mộ Dung Kiềm chậm rãi truyền đến: “Phượng gia, chúng ta mới tới!”

Phượng Cô quay đầu, đưa đôi phượng nhãn nhìn một vòng, như ánh trăng lướt trên mặt nước: “Mộ Dung trang chủ, đại nạn không chết, xem ra thần thái càng hào hứng, khí thế thẳng nhân a!”

“Đúng vậy, lần này có thể đại nạn không chết, không phải là nhờ Phượng gia ngài sao?” Mộ Dung Kiềm nghiêng răng nghiêng lợi nói, đứng từ xa cũng nghe thấy thanh âm nghiêng răng cảm hận của hắn.

“Sao lại thế? Lời này khiến Phượng mỗ có chút không rõ a!” Phượng Cô cố ý hỏi lại.

“Bởi vì một mực nhớ thương Phượng gia, thế nên, ta mới có thể cố gắng sống sót!” Mộ Dung Kiềm cười nói, khóe môi cười lạnh, ánh mắt như của độc xà.

“Ha ha ha, xem ra Phượng mỗ cũng có tác dụng!” Phượng Cô đương nhiên nghe hiểu ý muốn báo thù của hắn, nhưng vẫn cố tình làm như không biết.

Nếu tất cả mọi người đều không rõ, chẳng phải là tốt hơn sao!

“Không hẳn thế!” Mộ Dung Kiềm cũng phá lên cười theo, rồi sau đó làm như mới nhìn thấy Văn Thanh, cười chào hỏi: “Phượng Nhị phu nhân, xem ra khí sắc càng ngày càng tốt? Đúng rồi, nghe nói người chẳng những giải được Hỏa hàn độc, còn nhận được toàn bộ nội công của Phượng gia –, thật đúng là song hỷ lâm môn a!”

“Chẳng qua chỉ như Mộ Dung trang chủ, đại nạn không chết thôi!” Văn Thanh hơi khom người, nhột nhột cười một tiếng, không trả lời vấn đề của hắn.

Dù sao, người của Tuyết Liên Phái, đối với việc Phượng Cô truyền nội công cho nàng, cũng chỉ là suy đoán, không biết rõ ràng chân tướng, bọn họ cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ!

“ Không giống nhau, người đại nạn không chết, trở về, còn có một thân nội công, ta trở về mang theo một thân bệnh tật!” Hắn vừa nói vừa đưa ánh

mắt gian xảo nhìn Văn Thanh, như muốn nhìn ra điểm gì đấy từ trên người nàng.

Nhưng Văn Thanh cũng không phải người dễ dàng lộ manh mối cho kẻ khác, chỉ thấy nàng nhợt nhạt cười một tiếng: “Một thân nội công cái gì chứ, vẫn là ta thôi, chẳng qua là lần này trở về, thân thể có tốt hơn trước!”

Vừa nói vừa xoay người một cách duyên dáng, làn váy bay qua, tạo thành một đường cong mỹ lệ: “Mộ Dung trang chủ, thỉnh ngồi xuống đi! Cứ đứng như vậy khiến ta cảm thấy thật ngại.”

Vừa nói vừa mời mấy kẻ đứng sau: “Còn có Bạch công tử, Tuyết Liên Môn Chủ, Tà Phong thiếu hiệp, mời mọi người ngồi xuống hết đi! Chớ cô phụ thành quả của các đầu bếp!”

Vừa nói vừa dùng ánh mắt bảo thị tỳ mang rượu lên.

Trong lòng, cũng yên tâm hơn rất nhiều.

Ít nhất, tối nay sẽ không phát sinh chuyện gì.

Vừa rồi Mộ Dung Kiềm tấn công dữ dội là muốn thăm dò nàng, nhưng hẳn không biết, hẳn dò xét, khiến nàng thêm khẳng định.

Ít nhất, chỉ cần nàng và Phượng Cô không lộ võ công ra, sẽ không có ai dám khẳng định nội công của Phượng Cô hiện đang ở trong người nàng, cũng không dám manh động.

“Thượng Quan cô nương!” Tuyết Tâm chậm rãi đi tới cạnh Văn Thanh, tay duỗi ra, định cầm tay Văn Thanh.

Phượng Cô đứng bên kia thuận thế, kéo Văn Thanh lại, kéo đến sát người mình, né tay của Tuyết Tâm, hẳn nhìn ra được, Tuyết Tâm muốn thăm dò nội công của Văn Thanh.

“Môn chủ mời ngồi!” Văn Thanh cười khẽ, hôm nay nàng ăn mặc tương đối cầu kỳ, váy hoa ngọc bắt sáng, áo khoác dài, tay áo rất rộng, bất tiện ở chỗ tay áo quá rộng, dễ va vào đồ đạc.

Nàng phất tay làm động tác mời, tay áo bay lên khiến một chén rượu đổ nghiêng.

Mùi rượu bay vào mũi, làm Văn Thanh kinh hô: “A! ... “

Nàng đứng lên: “Xin lỗi, để ta đi đổi bộ khác!”

Vừa nói vừa vịn vào tỳ nữ lui ra, đi được nửa đường thì như nhớ ra chuyện gì đó, nàng quay đầu cười: “Lãnh tổng quản, tối nay có thịnh yến, y phục của ta đều quá đơn giản, có thể dẫn ta đến kho phòng chọn trang phục nào trang trọng một chút được không -?”

Lãnh Sâm cùng Phượng Cô cũng biết, nàng không phải loại nữ nhân chú trọng bề ngoài, trước kia có gặp hoàn cảnh nào cũng mặc mặc thanh nhã, lúc này đột nhiên nói mấy chữ trang trọng, tất là có mục đích -.

Lãnh Sâm quay sang Phượng Cô xin phép, rồi sau đó liền đi theo. Chỉ có điều Lãnh Sâm vẫn không yên lòng, tứ đại tỳ nữ đi dò xét tình huống còn chưa trở về, để lại một mình Phượng gia ở đó, chẳng lẽ không phải cực kỳ nguy hiểm, mặc dù có thị vệ che chở, nhưng mấy kẻ kia đều có võ công cao cường!

Đi qua một góc quanh, Văn Thanh thấy đã đủ xa, lúc này mới nói: “Lãnh tổng quản không cần lo lắng, hiện nay, Mộ Dung Kiềm còn chưa dám hành động thiếu suy nghĩ -, lúc này trong Phượng Vũ Cửu Thiên Sơn trang, chúng ta dám để lại một mình Phượng gia ở đó, bọn chúng không rõ chân tướng, không dám xằng bậy.”

“Nhị phu nhân nói rất đúng.” Lãnh Sâm đáp, rồi sau đó lại nói: “Không biết phu nhân triệu ta đến đây, là có mục đích gì?”

Văn Thanh phất tay, thị nữ phía sau lùi về sau, lúc này nàng mới nói: “Lãnh tổng quản, tình thế hiện nay chỉ là nhất thời, có biện pháp gì có thể khiến người khác không thể thăm dò ra nội công trong người ta không?”

Lãnh Sâm ngẩng đầu, nhưng cũng là người thông minh, chỉ một câu, hẳn liền hiểu ý của Văn Thanh, gật đầu: “Cái... này đơn giản, chỉ cần châm một kim, là có thể khiến người khác không thể thăm dò Nhị phu nhân.”

Vừa nói vừa cười một tiếng, rồi sau đó lớn tiếng nói: “Phu nhân trở về phòng chờ, Lãnh Sâm cho người mang trang phục tới!”

“Được.” Văn Thanh cười yếu ớt.

.....

Đến khi lên sân khấu lần nữa, Văn Thanh mặc váy dài màu tím, may từ gấm Tứ Xuyên thượng đẳng, dưới ánh đèn, đẹp một cách mê hồn, viền váy thêu mẫu đơn đỏ, vô cùng diễm lệ.

Quả thật là trang trọng mà hoa lệ, rất hợp với bữa tiệc.

Tà Phong chỉ nhìn qua rồi trừng mắt, không cho là đúng, hẳn không thích Văn Thanh thế này, quá giả tạo, Văn Thanh phải thanh nhã như hoa sen mới đúng.

Văn Thanh thấy ánh mắt ghét bỏ của Tà Phong –, chỉ cười một tiếng: “Ít khi mặc thế này, đi lại bất tiện.”

Vừa nói vừa lão đảo, ra vẻ sắp ngã.

Phượng Cô đang muốn đứng dậy đỡ nàng, Mộ Dung Kiềm đã không biết thiệt giả, cũng đồng thời đứng lên, chặn trước Phượng Cô, hai người va chạm, cùng bỏ lỡ thời cơ.

Tuyết Tâm ở bên kia bước lên, đỡ Văn Thanh, nắm cổ tay Văn Thanh, khi đỡ nàng đứng dậy còn hơi dùng lực.

Văn Thanh bị đau, cố tình giả vờ không biết cô ta đang thăm dò nàng, chỉ quát: “Môn chủ người làm đau ta!”

“Xin lỗi, người luyện võ, xưa nay vốn mạnh tay, làm Thượng Quan cô nương bị thương!” Tuyết Tâm khẽ cười nói, ánh mắt nghi hoặc.

Bởi vì cô ta thăm dò ra, nội lực trên người Văn Thanh chỉ tốt hơn người bình thường một ít, căn bản không giống người có nội công cao thâm. Nhưng nếu Phượng Cô không truyền nội công trên người hắc cho nữ tử chí âm thì đã xảy ra chuyện gì? Tại sao hắc không trở thành kẻ bất nam bất nữ?

Nghi hoặc khiến trái tim Tuyết Tâm rối như tơ vò.

Tuyết Tâm đưa mắt nhìn lên gặp ngay ánh mắt dò hỏi của Mộ Dung Kiềm, cô ta lắc đầu, trong lòng có một ít tức giận, lần này xuống núi, cô ta không thể quay về tay không -.

“Không có việc gì, chúng ta ngồi xuống đi!” Văn Thanh vuốt vuốt cổ tay, rồi sau đó cười nói.

Mỗi người mang một tâm tư, nhất thời, thần quang kiếm khí, bay tới bay lui.

Văn Thanh như đứng trên đồng lửa, như ngồi đồng than, mỗi một câu nói, đều phải suy xét ba bốn lần mới dám nói, chỉ sợ không cẩn thận rơi xuống bầy rệp, Mộ Dung Kiềm là lão hồ ly, câu hỏi của hắc không cho người khác một kẽ hở nào.

Vất vả lắm mới ăn xong bữa tiệc này.

Bất quá may là, bọn người Mộ Dung Kiềm cũng không có hành động thiếu suy nghĩ, ăn xong bữa tiệc, liền rời đi.

Nhìn bọn họ đi xa, Văn Thanh mới dám len lén thở phào nhẹ nhõm, đối mặt với căng thẳng, thật không phải chuyện đơn giản, xưa nay nàng luôn cho rằng, bản thân tính là trấn định -, nhưng vừa rồi, nàng mới biết sự trấn định của nàng vẫn chưa đủ, trái lại Phượng Cô, từ đầu đến cuối, vẻ mặt tự tin cười rất thản nhiên, khiến nàng hoài nghi hẳn chưa từng mất nội công!

“Kế sách tối nay của Thanh nhi đúng là diệu kế!” Phượng Cô cười nói, ánh mắt cảm kích, nàng có thể vì hắn, điều đó khiến hắn vui vẻ không gì sánh được.

“Coi như là Mộ Dung Kiềm nhắc nhở ta, nếu không ta cũng không thể xử dụng kế này!” Văn Thanh cười nói, rồi sau đó nhíu mày: “Bất quá đây chỉ là kế hoãn binh, vẫn phải công khai đối mặt -.”

“Uhm, cái...này ta sẽ nghĩ một cách thích đáng -, nàng yên tâm đi!” Phượng Cô nói, kỳ thật trong lòng hắn cũng lo lắng, nhưng không muốn Văn Thanh phải sầu não thêm.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 184: Lưu Lại Tai Họa

Thất Thân Làm Thiếp

“Người thật sự đã tử mĩ thăm dò cô ta, đích thực là trên người cô ta không có nội công?” Trong bóng tối, thanh âm nam tử mang theo vẻ âm ngoan, còn sắc mùi chất vấn.

“Ta kiểm tra mà còn sai được ah!” Thanh âm nữ lạnh như băng mà cao ngạo, chậm rãi vang lên, nhưng cũng thể hiện sự tàn nhẫn.

“Không phải ta hoài nghi người, nhưng ta cảm thấy chuyện này rất khó hiểu.” Nam tử lại nói, ngữ khí đã hòa hoãn rất nhiều.

“Việc này đương nhiên khó hiểu! Tuyết Tâm đã từng nói, sau khi Phượng Cô luyện Hàn băng thần công, thân thể sẽ bị thứ nội công đó biến thành nữ nhân,— phương pháp duy nhất chỉ có truyền nội công chí âm cho người khác, như vậy mới có thể giải trừ độc tính chí âm, không bị biến thành nữ tử, ngoài phương pháp này hoàn toàn không còn phương pháp nào khác, lúc ấy Phượng Cô thúc cho Tuyết Liên nở hoa, cho Văn Thanh ăn xong liền cùng Văn Thanh đào tẩu, rất rõ ràng là hãn cố ý truyền nội công cho Văn Thanh, theo tình hình lúc ấy mà nói, hãn thích cô ta như vậy, truyền cho cô ta là lựa chọn tốt nhất của hãn. Nhưng giờ phút này Văn Thanh lại không nhận võ công của hãn, như vậy, rốt cục là trên đường đi đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì, là Phượng Cô tìm được phương pháp khác giải chí âm chi độc? Hay hãn đã truyền nội công cho một người khác?” Mộ Dung Kiểm bình tĩnh nói một cách chậm rãi, hãn là một người trầm tĩnh,

lần này hẳn muốn cho Phượng Cô một sự đả kích trí mạng –, thế nên, hẳn phải tính toán thật chu đáo, để nắm chắc phần thắng.

“Không bằng chúng ta cứ liều xông thẳng vào, dù võ công Phượng Cô có cao tới đâu, chúng ta cũng có tận 4 người, hẳn cũng chưa chắc đã là đối thủ!” Tuyết Tâm cả giận nói, cô ta cũng không tin, Phượng Cô có thể có nhiều năng lực đến thế.

“Không được làm chuyện lỗ mãng, ta hận hẳn hơn bất kỳ ai trong hai người, vì hận hẳn, mới phải tính kế thật kỹ!” Mộ Dung Kiềm nói, năng lực của Phượng Cô –, hẳn rõ ràng hơn bất kỳ ai, chiến dịch ở Lạc Nhật Nhai, hẳn biết rõ, Phượng Cô cùng hẳn quyết đấu, căn bản vẫn chưa dùng hết bản lĩnh.

Hơn nữa Phượng Cô từng ở trên Thiên Sơn luyện thành Hàn Băng Thần Công, nếu Phượng Cô thực sự chưa mất nội công, chỉ sợ rất khó đối phó.

Cho nên lúc này, phải làm rõ chuyện hẳn đã mất nội công hay chưa!

“Vậy người nói phải làm gì bây giờ?” Tuyết Tâm vội vàng nói, cô ta không tin 4 người cùng liên thủ, vẫn chưa đối phó được với Phượng Cô, cứ chờ như vậy, căn bản là yếu thế!

Cô ta ...không thích thế!

“Chuyện...này sẽ có biện pháp -, để ta nghĩ đã!” Mộ Dung Kiềm nói. Lúc này hẳn mới chú ý, Tà Phong đứng một bên từ nãy đến giờ chưa từng mở miệng nói câu gì.

Liên hỏi: “Tà Phong, người có ý kiến gì không?”

“Không... Không có.” Tà Phong nói, có một số việc, hẳn không biết có nên nói hay không, bởi vì, Tuyết Tâm nói kiểm tra Văn Thanh không có

nội công, nhưng tối qua khi mới đến, hẳn rõ ràng cảm thấy Văn Thanh tỏa ra tinh khí, mắt lóe tinh quang, là tướng của kẻ có nội công cao thâm.

Nhưng, Văn Thanh vì tin tưởng hẳn mới không ản giấu trước mắt hẳn, hẳn làm sao có thể lợi dụng sự tin tưởng của nàng?!

Hoàn toàn không thể -.

“Người có chuyện gì vậy?” Mộ Dung Kiềm thấy lời của Tà Phong có chút mơ hồ, trong lòng liền nghi hoặc, nhưng vẫn cười nói như trước, bày ra dáng vẻ một huynh trưởng ân cần.

“Không có gì, nghĩa huynh.” Tà Phong kiên định lập trường, lặp lại lần nữa. Hẳn, không thể lợi dụng lòng tin của Văn Thanh -.

“Không có việc gì là tốt rồi! Việc này ngày mai chúng ta sẽ bàn bạc kỹ hơn! Đêm cũng khuya rồi, tất cả mọi người đi ngủ cho sớm đi!” Mộ Dung Kiềm nói, nhưng trong lòng đang âm thầm suy tính.

Nhìn mọi người đi hết rồi, hẳn đột nhiên đẩy cửa ra, đi về phía một sương phòng cách đó không xa.

Gian sương phòng đó, là sương phòng của Tuyết Tâm -.

Hẳn mới âm thầm đi đến trước cửa, thanh âm của Tuyết Tâm bên trong đã chậm rãi truyền ra: “Ai!”

“Là ta.” Mộ Dung Kiềm đáp.

Cửa mở ra, Mộ Dung Kiềm đi vào, lẳng lặng đóng cửa.

“Chuyện gì?” Tuyết Tâm hỏi, Mộ Dung Kiềm đêm khuya đến tìm, nhất định là có việc -.

“Ta muốn hỏi người chuyện này cho rõ ràng.” Mộ Dung Kiềm nói.

“Chuyện gì? Người hỏi đi!” Tuyết Tâm nói.

“Trước kia người từng nói, Phượng Cô vì Văn Thanh, biết là luyện Hàn Băng Thần Công sẽ có kết cục đấy, vẫn kiên trì luyện, là một người si tình hiếm thấy?”

“Đúng vậy.” Tuyết Tâm đáp, rồi sau đó ngẩng đầu nhìn hắn, có chút không giải thích được: “Tại sao đột nhiên người lại hỏi điều này?”

“Hắn thật sự yêu cô ta sâu sắc?” Mộ Dung Kiềm lại hỏi, dường như đối với hắn vấn đề này cực kỳ quan trọng.

“Cái... này ta dám khẳng định, người chưa nghe Bạch Vân Yên kể, Phượng Cô vì cô ta, đã nỗ lực thế nào, mặc dù ta không nhìn thấy tận mắt, bất quá trên Thiên Sơn, hắn đối với cô ta thế nào, ta thấy rất rõ ràng.” Tuyết Tâm cười nói, đối với sự si tình của Phượng Cô -, nói thật, ban đầu cô ta có chút cảm động, chỉ bất quá, hắn không truyền nội công cho cô ta, lại truyền cho kẻ khác, đối với cô ta đó là tội ác tày trời, cô ta không thể tha thứ dễ dàng.

“Nếu vậy, vì Văn Thanh, hắn có thể nguyện ý vứt bỏ cả mạng sống?” Mộ Dung Kiềm trầm tĩnh hồi lâu, đột nhiên nhẹ nhàng hỏi một câu, khóe miệng, tạo thành một nụ cười âm độc tột cùng.

“Người dự định...” Tuyết Tâm kinh ngạc ngẩng đầu, không thể ngờ, Mộ Dung Kiềm còn muốn sử dụng thủ đoạn như vậy.

Mộ Dung Kiềm đưa tay lên suýt, cắt lời Tuyết Tâm: “Môn chủ, thiên cơ bất khả lộ, chỉ cần trong lòng ta và người đều hiểu là được rồi!”

Vừa nói vừa cười lớn đẩy cửa nghênh ngang đi ra.

Phượng Cô, ngay cả khi đã thay đổi.

Cuối cùng vẫn là kẻ si tình, nhất định, sẽ chết vì tình!

... ..

Trời tối đen, hương quế xông vào mũi.

Mấy ngày trước, Phượng Cô sai người chuyển một lượng lớn quế hoa vào vườn để chuẩn bị bữa tiệc, nhưng cũng không quên chuyển một lượng lớn không kém vào Nam Phượng Viên. Trong đêm yên tĩnh, gió thu thổi nhẹ, mang theo khí tức an hòa trong lành, mùi quế man mác, làm cho cả thể xác và tinh thần đều được thả lỏng.

Cõi lòng nặng tâm sự của nàng đã bình phục hơn rất nhiều, đã trải qua nhiều chuyện như vậy, lúc này nàng đã không còn cố chấp nữa.

Có lẽ, có đôi khi, cố chấp quá chỉ khiến bản thân phải khổ.

Nàng cười một nụ cười yếu ớt mà đẹp như hoa, nhìn bầu trời không trăng.

Lúc này, nàng đột nhiên cảm thấy bên cạnh dường như có một ánh mắt đang nhìn nàng chăm chú, như ánh mắt của loài lang sói.

Nàng nheo mắt nhìn bốn phía, cuối cùng cũng nhìn thấy trong rừng quế hoa, một thân ảnh màu hồng phấn.

Chu Nhu Nhi chậm rãi đi ra, trong đôi mắt là nỗi thống hận cực độ: “Thượng Quan Văn Thanh, tại sao ngươi còn không chết!”

“Đại phu nhân.” Văn Thanh thi lễ, nhẹ giọng nói, đối với Chu Nhu Nhi, nàng không thể nói gì, đáy lòng, nàng vẫn có chút thương hại cô ta, kỳ thật, cô ta cũng là một kẻ đáng thương.

Một nữ tử bị người khác điều khiển, nỗ lực nhiều như vậy, cuối cùng trắng tay.

“Tại sao người lại trở về?” Chu Nhu Nhi lại lên tiếng, cảm hận nghiêng rằng nghiêng lợi, đôi mắt vốn mỹ lệ, giờ phút này lóe sát khí như lang như hổ, loại sát khí này, có chút mất mát điên cuồng.

“Ta muốn giết người!” Vừa nói xong, không biết cô ta lấy đâu ra một thanh trủy thủ, khi Văn Thanh còn chưa kịp nhận thức được, đã hung hăng đâm về phía Văn Thanh.

Dưới ánh trăng, thanh trủy thủ lóe sáng lạnh lẽo, làm lòng người kinh sợ.

Trên mặt Chu Nhu Nhi, có sự điên rồ vô phương lý giải, cô ta cười một nụ cười điên cuồng mê dại, nhắm thẳng vào Văn Thanh.

Văn Thanh cả kinh, chỉ có thể vận dụng khinh công để tránh né, vừa rồi nàng sợ Tuyệt Tâm thăm dò ra nội lực của nàng, vì vậy bảo Lãnh tổng quản dùng kim châm phong bế nội công, vì sợ gặp chuyện ngoài ý muốn, nàng cũng chưa gọi Lãnh Sâm giải phong bế, lúc này không thể dùng chút nội công nào.

Văn Thanh chỉ có thể cố gắng dùng lực giữ tay Chu Nhu Nhi, liên tục nghiêng người tránh đao, nhưng, Chu Nhu Nhi lúc này như đã phát điên, khí lực lớn đến kinh người.

Một mình nàng căn bản là không đủ để chống cự.

Bất quá may là gần đây thị vệ trong Phượng Vũ Cửu Thiên gia tăng tuần tra, lúc này đã có thị vệ lao tới.

Hồng Thư nhận mệnh đi đón Song nhi trở về, mới bước vào Nam Phượng Viên, đã thấy một màn này, mặt liền tái xanh, rút trường kiếm lao tới.

Một tiếng “đang” vang lên, kiếm đánh vào trủy thủ.

Gặp lực lớn hơn, trủy thủ bị đánh rơi xuống đất.

Hồng Thư nhanh chóng tiến đến không chế Chu Nhu Nhi.

Song nhi đi theo Hồng Thư, thấy cảnh này, sợ đến thất thần, hai mắt đăm đăm, nhìn tiểu thư thoát hiểm trong gang tấc

Đột nhiên Song nhi òa khóc, lao đến: “Tiểu thư! ...” Rồi sau đó liền khóc không thành tiếng.

Vân Thanh quay người lại, nhìn khuôn mặt quen thuộc của Song nhi –, cũng kích động đến mất không chế, rớt cục... Rớt cục, nàng cũng được gặp lại Song nhi: “Song nhi!”

Hai người ôm chặt lấy nhau, trong lòng có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng nhất thời đều không biết bắt đầu thế nào, chỉ có thể ôm chặt người kia, mới có thể bớt đi nỗi nhớ nhung suốt thời gian qua.

Một hồi lâu sau, Song nhi nhả nhó buông tiểu thư, rồi sau đó lau nước mắt: “Tiểu thư, người không gặp chuyện gì thật là quá tốt! Khoảng thời gian này, Song nhi luôn lo lắng cho người, ngày ngày quỳ lạy Bồ Tát, cầu Bồ Tát phù hộ tiểu thư có thể bình an trở về!”

“Đứa ngốc, không phải ta đã bình an trở về sao! Được rồi, cả hai ta đều không được khóc!” Vân Thanh lau đi khóe mắt ngấn lệ, khẽ cười nói.

Chu Nhu Nhi vẫn như chưa muốn bỏ qua, vẫn lớn tiếng la hét: “Ta muốn giết người! Ta muốn giết người!”

Bộ dạng hoàn toàn không bình thường.

Lúc này Vân Thanh mới tỉ mỉ nhìn cô ta chăm chú, rớt cục phát hiện, trên mặt cô ta, có sự điên rồ nhẫn tâm không bình thường, hơn nữa, đôi mắt dần đỏ quạch, như người đang trúng tà.

“Thanh nhi, nàng không sao chứ!” trong thanh âm của Phượng Cô –, có chút run run, nghe có tiếng kim loại chạm nhau, hần chạy vội lại đây, vội vàng ôm lấy Văn Thanh vào trong lòng, hần chỉ sợ Văn Thanh lại ra đi ngoài ý muốn một lần nữa.

Hần từng nói-, không thể để cho Văn Thanh bị thương tổn dù chỉ một lần nữa –.

“Ta không sao.” Văn Thanh nói nhỏ, mắt vẫn nhìn Chu Nhu Nhi chăm chú.

Phượng Cô vừa nhìn, thấy đúng là Chu Nhu Nhi lại làm loạn, sắc mặt tối sầm, hung hăng nói: “Đúng là người, ta vốn đối với người có chút áy náy, không muốn làm chuyện quá nhẫn tâm, người cũng dám làm chuyện giết người!”

Chu Nhu Nhi như không nghe thấy gì, vẫn nhìn Văn Thanh chăm chú, lắc đầu một cách điên cuồng: “Ta muốn giết người...”

Nửa điểm cũng không bình thường.

Văn Thanh ấn tay Phượng Cô xuống, chỉ nhẹ nhàng nói: “Người nhìn kỹ ánh mắt của cô ta, có phải có chút không bình thường đúng không?”

Vốn dĩ Phượng Cô nóng ruột về an nguy của Văn Thanh, không có tâm tư quan tâm chuyện khác, lúc này được nàng nhắc nhở, mới chú ý đến Chu Nhu Nhi, phát hiện sắc mặt cô ta có chút điên cuồng như đang trúng tà, vì vậy nhíu mày căng thẳng.

Hần vươn một tay, kéo tay cô ta, bắt mạch xong liền hất tay cô ta ra, trên mặt mây đen che kín: “Có người hạ Tây Vực tà độc trên người cô ta!”

“Tây Vực tà độc?” Văn Thanh có chút giật mình ngẩng đầu hỏi, chưa từng nghe nói đến mấy chữ đó.

Phượng Cô gật đầu: “Kỳ thật loại độc chất này ta cũng chưa từng chính thức gặp qua, chỉ từng nghe một thương nhân khác đề cập, lúc ấy ghi tạc trong lòng, loại độc chất này không hại nhiều, chỉ khiến người ta mất đi không chế trong thời gian ngắn, để người khác xui khiến, làm ra chuyện điên cuồng, giống như Nhiếp Hồn Đại Pháp.”

“Có loại độc như vậy sao!” Không thể ngờ, có loại Tây Vực tà độc kỳ dị như thế, làm ai nấy cũng phải kinh sợ.

“Uhm.” Phượng Cô gật đầu.

“Là người phương nào hạ độc? Chẳng lẽ trong Phượng Vũ Cửu Thiên có người của Mộ Dung Kiềm sao?” Nghĩ đến khả năng này, Văn Thanh liền lo lắng, nếu thật sự như thế, chỉ sợ càng khó lòng phòng bị.

“Không phải người của Mộ Dung Kiềm.” Phượng Cô khẳng định, đồng thời, thầm hạ quyết tâm trong lòng.

Độc này, mặc dù không thấy tận mắt là kẻ nào hạ độc, nhưng trong lòng hẳn rất rõ ràng thủ phạm là ai, Tây Vực – độc, từng, có trên người một kẻ, đó chính là Nguyệt nhi, mà cũng chỉ có cô ta, mới nghĩ tới chuyện mượn tay Nhu nhi sát hại Văn Thanh.

Nếu tối nay thực hiện được, khi độc trong người Nhu nhi hết thời gian tác dụng, chỉ sợ là chết không đối chứng, ai cũng vô phương chứng minh sự trong sạch của Nhu nhi –.

Nguyệt nhi, không ngờ lại trở nên nhẫn tâm như thế!

Chỉ trách hẳn trước kia không hạ quyết tâm, rốt cuộc, sau khi đâm cô ta một kiếm, dưới sự cầu khẩn của cô ta, cũng không đành lòng nhìn cô ta chết đi, nhớ tới tình cũ, cứu cô ta một mạng, an bài cô ta trong một hậu viện.

Nào có ai ngờ, tính nết cô ta vẫn rắn rết như cũ! Không thể trách hắn đã không chịu đựng được cô ta nữa.

May là Văn Thanh không có việc gì, nếu Văn Thanh thật sự gặp chuyện ngoài ý muốn, bảo hắn phải chống đỡ thế nào đây!

Phượng Cô lạnh mặt, nhắm mắt, mang theo quả quyết, tàn nhẫn tăng cao: “Lãnh Sâm, đem... tiện nhân kia đi giết!”

Mặc dù không nói tên ra, nhưng Lãnh Sâm hiểu rất rõ Phượng Cô nhắc tới ai, vì vậy lĩnh mệnh, đi chấp hành.

Văn Thanh vùng tay lên: “Chậm đã!”

Trong lòng Văn Thanh mặc dù không khẳng định chắc chắn, nhưng vẫn đoán ra vài phần, chẳng lẽ là cô ta sao? Cô ta vẫn chưa chết sao?

Mang lòng nghi ngờ, Văn Thanh trực tiếp hỏi ra: “Là Chu Nguyệt Nhi sao?”

“Chỉ trách ta ngày đó nhất thời không đành lòng, không giết cô ta, không ngờ lại dẫn đến tai họa hôm nay, chuyện đã đến mức này, không thể lưu cô ta lại!” Phượng Cô lạnh lùng nói.

Văn Thanh biết, mặc dù bề ngoài Phượng Cô có vẻ nhẫn tâm dứt khoát, nhưng hắn là kẻ si tình, năm đó hắn và Chu Nguyệt Nhi dù sao cũng từng mến nhau, mặc dù làm ra quyết định này, nhưng trong lòng hắn nhất định cảm thấy rất khó khăn -.

Mà nàng, cho đến lúc này, đã mở lòng hơn rất nhiều, hận thù đã phai nhạt không ít.

Vì vậy chỉ nói: “Phế bỏ toàn bộ võ công của cô ta, rồi sau đó, đuổi ra khỏi Phượng Vũ Cửu Thiên thôi.”

Phượng Cô nghe thấy thế, nhìn Văn Thanh, lại thấy nàng chỉ khẽ cười một tiếng, hân cảm thấy trong lòng cảm động hết sức, chỉ nắm chặt tay nàng.

Lãnh Sâm nghe vậy, liếc mắt nhìn Phượng Cô, Phượng Cô gật đầu đồng ý, vì vậy hân lĩnh mệnh đi.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 185: Lời Mời Của Tà Phong

Thất Thân Làm Thiếp

“Cảm ơn nàng!” Sau khi mọi người đi hết, Phượng Cô mới chân thành tha thiết nói lời cảm ơn, cảm ơn nàng đã thấu hiểu cho hần.

“Cảm ơn ta cái gì?” Văn Thanh ngẩng đầu, khẽ cười, mặt trắng phủ lên nàng một quầng sáng nhàn nhạt, mùi hương quế đâu đây, khiến người đối diện phải si mê -.

“Cảm ơn nàng vì đã hiểu lòng người.” Phượng Cô cười một tiếng, nhẹ nhàng cầm tay nàng, trong lòng vô cùng cảm kích, hần hiểu rất rõ ràng, vừa rồi Văn Thanh nguyện ý buông tha Chu Nguyệt Nhi, là bởi vì hần, bởi vì hần nhìn ra nàng đã quan sát về mặt hần.

Mặc dù tình cảm hần dành cho Chu Nguyệt Nhi đã hết từ lâu, nhưng mỗi tình đầu vẫn là một kỉ niệm, không phải nhất thời là có thể quên đi -.

Hần và Chu Nguyệt Nhi, dù sao cũng từng có những kỉ niệm đẹp.

Hần cũng không hy vọng cô ta phải chết -.

Văn Thanh quay sang cười với hần một tiếng: “Bất quá ta chỉ thỏa mãn ý nguyện của người thôi.”

“Nàng biết không? Ta phát hiện, càng ngày ta càng không thể thiếu nàng, nhân nhi thiện lương hiểu lòng người đa tài đa nghệ, đi đâu mới tìm

được chứ!” Phượng Cô không biết buồn nôn là gì, thổ lộ những lời sến rện, vươn tay, định ôm Văn Thanh.

Văn Thanh nghiêng người né tránh, nhún người thi lễ: “Phượng Gia, đêm cũng khuya rồi, ta cũng đã mệt, muốn ngủ sớm, nếu cảm ơn ta, có thể để ta ngủ một giấc yên ổn không?” Mặc dù nàng không... kháng cự hẳn nữa, nhưng nàng không muốn mối quan hệ của hai người phát triển quá nhanh.

Phượng Cô nhìn vòng tay trống trơn, có chút thất vọng, bất quá, quan hệ giữa nàng và hắn đã có tiến bộ, hắn nhìn ra được, Văn Thanh không còn tận lực giữ khoảng cách với hắn nữa.

Bằng vào bản lĩnh của Phượng Cô hắn, sớm muộn gì cũng sẽ có được trái tim người đẹp -.

“Nàng nghỉ ngơi trước cho sớm đi, ngày mai ta đến thăm nàng!”
Phượng Cô nói.

Đi hai bước, lại quay đầu lại nói: “Ta giúp nàng giải huyết phong bế nội công! Lúc này nhiều kẻ rình rập, phong bế nội công không an toàn.”

Vừa nói vừa đi về phía Văn Thanh.

“Không được, chính vì lúc này nhiều kẻ rình rập, thì càng không thể sơ ý, ta nhìn ra được, đối với chuyện nội công của người còn ở trong người hay không bọn chúng vô cùng để ý, thế nên vừa rồi mới không hành động, nhưng kế hoãn binh chỉ là giải pháp nhất thời. Ít nhất cũng phải duy trì cho đến khi nghĩ ra đối sách.” Văn Thanh trầm tĩnh nói, nàng biết Phượng Cô là vì muốn tốt cho nàng, nhưng lúc này, nàng không thể vì bản thân mà làm hại hắn.

“Nhưng còn an nguy của nàng!” Phượng Cô vội la lên.

Văn Thanh cười duyên một tiếng: “Chuyện đêm nay chỉ là ngoài ý muốn, chỉ cần người tăng số thị vệ bảo vệ lên, ta sẽ không gặp chuyện gì, trước kia ta không biết võ công cũng vẫn sống tốt.”

“Nhưng mà...” Phượng Cô còn muốn nói điều gì, đã thấy Văn Thanh đánh mặt kiên định, vì vậy không ... miễn cưỡng nữa: “Nàng lại đánh mặt rồi, thật sự là không ai dám động vào nàng!”

Phượng Cô thở dài, đột nhiên cất giọng nặng nề: “Bất quá, nhất định ta sẽ bảo vệ nàng an toàn -, sẽ không để cho nàng gặp chuyện ngoài ý muốn -.” Dù có phải bỏ qua tính mạng của chính hãn cũng không là ngoại lệ.

Nghe hãn cam đoan xong, Văn Thanh dịu dàng cười một tiếng, gật đầu.

Một cơn gió thổi mùi hoa quế thoảng qua, chân thật đáng tin như cách nàng và hãn đối xử với nhau.

Nhìn Phượng Cô rời đi, lúc này Song nhi đứng một bên mới phi tới trước mặt Văn Thanh, khóc ướt cả mặt, không ngừng lấy tay áo lau, càng khiến nước mắt chảy ra nhiều hơn: “Tiểu thư, Song nhi không bao giờ ... rời khỏi người nữa!”

“Đừng nói đùa thế? Song nhi sớm muộn gì cũng phải lập gia đình -, khi đó, không phải là sẽ rời đi sao!” Văn Thanh cười trêu nói, nhìn Song nhi đang cười ngây ngốc, trong lòng chỉ cảm thấy vô cùng ấm áp.

Tình cảm đơn thuần đó, đối với Văn Thanh, là thứ tốt đẹp nhất thế gian.

“Song nhi không đi lấy chồng! Song nhi muốn cả đời hầu hạ tiểu thư, không đi đâu hết!” Song Nhi làm nũng nói

Hồng Thư đứng sau cũng bật cười, ánh mắt giễu cợt không có hảo ý nhìn Song nhi.

Song nhi thấy thế, đỏ mặt, trừng mắt nhìn Hồng Thư: “Người cười cái gì!”

“Ta không thể cười sao? Ta cười có người khẩu thị tâm phi, không biết có còn đặt lòng mình trên người Nhị phu nhân không!” Hồng Thư vừa cười vừa nói, ôm trường kiếm vào ngực, dương dương tự đắc.

“Người nói bậy bạ gì đó!” Song nhi bị Hồng Thư tố cáo, giọng điệu cũng tự nhiên căng thẳng, lộ vẻ thẹn thùng của tiểu nữ nhi

Vân Thanh vừa nghe, liền hiểu ngay là chuyện gì, thì ra nàng đã bỏ lỡ chuyện gì sao! Vì vậy quay sang nhìn Song nhi đang đỏ mặt, cười thật vui vẻ: “Thời gian vừa rồi ta bỏ lỡ chuyện gì rồi, rốt cục là đã xảy ra chuyện gì, Song nhi cũng nhớ gạt tiểu thư sao!”

“Đâu có! Tiểu thư! Người đừng nghe Hồng Thư nói hươu nói vượn, không thể nào!” Song nhi vừa nghe thấy thế, mặt càng đỏ hơn, đỏ đến mức chắc các mạch máu trên mặt Song nhi phải nở to lắm rồi!

“Còn nói không có, nhìn xem người đỏ mặt đến mức nào rồi, đúng là tiểu cô nương thẹn thùng!” Vân Thanh đưa tay sờ qua gương mặt đỏ bừng của Song nhi, cười nói.

Song nhi cúi đầu càng thấp, trừng mắt nhìn Hồng Thư, ám chỉ Hồng Thư không cần nói nữa: “Người đừng nói mò!”

“Ta nói mò chỗ nào a! Người ở Song Phúc Trấn có ai là không biết chuyện đó!” Hồng Thư cười một tiếng rồi nói, cố tình phớt lờ ám chỉ của Song nhi, cố ý nói: “Chuyện này phải đa tạ Nhị phu nhân lúc trước có tấm lòng lương thiện cứu người! Cho Song nhi của chúng ta một vị hôn phu tốt!”

“Ý người là?” Vân Thanh nghe xong cả kinh, không ngờ cơ duyên trùng hợp như thế, đương nhiên nàng vẫn nhớ thị vệ vì cứu mình mà bị chặt đứt

một tay.

Lúc ấy, hắn được lưu lại Song Phúc Trấn chữa thương -.

Không ngờ, thật không ngờ!

Đúng là hắn và Song nhi ...

Nhìn Song nhi nhăn nhó, Văn Thanh nhẹ nhàng ôm vai Song nhi: “Đây là chuyện tốt, có gì phải thẹn thùng chứ, nữ tử sớm muộn gì cũng phải lập gia đình -, thị vệ đó chính trực can đảm, là một người đáng tin.”

“Ta không muốn rời xa tiểu thư!” Song nhi nói loạn.

Văn Thanh chỉ cảm kích cười một tiếng: “Ngốc quá, trai khôn dựng vợ, gái lớn gả chồng, dù hai người không yêu nhau, sớm muộn gì ta cũng sẽ tìm một hôn sự cho người, ta không muốn người làm gái lỡ thì đi theo ta cả đời!”

“Tiểu thư...” Song nhi vừa nghe thế, nhin không được, lại khóc vág lên.

Văn Thanh dỗ dành: “Đừng khóc, tối nay ngủ cùng ta! Kể cho ta chuyện của hai người đã bắt đầu như thế nào.”

Không ngờ Song nhi cũng tự có kết cục của bản thân, như vậy, nàng cũng yên tâm.

... ..

Hai ngày sau đó, tất cả vẫn bình thường như vậy.

Đằng sau sự bình thường này, nhất định không đơn giản -.

Phượng Cô biết.

Văn Thanh cũng biết.

Cho nên, tính cảnh giác của hai người không chút buông lỏng, mà càng lúc càng thêm cao.

Hai ngày này, Mộ Dung Kiềm không có hành động gì, bình yên trước bão, hẳn lại đang âm mưu cái gì?

Phượng Cô không biết rốt cục là Mộ Dung Kiềm muốn làm gì, nhưng Phượng Cô biết, nhất định là Mộ Dung Kiềm muốn đánh vào chỗ hiểm của hắn-, mà trái tim hắn, cũng bắt đầu bất an, không phải vì bản thân, mà là lo lắng Văn Thanh, không có điểm yếu để bị người uy hiếp tất thắng, có chỗ để người uy hiếp, sẽ chỉ mời gọi kẻ địch tấn công chỗ đó -. Mà Văn Thanh, chính là nhược điểm của hắn lúc này

Hắn đã tăng số người bảo vệ Văn Thanh, hơn nữa còn phái hai đại tỷ nữ Hồng Thu, Lục Cầm ở trong sơn trang, làm thị vệ thiếp thân cho Văn Thanh. Từ lúc trở về, hắn cũng lấy mình chủ chi lệnh, tụ họp nhân sĩ giang hồ.

Chỉ tiếc lần này Mộ Dung Kiềm thu được quá nhiều lòng người, còn thêm cả Bạch Vân Yên và Tuyết Liên Phái, không dễ đối phó chút nào.

Bất quá Mộ Dung Kiềm muốn đối phó với hắn, cũng không dễ dàng.

Phượng Cô nhếch đôi môi mỏng tạo thành một nụ cười tàn nhẫn vui vẻ, cây bút trong tay xẹt qua tờ giấy trắng, thành một cành hoa thật dài.

... ..

Văn Thanh nhàn nhã ngồi chơi trong lương đình, tay đặt trên ngọc cầm, tâm tình cũng bình phục hơn rất nhiều, trái lại có cảm giác như khi còn ở Thượng Quan gia, chưa đi lấy chồng, khi đó, nàng cũng thế này, hàng ngày ngắm cây nghich cá, gảy ngọc cầm, vô cùng thích thú.

Kỳ thật nàng có lo lắng, nhưng lo lắng thật ra có chút dư thừa -, bởi vì lúc này, nàng và Phượng Cô không thể hiểu rốt cục là Mộ Dung Kiềm đang rắp tâm chuyện gì, lo lắng chỉ phí công, không bằng yên lặng ngồi theo dõi tình hình.

Nhìn Hồng Thư và Lục Cầm đứng cạnh theo dõi mình chăm chú, khuyen một hồi lâu, hai người bọn họ vẫn không nghe chút nào, vẫn theo sát nàng, không bao giờ cách xa quá 3 bước.

Ngẩng đầu, đột nhiên nhìn thấy một bông pháo hoa như tín hiệu, nàng vẫn nhớ, đây là tín hiệu, hơn nữa là tín hiệu của Tà Phong, lúc ấy nàng cũng ở trong Phượng Vũ Cửu Thiên, hẳn nói với nàng, một khi có việc, sẽ bắn pháo hoa tín hiệu.

Chẳng lẽ Tà Phong có việc?

Vân Thanh cảm thấy luống cuống, tạo thành một thanh âm chói tai lạc nhịp với cả khúc nhạc, nàng đứng lên, nếu quả thật là Tà Phong có việc, nàng làm sao có thể làm như không thấy chứ!

Vì vậy xoay người nói: “Ta muốn đi ra ngoài một chút.”

Hồng Thư vừa nghe liền sửng sốt: “Nhị phu nhân, hoàn toàn không thể, lúc này nguy hiểm như vậy, nếu người đi ra ngoài, chỉ sợ liền...”

Đúng lúc này, một tiểu tỳ nữ vội vã đi đến: “Bẩm Nhị phu nhân, vừa rồi có người đưa một phong thư, nói là gửi cho phu nhân -.”

Thư?

Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào lá thư.

Vẻ mặt Hồng Thư trở nên cảnh giác, đưa mũi kiếm xẹt qua lá thư hai cái, phong thư bị kiếm mở ra, một tờ giấy viết thư bay là là xuống.

Văn Thanh đưa tay đón tờ giấy.

Hồng Thư căng thẳng, chỉ sợ trên thư có độc, hô to một tiếng, Văn Thanh quay đầu cười một tiếng: “Hong Thư người khẩn trương quá rồi!”

Rồi sau đó mở tờ giấy viết thư ra, chỉ có sáu chữ: “Gặp ở trong rừng trong thành.”

Nét chữ là của Tà Phong.

Chắc là mấy ngày nay Phượng Vũ Cửu Thiên tăng số người bảo vệ lên gấp đôi, hơn nữa Phượng Cô còn chinh lại kỳ môn bát quái trong sơn trang, tạo thành chướng ngại khó khăn hơn trước, thế nên Tà Phong không dễ đi vào, mới phải dùng phương thức này để tìm nàng.

Nhưng Tà Phong tìm nàng có chuyện gì?

Văn Thanh xoay người sang phía Hồng Thư nói: “Ta phải ra ngoài một chuyến.”

Hồng Thư cũng nhìn thấy lá thư, nhưng không biết là kẻ nào viết, liền hỏi: “Nhị phu nhân, là người phương nào hẹn gặp người?”

“Một cố nhân.” Văn Thanh nói nhỏ: “Hơn nữa là cố nhân không liên quan với thị phi.”

“Nhưng mấy ngày nay nguy hiểm như vậy, người ở trong Phượng Vũ Cửu Thiên đã lo lắng vô cùng, nếu ra khỏi sơn trang, chỉ sợ càng thêm nguy hiểm, để ta đi bám với Gia đã!” Hồng Thư nói, Hồng Thư không thể để Nhị phu nhân gặp chuyện nguy hiểm -.

“Không cần, ta đi rồi sẽ trở lại, không có khả năng gặp chuyện gì -, nhiều nhất, hai người các người gọi thêm mấy thị vệ rồi cùng đi với ta.” Văn Thanh nói, chủ ý đã định sẽ không thay đổi.

Tà Phong đột nhiên dùng phương thức này tìm nàng, tất là có việc, nàng không thể không để ý tới -.

Hồng Thư thấy không lay chuyển được, vì vậy đành kêu bốn thị vệ đi cùng.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 186: Rơi Vào Bẫy

Thất Thân Làm Thiếp

Phượng Cô đang ngồi trong thư phòng kiểm tra sổ sách, đột nhiên mí mắt hấn giật liên hồi, cảm thấy có chuyện không lành, trong lòng hoang mang rối loạn, loại cảm giác này, hấn chưa từng gặp qua.

Cảm giác rõ ràng như phải đối diện trực tiếp với kẻ địch.

Bản thân hấn, hấn không lo lắng lắm, điều duy nhất hấn không yên tâm -, chỉ có Văn Thanh.

Càng nghĩ càng không đúng, hấn có cảm giác, đang xảy ra một chuyện mà hấn rất sợ hãi, cuối cùng kiềm chế không được, đứng lên, đi về phía Nam Phượng Viên.

Càng tới gần Nam Phượng Viên, cảm giác bất an trong lòng hấn càng nặng nề, mí mắt càng giật điên cuồng hơn.

Bước vào Nam Phượng Viên, lại thấy nơi này an tĩnh đến kinh người, hấn đẩy cửa phòng, trong phòng trống trơn, căn bản là không có bóng dáng Văn Thanh.

Kinh hoàng khiến hấn rối loạn, bất quá hấn vẫn chưa mất lý trí hoàn toàn, Nam Phượng Viên nhiều phòng, vườn cũng rộng, có lẽ nàng đang ở chỗ khác, vì vậy hấn đi ra khỏi phòng, lớn tiếng kêu: “Thanh nhi... Thanh nhi...”

Gọi liên tục vài câu, vẫn không thấy bóng dáng Văn Thanh, trái lại một thị vệ vốn được phân công nấp trong góc khuất lại nháy ra: “Bẩm Phụng Gia, Nhị phu nhân vừa mới đi ra ngoài.”

“Đi ra ngoài!” Mặt Phụng Cô tối đen quá nửa, thần sắc có chút nổi giận ...tối tăm cực độ, dáng vẻ như muốn ăn thịt người.

“Đi lúc nào, vì sao không bẩm báo với ta, lại để nàng đi ra ngoài một mình! Hồng Thư đâu? Lục Cầm đâu? Hai người đó làm việc thế ah!”

Thị vệ không ngờ Phụng Gia lại nổi cơn thịnh nộ lớn như vậy, sợ đến mức nhất thời không nói được gì, rồi sau đó mới giật mình hoảng hốt thất thố nói: “Hồng Thư cô nương cùng với Lục Cầm cô nương dẫn theo 4 thị vệ đi theo Nhị phu nhân.”

Phụng Cô vừa nghe vừa tái cả mặt, biết lúc này không phải lúc để nói những chuyện vô bổ, hít một hơi thật sâu, vất vả lắm mới đè được lửa giận xuống, mới chậm rãi hỏi han: “Rốt cục là đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Nhị phu nhân đột nhiên nói muốn đi ra ngoài?”

“Vừa rồi có người gửi đến một phong thư, Nhị phu nhân đọc xong thì nói muốn đi ra ngoài, Hồng Thư cô nương khuyên không được, vì vậy liền đi theo.” thị vệ nói.

Văn Thanh là người thông minh, nàng hiểu rõ tình hình hiện tại, quyết là không có khả năng mạo hiểm đi ra ngoài -, trừ phi lá thư đó nhắc đến việc quan trọng hoặc do một người quan trọng gửi đến, khiến cho nàng không thể không đi ra ngoài.

“Có biết là ai gửi thư không? Đi đâu?” Phụng Cô hỏi.

Thị vệ lắc đầu: “Nô tài nấp trong chỗ khuất, không nhìn thấy nội dung bức thư, cũng không biết là ai viết và hẹn gặp ở đâu.”

Ý nghĩ không lành trong lòng Phượng Cô càng lúc càng như nước vỡ bờ, nhanh chóng lan ra.

Đồng tử của hấn dần dần co rút lại, đôi phượng nhãn hiện lên từng tia lo lắng: “Nàng đi được bao lâu rồi?”

“Hồi gia, Nhị phu nhân đã đi được khoảng nửa canh giờ.” Thị vệ trả lời.

Nửa canh giờ!

Phượng Cô thở dài, muốn đuổi theo cũng không còn kịp, chỉ có thể chờ một chút, chỉ hy vọng là hấn nghĩ nhiều, tất cả đều bình an, Văn Thanh căn bản là không có việc gì.

Văn Thanh dẫn theo Hồng Thư và Lục Cầm cùng 4 thị vệ, đi tới khu rừng Tà Phong đã hẹn.

Bốn bề yên lặng, chỉ có tiếng gió thổi qua lá cây xào xạc.

Vì vậy Văn Thanh nhẹ nhàng lên tiếng: “Ta tới rồi.”

Chỉ thấy một bóng người lóe lên, Tà Phong đến như gió cuốn, cười rất tươi: “Người đã đến rồi.”

“Đúng vậy! Người tìm ta, ta có thể không đến sao!” Văn Thanh cười một tiếng: “Được rồi, tìm ta có chuyện gì?”

“Không có việc gì thì không thể tìm người sao?” Tà Phong nói, mặt có chút quái dị, dường như đang giấu diếm chuyện gì đó.

Văn Thanh nhướn mày: “Tà Phong, người không phải người giỏi nói láo, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Đột nhiên hẹn ta đến tận đây, nhất định là có chuyện.” Nàng nói một cách khẳng định, nhìn thần sắc Tà Phong, nàng

biết, hấn hẹn nàng ra đây khẳng định là có việc, nhưng rốt cục là chuyện gì, đến cả nàng hấn cũng muốn giấu?

“Ta chỉ muốn gặp người thôi.” Tà Phong dăm chiêu, vẻ mâu thuẫn trên mặt hấn càng lúc càng tăng, nhưng cuối cùng vẫn không chịu nói thật

“Tốt lắm, nếu người không có chuyện gì khác, gặp cũng gặp rồi, vậy ta đi trước.” Văn Thanh nói, rồi sau đó quả quyết xoay người rời đi.

Tà Phong cả kinh, hô: “Thanh nhi, coi như ta thua người, ta nói cho người là được rồi!”

“Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?” Văn Thanh cười một tiếng hỏi.

“Đám người nghĩa huynh hôm nay muốn tấn công Phượng Vũ Cửu Thiên, sáng nay hấn nói cho ta, ta không muốn người đặt mình trong vòng nguy hiểm, thế nên hẹn người ra đây.” Tà Phong nói.

“Cái gì? Tấn công Phượng Vũ Cửu Thiên!” Hồng Thư đứng phía sau thốt lên đầy sợ hãi.

Mà Văn Thanh, sau khi nghe xong Tà Phong nói, chỉ cảm thấy có chút kỳ quái, bởi vì, hai ngày nay, Mộ Dung Kiềm không có hành động gì, lúc này lại hạ lệnh giữa thanh thiên bạch nhật tấn công Phượng Vũ Cửu Thiên, động thủ với Phượng Vũ Cửu Thiên đã tụ tập không ít nhân sĩ giang hồ, làm thế rất mất tiên cơ, lấy con người của cáo già Mộ Dung Kiềm mà nói, làm sao có thể khiêu chiến một cách không chắc thắng như thế?

Đúng lúc này, chợt thấy trong rừng truyền ra một làn u hương thanh tịnh đẹp đẽ, mùi thơm vô cùng, nhưng lại có phần quái dị, rừng này chỉ có tùng bách, ngoài ra là cỏ dại, tại sao lại có mùi thơm như hoa này?

Trong lòng nàng dâng lên một dự cảm không lành, bốn phía nhất thời có một đám người đứng lên, mà có vài người rất quen mặt.

Mộ Dung Kiềm, Tuyết Tâm, Bạch Vân Yên còn có nhân sĩ giang hồ.

Xem ra, đây là một kế hoạch đã được bố trí một cách tỉ mỉ!

Là nàng sơ ý, chỉ nghĩ là Tà Phong sẽ không hại nàng, chưa từng nghĩ tới chuyện, con cáo già Mộ Dung Kiềm có thể lợi dụng Tà Phong.

Tà Phong quay người lại, nhìn những người đứng xung quanh, vẻ mặt không giải thích được, rồi sau đó bưng tỉnh đại ngộ, hắt trở nên phẫn nộ: “Nghĩa huynh, rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Không phải người nói các người muốn đi tấn công Phượng Vũ Cửu Thiên sao? Lúc này các người cần phải ở đó, tại sao lại tập kết ở đây?”

Mặc dù trong lòng đã hiểu, nhưng Tà Phong vẫn không muốn tin, nghĩa huynh lại có thể lợi dụng hắn một cách hèn hạ như thế, tuy từ trước đến giờ con người nghĩa huynh vẫn gian trá, nhưng dù sao vẫn có ân với hắn, hơn nữa đối với hắn không dùng kế như với kẻ khác, từ trước đến giờ đối với hắn vô cùng tốt, nhưng không ngờ, cuối cùng vẫn lợi dụng hắn!

“Tà Phong, chuyện này, là nghĩa huynh có lỗi với người, lợi dụng sự tín nhiệm người dành cho ta, chỉ vì báo thù, nghĩa huynh không có lựa chọn nào khác, con người Phượng Cô bạo ngoan, không thể tha thứ! Nhưng hắn không phải kẻ dễ đối phó, ta không muốn dùng sinh mệnh của nhiều huynh đệ đổi lấy một mạng của hắn, như vậy không đáng! Thế nên, ta chỉ có thể hy sinh lòng tin người dành cho ta!” Mộ Dung Kiềm giả vờ vô cùng đau đớn, giả vờ giới đến mức mắt bắt đầu ươn ướt, khiến người khác phải động lòng.

Bất quá từ trước đến giờ, sở trường của Mộ Dung Kiềm vốn là giả dối vờ vịt, Văn Thanh không hề bất ngờ với hành động này của hắn.

Hắn còn phất tay áo quệt nước mắt, nói: “Nghĩa huynh có lỗi với người, mặc kệ tương lai người đối xử với nghĩa huynh tốt xấu thế nào, nhưng

chuyện hôm nay, nghĩa huynh không thể không làm! Bất quá nghĩa huynh đáp ứng người, sẽ không xúc phạm tới Thượng Quan Văn Thanh, thứ chúng ta muốn chỉ có mạng của Phượng Cô, những người vô tội khác, sẽ không phải chịu liên lụy!”

Nhìn Mộ Dung Kiềm như vậy, Tà Phong không tin cũng phải tin, nhưng Tà Phong biết, mặc kệ tin hay không, sau này, sẽ không còn tình huynh đệ.

Tà Phong xoay người nhìn Văn Thanh, chỉ có thể áy náy sâu sắc: “Thanh nhi, ta có lỗi với người.”

“Việc này không quan hệ tới người, chỉ vì người quá chính trực, mới trúng phải kế của kẻ gian!” Văn Thanh nói.

Hồng Thư cùng Lục Cầm đi đến, che Văn Thanh ở phía sau, rồi sau đó nói: “Nhị phu nhân, lát nữa người nhanh chóng trốn đi, chúng ta sẽ phải bảo vệ cho người!”

Hồng Thư vừa dứt lời, Tuyết Tâm liền nhạo báng một cách lạnh lùng: “Trốn? Các người nghĩ các người vẫn còn đường trốn sao? Đừng nói chỉ bằng vào mấy người các người đòi chống lại bọn ta, mà là các người đã trúng Nhuyễn hương tán, đến đi còn khó khăn, nói gì đến chuyện trốn! Ha ha...”

Thì ra mùi thơm kỳ quái khi nãy là Nhuyễn hương tán! Trong lòng Văn Thanh chỉ có thể than thầm, ngay một tia hy vọng cũng không có.

“Người!” Hồng Thư nghe xong, đỏ mặt vì tức, vừa vận lực thì thấy toàn thân mềm nhũn, vô dụng như một khối kẹo đường, căn bản là không thể phát lực, Hồng Thư trừng mắt: “Các người thật hèn hạ!”

“Đối phó với các người, không dùng thủ đoạn đó sao có thể thành công!” Tuyết Tâm cười lạnh nói.

Văn Thanh chỉ trầm tĩnh nhìn tất cả, nàng biết, lúc này dù nàng muốn chạy trốn cũng không có khả năng, nàng rơi vào tay Mộ Dung Kiềm cũng không sao, chỉ sợ sẽ liên lụy đến Phượng Cô.

Nàng nghe ra, Mộ Dung Kiềm muốn dùng nàng uy hiếp Phượng Cô.

Tên tiểu nhân âm ngoan này!

“Mộ Dung Kiềm, rốt cuộc là người muốn gì?” Nàng lạnh lùng hỏi, ánh mắt nhìn thẳng, không chút sợ sệt.

Mộ Dung Kiềm chỉ cười một tiếng: “Không làm gì cả, chỉ là muốn thử xem, Phượng Cô có thể vì người, nỗ lực đến thế nào?”

Văn Thanh lạnh mặt, trong lòng chỉ thầm mong, tốt nhất là Phượng Cô đối với mình tuyệt tình một chút, không cần làm gì cả.

Tà Phong ở một bên, nhìn những người đứng xung quanh, thừa lúc chúng mất cảnh giác, đột nhiên kéo tay Văn Thanh, thi triển khinh công, định phi thân đi.

“Nghĩa huynh, xin thứ cho ta không thể để cho người làm như vậy!”

Vừa nói vừa túm lấy người Văn Thanh, thi triển khinh công đệ nhất thiên hạ.

Nhưng bay được một đoạn hăn mới phát hiện, hăn vận công không được, chỉ cảm thấy cứ đi thêm một bước, nội lực của hăn cũng tan thêm một chút.

Vừa rồi rõ ràng hăn không hít phải Nhuyễn hương tán, bởi vì dù hăn có vẻ cầu thả hay cười, nhưng cũng là người hành xử cẩn thận, vừa ngửi thấy mùi thơm kỳ quái đã biết là có chỗ không đúng, đã sớm ngừng thở.

Nhưng tại sao nội lực của hăn vẫn dần tiêu tán!

Nhìn đoàn người ngựa phía sau càng lúc càng gần, lòng hăn bắt đầu rối loạn.

Văn Thanh cũng nhận ra Tà Phong có chỗ không bình thường, theo khinh công của Tà Phong mà nói, người bình thường không thể đuổi kịp -, nhưng lúc này tốc độ của hăn càng lúc càng chậm, mồ hôi trên mặt vã ra như suối, đã là cuối thu, làm sao có thể do trời nóng mà vã mồ hôi?

Liên hỏi: “Tà Phong, người làm sao vậy?”

Tà Phong thầm vận công chống đỡ, nói: “Ta cũng không biết bản thân bị làm sao, chỉ cảm thấy nội công không ngừng tiêu tán, nhưng vừa rồi ta không hề hít phải Nhuyễn hương tán -.”

Văn Thanh vừa nghe, đã biết là nguyên nhân gì.

Mộ Dung Kiềm là kẻ giáo hoạt, làm sao có thể không biết năng lực Tà Phong -, chỉ sợ Tà Phong đã trúng độc từ trước.

Nhìn đoàn người đuổi đằng sau, nàng thầm thở dài một hơi, xem ra, lần này, thật sự là trốn không thoát.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 187: Thống Tâm Nhập Cốt

Thất Thân Làm Thiếp

Thời gian cứ trôi từng khắc từng khắc một, trái tim Phượng Cô vẫn âu lo không thôi.

Bất quá, không có tin tức, cũng là một tin tốt. Hắn đã phái người đi thăm dò cứ điểm của Mộ Dung Kiềm, xem Mộ Dung Kiềm có bất kỳ hành động gì không, nếu như không có, đã lâu như vậy, Văn Thanh coi như là an toàn.

Đúng lúc này, một tên thị vệ từ ngoài cửa đi vào: “Bẩm báo gia.”

Phượng Cô căng thẳng, tay không tự giác nắm chặt lại thành quyền, nhưng vẫn trấn định hỏi: “Có tình huống gì nói mau!”

“Đám người Mộ Dung Kiềm, không biết vì sao, đột nhiên đồng thời đi về phía Lạc Nhật Nhai, không biết là có mục đích gì.” Thị vệ báo cáo một hơi, dù chưa thăm dò được nguyên nhân, nhưng thị vệ vẫn biết tính nặng nhẹ của chuyện này.

Lạc Nhật Nhai?

Rốt cuộc là Mộ Dung Kiềm muốn làm gì?

Lạc Nhật Nhai, đại khái là địa phương mà hắn hận nhất đời, hắn tập hợp mọi người ở đấy, rốt cuộc là có mục đích gì?

Ý nghĩ không lành dần lan tràn Trong lòng Phượng Cô, hẳn đã có thể khẳng định, lúc này Văn Thanh đã rơi vào tay Mộ Dung Kiềm!

Vừa nghĩ đến đó, một tỳ nữ chạy vào, trong tay là một phong thư: “Gia, vừa rồi có người đưa đến một phong thư, nói là muốn Gia đích thân đọc.”

“Mang lên!” Phượng Cô nói.

Nhận lá thư, Phượng Cô liền mở ra, chỉ thấy hai hàng chữ đơn giản: “Hôm nay, đến Lạc Nhật Nhai làm rõ mọi chuyện! Nếu muốn cứu Văn Thanh thì đến! Nếu không đến, GIẾT!”

Đọc xong lá thư, trái tim Phượng Cô, trái lại lại bình tĩnh hơn, ít nhất, không cần đoán mò tung tích của nàng nữa, có thể khẳng định nàng đang ở trong tay Mộ Dung Kiềm.

Ít nhất, giờ phút này nàng cũng an toàn, bởi vì thứ Mộ Dung Kiềm muốn chính là hắn, Mộ Dung Kiềm muốn dùng Văn Thanh dẫn dụ hắn, dùng Văn Thanh uy hiếp hắn, thế thì Mộ Dung Kiềm sẽ không làm chuyện gì tổn thương Văn Thanh.

Biết điều này, trong lòng của hắn cũng trở nên kiên định hơn rất nhiều.

“Lãnh Sâm, chuẩn bị ngựa, lập tức tập trung mọi người đi Lạc Nhật Nhai.”

“Gia, không ...chuẩn bị vẹn toàn trước sao? Chúng ta vẫn chưa biết mục đích của bọn chúng, cũng không biết tình hình cụ thể thế nào, lỡ mãng như vậy chỉ sợ...” Lãnh Sâm không lui xuống ngay mà nói.

“Chẳng lẽ ngươi không nhìn ra sao? Mộ Dung Kiềm kịp thời “thỉnh” ta đến Lạc Nhật Nhai, chính là vì sợ ta chuẩn bị sẵn sàng sẽ trở nên khó đối phó, thế nên hắn mới nhân lúc vừa bắt cóc được Văn Thanh liền mời ta đến đó, lúc này nếu ta không đi, chỉ sợ Văn Thanh lành ít dữ nhiều.” Phượng

Cô nói. Tâm lý kẻ địch, hẳn vô cùng rõ ràng, Mộ Dung Kiềm càng hơn thế, những năm gần đây, thời gian Mộ Dung Kiềm và hẳn đối đầu nhau càng lúc càng tăng, thế nên, đối với Mộ Dung Kiềm, hẳn càng thêm hiểu.

Trí thông minh của Mộ Dung Kiềm không kém hẳn..., chỉ thua phần gian trá!

“Nhưng mà, người đi như vậy quá nguy hiểm!” Lãnh Sâm nói, hẳn không thể nhìn Gia tự đặt mình vào vòng nguy hiểm!

“Phượng Cô ta nếu ngay cả nữ nhân của mình cũng không cứu được, thì còn mặt mũi nào nhìn thiên hạ!” Phượng Cô nói, gương mặt kiêu ngạo không chút sợ hãi: “Được rồi, Lãnh Sâm, người đi theo ta nhiều năm như vậy, chẳng lẽ còn không hiểu ta sao? Không cần nhiều lời vô ích nữa.”

“Tuân lệnh! Gia!” Thấy Phượng Cô cố chấp như thế, Lãnh Sâm cũng không tiện nói nhiều, đành nhận lệnh, rồi sau đó đi an bài. Gia đã quyết định, căn bản là không ai có thể lay động nửa phần

Chỉ không ngờ, mới mấy tháng ngắn ngủi, tình cảm giữa Gia và Nhị phu nhân đã sâu sắc đến thế.

Đáng tiếc, một người có tình, chính là tự tạo ra điểm yếu của bản thân.

Thở dài.

Trên Lạc Nhật Nhai, có rất nhiều người đang tụ tập.

Hai phe giằng co, Phượng Cô nhảy xuống ngựa: “Mộ Dung Kiềm, ta đã tới, người có kế sách gì thì cứ giờ hết ra đi!”

Mộ Dung Kiềm chỉ cười một tiếng, cực kỳ đặc ý không thôi: “Kỳ thật hôm nay ta cũng không có ý đồ xấu xa gì, chỉ có điều, tình cảm giữa người

và tài nữ Vân Quốc Thượng Quan Văn Thanh biến đổi bất ngờ, trước đây người hận nàng vô cùng, nhưng nghe nói giờ người lại coi nàng như trân bảo, ta chỉ là có chút tò mò, đột nhiên hôm nay cảm thấy cao hứng, muốn nhìn xem Phượng gia lãnh diện sát thần của Phượng Vũ Cửu Thiên, có đổi với một nữ tử động chân tình thật hay không.”

Phượng Cô nghe thế, không giận ngược lại còn cười: “Sao, thật là làm phiền đến Mộ Dung trang chủ, nhưng đây là việc riêng trong nhà ta, làm sao có thể bày ra cho cả thiên hạ cùng xem?”

“Không không không, nếu là người khác thì thôi, nhưng đây lại là người... Vân Quốc đệ nhất thủ phủ minh chủ đại nhân. Thế nên tất cả mọi người đều vô cùng tò mò, người ta nói nếu một người động chân tình với người khác, có thể vì người kia lên núi đao xuống biển lửa, chết cũng không từ, không biết Phượng minh chủ có thể vì Nhị phu nhân của ngài hy sinh thế không?” Mộ Dung Kiềm cười nhạt, vui vẻ không dứt, nhìn không giống kẻ sắp giết người, mà thật sự chỉ là nhất thời cao hứng muốn xem kịch hay.

Nhưng đôi mắt hắc bắn ra từng tia ác độc, như nọc độc của loài rắn, khiến không ai không thấy

Mộ Dung Kiềm vừa nói vừa kéo Văn Thanh đã bị trói đến bên cạnh.

“Sao, vậy Mộ Dung trang chủ muốn như thế nào?” Nhìn Văn Thanh bị trói lại thành một khúc, trong lòng Phượng Cô đau đớn vô cùng, nhưng chỉ có thể vờ như thản nhiên hỏi một câu.

“Không bằng chúng ta làm vài điều!” Mộ Dung Kiềm cười gian trá vô cùng.

“Thế nào gọi là làm vài điều, người nói đi! Điều thứ nhất là gì?” Phượng Cô hỏi, biết rằng điều này là không thể tránh, Mộ Dung Kiềm, chỉ sợ đã âm mưu từ lâu, sẽ không cho hắc qua ải một cách dễ dàng.

Nhưng mặc kệ thế nào, hắn cũng muốn bảo vệ Văn Thanh. Bảo vệ nữ nhân duy nhất hắn yêu thương suốt cả đời này.

“Điều thứ nhất! Kỳ thật có chút khó nói, nhưng cũng rất quan trọng!” Mộ Dung Kiềm nhẹ nhàng nói, rồi sau đó vờ vệt bày ra ánh mắt sợ hãi, tiếp theo do dự không chịu nói.

Phượng Cô chỉ tỉnh táo nhìn Mộ Dung Kiềm: “Nếu đã nghĩ xong thì nói ra đi!”

“Đây là Phượng minh chủ muốn, ta ta không thể làm gì khác hơn là cung kính không bằng tuân mệnh! Kỳ thật ta cũng chỉ suy nghĩ cho tương lai sau này của ta, ai cũng biết Phượng minh chủ không chỉ có gia tộc lớn, sự nghiệp lớn, hơn nữa võ công càng là thế gian khó tìm, ta chỉ sợ ngày sau, người sẽ tìm chúng ta báo thù, cho nên, điều đầu tiên là người phải tự phế bỏ toàn bộ võ công của bản thân, như vậy chúng ta mới có thể yên tâm!” Mộ Dung Kiềm nhẹ nhàng nói, đôi mắt vẫn tia máu.

Cùng lúc đó, tim hắn đang thầm lo lắng, Phượng Cô, có thể vì nữ nhân này mà làm thế không, hắn đang đánh cược, canh bạc mà hắn đặt cược bằng sinh tử.

“Gia! Không thể làm thế!” Lãnh Sâm khuyên nhủ.

Tứ đại tỷ nữ và nhóm thị vệ cũng đồng thời hô lên: “Đúng vậy, Gia! Không thể làm thế!”

“Không cần, Phượng Cô! Nếu người thật sự vì ta mà phế bỏ võ công, ta tình nguyện chết đi!” Văn Thanh bị trói thành một khúc, miệng bị nhét vải, căn bản không thể nói ra lời, nàng chỉ có thể dùng đôi mắt bắt đầu ầng ậc nước, nhả nhủ tâm tư bản thân.

Nàng lắc đầu liên tục, cổ là bộ phận duy nhất nàng có thể cử động vào lúc này, nàng lắc đầu điên cuồng như người ta lắc trống bỏi, nước mắt rơi

lung tung trên đất.

Mộ Dung Kiềm nhìn Phượng Cô, sợ hãi không chịu, vì vậy đột nhiên duỗi tay, kéo đầu Thượng Quan Văn Thanh lại, giờ ngón tay trượt trên gương mặt nõn nà của Văn Thanh: “Gương mặt xinh đẹp này, không biết có thể khiến tướng công của người vứt bỏ toàn bộ võ công không?”

Nhìn tay Mộ Dung Kiềm, mắt Phượng Cô bốc lửa ngàn ngọn, hận không thể chặt đứt cánh tay của Mộ Dung Kiềm rồi băm ra cho chó ăn: “Không cho người chạm vào nàng!”

Mộ Dung Kiềm nghe thấy Phượng Cô nói thế, niềm tin trong lòng được tăng lên, vì vậy rời tay ra: “Ta không động, nhưng người thì phải động! Nếu không, nhân nhi đẹp như vậy, nếu rơi xuống Lạc Nhật Nhai sau lưng ta, không biết mệnh có đủ tốt để sống sót quay lên như ta hay không!”

Mắt Phượng Cô lóe sự hung ác, không chần chừ nữa. Hảnh giương tay phải lên, đập xuống tam đại huyết vị trên người, chỉ thấy chân khí ào ra như thủy triều, xung quanh hănh, là một khối cầu do chân khí ngưng tụ lại.

Những người đứng sau kinh hãi:

“Gia!”

“Gia!”

Đám Lãnh Sâm Hồng Thư Hoàng Kỳ đồng thời hô lên bi phẫn, rền vang như sấm!

Văn Thanh, chỉ có thể vô lực ngồi phịch xuống, hai mắt thất thần, nàng thật hận bản thân, nàng lại càng hận Phượng Cô.

Nàng hận hănh vì sao phải đối với nàng như thế!

Biết rõ Mộ Dung Kiềm tâm địa xấu xa, điều đầu tiên bắt hãn phế bỏ võ công, tiếp theo không biết sẽ còn phải làm những chuyện gì, hãn làm sao có thể chịu được chứ!

Vì sao, vì sao hãn lại vì nàng làm nhiều điều như thế!

Nếu muốn chứng minh tình cảm hãn dành cho nàng, nàng thấy hết cả rồi, lĩnh ngộ hết cả rồi, không cần hãn phải nỗ lực thêm nữa, thật sự đủ rồi, đủ rồi, tất cả đã quá đủ rồi!

Hãn nhất định muốn nàng phải áy náy một đời này thì mới an tâm sao?

Phượng Cô, không, nàng không cần hãn vì nàng mà bỏ qua cả bản thân như thế!

Vào giờ khắc này, nàng cảm nhận được một cách vô cùng rõ ràng, trái tim nàng đã rơi vào lưới tình của hãn từ lâu, chỉ là nàng không muốn thừa nhận mà thôi!

Nước mắt tuôn ra như hồng thủy, không thể ngừng.

Khối cầu chân khí tan hết, gương mặt tuyệt đại khuynh nhan của Phượng Cô lại xuất hiện trước mắt mọi người một lần nữa.

Vẫn cao quý như xưa, tà vọng như xưa, đủ để bao thiếu nữ phải tan nát con tim.

Nhưng đôi mắt vốn luôn cao ngạo của hãn, giờ nặng thâm tình, mang theo thỏa mãn, nhìn nữ tử thanh lệ trước mắt, thỏa mãn cười một tiếng.

Đúng vậy, vì nàng, hãn nguyện ý.

Có lẽ đây chính là mùi vị của duyên mệnh nhất sinh nhất thế!

Mối quan hệ của hai người được tạo thành từ rất nhiều đau khổ, có những đau khổ đó, mới có thể tạo thành tuyệt mỹ nhân duyên này

Văn Thanh, nhìn bộ dạng hắc, đau đón nhắm hai mắt lại, không đành lòng nhìn nữa.

Phượng Cô chỉ cười một tiếng.

Mộ Dung Kiềm nhìn Phượng Cô, không ngờ, Phượng Cô thật sự có thể vì một nữ nhân mà làm thế, có chút giật mình, nhưng nhiều hơn tất cả là vô phương lý giải.

Mộ Dung Kiềm không có tình, thế nên, hắc vĩnh viễn vô phương lĩnh ngộ được, sức nặng của chữ tình

Phượng Cô nhìn hắc: “Nói đi! Điều thứ hai là gì!”

Mặc dù đang đánh cuộc, nhưng đến khi nhìn thấy tận mắt, Mộ Dung Kiềm cũng có chút vô phương che giấu sự kinh ngạc của bản thân, Phượng Cô này, hành sự luôn đập lên tất cả, làm cho không người nào có thể lý giải: “Mục đích của điều thứ hai cũng giống điều thứ nhất, tuy nói người đã phế bỏ võ công, nhưng không có nghĩa là người không thể luyện...lại võ công lần nữa, dù sao nền tảng của người vốn tốt, cái gì cũng đều có khả năng -!”

“Vậy người muốn ta phải làm gì?” Phượng Cô hỏi.

“Chỉ cần cắt đứt gân tay gân chân, chúng ta mới có thể chân chính yên tâm!” Mộ Dung Kiềm nói.

Tất cả người xung quanh đều kinh hãi, không ngờ Mộ Dung Kiềm lại nghĩ ra độc chiêu như thế, cắt đứt gân chân gân tay khác nào trở thành phế nhân, hoàn toàn mất đi năng lực hành động.

Dù Phượng Cô có yêu nữ tử này, có lẽ sẽ không vì nàng mà nỗ lực nữa.

“Gia, cùng lắm thì chúng ta xông lên, cùng bọn họ quyết đấu một phen, ta không tin không thể cứu được Nhị phu nhân!” Lãnh Sâm nói, tất cả mọi người cho là Phượng Cô không có khả năng, nhưng Lãnh Sâm hiểu rất rõ trái tim Phượng Cô, Phượng Cô sẽ làm thế -, vì Nhị phu nhân, Gia sẽ làm như vậy.

Nhưng, Lãnh Sâm hẳn không thể trơ mắt nhìn Gia làm vậy!

Cắt đứt gân tay gân chân, so với lấy mạng người ta còn thảm hơn!

“Đúng vậy, Gia!” Hoàng Kỳ cũng khuyên nhủ, bội kiếm đã rút ra khỏi vỏ, chỉ còn chờ ra lệnh để lao lên.

Mộ Dung Kiềm càng giữ chặt Thượng Quan Văn Thanh: “Các người có thể xông lên đây, quyết chiến một hồi, nhưng nếu muốn cứu Thượng Quan Văn Thanh, thì quyết là không thể làm được -, bởi vì, ngay thời khắc các người xông lên, cô ta sẽ rơi xuống vực sâu muôn trượng của Lạc Nhật Nhai!”

Mộ Dung Kiềm chỉ vào vực sâu cách hẳn chưa 3 bước chân, cười nói.

Phượng Cô càng có vẻ an tĩnh, giơ tay phải lên, ý bảo nhóm Lãnh Sâm Hoàng Kỳ Hồng Thư chớ có manh động.

Lãnh Sâm nhìn hẳn ra chỉ thị, cả kinh: “Gia!”

“Lãnh Sâm, người quên những lời ta đã nói với người khi bắt đầu đi rồi sao?”

“Nhưng mà Gia...”

“Không có nhưng mà!” Phượng Cô nói: “Cầm kiếm đến đây!”

Nghe Phượng Cô nói thế, trái tim Văn Thanh liền hóa đá quá nửa!

Không!

Nàng không thể nhìn Phượng Cô tự hủy hoại bản thân như thế!

Đột nhiên, không biết nàng lấy sức lực từ đâu, giây giụa thoát được tay của Mộ Dung Kiềm, lăn về phía Lạc Nhật Nhai.

Chỉ còn một bước!

Chỉ còn một bước!

Chỉ cần nàng rơi xuống vực, sẽ không còn ai có thể uy hiếp Phượng Cô, hăn cũng không cần vì nàng mà hủy hoại tứ chi.

Đúng vậy, giờ khắc này, nàng chỉ có thể chết!

Văn Thanh dùng hết sức hướng về phía Lạc Nhật Nhai.

Nhưng khi chỉ còn non nửa bước, dưới tiếng hô kinh hoàng của Phượng Cô, thân thể của nàng bị Mộ Dung Kiềm bắt được một lần nữa, lôi trở về.

Không ngờ, muốn chết, cũng khó khăn đến vậy!

Phượng Cô lúc này không do dự nữa, đâm thẳng trường kiếm vào hai chân, thanh âm như vải vóc bị xé vang lên, rồi sau đó là tiếng máu thịt bị cắt, dưới hai chân hăn, máu tuôn ào ạt như suối nguồn, trong phút chốc, nhuộm đỏ một dải đá.

Mọi người còn đang hoảng sợ..., hăn lại khóa kiếm lên tay trái, sau đó nhanh chóng khóa tiếp lên tay phải.

Trong khoảnh khắc mọi người còn đang kinh hoàng, hăn tự phế bỏ toàn bộ tứ chi.

Phượng Cô cao cao tại thượng, danh quan thiên hạ, lấy tài mạo và gia tài trứ danh, trang chủ Phượng Vũ Cửu Thiên, minh chủ võ lâm, cứ như vậy, ..., tự phế tứ chi.

Ngay cả Mộ Dung Kiềm, cũng chỉ biết nhìn và kinh ngạc.

Trong một khác, không gian lặng ngắt như tờ, thế nên, tiếng máu chảy trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết.

Mắt Văn Thanh đỏ quạch, điên cuồng ...bối rối, vô thần.

Tại sao hắn lại ngốc như vậy chứ!

Vì nàng, đáng giá sao?

Hắn đưa mắt nhìn nàng, ánh mắt hắn đưa cho nàng một đáp án: “Đáng giá!”

Thật không ngờ có thứ tình yêu nghĩa vô phản cố. Có lẽ cũng chỉ đến thế này!

Mọi người xung quanh, ai cũng rơi lệ vì xúc động.

Tình huống kinh động đất trời, còn máu chảy đầu rơi, cũng không thể không nhìn!

Rất lâu sau, mới nghe thấy Mộ Dung Kiềm run run vỗ tay: “Hay! Hay! Hay! Phượng minh chủ quả nhiên không hổ danh anh hùng! Vì hồng nhan, không tiếc thứ gì! Người khác tán phục!”

“Đã như vậy, không biết minh chủ có thể vì hồng nhan, làm nốt điều cuối cùng, nhảy xuống Lạc Nhật Nhai này không?”

Mộ Dung Kiềm nói ra lời này, khiến ai nấy đều nhìn hắn với ánh mắt ghê tởm, không ngờ hắn có thể ác độc đến độ lời nói đó cũng có thể nói ra

mồm.

Mộ Dung Kiềm nhìn ánh mắt mọi người, có chút luống cuống, nhưng mỗi thù của hắn lúc này mới được báo, hắn quyết sẽ không nường tay: “Ban đầu, là người hại ta rơi xuống vực này, hôm nay, để người nếm thử mùi vị rơi xuống vực, nếu người còn có thể sống sót quay lên, chứng minh người thật sự là người trời! Ta đây cũng công nhận!”

Phượng Cô cắn răng nói: “Nếu ta nhảy xuống vực, người có thể hết lòng tuân thủ hứa hẹn, thả Văn Thanh hay không?”

“Đó là điều đương nhiên! Mộ Dung Kiềm ta há là loại nói không giữ lời! Mọi người ở đây đều có thể làm chứng! Ta và Thượng Quan Văn Thanh không thù không oán, làm sao có thể giết nàng!” Mộ Dung Kiềm nói.

“Được, ta tin người!” Phượng Cô nói, hắn biết Mộ Dung Kiềm trọng danh dự, nếu đã đáp ứng trước mặt mọi người, tất là sẽ không làm Văn Thanh bị thương.

Kỳ thật đã tới tình trạng này, không chết càng khiến hắn thống khổ nhiều hơn, hắn vốn là kẻ ngạo thế, nếu thật sự phải sống với tấm thân tàn phế này, chẳng bằng chết đi còn tốt hơn!

Nhưng trước khi chết, hắn nhất định phải cho Văn Thanh một lý do để sống tiếp, bởi vì hắn biết, Văn Thanh, tuyệt đối sẽ vì chuyện này, mà tự vẫn theo, nhìn ánh mắt áy náy, thống khổ, tuyệt vọng của nàng, hắn biết rất rõ.

Vì vậy, hắn cười với Văn Thanh nói: “Thanh nhi, Phượng Vũ Cửu Thiên là tâm huyết của ta, không thể để mất, nàng nhất định phải sống tiếp thật tốt, vì ta chăm sóc tốt Phượng Vũ Cửu Thiên, đó là tâm huyết của ta! Nhớ lấy!” Chỉ có lời phó thác này, mới có thể làm cho nàng tự ra lệnh cho bản thân phải sống tiếp.

Có lẽ tương lai nàng sẽ thống khổ, nhưng chỉ cần nàng được sống, hẳn liền vui vẻ!

Không!

Không!

Không!

Văn Thanh lắc đầu, đau như dao cắt.

Nước mắt đã cạn từ lâu.

Mọi người chỉ nhìn thấy, trên gương mặt trắng nõn, từ đôi mắt trong suốt, đang chảy ra hai hàng huyết lệ.

Từng giọt huyết lệ chậm rãi chảy xuống, rơi trên nền vải xanh, tạo ra những đóa hoa đau khổ.

Khiến lòng người tan nát.

Phượng Cô quay đầu: “Lãnh Sâm, còn có Hoàng Kỳ, Lục Cầm, Hồng Thư, Lam Họa, mấy người các người, nhất định phải phụ tá Nhị phu nhân, cùng nhau khởi động lại Phượng Vũ Cửu Thiên!”

“Không, Gia, người không thể chết được, người không thể chết được ...” Mọi người vừa khóc vừa hô.

“Sống có gì đáng buồn, chết có gì đáng sợ! Phượng gia trong mắt các người, chẳng lẽ lại là loại người sợ chết sao? Đây là mệnh lệnh cuối cùng của ta, nếu vẫn còn coi ta là Gia của các người, thì phải sống tiếp thật tốt, phụ tá Nhị phu nhân!” Trước khi hản chết, khiến hản không thể yên tâm, vẫn chỉ có nữ tử kia.

Mọi người quỳ xuống, chỉ có thể co quắp thân mình, gian nan cúi đầu.

Đều là người đã đi theo Phượng Cô nhiều năm, đối với tính cách của Phượng Cô, ai nấy cũng đều rõ ràng, Phượng Cô đã quyết định, không phải để người khác lay chuyển.

Mọi người càng biết, Gia đã phế bỏ tứ chi, dù cho còn sống, chỉ sợ càng thêm thống khổ dày vò!

Phượng Cô vừa lòng cười một tiếng, rồi sau đó nhìn Lãnh Sâm, ánh mắt kiên định: “Đưa ta xuống vực! Lãnh Sâm!”

Lãnh Sâm nặng nề gật đầu, nước mắt giàn dụa, ôm lấy Phượng Cô, dưới tiếng khóc của mọi người, đi từng bước một, hướng về vực sâu, đứng ở trước vực, hẩn hít vào một hơi thật sâu, nhắm mắt, buông tay.

Chỉ nghe thấy tiếng gió rít gào, rồi sau đó, là sự yên tĩnh vô tận ...

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 188: Có Con

Thất Thân Làm Thiếp

Khoảnh khắc nhìn Phượng Cô rơi xuống vách đá, rốt cục Văn Thanh cũng cảm nhận được, cái gì gọi là hết hy vọng.

Giờ phút này, trái tim nàng đã chết hoàn toàn!

Tâm tình áy náy, thống hận, như một tấm lưới lớn, giăng lên nàng, rồi sau đó từ từ xiết chặt lại, cho đến khi nàng không thở được nữa mới thôi.

Văn Thanh dùng đôi mắt trống rỗng nhìn vách đá, cho đến khi mất đi Phượng Cô, nàng vẫn chưa nói cho hắn biết: kỳ thật nàng đã tha thứ cho hắn từ lâu, cũng đã cảm động vì tình cảm của hắn từ lâu, đã không thể kiềm chế mà yêu hắn từ lâu, hắn làm sao có thể buông tay ra đi như thế!

Thậm chí nàng còn chưa kịp nói cho hắn, trong bụng nàng, đã có hài tử của hắn, kết tinh của một đêm mê loạn bởi ái tình.

Nhưng tất cả đều không còn kịp!

Đột nhiên, bụng nàng quặn đau, từng hồi từng hồi một, hành hạ bụng nàng, hành hạ từng dây thần kinh của nàng, tức thì toàn thân nàng vã mồ hôi lạnh.

Trước mắt nàng, nổ ra vô số chùm sáng chói mắt.

Bắp đùi có cảm giác ấm áp.

Nàng cả kinh, một cảm giác đáng sợ, như sóng biển xô lên người nàng.

Nàng sợ hãi nhìn hạ thân, trên làn váy xanh nhạt nở ra một bông hoa đỏ tươi!

Đồng tử nàng giãn ra, càng lúc càng lớn!

Không!

Hài tử của nàng!

Hài tử của nàng và Phượng Cô!

Ông trời! Không cần đối xử với nàng như vậy! Rốt cục nàng đã sai ở chỗ nào, mà phải đối xử với nàng như vậy, chẳng lẽ cả đời này, nàng không thể có một hài tử nào sao?

Cơn đau lại kéo tới, nàng chống đỡ không được nữa rồi.

Cả người Văn Thanh đổ sụp xuống đất.

Chỉ nghe thấy mọi người xung quanh đang khóc gọi nàng, bọn họ nói gì, bọn họ nói gì?

Không, nàng không muốn nghe, nàng không muốn biết!

Nàng không muốn biết, hài tử của nàng cứ mất đi như vậy! Ai cũng không cần nói cho nàng sự thật tàn khốc đó!

Nàng tình nguyện, ngủ một giấc mãi mãi, đừng xuống hoàng tuyền, một nhà ba người có thể đi cùng nhau, sẽ không còn tịch mịch!

... ..

Bất quá may là Phượng Cô đoán không sai, Mộ Dung Kiềm là người trọng danh dự, hôm đó có không ít nhân sĩ võ lâm cùng đứng trên Lạc Nhật

Nhai, hơn nữa ai nấy đều chứng kiến từ đầu đến cuối cảnh tượng bi thảm đấy, hẳn tất nhiên là không dám đổi ý.

Buông tha Văn Thanh.

Oanh đề điều mình, trong sự mong đợi của mọi người, Văn Thanh, chậm rãi tỉnh lại.

Mở cặp mắt suy yếu, Văn Thanh chỉ thấy trước mắt một mảng mơ hồ, nàng mơ hồ nhìn thấy một gương mặt quen thuộc, là Hồng Thư, Lục Cầm còn có Lãnh Sâm và những người khác, còn có ánh mặt trời chói mắt.

Trước kia nàng rất yêu thích thái dương, nhưng giờ phút này, nàng lại cảm thấy sợ hãi, ánh sáng chói mắt này không thích hợp với tâm tình âm u của nàng.

Nàng dĩ nhiên không chết!

Văn Thanh sợ hãi dè dặt tay lên phần bụng vẫn bằng phẳng, rồi sau đó, nhìn ánh mắt của mọi người.

Động tác dè dặt đó, làm cho người khác nhìn mà đau lòng.

Hồng Thư nước mắt mơ hồ nhìn Văn Thanh, rồi sau đó duỗi tay ra, giữ tay Văn Thanh: “Nhị phu nhân, người đã tỉnh rồi!”

“Đứa bé đâu?” Văn Thanh cũng nhẹ nhàng hỏi một câu, tại sao, Hồng Thư không nói gì đến đứa bé, chẳng lẽ đứa bé đã, đã.....

“Nhị phu nhân yên tâm, đứa bé không có việc gì! Đứa bé không có việc gì!” Hồng Thư vừa khóc vừa nói.

“Thật sao?!” Tâm trạng của Văn Thanh sung sướng đến cực độ, cảm xúc của nàng đang từ tột cùng đau đớn chuyển sang hoan hỉ, nàng bắt lấy cánh tay Hồng Thư, run rẩy hỏi han: “Nhưng ta bị ra máu.....”

Nàng nhớ kỹ, trước khi ngất đi, có giọt máu màu đỏ loang trên nền váy xanh.

Hồng Thư gật đầu khẳng định: “Thật sự, đại phu đã bắt mạch cho phu nhân, nói thời kỳ đầu của thai kỳ bị ra máu cũng không đáng lo ngại, vì phu nhân bị kích động quá mức nên dẫn đến động thai.”

Một giọt nước mắt long lanh trào ra, lộ ra một nụ cười vui mừng, Văn Thanh nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, bầu trời bao la, nỉ non nói: “Cô, chàng có nghe được không? Con của chúng ta không có việc gì, nó không có việc gì, nhất định là chàng ở trên trời phù hộ cho con đúng không? Chàng yên tâm, ta nhất định sẽ để con bình an chào đời, chăm sóc nuôi dưỡng con nên người “

Cùng với những tiếng nỉ non là những giọt nước mắt rơi không ngừng.....

“Nhị phu nhân, đứa bé này, thật sự là của Gia -?” Hồng Thư khẩn trương hỏi.

Phu nhân hôn mê đã hai ngày, vấn đề này vẫn khiến bọn họ suy đoán không thôi, nhưng không ai khẳng định được, bởi vì không ai thấy Gia và Nhị phu nhân ngủ chung một phòng.

Nhưng ai nấy đều mong sự thật là như thế, bởi vì nếu như thế, có thể lưu lại mạch sống của Gia!

Văn Thanh gật gật đầu, từ từ nhắm mắt.

Trái tim đau đến vô phương khống chế!

“Phu nhân, ngài phải bảo trọng thân thể, nếu không vì bản thân, cũng nên vì đứa bé trong bụng, còn có lời gia phó thác trước lúc lâm chung!”

Lãnh Sâm đi đến. Hắn là ...người hiểu lòng Phượng Cô nhất-, hắn biết, Gia một lòng muốn bảo vệ Nhị phu nhân không bị tổn thương nào.

Kỳ thật ngày hôm đó, với tài trí của Gia, cũng không cần phải hy sinh đến thế, đến đường cùng rồi sẽ tìm được phương pháp khác, nhưng hắn hiểu, Gia sợ dù có tìm được phương pháp khác, nhưng khó lòng đảm bảo mọi bề, khó bảo toàn rằng kẻ đang hung hăng báo thù là Mộ Dung Kiềm sẽ không bị chọc giận, thế nên, Gia mới quyết định làm thế.

Có lẽ, người khác cho là Gia hồ đồ, nhưng chỉ có hắn hiểu, Gia chưa từng là kẻ hồ đồ, Gia chỉ dùng hết khả năng, bảo vệ an toàn mọi bề cho phu nhân.

Hiện tại Gia đã không còn, hắn sẽ làm tiếp tâm nguyện của Gia, bảo vệ phu nhân thật tốt.

“Ta sẽ.” Văn Thanh mở mắt, trái tim đã bình tĩnh vài phần.

Nàng nhẹ nhàng đặt tay lên bụng, cử chỉ nâng niu trân trọng, đứa con này thật sự là trân bảo của nàng và Phượng Cô.

“Lãnh tổng quản, người yên tâm, ta sẽ chiếu cố bản thân và thai nhi thật tốt, đây là huyết mạch duy nhất của Phượng Cô, ta sẽ không để đứa bé gặp sơ xuất gì, hơn nữa, ta còn muốn khởi động Phượng gia, muốn cho Phượng Vũ Cửu Thiên phát triển lớn mạnh!” Văn Thanh trịnh trọng quay đầu nói với mọi người, cũng là tự nói với chính mình.

” Như vậy Lãnh Sâm cũng an tâm.” Lãnh Sâm nghe xong đưa tay lên lau giọt lệ nơi khóe mắt: “Lãnh Sâm đi trước làm việc, phu nhân nghỉ ngơi thật tốt.”

Nghỉ ngơi mấy ngày, uống thuốc đúng giờ, dù tâm tình không vui, ăn không ngon miệng, nàng cũng lệnh cho bản thân phải ăn.

Thu lại tâm tình đau thương, nàng tỉnh lại một lần nữa.

Đi ra khỏi phòng, nơi nàng đi chỉ có một, thư phòng của Phượng Cô.

Đẩy cửa ra, mùi đàn hương thanh tịnh bay đến, cổ mộc chi hương, nhưng đã thiếu gương mặt tuấn tú khuynh thành và nụ cười tà mỵ của ai đó

Trong lòng, nỗi đau càng lúc càng sâu sắc.

Lãnh Sâm đang ở bên trong xử lý sự vụ, thấy nàng đi vào, liền đứng lên chào hỏi.

Văn Thanh gật đầu ý bảo hẳn không cần hành lễ, rồi sau đó ngồi xuống một bên: “Lãnh tổng quản, công việc kinh doanh hiện tại như thế nào?”

“Hồi phu nhân, hôm nay tất cả công việc kinh doanh đã khôi phục bình thường, nhưng vì lần trước phải chịu không ít tổn thất, trong khoảng thời gian ngắn, không đủ vốn quay vòng, ta đang suy nghĩ việc đóng cửa tạm thời một số cửa hàng, lấy vốn quay vòng duy trì việc kinh doanh.” Vừa nói hẳn vừa đưa sổ sách và tờ báo cáo tổng kết cho Văn Thanh.

Văn Thanh nhìn, trừ...việc công việc kinh doanh bị đình trệ suốt nửa tháng trời, ... hỏng hết nhất chính là cửa hàng gạo lương thực và cửa hàng lụa, không thể tiếp tục buôn bán bình thường, hơn nữa kho hàng gặp vấn đề lớn, mặc dù đã âm thầm chuyển hàng hóa từ Phong Quốc về, tránh được thất tín với người mua, nhưng kho hàng trong nước không thể bán ra, sẽ phải chịu lỗ toàn bộ, đây mới là tổn thất lớn nhất.

Bởi vì sản nghiệp lớn nhất của Phượng gia là công việc kinh doanh lụa và lúa gạo lương thực.

Văn Thanh nhíu mày suy nghĩ trong chốc lát: “Lãnh tổng quản, rốt cuộc lụa và gạo đã gặp chuyện gì, tại sao không thể bán ra?”

Lãnh Sâm lắc đầu, mang theo vài phần bất đắc dĩ: “Bởi vì lúc ấy có đó có mấy cửa hàng gạo bị cháy liên tục, ta cảm thấy chuyện có chỗ không đúng, vì vậy tăng số người bảo vệ, nhưng không ngờ tên Mộ Dung không làm được gian kế này thì nảy ra gian kế khác, không biết hắt dùng thuốc hun khói gì, chỉ đốt từ xa xa, mà gạo bị đổi thành màu đen hết, lúa thì hắt phẩm màu lên, căn bản là không ai muốn mua, hôm nay những thứ đó vẫn đang chất đống trong kho!”

“Người có chỗ lúa và gạo bị hư hỏng ở đây không?” Văn Thanh hỏi.

“Có.” Lãnh Sâm đáp, rồi sau đó cầm hai hộp đi ra.

Văn Thanh mở ra nhìn, gạo màu đen nhánh, giống như bị nhiễm độc, nhìn thế này, khẳng định là không có người mua, về phần lúa, loang lổ màu sắc.

Nàng vừa mới xem sổ sách, nếu có thể bán chỗ gạo và lúa này, sẽ tăng thêm vốn quay vòng, nhưng khách hàng không có, phải làm thế nào mới bán được đây?

Trong lòng của nàng, trào lên một ý chí quật cường, nàng không thể để cho Phượng Vũ Cửu Thiên mất đi một công việc kinh doanh nào, tất cả đều là tâm huyết của Phượng Cô.

Văn Thanh kiên trì suy nghĩ, nàng ngẩng đầu: “Lãnh tổng quản, tạm thời không cần đóng cửa hàng, một gian cũng không cần, cho ta thời gian hai ngày, ta nghĩ biện pháp.”

“Nhưng mà..... “

“Lãnh tổng quản, hãy tin tưởng ta một lần! Nếu muốn đóng cửa, không cần đến thời gian hai ngày, nếu hai ngày sau ta vẫn không nghĩ ra đối sách, đến lúc đó đóng cửa cũng được.” Văn Thanh nói.

Nàng nghĩ, trời không tuyệt đường người, chỗ gạo này bị hun khói, chắc hẳn có phương pháp giải độc, về phần lụa, mặc dù không quen thuộc, nhưng lớn lên trong nhà giàu, mặc dù nàng không thích lụa, nhưng phụ thân thì rất thích mặc trường bào bằng lụa, hơn nữa lụa tương đối quý giá, những nhà giàu có chắc không thiếu cách tẩy màu loang trên lụa.

Mặc kệ như thế nào, chỉ cần có biện pháp, dù phải bán với giá thấp, có thể bán ra ngoài, là đã tốt hơn rất nhiều rồi.

“Nếu Phu nhân đã nói như vậy, vậy kéo dài thêm hai ngày, xem Phu nhân có cao chiêu gì.” Lãnh Sâm nhìn nàng, muốn nói gì đó, nhưng nhìn thái độ kiên quyết của nàng, thì không nói nữa, đối với Văn Thanh, mặc dù hẳn không có thiện cảm, bất quá, nàng muốn cứu văn tình hình hình tài chính thiếu thốn hiện này, cũng không phải chuyện dễ, hẳn nghĩ muốn nỗ lực vẫn không ra đối sách, nàng chỉ là một nữ nhân, làm sao có thể có biện pháp gì?

Không đành lòng làm trái lời nàng, dù sao cũng chỉ kéo dài thêm có 2 ngày.

” Làm phiền Lãnh tổng quản xem xét lại tất cả, về phần gạo và lụa, ta ...đi trước xem một chút.” Văn Thanh nói, chậm rãi đi ra khỏi thư phòng.

Bầu trời trong xanh, thời gian không có Phượng Cô, nàng càng phải sống thật kiên cường!

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 189: Kim Bất Hoán

Thất Thân Làm Thiếp

Trong thư phòng, Song nhi đang cùng Hồng Thư đầu đầu nghĩ cách. Bản thân Song nhi thật sự không có biện pháp, thuyết phục tiểu thư sao, tính tình quật cường của tiểu thư Song nhi rất rõ ràng.

Từ trước tới giờ, phạm là chuyện tiểu thư đã quyết định, Song nhi không thể lay động nửa phần, đừng thấy tiểu thư ngày thường ôn ôn văn văn, dường như cái gì cũng không cần, cái gì cũng không tranh không nói, nhưng nếu tiểu thư thực sự muốn tranh, rất hiếm người có thể tranh của tiểu thư, bản thân Song nhi đã bị tiểu thư đánh bại bằng lời nói biết bao lần, chỉ còn biết phùng mang trợn má không nói được lời nào.

Nhưng nhìn tiểu thư đọc tài liệu đã một ngày một đêm, nếu còn kéo dài hai ngày, lại thêm thể chất bệnh nặng mới khỏi của tiểu thư, cộng với thai nhi, nếu có sơ suất gì thì phải làm thế nào mới phải đây!

Hồng Thư biết ý tứ của Song nhi, nhưng khuyên cũng đã khuyên rồi, Nhị phu nhân nhất định không nghe! Chỉ có thể tiến lên giữ Văn Thanh lại: “Nhị phu nhân, người đi nghỉ một chút đi! Người đang mang bầu, thân thể lại suy yếu như thế, không chịu ngủ sẽ không ổn, người muốn tìm gì, gọi thư đồng tìm cho người là được rồi.”

Văn Thanh quay sang nhìn Hồng Thư nhẹ nhàng cười một tiếng, khuôn mặt tái nhợt, nàng đã hứa trong vòng 2 ngày sẽ tìm ra phương pháp giải quyết, nhưng thời hạn 2 ngày đã sắp hết, chỉ còn một buổi tối này, dù đã

thử nhiều loại phương pháp, vẫn không thấy tác dụng, bảo nàng làm sao có thể dừng lại!

Nàng không thể để Phượng Vũ Cửu Thiên bị thu nhỏ lại theo cách này.

“ Nếu không, người uống ít canh gà đi!” Vừa nói Song nhi vừa bê một bát canh gà đến, đưa cho Văn Thanh.

Văn Thanh ngẩng đầu, thấy dáng vẻ Hồng Thư và Song nhi vô cùng lo lắng, không đành lòng từ chối, vì vậy để ... quyển sách trong tay xuống, đỡ bát canh gà và uống.

Khi đọc sách thì không thấy buồn thương gì, đến khi ngừng đọc, uống canh gà, nghĩ tới đứa bé trong bụng, không khỏi nhớ đến Phượng Cô, nỗi đau trong lòng, lại quay cuồng lên.

Đúng lúc đó, một nô tài lão đạo xông vào, nhào vào trước mặt Văn Thanh.

Hồng Thư thấy thế, trách mắng: “Làm gì mà hành động lỗ mãng thế!”

“Nô tài... Nô tài...” nô tài kia bị Hồng Thư quát, nhất thời có chút vô thố, nhìn Văn Thanh một chút, rồi sau đó thở không ra hơi.

Văn Thanh vừa nhìn, liền nhận ra, đây không phải người hầu nàng phái đi thử thuốc cho gạo sao? Nhìn sắc mặt hân vui mừng, chẳng lẽ...

Không giấu được vui vẻ trong lòng, Văn Thanh đặt bát canh gà xuống, khẩn trương nắm lấy hai vai hắn: “Có phải đã thành công hay không?”

Nô tài kia cười vui vẻ, gật đầu lia lịa: “Chúng ta làm theo lời phu nhân dặn dò, mang 10 phương thuốc kia ra thử, lần lượt từng cái một, ai nha, thật là linh nghiệm, có một phương thuốc, đốt trên lửa nhỏ, hun khói vào gạo,

chỉ ba canh giờ sau gạo đã hết đen! Không... Không, so với trước kia còn trắng hơn nữa!”

Nô tài kia nói một hơi, hưng phấn đến nổi mắt ngời sáng!

Văn Thanh vừa nghe xong, thở dài một hơi, chỉ cần cứu được kho gạo, ít nhất, có thể duy trì tiếp, còn về lựa, nàng không...biết nhiều về lựa, vẫn phải đi nghiên cứu một phen, bất quá nàng nghĩ, chắc chắn sẽ có biện pháp giải quyết.

“Thật sự trắng lại như cũ rồi?” Hồng Thư vừa nghe, cũng lấy làm kinh hãi, vốn dĩ Hồng Thư đã nghĩ, gạo đã biến đen như thế, quyết là không thể trắng trở lại, không ngờ Nhị phu nhân thật sự có biện pháp, lại là biện pháp do chính Nhị phu nhân nghĩ ra!

“Đúng vậy, trắng lại như cũ rồi!” nô tài trình trọng lặp lại một lần nữa, vẻ mặt hết sức mừng rỡ.

Hồng Thư vừa nghe, liền cười tíu mắt: “Nhất định ta phải đi nói cho Lãnh tổng quản nghe, đảm bảo hân sẽ vui muốn chết! Nhị phu nhân, người thật sự tìm ra biện pháp!”

“Ai, chờ một chút!” Văn Thanh cười một tiếng, Hồng Thư này, thật đúng là nôn nóng, nửa khắc cũng không chặm được.

“Còn vấn đề gì sao? Nhị phu nhân?” Hồng Thư quay đầu nói.

Văn Thanh lại quay sang nô tài hỏi: “VẬY, đã thử xem...còn độc tính hay không chưa?” Mặc dù hôm trước nàng đã thử qua, cảm giác trong gạo không có độc, bất quá gạo là nhu yếu phẩm hàng ngày, nếu bán hết kho gạo, sẽ có hàng ngàn hàng vạn người ăn, cẩn thận vẫn hơn, vì vậy nàng lại sai người lấy súc vật sống làm thí nghiệm.

“Phu nhân ngài cứ yên tâm đi, sáng sớm hôm qua đã cho gà vịt ngan chó mèo ngựa ăn thử, cho tới bây giờ vẫn chưa xảy ra chuyện gì, hơn nữa trong số chúng nô tài còn có 3 người đích thân thử thuốc, vừa rồi đã cho đại phu bắt mạch kiểm tra, tất cả vẫn bình thường, không có chuyện gì!” nô tài cười nói.

Văn Thanh vừa nghe thế, thư thái hơn rất nhiều, quay sang gật đầu với Hồng Thư đang nóng lòng, nhìn Hồng Thư vui vẻ chạy về phía phòng thu chi, rốt cuộc trong lòng nàng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng, ông trời cũng chiều cố, khiến nàng có thể tìm được phương thuốc kia.

“Tiểu thư, người có thể yên tâm uống canh gà rồi, sau đó ngủ sớm đi!” Song nhi đứng một bên vui vẻ vô cùng, bất quá Song nhi quan tâm nhất cũng là tiểu thư, không có gì có thể quan trọng hơn tiểu thư.

Vừa nói vừa đưa bát canh gà cho tiểu thư.

Văn Thanh nhận bát canh gà cười một tiếng, uống một hơi cạn sạch, đích thực là nàng cảm thấy có chút rã rời, mí mắt cũng bắt đầu không nghe lời, hai ngày nay, đã làm nàng hao tổn không biết bao nhiêu tâm trí: “Song nhi của ta thật là tốt, ta phải đi ngủ đây, miễn cho người nói nhiều không cho ta yên thân!”

Nhưng mới bước được mấy bước, trong lòng vẫn còn canh cánh một chuyện, hai ngày nay nàng bận rộn, không mở miệng hỏi, nhưng vấn đề đó vẫn như cái nhọt trong lòng nàng, không thể vì không nhắc đến mà nó thành không tồn tại, vì vậy xoay người: “Song nhi, những người được lệnh xuống núi tìm người đã có tin tức gì chưa?”

Song nhi ngẩng đầu, ánh mắt ảm đạm vài phần, thanh âm bi ai: “Tiểu thư, những người xuống núi vẫn chưa trở về, nghe nói là vẫn chưa tìm được thi thể của Gia.”

Sau khi nói xong, Song nhi ngẩng đầu nhìn Văn Thanh, có chút lo lắng cho tâm trạng của Văn Thanh.

Vẻ mặt Văn Thanh vẫn như thường, nhưng ánh mắt trở nên thất thần, không còn lóe sáng, còn có nỗi đau sâu sắc: “Chưa tìm được thi thể... Chưa tìm được thi thể có lẽ chính là tin tức tốt nhất! Ít nhất, không thể chứng minh là chàng đã chết, có lẽ, đã xuất hiện kỳ tích.”

Tuy chính miệng nàng nói thế, nhưng nàng cũng biết đó chỉ là nói vậy, suy đoán này, căn bản là không có khả năng. Những năm gần đây, những kẻ rơi xuống Lạc Nhật Nhai, chỉ có một mình Mộ Dung Kiềm có thể sống sót, đó là bởi vì hắn may mắn, cũng vì hắn có võ công bất phàm.

Nhưng trường hợp của Phượng Cô, chẳng những phế đi võ công, còn đứt hết gân chân gân tay, muốn chạy trốn đã khó như lên trời, làm sao có thể có khả năng sống sót quay lên chứ!

Văn Thanh chậm rãi nhắm mắt.

Nằm ở trên giường, nhắm mắt lại, chờ Song nhi đi ra ngoài, mới mở mắt.

Dù có mệt mỏi đến đâu, nàng vẫn không thể ngủ được, mỗi khi nhắm mắt lại, cả tâm trí nàng chỉ có hắn.

Không biết từ khi nào, nàng đã khắc sâu hình ảnh của hắn trong tim, đối với mỗi cử động của hắn đều nhớ kỹ không quên, mỗi lời hắn nói, mỗi cử động của hắn, hắn vui vẻ hay giận dữ nàng đều nhớ rất rõ ràng, nhớ từng vẻ mặt của hắn, khi hắn mím môi cười một tiếng, phượng nhãn cong lên câu hồn, bộ dạng thâm tình vô hạn, bộ dạng phẫn nộ vô chương, từng bước từng bước càng không ngừng rung động trước mặt nàng ...

Ai cũng nói trăng gợi nỗi buồn, cũng đúng, nhìn trăng sáng ngoài cửa sổ, nàng chẳng có chút cảm giác tình thơ ý họa nào như trước kia, chỉ thấy

ưu thương sâu sắc, như một tấm lưới, quấn chặt lấy nàng, khiến nàng không thở nổi.

Văn Thanh xoay người để không nhìn thấy trăng nữa, chỉ có hai hàng thanh lệ thấm ướt đẫm chần...

Trời vừa sáng là nàng liền tỉnh, ăn cơm xong, chỗ nàng đi tới vẫn là thư phòng, nàng phải không ngừng đọc sách công tác, mới có thể bớt chút nỗi đau trong lòng, không làm thế sẽ bị nỗi đau gặm nhấm tâm can

Đi được nửa đường, thấy Lục Cầm đi phía trước, nàng nhớ kỹ, Lãnh Sâm phái Lục Cầm về thăm Phượng lão thái nãi, vì vậy gọi Lục Cầm lại: “Lục Cầm.”

Lục Cầm nghe thấy nàng kêu lớn, quay đầu: “Nhị phu nhân.”

“Hiện giờ lão thái thái thế nào rồi?” Kỳ thật không cần hỏi, chắc hẳn bà đang cực kỳ thương tâm, người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, con đã không còn giờ đến đưa cháu duy nhất cũng ra đi, bảo bà làm sao có thể không đau khổ chứ?

Chỉ sợ lão thái thái lúc này đang thương tâm muốn chết, lão thái nãi vốn rất yêu thương Phượng Cô!

“Lão thái nãi nghe được tin tức của Gia, ngất ngay tại chỗ, mấy ngày nay đều nằm liệt trên giường bệnh, chỉ sợ... Chỉ sợ...” Lục Cầm vừa nói, vừa không biết phải nói thế nào nữa, nhưng chỉ cần nói đến đó, cũng đủ để Văn Thanh minh bạch.

Nàng vò khăn tay, lòng đau đến vô phương khắc chế: “Lục Cầm, cho người chuẩn bị xe ngựa, ta muốn đi chiếu cố lão thái nãi.”

“Chuyện này...” Lục Cầm nghe thấy Văn Thanh nói thế, có chút không biết phải làm thế nào.

Đúng lúc Lãnh Sâm đi ra, nghe xong chỉ nói: “Nhị phu nhân, thỉnh ngài lấy thân thể làm trọng, người đương có bầu, hơn nữa thân thể còn suy yếu, đại phu cũng nói, người không nên mệt nhọc đường dài, ngay cả lão thái nãi, cũng không hy vọng người mạo hiểm thân thể đi thăm bà.”

“Nhưng...”

“Nhị phu nhân không cần lo lắng lão thái nãi sẽ quá thương tâm tuyệt vọng, ta đã sai người cho chim bồ câu đưa thư báo tin, cho lão thái nãi biết, ngài đã mang thai hài tử của Gia, như vậy, lão thái thái sẽ có khát vọng sống, hơn nữa cũng đồng ý cho người khác hầu hạ.” Điều nên làm hẳn đều đã làm cả, nếu lão thái thái thật sự không qua được, cũng chỉ là vấn đề tuổi tác.

Coi như trời cao thương hại!

Lão thái nãi nghe được tin mình sắp có cháu, thân thể tốt hơn rất nhiều, mặc dù cũng suy yếu, nhưng đã hơn rất nhiều.

Đây có lẽ là điều duy nhất khiến Văn Thanh cảm thấy vui mừng!

Ngồi ở trong đình viện, tỉ mỉ đọc và tính toán sổ sách, thời gian này Lãnh Sâm thường xuyên ra ngoài thị sát cửa hàng cửa tiệm, vì vậy chuyện đối chiếu sổ sách rơi xuống đầu nàng.

Nhưng thật ra nàng rất vui vẻ tiếp nhận, hơn nữa, nàng còn phải đánh một trận tương xứng.

Mặc dù Phượng Cô chết rồi, nhưng thiên hạ đã thấy rõ bản chất con người Mộ Dung Kiềm, khi thấy rõ rồi, đương nhiên có nhiều người không đồng ý lập hẳn làm minh chủ, đương nhiên đa số là vì không muốn lập kẻ có vấn đề về đạo đức lên làm minh chủ, số còn lại là người của Phượng Cô

Nói tóm lại, theo tình hình trước mắt, chiếc ghế minh chủ bị bỏ trống, nếu Mộ Dung Kiềm muốn làm minh chủ một lần nữa, sẽ cần nhiều tâm tư.

Kỳ quái ở chỗ, hẳn lại tỏ ra không ham thích chiếc ghế minh chủ, ngược lại lại hứng thú với chuyện buôn bán

Buôn bán!

Hắn chuyển sang buôn bán, nhất định là để trả thù nàng cho triệt để.

Dù sao hẳn cũng mới bắt đầu buôn bán, chỉ cần Phượng gia âm thầm tác động, hẳn cũng khó mà phát triển.

Bất quá, không thể chủ quan nhất thời, hôm nay Lãnh Sâm đã âm thầm che dấu căn cơ của Phượng gia, đến lúc Mộ Dung Kiềm có chút thành tựu, mới công khai tất cả, khi đó không phải sẽ rất thú vị sao

Nàng nhẹ nhàng đặt tay lên bụng, đã 5 tháng, giờ bụng nàng đã bắt đầu nhô cao, mỗi lần cảm nhận được một chuyển động dù nhỏ, lòng của nàng, lại cảm thấy được an ủi.

Đây, là huyết mạch của Phượng Cô và nàng.

Đột nhiên, Hoàng Kỳ chạy đi vào, vẻ mặt lo lắng: “Nhị phu nhân.”

“Chuyện gì vậy, Hoàng Kỳ, nhìn người kia!” Văn Thanh cười nói, mấy ngày nay, Lãnh Sâm nhận trách nhiệm đối phó với Mộ Dung Kiềm, vì vậy Hoàng Kỳ liền đảm nhận công việc kinh doanh cùng nàng.

Lúc mới bắt đầu, quan hệ giữa nàng và Hoàng Kỳ không được linh hoạt lắm, bởi vì Phượng Cô chết đi, người xúc động nhất chính là Hoàng Kỳ, ai cũng biết Hoàng Kỳ một mực đem lòng yêu Phượng Cô, thế nên Phượng Cô chết đi, Hoàng Kỳ liền một mực vô phương tha thứ nàng.

Kỳ thật Hoàng Kỳ không sai, đích thật là Phượng Cô chết hoàn toàn vì nàng.

Nhưng trải qua một thời gian hợp tác, hiện tại quan hệ giữa nàng và Hoàng Kỳ đã tương đối hòa hợp.

“Vương lão bản của cửa hàng lụa Phượng Vũ có đưa một khách hàng đến đây, nói là liên quan đến chuyện buôn bán, muốn Nhị phu nhân tự mình nói chuyện.” Hoàng Kỳ nói.

“Xem ra vị khách hàng này không tầm thường!” Văn Thanh cười một tiếng, cảm giác có chút nghi hoặc, bởi vì các lão bản các cửa hàng đều là Phượng Cô năm đó tự mình tuyển chọn, đều là những kẻ giỏi buôn bán, cơ bản là rất ít đến sơn trang làm phiền. Xem ra vị khách hàng này không tầm thường a!

“Đích thật là vị khách hàng này không tầm thường!” Hoàng Kỳ khẳng định: “Bởi vì hãn muốn mua 1000 thất tơ lụa thêu chỉ kim tuyến!”

(Tính số vải lụa gọi là thất, đời xưa tính dài bốn trượng là một thất)

“Cái gì!” Văn Thanh vừa nghe liền đập bàn tay xuống mặt bàn.

Thật giật mình, nếu là lụa tầm thường cũng thôi, nhưng lụa thêu chỉ kim tuyến là thứ lụa đắt tiền nhất, bởi vì rất ít nơi làm được, tất cả dùng tơ vàng làm ra, kỹ thuật thêu tinh xảo, người thêu là tú nương nổi tiếng cả nước, một thất giá một ngàn lượng bạc, cửa hàng lụa bình thường mà có nhập thứ này, bất quá chỉ để bày cho thêm phần danh giá, còn nếu mua nhiều, theo trí

nhớ của nàng, người mua nhiều nhất, là người mua 100 thất, thế đã xem là rất nhiều rồi.

Cực phẩm như thế, không phải người có tiền nào cũng dám mua, người mua để mặc thì càng ít.

Người này dĩ nhiên một lần mua ngàn thất, trái lại khiến nàng nóng lòng muốn mở rộng tầm mắt xem rốt cục hẳn là người phương nào!

Vì vậy quay sang nói với Hoàng Kỳ: “Chúng ta đi mở rộng tầm mắt xem...vị khách đáng kinh ngạc đó.”

Trang phục màu đen, mái tóc dài buông trên áo choàng, dung hợp thành một sắc màu tuyệt đẹp, chỉ có điều bóng lưng thon dài mà cao ngất đó, thật sự rất quen thuộc, Văn Thanh thiếu chút nữa sẽ hô ra lời, may mà hắn kịp thời xoay người lại, mới khiến nàng không kêu ra tiếng

Nhưng thật sự quá giống! Thân hình hẳn giống của Phượng Cô như đúc, hơn nữa lúc hai người đứng yên cùng có dáng vẻ tự phụ tự tin, cuồng vọng không ai bì nổi, thích mặc trường bào màu đen cũng giống nhau

Chỉ tiếc, cuối cùng không phải.

Người này cũng là một mỹ nam tử, tuấn tú như Phượng Cô, cũng có một đôi phượng nhãn rất đẹp, chỉ tiếc, lại không phải Phượng Cô.

“Gặp qua Nhị phu nhân!” Người nọ hành lễ nói.

Vương lão bản đứng cạnh vội vàng giới thiệu: “Nhị phu nhân, đây là lão bản của Kim Cẩm Điểm — Kim Bất Hoán!”

Kim Bất Hoán!

Tên này thật thú vị, lãng tử hồi đầu kim bất hoán!! (lãng tử quay đầu quý hơn vàng)

Văn Thanh khẽ cười một tiếng, duyên dáng thi lễ: “Gặp qua Kim lão bản.”

Vừa ngẩng đầu, liền phát hiện người này dùng ánh mắt không chút kiềm chế nhìn nàng chăm chú không chớp mắt, vẻ mặt không giống gặp người xa lạ, tràn ngập tư niệm khát vọng mà si tình!

Nhưng nàng với hắn chỉ là 2 người xa lạ mới gặp lần đầu, làm sao lại có tư niệm khát vọng mà si tình chứ?

Hơn nữa, đôi mắt và ánh nhìn của hắn, không biết vì sao, lại khiến nàng nhớ đến Phượng Cô.

Trong lòng thầm than, có phải vì nàng nhớ Phượng Cô quá nhiều rồi hay không, mới có thể nhìn người trước mắt mà liên tưởng đến hắn.

“Kim lão bản!” Thấy người này đến mắt cũng không chớp, mặt Hoàng Kỳ đứng bên cạnh đã biến sắc, vì vậy Văn Thanh khẽ gọi nhắc nhở.

Người nọ như mới tỉnh mộng, nhưng trên mặt không có chút mất tự nhiên nào, như thể đây là một chuyện rất thông thường: “Nhị phu nhân rất giống một vị cố nhân của ta! Một vị cố nhân khiến ta thương nhớ, nên thế vừa rồi có thất lễ!”

“Thì ra là thế.” Văn Thanh cười một tiếng, đổi đề tài: “Kim lão bản, mời ngồi!”

“Nghe Vương lão bản nói Kim lão bản muốn mua một ngàn thất lụa thêu kim tuyến?” Không nói chuyện ngoài lề, đối với một người xa lạ, nàng không muốn nói nhiều. Hơn nữa, cử chỉ hành động của hắn, dường như luôn tồn tại bóng dáng Phượng Cô, khiến lòng nàng vô phương bình yên.

“Đúng vậy.” Hắn nói, ánh mắt vẫn si mê nhìn theo nhất cử nhất động của Văn Thanh, đột nhiên, hắn như thể lúc này mới nhận ra, rốt cục chú ý

tới phần bụng đã hơi nhô lên của nàng.

Hắn liền cả kinh, vẻ mặt vừa mừng vừa sợ, mắt còn ngấn nước!

Bộ dạng kích động của hắn, nhìn xuôi nhìn ngược thế nào cũng không đúng, Văn Thanh thầm hoài nghi, nếu thái độ si mê thất thần khi mới gặp nàng hắn giải thích là vì nàng giống cổ nhân hắn tương tự, vậy về kích động khi nhìn bụng bầu của nàng hắn định giải thích thế nào?

Nhưng nói người này là kẻ háo sắc vô liêm sỉ thì không đúng.

Hơn nữa, hắn cho nàng một cảm giác vô cùng mãnh liệt.

Vì vậy nàng thử dò xét gọi một câu: “Phượng Cô!”

Rất nhỏ, rất nhẹ nhàng.

Rõ ràng nàng cảm giác được người nọ như bị sét đánh, toàn thân cứng đờ, nhưng qua một hồi lâu, hắn lại làm như không có việc gì ... ngẩng đầu lên: “Phu nhân nói gì?”

“A, không có gì, chỉ là ta thấy Kim lão bản nhập thần quá mức, vì vậy gọi một câu thôi!” Văn Thanh đáp.

Hoàng Kỳ và Hồng Thư đứng một bên nghe được rõ ràng, cả hai đều cả kinh, bất quá 2 người cũng thấy người này có thân hình và cử chỉ có chút giống Gia, nhưng nếu hắn thật sự là Gia, căn bản là không cần phải giấu diếm!

“Vậy sao, xin lỗi, thật thất lễ!” Kim Bất Hoán nói với vẻ áy náy, gương mặt tuần tú lộ ý mừng: “Phu nhân có bầu lại vẫn buôn bán, thật khiến Kim mỗ bội phục! Nhưng nếu làm thế, thân thể chống đỡ được sao?”

Đối với câu hỏi của hắn, Văn Thanh cảm giác được có chút đường đột, hơn nữa đối với một khách hàng mới gặp lần đầu mà nói, nàng không thích

nói nhiều lời vô bổ, vì vậy chỉ thản nhiên đáp: “Quá khen, Kim lão bản, được rồi, vụ làm ăn lần này cụ thể thế nào?”

Văn Thanh lại đổi đề tài sang chuyện làm ăn một lần nữa.

“Ah, lần này ta muốn mua 1000 thất lụa thêu kim tuyến, vì muốn mở một cửa hàng tơ lụa ở kinh thành, vì quy mô tương đối lớn, thế nên, bắt đầu làm từ chỗ tốn tiền nhất.” Kim Bất Hoán nói.

“Chỉ có điều, lụa thêu kim tuyến không phải thứ dân thường có thể mặc, dù có quy mô lớn, cũng không cần mua đến ngàn thất!” Văn Thanh thương lượng.

“Kỳ thật ta cũng chưa từng buôn bán, lần này là gia phụ giao việc để tôi luyện, chính bản thân ta cũng không biết phải làm thế nào mới thỏa đáng.” Kim Bất Hoán nói.

Văn Thanh nghe hắn nói xong thì cười nhạt, thì ra là cậu ấm chưa từng buôn bán, khó trách có thể nói ra mồm chuyện muốn mua 1000 thất lụa thêu kim tuyến.

Vì vậy nàng nói: “Nếu Kim lão bản tin tưởng Phượng Vũ Cử Thiên chúng ta, không bằng người nói phương án kinh doanh của người cho ta nghe một chút, rồi sau đó chúng ta sẽ giúp người chuẩn bị hàng hóa các loại, dù sao, mở một cửa hàng, không phải cứ bán toàn hàng cao cấp mới được, chủ yếu là phải có nhiều mặt hàng đa dạng, màu sắc của vải vóc phải chân thật rõ ràng, như vậy người mua mới có thể dễ dàng chọn lựa.” Văn Thanh tỉnh tể nói, nói xong nhìn về phía Kim Bất Hoán.

“Chủ ý này không tệ, Phượng Vũ Cử Thiên là xà nhà của thương giới, ta tin tưởng hàng hóa đặt ở đây sẽ không có đồ xấu.” Kim Bất Hoán nói, vẻ mặt vui vẻ.

Chỉ mới nói mấy câu đã trao hết trách nhiệm sang nàng, thật không biết phải nói tên Kim Bất Hoán này thế nào, chỉ sợ hắn là loại thiếu gia chưa bước chân ra khỏi nhà bao giờ.

Nhưng không biết vì sao, nàng nhìn thế nào, cũng cảm thấy hắn là loại người đã trải đủ thâm trầm, không phải người đơn giản.

Thật sự khiến người ta không thể nhìn thấu!

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 190: Người Đứng Trong Gió Đêm

Thất Thân Làm Thiếp

Bởi vì Kim Bất Hoán này phải quyết định và sửa sang cửa hàng của mình một phen, tuy mất ít thời gian, nhưng hắn là người nơi khác, trong Chiến Thành căn bản là không có phủ đệ, dù sao cũng có vẻ là một khách hàng lớn, cũng không thể bỏ bê, vì vậy Văn Thanh liền giữ hắn ở lại Phượng Vũ Cửu Thiên.

Mà hắn cũng không từ chối, còn nói là vô cùng tốt!

Nói thật, khi Văn Thanh mời hắn ở lại, dù ngoài miệng hắn vẫn nói nửa câu từ chối, nhưng không hiểu vì sao, Văn Thanh lại có cảm giác mắt hắn lóe lên ý muốn ở lại vô cùng rõ rệt.

Không biết có phải là nàng đã suy nghĩ nhiều quá hay không.

Bất quá đôi mắt của hắn, khiến nàng có cảm giác ẩn giấu rất nhiều điều, khiến người ta không thể hiểu hết, nhất là lúc hắn nhìn nàng, khiến nàng cảm thấy quen thuộc một cách khó hiểu, thứ cảm giác, nó nhiều đến mức khiến nàng không thể xem nhẹ.

Giống như ánh mắt của Phượng Cô khi hắn nhìn thấy nàng lần đầu tiên. (chắc là cái lần mà Văn Thanh nhận ra Phượng Cô cường gian mình)

“Nhị phu nhân, ngài nghĩ chuyện gì vậy?” Hồng Thư thấy Văn Thanh một mực ngồi trước cửa sổ cau mày suy nghĩ, như thể đang lo nghĩ chuyện

gì đó.

“Ta nghĩ đến ... Kim Bất Hoán kia.” Văn Thanh nói.

“Di!” Hồng Thư vừa nghe, liền hiện vẻ mặt không giải thích được.

“Hồng Thư, người cho người điều tra giúp ta về... gia thế của Kim Bất Hoán, xem có đúng là công tử nhà giàu như lời hắc nói không, xuất thân nhà ai.” Văn Thanh nói.

Nàng có cảm giác, ... Kim Bất Hoán này, không đơn giản, không giống với vẻ vô tri mà hắc bày ra cho mọi người xem.

“Vâng” Hồng Thư gật đầu.

Suy nghĩ một chút, lại có cảm giác không yên lòng, vì vậy lại nói: “Còn nữa, cho thị vệ âm thầm chú ý đến nhất cử nhất động của hắc khi ở trong sơn trang, nếu có gì khác thường, lập tức hồi báo cho ta!”

“Nhị phu nhân, vì sao người lại khẩn trương về tên... Kim Bất Hoán này như vậy? Hắc chẳng qua chỉ là một khách hàng lần đầu làm ăn buôn bán với chúng ta thôi, hơn nữa trong mắt của ta, hắc cũng không phải nhân vật lợi hại gì, dù có là kẻ địch thì cũng không cần sợ hắc!” Hồng Thư không giải thích được nên hỏi, chung quy là Hồng Thư không rõ vì sao Nhị phu nhân lại khẩn trương về con người này như vậy.

“Ta cũng không biết, ta có cảm giác người này không đơn giản!” Văn Thanh nói: “Dù sao vụ làm ăn này cũng không ít, cần thận vẫn hơn.”

Vì chuyện làm ăn chỉ là cái cớ, trong lòng của nàng, vẫn luôn tồn tại một tia hy vọng mà bản thân nàng cũng biết là không có khả năng, hy vọng người này là Phượng Cô sống lại, mặc dù không có khả năng, nhưng cuối cùng, chỉ có một tia hy vọng đó, nàng cũng không thể làm ngơ.

... ..

Đêm khuya.

Dưới ánh nến, nàng cho Song nhi và Hồng Thư lui ra, một mình ngồi trong phòng.

Xung quanh, chỉ có yên lặng.

Trước kia, nàng từng rất thích yên lặng thế này, trong đêm yên tĩnh, ngồi ngắm trăng, luôn luôn vô hạn suy nghĩ, vô hạn tình ý. Trước trăng đánh đàn, nhìn trăng ngâm thơ, là những điều nàng thích làm nhất.

Nhưng vào thời khắc này, sự yên tĩnh của ban đêm, lại làm nàng cảm thấy cô tịch mà tổn thương.

Có lẽ đã lâu lắm rồi nàng không đánh đàn, đơn giản là không có tâm trạng mà đàn, mặc dù chuyện đã qua được mấy tháng, nhưng lòng của nàng, vẫn vô phương bình tĩnh.

Cuối cùng, chỉ có thai nhi trong bụng mới có thể khiến nàng cảm thấy một tia hy vọng.

Trái tim vừa cảm thấy an ủi, vừa cảm thấy đau buồn.

Ít nhất, hài nhi có thể bình an, tất cả có thể an khang.

Nhưng Phượng Cô, hẳn còn chưa được nhìn thấy mặt con.

Vãn Thanh ngẩng đầu nhìn trăng... nhìn thật lâu... dường như muốn nhìn xuyên qua mặt trăng để thấy một gương mặt nào đó.

Có đôi khi ngẫm lại, một người mẹ khi mang thai luôn buồn rầu, không biết sinh con rồi, đứa bé có bị nhiễm sự buồn rầu đó không...

Nhưng buồn bã và đau thương, đâu phải cảm xúc con người có thể không chế.

Một giọt lệ lặng lẽ chảy xuống, rơi trên mặt bàn, hòa cùng dòng sáp lệ của nến đỏ, khiến lòng người chua xót...

Dáng vẻ đó của nàng, càng khiến người ở ngoài cửa sổ phải đau lòng.

Người nọ vẻ mặt tuấn tú vô song, phượng nhãn hẹp dài, giống như mê hoặc chúng nhân, mái tóc đen bóng buông xõa xuống vai, hắc y trường bào, đứng nghiêm ở đó, như hòa tan vào bóng đêm.

Ánh mắt của hắn, nhìn thẳng chăm chú vào nữ tử đang gục trên bàn, mắt chưa từng chớp lấy một cái, trong đôi mắt là tình cảm sâu sắc mà ai thấy cũng phải xúc động.

Hắn ẩn thân dưới một tàng cây tùng, không nhúc nhích dù chỉ một chút, như hóa đá ở đó, càng như thế cả thế gian chỉ còn lại nữ tử kia, hoàn toàn không chút chú ý tới điều gì khác.

Gương mặt trắng nõn của nàng, nhìn ban ngày có chút tái nhợt, nhưng lúc này, được nến đỏ hắt lên, có chút hồng hào kiều diễm, mắt sáng như ngọc, mang theo tình sâu, khóe mắt ngấn lệ, mũi cao nhỏ nhắn vì khóc mà hơi run run, đôi môi đỏ mím chặt, làm người nhìn phải chua xót.

Một lúc lâu sau, người đứng dưới tàng cây khẽ cong đôi môi mỏng, là thỏa mãn là chua xót là đau lòng, trăm thứ mùi vị không thể nhận rõ, ngay chính bản thân hắn cũng không biết phải lý giải từ chỗ nào

Văn Thanh đang gục trên bàn đột nhiên có cảm giác dường như có đôi mắt nào đang nhìn mình chăm chăm, cảm giác rõ ràng đến mức nàng không thể xem nhẹ.

Trong bụng có chút hoài nghi, trong Nam Phương Viên, dù không có nhiều thị vệ công khai, nhưng ám vệ ngầm thì có rất nhiều, hơn nữa trước kia Phương Cô đã thiết lập không ít kỳ môn bát quái bầy rập, căn bản là không có người nào có thể tới gần đây mà không gây ra tiếng.

Nhưng ánh mắt sáng quắc như thế, khiến nàng không thể bỏ qua.

Mặc dù Văn Thanh vẫn gục trên bàn, nhưng tính cảnh giác đã được kích hoạt, trong lúc nhất thời, từng dây thần kinh của nàng căng ra, bàn tay ở trong ống tay áo bắt đầu nắm lại.

Rốt cục đối phương là người phương nào, có mục đích gì đây?

Nếu đối phương có thể vô thanh vô tức như thế trốn ở chỗ tối, thì xem ra không phải kẻ đơn giản, như vậy nàng nếu nàng muốn bắt kẻ địch, chỉ có thể chiếm lợi thế bằng cách tấn công trước, hơn nữa nhất định phải tính toán thời gian thật chuẩn xác, ít nhất, không thể bắt được, cũng phải nhìn rõ mặt mũi đối phương.

Ánh nến lay lay, thân hình nữ tử liền nhanh như thỏ, ngẩng đầu thật nhanh, hướng về phía tàng cây ngoài cửa sổ, thân hình như yến, mẫn tiệp như báo.

Nàng nhanh, nhưng có người khác nhanh hơn.

Một bóng đen dưới tàng cây nhanh chóng phi thân ra ngoài, bóng đen đó chỉ như một bóng người dưới ánh sáng, tóc đen để xõa, khiến Văn Thanh căn bản là không thấy rõ gương mặt của hắn.

Nhưng thân hình đó, mái tóc đen dài thả trên trường bào đen, rất giống, giống như thế chỉ là cùng một người.

Văn Thanh phi thân đi, nhưng đã chậm một bước, trong lòng nàng thầm cố chấp không muốn buông tha cho bóng đen đó, vì vậy phi thân đuổi theo,

chỉ tiếc nàng đang có bầu, hành động có chút vương vís, tốc độ cũng chậm đi nhiều.

Bất quá ám vệ ẩn trong chỗ tối đã nghe thấy tiếng động vì vậy cùng đổ dồn về chỗ có tiếng động, đuổi theo hắc y nam tử.

Vân Thanh thấy bọn thị vệ đã đuổi theo, vì vậy ngừng lại, mặc dù trong lòng nàng rất khẩn cấp, nhưng nàng đang có bầu, mọi sự, vẫn phải lấy đứa con làm trọng, không thể quá mức xúc động.

Vì vậy chỉ đứng trong Nam Phượng Viên chờ thị vệ quay về hồi báo.

Sau đó không lâu, ám vệ trở về, nhưng không bắt được ai.

Vân Thanh cả kinh, dù sao thoát nhìn khinh công của nam tử kia cũng không phải quá lợi hại, hơn nữa trong sơn trang đặt rất nhiều bẫy rập, nhất là Nam Phượng Viên này, sao có thể dễ hăn chạy thoát chứ.

“Xảy ra chuyện gì?” Nàng nhẹ nhàng hỏi, nhưng có sự uy nghiêm không chấp nhận nói dối.

“Hồi phu nhân, là tiểu nhân thất trách.” Ám vệ tự thẹn nói, trong lòng thầm cảm thấy không thể lý giải.

“Xem ra khinh công của người nọ cũng không phải cực kỳ cao cường, hơn nữa Nam Phượng Viên là tự tay Phượng gia thiết lập kỳ môn bát quái, tại sao lại dễ hăn đào thoát?” Vân Thanh hỏi.

“Tiểu nhân cũng không biết, dường như người nọ đối với nơi này vô cùng quen thuộc, quả thực so với chúng tiểu nhân còn quen thuộc hơn, căn bản là không bị bẫy rập làm vướng chân, chỉ nhảy mấy bước đã không thấy bóng dáng.” ám vệ biện hộ.

“Nhìn bộ dạng người nọ thực sự rất quen thuộc nơi này?” Văn Thanh hỏi.

Chúng ám vệ nhao nhao gật đầu.

Văn Thanh vừa nghe thế, trong lòng liền cảm thấy nghi hoặc sâu sắc.

Chẳng lẽ, người nọ, hẳn thật là Phượng Cô?

Nếu không phải hẳn, người ngoài làm gì có ai có thể tự nhiên hành động trong Nam Phượng Viên như thế?

Nếu thật là hẳn, tại sao không dùng gương mặt thực sự gặp mọi người?

Rốt cục hẳn có phải là Phượng Cô hay không?

Lúc này Hồng Thư cũng đã chạy tới, vì vậy Văn Thanh nói: “Đưa ta đến sương phòng của Kim Bất Hoán.”

“Phu nhân hoài nghi là hẳn?” Bởi vì hôm nay Văn Thanh đã có lệnh, Hồng Thư cho là Văn Thanh đang hoài nghi Kim Bất Hoán.

“Vẫn chưa xác định, bất quá, thật sự là có chuyện cần phải đi một chuyến.” Văn Thanh nói.

Vì vậy giữa đêm khuya đoàn người đi về phía sương phòng Tây Phượng Viên.

Kim Bất Hoán ở trong sương phòng phía Tây, lúc này trong đó tối đen, hiển nhiên là đã tắt đèn đi ngủ

Văn Thanh nhẹ nhàng gõ cửa, chỉ thấy Kim Bất Hoán dáng vẻ ngái ngủ, trên người cũng chỉ mặc một áo mỏng màu đen, bộ dạng áo quần không chỉnh, thoát nhìn dường như vô cùng ủ rũ, đúng là người bị dựng dậy.

Mở cửa, vừa thấy là Văn Thanh, hẩn lấy làm kinh hãi, rồi sau đó hỏi: “Tại sao lại là Nhị phu nhân? Đã trể thế này tìm Kim mỗ có việc gì sao?”

Văn Thanh tỉ mỉ đánh giá hành vi cử chỉ của hẩn, nhưng chẳng tìm thấy nổi nửa điểm khả nghi, vì vậy cười nhạt, không làm quá nữa: “Không có gì, chỉ là vừa nãy có tên trộm đột nhập vào sơn trang làm loạn, lo lắng cho an nguy của Kim lão bản, vì vậy cố ý đến đây nhìn, xem ra đã quấy rầy giấc ngủ của Kim lão bản!”

“Không, Kim mỗ còn muốn đa tạ Nhị phu nhân có lòng quan tâm! Đã bắt được tặc nhân chưa?” Kim Bất Hoán hỏi.

Văn Thanh lắc đầu: “Tạm thời vẫn chưa bắt được, bắt quá đã tặng người bảo vệ lên, tin tưởng sẽ bắt được.”

“Vậy là tốt rồi.” Kim Bất Hoán nói, rồi sau đó duỗi tay ra, lại che miệng ngáp một cái.

Vì vậy Văn Thanh nói: “Không quấy rầy Kim lão bản nghỉ ngơi nữa, Kim lão bản an tâm ngủ đi, ta sẽ tăng số người bảo vệ tốt Tây viện.”

“Vậy đa tạ Nhị phu nhân!”

“Chuyện ta phải làm thôi.”

... ..

“Ám vệ ở Tây viện nói thế nào?” Trên đường trở về phòng, Văn Thanh hỏi.

“Ám vệ nói Kim Bất Hoán ăn xong cơm tối thì ở lì trong phòng, trước khi chúng ta đến một canh giờ đã tắt đèn, sau đó chưa từng thắp đèn, cũng không có bất kỳ hành động gì khác thường.” Hồng Thư đáp.

Không có bất kỳ... hành động gì khác thường?

Sao có thể như vậy?

Trong lòng vô cùng kỳ quái, nhưng lại không thể lý giải, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Rõ ràng, trong lòng của nàng cảm giác được người nọ nhất định là Kim Bất Hoán, nhưng một người đi đi lại lại, làm sao có thể không lộ chút tung tích nào?

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 191: Thật Giả Khó Phân Biệt

Thất Thân Làm Thiếp

Hiệu suất làm việc của Phượng Vũ Cửu Thiên đúng là không thể nghi ngờ, trong vòng hai năm trở lại đây, các cơ sở tình báo đã trưởng thành hơn rất nhiều, hiện tại, rất nhiều tư liệu do Phượng Vũ Cửu Thiên thu thập không cần đi xác minh lại, hơn nữa thông tin cũng vô cùng đầy đủ.

Mới đến ngày thứ ba, đã có bồ câu đưa thư mang tài liệu về Kim Bất Hoán trở về.

Hắn nói hắn là người Phong Quốc, nhưng mật thám trong Phong Quốc điều tra tư liệu của tất cả công tử nhà giàu ở Phong Quốc, không có ai tên là Kim Bất Hoán.

Người này, như không có quá khứ, căn bản là không tìm được bối cảnh xuất thân của hắn.

Nhìn tư liệu trên tay, mỗi nghi ngờ trong lòng Văn Thanh càng lúc càng lớn, như một tia gợn sóng, càng lúc càng lan rộng. Nàng không thích thứ cảm xúc không minh bạch như thế.

Ngay cả trong trường hợp hắn không phải Phượng Cô, chỉ cần hắn có lai lịch không rõ, thì quyết là không phải chuyện tốt, vì biết người biết ta mới có thể bách chiến bách thắng, mà hắn đối với nàng mà nói, cũng là một điều bí ẩn. Mặc dù đúng là hắn có mua một cửa hàng lớn ở kinh thành, mặc

dù hắn đã đồng ý điều kiện trả trước ba phần mười tiền hàng làm tiền đặt cọc, chỗ còn lại trả khi nhận hàng, nhưng, vẫn tạo thành một nghi ngờ lớn.

Văn Thanh ngẩng đầu hỏi Hồng Thư: “Lúc nào Lãnh tổng quản mới trở về?”

“Nhanh nhất cũng phải 5 ngày nữa, chuyến đi lần này cực kỳ kín đáo, thế nên tốn không ít thời gian.” Hồng Thư đáp.

Văn Thanh gật đầu, không nói thêm nữa. Nếu Lãnh Sâm ở đây thì tốt, con người hắn tinh táo, hơn nữa đối với chuyện bày mưu tính kế cũng có thủ đoạn. Hơn nữa hắn đi theo Phượng Cô đã lâu, là người hiểu rõ Phượng Cô nhất, ... rốt cục Kim Bất Hoán này có phải là Phượng Cô hay không, có lẽ Lãnh Sâm cũng có thể nhìn ra một phần.

Lúc này, nàng tập trung suy nghĩ, liền nghĩ tới một người khác.

Hoàng Kỳ!

Đúng vậy, tại sao nàng lại quên Hoàng Kỳ cơ chứ, Hoàng Kỳ là thiếp thân nữ tỳ duy nhất của Phượng Cô, hầu hạ hắn hàng ngày, hơn nữa Hoàng Kỳ đối với Phượng Cô còn có tình yêu, nói vậy đối với từng chi tiết của Phượng Cô Hoàng Kỳ càng là người rõ ràng nhất.

Văn Thanh cười vui vẻ: “Hồng Thư, người giúp ta gọi Hoàng Kỳ đến đây một chút.”

“Vâng” Hồng Thư đáp, rồi sau đó xoay người đi.

Không lâu sau, liền cùng Hoàng Kỳ đi vào.

“Hoàng Kỳ gặp qua Nhị phu nhân!”

“Không cần giữ lễ.” Văn Thanh nói, rồi sau đó đỡ Hoàng Kỳ đứng lên.

“Nhị phu nhân gọi nô tỳ đến không biết có chuyện gì sai bảo?” Hoàng Kỳ hỏi.

Văn Thanh chậm rãi đứng lên, vì đang mang bầu, thân thể càng ngày càng nặng nhọc, vì ngồi được một lúc, giờ hông nàng hơi tê, nàng đi đến lan can lương đình, hái một đoá hoa mai, đặt lên mũi, khề người, lúc này mới nhẹ nhàng nói: “Hoàng Kỳ, trong tứ đại tỳ nữ, hẳn người phải là người quen thuộc những thói quen hành vi của Phượng Cô nhất.”

Không rõ Nhị phu nhân vì sao đột nhiên lại nói ra câu đó, Hoàng Kỳ có chút buồn bực, nói đúng không được, nói không thì không xong, vì vậy chỉ gật đầu: “Nô tỳ hầu hạ trước mặt Gia, tất nhiên hiểu rõ hơn người khác.”

“Như vậy, nếu, là ta nói NẾU, có một người, hẳn rất giống Phượng Gia, nhưng diện mạo thì khác, có điều cử chỉ lại có chút tương tự, người có thể phân biệt xem hẳn có phải Phượng Gia thật sự hay không?” Văn Thanh nói ra ý nghĩ trong lòng, ánh mắt nhìn thẳng vào Hoàng Kỳ.

Ánh mắt Hoàng Kỳ trở nên kiên định: “Chỉ cần có thể ở chung mấy ngày, nô tỳ tất nhiên có năng lực phân tích xem rốt cục hẳn có phải Phượng Gia hay không, chỉ có điều nếu thật sự là Phượng Gia, tại sao không chịu nhìn nhận chúng ta! Nhị phu nhân hoài nghi Kim Bất Hoán là Gia sao?”

Văn Thanh gật đầu, nhìn ra được, không chỉ có một mình nàng hoài nghi, trong lòng Hoàng Kỳ cũng không phải là không có hoài nghi.

Hoàng Kỳ thấy nàng gật đầu, ngược lại với suy nghĩ của nàng lại lắc đầu: “Không có khả năng, nếu là Gia, tại sao lại không nhìn nhận chúng ta? Tại sao lại phải che giấu tung tích với chúng ta? Đây là chưa nói đến chuyện, nếu Gia còn sống, giờ khắc này, khẳng định là muốn trở lại Phượng Vũ Cửu Thiên hơn bất kỳ ai, trọng chấn uy phong của Gia năm đó, hà cớ gì phải thay tên đổi họ che giấu tung tích, còn nữa, lúc ấy Gia đã

thương thành như vậy, còn rơi xuống Lạc Nhật Nhai, làm sao có khả năng...”

Nói đến đây, dường như gợi lại cho Hoàng Kỳ tình cảnh lúc đó, thanh âm không tự giác trở nên nặng nề, vì vậy chỉ nói: “Không có khả năng! Không có khả năng!”

“Mặc dù chúng ta đều cảm giác được điều đó không có khả năng, nhưng mọi việc không thể đoán trước, hơn nữa con người Phượng Cô luôn làm ra những chuyện không thể dùng khả năng của người tầm thường để suy đoán. Còn như chuyện tuyệt cảnh phùng sinh, cũng không phải là chuyện hoàn toàn không có khả năng, dù sao chúng ta đã tìm lâu như vậy, vẫn không tìm được thi thể của hắn. Khi nhìn thấy Kim Bất Hoán, không chỉ người, mấy người chúng ta đều cảm thấy bóng dáng Phượng Cô, chuyện đó vô phương phủ nhận, kỳ thật mặc dù người một mực nói không có khả năng không có khả năng, nhưng ta nghe ra, trong lòng người không xác định, bởi vì người nọ quá giống!” Văn Thanh khẳng định, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt Hoàng Kỳ, nàng nhìn thấy trong mắt Hoàng Kỳ, là không thể xác định.

Bởi vì mỗi người ở đây, đều hy vọng khả năng đó có thể trở thành sự thật.

Hoàng Kỳ không dám nhìn thẳng vào mắt Văn Thanh nữa, chậm rãi cúi đầu: “Có lẽ!”

“Mặc kệ là phải hay không, chúng ta cần tìm ra bí ẩn này.” Văn Thanh kiên định nói.

“Nếu Nhị phu nhân cũng nói như thế, mấy ngày tới ta sẽ đi thăm dò hắn một phen.” Hoàng Kỳ nói.

“Không.” Văn Thanh lắc đầu, phủ quyết cách làm của Hoàng Kỳ.

“Không? Ý tứ của Phu nhân không phải là muốn ta đi điều tra một phen sao?” Hoàng Kỳ có chút không rõ.

“Đúng là muốn người đi điều tra, nhưng ta muốn người tự mình điều tra, hơn nữa là điều tra một cách quang minh chính đại.” Văn Thanh nói, trong lòng đã nghĩ ra một kế sách, vì vậy nói: “Các người đi theo ta.”

Đoàn người đi về phía Tây Phương Viên.

Lúc này vừa đúng lúc Kim Bất Hoán ra khỏi cửa, vừa nhìn thấy các nàng đến, hân cười thật rạng rỡ: “Kim lão đang muốn đi tìm phu nhân đây! Không ngờ phu nhân đã tới rồi, thật đúng là tình cờ trùng hợp!”

“Sao, Kim lão bản muốn tìm ta, thật là đúng lúc, không biết Kim lão bản có chuyện gì muốn tìm?” Văn Thanh hỏi.

“Là thế này, ta đã viết phương án kinh doanh của cửa hàng ta ra, đang muốn đưa tư liệu cho phu nhân, để phu nhân an bài chỗ vải vóc cần mua.” Kim Bất Hoán cười nói.

Văn Thanh nhận tư liệu của hắn, chỉ nhìn thoáng qua, nét chữ này không phải của Phương Cô, chỉ có điều muốn che giấu thì đổi kiểu viết có khó gì, con người Phương Cô thông minh, hơn nữa thư pháp cũng phi thường, nếu thật sự là hắn, làm sao có thể không rõ đạo lý này chứ!

Nàng giao lại tài liệu cho Hồng Thư đứng cạnh, rồi sau đó cười yếu ớt nói: “Kim lão bản có thể tín nhiệm Phương Vũ Cửu Thiên chúng ta như thế, chúng ta nhất định sẽ dựa theo yêu cầu của người, đặt mua vải vóc cho cửa hàng của người, bảo đảm hàng hóa đầy đủ đa dạng, hơn nữa còn quý giá, không cửa hàng nào của Thương Thành có thể so sánh.”

“Nếu đúng như thế, thì thật cảm ơn phu nhân, Kim lão chọn Phương Vũ Cửu Thiên để hợp tác, chính là vì ưng ý với cách thức làm ăn bài bản của

Phượng Vũ Cửu Thiên.” Kim Bất Hoán nói: “Tin tưởng phu nhân nhất định sẽ khiến Kim mỗ vô cùng vừa lòng.”

“Đây là đương nhiên.” Văn Thanh cười yếu ớt nói.

Gương mặt thanh tú như hoa sen cho người khác cảm giác thông minh nhưng không lộ tài năng, nụ cười ôn nhã ấm áp nhẹ nhàng, không cho người đối diện cảm giác sắc bén, lại dễ dàng chiếm được lòng tin của kẻ đó.

“Được rồi, chuyện này phu nhân đến đây tìm Kim mỗ, nhất định là có chuyện?” Kim Bất Hoán hỏi, đôi môi mỏng khẽ cười, ánh mắt dò hỏi nhìn Văn Thanh.

Gương mặt tuấn tú đó, cố nhiên không chút liên quan với Phượng Cô, nhưng đôi phượng nhãn cô đơn, hơi hơi cong lên, mang theo sự mê hoặc vô biên, khi hấn nhìn ai, người đó có cảm giác như bị hấn thôi miên câu hồn.

Khi hấn nói chuyện với người khác, đôi môi mỏng cho hấn sự mị lực và tự tin mà rất ít người có được, bởi vì...phải là người...cực kỳ thành công, cực kỳ tự tin, tự phụ, ngông cuồng, tự cao tự đại mới có được nụ cười như vậy.

Hết lần này tới lần khác ... Kim Bất Hoán này luôn thể hiện sự ngông cuồng tự cao tự đại tự phụ qua nụ cười qua khóe miệng, nhưng hết lần này đến là khác hấn lại cho người ta cảm giác hấn là kẻ chưa từng trải, công tử nhà giàu như thế, làm sao có thể có nụ cười đó? Thế không phải rất mâu thuẫn sao?

“Là thế này, hai ngày trước có thích khách đột nhập vào sơn trang làm loạn, cho đến bây giờ vẫn chưa bắt được kẻ đó, hơn nữa thị vệ đuổi theo hôm đó cũng nói, thích khách kia rất có thể là người trong sơn trang, đáng tiếc nhất thời vẫn chưa có đầu mối nào, dù sao Kim lão bản cũng là khách quý, không thể gặp chuyện sơ xuất, ta nghĩ một hồi, vì vậy để Hoàng Kỳ cô

nường của chúng ta đi theo bên người Kim lão bản, bảo vệ an toàn cho Kim lão bản!” Văn Thanh nói một tràng dài vô cùng hợp tình hợp lý.

Kim Bất Hoán vừa nghe, liền xua xua tay: “Thế không được! Ai cũng biết, Hoàng Kỳ cô nương mặc dù thân là tỳ nữ, nhưng tương đương với nhân vật quan trọng của Phượng Vũ Cửu Thiên, sao có thể chịu thiệt đi bảo vệ ta chứ! Kim mỗ không dám nhận!”

“Kim lão bản đã là khách của Phượng Vũ Cửu Thiên chúng ta, chúng ta tự có nghĩa vụ phải bảo đảm cho sự an toàn của người khi ở trong sơn trang, nếu người ở trong sơn trang gặp điều gì sơ xuất, chúng ta làm sao có thể biện minh chứ!” Văn Thanh nhìn hăn tỏ vẻ kiên trì không nhượng bộ, cũng bày ra dáng vẻ không lùi dù chỉ là nửa bước tương đương.

“Thế cũng không thể bắt Hoàng Kỳ cô nương đến bảo vệ ta, Kim mỗ không dám nhận! Nếu phu nhân có ý, thì tăng số thị vệ lên là được rồi!” Kim Bất Hoán bày ra dáng vẻ không dám nhận, xua tay không ngừng..

“Chỉ tăng số thị vệ không đủ để ta không yên lòng, chỉ có tứ tỳ là ta người khiến ta yên tâm, Kim lão bản không cần từ chối, an bài như thế, không chỉ là vì an nguy của Kim lão bản, đối với Phượng Vũ Cửu Thiên cũng là chuyện quan trọng tương đương, làm sao có thể để người trong thiên hạ nói khách đến Phượng Vũ Cửu Thiên chuyện gì cũng có thể gặp, cứ như vậy đi, ta cũng có thể an tâm hơn nhiều.” Văn Thanh nói, không cho hăn cơ hội từ chối.

Kỳ thật Kim Bất Hoán càng cự tuyệt, nàng càng cảm giác được không đúng, hơn nữa vừa rồi khi nàng đưa ra ý kiến để Hoàng Kỳ đến bảo vệ hăn, nàng tận lực chú ý phản ứng của hăn, mặc dù hăn che dấu vô cùng tốt, nhưng biến hóa trong nháy mắt đó không thể lọt khỏi mắt của nàng.

Nếu là người làm ăn thông thường, nàng an bài như thế, kẻ khác có lẽ sẽ từ chối, nhưng đều chỉ là nói cho có mà thôi, nhưng... Kim Bất Hoán này,

theo nàng là cực kỳ không muốn Hoàng Kỳ ở lại.

“Nhưng nam nữ hữu biệt, để Hoàng Kỳ cô nương đi theo bên người Kim lão, có chút không thỏa đáng.” Hắn còn đang định gì, Văn Thanh đã nói luôn: “Không có gì, Hoàng Kỳ là nữ nhân giang hồ, sẽ không so đo điều này, Kim lão bản chỉ cần coi Hoàng Kỳ như một bảo tiêu là được, không cần suy nghĩ.”

Thấy Văn Thanh cố chấp như thế, vì vậy hắn không nói gì nữa, chỉ cảm ơn: “Vệ đa tạ ý tốt của Nhị phu nhân.”

“Uhm.” Văn Thanh cười một tiếng, rồi sau đó nói: “Không làm phiền Kim lão bản nữa, ta đi về trước xem tư liệu của Kim lão bản, sau đó sẽ nhanh chóng an bài hàng hóa cho Kim lão bản thật tốt.”

“Làm phiền Nhị phu nhân.” Kim Bất Hoán nói.

Văn Thanh cúi đầu nói cảm ơn, khi quay người lại, dùng ánh mắt ra hiệu cho Hoàng Kỳ, Hoàng Kỳ cúi người thi lễ, cũng âm thầm đau lòng.

Đột nhiên, mới đi đến cửa, Văn Thanh cảm thấy hoa mắt chóng mặt, chỉ cảm thấy trước mắt toàn là đốm sáng, toàn thân như mất hết điểm tựa.

“Tiểu thư, người không sao chứ!” Song nhi đứng bên cạnh nhoài ra đỡ lấy Văn Thanh, kinh hô.

Lúc này, Kim Bất Hoán lao vọt đến bên người Văn Thanh nhanh hơn bất kỳ ai, khẩn trương nhìn nàng: “Nàng làm sao vậy?!”

Khi nàng ngẩng gương mặt tú lệ lên nhìn hắn nàng vẫn rất xinh đẹp, nhưng tái nhợt như tờ giấy, dưới ánh mặt trời rạng rỡ, làn da nàng càng nhợt nhạt hơn, gần như trong suốt, nhìn thấy ghê người!

Văn Thanh lắc đầu: “Ta không sao, đột nhiên hoa mắt.”

“Còn không mau đỡ phu nhân vào trong phòng ngồi một chút!” Kim Bất Hoán quát, sự lo lắng trong thanh âm, bất giác tỏa ra khí phách độc đoán, làm cho người khác không thể nghi ngờ.

Song nhi vội vàng đỡ Văn Thanh vào trong phòng.

Kim Bất Hoán vội vàng rót một chén nước ấm đưa cho nàng: “Nhanh uống ngụm nước đi!”

Văn Thanh nhận chén nước uống xong, lúc này đã tốt hơn rất nhiều, vì vậy ngẩng đầu cảm tạ.

“Phu nhân bị thế là do từ khi mang thai không chú ý ăn uống nghỉ ngơi, để thân thể suy yếu thiếu máu, thế nên mới dễ bị hoa mắt!” Kim Bất Hoán thấy sắc mặt nàng dần tốt hơn, mới nói.

“Tiểu thư luôn ăn không ngon, hơn nữa ngày nào cũng vất vả vì chuyện lớn chuyện nhỏ của sơn trang, vốn đã suy yếu còn đang mang thai, thử hỏi thân thể chịu thế nào được!” Song nhi đứng bên cạnh oán giận nói

“Ta không sao, đại phu cũng nói, gần đây đã tốt hơn trước nhiều, người không cần lo lắng!” Văn Thanh nói, kỳ thật thân thể của nàng thế nào nàng là người hiểu rõ nhất, thế nên, thuốc dưỡng thai do đại phu kê, một chén nàng cũng không dám bỏ, toàn bộ canh hầm bổ dưỡng cũng không dám bỏ bát nào, dù không thấy ngon cũng phải cắn răng nuốt vào bụng

“Nô tỳ chỉ lo cho tiểu thư thôi!” Song nhi nhỏ giọng nói thầm.

Hồng Thư và Hoàng Kỳ đứng một bên, có chút khiếp sợ cẩn thận quan sát Kim Bất Hoán, đơn giản là vì câu mệnh lệnh mà hắn phun ra trong lúc lo lắng.

“Phu nhân nếu đã mang bầu, cần bảo dưỡng thân thể thật tốt, có một số việc, không cần phải quá hao tâm tổn sức, phụ nữ có thai phải chú ý, nhất

định phải nghỉ ngơi và bồi dưỡng thân thể nhiều hơn. Nếu không, sau khi sinh con sẽ ngã bệnh.” Kim Bất Hoán nói, vẻ mặt vô cùng nghiêm cần

Văn Thanh ngẩng đầu, vừa rồi hoa mắt không nghĩ được nhiều, lúc này mới phát hiện, hành động vừa rồi của hắn vô cùng khẩn trương, so với bất kỳ kẻ nào đang có mặt ở đây cũng khẩn trương hơn

Nghi hoặc trong lòng nàng càng nhiều thêm, đồng thời cũng thấy được hai người Hoàng Kỳ và Hồng Thư đang dùng ánh mắt nghi hoặc đánh giá hắn, Văn Thanh không thèm giấu giếm, ra vẻ lơ đãng đề cập đến nghi vấn trong lòng: “Nghe Kim lão bản nói vậy, xem ra đối với y lý có chút quen thuộc?”

Kim Bất Hoán sửng sốt một thoáng, rồi sau đó lắc đầu: “Không phải, chỉ là bản thân hiểu chuyện, tiên mẫu khi còn sống thân thể yếu ớt, tiên mẫu từng nói, thời điểm quan trọng nhất của nữ tử là trước và sau khi sinh con, thân thể nhất định phải điều dưỡng thích đáng, nếu không sẽ dễ dàng ngã bệnh.”

“Thì ra là thế, ta thật là không tốt, gọi lên chuyện thương tâm của Kim lão bản.” Văn Thanh thấy hắn nói mà ánh mắt có uể oải, không ngờ lại gọi nhớ đến người mẹ đã mất của hắn, vì vậy lên tiếng.

“Người cũng đã mất, thật cũng không đáng để nhắc tới.” Kim Bất Hoán nói: “Trái lại phu nhân thật sự nên chăm sóc thân thể thật tốt.”

“Đa tạ Kim lão bản, ta sẽ bảo trọng thân thể thật tốt, dù không vì bản thân ta, cũng vì hài nhi trong bụng.” Văn Thanh nhẹ nhàng nói, ngữ khí khẽ thờ dài, trong chốc lát nàng trở nên mất tự chủ, hứa hẹn với hắn, không, phải nói là cam đoan với Phượng Cô mới đúng

Nhất định sẽ để đứa bé bình an trưởng thành.

... ..

Đối với hoài nghi về Kim Bất Hoán, vì những hành vi của hãn khi nàng đột nhiên hoa mắt, càng khiến nàng thêm hoài nghi. Bất quá Hoàng Kỳ đã đi theo bên cạnh hãn, tin tưởng, mặc kệ hãn có phải Phượng Cô hay không, rất nhanh sẽ có đáp án.

Trái tim vốn dĩ đã chết, nhưng lúc này lại tràn trề hy vọng.

Vì vậy lòng nàng trở nên thấp thỏm bất an, như sợ phải đề cập đến đáp án đó, nàng hy vọng hãn là Phượng Cô, lại lo lắng nếu bị thất vọng sẽ cảm thấy trống rỗng đến thế nào.

Hài tử trong bụng đã bắt đầu biết nắm tay vươn vai, nàng mừng rỡ, cũng có chút khổ sở, nếu Phượng Cô ở đây, nhất định là vô cùng cao hứng.

“Phu nhân, có người đưa bái thiếp.” Một nô tỳ đi vào nói.

“Đưa đây cho ta xem.” Văn Thanh nói, cũng không thềm để ý, chỉ nghĩ là bái thiếp của một thương nhân hay một nhân sĩ giang hồ linh tinh nào đó, sau khi nàng trở thành đương gia của Phượng Vũ Cửu Thiên, không có ngày nào là không nhận được bái thiếp.

Sau khi mở thiếp ra, Văn Thanh liền kinh ngạc.

Đây không phải một tấm thiếp thông thường, không phải loại thiệp mạ vàng chữ đỏ đầy tục khí thông thường, trên tấm thiếp màu phấn vàng là một bông hoa huệ, lại có vẻ nhã trí mà mỹ lệ, tỏa ra một mùi Dạ Lai hương nhàn nhạt, quen thuộc, mà thân thiết.

Là hãn tới!

Không ngờ nhanh như vậy hãn đã tới, trước đó vài ngày thám tử có báo lại tình hình trong cung, toàn bộ thế lực của hoàng hậu đã tan rã, hoàng hậu vì không chịu nổi đả kích, đã treo cổ tự tử, đương nhiên, thật sự có như thế hay không thì không thể biết, Văn Thanh cũng không muốn biết nhiều.

Nàng chỉ muốn biết, Ngân Diện có thể bình an, có thể thực hiện mong muốn, thế là đủ.

Mở bài thiếp ra, chỉ có mấy chữ ngắn ngủi, đúng như thói quen không dài dòng của hân: mong muốn đã được đền bù, nay báo tin vui, buổi tối ra cửa gặp nhau.

Trong bụng hoan hỉ, cuối cùng, cũng có chuyện khiến nàng thoải mái đôi chút, vì vậy liền hạ lệnh cho phòng bếp chuẩn bị tiệc rượu, chuẩn bị tiếp đãi Ngân Diện.

Đột nhiên, trong lòng nàng nảy ra ý nghĩ, vì vậy quay sang gọi Hồng Thư, nói sơ qua tình huống, rồi sau đó lại nói: “Hồng Thư, người đi thỉnh Kim Bất Hoán, mời hân chiều này cùng đến dự tiệc.”

“Nhi phu nhân, tại sao người lại muốn mời hân cùng đến dự tiệc, nếu hân thật sự là Gia, chẳng lẽ còn không tức muốn chết!” Hồng Thư đối với Ngân Diện, thật sự không có thiện cảm, dù sao, Ngân Diện cũng từng là tình địch của Gia!

“Nhưng phải thử một lần! Nếu không, làm sao biết sự thật là gì?” Văn Thanh cười khê, chợt thấy chủ ý này thật không tệ, nếu hân đúng là Phượng Cô, lấy tính ghen tuông của hân mà nói, muốn giấu diếm là chuyện rất khó.

Nếu không phải, cũng khiến nàng chặt đứt hy vọng hảo huyền kia một cách dứt khoát.

“Đúng thế! Cũng nhờ phu nhân thông minh, Hồng Thư đi thỉnh hân!” Hồng Thư vừa nghe cũng thấy có lý, mấy ngày nay chuyện thật giả này khiến họ phiền muốn chết, Hoàng Kỳ bên kia cũng không tìm ra manh mối gì, vì tên Kim Bất Hoán kia cả ngày chỉ đánh đàn đọc sách, không làm chuyện gì khác, thật sự làm cho người ta đoán không ra.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 192: Kịch Khởi Sự Thật

Thất Thân Làm Thiếp

Chiều muộn.

Trong Nam Phương Viên vốn yên lặng, giờ lung linh ánh đèn.

Thoạt nhìn có chút sôi động vui vẻ hơn ngày thường.

Khi trăng lên đầu ngọn cây, Ngân Diện tới.

Mấy tháng không thấy, hắn vẫn mặc trường bào màu trắng như trước, mặt nạ màu bạc vẫn che nửa gương mặt, đôi mắt lạnh lùng cao ngạo, đủ để hắn vượt qua bất kỳ kẻ nào.

Bất luận khi nào, hắn cũng có vẻ không nhiễm hồng trần, cho người ta cảm giác hắn là tiên xuống trần

Người lúc nào cũng tỏa ra mùi Dạ Lai Hương mà người khác không có.

Văn Thanh khẽ cười nhìn hắn.

Ngân Diện cũng nhìn Văn Thanh, bình tĩnh giấu đi nỗi đặng cay trong lòng. Nhìn nữ tử trước mắt, mắt long lanh như hồ thu, khóe miệng mỉm cười, vĩnh viễn cho tinh thần và thể xác người đối diện cảm giác thoải mái, nàng mặc áo xanh đơn giản nhẹ nhàng, nhã nhặn lịch sự, vẫn đủ để hấp dẫn toàn bộ tầm mắt của hắn.

Đáng tiếc, nữ tử như vậy, lại không thuộc về hân.

Nhưng đến khi nhìn tay nàng nhẹ nhàng vỗ về lên phần bụng đã bắt đầu nhô cao, mỉm cười hạnh phúc, hân cũng yên tâm, nàng, cuối cùng cũng có được yên bình.

“Đã làm xong hết mọi việc rồi sao?” Nàng hỏi. Một câu hỏi vô cùng đơn giản, nhưng hân vẫn hiểu ý nàng, vì đó là câu hỏi một tri kỉ dành cho một tri kỉ.

Không cần những ngôn từ hoa lệ sáo rỗng, là cách bọn họ đối xử với nhau.

“Đúng vậy.” Hân đáp.

Hai người cùng ngồi xuống trước bàn.

Không phải một bữa dạ yến hoa lệ, chỉ là mấy đĩa thức ăn ngày thường, vẫn đủ để người nhìn phải động tâm

“Trong khoảng thời gian này mọi việc vẫn tốt chứ?” Ngân Diện hỏi, mặc dù hân đã nghe được chuyện về nàng từ Hạ Thanh, nhưng hân vẫn hy vọng có thể nghe chính nàng kể lại, như vậy, hân mới có thể yên tâm.

“Hoàn hảo, mọi chuyện rất tốt, thai nhi cũng phát triển bình thường.” Văn Thanh nói, dịu dàng cười một tiếng, nhưng đáy lòng nhói đau, tất cả đều ổn, chỉ trừ một người.

Nhìn mắt nàng lóe lên một tia thương cảm, tim hân cũng nhói đau, nàng luôn như thế, dù có khổ hơn cũng chỉ giấu trong tim, không cho người khác biết. Nhưng nàng không hề hay, nàng càng như thế, càng khiến hân đau lòng.

Hân nhìn ra được, nàng đối với Phượng Cô, là có tình cảm thật sự.

Thật ra thể cũng được, ngay cả hãn cũng không thể ngờ, Phượng Cô có thể vì nàng, mà làm những chuyện lớn lao thế, không phải người bình thường nào cũng làm được thế, dù có tình yêu sâu sắc cũng chưa chắc dứt khoát được như thế.

Hãn còn nhớ khi nghe kể chuyện đó, hãn có cảm giác như lạc trong sương mù, vô phương tin được.

Tên gia hỏa thô bạo kia, lại có thể vì Văn Thanh như thế.

“Nếu biết là đang có bầu, nên chiều cố thân thể nhiều hơn một chút, không vì bản thân, cũng nên suy nghĩ cho đứa bé.” Nhìn gương mặt tái nhợt lộ vẻ đau thương của nàng, hãn nói.

“Ta có.” Văn Thanh nói: “Có thể là thân thể có chút yếu ớt, thoát nhìn hơi gầy, nhưng ngày nào ta cũng cố gắng bồi bổ, hy vọng có thể sinh ra một em bé mũm mĩm khỏe mạnh.”

“Thân thể không phải chỉ dựa vào thuốc thang hay đồ bổ là được, quan trọng là phải duy trì một tâm trạng tốt, không suy nghĩ nhiều, như vậy mới là điều tốt nhất với thai nhi, đối với bản thân người!” Ngân Diện nhìn nàng chăm chú nói.

“Ta sẽ.” Văn Thanh, hơi hơi cúi đầu, không nói gì thêm, nàng làm sao có thể không muốn giải thoát bản thân chứ, nhưng có một số việc, có một số người, muốn quên, đâu phải chuyện dễ?

Không muốn tiếp tục đề tài này, vì vậy Văn Thanh nói: “Tối nay, ta có mời một người khác nữa.”

Ngân Diện nhìn nàng, không hỏi tại sao, chỉ dùng ánh mắt bảo nàng nói hết đi, hãn biết, vô duyên vô cớ, nàng sẽ không mời một người khác dự tiệc cùng hãn, nói vậy, người này cực kỳ quan trọng, hoặc là giữa nàng và người đó có vấn đề gì, cần hãn ở lại.

“Người này, mặc dù diện mạo không giống Phượng Cô hoàn toàn, nhưng thân hình của hắn, còn có ngôn ngữ hành vi cử chỉ, thì lại giống hệt Phượng Cô, ta muốn tra xem hắn có phải Phượng Cô hay không.” Văn Thanh nói tiếp, mang theo vài phần khó xử, bắt Ngân Diện làm điều này, nàng cảm thấy bản thân thật sự là vô cùng ích kỷ.

Nhưng nhất thời nàng không thể nghĩ ra biện pháp gì khác tốt hơn.

Nhìn nàng khó xử, Ngân Diện khẽ cười: “Chỉ cần là chuyện của người, ta đều cố hết sức để giúp, hơn nữa chuyện này chỉ là chuyện rất nhỏ, ta tất nhiên sẽ hỗ trợ.”

Kỳ thật, khi nói ra những lời này, lòng hắn sao có thể tránh được sự dằn vặt cơ chứ?

Nhưng, vì Văn Thanh, hắn thật sự nguyện ý.

Sống trên đời, đôi lúc không phải có được mới là hạnh phúc, có đôi khi, nỗ lực cho người ta nhiều hạnh phúc hơn là việc nhận được.

“Cám ơn người.” Văn Thanh nhẹ nhàng nói.

Ngân Diện mím môi, có chút không vui: “Người biết ta không bao giờ vì hai chữ này!”

“Đã biết, sau này ta sẽ không nói thế nữa!” Văn Thanh cảm động, cười một tiếng.

Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã tới.

Lúc này, Kim Bất Hoán từ từ đi tới, mặc một bộ quần áo màu đen, mái tóc dài đã buộc gọn, thoạt nhìn không tùy ý như lúc bình thường, thân hình thon dài, chậm rãi bước ra khỏi bóng tối

Ngân Điện nhìn qua cũng phải cả kinh, bởi vì dáng đi của người này giống hệt Phượng Cô, mang theo khí thế kinh hoàng trời sinh.

Ngân Điện nhạy cảm nhận ra, khi nam tử kia mới bước vào nhìn thấy hắn, có kinh ngạc trong nháy mắt, rồi sau đó bình tĩnh trở lại, nhưng vẫn không thể che dấu.

Vân Thanh đứng lên, tươi cười đón chào: “Kim lão bản đã tới rồi, mau ngồi đi, tối nay có vị bằng hữu đến thăm, vì vậy ta chuẩn bị chút thức ăn của nhà, cố ý thỉnh Kim lão bản cùng đến đây thưởng thức.”

“Phu nhân quá khách khí!” Kim Bất Hoán cúi người nói, vẻ mặt rất sáng khoái vui vẻ, nhìn qua còn có chút hoan hỉ. Vừa nói vừa ngồi xuống.

Hắn đưa mắt nhìn Ngân Điện, rồi sau đó quay sang Vân Thanh hỏi: “Xin hỏi phu nhân, vị...bằng hữu này là ai? Nên xưng hô như thế nào?”

“Hắn là Đại tướng quân đương triều – Ngân Điện.” Vân Thanh giới thiệu, rồi sau đó chu môi cười yếu ớt, chú ý ánh mắt của Kim Bất Hoán, phát hiện hắn chỉ có những cử chỉ phù hợp với việc mới gặp Ngân Điện lần đầu, không có chút bất thường nào trong hành vi thái độ.

“Thì ra là Ngân Điện Đại tướng quân, thật sự là ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu a!” Kim Bất Hoán vừa nghe, liền bày ra vẻ mặt ngưỡng mộ, quay sang Ngân Điện kính lễ. Biểu hiện đúng là vô cùng hợp lý

Thật sự là có chút nhàm chán.

Ngân Điện chỉ bày ra dáng vẻ lạnh như sương, theo dõi hắn một hồi lâu, mới nói: “Mấy chữ ngưỡng mộ đã lâu thì Ngân Điện không dám nhận!” Nói xong liền ngừng.

Kim Bất Hoán có chút ngượng ngùng cười một tiếng, tình tình rất ôn hòa dễ chịu, không tỏ vẻ bức bối gì.

Văn Thanh nhìn chăm chặp một lúc lâu, thật sự không tìm ra chút manh mối gì, trong lòng khó tránh tức giận, chẳng lẽ, Kim Bất Hoán này, thật sự không phải Phượng Cô?

Theo tính cách cao ngạo của Phượng Cô mà nói, không thể làm ra những chuyện vừa rồi, nếu có chẳng qua là hăn đang che dấu hành vi, phàm là kẻ đang diễn kịch, thế nào cũng lộ sơ hở, ít nhất, ánh mắt giọng nói cũng không thể giấu diếm hoàn toàn -.

Thấy không khí nhất thời có chút cứng ngắc, Văn Thanh đứng lên, cầm chén rượu: “Hôm nay, mọi người có duyên ở cùng một chỗ, chính là nhờ duyên phận, ta kính hai vị một chén.”

Đã thấy Kim Bất Hoán nói: “Tâm ý của phu nhân Kim mỗ lĩnh hạ, nhưng người đang có bầu, phải tránh không thể uống rượu!”

Ngân Diện liếc mắt nhìn Kim Bất Hoán, có chút ý vị, rồi sau đó cũng nói: “Đích thật là như thế, thân thể người vốn không khỏe, càng không thể uống, đổi sang uống nước trắng đi!”

“.., được rồi!” Thấy bọn họ kiên trì, Văn Thanh cũng không nói nhiều, dù sao cũng là vì đứa bé, thế nào cũng được. Bất quá tên Kim Bất Hoán này, trái lại cực kỳ chú ý đến nàng. Vừa nói vừa bảo Song nhi mang một chén nước trắng đến.

“Ta đây dùng chén nước trắng này kính hai vị!” Văn Thanh nói, rồi sau đó dùng tay áo che mặt uống chén nước.

Ổng tay áo nàng rất rộng, nàng cố ý dùng tay áo để lên quan sát bộ dạng khi uống rượu của Kim Bất Hoán.

Hăn dùng ngón trỏ và ngón cái cầm lấy chén rượu bằng bạch ngọc trắng như tuyết, tư thế vô cùng tao nhã, nhẹ nhàng đặt lên mũi, tinh tế ngửi một chút, đến lúc cảm thấy thỏa mãn mới rót rượu vào mồm.

Rượu tối nay là nàng cố ý chọn lựa, là Trúc Diệp Thanh loại tốt nhất, dùng sương sớm dính trên lá trúc trên đỉnh núi cao chế thành, có một mùi hương thanh tịnh đẹp đẽ, là thứ rượu Trúc Diệp Thanh mà Phượng Cô yêu thích nhất.

Có khả năng chính bản thân hần cũng không để ý đến điều này.

Con người luôn có những động tác theo thói quen, mà ngay chính bản thân người đó cũng không nhận ra

Về phần Phượng Cô, khi hần uống rượu ngon, nhất định là phải ngửi mùi hương trước, cảm thấy thỏa mãn rồi mới uống.

Tuy nói có lẽ đại đa số người uống rượu có thói quen đó, nhưng không có ai có hành vi tao nhã được như Phượng Cô, đúng vậy, hai ngón tay thon dài cầm lấy chén rượu, nhẹ nhàng ngửi hương rượu thơm, nàng đã nhìn không biết bao nhiêu lần, tao nhã đến mức người nhìn quên cả thế gian, chỉ nhớ được động tác đó.

Về phần Phượng Cô, đại khái là hần cũng không biết, chỉ một động tác đó, đã tiết lộ bí mật?

Đặt chén xuống bàn, thu lại ống tay áo, trên mặt Văn Thanh, trong nháy mắt, trào lên sự hoan hỉ, vì sung sướng mà đôi mắt cũng cong lên vui vẻ.

Đó là sự vui sướng không thể che giấu, đơn giản là, trong lòng nàng, đã khẳng định thân phận của Kim Bất Hoán, chỉ có điều không biết tại sao hần lại không chịu nhìn nhận nàng. Bất quá mặc kệ như thế nào, nàng sẽ buộc hần phải tự thừa nhận.

“Có vẻ tâm tình phu nhân tối nay rất tốt?” Kim Bất Hoán ngẩng đầu hỏi, cười rất vui vẻ.

Văn Thanh gật đầu: “Tối nay được gặp cố nhân, tất nhiên là tâm tình rất tốt.”

Sau khi nghe xong, nụ cười trên mặt Kim Bất Hoán không thay đổi, chỉ hỏi: “Xem ra phu nhân cùng Ngân Diện tướng quân dường như rất quen thân?”

“Uhm, Ngân Diện, có thể xem như ân nhân cứu mạng của ta, hơn nữa còn là ân nhân cứu mạng nhiều lần, càng là tri kỷ của ta, giống như thân nhân của ta.” Văn Thanh thẳng thắn nói, vốn dĩ nếu là trước mặt người khác, những lời như thế nàng quyết là không nói ra, không phải vì sợ người khác biết quan hệ giữa nàng và Ngân Diện, mà là nàng không phải kẻ thích biểu hiện ra ngoài, theo nàng, tình cảm đích thực không cần dùng từ ngữ hoa mỹ để diễn tả.

Nhưng lúc này, nàng buộc phải làm như vậy, nói như vậy, nàng chỉ muốn nhìn một chút xem Phượng Cô có thể nhẫn nhịn đến mức nào.

“Không ngờ phu nhân và Ngân Diện tướng quân lại có quan hệ sâu sắc thế!” Kim Bất Hoán nói, vẫn vui vẻ như trước.

“Đúng vậy!” Văn Thanh cảm thán một câu, tuy lời này là cố ý, nhưng không hề giả dối! Ngân Diện đối với nàng, đích thật là ân nhân, tri kỷ, thân nhân!

Chỉ tiếc tuy nàng biết tình ý của hắn, nhưng căn bản không dám đón nhận nửa phần, chỉ sợ làm tổn thương hắn, càng tổn thương mình.

Không dám ngẫm nghĩ thêm nữa, Văn Thanh cố gắng giấu đi tâm trạng nặng nề, dù sao tối nay, nàng không chỉ muốn mở tiệc chiêu đãi Ngân Diện, còn hy vọng ép Phượng Cô thừa nhận thân phận.

“Kim lão bản có biết sử dụng nhạc cụ không?” Văn Thanh mỉm cười hỏi han.

“Kim mỗ bất tài, ngày thường có nghe, nhưng không hiểu sâu, chỉ biết một phần, còn về nhạc khí, càng không dám nói! Đến chạm cũng chưa từng chạm!” Kim Bất Hoán xua tay lắc đầu nói, còn nhăn nhó cười khổ.

Văn Thanh đưa tay vén tóc mai: “Tối nay ngày tốt cảnh đẹp, lại được gặp cố nhân, nếu không có tiếng đàn làm bạn, thật sự có chút chán nản. Từ khi trở lại Phượng gia, ta đã lâu không đánh đàn, ngày hôm nay có cơ hội, Ngân Diện, không bằng chúng ta hợp tấu một khúc thì thế nào?”

Vừa nói vừa nhướn mày hỏi Ngân Diện.

Ngân Diện nhìn nàng trầm tư, suy nghĩ sâu xa một chút, rồi sau đó gật đầu, hần nhìn ra được, lần này, Văn Thanh đề nghị hợp tấu, quyết không vì cao hứng nhất thời như nàng vừa nói, chỉ sợ nàng muốn hợp tấu chỉ vì muốn tìm ra thân phận thật của nam tử áo đen kia.

Văn Thanh cười một tiếng, quay sang Song nhi nói: “Song nhi, mang cây đàn của ta đến đây!”

Song nhi không hiểu lắm, chỉ nghe Văn Thanh nói, cho là Văn Thanh hoan hỉ vì Ngân Diện tới thăm, sau đó cao hứng, vì vậy liền chạy đi lấy đàn.

Chỉ chốc lát sau, liền mang đàn tới.

Văn Thanh ngồi trước đàn, không hiểu vì sao lại có chút cảm thán, tay nhẹ nhàng đặt lên dây đàn, luồng cảm giác thân thiết quen thuộc ủa tới, cũng đã nửa năm nàng chưa đánh đàn, lúc trước là không thời gian, sau lại là sợ, sợ thấy đàn chạm vào vết thương, vì vậy không nhìn đến đàn nữa.

Ngón tay thon dài trắng như ngọc nhẹ nhàng chạm qua dây đàn, tiếng đàn vang lên từng nốt một, như dòng suối chảy trong đêm đông, là khúc “Đông dạ trường tư”, tiếng đàn réo rắt êm ái, như một cơn trầm tư trong đêm đông, chạm đến đáy lòng người nghe.

Ngân Diệm liếc mắt nhìn nàng, rồi sau đó rút cây ngọc tiêu bên hông, đặt lên khoe môi, tiếng tiêu nỉ non vang lên hòa cùng tiếng đàn.

Mỗi khi bọn họ cầm tiêu hợp tấu, luôn khiến người nghe phải động lòng, bởi vì bọn họ không chỉ đàn ra thanh âm tuyệt vời, còn có sự giao thoa đồng điệu của hai tâm hồn, cho bọn họ sự ăn ý không ai có được.

Làm cho người ta hoàn toàn đắm chìm trong âm nhạc.

Đúng lúc này, một thanh âm phá đám vang lên, đánh vỡ tiếng đàn ăn ý của hai người.

Nhìn lại.

Chỉ thấy dưới chân Kim Bất Hoán ướt một mảng lớn, thứ tạo ra âm thanh phá đám kia là một bầu rượu nát tan đang nằm trên đất, mùi rượu Trúc Diệp Thanh lan tỏa trong không gian.

Kim Bất Hoán đứng lên, sắc mặt có chút không tốt: “Thật xin lỗi phu nhân, tiếng đàn của hai người hay quá, ta nhất thời nhập thần, rót rượu không để ý, làm vỡ bầu rượu, còn quấy rầy nhã hứng của hai người, thật xin lỗi!”

Vân Thanh đứng lên, không chút bức bối, chỉ nói: “Không có việc gì.”

Kim Bất Hoán lấy tay kéo kéo y bào: “Nhìn này, bộ y phục này cũng tính là may mắn, có thể được nếm rượu ngon, thông cảm, Kim mỗi phải về thay quần áo!”

“Kim lão bản thay xong nhớ trở lại, dù sao cũng đang cao hứng, tiếng đàn này, chính là chờ ngươi.” Vân Thanh ôn nhu nói, rất nhiệt tình đãi khách.

Nhưng Kim Bất Hoán vừa nghe đã lắc đầu mãnh liệt: “Tối nay, ta thấy cũng đủ rồi, phu nhân gặp bằng hữu, ta có thể được phu nhân để mắt mời hai chén rượu là được rồi, đợi sau này uống tiếp!”

“Kim lão bản nói lời này thật quá khách khí! Thay xong quần áo nhớ quay lại!” Văn Thanh vẫn cố chấp, theo nàng, Phượng Cô đang để tâm chuyện nàng và Ngân Diện, hẳn càng từ chối, càng chứng minh lòng hẳn có quý.

“Không được không được!” Kim Bất Hoán lắc đầu, rồi sau đó giũ thẳng y phục: “Mặc quần áo ướt thật không thoải mái, ta đi trước!”

Vừa nói vừa nhanh chóng bước đi, đôi lấy vẻ mặt suy nghĩ sâu xa của Văn Thanh.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 193: Một Lần Cuối Cùng

Thất Thân Làm Thiếp

Kim Bất Hoán đi rồi, Văn Thanh và Ngân Diện đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đều đã rõ.

“Xem ra suy đoán của người không phải là không có lý.” Ngân Diện nói.

“Người cũng thấy rất giống sao?” Văn Thanh khẽ hỏi.

“Uhm. Có thể khẳng định.” Ngân Diện cười nói. Kỳ thật khi hợp tấu, hẵn một mực âm thầm chú ý Kim Bất Hoán kia, khi không có ai nhìn đến, ánh mắt của Kim Bất Hoán, lóe lên từng tia phần uất, dù chỉ ngẩn ngui như sao băng, nhưng Ngân Diện vẫn thấy rất rõ, bởi vì...trước kia, Phượng Cô đã dùng ánh mắt đó để nhìn hẵn không biết bao nhiêu lần, thế nên, hẵn vô cùng quen thuộc.

Người này, nếu không phải Phượng Cô, nhất định là có tình cảm đặc biệt với Văn Thanh.

“Bất quá sau buổi tối nay, ta cũng đã khẳng định được 9 phần.” Văn Thanh cười nói. Điều duy nhất nàng không thể hiểu chính là, vì sao Phượng Cô không chịu dùng gương mặt thật xuất hiện, vì sao phải giấu diếm như thế?

Rốt cục là hẵn đang vướng bận chuyện gì?

“Nếu đã như vậy, xem ra lần này ta đến cũng tốt, nếu hẳn thật là Phượng Cô, ta đi kinh thành cũng có thể yên tâm.” Ngân Diện nói, đưa mắt nhìn Văn Thanh.

“Người đã quyết định?” Văn Thanh hỏi. Trong lòng có chút cảm thán, nàng hiểu ý mà Ngân Diện muốn nói.

Lần này đi kinh thành, hẳn sẽ tách biệt hẳn với cuộc sống trước kia, trở thành hoàng tử Vân Quốc. Nhưng nàng cũng hiểu được, Ngân Diện không phải loại người chuộng danh vọng, không gì là hẳn không làm được, hẳn thích yên tĩnh, làm sao có thể chịu được cuộc sống người lữ ta gặt chốn thâm cung?

Nhưng cuộc đời là như thế, có rất nhiều chuyện bản thân không thể làm chủ.

“Nếu ta đã đáp ứng ông ấy thì sẽ làm, có lẽ, đó mới là cuộc sống chân chính của ta!” Ngân Diện nói, thanh âm trong trẻo lạnh lùng vang lên trong bóng đêm, có vài phần buồn phiền.

“Người cũng có thể không làm, nếu người không muốn, bất kỳ kẻ nào cũng không có biện pháp ép buộc người. Cuộc sống ở nơi đó, căn bản là không thích hợp với người.” Văn Thanh nói, nàng không muốn nhìn Ngân Diện dần thân vào cuộc sống không chút vui vẻ đó.

“Tuy nói như thế, nhưng ông ấy đã già rồi, vì việc này, đã xuống nước van cầu ta, ta làm sao có thể làm ngơ chứ!” Khe khẽ thở dài, khi nhìn phụ thân ở ngôi cửa ngũ chí tôn, rơi nước mắt cầu hẳn ở lại, hẳn đột nhiên phát hiện, đôi cánh của hẳn đã trĩu nặng đến mức không thể bay nữa.

Trái tim hẳn bị giọt nước mắt trên gương mặt già nua làm tan chảy, cũng vô phương cứng rắn.

Tự khi hắn biết nhận thức mọi chuyện, chưa từng được cảm nhận cái gì gọi là tình thương của cha mẹ, nhưng khoảnh khắc đó, hắn nghĩ, có lẽ không thích, nhưng hắn vẫn phải ở lại bên phụ thân.

Nghe Ngân Diện nói thế, Văn Thanh minh bạch hơn rất nhiều, kỳ thật cuộc sống vốn như thế, ...không thể gạt tất cả qua một bên, một giọt máu đào hơn ao nước lã, dù Ngân Diện cho người ta cảm giác lạnh như băng, là kẻ không tình cảm, kỳ thật nội tâm của hắn cũng có độ ấm áp của người bình thường.

“Vậy người phải tự chiếu cố lấy mình.” Văn Thanh nói, thiên ngôn vạn ngữ, có đôi khi, không biết diễn tả thế nào, nhưng nàng biết, Ngân Diện có thể hiểu.

“Ta sẽ, người cũng phải chiếu cố bản thân nhiều hơn, sau khi người sinh con, nhất định ta sẽ trở lại thăm người.” Ngân Diện nói.

“Được, đến lúc đó, người phải nhận đứa bé làm con nuôi!” Văn Thanh mỉm cười nói.

“Được.” Hắn nói, thanh âm trong trẻo lạnh lùng, xẹt lên một tia vui sướng: “Lần này đến, là muốn hoàn thành một chuyện chưa làm được.”

“Là chuyện gì?” Văn Thanh không rõ, liền hỏi: “Người còn chuyện gì chưa làm được?”

Ngân Diện vốn đang ngẩng đầu quay sang nhìn nàng chăm chú một lúc lâu, mới nói: “Người còn nhớ không? Ta từng nói, sẽ dạy cho người thuật ngự xà, lần này đến, là muốn thực hiện lời hứa đó.”

Văn Thanh nhìn hắn cười một tiếng, lúc này mới nhớ ra, trước kia nàng từng sợ rắn đến mức nào, là nhờ Ngân Diện, nàng mới hết sợ rắn!

Khi đó, hần đã nói, muốn dạy nàng thuật ngự xà, chỉ tiếc nhiều sự việc liên tiếp xảy ra, nàng vẫn chưa thể học, nàng đã quên, không ngờ hần vẫn một mực để tâm.

Vân Thanh thâm cảm thấy ấm áp.

Hần càng đối với nàng như thế, nàng càng không biết phải hồi báo thế nào mới phải, hần đối nàng, một mực không nỗ lực không cầu hồi báo, dù trong lòng nàng biết tâm ý của hần, nhưng có một số việc, vẫn không thể cưỡng cầu, kiếp này, nàng vô phương báo đáp hần.

“Đúng vậy, thiếu chút nữa thì quên, người còn chưa dạy ta thuật ngự xà!” Vân Thanh cười thật tươi rồi nói.

“Đúng vậy, đáng tiếc, xem ra không có cơ hội đó!” Ngân Diện bỗng nhiên giống như nhớ ra cái gì lại nói.

“Tại sao? Người lại có chuyện gì sao?” Vân Thanh hỏi, không phải vì muốn học thuật ngự xà, là vì thấy hần đột nhiên nói lời này, nàng lo hần có việc gấp.

“Không phải, chỉ có điều khi trời vào đông, rắn sẽ đi ngủ đông, nếu bắt chúng ra khỏi hang thì quá vô nhân đạo!” Ngân Diện nói, hần chỉ vừa nhớ ra điều này, trong lòng có chút tiếc nuối, vốn dĩ định cùng Vân Thanh quay lại rừng Dạ Lai hương, nhưng chẳng còn cơ hội.

Cả đời này, bọn họ không dành cho nhau!

Mang theo tâm tình mất mát, hần nói lời từ biệt, rời khỏi Phượng Vũ Cửu Thiên.

... ..

Mùa đông năm nay, dường như lạnh hơn nhiều, hoa mai nở rất đẹp.

Sáng sớm đẩy cửa ra, có thể thấy gió đông mang theo mùi hoa mai thổi đến, tinh thần cũng trở nên sảng khoái, nàng thích nhìn tuyết rơi kín mặt đất, thế nên không cho nha hoàn quét tuyết đọng trước khi nàng tỉnh.

Bởi vì mỗi lần nhìn thấy tuyết phủ kín mặt đất, nàng sẽ nhớ đến thời gian trên Thiên Sơn, nàng và Phượng Cô, dù không tính là không cãi nhau chút nào, nhưng trong chua xót có hạnh phúc ngọt ngào.

Cảnh vật thuần khiết thế, nàng không thích bị người khác phá hư, thế nên lúc sáng sớm, nha hoàn đi lại, chỉ có thể đi trên hành lang nhỏ, không được giẫm lên tuyết.

Đột nhiên, Hoàng Kỳ phi thân thẳng về phía nàng, vì khoảng cách từ cửa Nam Phượng Viên đến phòng nàng không ngắn, vì Hoàng Kỳ không giẫm lên tuyết, mà bay vọt vào, thế nên không tránh được việc đập lên hoa mai

Vì vậy giữa trời tuyết rơi, hoa mai bay lả lướt, thêm chân trời đỏ nhạt, khiến Hoàng Kỳ giống như tiên nữ ...rắc hoa, mỹ lệ không thôi.

Vân Thanh chu môi, nhẹ nhàng giễu cợt: “Hoàng Kỳ cô nương của chúng ta biến thành tiên nữ rồi, dĩ nhiên phải rắc hoa mới phi thân đến được.”

Câu đùa ngăn ngùn, lại khiến Hoàng Kỳ đỏ mặt, dù sao cũng là thiếu nữ, dù là tứ tỳ nhưng cũng vẫn là một thiếu nữ, lâu rồi không được nghe người khác khen, thấy Vân Thanh tán thưởng như thế, khó tránh khỏi trong lòng hoan hỉ: “Phu nhân giễu cợt!”

“Ta không giễu cợt, người hỏi Song nhi xem, sợ là cũng nhìn đến ngây người rồi, chưa từng gặp qua tiên nữ bay đến cùng tuyết và hoa mai đâu!” Vân Thanh cười xoay người hỏi Song nhi.

Song nhi gật đầu liên tục, cũng khen: “Hoàng Kỳ tỷ tỷ vốn xinh đẹp, nếu lúc này để nam nhân nhìn thấy, đã sớm mất hồn!”

“Song nhi nhà người, càng lúc càng chỉ giỏi đùa!” Hoàng Kỳ gắt lên, rồi sau đó mới nhớ ra chuyện chính: “Phu nhân, lần này Hoàng Kỳ đến, là có chuyện quan trọng muốn bẩm.”

Kỳ thật thấy Hoàng Kỳ sáng sớm đã đến, Văn Thanh đã nhận ra là có việc gấp từ đầu: “Chuyện gì? Chẳng lẽ đã xác định rồi sao?”

Hoàng Kỳ lắc đầu: “Phu nhân, Kim Bất Hoán không ở trong thư phòng đọc sách thì sẽ về phòng ngủ, thời gian hẩn ngủ trong một ngày thật quá nhiều, ta đi theo mà phiền muốn chết! Buổi sáng chưa đến giờ Tỵ (9h-11h) người đừng hòng nhìn thấy bóng dáng hẩn! Theo ta thấy, hẩn nhất định không phải Gia, nếu là Gia, làm sao có thể lãng phí thời gian cho việc ngủ nướng như thế!”

Hoàng Kỳ nhắc đến hẩn, liền thấy tức giận, còn có chút bức mình, nhìn xuôi nhìn ngược thế nào, tên kia cũng không có tư cách so sánh với Gia!

Mấy ngày nay đi theo hẩn, Hoàng Kỳ càng lúc càng bức mình.

“Người nhìn mà xem, sáng nay thấy hẩn vất vả rời giường vào giờ Mão (5h-7h), ta còn tưởng rốt cục hẩn cũng thay đổi, kết quả thì ra là hẩn nhớ ra cửa hàng ở Thương Thành có chuyện chưa giải quyết xong, phải nhanh chóng trở về để xử lý!” Hoàng Kỳ nói.

“Hẩn phải về Thương Thành?” Văn Thanh cả kinh hỏi.

“Đúng vậy! Hành lý cũng đã thu xếp xong, nói là chuyện khẩn cấp, còn nói nhờ ta gửi lời từ biệt tới phu nhân!” Hoàng Kỳ lạnh lùng thốt ra, đôi mắt đẹp trợn trừng, giống như Kim Bất Hoán đang đứng chọc giận ngay trước mắt.

“Không được, không thể để hắn đi như vậy!” Văn Thanh vừa nói, vừa nhanh chóng đi ra cửa.

Hoàng Kỳ có chút không giải thích được đuổi theo: “Nhị phu nhân, tại sao người lại cố chấp như thế! Người nọ..... “

Hoàng Kỳ mới nói một nửa, Văn Thanh đã lên đường: “Người nọ nhất định là Phượng Cô, ta đã khẳng định, còn tại sao hắn giấu diếm, tại sao không chịu nhìn nhận chúng ta, cũng chỉ có hắn mới rõ ràng, tối hôm qua hắn nhìn ra ta đã hoài nghi, vì thế hôm nay mới đòi đi gấp, nhất định ta phải tìm hắn hỏi cho rõ ràng!”

Nhìn bộ dạng khẳng định của Văn Thanh, mặc dù Hoàng Kỳ hoài nghi, nhưng cũng đi theo.

Lúc này Kim Bất Hoán đã sai người mang hành lý ra, đang muốn lên xe ngựa.

Văn Thanh đứng ở cửa Tây Phượng Viên, hô: “Phượng Cô!”

Chỉ thấy hắn đang định bước lên xe ngựa thân thể chợt cứng đờ, một hồi lâu sau, vẫn không quay đầu lại.

Văn Thanh cho là hắn đang xúc động, vì vậy đuổi theo: “Phượng Cô, vì sao chàng nhất định không chịu nhìn nhận chúng ta?”

Kim Bất Hoán chậm rãi quay đầu, vẻ mặt ưu thương: “Phu nhân, thật sự là ngài đã hiểu lầm, ta không phải Phượng Gia, mấy ngày nay, cũng nghe không ít người nói ta có giống Phượng Gia một chút, nhưng ta thật không phải Phượng Gia, so với Phượng Gia, ta không bằng một phần vạn!”

“Chàng thật sự không phải Phượng Cô?!” Văn Thanh nghe thấy hắn nói thế, trái tim hóa đá quá nửa, gương mặt hồi phục vẻ bình tĩnh, còn có sự thất vọng sâu sắc, cắn răng, nhẹ nhàng hỏi.

Đôi mắt long lanh của Văn Thanh trở nên quật cường, nàng lạnh lùng nhìn nam tử trước mắt, nhìn thẳng vào đôi phượng nhãn hẹp dài của hắn: “Nếu chàng không phải Phượng Cô, thì chàng nhìn thẳng vào mắt ta, nói từng chữ từng chữ một, có thể, ta mới chết tâm!”

Hắn nhìn mắt nàng, tràn đầy sự quật cường, trong suốt như suối, nhưng hắn chỉ có thể làm tổn thương nàng thêm một lần nữa! Nhưng hắn cam đoan, đây là lần cuối cùng, đến khi gặp lại lần nữa, nhất định hắn sẽ trao cho nàng hạnh phúc bình an, không còn bất cứ phiền não gì.

Nhưng lúc này, hắn chỉ có thể làm tổn thương nàng thêm một lần nữa, nhưng nàng không biết, khi hắn tổn thương nàng, hắn cũng đồng thời làm tổn thương chính bản thân hắn!

Căn rằng, hắn đưa đôi phượng nhãn, nhìn nàng, hạ quyết tâm nói: “Phu nhân thật sự đã hiểu lầm, ta không phải Phượng Cô!”

Dứt lời, nhảy lên xe ngựa.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 194: Hoàng Tước Phía Sau

Thất Thân Làm Thiếp

Nhìn hăn nhảy lên xe ngựa, thả tấm màn che xuống, xe ngựa dần dần đi xa, trái tim Văn Thanh, đột nhiên có chút mờ mịt, rốt cục hăn có nỗi khổ gì, không chịu nhìn nhận nàng?

Không lẽ hăn mất trí nhớ?

Nhưng không thể có khả năng đó!

Nếu hăn thật sự mất trí nhớ, làm sao có thể có ánh mắt vừa rồi?

Rõ ràng hăn đang ẩn nhẫn vì một điều gì đó.

Rốt cục hăn gặp vấn đề khó khăn gì không thể giải quyết?

Nàng, nhất định sẽ điều tra ra! Trong lòng Văn Thanh thầm hạ quyết tâm.

“Phu nhân, người đừng nhìn nữa, người này chắc chắn không phải là Gia, nếu là gia, không thể đối xử phũ phàng với phu nhân như vậy!” Hồng Thư tức giận nói, quay mặt đi: “Còn nữa, nhìn bộ dạng kia của hăn, không có chút uy nghiêm khí thế nào như Gia, không giống chút nào! Nội tại còn kém xa lắm!”

“Đúng thế! Ta cũng thấy hăn không giống Phượng Gia.” Nhìn bộ dạng ưu thương của tiểu thư, Song Nhi đứng một bên lên tiếng khuyên nhủ, kỳ

thật Song nhi cũng không rõ ràng lắm về Phượng Cô, nhưng thấy tiểu thư thương tâm, thì liền an ủi.

Hoàng Kỳ đứng rất lâu, sau mới mới chậm rãi nói: “Phu nhân... “

Văn Thanh quay đầu, ánh mắt trở nên trong suốt, ưu thương cũng bớt đi quá nửa, chỉ thấy sự kiên trì và thông tuệ: “Hoàng Kỳ, chẳng lẽ người thật sự không xác định được hãn có phải Phượng Cô hay không sao?” Vừa rồi rõ ràng nàng nhìn thấy trong mắt Hoàng Kỳ lóe lên một tia hoài nghi.

Hoàng Kỳ lạnh nhạt cúi đầu: “Kỳ thật nói không có hoài nghi là không đúng hoàn toàn, bởi vì mặc dù không có chứng cứ gì, nhưng những khi lơ đãng, ánh mắt của Kim Bất Hoán cực kỳ giống Gia.”

“Thế là được rồi.” Văn Thanh nhẹ nhàng cười một tiếng, vô cùng mỹ lệ, vẻ mặt trở nên bừng sáng, mang theo sự kiên nghị mà thông minh, không cho kẻ khác cơ hội từ chối.

“Mặc kệ hãn có phải Phượng Cô hay không, chúng ta đều phải điều tra rõ ràng, nếu đến cả một con người mà Phượng Vũ Cửu Thiên cũng không điều tra ra, không phải để người khác chê cười sao! Hãn trốn đến đâu, chúng ta đuổi theo đến đó!” Văn Thanh nhẹ nhàng cười nói.

“Nhưng thân thể của phu nhân?” Hoàng Kỳ lo lắng nói, từ sau khi Văn Thanh có bầu, thân thể trở nên bạc nhược, đại phu đã sớm nói rõ không thể đi xa.

“Yên tâm, ta sẽ không đích thân đi, hiện tại, không có chuyện gì quan trọng hơn đứa bé. Không phải hôm nay Lãnh Sâm sẽ trở về sao? Người và Lãnh Sâm đi, ta tin tưởng sẽ đuổi kịp! Hành động tiếp theo của Mộ Dung Kiềm, nhất định là đến Thương Thành, chúng ta phải nhanh chóng lên đường!” Văn Thanh nói.

“Phu nhân thật chu đáo, ta và Lãnh tổng quản nhất định sẽ tỉ mỉ điều tra thân phận đích thực của Kim Bất Hoán, chỉ hy vọng hãn thật là Gia, nếu là thế chúng ta cũng có thể thở phào!” Hoàng Kỳ báo cáo nói.

“Uh. Như vậy ta an tâm. Đợi Lãnh Sâm trở về người bảo hãn đến tìm ta, ta về Nam Phượng Viên trước.” Văn Thanh nói, rồi sau đó quay về, vì đi vội, không kịp khoác thêm áo, đứng ở chỗ hút gió lâu nàng bắt đầu thấy lạnh.

... ..

Vào lúc giữa trưa, rốt cục Lãnh Sâm cũng trở về, nghe thấy Văn Thanh cho mời, còn chưa đi ngủ đã đến.

“Nhị phu nhân, người tìm Lãnh Sâm?” Hãn hỏi.

“Đúng vậy, có chuyện muốn làm phiền Lãnh tổng quản, người ngồi trước đi, ngoài trời đang lạnh, uống chén trà nóng đã!” Văn Thanh cười gật đầu.

“Được.” Lãnh Sâm nhận chén trà nóng tỳ nữ đi, uống xong hỏi: “Không biết phu nhân gọi gấp như vậy là có chuyện gì?”

“Là thế này, mấy ngày trước, Vương lão bản ở Thương Thành có tới, lần này ông ta đến là muốn giới thiệu một khách hàng lớn, người nọ muốn mua một ngàn thất lụa thêu kim tuyến, chuyện đó không quan trọng.” Văn Thanh nói sơ qua, rồi sau đó đề cập vào vấn đề chính: “Quan trọng là ..., người này, mặc dù bề ngoài không giống Phượng Cô, nhưng ánh mắt cử chỉ hành vi lại cực giống như Phượng Cô.”

“Sao? Có người như thế sao?” Lãnh Sâm nghe xong liền hỏi.

Văn Thanh gật đầu: “Đúng vậy, không chỉ có một mình ta thấy giống, những người khác cũng thấy rất giống, nhưng hãn tận lực giấu diếm thân

phận của mình, luôn thể hiện thái độ không giống bản chất thật của hắn.”

“Vậy phu nhân đã cho người điều tra qua chưa?” Lãnh Sâm nghe xong lại hỏi.

“Ta đã cho người điều tra gia đình hắn, nhưng tìm khắp cả Vân Quốc Phong Quốc, cũng không có người nào tên Kim Bất Hoán, càng không nói đến chuyện hắn là con nhà giàu có.” Văn Thanh nhớ lại mấy ngày ở chung, rồi sau đó lại nói: “Mặc dù hắn cực lực phủ nhận, nhưng sau khi quan sát kỹ càng, ta dám khẳng định, hắn chính là Phượng Cô, chỉ có điều ta không hiểu vì sao hắn không chịu nhìn nhận chúng ta, ta nghĩ, tất là hắn đang gặp vấn đề khó khăn nào đó, chúng ta không thể quay lưng làm ngơ không chút để ý.”

“Đáng tiếc người đã đi, nếu không, ta có thể nhìn tận mắt xem hắn giống Gia đến đâu, nhưng tại sao Nhị phu nhân lại khẳng định hắn chính là Gia!” Lãnh Sâm hỏi.

Lời Lãnh Sâm nói, khiến Văn Thanh đang trầm tư đột nhiên cảm thấy sáng bừng, từ đầu đến cuối nàng vẫn chưa từng nhắc đến chuyện Kim Bất Hoán đã rời khỏi Phượng Vũ Cửu Thiên, tại sao Lãnh Sâm lại biết Kim Bất Hoán đã đi?

Chẳng lẽ trong chuyện này có vấn đề, kỳ thật Lãnh Sâm biết hết, chẳng qua là hắn cố ý giấu diếm?

Đương nhiên có hoài nghi, bất quá Văn Thanh không biểu hiện ra ngoài, nàng cúi đầu, ra vẻ suy nghĩ đắm chiêu, sau đó ngẩng đầu lên, vẻ mặt lo lắng: “Đúng là như thế, thế nên mới phải làm phiền Lãnh tổng quản.”

“Sao phu nhân lại nói lời khách khí thế, phu nhân và Lãnh Sâm, chẳng lẽ không phải đều là vì Phượng Vũ Cửu Thiên! Phu nhân định bảo Lãnh Sâm làm gì lúc này, người cứ nói đi, Lãnh Sâm nhất định sẽ hết sức điều

tra, dù sao đi nữa, chuyện của Gia cũng là chuyện của Lãnh Sâm!” Lãnh Sâm trịnh trọng nói, rất hùng hồn.

Văn Thanh cảm kích cười một tiếng, mặc kệ như thế nào, dù Lãnh Sâm có như thế nào, bất quá hãn sự trung thực của hãn cũng ít người sánh được: “Là thế này, Mộ Dung Kiềm đã lên đường đi Thương Thành, 2 ngày nữa Lãnh tổng quản đi Thương Thành một chuyến, ta nghĩ Lãnh tổng quản nên đi sau nhóm của Kim Bất Hoán, nhân tiện tỉ mỉ điều tra Kim Bất Hoán một chút, xem rốt cục có phải Phượng Cô hay không.”

“Lãnh Sâm nhất định sẽ làm tốt chuyện này, Lãnh Sâm cũng hy vọng Gia không có việc gì.” Hãn nói.

“Hơn nữa, ta hy vọng Lãnh tổng quản có thể đích thân đi trước, tốt nhất là mai đi luôn, bởi vì Phượng Cô không chịu nhìn nhận chúng ta, tất là hãn có chỗ khó xử, ta lo lắng hãn gặp nguy hiểm, thêm chuyện Mộ Dung Kiềm cũng đang muốn đi Thương Thành, ta không yên lòng.” Văn Thanh lại nói, trong lòng có một ít khẩn trương, còn có một ít bất an.

“Phu nhân yên tâm, ngày mai Lãnh Sâm sẽ lập tức lên đường đi Thương Thành.” Lãnh Sâm đáp.

“Cám ơn Lãnh tổng quản.” Văn Thanh nói, rồi sau đó lại nói tiếp: “Ta sợ lần đi không đủ người, cho nên để Hoàng Kỳ và Hồng Thư đi theo người.”

“Phu nhân, để Hoàng Kỳ đi là được rồi, còn Hồng Thư phải ở lại chiêu cố phu nhân!” Lãnh Sâm nói.

Văn Thanh chỉ lắc đầu: “Không, ta không yên lòng, người đừng lo lắng, hiện tại ta không bước chân ra khỏi sơn trang, thị vệ của Phượng Vũ Cửu Thiên bảo vệ rất tốt, không có việc gì.”

“Nhưng...” Lãnh Sâm còn muốn nói gì đó.

Văn Thanh tỏ thái độ kiên quyết: “Lãnh tổng quản, làm theo lời ta nói đi! Như vậy ta mới có thể yên tâm một chút.”

“... được rồi!” Lãnh Sâm đáp.

Văn Thanh cười một tiếng, gật đầu, lại nghe Lãnh Sâm báo cáo chuyện âm thầm bố trí ngáng chân Mộ Dung Kiềm xong, mới cho hần nghỉ ngơi.

Đến lúc hần đi rồi, Hồng Thư mới mở miệng hỏi: “Phu nhân, tại sao đột nhiên người lại muốn ta đi cùng Lãnh tổng quản? Không phải để Hoàng Kỳ đi cùng Lãnh tổng quản là được rồi sao?”

Hồng Thư rất băn khoăn, vừa rồi phu nhân thảo luận chính sự với Lãnh tổng quản, Hồng Thư không tiện nói chen vào, Hồng Thư vốn nóng ruột, thấy Lãnh Sâm đi, lúc này mới vội vàng hỏi.

Bởi vì...suốt thời gian qua, phu nhân luôn để Hồng Thư đi bên cạnh, đột nhiên yêu cầu thế, khiến Hồng Thư không giải thích được.

Văn Thanh hơi hơi nhướng mày, nhìn cửa lớn, ý bảo Hồng Thư đóng cửa lại, rồi sau đó mới nói: “Kỳ thật để cho người đi theo, là có ý đồ khác, chuyện này, phải là người đi, ta mới có thể yên tâm!”

Nghe Văn Thanh nói hết sức thần bí, Hồng Thư cũng khẩn trương lên, liền nghiêm túc: “Phu nhân nói đi.”

“Ta hoài nghi Lãnh Sâm biết Kim Bất Hoán có phải Phượng Cô hay không, nếu hần đã biết, ta còn bảo hần điều tra, không phải phí công vô ích sao? Mà Hoàng Kỳ, cố nhiên có thể tin, nhưng nếu Phượng Cô mở miệng nhờ Hoàng Kỳ giấu ta, chắc chắn là Hoàng Kỳ sẽ nghe, chỉ có người, ta tin tưởng người có thể làm việc chính trực, sẽ không gạt ta.” Văn Thanh nói.

Hồng Thư vừa nghe, liền có chút khó xử, bởi nếu đúng như lời phu nhân nói, đến lúc đó Gia mở miệng nhờ Hồng Thư giữ bí mật, Hồng Thư

biết làm thế nào?

Hơn nữa tại sao phu nhân lại biết Lãnh tổng quản biết chuyện này?

Liên hỏi: “Tại sao phu nhân lại đoán được Lãnh tổng quản biết chuyện này?”

“Khi ta nói chuyện với Lãnh Sâm, chưa từng đề cập đến chuyện Kim Bất Hoán không còn ở trong sơn trang, Lãnh Sâm lại tự mình nói ra, có lẽ chính hắn cũng chưa từng để ý, nhưng điều đó nói lên hắn rất rõ ràng mọi chuyện trong sơn trang!” Văn Thanh nói nhỏ.

“Ta biết, kỳ thật người cũng lo lắng nếu Phượng Cô bảo người giữ bí mật người sẽ khó xử, bất quá, nếu người âm thầm kiểm chứng, điều tra ra báo lại cho ta ngay lập tức, giải trừ sự băn khoăn này! Dù Phượng Cô có biết, cũng không lộ cho quá nhiều người.” Văn Thanh nói.

“Vâng, Hồng Thư tuân mệnh!” Hồng Thư nghe xong liền đáp ứng.

“Nha đầu nhà người!” Văn Thanh cười một tiếng, rồi sau đó như nhớ ra điều gì: “Chuyện này, nếu thật sự có liên quan đến Lãnh Sâm, thì người cũng dễ điều tra hơn.”

“Người đi theo ta.” Vừa nói vừa đi vào phòng trong.

Hồng Thư không giải thích được, vì vậy đi theo.

Văn Thanh mở một cái hộp cũ kỹ ra, nàng tự biết sau khi có bầu rồi sẽ không dùng đến cái hộp này nữa, trong này có thuốc chữa kỳ bệnh, còn có một ít dược vật thần kỳ.

Nàng lấy từ trong hộp ra 2 bình nhỏ, một bình màu đen và một bình màu đỏ, đưa cho Hồng Thư: “Trong bình đen là phấn trong suốt, không màu không mùi, nhưng nếu gặp phấn dạ quang ở bình đỏ, sẽ hiện ra màu

vàng, sau khi người đi, chuyện thứ nhất, là tìm cách rắc phấn trong suốt lên quần áo Lãnh Sâm, sau đó tìm cách gặp Kim Bất Hoán, rắc phấn dạ quang lên người Kim Bất Hoán.” Nếu Lãnh Sâm thật sự giấu diếm chuyện về Kim Bất Hoán, nhất định việc đầu tiên hắn làm sẽ là đi tìm Phượng Cô thương lượng.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 195: Liên Hoàn Kế

Thất Thân Làm Thiếp

Mới đến Thương Thành, Kim Bất Hoán đã bị chặn đường, không, phải nói là bị người “thỉnh” mới đúng.

Người này, không phải người khác.

Chính là Mộ Dung Kiềm.

Đường thời, người mà Mộ Dung Kiềm kỵ nhất chính là Phượng Cô, dù hôm đó Phượng Cô tự phế võ công, tự cắt gân mạch nhảy xuống Lạc Nhật Nhai, nhưng lại không thể tìm được thi thể của Phượng Cô, vì vậy liền tạo thành một cái gai trong tim của Mộ Dung Kiềm, không ngày nào được thoải mái.

Dù sao hắn cũng đẩy Phượng Cô vào một cái chết cực thảm, trong lòng không khỏi có chút cảm giác sợ hãi.

Chỉ lo lắng Phượng Cô đại nạn không chết, vì vậy từ sau khi Phượng Cô ra đi, mặc dù hắn mua danh chuộc tiếng không thương tổn Thượng Quan Văn Thanh, bất quá vẫn âm thầm phái người giám thị mọi động tĩnh của Phượng Vũ Cửu Thiên.

Mấy ngày trước nội ứng báo lại, nói có người đến Phượng Vũ Cửu Thiên, tên là Kim Bất Hoán, Thượng Quan Văn Thanh một mực nói người đó là Phượng Cô, mặc dù những người khác cho rằng không phải.

Vì thế, Mộ Dung Kiềm nếu không thấy tận mắt, sẽ không thể yên lòng, dù sao hắn cũng đã được lĩnh giáo sự giáo hoạt của Phượng Cô.

Sau khi thăm dò được Kim Bất Hoán đến Thương Thành, Mộ Dung Kiềm bèn đến đệ nhất tửu lâu của Thương Thành mở tiệc chiêu đãi Kim Bất Hoán.

“Xin hỏi các hạ là vị nào, vì sao vô cớ mở tiệc chiêu đãi Kim mỗ?” Kim Bất Hoán đi vào phòng, thấy mặt người mời hắn, vì vậy khách khí hỏi han.

Giọng điệu ôn hòa, đúng là một công tử thư sinh, khiêm tốn giữ lễ.

Mộ Dung Kiềm liếc mắt nhìn Kim Bất Hoán rất lâu, lâu đến quên cả thời gian, bởi vì chỉ cần liếc mắt, hắn cũng thấy người này rất giống Phượng Cô, thân hình, còn có dáng đi, cực kỳ giống. Mặc dù mặt mũi không giống, nhưng lại cùng có đôi phượng nhãn đẹp mê người, hẹp dài mà gợi cảm, rất câu hồn.

Chỉ bất quá, mắt của Kim Bất Hoán này, kém Phượng Cô rất xa, không phải hình dáng đôi mắt, mà là nhãn thần, nhãn thần của hắn bình thản mà không chút nhuệ khí, thiếu đi sự tà vọng khí phách của Phượng Cô.

Nhìn thấy Kim Bất Hoán như vậy, Mộ Dung Kiềm yên tâm hơn rất nhiều.

“Xin hỏi các hạ là vị nào, vì sao vô cớ mở tiệc chiêu đãi Kim mỗ?” Kim Bất Hoán lại hỏi lại, nhưng lần này, giọng nói đã có vài phần không vui, trừng mắt nhìn Mộ Dung Kiềm.

Mộ Dung Kiềm giật mình, lúc này mới cười to: “Thất lễ, Kim lão bản, ta cũng chỉ là vừa rồi nhìn Kim lão bản nhớ ra một vị cố nhân thôi!”

“Cố nhân?” Kim Bất Hoán vừa nghe liền hỏi: “Không phải là Phượng Gia của Phượng Vũ Cửu Thiên chứ?”

Mộ Dung Kiềm không ngờ Kim Bất Hoán hỏi thẳng thế, nhưng thế càng khiến Mộ Dung Kiềm thêm yên tâm, nếu là Phượng Cô thật, làm sao có thể đề cập trực tiếp vào vấn đề này!

Vì vậy Mộ Dung Kiềm gật đầu: “Đúng vậy.”

“Haizzz, người xem, người cũng không phải người đầu tiên nói ta giống hắc. Haizzz, nếu không phải hắc đã chết, ta thật sự muốn gặp hắc, xem rốt cuộc là ta và hắc giống nhau đến thế nào!” Kim Bất Hoán lẩm bẩm nói, dường như có chút bất mãn.

“Kỳ thật nhìn kỹ cũng không giống lắm, chỉ là nhìn thoáng qua có chút tương tự.” Mộ Dung Kiềm lại nói, bắt đầu thả lỏng trái tim.

“Ta đã nói mà!” Kim Bất Hoán cười nói, rồi lúc này hình như mới nhớ ra, hỏi: “Được rồi, các hạ là vị nào? Vì sao mở tiệc chiêu đãi ta?”

“Tại hạ là Mộ Dung Kiềm, chỉ vì nghe nói Kim lão bản muốn buôn bán ở Thương Thành, trùng hợp Mộ Dung cũng đang muốn phát triển ở Thương Thành, vì vậy muốn kết giao một phen.” Lí do này thật quá gượng gạo, dù sao nếu muốn kết giao thì nên tìm những thương nhân đã làm ăn lâu năm, chứ không ai đi tìm một thương nhân mới làm ăn để kết giao hết, nhưng Mộ Dung Kiềm bày ra dáng vẻ vô cùng chân thành, đây cũng là sở trường của hắc.

“Mộ Dung Kiềm? Dường như ta đã từng nghe thấy cái tên này.” Kim Bất Hoán cau mày nghĩ ngợi, đột nhiên, như có tia sáng lóe lên, hắc vỗ đùi, rồi sau đó dùng ánh mắt sợ hãi, lui về sau hai bước, mới dò hỏi: “Người là Mộ Dung Kiềm đã bắt Phượng Cô phế hết võ công, cắt đứt gân chân tay, sau đó phải nhảy xuống Lạc Nhật Nhai?!”

Khi mới xảy ra, chuyện này đã khiến dư luận chấn động, nhất thời toàn bộ Vân Quốc, cho đến Phong Quốc cũng có đa số dân chúng biết chuyện, nghe đến hai cái tên Phượng Cô và Mộ Dung Kiềm.

“Đúng là ta.” Nhìn Kim Bất Hoán sợ hãi, Mộ Dung Kiềm đột nhiên tiếc hận, vẻ mặt ưu thương: “Nếu không phải lúc đầu Phượng Cô ép người quá đáng, tàn bạo vô lương, ta làm sao có thể làm ra chuyện đó chứ!”

Nhìn bộ dạng Mộ Dung Kiềm, Kim Bất Hoán đang hoảng sợ liền chuyển sang trạng thái nghi vấn, nhưng trong một khoảnh khắc rất ngắn, mắt Kim Bất Hoán lóe ra một tia sáng quái dị, rồi ngay sau đó biến mất như chưa từng xuất hiện: “Lúc đầu đã xảy ra chuyện gì? Xem ra Mộ Dung đại ca cũng không phải loại người vô tình vô nghĩa, làm sao có thể ra tay độc ác như thế?”

“Việc này nói ra thì rất dài dòng, người cũng đã qua đời, ta cũng không muốn nhiều lời, xúc phạm người đã mất.” Mộ Dung Kiềm cầm lấy chén rượu, rót vào cổ họng, hình như có rất nhiều ẩn tình không thể nói ra. Dù chưa giải thích, cũng hơn cả giải thích, bất luận kẻ nào khi thấy cảnh đó, đều cho là ban đầu Phượng Cô đã làm ra những chuyện trời đất không dung.

Kim Bất Hoán trước mắt hẩn, liệu có suy nghĩ giống thế không?

Một phen hàn huyên, hai người nói chuyện rất ăn ý, Mộ Dung Kiềm bày ra dáng vẻ của bậc huynh trưởng ân cần, Kim Bất Hoán lại là công tử nhà giàu mới bước chân vào giang hồ, rất tích cực trong việc kết giao bằng hữu, rất nhanh liền xưng huynh gọi đệ. Sau khi thỏa thuận xong việc hợp tác làm ăn tại Thương Thành, còn nói muốn đi cùng nhau.

....

Trong đêm tối, một nam tử đứng nghiêm thẳng.

Dáng người thon dài đón gió, trường bào màu đen bay phất phới rất có vẻ ngọc thụ lâm phong

Mặc dù hần chỉ đứng như vậy, nhưng vô hình trung, vẫn khiến người khác cảm nhận được khí phách chí tôn vô địch, khiến người ta phải run sợ khi đến gần.

Phía sau có người kêu lên: “Gia.”

“Uh.” Hần nhẹ nhàng lên tiếng, không xoay người lại, vẫn quay lưng về phía người hần nói chuyện: “Chuyện thế nào rồi?”

“Tất cả đã an bài thỏa đáng, ngay khi Mộ Dung Kiềm đưa chân vào bẫy, chúng ta sẽ rút bẫy, khiến hần rơi xuống đáy cốc, vĩnh viễn cũng không thể bò lên.” Người phía sau nói.

“Những người thực hiện có đáng tin không?”

“Cho dù có đáng tin hay không cũng thế, ta cắt mỗi nhóm 3 người, bọn họ không quen biết với nhau, đến khi có lệnh, cả 3 đồng loạt tiến lên, sẽ không có sai sót gì, còn về phía các nhân sĩ giang hồ đứng về phe hần, ta cũng đã cho người âm thầm phá hoại từ gốc, đến lúc đó chỉ cần Gia ra lệnh một tiếng, sẽ khiến mọi thứ trong tay hần bị hủy hết.”

“Uhm, rất tốt. Lần này, ta nhất định phải toàn thắng, không cho hần cơ hội bò lên lần nữa!” Hắc y nam tử nói.

“Nhất định là như thế, còn về phần Gia?” Người phía sau lại hỏi.

“Lúc này nội công của ta đã luyện tới tầng thứ năm, không còn bao lâu nữa, tất cả sẽ đại công cáo thành. Được rồi, bên kia phải đảm bảo mọi bề, không thể để xảy ra bất cứ sơ xuất nào.”

“Điểm ấy thỉnh Gia yên tâm, ta đã âm thầm tăng số người bảo vệ cả trong lẫn ngoài sơn trang, hơn nữa phu nhân hôm nay không giống trước kia, bây giờ phu nhân thông minh ổn định bình tĩnh, không có việc gì, chỉ có điều...”

“Chỉ có điều gì?” Hắc y nam tử hỏi, ngữ điệu vốn luôn bình tĩnh giờ lộ vẻ lo lắng.

“Dường như đối với thân phận của Gia, phu nhân rất nghi ngờ, lần này chính phu nhân yêu cầu ta đích thân đi trước, muốn ta điều tra thân phận của Gia, hơn nữa còn phái thêm Hoàng Kỳ và Hồng Thư đi cùng ta.”

“Có Hoàng Kỳ cũng không đáng ngại, vì sao còn phái cả Hồng Thư đi?” Hắc y nam tử lộ vẻ kỳ quái, khẽ cau mày, rồi sau đó như đã đoán ra, cười một tiếng rồi nói: “Nàng rất thông minh!”

“Tại sao Gia lại nói thế?”

“Ta cũng không biết, bất quá ta biết một điều, nàng phái Hồng Thư đến, tất là có dụng ý khác.” Hắc nói xong. Cong môi cười đắc ý, cực kỳ vui vẻ.

“Người đi về trước đi! Tất cả đều phải cẩn thận tỉ mỉ, không được để lộ chút manh mối nào!”

“Tuân lệnh “

“Gia định khi nào trở về?”

“Đợi thời cơ chín muồi, thì ta sẽ trở về, ngày đó sẽ không còn lâu nữa!”

....

Đối với chuyện Văn Thanh giao phó, Hồng Thư không dám chậm trễ, đã cố gắng làm.

Ngày thứ hai Kim Bất Hoán tới Thương Thành, bọn họ cũng tới Thương Thành. Hồng Thư theo lời Văn Thanh căn dặn, khi Lãnh Sâm đang tắm lén rắc phấn trong suốt lên áo ngoài của Lãnh Sâm, chờ xem Lãnh Sâm và Kim Bất Hoán có lén gặp nhau không.

Suốt một đêm, Hồng Thư không thể ngủ, mặc dù Hồng Thư không hoàn toàn tin tưởng Kim Bất Hoán chính là Phượng Cô, nhưng hết lần này tới lần khác, hy vọng càng lúc càng thêm mãnh liệt.

Vì vậy, Hồng Thư cứ thế trần trọc đến sáng.

Trời vừa sáng, Hồng Thư liền bật dậy, ăn sáng thật nhanh, chỉ nói có chút chuyện riêng muốn làm, liền chạy đi tìm Kim Bất Hoán.

Lúc này Kim Bất Hoán còn chưa tỉnh lại, bọn người hầu của hắn bảo Hồng Thư chờ ở ngoài sảnh, tuy chỉ có 15 phút, cũng khiến Hồng Thư đứng ngồi không yên, Hồng Thư vừa mong hắn không phải là Gia, lại vừa hy vọng hắn chính là Gia. Dù sao, trong lòng của Hồng Thư, Phượng Cô vẫn rất quan trọng

Rốt cục, cũng thấy Kim Bất Hoán lơ đãng đi ra, xem ra vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn, vẻ mặt mệt mỏi, mí mắt như không thể nhấc lên.

Hồng Thư thấy thế, không khỏi thất vọng vài phần, hy vọng cũng dần tan biến vài phần. Bởi vì, Gia không bao giờ có dáng vẻ như thế. Mặc kệ là khi nào, Gia cũng luôn cao nhã, khí phách hiên ngang hơn người, làm sao có thể buồn bã ỉu xìu thế này.

“Tối hôm qua thức khuya, khiến Hồng Thư cô nương đợi lâu.” Kim Bất Hoán bước lên chào.

Hồng Thư bĩu môi: “Không sao, ta cũng chỉ là phụng mệnh phu nhân, đặc biệt đưa lễ vật đến.” Vừa nói vừa đưa khăn lụa dính phấn dọ quang cho hắn.

“Sao, phu nhân sao lại có thể khách khí như thế, còn tặng lễ vật cho Kim mỗ, thật sự là không dám nhận a!” Kim Bất Hoán bày ra vẻ mặt thụ sủng nhược kinh nhận khăn lụa

Hồng Thư vung khăn một cái, phấn dạ quang liền tung ra. Hồng Thư nhìn chăm chú, vẫn không thấy trên người Kim Bất Hoán có chút biến hóa nào. Phu nhân nói, chỉ cần hắt gặp mặt Lãnh tổng quản, dù không tiếp xúc, phấn trong suốt vẫn sẽ theo gió bám vào người Kim Bất Hoán.

Nhưng xem ra, phu nhân phải thất vọng rồi, người này quyết không thể là Gia.

Hồng Thư giữ khăn một cái: “Tặng người đó! Ta đi.”

Nói xong liền quay người đi thẳng, nửa câu nói cũng tiếc, thất vọng đi về.

Sau khi Hồng Thư xoay người, vẻ mặt thụ sủng nhược kinh của Kim Bất Hoán liền biến đổi vô cùng kì dị, có chút trù mẫn, lại có vẻ suy tính sâu xa mà người ta không thể hiểu nổi, hắt đưa khăn lụa lên mũi nhẹ nhàng ngửi một lần, rồi sau đó khẽ lẩm bẩm: “Ta sẽ không bắt nàng chờ lâu nữa.”

....

Một mực chờ tin tức của Hồng Thư, rốt cục vào tối khuya ngày thứ 4, Văn Thanh cũng nhìn thấy bồ câu đưa thư.

Tuy khi đọc thư có chút thất vọng, nhưng Văn Thanh lại cảm giác mình đã đoán trước được chuyện này.

Trên thư viết: phu nhân, ngài không thể hy vọng nữa! Người nọ không phải Gia, phấn không màu và phấn dạ quang cũng bị lãng phí!

Tờ giấy viết thư dần cháy thành tro trong ngọn lửa của lò sưởi, khuôn mặt nàng không lộ vẻ thất vọng lẫn vui sướng, kỳ thật nàng đã sớm đoán ra, nếu Kim Bất Hoán thật sự là Phượng Cô, làm sao có thể dễ dàng sa vào cái bẫy này của nàng?

Hai kẻ thông minh đấu cờ, không thể chỉ mới một ván đã phân thắng bại. Dù trăm ngàn manh mối đều cho thấy hẳn không phải Kim Bất Hoán, nàng vẫn tin tưởng vào trực giác của mình, vẫn tin tưởng vào đôi mắt của mình, thứ tình cảm sâu sắc tràn ngập trong mắt Kim Bất Hoán mỗi khi hăn lơ đãng không phải gạt người.

Trừ... Phượng Cô ra, nàng tin tưởng, không có ai có được ánh mắt si tình như vậy.

Lúc hăn kiên quyết đi lên xe ngựa, nàng có chút thất vọng, bất quá, nàng càng thêm kiên định với ý nghĩ của mình.

Có lẽ chính Phượng Cô cũng sẽ không hiểu, vì sao nàng lại kiên định thế.

Bởi vì, nếu Kim Bất Hoán không phải Phượng Cô, khi thấy nàng thương tâm như vậy, đáng lẽ không nên kiên quyết lên xe ngựa, ít nhất cũng phải an ủi một phen, nhưng hăn không làm thế, để chứng minh hăn không phải Phượng Cô, hăn đã kiên quyết lên xe ngựa.

Có lẽ hăn muốn chứng minh bản thân không phải Phượng Cô, nhưng hăn lại quên mất tính cách của người mà hăn đang sắm vai!

Thật ra kế sách của nàng không đặt trên người Hồng Thư, bất cứ...lúc nào, nàng tin tưởng, muốn lay chuyển Phượng Cô, chỉ có bản thân nàng! Nàng nhẹ nhàng cầm cái xẻng, đập lên bếp lò, có tiếng lách tách và một mùi thơm truyền ra.

Song nhi đứng bên cạnh vừa nghe thấy tiếng lách tách đó, liền cười toe toét: “Oa, hạt dẻ chín rồi, thơm quá!” Vừa nói vừa cầm cái đập vỡ hạt dẻ ở trên bàn.

Từ khi vào đông, việc hai người thích làm nhất, là ngồi nướng hạt dẻ, vừa ấm vừa được ăn vặt. Văn Thanh nhìn Song nhi cầm hạt dẻ nóng muốn

bỏ tay, nhưng vẻ mặt lại rất hoan hỉ.

Những lúc như thế này là thời gian tuyệt vời nhất.

Hiện tại, nàng rất hạnh phúc, có Song nhi, trong bụng có một đứa con đang từ từ trưởng thành, cuộc sống cũng trôi qua một cách an tĩnh.

Nhưng trái tim lại thấy trống vắng, phải tìm được người kia, nàng mới thấy hạnh phúc chân chính.

Trước kia vì nghĩ đó là chuyện không thể, không ôm hy vọng, nhưng giờ biết hẳn còn sống, làm sao có thể không nhớ nhung chứ?

Song nhi bóc được một hạt dẻ, không nỡ ăn, đưa cho tiểu thư, lại thấy tiểu thư đang suy tư, ý thức đã bay đến chân trời nào xa lắm.

“Tiểu thư, hạt dẻ!” Song Nhi dùng sức xua tay trước mặt Văn Thanh vài cái.

Lúc này Văn Thanh mới hồi phục tinh thần, cười một tiếng, nhận hạt dẻ rồi cắn một miếng. Vị ngọt nhàn nhạt, còn có mùi thơm do nướng trong lò, mùi vị rất ngon, sau đó nàng dặn dò: “Song nhi, người giúp ta làm một chuyện, phải cẩn thận thỏa đáng.”

“Tiểu thư có chuyện gì cứ nói đi!” Song nhi thấy nàng nói với thái độ nghiêm túc cẩn thận, vì vậy cũng tỉ mỉ lắng nghe.

“Giúp ta chuẩn bị máu của một con gà con, phải là gà mới cắt tiết, hơn nữa không được để cho bất kỳ kẻ nào khác biết chuyện này, chỉ có người và ta được biết!” Văn Thanh nói, mắt lóe sáng.

Không hung ác một chút, làm sao có thể ép được người nọ nhìn nhận nàng?

Nhìn nhận nàng cũng khó vậy sao? Nếu có chỗ khó xử, ít nhất cũng nên âm thầm gặp gỡ, không nên bắt nàng lo lắng thế!

Không rõ dụng ý của tiểu thư, nhưng Song nhi vẫn gật đầu, bởi vì những việc tiểu thư làm, cho tới bây giờ luôn có mục đích: “Khi nào tiểu thư cần?”

“Ngay tối nay! Canh ba người đi làm cho ta, nhớ phải cẩn thận khi hành sự, không được để người khác biết.” Văn Thanh lại dặn dò lần nữa.

Song nhi cũng gật đầu: “Tiểu thư, người cứ yên tâm đi! Ta sẽ làm thật thỏa đáng.”

....

Nửa đêm.

Trời đã vào đông, đến cả vầng trăng cũng như sợ gió lạnh mà trốn mất

Phượng Vũ Cửu Thiên chìm trong yên lặng, chỉ có tiếng lá xào xạc và tiếng bông tuyết bay trong không trung, tạo thành thứ âm thanh không thể gọi tên. Có loài côn trùng không sợ lạnh đang kêu từng tiếng trong đêm.

Trong Nam Phượng Viên, càng yên lặng hơn.

Văn Thanh đã tắt đèn đi ngủ.

Buổi chiều Văn Thanh nói thân thể có chút không thoải mái, có chỗ không khỏe, vì vậy đi ngủ sớm.

Đột nhiên, trong đêm yên lặng, tại Nam Phượng Viên đáng lẽ nên là nơi yên tĩnh nhất, vang vọng một tiếng khóc la thê lương, hơn nữa càng ngày càng to, nước nở nghẹn ngào.

Nhất thời, toàn bộ thị vệ bị dọa cho hoảng sợ, cả những người không phải trực cũng nhanh chóng chui ra khỏi chần đi về phía chủ ốc

Thanh âm này, bọn họ nhận ra được, là thanh âm của Nhị phu nhân Thượng Quan Văn Thanh.

Có thích khách sao?

Mọi người nhìn nhau nghi hoặc.

Thị vệ đứng canh cửa bất chấp tất cả, phá cửa xông vào.

Chỉ thấy bên trong tối đen, bèn hô to một tiếng: “Phu nhân, ngài không có việc gì chứ!”

Lúc này Song nhi đang ở gian phòng bên cạnh cũng chạy vào, tay cầm một cây nến, dù không quá sáng, cũng đủ để chiếu sáng trong phòng.

Nữ tử tái nhợt gục sấp trên đầu giường, chần bông bọc gấm màu lam bị xốc ra một góc, lộ ra áo ngủ màu trắng.

Trên áo trắng là một mảng đỏ lớn, đỏ đến chói mắt, khiến ai nấy đều mất hồn.

Nữ tử mở đôi môi tái nhợt, thều thào vô lực: “Mau.. Mau... Mau mời đại phu, đưa bé... đưa bé không thể có việc gì!”

Song nhi cả kinh, nhào tới bên cạnh Văn Thanh, xoay người hô lên với thị vệ đang sửng sốt: “Các người... Các người còn không nhanh đi thỉnh đại phu đến! Phu nhân không thể có chuyện gì!”

Vì vậy, nhất thời sự yên lặng của đêm bị phá vỡ.

Phượng Vũ Cửu Thiên trở thành tình trạng gà bay chó sủa, rối như tơ vò.

Từng chậu nước nóng ra ra vào vào, màu máu loang khiến ai cũng phải kinh sợ, nhưng mọi người chỉ có thể canh giữ ở ngoài phòng, trong phòng chỉ có Song nhi gào thét, tắm rửa cho Văn Thanh.

Đại phu tới, bắt mạch xong chỉ thấy mạch tượng vô cùng suy yếu vô lực, nhưng không thể tìm ra lý do xuất huyết, bất quá may là mạch của thai nhi vẫn bình thường, tuy có tổn thương nặng nề, nhưng tạm thời vẫn giữ được cái thai.

Nhưng đại phu vẫn nói thẳng không thể đảm bảo nhất định sẽ giữ được cái thai, bởi vì mặc dù mạch tượng thai nhi vững vàng, nhưng lại không tìm ra lý do xuất huyết, đây mới là vấn đề, không biết bệnh thì không thể bốc thuốc!

Vì vậy sắc an thai được cho Văn Thanh uống ngay trong đêm.

Bốn vị đại phu không ngừng thương lượng, chưa từng ngừng nghỉ, nhưng đều lắc đầu, cuối cùng chỉ đưa ra được một kết luận: thân thể suy yếu, suy nghĩ quá nhiều.

Đương nhiên, suy nghĩ vấn đề gì thì không cần phải nói nữa.

Bởi vì trong lúc hao tổn tinh thần, Văn Thanh một mực lầm bầm: “Khẳng định là tại ta quá mức tư niệm Phượng Cô, mấy ngày nay có chút quẩn trí!”

Tin tức lớn như vậy, không có ngoại lệ, ngay sáng sớm ngày hôm sau, liền lấy khoái mã truyền tin cho nhóm Lãnh Sâm đang ở Thương Thành.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 196: Triều Miên Tương Ngộ

Thất Thân Làm Thiếp

Bóng đêm dày đặc, nhưng trong phòng không có nửa phần hàn ý.

Hai bên trái phải giường đặt 2 lò than, cho người nằm trên giường sự ấm áp vào tận xương, chần đệm mềm mại, trái lại ngủ rất thoải mái.

Nhưng nàng hoàn toàn không ngủ được.

Đã trải qua 2 ngày, nhưng tinh thần của nàng càng lúc càng tốt, nàng xoay người hướng vào phía trong, tuy không nhìn thấy bên ngoài, nhưng do có lò than, chỉ cần có người đứng ở đầu giường, sẽ hắt bóng lên tường, nàng chỉ cần nhìn tường là thấy được bóng dáng người đó.

Nàng đã tính toán một phen, chỉ cần Kim Bất Hoán là Phượng Cô, nhất định hắn sẽ quay lại sơn trang, hơn nữa, sẽ quay lại càng sớm càng tốt, mà theo tốc độ nhanh nhất, hắn sẽ đến sơn trang tối nay.

Vì vậy, nàng đã cho người hầu lui hết từ lâu, chỉ ở trong phòng một mình.

Trái tim bắt đầu đập loạn nhịp.

Mang theo sự cuồng loạn, mang theo hy vọng, mang theo sợ hãi, mang theo kích động, là hỗn hợp của đủ thứ cảm xúc, cũng có chút mờ ám.

Hắn nhất định phải tới!

Gió đêm lay động, mặc dù gió rất lạnh, nhưng nàng không chốt cửa sổ, chính là để hắt vào cho tiện. Đêm đông khôn cùng, gió thổi mơn man, mang theo mùi hoa mai, lượn lờ khắp gian phòng.

Lỡ tai nàng cũng như dựng đứng lên, một mực chờ tiếng bước chân.

Rốt cục, trong đêm yên tĩnh, cũng có tiếng bước chân tinh tế.

Nàng vẫn không nhúc nhích, chỉ lẳng lặng giả vờ ngủ, lưng hướng ra ngoài, nhìn tường, lò than chiếu lên tường một bóng dáng mơ hồ, nhưng nàng vẫn có thể tưởng tượng ra một cách rõ ràng từng chi tiết nhỏ trên bóng hình đấy.

Gương mặt khuynh thành tuần mỹ mà tà khí, đôi phượng nhãn hẹp dài hơi cong lên, có đôi khi thoát nhìn tà vọng vô cùng, có sự ngoan tuyệt, nhưng, chỉ khi biết được con người thật sự của hắt, người mới biết đằng sau sự ngoan tuyệt là trái tim nóng bỏng như lửa, mũi cao thẳng, cho hắt vẻ cao ngạo ngông cuồng, tự cao tự đại, tự tin cuồng vọng, đôi môi mỏng, luôn mím lại thành một đường thẳng, lúc cười tà thì khe nhếch lên, đủ để lấy đi linh hồn của bất kỳ thiếu nữ nào

Mọi người đều nói nam tử môi mỏng là kẻ vô tình, nhưng nàng biết, biết rất rõ ràng, kẻ vô cũng là người hữu tình nhất! Đúng vậy, một khi hắt động tình, sẽ yêu thương sâu sắc hơn bất kỳ ai!

Hắt chỉ đứng yên một chỗ, không nhúc nhích chút nào, chỉ lẳng lặng đứng như vậy, như hóa đá tại đó, nhưng Văn Thanh vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt nóng rực của hắt, đang nhìn nàng chăm chú.

Trong lúc nhất thời, dường như có có thiên ngôn vạn ngữ đang chực chờ, cổ họng như bị bịt lại, xiết chặt đến hết hoảng, mắt như bị bụi bay vào, một giọt nước mắt lạnh yên không tiếng động rơi xuống, trong bóng tối lẳng lặng thấm xuống đệm.

Nàng chưa bao giờ biết, thì ra nhớ nhưng lại khiến người ta khổ sở như thế, trước đây buồn đau không thấy quá khổ sở, trong lúc nhất thời, chân chính gặp lại, lại khiến người ta khổ sở hơn ngàn lần.

Khí nóng lưu chuyển trong phòng, nhưng lại khiến người ở trong phòng cảm thấy chua chát.

Phượng Cô biết nàng đang thức, ngay khi hần bước chân vào phòng, hần đã biết, hô hấp của nàng dồn dập, từ sau khi hần bước chân vào, hơi thở của nàng chưa từng vững vàng.

Hần là người thông minh, chỉ trong tích tắc, liền hiểu tất cả.

Nàng đang đợi hần.

Không phải là hần không muốn nhìn nhận nàng, hần chỉ đang chờ mọi chuyện ổn thỏa, sau đó, sẽ cho nàng một niềm vui mừng cực hạn. Hơn nữa lúc này, hần cũng không thể xuất hiện, võ công của hần vẫn chưa luyện xong, nếu xuất hiện lúc này, với thâm thù đại hận Mộ Dung Kiềm dành cho hần, tất là sẽ không bỏ qua.

Hần vẫn chưa có đủ năng lực bảo vệ nàng, thế nên chỉ có thể bắt nàng phải chờ, chờ thời cơ đến, bất quá, sẽ không còn lâu nữa.

Kỳ thật nàng khổ sở, hần làm sao có thể không khổ sở chứ.

So với nàng, hần còn khổ hơn gấp trăm lần.

Nhưng hần cũng chỉ có thể chịu đựng, vì tương lai, chỉ có thể chịu đựng.

Bất quá tối nay, nàng không nhẫn được, hần cũng không nhẫn được.

Hần vốn định cho nàng một niềm vui bất ngờ, nhưng hần không thể bắt nàng chịu khổ nữa, hơn nữa thật sự là chính hần cũng không nhẫn được

nữa.

Đột nhiên, tay áo hăn khẽ gợn, đang muốn đi đóng cửa sổ, lại nghe thấy Văn Thanh nói nhỏ: “Chàng ...đừng đi.”

Thì ra nàng hiểu lầm thành hăn muốn đi, nhưng thật ra không phải thế.

“Nghe ta nói hết có được không?”

Phượng Cô không mở miệng, đột nhiên hăn rất muốn nghe nàng nói.

“Ta biết chàng không nhìn nhận chúng ta, nhất định là có lý do của riêng chàng, ta cũng không muốn ép chàng, nhưng chàng có biết không? Thứ cảm giác tưởng như đúng nhưng thực sự lại sai khiến ta không thể chịu đựng nổi. Trước kia, ta thật sự đã hết mọi hy vọng, cho là với hoàn cảnh đó, chàng phải chết là chuyện không thể nghi ngờ, mặc dù một mực lừa dối bản thân rằng không tìm thấy thi thể chứng minh chàng không chết, nhưng ta thật sự đã hết hy vọng. Khoảnh khắc nhìn thấy một tia hy vọng, trái tim ta có biết bao gấp gáp, khiến ta bị dày vò cả ngày lẫn đêm. Từ trước đến giờ ...ta rất giỏi chịu đựng, nhưng giờ phút này, ta phát hiện ra, có thể nào ta cũng không thể nhẫn được nữa. Nếu không chứng minh được sự thật rằng chàng còn sống, ta nhất định phát điên.” Nàng biết, nếu là Phượng Cô, hăn không chịu nhìn nhận nàng, tất là có lý do và nỗi khổ của riêng hăn. Nhưng nàng vẫn không thể nhẫn được, có lẽ, đây là lần duy nhất nàng không thể nhẫn nại suốt cuộc đời này. Nhưng đã là tình cảm sâu sắc, làm sao có thể kiềm chế

Phượng Cô thật không ngờ, lại nghe được những lời đó, chỉ có thể lặng lẽ đứng đó, vẫn không nhúc nhích. Kỳ thật là hăn lo lắng Mộ Dung Kiềm, bất quá, không nhìn nhận nàng, chỉ vì muốn cho nàng một niềm vui bất ngờ. Dù sao, không muốn Mộ Dung Kiềm biết chuyện, hăn có thể âm thầm gặp nàng.

Nhưng hắn không thể nghĩ ra, lại có thể nghe được nàng tâm sự tình cảm đến thế, thật sự là khiến hắn mừng như điên.

Hắn vẫn một mực cho là, ngay cả trong trường hợp Văn Thanh có tình với hắn, tình cảm đó cũng chỉ mỏng như tờ giấy, hắn không nhìn nhận nàng là vì hắn một mực không tin tưởng bản thân, không ngờ, vào giờ khắc này, lại khiến hắn tự tin gấp nhiều lần.

Thì ra, Văn Thanh yêu hắn!

Thì ra, Văn Thanh yêu hắn!

Trái tim đập từng nhịp thành thịch như để khẳng định sự thật, hắn đột nhiên rất muốn hét lớn một tiếng, hét thật to, một lần lại một lần! Để toàn bộ thiên hạ đều biết điều đó!

Nhưng Văn Thanh không biết tâm tư của Phượng Cô, vẫn nhỏ giọng tỉ mỉ: “Chàng không cần lên tiếng, ta đã biết là chàng, như vậy, ta liền thỏa mãn, chàng có thể đi, ta sẽ chờ, chờ đến ngày chàng nhìn nhận ta.”

Nói xong những lời này, dường như lòng nàng trở nên bình thường hơn nhiều, cảm giác rất thanh thản, tâm trạng không giống trước đây, luôn luôn hoảng loạn.

Chỉ thấy tay áo vung lên, cửa sổ lay động.

Văn Thanh tưởng hắn đi, khoảnh khắc đó, nàng vội vã quay đầu lại, muốn nhìn thấy hắn một lần, dù chỉ là bóng lưng thôi cũng tốt, đến khi quay người lại, thứ chờ nàng là một cái ôm chặt cứng đến cùng gió lạnh.

Nhưng nàng cảm thấy vô cùng ấm áp, mùi đàn hương cùng khí tức của hắn lớn vờn quanh nàng, khiến nàng xúc động không kìm nén được.

Vì vậy nước mắt tuôn ra ào ào.

Chỉ thấy Phượng Cô ôm nàng thật lâu, sau đó hẩn cúi xuống giường, màn hạ xuống, rồi sau đó, giường cũng bắt đầu lay động, Văn Thanh chỉ cảm thấy trời đất đảo lộn, thoáng một cái, cảnh vật trước mắt đã biến đổi.

Trước mắt nàng là một thềm đá thật dài.

Có chút hoa mắt.

Đây là ám thất.

Văn Thanh vẫn biến nhà giàu đều xây ám thất ngầm, nhưng không ngờ Phượng Vũ Cửu Thiên cũng có, mà giường nàng lại chính là cửa vào ám thất.

Nàng quay sang nhìn nam nhân bên cạnh, hỏi mà không cần lên tiếng.

“Bên dưới Phượng Vũ Cửu Thiên, chỗ nào cũng có mật đạo, chỉ có hai người là ta và Lãnh Sâm biết, còn như tứ tỳ, chỉ biết là có mật đạo, không biết cụ thể thế nào.” Phượng Cô nói.

Bất quá, đối với mật đạo, Văn Thanh không tò mò nhiều lắm, nàng chỉ muốn biết, hẩn đã sống sót như thế nào, trong khoảng thời gian này, đi đâu làm gì.

Nhưng khi nghe thấy giọng nói của hẩn, nàng cũng không muốn cắt lời.

Phượng Cô biết tâm tư của Văn Thanh, vì vậy nói: “Ta biết nàng muốn hỏi thời gian vừa rồi rốt cục ta đã sống sót thế nào, mọi suy nghĩ của ta trong thời gian qua, ta sẽ nói hết cho nàng nghe.”

“Đi, chúng ta tìm một chỗ thoải mái ngồi xuống nói chuyện, nàng đang có bầu, tuy xuất huyết là giả, nhưng thân thể nàng suy yếu không chịu nổi.” Vừa nói vừa nhẹ nhàng ôm nàng, đưa nàng vào phòng trong.

Đường đi đều dẹt dạ mình châu để chiếu sáng, cứ hai mươi bước chân lại thấy một viên dạ mình châu cực lớn, không thể không thừa nhận, Phượng Cô thật quá xa xỉ. Dạ mình châu này, người bình thường không thể nhìn thấy, nhà giàu có một viên đã là rất ghê ghớm rồi, hửn còn gắn lên vách làm đèn đường.

Vừa có thể soi đường, vừa thể hiện sự phú quý.

Đi vào phòng trong, là một phong cách khác, đây là một phòng ngủ, bố trí nhã khí hoa lệ mà không thô tục, giường lớn bằng gỗ đàn mộc có bốn cột trụ, bộ trà trà cụ bằng gỗ đàn mộc, giá sách bằng gỗ đàn mộc, đơn giản mà cao nhã.

Hơn nữa phòng ngủ này nhìn qua rất sạch sẽ, dường như nhìn không ra là nơi không có người ở, không biết là ai đến quét dọn.

Nàng ngồi xuống trước bàn, lúc này mới nói: “Chàng cũng biết?”

“Đúng vậy.” Hửn trả lời.

“Nếu đã biết, vì sao còn muốn tới?” Văn Thanh hỏi, có chút không rõ, nếu hửn đã biết nàng giả bệnh, tại vì sao còn tới?

Phượng Cô cời áo khoác, nhẹ nhàng khoác lên người nàng, tay vòng qua vai nàng, nhẹ nhàng ôm. Nhiệt độ ngoài trời rất lạnh, khiến nhiệt độ trong phòng cũng thấp theo, mà nàng chỉ mặc áo ngủ mỏng manh, dễ dàng cảm lạnh.

“Nàng thông minh như thế, dùng liên hoàn kế, thật sự là trong lúc nhất thời tình thế cấp bách ta bị nàng lừa, đến khi bước chân vào phòng nàng, nghe tiếng thở của nàng, mới biết bản thân đã rơi vào bẫy!” Phượng Cô khẽ cười nói, trúng kế của nàng, khiến hửn rất hạnh phúc: “Bất quá, trúng kế của nàng, là lần trúng kế hạnh phúc nhất trong đời ta, nếu không tới, sẽ

không thể nghe được tâm sự chân thành tha thiết đó của nàng, đây là kỉ niệm đáng nhớ nhất đời ta.”

Nói xong, Phượng Cô nở một nụ cười ngọt ngào.

Lúc này Văn Thanh mới nhớ ra những lời đã nói, nhất thời mặt đỏ bừng, lúc đó vì xúc động mà nói ra những lời đó, lúc nói không thấy xấu hổ, bây giờ bị hắt nhắc lại, mặt liền đỏ như bị luộc.

Phượng Cô cũng cười một tiếng, vòng tay càng xiết chặt hơn.

Sợ hắt tiếp tục đề tài này, Văn Thanh vội vàng đổi chủ đề: “Rốt cục chàng đã sống sót thế nào? Trong khoảng thời gian này, chàng ở đâu?”

“Kỳ thật phải nói từ khi ta nhận được thư của Mộ Dung Kiềm thiệp, khi đó, trên người ta chỉ còn hai thành công lực, thủ hạ người ngựa cũng có thể đối địch cùng hắt, nếu cứng rắn, tất là lưỡng bại câu thương (cả 2 đều chết), hơn nữa ta lo lắng nàng sẽ bị thương, ta có thể buông tay, không thể để nàng chịu thương tổn. Vì vậy ta nghĩ, chỉ có dùng kế lấy lùi làm tiến, minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương (vờ như sửa đường, ngầm vượt Trần Thương)!”

(Minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương: Là một kế trong binh pháp Tôn Tử. Lấy công khai để che giấu bí mật. 1 biện pháp công khai, 1 biện pháp bí mật cùng sử dụng 1 lúc. Biện pháp công khai là biện pháp giả, biện pháp bí mật là biện pháp thật, dùng biện pháp công khai để che giấu biện pháp thật.)

Nghe đến đây, Văn Thanh trợn mắt, không thể tin nổi, chẳng lẽ, chuyện xảy ra trên Lạc Nhật Nhai, tất cả đều nằm trong vòng tính toán của hắt?

Nếu thật sự như thế, không thể không bội phục hắt thật quá đa mưu, nhưng rõ ràng hôm đó hắt đã tự phế võ công, còn tự cắt gân mạch, ai nấy

đều thấy Lãnh Sâm đưa hắc rơi xuống vực, vì sao, rốt cục là đã xảy ra chuyện gì?

Văn Thanh không khỏi cảm thấy hiếu kỳ.

“Lòng ta biết, Mộ Dung Kiềm cố ý hẹn gặp ở Lạc Nhật Nhai, tất là muốn trả lại mối nhục ta hại hắc rơi xuống vực, tất là hắc muốn ăn miếng trả miếng, mà hắc biết nếu dùng năng uy hiếp ta, ta sẽ thỏa hiệp. Vốn dĩ ta chỉ nghĩ là, hắc sẽ ...khiến ta trọng thương rồi đẩy ta xuống vực, không ngờ, cách hắc làm, trái lại, lại rất hợp ý ta.” Phượng Cô nhớ đến cảnh đó, không khỏi đặc ý cười một tiếng, mặt hiện vẻ tà khí và kiêu ngạo.

“Sao lại thế?” Văn Thanh không hiểu, nhìn nụ cười đặc ý của hắc, thật giống trong họa gặp phúc, bị phế đi võ công, bị chặt đứt gân mạch còn nói là hợp ý hắc, bất quá năng lại nhớ ra, nếu chặt đứt gân mạch, tại sao lúc này tứ chi hắc lại bình thường thế, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Văn Thanh nghĩ đến đó liền vén ống tay áo của hắc, vết kiếm trên tay vẫn còn, rõ ràng như muốn tái hiện cảnh tượng kinh tâm động phách đó: “Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?”

Vừa nói, vừa âm thầm đau thương.

Phượng Cô cũng cười một tiếng ôm hai tay nàng vào lòng, dùng thân mình sưởi ấm cho nàng: “Lúc đấy ta thật sự đã tự phế võ công, chuyện đó không giả, kỳ thật Mộ Dung Kiềm đã phải chịu thiệt, ta từng tìm được một quyển bí kíp võ công, tên là “Khô Mộc Phùng Xuân” (cây khô gặp mùa xuân), võ công bí hiểm, không phải người bình thường nào cũng luyện được, phải là một người có võ công cao cường tự phế võ công toàn thân, luyện nội công gân cốt một lần nữa mới có thể luyện thành, ta đã từng nghi hoặc, dù sao đi nữa tự phế một thân võ công cũng không phải chuyện nhỏ, hôm đó chỉ còn hai thành công lực, ta vẫn một mực do dự, đúng lúc Mộ

Dung Kiềm giúp ta hạ quyết tâm, giúp ta một lần nữa luyện thành một thân võ công cái thế, còn việc cắt gân mạch là giả.”

“Không ngờ trùng hợp ngẫu nhiên như vậy! Nhưng tự cắt gân mạch làm sao có thể là giả?!” Văn Thanh có chút ngạc nhiên, lúc ấy nhiều người cùng nhìn thấy, nàng cũng chứng kiến tận mắt, sao có thể là giả chứ?

“Nàng quên rồi sao, ta không chỉ là một cao thủ võ công, về mặt y thuật cũng là cao thủ, ta từng học qua một loại công phu di cân thác vị, có thể đổi vị trí của gân mạch trong người, lúc đấy ai nấy đều thấy ra cắt đứt gân mạch, nhất thời máu chảy như sông, nhìn thấy là sợ đến ngất người, đương nhiên không thể kiểm tra tỉ mỉ, mà Mộ Dung Kiềm, cũng sợ ngất người, cho nên hắn cũng không phát giác, mặc dù mất nhiều máu, nhưng gân mạch không phải chịu chút thương tổn nào.” Phượng Cô vừa nói lại nhếch miệng cười ta: “Lúc ấy ta cố ý để Lãnh Sâm vớt ta xuống vực, khi rơi được một nửa, ta rút đai lưng ra, cuốn lấy nhánh cây bên cạnh, không phải chịu cảnh rơi đến tan xương nát thịt. Sau đó, Lãnh Sâm kịp thời xuống vực cứu ta.”

“Thì ra Lãnh Sâm vẫn biết chàng không chết.” Văn Thanh than nhẹ, chỉ không rõ, vì sao hắn nguyện ý nói cho Lãnh Sâm cũng không nguyện ý nói cho nàng, khiến nàng phải vì hắn mà chịu khổ sở, giọng nói cũng có mấy phần oán giận.

“Ta nghĩ càng ít người biết càng tốt, vì vậy mới không nói với nàng, kỳ thật từ đó tới giờ, mỗi ngày ta đều ở cạnh nàng, chỉ có điều là nàng không biết mà thôi, nàng nhìn xem, đêm nào ta cũng ngủ dưới thân nàng!” Phượng Cô bỗng nhiên nói vẻ mập mờ, rồi sau đó đưa mắt nhìn giường lớn phía sau.

Văn Thanh vốn thắc mắc, khó trách nàng cảm thấy nơi này dù không có người ở, vẫn vô cùng sạch sẽ, không chút bụi bặm, thì ra hắn ở đây từ lúc

đó tới giờ! Nhìn hắn cố tình ra vẻ mờ ám, nàng ra vẻ bức bối, nhưng trong lòng rất vui.

Dù hắn có chỗ không phải, nhưng có thể thấy hắn bình an, thế đã là quá tốt: “Không nghĩ ra chàng ở dưới này, đúng là ta không hề phát hiện.”

Phượng Cô cười một tiếng: “Nội thất này cách âm rất tốt, trong phòng nàng không thể nghe thấy chút âm thanh nào, nàng nghe được mới lạ đó!”

“Từ lúc đó đến giờ, chàng luôn ở đây?” Văn Thanh nói.

“Đúng vậy, ta ở...dưới này tu luyện “Khô Mộc Phùng Xuân”, sau đó âm thầm phái Lãnh Sâm bố trí tất cả, mãi đến tháng trước, thấy mọi chuyện đã đi vào ổn định, mới đích thân ra mặt, lấy thân phận Kim Bất Hoán, tiện cho việc trả thù Mộ Dung Kiềm!” Nói đến đây, Phượng Cô có chút nghiêng răng nghiêng lợi, lần này, hắn muốn Mộ Dung Kiềm vĩnh viễn không thể bò lên từ đáy vực!

Đụng đến người của hắn, nên biết, không bao giờ có kết quả tốt!

Văn Thanh âm thầm ngạc nhiên, nàng cảm thấy Lãnh Sâm đã là kẻ dùng mưu rất giỏi rồi, đi theo Phượng Cô đã giúp Lãnh Sâm trở nên lợi hại, không ngờ, người thật sự nghĩ ra kế hoạch lại là một người khác!

“Không ngờ suốt một thời gian dài như vậy, ta lại không nhìn ra chút manh mối nào!” Văn Thanh không khỏi thở dài nói, suy nghĩ một chút lại hỏi: “Nhưng tại sao chàng không thể âm thầm nhìn nhận ta?”

Đây là vấn đề vẫn khiến nàng nhức nhối, dù sao, âm thầm nhìn nhận nàng rồi nàng vẫn có thể giữ bí mật cho hắn!

“Nàng đối với ta hữu tình, nếu để nàng biết ta còn sống, tất là vô phương làm ra vẻ đau thương, sẽ khiến kẻ thù sinh nghi, mà Mộ Dung Kiềm chưa bao giờ thả lỏng việc giám thị Phượng Vũ Cửu Thiên, để ngừa

vạn nhất, ta chỉ có thể dùng cách đó với nàng, kỳ thật, ta còn khổ sở hơn nàng!” Phượng Cô nói, kỳ thật lí do này chỉ là phụ, cái chính là hấn cũng không thể nói hết với nàng

Hấn muốn cho nàng một niềm vui bất ngờ, rồi mới nói với nàng mọi chuyện, đương nhiên, ngày đó sẽ không lâu nữa.

“Thanh nhi, nàng đừng trách ta nữa!” Phượng Cô đột nhiên mềm giọng, thì thầm bên tai nàng, đôi môi ấm áp động chạm vào vành tai nàng, giọng điệu thâm tình vô hạn.

Suốt một thời gian dài, giờ nào phút nào hấn cũng muốn được ôm nàng, khóa chặt nàng trong lòng, cùng nàng triền miên...

“Được rồi! Đừng làm loạn!” Văn Thanh không chịu nổi dáng vẻ làm nũng của hấn, vừa tức giận vừa buồn cười, bị hấn làm cho mềm lòng, nhẹ nhàng đẩy hấn ra, nũng nịu cả giận nói: “Ta trở về phòng, chàng cũng nên trở về Thương Thành, nếu không, để kẻ khác hoài nghi không phải sẽ khiến bao công sức trở nên uổng phí sao!”

“Vậy nàng còn trách ta không?” Hấn vẫn không chịu buông tha nàng, vẫn ôm thật chặt, ôm lấy nữ tử mà hấn vẫn mơ thấy mỗi đêm.

“Ta không trách chàng, biết chàng bình an là được, điều đó quan trọng hơn tất cả.” Văn Thanh nhẹ nhàng nói, cũng biết không thể ở đây nữa, nếu để người khác phát hiện nàng không ở trong phòng ngủ, không phải sẽ khiến mọi chuyện rối tung sao.

Không nên vì nàng mà hỏng đại sự.

“Uhm, nàng yên tâm, trong vòng ba tháng, ta chắc chắn sẽ đối phó xong xuôi, đến lúc đó, ta muốn hàng đêm ôm nàng ngủ, không được xa rời!” Hấn nói.

Văn Thanh vừa nghe thế, không chỉ mặt đỏ bừng, tai cũng đỏ bừng,
Phượng Cô này, lời đáng xấu hổ như vậy hẳn cũng nói ra mồm được!

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 197: Lạc Trong Sương Mù

Thất Thân Làm Thiếp

Từ ngày đó, hai người không gặp nhau nữa, bởi vì hiện tại Mộ Dung Kiềm đang ở Thương Thành, nếu Kim Bất Hoán không có mặt ở Thương Thành, tất sẽ khiến Mộ Dung Kiềm sinh nghi, dù sao Mộ Dung Kiềm cũng không phải kẻ đơn giản, không dễ đối phó.

Mọi chuyện âm thầm tiến vào quỹ đạo của nó, một khắc cũng không ngừng nghỉ, có thể biết hãn bình an, nàng liên cảm thấy thỏa mãn, không thể vì muốn thư giãn mà thất bại.

Nhưng chuyện đáng vui mừng nhất là, mọi chuyện diễn biến theo chiều hướng rất thuận lợi, thuận lợi đến mức không thể không hoan hỉ, cứ cách vài ngày Lãnh Sâm lại phái người đưa sổ sách tới, nhân tiện âm thầm gửi thư mật về kế hoạch đang tiến hành.

Bởi vì biết hãn bình an, chuyện làm ăn nàng liên để cho hãn và Lãnh Sâm điều hành, nàng an tâm nghỉ ngơi, tâm trạng thoải mái, người cũng dễ chịu, thân thể, cũng dần dần khỏe hơn.

Trong khoảng thời gian này, nàng chăm chỉ uống thuốc đúng giờ, đứa con trong bụng lớn rất nhanh, khi mang bầu đến tháng thứ 8, bụng nàng đã tròn căng, mỗi ngày có thể âu yếm đứa con trong bụng, chính là chuyện vui vẻ nhất của nàng.

Đứa bé đã biết cử động, mỗi ngày đều rút rờ giơ nắm tay ra tiếp xúc với mẫu thân, khi chạm lên nắm tay của đứa con trong bụng, cảm nhận sức sống của nó, tình thương của người mẹ trong lòng nàng lại dâng lên như nước thủy triều.

Có đôi khi nàng nằm trên ghế dài, từ từ nhắm hai mắt, không tự giác mơ đến một cảnh tượng:

Nàng ngồi trong tiết trời ấm áp của cuối đông đầu xuân, thời tiết nhẹ nhàng mà tốt đẹp, ấm áp mà thân thiết, đứa con bé nhỏ của nàng chạy chơi khắp vườn, ai nấy đều nở nụ cười, hạnh phúc mà thỏa mãn.

Đó chính là điều nàng muốn.

Một gia đình đơn giản, một hạnh phúc đơn giản.

“Tiểu thư! Người nghĩ cái gì mà cười một mình vậy! Cười như ăn vụng mặt vậy!” Song nhi vừa ra đã thấy tiểu thư nằm phoir nằng tự cười một mình, dáng vẻ rất thoải mái, không khỏi thắc mắc.

Vân Thanh quay đầu lại, đưa mắt nhìn Song nhi, cũng đến lúc rồi, chờ nàng sinh xong, sẽ chỉ hôn cho Song nhi, không bắt Tề thị vệ phải chờ quá lâu, lại đưa mắt nhìn viên thị vệ đang đứng đằng xa, khẽ cười nói: “Ta đang suy nghĩ, đã đến lúc chỉ hôn cho Song nhi! Tiểu thư ta đã đi lấy chồng, cũng sắp làm mẹ, sao có thể không suy nghĩ cho người chứ!”

Dứt lời liền hài hước nhìn Song nhi, Song nhi đỏ mặt, rất có dáng vẻ một thiếu nữ: “Song nhi không lấy chồng! Song nhi muốn hầu hạ tiểu thư cả đời! Không muốn lấy chồng!”

“Người không lấy chồng sợ là có người không đồng ý!” Vân Thanh vừa nói vừa ám chỉ.

Mặt Song nhi càng đỏ hơn: “Ai dám không chịu a! Ta lấy chồng hay không liên quan gì đến kẻ nào chứ!”

“Không nhất định là thế, không chừng Tề thị vệ người ta còn đang muốn oán ta hủy đi một mối nhân duyên kia!” Văn Thanh cười nói, đưa cánh tay ngọc ngà lên, chỉ vào Tề thị vệ đang đứng nghiêm ngoài cửa.

“Tiểu thư, người giễu cợt người khác! Việc này đâu có liên quan gì tới hân, không thèm nghe người nói nữa!” Song nhi vừa nói vừa xoay người.

Văn Thanh cũng cảm thấy nhẹ nhõm, Tề thị vệ nhân phẩm không tệ, Song nhi cùng hân lại là lưỡng tình tương duyệt, nàng cũng thấy thỏa mãn, vì vậy kéo tay Song nhi: “Song nhi, người đi theo ta đã nhiều năm, tâm tư của người ta còn có thể không hiểu sao? Ta hiểu lòng người, từ trước tới giờ ta luôn coi người như tỷ muội, trai khôn dựng vợ, gái lớn gả chồng, muội muội của ta đến tuổi kết hôn, ta sao có thể không quan tâm? Ban đầu ta cho là không có cơ hội cho người một hôn sự tốt, hôm nay có cơ hội, làm sao có thể để người nhờ nhàn! Hơn nữa, nếu gả người cho Tề thị vệ, không phải là người vẫn chiếu cố ta được sao.”

“Tiểu thư! ...” Song nhi nghe thế, hai mắt ngấn lệ, gục xuống vai Văn Thanh khóc nức nở, có thể hầu hạ một tiểu thư nhân hậu như Văn Thanh, chính là phúc khí của Song nhi.

“Ngốc quá đi, khóc cái gì, nên cao hứng mới đúng!” Văn Thanh khẽ cười nói, nhìn Tề thị vệ đang nhìn Song nhi với vẻ quan tâm, ra vẻ thấu hiểu cười một tiếng: “Nếu người còn khóc nữa, Tề thị vệ lại nghĩ là ta khi dễ người!”

“Hân dám... nghĩ như vậy, ta sẽ không để ý tới hân nữa!” Song nhi vừa nói vừa lau nước mắt.

Dáng vẻ cố chấp của Song Nhi làm Văn Thanh cũng phải bật cười: “Được rồi, nhìn bộ dạng hung dữ của người đi, đừng để người ta sợ quá

chạy mất đó!”

Dưới thái dương ấm áp, mọi chuyện cũng trở nên dễ dàng, Văn Thanh thở dài một hơi, thì ra mùa xuân đã tới.

Song nhi, đã tìm được người để yêu.

Tên ác nhân Mộ Dung Kiềm kia, không lâu nữa, sẽ phải chịu thất bại thảm hại.

Nam tử từng khiến nàng hận cực độ, nay lại khiến nàng yêu hân vô cùng, cũng trở thành người ở bên cạnh nàng.

Đứa con của nàng, tháng sau sẽ ra đời.

Gia đình nàng sẽ được đoàn viên.

Sinh con rồi, nàng có thể trở lại kinh thành thăm mẫu thân, nghe Song nhi nói, khi mẫu thân mới biết tin nàng rơi xuống vực, đã ngất ngay tại chỗ.

Trong lòng nàng cảm thấy chua xót, không biết, mẫu thân đã phải bạc thêm bao nhiêu sợi tóc vì nàng?

Nàng, sắp làm mẹ trẻ con, vì vậy càng thấy nhớ mẫu thân nhiều hơn.

...

Vốn dĩ nàng định chờ đứa con đầy tháng mới về kinh thành. Nhưng người tính không bằng trời tính, có những lúc, mọi chuyện chẳng diễn ra theo ý của ta.

Buổi trưa, Văn Thanh đang ăn quế hoa cao, lại thấy Lục Cầm chạy như bay vào, đang là tiết đại hàn mùa đông, nhưng trán Lục Cầm lại vã mồ hôi.

Hơn nữa sắc mặt Lục Cầm tái nhợt, dường như xảy ra chuyện gì không lành.

Rốt cục là đã xảy ra chuyện gì, khiến Lục Cầm khẩn trương đến thế, trái tim Văn Thanh, không khỏi cảm thấy kinh hoàng, một linh cảm không lành xuất hiện trong đầu nàng.

Dù viên quế hoa cao đã rơi xuống đất, nàng vẫn không hề hay biết, cũng không biết là sợ hãi, hay do trời lạnh, nàng run rẩy cất tiếng: “Lục Cầm, xảy ra chuyện gì?”

“Nhị phu nhân, người ở kinh thành báo tin, lão thái thái ...Lão thái thái ...” Lục Cầm vừa nói vừa khóc không thành tiếng, nước mắt dàn dụa, mới nghẹn ngào được mấy tiếng lệ đã tràn mi.

“Lão thái thái làm sao?” Từ sau khi Lão thái nãi biết tin Phượng Cô rơi xuống vực, thân thể càng ngày càng yếu, nàng vẫn luôn lo lắng, lão thái thái tuổi đã cao lại phải nhìn thấy đứa cháu duy nhất chết đi, làm sao sống tiếp được.

“Người ở kinh thành báo tin, thân thể lão thái nãi ngày càng không ổn, hai ngày trước bị phong hàn, sức khỏe không tiến triển chút nào, chỉ sợ, không qua được tháng sau!” Lục Cầm khóc nói, mắt cũng sưng đỏ.

Văn Thanh như hóa đá trên ghế, có chút thất thần, gió lạnh không thổi đến chỗ nàng ngồi, nhưng tin xấu làm toàn thân nàng cảm thấy lạnh ngắt, một giọt nước mắt lạnh lẽo trào ra, một giọt, hai giọt, càng ngày càng nhiều, đã thấm ướt quần áo nàng từ lúc nào.

Nàng khẽ nỉ non “Tại sao có thể như thế? Tại sao có thể như thế? Rõ ràng Lão thái nãi đã đáp ứng, sẽ nhìn chặt chào đời, tại sao bà có thể ngã xuống như thế? ...”

“Lão thái nãi hiện tại mong nhớ nhất định là chặt đang nằm trong bụng phu nhân, thế nên... thế nên...” Lục Cầm nức nở: “Người ở kinh thành nói, phu nhân có thể ... Có thể về kinh thành hay không, sinh con ở đó, cố gắng để lão thái thái nhìn thấy một lần, cũng coi như hoàn thành tâm nguyện cho người.”

Lão nhân gia đã yêu cầu như vậy, nàng sao có thể không đáp ứng chứ?

Vì vậy Văn Thanh đưa tay gạt lệ: “Đây là chuyện đương nhiên.”

“Nhưng thân thể của tiểu thư?” Song nhi nghe xong cả kinh nói.

“Không có việc gì, chỉ cần cho xe đi chậm một chút, tốc độ không quá nhanh sẽ không sao.” Tuy biết dọc đường đi có thể gặp nguy hiểm, dù sao cũng sắp tới ngày sinh, nhưng nàng không thể để lão thái thái chết mà không nhắm được mắt.

“Lục Cầm, người đi an bài đi, an bài một xe ngựa rộng rãi, trải đệm thật dày, mang theo dược liệu cần thiết. Chỉ cần không đi quá nhanh, ta tin sẽ không xảy ra chuyện gì, thân thể ra hiện giờ cũng tốt hơn trước nhiều rồi!” Văn Thanh dặn dò, mặc dù muốn đi, nhưng nàng vẫn muốn nàng và đứa bé trong bụng được an toàn

Song nhi muốn nói gì đó, nhưng lại không biết phải khuyên nhủ bắt đầu từ đâu, bởi vì...tình huống này, Song nhi cũng không biết phải nói thế nào, haizzz, có đôi lúc, tiểu thư mà đã quyết định, không ai có thể lay chuyển.

Hơn nữa Phượng lão thái nãi quả thực đáng thương, tuổi bà đã cao, hơn nữa trước kia bà cũng đối xử với tiểu thư rất tốt, tiểu thư không thể không đi.

Lục Cầm lĩnh mệnh rồi sau đó đi an bài.

Văn Thanh quay vào phòng, suy nghĩ một chút, tình hình lão thái nãi hôm nay, mặc kệ như thế nào, Phượng Cô cũng phải về gặp bà, nói không chừng, gặp chuyện vui mừng, bà còn khỏe lên.

Vì vậy gọi người đưa tin đến, bảo hẩn gửi tin cho Lãnh Sâm gấp, nàng biết, Lãnh Sâm đã biết, tất là Phượng Cô cũng biết.

Mà Phượng Cô, nhất định phải trở về, với tình thương lão thái thái dành cho hẩn, hẩn không thể không trở về.

Trong lòng nàng không khỏi cảm thấy âm đạm, kỳ thật khi mới bước chân vào Phượng gia, tất cả đều nhờ tình cảm lão thái thái dành cho nàng, nàng và lão thái nãi, dù theo thứ bậc là bà cháu, nhưng khi nàng chưa gả vào Phượng gia, lão thái nãi luôn coi nàng là tri kỉ.

Trước mắt nàng lại hiện lên gương mặt hiền từ cơ trí đó.

... ..

Ngày hôm sau, mọi chuyện đã an bài xong xuôi, Văn Thanh liền lên đường.

Mặc dù trời lạnh, nhưng ngồi trong xe tương đối thoải mái, Văn Thanh cảm thấy rất dễ chịu. Không thể không bội phục sự tỉ mỉ chu đáo của Lục Cầm, làm việc rất nhanh nhẹn.

Xe ngựa rất rộng rãi, so với xe ngựa bình thường thì hoa lệ rộng rãi hơn nhiều, ngồi lên xe rồi mới biết, xe ngựa này là đặc chế dành riêng cho nàng.

Đệm lót rất dày, bọc bằng gấm thượng hạng, ngồi lên tầng đệm đó rất ấm áp, không bị thời tiết lạnh làm mệt mỏi.

Phần đệm lót còn rất êm ái, nằm lên thì không khác nằm trên giường chút nào, ấm áp thoải mái.

Kỳ lạ hơn là xe ngựa không hề bị xóc, Văn Thanh không khỏi ngạc nhiên, đến khi nhìn mới biết, thì ra vành bánh xe bọc vải rất dày, hơn nữa còn do 4 con hãn huyết bảo mã kéo xe, vì vậy căn bản là không cảm thấy chút xóc nảy nào, thậm chí đặt chén trà trong xe cũng không sợ bị nghiêng đổ.

Lục Cầm càng tỉ mỉ ở chỗ an bài một đại phu đi theo, ngày nào cũng bắt mạch cho nàng.

Có lẽ chính bản thân nàng cũng không thể suy nghĩ tỉ mỉ chu đáo đến thế, Lục Cầm này, xem ra, là một người tỉ mỉ chu đáo.

Chỉ có thời gian nửa ngày, Lục Cầm đã làm ra cỗ xe ngựa thoải mái này như thế nào?

Văn Thanh thấy ngạc nhiên, liền hỏi: “Lục Cầm, chẳng qua chỉ có thời gian nửa ngày, người làm ra cỗ xe này thế nào, nghĩ đến đã thấy khó rồi, còn làm ra được, ngồi trong xe ngựa này thật sự thoải mái không thua gì ngồi trong nhà!”

Lục Cầm quay đầu, thần sắc có chút hoảng hốt: “Bởi... Bởi vì quan tâm đến thân thể phu nhân, thế nên nhiều người cùng tập trung suy nghĩ, hơn nữa mọi người cùng làm thâu đêm suốt sáng!”

Lục Cầm trả lời có chút ấp úng, xưa nay Lục Cầm luôn nói chuyện trôi chảy, chưa từng ấp úng như thế, nhưng Văn Thanh không để tâm chú ý điều đó, chỉ nghĩ là vì Lục Cầm lo cho lão thái thái, không chú ý chuyện khác.

Lộ trình rất thuận lợi, tuy trời lạnh nhưng trong xe rất ấm áp, nàng còn mang theo ấm lô để sưởi, vô cùng thoải mái dễ chịu.

Nhưng đại phu đi theo lại có chút kỳ quái, rõ ràng nàng không cảm thấy khó chịu chỗ nào, nhưng khi đi được nửa đường, hãn bắt mạch cho nàng, lại nói mạch của nàng hơi chậm, dường như bị động thai.

Vì vậy cả đoàn cùng sợ hãi, đúng lúc gặp một thôn nhỏ, vì vậy một dừng chân ở thôn đó. Lại sắc thuốc hầm canh, khiến ai nấy đều bận tối mắt.

Chỉ có Văn Thanh là cảm thấy như lạc trong sương mù, căn bản không biết nên nói như thế nào mới đúng, bởi vì thân thể của nàng thế nào nàng rất rõ ràng, thật sự không có chút khó chịu nào.

Nhưng hết lần này đến lần khác, đại phu đều nói là vì nàng chỉ bị động thai nhẹ, thế nên bản thân không có cảm giác gì, chờ đến lúc nàng cảm giác được thì chuyện đã nghiêm trọng.

Song nhi và Lục Cầm lúc nào cũng khẩn trương, không chịu nói tiếng nào, hễ mở mồm thì chỉ có thể nói một câu, phải nghỉ ngơi chờ thân thể khỏe lên đã.

Dưới ánh mắt yêu cầu nghỉ ngơi một cách mãnh liệt của Song nhi và Lục Cầm, Văn Thanh chỉ có thể làm theo...nghỉ lại thôn nhỏ, bởi vì...trời đất bao la, hiện tại đứa con trong bụng nàng là quan trọng nhất, vì thế nghỉ ngơi liền ba ngày.

Đến khi lên đường lần nữa thì tốc độ chậm hơn trước nhiều, Văn Thanh cũng cảm thấy buồn phiền, tốc độ này so với đi bộ còn chậm hơn, nàng ngồi trong xe ngựa không có chút cảm giác đang di chuyển nào, nếu cầm chén trà thì không bao giờ thấy nước trong chén sóng sánh

Cứ theo tốc độ này, chỉ sợ một tháng nữa cũng chưa đến kinh thành, nàng thì không sao cả, nhưng không biết thân thể lão thái thái chống đỡ được bao lâu.

Nghĩ đến đó nàng lại thấy lo lắng, trong lòng thầm nghĩ, từ khi đi Chiến Thành, nàng đã 2 năm không gặp lão thái thái, không biết lão thái thái đã già nua thêm mấy phần.

Văn Thanh xốc tẩm màn xe thật dày, nhẹ giọng nói: “Xe ngựa có thể đi nhanh hơn chút không, cứ đi với tốc độ này, chỉ sợ một tháng nữa vẫn chưa đến kinh thành.”

“Không được!” Lục Cầm đột nhiên vội vàng quay đầu lại nói.

Dáng vẻ cố chấp khiến Văn Thanh phải giật mình.

Lục Cầm cũng hiểu được bản thân có chút khẩn cấp, vì vậy hạ giọng giải thích: “Phu nhân, chúng ta chỉ suy nghĩ cho đứa bé trong bụng người thôi, chậm thì cũng đã chậm rồi, nếu không để ta bảo thị vệ đi trước thăm dò tình huống, xem lão thái thái thế nào rồi.”

“Kỳ thật không phải là ta không thoải mái.” Văn Thanh định giải thích, nhưng nghĩ kĩ thì bọn họ ai nấy đều trưng ra bộ mặt nghiêm trọng, vì vậy không giải thích nữa, nàng đoán có giải thích bọn họ cũng không chịu nghe, vì vậy nói: “Cứ làm thế đi, người cho người đi trước xem lão thái thái thế nào rồi, nếu mọi chuyện vẫn ổn, chúng ta đi từ từ, nếu không ổn, chúng ta sẽ đi nhanh hơn.”

... ..

Đoàn người đi mãi, vốn dĩ muốn đi từ Chiến Thành đến Thương Thành chỉ cần nửa tháng, nhưng họ đã đi ròng rã một tháng mới đến.

Hôm đó thám tử quay lại nói thân thể lão thái thái coi như có thể chống đỡ tiếp, vì vậy tốc độ có được đẩy nhanh hơn một chút, nhưng vẫn tính là chậm, bất quá đại phu không nói thai khí không thuận nữa, chỉ không ngừng cho nàng uống thuốc ăn canh.

Chưa vào đến cửa thành, dường như đã có thể cảm nhận được sự phồn hoa đặc trưng của kinh thành, tiếng người huyên náo, các thiếu gia công tử cầm quạt đi đi lại lại, liếc mắt đưa tình cùng các thiếu nữ đang ngưỡng ngùng cầm khăn tay che mặt.

Phố lớn ngõ nhỏ đều tấp nập người qua kẻ lại, bánh bao ấm nóng tỏa hương thơm, thịt xiên nướng khiến ai thấy cũng phải chảy nước miếng, mỗi một mùi vị, như vẫn khắc sâu trong trí nhớ nàng, chưa từng lãng quên.

Qua cửa thành, nàng không thể chờ đợi vén màn xe, nhìn tất cả chung quanh, tất cả vẫn như cũ, không thay đổi chút gì, vẫn thân thiết, quen thuộc như xưa.

Lòng nàng thầm cảm thấy ấm áp.

Chỉ có điều ánh mắt người khác nhìn nàng có chút kỳ quái, dường như ai cũng biết mặt nàng, tại sao chứ, mọi người nhìn nàng, khóe miệng cười cười, thì thầm những lời mà nàng không thể nghe thấy, nhưng nàng lại nhìn thấy rất rõ ràng, cảm thấy kỳ quái, vì vậy Văn Thanh quay sang hỏi Song Nhi: “Tại sao những người đó lại kỳ quái vậy? Ai nấy đều nhìn ta chăm chú, ta đâu phải đại nhân vật gì!”

Nàng bị cả phố nhìn đã có chút khủng hoảng.

Song Nhi cũng nhìn ra ngoài theo nàng, cũng cảm thấy kỳ quái: “Những ... người này thật kỳ quái, làm như tiểu thư là nhân vật tiếng tăm vậy, thôi không nhìn nữa!” Vừa nói vừa hạ màn xe, Song Nhi cũng không rõ những người này xảy ra chuyện gì.

Nhưng Văn Thanh vẫn muốn biết, vì vậy gọi Lục Cầm: “Lục Cầm, ngoài đó xảy ra chuyện gì, tại sao ai nấy đều nhìn ta?”

Lục Cầm nhìn thoáng qua, không chút ngạc nhiên, chỉ nói: “Đại khái là xe ngựa của chúng ta kỳ lạ, lại đông người nên bọn họ nhìn!”

“Uhm.” Nói cũng có lý, vì vậy nàng không để ý nữa.

Rốt cục, xe ngựa cũng dừng lại, Văn Thanh cho là đã tới Phượng Trang, đang định xuống xe, lại thấy cánh cổng quen thuộc, không phải Phượng

Trang, mà là phủ đệ của nhà Thượng Quan.

Vân Thanh không hiểu, vì vậy nhìn Lục Cầm: “Tại sao lại dừng ở đây?”

“Lục Cầm nghĩ thầm phu nhân đã hơn 2 năm không về thăm nhà, tất là nhớ nhung song thân, lần này thuận đường ghé lại, hơn nữa sắc trời đã tối, không bằng phu nhân vào nhà nghỉ một đêm, sáng mai quay về Phượng Vũ Cửu Thiên.” Lục Cầm nói.

Vân Thanh cảm động với sự tỉ mỉ của Lục Cầm, nhưng lần này nàng về Thương Thành là để gặp lão thái nãi, làm sao có thể về nhà mẹ đẻ trước? Vì vậy lắc đầu: “Về Phượng Trang trước đi! Thăm lão thái thái xong quay lại đây cũng được.”

“Phu nhân, không cần câu nệ chuyện lễ tiết, chỉ là thuận đường, hơn nữa sắc trời đã tối.” Lục Cầm vừa nói, đã xuống ngựa, đi gõ cửa.

Vân Thanh đành thôi, không nói gì nữa, hơn nữa đúng là nàng rất nhớ mẫu thân, nỗi nhớ nhung đang dần trào lên ngực. Nhưng nàng có cảm giác tất cả rất quái lạ, nhất là Lục Cầm. Nhưng quái lạ ở chỗ nào, nàng lại không nói ra được, chỉ cảm thấy hành vi của Lục Cầm không giống ngày thường chút nào.

Lúc này, mẫu thân nàng đã được a hoàn dìu ra đến cửa, từ khi còn cách cửa xa xa mẫu thân đã bắt đầu khóc

Vân Thanh nhất thời bị giật mình, sững sờ ngồi trên xe, nước mắt tự động trào ra, 2 năm không gặp, mẫu thân già thêm không ít, mặt thêm nếp nhăn, mái tóc thêm bạc.

Vân Thanh vội vã lau nước mắt, nhào về phía mẫu thân, kích động kêu lên: “Mẫu thân, nữ nhi đã trở về!”

Rồi sau đó, chỉ có thể khóc, không thể nói thêm gì nữa.

Lần này gặp nhau, không khỏi khiến ai nhìn thấy cũng rơi nước mắt.

“Trở về là tốt rồi! Trở về là tốt rồi!” Mẫu thân liên tục nói, cũng mừng rỡ vô cùng, rồi sau đó lại kéo tay nàng: “Bên ngoài rất lạnh, mau vào phòng đi, cha con cũng sắp về rồi.”

“Vâng.” Văn Thanh nhẹ nhàng gật đầu, dù đã sắp làm mẹ, nhưng ở trước mặt mẫu thân, nàng vẫn chỉ là một đứa trẻ, chỉ mong có thể dựa vào lòng mẫu thân.

Vào bên trong phủ, Văn Thanh thấy bốn phía giăng đèn kết hoa, đèn lồng đỏ thắm treo khắp nơi, chỗ nào cũng dán chữ song hỉ màu đỏ, người làm thì bận tối mắt, nhưng ai nấy đều có vẻ vui mừng hạnh phúc.

“Mẫu thân, trong nhà có chuyện vui sao?” Văn Thanh hỏi, rồi sau đó nghĩ một chút, vui mừng hỏi han: “Tương Cầm xuất giá sao?”

Tương Cầm cũng đến tuổi thành hôn rồi.

Mẫu thân ngẩng đầu, nhìn Văn Thanh, há miệng, dường như muốn nói gì đó, sau đó lại như nhớ ra điều gì, chỉ nói hàm hồ cho qua: “Không phải, việc này ngày mai nói sau.”

Rồi sau đó nói chuyện khác cho có lệ.

“Không phải Tương Cầm? Vậy là ai?” Văn Thanh hỏi, mỗi lần khoảnh khắc trong lòng càng lúc càng lớn, cảm giác như bản thân đang bị đối gạt điều gì.

Mà hình như, trừ nàng ra ai cũng biết chuyện, sau khi vào thành, cảm giác này càng thêm mãnh liệt.

“Haizzz, Thanh nhi đừng quan tâm nữa, ngày mai con sẽ biết!” Mẫu thân cúi đầu, hình như có chuyện gì khó nói.

“Mẫu thân, có chuyện gì người còn không thể nói với Thanh nhi sao? Chẳng lẽ phụ thân...” Văn Thanh hỏi, giọng nói lạnh thêm vài phần, bởi vì nàng đang thầm phỏng đoán. Thượng Quan phủ này, trừ... khả năng Tương Cầm có chuyện vui, chỉ có thể là Thượng Quan Hoảng!

Nhưng phụ thân đã lớn tuổi, chẳng lẽ còn muốn nạp thiếp sao?

Nhưng tổ chức linh đình thế, còn không khí vui mừng này, khiến Văn Thanh cảm thấy không thể nghi ngờ.

“Thanh nhi, con đừng nghĩ bậy! Không phải như con nghĩ đâu!” Mẫu thân vừa nghe thấy thế, không ngờ Văn Thanh lại nghĩ đến khả năng đó, vì vậy vội vàng giải thích.

“Vậy là chuyện gì?” Văn Thanh cảm giác mẫu thân có chuyện khó nói, nhưng vì sao lại khó nói chứ?

“Thanh nhi, nghe nương một lần, đừng hỏi, ngày mai người sẽ biết! Mẹ con chúng ta đã 2 năm không gặp, tối nay, phải kể cho nương nghe 2 năm qua con đã trải qua những chuyện gì mới được.” Mẫu thân nói, rồi sau đó không nhiều lời nữa.

Nhìn thấy dáng vẻ này của mẫu thân, Văn Thanh cũng không tiện hỏi... nữa, chỉ bần khoản đến không thở được. Nhưng nàng không biết, chuyện lần này, nàng chính là nhân vật chính.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 198: Dục Hòa Nan Bình

Thất Thân Làm Thiếp

Từ sáng sớm, cả kinh thành đã bị tiếng chiêng trống náo nhiệt đánh thức.

Văn Thanh cũng bị đánh thức bởi tiếng chiêng trống đó, khi nàng mở mắt, đầu óc có chút hỗn loạn, nàng nhớ rõ ràng, tối hôm qua nàng trò chuyện với mẫu thân, sau đó mẫu thân nói hơi đói, vì vậy cho người nấu một chén canh hạt sen, tiếp theo, nàng cũng uống một chén canh hạt sen, từ sau đó trở đi thì trống rỗng.

Văn Thanh cả kinh!

Trong bát canh hạt sen có mê hồn dược!

Văn Thanh trợn mắt nhìn quanh, có điều nàng vẫn đang ở trong phòng mình, trên người cũng không bị trói buộc gì, quay đầu nhìn lại, lại thấy mẫu thân đã mặc quần áo chỉnh tề, vẻ mặt rất vui vẻ đang nhìn nàng.

“Mẫu thân!” Văn Thanh nhẹ nhàng gọi một tiếng. Mẫu thân càng thêm vui vẻ: “Thanh nhi tỉnh rồi sao! Tỉnh thì nhanh ngồi dậy chuẩn bị đi! Cũng sắp đến giờ Thìn rồi (7h-9h), phải nhanh chóng tắm rửa còn thay quần áo!”

“Mẫu thân, có chuyện gì vậy? Tại sao lại khẩn trương như vậy? Cùng lắm thì mới giờ Dần thôi mà (3h-5h).” Sắc trời vẫn còn tối, vì sao mẫu thân lại có dáng vẻ khẩn cấp như vậy, nụ cười cũng không giống như có chuyện

xấu, bởi vì trên mặt mẫu thân tràn đầy hạnh phúc vui vẻ, từ khi gặp lại nàng, chưa từng thấy mẫu thân ngừng cười, chẳng lẽ là bởi vì tiếng chiền trống bên ngoài, hay là vì có quan lớn nào cầu hôn?

“Con ...rửa mặt trước đi đã, sau đó ăn sáng một chút, rồi mẫu thân sẽ chậm rãi nói cho con nghe.” Mẫu thân có vẻ rất sốt ruột, nhưng mới sáng sớm, rửa mặt là được rồi, cần gì phức tạp nhiều.

Mẫu thân còn chuẩn bị hẳn một thùng nước nóng cho nàng tắm rửa.

Thùng nước bốc hơi nghi ngút, hoa mai rải kín mặt nước, hơi nước bốc lên mang theo mùi thơm lạnh liệt của mai, hơi nước ấm áp, khiến ai nhìn thấy cũng muốn được tắm rửa cho sạch sẽ.

Nhưng Văn Thanh chỉ cảm thấy càng lúc càng không giải thích được: “Mẫu thân, thùng nước tắm này là sao? Con rửa mặt là được rồi, cần gì phải tắm rửa chứ!”

“Tiểu thư, người đừng hỏi...nữa. Nghe Lão phu nhân là được rồi! Để Song nhi hầu hạ người tắm rửa!” Lúc này Song nhi đã tiến lên, hết sức vui vẻ, đỡ nàng ngồi dậy còn giúp nàng cởi áo.

Văn Thanh càng lúc càng cảm thấy hoang mang, việc tắm rửa vào lúc sáng sớm thế này, trừ ngày nàng thành thân không có lần thứ hai.

Nhưng hôm nay là ngày gì?

Xem ra, ai nấy đều rõ ràng tình huống hiện tại, chỉ có một mình nàng là không biết gì. Văn Thanh nhẹ nhàng kéo vạt áo, lùi người vào trong, chỉ hỏi: “Nếu mọi người không nói rõ là chuyện gì, ta sẽ không tắm rửa.”

Mẫu thân nghe thấy thế liền cười: “Đứa nhỏ này, lúc nào cũng bướng bỉnh như vậy, đã bảo là không thể lay chuyển được con rồi mà, hôm nay là

ngày đại hôn của con, một canh giờ nữa tân lang sẽ đến, con tắm rửa thay quần áo nhanh đi, kịp giờ lành mọi chuyện mới tốt!”

“Đại hôn?!” Văn Thanh càng trợn mắt to hơn: “Rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì? Con đã lấy chồng rồi, hơn nữa không lâu nữa sẽ sinh con, nói không chừng chỉ mấy ngày nữa là sinh! Còn thành thân gì chứ?”

“Haizzz! Thật đúng là không giấu được con, Thanh nhi ah! Con vừa tắm rửa, vừa nghe nương giải thích, có được không? Thế mới không trễ giờ. Nếu con không đồng ý, coi như là tắm qua một chút vậy!” Mẫu thân khuyên nhủ, mặt hiện vẻ lo lắng.

Nhìn mẫu thân lo lắng, Văn Thanh cũng đành làm theo, nghĩ thầm, phải nghe xem rốt cục xảy ra chuyện gì! Vì vậy cởi quần áo, chậm rãi bước chân vào thùng nước.

Độ ấm của nước rất vừa vặn, còn có mùi hoa mai, đúng là sở thích của nàng.

“Mẫu thân, có thể giải thích cho con chưa!”

“Thanh nhi ah! Con cũng biết, lúc trước gả con vào Phượng gia, đám cưới đơn giản lặng lẽ đến thế nào, còn thêm chuyện tình lúc đó, khiến con phải chịu không ít ủy khuất, còn phải ức chế làm thiếp.” Mẫu thân vừa nói vừa nhớ đến tình cảnh đau khổ đó, nước mắt liền trào ra.

Văn Thanh vươn tay, nhẹ nhàng kéo mẫu thân lại: “Nương, Thanh nhi hôm nay rất tốt, chuyện trước kia, không cần nhắc nữa.”

“Đúng vậy! Hôm nay con rất tốt, tốt lắm, ta đã nói mà, Thanh nhi của ta sao có thể là người mệnh khổ được! Tai họa cũng qua hết rồi. Con không biết đâu, vì hôn sự lần này, Phượng Cô đã tốn rất nhiều công sức! Haizzz, toàn bộ kinh thành đều nói đây là đám cưới thiên hạ trước nay chưa từng có!” Mẫu thân lau nước mắt. Mừng mừng tủi tủi nói.

“Phượng Cô? Hôn sự? Mẫu thân, rốt cục là xảy ra chuyện gì?” Phượng Cô, lúc này không phải là hấn đang ở Thương Thành đối phó với Mộ Dung Kiềm sao?

“Haizzz, Thanh nhi không biết rồi! Nửa tháng trước, Phượng Cô đột nhiên trở về kinh thành, còn tự mình đến cửa, tìm mẫu thân tạ tội, nói trước kia hấn đối xử với con không tốt, nói muốn đền bù mọi ủy khuất con đã phải chịu đựng từ trước đến giờ! Hấn cam đoan và tuyên bố với mọi người rằng chuyện con thất thân trước khi gả vào Phượng gia là có người xấu bụng đặt điều hãm hại, nói khi con gả cho hấn, vẫn còn trong trắng, nói hấn hối hận không thôi, không chỉ muốn phù chính đưa con lên làm chính thất. Hơn nữa còn muốn tổ chức một hôn lễ thật long trọng, vì vậy mới có hôn sự này! Chỉ có điều mẫu thân thật sự không rõ, lúc trước, rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Con... con thật sự không bị sao thật ư?” Mẫu thân nói đến đây có chút ngập ngừng, trong lòng bà vẫn luôn băn khoăn, rốt cục, vào buổi tối ngày hôm đó, đã xảy ra chuyện gì?

Không thể ngờ, Phượng Cô lại trả lại trong sạch cho nàng, mặc dù lời bào chữa hơi hoang đường, nhưng Văn Thanh vẫn không thể nín cười, tuy nàng hơi bức hấn, nhưng thật ra là cảm thấy vui mừng nhiều hơn, hấn có thể khiến buổi tối hôm đó phải đổi trắng thay đen. Thật là hoang đường.

Hơn nữa còn tổ chức một hôn lễ linh đình.

Mặc dù không quá quan tâm đến lễ tiết và danh phận, nhưng nghĩ đến thiện chí của hấn, trong lòng cũng cảm thấy ngọt ngào.

Đương nhiên, nàng càng không có ý định nói chân tướng sự thật cho mẫu thân nghe, nếu nói cho mẫu thân biết kẻ đã cưỡng bức nàng đêm đó chính là Phượng Cô, chỉ sợ mẫu thân lại không còn chút cao hứng nào, vì vậy không thể làm gì khác hơn là ... hoang đường theo Phượng Cô: “Mẫu thân, buổi tối hôm đó, con cũng tưởng đã bị hại, thật ra người đó mới chỉ xé quần áo của con, vì con quá sợ hãi, lầm tưởng bản thân đã bị hấn vũ nhục.”

“Thì ra là thế! Haizzz, mặc kệ thế nào, có thể minh oan là chuyện đáng vui vẻ nhất rồi, hơn nữa mẫu thân cũng rất vừa ý Phượng Cô, thiên hạ cứ nói hắn là kẻ thô bạo vô tình, nhưng mẫu thân không thấy thế, theo những gì mẫu thân nhìn thấy, còn có những lời tỏ bày của hắn, có thể thấy được, hắn vô cùng yêu Thanh nhi nhà ta, như vậy mẫu thân cũng yên tâm!” Mẫu thân cười an ủi nói.

“Đúng vậy, tiểu thư!” Song nhi cũng lên tiếng, nói xong liền che miệng: “Haizzz, xem ta này, sau này phải gọi là phu nhân rồi!”

“Song nhi nhà người, cũng dám giễu cợt ta! Nói! Người biết chuyện này từ lúc nào?” Văn Thanh trừng mắt, quát hỏi Song nhi.

Song nhi bày ra vẻ mặt vô tội: “Phu nhân, ta cũng mới biết từ tối hôm qua thôi! Người không biết hôn lễ này lớn đến mức nào đâu! Mọi việc bắt đầu được thực hiện từ tối hôm qua, đường từ cửa nhà ta đến cửa Phượng Vũ Cửu Thiên, toàn bộ đều trải thảm đỏ! Làm thế để nghênh đón phu nhân đó! Cái đó vẫn chưa đáng nói! Ta nghe những hầu gái khác nói, tất cả các đội nhạc khí của kinh thành đã được tập hợp lại. Họ sẽ đứng dọc hai bên thảm đỏ, khoa chiêng gõ trống không ngừng cho đến khi phu nhân bước vào Phượng Vũ Cửu Thiên! Người nghĩ thử xem chuyện đó dọa người đến mức nào! Trong kinh thành có bao nhiêu đội nhạc khí chứ! Cái này cũng chưa tính, Gia còn cho người bày tiệc chiêu đãi ở thành đông, thành tây, thành nam, thành bắc! Hôn lễ to như thế, cả đời Song nhi chỉ sợ không thấy được lần 2!” Song nhi vừa nói vừa không ngừng bắn kim quang từ mắt, dáng vẻ phấn khởi như đang nhìn thấy cảnh đó rồi.

Văn Thanh cũng ngẩn người, không ngờ Phượng Cô lại tổ chức linh đình long trọng như vậy. Thật quá hoa lệ! Hoàng gia đón dâu cũng chưa thấy hoa lệ như thế!

Hắn thật đã tốn rất nhiều tâm tư!

“Được rồi, Song nhi, đừng mãi nói chuyện nữa, nhanh hầu hạ Thanh nhi thay quần áo đi, còn phải ăn sáng rồi trang điểm nữa! Không thể để lỡ giờ lành được.” Mẫu thân cười rất tươi, không phải vì hôn lễ long trọng, mà bởi vì con gái có một kết quả tốt như thế, cuối cùng bà cũng yên tâm.

“Vâng, phu nhân!” Song nhi vừa nói vừa nhanh nhẹn giúp Văn Thanh mặc một bộ quần áo mới, mẫu thân vỗ tay một cái, bốn tỳ nữ đồng loạt đi vào.

Mỗi người bê một mâm đồ, trên bốn mâm đồ lần lượt là mũ phượng, giá y, đồ trang sức, giày cưới, tất cả đều vô cùng tinh xảo mà hoa lệ.

Văn Thanh vội vã ăn sáng, đám tỳ nữ bắt đầu giúp nàng mặc giá y, mũ thêu tinh xảo, tơ vàng lóng lánh bóng bảy, giá y đỏ như ráng hồng lúc ban mai, diễm lệ đến say lòng người.

Tất cả nữ tử đều luôn ngóng trông thời khắc xuất giá này.

Tâm trạng đó, đến ngày hôm nay, nàng mới thật sự cảm nhận được.

Lần xuất giá trước, nàng chỉ cảm thấy chua xót, chết lặng, màu đỏ của giá y đập vào mắt nàng như màu đỏ của máu, nàng chỉ cảm thấy hạnh phúc đã sớm rời khỏi bản thân.

Tâm trạng của nàng khi đó, mặc dù đã là chuyện rất lâu, vẫn khiến nàng âm thầm chua xót.

Bất quá, sau cơn mưa trời lại sáng.

Mặc dù, nàng không hề nghĩ đến chuyện có thể kết hôn một lần nữa.

Nhưng chính bản thân nàng cũng không biết, trong lòng nàng, vì không thể có một đám cưới chân chính, vẫn âm thầm lấy đó để tiếc nuối.

Là Phượng Cô, cướp đi hôn lễ tốt đẹp của nàng, nhưng cũng chính hắn, trả lại một hôn lễ tốt đẹp không kém cho nàng.

Văn Thanh đưa tay nhẹ nhàng xoa lên đường viền áo thêu hoa hợp hoan, tâm trạng nàng chuyển thành vừa mừng vừa lo, trong lúc nhất thời, mọi kỉ niệm giữa nàng và Phượng Cô ùa đến, từ cái nhìn khiến nàng nhận ra hắn, rồi những lần vào sinh ra tử, yêu hận đan xen.

Thì ra, duyên phận đã định từ lâu.

Dây dưa hai năm, không phải càng xé càng xa cách, mà trở nên rối như tơ vò, rối cuộc, đến giờ khắc này, lại gần gũi bên nhau.

Quãng thời gian như một cơn ác mộng, ngấm lại, có cực đau, có cực hận, lúc đầu nàng hận hắn vô cùng, không ngờ, nàng và hắn lại thực sự đến với nhau, thân và tâm cùng kết hợp.

Nhưng hôm nay nghĩ lại, có lẽ chính là ông trời an bài cho nàng và hắn, không trải qua nhiều đau khổ như vậy, làm sao biết quý trọng đối phương?

Văn Thanh khẽ cười, như có như không, không có vẻ hân hoan, nhưng kỳ thật, niềm hân hoan tràn đầy từng tế bào của nàng.

Nguyễn đặc nhất tâm nhân, bạch thủ bất tương ly. (Nguyễn có được trái tim một người, đầu bạc vẫn không xa rời)

Nàng cho là, kiếp này đã vô duyên, không ngờ rằng, gặp hắn không phải sai lầm.

Văn Thanh nhìn vào gương đồng, nhẹ nhàng vẽ lông mày, từng chút từng chút một, nàng đã rất lâu không dụng tâm trang điểm như thế, trang điểm vì muốn đẹp trước mặt người mình yêu, thì ra là như thế.

Chậm nhẹ son, càng tôn thêm vẻ kiều diễm của làn da trắng như tuyết, đôi môi đỏ tươi căng mọng, thì ra, nàng có thể mỹ lệ đến thế.

Ngoại hình như vừa lột xác, tâm trạng như một giọt sương lóng lánh được nắng mai giúp bay lên.

Lúc này, quản gia đã đến cửa phòng, nói vọng vào: “Lão phu nhân, tân lang đã tới ngoài cửa, nên nhanh chóng đỡ tân nương ra cửa đi!”

“Được rồi! Được rồi!” Mẫu thân vừa nghe thế, hưng phấn bất chấp mọi chuyện, cầm tấm khăn hỷ, che trên đầu Văn Thanh: “Thanh nhi a, nhanh lên một chút, không thể lỡ giờ lành được!”

Mẫu thân vừa nói vừa nghẹn ngào, hai năm không thấy nữ nhi, vừa thấy đã lại phải xa, trong lòng có cảm giác không nở xa, nhưng thật ra bà rất vui vẻ.

“Nương” Văn Thanh làm sao không nhung nhớ, đột nhiên nhào về phía mẫu thân, khóc lên.

“Được rồi được rồi! Đừng khóc, đây là chuyện vui, chuyện tốt, đừng khóc trôi mất phấn son!” Mẫu thân nhẹ nhàng kéo nàng.

Văn Thanh có chút xấu hổ, nhìn bộ giá y đặc chế, vì nàng đang có bầu, nên bộ giá y này được may theo kiểu rộng rãi, thoát nhìn có chút kỳ quái khôi hài.

Chưa từng nghe nói đến tân nương nào lại mang bầu, còn kết hôn hai lần, nàng, chỉ sợ là tiền vô cổ nhân, sở vô lai giả. (trước kia và sau này đều không có ai nữa)

Không khỏi thầm cảm thấy dở khóc dở cười.

Nàng cảm thấy giống như không trâu bắt chó đi cày, làm gì có tân nương nào trước khi mặc giá y một khắc mới biết bản thân sắp lên kiệu hoa?

Một tay vịn mẫu thân, một tay vịn Song nhi, nhẹ nhàng bước từng bước, đi về phía cửa, trước mắt là tấm khăn hỷ đỏ đến hoa mắt, khiến trước mắt nàng chỉ có một màu đỏ.

Nàng nhìn dưới chân chăm chú, đôi giày đỏ thêu uyên ương như ý, không khí vui mừng một cách phi thường.

Phượng Cô đứng ngoài cửa đã nôn nóng từ lâu, hôm nay hăn mặc rất hợp cảnh, không đen thui từ đầu đến chân nữa, không để mặc mái tóc nửa buộc nửa không nữa, mà mặc một bộ hỷ bào đẹp đẽ, từng mũi thêu vô cùng tinh tế, mái tóc dài dùng kim quan gắn ngọc như ý búi lại, thoát nhìn tràn đầy năng lượng, thiếu vài phần tà my ngày thường, nhưng vẫn tuấn mỹ vô song như cũ, hỷ bào tươi rói, vẻ mặt phấn khởi vui mừng, thật đúng là cao quý tao nhã bất phàm như tiên giáng trần.

Hăn mới đứng một chút đã khẩn trương vô cùng, vừa bước một bước, định vào nhìn Văn Thanh, đã bị bà mối ngăn ở ngoài cửa: “Tân lang đừng nóng vội, tân nương sắp ra rồi, người cũng không thể đi vào, đi vào sẽ có điềm xấu!”

Phượng Cô vừa nghe đến điềm xấu, không tự chủ dừng bước, từ trước đến giờ hăn vốn không quan tâm đến những lễ tiết phàm tục này, nhưng vào giờ khắc này, hăn lại vô cùng quan tâm, bởi vì...tất cả những điều này có quan hệ trực tiếp đến người hăn yêu, hăn không muốn có chút qua loa nào.

Người ngoài nhìn sẽ thấy vẻ mặt hăn rất trấn tĩnh, nhưng lòng bàn tay hăn đã vã mồ hôi từ lâu, tim cũng đập thình thịch khẩn trương, so với việc phải mặt đối mặt với kẻ địch mạnh nhất còn khẩn trương hơn.

Đội ngũ nghênh thân đứng dàn thành hai hàng thật dài, nhìn rất uy phong, nhạc công không ngừng đánh trống thối kèn, khiến bầu không khí sôi động đến cực điểm.

Rốt cục, trong sự chờ mong của mọi người. Tân nương cũng thướt tha đi ra.

Mặc dù dáng vẻ hiện tại của nàng nặng nề ịch, nhưng trong lòng Phượng Cô, nàng vẫn đẹp nhất, hần run run đưa tay ra, mang theo sự kích động và khẩn trương, nhẹ nhàng nhận tay Văn Thanh từ tay của nhạc mẫu, dưới tấm áo đỏ là cánh tay trắng nõn như ngọc, như băng như tuyết, khiến hần không muốn buông ra.

Vào giờ khắc này, trong lòng hần chỉ có một câu nói, hần nhẹ nhàng nói ra: “Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão!” (Nguyện mãi nắm tay nàng đến già!)

Mặc dù chỉ có tám chữ ngắn ngủi, nhưng tràn đầy tâm ý, đối với một nữ tử mà nói, thế đã quá đủ, nàng nắm chặt lấy tay hần, dưới tấm hi khăn, gương mặt đẹp như ngọc đang cười hạnh phúc.

Hỉ nương vội vàng nói: “Tân lang bế tân nương lên kiệu, không thể để chân của tân nương chạm đất, nhạc mẫu che dù cho tân nương, trừ tà khí, giờ lành đã đến! ... đưa tân nương lên kiệu!”

Phượng Cô đến trước mặt Thượng Quan Hoảng và mẫu thân Văn Thanh. Quì lạy thật lâu, nói: “Cha, nương, con sẽ đối xử với Thanh nhi thật tốt, hai người có thể yên tâm giao nàng cho con!”

Mẫu thân vừa nghe thế, liền nước mắt lưng tròng: “Uh, tốt lắm.”

Rồi sau đó Phượng Cô quay người lại, nở một nụ cười nghiêng nước nghiêng thành, duỗi tay ra, nhẹ nhàng ôm lấy Văn Thanh, hạnh phúc đi về phía kiệu.

Sau khi nhẹ nhàng đặt Văn Thanh vào trong kiệu, hắc nói nhỏ vào tai nàng: “Thanh nhi, hôm nay là ngày hạnh phúc nhất đời ta.”

Nói xong thì thả rèm xuống, xoay người lên ngựa.

Đội ngũ nghênh thân chậm rãi đi về hướng Phượng Vũ Cửu Thiên.

Về phần Văn Thanh đang ngồi trong kiệu, trên gương mặt bình thản, chưa khi nào ngừng nụ cười hạnh phúc, nàng thật sự rất hạnh phúc, chỉ vì hai câu nói đơn giản mà chân thành của Phượng Cô.

... ..

Bên ngoài Phượng Vũ Cửu Thiên, một nhóm thị vệ và nha hoàn đã đứng đón dâu từ lâu, nam mặc đồng phục màu đỏ, nữ mặc đồng phục màu hồng phấn, ai cũng chải truốt quần là áo lượt, xếp thành hai hàng dài ở cửa, chờ chủ mẫu vào nhà.

Kiệu hoa hướng về phía sảnh chính.

Lúc này, Phượng lão thái thái đã ngồi ở vị trí cao đường từ sớm, không giấu được sự hoan hỉ, gương mặt hồng nhuận, không có chút dáng vẻ yếu đuối bệnh tật nào.

Thì ra lúc đầu Phượng lão thái thái có bị phong hàn thật, nhưng chỉ 2 ngày là khỏe, gạt Văn Thanh rằng tình trạng của bà trở nên trầm trọng, chỉ để chờ ngày hôm nay.

Tuy nói sai sự thật về sức khỏe của người già là không tốt, nhưng lão thái thái rất vui vẻ, so với những người khác còn vui vẻ hơn, đám cưới này, lão thái thái tham gia từ đầu đến cuối. Đối với việc dối gạt người khác về sức khỏe của mình không chút để ý.

Khi nhìn cháu trai và cháu dâu nắm tay nhau chậm rãi đi tới từ xa, bà hoan hỉ đến mức đứng ngồi không yên, cười đến mỏi cả cơ hàm, còn định đứng lên mấy lần, rồi bị Hoàng Kỳ bắt ngồi xuống.

Khi Phượng Cô và Văn Thanh đi tới, bà nhìn bụng bầu chín tháng của Văn Thanh đến mức ngây dại, thậm chí mắt cũng không chớp lấy một cái.

Bởi vì Văn Thanh đang có bầu, không thể chịu áp lực nhiều, vì vậy rất nhiều lễ tiết có thể giảm đã giảm, chỉ còn bái đường, hành lễ. Sau đó Văn Thanh được đưa vào động phòng.

Ngồi trong tân phòng ấm áp như tháng ba, trong lòng Văn Thanh tràn ngập cảm xúc, đã trải qua nhiều chuyện như vậy, cuối cùng cũng có thể mãn nguyện.

Nàng nhẹ nhàng đặt tay lên bụng, hôm nay dường như có gì không đúng, bụng nàng vẫn thỉnh thoảng nhói đau, chắc do mệt mỏi từ sáng, trong không khí vui mừng này, nàng cũng không để tâm.

Nàng nở một nụ cười mãn nguyện.

Một tay nhẹ nhàng nhắc một góc khăn, đánh giá tân phòng.

Một chữ song hỷ đỏ thắm, khiến lòng nàng thật sự mãn nguyện.

Đôi nến đỏ đang không ngừng tỏa sáng rực rỡ.

Kỳ thật, nàng cũng chỉ là 1 kẻ tục nhân, chỉ là phàm nhân nữ tử, cũng biết hoan hỉ, cũng biết hạnh phúc!

Nhẹ nhàng thả tay xuống, Văn Thanh vững vàng ngồi lên giường, đợi nam nhân kia, cầm như ý, nhẹ nhàng xốc khăn cho nàng.

Song nhi chạy vào, còn có Hồng Thư, hai người cười hì hì nói: “Chúc mừng phu nhân, chúc mừng phu nhân!”

Vân Thanh khẽ sáng giọng: “Thì ra là 2 kẻ ba hoa các người!”

“Phu nhân, người ta cao hứng vì người mà!” Hồng Thư nở một nụ cười xinh đẹp nói.

“Được rồi, ta biết mỗi người các người đều coi ta như kẻ không biết gì, đùa vui lắm nhỉ!” Vân Thanh khẽ hừ.

Hồng Thư lên tiếng trình bày sự oan uổng: “Phu nhân, người hiểu lầm rồi, nửa tháng trước xử lý Mộ Dung Kiềm xong xuôi, Hồng Thư mới được biết chuyện này, sau đó Gia bảo không ai được tiết lộ chuyện này cho phu nhân, nói là muốn phu nhân ngạc nhiên bất ngờ, điều chúng nô tài đến kinh thành chuẩn bị hôn sự.”

“Mộ Dung Kiềm bị xử lý nửa tháng trước?” Vân Thanh hỏi, cảm thấy rất bất ngờ, nhưng rồi hết ngay, mặc dù không biết tình huống cụ thể thế nào, nhưng không cần nghĩ cũng biết, kết quả nhất định cực kỳ bi thảm, Phượng Cô đối xử với kẻ địch chưa bao giờ biết hai chữ nương tay.

“Đúng vậy! Từ sau khi rơi xuống Lạc Nhật Nhai, Gia một mực âm thầm bố trí, còn âm thầm tu luyện tuyệt thế võ công, đầu tiên là chia rẽ nội bộ đội ngũ Mộ Dung Kiềm, rồi sau đó khiến bọn họ không còn tín nhiệm Mộ Dung Kiềm, dần dần đi hết, sau đó ngầm bày kế với cửa hàng của Mộ Dung Kiềm, khiến hắn phải bán rẻ hàng hóa, quấy rầy công việc kinh doanh của hắn, đến khi Mộ Dung Kiềm tỉnh ngộ rằng hắn đã trắng tay, thì hắn đã bị dồn đến chân tường, võ công của Gia đại thành, khi Gia xuất hiện trở lại, dù Mộ Dung Kiềm còn muốn đấu, cũng đã cùng đồ mạt lộ, Gia chẳng những bắt hắn chịu cảnh mất hết thể diện, còn bắt hắn chịu tội, chẳng những phế đi võ công của hắn còn chặt đứt gân mạch!” Hồng Thư kể rất nhiệt tình, khi nói đến gân mạch thì vỗ đùi đánh đét một cái.

“Đúng rồi, nói đến gân mạch, phu nhân ngài không biết, thì ra ngày đó, căn bản là Gia không tự cắt gân mạch! Tất cả đều là giả, là Gia dùng cao

chiêu thủ thuật che mắt mọi người! Không thể không công nhận, Gia đúng là Gia, thật sự là không người nào có thể đoán được, không người nào có thể đối địch được!” Về mặt sùng bái ngưỡng mộ vô cùng.

Tuy cách một lớp hì khấn, Văn Thanh vẫn có thể tưởng tượng về mặt của Hồng Thư lúc này! Không khỏi hiểu ý cười một tiếng, mặc dù nàng đã sớm biết chuyện đó, nhưng nghe Hồng Thư kể lại có một cảm giác rất khác

“Vậy giờ Mộ Dung Kiềm đâu?” Văn Thanh lại hỏi, nghĩ thầm Phượng Cô đã khiến Mộ Dung Kiềm đến tình trạng đó, nhưng nhất định sẽ không để Mộ Dung Kiềm chết đi, có đôi khi, thủ đoạn hành hạ kinh khủng nhất không phải để một người chết, mà là bắt hãn sống không bằng chết, mà nàng nghĩ, Phượng Cô, thứ hãn am hiểu nhất nhất định là vấn đề đó.

Quả nhiên, Hồng Thư vừa nghe liền hừ lạnh một tiếng: “Hãn ah, hôm nay chỉ sợ sống không bằng chết, Gia tự tay cắt đứt gân mạch tứ chi của hãn, không phải để hãn có thể nối liền lại, hơn nữa còn rắc hắc phấn lên chỗ cắt gân, khiến gân mạch của hãn trọn đời không thể liền lại, sau đó, ném hãn ra đường, mặc hãn tự sinh tự diệt, chỉ sợ nếu giờ phút này hãn còn sống, đã trở thành tên khất cái thê thảm nhất thế gian!”

Trong phút chốc trong lòng Văn Thanh có rất nhiều cảm xúc, trong đó có một ít thương xót, Mộ Dung Kiềm là bị dục vọng bản thân làm hại, nếu hãn chịu làm những chuyện quang minh chính đại, chỉ sợ cũng là một nhân tài hiếm có.

Đột nhiên, ngoài cửa sổ truyền đến tiếng đàn yếu ớt.

Cầm kỹ thuần thực mà cao siêu tinh xảo, tinh thuần mà đầy nghệ thuật.

Khúc đàn tên “Hàn nha hí thủy”, tiếng đàn du dương mà yên lặng, như tiếng suối róc rách trong khe núi xa, khi thì thanh thoát như gió, khi thì lững lờ như mây, khi thì mềm mại như tơ, khi thì uyển chuyển u dương.

Vân Thanh nhắm mắt, giống như có thể thấy hàn nha (tên một loài chim thôi) đang nô đùa trong làn nước trong xanh, tự do thoải mái nhàn nhã, chính là cuộc sống mà nàng hằng mong ước.

Là hân.

Ngân Điện.

Cũng chỉ có hân, mới có thể khiến tiếng đàn thăng hoa đến cảnh giới đó, âm nhạc và cảm xúc hòa làm một, khiến người khác vừa nghe, là có thể cảm nhận điều mà hân muốn gửi gắm qua tiếng đàn.

Đúng rồi, nơi này là kinh thành, Phượng Cô làm lễ cưới to như vậy, nhất định là hân biết.

Hân đã tới.

Hân chúc phúc cho nàng.

Mặc dù, hân không xuất hiện, nhưng nàng có thể nhận ra lời chúc phúc hân gửi trong tiếng đàn.

Lúc này, cửa bị một người nhẹ nhàng đẩy ra.

Hồng Thư và Song nhi nhẹ nhàng kêu lên: “Gia.”

Phượng Cô nhẹ nhàng trả lời: “Uh, các người đều lui ra đi!”

“Vâng” Hồng Thư và Song nhi vừa nói, đã thấy tiếng đóng cửa nhẹ nhàng.

Khúc “Hàn nha hí thủy” cũng đã xong.

Khúc nhạc cũng đàn xong, có lẽ, hân đã đi.

Thanh âm của Phượng Cô nhẹ nhàng mà ẩn tình: “Thanh nhi, rốt cục chúng ta cũng có một đêm động phòng hoa chúc chính thức!”

Vừa nói vừa cầm như ý, nhẹ nhàng đi đến bên giường, dè dặt nhấc tấm hỉ khăn lên, dáng vẻ của hắn như đang mở thứ trân bảo gì ra vậy.

Nữ tử trước mặt hắn đầu đội mũ phượng, da trắng như tuyết, càng nổi bật sắc hồng mê người, môi đỏ như anh đào, nàng khẽ mỉm cười, môi hồng răng trắng, cực kỳ diễm lệ, hàng mi cong vút hơi hạ xuống, đôi mắt trong veo tràn đầy tình ý, như nước hồ thu, làm lòng người phải say đắm

“Thanh nhi, tối nay nàng thật đẹp!” Hắn thở dài nói, đôi phượng nhãn nhìn nàng si ngốc, chưa từng nháy mắt lấy một cái.

“Trước kia ta không đẹp sao?” Văn Thanh đỏ mặt nhẹ nhàng hỏi ngược lại, trong lúc nhất thời, trong lòng thấp thỏm bất an, như nai con nhẩy loạn, thật không thể hiểu, đã không còn là hoàng hoa khuê nữ, đứa con trong bụng cũng sắp chào đời, nhưng không thể hiểu vì sao, vào giờ phút này, nàng vẫn xấu hổ như thiếu nữ.

Nhưng nàng như vậy càng khiến thần chí Phượng Cô như say hơn, chỉ thấy hắn nhẹ nhàng ôm nàng vào trong lòng: “Thanh nhi của ta, mặc kệ khi nào cũng đều là đẹp nhất, không người nào có thể sánh được nửa phần.”

Vừa nói, vừa hôn nhẹ lên môi nàng một cái, nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước. Rồi sau đó cảm động ôm nàng vào lồng ngực mình, như sợ đánh mất.

“Thanh nhi, ta rất yêu nàng! Nàng không biết ta đã ngày nhớ đêm mong giây phút này đến thế nào, không biết ta muốn nàng đến thế nào, không biết ta nhớ nàng đến thế nào, ta vẫn luôn tưởng tượng đến giờ phút này, ôm nàng vào ngực, tận tâm che chở cho nàng!” Phượng Cô thở dài nói.

Văn Thanh chỉ nói: “Vậy vì sao còn phải chờ đến lúc này!” Nhưng trong giọng nói không có chút oán giận nào, chỉ có sự ngọt ngào.

“Ta nợ nàng nhiều lắm, thế nên, ta muốn trả lại từng chuyện từng chuyện một, hôn lễ này, là điều đầu tiên ta nợ nàng, có lẽ nàng không cần thứ lễ tiết phàm tục này, nhưng ta nhất định phải trả lại nàng.” Hấn nói với giọng xúc động, thanh âm hơi khàn khàn, giống như có thể câu hồn người nghe: “Chúng ta đã trải qua nhiều chuyện như vậy, rốt cục vào giờ khắc này, cũng có thể viên mãn thành công ở cùng một chỗ, sau này, ta muốn dùng con người ta trái tim ta yêu nàng, bảo hộ nàng không phải chịu chút thương tổn nào.”

Hấn lại hứa hẹn một lần nữa.

Cảm giác được quá nhiều nùng tình mật ý, Văn Thanh nói nhỏ vào tai hấn: “Ngã tâm tự quân tâm, vĩnh thế bất ly phân. Trường phát vi quân oản, xảo nhan vi quân trang!” (Lòng ta cũng giống như lòng chàng, trọn kiếp không xa. Vì chàng mà búi tóc, vì chàng mà trang điểm)

Phượng Cô vừa nghe thế, mừng rỡ như điên, đôi phượng nhãn mở lớn, như không thể tin nổi, như không tin vào những điều mình vừa nghe thấy, bởi vì Văn Thanh chưa bao giờ nói những lời tình tứ với hấn, hấn vẫn cho là, Văn Thanh là con người trong sáng thuần khiết, chỉ sợ sẽ không nói bất cứ lời tình tứ nào, không ngờ, lúc này lại được nghe nàng nói thế.

Hấn cầm lấy hai tay Văn Thanh: “Thanh nhi, nàng nói lại lần nữa cho ta nghe, nói lại lần nữa cho ta nghe, ta muốn nghe một lần nữa, để xác định rằng mình không nghe nhầm!”

Văn Thanh xấu hổ cười một tiếng, nhú mày, giả bộ giận: “Chàng làm đau tay ta!”

“Sao! Ta... ta... ta chỉ là quá kích động!” Phượng Cô buông lỏng tay Văn Thanh, có chút lúng túng, kẻ mồm miệng giảo hoạt có khả năng chỉ

dùng lời nói ép chết đối phương, giờ phút này lại không biết nói gì dưới ánh nhìn của Văn Thanh.

Văn Thanh chưa từng nhìn thấy một Phượng Cô như thế, mềm lòng, vì vậy khẽ kéo hẳn, ghé vào bên tai hẳn, nhắc lại một lần nữa, giọng nói dịu dàng êm ái, ẩn tình tha thiết: “(Lòng ta cũng giống như lòng chàng, trọn kiếp không xa. Vì chàng mà búi tóc, vì chàng mà trang điểm)!”

Phượng Cô hưng phấn đến mức mắt cũng đỏ hoe, ôm Văn Thanh vào trong lòng: ” Thanh nhi, kiếp này có nàng, không cầu gì nữa!”

Văn Thanh cười: “Đừng quên, còn có con của chúng ta nữa!” Dứt lời chỉ vào bụng mình.

Phượng Cô vừa nghe, liền gật đầu, tràn đầy sự hưng phấn của kẻ làm cha, nhẹ nhàng cúi người, áp tai lên bụng Văn Thanh, nhẹ nhàng nói: “Nghe người ta nói, làm vậy có thể cảm nhận được cử động của đứa con trong bụng!”

Văn Thanh cười ngọt ngào: “Đúng vậy, từ khi 6 tháng, nó đã bắt đầu đạp, được 7 tháng, đã có thể vươn nắm tay nho nhỏ.”

Đây là chuyện vui vẻ nhất của người làm mẹ.

“Cảm ơn nàng, Thanh nhi!” Phượng Cô cảm thán nói.

Văn Thanh có chút không hiểu: “Cảm ơn ta cái gì?”

“Cảm ơn nàng nguyện ý trở thành phu nhân của ta, cảm ơn nàng nguyện ý vì ta sinh con để cái, cảm ơn nàng giúp ta tìm thấy bản thân mình, cảm ơn nàng vẫn một mực ở bên cạnh ta, ta còn muốn cảm ơn nàng nhiều lắm.....” hẳn thở dài nói.

Văn Thanh cũng dịu dàng nâng người hắn lên, nhẹ nhàng vòng tay ôm hắn, thành một tư thế vô cùng ấm áp.

Mùi thơm lạnh liệt của hoa mai từ người nàng truyền đến mũi hắn, mái tóc dài của nàng không ngừng trêu chọc tai hắn, hắn là nam nhân trẻ tuổi khí lực sung mãn, lại đang ôm nữ tử mình yêu trong lòng, làm sao có thể kiềm chế được.

Phượng Cô quay người lại, ôm Văn Thanh vào trong lòng, đôi môi nóng bỏng, hôn nàng mãnh liệt, triền miên đến mức dường như quên hết tất cả, toàn thân hắn nóng đến mức chỉ hận không thể làm Văn Thanh tan chảy theo.

Nụ hôn cuồng liệt mà ẩn tình, như muốn hút đi linh hồn của Văn Thanh, đầu lưỡi hắn thăm dò khắp miệng nàng, hút hết nước bọt của nàng, hút hết không khí của nàng...

Văn Thanh làm sao chịu được nụ hôn cuồng nhiệt đó, cả người nóng lên, như muốn ngừng thở, bên trong thân thể có thứ gì đó đang khát khao, nhưng chính nàng cũng không biết, chỉ có thể nhẹ nhàng than nhẹ từng tiếng mập mờ, yếu ớt, căn bản chỉ thêm kích thích Phượng Cô.

Tay của hắn, nhẹ nhàng lướt qua da thịt trơn láng như ngọc của nàng, chậm rãi trượt từ gáy xuống, nhẹ nhàng kéo một cái, thắt lưng bị hắn tháo ra, bộ giá y đẹp dễ quý giá nhẹ nhàng trượt xuống.....

Văn Thanh có chút không biết phải làm như thế nào cho phải, chỉ cảm thấy toàn thân như bị hỏa thiêu, rõ ràng đang là ngày đông tháng giá, nàng lại đổ mồ hôi, nhẹ nhàng xoay người, mới giật mình nhận ra, quần áo trên người đã bị Phượng Cô cởi đi quá nửa từ lúc nào.

Nàng có chút e lệ, hơn nữa nhớ ra đứa con trong bụng, vì vậy nói:
“Chúng ta không thể, đứa con trong bụng ...

Nhưng Phượng Cô đã muốn ngừng cũng không thể, rất nhiều tương tư tích tụ cần được phát tiết, ôm nàng trong lòng, bảo hấn dừng như thế nào, hấn không thể dừng lại, chỉ có thể hung hăng hôn nàng, đôi môi càng thêm mạnh bạo, thở sâu một hơi: “Không có việc gì, ta sẽ vô cùng nhẹ nhàng, nếu nàng cảm thấy không khỏe liền nói ra, ta sẽ dừng ngay lập tức!”

“Nhưng...” Văn Thanh còn đang muốn nói, Phượng Cô đã dùng môi chặn lời nàng, không cho nàng cơ hội nói tiếp: “Từ từ cảm nhận...”

“Uhm.....” Văn Thanh nỉ non nói.

Vạt áo bị mở rộng, cả phòng xoay tròn, dù không có lò sưởi, cũng nóng như mùa hè, lửa tình kia như thắp sáng cả tân phòng.

Đột nhiên, Văn Thanh kêu một tiếng: “A! ...”

“Làm sao vậy?” Phượng Cô căng thẳng hỏi, cánh tay đang muốn cởi yếm ngừng lại, hấn đã rất nhẹ nhàng rồi, cũng không dám đụng đến bụng nàng, bọn họ chưa có đêm động phòng xuân tiêu chính thức nào mà!

“Bụng của ta quặn đau!” Văn Thanh cố hết sức nói.

“Là do ta không cẩn thận?” Phượng Cô khẩn trương nói, có chút trách cứ bản thân.

“Không phải, ta cũng không biết, không biết vì sao đột nhiên quặn đau! Lúc đau lúc không!” Văn Thanh cố hết sức ngồi dậy, rốt cục cũng không dám khinh thường nữa, vừa rồi quả thật nàng rất đau.

“Đột nhiên quặn đau sao?” Phượng Cô hỏi, ánh mắt trở nên cổ quái.

“Đúng vậy, đau xong là hết, ta chưa từng bị thế!” Văn Thanh nói, nhẹ nhàng lau giọt mồ hôi vã ra trong lúc đau, áo xống đã cởi gần hết, thân thể thấy hơi lạnh.

Phượng Cô nhẹ nhàng ôm nàng, sưởi ấm cho nàng, rồi sau đó nhẹ tay đặt lên bụng nàng, hỏi: “Có muốn ... thỉnh đại phu đến xem không?”

“Không cần, vừa rồi chỉ là vô tình đụng phải! Hiện tại không còn đau nữa!” Văn Thanh khẽ cười nói.

“Haizzz, đứa bé này, không chịu thông cảm cho cha mẹ! Đêm động phòng cũng không nhường được một chút!” Phượng Cô tức giận lẩm bẩm nói.

Văn Thanh trừng mắt: “Chàng nha, nói gì đó!”

“Ta chỉ muốn cùng Thanh nhi tận hưởng đêm xuân, đã bị tiểu tử này cản trở rồi, trong lòng buồn bực! Chưa ra đời đã không hợp với cha!” Phượng Cô hừ lạnh, nhuyển ngọc ôn hương trong ngực, cũng không thể đụng vào, nhiệt tình vừa rồi không biết đã bốc hơi đi đâu hết, giờ hẳn chỉ có thể cắn răng, âm thầm chịu đựng.

Nhưng sự hành hạ này, biết dùng từ ngữ gì để tả cho hết nỗi khổ sở!

“Chàng nha, con còn chưa ra đời đã nói như vậy, tương lai nhất định nó sẽ không thích chàng.” Văn Thanh khẽ sảng giọng, nhưng tràn đầy hạnh phúc.

Nàng không...biết nhiều lắm về chuyện nam nữ, nhưng cũng đọc thấy trong sách nói, nam nhân khi dục hỏa bốc lên, vô cùng khó chịu, nhìn Phượng Cô dần thối mặt, chắc là sự thật, vì vậy hơi áy náy: “Đừng như vậy, chúng ta còn thời gian cả đời mà!”

Phượng Cô nghe thế đành ôm chặt Văn Thanh, lấy đó làm an ủi: “Uh, chúng ta đi ngủ, chịu sức ép cả ngày, nàng cũng mệt rồi, nên ngủ sớm đi.”

“Được.” Văn Thanh nói, vừa nói vừa định nằm xuống, nhưng vừa dùng lực một chút bụng lại quặn đau, hơn nữa càng lúc càng đau, nàng phải hô

lên: “Đau quá!”

Nàng đưa tay vỗ về bụng, đau trào nước mắt.

Phượng Cô kinh hãi, cầm tay Văn Thanh: “Thanh nhi, nàng thấy sao? Rất đau sao?”

Văn Thanh cố hết sức gật đầu: “Bụng ta đau quá.”

“Đau theo cơn, chẳng lẽ là..... ” Phượng Cô mừng rỡ như điên đến mức muốn nhảy dựng lên, hẳn được làm cha rồi!

“Đau đẻ sao? Nhưng 10 ngày nữa mới là ngày dự sinh mà.” Văn Thanh nói, mặc dù bụng nàng rất đau, nhưng trong lòng cũng đang mừng như điên.

Nàng chỉ không dám xác định, bởi vì nàng sinh con lần đầu, không thể hiểu, nếu đại phu nói ngày dự sinh là mười ngày sau, tại sao tối nay đã đau đẻ?

“Nhất định là thế! Nhất định là thế! Ta có đọc qua y thư, khi nữ tử sinh con, tuy có dự tính ngày sinh, nhưng đôi khi có thể sinh con sớm hơn hoặc muộn hơn, nhất định là cực căng cũng đang vui đến không thể chờ được, ha ha ha, ta được làm cha!” Phượng Cô mừng như điên nói, rồi sau đó liền xông ra ngoài: “Ta đi thỉnh bà đỡ đến! Thanh nhi, nàng kiên nhẫn một chút!”

Bà đỡ đến, thì ra là Văn Thanh trải qua một ngày đại hỉ, tâm trạng lên cao, khiến vỡ ối, sinh sớm 10 ngày.

Nhưng đúng là hỉ thai.

Phượng Cô đứng ở ngoài cửa, nghe Văn Thanh khóc từng tiếng thê lương, lòng hẳn rồi như tơ vò, hẳn khẩn trương bề cảnh cây hoa mai bên

cạnh, thiếu điều nhổ bật cả cây. (cây mai thiệt là đáng thương T_T)

Hắn âm thầm mắng bản thân: “Nếu sớm biết sinh con đau như vậy! Không nên để Thanh nhi mang thai!” Nghe Văn Thanh kêu tiếng sau thê lương hơn tiếng trước, trái tim hắn như bị vò mạnh, chỉ hận không thể thay nàng chịu đau.

Phượng lão thái thái đứng một bên, nghe thấy lời Phượng Cô nói, chỉ cười một tiếng, tiểu tử này, thật đúng là đã động chân tình: “Tiểu tử nhà người, cũng biết đau lòng rồi đấy! Nữ nhân đều phải trải qua việc đó, nếu không làm sao có thể trở nên hoàn mỹ! Người không cho sinh, Thanh nhi đi lẽ phật liền!”

“Đau như thế, nàng làm sao có thể chịu được! Bình thường Thanh nhi rất giỏi chịu đau, nhất định là đau nhiều lắm mới khiến nàng kêu khóc thê lương như thế!” Phượng Cô nói, nhìn trong phòng chăm chú, nhưng không nhìn thấy gì, một cánh cửa đã che khuất tất cả.

“Bao nhiêu nữ tử trên thế gian này, có ai là không phải chịu đau khi sinh con!” Phượng lão thái thái nói thế xong thì không nói gì nữa, trong lòng bà cũng rất lo lắng mong được ôm chặt.

Phượng Cô thở dài, định lao vào, bị Phượng lão thái thái ngăn cản: “Nữ tử sinh con, nam tử không thể đi vào.”

“Cháu làm sao có thể để Thanh nhi chịu khổ một mình trong đấy!” Phượng Cô nói, đột nhiên thấy cửa mở ra, nhóm nha hoàn vừa bê nước ấm vào giờ bê ra một chậu nước loang máu, hắn vừa nhìn, đã không thể kiềm chế được, lao vọt vào.

Đúng lúc này, Văn Thanh đột nhiên khóc lớn một tiếng, nương theo tiếng khóc lớn của Văn Thanh là tiếng khóc của trẻ sơ sinh vang vọng không gian.

“Sinh rồi!”

“Sinh rồi!”

Mọi người đồng thanh hoan hô, Phượng Cô liêu lĩnh vọt vào, Phượng lão thái thái cũng vịn tay tỳ nữ vội vã đi vào.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 199: Hồ Ly Chuyển Thế

Thất Thân Làm Thiếp

Mặt trời lên cao, gió thổi mơn man.

Cơn gió nhẹ thổi khắp mọi nơi mọi chỗ. Hàn ý dần dần tan biến, cây cối dần bừng sức sống, chim muông cất tiếng hót chào ngày mới.

Lúc này, trong hoa viên của Phượng Vũ Cửu Thiên, có một đám người vây quanh một gốc cây hòe đại thụ, tiếng cười nói huyên náo ồn ào, rất náo nhiệt, gia đình tỳ nữ đứng thành đoàn. Chính giữa vòng người là một đứa bé trắng trẻo xinh đẹp như búp bê, đang tươi cười rạng rỡ nhảy nhót trên cây. Gương mặt đứa bé rất đẹp, đường nét trên mặt rõ ràng, như được điêu khắc từ bạch ngọc, hai má trắng hồng như tuyết đang cười rất đáng yêu, mắt to sáng ngời, con ngươi đen đặc ý nhìn mọi người chăm chú, lông mi dài cong vút, càng thêm vẻ khả ái, mũi cao thẳng, môi nở nụ cười hài lòng.

Thoáng nhìn đã biết là bản sao của Phượng Cô.

Có điều bản sao này mới 3-4 tuổi, hơn nữa, so với Phượng Cô, dáng vẻ của bé càng thêm mê người. Có thể thấy được, chờ bé trưởng thành, chỉ sợ sẽ trở thành một mỹ nam khuynh đảo chúng sinh hơn cả Phượng Cô.

Mới 3-4 tuổi, nhưng khinh công của đứa bé đã rất tốt. Nhẹ nhàng lên xuống cây hòe. So với khi còn linh hoạt nhanh nhẹn hơn.

Đám người đứng dưới cây hòe không ngừng cảm thán:

“Tiểu thiếu gia thật quá lợi hại!”

“Đúng vậy! Bất quá mới 4 tuổi thôi, võ công đã được thế này, thật là thần đồng!”

“Đúng vậy! Thiên tài a!”

Những lời đó khiến đứa bé hoan hỉ không thôi, bật cười một tiếng, lộ ra hai hàng răng trắng bóng, thật đúng như câu môi hồng răng trắng, phấn điêu ngọc mài, khiến ai cũng thấy yêu thích.

Đúng lúc này, Phượng Phi đang ở trên cây nhìn thấy có một người đi tới từ xa, mặt liền biến sắc, nhưng lúc này muốn nhảy xuống thì đã không kịp nữa rồi, nhìn trái phải một vòng, Phượng Phi vội vàng đưa mắt ra hiệu với nhóm người đứng dưới gốc cây.

Dường như đã quen với việc đó, vừa thấy Phượng Phi ra hiệu, mọi người liền ra vẻ lo lắng, thậm chí la hét:

“Tiểu thiếu gia, người không sao chứ!”

“Tiểu thiếu gia, người đừng nhúc nhích bừa, để nô tỳ đi thỉnh thị vệ đến ôm người xuống!”

“Đúng vậy, tiểu thiếu gia đừng hoảng loạn!”

Khi mọi người còn đang la hét, thì một bóng áo xanh đã đi tới sau lưng.

Mọi người làm ra vẻ như lúc này mới biết có người đến, liền trật tự hành lễ, đồng thanh chào: “Phu nhân!”

Văn Thanh nhẹ nhàng khoát tay ý bảo ngừng, rồi nhìn Phi nhi đang ở trên cây.

Phượng Phi rất thông minh, lúc này còn tung tăng như én, giờ đã giả vờ như một con gấu vụng về, ôm lấy thân cây sù sì, thần thái lộ vẻ sợ hãi ủn khuất, vô cùng yếu ớt la hét: “Mẫu thân, Phi nhi hơi sợ, mẫu thân nhanh ôm Phi nhi xuống....”

Giọng điệu non nớt bùng ra sữa, khiến ai nghe cũng phải động tâm.

Văn Thanh không nói gì, đã nhanh chóng phi thân lên, đưa một tay ra ôm lấy đứa con tinh nghịch, đến khi an toàn đứng trên mặt đất rồi, mới giáo huấn: “Tại sao con lại bò lên cây, đã nói rất nhiều lần rồi, không nên trèo lên cây bừa bãi, nếu trượt chân ngã thì làm thế nào bây giờ!”

“Phi nhi không bao giờ... trèo lên cây nữa, không bao giờ ... khiến mẫu thân giận nữa, Phi nhi hơi sợ... mẫu thân, ôm con một cái (Ly Quân: mất chữ òy T_T)!”

“Biết sợ là tốt!”

Văn Thanh không khỏi lắc đầu, không khỏi vừa giận lại vừa lo lắng, nhưng lại không nỡ trách mắng. Không nói gì nữa. Phượng Phi này, thật không có lúc nào khiến nàng thôi lo lắng. Một khắc không nhìn đến, bé liền bày trò nghịch được.

Mọi người trong sơn trang đã công nhận bé là tiểu Ma vương từ lâu, còn nhỏ nhưng bản lĩnh đùa cợt thì không nhỏ chút nào, ngay cả nàng cũng không hiểu là bé học được bản lĩnh đó từ ai.

Bất quá bé rất thông minh, chỉ trêu những người hầu không biết võ công, những thị vệ giỏi võ công thì thương bé vô cùng.

May là nàng không dạy võ công cho bé, cũng không để người khác dạy võ công cho bé, chỉ sợ nếu bé biết võ công, càng gây nhiều rắc rối hơn.

Mới 4 tuổi đã khiến nàng tổn không biết bao nhiêu tâm tư, nếu lớn thêm chút nữa, không biết sẽ khiến nàng phải lo lắng đến thế nào.

“Mẫu thân, sau này Phi nhi sẽ không làm trái lời mẫu thân nữa, không khiến mẫu thân phải giận nữa” Phượng Phi nũng nịu, cọ cọ hai má béo mập lên mặt Văn Thanh như mèo con, vẻ mặt vô cùng nhu thuận, không cách nào liên tưởng bé với loại con cái hay làm trái lời cha mẹ.

Nhưng mọi người hầu đứng sau đều biết, cả sơn trang này, chỉ có phu nhân là không biết bản lĩnh của tiểu thiếu gia đến đâu, bởi vì tiểu thiếu gia trời không sợ đất không sợ, cả Phượng Gia nói cũng không nghe, chỉ sợ một mình phu nhân.

“Phi nhi ngoan lắm!” Văn Thanh trườm xoa nhẹ lên mũi Phi nhi rồi nói.

Phi nhi nghe xong gục đầu vào vai Văn Thanh, đặc ý nháy mắt với mọi người một cái, cực kỳ khả ái.

Ban đêm.

Không gian yên tĩnh.

Phượng Cô nhẹ nhàng ôm Văn Thanh vào trong lòng, vô cùng dịu dàng, mặc dù đã thành thân 6 năm, nhưng hăn lại phát hiện càng ngày hăn càng yêu Văn Thanh nhiều hơn.

Tình yêu hăn dành cho nàng, không vì ngày ngày ở chung một chỗ mà giảm bớt, ngược lại càng lúc càng thêm sâu sắc.

Nhẹ nhàng gửi hương hoa lãnh liệt tỏa ra từ cổ nàng, hương thơm khiến hăn cảm thấy mê say, Phượng Cô khẽ nói: “Thanh nhi, ta phát hiện càng ngày ta càng không thể cách xa nàng, đêm nào không được ôm thân thể ấm áp của nàng ta đều cảm thấy vô cùng khốn khổ, không ngủ được

một phút nào, nàng không biết đâu, mấy ngày trước phải đi xa, đêm nào ta cũng mất ngủ, trần trọc muốn được ôm nàng trong vòng tay!”

Văn Thanh đỏ mặt, Phượng Cô này, càng lúc càng không biết xấu hổ, gì hăn cũng nói ra lời được, khiến nàng chỉ có thể đỏ mặt không nói được câu nào.

Thành thân đã mấy năm, hăn vẫn coi nàng như cô dâu mới cưới về, triền miên mê tình ngày qua tháng lại!

Nhưng, nàng cũng phát hiện ra, bản thân nàng càng lúc càng thích nghe những lời này!

Đều do hăn làm hư nàng!

Văn Thanh nhẹ nhàng đẩy hăn một cái, trừng mắt cố ý nói: “Thì ra đến tối chàng mới nhớ đến ta! Văn Thanh ta biến thành nô nhi ẩm giường cho chàng từ khi nào! Chui vào chăn rồi thì mới thèm nhớ đến ta đúng không!”

“Thanh nhi biết ý của ta không phải như thế mà, giờ nào phút nào ta cũng nhớ đến nàng, trong lòng ta chỉ có một mình nàng, cả đời này cũng không thay đổi!” Vừa nói vừa kề đôi môi ấm áp của hăn lên môi nàng, trần trở triền miên không thôi.

Một tay Phượng Cô nhẹ nhàng duỗi ra, tháo thắt lưng đáng ghét, vạt áo Văn Thanh dần dần mở rộng, lộ ra làn da trắng mê người, mắt hăn dần đỏ lên...

Đúng lúc này, một âm thanh khiến hăn phiền lòng vang lên!

“Mẫu thân... Mẫu thân...” Đó là tiếng kêu của một bé trai, cộng thêm tiếng đập cửa càng lúc càng gấp, khiến trán Phượng Cô hiện lên 3 vạch đen thui!

Phượng Phi này, tuy là con hăn, nhưng tên tiểu ma đầu đó từ khi còn nhỏ đã đối đầu với hăn, từ sau lần ra đời phá hỏng đêm tân hôn của hăn, đến giờ vẫn luôn phá hỏng chuyện tốt của hăn!

Trái lại, Văn Thanh lại thương nó vô cùng, khiến hăn có bực cũng không thể làm gì.

Hơn nữa tiểu tử này, chưa đầy ba bốn tuổi, đã biết dụng tâm gian trá, đã sớm hiểu được cái gì gọi là nhìn mặt đoán ý, còn cẩn thận nghĩ cách đối phó, khiến hăn không thể không bội phục!

Văn Thanh vừa nghe thấy thanh âm của Phi nhi vội vàng kéo vạt áo lại, chỉnh lại tử tế, rồi đứng dậy.

Phượng Cô kéo nàng lại, giọng nói tràn đầy ghen tức: “Tiểu hài tử, mặc kệ nó là được!”

“Cô, chúng ta còn nhiều thời gian ở chung một chỗ, không phải vội vã nhất thời, Phi nhi còn nhỏ, vẫn cần được quan tâm chăm sóc.” Văn Thanh nhẹ nhàng trấn an, cố ý rời giường.

Đẩy cửa ra, chỉ thấy Phượng Phi lao thẳng vào lòng Văn Thanh, hai mắt hoe đỏ, khóe mắt vẫn còn ngấn lệ: “Nương, Phi nhi vừa mơ thấy ác mộng, con không dám ngủ nữa, con muốn ngủ cùng mẫu thân!”

“Thật sao? Con mơ thấy gì! Phi nhi đừng sợ, mẫu thân ngủ với con!” Vừa nói vừa nhẹ nhàng ôm lấy Phượng Phi, đi vào phòng trong.

Phượng Cô buồn bực quay lưng về phía Văn Thanh và Phượng Phi, trên gương mặt của tiểu tử kia, hăn nhìn thấy rất rõ ràng, ẩn sau vẻ sợ hãi là sự đắc ý.

Phượng Cô hận đến nghiến răng, tiểu tử này, nó mà biết sợ hãi vì ác mộng từ bao giờ chứ, theo hăn, ác mộng bị tiểu tử này dọa chạy mất dép thì

đúng hơn.

Ngược lại, Văn Thanh lại thấy Phi nhi đáng thương vô cùng.

Người ta nói con trai thân với cha, hẳn ah, sinh đứa con trai này, thật sự là hối hận không thôi, còn nhỏ đã thường xuyên làm bức tường ngăn cách hẳn và vợ yêu!

Phượng Cô bức muốn bốc khói đỉnh đầu.

Văn Thanh chỉ khẽ cười, nhẹ nhàng nói: “Chàng đó, tại sao lần nào cũng bức dọc với con của mình, Phi nhi còn nhỏ, mặc dù tinh nghịch một chút, nhưng vẫn chỉ là một đứa trẻ con!”

Nói xong thì không để ý đến kẻ đang nghiêm mặt là Phượng Cô nữa, xoay Phi nhi trong lòng lại dịu dàng hỏi han: “Phi nhi mơ thấy ác mộng gì, kể cho mẫu thân nghe một chút!”

“Phi nhi mơ...”Chỉ thấy Phượng Phi nhú mày suy tư, nhưng không nói được gì.

Phượng Cô hừ một tiếng: “Ta thấy tên tiểu tử này căn bản là không mơ thấy ác mộng gì hết, chỉ là đang nói xạo, nàng nhìn mà xem. Vừa hỏi, đã không nói được lời nào!”

Phượng Phi nhìn Văn Thanh một chút, lại nhìn Phượng Cô một chút, trong lúc nhất thời không nghĩ ra được gì, vì vậy mím môi, hai mắt lại đỏ hoe, bật khóc: “Mẫu thân, Phi nhi sợ, Phi nhi thật sự sợ mà...”Vừa nói vừa vòng hai cánh tay bé xinh ra, ôm chặt lấy Văn Thanh, giống như vừa sợ hãi vô cùng.

“Không sợ không sợ, Phi nhi đừng nhớ lại ác mộng nữa, tối nay mẫu thân ngủ cùng Phi nhi, thế sẽ không sợ nữa!”Văn Thanh vừa dỗ dành vừa nhẹ nhàng vỗ về lên lưng Phi nhi, tuy Phi nhi có lúc tinh nghịch, nhưng là

một đứa trẻ thông minh, tuy nó thích trêu chọc mọi người, nhưng làm cha mẹ, có ai lại không thương con mình.

Phượng Cô vừa nghe thế liền đen mặt, trừng đôi phượng nhãn nhìn tiểu ma đầu.

Vừa nhìn đã biết, tiểu tử này, khẳng định là lại có yêu cầu gì đó, mỗi lần nó giở trò này, tất là có yêu cầu. Lần này, lại muốn gì nữa đây!

Thật không biết hắc sinh ra tiểu tử này thế nào, tuổi còn nhỏ, đã biết không từ thủ đoạn để đạt được mục đích, thật là hồ ly chuyển thế a!

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 200: Đạt Được Mục Đích

Thất Thân Làm Thiếp

Văn Thanh bế Phượng Phi, cùng nằm xuống ngủ.

Vốn dĩ Phượng Cô đặt làm giường này lớn một cách đặc biệt, là bởi vì muốn được ngủ một cách thoải mái cùng Văn Thanh, không ngờ lúc này lại thành lợi thế cho nhóc con này!

Xem đi, tiểu tử vừa chen lên một cái, liền trở nên vô cùng chật chội.

Nhưng kỳ thật, giường này lớn đến mức 4-5 người nằm cũng đủ chỗ, làm sao có thể vì một đứa bé như Phượng Phi mà trở nên chật chội chứ?

Đêm đó, có người mộng đẹp, có người lại bức mình đến không ngủ được, có người tâm tư khó dò.

Trời sáng.

Trong thư phòng Phượng Cô.

Hai nam nhân khuynh thành một lớn một nhỏ trừng mắt ngồi nhìn nhau với dáng vẻ của hai con hồ ly. (Sorry là câu này không hay bằng nguyên tác, đây là nguyên tác cho mọi người tự cảm nhận “Nhất đại nhất tiểu lưỡng cá hồ li ban đích khuynh thành đại tiểu nam tử tự na yêu đại nhãn trừng tiểu nhãn địa tọa trước”)

Phượng Cô cũng không mở miệng, hăn chờ, chờ tiểu tử này mở miệng, muốn đấu mà không nhìn xem là ai, tiểu tử dù thông minh, cũng chỉ là con hăn, chỉ là một đứa trẻ con mới 4 tuổi mà thôi!

Nhóc con có việc muốn tìm hăn, hăn có thể đồng ý có thể không, nhưng nhóc con lại dám dùng kế đối phó với hăn, không thể để nó được một còn đòi hai, cũng không thể để nó kiêu ngạo hơn nữa.

Tốt thôi, hăn thật sự muốn nhìn, nhìn tiểu tử này tự nhận thua.

Liếc mắt thấy nhóc con không nhìn mình, Phượng Cô bắt đầu chuyển sang nghiên cứu sổ sách.

Trong lúc nhất thời, không gian vô cùng tĩnh lặng, chỉ có tiếng lật sách lạt xạt, còn tiếng sột soạt của quần áo bị ma sát do đứa trẻ đang giãy dụa bất an.

Một đứa trẻ con, dù có tâm tư, cũng vẫn còn non nớt lắm, làm sao đấu lại được lão hồ ly như Phượng Cô!

Phượng Phi quay quay đầu, nhìn Phượng Cô, căn căn môi, rốt cục mở miệng: “Cha ời!”

“Uhm.” Phượng Cô đáp, không ngẩng đầu, vẫn cầm mắt vào sổ sách, hăn nhìn ra, Phượng Phi đã ngồi không vững.

Rất mạnh động!

Trong lòng Phượng Cô có chút không hài lòng, con của Phượng Cô hăn, sao có thể thiếu kiên nhẫn như vậy chứ, thế này thì làm sao làm chuyện đại sự được (lạy chúa tôi, bé mới 4 tuổi mà Phượng huynh).

Phượng Phi nhìn Phượng Cô một hồi lâu mà vẫn không thấy Phượng Cô mở miệng nói chuyện, một mực cắm cúi vào sổ sách, nhất thời không biết

phải mở lời thế nào mới tốt, bé vẫn nhớ những lần trước bé dùng cách này, sáng ngày hôm sau phụ thân đều trực tiếp hỏi thẳng là bé có ý đồ gì, tại sao lần này lại không mở miệng hỏi gì chứ!

“Phụ thân, nghe nói Thương Thành tập nập nhộn nhịp, đông vui náo nhiệt, còn có rất nhiều trò biểu diễn thú vị! ” Phượng Phi hứng thú nói.

Phượng Cô vừa nghe, đã biết Phượng Phi nghĩ gì, nhưng lại cố tình không biết, chỉ nói: “Nếu con thích, ta sẽ bảo Hoàng Kỳ mua mấy món đồ chơi về cho con chơi!”

Sau đó không nói gì nữa, nhưng trong lòng âm thầm đắc thắng, hôm qua nhóc con hại hấn dục hỏa không được giải phóng, hôm nay, hấn cũng muốn nhóc con phải nếm quả đắng.

“Mua về chơi thôi sao, phụ thân?! ” Phượng Phi vừa nghe thì như ỉu xiu như bóng bị xì hơi, mặt hơi nhăn nhó: “Mua về chắc gì con đã thích, nếu có thể nhìn thấy tận mắt một lần thì thật tốt quá đi! ”

Phượng Cô đoán không sai, kỳ thật thì hấn đấu trí với đứa nhóc như bé, chẳng qua chỉ để cho vui thôi! Hơn nữa đúng là tối qua hấn thiếu cẩn thận, thật sự hấn cũng không có ý định làm khó dễ Phi nhi lâu, vì thế nhẹ nhàng đóng quyển sách, rồi sau đó ngẩng đầu hỏi: “Con muốn đi Thương Thành sao? ”

Phượng Phi vừa nghe thế, liền tươi như hoa vào xuân, nhẩy một cái đã đến trước mặt Phượng Cô, vẻ mặt ngây thơ: “Phụ thân cho Phi nhi đi theo có được không? ”

Phượng Cô híp đôi phượng nhãn hẹp dài, nhìn Phượng Phi – bản sao của chính mình: “Con muốn đi Thương Thành làm cái gì? ”

Mắt Phượng Phi lóe sáng rồi vụt tắt nhanh như sao băng, cười rất thuần khiết: “Phi nhi muốn đi xem những điều thú vị mới lạ, nhìn cảnh nào

nhiệt.”

“Chỉ có thể thôi ư? ”

“Tất nhiên là thế! ” Phượng Phi gật đầu liên tục.

Phượng Cô nửa điểm cũng không tin Phượng Phi, không ngờ lại học được trò giấu ý nghĩ, biểu hiện khi nói dối so với khi nói thật không khác nhau là mấy, chỉ có điều tia sáng lóe lên trong mắt Phượng Phi dù ngắn, nhưng làm sao lọt qua mắt hăn, Phượng Cô lại nói: “Con biết tính cha rồi đấy, ta không thích nhất là người khác nói dối ta, nếu con không nói thật thì đừng hòng đi đâu.”

“Cha ời...”Phượng Phi nũng nịu.

Nhưng Phượng Cô không thềm quan tâm đến bé: “Con không phải làm nũng đâu, từ xưa đến nay con thừa biết làm nũng với ta hoàn toàn vô dụng.”

Phượng Phi thấy phụ thân nói vậy, cũng nghiêm túc lại, không làm nũng nữa, chỉ nói: “Phụ thân, kỳ thật hài nhi muốn đến đó để mở rộng tầm mắt, quan trọng hơn, con nghe nói ngũ hồ tứ hải là nơi nhiều người tụ họp, loại nhân vật nào cũng có, thế nên hài nhi rất rất muốn đi để mở rộng tầm mắt.”

Phượng Cô nheo mắt nhìn Phi nhi một cái, nghĩ thầm Phượng Phi mới là đứa bé 4 tuổi, muốn đi, chắc cũng chỉ vì tò mò ham chơi thôi.

Phượng Cô thầm nghĩ lần này đi Thương Thành cũng không có việc gì cấp bách lắm, nếu bé đã muốn thế, cho bé đi cũng không phiền, nhân tiện đưa cả Văn Thanh đi cùng, có lẽ cũng lâu rồi hăn và Văn Thanh chưa đi du ngoạn cùng nhau, lần này coi như một lần du ngoạn.

Phượng Phi nhìn vẻ mặt Phượng Cô có vẻ đồng ý, vì vậy bồi nốt câu cuối: “Phụ thân, cha đáp ứng với Phi nhi đi! Đáp ứng Phi nhi rồi, buổi tối

Phi nhi sẽ không quẩn quít lấy mẫu thân nữa...”

“Không quẩn quít mẫu thân con, cũng không gặp ác mộng nữa chứ? ”
Phượng Cô nhếch môi, cố ý hỏi.

“Ác mộng? ” Phượng Phi cười non nớt: “Phi nhi đã được hạnh phúc, làm sao còn gặp ác mộng nữa! ”

“Tiểu tử nhà ngươi, lần sau đừng lôi chiêu này ra, nếu còn dám lôi chiêu này ra nữa, ta sẽ không đáp ứng con nữa! Lần này đi Thương Thành, nhân tiện cả mẫu thân con cùng đi, coi như là cả nhà ta đi du sơn ngoạn thủy!”

Phượng Phi vừa nghe thế, gật đầu liên tục, vẻ mặt nhu thuận: “Đúng vậy, phụ thân, sau này Phi nhi không bao giờ ... sử dụng chiêu này nữa! “

Phượng Cô nghe xong liền gật đầu một cách vừa lòng.

Phượng Phi nhu thuận cười một tiếng: “Nếu phụ thân không còn chuyện gì khác, Phi nhi liền đi ra ngoài trước.”

“Được rồi, về đi! ” Phượng Cô gật đầu: “Đừng nghịch ngợm nữa, chú tâm đọc sách mở rộng hiểu biết đi! ” vừa lòng rồi, không khỏi ra dáng cha hiền, khuyên bảo con trai. (sắc, con anh mới 4 tuổi thôi)

“Phi nhi đã biết! ” Phượng Phi ngoan ngoãn gật đầu, nhanh chóng ra khỏi phòng. Nụ cười càng lúc càng rộng mở.

Tuy phụ thân nói không được lôi chiêu này ra dùng nữa, nhưng nếu cần thì vẫn phải làm thôi.

Lần này bé phải đến Thương Thành càng nhanh càng tốt, vì gấp nên mới phải giở chiêu này ra, ngoài miệng phụ thân nói không sợ chiêu này, nhưng nếu bé còn quẩn quít mẫu thân thêm vài ngày nữa, phụ thân không vò đầu bứt tóc vì bức bối là lạ.

Trên gương mặt của đứa bé 4 tuổi hiện ra nụ cười của loài hồ ly.

Muốn tấn công địch phải nhắm chỗ nào yếu nhất, phụ thân cơ trí lợi hại, nhưng có một nhược điểm trí mạng, đó chính là mẫu thân!

Mà bé thì hoàn toàn có thể công phá vào nhược điểm này của phụ thân!

Lần này, bé phải cho sư phụ một niềm vui bất ngờ, đi Thương Thành, có cả phụ thân và mẫu thân cùng đi, tất là sẽ ở thêm vài ngày, bé cũng có thể nhân cơ hội đó thuyết phục sư phụ dạy thêm mấy chiêu khinh công hay công phu đặc sắc khác.

Học được mấy chiêu rồi, bé càng chơi được nhiều trò hơn!

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 201: Chuyện Tốt Bị Phá Đám

Thất Thân Làm Thiếp

Phượng Phi đi ra ngoài, đã thấy Văn Thanh đang nhẹ nhàng đi đến.

Mặt hoa da phấn, làn da trắng trong như tuyết, tuy đang là mùa đông lạnh lẽo, lại cho người khác cảm giác ấm áp của gió xuân. Bộ quần áo lam nhạt thêu hoa văn đơn giản, càng tôn lên dáng người thon thả thước tha của nàng, bước đi uyển chuyển mềm mại, vô cùng yếu điệu.

Phượng Cô nhìn chăm chăm vào nàng từ khi nàng mới bước chân đến cửa, thêm nắng sớm chiếu vào, khiến nàng như tiên nữ hạ phàm. Hắn phát hiện, Văn Thanh là dạng người càng nhìn càng đẹp, khiến hắn càng nhìn càng không thể kiềm chế.

Tình yêu hắn dành cho nàng, không vì thời gian mà giảm bớt, ngược lại càng lúc càng tăng, mỗi lần nhìn thấy nàng, hắn luôn không thể kiềm chế được.

Văn Thanh nhẹ nhàng cười một tiếng, như trăm hoa nở rộ, vừa đưa mắt nhìn Phượng Cô, đã thấy Phượng Cô đang nhìn mình chăm chăm, không chớp mắt lấy một cái, Văn Thanh có chút ngượng ngùng: “Trên mặt thiếp có gì sao? Tại sao lại nhìn chăm chăm thế! ”

Phượng Cô cười một tiếng: “Ta thấy Thanh nhi càng ngày càng đẹp, khiến ta nhìn mà không chớp được mắt! ”

“Chàng thật là! ” Văn Thanh cười một tiếng, tuy nói nghe lời này có chút lỗ mãng, nhưng nàng cũng nhận ra, thật sự thì nàng không ghét nghe những lời đó.

Văn Thanh dùng tay hất tóc ra sau, vì vừa mới gội đầu, tóc còn chưa khô, nên mái tóc xõa trên đôi vai, vì bị nàng hất ra sau mà mùi hoa mai lan tỏa trong không khí, làm say lòng người.

“Không phải ta đã nói là nàng không được gội đầu buổi sáng sao? Sáng sớm trời còn lạnh, gội đầu sẽ hại đến thân thể, tại sao nàng không chịu bỏ thói quen xấu này! ” Phượng Cô nói, mặt lộ vẻ không vui.

“Không sao mà, từ nhỏ thiếp đã quen thế rồi, sáng sớm gội đầu mới thoải mái, khoan khoái được.” Văn Thanh nhẹ nhàng cười một tiếng, có chút không thèm để ý.

Phượng Cô vẫn căng thẳng không thôi, đi đến bên cạnh nàng, gỡ mái tóc của nàng ra, lải nhải: “Giờ nàng còn trẻ thì không sao, đến lúc già rồi mới thấy bệnh! Lần sau không cho phép làm thế nữa! ”

Vừa nói vừa thân mật ôm lưng Văn Thanh, có lúc nàng cứng đầu khiến hấn giận, nhưng dù hấn có giận đến đâu cũng không có biện pháp làm tổn thương nàng.

“Thiếp không yếu đuối đến thế, dù thiếp không có tuyệt thế võ công, cũng không phải nữ tử trói gà không chặt.” trong lòng Văn Thanh vừa uất ức lại vừa buồn cười, rõ ràng nhờ luyện công, thân thể nàng đã khỏe hơn rất nhiều, nhưng Phượng Cô vẫn đối xử với nàng như với một nữ tử yếu đuối gió thổi cũng bay.

“Cho dù như thế nào, nàng vẫn là mỹ kiều thê của ta như trước! ” Phượng Cô vừa nói, môi đã không an phận hôn về phía Văn Thanh, mười ngón tay len vào mái tóc dài, cảm nhận sự mềm mại như tơ của mái tóc Văn Thanh.

Đôi môi ấm áp như có ma lực, hôn lên môi Văn Thanh, đầu lưỡi nhanh nhẹn tiến vào, hút lấy hơi thở thơm mùi đàn hương, càng lúc càng thiếu kèm chế.

Chỉ thế thì không đủ để giải tỏa khát vọng của hắn, hắn muốn giải phóng dục hỏa tối qua vào lúc này, hắn bần 1 chương về phía cánh cửa, cánh cửa liền bị luồng nội lực đóng lại.

Cửa vừa đóng lại, cả thế gian dường như chỉ còn hai người.

Đôi môi nóng bỏng của Phượng Cô càng thêm càn rỡ, rời khỏi môi Văn Thanh, lướt qua gương mặt trái xoan, đặt một nụ hôn lên hàng mi cong dài, rồi sau đó nhẹ nhàng ngậm lấy vành tay Văn Thanh, nhẹ nhàng cắn một cái, khiến Văn Thanh run nhẹ.

Tayhắn xoa lên lưng Văn Thanh, chỉ một động tác, thắt lưng đã rơi xuống đất, vạt áo cũng mở rộng, lộ ra chiếc cổ và làn da trắng mê người.

Gió lạnh thổi đến, Văn Thanh mới tỉnh táo vài phần, nhẹ nhàng từ chối: “Làm ở đây bị người khác bắt gặp thì không hay đâu.”

“Sẽ không, có ai dám xông vào mà không gõ cửa chứ! ” Lúc này Phượng Cô làm sao mà ngừng được nữa, căn bản không để ý tới lời của Văn Thanh, môi hắn như châm lửa trên đồng cỏ, hôn lên Văn đôi môi đỏ mọng kiều diễm của Thanh, cắn nhẹ một cái, không để cho Văn Thanh có cơ hội nói bất cứ lời nào, chỉ có thể thốt ra từng tiếng rên khẽ...

Tuy nhiên, có những lúc trời không chiều lòng người!

Đúng lúc này, cửa đột nhiên bị một người dùng lực mở ra, nhất thời, phòng đang mờ ảo trở nên chói sáng, ánh nắng rơi lên 2 người đang sắp rơi vào bế tình.

Văn Thanh cả kinh, kéo chặt vạt áo lại, quay người lại, thì thấy một tiểu nha đầu béo mập hai má hồng như táo chín đang đứng ngoài cửa, đôi mắt sáng long lanh đang chớp chớp nhìn hai người.

Đứng sau tiểu nha đầu, là lão thái thái tay chống gậy, còn có hai người Hồng Thư, Lục Cầm, và Phượng Phi đang cười gian không thôi!

Văn Thanh đỏ mặt, người như hóa đá, không dám nhúc nhích gì.

Cổ nhân nói không sai, làm người không thể làm chuyện xấu, vừa làm chuyện xấu đã bị bắt gian tại trận.

Tiểu nha đầu má hồng đột nhiên nở nụ cười, thân thể tròn xinh chạy nhanh về phía Phượng Cô: “Nộn nhi cũng muốn phụ thân ôm một cái... Nộn nhi cũng muốn phụ thân ôm một cái.....”

Câu nói vô tâm của con trẻ, lại khiến Văn Thanh đỏ cả mặt lẫn người, toàn thân đỏ như tôm luộc, Văn Thanh nhìn mọi người, nhanh tay nhặt lấy thắt lưng rơi trên sàn.

Về phần Phượng Cô, tuy bị phá đám giữa chừng, trong lòng có chút bức dọc, nhưng nhìn thấy con gái khả ái thì sắc mặt tốt hơn rất nhiều.

Nhưng hắn cũng bắt đầu thờ dài, chỉ cần hai tiểu tổ tông đều ở đây, hắn và Văn Thanh lại phải yêu đương lén lút! Hai đứa nhỏ này, không có lúc nào là không xuất hiện, quả thực khiến người ta vừa yêu vừa hận!

Văn Thanh buộc xong thắt lưng, vuốt tóc lại cho tử tế rồi, mới dám ngẩng đầu nhìn lão thái thái, trong thanh âm mang theo nhần nhó: “Thái thái, sao người đến mà không cho người thông tri một tiếng, để chúng cháu đi đón người! “

Phượng lão thái thái cũng là người từng trải, chỉ khẽ cười nhìn cháu dâu, rồi sau đó làm như chưa thấy gì: “Nộn nhi nhớ cha mẹ, ngày nào cũng

âm ỉ đòi về, gần đây thân thể của ta cũng thoải mái hơn, vì vậy liền đưa nó trở về.

Kỳ thật có thể thấy Phượng Cô và Văn Thanh ân ái như thế, lão thái thái cũng an tâm.

“Thái thái đã tới thì ngồi đã! Nhà ta cũng có thể đoàn viên.” Văn Thanh nhẹ nhàng đỡ lão thái thái ngồi xuống.

“Uh, đúng là lần này ta đến đây với ý đó, ta cũng già rồi, một mình ở kinh thành thật quá tịch mịch, trước đây thì không biết, lễ Phật tụng kinh cũng qua ngày, lần này có Nộn nhi đến chơi 1 tháng, mới khiến ta cảm thấy, thật sự quá vắng lặng! ” Phượng lão thái thái thở dài nói.

“Vậy lão thái thái ở lại đây đi! ” Văn Thanh nói, bởi vì sản nghiệp chính nằm ở đây, lại thêm vị trí mình chủ võ lâm, khiến Phượng Cô căn bản là không thể quay về kinh thành.

Hơn nữa còn một lí do khác, mặc dù nàng đã nói yêu hấn, nhưng Phượng Cô kia lòng dạ hẹp hòi, một mực lưu tâm chuyện liên quan đến Ngân Diện.

Mà Ngân Diện đang ở kinh thành, vì vậy hấn chết sống cũng không chịu về Kinh thành.

Dứt lời, Văn Thanh suy nghĩ một chút, liếc mắt nhìn Phượng Phi.

Phượng Phi vừa nhận được cái đưa mắt của Văn Thanh, liền biết phải làm như thế nào, vì vậy liền ôm lấy cánh tay của lão thái thái: “Lão thái thái, người ở lại đi! Phi nhi cũng rất nhớ lão thái thái! Được không! Được không?”

Vừa nói vừa cọ cọ vào lòng lão thái thái, khiến lão thái thái cười đến không khép được miệng, đành phải gật đầu liên tục: “Được rồi, từ bây giờ

lão thái thái sẽ ở đây! “

“Lão thái thái là nhất! ” Phi nhi cười híp mắt, quay sang nháy mắt với Văn Thanh đang hài lòng một cái, ý bảo mẫu thân nhớ thường cho con.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 202: Bé Gái Đáng Yêu

Thất Thân Làm Thiếp

Ba ngày sau, một nhà ba người lên đường đi Thương Thành, vốn dĩ chỉ có ý định đưa Phi nhi theo, dù sao Nộn nhi cũng còn nhỏ, chưa đầy ba tuổi, đến chạy nhanh còn ngã sắp nữa là.

Nhưng tiểu nha đầu vừa nghe cả cha và mẹ đều đi, liền khóc đến đỏ cả mũi.

“Mẹ ơi, Nộn nhi đi cơ, Nộn nhi muốn đi cơ...” Đôi mắt cô bé sưng lên vì khóc lâu, nước mắt tuôn dọc xuống hai má, mũi sưng đỏ, miệng mếu máo, nhìn Văn Thanh với dáng vẻ vô cùng tội nghiệp.

Như một người cùng khổ bị bỏ rơi!

Văn Thanh nhẹ nhàng ôm lấy cô bé, cười yếu ớt dỗ dành: “Nộn nhi ngoan, mẫu thân đi mấy ngày sẽ về, Nộn nhi ở nhà chơi với lão thái thái...” Cô bé vẫn không ngừng thút thít, nghe được Văn Thanh không cho đi cùng, lại bắt đầu nấc lên.

Phượng Phi chạy như bay đến, cũng lên tiếng xin Văn Thanh: “Mẫu thân, mẹ cho Nộn nhi đi cùng đi! Cả nhà cùng đi mới vui chứ! Đến lúc đó con sẽ trông và chiếu cố Nộn nhi!”

Văn Thanh nhìn Phượng Phi bày ra bộ dạng của một đại nam nhân, như là bản thân có thể chiếu cố Nộn nhi thật, đứa bé này thật là, còn không chịu

ngắm lại, bản thân nó mới được 4 tuổi, còn nghịch hơn quỷ, bảo nàng để nó chiếu cố Nộn nhi, nàng mới thật sự thấy không yên lòng đó!

“Con còn dám nói, nếu không phải con nói với Nộn nhi, em con làm sao biết mà làm loạn lên đòi đi theo! Ta chưa tìm con hỏi tội, con còn không biết xấu hổ nhắc đến nữa! Nếu con không ngoan, cả con cũng không được đi! ” Văn Thanh cười khẽ, uy hiếp.

Phượng Phi không chút lo lắng, bé biết, từ trước đến giờ mẫu thân thương yêu nhất là 2 anh em, chỉ cần làm nũng, mẫu thân sẽ mềm lòng.

Văn Thanh còn muốn nói điều gì, lại thấy Nộn nhi ở trong lòng giãy giụa đòi xuống, nàng quay lại nhìn cô bé khả ái trong lòng, đã thấy cô bé đang dùng đôi mắt long lanh lóe sáng nhìn ra ngoài cửa với vẻ hài lòng.

Văn Thanh nhìn theo, thấy Phượng Cô đang đi tới từ xa, thì ra là như thế.

Chẳng trách người ta nói con gái thân với cha, nha đầu kia, đúng là vô cùng thân với Phượng Cô, dè dặt đặt cô bé xuống mặt đất, cô bé liền vẫy vẫy tay chạy thật nhanh về phía Phượng Cô.

Phượng Cô đang muốn đi tìm Văn Thanh, vì đã đến giờ lên đường, đã thấy tiểu bảo bối Nộn nhi của hắc lữ cùn chạy đến, cô bé mặc bộ quần áo màu đỏ, nhìn từ xa không khác gì một quả hồng, tóc búi hai bên, buộc hai dải lụa đỏ, thoát nhìn vô cùng khả ái.

Nhưng có vẻ cô bé chạy chưa được vững, bắt đầu nghiêng ngả, dường như có thể ngã sấp bất cứ lúc nào, Phượng Cô căng thẳng phi thân về phía Nộn nhi, ôm cô bé vào trong lòng: “Bảo bối Nộn nhi của cha, tại sao lại chạy thế, ngã thì làm sao! ”

Vừa nói vừa cọ mặt mình lên đôi má bầu bĩnh hồng như quả táo chín của cô bé.

Nộn nhi vòng tay ôm chặt lấy cổ Phượng Cô, nửa khắc cũng không chịu buông..., dùng thanh âm non nớt làm nũng: “Nộn nhi muốn cùng đi với phụ thân...”

“Nộn nhi muốn đi với phụ thân đi đâu? ” Phượng Cô dịu dàng hỏi lại, đôi phượng nhãn tuần tà trở nên ôn nhu, nhìn tiểu nhân nhi trong lòng âu yếm.

“Nộn nhi muốn cùng phụ thân đi Thương Thành! ” Nộn nhi vừa nghe phụ thân nói với giọng dịu dàng, liền đổi từ khóc sang cười.

Văn Thanh đứng một bên chỉ có thể thở dài.

Phượng Cô khi đối mặt với Nộn nhi thì như biến thân thành một người hoàn toàn khác, dịu dàng âu yếm, khiến nàng thở dài không thôi.

“Uhm, Nộn nhi muốn đi sao! Để phụ thân nghĩ một chút đã...” Phượng Cô nói xong, nhìn về phía Văn Thanh, dù sao đi nữa, nếu đưa Nộn nhi đi cùng, Văn Thanh sẽ vất vả thêm.

Văn Thanh cố ý không nhìn hăn, không tỏ chút thái độ gì.

Phượng Cô thở dài, định lên tiếng cự tuyệt con gái nhỏ.

Nộn nhi mặc dù nhìn ngây thơ, nhưng rất tinh, nhìn vẻ mặt Phượng Cô, thấy hăn sắp mở miệng, liền oa một tiếng khóc rống lên, so với vừa nãy còn thê thảm hơn vài lần, bộ dạng đó, tuyệt đối là không cho Phượng Cô cự tuyệt.

Phượng Cô vừa thấy thế thì hoàn toàn đầu hàng, ôm Nộn nhi lắc lắc: “Nộn nhi đừng khóc đừng khóc! Phụ thân đưa Nộn nhi đi cùng, đưa Nộn nhi đi cùng! ”

Đời này hẳn chỉ đầu hàng trước hai người, người thứ nhất là Văn Thanh, thứ hai chính là tiểu nha đầu này, không biết vì sao, hẳn không thể nhẫn tâm hay lạnh lùng với hai người!

Này là hẳn cam chịu cả đời.

Nhưng, hẳn lại cảm thấy hạnh phúc một cách dị thường, sủng ái hôn lên hai má Nộn nhi.

Nộn nhi vừa nghe thấy Phượng Cô đồng ý, liền nở nụ cười thật tươi dù nước mắt vẫn hoen ướt mi, rướn người lên một cái, hôn Phượng Cô một cái thật nồng nhiệt, không ngừng nịnh nọt: “Phụ thân thật tốt, phụ thân thật tốt!”

Văn Thanh chỉ có thể đứng một bên, lắc đầu một cách bất lực, nàng đã sớm dự đoán được, Nộn nhi sẽ thuyết phục được Phượng Cô.

Nhưng lần này đi Thương Thành, mang theo cả hai tiểu tổ tông Phi nhi và Nộn nhi, thật là chuyện không dễ dàng! Tuy nàng làm mẹ nhưng nhiều lúc cũng đành chịu thua, chỉ có thể trừng mắt nhìn Phượng Cô, vẻ chán nản.

Phượng Cô bế Nộn nhi đi tới bên cạnh Văn Thanh, nghiêng đầu về phía Văn Thanh, thổi khí vào tai nàng, thấp giọng để chỉ mình nàng nghe thấy: “Phụ nhân đừng giận, nếu phụ nhân giận, cả nhà sẽ không được vui vẻ! Nàng nghĩ lại đi, khó khăn lắm cả nhà chúng ta mới có cơ hội cùng ra ngoài du ngoạn một chuyến, cho Nộn nhi đi theo cũng náo nhiệt thêm một chút, còn có Song nhi Hồng Thư đi theo, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu! Phụ nhân... Xin ngài bớt giận, bớt giận....

“Chàng thật là!” Văn Thanh trừng mắt, không giận được đành cười, chỉ có thể trơ mắt nhìn hai cha con cười đắc ý.

Phượng Cô thấy thế, vội vàng nói với Nộn nhi: “Nộn nhi còn không mau hôn nhẹ mẩu thân, con xem, mẩu thân đồng ý kìa! “

Nộn nhi vừa nghe thế, liền vươn người ra, vòng tay ôm lấy Văn Thanh, thân mật hôn lên mặt Văn Thanh, nũng nịu: “Mẹ ời...

Cạnh đó, là Phượng Phi đang lén cười.

Đúng lúc này, Phượng Cô trợn mắt nhìn bé: “Tiểu tử, đừng cho là ta không biết là con bày trò! Còn dám đứng một bên cười trộm! Lần này đi Thương Thành, con phải trông Nộn nhi, chiếu cố Nộn nhi, không được ham chơi!”

Phượng Phi vừa nghe, mặt liền làm ra vẻ khó khăn, bất quá trong lòng đang vô cùng sung sướng, bé vẫn ước gì cha mẹ giao Nộn nhi cho bé, có thế mới đưa Nộn nhi đi tìm sư phụ được.

Sư phụ đã nói muốn gặp Nộn nhi mấy lần rồi, nhưng bé vẫn chưa có cơ hội dẫn Nộn nhi đi gặp sư phụ, lần này, cuối cùng cũng có cơ hội!

Trong lòng bé thầm tính toán, chỉ cần sư phụ hài lòng, tất là sẽ dạy cho bé thêm mấy chiêu tuyệt học, nói không chừng, bé còn có thể phá bỏ mỹ danh Thần thủ của sư phụ ở tuổi thiếu niên, trở thành Hiệp thủ Phượng Phi.

Vì đặc ý nên bé không giấu được ý cười, quên cả việc che dấu tâm tư!

Phượng Cô nhìn bộ dạng đó, duỗi tay ra, siết mạnh quai hàm bé, làm bé la oai oái, nhưng bé lại không dám dùng khinh công né tránh, bởi vì mẩu thân phản đối chuyện cho học võ từ nhỏ, nói là đợi đến 8 tuổi, gân cốt cứng vững mới có thể học, thế nên trước mặt mẩu thân, bé không thể làm gì khác hơn là giả vờ.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 203: Tiểu Bảo Bối Mất Tích

Thất Thân Làm Thiếp

Vì vậy cả nhà cùng lên xe ngựa, đi tới Thương Thành.

Mới xuống xe ngựa, Phượng Phi đã hưng phấn nhảy nhót lung tung, chạy vào bếp, xem trái xem phải, nín người này người nọ hỏi đường đi hay cách làm một thứ gì đó, bộ dạng rất muốn đi chơi.

Về phần Nộn nhi, tuy cô bé một mực nín lấy vạt áo Văn Thanh, nhưng có vẻ như cô bé cũng cảm nhận được tâm tình của Phượng Phi, gương mặt nhỏ nhắn trắng hồng cười toe toét, khanh khách không ngừng, ánh mắt tò mò nhìn tình cảnh náo nhiệt 4 phía.

Bởi vì Thương Thành là trung tâm kinh tế, thế nên vô cùng phồn hoa.

“Phi nhi! Lại đây!” tiểu tử này, hưng phấn một cách không bình thường, chỉ sợ bé sẽ gây chuyện rắc rối, dù sao thị vệ đi theo không nhiều, phòng vệ cũng không bằng ở Chiến Thành, nếu còn để mặc bé chơi đùa, khó bảo đảm sẽ không xảy ra chuyện gì, dù sao bé cũng chỉ là một đứa bé.

“Mẫu thân!” Phượng Phi nghe thấy mẫu thân kêu lớn, lúc này mới nhận ra bản thân đã hưng phấn quá mức, cũng có chút lo lắng, chỉ sợ mẫu thân sẽ nhìn ra manh mối.

Vì vậy liền cong đôi môi mỏng y hệt của Phượng Cô cười ngây ngô: “Mẫu thân gọi Phi nhi có chuyện gì ạ?”

“Ở Thương Thành không thể so với khi còn ở Chiến Thành, không nên chạy loạn một mình, phải chú ý an toàn, muốn đi đâu phải để Hồng Thư a di đưa con đi, biết không?” Văn Thanh dặn dò.

Phượng Phi gật đầu, dáng vẻ vô cùng nhu thuận: “Dạ, con biết rồi, mẫu thân, Phi nhi nhất định sẽ luôn chú ý an toàn.” Bé chỉ đáp ứng chuyện sẽ chú ý an toàn, còn để Hồng Thư a di đưa đi hay không lại là một chuyện khác!

Bé làm mọi cách để đến Thương Thành, là vì muốn đi gặp sư phụ, nếu để người khác đi theo, làm sao mà đi tìm sư phụ được, không phải tương đương với phí công vô ích sao?

Tiểu Hồ Ly khẽ nở một nụ cười đắc ý.

“Được rồi, chúng ta vào đi thôi! Ngồi xe vài ngày, cũng mệt mỏi rồi, toàn thân tê cứng, nghỉ ngơi một chút đi.” Vừa nói vừa một tay bế Nộn nhi, một tay nắm tay Phi nhi đi vào bên trong.

Phượng Cô thấy Văn Thanh có vẻ mệt mỏi, vì vậy quan tâm đuổi tay ra, ôm lấy Nộn nhi: “Mấy ngày nay nàng có vẻ mệt mỏi, nàng ngã bệnh sao?”

Hắn nhìn nàng bằng vẻ mặt quan tâm, 2 ngày nay đúng là Văn Thanh có cảm giác mệt mỏi, tinh thần cũng có chút không tốt, khiến trong lòng Phượng Cô không khỏi có chút lo lắng.

Tuy là nàng đã ăn Băng ngọc tuyết liên, lại nhận được nội lực của hắn, đã cường kiện hơn rất nhiều, nhưng vì trước kia bị Hoả Hàn Độc thương tổn quá sâu, lại thêm thể chất vốn non yếu, thỉnh thoảng vẫn mắc chút bệnh vặt, ngoài ra khi trời vào đông dễ bị phong hàn.

Văn Thanh lắc đầu, chậm rãi cảm nhận sự quan tâm của hắn: “Không có việc gì, có thể là do ngồi xe lâu, có chút mệt mỏi, tắm nước nóng rồi nghỉ ngơi một chút sẽ không sao!”

“Uh, nhớ phải nghỉ ngơi thật tốt, Nộn nhi và Phi nhi để Hồng Thư trông đi! ” vừa nói vừa quay người lại, nói với Song nhi đi đằng sau: “Song nhi, thuốc bột ta phối chế có mang theo không?”

Song nhi nhanh nhẹn gật đầu: “Thuốc bột kia đúng là rất tốt cho thân thể phu nhân, nô tỳ đi đâu cũng mang theo! ” Thuốc đó là do Phượng Cô cố ý cho người nghiên cứu điều chế, pha với nước nóng, ngâm mình khi tắm, có thể thư hoãn tinh thần, hơn nữa còn giữ ấm tránh lạnh, đối với thân thể của Văn Thanh vô cùng tốt, thế nên Song nhi đi đâu cũng không quên mang theo.

Phượng Cô cười một tiếng gật đầu: “Người nhanh chóng căn dặn hạ nhân chuẩn bị một thùng nước nóng, hầu hạ Thanh nhi tắm rửa, sau đó đưa nàng đi nghỉ cho sớm.”

“Dạ, nô tỳ đi làm ngay! ” Song nhi nhanh nhẹn gật đầu, sau đó đi về phía hậu viện.

Văn Thanh cảm thấy vô cùng ấm áp, cho dù khi nào, Phượng Cô cũng lấy nàng làm trọng, so với ban đầu đúng là hai người khác hẳn, tình yêu của hẳn, chính là thu hoạch lớn nhất suốt đời nàng: “Kỳ thật không nghiêm trọng như vậy, chỉ là có chút mệt mỏi mà thôi, chàng đừng chuyện bé xé ra to thế!”

“Nàng là bảo bối của ta, ta làm sao có thể không quan tâm chứ! Hơn nữa, bệnh nhẹ không phòng sẽ thành bệnh nặng! ” Phượng Cô cười một tiếng ngọt ngào, có thể chiếu cố nữ tử hẳn yêu thương và con cái, là chuyện hạnh phúc nhất đời hẳn.

“Phụ thân, không phải cha nói Nộn nhi mới là bảo bối của cha sao? Tại sao lại thành mẫu thân rồi...” Nộn nhi ở trong lòng Phượng Cô kéo áo hẳn nhằm gây sự chú ý, gương mặt nhỏ nhắn lộ vẻ bất mãn ghen tỵ ảo não.

“Nộn nhi và mẫu thân đều là tâm can bảo bối của phụ thân! ” Phượng Cô vừa nghe thế, liền cười một tiếng, sau đó nâng Nộn nhi lên, thân mật hôn một cái.

Phượng Phi đứng một bên thấy thế, rùng mình ghê rợn: “Buồn nôn quá đi! Nhàm chán!”

Phượng Cô vừa nghe, liền đen mặt, Phượng Phi này, từ khi mới ra đời đã thích đối đầu với hắn: “Tiểu tử nhà ngươi, nói bớt mấy lời đi không được sao! “

“Phụ thân! Con có nói là con nói cha đâu? Cha cũng công nhận lời của cha buồn nôn đi? ” Phượng Phi cười đắc ý, không thèm để ý chút nào, bởi vì mẫu thân đang ở đây, bé không cần lo lắng chuyện phụ thân sẽ làm gì bé, hắc hắc!

“Tiểu tử ngươi! Quá kiêu căng rồi! Càng ngày càng càn rỡ! ” Phượng Cô giận dữ, định bước đến dạy dỗ tiểu tử này một phen, đã thấy Văn Thanh nhẹ nhàng ngăn lại, trấn an: “Được rồi, tiểu hài tử thích đùa, chàng làm cha so đo chuyện đấy làm gì!”

Phượng Cô trừng đôi phượng nhãn, dùng ánh mắt nói với Phượng Phi, tiểu tử nhớ cẩn thận một chút, Văn Thanh dung túng bé, không có nghĩa là hắn cũng dung túng bé! Đừng cho là bản thân có chút thông minh mà không ai làm gì được!

“Hi hi! ” Phượng Phi thực hiện được gian kế cười một tiếng, khiến lửa giận trong lòng Phượng Cô càng lớn hơn.

Lúc này Văn Thanh đã quay đầu lại: “Phượng Phi, nếu con còn không biết lễ phép như vậy, sau này mẫu thân cũng không để ý đến con nữa, để cha con toàn quyền giáo huấn con! “

Vẻ mặt tuy dịu dàng nhưng thái độ lại kiên quyết, không giống đang nói chơi, vì vậy Phượng Phi không dám nữa, đành gật đầu: “Dạ con biết rồi, mẫu thân, sau này Phi nhi sẽ nghe lời.”

... ..

Chiều tối, ăn xong cơm chiều.

Phượng Cô dẫn thuộc hạ đi thị sát sản nghiệp của Phượng gia ở Thương Thành.

Phượng Phi cũng không rảnh rồi, từ lúc xế chiều đã đi khắp hậu viện tìm người hỏi chỗ ở của sư phụ.

Cuối cùng cũng chờ được đến lúc mẫu thân thì ngủ, phụ thân thì ra ngoài.

Bé chạy tới phòng Nộn nhi, thấy Song a di đang trông cô bé, vì vậy ngang nhiên đi vào: “Song a di, Nộn nhi ngủ chưa ạ? ”

“Vẫn chưa ngủ, cô bé hưng phấn từ sáng đến giờ, vẫn chưa chịu ngủ.” Song nhi nói.

Lúc này Nộn nhi cũng đã thấy Phượng Phi, liền chạy ra: “Ca ca... ”

Phượng Phi cười một tiếng, chạy đến trước mặt Nộn nhi, bế Nộn nhi lên, Phượng Phi cũng còn nhỏ, bế Nộn nhi, xem ra có chút vất vả.

Song nhi cười một tiếng, định đến bế Nộn nhi: “Để ta bế cho! ”

Phượng Phi lắc đầu: “Song a di, cháu bế Nộn nhi được, cháu là ca ca của con bé cơ mà! Nam tử hán sao có thể không bế được em gái mình! ”

“Ha ha, được, cháu nhớ bế cẩn thận đó, đừng để Nộn nhi bị rơi! ” Song nhi nói.

Phượng Phi gật đầu: “Cháu biết rồi, Song a di! ”

Ngồi thêm một lúc, con người Phượng Phi giật giật, đột nhiên quay sang Song nhi làm nũng: “Song a di, Phi nhi đói bụng, muốn ăn bánh đậu xanh của Song a di làm.”

Song nhi không suy nghĩ nhiều, chỉ nghĩ là tiểu hài tử muốn ăn vặt, vì vậy âu yếm nói: “Cháu ngồi đây...trông Nộn nhi, Song a di đi làm bánh cho cháu ăn! ”

“Vâng, cảm ơn Song a di! ” Phượng Phi thực hiện được kế hoạch trong lòng, cười một tiếng, càng lúc càng tươi tắn khả ái.

Song nhi thấy thế, thân mật sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Phượng Phi một cái, rồi đứng dậy đi làm.

Phượng Phi lắng nghe cho đến khi tiếng bước chân của Song nhi đi khuất, cười một tiếng, rồi sau đó cũng Nộn nhi lên: “Nộn nhi, ca ca mang muội đi đến chỗ này chơi rất vui! “

“Được được...” Vừa nghe đến được đi chơi, Nộn nhi liền vỗ tay tán thành, cười khanh khách.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 204: Tiểu Bảo Bối Mất Tích 2

Thất Thân Làm Thiếp

Trong một khoảng sân.

Đơn giản mà sáng sủa.

Một nam nhân nhìn qua vô cùng tiêu tụy đang ngồi một mình giữa sân dưới bóng cây mai, một ngọn gió thổi qua, tuyết và hoa mai cùng rụng xuống người của nam nhân kia.

Vẻ mặt nam nhân kia rất an tĩnh, nhưng trên gương mặt tuần lãng đẹp mắt kia, trong an tĩnh lại tràn ngập bi thương đau khổ, khiến người khác phải đau lòng.

Sắc trời đã tối, gió đêm lạnh liệt, nhưng hắn lại không thêm quan tâm, cứ lẳng lặng ngồi như vậy. Rõ ràng, đôi mắt kia cong lên như đang cười, nhưng nhìn kĩ sẽ thấy, đó là nụ cười buồn.

Hắn mở bàn tay ra, đón lấy một đóa hoa mai và mấy bông tuyết, rồi nhẹ nhàng khép tay lại, vo thành một khối tròn, một mùi hương lạnh liệt thanh thuần từ từ lướt qua mũi hắn.

Hắn vẫn nhớ rõ, có một nữ tử, trời vào đông là sẽ có mùi hương thanh tân lạnh liệt này, nàng chưa bao giờ bắt chước người khác tô son đánh phấn, xông hương, trên người nàng chỉ có mùi hoa tươi, nhưng rất thu hút!

Đúng lúc này, cổng lớn vang lên tiếng gõ cửa.

Hắn nhẹ nhàng nhú mào, cảm thấy vô cùng kỳ quái, bởi vì ở chỗ này, hắn chưa từng có bằng hữu, càng không có người đến tìm, chắc là tìm nhầm người.

Vì vậy hắn vẫn ngồi dựa vào thân cây mai như trước, không chút nhúc nhích, để mặc hoa và tuyết cùng rụng trên người.

Nhưng tiếng gõ cửa kia rất cố chấp, có thể nào cũng không chịu ngừng.

Hắn lại nhú mào, phi thân về phía cửa như một mũi tên, vẻ mặt phiền muộn và tức giận, hung hăng mở cửa, nhưng đến khi đẩy cửa ra, khoảnh khắc thấy hai đứa bé vô cùng khả ái đang đứng ngoài cửa, mọi bức tức của hắn liền tan thành mây khói.

“Phi tiểu tử, tại sao lại là con! Tại sao con lại ở đây? Đã tối thế này? Chẳng lẽ là...” Mặt Tà Phong liền lộ vẻ hưng phấn, chẳng lẽ là ...Vân Thanh đưa 2 đứa bé đến đây, vì vậy ngẩng đầu nhìn lên tìm kiếm, lại chỉ thấy con đường tối tăm, không có một bóng người nào khác.

Có chút thất vọng, nhưng chỉ là trong nháy mắt.

Năm năm qua, hắn một mực không dám đi gặp nàng, không biết phải đối mặt với nàng thế nào mới phải.

Tư niệm trong lòng hắn chưa từng vơi đi, chỉ càng lúc càng tăng. Bất quá hắn biết nàng hiện giờ rất ổn, thật sự hạnh phúc, hắn cũng cảm thấy mãn nguyện.

Phượng Phi vừa nhìn bộ dạng Tà Phong, liền kéo kéo ống tay áo của hắn, nói với vẻ không vui: “Sư phụ đừng nhìn nữa, không có ai đi theo con đâu, chỉ có con và muội muội đến thôi!” nếu để người khác biết, căn bản là đến cổng lớn hai bé cũng không bước ra được.

Tà Phong nghĩ thấy đúng, cúi đầu, cười hỏi: “Tại sao hai đứa lại đến đây, còn đến lúc khuya khoắt thế này, có biết làm thế là rất nguy hiểm không!”

“Không phải là Phi nhi vì sự phụ đấy sao! ” Phượng Phi nói.

“Vì ta? ” Tà Phong có chút không hiểu.

Phượng Phi gật đầu: “Đúng vậy, chính là vì sự phụ đấy! Vì muốn tới gặp người! Phi nhi phải nói dối mới có thể khiến phụ thân và mẫu thân đưa con đến Thương Thành, hơn nữa sự phụ vẫn một mực nói muốn trông thấy Nộn nhi, Phi nhi vì thực hiện giấc mộng của sự phụ, mới lớn mật mạo hiểm dẫn theo Nộn nhi đến đây! ”

Phượng Phi nói xong, lại có chút không vui, vừa mới đến đã bị sự phụ cự tuyệt

Bé toàn vì sự phụ thôi mà!

Tà Phong vừa nghe, khẽ siết gương mặt của Phi nhi: “Biết con tốt với sự phụ rồi! Vào đi! Ngoài này lạnh lắm! ”

Nói xong quay người lại, nhìn cô bé con mập mập khả ái đứng bên cạnh Phượng Phi, vì lạnh mà hai má đỏ hồng lên, đôi mắt to tròn trong veo tò mò nhìn hẩn, đôi mắt to tròn trong veo không gợn sóng, giống Văn Thanh như đúc, đôi môi bé nhỏ đỏ hồng khẽ mở ra, rất dễ thương.

Thật là một tiểu nha đầu dễ thương, Tà Phong cúi xuống ôm bé lên, thân mật hôn lên mặt cô bé một cái, âu yếm hỏi han: “Con là Nộn nhi sao? Rất đáng yêu! ”

Nộn nhi mở to đôi mắt tròn nhìn thúc thúc, thoát nhìn hẩn không giống người xấu, hơn nữa có vẻ mối quan hệ giữa hẩn và ca ca rất tốt, vì vậy cô bé cũng buông lỏng tâm lý, nở nụ cười: “Chào thúc thúc!”

“Ngoan lắm! ” Tà Phong vừa nghe thấy thanh âm ngọt ngào như gạo nếp của Nộn nhi, liền hài lòng đến quên cả Phi nhi, ôm Nộn nhi đi thẳng vào trong phòng, không liếc mắt nhìn đến Phi nhi lấy một cái.

“Haizzz! Quả nhiên nam nhân đều háo sắc! ” Phượng Phi chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu! Sau đó còn nhú mày, như thể bé là đại nam nhân vậy.

Thật không hiểu nổi người lớn, tại sao ai nấy nhìn thấy muội muội đều thế!

Cổ nhân nói không sai, nam nhân 10 người thì có 9 là háo sắc!

Nhìn đi, không chỉ phụ thân, bây giờ đến cả sư phụ cũng thế, thấy Nộn nhi, liền quên còn có Phi nhi này ở đây!

Bất quá mặc dù như thế, bé cũng không ghen tỵ, dù sao bé cũng không cần được đại nam nhân thương yêu, hơn nữa bé là người yêu thương Nộn nhi nhất! Nhìn Nộn nhi có thể được mọi người yêu thương, bé càng cao hứng.

Vì vậy Phượng Phi tự đóng cửa, rồi sau đó đi theo Tà Phong vào trong nhà.

“Hoa mai... Hoa mai...” Mới vào trong sân, nhìn thấy cả sân đều trồng hoa mai, Nộn nhi hưng phấn huơ huơ tay, vẻ mặt càng thêm vui vẻ.

Tà Phong thấy thế, vươn một tay ra, ngắt một bông mai, Nộn nhi còn chưa nhìn rõ động tác, Tà Phong đã đưa bông hoa mai đến: “Thích không?”

“Hoa mai rất đẹp, Nộn nhi thích lắm...” Nộn nhi ôm bông hoa mai vào trong lòng, dáng vẻ thích đến mức không buông tay.

Tà Phong cười, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên hai má đã hơi lạnh của Nộn nhi: “Thích là tốt rồi.” Nhìn khuôn mặt này, trong đầu hần lại hiện lên gương

mặt kia.

Hiện tại ...nàng có khỏe không?

Xoay người, nhìn Phượng Phi phía sau, hỏi: “Mẫu thân con cũng đến Thương Thành sao?”

“Vâng ạ, cả nhà con cùng đi! ” Phượng Phi khờ dại đáp.

Mặt Tà Phong liền hiện vẻ cay đắng, đau khổ như thể không chịu đựng nổi.

Cả nhà, hai tiếng thật êm tai!

Nhưng đồng thời, cũng ngăn cách hắn và Văn Thanh một cách hoàn toàn!

“Mẫu thân con có khỏe không? ”

“Sức khỏe của mẫu thân hoàn hảo, nhưng mấy ngày nay đi đường vất vả, có chút không khỏe, mới ăn xong cơm tối mẫu thân đã đi ngủ rồi! ”
Phượng Phi đáp: “Nếu không con và Nộn nhi cũng không đến đây dễ dàng thế được.”

Dù mẫu thân có chiều hai bé, nhưng mẫu thân cũng là người thông minh, nếu không phải mẫu thân đã đi ngủ, muốn dẫn Nộn nhi ra ngoài, chỉ có thể dùng hai chữ ‘Khó khăn’ để hình dung!

Phượng Phi nói xong lại suy nghĩ một chút, hỏi tiếp: “Sư phụ, người đã quan tâm mẫu thân như vậy, tại sao không đi gặp mẫu thân?” Vấn đề này, bé đã hỏi mấy lần, sư phụ vẫn chưa từng trả lời.

Bé chỉ biết là sư phụ và mẫu thân có quen biết, nhưng đã là bằng hữu, tại sao không gặp nhau? Sư phụ còn quan tâm đến mẫu thân như vậy nữa!

Bé thật sự không hiểu nổi người lớn, rất không rõ ràng!

“Nên gặp thì tự nhiên sẽ gặp, con còn nhỏ đừng hỏi nhiều! ” Tà Phong khẽ thở dài một tiếng.

“Con thật không hiểu được người lớn, rất nhăn nhó! ” Phượng Phi không vui nói.

Tà Phong giống như nhớ ra điều gì, mặt liền biến sắc: “Nói thế tức là con lén tới đây?”

“Đúng ạ! ” Phượng Phi trả lời rất đương nhiên.

Mặt Tà Phong liền tái mét: “Ồ nháo, hai đứa đột nhiên mất tích như vậy, mẫu thân con sẽ phải lo lắng! Rất không hiểu chuyện! Ta phải nhanh chóng đưa hai đứa về! ”

Phượng Phi vừa nghe, liền lắc đầu liên tục: “Sư phụ, người yên tâm! Con có để lại 1 lá thư trong phòng để mẫu thân yên tâm, con viết 2 ngày nữa con và Nộn nhi sẽ về.”

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 205: Ôn Tình

Thất Thân Làm Thiếp

Đêm đông lạnh lẽo, sắc trời âm u. Đường như đến cả Hằng Nga cũng sợ lạnh, cuộn người trong chăn tự lúc nào, mặt trăng mới khuyết một nửa, đã chẳng còn ngời sáng.

Chỉ có thể buông xuống nhân gian thứ ánh sáng nhàn nhạt.

Phượng Cô trở về thì đã muộn, Văn Thanh đã ngủ sâu, Phượng Cô nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh nàng, cẩn thận quan sát khuôn mặt thanh tú của nàng.

Mi nhân như họa diệc như thi (Mặt mày như họa cũng như thơ), đại khái là để tả nàng đi!

Nét mặt luôn nhẹ nhàng, vô dục vô cầu, vĩnh viễn hài lòng thanh thản bình tĩnh, khiến ai nhìn thấy cũng bình ổn tâm tình.

Hắn yêu nhất nàng ở điểm đấy!

Kìm lòng không được, Phượng Cô nhẹ nhàng đưa tay xoa lên gương mặt nõn nà như tơ lụa, cảm giác rất ấm áp, mềm mại, nàng ngủ say nên thở rất đều, môi vẫn nở một nụ cười an tĩnh.

Xem ra mấy ngày nay thật sự khiến nàng mệt mỏi.

Thân thể của nàng vẫn không thể khỏe khoắn một cách chân chính, lúc trước Hỏa hàn độc kia thật sự đã ngấm quá sâu, tổn thương đến lục phủ ngũ tạng của nàng, mặc dù giải độc rồi, vẫn khiến cơ thể suy yếu từ gốc rễ.

Mắt hắt lại hiện lên từng tia đau lòng.

Môi nhẹ nhàng dán lên đôi môi anh đào, hơi thở ấm áp dao động, đôi môi mềm nhũn khiến người ta say mê, vốn dĩ hắt chỉ muốn hôn phớt như chuồn chuồn lướt nước.

Nhưng, khi nhìn thấy nàng mở đôi mắt đẹp như ngọc, trong veo như hồ thu, hắt không khắc chế được nữa, bắt đầu hôn sâu, dịu dàng mà mãnh liệt.

Văn Thanh đang ngủ mơ thì cảm thấy có gì đó chạm lên môi mình, vừa mở mắt ra, đã thấy một gương mặt tuấn tú không lời nào tả được đang dí sát vào mặt mình, liều lĩnh như muốn nuốt nàng vào bụng.

Không biết là do bóng đêm mờ ảo hay do ánh nến chập chờn, ánh mắt của hắt, vô cùng dịu dàng, nhu tình như nước, khiến nàng cũng không có cách nào khống chế bản thân.

Nàng nhẹ nhàng vươn hai tay ra, ôm hắt, đắm chìm trong nhu tình của hắt, triền miên cùng hắt.

Hai người ôm hôn si mê, khi Văn Thanh sắp tắc thở vì hết không khí, rốt cục Phượng Cô cũng nhẹ nhàng buông nàng ra, lúc này, cả hai đã không còn chút quần áo vướng bận nào.

Quần áo của cả hai, sớm đã bị vứt xuống giường...

Nhân lúc ngừng hôn, Văn Thanh hỏi: “Mỗi cửa hàng không gặp chuyện gì chứ? “

“Không có việc gì. Tất cả đều ổn! ” Phượng Cô nói, hô hấp đã bắt đầu dồn dập, đã bắt đầu không thể kiềm chế, trong đầu chỉ muốn đi xa hơn một nụ hôn.

“Không có việc gì là tốt rồi.” Văn Thanh nói, lại dễ dàng nhận ra, hơi thở của bản thân cũng không bình thường, nùng tình một nửa, làm sao có thể bình tĩnh chứ!

“Thanh nhi, đừng bắt ta phải chờ nữa, chúng ta đừng nói chuyện đó nữa, chính sự quan trọng hơn! ” Phượng Cô vừa nói, đôi môi mỏng nóng bỏng đã hôn xuống, một lần nữa che kín đôi môi đỏ mọng của Văn Thanh, hút lấy mọi ngọt ngào.

Ngoài cửa sổ, bóng đêm âm u, bên trong phòng, tình ý mê ly.

Mà Song nhi, chỉ có thể lo lắng đứng ở cửa, không biết có nên gõ cửa hay không.

Là người đã lập gia đình, nghe tiếng rên rỉ ám muội và tiếng thở dốc kia, Song nhi đương nhiên hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nếu lúc này mà phá đám Gia và phu nhân thì thật là cực kỳ vô nhân đạo.

Nhưng nếu không phá đám, bảo Song nhi phải làm thế nào mới có thể thông báo chuyện Phượng Phi và Nộn nhi đã mất tích!

Thật đúng như câu kiến bò trên chảo nóng, không biết phải làm thế nào cho phải!

Cầm trong tay lá thư Phượng Phi để lại, Song nhi cứ đi qua đi lại trước cửa phòng!

Đều là tại nàng nhất thời sơ ý, đáng lẽ phải kiểm người trông Phượng Phi mới đúng, sao có thể để một mình tiểu tử đó tha lời Nộn nhi theo chứ,

Phượng Phi này, chờ nó trở về, nàng không lột da nó thì không phải là Song nhi nữa!

Còn nói muốn ăn bánh đậu xanh nàng tự làm!

Vừa lúc Hồng Thư đi qua, thấy Song nhi đi đi lại lại trước cửa phòng Gia, dáng vẻ bất an, liền hỏi: “Song nhi, người làm sao vậy? “

“Hồng Thư, người tới thật đúng lúc! Người đọc cái này đi! ” vừa nói vừa đưa lá thư Phượng Phi để lại cho Hồng Thư.

Hồng Thư thấy Song nhi khẩn trương, vì vậy nhận lá thư, vừa đọc qua mặt đã tái xanh.

“Đều là tại ta không tốt, biết rõ tiểu tử Phượng Phi tinh nghịch thích làm loạn, lần này lại giả vờ ngoan ngoãn muốn tới Thương Thành, nhất định là đã có mưu đồ, ta còn không thêm để ý, khi nó nói muốn ăn bánh đậu xanh ta làm, ta cũng không suy nghĩ nhiều, để Nộn nhi lại cho nó trông sau đó xuống bếp! Không ngờ....” Song nhi vừa nói vừa khóc, nghĩ đến chuyện một bé trai 4 tuổi tha lời một bé gái 2 tuổi, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, nàng cũng không muốn sống nữa!

“Song nhi, người đừng khóc! Việc này cũng không thể trách người, tiểu tử Phượng Phi kia cũng quá lớn mật! Chúng ta nhanh bẩm báo phu nhân và Gia đi! ” vừa nói vừa định gõ cửa.

Lại thấy Song nhi cản lại: “Người lắng nghe bên trong một chút! “

Hồng Thư vừa nghe, liền đỏ mặt, dù nàng vô dụng, cũng có thể nghe ra âm thanh bên trong có ý vị thế nào.

Vì vậy hai người chỉ có thể lẳng lặng đứng ở cửa, chờ cho đến khi yên tĩnh.

Rốt cục, cũng thấy trong phòng yên tĩnh trở lại.

Lúc này 2 người mới lên tiếng: “Gia, phu nhân, nô tỳ có việc.”

Vốn dĩ Văn Thanh vẫn một mực có cảm giác rằng bên ngoài có người nói chuyện, nhưng Phượng Cô lại quần lấy nàng không buông, lúc này, nghe được âm thanh của Hồng Thư và Song nhi, mặt nàng đỏ như tôm luộc, nói vậy thì thanh âm phóng tứ của nàng, bọn họ đã nghe thấy hết rồi!

Văn Thanh đỏ mặt xấu hổ, vội vàng cầm trang phục mặc vào.

Nhưng Phượng Cô vẫn quần quít không tha, vẻ mặt nhu tình như nước nhìn Văn Thanh chăm chú, không rời khỏi chăm đăm dù chỉ một chút.

Văn Thanh mặc quần áo xong xuôi, xuống giường nhặt quần áo của hần lên: “Chàng nhanh mặc quần áo vào đi! Đã khuya rồi hai người bọn họ vẫn tới tìm, nhất định là có việc gấp! “

Nói đến đây Văn Thanh mới nhớ ra, Nộn nhi là giao cho Song nhi trông, chẳng lẽ Nộn nhi gặp chuyện gì! Mặt nàng biến sắc, vội vàng đi ra ngoài mở cửa.

Phượng Cô vừa nghĩ cũng cảm thấy không đúng, vì vậy vội vàng mặc quần áo đuổi theo.

Song nhi vừa nhìn thấy Văn Thanh, không kiềm chế được nữa, lại khóc như mưa: “Phu nhân, Phi nhi và Nộn nhi mất tích rồi! Người phạt ta đi! “

“Cái gì? Đã xảy ra chuyện gì? ” Văn Thanh vừa nghe thấy thế, cả kinh tái mặt, tóm lấy hai tay Song nhi, căng thẳng hỏi han.

“Phu nhân, kỳ thật cũng không thể trách Song nhi, người xem thư này sẽ hiểu! ” Hồng Thư vừa nói vừa đưa lá thư của Phi nhi để lại cho Văn Thanh.

Văn Thanh nhận thư, càng xem, sắc mặt càng xanh mét: “Phi nhi này, đúng là càng lúc càng lớn mật, đã nửa đêm nửa hôm, còn dám đưa Nộn nhi ra ngoài! Không biết người khác sẽ phải lo lắng sao!

Đều do nàng thường ngày quá nuông chiều thằng bé! Mới khiến nó to gan lớn mật thế này!

Bất quá hai đứa không phải bị bắt cóc, nàng cũng yên tâm, xem ra Phượng phi dự mưu từ trước, bản lĩnh của con mình đến đâu nàng biết, bằng vào trí thông minh của bé, hẳn là đã thu xếp tốt từ sớm rồi, hẳn là sẽ không xảy ra chuyện đại sự gì. Hơn nữa hai đứa đi chưa lâu, Thương Thành không lớn, nhanh chóng cho người đi tìm, có lẽ sẽ tìm được hai đứa về.

Đang định hạ lệnh cho người đi tìm, đã thấy một người hầu khẩn cấp, vội vã chạy vào: “Phu nhân, có người gửi tới một lá thư, nói là phải giao tận tay phu nhân, không được qua tay ai khác.”

Văn Thanh vừa nghe, mặt liền hiện vẻ kỳ quái, đáy lòng lại bắt đầu thấp thỏm bất an, chậm rãi mở phong thư ra, lại thấy bút tích quen thuộc, dĩ nhiên là Tà Phong.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 206: Bảo Bối Khó Dễ

Thất Thân Làm Thiếp

Nếu Phi nhi và Nộn nhi ở chỗ Tà Phong, nàng cũng yên tâm, chỉ cần biết là 2 đứa bé đang ở với Tà Phong, nàng biết là sẽ không xảy ra chuyện gì.

Trong lòng không khỏi thở dài, đã năm năm, từ lúc xảy ra sự kiện đấy, Tà Phong vẫn không chịu gặp lại nàng, có lẽ là do hấn cảm thấy hổ thẹn!

Nhưng, từ trước tới nay, nàng vẫn chưa từng trách hấn.

Sự kiện kia, vốn dĩ không phải sai lầm của hấn.

Sở dĩ hấn là Tà Phong, vì hấn đối đãi với người khác rất chân thành, nếu hấn mưu mô tính toán trong chuyện đối xử với người khác, chưa chắc nàng đã coi hấn là bằng hữu tốt.

Nàng cũng không chủ động đi tìm hấn, nàng biết, chung qui sẽ đến một ngày, hấn thông suốt mọi chuyện, tự nhiên hấn sẽ đến tìm nàng, nàng nghĩ rằng, ngày đó, hấn là sắp đến.

Không biết Phi nhi làm thế nào lại quen biết hấn.

Nhẹ nhàng khép phong thư lại, bờ môi Văn Thanh nở một nụ cười như có như không.

Nhớ đến lần đầu tiên gặp hần, hần có chút gian trá, chút tinh nghịch ham chơi, còn giả làm kẻ du côn để chọc cho nàng vui, lúc đó tuy là bị bắt cóc, nhưng nàng lại không có chút cảm giác sợ hãi nào.

Chỉ vì nhân thần của hần trong veo thuần khiết, nàng liền biết hần sẽ không hãm hại nàng.

Không nghĩ ra, hần dĩ nhiên sống ở Thương Thành, nhìn địa chỉ của hần, nàng có chút ngoài dự đoán, đáng ra hần nên sống cuộc đời không cố định, lấy trộm làm vui, lấy trộm giúp người, lấy trộm mà sống, lãng du thiên hạ.

Từ lúc nào hần lại có quyết định an cư.

“Chuyện gì vậy? Hai đứa ở đâu rồi? ” Phượng Cô nhẹ nhàng ôm chặt lấy Văn Thanh, hỏi, chẳng qua, nhìn thần sắc thả lỏng của nàng, hần biết hần là tin tức tốt, vì thế hần cũng yên tâm theo.

“Cũng là có duyên, hai đứa gặp 1 cố nhân, hiện giờ vô cùng an toàn, chúng ta ngủ trước đi! Ngày mai thiếp sẽ đi đón 2 đứa về! ” Văn Thanh nhẹ giọng trả lời, không nói cho Phượng Cô là cố nhân nào, bởi vì giữa Phượng Cô và Tà Phong có hiềm khích lớn, cả 2 đều ngứa mắt khi thấy kẻ kia, nếu để hần biết, chỉ sợ dù trời đã tối đen hần cũng đòi đi đón 2 đứa con về bằng được.

“Cố nhân? Là cố nhân nào mà thần bí vậy? ” Phượng Cô hơi nheo mắt lại, suy nghĩ một chút sau đó hỏi.

Văn Thanh không trả lời hần, nở một nụ cười ngọt ngào: “Là cố nhân của thiếp, yên tâm, không có việc gì, đêm cũng khuya rồi, chúng ta đi ngủ đi! “

Sau đó bảo Song nhi và Hồng Thư đều lui xuống.

Sắc mặt Phượng Cô, bắt đầu tối đen, tuy Văn Thanh không nói là ai, nhưng trong lòng hắn đã đoán ra mấy phần, kỳ thực chuyện này, trái tim hắn đã thâm cảm nhận được.

Văn Thanh không có nhiều cố nhân, nhất là tại Thương Thành, đừng nói đến cố nhân, cả Thương Thành này, Văn Thanh chỉ có một người quen duy nhất, chính là tên tặc trộm Tà Phong kia.

Theo như suy đoán của hắn, phải đúng đến tám chín phần.

Hắn nhìn ra được, tên tặc trộm kia vẫn còn tình ý với Văn Thanh.

Vừa nghĩ đến chuyện ngày mai Văn Thanh đi gặp Tà Phong, lòng ghen tuông của Phượng Cô liền nổi lên.

“Ngày mai ta đi cùng nàng.” Hắn nói, ngữ khí có chút ghen tức.

Văn Thanh lại chỉ khẽ cười, cho là hắn đang lo lắng, vì thế nói: “Không cần, không phải chàng còn có chuyện phải làm sao? Chàng cứ làm chuyện cần làm đi! Yên tâm đi, cũng không phải chuyện gì đại sự. Huống hồ lấy võ công của thiếp lúc này, không phải bất kỳ kẻ nào cũng động vào được! “

“Không được, ta nhất định phải đi cùng nàng! ” Phượng Cô vẫn cố chấp.

Văn Thanh ngẩng đầu, nhìn hắn, mới phát hiện biểu tình của hắn có chút không đúng, không phải biểu hiện của lo lắng, mà là biểu hiện của một người đang ghen.

Trong lòng Văn Thanh liền sáng tỏ.

Nhất định hắn đã đoán ra cố nhân là ai.

Nhưng hắn có cần phải thế không? Quan hệ giữa nàng và Tà Phong, chẳng lẽ hắn lại không biết?

Chẳng qua lòng nàng cảm thấy rất ấm áp ngọt ngào, có nam nhân như thế để ý bản thân, bản thân cũng đem lòng yêu hẳn, làm sao có thể không vui chứ?

“Đừng không vui thế, trái tim thiếp đã trao cho chàng, không lẽ chàng còn lo lắng?” nói xong kiễng chân lên một chút, vòng tay ôm cổ hẳn, nhẹ nhàng kề môi hôn hẳn.

Nhưng chỉ một nụ hôn, làm sao có thể khiến Phượng Cô thấy đủ chứ?

Một động tác liền ôm chặt lấy Văn Thanh, cuồng thế xâm nhập.

Đêm khuya, lại không che được một màn ân ái cuồng nhiệt...

... ..

Về phần Tà Phong, đang lúng túng luống cuống chân tay.

Rốt cục Nộn nhi vẫn chỉ là một đứa trẻ 2 tuổi, lúc mới đến thấy lạ lạ vui vui, sẽ hào hứng chơi đùa, còn cười đùa nhiệt tình.

Nhưng có ai biết, tiểu hài tử vừa cười nói nhiệt tình có thể buồn ngủ nhanh thế.

Ngáp một cái, bắt đầu tìm người quen.

Nộn nhi ngồi đó, vừa khóc vừa đòi mẹ, đòi Song a di, đòi Hồng Thư a di.

Đôi mắt đẹp như ngọc bị cô bé khóc đến sưng đỏ, Tà Phong nhìn mà đau lòng, chỉ có thể lôi hết công phu ra dỗ dành cô bé: “Nộn nhi ngoan ngoan! Phong thúc thúc đóng giả bông hoa cho con xem...”

“Không muốn, Nộn nhi muốn mẫu thân...” Nộn nhi không thèm ngừng khóc một chút nào, chỉ khóc không ngừng.

“VẬY Phong thúc thúc đóng giả lão hồ cho con xem được không?” nói xong liền bắt chước dáng vẻ của hồ, hai tay giơ lên đầu thay cho tai hồ, gầm gừ như hồ.

Nhưng vẫn chẳng thể khiến tiểu nha đầu động lòng, tiếng khóc kia, rất có tư thái của Mạnh Khương nữ.

Tà Phong mệt đến mức ngồi phịch xuống đất, đầu hàng thở dài một hơi, ngẩng đầu nhìn tiểu tổ tông trước mắt: “Thật là một cuộc gặp đắt giá, con đừng khóc nữa, ta thật sự là không còn cách nào!”

Thật lòng, lần đầu tiên hắn phát hiện, chuyện gì là chuyện khó khăn nhất thế gian.

Không thể không bồi phục những người làm cha mẹ, làm thế nào mà đồ được...những bé con này, so với việc luyện võ công mà hắn từng trải qua, thật sự là khó hơn cả trăm lần!

Hắn hoàn toàn không tìm được điểm mấu chốt để giải quyết!

Tà Phong đành đưa mắt nhìn Phượng Phi đứng một bên: “Tiểu tử, cô bé là muội muội của con, con dỗ muội muội đi ngủ đi!”

Phượng Phi cũng cúi đầu thở dài, không biết phải làm như thế nào cho phải, từ trước tới giờ bé chưa từng biết Nộn nhi lại khó dỗ thế, giả dụ là ban ngày, đưa cô bé đi đâu chơi, cô bé đều ngoan ngoãn đi theo, mà còn chơi đùa rất vui vẻ.

Có đôi lúc không cần thận ngã đau, bé chỉ dỗ dành mấy câu, cô bé liền nín khóc mỉm cười, nhưng lúc này lại là ban đêm, thật là mở rộng tầm mắt với công phu khóc lóc của cô bé. Bé cũng dùng biết bao cách rồi, vẫn chỉ là vô ích!

Nhưng cô bé khóc thê, bé nhìn vào cũng đau lòng, thế là đi lên phía trước, ôm chặt lấy Nộn nhi: “Nộn nhi ngoan ngoan, đừng khóc nữa, mọi người đừng khóc, ngày mai ca ca dẫn mọi người ra chợ mua kẹo đường hình người, chính là thứ mọi người thích ăn nhất! Còn mua búp bê đất nữa, được hay không? ” bình thường thì dùng cách này là hữu hiệu nhất, lần này, chỉ hy vọng cũng có thể thành công, nếu bằng không, bé cũng đầu hàng!

Nộn nhi vừa nghe, liền ngừng khóc, Phượng Phi cho là đã dễ thành công, liền buông lỏng vòng ôm.

Nhưng có ai biết, mới buông lỏng một nửa, đã thấy Nộn nhi ngẩng đầu nhìn Phượng Phi rồi lại khóc oa oa tiếp, đáng vẻ tủi thân như bị bỏ rơi, khóc còn lớn hơn trước: “Nhưng Nộn nhi hiện tại muốn mẫu thân, muốn cha cơ ... “

Phượng Phi buông xuôi, nhìn sư phụ: “Sư phụ, Phi nhi thật sự không có cách nào! “

Tà Phong đột nhiên ngẩng đầu lên, lóe ra 1 ý tưởng, đi lên trước, chạm nhẹ lên ngực Nộn nhi, liền thấy tròng mắt Nộn nhi nhẹ nhàng đóng lại, sau đó hần nhanh chóng bế Nộn nhi lên.

Phượng Phi thấy thế, giật nảy người: “Sư phụ, người làm gì với Nộn nhi vậy! Con bé còn nhỏ, bị điểm huyết sẽ hại đến thân thể! “

Tà Phong nhú mày, không vui nói “Con cho rằng chỉ có con biết đau lòng vì Nộn nhi sao! So với con, ta còn đau lòng hơn, cô bé chính là tâm can bảo bối của ta! Ta điểm huyết ngũ của cô bé, chỉ là nhất thời, về đến phòng ngủ sẽ giải huyết, đến lúc đó cô bé đã ngủ sâu, không có việc gì! “

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 207: Gặp Lại (1)

Thất Thân Làm Thiếp

Cả một đêm, Văn Thanh không thể ngủ ngon, nghĩ đến chuyện ngày mai có thể nhìn thấy Tà Phong, lòng Văn Thanh vô cùng hưng phấn, từng kỷ niệm cũ lần lượt hiện ra trong đầu.

Lúc này, nàng mới phát hiện ra, từ trước tới giờ, người chưa từng khiến nàng phải căm ghét chỉ có Tà Phong.

Hồi ức giữa nàng và những người khác, không có một ai là vui vẻ từ đầu đến cuối. Nhưng hồi ức giữa nàng và Tà Phong lại rất thoải mái, rất tự tại, rất vô tư.

Khi Tà Phong ở cạnh nàng, hẳn có thể trêu chọc cho nàng cười rất dễ dàng, tâm tư đơn thuần của hắn, là thứ mà kẻ khác không có.

Năm năm không thấy, không biết hắn có thay đổi gì không? Có còn là con người vui vẻ trước kia không? Hay đã trưởng thành?

Văn Thanh cứ trần trở, không ngừng suy đoán.

Lúc này, một đôi tay bỗng giữ chặt lấy nàng.

Nàng khẽ xoay người: “Làm sao vậy?”

“Ta mới là người phải hỏi câu đấy? Tại sao cứ trần trọc xoay người không chịu ngủ? Nàng nhớ Phi nhi và Nộn nhi sao?” Phượng Cô cố ý nói.

Kỳ thực không cần hỏi, hắn cũng có thể đoán ra, hắn là Văn Thanh đang mong đến ngày mai để đi gặp tên tặc trộm kia thế nên mới cao hứng đến không ngủ được.

Chẳng lẽ nàng không biết, nàng là gái đã có chồng? Nằm bên cạnh chồng, còn không chút nể nang hắn nghĩ đến nam nhân khác!

Dù không có tình cảm với nàng, hắn cũng nổi cơn ghen!

Văn Thanh nghe hắn hỏi, bóng tối khiến nàng không thấy được vẻ mặt của hắn, chỉ cảm thấy thanh âm của hắn có chút là lạ, vì thế liền trả lời khéo léo: “Đúng vậy, thiếp hơi nhớ hai đứa.”

“Thật sự chỉ nhớ hai đứa? ” hắn lại hỏi, đôi phượng nhãn lóe sáng trong bóng tối.

Lần này thì Văn Thanh đã nghe ra tâm tư của hắn.

Nàng có chút buồn bực, hắn thật là, biết rõ còn hỏi.

Thật giận, hắn thật sự không tin tưởng nàng sao? Coi nàng là loại người thủy tính dương hoa (lãng nhăng) sao!

Thế là cố ý nói với giọng không vui: “Chàng biết đấy, cũng không hắn thế, ngày mai thấy bạn cũ, khó tránh tâm tình kích động! ” nói xong xoay người, đưa lưng về phía hắn, không thêm chú ý tới hắn nữa.

Phượng Cô nhận ra Văn Thanh có chút tức giận, thế là vòng tay ôm chặt lấy nàng, nỉ non làm nũng bên tai nàng: “Phu nhân đừng tức giận! Vì phu cũng chỉ là quan tâm tới phu nhân, thế nên mới có chút không thoải mái trong lòng, phu nhân nàng cảm thấy vi phu có chỗ nào không tốt, nàng cứ trực tiếp nói ra, vi phu nhất định sẽ nỗ lực thay đổi, được không? “

“Được hay không mà? Phu nhân! Được hay không mà? Phu nhân...”
Phượng Cô vẫn nỉ non không ngừng, tiếng nôi làm nũng kia, đê mê mờ ám mà thu hút, khiến không ai có thể cự tuyệt được

Văn Thanh thật sự là không giận được nữa, cũng đang nở nụ cười, nhưng vẫn không xoay người lại, Phượng Cô này, từ trước đến giờ luôn bày ra bộ dạng lãnh khốc âm lãnh tà vọng, những lúc thế này lại trở hết bản lĩnh quyến rũ, khiến nàng muốn giận cũng không được.

Lần này, nàng muốn trêu hấn một phen!

Vì thế Văn Thanh kiên trì xoay lưng về phía Phượng Cô, không để ý tới mấy lời làm nũng của hấn.

Phượng Cô thấy cao chiêu bất bại nay lại mất đi hiệu quả, vì thế càng ôm nàng chặt hơn, nhẹ nhàng gặm cắn nơi gáy nàng, khiến nàng tê dại từng cơn, cứ một lần cắn, là một lần nỉ non: “Nương tử... Nương tử tốt của ta... Vì phu đã ăn nói khép nép như vậy, nàng đừng nên buồn bực nữa...”

Văn Thanh cắn răng, đã bắt đầu không nhin được cười.

Phượng Cô vẫn tiếp tục màn độc thoại: “Hai chúng ta sao có thể vì một kẻ không liên quan mà tổn thương đến hòa khí chứ? Nương tử nói đúng không?”

“Sao lại nói là một kẻ không liên quan? ” Văn Thanh cố ý nói.

“Chẳng lẽ không phải! ” vừa thấy Văn Thanh nói thế, Phượng Cô bắt đầu sôi máu, ngực như bị chèn, lúc này là lúc nào, Văn Thanh còn vắn vẹo chuyện có liên quan hay không!

“Nếu đã là kẻ không liên quan, vì sao chàng lại có thái độ đó? ” Văn Thanh hỏi lại.

Phượng Cô vừa nghe, cũng cảm thấy bản thân có chút nhỏ nhen, nhưng hẳn yêu nàng mới ghen thế!

“Nương tử đại nhân, không phải là vì vi phu quan tâm nàng sao! “

“Thật ngưỡng mộ miệng lưỡi trơn tuột của chàng, không hổ là công tử vô lại! ” Văn Thanh hờn trách, nhưng cười rất tươi, vì biết hẳn thực sự là do quá quan tâm đến nàng.

“Miệng lưỡi trơn tuột của vi phu, chỉ để một mình nương tử nghe! Là đồ vật độc quyền của nương tử! ” Phượng Cô cười nói, xoay người nàng lại, ôm ở trong lòng, hạnh phúc tràn ngập toàn thân.

Đời này, đối với hẳn, thế này là quá đủ, được sống bên người mình yêu, trai gái đều đủ, có nhà có nghiệp, hẳn hẳn là người hạnh phúc nhất thế gian đi!

Văn Thanh cười một tiếng khúc khích, thả lỏng người trong lòng hẳn, không nói gì thêm, cảm thấy yêu hẳn vô cùng.

... ..

Đạp lên tuyết, Văn Thanh đi tới trước cửa nhà Tà Phong.

Nàng khẽ nở một nụ cười, nhẹ nhàng gõ cửa.

Bên trong truyền ra một giọng nói quen thuộc: “Là ai đó! “

Sau đó nàng nghe thấy tiếng chân đạp lên tuyết, tiếng chân gấp gáp, dù không nhìn thấy, Văn Thanh vẫn có thể tưởng tượng ra, tiểu tử Phượng Phi kia nhất định là đang lao ra cửa với tốc độ của tên bắn.

Nghe giọng nói của bé, xem ra bé ở đây rất thoải mái, thanh âm rất vui vẻ!

Mở cửa cho hở ra một khe, một đôi phượng nhãn nho nhỏ liếc ra ngoài, tràn đầy cảnh giác: “Ai vậy?”

Bé ngẩng đầu, đứng ngoài cửa là một nữ tử khoác áo choàng lông hồ ly trắng, mái tóc dài chỉ dùng dây bạc buộc lên, thanh tú mà cao nhã, không phải mẫu thân thì còn ai vào đây chứ?!

Bé cười thật tươi, mở rộng cửa, nhào vào lòng mẫu thân: “Mẫu thân, làm sao người lại tới! “

“Con đấy, dám tự quyết định, dĩ nhiên nửa đêm len lén đem Nộn nhi ra ngoài, còn dám hỏi ta làm sao tới! Con chờ mà về giải thích với cha con đi!” Vãn Thanh khẽ quát, đưa tay lên véo mũi bé, Phượng Phi không chút sợ hãi, lôi kéo tay mẫu thân, xua tay: “Có mẫu thân ở đây, Phi nhi không sợ!” “

“Đừng lôi mẫu thân ra nữa, lần này ta cũng để cha con toàn quyền! Lần này con thật không ngoan! May mà gặp được người tốt, nếu gặp phải kẻ xấu thì sao? Nếu giữa đường bị bắt cóc thì thế nào? Thật không dám nghĩ nữa, con mới bốn tuổi, Nộn nhi mới hai tuổi, con thật khiến cha mẹ phải lo lắng!” Vãn Thanh hơi giận, không muốn để bé nghĩ rằng vì có nàng nuông chiều mà có thể muốn làm gì thì làm, chuyện như thế này chỉ được xảy ra một lần, quyết không thể tái diễn lần nữa, quyết không thể nuông chiều bé nữa.

May là lần này gặp đúng Tà Phong, nếu gặp phải kẻ xấu, bé chỉ mới 4 tuổi, sao mà đề phòng được chứ?

“Mẫu thân, Phi nhi có thể phân biệt tốt xấu!” Phi nhi còn muốn làm nũng.

Vẻ mặt Vãn Thanh trở nên âm trầm: “Chuyện này không thể tái diễn lần nữa! Con mới bốn tuổi mà thôi, giang hồ hiểm ác, con không thể lần nào cũng gặp may thoát nạn! Nếu sai một li, chẳng phải là hại được người cũng tổn thương mình sao!” “

“Phi nhi đã biết, lần sau con sẽ không lỗ mãng nữa. Mẫu thân đừng tức giận! ” thấy mẫu thân giận thật, Phượng Phi không dám nghịch ngợm nữa, nghĩ kĩ thì đúng là lời mẫu thân nói rất đúng, vì thế không phản bác.

“Biết là tốt! Mẫu thân chỉ hy vọng Phi nhi có thể nhanh trưởng thành, trở thành một nam tử hán chân chính! ” nói xong thì cúi người bế Phi nhi lên, áp mặt lên mặt bé..

Đúng lúc này, Tà Phong bế Nộn nhi đi từ trong nhà ra.

Hương hoa mai thoang thoảng, từng bông tuyết bay bay

Trong nhất thời, sự ưu thương như đọng đầy hồi ức..

Không ai lên tiếng.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 208: Gặp Lại (2)

Thất Thân Làm Thiếp

Thời gian 5 năm, nói dài không dài, nhưng nói ngắn thì tuyệt đối không ngắn.

Hắn vẫn như trước.

Nàng cũng không thay đổi.

Mặc dù không ai nói gì, nhưng chỉ cần nhìn vào ánh mắt của đối phương, 2 người cũng đã rõ ràng tất cả.

Hắn bế Nộn nhi, cười rất ngọt ngào, chỉ nhìn thoáng qua cũng có thể thấy được hắn rất thương yêu tiểu nha đầu này, tuy chỉ mỉm cười nhưng sự vui sướng tràn đầy gương mặt.

Về phần Tà Phong, cả người như hóa đá, đứng đờ ra ở cửa, không tiến cũng chẳng lùi, nhìn thẳng vào Văn Thanh.

Vốn dĩ, hắn luôn nghĩ rằng, đã nhiều năm không gặp Văn Thanh, lần này gặp lại, nhất định hắn sẽ lao tới ôm nàng, nhưng lúc này hắn mới nhận ra, hai chân hắn như mọc rễ, căn bản là không thể nhúc nhích chút nào.

Ngay cả hô hấp cũng trở nên dồn dập, dường như hắn đang sợ rằng, chỉ cần dùng sức một chút, nữ tử đang đứng giữa những cánh mai và bông tuyết kia sẽ biến mất bất cứ lúc nào.

Nàng vẫn mỹ lệ như xưa.

Không, dường như so với trước kia nàng còn mỹ lệ hơn.

Đôi mắt to tròn trong veo của nàng rất dịu dàng, đôi môi luôn nở nụ cười ngọt ngào an tĩnh, nhẹ nhàng lặng lẽ, khiến ai cũng phải động lòng, làn da không tô son điểm phấn, nhưng không tái nhợt giống trước kia, mà thấp thoáng sắc hồng, rất động lòng người, áo khoác lông hồ ly trắng càng khiến nước da nàng thêm phần nổi bật, vô cùng xinh đẹp.

Nàng vẫn thanh lệ như xưa, giờ lại thêm sự mãn nguyện hạnh phúc, khiến vẻ đẹp càng thêm tròn đầy.

Cuộc sống của nàng giờ rất tốt.

Hắn đã biết chuyện đó từ lâu. Nhưng đến khi tận mắt nhìn thấy dáng vẻ ngọt ngào mãn nguyện của nàng, hắn mới thật sự yên tâm.

“Người, có khỏe không?” vẫn là Văn Thanh lên tiếng trước.

“Uh, cũng được, so với trước kia yên ổn hơn rất nhiều, mặc dù vẫn muốn lãng du thiên hạ, nhưng đã có một chỗ an cư.” Tà Phong nói.

“Nơi này rất tốt, có một vườn mai, vào đông đẹp lắm.” Văn Thanh nhìn bốn phía rồi nói.

“Đúng vậy.” Tà Phong mừng rỡ trả lời “Ta vẫn nhớ người từng nói rất thích hoa mai, vì vậy khi mới đến ngôi nhà này, nhìn thấy một vườn tuyết mai, lòng tràn đầy hoan hỉ mua ngay!”

“Mặc dù ta chưa từng liên lạc với người, nhưng ta biết, sớm muộn gì cũng có một ngày, người sẽ đến ngôi nhà này, cuối cùng ngày đó đã đến!” Tà Phong cười khê nói, nhìn Văn Thanh với ánh mắt vô cùng dịu dàng.

Mặc dù đã nhiều năm không gặp, nhưng tình cảm hân dành cho nàng chưa từng suy giảm, chỉ tăng thêm theo tháng năm.

Văn Thanh khẽ cười một tiếng, dung nhan như ngọc, trong veo như tuyết: “Thật bõ công đến đây! Chỉ không ngờ, chỉ một việc nhỏ đó mà người luôn canh cánh trong lòng, nhiều năm như vậy cũng không chịu gặp ta! “

Ngữ khí xen lẫn thở dài.

Theo lời hân nói, cho đến tận giờ phút này, hân vẫn chưa quên được sự kiện kia!

Nhưng, lần này nàng tới đây, trước là vì muốn gặp hân, sau là muốn giải thoát hân khỏi sự ám ảnh kia, có như vậy, hân mới có thể hồi phục Tà Phong tràn đầy sức sống, Tà Phong luôn xuất hiện với nụ cười sáng lạn!

Vừa nghe Văn Thanh nói vậy, mặt Tà Phong liền hiện vẻ khó xử, chuyện tình năm đó, như miếng xương cá đâm vào cổ họng hân, nuốt không được, phun không ra, khiến cổ họng nhức nhối quanh năm, lấp đi tất cả hạnh phúc trong lòng hân.

Nhìn bộ dạng của hân, Văn Thanh không khỏi thở dài một tiếng, không thể làm gì khác hơn là đôi bề tài, nhẹ nhàng nói: “Ta nói ‘Nhất Trận Phong’ đại hiệp, người không định mời ta vào nhà uống chén trà nóng sao? Hôm nay tuyết rơi dày lắm! “

Tà Phong vừa nghe, mới nhận ra mình đã quên mất chuyện cả hai đều đang đứng ngoài sân, gió lạnh rít gào, không ngừng đổ tuyết! Vì vậy vội vàng nói: “Mau mau, mau vào ngồi một chút đi! “

Nộn nhi đang ở trong lòng Tà Phong, liên tục đảo mắt nhìn từ mẫu thân sang Phong thúc thúc và ngược lại, tò mò như nai con, cô bé vẫn đang nghĩ lúc này nên ôm mẫu thân hay Phong thúc thúc.

Đã lâu không gặp mẫu thân, trong lòng cô bé muốn ôm mẫu thân, nhưng chơi đùa với Phong thúc thúc thích lắm, bé muốn chơi gì Phong thúc thúc cũng chiều! Hôm nay bé dậy từ sáng sớm, Phong thúc thúc liền đưa bé ra ngoài hậu viện nặn người tuyết, đào khoai nướng ăn, khoai nướng ngon lắm, bé ăn rất no, rất no ...

Thấy 2 người định vào nhà, ngấm lại thì hình như ôm mẫu thân thích hơn, vì vậy bé giang tay về phía mẫu thân: “Mẫu thân, Nộn nhi muốn ôm một cái...”

Văn Thanh cười một tiếng, đi lên trước, ôm lấy Nộn nhi từ trong lòng Tà Phong, vừa đi vừa cười hỏi: “Nộn nhi buổi tối rất khó dỗ, chỉ có người quen mới dỗ cho con bé đi ngủ được, người đã dỗ con bé thế nào, lại khiến con bé ngoan ngoãn thế này, không khóc cũng không la, khi ta mới đến, ta con tưởng con bé không rời khỏi người được nữa chứ! “

Nhắc đến chuyện ngày hôm qua, nhớ đến công phu khóc lóc muốn đổ Trường Thành của Nộn nhi, Tà Phong liền thấy đau đầu!

Hắn gượng cười khổ: ” Kỳ thật Nộn nhi rất ngoan, đúng là lúc buồn ngủ rất khó dỗ, tối hôm qua còn khóc suốt một canh giờ vẫn không chịu ngủ, càng khóc càng hăng, sau đó ta phải điểm huyết cô bé mới ngủ ngoan được!”

Nói xong Tà Phong sợ Văn Thanh trách hắn chuyện điểm huyết Nộn nhi, vội vàng giải thích “Đương nhiên, ta chỉ điểm huyết cô bé một lúc thôi, đặt bé lên giường liền giải huyết, khi đó bé đã ngủ thiếp đi rồi, không làm loạn nữa! “

Văn Thanh thấy hắn khẩn trương giải thích, chỉ khẽ cười, hắn có cần phải giải thích rõ vậy không? Kỳ thật chỉ cần liếc mắt nàng cũng nhìn ra, hắn rất thương Nộn nhi, sao có thể làm chuyện có hại với cô bé chứ!

“Hắn là người đã một đêm không ngủ? ” Văn Thanh hỏi.

Tà Phong lắc đầu: “Lúc đầu ta cũng tưởng thế, bất quá sau khi Nộn nhi ngủ say không hề làm loạn, ngủ một mạch đến sáng mới tỉnh, ngủ đủ giấc, lại được chơi đùa, cô bé không quấy khóc gì! “

Nghe thấy thế, Nộn nhi híp mắt cười, kéo áo mẫu thân: “Mẫu thân, người tuyệt đẹp lắm, tròn lắm, khoai nướng cũng rất ngon...” Vừa nói còn vừa khoa chân múa tay để diễn tả rất sinh động.

“Mới sáng sớm đã ầm ĩ, vẫn còn không biết xấu hổ nói ra! ” Phượng Phi hờn dỗi ầm ỨC lầU bầU, bé vốn định đi tìm sư phụ học thêm chút công phu, có ai ngờ dẫn theo Nộn nhi đến thật là tai hại, sư phụ chỉ lo chơi đùa cùng Nộn nhi, không dạy bé công phu gì.

Làm bé khó chịu từ sáng đến giờ!

“Làm sao vậy? ” Văn Thanh nhìn Phượng Phi dẫu môi vì dỗi, dáng vẻ rất không hài lòng. Vốn dĩ Phượng Phi rất thương Nộn nhi, không hiểu thế nào mà lúc này lại có vẻ bức bối.

“Không có việc gì ạ! ” Phượng Phi nhỏ giọng đáp, ánh mắt có chút lo sợ, bé làm sao dám nói là vì không được học võ công chứ! Đầu óc bé vẫn chưa hổng, vẫn nhớ rõ chuyện mẫu thân không cho học võ công, nếu để mẫu thân biết chuyện, chỉ có nước nếm mùi đau khổ.

“Mẫu thân, thực sự không có việc gì, con bị Nộn nhi quấy từ sáng, từ sáng đến giờ vẫn phải trông muội muội” Phi nhi trả lời.

Văn Thanh nhìn bộ dạng của bé, cũng có chút không tin, nhưng nghĩ kĩ cũng không phải chuyện gì nghiêm trọng, không truy hỏi nữa.

“Được rồi, mẫu thân không hỏi nữa, con dẫn Nộn nhi đi chơi đi, mẫu thân có việc muốn nói với thúc thúc.” Văn Thanh vừa nói vừa nhẹ nhàng đặt Nộn nhi xuống, nói với Phi nhi.

“Dạ, mẫu thân! ” Phi nhi thức thối lặng lẽ gật đầu, sau đó kéo tay Nộn nhi đi về phía hậu viện.

Trong lúc nhất thời, trong phòng lại tĩnh lặng.

Không một tiếng động.

Chỉ có tiếng gió rít cùng tiếng tiếng rơi ngoài cửa sổ.

“Chuyện tình năm đó, ta không hề trách người.” Văn Thanh nói.

Tà Phong đau khổ cúi đầu: “Ta biết người sẽ không trách ta, nhưng người không trách ta, không có nghĩa là ta không trách mình, chuyện tình năm đó, ta hại các người lắm như vậy, tuy nói sau đó Phượng Cô không có việc gì, nhưng nếu hân có việc gì thì sao? Ta không chỉ hại một đời hân, còn hủy một đời người! “

“Kỳ thật, ta tình nguyện người trách ta, người hận ta, cũng không muốn người tha thứ cho ta! ” thanh âm của hân, mang theo đau khổ, mang theo bất đắc dĩ, dù đã cúi đầu, Văn Thanh vẫn có thể hình dung ra sự đau đớn trên mặt hân lúc này.

“Người nói gì vậy? Tại sao ta lại phải hận người, trách người? Chuyện đó, cũng không phải người muốn thế, người cũng là bị kẻ khác giăng bẫy hãm hại!” Văn Thanh nói, nàng vẫn biết Tà Phong để tâm chuyện này, nhưng không ngờ hân lại để tâm nhiều đến thế, nghe thanh âm đau khổ của hân, nàng thấy có chút bất lực.

“Tuy nói ta là bị kẻ khác giăng bẫy, nhưng chuyện đó vẫn là do ta gây ra! ” Tà Phong nói.

“Người biết không? Nguyên nhân chúng ta có thể trở thành bằng hữu, người có thể khiến ta coi như người thân, chính là vì người thẳng thắn chân thành, cho dù là với bất cứ ai, người đều thật lòng đối đãi, chưa từng giả

nhân giả nghĩa, chính vì thế mà ta vẫn luôn tín nhiệm người, một mực coi người như người thân! Nếu người là một kẻ trăm phương ngàn kế hiểm độc thủ đoạn, người sẽ không có sự thẳng thắn, ta lại càng không coi người là người thân! ” Văn Thanh chậm rãi khuyên nhủ: “Chuyện năm đó, chỉ có thể trách Mộ Dung Kiềm, hấn độc ác, lại lợi dụng sự chân thành của người, lợi dụng sự không phòng bị không thủ đoạn của người dành cho hấn, tất cả đều xuất phát từ sự hèn hạ của hấn! Căn bản là không do người! Người có thể hiểu được không! “

“Có lẽ! ” Tà Phong thở dài nói: “Bất quá dù sao hấn cũng có ân với ta! “

“Ta biết. Hấn có ân với người, chịu 1 ân huệ nhỏ của người phải báo đáp gấp bội, đó chính là nguyên tắc sống của người, đối với chuyện này, ta cũng không muốn trách ai hết, tất cả mọi chuyện đều đã qua, ta chỉ hy vọng có thể xua ý nghĩ tội lỗi ra khỏi đầu người, không để người bị canh cánh trong lòng nữa! ” Văn Thanh than nhẹ: “Người biết không? Người cứ thế này, không chỉ làm khổ bản thân, còn khiến ta cũng khổ sở theo, chúng ta là người thân, không phải sao? “

Nàng nhẹ nhàng nói, nhìn Tà Phong một cách chân thành: “Đáp ứng ta, không nên canh cánh chuyện đó nữa, được không? “

Tà Phong ngẩng đầu, khóe mi hoen lệ, nặng nề gật đầu, chuyện này, hấn đã canh cánh rất lâu, rất lâu! Lòng hấn vẫn một mực lo lắng, không biết phải đối mặt Văn Thanh như thế nào, đến tận giờ phút này, hấn mới biết được, thì ra, đây cũng chẳng phải chuyện gì khó khăn.

Hấn nở nụ cười du côn của ngày xưa, sáng lạn như hoa, rực rỡ như nắng xuân: “Ta biết nên làm thế nào! “

“Đúng vậy! Đây mới là Tà Phong mà ta biết, hãy để ta mãi mãi được nhìn thấy nụ cười của Tà Phong! ” Văn Thanh nhìn hấn rồi chợt cũng thanh thản, cảm thấy hài lòng cười một tiếng, nhẹ nhàng cười áo khoác.

Rồi sau đó ngẩng đầu nói: “Ta cũng đã nhiều năm không ăn mứt quả hồng, thật sự rất nhớ mùi vị kia, chỉ không biết lúc này có được ăn không?” nàng có chút hoài niệm vị ngọt ngào có chút chua chua, ăn sau miếng hồng treo veo rất đẹp mắt trước kia.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 209: Cám Dỗ Ngọt Ngào

Thất Thân Làm Thiếp

Cắn miếng mứt ngọt ngào mềm mại, Văn Thanh nở nụ cười hạnh phúc không thôi.

Nàng đã rất lâu không được ăn mứt này, nàng vẫn nhớ khi mang bầu Nộn nhi, nàng bị nghén mứt quả hồng, có bảo đầu bếp làm 1 bát, nhưng đầu bếp không làm được hương vị này.

Sau đó nàng không bảo đầu bếp làm nữa, từng đấy năm chưa từng ăn lại. Nhưng trong lòng vẫn luôn nhớ hương vị này, còn có tình ý của Tà Phong.

Phượng Phi nhìn với vẻ không chút hứng thú, chỉ nhíu mày: “Chỉ có đàn bà con gái mới thích ăn thứ này, vừa chua vừa ngọt còn hồng hồng đỏ đỏ, vừa nhìn đã biết là không ngon lành gì! “

“Mẫu thân, Nộn nhi muốn ăn...” Nộn nhi thì không thấy thế, nhìn miếng mứt đỏ trong lồng lánh như hồng ngọc, nước miếng của cô bé chỉ muốn trào ra, cô bé chỉ chờ ca ca lơ lửng là nhào vào lòng mẫu thân để được ăn cùng.

Phượng Phi giữ chặt lấy cô bé, không cho phép đi: “Từ sáng đến giờ muội đã ăn 2 củ khoai nướng và bỏng gạo rồi, không được ăn nữa, nếu còn ăn nữa sẽ đau bụng! “

Nộn nhi vừa nghe, liền mếu máo khóc lóc, nhìn Văn Thanh với vẻ đáng thương: “Nộn nhi muốn muốn, Nộn nhi đói đói muốn ăn quả hồng... Mẩu thân... Mẩu thân... Nộn nhi muốn ăn mà....”

“Không cho ăn! ” Phượng Phi rất ra dáng một đại nam nhân, giơ cánh tay mập mập ra ngăn: “Ăn rồi đau bụng thì làm sao! ” bé chỉ muốn tốt cho Nộn nhi thôi, cô em gái này, thích nhất là ăn vặt, hễ ăn là không biết dừng, nhìn cô bé nhỏ như thế, làm sao chứa được từng đầy thức ăn, bị đau bụng thì biết làm sao!

Nộn nhi nhìn thấy anh trai nghiêm mặt, vốn dĩ chỉ khóc nhỏ nhỏ, liền như nước vỡ đê, ‘ oa ’ một tiếng, tiếng khóc kinh thiên động địa khiến ai nấy đều đau đầu liền truyền khắp viện.

“Nộn nhi muốn ăn.... Nộn nhi muốn ăn mà....”

“Được rồi, đừng khóc đừng khóc! Nộn nhi khả ái đáng yêu làm sao có thể khóc được chứ? Khóc sẽ không đẹp... Muốn ăn thúc thúc đưa con đi ăn được không? ” Văn Thanh chưa kịp đỡ, đã thấy Tà Phong xông đến, bế Nộn nhi lên, âu yếm dỗ dành. (Tên Tà Phong này, ai cho người dậy hư cô bé kiểu đó >_

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 210: Buổi Chiều Vui Vẻ

Thất Thân Làm Thiếp

Sau giờ ngọ, ánh mặt trời trở nên ấm áp dễ chịu.

Tà Phong đề nghị mọi người cùng ra dòng sông băng sau nhà gỗ băng bắt cá.

Văn Thanh cũng không hiểu gỗ băng bắt cá là làm gì, bất quá nhìn bộ dáng kích động và vẻ mặt hưng phấn của Tà Phong, thì chuyện đó hẳn phải rất thú vị.

Hai đứa bé thì càng không phải nói, hưng phấn vô cùng, vỗ tay hưởng ứng: “Hay quá! Phong thúc thúc nói gỗ băng bắt cá vui lắm, Nộn nhi muốn chơi đùa, Nộn nhi muốn chơi đùa!”

Vì vậy bốn người liền vô cùng náo nhiệt đi ra dòng sông sau nhà.

Nhìn mặt nước đóng thành một lớp băng trắng trong như ngọc, Văn Thanh đột nhiên hơi hơi hiểu gỗ băng bắt cá là gì!

Chỉ có điều cá đều ở dưới lớp băng cứng kia, căn bản là không nhìn thấy, phải làm thế nào mới bắt được chứ?

Nàng có chút hoài nghi, chỉ sợ có gõ vào băng đến tối cũng không bắt được con cá nào! Dù lúc này cá có bất động, nhưng so với việc bắt cá đang bơi trong nước thì khó hơn nhiều!

Nhìn cả một dòng sông băng, Văn Thanh có chút vô thố.

Ngược lại, Tà Phong đang hứng thú hừng hực, lấy dụng cụ hắc mang theo người phát cho hai tiểu bảo bối: “Đến đây, mỗi người một cái xẻng! Cầm chắc vào, bắt được thì buổi tối có cá ăn, không bắt được thì tối đành nhịn đấy! Bắt nhanh vào, bắt được Phong thúc thúc sẽ nhóm lửa, chờ mặt trời xuống chúng ta sẽ nướng cá đông lạnh lên ăn, có lẽ sẽ rất ngon đấy (tên khùng này, đồ đông lạnh thì ngon chỗ nào >__ http://s2.wp.com/wp-includes/images/smilies/icon_cry.gif?m=1305842153g).

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 211: Hãn Muốn Nàng Quan Tâm

Thất Thân Làm Thiếp

Lúc Văn Thanh về đến nhà, Phượng Cô đã ngồi đấy chờ.

Hôm nay hãn về sớm hơn nàng dự đoán, bình thường hãn không có mặt ở nhà sớm thế này, bởi vì mỗi lần đi tra xét tình hình làm ăn của mỗi cửa hàng, hãn đều mười phần tận tâm tận trách, lúc nào cũng quan sát kiểm tra từ sáng đến tối mới yên tâm.

Khả năng quan sát của hãn vô cùng nhạy bén, chỉ cần một hai lần, là có thể nhìn ra chỗ có vấn đề, đây cũng là nguyên nhân hãn có được thành công vượt bậc trong chốn thương trường.

Thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn cộng thêm sự nhạy bén trong quan sát!

Vấn đề ở chỗ hiện tại vẻ mặt hãn có vẻ không được tốt cho lắm, sắc mặt tối tăm, dường như có một tầng khí ngưng đọng xung quanh hãn, Hoàng Kỳ đứng bên cạnh cũng hiện vẻ thận trọng, thấy nàng đi vào, còn nháy mắt mấy cái, dường như đang ám chỉ cái gì.

Thật ra thì không cần Hoàng Kỳ ám thị, Văn Thanh cũng biết rõ Phượng Cô đang tức giận cái gì, tính cách của hãn, nàng còn không hiểu sao?

Có điều nhìn dáng vẻ này của hãn, nàng cảm thấy có chút buồn bực.

Từ sau khi thành thân chân chính, hãn đúng là càng ngày càng bá đạo!

Hắn trở nên miễn cảm một cách kỳ lạ mỗi khi nàng tiếp xúc với đàn ông, nếu đối tượng đó là Ngân Diện hay Tà Phong, hắn càng thêm nhỏ nhen ghen ghét.

Nhìn nàng giống đàn bà lãng nhãng thế sao?

Khiến hắn phải lo lắng đến thế!

Trong lòng nàng vừa bức lại vừa giận, ngoài ra còn cảm thấy rất tức cười.

Nhưng thấy bản mặt hắn như thế, nàng càng cố tình không để ý tới!

Hắn bày ra vẻ mặt đó là sao chứ?

Giống như thế nàng bị hắn bắt gian tại trận vậy, hắn không ngừng trừng mắt lườm nàng bằng nhãn thần tối tăm!

Không phải là Nộn nhi không quan sát đến tâm trạng phụ thân, nhưng cô bé đã một ngày chưa gặp cha, tâm trạng cũng đang phấn khởi, dù không khí trong phòng có chút nặng nề, sắc mặt cha có chút khó coi!

Cô bé cũng nôn nóng hưng phấn huơ huơ tay: “Cha ơi... Cha ơi.... Nộn nhi nhớ cha....”

Văn Thanh nhẹ nhàng đặt cô bé xuống đất, Nộn nhi liền nghiêng nghiêng ngả ngả chạy về phía Phượng Cô với thân thể tròn vo: “Nộn nhi muốn cha ôm ôm... Ôm ôm...”

Dù Phượng Cô đang tức giận, nhưng đối mặt với nữ nhi đáng yêu, cũng không nỡ dùng sắc mặt tồi tệ khi này, nhưng hắn vẫn cảm thấy đang trầm lắng đen mặt lại đột nhiên đổi sắc thì hình như có chút mất mặt.

Thật là khó xử.

Hắn đành giả vờ lạnh lùng, vẫn bày ra vẻ mặt tức đến không nói ra lời, nhưng lại dịu dàng cúi người ôm Nộn nhi vào lòng.

Nộn nhi lại không biết tâm trạng phụ thân đang dao động không thôi, hào hứng ôm chặt lấy cổ cha, hôn “chụt” cái lên mặt hắn.

“Nộn nhi ngoan lắm!” Phượng Cô nói khẽ, thân mật vỗ về lên mái tóc mềm nhũn như tơ của Nộn nhi, nhưng vẫn không quên tặng cho Văn Thanh cái nhìn sắc bén như đao, đến cả chớp mắt cũng không.

Văn Thanh mỉm cười, không nói gì, làm như thể không hay biết gì, chậm rãi đi tới cạnh hắn ngồi xuống, đối với ánh mắt ngập tràn lửa giận mà hắn dán lên người, làm như không thấy.

Nàng thật muốn nhìn xem, trong hai người, ai là kẻ không giữ được bình tĩnh trước!

Nộn nhi nào biết cha mẹ đang chơi trò cân não, cô bé chỉ biết, hôm nay cô bé được chơi đùa thật vui vẻ, cô bé muốn nhanh chóng chia sẻ tâm trạng này với phụ thân.

Cô bé kéo cha đang nhìn mẹ chăm chú, ý là muốn cha nhìn cô bé: “Cha ơi, hôm nay Nộn nhi thật vui vẻ!”

Nói xong, nhìn cha với đôi mắt trong sáng tràn ngập hạnh phúc, nhân thần hướng thẳng vào Phượng Cô, chờ hắn đáp lại.

Về phần Phượng Cô, khi nghe đến thế, dù đang rất muốn tức giận, nhưng đối mặt với bảo bối nữ nhi, không làm cách nào mà giận được nữa, chỉ có thể hạ giọng hỏi: “Vậy sao?”

Ai ngờ lời này của hắn, thật đúng là mở cái máy hát tên Nộn nhi, cô bé cười hì hì rồi kể say sưa: “Đúng ạ! Cha không biết hôm nay Nộn nhi vui nhiều thế nào đâu! Phong thúc thúc rất tốt! Thúc dẫn Nộn nhi đi nặn người

tuyệt, còn nướng khoai ăn rất ngon, ăn bỏng gạo, còn gõ băng, bắt cá nướng ăn... Nộn nhi thật thích Phong thúc thúc...”

Vì không biết tình hình hiện tại nên Nộn nhi càng nói càng kích động, càng nói càng hào hứng, nhớ tới những chuyện đã làm từ sáng tới giờ, mặt mày cô bé thật hớn hở, còn không ngừng hoa chân múa tay để minh họa

Cô bé không biết, người đang ôm cô bé, vì nghe cô bé kể chuyện mà mặt cứ tối tăm rồi lại tái mét.

Đôi phượng nhãn kia thật như sắp tóe lửa tới nơi, hắn đã phiền lòng vì chuyện này nguyên một ngày trời, tuy hiện tại hắn và Văn Thanh mười phần ân ái, nhưng có những chuyện, mãi mãi không thể thay đổi.

Đối với những chuyện hắn đã làm trong quá khứ, hắn chưa bao giờ tha thứ cho bản thân, hắn vẫn luôn canh cánh trong lòng, hắn lo lắng, sợ rằng dĩ vãng kia sẽ khiến hạnh phúc hiện tại tuột khỏi tầm tay hắn.

Hắn đối với Văn Thanh, là dùng hết cả trái tim và máu thịt để yêu.

Hắn không thể tưởng tượng, nếu không có nàng, hắn sẽ sống như thế nào!

Văn Thanh cũng không biết hắn đang băn khoăn nhiều như vậy, nhưng nhìn sắc mặt hắn từ xám sang xanh, Nộn nhi càng đặc ý, vẻ mặt hắn lại càng thêm trái ngược, khiến lòng nàng thầm bật cười.

Nhưng nhìn sắc mặt Phượng Cô không vui như thế, nàng cũng không dám cười lên tiếng, lấy tính sĩ diện coi trọng mặt mũi của hắn, nếu nàng dám cười, chỉ sợ là châm dầu vào lửa.

Thấy lửa giận của hắn càng lúc càng lớn, nàng biết nếu chưa dập ngay thì đến cả nhà cũng cháy ra tro, thế là nàng đành nói qua một chút: “Vốn là thiếp cũng định về sớm một chút, thời tiết cũng lạnh, ra ngoài đường không

bằng ở trong nhà, chẳng qua Phi nhi và Nộn nhi rất hợp với Tà Phong, khó có lúc hào hứng thế, vì vậy ... mới đi đến giờ.”

Nàng đã nhượng bộ, hắn cũng nên vừa lòng đi?

Nàng mỉm cười nhìn hắn.

Quả thật thấy vẻ mặt hắn thay đổi, vui vẻ khẽ cười, nét mặt bừng sáng: “Đúng là ở trong nhà vẫn tốt hơn ra ngoài đường! Sau này đừng đi ra ngoài quá lâu, muốn đi cũng nên để ta đi cùng, bằng không ta cũng không được an lòng!”

Điều hắn muốn, chẳng qua cũng chỉ có một câu nói này của Văn Thanh.

Từ trước đến giờ, hắn chưa bao giờ để tâm đến người ngoài, mà là để ý đến cách nhìn và cảm nhận của Văn Thanh. Lời Văn Thanh vừa nói, khiến trái tim hắn cũng thoải mái hơn.

“Dạ, thiếp biết.” Văn Thanh dịu dàng trả lời, dường như có thể nghe thấy tiếng thở phào nhẹ nhõm của Hoàng Kỳ đứng sau lưng hắn.

A a, gia hỏa này, thật dễ nổi giận quá!

“Sao hôm nay chàng lại về sớm vậy? ” Văn Thanh vui vẻ hỏi.

“Vì lo cho nàng, thế nên về sớm.” Phượng Cô nói, ánh mắt mềm mại như nước, tràn ngập thâm tình: “Nàng đã ăn cơm chiều chưa? “

“Cha ơi! Nộn nhi kể... Con được ăn... Ăn cá dưới sông băng! Cá nướng trên lửa xèo xèo, ăn rất ngon... ngày mai Nộn nhi cũng muốn ăn nữa...” Phượng Cô hỏi, Văn Thanh vẫn chưa trả lời, Nộn nhi đã cười híp mắt ôm cổ cha rồi nói.

Rồi cười khanh khách thật vui vẻ.

“Nộn nhi, thứ đó có gì ngon, ngày mai cha dẫn con ra chợ, vừa được ăn ngon vừa được chơi! ” Phượng Cô nghe xong cười cười dỗ dành Nộn nhi.

Rốt cục thì Nộn nhi chỉ là một cô bé con, vừa nghe đến ăn ngon liền quên luôn những chuyện ban sáng: “Thật tốt... Nộn nhi đi với cha ra chợ chơi! “

Lúc này Phượng Cô mới quay đầu hỏi Văn Thanh: “Phi nhi đâu? Tại sao không thấy tiểu tử kia! “

“Đêm nay con nó ở lại chỗ Tà Phong.” Văn Thanh khẽ khàng nói.

“Cái gì! Tiểu tử chơi quên cả về! Không được, ta phải cho người đi đón nó về ngay! ” Phượng Cô vừa nghe đến đó liền giận.

“Không sao mà, con nó và Tà Phong rất hợp tính, cứ để nó ở đó mấy hôm! Đến lúc muốn về con nó sẽ tự về, thiệp cũng đồng ý với con nó rồi! ” Văn Thanh nhẹ nhàng nói, tiến lên đón Nộn nhi từ trong tay Phượng Cô: “Nhất định là chàng vẫn chưa ăn tối! Nhanh ngồi xuống ăn đi, đói thì không tốt đâu.”

Đối diện với ánh mắt dịu dàng âu yếm như hồ thu của nàng, khiến Phượng Cô muốn nói gì cũng nuốt lại vào bụng, chỉ có thể gật đầu.

Văn Thanh quay đầu nói với Hoàng Kỳ: “Hoàng Kỳ, mau truyền lệnh xuống dọn bữa tối cho Gia.”

“Vâng.” Hoàng Kỳ gật đầu sau đó nhanh chóng ra ngoài.

Phượng Cô chỉ có thể cười hạnh phúc, không biết vì sao, chỉ cần Văn Thanh dịu dàng quan tâm một chút, hẳn nhất định không thể ngó lơ. Khi đứng trước mặt nàng, hẳn không muốn dùng bất cứ thủ đoạn nào, chỉ muốn bộc lộ chính con người mình.

Nàng cũng chờ để ăn cơm cùng hấn, tuy nàng không đói, nhưng vẫn muốn ngồi ăn cùng hấn.

Trong mắt người ngoài, Phượng Cô là kẻ cực kỳ thô bạo lãnh khốc, kỳ thật ra hấn là tuýp người mặt sắt tim bông.

Đối với người hấn yêu thương, hấn có thể dung túng đến cực độ, thế nên nàng chỉ cần quan tâm âu yếm một cách thích hợp, hấn sẽ thấy thỏa mãn.

Đây có thể coi là một điểm đặc biệt đi!

Xem ra cả ngày hôm nay hấn đã ăn không ngon ngủ không yên, rất hiếm khi thấy hấn ăn nhiều thế, một loáng đã hết veo hai bát cơm.

Còn nở nụ cười hạnh phúc vô bờ.

Thấy tâm tình của hấn có vẻ tốt hơn, Văn Thanh mới nhẹ nhàng mở lời: “Cô, thiếp muốn bàn bạc chuyện này.”

“Uh.” Phượng Cô nhận chén nước ấm từ một tỳ nữ, súc súc miệng, sau đó nhận khăn ấm, lau miệng, rồi rửa tay.

Lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn Văn Thanh.

“Bàn chuyện gì vậy? “

“Thiếp nghĩ, để Phi nhi và Nộn nhi nhận Tà Phong làm nghĩa phụ, chàng thấy có được không? ” Văn Thanh hỏi với ngữ khí bình thường.

Phượng Cô ngẩng đầu nhìn Văn Thanh với vẻ cổ quái, không giận, không đồng ý, chỉ nhìn Văn Thanh với vẻ rất khó lường, như muốn nhìn ra điều gì đó từ vẻ mặt nàng.

Văn Thanh ra vẻ thản nhiên, tâm tư của nàng rất đơn giản, cũng chẳng có gì xấu xa mà sợ hấn nhìn ra, nàng bình tĩnh nói tiếp: “Thiếp nghĩ, hai

con và Tà Phong rất hợp nhau, chẳng qua quyền định đoạt vẫn là ở chàng, nếu chàng sẵn lòng thì đồng ý, không sẵn lòng thì thôi.”

Quyết không cưỡng cầu, nét mặt bình tĩnh tự nhiên.

Phượng Cô nhìn nàng, không giận, ngược lại còn nở nụ cười khẽ, cười rất hài lòng.

Bởi vì, nếu Văn Thanh cố chấp muốn Phi nhi và Nộn nhi nhận Tà Phong làm nghĩa phụ, nàng có thể tự mình quyết định, nàng còn trở về dò ý hắc, điều này cho thấy nàng quan tâm đến hắc.

Chỉ một điều này, khiến hắc hài lòng hưng phấn vô cùng,

Hắc khẽ gật đầu: “Được, nàng muốn gì thì là thế, nhưng không cần cả 2 đứa cùng nhận, một đứa là được rồi! Nếu cả 2 đứa cùng nhận, vậy ta còn làm cha của ai! ” ngữ khí của hắc có chút làm nũng.

Nhận được câu trả lời ngoài ý muốn, Văn Thanh khẽ cười: “Thật tốt, vậy để Nộn nhi nhận hắc làm nghĩa phụ đi!

Phượng Phi nhận Tà Phong làm sư phụ chắc là càng vui vẻ hơn.

“Được! ” Phượng Cô khẽ cười, nhẹ nhàng kéo tay Văn Thanh, hai bờ môi nóng bỏng, thân mật hôn lên bầu má trơn mượt.

Tỳ nữ đứng sau, thấy thế, không chút lúng túng, nhẹ nhàng ra khỏi phòng, đóng cửa, để lại hai người với không gian riêng...

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 212: Cuộc Sống Vợ Chồng

Thất Thân Làm Thiếp

Thấy tất cả tỳ nữ đã đi ra ngoài, gương mặt khuyên thành của Phượng Cô thoáng chút ửng hồng, nhẹ nhàng dựa đầu vào vai Văn Thanh (ồ, Văn Thanh khỏe vậy, bị tẩm thân bồ tượng đó dựa vào mà vẫn ngồi vững), ngón tay thon dài đưa qua tai nàng nghịch một lọn tóc mai.

Hắn dùng ngón tay, cuốn tròn rồi lại thả ra, thả ra rồi lại cuốn tròn, dịu dàng âu yếm, hơi thở ấm áp mang theo mùi đàn hương nhàn nhạt từ người hắn, lướt nhẹ qua gương mặt Văn Thanh, khiến mặt nàng dần ửng đỏ.

“Thanh nhi... Nàng gần đây... có bận rộn chuyện gì không?” Hắn đột nhiên hỏi, giọng điệu có vẻ rất lơ đãng, nhưng cặp phượng nhãn lại sáng quắc lên nhìn Văn Thanh chăm chú, như sợ sẽ bỏ sót nét mặt nào của nàng.

Văn Thanh vừa nghe, lòng liền hiểu rõ.

Hắn thật là, thật quá nóng lòng.

Chẳng lẽ nàng lại quên được sinh nhật của hắn sao?

Còn tận ba ngày nữa, hắn đã hỏi dò, năm nào cũng sợ nàng quên sinh nhật hắn!

Kỳ thật nàng vẫn luôn ghi nhớ trong lòng, giống như hắn chưa bao giờ quên sinh nhật của nàng, luôn an bài mọi chuyện xong xuôi từ sớm, để đối phương có thể được vui vẻ hạnh phúc.

Nàng đương nhiên sẽ không quên ngày sinh nhật của hần, quà sinh nhật cũng đã chuẩn bị xong từ lâu, có điều không thể nói lúc này, hy vọng ba ngày sau có thể cho hần một niềm vui bất ngờ.

Vì vậy nàng cố ý ra vẻ như không biết gì, vô tình trả lời: “Mấy ngày gần đây thiệp không bận rộn chút nào! Ngày nào cũng chỉ có thế này, Nộn nhi và Phi nhi cũng rất ngoan a!”

Phượng Cô cảm thấy bị tổn thương, chỉ nhìn vào mắt nàng, một hồi lâu sau, mới có chút nhụt chí mà nói: “Không có gì, chỉ là quan tâm nàng thôi!”

“Ngốc quá đi! Thiệp bị hai đứa con quanh quẩn cả ngày, sao có thể không bận rộn chứ! Nhưng thật ra cũng rất nhàn!” Văn Thanh khẽ cười một tiếng: “Chàng hình như không được thế, thiệp thấy hôm nay khí sắc chàng không được tốt, công việc kinh doanh rất mệt sao?”

“Không có.” Hần có chút không vui, thu tay lại, sắc mặt cũng trở nên cổ quái, chút làm nũng khi nãy, không còn sót lại chút gì.

Đôi sắc mặt thật còn nhanh hơn cả người khác lật sách.

Nhìn bộ dạng hần khó chịu, Văn Thanh không khỏi cười trộm.

“Làm sao vậy? Thoạt nhìn tâm tình chàng không vui?” Văn Thanh càng ngày càng phát hiện ra, có đôi khi, trêu chọc Phượng Cô một chút cũng rất thú vị, mặc dù hần vô cùng khôn ngoan, nhưng lại không dùng sự khôn ngoan đó đối phó với nàng.

Hần không hề dùng chút thủ đoạn hay tâm tư nào với nàng.

Điều này thật sự khiến nàng rất cảm động.

Phượng Cô suy nghĩ một chút, lại hỏi tiếp: “Được rồi, hôm nay là ngày mấy?”

Vẫn không hỏi trực tiếp vào vấn đề sao?!

Văn Thanh không khỏi cố nhin, lại tiếp tục trêu hấn, chỉ đáp: “Hôm nay **, là mừng ba tháng chạp, làm sao vậy? Gần đây có chuyện gì sao?”

“Ta vẫn nhớ mang máng là hình như có chuyện gì, nhưng lại nhớ không ra!” Phượng Cô chọn lọc câu chữ, dùng đôi phượng nhãn sáng như sao nhìn Văn Thanh, tràn ngập chờ đợi, hy vọng Văn Thanh nhanh nhớ ra một chút.

Nhưng hấn nào biết, Văn Thanh đã ghi tạc vào tim từ lâu!

“Tháng này **, hình như là có chuyện gì thật, nhưng thiếp cũng không nhớ ra là chuyện gì!” Văn Thanh nhíu mày, vỗ nhẹ tay lên hình thêu hoa ngọc lan ở cổ tay áo.

“Chuyện gì vậy? Nghĩ kỹ một chút đi!” Phượng Cô chờ đợi hỏi han.

“Chuyện gì nhỉ? Haizzz, thiếp thật sự không thể nhớ ra chút gì cả, bỏ đi, thiếp không muốn nghĩ nữa, để ngày mai gọi Hồng Thư đến tra lịch là được rồi, cần gì phải phí công suy nghĩ chứ!” Văn Thanh cố ý phẩy phẩy ống tay áo.

Vẻ thất vọng trên mặt Phượng Cô càng lúc càng đọng đầy, hấn hé môi, nhưng lại chẳng nói được lời nào.

Văn Thanh liền cười một cách dữ dội: “Được rồi được rồi! Ba ngày nữa không phải là ngày Phượng Gia – đương gia của Phượng Vũ Cửu Thiên tức Phượng Cô Gia của thiếp sinh nhật sao? Thiếp nào dám quên, nào dám quên ngày trọng đại thể chứ!”

“Thì ra nàng cố ý trêu ta! Xem ta xử lý nàng ngay đây!” Phượng Cô vừa nghe, mặt liền bừng sáng, cười tươi rạng rỡ, duỗi tay ra, ôm Văn Thanh vào trong lòng.

Rồi sau đó giở móng vuốt sói (nguyên văn là “Lộc Sơn qua nha”, mình mới biết có “Lộc Sơn chi trảo” là sờ mó vòng 1 thôi, để tra đã rồi chú thích lại) ra, cù vào bên eo Văn Thanh.

Tiếng cười khúc khích vang vọng khắp phòng.

Văn Thanh xoay người, muốn né những ngón tay thon dài của hân, nàng sợ nhất là bị cù, hân thì luôn lợi dụng điểm đó để cù trêu nàng! Cù đến khi nàng phải van xin mới thôi.

Nhưng có làm thế nào cũng không tránh được móng vuốt sói của hân, Văn Thanh cười đến mức chảy cả nước mắt, đành phải giơ tay xin hàng, cầu xin tha thứ: “Phượng Gia... Phượng Gia tha cho thiếp đi! Lần sau thiếp không dám thế...nữa!

“Lần sau?” Phượng Cô cố ý bày ra bản mặt phóng đảng, trông hệt như một tên vô lại, xoay xoay tay trước mặt nàng để thị uy.

Văn Thanh cười đến mức không thể chống đỡ được nữa, thấy hân ngừng tay, nào dám đùa nữa, vội lắc đầu: “Không có lần sau... Không có lần sau, Phượng Gia!”

Lúc này Phượng Cô mới đắc ý thu tay về: “Thế này mới ngoan chứ! Nhìn xem sau này còn dám trêu đại gia ta nữa hay không!”

Thật vất vả mới ngừng được cơn cười, nhưng đôi môi Văn Thanh vẫn vương ý cười, đẹp như một đóa hải đường, nàng trừng mắt nhìn hân, tức giận nói: “Ai bảo chàng suốt ngày dò hỏi mà chẳng chịu nói thẳng ra, lúc nào cũng mập mập mờ mờ, ai cần chàng phải nhắc chứ! Không yên lòng thì

chàng hỏi thẳng đi có phải là được rồi không, hơn nữa, sao chàng có thể nghĩ là ta sẽ quên sinh nhật chàng!”

“Ta là sợ nàng quên, đến ngày đó, ta bị thiếu một lễ vật, chẳng phải tổn thất sao!” Phượng Cô bữu môi, nói một cách rất đúng lý hợp tình.

“Quên thì tốt quá! Thiếp tiết kiệm được một lễ vật!” Văn Thanh cũng hờn dỗi đáp trả.

Phượng Cô lại ôm nàng: “Được rồi! Lại rắc tâm âm mưu rồi, không phạt là không được! Xem ra, liền sẹo là quên đau, quên móng vuốt sói của đại gia rồi sao!”

Vừa nói lại hươu hươu ngón tay thon dài trước mặt Văn Thanh, dáng vẻ sắp sửa đánh lén.

Văn Thanh vội vàng lắc đầu, nhanh chóng bày ra vẻ mặt nghiêm túc phối hợp với Phượng Cô: “Đại gia, thiếp thân thật sự không dám, người tha cho thiếp thân đi!”

“Thế này còn chấp nhận được!” Phượng Cô vừa nghe, đổi thành vẻ mặt nghiêm trọng, lúc này mới buông tay.

Nhưng tay vừa hạ xuống, hăn lại đột ngột đổi sắc mặt lần nữa, cười thật quyến rũ: “Phu nhân chuẩn bị lễ vật gì cho vi phu?”

“Đến lúc đó chàng sẽ biết! Hiện tại hỏi làm gì! Tóm lại là chàng nhất định sẽ cực kỳ hài lòng với lễ vật này!” Văn Thanh nở nụ cười thần bí, dáng vẻ thật mềm mại đáng yêu làm sao.

“Là lễ vật gì vậy?” Phượng Cô thấy Văn Thanh nói có vẻ thần bí, nhưng lại còn khẳng định nhất định sẽ khiến hăn cực kỳ hài lòng, dường như là một lễ vật vô cùng đặc biệt.

Trong lòng hẩn suy đoán không thôi.

Lời nàng nói ra, đúng là khiến hẩn không thể kiềm chế được, không thể kìm nén được ý muốn được biết lẽ vật là gì, hẩn hỏi: “Phu nhân, nàng chỉ tiết lộ chút xiu cho vi phu thôi mà! Nếu nàng không nói, vi phu sẽ ngày đêm suy nghĩ, ảnh hưởng tâm trạng!”

“Không được, đây là bí mật, há có thể nói ra, nói ra rồi, thử hỏi đến ngày sinh nhật chàng còn gì là thú vị?!” Văn Thanh kiên quyết giữ bí mật, không có nửa phần ý tứ là sẽ nói ra.

Nhưng nàng càng như thế, càng gợi lòng hiếu kỳ của Phượng Cô, Phượng Cô bồn chồn, thật sự muốn biết được lẽ vật là gì, vì vậy kéo tay áo Văn Thanh: “Phu nhân, nàng tiết lộ chút đi, nếu không, gợi ý thôi cũng được!”

“Không được! Ba ngày nữa chàng sẽ biết, lúc này, không cần phí lời!” Văn Thanh tỏ thái độ kiên quyết, không có nửa phần nhượng bộ.

“Ai nha... Phu nhân...”

“Được rồi, thiếp muốn ngủ....”

“Phu nhân... Nàng nói xong rồi hăng ngủ, bằng không ta cảm thấy rất bồn chồn, vô cùng khó chịu....”

“Không được, ba ngày nữa chàng sẽ biết!”

.....

Suốt một đêm dài, hai người cứ kẻ tiến người lui, Phượng Cô vẫn không thể nào moi được tý thông tin gì từ Văn Thanh, hẩn chỉ có thể không ngừng suy đoán xem lẽ vật là gì!

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 213: Khách Không Mời (1)

Thất Thân Làm Thiếp

Những tháng ngày được sống trong hạnh phúc, dường như trôi qua nhanh hơn.

Ngày mừng sáu tháng chạp nhanh chóng đến trong sự phỏng đoán và những lời nài nỉ không ngừng của Phượng Cô.

Bởi vì con người Phượng Cô vốn không thích phô trương phức tạp, thế nên sinh nhật cũng tổ chức đơn giản, chỉ cần cả nhà đoàn viên là được.

Có điều, ngộ thiện của sinh nhật cũng chuẩn bị rất thịnh soạn.

Từ sáng sớm, Văn Thanh đã cùng Song nhi Hồng Thư, cùng mấy nha hoàn nữa, ra chợ mua đồ ăn.

Ngày thường Văn Thanh cũng ít xuống bếp, nhưng đến ngày sinh nhật của Phượng Cô hàng năm, nàng đều đích thân xuống bếp tự tay nấu thật nhiều món ăn ngon, có lẽ đó không phải là những món ăn có vị ngon nhất, nhưng lại có hương vị gia đình.

Lần nào, Phượng Cô cũng vui sướng ăn hết sạch.

Do còn phải bế Nộn nhi, thế nên nàng không chen vào chợ mua đồ ăn, chỉ liệt kê danh sách ra, rồi để các nha hoàn đi mua, nàng và Nộn nhi thì đứng chờ ở chỗ vắng người.

Thấy Nộn nhi trong lòng quay tới quay lui, hai mắt đảo không ngừng.

Nhìn dáng vẻ này, chắc hẳn là muốn được thả xuống để ngắm nghía.

Nhưng xung quanh có nhiều người, Văn Thanh không thả cô bé xuống, chỉ nói: “Có phải Nộn nhi muốn mua gì không? “

Nộn nhi vừa nghe, liền cười tươi như hoa: “Mẫu thân, Nộn nhi muốn mua quà quà tặng cha...” Giọng nói non nớt, ngây thơ, khiến người ta yêu thích biết bao.

“Ồ, Nộn nhi của mẹ cũng muốn mua quà sinh nhật tặng cha sao! Thật là một cô bé ngoan! ” Văn Thanh vừa nghe liền cười, xem ra Phượng Cô không phí công yêu thương tiểu nha đầu này.

Nhỏ như vậy, đã biết quan tâm đến cha.

Đến lúc Phượng Cô nhận được lễ vật của con gái, không biết sẽ cười thành cái dạng gì!

“Nộn nhi là cô bé ngoan! ” vừa được mẹ khen, Nộn nhi liền cười càng tươi hơn.

“Vậy Nộn nhi muốn mua lễ vật gì tặng cha? ” Văn Thanh lại hỏi, thật sự không đoán ra được là tiểu nha đầu muốn mua gì tặng Phượng Cô.

Nộn nhi quay đầu nhìn hàng bán kẹo đường, giơ cánh tay nho nhỏ lên chỉ: “Mua kẹo đường hình người cho cha, vừa đẹp mắt lại ngon miệng! Có lần cha nói muốn ăn mẫu thân, vậy nói bá bá làm kẹo đường hình mẫu thân!.....”

Lời con trẻ vô tư, chẳng có ẩn ý gì, nhưng lại khiến Văn Thanh bị máu dồn lên mặt, chỉ nháy mắt mà mặt đỏ như quả táo, may mà xung quanh kẻ đến người đi, không ai rảnh rỗi mà lắng nghe lời nói của một tiểu oa nhi.

Nộn nhi này, thật không biết con bé nghe thấy từ lúc nào, lại còn ghi nhớ không chịu quên!

Cứ thế này thật không hay, chẳng may con bé lại nói ra lúc có người ngoài, nàng chỉ còn nước đào hố để chui xuống cho đỡ xấu hổ!

Vì thế nàng chu đáo dạy con, rất ra dáng một mẹ hiền: “Nộn nhi, con nghe lầm rồi, không phải cha con nói muốn ăn mẩu thân, mà là nói muốn ăn bánh nướng mẩu thân làm! “

“O? Là thế thật sao ạ? ” Nộn nhi hơi nhú mày, suy nghĩ rất lâu, dường như cuối cùng vẫn chẳng thể minh bạch là gì, thế là liền tin lời mẩu thân: “Thì ra là thế! Không phải là cha muốn ăn mẩu thân, vậy, Nộn nhi nên làm kẹo đường hình gì tặng cha?

Cô bé mặt nhăn mày nhíu, đúng như thế đang gặp chuyện rất khó giải quyết.

Vân Thanh khẽ cười: “Làm kẹo đường hình bé Nộn nhi dễ thương khả ái không phải là tốt rồi sao? “

“Hay lắm! Hay lắm! Làm kẹo đường hình Nộn nhi tặng cha! ” Nộn nhi vừa nghe liền cười, tiểu hài nhi lúc nào cũng đơn thuần như vậy, không có nhiều tâm sự, rất dễ vui vẻ.

... ..

Kẹo đường nho nhỏ kia, thật sự khiến Phượng Cô vui mừng ôm lấy Nộn nhi.

“Nộn nhi ngoan của cha! Nộn nhi bảo bối của cha! Còn nhỏ đã biết nghĩ đến cha! ” Phượng Cô cầm kẹo đường Nộn nhi tặng, cười như mặt trời chính ngọ, cười đến mức không khép được miệng.

“Nộn nhi ngoan, cha hôn một cái! ” nói xong liền hôn một cái lên hai má phúng phính của Nộn nhi.

Nộn nhi nghe thấy thế cũng cười thật rạng rỡ.

“Chỉ có một cái kẹo đường mà cười đến thế, thật lạ kỳ! ” Phượng Phi đứng bên cạnh liếc mắt xem thường, không vui cho lắm, kỳ thực bé cũng có lễ vật tặng cha.

Nhưng cảm thấy lúng túng không biết tặng thế nào, thành ra đến lúc này vẫn chưa tặng.

Không biết vì cái gì, bé có cảm giác, tặng đồ này nọ, là chuyện chỉ có nữ nhi mới làm, bé là đại nam nhi, phải làm chuyện đại sự, bé sờ nắn lễ vật một hồi, cuối cùng vẫn không dám lấy ra.

“Tiểu tử nhà người, lớn như vậy, cũng chưa từng tặng lễ vật cho cha! Còn dám đứng đây chê cười Nộn nhi, thật uổng công sinh người ra! Quả thật là sinh con trai không bằng sinh con gái! ” Phượng Cô nheo mắt, tiểu tử này, đúng là thiên sinh bất tự không hợp với hãn rồi, còn nhỏ đã xưng khấc.

Hãn thật có chút lo lắng qua một hai năm nữa không biết có thể quản được đứa con này nữa hay không!

“Con...” Phượng Phi lên tiếng định biện hộ gì đó.

Đúng lúc đó Văn Thanh bưng một đĩa tôm lột vỏ chiên xù tiến đến, nàng đã nghe thấy cuộc nói chuyện này từ đầu, vì thế nói: “Phi nhi, lúc mẫu thân đi đón con không phải là con nói có chuẩn bị lễ vật tặng cha con sao? Tại sao vẫn chưa lấy ra? “

“Tiểu tử này chuẩn bị lễ vật cho ta?! ” Phượng Cô có phần không thể tin, có điều vẫn rất mong chờ, rốt cuộc cũng được biết tình cha con là dạng

gì.

“Con...” Phượng Phi cúi đầu, có chút lúng túng, đang nghĩ xem có nên lấy ra hay không.

Văn Thanh lại khẽ cười, đặt đĩa tôm lên bàn: “Muốn tặng quà thì phải thành tâm, lễ vật cũng phải được chuẩn bị tốt, nếu còn thiếu quyết đoán, thật có phần ẻo lả đấy!”

Tuy trước giờ Văn Thanh không nghiêm khắc dạy bảo, nhưng rất biết nói ngọt dễ dàng.

Phi nhi theo chủ nghĩa đại nam nhi, thật sự không thích người khác nói bé ẻo lả ủy mị này nọ.

Quả nhiên, Văn Thanh vừa nói dứt lời, bé liền lôi từ trong lòng ra một viên ngọc treo kiếm, sau đó tặng Phượng Cô.

Phượng Cô nhận viên ngọc nhìn ngắm, mặc dù chất ngọc không phải loại thượng đẳng, nhưng điêu khắc rất đẹp, lại còn là món quà đầu tiên con trai tặng hẳn, vì thế cười lớn: “Xem ra Phi nhi của ta cũng hiểu chuyện rồi!”

“Con hiểu chuyện từ lâu rồi!” Phượng Phi ngẩng đầu, phụng phịu nói.

Văn Thanh chỉ biết lắc đầu thở dài, hai cha con nhà này, thật là một khắc cũng không ngừng tranh cãi được! Nhưng thật ra cũng rất ấm áp!

Đúng lúc đó, có gia đình tới bấm báo: “Gia, ngoài cửa có một nữ tử muốn gặp Gia, nói là người quen cũ của Gia.”

Nữ tử?

Người quen cũ?

Văn Thanh quay sang nhìn Phượng Cô, nàng thật sự không biết, hẳn có hồng nhan cũ nào ở đây?

Phượng Cô cũng ngờ ngàng chẳng kém, hẳn quyết không phải kẻ lưu tình khắp chốn, tại Thương Thành càng là không quen biết nữ tử nào, vì thế chỉ nói: “Đuổi đi! “

“Chờ đã.” Văn Thanh lại nói: “Sao chàng không ra xem là ai?”

Gia đình thật sự khó xử, Gia nói không gặp, phu nhân lại nói gặp, vậy rốt cục là gặp hay không đây?

“Đưa nữ tử đó vào đây! ” Văn Thanh nói.

Gia đình thấy Gia không có ý kiến, nhanh chóng đi thực hiện.

Chỉ trong chốc lát, một nữ tử đẹp tựa xuất thủy phù dung tiến vào.

Hai hàng mi cong dài, phủ bóng lên đôi mắt to tròn ướt át, mũi nhỏ nhắn xinh xắn, môi anh đào căng đỏ, váy áo thướt tha màu hồng phấn khiến thân hình càng thêm thon thả. Tuy mảnh mai là thế, nhưng thêm một tấm áo choàng lông trắng, lại có vẻ không còn sợ cái lạnh của đông hàn.

Có điều gương mặt cô ta có vẻ tiêu tụy, trái lại chẳng thể nhìn ra dáng vẻ khuynh thành quý phái trước kia.

Người này không phải ai khác, chính là Chu Nguyệt Nhi.

Không thể ngờ, lại gặp lại cô ta ở nơi này.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 214: Khách Không Mời (2)

Thất Thân Làm Thiếp

Cô ta đứng ở cửa, thân thể gầy yếu khẽ run rẩy trong gió bắc, đôi mắt ướt át nhìn Phượng Cô đầy tình tứ.

Ánh mắt diễm đạm đáng yêu, phối hợp với dáng điệu nhu nhược, ngay cả đàn bà con gái như Văn Thanh cũng có chút động lòng.

Năm năm, bọn họ chưa từng nghe ngóng tung tích của Chu Nguyệt nhi, từ lúc để cô ta ra đi, nàng đã không cho rằng có một Chu Nguyệt nhi tồn tại trên thế gian này.

Nàng vẫn cho rằng, đời này, sẽ không bao giờ gặp lại cô ta nữa.

Lúc trước đã ân đoạn nghĩa tuyệt. Theo lý mà nói, cô ta không còn mặt mũi nào đến tìm bọn họ mới đúng.

Không thể tưởng tượng được, năm năm sau, cô ta dĩ nhiên tìm tới cửa một lần nữa.

“Cô...” Cô ta thấp giọng khẽ cất tiếng gọi.

Sắc mặt Phượng Cô lạnh lẽo như băng hà phương Bắc, hơi tái đi vì giận, không bảo cô ta vào, chỉ lạnh lùng cất tiếng hỏi, trong khi mắt không thèm nhìn đến cô ta: “Người tới làm cái gì?”

“Cô... Đã lâu như vậy rồi, huynh vẫn không thể tha thứ cho ta sao?” Chu Nguyệt nhi rơi lệ, nói với vẻ chờ mong: “Ta biết ta đã sai, mấy năm nay, ta một mực ăn năn hối lỗi, năm đó là ta quá ngu dốt, bị dục vọng làm mờ mắt, gây ra nhiều tội lỗi... Nhưng... Nhưng ta thật sự đã tỉnh ngộ rồi... Chẳng lẽ vẫn không đáng được tha thứ sao?”

“Nếu người thật sự đã tỉnh ngộ, sẽ không tới lúc này!” Phượng Cô nói một câu không chút lưu tình chặn họng.

“Hôm nay là sinh nhật huynh, ta biết huynh đang ở Thương Thành, thế nên... Thế nên...” Cô ta vừa nói vừa run run lấy từ trong người ra một túi tiền được thêu rất tinh xảo.

Túi lụa đen, thêu hình một con phượng hoàng oai phong ngạo nghệ đang bay, đúng là rất hợp sở thích của Phượng Cô.

Vân Thanh đứng một bên, ôm Nộn nhi vào lòng, không nói tiếng nào.

Đây là chuyện giữa Chu Nguyệt nhi và Phượng Cô, nàng tin tưởng, Phượng Cô sẽ xử lý thỏa đáng, không cần nàng phải nhúng tay.

Kỳ thật có rất nhiều chuyện, phải có một bên giải quyết dứt khoát, có lẽ ban đầu do Phượng Cô có một chút thương hại với Chu Nguyệt Nhi, khiến cô ta lầm tưởng rằng Phượng Cô vẫn còn tình ý với cô ta!

Nàng có lòng tin, hôm nay, Phượng Cô sẽ khiến cô ta phải rõ ràng.

Nàng chỉ cần đứng yên một bên là được rồi.

“Không dám, lễ vật của cô, Phượng mỗ không nhận nổi!” Phượng Cô trả lời lãnh đạm thờ ơ, thái độ cự tuyệt một cách dứt khoát.

Hắn thế này, chỉ sợ sẽ khiến Chu Nguyệt Nhi khổ sở hơn cả trường hợp hắn nổi cơn thịnh nộ.

Chu Nguyệt nhi đã rơm rớm nước mắt từ trước, rốt cục, nước mắt trào ra lăn chã, như chuỗi trân châu: “Huynh vẫn không thể tha thứ cho ta sao?”

Không thể không công nhận, Chu Nguyệt nhi thật sự xinh đẹp động lòng, dù đang khóc lóc thê lương, vẫn cho người khác một hình ảnh rất mỹ lệ.

Chỉ tiếc, mỹ nhân này có tâm địa rắn rết!

Nếu không phải cô ta đã từng hại nàng suýt chết, cô ta cũng sẽ có một kết cục vô cùng tốt đẹp.

“Giữa ta và cô, không còn khả năng nói đến chuyện tha thứ hay không! Chu Nguyệt nhi, đến bây giờ cô vẫn không chịu hiểu ra sao? Nếu ta không tha thứ cho cô, với tính cách của ta, cô có thể sống yên ổn cho tới giờ sao? Ta không can thiệp vào cuộc sống của cô, chính là nói lên rằng, mọi chuyện giữa ta và cô đã là quá khứ!” Phượng Cô nói, thái độ lạnh lùng xa cách.

“Nhưng ta không có cách nào quên được huynh! Lòng ta vẫn một mực nhớ tới huynh, ta nhớ huynh... Cô...” Chu Nguyệt nhi thấy Phượng Cô nói thế, dường như có chút linh hội sự quyết tuyệt của hân.

Mặt cô ta hiện vẻ sợ hãi và không cam lòng, đột nhiên nhào lên người Phượng Cô, vừa khóc, vừa kéo áo hân: “Cô... Ta thật sự không thể không có huynh mà... Huynh không biết mấy năm nay ta đã sống thế nào đâu!”

Phượng Cô không nhìn đến cô ta, hoàn toàn là tác phong băng lạnh tàn nhẫn ngày thường, chỉ nói với giọng nhạt nhẽo: “Cô sống thế nào không liên quan tới ta, từ nay về sau ta không muốn nhìn thấy mặt cô nữa, hy vọng cô thu xếp ổn thỏa!”

“Chẳng lẽ, huynh thực sự không còn chút tình ý nào với ta sao?” Chu Nguyệt nhi vừa khóc vừa nói, rõ là đang sưng sờ không tin vào những gì trước mắt.

Phượng Cô không trả lời, nhưng trên gương mặt tuần tà của hấn, vẻ lãnh đạm hững hờ tàn nhẫn đã nói rõ tất cả.

Văn Thanh không hề ngạc nhiên, trước nay Phượng Cô đều như vậy, hấn là Chu Nguyệt nhi sẽ chết tâm!

Không ai ngờ được, cô ta đột nhiên dỡ chứng, rút từ ống tay áo ra một thanh trủy thủ, kề lên cổ, ánh mắt quyết tuyệt: “Được, nếu huynh thực sự không còn chút tình ý nào với ta, ta sẽ chết trước mắt huynh!”

Vừa nói vừa cửa lên cổ, trên chiếc cổ trắng nõn thon cao rỉ ra từng giọt máu đỏ tươi tròn như trân châu.

Phượng Cô chỉ đứng lên: “Thật là mất hứng! Hồng Thư, sai người bê mâm sang viện bên cạnh, đừng để bụi bặm rơi vào tay nghề của Thanh nhi!”

Vừa nói vừa đi ra cửa trước tiên, đến nhìn Chu Nguyệt nhi một cái cũng tiếc, nhân thần chỉ có chán ghét và từ chối.

Văn Thanh không nói gì, đưa tay kéo Phi nhi, ý bảo bé đi cùng.

Nàng là người hiếu con người Phượng Cô nhất, có thể nói Phượng Cô là người si tình nhất thế gian, nhưng cũng lại là kẻ vô tình nhất thiên hạ, hấn chỉ dành tình cảm cho một mình người hấn yêu, đối với tất cả những người còn lại, có thể nói là ác độc mà vô tình.

Dù chỉ là nửa điểm tình ý, cũng đừng trông chờ hấn sẽ bố thí cho người.

Khi đi đến cửa, dường như có chút không đành lòng, không biết vì lí do gì Văn Thanh cảm giác được, Chu Nguyệt nhi thực sự sẽ xuống tay, nàng nhìn ra được, cô ta đang đánh cuộc.

Khi đi qua cô ta, nàng đột nhiên lên tiếng: “Một khi tình cảm đã chết, muốn tìm về sẽ không dễ dàng, cô quen biết chàng đã lâu, hẳn là cô rất rõ ràng con người chàng thế nào, nếu chàng đã dừng dừng như thế, cô có làm thế này ... cũng chỉ là vô dụng.”

Có lẽ, Chu Nguyệt nhi sẽ cho là nàng đang ra vẻ khoan dung mà nhạo báng cô ta!

Nhưng nàng biết, nàng thật lòng nghĩ thế.

Rốt cục, Chu Nguyệt nhi sống hay chết, đều không liên quan đến nàng.

“Người thắng rồi! Không thể ngờ, cuối cùng, kẻ chiến thắng lại là người! Thượng Quan Văn Thanh, thật sự không ngờ, ngày hôm nay hẳn lại yêu người đến thế!” Chu Nguyệt nhi nói với ngữ khí tràn ngập hận ý và sự thê lương, đi vòng ra sau lưng Văn Thanh.

Văn Thanh nhìn cảnh tuyết rơi, đẹp đến mê hồn, nàng vốn không định trả lời, nhưng suy nghĩ một chút cuối cùng vẫn lên tiếng: “Chu Nguyệt nhi, tại sao đến bây giờ cô vẫn không chịu rõ ràng?”

“Ta là không thể rõ ràng, không thể rõ ràng tại sao ta lại thua người, bất cứ thứ gì ta cũng hơn người, luận dung mạo, ta đẹp hơn! Luận văn tài ta không hề thua kém! Tại sao... Tại sao ta lại thua người! Ta thật sự rất hận! Vị trí này, vốn dĩ phải là của ta! Người mà Cô yêu thương nhất, vốn dĩ chính là ta!” Chu Nguyệt nhi đột nhiên có chút kích động, hét chói tai, có phần điên cuồng như quỷ ám.

Nộn nhi nhìn thấy thế, sợ rúm người rúc vào lòng mẫu thân, oa một tiếng khóc rống lên: “Mẫu thân, con sợ...”

“Nộn nhi không sợ, chúng ta đi tìm phụ thân nào...” Văn Thanh nhẹ nhàng dỗ dành Nộn nhi, sau đó bước nhanh về phía biệt viện.

Đi vài bước, liền cảm thấy sau lưng truyền đến một tiếng dao cắt qua da thịt, kèm theo tiếng kêu rên tuyệt vọng của nữ.

Rốt cục cô ta vẫn không chịu suy nghĩ cẩn thận.

Rốt cục, Chu Nguyệt nhi tự sát như thế....

Vân Thanh không quay đầu lại, một tay bế Nộn nhi, một tay dắt Phi nhi, đi về phía Phượng Cô, mỗi người có một sự lựa chọn riêng.

Chu Nguyệt nhi căn bản là không chịu hiểu lý lẽ của ái tình, thế nên, cuối cùng, chỉ có thể tự tay kết liễu chính mình.

THẤT THÂN LÀM THIẾP

Nguyệt Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 215: Yêu Thương Ngọt Ngào

Thất Thân Làm Thiếp

Đêm khuya, không gian yên tĩnh.

Chỉ nghe thấy tiếng tuyết rơi ngoài cửa sổ, trong đêm yên tĩnh, tiếng lao xao êm ái như khúc hát ru...

Trước giường, nữ tử cầm một quyển sách, đọc chăm chú.

Nam tử nghiêng người dựa vào thành giường, đôi phượng nhãn trước giờ vốn lạnh lùng, giờ dịu dàng như nước, si mê nhìn nữ tử đang đọc sách.

Nữ tử quay đầu, đôi mắt trong veo như suối nguồn cười cười: “Sao lại nhìn thiếp chăm chăm thế? Mặt thiếp dính bẩn sao?”

“Thanh nhi, ta phát hiện, càng ngắm nàng thì càng không thể tự kiềm chế!” Phượng Cô tán tỉnh, thanh âm khàn khàn, ngập tràn tình ý.

“VẬY chàng đừng nhìn nữa! Không phải là rất đơn giản sao?” Văn Thanh trả lời, nhưng ánh mắt không chút cười cợt, bình tĩnh đến mức người khác không thể phân biệt được thật giả thế nào.

Phượng Cô lại khẽ cười: “Ta vốn định chết chìm trong đó, bởi vì nàng là người con gái ta yêu thương hơn bất cứ thứ gì trên đời này!”

Rốt cục Văn Thanh không nhịn được phải bật cười, nhưng cảm thấy rất hạnh phúc: “Chàng đấy, hễ mở miệng là càng lúc càng dẻo!”

“Nếu đã vậy, vợ yêu của ta ơi, nàng có muốn đích thân trải nghiệm một lần, xem miệng ta có dẻo thật hay không?” Phượng Cô nghe nàng nói thế, mời gọi nháy mắt với Văn Thanh một cái.

Văn Thanh thấy thế thì cười bò ra, cuối cùng nhịn không được, phải buông quyển sách để dùng tay ôm bụng.

Không dễ dàng gì mới ngừng cơn cười lại được, nhưng mắt thì hoen ướn lệ.

“Chàng học trò này ở đâu vậy!” Văn Thanh gắt giọng.

“Còn không phải tại phu nhân nàng không chịu để ý đến ta, đọc sách một mình, ta chỉ có thể dùng đến độc chiêu đặc biệt thôi!” Phượng Cô nhìn Văn Thanh với ánh mắt tủi thân.

Kỳ thực lòng hắn vẫn nhớ kỹ chuyện chưa làm.

Nhưng từ lúc đấy đến giờ Văn Thanh vẫn không nói tiếng nào, giờ đã tối khuya. Nàng cũng không lấy ra.

Hắn nhìn ra được, nàng cố ý làm thế.

Ai bảo hắn nhịn không được, biết rõ nàng đang cố ý, mà lòng vẫn chờ mong.

Đương nhiên Văn Thanh cũng biết lòng Phượng Cô đang nghĩ chuyện gì, nhưng nàng cố tình không nhắc đến, cho hắn chịu cảnh cáng treo heo nhịn đói. Kỳ thực, hành động tự sát của Chu Nguyệt nhi đã khiến lòng nàng chấn động.

Nàng không nghĩ được rằng, người như Chu Nguyệt nhi, lại chọn cái chết như thế.

Nàng đưa mắt nhìn Phượng Cô.

Hắn thật sự thờ ơ với sự kiện đấy sao?

Nói gì thì nói, Chu Nguyệt nhi đã từng là người hắn yêu. Nàng vẫn nhớ, khi mới gả cho hắn, trong cơn say hắn đã nói những lời tình tứ đến thế nào.

Nàng buột miệng hỏi: “Chàng không hối hận sao?”

“Hối hận cái gì?” Phượng Cô hỏi lại.

“Mỹ nhân kiều diễm đấy?” Văn Thanh nói.

“Ta chỉ cảm thấy, nhân nhi đẹp nhất thế gian, đang ở ngay trước mắt ta!” Phượng Cô nhìn nàng âu yếm, nói rõ ràng từng câu từng chữ.

Văn Thanh nghe thấy thế, lại cảm thấy có chút ưu thương, không biết là do tuyết rơi ngoài kia, hay là do tình cảnh tuyệt vọng của người đẹp ban sáng

Nàng khẽ thở dài.

Phượng Cô thấy nàng có vẻ buồn, xuống giường, đi về phía Văn Thanh, nhẹ nhàng vòng tay ôm nàng từ đằng sau.

Hắn tựa cằm lên vai nàng, dịu dàng nói: “Thanh nhi, đừng nhắc đến con người đấy nữa, ngày tốt như hôm nay, bị cô ta quấy rầy một lần đã phiền lắm rồi, hai ta đừng nhắc đến cô ta nữa. Ai có phận của người nấy, là cô ta đã tự chọn lấy con đường đó, không ai ngăn cản được. Có lẽ, cô ta từng là người ta đem lòng yêu, nhưng đấy chẳng qua chỉ là ảo tưởng của một mình ta, thứ tốt đẹp duy nhất của cô ta cũng chỉ có diện mạo, đối với tâm địa rắn rết của cô ta, ta đã chán ghét từ lâu! Lòng ta giờ đây chỉ có một mình nàng mà thôi!”

“Thiếp biết.” Nhẹ nhàng dựa vào vòng tay hắn, nàng nói: “Nhưng thiếp có chút cảm thương, mỹ nhân như hoa chết đi như vậy đấy.”

Từ sau khi gả cho hân lần thứ hai, nàng chưa từng hoài nghi lòng hân.

Nhưng nàng cảm thấy lòng dạ hân thật sắt đá, nếu đã không thích ai, thật sự quá dứt khoát.

Dường như Phượng Cô đọc thấy ý nghĩ của nàng, dụi cằm vào vai nàng, thầm thì: “Lòng ta không muốn có nhiều người, lòng ta chỉ có người ta yêu thôi, còn những người ta không có tình cảm, ta không muốn ghi nhớ, lòng ta có nàng là đủ rồi.”

Vì lẽ đó, hân là kẻ vô tình nhất, nhưng cũng lại là người hữu tình nhất.

“Ừm.” Nghe được lời tuyên thệ đầy tính bá đạo của hân, nàng khẽ cười, nhắm mắt lại, dựa hân vào lòng hân, hưởng thụ sự âu yếm ngọt ngào.

“Thanh nhi, nàng không có gì muốn nói với ta sao?” Rốt cục Phượng Cô cũng đành hỏi ra câu muốn hỏi nhất ngày hôm nay.

“Nói gì cơ?” Văn Thanh cố tình giả vờ, nhắm chặt mắt như trước, trời lạnh thế này, quả nhiên là cần người ủ ấm.

“Hôm nay là sinh nhật của người ta mà! Phu nhân của ta ời...” Phượng Cô có chút nản lòng, đời này, hân có thể khống chế bất cứ kẻ nào, hoạch định bất cứ việc gì, nhưng luôn chịu thua tiểu nữ nhân này.

Đánh nàng mắng nàng thì không nổi, chỉ mới lỡ to tiếng một chút hân đã cảm thấy đau lòng...

“Cô, chàng nói xem, nếu chúng ta có thêm một đứa con, là con trai mới tốt, hay con gái mới tốt?” Văn Thanh không trả lời mà hỏi một câu khác.

Phượng Cô cũng không kịp ngẫm nghĩ, trong đầu hân, hiện lên đứa con nghịch ngợm luôn đối đầu với hân là Phượng Phi và con gái rượu đáng yêu tình cảm tiểu Nộn nhi, hân trả lời gần như ngay lập tức: “Con trai tốt hơn!”

Văn Thanh có chút kinh ngạc, cho là Phượng Cô sẽ thích có con gái hơn mới đúng, sao lại ngược đời thích có thêm con trai chứ?

Trong nhất thời nàng không hiểu được, ngược mặt nhìn hăn.

Lại thấy đôi phượng nhãn của hăn chớp chớp giảo hoạt, sau đó nói: “Nàng nghĩ mà xem, Nộn nhi của chúng ta đáng yêu tình cảm như vậy, nếu sinh thêm một con gái đoạt mất yêu thương của con bé, bảo ta nở lòng nào! Con bé là tâm can bảo bối của ta! Về phần tiểu tử Phượng Phi, có còn hơn không, sinh thêm một đứa con trai không phải là viên mãn sao!”

Phượng Cô này, quả nhiên lúc nào cũng suy nghĩ khác người, Văn Thanh không khỏi than thở.

Sao cách này mà hăn cũng nghĩ ra được chứ! Nàng không nhịn được cười mím.

“Sao tự nhiên nàng lại hỏi câu này?” Phượng Cô hỏi, sau đó mới giật mình nhận ra, khẽ khàng đặt tay lên bụng nàng: “Chẳng lẽ, nàng lại có?”

Văn Thanh cười ngọt ngào, gật gật đầu: “Đúng vậy, đây chính là lễ vật năm nay của thiệp tặng chàng!”

“Nhưng hôm đó ta bắt mạch cho nàng không hề thấy gì?” Phượng Cô vừa ngạc nhiên vừa sợ, khi mới tới Thương Thành, nàng nói thân thể không khỏe, hăn đã bắt mạch cho nàng, chỉ có hơi nhiễm lạnh, hoàn toàn không thấy hỉ mạch? Hăn cầm tay nàng lên chẩn lại một lần, quả thật là hỉ mạch!

Thế này là thế nào?

Hăn đưa mắt hỏi nàng.

Văn Thanh chỉ cười nói: “Không phải vì muốn chàng bất ngờ sao, lúc đó thiệp cảm thấy có thể là hỉ mạch, nên thế dùng tay đè lên mạch, khiến

nhịp đập của mạch thay đổi, vì thế chàng không nhận ra!”

Phượng Cô vừa nghe, mừng rỡ nhảy dựng lên, ôm lấy Văn Thanh, xoay vòng: “Thanh nhi, chúng ta lại có thêm một đứa con ... Đây đúng là lễ vật tuyệt vời nhất mà ta được tặng...”

Văn Thanh bị hấn xoay tròn, cười khúc khích, đưa tay đẩy hấn: “Được rồi được rồi, mau buông thiếp xuống, đừng để động thai khí!”

Phượng Cô vừa nghe vậy, ngừng xoay ngay lập tức, nhẹ nhàng ôm Văn Thanh đặt xuống giường, từ từ đặt một nụ hôn lên đôi môi người đẹp.

“Thanh nhi, cảm ơn nàng...”

ĐẠI CÔNG CÁO THÀNH